

A decorative border of small red hearts surrounds the entire page.

Cei șapte ani de acasă!

Studiu de specialitate

Editor: Marius Dumitrescu

Esențial Proiect Educațional

**PITEȘTI,
2018**

S.C. ESENȚIAL PROIECT EDUCAȚIONAL S.R.L.

PITEȘTI, județul ARGEȘ

Tel: 0784. 408. 000; 0732. 254. 721

E-mail: esentialproiect@gmail.com

Carte în format electronic

Cei șapte ani de acasă!

Studiu de specialitate

ISBN general 978-606-987-041-9

ISBN Vol. I 978-606-987-042-6

Editor: Marius Dumitrescu

Echipa de organizare:

Aida Muscalu

Lucia Botorcu

Autorii își asumă întreaga responsabilitate pentru conținutul materialului publicat!

Martie, 2018

**„A avea sapte ani de acasa” –
primul pas spre regasirea reperelor umane**

**Prof. Abaza Mihaela Adriana
Centrul Școlar pentru Educație Incluzivă Brașov**

Nu de putine ori, pe strada, in parcuri, in autobuze sau in magazine suntem, fara sa vrem, martorii unor comportamente reprobabile ale copiilor sau adolescentilor, fie ca sunt insotiti de parinti sau nu, si, nu de putine ori, auzim in jurul nostru interogatii de genul „Asa te-au invatat la scoala? sau „Parintii tai stiu ce faci?”. Poveste veche cu personaje noi, caci, cu siguranta, multi dintre noi am avut deseori sentimentul ca suntem in schitele lui Caragiale, inconjurati de numerosi de Goe sau de Ionel, prototipuri ale copilului „fara sapte ani de acasa”.

In ceea ce ma priveste, apreciez ca, din pacate, comportamentul indezirabil social se regaseste in ultimul timp cu o frecventa mult mai ridicata decat altadata in randul copiilor, al tinerilor, in general, luand amploarea unui fenomen ce se inregistreaza la nivel societal.

Extinderea fenomenului „fara sapte ani de acasa” si-ar putea gasi explicatia, pe de o parte, in faptul ca, in societatea actuala, in permanenta schimbare, necesitatea cresterii capacitatii de adaptare este inteleasa adeseori ca necesitate a promovarii si intaririi unor comportamente extreme pentru asigurarea reusitei in viata, in cariera, acestea toate subordonate nevoii de supravietuire. In acest sens, deseori este invocat de parinti conceptul de „personalitate” pentru a motiva anumite comportamente negative ale propriilor copii („Are personalitate, ce sa-i faci!”) sau, si mai putin de dorit, am intalnit parinti care isi doresc ca odraslele lor sa aiba „personalitate”, prin personalitate intelegand obraznicia, minciuna, agresivitatea verbala sau fizica, de la caz la caz. Acesti parinti, numerosi de altfel, au „reinventat” conceptul de „personalitate puternica”, asezandu-l intr-o relatie de echivalenta cu comportamentul indezirabil social si contribuind in acest fel la conturarea unor trasaturi negative de caracter la copiii lor.

Asistam, practic, la o lupta intre a avea si a nu avea cei sapte ani de acasa, intre promovarea adevaratelor valori si incurajarea falselor repere, in care balanta victoriei inclina periculos spre adversarii a tot ceea ce inseamna buna crestere, bune maniere, educatie solida. Daca am fi intr-un basm as putea sa va spun, cu certitudine, finalul si v-as garanta ca binele invinge raul, ca bunul simt si educatia vor triumfa, dar, in lumea reala, lucrurile nu se intampla intotdeauna intocmai asa. Pentru ca basmul sa devina realitate este nevoie de efortul concertat al tuturor celor implicati in educatia tinerelor generatii, in regasirea reperelor si construirea adevaratelor personalitati puternice prin raportare la bine, la frumos si la adevar.

Foarte interesant, inasa, cum, intreaga responsabilitate este aruncata in triada familie-scoala-comunitate exclusiv in sarcina scolii, uitandu-se cu desavarsire ca prima scoala a copilului este familia. Aici invata, initial, prin imitatie, prin exemplul celor din jur, minciuna si adevarul, politetea si obraznicia, frumosul si uratul, binele si raul. Cei sapte ani de acasa sunt primii sapte ani de viata, nu primii sapte ani de scoala. Scoala are rolul ei bine determinat in formarea caracterelor frumoase, fara indoiala, dar construieste pe fundatia realizata acasa sau repara si recladeste pe o fundatie mai putin solida sau fisurata. Lipsa de congruenta dintre valorile promovate de scoala si cele promovate in familie conduce la dezechilibre si confuzie si, prin urmare, uneori, si la formarea unor personalitati duale.

In opinia personala, primordial in societatea noastra este ca avem nevoie de tineri cu „sapte ani de acasa”, ca avem nevoie sa ne amintim de invaturile parintilor nostri pentru a ne putea educa copiii, ca avem nevoie de familie si de scoala deopotriva si de o puternica alianta intre cele doua medii educationale responsabile de devenirea copiilor nostri.

A-i asigura copilului accesul la educatie inseamna, in primul rand, a-i asigura educatia „celor sapte ani de acasa”, prin stabilirea unor repere solide in acord cu principiile moralei sociale. A-i da copilului cei sapte ani de acasa trebuie sa fie una dintre prioritatile parintelui, principala sa grija si responsabilitate alaturi de grija pentru sanatatea fizica si emotionala a copilului.

Asadar, copiii nostri au dreptul sa aiba „sapte ani de acasa”. Este o obligatie a parintilor fata de copii, fata de ei insisi si fata de intreaga societate.

Educația, bunele maniere,
regulile morale sunt cheia
cătire adaptarea copilului în
societate.

CEI SAPTE ANI DE ACASA

ABDI SEILA

Educația este un process continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului.

Educația este o acțiune care se desfășoară în mod conștient în conformitate cu finalitățile stabilite în prealabil, are un sens intențional care vizează un rezultat bine conturat.

Atat educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Familia este un bun model pentru copil. Modelul părinților se imprimă atât de tare în copii, încât, copilul adult ajuns, va reacționa așa cum a văzut la mama sau tatăl său (cuvinte, gesturi, expresii, comportamente).

Famiile sunt sisteme sociale dinamice, care au legi, component și reguli structurale. Cele mai importante reguli ale familiei sunt cele care determină cece înseamnă a fi o ființă umana. Tot în familie se formează cele mai importante reguli de de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpatarea, grija față de unele lucruri încredințate.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalti decât unul caruia îi lipsește cei sapte ani de acasa. Copilul trebuie să învețe lucrurile simple încă de la vârste fragede: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Desigur, nu este prea devreme să îl înveți să utilizeze formule ca "te rog", "mulțumesc", "bună ziua", "la revedere". Încurajează-l să le folosească nu doar cu străinii, ci și în familie.

De asemenea, dacă într-o anumită împrejurare s-a comportat ireproșabil, merită o recompensă cât de mică. Dacă a greșit, nu îl critica de față cu alte persoane străine. La această vârstă se simte foarte stănjinit dacă i se face morala în public și va avea tendința să procedeze exact pe dos. Continuă să îi cultivi respectul pentru cei din jur. Părintele poate să fixeze la copil comportamentul dorit oferindu-i recompense (o mângâiere pe cap, un pupic sau un zambet de mulțumire).

REGULI, PEDEPSE, CONSECINȚE – IMPORTANȚA LOR ÎN CEI 7 ANI DE ACASĂ

prof. înv. primar ABRUDAN ANDREEA MONICA
Lic. Teoretic "Nicolae Bălcescu", Cluj-Napoca

În fiecare familie, educația copilului trebuie să pornească de la principiul empatiei: cum să mă comport astfel încât să-i înțeleg pe ceilalți, să le decodific corect emoțiile, să-mi spun părerile și să acționez fără să-i rănesc.

Aceste principii vor fi învățate de copil prin acceptarea unui set minimal de reguli, care sunt în general, reguli de bun simț sau ale celor "7 ani de acasă".

Un copil fără libertate, ținut din scurt, va deveni fie sumisiv, fie revoltat atunci când va avea prilejul și forța necesară ca să o facă (de exemplu, în adolescență). În același timp, un mediu lipsit de reguli, îl va transforma pe copil într-un "monstruleț răsfățat" care îi va teroriza pe cei din jur. Deci, ambele variante, duse la extrem, sunt nocive. O altă variantă, este aceea a hiperprotecției cu scopul de a-l feri de oameni răi și răutăți. Dar, părintele este cel care trebuie să-și ajute copilul să descopere bunătatea și răul din oameni și să lupte împotriva răului, în timp ce analizează realitatea. Acest proces nu poate avea loc în timp ce el este închis într-un "castel de cristal".

Astfel, orice copil care urmează să se înscrie la școală, trebuie să cunoască de acasă regulile minimale, acele reguli care au rolul de a-l ajuta să se adapteze grupului social, să se protejeze pe sine și pe ceilalți. Aceste reguli ar fi:

Regula "Stop-Oprește-te!" se aplică în situațiile în care comportamentul copilului este total neadecvat sau potențial periculos (de exemplu, cotrobăie în geanta oaspeților, fuge de lângă tine pe stradă, este agresiv cu un alt copil etc)

Regula "Așteaptă-ți rândul!" are rolul de a-i crește rezistența la frustrare (când apare un obstacol în calea unei dorințe), deoarece răbdarea este o calitate specifică învingătorilor. În acest sens, e recomandabil să amânăm împlinirea unor dorințe, să-l învățăm să-și aștepte rândul etc

Regula "Cere și nu lua cu forța!" o aplicăm de la vârste foarte mici când observăm tendința firească a bebelușului de a-și însuși jucăria altui copil. Pe un ton blând, verbalizăm regula, de fiecare dată când e nevoie: "Te rog să ceri, nu e voie să luăm cu forța!"

Regula "Spune mulțumesc și apreciază" se aplică de asemenea timpuriu și la fel, vom verbaliza mulțumirea în locul copilului care încă nu știe să vorbească, dar vom exprima în același timp și nonverbal, emoția pe fața noastră. Nu mă refer aici la acel "mulțumesc de politețe", ci la situațiile când trebuie să aprecieze că celălalt l-a ajutat sau a făcut ceva frumos pentru el. Este vorba despre a fi recunoscător și a învăța să-i produci o bucurie prin "mulțumescul" tău, celui care merită.

Regula "Întrebă-mă!" îi dă dreptul copilului să ceară lămuriri, să-și spună părerea, să-și exprime dorințe. În felul acesta va învăța să se informeze și să acționeze adecvat.

Regula "Ai dreptul/Am dreptul" o folosim pentru a-i oferi permisiunea de a-și exprima emoțiile și de a separa în același timp, comportamentul inadecvat de emoție. Adică, îi spunem: "ai dreptul să fii supărat, dar nu e voie să mă lovești/să spargi jucăria etc". Este valabil și pentru situațiile în care părintele își exprima dreptul de veto: "Am spus NU", adică nu mai există cale de negociere. De exemplu, când refuzam să-i cumpărăm o jucărie și nu este indicat să pornim o sesiune de discuții "pro și contra" cu el. Este o regulă care stopează șirul nesfârșit al intervențiilor și întrebărilor copilului, de genul: "Dar de ce nu vrei să-mi iei jucăria? Te rog! Vreau jucăria! etc"

Diferența dintre **PEDEPSE** și **CONSECINȚE**

Toți copiii testează limitele sau încalcă regulile uneori. Modul în care adulții răspund la comportamentul lor îi învață să facă alegeri mai bune în viitor.

Ce sunt **pedepsele**?

Când un adult pedepsește un copil, intenția lui este să îl facă pe copil să sufere, să se simtă inconfortabil. Uneori, pedepsele sunt date ca să umilească sau să rușineze copilul. De multe ori, pedepsele se concentrează pe persoană, nu pe comportamentul negativ.

Ce sunt **consecințele**?

Consecințele bine gândite îi învață pe copii cum să se poarte în viitor, **nu** le distrug stima de sine, încrederea în forțele proprii. Consecințele sunt urmări ale unui comportament negativ, nu au intenția de a umili sau rușina persoana.

COMPORTAMENT NEGATIV	PEDEAPSA	CONSECINȚA
Un copil de 7 ani răspunde obraznic când vorbește cu părintele	Părintele îl lovește peste gură	Nu are voie să se uite la TV o săptămână
Un copil de 9 ani este violent la școală	Părinții îl tund la zero, ca să „îl învețe o lecție”	Primește sarcini în plus de făcut acasă
Un copil de 12 ani își lasă telefonul pe aleea din fața casei	Tatăl trece cu mașina peste telefon, ca să îl distrugă	Părinții îi iau telefonul pentru o săptămână
Un copil de 14 ani nu își face ordine în cameră	Părinții fac poze la cameră dezordonată și le arată colegilor	Nu are voie să folosească telefonul/tableta atâta timp cât camera e dezordonată.

Consecințele îi ajută pe copii să realizeze că au greșit, dar cu sprijin adecvat din partea adulților (părinți și profesori), ei sunt capabili să ia decizii mai bune în viitor.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. înv. preșc. ACIU CRINA MARIA
Grădinița cu P.P. „Bambi” Cluj-Napoca

"Nu există nimic în intelect care mai înainte să nu fi existat în simțuri" JOHN Locke

Vârsta preșcolară a primit de-a lungul timpului o serie de etichete sugestive, a fost numită : vârsta de aur, vârsta micului faur, însă cert este faptul că în această perioadă sunt dobândite cele mai importante achiziții psiho-comportamentale, iar calitatea acestora va determina integrarea copilului în fazele următoare ale dezvoltării sale ca adult.

O realitate a societății contemporane este faptul că, de la vârste foarte fragede copiii sunt incluși în diverse forme educaționale, motiv pentru care expresia cei 7 ani de acasă nu se justifică. Mediul familial este cel în care copilul dobândește cele mai importante achiziții, regulile de bună purtare, care mai degrabă sunt imitate decât conștientizate. Cei 7 ani de acasă nu trebuie priviți ca și o responsabilitate aruncată pe umerii părinților, însă de noi, ca părinți depinde startul adultului de mâine, prin urmare este o responsabilitate pe care trebuie să ne-o asumăm în acești primi ani ai copilăriei.

Contextul cultural-istoric al societății contemporane împreună cu părerile subiective ale părinților au condus la diverse definiții ale „celor 7 ani de acasă”. Generalizând, aspectele care definesc un copil ca fiind bine crescut sunt: salutul, comportamentul în public, comportamentul în alte grupuri sociale, înțelegerea (imitarea) normelor sociale, manierele la masă, tact și toleranță.

Personal, cred că educarea copilului începe încă de la naștere și chiar dacă lucrurile par să urmeze o traiectorie bine stabilită, apar factori care afectează într-un mod sau altul dezvoltarea intelectuală, motrică sau afectivă. Potrivit psihologilor, chiar după naștere un prim pas în dezvoltarea copilului este apropierea, nevoia imediată de a fi lângă mamă. Dacă această nevoie nu este satisfăcută, apar frustrări atât pentru copil, cât și pentru mama, iar tocmai această apropiere pune baza unei relații ulterioare între cei doi.

Puțin mai târziu, când începe să fie conturat limbajul, se recomandă ca părinții să vorbească în permanență, să-i citească, să-i povestească, etc. În jurul vârstei de 1-3 ani, cel mic ar trebui să intre în contact cu foarte mulți stimuli, să fie încurajat să exploreze cât mai mult.

Vârsta preșcolară (3-6 ani) a fost multă vreme considerată o etapă neimportantă din punctul de vedere al achizițiilor psihologice, un interval de timp în care copiii nu fac nimic altceva decât să se joace... De fapt, chiar acest joc are o importanță majoră. Într-un fel este echivalentul „muncii adultului”... Prin joc copiii își dezvoltă abilitățile cognitive și învață noi modalități de interacțiune socială. Așa se face că etapa preșcolară este una a schimbărilor semnificative, nu doar fizice, ci și mentale și emoționale.

Societate pune accent tot mai mult pe dezvoltarea abilităților academice și de dezvoltare intelectuală și mai puțin pe construirea bazei senzo-motrice, bază atât de necesară dezvoltării nivelurilor academice. Televizorul a cucerit lumea copiilor, internetul de asemenea, mai nou și tableta, în detrimentul jocurilor la nisip, pe leagăne, pe tobogane. Ne dorim ca încă din grădiniță, copiii să știe să scrie și să citească, în loc să ne preocupe dacă sistemul senzorial vestibular, proprioceptiv sau tactil sunt normal organizate. Părinții și educatoarele se plâng mereu de hiperactivitatea unor copiii, dar nu caută cauza, motivul pentru care acei copii nu pot să stea într-un loc și să fie atenți la ce se întâmplă în jur. Se mai plâng și din cauză că cel mic nu scrie, nu decupează, nu realizează lucrări la fel de frumoase, dar nu știu că poate este dispractic.

Concluzionând, putem afirma că educația este alcătuită din ansamblul regulilor pe care copilul învață să le înțeleagă și să le respecte dobândite atât acasă, cât și în grădiniță sau școală.

GENERAȚIA “SINGUR ACASĂ!” - studiu

Prof. înv. primar ACRISTINEI NADIA DANIELA
Școala Gimnazială Nr.3 Piatra Neamț, Jud. Neamț

În România de astăzi, pe lângă copiii abandonați în orfelinat sau “uitați” pe străzi, se mai poate delimita o categorie de copii abandonați – cei lăsați la rude, de obicei la bunici sau la o familie de prieteni apropiați pentru ca părinții să poată pleca la muncă în străinătate. Visul lor...să asigure copiilor tot ce au nevoie, într-o lume în care se dezvoltă exponențial și oferă atracții noi zi de zi...dar dragostea, liniștea unui cămin, sprijinul și sfatul în explorarea lumii care se deschide cu noi și noi fețe...le pot cumpăra oare părinții cu acești bani?

Ca dascăl și ca mamă, mereu am pledat pentru existența unui climat familial armonios, în care fiecare părinte are rolul, lui, bine definit. Întrebarea “*Pe cine iubești mai mult?*” nu mai este de actualitate pentru că fiecare copil începe să conștientizeze de la vârste din ce în ce mai fragede că ambii părinți sunt importanți în viața lui. Dar, ce faci, când, nu ai nici un părinte alături de tine? Pot suplini bunicii sau alte rude grija, protecția, dragostea părinților?... Trebuie să recunoaștem că lipsa părinților nu poate fi suplinită de nimeni și nimic. Ei sunt cei care pot face cu adevărat un copil fericit.

În convorbirile telefonice pe care le-am avut cu părinți plecați la muncă în străinătate, am insistat pe aceste aspect, încercând să ating coarda sensibilă a sufletului lor. În cele mai multe cazuri, eșec... Răspunsurile sunau cam așa: “*Ce să-i pun pe masă copilului meu?*”, “*Cu ce să-i cumpăr rechizite?*”, “*Cum să-l refuz când îmi cere o prăjitură sau înghețată?*”, “*Cu ce să-i cumpăr un cadou de sărbători sau de ziua lui?*” etc. Acest aspect ar trebui să constituie un semnal de alarmă pentru cei care au pot determina crearea de locuri de muncă, mai ales în zonele defavorizate.

Nimeni nu poate impune unei familii ce să facă, dar trebuie evidențiate consecințele care apar ca urmare a absenței unuia din părinți pe o perioadă mai lungă. Plecarea unuia dintre părinți sau a ambilor, conduce la un sentiment de abandon sau la anxietatea de separare. Astfel, intervine lipsa de afectivitate, care este de cele mai multe este compensată prin cheltuieli nejustificate și prin imaginea afișată, însă banii nu pot compensa lipsa părinților și rolul lor în dezvoltarea copilului și în viața de zi cu zi.

Absența părinților sau doar a unuia poate conduce și la probleme școlare, copilul nu se mai concentrează, devine introvertit, uneori chiar abandonează școala și nu mai are nimeni putere să-l controleze.

Mulți spun: «*copilul meu este puternic*», «*copilul meu va trece peste asta*», «*când mă voi întoarce îi voi fi alături*». Deciziile pe care trebuie să le ia zilnic părinții pentru educația, pentru viitorul copiilor sunt amânate, timpul le devine dușman.

Este o problemă foarte delicată care afectează evoluția și drumul unui copil spre propria devenire, care de cele mai multe ori are o pantă descendentă. Rămași singuri, copiii își croiesc drumul după propriile lor gânduri și idei, în general cu o conduită afectată, datorită lipsei controlului din partea unui părinte sau neimplicarea celor ce ar trebui să se ocupe de ei, ajungând să ignore chiar și reguli simple de politețe, considerându-le absurde și ipocrite.

Consecințele pe care le-am constatat, care derivă din plecarea temporară a familiei sunt:

- copilul se simte abandonat, părăsit, dorul de părinți îl face să se izoleze;
- devine irascibil, convins fiind că i s-a făcut o mare nedreptate; își neglijează pregătirea pentru școală atunci când observă că nu-l ajută nimeni;
- poate intra în grupuri periculoase, pentru că nu îi monitorizează nimeni cercul de prieteni;
- simte nevoia să le arate colegilor că nu le este inferior și încearcă să epateze prin diverse gesturi, mai ales dacă părinții îi trimit bani;
- există cazuri extreme când copiii fug de la persoanele în grija cărora au fost lăsați;
- pot ajunge să fie supuși unor abuzuri din partea adulților;
- lipsa posibilității de a se consulta cu cineva în luarea unor decizii importante;
- copiii pot ajunge să aibă comportamente deviante;
- de multe ori se întâmplă ca familia să se destrame, de aici decurgând o altă serie de efecte negative asupra copilului.

- unii părinți trimit bani din când în când, considerând că în acest fel și-au îndeplinit statutul de părinte;
- se întâmplă ca familia la care rămâne copilul să fie interesată doar de avantajele materiale pe care le are de pe urma acestuia, lăsând libertate totală copilului;
- există cazuri și mai grave, când acești copii sunt părăsiți total.

La întrebarea “*Ce cadou ți-ai dori de Crăciun?*” pusă unei fetițe cu ambii părinți plecați în străinătate, răspunsul a fost următorul: “*Cel mai frumos cadou ar fi să vină părinții acasă și să-mi cunosc frățiorul de 2 ani, născut în Italia*”. Cuvintele ei, rostite cu lacrimi, în ochi, spun totul...

Se recomandă a se evita plecarea ambilor părinți în străinătate și de asemenea, înainte de aceasta, câteva întâlniri de consiliere psihologică care să stabilească relația dintre părinți după plecare și relația între părintele plecat și copil/copii, pentru a se evita apariția de probleme în familie și la copii. Altfel, se creează la copii sentimentul abandonului și este posibil ca odată ajunși la maturitate, să-și abandoneze și ei copiii, ca un protest și ca o răzbunare împotriva propriilor părinți.

Există o problemă extrem de delicată care se ridică: ar fi mai bine ca părinții să rămână acasă și să nu aibă bani pentru educație și îngrijire, sau e mai bine să plece, eliminând problemele financiare, însă copiii să rămână în grija altor persoane sau doar cu un părinte?

Părinții nu sunt foarte receptivi - sunt interesați doar de faptul că asigură, din punct de vedere financiar, nevoile copilului. Puțini părinți renunță la banii pe care îi câștigă în străinătate ca să fie alături de copil.

Trebuie consiliați părinții ca să înțeleagă că plecatul la muncă în străinătate, oricât de dur ar suna, este o formă de abandon care generează traume care îi vor afecta pe copii pe toată durata vieții. Dezamăgirile de acum au un efect nociv, urmând să fie resimțite, ulterior, la vârsta maturității, prin incapacitatea de a face față încercărilor vieții.

opiii ai căror părinți sunt plecați din țară reprezintă o categorie expusă riscurilor și situațiilor de pericol, care duc în ultimă instanță la încălcarea și nerespectarea drepturilor acestora. Această problemă a căpătat în ultima vreme conotații naționale, motiv pentru care organizațiile nonguvernamentale active în domeniul protecției copilului fac apel la guvernanți în vederea adoptării de măsuri, deoarece, s-a demonstrat prin studii complexe că, minorii rămași singuri acasă sau în grija altor persoane se confruntă cu grave probleme la școală și în societate.

Dacă-i numărăm pe românii plecați la muncă în țările Uniunii Europene (câteva milioane), atunci vedem că acasă rămâne o generație întreagă. Mulți, la vârsta copilăriei sau adolescenței. E generația "Singur acasă"...

ȘCOALA PĂRINȚILOR

Prof.înv.primar Adam Paula

Școala Gimnazială „C.D.Aricescu,, Câmpulung, Argeș

Implicarea părinților în problemele școlii nu înseamnă atenționarea în legătură cu problemele copiilor lor. Ea înseamnă mult mai mult. Se referă la construirea unor relații pozitive între familie și școală și la o unificare a sistemului de valori și cerințe relative la copil.

Părinții sunt primii profesori ai copilului, ei încercând educarea lor în mediul familial. Împreună cu părinții, școala își are rolul ei bine stabilit, intervenind în dezvoltarea primară a copilului. În acest context, educația părinților după principii științifice de psiho –pedagogie devine o necesitate. Sunt situații în care familia consideră că este suficient să se ocupe doar de satisfacerea nevoilor primare (hrană, îmbrăcăminte, locuință, cheltuieli zilnice etc.) ignorând importanța unei comunicări afective, nestimulând dezvoltarea sentimentului de apartenență.

În general, comportamentul parental este inspirat din propria experiență de viață a acestora, astfel perpetuând atât aspecte pozitive cât și negative, pe parcursul mai multor generații.

Cercetările arată că “în programele în care părinții sunt implicați, elevii au performanțe mai mari la școală decât atunci când părinții nu sunt implicați “(Henderson și Nancy, 1995). Gradul de implicare al părinților în viața școlară a copiilor influențează și rezultatele acestora, în sens pozitiv. Cu cât părinții colaborează mai bine cu școala, cu atât notele copiilor sunt mai mari. Educația nu este un proces de care este responsabilă în mod exclusiv școala, dar nici părinții, este un proces al cărui succes depinde de colaborarea dintre cele două părți implicate.

Responsabilitatea educației și dezvoltării copiilor trebuie asumată în echipă: școală –familie. Implicarea părinților aduce următoarele beneficii:

- crește stima de sine a copiilor;
- se îmbunătățește relația părinte –copil;
- părinții înțeleg mai bine ce se întâmplă la școală;
- elevii au note mai mari, învată mai mult, indiferent de nivelul socio-economic, etnic sau de nivelul de educație al părinților, au mai puține absențe;
- își fac mai conștiincios temele acasă;
- copiii și părinții dezvoltă atitudini pozitive față de școală;
- profesorii au așteptări mai mari de la elevii cu ai căror părinți colaborează;
- scade riscul consumului de alcool și a violenței;
- câștigurile nu sunt evidente numai în primii ani de școală, ci sunt semnificative indiferent de vârstă sau anul de studiu;
- elevii se vor adapta mai ușor la trecerea în ciclul gimnazial/ liceal și vor fi capabili să-și stabilească planuri realiste privind viitorul lor.

În ciuda acestor beneficii, părinții nu găsesc întotdeauna timp și energie pentru a colabora cu școala la care învață copiii lor.

Crearea unui mediu adecvat de învățare este sarcina familiei și școlii în egală măsură. Copilul are sarcinile de învățare diverse :unele sunt îndeplinite acasă, altele la școală, ceea ce asigură un grad similar de importanță atât cadrelor didactice și școlii în ansamblu, cât și părinților și mediului familial. Implicarea părinților poate preveni sau elimina dificultăți inerente în viața unei școli. Împreună,părinții, copiii și cadrele didactice pot face din școală un loc plăcut pentru toți cei implicați în procesul educativ, un mediu bazat pe încredere, comunicare, respect și flexibilitate.

Așteptările părinților și atitudinile lor privind educarea copilului sunt la fel de importante ca și activitățile desfășurate de cadrele didactice. Cei mai mulți dintre părinți doresc să fie implicați în educația copiilor, dar mulți nu știu cum să facă acest lucru. Școala are nevoie să încurajeze și să promoveze implicarea părinților ca parteneri.

Problemele încep însă, în momentul în care părintele începe să creadă că școala este obligată să le educe copiii. Educația se face în primul rând în familie. Nu poți să trimiți copilul la școală și să aștepti ca învățătorul sau dirigintele să-ți educe copilul fără ca tu să te implici în vreun fel. De cele mai multe ori părinții nu participă la activitățile de timp liber ale copiilor, astfel că talentele celor mici rămân nelucrate suficient.

În unele cazuri, dezinteresul părinților este mai mult decât evident, mai ales când e vorba de cei care pleacă să lucreze în străinătate. E dureros pentru un cadru didactic, când se trezește că un părinte vine la școală cu copilul de mână spunând:” Vi-l las, eu plec la muncă, dumneavoastră trebuie să-l educați”. În aceste situații copiii sunt nedumeriți sau chiar plini de ură, că tocmai lor li se întâmplă acest lucru, sunt privați de prezența părinților. În plus copiii sunt foarte sensibili de ceea ce se întâmplă în jur și dacă noi adulții ne mai amăgim, ignorând multe aspecte din jur, ei le simt și le recepționează altfel. Sunt și pseudo-părinți, care sunt adevărate fiare, de multe ori, unii sunt cei “binecuvântați de Bachus” sau cei înstăriți peste noapte, care sunt aroganți sau cei mai mulți sunt cei îngrijorați de grija zilei de mâine, dar totuși au ceva comun: transferă educația în exclusivitate școlii.

Scopul acestor “Ateliere ale părinților” constă în modificarea opticii pe care părinții o au asupra întâlnirilor din mediul școlar și totodată, îmbunătățirea relației dintre părinți și copil, părinte și cadru didactic.

Acest program nu substituie clasicele ședințe cu părinții, ele dezvoltă colaborarea dintre școală și familie. Atelierele sunt interactive, conținând și aplicații cu caracter ludic, care necesită un grad mare de implicare din partea părinților, cadrelor didactice și chiar copiilor. Organizând aceste ateliere părinții învață cum să evite, conflictele dintre generații, conflicte care apar datorită necunoașterii evoluției copilului. Prin aceste acțiuni nu facem decât să-i câștigăm de partea școlii.

Atelierul părinților poate începe prin trimiterea câte unei scrisori fiecărui părinte, prin care aceștia erau anunțați de faptul că la aceste întâlniri se vor aborda teme de un larg interes pentru dezvoltarea și educarea copilului, dar într-o manieră interactivă, cu un pronunțat caracter aplicativ.

La prima întâlnire intitulată “Alături de școală” părinții pot veni însoțiți de copii. Individual, au avut de răspuns la câte 8 întrebări pentru copii și 8 pentru părinți.

Pentru copii - ”Cum dorești să fie părinții tăi? Cât timp petreci zilnic cu părinții tăi? Care sunt cele mai frecvente cauze ale discuțiilor în contradictoriu cu părinții tăi -vestimentație, limbaj, anturaj, timp liber, școală, bani, altele- care? Cum procedează părinții tăi atunci când încalci regulile? Enumeră câteva recomandări pe care ți le-au făcut părinții tăi în legătură cu un stil de viață sănătos? Ce-ți place să faci în timpul liber? Alege una dintre preocupările tale pe care ți-ar plăcea să o încurajeze părinții; Care sunt activitățile familiale care îți plac cel mai puțin?”

Pentru părinți - “Spuneți cel puțin un lucru pe care l-ați descoperit la copilul dvs.? Cât timp petreceți zilnic cu copilul dvs.? Care sunt cele mai frecvente cauze ale discuțiilor în contradictoriu cu copilul dvs. – vestimentația, limbajul, anturajul, timpul liber, școala, banii, altele- care? Cum procedați atunci când copilul dvs. încalcă regulile? Enumerați câteva recomandări pe care le-ați făcut copilului dvs. în legătură cu un stil de viață sănătos? Ce-i place copilului dvs. să facă în timpul liber? Alegeți una dintre preocupările de mai sus pe care ați încuraja-o; Care sunt activitățile familiale pe care ați dori să le faceți mai bine copilul dvs.?”

Răspunsurile vor fi discutate fără a se da nume, chiar dacă se știa despre cine este vorba. Acest exercițiu le arată unor părinți cât de puțin știu despre copiii lor.

Într-o altă întâlnire, părinții vor fi împărțiți în 4 grupe și vor primi câte o fișă de lucru. Pe fișă este scrisă următoarea întâmplare :”George este elev în clasa IV. El a uitat să-și facă tema la matematică. D-na învățătoare controlează tema pentru acasă. George spune inițial că a uitat caietul acasă, apoi la întrebările doamnei recunoaște că a mințit și nu și-a făcut tema. D-na îl notează pe fișa de evaluare și îi dă un insuficient pe caiet. Mama vine de la serviciu și îl întreabă pe George dacă a luat vreun calificativ. El îl spune că nu, și-i arată caietul cu tema rezolvată în acea zi. Mama merge la bucatărie să pregătească cina și la coșul de gunoi zărește aruncate foi din caietul de matematică și pe ele urme de stilou cu roșu. Uitându-se cu atenție la foi, mama găsește insuficientul pentru tema nefăcută.”

După ce au citit fișa și părinții au timp 5 minute să se gândească, cum ar proceda într-o asemenea situație, le cer să identifice cauzele care au generat problema apărută. Membrii grupelor vor împărtăși în cadrul echipei părerile lor, acestea vor fi discutate și apoi se va stabili de comun acord o soluție care va fi expusă, în plen, de reprezentantul grupului. Soluțiile prezentate vor fi supuse dezbatelor. Scopul acestei aplicații este ca prin transpunerea în rolul părinților din situațiile prezentate aceștia să-și dezvolte abilități de a rezolva probleme asemănătoare, cu scopul menținerii relațiilor specifice unui climat familial echilibrat.

Se poate recomanda părinților să încerce să identifice soluții cât mai variate și cât mai aproape de modul în care ar reacționa ei în mod real, dacă ar trăi situația prezentată. Înainte de încheierea întâlnirii se

pot pune întrebări de genul:”Cum v-ați simțit pe parcursul activității? Cum vi s-a părut activitatea? V-a fost greu să vă puneți în pielea părintelui din situațiile prezentate ? Care moment al “rolului “vi s-a părut cel mai dificil? Cum vi s-au părut soluțiile prezentate de ceilalți? Argumentați răspunsurile “

În această discuție trebuie să fie atrași cât mai mulți participanți.

Cadrul didactic nu trebuie să-și exprime propria opinie în legătură cu răspunsurile participanților, nu încurajează critica, fiecare având dreptul să-și spună propria opinie fără a fi judecat.

Altă aplicație poate avea ca scop, ca în familie să se adopte, prin negociere, o regulă atunci când se pune problema să se aleagă modul cum se va pe trece seara, sau cum se va cheltui o sumă de bani câștigată în urma participării întregii familii la un concurs, sau când se discută ce program de TV se alege pentru a fi vizionat. Se prezintă variante de atitudini:

- atitudinea “bulldozer”(doar nevoile mele contează ! Ale tale nu au nici o valoare ! Vom face așa cum vreau eu !”),

- atitudinea “papă-lapte”(Nevoile tale contează , ale mele mai puțin!Tu ai totdeauna dreptate! După dumneavoastră , domnule!)

- atitudinea “autenticului”(țin cont de nevoile mele ,dar și de ale tale. Există loc pentru fiecare.)

Prin această aplicație se vizează stabilirea unor norme realiste care să fie interiorizate de către copii. Se va face apel la capacitatea empatică și capacitatea persuasivă a ambelor părți implicate .

La această aplicație grupele vor fi făcute din adulți cu copiii proprii, și li se sugerează să construiască scenarii cât mai apropiate de situația reală. Atunci când, prin negociere, nu s-a stabilit nici o regulă, în cadrul grupei, familia poate prezenta totuși scenariul ales. Eventualele probleme care împiedică negocierea vor fi discutate în cadrul momentului de debriefing.

Prin aceste ateliere, părinților li s-a explicat că este bine să înlocuiască unele expresii,ca de exemplu:” ori eu ,ori el”- cu “amândoi putem câștiga”,”nu există nici o speranță”- cu “este posibil să...”, “nu e drept să avem acest conflict”-cu “conflicte de acest gen sunt normale “,”nu merită să ne gândim la asta” –cu “nu trebuie să neglijăm conflictele”,”nu este înțelept să faci concesii”-cu “trebuie să căutăm cât mai multe soluții”,”nu eu am început, de ce trebuie să iau eu inițiativa?”- cu “aș putea contribui la rezolvarea conflictului “.

La sfârșitul acestor întâlniri, părinții vor completa o fișă de evaluare, cu următoarele cerințe:

”Enumerați aspectele pozitive ale acestor ateliere;

Enumerați aspectele negative ale acestor ateliere;

În ce moment ale atelierului ați întâmpinat dificultăți?;

Apreciați gradul de implicare al părinților în ateliere pe o scară de la 1 la 10;

Ce ați schimba în stilul de viață al copilului /al d-voastră?;

Ce ați menține în stilul de viață al d-vtră / copilului ?;

La astfel de ateliere părinții ar mai putea să discute de cum să se asocieze pentru a accesa fonduri europene pentru participarea copiilor la diverse schimburi internaționale , activități culturale și sportive , dar și pentru dotarea școlilor.

Sunt situații în care apar bariere de comunicare între cadre didactice și părinți, fie din lipsă de experiență, fie din lipsa spiritului de echipă. Pentru binele copilului este recomandabil ca ,fie prin efortul părinților, fie prin cel al cadrelor didactice, astfel de bariere să fie îndepărtate. În multe cazuri profesorii cred că părinții nu acordă suficientă atenție copiilor sau părinții consideră că profesorii sunt prea distanți și nu se implică suficient. Comunicarea eficientă dintre profesori și părinți se reflectă în dezvoltarea copiilor și de aceasta ea nu trebuie neglijată . Practica a demonstrat că aceste ateliere, deși necesită timp, atât din partea părinților cât și a cadrelor didactice, sunt binevenite.

Bibliografie:

- 1.**Băban Adriana**- Consiliere educațională, Editura Ardealului, Cluj-Napoca, 2001;
- 2.**Vrăsmaș Ecaterina**- Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002;
- 3.**Vrăsmaș Traian**- Învățământul integrat, Editura Aramis, BUcurești, 2001;
- 4.**Vlady Flo**- Elemente de motivație, atitudine și comportament uman, Editura Flomarco, București, 2001

CEI ȘAPTE ANI DE- ACASĂ!

Prof. învă. prescolar Adina Nedelcu
Grădinița nr.53,București,sector 5

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul mărețului Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea întru împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și *verde* și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii *roșii* din lanurile *galbene* și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării *albastre* și nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după *violetul* și *indigo*-ul nopții vine *oranjul* strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat suie voiniceste treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat . Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la groapa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă,sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*).

CEI 7 ANI DE ACASA- ROLUL FAMILIEI IN EDUCATIA COPILULUI

Adriana Andreea Voicu- Liceul Tehnologic Carol I Valea Doftanei, Prahova

Intre factorii educatiei familia a fost si este considerate ca factor prioritar si primordial deoarece in ordinea fireasca a lucrurilor educatia incepe din familie, motiv care l-a determinat pe Loisel sa afirme ca " in familie sip e genunchii mamei se formeaza ceea ce este mai valoros pe lume- OMUL DE CHARACTER".

Daca in domeniul instructiei scoala ii asigura copilului pregatirea pentru activitatea profesionala, in domeniul structurilor de baza ale personalitatii fiecare individ evolueaza pe baza mostenirii ereditare, iar din punct de vedere formative, in special in domeniul moral, caracterul si conduit generala poarta amprenta climatului familial si a influentelor primare. A.S. Makarenko a acordat o importanta deosebita puterii exemplului pe care familia il are in educatie: " Bazele educatiei se pun pana la 5 ani. Ceea ce ati facut pana la 5 ani reprezinta 90% din intregul process educativ; dupa aceea educatia omului continua, dar in general, voi incepeti sa gustati roadele, caci florile pe care le-ati ingrijit au fost pana la 5 ani".

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cumiți“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Desi nu prea mai exista cei 7 ani de-acasa, deoarece copiii sunt inclusi în diverse forme educationale inca de la varste mult mai fragede, ramane ideea de la baza acestei expresii: normele de conduita se invata din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Scoala si alte medii educationale nu pot ulterior decat sa confirme si sa consolideze normele deja deprinse din familie. Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celeia care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau

orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

Cei șapte ani de acasă

Prof. Adriana Gheban
Colegiul Tehnic „Ion Mincu” Tg-Jiu

Cei șapte ani de acasă.... Aceste cuvinte sunt auzite tot mai des în ultimul timp. De ce? Acești șapte ani reprezintă un set de priceperi și deprinderi formate în cadrul familiei și definesc modul în care îi respectăm sau nu pe ceilalți. Educația timpurie este foarte importantă pentru a deveni o persoană responsabilă.

Sorin Cristea consideră că educația are trei semnificații primare, provenite din etimologia sa latină:

- educatio= creștere, formare;
- educo-educare=a crește, a forma, a instrui;
- educo-educere=a ridica, a înălța.

Omul este supus educabilității. Până la trei ani familia este modelul copiilor. Timpul petrecut alături de ei este indispensabil unei dezvoltări armonioase. De mic, copilul este învățat să mănânce, să bea, să doarmă, să fie curat sau să facă curățenie, să fie atent la cei din jur, să țină cont de părerile celorlalți, etc. Educația este astfel văzută ca un produs al relațiilor sociale. Felul în care se dezvoltă acestea vor influența viața copilului, adolescentului, adultului de mai târziu.

Ființa umană este o ființă socială și morală. Primele relații care se stabilesc sunt cele dintre membrii unei familii. Astfel, copilul va adopta felul de a se comporta al membrilor familiei sale, iar mai târziu prietenii și anturajul vor avea o influență mare asupra sa. Pregătirea pentru integrarea în societate este foarte importantă. Copilul trebuie să folosească formule de salut, să știe cum să ceară anumite lucruri sau să împartă o jucărie cu ceilalți, să respecte normele de igienă.

Familia mediază comunicarea cu școala. Aceasta din urmă este un factor care-l ajută pe copil să-și desăvârșescă personalitatea. Climatul educațional e foarte important în viața copilului. Acolo unde există comunicare, siguranță, disciplină, copilul simte că părinții se ocupă de el, îi dau încredere.

Acasă, la școală sau în societate, normele de comportare civilizată fac diferența între oameni. Familia este prima școală a omului, dar este și cea care își va pune amprenta asupra întregii sale vieți.

Bibliografie:

Cristea, Sorin, Dicționar de ermeni pedagogici, EDP, București, 1998

Stănciulescu, E, Sociologia educației familiale, vol.I, Polirom, Iași, 1998

Cei șapte ani de-acasă

Prof. învă. primar. Afloroaei Margareta
Școala Gimnazială „I.G. Duca” București, sector 5

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim ca nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

"Cei șapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor. Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața defapt și cum trebuie să treci prin ea. În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute. Spre exemplu, mulți dintre noi mâncam tot ce vedeam de pe jos, dar pentru asta este părintele în spatele nostru să ne dea peste mână și să ne spună "nu este voie".

În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul.

Cei șapte ani de acasă se leagă în primul rând de educația pe care o primește fiecare acasă. Acum nu prea se mai poartă, pentru că foarte mulți părinți pleacă și lasă copii de doi sau trei ani la bunici, la mătuși. Or, cei șapte ani de acasă înseamnă ca o familie să fie întreagă, părinții să-și educe copiii, pentru a avea un simț, respect, corectitudine: să nu furi, să nu jighești. Societatea noastră duce lipsă de acești șapte ani de acasă, iar urmările sunt negative. Cei șapte ani de acasă reprezintă o bază a educației. Dacă lipsește baza, ca la orice clădire, este grav.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Bebelusul este atasat de mamă și de tată, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joaca lui și în comunicarea cu ceilalți. Ticurile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamagire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtam ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboșiți la un moment dat. Însa va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața noastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire
- ordine
- igienă
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
- bune maniere și comportament
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topica ori dezacord dintre părțile de vorbire)
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)

- consecvența în realizarea unei sarcini
- concentrarea atenției
- perseverența în realizarea unei sarcini
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competiție
- altruismul
- cooperarea
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Pentru copii și pentru viitorii cetățeni ai societății, anii petrecuți în sânul familiei sunt foarte importanți. Este foarte important, de asemenea, ca cei care educă, părinții, să fie riguroși cu ei înșiși, pentru că fiecare copil ascultă sfaturile părinților, dar observă în primul rând gesturile părinților. O perioadă ascultă de cuvânt, dar pentru copii este esențial exemplul faptei. Biserica ar trebui să pună un accent deosebit pe educația copiilor. În fiecare predică, slujbă și sfat al preoților către credincioși ar trebui să se sublinieze importanța educației, a atmosferei familiale și, de asemenea, importanța comunicării cu copiii. Educația sau, în sens contrar, lipsa de educație are implicații majore, enorme în viitorul fiecărei persoane. E foarte ușor să identifici, dacă privești pe stradă, oameni la 20, 30, 40 de ani, care au fost sau nu educați la timp, în familie.“

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, gândiți-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

IMPORTANȚA FAMILIEI ÎN PRIMII ANI DE VIAȚĂ

Prof.înv.primar Agache Marta-Cecilia
Școala gimnazială”Elena Doamna” –Tulcea

*„Un copil este ca o sămânță de floare...
Cât de frumos va crește, cât de frumos va rodi,
Depinde de grădinarul care o va îngriji.”*

Irina Petrea

Familia a fost și este considerată factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie, motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că : „În familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume – omul de caracter”.

În familiile formate din părinți și copii, mama este cea care începe educația, în primul an de viață având un rol predominant, nu numai în hrănirea copilului ci și în realizarea și a celorlalte dimensiuni ale educației. Căldura afectivă și formarea deprinderilor elementare ocupă primul loc. Ambii părinți trebuie să se ocupe de educația copiilor. Ei trebuie să ajungă la un consens privind această problemă. Trebuie să discute cu copiii despre lucrurile pe care aceștia au voie și nu au voie să le facă în viață. De mici copiii trebuie să primească responsabilități ce trebuiesc îndeplinite și să fie recompensați pentru îndeplinirea lor. Timpul petrecut alături de familie își va pune amprenta pentru totdeauna asupra temperamentului, caracterului, educației copilului mic, influențând dezvoltarea sa ulterioară ca adolescent, ca tânăr și ca adult, adaptarea sa la viața socială și comportamentul în viața personală. Părinții sunt cei care îi oferă dragoste necondiționată, îngrijire și supraveghere pentru ca el să crească frumos și demn, să devină un om adevărat, cu cei șapte ani de acasă.

Prin educația primită “acasă” un copil trebuie să aibă dezvoltat un anumit grad de autonomie, un nivel rezonabil de politețe, un limbaj dezvoltat care să îi permită să comunice, un grad de dezvoltare emoțional care să îi dea posibilitatea de a-și controla fricile, emoțiile și capacitatea de relaționare socială. Unele din însușirile dobândite în acești primi ani de viață devin stabile pentru tot restul vieții pot fi: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, etc. Altele influențează dezvoltarea de mai târziu - un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Se pot creiona, evident, generalizări.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

- Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care micuțul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

- Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

- Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

- Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

- Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/cele care servește masa.

- Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

- Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp –

între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Familia asigură copiilor sentimentul siguranței și îi ajută să depășească obstacolele inerente vieții, educându-i să devină persoane responsabile, adaptate timpului în care trăiesc. Educația primită în primii șapte ani de viață depinde de relația afectivă dintre copil și părinți, de specificul de dezvoltare a copilului, de valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile de conduită învățate să nu se transforme într-o disciplină de fier. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul permite acestuia să aibă încredere în propriile forțe. Copiii au nevoie să fie iubiți așa cum sunt, pentru ceea ce sunt. Iubirea necondiționată este ceea ce au ei nevoie pentru a se dezvolta armonios. Iubirea părintească este un dar, toți copiii au dreptul la ea.

Familia și căminul, conviețuirea și cadrul conviețuirii laolaltă a părinților cu copiii lor, reprezintă școala primilor ani ai copilului în care trebuie să primească bazele temeinice ale viitoarei sale conștiințe, ale tuturor trăsăturilor care-l vor defini ca om integru la maturitate. Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale deoarece ea influențează și modelează persoana umană. Familia este principalul "laborator" de formare a persoanei. Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Atmosfera afectivă din familie are o influență hotărâtoare asupra dezvoltării psihice în mica copilărie. Năzuințele copilului se formează în mica copilărie prin exemplul celor din jur. În familie copilul învață limbajul și comportamentul social, își formează aspirații și idealuri, convingeri și aptitudini, trăsături de voință și caracter.

Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său

Viața e mai frumoasă când știi să dăruiești, să ajuți, să vorbești politicos. Nu ne costă nimic. Păstrăm vie latura umană, pragmatică și poetică a vieții.

Bibliografie:

Elena Bonchiș, „Familia și rolul ei în educarea copilului”, Ed. Polirom 2011.

Stănciulescu E., Sociologia educației familiale vol. I, Ed.

Bodo, Victor; Bodo, Sorina- Ghid practic de educație a copilului, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2000

Importanța educației sociale la vârsta preșcolară

Nicoleta Aileni

Educația socială constituie un ansamblu de acțiuni/demersuri proiectate și desfășurate pe baza unor principii coroborate cu totalitatea influențelor exercitate de societate, care au ca scop realizarea integrării sociale a copiilor și tinerilor, având ca finalități formarea competențelor de viață (Ștefan, C., și Kallay, E., 2010, p.27).

Comportamentele sociale sunt rezultatul unui proces de învățare a ceea ce este valorizat de către societate. Competențele sociale se achiziționează în cadrul societății, cu influențele culturale și sociale ale familiei și grupurilor de oameni în care se încadrează familia.

Dezvoltare socială presupune dezvoltarea abilităților de interacțiune cu adulții, dezvoltarea abilităților de interacțiune cu copiii de vârstă apropiată, acceptarea și respectarea diversității, dezvoltarea comportamentelor prosociale.

În ceea ce privește dezvoltarea socio-emoțională putem spune că aceasta vizează debutul vieții sociale a copilului, capacitatea lui de a stabili și menține interacțiuni cu adulții și copiii. În plus, interacțiunile sociale mediază modul în care copiii se privesc pe ei înșiși și lumea din jurul lor.

Familia este primul grup social (mediul primar de socializare) din care face parte copilul. Părinții sunt primii educatori pentru că:

- Ei sunt primii cu care copilul interacționează constant încă din prima zi de viață;
- Familia este modelul pe care copilul îl imită: modul de viață al familiei este principalul reper în viața a copilului;
- Comunicarea intrafamilială influențează decisiv dezvoltarea psihofizică a copilului.

Parteneriatul dintre grădiniță și familie reprezintă o primă experiență relațională și de colaborare a părinților cu persoanele profesioniste în domeniul educației. Cei mai mulți părinți manifestă deschidere, dorință de a colabora cu personalul grădiniței, dar se poate întâmpla ca realizarea unui parteneriat să fie împiedicată de atitudini necorespunzătoare ale fiecăruia dintre cei implicați.

Dezvoltarea parteneriatului dintre comunitate, familie și grădiniță constituie o garanție a îmbunătățirii practicilor educaționale utilizate atât în familie, cât și în instituțiile de educație timpurie, un astfel de parteneriat putând fi considerat drept fundament pentru construirea unei veritabile comunități de învățare.

Relația grădiniță-familie nu se poate constitui fără asigurarea unei condiții de bază: cunoașterea familiei de către educatoare, a caracteristicilor și a potențialului ei educativ. Cu cât cunoaștem mai bine familiile copiilor, cu atât mai eficient va fi parteneriatul grădiniță-familie. Iar părinții cu cât vor cunoaște mai bine programul educațional, cu atât va fi mai coerentă influența ambilor factori educaționali. O bună relație de comunicare între părinți și educatori este esențială pentru a asigura dezvoltarea optimă a competențelor emoționale și sociale ale copiilor.

Grădinița reprezintă un context social în care copiii au ocazia să interacționeze cu alți copii în mai mare măsură decât în cadrul familiei. De aceea, copiii pot să învețe sistematic despre emoții și comportamente sociale adecvate. Copiii acumulează o cantitate semnificativă de învățare socială de la covârșnicii cu care interacționează în sistemul de educație, la școală sau în locurile de joacă. În cadrul relațiilor de la egal la egal, copiii învață concepte de reciprocitate și corectitudine prin interacțiunea cu grupul. Negocierea, discuția și conflictul descoperite printre colegi îi ajută pe copii să învețe să înțeleagă gândurile altora, emoțiile, motivele și intențiile lor. Această înțelegere le permite copiilor să se gândească la consecințele comportamentului lor atât pentru ei cât și pentru ceilalți (Doll, Zucker, & Brehm, 2004). Apoi, pe măsură ce primesc feedback de la colegii lor, copiii încep să evalueze caracterul adecvat al acțiunilor lor și să-și modifice comportamentul în consecință (Santrock, 2010). În concluzie, relațiile de la egal la egal oferă contexte critice pentru cunoașterea socială (adică gândirea fenomenelor sociale) și acțiunea socială.

Studiile ne arată că cei cu competență socială sunt mai fericiți decât colegii lor mai puțin competenți. Ei au mai mult succes în interacțiunile cu ceilalți, sunt mai populari și mai mulțumiți de viață. În plus, relațiile sociale ale copiilor au fost legate de realizările academice, cei cu aptitudini sociale pozitive fiind asociați cu rezultate mai bune în școală (Epstein, 2009).

Ca rezultat al acestor rezultate favorabile, copiii social-competenți tind să se considere a fi oameni valoroși care pot face diferența în lume. Alți oameni îi percep ca fiind tovarășii de dorit și membrii competenți ai societății. Același lucru nu se poate spune pentru copiii a căror competență socială este slabă. Tinerii care nu reușesc să funcționeze cu succes în lumea socială trăiesc deseori suferință și singurătate, chiar și în primii ani. Ei frecvent sunt respinși de colegii lor, suferă de stima de sine scăzută și fac mai prost în studiile lor (Miles & Stipek, 2006). Cercetările conduse de către J. Zins, R. Weissberg, M. Wang, & H. J. Walberg (2008), subliniază faptul că preșcolarii care demonstrează abilități sociale și emoționale puternice, tind să dea dovadă de:

- O mai mare motivație academică
- Atitudine pozitivă față de școală
- Mai puține absențe
- Mai multă participare în clasă
- Rezultate mai bune la matematică și științe lingvistice
- Realizarea de arte lingvistice superioare
- Note mai mari
- Tendințe reduse de abandon școlar

BIBLIOGRAFIE:

Ștefan, C., A., Kallay E., (2010), *Dezvoltarea competențelor emoționale și sociale la preșcolari*, Ed. ASCR, Cluj-Napoca

Zins, J.R., Weissberg, M. Wang, & H. J. Walberg (Eds.), (2008), *Building academic success on social and emotional learning: What does the research say?* (pp. 1–22). New York: Teachers College Press, Columbia University; Ladd, G. W.

Importanța celor șapte ani de acasă

Profesor învățământ primar: Albu Claudia
Școala Gimnazială, comuna Găiceana, județul Bacău

Educația reprezintă totalitatea experiențelor individual realizate și social existente sau organizate, de care beneficiază copilul în primii ani de viață. De asemenea, educația are rolul de a proteja, crește și dezvoltă ființa umană prin înzestrarea cu capacități și achiziții fizice, psihice, culturale specifice care să-i ofere identitate și demnitate proprie. Aceasta asigură fundamentele dezvoltării psihice și fizice, ale dezvoltării spirituale, sociale și culturale complexe. Copiii ceea ce învață în primii ani de viață reprezintă mai mult de jumătate decât vor învăța tot restul vieții.

Expresia „cei șapte ani de acasă”, în general, este folosită pentru a descrie conduita unei persoane într-un anumit context. Psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie definește în bună măsură viitorul de adult. Întreaga viață a omului este o succesiune de căutări și încercări de atingere a unor idealuri personale specifice vârstei, stabilite de fiecare individ în parte, în funcție de modelele alese în aceea perioadă a vieții lui. Acestea sunt în strânsă legătură cu scara sa de valori care își are originile în copilărie, în modelele inițiale care sunt părinții. Grigore Vieru a spus „copilăria e taina dezvoltării viitorului” sau așa cum afirmă Gaston Bachelard „copilăria durează toată viața. Ea se întoarce mereu pentru a însufleți secțiuni mari ale vieții de adult”. Cu tot ceea ce include ea în privința dezvoltării personale, copilăria constituie puntea individului către lumea înconjurătoare, către viitorul său. În același timp ea reprezintă rezervorul sau energia nesecate în fața obstacolelor vieții. Lucian Blaga în „Inima tuturor vârstelor” afirmă „dacă inima e puternică chiar și când pierzi totul în viața material vorbind, te ai pe tine însuși”, deci implicit „cei șapte ani de acasă”.

Familia a fost și este considerată un factor prioritar și primordial, deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe în familie, motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că: „în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume- omul de caracter”. Punând în evidență dimensiunea morală a educației în familie, dar într-un anumit fel și într-o anumită măsură, familia își aduce contribuția în toate sectoarele educației, copilul aici făcându-și ucenicia pentru viață, cea morală rămâne esențială prin substanța pe care i-o imprimă familia.

„Cei șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor marchează destinul fiecărui om. Dacă în familie copilul a simțit cum e să fii iubit, s-a vorbit de cele sacre, despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, el se obișnuiește să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul știind că va fi tratat cu încredință, să aprecieze binele și frumosul, să se îngrijească de cele sacre. Acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil. Copilul învață din mediul familial primele expresii, formându-și conduite prin contagiune directă și mimetism, copiii vor face precum părinții lor, imitând comportamentul acestora. Un copil care nu a primit o educație corectă din toate punctele de vedere, va avea de suferit la maturitate sau poate toată viața în cazul în care nu are caracter puternic nativ, prin care să se educe. Responsabilitatea unui părinte în ceea ce privește educația copilului său este una uriașă.

În concluzie, „cei șapte ani de acasă” reprezintă piatra de temelie a vieții pe viitor.

Bibliografie

- Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
Nicola, Ioan; Farcaș, Domnica- *Teoria educației și noțiuni de cercetare pedagogică*, E.D.P., București, 1996
www.copii.ro
www.scribd.com
www.didactic.ro

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”-EDUCAȚIA PĂRINȚILOR

Prof.înv.preșcolar, Albu Daniela-Oana
Școala Gimnazială „Ion Barbir” Capu Câmpului, Suceava
G.P.N.Nr.1Capu Câmpului

„ Un copil este ca o sămânță de floare ... Cât de frumos va crește, cât de frumos va rodi, depinde de grădinarul care o va îngriji, de ce pământ și de câtă lumină și apă are, de cât e de ferită de frig, de furtună și de soare prea tare. E atât de plâpândă ...

Cum ai putea s-o rupi ori să o calci în picioare, când e tot ce va rămâne în urma ta ?

Irina Petrea

După cum bine se știe, familia reprezintă factorul primordial în educarea unui copil și educația începe în familie, de aceea legătura dintre grădiniță și școală va trebui să se întrepătrundă cu mediul familial.

Întâlnim multe cazuri în care, cu o condamnabilă neglijență, părinții își trimit copiii nedisciplinați la grădiniță pentru a primi educația pe care ei ar fi trebuit să le-o dea acasă.

Dragostea, familia, școala sunt esențe indispensabile în viața fiecărui om. Ca primă verigă a sistemului educativ, familia are responsabilități clare și diverse. Este foarte importantă educația din copilărie deoarece individual ia primele impresii din mediul înconjurător, din familie. Tot din mediul familial copilul absoarbe ca un burete conduitele și obiceiurile celor din jur. Copilul va repeta și va imita persoanele semnificative din viața sa, va avea aceleași păreri, idei, concepții. Calitatea educației primite în familie depinde îndeosebi de nivelul de educație al părinților și al familiei ce vine în contact cu copilul, în special sub aspect moral și comportamental.

Împreună cu părinții, educatoarele vor stabili o strategie și o atitudine comună în ceea ce privește modul de a trata copilul, care să-i ofere acestuia toate atuurile pentru dezvoltarea viitoare, să-l ferească de conflicte, frustrări și confuzii.

Câteva principii generale de care părinții trebuie să țină seama sunt schițate în cele ce urmează:

1. Iubește-ți și acceptă copilul așa cum este!

Fii cald, iubitor și sensibil. Prima și cea mai importantă nevoie a copilului este aceea de a fi iubit. Fiecare copil este asemenea unui vas gol ce așteaptă umplut... cu iubire. De aceea doar atunci când vasul este „plin“ copilul poate începe să dăruiască, la rândul lui dragoste.

2. Respectă-ți copilul!

Respectă-ți copilul și nu-i răni sentimentele, nu-l dezaproba și nu-l jigni, nu râde niciodată de el, dar râzi cât mai des cu el. Respectă-l așa cum aștepti să fii respectat!

3. Fii un exemplu bun pentru copilul tău!

„Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ceea ce nu vreți să imite. Dacă vă scapă o vorbă sau săvârșiți vreo faptă pe care i-ați prezentat-o drept o greșeală când a comis-o, el cu siguranță se va apăra altădată, invocând exemplul dat de dumneavoastră și se va pune în asemenea măsură la adăpostul acestui exemplu, încât cu greu vă veți putea atinge de el pentru a-i îndrepta greșeala“.(John Locke)

4. Implică-te în viața lui!

Cu cât te implici mai mult în viețile copiilor, în creșterea și educarea lor, cu atât se vor simți mai puși în valoare și vor fi mai dispuși să îți răspundă pozitiv.

5. Comunică cu el!

Comunicarea implică nu numai un limbaj oral, ci și cel non-verbal, „limbajul corpului”, în care mesajele sunt transmise prin timbrul vocii, expresia mimico-facială, gesturi, poziția corpului.

6. Lasă-l să se joace și să experimenteze!

Copilul acceptă numai experiențele pe care le face singur. Lasă copilul să experimenteze, creându-i un mediu securizant, dar nu exagera.

7. Folosește disciplina în educație!

Folosii disciplina în scopul de a educa. Nu sunt permise sub nici un motiv, pedepsele fizice ori acelea care să-i îngreiească dezvoltarea fizică, psihică sau care îi afectează starea emoțională.

8. Crește un copil sănătos!

Un părinte bun va fi preocupat de sănătatea fizică, psihică și intelectuală a propriului copil și va acționa în consecință.

9. Alege calitatea pentru copilul tău!

O imagine de calitate este esențială pentru dezvoltarea copilului. Calitatea trebuie să se reflecte în alegerea mediului de viață, în oferirea hranei, în alegerea serviciilor de calitate și alegerea celei mai potrivite forme de educație.

10. Există și un „NU” pentru părinți!

Nu îți subaprecia copilul!

Nu folosi amenințări!

Nu obliga un copil mic să promită!

Nu lăsa televizorul să educe copilul!

Nu îl răsfăța exagerat!

Nu-l minți niciodată!

Nu da copilului ordine!

Nu cere respectarea unor reguli inadegvate vârstei!

Bibliografie:

• Ecaterina Adina, Vrăsmaș, Educația copilului preșcolar, Editura Pro Humanitate, București, 1999;

• Gheorghe Bunescu, Democratizarea educației și educația părinților [w.w.w.leducat.ro](http://www.leducat.ro)

• Revista învățământul preșcolar, nr. 3,4 /2007

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

**Profesor Albu Emilia
Liceul Tehnologic „Iordache Golescu” Găești**

Când vorbim despre „Cei șapte ani de acasă” ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are „Cei șapte ani de acasă” ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc „Cei șapte ani de acasă”. Dar educația primită în „Cei șapte ani de acasă” depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți, percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist”(Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea părintelui.

Din păcate democrația a dat naștere la un nou model de familie în care comunicarea lipsește, pentru un motiv oarecare.

În lumea canalelor de știri, cu foame de senzație auzim doar povești rele despre crimă, accidente, jafuri, incendii și dezastre.

În ziua de astăzi, expresia „Cei șapte ani de acasă” a dispărut din uz, iar tupeul a luat locul curajului, obrăznicia se confundă cu istețimea, iar răsfățul cu dragostea.

Nu este de mirare că întâlnim din ce în ce mai puțini copii politicoși și bine crescuți.

Disciplina bunei conviețuirii lipsește sau mai bine zis a dispărut și din ce în ce mai mulți tineri au rămas corigenți la această materie și nu știu să trăiască decent, frumos și demn printre oameni. Acestea se învață pe parcursul întregii vieți, însă ceea ce nu se uită niciodată sunt “cei șapte ani de-acasă”.

Dacă fiecare dintre noi nu ne-am mai pune întrebarea “ cine-i de vină pentru comportarea tinerilor de astăzi?”, ci am încerca să răspundem luând atitudine și lăsând indolența de o parte, am deveni adevărați formatori de oameni, de caractere și personalități.

Nu este corect să dăm vina pe alții.

Să nu acuzăm părinții care nu se ocupă de educația copiilor lor, pentru că, la rândul nostru, și noi suntem părinți.

Să nu acuzăm nici dascălii care nu știu să-și stăpânească elevii, pentru că și noi poate ne-am numărat odată printre aceștia.

Să ne amintim în orice moment că nemulțumirile noastre pot fi schimbate prin contribuția noastră, a tuturor: părinți, bunici, învățători, profesori.

Noi toți, cu dragoste și stăruință, putem să-i redăm sensul expresiei “cei șapte ani de-acasă”.

Educația începe cu cei șapte ani de acasă

Profesor: Albu Ioan Cristinel
Școala Gimnazială, comuna Găiceana, județul Bacău

Educația este un proces continuu care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Ea începe din prima zi de viață a copilului, așa cum procesul de învățământ începe cu prima zi de școală. Educația, regulile morale, bunele maniere sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Socializarea, exprimarea emoțiilor și asumarea responsabilităților sunt o parte dintre abilitățile pe care trebuie să le însușească un copil în „cei șapte ani de acasă”. Principalele modele pe care copiii le urmează sunt părinții. Psihologii susțin că educația primită în prezent în cei șapte ani de acasă diferă de cea de acum 30 de ani, fiind o evoluție firească și o adaptare la contextul sociocultural. Copilul în primii șapte ani de viață trebuie să-și însușească o serie de abilități sociale și emoționale. Sorina Constandache, psihopedagog la „Mind Institute” din București explică „abilitățile sociale presupun ca micuții să învețe să-i ajute pe ceilalți fără să aștepte o recompensă, să-i asculte, să le dea atenție și să-și rezolve conflictele într-un mod pozitiv, fără să se răzbune. Întrebați-vă copilul cum se simte atunci când este ajutat și spuneți-i că la fel de bine s-ar simți și cel pe care l-ar ajuta”. Tot la fel de importante sunt și abilitățile emoționale. Părinții trebuie să-i învețe pe copii cum să-și exprime emoții precum furia sau frica.

Baza unui comportament adecvat al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care este înconjurat un copil de părinți, îi permit acestuia să se dezvolte și să aibe încredere în propriile forțe. Copilul care este iubit de părinți se simte îngrijit și protejat, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Un copil care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia și realizează că sunt preocupați de tot ceea ce face. Psihologii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui de adult.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Cei șapte ani de acasă sunt caracterizați adesea prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Reguli esențiale în educația copilului până la șapte ani:

1. Copilul trebuie învățat să se poarte frumos, iar bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!
2. Pentru un comportament corespunzător trebuie stabilit și impus reguli și limite;
3. Comunicarea este secretul unei relații solide între copii și părinți;
4. Limitarea timpului petrecut la calculator și televizor, concentrarea în educația lui pe arta conversației;
5. Învăță-l să iubească cărțile și lectura. Părinții încep încă de când e bebeluș să-i citească povești. Treptat copilul trebuie lăsat să exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de povești;
6. Aplicarea disciplinei pozitive. Nu trebuie abuzat în nici un fel (fizic, verbal, emoțional, etc.) și evitat educația cu „bătaia”;
7. Un copil trebuie învățat să-și exprime emoțiile și sentimentele. Numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate;
8. Învăță-l să spună mereu adevărul. Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui;
9. Fii un părinte implicat și devotat;
10. Iubește-l necondiționat- demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre (sărutări pe frunte, îmbrățișări);

Realizarea tuturor cerințelor presupune existența unui cămin armonios, bazat pe dragoste, înțelegere, respect între copii și părinți. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

A decorative border of small red hearts surrounds the entire page content.

Bibliografie

Popovici, D., *Sociologia educației*, Iași, Institutul European, 2003

Stănciulescu E., *Sociologia educației familiale* vol. I, Ed. Polirom Iași, 1998;

Vrășmaș Ecaterina Adina, „*Consilierea și educația părinților*”, Editura Aramis, București, 2002

www.copii.ro

www.scribd.com

www.didactic.ro

CEI 7 ANI DE ACASA

Profesor IULIA ALBU
LICEUL CU PROGRAM SPORTIV BRAILA

Cei sapte ani de acasa – auzim atat de des aceasta expresie ... in ultimul timp din ce in ce mai des.

Ce sunt cei 7 ani de acasa ? La ce se refera ? Ei reprezinta educatia pe ca o primim pana cand ajungem la scola. Totusi, suntem intr-o continua dezvoltare, in continua crestere si, pana la 18 ani, uneorichiar mai mult, pana plecam de acasa, primim educatie de la familie, mai mult sau mai putin.

De ce auzim atat de des aceasta expresie ? Pentru ca, in ultima vreme, copiii nu mai au parte de o familie intreaga. Ori lipseste un parinte, ori amanadoi. De ce ? Pentru ca parintii isi doresc pentru copiii lor sa nu aiba lipsuri, sa aiba parte de tot ce ei nu au avut. Grijele de zi cu zi ii coplelesc pe parinti si ei muncesc in cea mai mare parte a timpului. Parintii ocupati angajeaza bone, iar educatia isi pierde adevaratul sens, inteles. Alti parinti lasa copiii in grija bunicilor, matusilor care, de multe ori, nu au destula putere pentru a se impune.

Cei sapte ani de acasa inseamna ca o familie sa fie intreaga, pentru ca avem de invatat de la fiecare. Este bine ca membrii familiei sa fie rigurosi deoarece fiecare copil asculta sfaturile lor, dar in primul rand, le observa gesturile. O perioada asculta de cuvint, dar pentru ei este esential exemplul faptei. Baza formarii unui comportament corespunzator al copilului este relatia afectiva cu parintii. Daca lipseste baza, ca la orice cladire, urmarile nu sunt tocmai favorabile.

Un copil iubit, caruia i s-a acordat destula atentie, se simte mai protejat si are incredere in fortele proprii. Este mai deschis spre invatare si asumarea regulilor de comportament. Cand copilul creste si incepe sa aiba ratiune, parintii au responsabilitatea de a-i explica diverse lucruri. Acesti 7 ani de acasa sunt aratati de copil in societate prin limbaj, comportament sau cand se afla in situatii dificile, delicate, cand se da dovada de altruism sau politete. educatia este imblanzirea unei flacari, nu umplerea unui vas. Acesti ani pe care i-am primit la vremea noastra ii vom da mai departe.

Educatia este cea mai de calitate haina pe care un om o poate imbraca, iar haina a fost cumparata din banii stransi in cei 7 ani si este ceea ce ramane dupa ce ai uitat tot ceea ce ai invatat la scola.

EDUCAȚIA ÎNCEPE CU „CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Institutor, Albu Vasile- Dan
Școala Gimnazială Valea Moldovei, Suceava
Școala Primară Mironu

Spune-mi și o să uit. Arată-mi și poate n-o să-mi amintesc. Implică-mă și o să înțeleg. (proverb american)

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de grădiniță respectiv școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire sunt și replici din partea unor părinți, de genul : „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce stie el mititelul!”, „Când va merge la școală se va cuminti”, pentru a se „scuza” purtarea urâtă sau dezvoltarea nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze” trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului..

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea la școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas. Noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

În băncile din clasa I se înșiruie fetițe și băieți, toți de aceeași vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Sunt copii și mai mari, și mai mici, și mai voinici, și mai delicați, și mai gălăgioși, și mai tăcuți, unii chiar retrași, stingheri!

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se comportă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se emite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de ciasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta preșcolară, într-un moment în care copilul trebuie să facă acum fata unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este insuficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Când vorbim despre cei „ 7 ani de acasă “ ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți în formarea personalității și a comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei „ 7 ani de acasă “ ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog și care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei „ 7 ani de acasă “.

Bibliografie:

- Ecaterina Adina Vrajmaș „ Consilierea și educația părinților “, București, Editura „Aramis”, 2002;
- „Educația începe cu cei șapte ani de acasă”. Gazeta de Sud, w.w.w.gds.ro
- „Sănătatea copilului”, jurnalul.ro
- Institutul de Științe ale Educației, nr. 3, 4 / 2007, Revista învățământul preșcolar, Editura Coresi, București;
- H. H. Stern, 1972, Educația părinților în lume, Editura Didactică și Pedagogică, București.

Cei șapte ani de acasă

prof. înv. primar Albulescu Cornelia

Școala Gimnazială nr.24 Timișoara

Cei șapte ani de acasă sunt foarte importanți pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere. Este important ca părinții să respecte regulile de bune maniere în familie, să folosească formulele de politețe și cu siguranță, copilul îi va imita. Dacă părinții ar cunoaște aceste reguli, vom avea în mod categoric o societate mult mai cultă. Pentru ca un copil să deprindă aceste reguli mult mai ușor, trebuie să fie explicate pe etape. Dacă micuțul vă cere o jucărie, obișnuiți-l să spună, printre primele cuvinte, formulele de politețe: „te rog”, „poftim”, „mulțumesc”. De asemenea, trebuiesc aduse cât mai multe exemple concrete, de preferat în momentele în care încalcă vreo normă de bună purtare și așa insistăm până acestea vor deveni o obișnuință.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uităm că și noi adulții greșim uneori.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

Regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Copilul trebuie învățat să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului.

Este necesar să se stabilească și să se impună reguli și limite în comportamentul copilului.

Comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!

Copilul trebuie învățat să iubească lectura și cărțile! Încă de cand e bebeluș trebuie să-i citim povești, apoi, treptat, să-l lăsăm pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele! El trebuie să se bucure de copilarie – să nu încercăm să facem din el un geniu înainte de vreme; să-I permitem copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.

Copilul trebuie învățat să își exprime emoțiile și sentimentele; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

Să ne învățăm copiii să spună mereu adevărul, chiar dacă de multe ori poate nu ne convine ceea ce a făcut! **Este necesar să ne petrecem cât mai mult timp cu copilul nostru.** Ca părinți trebuie să ne implicăm și devotăm, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el.

Copilul trebuie iubit necondiționat și acest lucru trebuie să-l arătăm zilnic! Să ne iubim copilul indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură!

„Cei șapte ani de acasă” vor constitui “fundația” pentru construcția unei vieți închinată binelui, frumosului și adevărului.

Bibliografie:

Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002;
Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998.

CEI 7 ANI DE ACASĂ CONTEAZĂ

**Profesor pentru învățământul preprimar:
Alecsoiu Mariana**

“Fiecare copil pe care îl educăm este un OM dăruit societății” (N. Iorga)

În primele etape ale vieții, responsabilitatea educării copilului revine familiei. În mod firesc, părinții sunt primii educatori ai copilului. În răgazul de timp petrecut cu familia obiectivul principal este acela al păstrării sănătății fizice, al creșterii normale și mai ales al călirii organismului prin mijloace ce trebuie să fie bine cunoscute de către părinți.

Un bun dobândit și mult apreciat, câștigat de copil în sânul familiei este comportamentul moral ca rezultat al unui sistem de cerințe precise, categoric dublat de un permanent respect pentru copilul care trebuie să se simtă iubit și ocrotit.

După cum un părinte bun înseamnă răbdare, calm, înțelegere, sensibilitate pentru frumos, un fond afectiv numit în termeni obișnuiți dragăstos, așa un copil asemenea unor astfel de părinți se formează cu predilecție pentru sociabilitate, politețe, respect, sârgiuință, cinste, dispoziție de colaborare. Astfel sunt puse bazele unei adaptabilități pentru viața socială, pentru etapa de dezvoltare și formare în cadrul unor colectivități: grădiniță, școală, comunitate.

Întotdeauna, ambianța din cadrul familiei influențează personalitatea copilului. Marele pedagog John Locke, convins de puterea exemplului în familie, afirma: „Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ceea ce nu vreți să imite!”, . În primii ani de viață copilul răspunde la tot ce se întâmplă în jur prin reacții emotive care vor determina direcționarea activității și aptitudinilor de mai târziu. De aceea, familia trebuie să evite încurajarea la copii a manifestărilor care reproduc scene, cuvinte din viața persoanelor mature, pe care copiii nu le înțeleg.

Un alt aspect al educației în familie este faptul că aici copilul trebuie să primescă cea mai mare atenție în ceea ce privește interesul lui pentru lumea înconjurătoare. Este cunoscută, în viața unui copil etapa lui „de ce?,, , etapă pentru care părinții trebuie să investească cel mai mare efort de a răspunde. Răspunsurile primite la această vârstă constituie pentru copil pasul major pe care îl face în cunoaștere sau, din nefericire, un timp pierdut, amânat pentru mai târziu, cel mai sigur pentru perioada educației la grădiniță/școală. Părintele poate face ca această etapă de cunoaștere să se facă treptat, cel mai eficient printr-o implicare progresivă și cu multă răbdare în cazul unor mici decepții. Cel mai important este pentru părinți să nu stopeze impulsul instinctiv de mic „explorator,, prin formule de tipul „Lasă, că tu esti mic și nu poți?,, .

Părintele nu are dreptul și nu poate să se substituie copilului lui, pe care trebuie să-l perceapă ca pe o ființă autonomă, rolul său fiind acela de a-i facilita, stimula și consolida manifestarea autonomiei și eficienței sale comportamentale. Se poate astfel satisface nevoia de succes a copilului, de a avea propriile sale „victorii,, în lupta cotidiană dusă pe tărâmul cunoașterii.

Membrii familiei sunt puși permanent în situația de a conlucra, de a se completa pentru a supraveghea fiecare moment al activității copilului, fiecare acțiune, dar și a limbajului, cu scopul de a elimina, de a corecta anumite erori, a exemplifica, a completa, a clarifica acolo unde copilul nu este edificat. Astfel, în acest scop, părinții apelează la jocuri și jucării adecvate, la cărți, caută ajutor la instituții abilitate: teatre, centre de educare și petrecere a timpului liber. Familia creează premisele unei „mici școli,, în jurul copilului.

Copiii sunt apoi înscriși în grădiniță, instituție care le asigură condițiile necesare pentru dezvoltarea în concordanță cu nevoile individuale. Profesioniștii din grădinițe și școli vin să se ocupe de educarea și formarea copiilor printr-o metodologie și un curriculum specific vârstei acestora.

Grădinița continuă activitățile de socializare, începute în familie, îi ajută pe copii să interacționeze cu alți copii, dar și cu adulți și le oferă acestora un mediu primitiv, adecvat învățării. Totodată, grădinița oferă suport pentru valorificarea potențialului fizic și psihic al fiecărui copil, pentru dezvoltarea capacității de a intra în relație cu ceilalți copii și cu adulții. Familia trebuie încurajată în această etapă să-și stabilească un program de conlucrare, colaborare cu grădinița, școala pentru o mai bună cunoaștere și implicare în formarea acestuia.

Numai fiind aproape de sufletul copilului, pătrunzând în gând și luând parte la preocupările acestuia, părintele poate fi confidentul copilului, poate face ca acesta să fie sincer și apropiat, sporind șansele unei iubiri reciproce și unui respect necondiționat.

„Cei 7 ani de acasă,, ca și lipsa lor, marchează destinul unui om și oricât ar încerca școala să suplinească, să recupereze această perioadă, absența ei nu poate fi ignorată.

Cei șapte ani de acasă... o carte de vizită spre viitor

PROF. ALECU V. TEREZA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „VASILE CRISTOFORIANU”
RM. SĂRAT, BUZĂU

„Cei șapte ani de acasă”...reprezintă o perioadă de aur pentru fiecare ființă care descopre lumea și se pregătește să devină parte creatoare a acesteia, e un timp de pregătire și desfacere a aripilor către zarea miraculoasă a necunoscutului.. Copilul, el însuși un miracol al lumii cercetează , la început senzorial, universul din apropierea sa ghidat de zâmbetul fermecat al mamei, iar privirea ei caldă și protectoare îl îndeamnă să descopere și să redescopere micul univers al leagănului...Primul an de viață corespunde unei cercetări a fiecărui chip întâlnit evaluat cu un gângurit sau un suspin, e momentul în care,, coloana vertebrală” își spune la propriu cuvântul căci plătând ființa descoperă mersul, realizează că există drumuri, întoarceri și oboseli. Pașii timizi, nesiguri făcuți sub aripa protectoare a mamei sunt primii pași spre lume, când puiul de om redesporește și începe să iubească locul natal, îndrumat de spiritul binecunoscut al familiei.Până să se decidă spre,, zbor”, mersul,,de-a bușelea” e o delectare și o nouă perspectivă căci explorează fără teamă tot ce-l înconjoară. Totodată, privirea, zâmbetul, sunetul, cuvântul încep să aibă sens, e clipa în care poate deosebi timid, fără o conștiință, binele de rău. Dacă, din nefericire, răul apare în urma unei experiențe personale poate fi mult mai repede conștientizat și apare prima dorință de retragere într-o cochilie. Atunci doar iubirea maternă poate înlătura răul produs, poate să-l transforme într-o primă lecție de viață și trebuie să insufle încrederea unei noi încercări pentru a depăși obstacolul.

Următorii doi ani toată energia este pusă în slujba explorării, iar micul aventurier poate deveni dintr-un simplu explorator al universului fascinant al locuinței stăpân al lucrurilor descoperite, iar acest univers va fi mai ușor de înțeles și modelat dacă este redus la dimensiunile miniaturale ale jocurilor și ale jucăriilor.Aceste noi activități pot să-i ofere perspective diverse, îi modelează spre progres abilitățile, deprinderile și-l ajută să fie pregătit pentru depășirea universului închis al mediului familial, îl pregătesc în egală măsură spre,, zborul înalt” al desăvârșirii propriei existențe. E momentul când gânguritul și silabisirile devin cuvinte, iar îngerul cu chip de zână primește răsplata grijilor și a nopților nedormite, spunându-i-se pe nume:,, MAMĂ”. E timpul ca tot ce-l înconjoară pe țânc să poarte un nume, să fie util, de înțeles, să facă din tot o lecție pentru viitor, să înceapă să zâmbească, să asimileze bunul ca mai târziu să poarte cu cinste cămașa anilor petrecuți acasă. La fel plimbările dincolo de universul casei sunt un bun prilej pentru a cunoaște alte ființe, dar cele preferate devin semenii cu care pot împărți bucuriile vârstei, suzete și jucării.Ludicul este bine ghidat și transformat într-un instrument de cercetare în creșe,cămine sau grădinițe, unde încep primele abstractizări sub învelișul concretului.Gradinița devine o a doua casa, iar cadrul didactic o a doua mama menită sa mențină zborul spre înalțimi să să deschidă orizonturi îndraznețe spre vis și exprimare.

Următorii patru ani sunt tot sub povața atentă a mamei în special și puiul de om învață cum sa-i trateze cu respect pe toți din jurul lui, cum e potrivit sa cedezi atunci cand trebuie, cum sa se exprime politicos și află că școala va deveni un prieten de nădejde în viitor. Atunci descoperă adevăratele valori, prețuiește dragostea și își cladește propria viziune asupra lumii.

Așadar, consider că cei șapte ani petrecuți acasă în familie își pun amprenta asupra existenței copilului, fiind o adevărată carte de vizită care-l recomandă în conturarea unei personalități punernice și creatoare și în formarea și perfecționarea unei cariere.

DENUMIREA TEMEI : VIOLENȚA DOMESTICĂ ȘI EFECTELE EI

**PROFESOR: ALEXA CAMELIA
LICEUL – DIMITRIE NEGREANU - BOTOȘANI**

„**Violență în familie**” este orice act vătămător, fizic sau emoțional care are loc între membrii unei familii. Aceasta poate include un singur episod sau mai multe acte de violență, formând un model de comportament abuziv prin exercitarea controlului. Violența în familie este un comportament intenționat. Scopul violenței în familie este stabilirea și exercitarea puterii și controlului asupra altei persoane. Violența este folosită pentru a intimida, umili sau înfricoșa victima. Bărbații deseori folosesc violența împotriva partenerelor lor intime, inclusiv asupra actualelor sau fostelor soții, prietene ori partener. Violența apare atunci când o persoană obține și menține puterea și controlul asupra unei alte persoane, în cadrul unei relații intime. Este un model de comportament, în care partenerul intim aplică violența fizică, constrângerea, menințările, intimidarea, izolarea și abuzul emoțional, sexual și economic pentru a controla sau schimba comportamentul celuilalt partener.

Cinci caracteristici principale ale violenței în familie:

- **Violența în familie este un comportament învățat;**
- **Violența în familie este un comportament repetitiv** și cuprinde diferite tipuri de abuz care pot trece dintr-unul în altul sau în combinație;
- Făptuitorul este cauza violenței domestice și nu consumul de alcool, victima sau relațiile dintre ei;
- Pericolul pentru victimă și copii crește pe timpul separării dintre parteneri;
- Comportamentul victimei depinde de modurile de supraviețuire la care a aderat.

Violența se poate întâmpla oricui. **Violența în familie nu depinde de condiția socială, de educație, de rasă, religie sau orientare sexuală.** Pot fi afectate femeile: tinere sau în etate, căsătorite sau într-o relație, cu copii sau fără copii, bogate sau sărace, care au serviciu sau sunt casnice. Majoritatea abuzatorilor sunt bărbații. Ei pot să dea impresia de persoane delicate, să fie răutăcioși, gălăgioși sau tăcuți și pot fi robuști sau scunzi. **Există probe care sugerează că băieții care cresc în cămine unde are loc violența în familie, deseori devin abuzatori la maturitate, totuși sunt mulți bărbați violenți care nu au crescut în familii violente, iar mulți băieți din familii violente nu devin abuzatori la maturitate.** Agresorul poate fi soțul, fostul soț, partenerul sau fostul partener. Statutul economic sau profesional nu este un factor care determină pe cineva să aplice violența în familie sau să devină victimă a violenței în familie – abuzatorii și victimele pot fi muncitori sau profesori universitari, judecători sau portari, medici sau infirmieri, învățători, șoferi de camioane, onstructori sau funcționari de magazin. În Moldova, 63% dintre femei sunt afectate de violența în familie din partea soțului/partenerului pe parcursul vieții de la vârsta de 15 ani, iar o femeie din 10 a menționat că cel puțin o dată pe parcursul vieții a suferit din cauza violenței economice.

În fiecare zi auzim despre copii bătuți, abuzați sau chiar uciși. Există însă multe alte cazuri despre care nu se știe nimic.

Violența asupra copiilor este mai des întâlnită decât se crede. Multe acte de violență au loc în spatele ușilor închise și rămân necunoscute. Unele nici nu sunt considerate acte de violență și sunt tolerate. Fenomenul violenței, deși foarte răspândit, este de multe ori invizibil. Toți copiii au dreptul la o viață fără violență. Violența le pune în pericol dezvoltarea fizică și mentală. Deoarece afectează dezvoltarea copiilor, violența pune frâne societății. Violența asupra copilului poate fi prevenită. Oamenii pot alege să ia atitudine împotriva ei și să o denunțe. Există numeroase date potrivit cărora violența, exploatarea și abuzul pot afecta sănătatea fizică și mentală a copilului pe termen scurt și lung, limitându-i capacitatea de învățare și socializare și afectându-i tranziția la maturitate, cu consecințe negative ulterior în viață.

Unii copii, atât fete, cât și băieți, sunt vulnerabili din cauza apartenenței etnice sau statutului socio-economic. Un nivel mai ridicat de vulnerabilitate se regăsește adesea în rândul copiilor cu dizabilități, din institutii, cu parinti plecati să lucreze în strainatate, precum și în rândul mamelor minore și al

adolescentilor. Vulnerabilitatea este influențată și de vârstă; copiii mici prezintă un risc mai mare de expunere la anumite tipuri de violență, riscurile fiind diferite la vârste diferite.

Actele de violență, exploatare și abuz sunt deseori comise de persoane cunoscute copilului, inclusiv de părinți, alți membri ai familiei, îngrijitori, profesori, patroni, organele de impunere a legii, și alți copii. Doar o mică parte din actele de violență, exploatare și abuz sunt raportate și investigate și prin urmare mulți dintre cei ce le comit rămân nepedepsiți. Este esențial ca aceste cazuri să fie raportate. Prevenirea și răspunsul în situații de violență, exploatare și abuz vizează copilul pe parcursul întregii vieți.

În România, recensământul social a 120.000 de gospodării realizat de UNICEF arată că cel puțin un copil din zece este victima unei forme de violență:

Violența domestică este percepută ca un lucru normal. 60% din populație este tolerantă față de comportamentele violente în cadrul familiei.

În 2011 au fost înregistrate peste 11.000 de cazuri de abuz, neglijare și exploatare. Cu toate acestea, se consideră că numărul de cazuri înregistrate reflectă doar o mică parte din cazurile de violență și abuz. Se estimează însă că la fiecare caz raportat există alte 100 neștiute.

Un studiu național privind abuzul și neglijarea copiilor realizat de Salvați Copiii România în 2013, arată că:

- 63% dintre copiii chestionați confirmă că sunt bătuți acasă de către părinți,
- 20% dintre părinți cred că pedeapsa fizică este un mijloc de educație;
- Majoritatea părinților și o parte din copii nu percep unele corecții fizice, cum ar fi pălmuirea, a fi o forma de abuz fizic.

Violența poate avea mai multe forme:

VIOLENȚA FIZICĂ: îmbrânciri, palmuiri, loviri cu/de obiecte, lovituri cu picioarele sau cu pumnul, tragere de păr, izbirea victimei de pereți sau de mobilă, sugrumare, etc.

VIOLENȚA PSIHOLAGICĂ: umiliri și înjurături, batjocorire, criticarea opiniilor sau sentimentelor, amenințări cu bătaia, amenințare că o să ia copiii, folosirea copiilor pentru a trezi sentimente de vină, neglijare, amenințare, distrugere demonstrativă a obiectelor, manipulări psihologice sau izolarea forțată de prieteni, familie, copii, școală și/sau serviciu, etc.

Abuzul emoțional este grav. Rănile emoționale ar putea să se vindece foarte greu.

VIOLENȚA SEXUALĂ: constrângere la relații sexuale sau atingeri nedorite, contactul sexual continuat după cererea de a-l opri, sau forțarea cuiva să se supună la o relație sexuală neprotejată sau umilitoare.

VIOLENȚA ECONOMICĂ: interzicerea de a avea sau păstra un serviciu, limitarea accesului la veniturile și bunurile familiei, de a avea bani proprii, lipsire de mijloace de existență precum hrană, medicamente, etc.

ABUZ ECONOMIC: Încercarea de a face persoana dependentă financiar, de exemplu menținerea unui control total asupra resurselor financiare, îngrădirea accesului la bani, interzicerea frecventării școlii/continuării studiilor sau angajării la un post de muncă.

VIOLENȚA SPIRITUALĂ: de exemplu: limitarea sau interzicerea practicării unui cult religios sau unui mod de viață.

BIBLIOGRAFIE

<http://www.unicef.ro/campanii/sa-punem-capat-violentei/violenta-domestica-impotriva-copiilor-inclusiv-in-romania/>

<http://cdf.md/rom/12ce-este-violenta-in-familie>

Cei șapte ani de "acasă"

Profesoara: Alexa Mioara - Dania
Liceul Creștin Logos, Bistrița

Cei șapte ani de acasă, în societatea de azi, înseamnă de fapt, normele de bază, de conduită, care se învață în familie. Școala și celelalte medii educaționale pot ulterior să confirme, să consolideze și să aprofundeze deprinderile sănătoase, aducând și ele un aport la aceste baze fundamentate.

După denumire, șablonul de șapte ani de acasă este raportat la realitatea crudă din zilele noastre, anume aceea că nu prea mai există conceptul de "acasă", deoarece copiii sunt incluși încă de la vârste fragede în diverse medii educaționale. Așadar, a rămas, cel puțin în teorie, familia ca mediu în care copilul deprinde principalele reguli de comportament. Cel mai adesea copiii se dezvoltă prin imitarea adulților. Deci, adevărul e că o bună creștere vine, în primul rând, din mediul familial, după care, peste această bază, se clădesc în contexte culturale - istorice obiectivele societății actuale.

Un adolescent bine crescut este respectos, corect, diferențiază binele de rău și frumosul de urât. El poate da fără să aștepte să primească ceva în schimb, poate purta lejer o conversație manierată. Aceste manifestări le are deopotrivă în preajma celor de aceeași vârstă, ca și a celorlalte generații. Tinerii cu cei șapte ani de acasă își respectă partenerii, înțeleg și se conformează regulilor societății, fiind capabili totodată să-și susțină cu argumente propriile idei, să-și apere interesele, fără a deranja pe cei din jur.

Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul adulților, ceea ce se cuvine și ceea ce nu se cuvine în societatea actuală. Pentru a acumula ceea ce trebuie și ce nu trebuie să facă în societate tânărul vine cu un bagaj câștigat în ani de încercări, cu eșecuri și reușite. De aceea, comportamentul se construiește treptat. Lecțiile vieții se clădesc treaptă cu treaptă, cu multă răbdare și perseverență.

Pentru a avea deci o generație de tineri cu cei șapte ani de acasă este necesar exemplul personal al nostru: părinți și dascăli, sau alți adulți ai societății. Dacă acordăm suficient timp de calitate copiilor eforturile susținute vor rodi în cele din urmă. Nu putem vorbi de educația copiilor dacă adulții nu sunt educați.

Ajutorul în această problemă spinoasă a societății poate veni și din partea școlii și a bisericii. Obiectivul principal este bine conturat de o veche zicală: "bine faci, bine găsești". Înțelegem că educația se face, în primul rând, pentru binele copiilor, nu pentru liniștea și comoditatea noastră de mai târziu. Dar de ce nu am continua să sperăm și într-un viitor bun?

S.O.S. - CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

Alexandru Elvira Maria
Școala Gimnazială Ghinești
Structura Primară Podu Rizii
Județul Dâmbovița

”Diploma celor șapte ani de acasă ai copilului exprimă calificativul părinților” Valeria Mahok

Psihologia contemporană consideră că viața psihică este rezultatul unui lung proces de dezvoltare care este multideterminat și multicondiționat.

Acest proces debutează în momentul nașterii, cu toate acestea nu putem vorbi despre o stare de ”tabula rasa”, deoarece copilul vine pe lume cu o înzestrare genetică, ereditară, numită genotip. Pe fondul genotipului începe să acționeze fenotipul, adică suma tuturor influențelor externe care acționează și influențează dezvoltarea psihică, incluzând mediul și educația.

Mediul este primul mare ”transformator” care acționează asupra bagajului ereditar. Educația este însă factorul determinant, hotărâtor care tinde să dezvolte la maximum disponibilul ereditar și să participe în mod esențial la construcția unei personalități originale.

Debutul vieții este sinonim cu acumularea de informații, comportamente, atitudini. Achizițiile din primii ani de viață devin fundamentale pentru ce va urma în celelalte stadii. Sunt înregistrate transformări definitive ale adaptării și dezvoltării psihice, achiziții pe plan cognitiv și socio-emoțional.

Tratatele de psihologie vorbesc despre învățarea socială care este procesul de asimilare a experienței sociale, manifestat prin schimbare de conduită, de asimilarea experienței concentrate în norme, în atitudini și modele comportamentale realizate în contexte microsociale sau macrosociale.

Pentru un copil, contextul microsocial este reprezentat de familie. Toată dezvoltarea sa biologică, psihică, cognitivă, socială este influențată de mediul familial.

Principiul de bază al învățării sociale este impulsul de a imita conduita altuia. Modelele comportamentale cu care intră în contact direct un copil în primii ani de viață sunt oferite de părinți. Acesta preia prin imitație normele, valorile, atitudinile oferite drept model, își asumă roluri sociale identificate în statutul social al părinților.

Copilul trebuie să beneficieze de suport parental pe latura materială, cognitivă, educativă și, mai ales, afectivă. Astfel, dezvoltarea sa fizică, intelectuală, imaginea de sine, stima de sine, sistemul de valori, sentimentul de securitate, de confort psihic vor sta la baza construirii unei personalități sănătoase.

Rândurile de mai sus doresc a fi o radiografie a condițiilor normale în care un copil să dobândească educația ”celor șapte ani de acasă”.

Dar, în ultimii ani, societatea românească înregistrează un fenomen îngrijorător-copiii ai căror părinți sunt plecați în străinătate. Aceștia sunt lăsați în grija unor rude-unchi, veri, bunici sau, și mai grav, frați mai mari-uneori minori și ei.

Teoriile psihologiei se aplică și în cazul lor?

Cine vine în sprijinul nevoilor lor materiale, educaționale sau afective?

Contextul macrosocial este pregătit să substituie lipsa de model parental, afecțiune și confort psihic pentru acești copii?

Întrebările sunt numeroase și vin din experiențe trăite zilnic alături de astfel de copii.

Bibliografie

Negovan, Valeria- Introducere în psihologia educației, Editura Universitară București, 2006
Crețu, Tincuța- Psihologia vârstelor, Editura Credis București, 2007

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Profesor înv. Primar Alexandru Steluța
Școala Gimn. Nr. 7, Jud.Galați, Loc. Galați

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale intelectuale, afective și motrice. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Există studii care demonstrează, cum influențează primii ani din viață comportamentul viitor al copilului și, nu în puține cazuri, chiar a viitorului adult. Conform studiilor, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil”, explică specialiștii, precizând că această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi.

Pentru că le este milă de copil sau pentru că-și doresc să nu fie altul mai bun ca el, părinții au adesea tendința să facă în locul lui diverse lucruri pe care el este capabil să le facă sau pe care le poate învăța singur. Această greșeală îi poate costa scump atât pe cei mici, cât și pe cei mari, atrag atenția psihologii. De cele mai multe ori, părinții nici nu realizează cât de multe lucruri fac în locul copilului - lucruri pe care el știe deja să le facă sau pe care poate și ar trebui să le învețe la vârsta lui. Din dorința de a-și îndeplini nesfârșitele îndatoriri zilnice, părinții preiau din sarcinile copilului, convinși că le vor face mai bine și mai repede. Alteori, ajutorul exagerat oferit de copiii părinților vine din credința că cei mici trebuie să se bucure de copilărie și să nu sufere. De multe ori, intervine și dorința părinților ca cel mic să aibă rezultate maxime, să fie cel mai bun. Psihologul american Erica Reischer, specialist în coaching pentru părinți, oferă câteva exemple de situații în care adulții procedează greșit:

- Îi amintesc copilului să-și strângă jucăriile
- Termină construcția din lego și strange ulterior jucăriile în locul copilului
- Îi cară la grădiniță ghiozdanul – acesta fiind prea greu pentru copil
- Îi aduc copilului de 5 ani la grădiniță haina (sau pachetul sau tema) pe care mereu o uită acasă.
- Acceptă să arunce în locul copilului ambalajele rămase de la un sandwich sau de la o altă gustare pentru ca el să alerge la joacă după masă.

De ce nu este bine să faci toate aceste lucruri în locul copilului? „Când ai grijă să-i amintești mereu copilului că trebuie să-și facă curat ca să nu se facă de rușine la musafiri, îi faci un bine pe termen scurt, dar nu la fel stau lucrurile pe termen lung, pentru că, procedând în acest fel, copilul tău nu are prilejul să învețe să fie responsabil pentru el sau să învețe abilități importante precum gestionarea eficientă a timpului și autodisciplină“. În mod similar, dacă-i aduci mereu copilului la grădiniță haina pe care o uită în repetate rânduri, el nu va afla pe pielea lui ce înseamnă să nu ai o haină când afară este frig și nu va fi motivat să facă acel lucru pentru el. Eșecurile, dezamăgirile și disconfortul sunt experiențe fundamentale de viață necesare copilului pentru a progresa și a deprinde abilități noi. Este normal ca părintele să dorească să-și cocoloșească puiul și să-l ferească de orice experiență neplăcută, dar procedând în acest fel nu-l pregătește cu nimic pentru viață. „Poate că evităm o suferință sau un disconfort pe termen scurt (atât pentru noi, părinții, cât și pentru copiii), dar, pe termen lung, ne privăm copiii de șansa de a învăța și de a exersa abilități necesare în viață când încă trăiesc într-un mediu protejat“.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă, ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Lăsați-vă copilul să se descurce și singur, aveți grijă și de voi, astfel o să vadă un exemplu pozitiv în atitudinea voastră ca pereche și o să abordeze un stil individualist de viață, în care o să se învețe a munci

singur, voi doar încurajându-l la necesitate! „Încetați să vă mai sacrificați pentru copii!“ Adevărul pe care niciun părinte nu vrea să-l recunoască.

Dacă tu îl crești bine pe copilul tău, la fel și acesta îl va crește pe fiul său, și acela pe al lui, și ca un lanț neîntrerupt al modului de viață înalt, lucrul va înainta până la sfârșit, primind începutul și rădăcina de la tine și aducând roadele grijii tale urmașilor tăi.

IMPORTANȚA PRIMILOR ANI ÎN DEZVOLTAREA COPILOR

Profesor Alexandru-Gruia Floriana, CN Mircea cel Bătrân, Rm. Vâlcea

Dezvoltarea copilului se referă la schimbările care apar ca urmare a dezvoltării unui copil în ceea ce privește sănătatea fizică, alerta mentală, sentimentul emoțional, capacitatea socială și pregătirea de a învăța.

Primii ani ai vieții copilului sunt fundamental importanți. Ei reprezintă fundația care modelează viitoarea sănătate, fericire, creștere, dezvoltare și învățare a copiilor la școală, în familie și în comunitate și în viață în general.

Cercetările recente confirmă faptul că primii cinci ani sunt deosebit de importanți pentru dezvoltarea creierului copilului, iar primii trei ani sunt cei mai critici în modelarea arhitecturii creierului copilului. Experiențele timpurii furnizează baza pentru dezvoltarea organizațională și funcționarea creierului pe tot parcursul vieții. Acestea au un impact direct asupra modului în care copiii dezvoltă abilități de învățare, precum și abilități sociale și emoționale.

Copiii învață mai repede în primii ani de viață decât în orice moment al vieții. Ei au nevoie de dragoste și îngrijire pentru a dezvolta un sentiment de încredere și securitate care se transformă în încredere în timp ce cresc.

Madeleine Portwood, psiholog de 25 de ani, spune că vede schimbări semnificative în dezvoltarea limbajului și în aptitudinile sociale ale copiilor de vârstă școlară și acesta este rezultatul schimbărilor din experiențele timpurii ale copilăriei. "Ceea ce văd sunt abilitățile lingvistice ale copiilor care suferă din cauza introducerii tehnologiei informației. Părinții sunt adesea convinși că, pentru că copilul lor poate sta două ore și face un joc complex, atunci este educativ. Acest lucru demonstrează în sine importanța învățării timpurii și a experiențelor pe care le are un copil", explică ea.

Una dintre implicații este o creștere accentuată a numărului de copii cu tulburări de spectru autism. "Acum douăzeci de ani era considerat unul din 1500 de copii. Acum este unul din 63. Este o creștere uriașă și nu poate fi o mutație genetică. Trebuie să fie în mare parte datorită mediului", spune Portwood.

Interacțiunea cu oamenii afectează dezvoltarea unui copil și atunci când acest lucru este înlocuit în mare măsură de expunerea la tehnologie, cum ar fi un computer comprimat sau un smartphone, acesta nu interacționează. "De exemplu, un copil învață să dezvolte abilități conversaționale - puneți o întrebare și cineva răspunde și apoi îl dezvoltați. Dacă nu aveți aceste oportunități deoarece sunteți introdus într-un iPad sau într-un joc pe calculator, atunci nu învățați această abilitate reciprocă de a învăța și înfrângerea, iar abilitățile de comunicare ale copiilor devin limitate și afectează relațiile sociale", explică Portwood.

Abilitățile lingvistice ale copiilor de vârstă școlară au început să scadă treptat în ultimele decenii. Cu toate acestea, Portwood spune că există dovezi ale unei deteriorări mult mai rapide în ultimii ani. "Personalul din școli s-a plâns mai mult în ultimii cinci sau șase ani în privința faptului că copiii sunt mai puțin angajați atunci când încep școala. Ei au niveluri crescute de hiperactivitate și lipsă de atenție, au dificultăți mari comportamentale, dezvoltarea limbajului nu este așa cum ar trebui să fie și există probleme majore cu aptitudinile sociale".

Bebelușii și copiii mici cresc, învață și se dezvoltă rapid atunci când primesc dragoste și afecțiune, atenție, încurajare și stimulare mentală, precum și mese nutritive și îngrijire medicală bună. Înțelegerea etapelor de dezvoltare a copilului îi ajută pe părinți să știe la ce să se aștepte și cum să sprijine cel mai bine copilul în timp ce crește sau se dezvoltă.

În multe situații, programele pentru copiii de vârstă fragedă susțin părinții și pe copiii lor din copilărie până la vârsta de 8 ani, ceea ce include trecerea importantă de la domiciliu la școală.

Toți copiii au dreptul de a fi crescuți într-o familie și de a avea acces la o îngrijire medicală de calitate, o alimentație bună, educație, joc și protecție împotriva răului, abuzului și discriminării. Copiii au dreptul să crească într-un mediu în care sunt capabili să-și atingă întregul potențial în viață. Datoria părinților, a altor îngrijitori și a membrilor familiei, a comunităților, a societății civile și a guvernelor trebuie să se asigure că aceste drepturi sunt respectate, protejate și îndeplinite.

Dar interacțiunea și angajamentul cu ceilalți este o etapă importantă de dezvoltare a copiilor, mai ales că aceștia învață conceptul de limite și un comportament acceptabil.

Este vorba și de testarea relațiilor, astfel încât ei să învețe dacă sunt necuviincioși față de un alt copil și își iau jucăria, acel copil nu le va plăcea și nu se va juca cu ei. Toate aceste blocuri fundamentale

pentru relațiile sociale sunt plasate în primii ani, iar dacă nu sunt, este foarte dificil să se stabilească mai târziu aceste abilități.

Tehnologia modernă poate sta în calea timpului petrecut cu familia noastră, dar redimensionarea atenției și a energiei asupra copiilor noștri este tot ce este necesar pentru a rezolva problema.

Bibliografie

- MECT, Material orientativ pentru stimularea dezvoltării copilului de la naștere la 3 ani
- Educația timpurie în România, UNICEF, Editura Vanemonde, București, 2002
- Preschool Education in the European Union. Current thinking and provision, ECSCEC-EAEC
- Developmental Dyspraxia, Madeleine Portwood, 2003

Cei șapte ani de acasă

Prof. Alinte Gina Camelia
Școala Gimnazială Daia Română

Valeria Mahok susține că *Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților*. Și este foarte adevărat. Expresia *cei șapte ani de-acasă* este o expresie folosită pentru a face referire la educația pe care o primesc copiii de la părinții lor. Tocmai de aceea când suntem martorii unui anumit comportament mai puțin politicos sau cuviincios, când ne deranjează și ne supără un astfel de comportament, tragem concluzia că acelei persoane îi lipsește educația, sau cei șapte ani de acasă.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece, de regulă, cea mai mare parte a timpului până la vârsta de trei ani cu familia, membrii acesteia având o foarte mare influență asupra copilului. Această expresie însumează întreg bagajul acumulat în primii ani de viață, atât în ceea ce privește cunoștințele acumulate dar și deprinderi, comportamente și atitudini. Având o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare sau de însușire a unor comportamente sau atitudini, aceasta este considerată una din cele mai intense perioade de dezvoltare psihică.

Vârsta preșcolară este perioada în care copilul are nevoie de modele. Copilul își formează primele deprinderi comportamentale pe baza exemplului oferite de părinți. De aceea este foarte important ca părinții să fie permanent conștienți de faptul că cei mici îi supraveghează, îi studiază, îi analizează și interiorizează tot ceea ce fac părinții, pentru ca mai apoi să exteriorizeze toate acestea în diverse situații. De aceea este necesar ca părinții să își impună anumite restricții, conduite sau moduri de rezolvare a unor conflicte, astfel încât copilul să poată trage învățăminte din ceea ce observă, fie că sunt situații plăcute din viață sau întâmplări mai puțin plăcute. Este de asemenea important ca părinții să își controleze nu doar limbajul și comportamentul în fața copiilor, ci și modul în care își exprimă sentimentele (furie, dezamăgire, tristețe, etc), dorințele și nevoile proprii. Părinții sunt principalele modele pe care copiii le urmează. În cazul în care aceștia sunt crescuți și de bone sau bunici, comportamentul acestora trebuie să coincidă cu al părinților. În caz contrar, copiii riscă să fie bulversați și să testeze diverse atitudini în funcție de conjunctură

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului, deoarece acesta înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi. În schimb la această vârstă poate fi învățat formulele de politețe, poate învăța când să spună te rog, mulțumesc sau bună ziua. Bineînțeles toate acestea se învață cel mai bine prin imitație.

Până la vârsta de 6-7 ani, copilul trebuie să aibă dezvoltat un anumit grad de autonomie: să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat și să își exprime propriile nevoi. De asemenea în primii șapte ani copilul învață exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, fie ele pozitive sau negative precum și modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diferite provocări ce apar din mediul înconjurător. Bunele maniere și limbajul corect transmis, fără greșeli de pronunție, topică sau dezacord între părțile de vorbire sunt învățate tot în această perioadă. Tot în cei șapte ani copilul învață concentrarea atenției asupra unui lucru, consecvența dar și perseverența în realizarea unei sarcini, precum și alegerea motivelor și a motivațiilor atunci când dorește să facă ceva. O parte din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritual de competiție, altruismul, cooperarea sau atitudinea pozitivă față de anumite sarcini.

Realitatea de zi cu zi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Dacă în trecut politețea era cea mai importantă, acum părinții sunt sfătuiți de către specialiștii în domeniu să își învețe copiii să își asume responsabilități. Socializarea, asumarea responsabilităților și exprimarea emoțiilor sunt doar o parte dintre abilitățile pe care un copil trebuie să și le însușească în cei 7 ani de acasă. Dacă acum 30-40 de ani se puneau mare preț pe regulile de politețe, cum trebuie să bei sau să mănânci, acum sunt valorizate vigilența și inițiativele. Schimbarea valorilor este o evoluție firească și o adaptare la contextul sociocultural. De aceea vedem cazuri în care generațiile trecute de prima tinerețe se simt ofensate de comportamentul adolescenților. Libera exprimare este un comportament încurajat în prezent. Copilul din ziua de azi are acces la o cantitate mare de informație, iar gradul de socializare este mai mare. Respectul de care se vorbea în trecut era, mai degrabă, o consecință a fricii, nu unul autentic. Respectul nu se impune. Acesta trebuie câștigat.

În primii 7 ani de viață, copilul ar trebui să-și însușească o serie de abilități sociale și emoționale. Abilitățile sociale presupun ca un copil să învețe să-i ajute pe ceilalți fără să aștepte o recompensă, să-i asculte, să le dea atenție și să rezolve conflictele într-un mod pozitiv, fără să se răzbune. O idee bună este ca părinții să-ți întrebe copilul cum se simte atunci când este ajutat și să îi spună că la fel de bine s-ar simți și cel pe care l-ar ajuta el. De o egală importanță sunt și abilitățile emoționale. Părinții trebuie să-i învețe pe copii cum să-și exprime emoții precum furia sau frica, nu fără a preciza și motivele care au dus la aceste emoții. Furia nu trebuie exprimată prin acțiuni iar atitudinile nepotrivite nu trebuie încurajate. De asemenea, părinții trebuie să fie atenți la nevoile de afecțiune ale copilului. Copiii își dezvoltă o serie de instrumente. Dacă au nevoie de atenție și nu o primesc atunci când sunt cuminți, vor începe să fie obraznici pentru a atrage atenția. Asumarea responsabilităților este bine să înceapă tot în această perioadă. Copilul trebuie învățat să-și strângă singur jucăriile sau să i se dea sarcini foarte simple, cum ar fi să ajute la așezarea mesei. Părinții foarte ocrotitori sau cei foarte critici le transmit copiilor mesaje greșite, cum că nu sunt în stare să facă anumite lucruri, fapt ce poate duce la apariția inhibițiilor.

Cei șapte ani de acasă stau la baza cosolidării personalității, a unor abilități, aptitudini, calități, priceperi, deprinderi necesare integrării sociale ale copilului. Acești ani își pun amprenta și asupra devenirii sale ca adult, realizării sale profesionale, repercursiuni tardive dar cu un rol definitiv în devenirea sa ca membru al unei societăți.

Bibliografie

1. Ciofu C., *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
2. Cosmovici A, Iacob L., *Psihologie școlară*, Editura Polirom, 1999
3. Păun E., Iucu R., *Educația preșcolară în România*, Editura Polirom, 2002
4. Vrăsmaș E. A., *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002

Importanta celor 7 de acasa...in educatie fizica si sport

Prof. ALIONESCU CLAUDIU
Scoala Gimnaziala "Ecaterina Teodorescu" Targu Jiu

Educatia fizica si sportul reprezinta o materie obligatorie din trunchiul comun al sistemului national de invatamant. Astfel ca conduita si tinuta elevului la disciplina mai sus mentionata reprezinta un aspect important in educarea elevului de astazi.

Unul dintre aspectele cele mai importante in ceea ce reprezinta educatia timpurie de acasa este legat de igiena proprie. Educatia fizica prin natura sa ca si materie impune efort fizic intens sau moderat cu mult consum de energie si implicit cu transpiratie. Astfel ca o igiena corecta imprumata in cei 7 ani de acasa reprezinta un factor cheie. Elevul trebuie instruit astfel incat sa isi poata folosi echipamentul in mod corespunzator si deaca este necesar sa fie schimbat inaintea si dupa ora de educatie fizica.

Al doilea aspect la care as dori sa ma opresc este tinuta elevului. Aceasta trebuie sa fie in primul rand una corecta in ceea ce priveste educatia fizica si anume : echipament sportiv si adidasii. Tinuta trebuie sa fie mereu curata mai ales pe timpul anotimpului rece cand activitatea se desfasoara in sali si nu intodeauna unele de dimensiuni corespunzatoare. Elevul trebuie sa se prezinte la ore curat cu echipament sportiv adecvat.

Un ultim aspect despre care as dori sa ma leg este conduita elevului in timpul orei si respectul aratat fata de materie si profesor. Asa cum aminteam mai devreme educatia fizica este materie obligatorie din trunchiul comun iar parintii trebuie constientizati de acest lucru. Nu de putine ori m-am lovit de sintagma deja celebra "a zis mama sa nu fac pentru ca o sa transpir" sau "a zis mama ca educatia fizica nu ma ajuta la nimic". Nu...complet eronat dragi parinti, lasati copiii sa faca sport pentru ca sportul inseamna sanatate in primul rand. Rolul dumneavoastra acasa este acela de a-l indruma pe copil spre sport nu sa-l retineti de la ore.

Atitudinea elevului la orele de educatie fizica pleaca de asemenea din discutiile pe care le aveti impreuna acasa. Profesorul de educatie fizica in cele mai multe cazuri este un cadru didactic cu studii superioare de specialitate iar respectul cuvenit din partea elevului vine si din cei 7 ani de acasa. Elevul trebuie sa fie respectuos sa execute in tocmă comenzile impuse si sa poata realiza la capacitatea sa maxima cerintele orei. Elevul trebuie sa fie respectuos de asemenea cu intreg colectivul de cadre didactice precum si cu personalul scolii. Profesorii sunt la ore pentru a va educa copiii spre un viitor mai bun nicidecum pentru a fi "tintele" ironiilor sau si mai grav a jignirilor dumneavoastra si implicit a copiilor dumneavoastra.

Altfel spus tinuta, comportamentul elevului si respectul aratat cadrelor didactice reprezinta atat imaginea dumneavoastra ca si parinte cat si timpul alocat educarii copilului dumneavoastra in cei 7 ani petrecuti acasa.

Rolul familiei în „cei șapte ani de acasă”

Profesor psihopedagog Alistar Mihaela Școala Gimnazială Specială „Maria Montessori” Bacău

„Cele dintâi povețe cu care se cuvine să fie hrănită judecata copilului trebuie să fie acelea care pun ordine în moravuri și în simțiri, care îl vor învăța să se cunoască și să trăiască cumsecade.” *Montaigne*

Majoritatea părinților nu sunt calificați pentru activități de instruire și educație, dar, trebuie să le practice cu responsabilitate zi de zi. Sintagma „cei șapte ani de acasă” (nu cei șapte ani de școală) subliniază la nesfârșit importanța educației în familie. Ceea ce învață în primii ani constituie startul dezvoltării complexe a individului. Căminul în care crește, căldura sau indiferența acestuia, îi vor modela puternic modul de viață, personalitatea și curajul de a aborda viața.

Este dificil să fii părinte în acest început de mileniu, care se vrea modern, chiar cu riscul de a se lupta cu tradiția, de a răsturna ierarhia valorilor. În astfel de condiții, o mie de întrebări se nasc zilnic, de genul: ce are de făcut familia modernă în educația copiilor moderni, care sunt din ce în ce mai dificili și nonconformiști, reticenți la sfaturile celor cu mai multă experiență de viață, cum se poate răspunde la nevoile individuale, sociale, dar unice, ale copiilor de azi.

Dat fiind rolul pe care îl are (de la natură și prin lege) în educația copilului și, mai ales, prin specificul acțiunii ei în acest demers (vorbim de căldura sufletească, atașamentul, legătura de sânge conjugată cu autoritatea părintească), consider o prioritate ca familia în ziua de azi să primească sprijin și susținere specializată pentru a-și îndeplini această complicată și delicată sarcină: creșterea, educarea și dezvoltarea urmașilor. Să fii părinte, este experiența cea mai dificilă, solicitantă dar și generatoare de satisfacții, pe care o oferă viața. Este o responsabilitate uriașă să crești un copil, care să devină o persoană responsabilă și care să-și ocupe locul său în generația următoare.

Când ne referim la cei șapte ani de acasă, ne referim la familie, la educația pe care copilul a primit-o în cadrul ei, la rolul pe care familia îl are în dezvoltarea personalității copilului, în conturarea viitorului adult atât din punct de vedere cognitiv, cât și moral-afectiv, volitiv și motivațional. Mediul familial, atmosfera din cadrul familiei, implicarea părinților în tot ceea ce reprezintă evoluția copilului, își pun amprenta asupra copilului, atât comportamental cât și emoțional. Exemplele de bune practici copilul le învață mai întâi în familie. Perioada copilăriei este hotărâtoare pentru devenirea personalității. Există părinți cu mentalități și atitudini diferite față de acest subiect sensibil al creșterii și educării copiilor în familie, mai mult sau mai puțin stimulative, cum ar fi: părinți care știu, dar nu au timp să se ocupe de copil; părinți care nu știu, dar nici nu cer sprijinul persoanelor specializate; părinți care cred că nu este nevoie să înveți să fii un părinte mai bun, pentru astfel de părinți a fi un părinte bun înseamnă a oferi copilului hrană, îmbrăcăminte, bani de buzunar; părinți care nu-și asumă responsabilitatea față de comportamentele indezirabile ale copilului, etc.

Viața în familie este prima școală pentru dobândirea cunoașterii emoționale. În mediul familial învățăm cum să ne exprimăm speranțele, temerile și ce posibilități de reacție există. Harta emoțională a copilului, modul cum el va reacționa în diferite situații, sunt determinate de impactul modelelor părinților asupra dezvoltării personalității sale. Studiile arată că felul în care părinții îl tratează pe copil (cu indiferență, disciplină prea aspră, cu multe interdicții sau cu căldură, înțelegere, empatie), are consecințe profunde și de durată pentru viața emoțională a copilului.

Cele mai inadecvate tipare emoționale de care dau dovadă părinții sunt:

- ✓ Ignorarea tuturor sentimentelor- părinții tratează problemele emoționale ale copilului ca pe un lucru neînsemnat și nu reușesc să se apropie de copil.
- ✓ Atitudine prea indulgentă- părinții se străduiesc să calmeze toate supărările copilului, folosind adeseori mita pentru a-i împiedica pe copii să fie triști sau supărați.
- ✓ Manifestarea disprețului, lipsa de respect față de sentimentele copilului- părinții sunt prea aspri în comentarii și pedepse (pedepsesc cel mai mic semn de irascibilitate, țipă mâniași la copilul care încearcă să-și spună părerea)

Există și părinți care încearcă să înțeleagă sentimentele copilului, ce anume îl nemulțumește, ajutându-i să găsească căi pozitive de evaluare a sentimentelor, să aibă o reacție de empatie. Impactul unor asemenea părinți asupra copiilor este extraordinar de puternic. S-a constatat că acești copii sunt mai sociabili, mai afectuoși și mai relaxați, sunt mai îndrăgiți și mai ușor acceptați, se adaptează mai ușor în

societate, au mai puține probleme de comportament, sunt mai puțini agresivi. În concluzie, rolul familiei în „cei șapte ani de acasă” este crucial pentru conturarea unei personalități armonioase a viitorului adult.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

P.I.P. CAMELIA AL-KHEMESY
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "M. EMINESCU",
STRUCTURA G.P.P. NR.4 ROȘIORII DE VEDE

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Potrivit psihologului, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil”, explică specialistul, precizând că această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială - sintetizează psihologul.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

MODELE. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți.

Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ȘI PEDEAPSA. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei.

Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

În opinia psihologului Oana-Maria Udrea, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le

respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Educația primită în familie:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bibliografie: www.desprecopii.com, www.jurnalul.ro

NEVOIA DE EDUCAȚIE

2.03.2018

prof./învățământ primar,

Elena AMARIEI

Școala Gimnazială Nr.3, Piatra-Neamț

Anii pe care un copil îi petrece lângă părinții săi sunt extrem de importanți pentru toată devenirea sa ulterioară. Un părinte responsabil îi acordă copilului său toată atenția, încă din primele zile de viață ale acestuia. Tot el, părintele, îi explică diverse lucruri copilului, de îndată ce rațiunea micuțului începe să funcționeze și el pricepe ce are și ce nu are voie să facă sau să spună.

Înțelegem, prin expresia „cei șapte ani de acasă” nivelul educației primite de un om, în familie, până la intrarea în școală. Fiecare dintre noi demonstrează că are sau nu cei șapte ani de acasă, atunci când iese în societate, când vorbește cu una sau cu mai multe persoane, se comportă într-un anumit fel sau trebuie să facă față unei situații delicate. Comportamentul părinților se oglindește perfect în gesturile și în atitudinile pe care copiii lor le manifestă în diferite împrejurări. Altfel spus, copiii fac mai degrabă ceea ce văd, decât ceea ce li se spune să facă. Cel mai important model pentru copil îl reprezintă părinții săi. Educația este un proces care durează, după cum se știe, toată viața. Dacă baza pusă în familie este una solidă, atent construită din cărămizi ca bunul simț, respectarea cuvântului dat, cinstea, omenia, sinceritatea etc. sunt toate șansele ca viitorul adult să fie un om integru, capabil să se autoeduce frumos și să transmită mai departe adevăratele valori, care-l așază pe o treaptă evolutivă deosebită.

Ce valoare are omul în matematică? Iată o întrebare care i-a fost adresată lui Abu Abdulah bin Musa al-Kiwarizmi și la care acesta a răspuns:

„Dacă omul are bun simț și caracter—1. Dacă mai este și frumos—10. Dacă mai are și bani—100. Dacă se mai trage și dintr-un neam nobil—1000. Însă dacă dispăre simbolul bunului simț și al caracterului, adică 1, rămân doar zerourile.”

Da, bunul simț este baza mare pe care se construiește educația oricărui om. Bunul simț se moștenește, dar se și învață în familie, din faptele, vorbele, atitudinile, conduita adulților. Și, da, copiii fac ceea ce văd la părinții lor, imită maniera lor de conversație, apreciază aceleași valori, vânează greșelile celorlalți și-i critică pe semenii lor, dacă acesta este modelul pe care l-au avut în imediata lor realitate. La intrarea în școală, copiii au deja formate deprinderi și obișnuințe comportamentale și de limbaj, adesea structurate foarte adânc, aproape de nivelul convingerilor, de aceea este foarte greu, ba chiar imposibil să mai fie corectate, în situația în care nu corespund modelului unanim acceptat, de persoană educată corespunzător.

Evident, nu toți oamenii au parte de acel rafinament al educației, dat de gradul de instrucție și de cultură, nu orice om primește o educație aleasă, dar orice om ar trebui să plece din familie cu un caracter frumos, fundamentat, desigur, pe bun-simț și pe „cei șapte ani de acasă”. Este strigătul de ajutor al școlii, dar cine îl aude? Părinții nu au timp sau nu vor să răspundă chemării profesorilor, iar despre atitudinea altor factori sociali/politici/decizionali nu emitem opinii în acest spațiu. Nu ne rămâne decât să insistăm în munca noastră, sperând că vom obține rezultate și în încercarea de corectare a curenților educației primite în familie. Speranța moare ultima, nu-i așa?

EDUCAȚIA ÎNCOTRO?

Profesor, Vasile AMARIEI
Liceul „Mihail Sadoveanu”, Borca

Este bine cunoscut faptul că primii șapte ani din viața oricărei persoane sunt definitorii pentru devenirea sa ulterioară, din punct de vedere comportamental, atitudinal și nu numai. Dacă părinții, bunicii au dat atenția cuvenită educării copilului, nu doar cu vorba, ci mai ales prin fapte, fiind ei înșiși modele demne de urmat, toată insistența lor pentru o bună educație va da roade în viața urmașilor, viitori adulți. Aceștia vor demonstra, la fiecare pas, buna sau, dimpotrivă, proasta educație, prin tot ceea ce vor face, prin modul de relaționare cu cei din jur, acasă, la școală, la serviciu, pe stradă, în parc, la restaurant, în excursie, cu oameni apropiați sau cu necunoscuți. De mic trebuie să învețe copilul să se autocenzureze în diverse situații: să-și controleze limbajul (să știe că nu are voie să vorbească oriunde, oricând și oricum); să-și stăpânească manifestările de agresivitate și dorința de a ieși în evidență cu orice preț.

Punctualitatea, corectitudinea față de ceilalți, îndeplinirea sarcinilor atrag după ele aprecierea și încrederea colectivului, admirația celor care cunosc copilul/adolescentul/tânărul/adultul, sporind în egală măsură, stima de sine. Orice om trebuie să aibă puterea de a-și recunoaște greșelile și de a-și cere iertare, căutând apoi să nu mai repete greșeala respectivă, pentru a nu cădea în nepăsare sau în ignoranță. Fiecare dintre noi trebuie să mulțumească pentru ceea ce primește și să ofere, la rândul său, o vorbă bună, un zâmbet, un ajutor celui aflat în nevoie. Să fim OAMENI și să nu ne uităm condiția de simpli călători pe Pământ, atribuindu-ne valențe de ATOTȘTIUTORI, OMNIPREZENȚI și OMNIPOTENȚI! Să nu ne uităm rădăcinile, să nu ne rușinăm cu originea noastră, să ne iubim tradițiile și să le transmitem nealterate generațiilor de după noi! Am punctat doar câteva trăsături ale unui om frumos și temeinic educat. Și unde ar putea deprinde toate aceste valori un copil, dacă nu în primul rând în familie? Sunt valori pe care societatea noastră le demonstrează tot mai rar, întrucât criza morală a cuprins familia, factorul responsabil de soliditatea temeliei educației.

Părinții actualei generații de copii sunt din ce în ce mai ocupați să asigure existența materială a familiei și petrec foarte puțin timp împreună cu ei, fiind mai curând „părinți de ocazie”. Trist, dar adevărat! Rămâne, așadar, ca școala să-și asume și rolul părinților, suplinindu-le absența din viața propriilor copii de foarte multe ori. Dar „un copil educat doar la școală este un copil needucat” (George Santayana)

Niciun educator, fie el părinte sau cadru didactic, nu ar trebui să ignore îndemnul lui Vasile Militaru:
„Pe copil să-l ții în frâie, de vrei om la toți să placă,
Nu-l lăsa orice să-ngâne, nu-l lăsa orice să facă,
Nu-l lăsa după plăcerea-i unde vrea el să se ducă,
Din același lemn se face și icoană și măciucă.”

Familia, mediul favorizant dezvoltării normale a copilului

Prof. înv. preșc. Amăruitei Marinica
Liceul "Demostene Botez" Trușești, jud. Botoșani

"Pentru fiecare familie bijuteria cea mai de preț ar trebui să fie copilul. Calitatea de om se naște din iubire a cărei unică măsură este conștiința morală" Ion Vulcănescu

În educarea "puiului de om" – părinții, educatorii, școala și societatea în general sunt mijloace importante de educație și instrucție.

În esență copilul este o ființă în evoluție, o ființă a cărei activitate este apreciată după mediul familial în care se dezvoltă – mai tolerant sau mai sever, mai tandru sau mai aspru, mai calm sau plin de conflicte. În primă instanță, *familia este cea care răspunde trebuințelor elementare ale copilului: de afectivitate și de protecție*. Aceasta constituie condiția sine qua non pentru ca ființa fragilă să învețe să se construiască pe sine în raport cu ceilalți, să efectueze primele experiențe sociale și sentimentale. Și dacă familiile se deosebesc între ele prin ceea ce numesc psihopedagogii "formulă specifică" dată de numărul de membri, vârsta lor, starea economică și culturală, de coeziunea în intrafamilială, prezența sau absența unora dintre membri sau intervenția altor persoane în creșterea copilului, acesta va avea un mod diferit de dezvoltare, de integrare, de comportare. Ceea ce primează în mediul familial este *calitatea legăturii dintre părinți*. Fluctuațiile raporturilor familiale, situațiile particulare, cum ar fi pierderea unui părinte, divorțul, separarea partenerilor prin plecarea la muncă departe, induc un dezechilibru și o instabilitate în universul copilului care-și pun amprenta pe existența sa ulterioară. Așa se explică faptul că fiecare copil constituie oglinda universului familial în care s-a dezvoltat, că psihologia sa nu poate fi explicată prin legile generale conturate de psihologia dezvoltării ci presupune un mod specific de a reacționa la mediu.

Mediul familial acționează osmotic asupra copilului ajutându-l să se dezvolte și să se integreze în mediul înconjurător. Dacă familia este în dizarmonie este dificil să se dezvolte și să crească o personalitate care să-și structureze unitatea sa interioară. De aceea instituțiilor preșcolare și școlare le revine un rol deosebit în a echilibra, armoniza, compensa, efectele nefavorabile exercitate de anumite medii familiale "toxice" asupra dezvoltării copilului.

În societatea actuală, familia și implicit mediul familial s-a diversificat foarte mult. E greu de făcut o clasificare din moment ce familia tradițională se întâlnește tot mai rar, aceasta fiind înlocuită cu familia monoparentală, formată din bunici sau și mai rău din alte rude sau chiar străini care au grijă de copiii ai căror părinți sunt plecați la muncă în străinătate. Ori, complexitatea și diversitatea situațiilor în care cresc și se dezvoltă copiii, își pune amprenta profund și iremediabil asupra lor.

În multe cazuri, chiar dacă copilul are o familie, tot mai mulți părinți cred că odată ce copilul frecventează grădinița și școala ei sunt scutiți de răspunderea educativă și instructivă, aceasta revenind în totalitate profesorilor. De aceea, o altă preocupare a cadrelor didactice este cea de consiliere a acestor părinți pentru a înțelege că prin excelență mediul afectiv, familia constituie școala sentimentelor – copilul se simte iubit și deci are sentimentul de protecție, de siguranță. Simțindu-se membru al familiei se integrează în normele și regulile grupului, conformându-se autorității care se exercită asupra sa. Respectarea acestor norme presupune un continuu autocontrol, iar ulterior sentimentul de siguranță și integrare îi da încrederea de a avea inițiative proprii și a acționa conform acestora. Reversul acestei firești evoluții – atitudinea de neacceptare, atunci când nu se iau în considerare valorile proprii ale copilului, posibilitățile și limitele lui reale, conduce la o atitudine de respingere din partea părinților și la inconstanță și instabilitate din partea copilului. Anxietatea, dependența prelungită, agresivitatea, labilitatea sunt câteva însușiri care caracterizează o personalitate slabă. Pentru copilul neformat și cu existența nesigură *mama este reprezentanta lumii*, a vieții tuturor generațiilor trecute și viitoare, hrana și spiritul acestei lumi în care a intrat. Comportamentul ei îl va influența cât timp va trăi. Starea de comuniune și simbioză psihică îi dă copilului conștiința securității. Sigur, există *mame demisionare*, după cum există mame cu o atitudine inconstantă, labilă, uneori tiranică. Având în vedere însă faptul că la început copilul trebuie să se identifice cu mama și numai apoi apare dorința de libertate și de a deveni "alt fel", ea, mama trebuie să primească informații de psihologia și pedagogia copilului care să-i orienteze conduita educativă.

Procesul de identificare cu imaginile parentale, adoptarea apoi a unei atitudini asemănătoare sau opuse celor observate la părinți, îndepărtarea mai târziu de aceste modele este o condiție pentru

dezvoltarea biopsihică a copilului și afirmarea originalității eului propriu, un EU care adună în el sinteza unor generații.

Prin conduita celor din jur copilul învață să exprime propriul comportament emoțional – când să râdă, când să se întristeze, când să devină critic și cum să exprime aceasta. În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Formarea caracterului unui copil – pretendent la maturitate în societatea de mâine - presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului.

ROLUL EDUCAȚIEI DIN PRIMII ȘAPTE ANI DE VIAȚĂ ÎN FORMAREA UNEI PERSONALITĂȚI DE SUCCES

Prof. Amza Oana
Grădinița cu P.P. Nr. 3
Drobeta Turnu Severin

Menirea educației este aceea “ *de a înălța pe culmi mai nobile de viață – omul*”.(Gentil, G. The Reform of Education).

Educația trebuie să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară, coerentă, iar implicarea acestui deziderat rezidă în strânsa legătură dintre familie și mediul educațional. Acest lucru impune ca părinții să fie parteneri egali în educația copilului.

“ Meseria ” de părinte este grea. În condițiile unei atmosfere familiale echilibrate și prielnice dezvoltării copilului de vârsta preșcolară, familia este, în primul rând, cadrul existenței biofizice, al acestei dezvoltări. Un anumit regim igienico - sanitar necesar dezvoltării fizice sănătoase și armonioase înseamnă asigurarea unui program zilnic care să respecte ore de somn, alimentare, activități, joc, plimbări. Un judicios echilibru al acestora, în raport cu disponibilitățile copilului preșcolar, trebuie să evite suprasolicitarea fizică și, mai ales, nervoasă a organismului foarte fragil.

Un bun dobândit și mult apreciat, câștigat de către copil în familie este comportamentul moral, ca rezultat al unui sistem de cerințe precise, categorice dublat de un permanent respect pentru copilul care trebuie să se simtă iubit și ocrotit .

În accepțiunea cea mai largă a termenului, "copil bun" reprezintă în fapt suma trăsăturilor pozitive structurate în dinamica comportamentului : sânguință, cinste, inițiativă creatoare, sociabilitate, politețe, dispoziție de colaborare etc., după cum părinte bun înseamnă: răbdare, calm, înțelegere, un fond afectiv numit în termeni obișnuiți, dragoste față de copil.

Cultivarea dragostei de bine, de adevăr are nevoie, mai ales, de acțiune și nu de verbalism, de activitate și nu de dialog, de descoperirea virtuților de către copil și nu de oferire a lor de către părinți. Binele ajunge la copilul mic, de cele mai multe ori, sub formula "e bine să faci așa !" și - mai ales - "nu e bine ce faci !". Dar, copilul se întreabă de fiecare dată "de ce nu este bine?". Curent, la această întrebare părinții răspund : "nu am timp să discut, așa am zis, așa faci, dacă nu faci așa ai s-o pățești ! ". Pentru a putea descoperi "binele" care mai târziu va deveni "principialitate, cinste, spirit de a-ți ajuta aproapele, criterii de evaluare a comportării" este necesar ca în grupul familial să existe un cod de conduită bazat pe o egală respectare a normelor atât de către copii, cât și de către părinți. Respectiv, cerând copiilor să acționeze într-un anumit mod, părinții să constituie modelul și imboldul în acea direcție și nu factor derutant.

Aceluiași cadru educațional de familie îi sunt proprii și cultivarea dragostei față de frumos, privită ca un aspect al pregătirii bunului gust al copilului față de îmbrăcăminte, de ținuta fizică, de cadrul plăcut al locuinței, precum și ca frumusețe în comportare, în relațiile cu cei din jur. Dragostea de frumos a preșcolarului se va întâlni peste ani, cu ordinea, cu curățenia, cu decența în înfățișarea fizică și cu demnitatea în comportare; părinții au floarea, în ghiveciul căruia toarnă zilnic apa, cu grija de a realiza numai lucruri de bună calitate, sub aspect fizic, dar și spiritual.

Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale, deoarece ea influențează și modelează persoana umană. Unii merg chiar mai departe și susțin că acțiunea ei asupra persoanei e atât de mare, încât ea egalează acțiunea celorlalte grupuri sociale. Aceasta este cu deosebire cazul cercetărilor care vin dinspre psihanaliza, psihologia socială și sociologie, susținând că familia este: adevăratul laborator de formare a persoanei. Transformarea individului în persoană, adică în individ cu status social, este întâi de toate opera familiei. Sunt două cauze care explică această influență a familiei asupra persoanei : una este legată de faptul că acțiunea familiei se exercită mai de timpuriu, iar a doua de acela că multă vreme familia e calea prin care se canalizează oricare altă acțiune de socializare, ea fiind identică cu întreaga lume socială a copilului.

Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ.

Educația copiilor se realizează atât prin intermediul procesului instructiv-educativ, cât și în cadrul activităților extrașcolare, un rol important fiind deținut de familie. Între factorii educației, familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe în familie, unde se formează "ceea ce este mai valoros pe lume – omul de caracter" –după cum spunea Loisel. Familia își aduce contribuția în toate sectoarele educației, aici copilul făcându-și "ucenicia" pentru viață, cea morală rămânând însă esențială prin substanța pe care i-o imprimă familia.

"Începeți dar prin a vă cunoaște copiii!"(Jean Jacques Rousseau) se află și astăzi la temelia educației.

În scopul formării personalității copilului și găsirii celor mai bune metode de educație, s-au organizat consfătuiri, întâlniri cu specialiști: medici, psihologi, pedagogi, asistenți sociali, profesori, părinți, învățători, educatori. În urma dezbaterilor s-au stabilit zece reguli pe care trebuie să le aibă în vedere, deopotrivă, părinții și educatorii în vederea educării copiilor. Le vom prezenta mai jos:

1. Să-ți iubești copilul! (Să te bucuri de el, să-l accepți așa cum este, să nu-l jignești, să nu-l umilești, să nu-l descurajezi, să nu-l pedepsești pe nedrept, să nu-l lipsești de încrederea ta, să-i dai prilej să te iubească.)

2. Să-ți protejezi copilul! (Să-l aperi de primejdii fizice și sufletești, la nevoie chiar prin sacrificarea propriilor interese și cu riscul propriei tale vieți.)

3. Să fii bun exemplu pentru copilul tău! (Să-i transmiți valorile și normele etice ale societății. Să-i dovedești că trebuie să trăiască în dragoste și armonie cu ai săi și cu toți cunoscuții familiei. Să trăiască în cinste, în adevăr, cu respectul bunurilor, convingerilor și al sentimentelor altora. Să crească și să simtă tot timpul comuniunea "mamă - copil - tată". Să-l obișnuiești să participe la activitatea obștească.)

4. Să te joci cu copilul tău!

5. Să lucrezi cu copilul tău!

6. Să lași copilul să dobândească singur experiențe de viață, chiar dacă suferă! .

7. Să-i arăți copilului posibilitățile și limitele libertății umane!

8. Să-l înveți să fie ascultător! (Să supraveghezi și să îndrumi comportarea copilului, astfel încât prin acțiunile sale să nu genereze suferință nici pentru familie, nici pentru alții. Răsplătește-l pentru respectarea regulilor stabilite. La nevoie, încearcă să impui respectarea regulilor prin pedepsire.)

9. Să aștepti de la copil numai aprecierile pe care le poate da, conform gradului de maturitate și propriei experiențe!

10. Să-i oferi copilului trăiri cu valoare de amintire (călătorii, excursii, vacanțe, spectacole, serbări de familie, manifestări sportive)!

Prin investigația psihică a copilului său, părintele va descoperi imensul lor potențial și apoi are obligația de a-l valorifica în opera de formare a unei personalități de succes.

*"Căci ei vor fi în lume și în viață,
Așa cum noi le-am spus și arătat,
Iar ei, la fel vor da povață
Și-un lung popor e-acum de noi format."*
(Traian Dorz).

PROMOVAREA FACTORILOR DE SANOGENEZĂ ȘI REZILIENȚĂ LA COPIL

PROF.ÎNV.PRIMAR ANANIE MIRELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ VADU IZEI

Reziliența este, de fapt, adaptarea persoanelor la dificultățile traumatice sau potențial traumatice cu care se confruntă de-a lungul vieții.

Elevul pe care îl consider rezilient prezintă un sindrom de îngrijorare, datorită situației din cadrul familiei, părinții plecați la muncă în străinătate.

Acesta are un temperament melancolic, fiind introvestit, retras și izolat. Elevul nu se afirmă la lecții, deși este pregătit în orice moment, se află într-o stare de izolare permanentă în clasă, nu dorește să își facă prieteni. Astfel, fără a-l cunoaște mai bine, dă impresia că este un copil slab la învățătură. Copilul locuiește cu bunicii, nu are frați/surori și are o situație materială modestă.

Am elaborat un plan de intervenție personalizat pentru elevul respectiv prin intermediul căruia am dorit să elimin starea de însingurare prin valorificarea trăsăturilor pozitive și formarea unei stime de sine pozitive.

S-a identificat nevoile reale ale elevului:

-valorificarea trăsăturilor de personalitate ale elevului pentru obținerea unor performanțe la învățătură;

- stimularea comunicării orale și a relaționării cu cei din jur;

-stimularea capacității creatoare a elevului.

Pentru a reduce starea de izolare pe parcursul activităților didactice elevul a fost așezat în bancă lângă un elev cu temperament echilibrat (sangvistic) pentru a putea compensa trăsăturile de personalitate ale elevului în cauză. În apropierea elevului au fost așezați încă doi elevi care aveau câte un părinte plecat în străinătate. Toți acești elevi au constituit un grup permanent de lucru și de întrajutorare. În cadrul activităților didactice organizate au fost distribuite responsabilități fiecărui membru al grupului, dar s-a insistat ca elevul în cauză să aibă cât mai des rolul de lider de grup, cu responsabilități bine definite, care să-i stimuleze ambiția de reușită și dorința de afirmare a grupului prin rezultate bune obținute de fiecare membru al grupului. Astfel elevul în cauză a fost pus în situația în care să fie de ajutor celorlalți.

De asemenea am încercat să-i stimulez capacitatea de exprimare orală și să-i stimulez capacitatea de exprimare orală și să creez în clasă un climat optim pentru exprimarea opiniilor proprii ale copiilor.

Am desfășurat diferite activități pentru dezvoltarea capacității de autocunoaștere și pentru formarea unei stime de sine pozitive. Deoarece copilul a dovedit că are aptitudini artistice deosebite, a fost antrenat să participe cu lucrări personale la diferite expoziții de desen. Fiind motivat de succes, elevul a fost puternic stimulat să continue și să persevereze în activitatea artistică. Elevul a fost încurajat și îndrumat să practice desenul și pictura.

Un alt factor de relinență pe care îl consider important este relația profesor-elev(cazul acestui copil fiind discutat de toate cadrele didactice care intră în contact cu el).

Pentru o comunicare eficientă trebuie să ținem seama de câteva reguli simple și anume: dorința de a înțelege și a asculta, să știi să ascuți, disponibilitate, implicare, discernământ și obiectivitate în evaluarea comportamentelor elevilor, onestitate, bunăvoință, încredere reciprocă, respect reciproc, flexibilitate în gândire, toleranță, complementaritate, sentimentul de dăruire, găsirea unui limbaj comun, altruism, interese comune, preocupări comune, cooperare, curaj, îndrăzneală, să dai celuilalt putere, simțul umorului.

Un profesor bun trebuie să știe calea pe care s-o aleagă pentru ca relația profesor-elev să fie cât mai eficientă. Profesorul trebuie să-i dea încredere elevului în forțele sale, să prindă curaj, să-l facă să se implice în relația de comunicare, să reușească să-l antreneze într-o discuție constructivă. E necesar ca elevilor să li se transmită acea sete de cunoaștere, acea disponibilitate și flexibilitate în gândire, dorința de comunicare. Profesorul trebuie să țină seama de opiniile elevilor, de dorințele acestora, de personalitatea fiecărui în parte. Elevii trebuie considerați niște persoane responsabile, cărora li se acordă un anumit credit.

În relația profesor-elev trebuie avut în vedere, nu în ultimul rând, și personalitatea elevilor, problemele cu care se confruntă ei. Desigur, comportarea profesorului în clasă este condiționată,

în mare măsură, și de atmosfera existentă, de comportarea elevilor. Contează, totodată, și opiniile, valorile, atitudinile și caracteristicile personale ale profesorului. De exemplu: nu este totuna dacă este sever sau nu, îngăduitor sau drastic cu elevii, flexibil sau rigid în raport cu aceștia, tolerant sau nu. Astfel spus, exercitarea rolului depinde de structura, personalitatea și particularitățile psihice ale purtătorului acestora. Ca dovadă, fiecare profesor personifică rolul într-o manieră originală și ajunge în cele din urmă la un stil propriu în actul comunicării educaționale.

Relația profesor-elev este reciprocă. Fiecare transmite mesaje-semnale, fiecare le percepe diferit dar se influențează reciproc. Anumite cerințe influențează personalitatea fiecăruia putând deveni, cu timpul, constante ale personalității.

Prin activitățile desfășurate elevul a devenit mai sociabil, mai comunicativ cu colegii și profesorii lui.

O combinație de factori contribuie la rezistență. Multe studii arată că factorul principal în reziliență îl reprezintă *relațiile de îngrijire și de susținere din interiorul familiei*. Relațiile care creează dragoste și încredere, oferă modele de rol, încurajare și reasigurare a siguranței și afecțiunii, contribuie la consolidarea rezistenței unei persoane. Așadar am avut o discuție cu bunica copilului, dorind să mă asigur că acest copil primește un climat afectiv corespunzător. Timpul pe care bunica îl poate acorda copilului este destul de limitat, dar înțelegând starea prin care trece copilul a promis că va discuta cu el, implicând și părinții lui, chiar dacă sunt plecați în străinătate, în dezvoltarea emoțională a acestuia.

Această relație ne pune la dispoziție mijloacele prin care abilitățile de adaptare cresc: optimism, încredere în sine și în ceilalți, capacitatea de relaționare cu ceilalți, managementul stresului, ceea ce îl ajută pe copil ca în momentul evenimentului să fie capabil de reacții organizate și coerente.

Astfel relațiile bune cu membrii apropiați ai familiei, prieteni sau cu alte persoane sunt importante. **A accepta ajutor și sprijin din partea celor care au grijă de tine și care să te asculte întărește capacitatea de adaptare.**

Evenimentele de viață chiar dacă devin critice, copilul le poate face față, poate fi capabil să le înțeleagă și să le accepte dacă este pregătit din punct de vedere psihologic.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof inv prescolar : Andon Dorina Mariana
Prof învășcolar: Chirica Crina
Înv. Popa Geta
Școala Gimnazială „Anastasiu Fătu” Berezeni

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

A decorative border of small red hearts surrounds the entire page content.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Cei șapte ani de acasă

Andra Raluca – Cecilia
Liceul Teoretic „Gheorghe Lazăr”, Pecica

Expresia „cei șapte ani de-acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane. Psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Politețea este oglinda familiei. Copilul învață de mic, la început prin imitație, reguli de politețe. Sunt lucruri care se învață implicit. În primii ani de viață se învață formulele de adresare. Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile, emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Cei șapte ani de acasă sunt definatorii pentru formarea, creșterea și dezvoltarea armonioasă a viitorului adult.

Să construim împreună cei 7 ani...de-acasă!

Prof. înv. pr., Andreescu Denisa
Școala Gimnazială „Constantin Brâncoveanu” - Slatina

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități.

Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei.

Lipsa de informație, de comunicare între învățătoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita învățătoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și învățătoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Exemplu:

În situația în care tema săptămânii este „Fructe de toamnă”, se înțelege că în acea perioadă copiii vor învăța cântece, poezii, vor desena, picata, modela, vor compara mărimi și forme, toate având ca pretext fructele de toamnă. Acasă, părinții pot organiza activități similare, prin care copilul va exersa ceea ce a învățat la școală, dar în contexte diferite ale vieții cotidiene. Tabelul următor prezintă două exemple în acest sens.

<i>Ce pot face părinții?</i>	<i>Ce învață/exersează copilul?</i>
-merg împreună cu cel mic să cumpere fructe -îi propun să ceară vânzătorului un anumit număr de fructe (3 mere, 4 pere, 2 gutui etc.)	-recunoaște fructele, exersează numărul, exersează comunicarea cu adultul, folosirea pronumelui personal de politețe, a formulelor de solicitare etc.
-pregătesc împreună compot sau salată de fructe -îi pot atribui sarcini copilului: să spele fructele, să scoată sâmburii prunelor, să taie fructele în bucățele folosind n cuțit de plastic -în timpul acestei activități, părinții îl pot ruga pe copil să îi învețe cântecul pe care-l știu de la școală.	-exersează deprinderile igienico-sanitare, de receptare a mesajului oral -își îmbogățesc vocabularul

Părinții ar trebui să comenteze împreună cu cel mic lucrările pe care el le-a realizat lașcoală și pe care învățătoarea le afișează pe un panou la intrarea în grupă. Cu acest prilej vor cunoaște ce activități a desfășurat copilul și vor ști cum să-l susțină în ceea ce are de învățat. Pe de altă parte, aceste discuții îl vor ajuta pe copil să-și autoevalueze munca și să știe care sunt direcțiile în care pe viitor ar trebui să depună mai mult efort sau exercițiu.

Exemplu:

La o activitate copilul a avut de colorat fructele de toamnă. Spre surprinderea părinților, mărul de pe fișa copilului lor este colorat în albastru. Ceea ce ar trebui să facă un părinte, în acest caz, este să provoace copilul să vorbească despre desenul său și să identifice cauza erorilor („Îmi place desenul tău, dar sunt surprinsă că mărul tău este albastru. Vrei să-mi vorbești despre el?”). Totodată, părintele trebuie să aprecieze ceea ce este pozitiv la lucrarea copilului său („Mă bucur că ai reușit să termini de colorat fructele!”), dar să corecteze eroarea („Vom merge să cumpărăm câteva mere să vedem ce culoare au!”) și să fie încrezători că pe viitor va lucra corect („Sunt sigură că data viitoare vei colora merele în culoarea pe care o au cele pe care le mănânci la gustare!”). Este important ca discuțiile să fie destinate, să ia forma unor dialoguri deschise, deoarece critica asupra copilului nu face decât să îl determine să fie și mai nesigur pe sine.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la școală, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează.

Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Foarte importante sunt și activitățile complementare celor de la școală, desfășurate cu copilul în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul învățătoarei, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la școală. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Câteva exemple de activități pe care părinții le pot propune copiilor și care nu necesită o pregătire minuțioasă ar putea fi:

a) În natură:

- să alerge, să se joace cu mingea „De-a v-ați ascunselea”, „De-a Baba-Oarba” etc.
- să-i lase să se plimbe desculți (în condiții de siguranță pentru sănătatea lui), să simtă iarba, pământul, nisipul, apa etc.
- să-i încurajeze să asculte foșnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor, șuieratul vântului, susurul apelor etc.
- să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor.
- să-i incite la desfășurarea de acțiuni care dezvoltă abilitățile matematice (numărare, împărțire echitabilă, realizarea de grupe cu același număr de elemente)
- să le stimuleze imaginația, antrenându-i să confecționeze obiecte simple, cu materiale din natură.

b) În gospodărie:

- să sorteze îmbrăcăminte și încălțăminte după criterii diferite: anotimpurile în care le folosim, mărime, culoare, formă etc.
- să caracterizeze obiecte familiare, referindu-se la utilitate, gust, miros, aspect

- să se joace în funcție de activitatea pe care o desfășoară: „De-a bucătarul”, „De-a vânzătorul”, „De-a petrecerea”, „De-a musafirii” etc.

c) În drum spre școală:

- să numere mașinile de o anumită culoare
- să privească atent mașinile și să semnaleze printr-un cuvânt că a observat o anumită literă în numărul de înmatriculare al acesteia.
- să se joace, atribuindu-și diferite roluri.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în școală, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Bibliografie:

1. *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsma^o Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

Cei 7 ani de acasă mai există?

Profesor Andrei Veronica
Colegiul Național „Ana Aslan” Brăila

Copiii trebuie crescuți pentru ei, nu pentru părinți. Nicolae Iorga

În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, ordinea. Educația este un proces continuu care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare a copilului. În formarea acestor deprinderi, părintele este un exemplu pentru propriul copil, iar atitudinea părintelui presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare a copilului. Educația primită în familie depinde de anumiți factori: relația afectivă dintre copil și părinte, particularitățile de vârstă și dezvoltare a copilului, de sistemul de valori al familiei.

Pe parcursul activității didactice, am constatat că nu toate familiile sunt dispuse să-și îndeplinească responsabilitățile educative față de copii din diverse motive. Sunt numeroși părinți care lucrează în străinătate și lasă educația copiilor în grija bunicilor, rudelor. Sunt părinți care divorțează, iar certurile și neînțelegerile dintre ei au urmări negative asupra educației copiilor. Sunt familii care doresc să se implice în educația copilului, dar nu au pregătirea psihologică, experiența, pentru că la rândul lor au fost văduvite de o educație corespunzătoare.

Exista părinți foarte permisivi, care nu impun reguli copiilor ca să nu le știrbească personalitatea. Copilul crescut de un astfel de părinte nu își cunoaște limitele și poate deveni agresiv, obraznic, neascultător. Un astfel de copil nu va ști să aprecieze corect valorile morale și poate deveni o prezenta dezagreabilă pentru cei din jur.

Odată cu schimbările sociale, democratice și cu dorința femeilor de a avea o carieră pe lângă viața de familie, lucrurile s-au mai schimbat. Copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste fragede, în creșe, grădinițe. Timpul redus petrecut de părinți împreună cu copiii determină curențe în dezvoltarea emoțională, afectivă a copiilor.

Cu toate acestea consider și sper că responsabilitatea privind educația copiilor este pe umerii părinților în cei „7 ani de acasă”, iar celelalte instituții educaționale să finalizeze dezvoltarea și formarea copilului pentru viață.

Consider că în familie trebuie să fie un mediu sănătos pentru dezvoltarea și creșterea copiilor ca și pentru afirmarea și împlinirea personală.

Cred în parteneriatul familie-școală, iar părintele să vadă în școală un prieten. Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între părinți și școală, care îl susțin în demersul său de dezvoltare.

Lumea experimentată în 7 ani

Prof. Alina Andrei, Liceul Lascăr Rosetti, Răducăneni, Iași

În mentalitatea populară, arhaică, expresia ”a avea/a nu avea cei șapte ani de acasă” ține direct de atingerea unor obiective educaționale în formarea unei ființe umane responsabile și care se integrează în societatea timpului său. Astfel, se afirmă că acel copil care are formate deprinderi de comportament și de relaționare cu sine și cu ceilalți, până la un anumit nivel de dezvoltare a acestora, până la 7/8 ani, are mult mai multe șanse de integrare fără probleme în mijlocul comunității sale, iar când va ieși din aceasta va fi apreciat de cei din jur ca un om educat.

Se știe însă, că dezvoltarea ontogenetică este influențată de mai mulți factori: ereditatea, mediul și educația. Dacă primul element enumerat este primit ca zestre genetică de la părinți, neputând fi influențat din prisma conținutului, ceilalți factori pot fi controlați și influențați într-o direcție sau alta. Mediul de o anumită natură poate fi schimbat – deși se depun de obicei eforturi remarcabile pentru a înlocui un mediu nefavorabil cu unul adecvat, iar educația poate acționa atât asupra fondului ereditar, cât și asupra recțiilor sau asupra stimulilor negativi. Prin urmare, educația poate face minuni în ceea ce privește conturarea unui comportament și a unei atitudini acceptată de societate, valorizată și considerată dezirabilă.

Lucrările de psihologie școlară, conform teoriei lui J. Piaget, propun un stadiu senzorio-motor de dezvoltare a copilului între 0-2 ani și o perioadă preoperatorie, 2-7/8 ani. În primul interval copilul face cunoștință cu lumea din jurul lui, anumite deprinderi pot fi modificate ulterior, iar în intervalul următor, copilul experimentează lumea, interacționează cu ea, învață să o descopere și se autodescoveră. Achizițiile din această a doua etapă sunt fundamentale. Copilul nu doar imită adulții, ci începe să-și creeze propriile norme de comportament, în funcție de ceea ce experimentează. După 2 ani, alții puțin mai târziu, încep chiar să-și revendice o oarecare independență în ceea ce privește respectarea unor norme, fapt care trebuie să-i solicite adultului mult mai multă atenție la modul în care introduce anumite aspecte în educație.

O lucrare care mi-a răspuns la o serie de interogații în ceea ce privește modul în care trebuie privit procesul de șlefuire a copilului pe parcursul celor „șapte ani de acasă”, dar și după încheierea acestei perioade, este „Pedepsiți prin recompense” a lui Alfie Kohn. Acesta vorbește despre alternativele pe care le avem la clasicele recompense pentru motivarea copilului să adopte un anumit tip de comportament sau la pedepsele care vor să-l descurajeze atunci când educatorul nu aprobă manifestările celui mic. Ceea ce mi-a plăcut enorm, am și pus în practică, desigur, este următorul aspect: „S-au scris multe despre dorința de autonomie a copilului de doi ani, despre formarea identității (...) Eu propun să considerăm această perioadă ca pe o ocazie de a trece de la a-i cere unui copil să facă lucruri, la a face lucruri împreună cu un copil.” Acest lucru ne arată ce influență enormă au comportamentul, reacțiile și faptele adultului, ale persoanelor care interacționează cu acel copil. În locul pedepselor și al recompenselor, Alfie Kohn propune alte elemente care țin în principal de raportarea adultului la lumea în care trăiește: empatia (experimentarea ei), modelarea (prin oferirea propriului exemplu), explicația (deoarece în felul acesta îi arăți copilului ca el contează și că înțelegerea unui fapt și opinia legată de acesta sunt importante pentru găsirea sensului vieții în sine), atribuirea motivațiilor pozitive, oferirea de ocazii în care să-și manifeste empatia, să punem accentul pe asumarea perspectivei (un fel de respectarea a proverbului „Ce ție nu-ți place, altuia nu-i face”) etc.

Așadar, „lumea” este experimentată de noi toți și devine universul nostru de manifestare. Modul în care ne vom poziționa față de acest univers complex ține și de felul în care vom fi învățați să facem lucrul acesta. Educația primită sau nu, în primii ani din viață, va contura anumite date ale personalității individuale care ne pot caracteriza pe parcursul întregii noastre existențe. Va depinde uneori primirea de care vom avea parte în societate, modul în care vom lega relații, prietenii, felul în care ne vom constitui o familie, raportarea la sine, la mediul în care trăim etc. De asemenea, vom experimenta viața în sine prin intermediul bazelor educației care s-au pus în copilărie, vom fi OAMENI printre oameni sau ... doar vom trăi.

Bibliografie:

1. Cosmovici, Andrei, Iacob, Luminița. Coordonatori, *Psihologie școlară*, Ed. Polirom, 2008
2. Kohn, Alfie, *Pedepsiți prin recompense*, trad. din engleză de Ina Elena Irimia, Ed. Multi Media Est Publishing, 2014

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**PROF. ÎNV. PRIMAR:
ANDREI MAGDALENA**

"Cei șapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor. Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața, defapt și cum trebuie să treci prin ea.

În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute. Spre exemplu, mulți dintre noi mâncam tot ce vedeam de pe jos, dar pentru asta este părintele în spatele nostru să ne dea peste mână și să ne spună "nu este voie".

În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas.

Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

În băncile din clasele I se înșiruie fetițe și băieți, toți cam de aceeași vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Sunt copii și mai mari, și mai mici, și mai voinici, și mai delicați, și mai gălăgioși, și mai tăcuți, unii chiar retrași, timizi, stingheri!

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii.

Iată de ce socotim util să vă prezentăm pe scurt ce condiții trebuie să îndeplinească mediul familial pentru a asigura dezvoltarea armonioasă fizică și neuropsihică a copilului antepreșcolar și preșcolar.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului. La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că

totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-și limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ.

Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcțiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă. Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul.

„Cei șapte ani de-acasă“

Prof.inv.primar, Andrei MAGELONA
SCOALA GIMNAZIALA NR.1, BLAGESTI

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.. Potrivit psihologului, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil”, explică specialistul, precizând că această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi. Nevoile bebelușului și felul în care mama le tratează, importante în dezvoltarea copilului Psihologul spune că acea dorință permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în brațe reprezintă o altă nevoie a copilului și nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. „El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în brațe, mama se mișcă, el, copilul, poate exploara tot ceea ce îl înconjoară”, punctează psihologul. În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfăcută cu condiția de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. „Dacă un copil umblă la dulap, soluția nu este să legi ușile dulapului, cum fac multe mămici, pentru că atunci el va fi în permanență tentat să vadă ce e acolo. Cel mai bine este să îl lași să vadă ce este acolo, pentru că în acest fel, data viitoare nu i se va părea interesant”, explică ea. La dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie și banalul joc „cucu-bau”, care ajută la perceperea permanenței obiectului (conștientizarea faptului că un obiect există chiar dacă el nu îl vede, abilitate care se dezvoltă în jurul vârstei de un an). Tot acum, se dezvoltă limbajul, psihologul subliniind că este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație. Referitor la obiceiul adulților de a vorbi „pe limba bebelușilor” în preajma celor mici, se spune că nu trebuie neapărat eliminat acest obicei, însă pentru a-l ajuta pe copil să progreseze din punctul de vedere al limbajului, trebuie dublat cu expresii corecte. „Spre exemplu, putem spune «hai să păpăm», dar să adăugăm imediat și «hai să mâncăm»”, explică ea. Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților. „Să zicem că trage de fața de masă. El nu face asta pentru a trage acea față de masă, ci pentru a ajunge la ceva ce este pe masă și la care nu ajunge. O face, deci, pentru a-și rezolva o problemă”, exemplifică psihologul. Crizele de personalitate - o etapă normală. Cum le gestionăm După vârsta de un an apar și crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. „Copilul este egocentric și știe că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorința. Foarte important pentru părinți este să încerce să controleze această criză (încercăm, spre exemplu, să-l ținem, pentru a preveni lovirea) și să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza”, spune psihologul. Specialistul atrage atenția că, după ce trec de un an și jumătate, doi, aceste crize se transformă în „simptomele” unui copil răsfățat, pe termen lung. Între 1 și 3 ani, apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială. Tot acum, se dezvoltă și dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereți desenați cu creioanele colorate. „Și aici, este mai bine să-i dai un colț, în care poate să scrie pe pereți liniștit, ba chiar să-l și lauzi pentru asta”, recomandă psihologul. După 5 ani înțeleg regulile Între 5 și 6 ani, copiii încep să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate. Politețea - oglinda familiei Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. „Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că

mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit”, explică psihologul. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. „Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu»“. Ce trebuie să știe un copil „de acasă“ Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială - sintetizează psihologul.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!- STUDIU DE SPECIALITATE

PROF. ANDREI MIHAELA- IULIANA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ "NICOLAE BĂLCESCU", COM. NICOLAE BĂLCESCU, JUD. BACĂU

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale. După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Indiferent dacă cel mic merge sau nu la grădiniță, perioada 3- 6 ani, aceasta este considerată perioada preșcolară. Etapa este foarte importantă în dezvoltarea socio-emotională. Copilul învață cum să se comporte, cum să se integreze într-un grup, cum să rezolve un conflict. Apar forme incipiente de empatie și simpatie. Din punct de vedere fizic, în această etapă se “finisează” abilități motrice precum scrisul, desenatul, utilizarea tacâmurilor, aruncatul și prinsul obiectelor, mersul pe bicicletă/ triciletă.

Perioada școlară, 6- 12 ani, se caracterizează prin definirea abilităților sociale, dar și cognitive. Copiii își doresc apartenența la grupuri, vor să fie înconjurați de copii de vârsta lor. Apar, însă, și noțiuni noi, sofisticate, care le dezvoltă abilitățile intelectuale: științe, matematică, scris, citit etc. De asemenea, se perfecționează abilitățile fizice.

Adolescența 13-18 ani. Aceasta este o etapă de transformare a copilului din “puiul mamei” în adult. Apar schimbări de ordin biologic și hormonal datorate pubertății. Nevoia de independență este din ce în ce mai mare. Din punct de vedere social, copiii au tendința de a petrece mai mult timp cu prietenii decât cu părinții. Apar primele iubiri. “Copilul” de altă dată are propriile convingeri, propriile valori. Este un “mic” adult care va ajunge în curând la maturitate emoțională.

„Cei șapte ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

1. Golu, Mihai, Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București, 2000.
2. Sălăvăstru, Dorina, Psihologia educației, Editura Polirom, Iași, 2000.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. Andrei Mihaela, Scoala Gimnaziala Dumitru Udrescu

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

Prof.învățăm.preșc. ANDREICOVICI ADRIANA
Școala Gimnazială Nr.2,
Sighetu-Marmației,Maramureș

Fiecare dintre noi învață câte ceva de-a lungul vieții.Începem de când ne-am născut.Este bine știu că primii ani din viață sunt cei mai importanți pentru a învăța.Acum se clădește fundația și acum începem să ne mișcăm pe cărarea care ne va duce prin copilărie,anii adolescenței și apoi în cele din urmă vom deveni adulți.

Ce reprezintă primii ani din viață?

Oamenii,în general, folosesc termenul de „cei 7 ani” cu înțelesuri diferite sub diverse forme.Pentru unii acest lucru înseamnă anii de când s-au născut până la vârsta de 7 ani; pentru alții înseamnă anii care preced intrarea în învățământul primar în timp ce alții se focusează mai ales pe primii trei ani din viața fiecărui copil când acesta trebuie sau ar trebui să frecventeze grădinița,aceasta fiind de o importanță majoră în dezvoltarea ulterioară a viitorului școlar și mai apoi a adultului.Toate aceste perioade sunt critice în dezvoltarea fiecărui copil, așa cum am mai spus.Lucrurile cel mai important este acela că noi ca și adulți, părinți,educatori,învățători,profesori oferim reale oportunități copiilor noștri de a învăța,de a-i dezvolta, de a ne distra de-a lungul acestor ani,de ce nu,indiferent de ce termen am folosi.

Care sunt factorii ce influențează învățarea?

Copiii vin pe lume pregătiți să învețe și sunt interesați de tot ce este în jurul lor.Este normal să-și folosească toate abilitățile pentru a învăța.Încă de la naștere,copiii învață despre ei înșiși,despre cei din jurul lor,și joacă un rol major în propria lor învățare și dezvoltare.Nu se pune la îndoială achiziția imensă de informație pe care o asimilează în primii ani de viață.Tot ceea ce trebuie noi să facem este să ne petrecem timp cu copilul nou-născut apoi cu copilul mic care începe să umble și mai apoi cu cel care intră în colectivitate.Acesta crescând va fi propriul martor în conștientizarea imenselor lipsuri pe care le va avea în ceea ce privește capacitatea de a înțelege sau de a nu înțelege întâmplările,trăirile din primii 7 ani din viață.Dezvoltarea și deprinderea de a învăța a copiilor este influențată de câțiva factori:

- Influența fiecăruia cu propria persoană-moștenirea genetică,temperamentul,genul și starea de sănătate;
- Influența familiei-relațiile familiale,stilul părinților și valorile acestora,situația materială a familiei,nivelul de educație al părinților,ocupația acestora precum și starea fizică și psihică a părinților;
- Influența comunității din care fac parte-serviciile sociale,medicale,etc(atât calitative cât și accesibile)de care dispun,suport pentru părinți,siguranța mediului,nivelul șomajului și în general sentimentul de încredere,de siguranță al cetățenilor;
- Influența culturală-culturi diferite marcate de originea și stilul părinților,de credința și valorile în care cred și nu în ultimul rând de părerile diferite în ceea ce privește educația propriului copil.

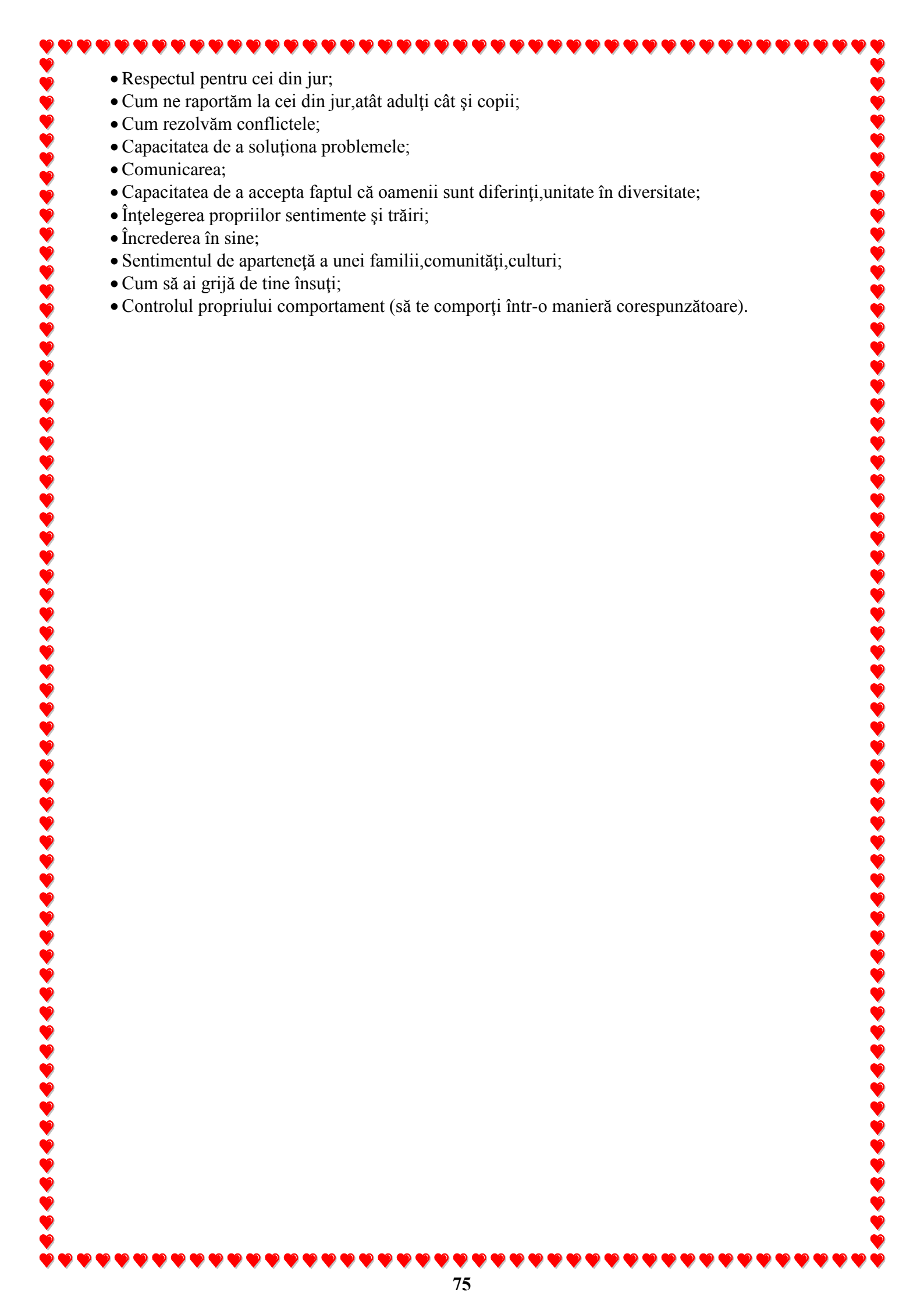
Importanța primilor ani de viață este binecunoscută în întreaga lume.Acești ani reprezintă perioada în care creierul uman este într-o continuă dezvoltare.Experiențele și relațiile pe care le are un copil,plus alimentația și sănătatea,poate să afecteze creierul enorm.Experiențele pozitive ajută creierul să se dezvolte într-o manieră sănătoasă,pe când experiențele negative marcate cum ar fi neglijența adulților sau abuzul fizic sau psihic,pe de altă parte,influentează dezvoltarea creierului într-o manieră dăunătoare și contribuie la formarea unor probleme comportamentale și emoționale mai târziu în viață.Așa deci,experiențele de care are parte un copil în primii ani de viață fie susțin,încurajează dorința de a învăța,de a evolua, fie sunt o piedică în calea acesteia.

Unul dintre cele mai importante lucruri pe care copiii îl învață în primii ani de viață este imaginea de sine.Copiii dezvoltă o astfel de imagine despre ei înșiși care influențează modalitatea de a aborda o anumită situație,sarcină sau relația cu o altă persoană:este în regulă să fii curios,să explorez,să pun întrebări,să încerc să descifrez anumite lucruri,să experimentez?Este în regulă să încerc ceva și mai apoi să dau greș?

Care sunt modalitățile cele mai importante de a învăța?

Este important pentru părinți dar și pentru celelalte persoane care muncesc și trăiesc cu copiii să nu uite câteva aspecte importante în dezvoltarea optimă a unui copil:

-
- Respectul pentru cei din jur;
  - Cum ne raportăm la cei din jur, atât adulți cât și copii;
  - Cum rezolvăm conflictele;
  - Capacitatea de a soluționa problemele;
  - Comunicarea;
  - Capacitatea de a accepta faptul că oamenii sunt diferinți, unitate în diversitate;
  - Înțelegerea propriilor sentimente și trăiri;
  - Încrederea în sine;
  - Sentimentul de apartenență a unei familii, comunități, culturi;
  - Cum să ai grijă de tine însuși;
  - Controlul propriului comportament (să te porți într-o manieră corespunzătoare).

„Importanța celor șapte ani de acasă”

Prof. Andreiev Niculina
Grădinița cu program normal “Luminița”, loc. Lumina

„Cei șapte ani de acasă” este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor, o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei, educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă.

Anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața și cum trebuie să treci prin ea.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Mediul familial este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Lucrurile astea se învață mai mult prin copierea părinților și a educatorilor, mai degrabă decât din predici și povești. Așa că e de maximă importanță ca părinții să fie un exemplu pentru cei mici. Tot la capitolul părinți, felul în care i se vorbește și felul în care este ascultat, îl va învăța cum să facă și el, la rândul lui, asta, de o manieră pe cât posibil politicoasă. Este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Copilul trebuie învățat să se poarte frumos. Bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului.

Este necesar să se stabilească și să se impună reguli și limite în comportamentul copilului.

Comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltați mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Comunicarea dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri

puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004;
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002;
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002 ;
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998; 5. www.didactic.ro.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA!

DORINA ANDRIEȘ
SECRETAR ȘEF – ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SPIRU HARET”
LOC. DOROHOI
JUD. BOTOSANI

„ Dacă n-ai șapte ani de-acasă, degeaba mai faci studii universitare”
aforism de Mihai Cucereavii

ACASA . Al doilea cel mai drag cuvânt, după cuvântul MAMA. Sau, cel puțin, așa simți că ar trebui să fie. Locul nașterii, al familiei, al casei părintești, țara, pământul strămoșesc. Acolo unde ai fost copil, unde ai făcut primii pași în lume, unde ai petrecut copilăria, primii șapte ani din viață. Unde ai devenit VIITOR.

Copiii, la rândul lor, sunt viitorul. De adulții de lângă ei depinde ca acesta să fie ceea ce își doresc și ceea ce le va oferi succesul în viață.

Părinții sunt, de cele mai multe ori, persoane foarte ocupate. Cei mai mulți dintre ei au un loc de muncă, adesea solicitant, unde consumă mult timp și multă energie. Dorința lor de a progresa, de a avea câștiguri financiare mai mari, de a se putea bucura de confort și belșug, îi determină să sacrifice, uneori, chiar relația cu copiii. Petrec mai mult timp la serviciu, au lucrări de finalizat și acasă, reducând astfel momentele pe care altfel le-ar dedica familiei, sar peste mese, găsesc rapid semipreparate sau mananca la fast-food . Din dorința de a crește copii care să exceleze în mai toate domeniile, le umplu programul cu fel de fel de activități care să compenseze absența lor, uneori lasându-i îngrija unor persoane prea puțin avizate în creșterea și educarea lor.

În societatea actuală nu mai vorbim doar de cei șapte ani de acasă, educația copiilor din această perioadă nemaifiind realizată doar de familie, de aceea responsabilitatea pentru aceasta este împartită între părinți, bunici, buni, educatoare, învățătoare, profesori, instructori, antrenori, alte persoane cu care copilul intră în contact zi de zi.

Copiii, de foarte mici, sunt încadrați în diferite forme de învățământ: preșcolar, primar și în diferite instituții care oferă servicii în educație: creșe, grădinițe, școli, after-school-uri, cluburi ale copiilor și elevilor, diferite ansambluri și formații artistice, echipe sportive etc., unde se realizează activități educative care au la bază o programă școlară ce vizează anumite competențe pe care trebuie să își însușească și să le demonstreze fiecare dintre ei. Cu alte cuvinte, sunt aruncați în tumultul vieții, într-o competiție continuă cu ei înșiși și cu ceilalți.

Dar baza pentru formarea celor mai bune deprinderi și obiceiuri necesare copilului este familia. Amprenta familiei, și mai ales a părinților, se va vedea în toate acțiunile copilului. Înainte de a ieși în lume, copilul îi are ca modele pe părinții săi. De la ei învață să rostască primele cuvinte, să facă primii pași, să apuce cu mâna obiectele, să primească și să ofere, să stea pe scaun și la masă, să asculte, să se spele, să salute, să mănânce sau să bea, să se îmbrace și să se încălzească, să lege șireturi sau să încheie fermoare, să-și pună caciulita sau manusile, să folosească toaleta. Totodată, aici învață să salute, să aștepte, să răspundă atunci când este întrebat, să spună adevărul, să-și recunoască greșelile, să-și ceară iertare. Sunt cele mai elementare comportamente, dar și cele mai importante, pe care trebuie să le deprindă orice copil, de o vârstă cât mai fragedă.

Este binecunoscută nerăbdarea și neîndemânarea copiilor, dar și lipsa de tact a părinților, care, din diverse motive sau din prea mare devotament pentru copil, lasă aceste lucruri să se petreacă la întâmplare, neștiind să impună copilului reguli simple, dar clare, pe care să le respecte în aceeași măsură și adulții. Nu pun probleme copiilor răsfățați, care doresc să se facă pe placul lor întotdeauna. Nu trebuie să uităm că de fapt noi suntem modelele lor. Inconsecvența noastră conduce la inconsecvența lor, intoleranța noastră o naște pe a lor, iar exemplele pozitive conduc la comportamente pozitive.

Întrebându-se de ce considerăm că în primii șapte ani de viață toți factorii educativi din jurul lor trebuie să-și unească eforturile și să se străduiască să le formeze copiilor personalitatea, astfel încât să le asigure succesul în viață.

Așadar, părinții sunt cei care au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Si nu degeaba se spune în popor că toate scolile le poti absolvi dar daca ai pierdut școala celor 7 ani de acasă nu o mai poti recupera niciodată.

Cei șapte ani de acasă

Angearu Mioara, profesor-educator Centrul Școlar de Educație Incluzivă Alexandria

Dezvoltarea psihopedagogiei speciale a fost influențată de evoluția Psihologiei și Pedagogiei, două științe care ne oferă o cunoaștere detaliată a persoanelor cu nevoi speciale, evaluarea capacităților psihice pentru a putea elabora strategii eficiente de intervenție, recuperare, compensare și integrare școlară și în piața muncii a acestora.

Schimbarea condițiilor socio-economice din România a produs un impact și asupra persoanelor deficiente prin promovarea unor servicii sociale și asistență educațională, ce au ca scop evitarea oricăror forme de discriminare, înlăturarea barierelor sociale din calea persoanelor deficiente, prevenirea apariției deficiențelor și diminuarea consecințelor lor, asistarea persoanelor aflate în dificultate, pentru a-și putea conduce viața independent, conform dorințelor proprii, participarea activă în viața comunității a persoanelor cu deficiență.

Conform cerințelor internaționale, politicile și strategiile naționale pentru copiii deficienți au ca idee de bază "educație pentru toți, educație pentru fiecare", având ca priorități intervenția timpurie ca etapă principală a educației speciale, școlile incluzive, eliminarea etichetărilor pentru copiii cu deficiență, asigurarea resurselor materiale necesare pe principiul "resursa urmează copilul".

Obiectivul de acțiune al psihopedagogiei speciale se află între studiarea stării de normalitate și stării de boală, având un parcurs complex care vizează prevenirea, diagnoza, terapia, recuperarea, educarea și orientarea școlară și profesională până la integrarea în piața muncii și monitorizarea ulterioară a persoanelor deficiente.

Asistența psihopedagogică și socială are ca obiectiv principal menținerea, refacerea și dezvoltarea capacităților individuale necesare pentru autonomia personală, dezvoltarea propriilor capacități și competențe în vederea integrării acestora social și profesional.

În familie, venirea pe lume a unui copil, ar trebui să fie un moment de bucurie și nu o sursă de venit; să se întâmple într-un moment prielnic, în care membrii familiei largite sunt disponibili și pot oferi timp, atenție, dragoste, pot face concesii, renunțări pentru copii, sunt preocupați de ceea ce pot oferi copiilor, nu doar material.

Pentru a supraviețui, copilul are nevoie de apă, hrană, locuință, căldură și siguranță, iar pentru a deveni un om educat, cu șapte ani petrecuți acasă; are nevoie de liniște, dragoste, atașament, jucării, să fie stimulat corespunzător, tratat cu respect, integrat în familie și nu abandonat în familie, implicat în comunitate, iar familia să fie celula de bază a societății.

Educabilitatea copilului începe în familie, iar primele modele le are tot din familie; ai forma copilului un set de reguli minimale este o îndatorire a familiei față de comunitate și o obligație față de copil. Copilul doar spălat și hrănit se mașinalizează, se dezumanizează, devine instinctual și agresiv, nu educat: etic, civic, cu conștiință și gândire, creativitate și emoție, inteligență; calități care ne deosebesc de regnul animal.

„-De ce de la trei ani la grădiniță?„ În mediul școlar de la trei ani copilul vine în contact și cu alți copii, școala oferă modele și exemple pozitive, aici copilul învață să fie tolerant cu ceilalți, să accepte diversitatea, va învăța că deși suntem puțin diferiți- copiii cu deficiențe, sau cu cerințe educative speciale- avem aceleași drepturi și obligații, că va trebui să conviețuim în armonie și respect unii față de ceilalți, chiar dacă au altă naționalitate și cetățenie, subliniind interculturalitatea, școala oferă șanse egale la educație; aici bunicul și părintele vor fi consiliați și vor evita etichetarea și stigmatizarea, dar se vor implica activ în integrare, tot la trei ani va începe derularea parteneriatului școală-familie-comunitate.

Șansa copiilor depinde în mare măsură de educația din familie, mai ales a mamei, dar nu poți să educi un copil fără a fi educat.

Informarea, consilierea, conștientizarea până la responsabilizare a familiei sunt atribuții ale grădiniței, școlii, care nu se pot concretiza fără implicarea familiei.

Prin educația timpurie, școala informează și consiliază un segment de populație de la trei ani la șaptezeci de ani: preșcolari, părinți, bunici, pune bazele integrării comunitare și profesionale, iar copii învață că au obligații față de familie și comunitate.

Tot în cei șapte ani de acasă este necesar să-i dăm copilului sarcini, rol, responsabilități în familie, dar și să-l investim cu încredere prin angajarea în activități cotidiene: „ Poți păstra un secret, poți uda florile, poți hrăni iepurii fără să deschidem cușca, să ducem gunoiul din rondul de flori, să curățăm covorul de jucării și scame...verificăm activitatea și-l laudăm –Bravo, mă pot baza pe tine, ești un gospodar de încredere! „

La integrarea în unitatea de învățământ, ar trebui ca în legislație să fie prevăzute obligativitatea prezentării la psihologul clinician, psihiatrul, orientarea școlară, încadrarea în grad de handicap, chiar de la trei ani pentru toți copiii fără discriminare- copiilor le aducem un beneficiu prin oferirea serviciilor specializate, iar comunității un impact pozitiv asupra cheltuielilor cu recuperarea, pe termen mediu și lung, un viitor voluntar pentru acțiuni comunitare de binefacere, contribuind astfel la creșterea calității vieții.

Grădinița trebuie să constituie o etapă fundamentală în dezvoltarea copilului , nu doar prin conținutul științific al procesului instructiv-educativ,ci și prin libertatea de acțiune oferită preșcolarului care-i stimulează interesele de cunoaștere și contribuie la lărgirea câmpului de relații sociale.

Intrarea copilului în școală constituie un moment crucial în viața sa, date fiind „statutul” și „rolul” de elev, natura relațiilor cu adulții și cu colegii, noutatea condițiilor de activitate, și mai ales, specificul învățării

BIBLIOGRAFIE :

Constantin Cucos, coordonator, Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice, 2009, Polirom,

Alois Gherguț, Sinteze de psihopedagogie specială, ghid pentru concursuri și examene de obținere a gradelor didactice, 2013, Polirom,

Elena Dănescu, Stimularea creativității la vârstă preșcolară, 2006, Paralela 45.

FAMILIA, FACTOR IMPORTANT ÎN PROCESUL SCHIMBĂRII

Prof. ANGELUȘIU Mădălina, Școala Gimnazială “Titu Maiorescu”, București

Studiile realizate despre evoluția socială indică trei unități de analiză: *individul (elevul)*, în rolul său de persoană care adoptă ceva; *grupul* (familia, anturajul) și *cadrul instituțional și cultural* (școala). În ultimii ani relația elev-profesor-familie a suferit transformări. Școala, ca organizație birocratică, se modifică; la fel și relațiile sale cu instituțiile din afară, cu care vine în contact. Datorită faptului că educația este un microcosmos al culturii pe care o reprezintă și o transmite, schimbările ce se referă la conținutul său sau la metodele sale, reflectă schimbările mediului care o înconjoară.

Este foarte important să conștientizăm că educația stă la baza tuturor proceselor care ne conduc către statutul de om civilizat, de ființă ce aparține unei comunități, dezvoltându-ne totodată și latura spirituală.

Educația ne însoțește pe tot parcursul vieții. Pentru ca un individ să aibă șansa de a primi o educație normală și corectă trebuie să crească într-o familie care să-i ofere modele demne de urmat, părinți care să se implice în activitatea de la școală, să-l susțină și să-l încurajeze pe copil.

Fără educație nu putem să ne integrăm în societatea actuală, care este într-o continuă schimbare. Nevoia de adaptare este atât de puternică încât ne împinge către toate mijloacele posibile prin care se poate produce educația, atât la nivel micro (familia, școala, biserica), cât și la nivel macro (societatea).

Personalitatea fiecărui individ este dezvoltată de către educație, iar odată cu aceasta și latura spirituală, dar și psihologică. Alături de familie, școala joacă un rol foarte important în procesul educației, dar și a-l dezvoltării personalității.

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Familia și școala sunt agenții educativi cu o influență deosebită asupra formării și dezvoltării personalității copilului. Un factor important îl constituie raporturile dintre cei doi factori educativi, relațiile reciproce pe care le dezvoltă, poziția pe care o adoptă fiecare în relația școală – familie.

Mult timp, concepția potrivit căreia școlii îi revine rolul instrucției, iar familiei, cel al educației, a persistat, separând astfel rolurile celor doi agenți educativi.

Școala nu îl poate învăța pe individ totul, iar educația nu se bazează numai pe școală, chiar dacă mulți o atribuie strict școlii. Acest lucru este o greșeală, părinții având obligația de a se asigura că există condițiile necesare pentru o educație pozitivă atât la școală, prin implicarea lor în activitățile elevilor, cât și acasă, unde copilul se simte protejat și unde anumite rețineri, pe care le are acesta la școală, dispar. Școala și familia trebuie să colaboreze real, bazându-se pe încredere și pe respect reciproc, pe grija față de elev, făcând loc unei relații deschise.

Părinților le revine totuși rolul primordial în creșterea copiilor, asigurându-le acestora condițiile materiale, cât și un climat afectiv și moral. Școala, ca instituție de educație, formare și orientare, are rolul de a crea premise favorabile pentru elevi pentru a le facilita integrarea socială, spirituală și economică. Școala trebuie să facă tot ce îi stă în putință pentru valorizarea maximă a fiecărui individ prin stimularea elevilor în ce privește aptitudinile, atitudinile și a trăsăturile lor de personalitate.

Este știut faptul că metodele educative din cadrul familiei, mai mult sau mai puțin planificate și coordonate benefic, determină în bună măsură dezvoltarea personalității, precum și randamentul la școală ale tinerilor, precum și manifestările lor socio-morale. Până nu demult educația elevilor a fost considerată responsabilitatea școlii. Noile orientări în educație aduc schimbări în sensul că familia trebuie implicată un numai sub aspect financiar, ci și sub aspect educațional și cultural.

Factorul hotărâtor pentru succesul școlar este colaborarea directă și activă în cadrul educației școală - familie. Efectul colaborării cu părinții asigură reușita scopului educațional. Pornind de la necesitatea cunoașterii socio-psihopedagogice a adolescentului, școala stabilește colaborarea cu familia sub diverse forme. Urmărind formele comune, distincte și diferențiate pe

care viața de elev o prezintă, părinții pot completa, susține și dezvolta personalitatea viitorului adult cu o singură condiție – colaborarea cu școala

Bibliografie:

1. Agabrian, M., Milea V., *Parteneriate școală – familie – comunitate*, Ed. Institutul European, Iași, 2005
2. Batrânu, E., *Educația în familie*, Ed. Politică, București, 2005
3. Cristea S., *Fundamentele pedagogiei*, Ed. Polirom, Iași, 2010

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof. înv.primar, Anghel Victoria
Școala Gimnazială Comișani, Dâmbovița

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții, care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm etapele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut și în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor de părinți.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate mediile sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți”, Dr. Augusto Cury)

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Profesor Anghelescu Iuliana-Aurelia
Școala Gimnazială Fărcașele, loc. Fărcașele, Olt

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA ÎNCEPE ACASĂ

Prof. Anghelescu Steluța
Școala Gimnazială nr. 156, București

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cumiți“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas. Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

În băncile din clasele pregătitoare se înșiruie fete și băieți, toți cam de aceeași vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Sunt copii și mai mari, și mai mici, și mai voinici, și mai delicați, și mai gălăgioși, și mai tăcuți, unii chiar retrași, timizi, stingheri! Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observa cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încerce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățatură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii. Iată de ce este util să va prezint, pe scurt, ce condiții trebuie să îndeplinească mediul familial pentru a asigura dezvoltarea armonioasă, fizică și neuropsihică a copilului antepreșcolar și preșcolar.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social. Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său pentru a-și limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ.

Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcțiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de

relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

Copilul nu trebuie ocrotit excesiv. El va fi lăsat să și zburde nestingherit, să se joace, să-și inventeze jocurile, pentru a nu-i stânjeni posibilitățile de formare și împlinire a personalității și pentru a nu-i îngrădi experiența de viață. Activitatea lui va fi supravegheată, dirijată, fără însă a-l dădăci la tot pasul.

Cei șapte ani de acasă

ANGHELUS FELICIA

La baza formării unui comportament corespunzător al copilului stă relația afectivă cu părinții. ”Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschidere spre învățarea și asumarea regulilor de comportament”, menționează psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului, pentru că el înțelege lumea în mod diferit la trei ani, la cinci ani sau la șapte ani. La doi ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Astfel, dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: ”Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos” și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă ca acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ceea ce este bine și ce este rău. Până la doi-trei ani copilul nu poate vedea mai departe de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem să împatră voluntar jucăriile cu alt copil. La această vârstă e nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. De asemenea copilul de doi ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea, el știe că atunci când mama vine acasă de la serviciu trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă copilul de doi-trei ani nu este suficient de matur pentru a ști ce este bine și ce este rău, asta nu înseamnă că trebuie să-i facem toate poftele sau să îi permitem să facă tot ceea ce vrea el. Este necesar să stabilim limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor.

La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe; îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la trei la cinci ani copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său. (mă ignoră sau îmi acordă atenție), apreciază recompensele dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea acum este momentul potrivit pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între cinci și șapte ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul lângă părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur-copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Trebuie încurajat să se exprime, trebuie lăsat să termine ce are de spus și nu trebuie să i se facă observații în public. Replici de genul ”taci din gură că ești mic și nu ai dreptul să vorbești” sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copii. Degeaba îi spunem să nu țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă acasă nu a auzit niciodată acest cuvânt. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării), ci exprimarea mulțumirii și bucuriile pe care părinții i le arată când face o faptă bună. De aceea este necesar să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepselor. Dezamăgirea, nemulțumirea părinților, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

În opinia psihologului Oana-Maria Udrea, părinții trebuie să explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu trebuie să treacă cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În

același timp părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unu căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Același psiholog consideră că ”educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.”

Importanța celor „șapte ani de acasă”

Profesor învățământ primar, Angheluță Irina-Larisa
Școala Gimnazială Bătinești-județul Vrancea

Expresia cel mai des întâlnită atunci când ne deranjează un comportament indecent este aceea de a eticheta acea persoană ca neavând „cei șapte ani de acasă”. Această expresie definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini pe care trebuie să le acumuleze orice individ în primii șapte ani de viață. Copilul își petrece cel mai mult timp cu familia până la vârsta de trei ani, apoi merge în colectivitate, unde sub îndrumarea educatoarei se întărește și se completează ceea ce familia a început acasă încă din primele zile de viață.

În zilele secolului XXI, părinții sunt foarte ocupați, de aceea sunt constrânși să-și lase copilul la program prelungit în grădiniță sau la after-school. Pe de o parte este un lucru bun, deoarece copilul are un program bine stabilit, organizat pentru a-i satisface toate nevoile vârstei, pe de altă parte acesta va petrece foarte puțin timp cu părinții. Ar fi bine dacă măcar acasă părinții își fac timp pentru a le acorda atenția cuvenită, pentru că sunt unii care își pun cariera mai presus de orice, lucrând chiar și acasă. Alții sunt doar indiferenți, preocupați de nevoile personale.

Ne îngrijorăm atunci când elevul ne spune că părinții nu îi dau atenție, nu îl ascultă. Am întâlnit copil care a venit la școală nespălat, iar când l-am întrebat mi-a răspunsul a fost că apa era foarte rece, nu a putut să o încălzească și nu a trezit-o pe mama ca să nu îl certe. De foarte multe ori ne revine sarcina de a-i învăța cele mai elementare cunoștințe și deprinderi despre igienă. Dacă familia nu este răspunzătoare de cele mai elementare trebuințe ale copilului, în cele mai multe cazuri vom întâlni peste ani un adult la fel de indiferent și iresponsabil. Modelele de conduită oferite de părinți, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copilului.

În urma contactului cu educatoarea, învățătoarea, copilul va prelua prin imitație și învățare, ceea ce îi place și ceea ce nu a regăsit în familie. Deci, instituția de învățământ rămâne principalul mijloc de educație formală a copilului. Pentru mulți ea este singura modalitate de a-și depăși condiția mizeră și singura speranță la o viață decentă.

Procesul instructiv-educativ se desfășoară ținând cont de particularitățile de vârstă, de etapele de dezvoltare ale copilului, oferindu-i afecțiune și susținere.

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, deoarece copilul trebuie să facă față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar. De aceea, s-a introdus perioada preșcolară obligatorie. Programa școlară prevede ore obligatorii de educație pentru sănătate și de educație moral-civică. De aici și necesitatea ca în familie, ca și în instituțiile de învățământ să se insiste pe formarea deprinderilor de bază până ce acestea se transformă în obișnuințe.

Foarte importante sunt și activitățile pe care le va face în familie. Orice joc întreprins acasă nu trebuie să necesite o pregătire minuțioasă, ci dimpotrivă să fie spontan. De exemplu, să –și ajute părinții la diverse activități gospodărești, care pot fi făcute printr-o competiție, dar cu reguli bine stabilite, să numere tot felul de obiecte ce-l înconjoară, etc. Fiecare moment poate fi un bun prilej din care copilul să învețe, chiar dacă timpul este limitat. Timpul petrecut într-un supermarket la cumpărături, în sala de așteptare a cabinetului doctorului, călătoria cu mașina sau alt mijloc de transport, plimbarea în parc sau vizitarea unor persoane apropiate sunt ocazii care-i implică în învățarea involuntară și asimilarea unor cunoștințe și deprinderi de comportament.

Orice părinte, încă din primii ani de viață, își propune să contureze un copil „bine crescut”. Prima oară îl învață să salute fluturând mâna, apoi să verbalizeze firesc. Se joacă cu el, aceste experiențe pregătindu-l pentru jocurile cu prietenii, cu colegii, respectând partenerul de joacă și totodată regulile jocului. Prin imitație și practică, copilul deprinde cu ajutorul părinților ceea „ce se face” și „ceea ce nu se face” în societate. Va face cunoștință cu normele din societate și va avea un comportament corect în public.

Copilul, încă din primii ani de viață, se deprinde cu o bună purtare în timpul mesei, ținând cont bineînțeleș, de particularitățile de vârstă. Va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Bineînțeles că toate aceste bune practici vor contura un copil „bine crescut”, dar , cu siguranță, vor constitui rezultatul unor ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. De foarte multe ori, vom întâlni situații în care vom spune că lecțiile au fost în zadar, dar aceste momente trebuie luate ca mici eșecuri datorate unor circumstanțe și să ne mobilizăm rapid, că doar prin perseverență, toleranță, calm și tact pedagogic vom ajunge la rezultatul așteptat.

Să nu uităm că orice copil trebuie iubit necondiționat și că de noi depinde ceea ce va fi ca viitor adult. „Copilul este ceea ce suntem” și reprezintă în esență „cartea de vizită a familiei”.

Bibliografie:

Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Economist –ANICA NICOLETA MIHAELA

Educatia unui copil nu se limiteaza doar la a-l invata sa scrie, sa citeasca si sa calculeze. El trebuie sa invete si cum sa se comporte cu ceilalti, iar asta e raspunderea ta. Obisnuieste-l de mic cu bunele maniere. Sunt cheia catre succesul lui social.

Un copil manierat se va descurca mai bine in relatiile sociale si se va simti mai confortabil in prezenta celorlalti decat unul caruia ii lipsesc cei 7 ani de-acasa. Probabil ca cea mai buna modalitate de a-l obisnui cu bunele maniere este sa fiti voi, parintii, un bun model pentru el. Incepe sa il inveti lucrurile simple inca de la varsta frageda: sa salute, sa spuna "te rog" si "multumesc". Dar buna crestere nu trebuie sa se opreasca aici. Va trebui sa stie ce se cuvine si ce nu la masa, intr-o vizita, la o petrecere si chiar intr-o discutie cu un prieten apropiat. Bunele maniere ii modeleaza comportamentul in societate si il invata ce inseamna respectul. Iar copiii respectuosi vor fi tratati cu respect. Asadar, cum il inveti bunele maniere?

Ce faci si ce nu faci

A-l invata bunele maniere este un proces zilnic, care va dura in timp si vei avea multe ocazii sa il indrumi in directia corecta. Tine minte aceste sfaturi:

- Chiar daca a gresit de cateva ori, nu te grabi sa tragi concluzia ca este prost crescut sau ca tu ai uitat ceva foarte important. Este posibil sa aiba nevoie doar de una – doua lectii de bune maniere pentru ca problema sa se rezolve.

- Explica-i clar si invata-l ce anume trebuie sa faca sau nu. In loc sa ii spui un scurt (si pentru el greu de inteles): "Nu mai fi atat de grosolan", spune-i: "Nu este politicos sa ragai la masa, dar, daca o faci, se cuvine sa iti ceri scuza". Sau, daca zbiara prin casa, nu-i spune: "Inceteaza cu tipetele in casa", ci fii mai blanda, ca sa inteleaga in fond ce astepti de la el: "Te rog, nu mai ridica vocea in casa".

- Daca cel mic isi exprima sentimentele folosind expresii sau atitudini mai putin politicoase, nu i-o reteza scurt, ci incearca sa reformulezi. De exemplu, cand el zice: "Iahh, imi vine sa vars cand vad chestia asta verde", tu corectezi-l spunand: "Frumos ar fi fost sa spui ca nu iti place deloc spanacul".

- Fii intelegatoare si accepta-i greselile. Aminteste-ti ca nu este inca suficient de matur pentru a sti bine cum trebuie sa se comporte in anumite situatii. Si noi, adultii, gresim adeseori, daramite ei...

- Educatia se face doar acasa, cu discretie, in familie. Nu ii tine prelegeri si nu il critica in public, nu il umili si nu il jigni fata de straini, chiar daca greseala a fost destul de mare. A-i face lui o scena de fata cu altii dovedeste ca nici tu nu ai prea fost atenta la lectiile de bune maniere.

- Fii consecventa. L-ai invatat de la doi ani sa spuna "te rog" si "multumesc"? La 6 ani este evident ca ar trebui sa le foloseasca.

- Oricum, procesul de educatie nu se opreste la o anumita varsta. Nu e niciodata prea tarziu ca sa invete ceva!

Ce ar trebuie sa stie:

Pana la 3 ani

- sa salute si sa raspunda la salut ("buna ziua", "buna seara", "la revedere")
- sa spuna "multumesc", "te rog", "cu placere"
- sa dea mana cu cineva

Intre 3 si 5 ani

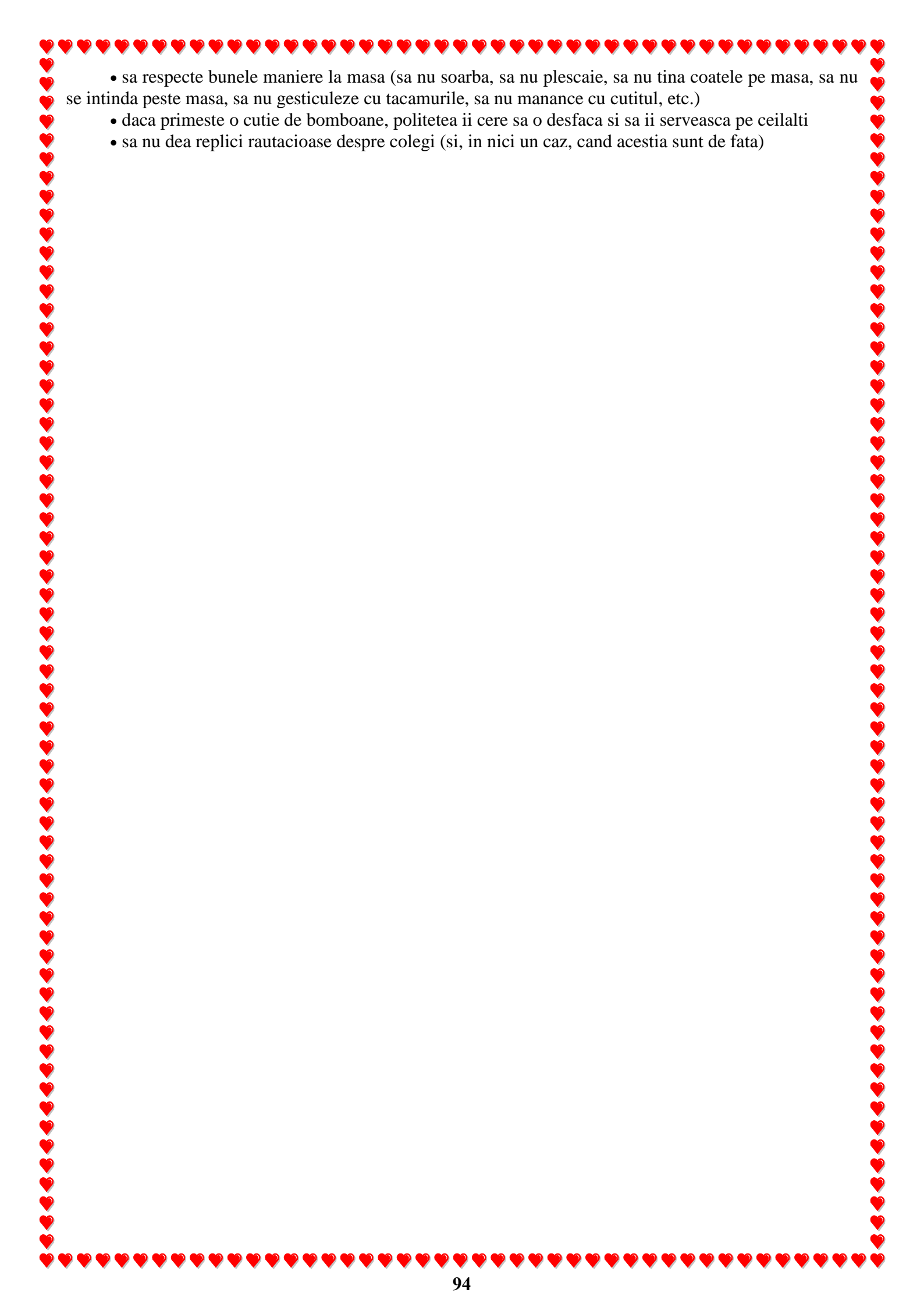
- sa spuna "Pardon"
- sa bata la usa cand intra intr-o incapere
- sa ceara permisiunea ("Mami, imi dai voie sa..." sau "Pot sa...")
- sa foloseasca batista

Intre 5 si 7 ani

- sa raspunda cuviincios la telefon – sa se prezinte, sa nu tipe in receptor si sa nu lase interlocutorul sa astepte la telefon

- sa isi ceara scuza atunci cand greseste
- sa stie sa ofere si sa primeasca un dar
- sa nu intrerupa conversatia adultilor
- sa intrebuinteze corect tacaturile

Intre 8 si 10 ani

-
- sa respecte bunele maniere la masa (sa nu soarba, sa nu plescaie, sa nu tina coatele pe masa, sa nu se intinda peste masa, sa nu gesticuleze cu tacamurile, sa nu manance cu cutitul, etc.)
  - daca primeste o cutie de bomboane, politetea ii cere sa o desfacă si sa ii serveasca pe ceilalti
  - sa nu dea replici rautacioase despre colegi (si, in nici un caz, cand acestia sunt de fata)

Temelia educației - cei șapte ani de acasă !

Prof. Antoche Alisa Simona
Școala Gimnazială nr. 2 Tudor Vladimirescu – Albești

Educația este ceea ce supraviețuiește după ce tot ce a fost învățat, a fost uitat. (Burrhus Frederic Skinner)

Educația are ca scop pregătirea omului pentru viață. Aceasta reprezintă baza unei societăți dezvoltate. Dacă fundația unei case nu este bună, se va dărâma, dacă un copil nu este bine educat își va forma ca adult o personalitate greu de acceptat în societate, dacă o comunitate nu este bine educată se va distruge.

Educația se referă atât la însușirea unor cunoștințe teoretice, cât și la un anumit comportament etic acceptat de societate. Aceasta nu ține doar de școală, liceu sau facultate. Consider că cea mai importantă educație o primim în primii ani de viață, așa spusii „cei 7 ani de acasă”, când părinții încearcă să ne învețe bunele maniere (să salutăm, să respectăm, să ne cerem scuze, să stăm frumos la masă, ș.a.).

Baza educației este dată de cele trei elemente fundamentale și decisive în conturarea unui om aflat în formare (din copilărie până la deplina maturitate) – **respectul, bunul simț și bunele maniere**. Un studiu britanic recent a scos la iveală faptul că mediul de acasă este de trei ori mai important decât școala în ceea ce privește factorii care influențează rezultatele elevilor la examenele de la finalul liceului. Mai exact, mediul familial își pune amprenta asupra dezvoltării copiilor, potrivit analizei realizată de sociologi.

Echipa de cercetători de la Universitatea de stat din Carolina de Nord, SUA, a studiat importanța relativă a ceea ce ei au numit ”capitalul social de familie” și, respectiv, ”capitalul social școlar”. Capitalul social de familie se bazează pe cât de multă încredere au părinții în copiii lor, cât de des le verifică temele, cât de des poartă discuții despre activitățile școlare și cât de des participă la evenimente școlare. Capitalul social școlar se bazează pe cât de bine cotați sunt profesorii de către părinți, moralul în rândul elevilor, participarea la sport și la alte activități extrașcolare, contactul menținut dintre școală și părinți și lipsa problemelor precum absenteismul și hărțuirea. Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. În cei 7 ani se "predau" lecții grele de educație care pregătesc copilul pentru acel prag de desprindere. Multe energii, timp, nervi și frustrări copilărești se derulează... părinții țin mult la acea educație, copiii o primesc involuntar. Astăzi, 7 ani de acasă simbolizează un anumit standard, minim dar cumva obligatoriu, în care trebuie să se încadreze copiii noștri . E drept, și părinții s-au adaptat, mulți au renunțat la standardele astea, de voie sau de nevoie, dar a rămas așa, o umbră de parfum de trecut, un fel de deziderat și, de ce să nu recunoaștem, un fel de termen de comparație. Cert este că educația trebuie să existe, doar că fiecare copil are ritmul său de evoluție, iar obligativitatea a devenit cam exagerată , așa că la 7 ani unii copii sunt de pus în ramă, iar alții ... mai puțin.

Esențialul desprins din „orele,, de educație timpurie în primii 7 ani se prezintă sub forma unor reguli nescrise.

- **Să-și poată evalua obiectiv poziția în raport cu o situație.** (Trebuie să știe ce-i place, ce-i trebuie, ce poate fi un pericol, ce nu vrea sa facă, etc.)

- **Să știe să își susțină părerile și să-și apere interesele fără a deranja pe cei din jur.** (Să folosească un limbaj politicos, sa nu fie obraznică, dar să exprime ceea ce simte, nu să evite ,să-și spună părerea).

- **Să fie atent și implicat în ceea ce se întâmplă în jur, ca să poată evita situațiile cu potențial periculos și, ca revers al medaliei, să poată oferi un ajutor la timp cuiva.** (Începând de la salutul persoanelor cunoscute, continuând cu atenția acordată traficului, pietonilor, adică să nu meargă pe strada

cu căștile în urechi, trimițând SMS-uri, izbindu-se de alți pietoni și ignorând culoarea roșie a semaforului, de exemplu... iar ca ajutor, nu știu, să adune fructele cuiva care și-a rupt sacoșa,

- **Să știe să piardă** (și automat, să-si focalizeze frustrarea spre ceva constructiv) **dar și să câștige cu eleganță** (fără a-l umili pe cel care a pierdut).

Lucrurile astea se învață mai mult prin copierea părinților și a altor educatori, mai degrabă decât din predici și povești. Așa că e de maximă importanță este ca părinții să fie un exemplu pentru cei mici. Și e important, de asemenea ca independența copiilor să fie stimulată, pentru că în copilărie e mereu altceva care să-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele două extreme, ori va încerca totul, ca să-și afirme independența, ori va evita totul, dintr-un exces de prudență. Pe când, dacă e obișnuit de mic să înfrunte niște situații și să facă niște alegeri (evident, pe măsura lui, și controlate de adult) îi va fi mult mai ușor să ia hotărâri în ceea ce-l privește.

CEI 7 ANI DE ACASĂ ȘI IMPORTANȚA LOR ÎN DEZVOLTAREA COPILOR

ANTOHI VIOLETA-ICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „TUDOR PAMFILE”, ȚEPU

Expresia „cei 7 ani de acasă” este folosită în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață în familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de părinți depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate comportamentele unei bune creșteri. Iar această expresie „bună creștere”- nu este un standard general. Ea are forma pe care părinții i-o dau. A fi bine crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural- istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „7 ani de acasă”.

Se pot creiona generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut”, regăsim:

- *Salutul*. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă cu firescul „bună ziua”.

- *Comportamentul în public*. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

- *Comportamentul cu prietenii*. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

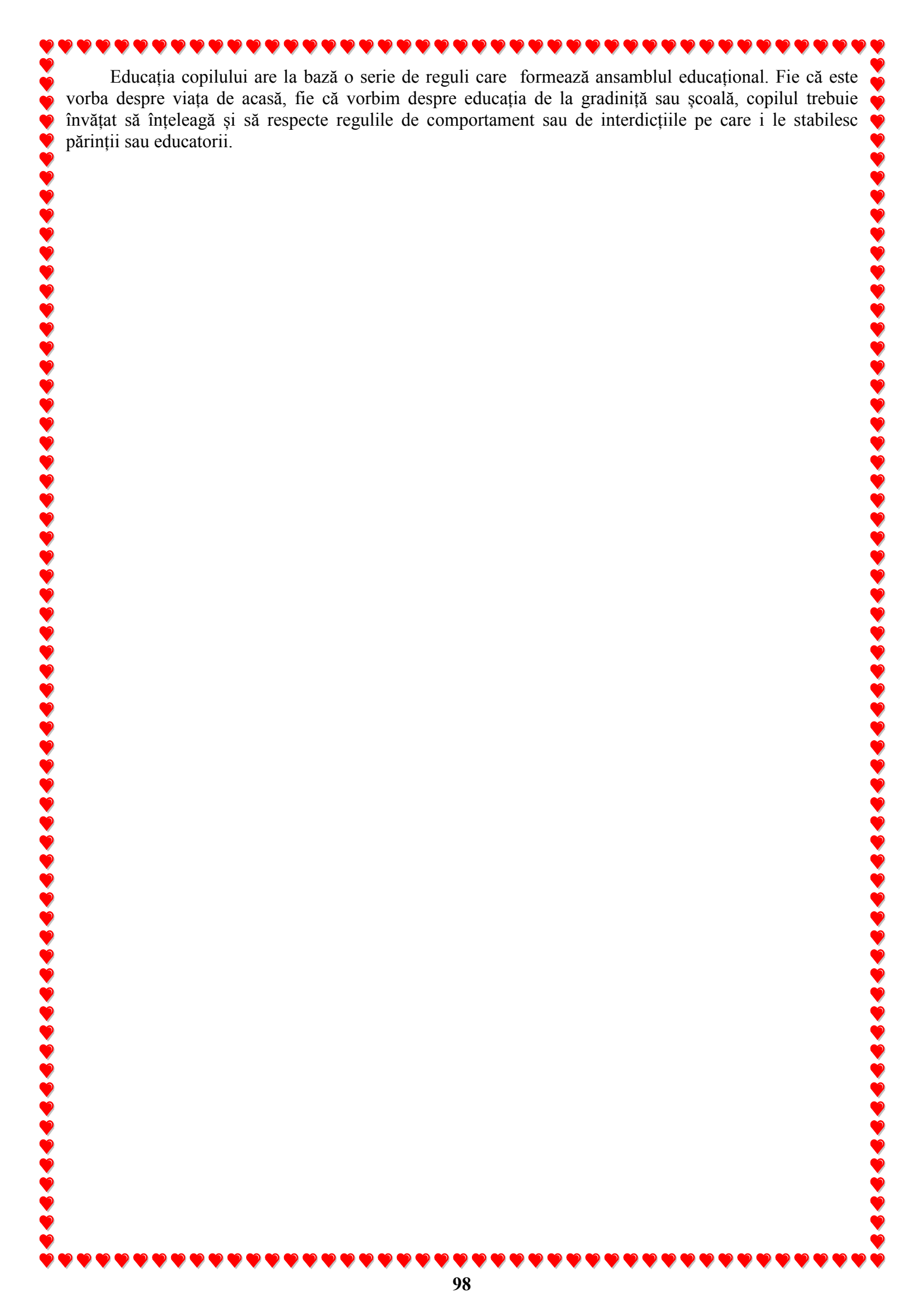
- *Înțelegerea normelor sociale*. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

- *Manierele la masă*. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectarea comensurilor și a celui/ celei care servește masa.

- *Recunoașterea greșelilor*. „Imi pare rău” este, la fel, ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

- *Tact și toleranță*. Un copil „bine crescut” învață de la părinți ca a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența- în timp- între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jicnește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, de încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l posede copiii noștri, precum și zile în care totul este în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Soluția ar putea fi, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult așteptate.

Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicțiile pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

PĂRINȚI- ȘCOALĂ PARTENERIAT PERMANENT

Prof. Adriana Anton
Colegiul Național Mihail Sadoveanu Pașcani

Părinții și familiile au impactul cel mai direct și durabil asupra învățării și dezvoltării copiilor. Un mediu stimulativ pentru casă care încurajează învățarea și implicarea părinților în activități școlare sunt esențiale pentru dezvoltarea cognitivă, socială și emoțională a copilului. Crearea de parteneriate de familie și școală și implicarea părinților ca parteneri de învățare începând cu primii ani este, prin urmare, esențială pentru îmbunătățirea dezvoltării copiilor și tinerilor. Cercetările arată că o abordare multidisciplinară, cu implicarea părinților, a copiilor, a profesorilor și a specialiștilor din comunitatea locală, este esențială pentru rezolvarea problemelor comportamentale ale copiilor școlari.

Este recomandată menținerea vie și întărirea relației părinți-școală. Așa cum există școala pentru cei mici este la fel de normal să existe o școală și pentru părinți care să clarifice multe din aspectele legate de dezvoltarea copilului.

Cei “șapte ani de acasă” nu mai sunt îndeajuns în condițiile schimbărilor și transformărilor majore din societatea contemporană în care se pune tot mai des întrebarea ce se întâmplă cu noile generații.

Este necesară cunoașterea nevoilor tinerilor, a nevoilor pieței, pentru a oferi măsuri educative eficiente, ce ar asigura în felul acesta o șansa reală de integrare socio-profesională.

Performanța și eficiența procesului educativ depinde de gradul și calitatea implicării tuturor factorilor în acest proces.

Noile orientări educative, adaptate nevoilor pieței, sunt un “mister” pentru mulți părinți iar consilierea și orientarea profesională poate oferi răspunsurile necesare copiilor și părinților deopotrivă.

În sensul acesta comunicarea joacă un rol esențial ce poate hotări parcursul viitor.

Implicarea părinților în dezvoltarea copiilor pe termen lung trebuie făcută cu multă responsabilitate și în deplină cunoaștere de cauza a situației.

Modul în care se realizează această relație poate fi un test atât pentru părinte cât și pe pentru copil. Este nevoie permanent de acțiune, de interacțiune, de adaptare, de schimbare și de disponibilitate către dialog între cele două părți.

Succesul relației presupune un parteneriat real, o comunicare eficientă, și un mod adecvat de lucru în echipă. Efortul pe care îl depun părinții în acest sens este mai important decât prezența altor factori cum ar fi cei de material.

Părinții au fost atrași alături de școală prin forme variate de activități extrașcolare, determinându-i să adere la ideea de colaborare activă, acceptând rolul de factor răspunzător în devenirea propriului copil. Deși părinții consideră că ei știu ceea ce este bine, pentru că ei aleg, caută și se interesează despre diferite opțiuni, acceptul copilului este cel care îi ajută să se implice și să obțină ceva din ceea ce ei își propun. Părinții care au luat parte la activitățile extrașcolare și-au manifestat interesul și aprobarea față de educația oferită de școala noastră.

Ca urmare a activităților derulate, legătura școlii cu familia s-a îmbunătățit considerabil, părinții simțindu-se utili, prezentând în acest fel un interes mai mare pentru școală. Activitățile extrașcolare, bine pregătite, sunt atractive la orice vârstă.

JobShadowDay este un program de dezvoltare și formare profesională a elevilor din România. Prin acest program internațional implementat de Junior Achievement România, tinerii se familiarizează cu piața locurilor de muncă, petrecând câteva ore în “umbra” unui părinte sau angajat dintr-o companie sau instituție locală.

Programul îi ajută pe tineri să înțeleagă diverse opțiuni de carieră și să găsească mai ușor un răspuns la întrebările: „Ce vreau să devin după ce termin școala?” „Unde vreau să lucrez?” „Care este cel mai potrivit loc de muncă pentru mine?”

Anul acesta școlar, 2017-2018 am înscris elevii de la clasa a VIII-a B, la care sunt dirigintă în programul Job Shadow day, program pe care l-am desfășurat în cadrul Săptămânii Școala Altfel, în perioada 6- 10 noiembrie 2017. Atât elevii, cât și părinții au mai încântați de ideea proiectului, aceștia implicându-se în desfășurarea acestuia.

S-au desfășurat la clasă activități premergătoare zilei de shadowing, la care elevii au fost informați asupra desfășurării proiectului. Părinții elevilor au semnat un acord, aceștia fiind de accord ca elevii să participe la activitățile proiectului.

Apoi a urmat ziua de shadowing- elevii au mers la locul de muncă al unuia dintre părinți.

S-au făcut vizite la diverse instituții și firme: Spitalul municipal, un salon de înfrumusețare, o patiserie, Jandarmerie, Școala Specială, o grădiniță. Au intrat în contact cu diverse meserii, părinții și colegii acestora îndrumându-i pe parcursul zilei. Elevii au pus întrebări în legătură cu meseriile descoperite, au descoperit avantaje și dezavantaje ale meseriilor.

După ziua de shadowing elevii completează niște chestionare, un formular de feedback online.

Obiective ale activității: Elevii vor fi capabili să:

- definească noțiunile de CV, scrisoare de intenție, interviu de angajare, meserie;
- elaboreze un CV, o scrisoare de intenție. Vor afla cum trebuie să se comporte în cadrul unui interviu;
- își evalueze interesele personale, pe baza unei fișe de evaluare;
- identifice abilitățile necesare practicării unei anumite meserii;
- sublinieze rolul, importanța și avantajele lucrului în echipă, modul în care fiecare membru al echipei contribuie la îndeplinirea cu succes a atribuțiilor de serviciu;
- analizeze relația dintre procesul de învățare și succesul la locul de muncă.

Elevii realizează eforturile pe care le fac părinții la locul de muncă.

Elevii identifică spre ce loc de muncă vor să se orienteze și știu să-și identifice punctele tare, dar și punctele slabe. Ei fac legătura între interesul lor pentru un anumit domeniu de activitate și posibilitatea de a-și construi o carieră în acel domeniu.

Elevilor le sunt prezentate domeniile de activitate în corelație cu tipurile de meserii pe care aceste domenii le includ. Sunt folosite liste de meserii, elevilor au acces la cât mai multe exemple. Ei își pot alege una sau mai multe meserii, așa care cred ei că li s-ar potrivi.

Elevii sunt încurajați să spună care sunt activitățile lor preferate, acestea fiind notate pe tablă.

Ca urmare a activităților derulate, legătura școlii cu familia s-a îmbunătățit considerabil, părinții simțindu-se utili, prezentând în acest fel un interes mai mare pentru școală. Activitățile extrașcolare, bine pregătite, sunt atractive la orice vârstă. Ele stârnesc interes, produc bucurie, facilitează acumularea de cunoștințe, chiar dacă necesită un efort suplimentar. Copiilor li se dezvoltă spiritul practic, operațional, manualitatea, dând posibilitatea fiecăruia să se afirme conform naturii sale. Copiii se autodisciplinează, prin faptul că în asemenea activități se supun de bună voie regulilor, asumându-și responsabilități. Dascălul are, prin acest tip de activitate, posibilități deosebite să-și cunoască elevii, să-i dirijeze, să le influențeze dezvoltarea, să realizeze mai ușor și mai frumos obiectivul principal - pregătirea copilului pentru viață. Realizarea acestor obiective depinde în primul rând de educator, de talentul său, de dragostea sa pentru copii, de modul creator de abordare a temelor, prin punerea în valoare a posibilităților și resurselor de care dispune clasa de elevi .

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Anton Anilena
Liceul cu Program Sportiv Brăila

Educația este o problemă prioritară în evoluția ființei umane, a ființei raționale, a umanității.

Educația presupune participare, trăire, comunicare între indivizi.

Familia exercită o influență deosebită asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, copilul le datorează educației primite în familie. Aici el învață să deosebească ce e bine, ce e rău, noțiuni despre adevăr, minciună, credință, dragoste, încredere în sine, să fie uman.

Când spunem ”Cei șapte ani de acasă” ne gândim la un copil manierat, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația primită în familie depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și spre asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face.

Totuși, trebuie să acceptăm că în primii ani de viață, petrecuți în familie, nu se poate însuși întreaga gamă de cerințe ale conduitei civilizate și politicoase. Multe dintre aceste cerințe vor fi întâlnite în viață mai târziu și pot fi însușite din mers. Așa cum înțelepciunea nu se dobândește dintr-o dată, tot astfel și politețea se câștigă pe îndelete, cu răbdare. Nu există o limită până la care bunele maniere se pot învăța, însă cu cât lecția bunei cuviințe și a menajării sensibilităților celor din jurul nostru este începută mai devreme, cu atât mai bine pentru constituirea zestrei educaționale a copilului.

Bibliografie;

1. Educația timpurie în România, Step by step-IOMC-UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Educația preșcolară în România, P. Emil, R. Iucu, Polirom, 2002

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ PENTRU COPILUL RROM

Prof. Înv. Primar, Anton Gina
Școala Gimnazială „Anton Pann” Brăila

Sunt învățătoare de etnie rromă. În perioada 2008-2017, am avut două serii de elevi rromi (2008-2012; 2012-2017), clase cu predare în limba maternă rromani. Acest proiect îmi dă posibilitatea să explic câteva elemente specifice din cultura rromilor. Este adevărat că sintagma „cei șapte ani de acasă” a rămas doar ideea de bază, pentru că și părinții rromi au început să-și dea copiii, atât la școală, cât și la grădiniță. De multe ori am afirmat că școala nu poate înlocui cei șapte ani de acasă. Pentru copiii rromi, poate însă să-i confirme și să-i completeze cu alte norme de conduită adaptate la societatea actuală.

Copilul în familia rromă este educat în spiritul fraternității și al ajutorului reciproc dar și a responsabilității pentru ceilalți. Frații se cresc între ei ceea ce îi fac să devină responsabili de mici. Fetele se ocupă încă de la vârste mici 5-6 ani de treburile gospodărești, mama fiind nevoită să plece de acasă pentru a le asigura hrana de zi cu zi. Băieții participă la adunările bărbaților formându-și încă de mici personalitatea având uneori ocazia să participe la kriss-uri – judecăți. Ei au capacitatea de a se descurca singuri de la o vârstă relativ fragedă ceea ce face să fie apreciați în cadrul familiei și în comunitățile de rromi.

Principiile care stau la baza educației copiilor se leagă de faptul că aceștia sunt considerați adulți în miniatură, înzestrați încă de la naștere cu voință, dorințe, emoții și inteligență. Acestor valori înnăscute li se adaugă puritatea, singurul minus fiind lipsa lor de experiență. Ei se bucură de libertate, progresele le sunt încurajate prin supradimensionare și laude, dar li se dau totodată și responsabilități de mici. Băieții au obligația să-și ajute tatăl în meseria sa, iar fetele învața și practică îndeletnicirile gospodărești de la vârste fragede, pentru a deveni viitoare nurori bune. Considerați egali ai adulților, capabili să înțeleagă tot ce li se spune, copiii sunt expusi de la vârste mici unor stimulenți asemeni cu aceea ai părinților lor. Băieții sunt educați pentru a fi puternici. Ei sunt duși la un unchi, la nașul lor, la un văr mai mare, la un bărbat mai în vârstă din neam sau la o altă rudă cu prestigiul în familie și li se spune: “akuš les mo, na dara!” („Înjură-l, mă, nu-ți fie teamă!”) și copilul o face de obicei, antrenându-și astfel dezinvoltura și forța de relaționare. La răspunsul violent al acestora din urmă, băiatul trebuie să dea dovadă de stoicism, putere de stăpânire și curaj. Se educă astfel puterea de apărare, forța morala și rezistența la frustrare.

Într-o familie de rromi primele noțiuni de comunicare pe care copilul le dobândește sunt în limba rromani. Limba de comunicare atât în familie cât și în comunitate va fi limba rromani. Abia la 3-4 ani când copilul va fi îndemnat să se descurce singur, adică va fi trimis de părinți la magazinul din apropiere să cumpere câte ceva, el începe să învețe unele cuvinte importante, va începe să vorbească cu copiii vecini nerromi și încet, încet va vorbi în ambele limbi. În vocabularul lui vor exista foarte puține cuvinte pe care le va folosi în limba română până când va merge la grădiniță sau la școală.

Copilul este considerat “cel mai de pret tezaur” în familia de rromi. Dorințele lui sunt legi pentru restul familiei (parinți, bunici). Nimeni nu le interzice nimic la modul verbal: „nu face asta”, aparent nu se exercită niciun control asupra lor, ei sunt egali adulților, nu au tabuuri pentru că sunt puri, dar condiția este să li se sugereze codurile comunitare, în forma unei inițieri lente și firești, fără interdicții, dar educându-li-se rezistența la frustrare, cheia puterii spiritului și semn al asumării maturității, respectul – “pakiv”-, responsabilitatea împartită frățește – frații mai mari își cresc frații mai mici – simțul rușinii – “lajano”, element esențial al relaționării cu modelul familial de la care orice deviere este fie sancționată, fie supusă unui proces ritual reparatoriu.

Chiar dacă familia de rromi formează copilul cu simțul rușinii, al respectului și al responsabilității, aceasta va trebui să-l pregătească și pentru a deveni un copil civilizat dincolo de comunitatea în care traiește. El are respect fața de bătrâni și de cei mai mari ca el, dar va trebui să respecte și ceilalți oameni cu care mai devreme sau mai târziu va avea relație. Părinții trebuie să-l pregătească din timp asigurându-l ca va întâlni multe neplăceri în relațiile cu ceilalți oameni, care nu agreează rromii și au prejudecăți. Va trebui să dea dovadă de respect, să nu răspundă provăcărilor celorlalți copii, să salute oamenii chiar dacă nu-i cunoaște prea bine, atunci când cineva mai mare decât el îi vorbește, să-l asculte și să nu-l întrerupă. Toate aceste norme de comportament copilul și le va însuși în funcție de familia în care trăiește. Dacă familia va respecta aceste norme și copilul le va însuși cu ușurință pentru că va avea modele.

Cele mai multe conflicte sunt legate de valorile diferite, percepțiile diferite, interesele diferite. În aceste situații oamenii pot găsi o metodă de a face față conflictului. Când rădăcina conflictului este reprezentată de valori diferite, ei ar putea să încerce să înțeleagă și să respecte punctele de vedere ale celorlalți asupra situației respective.

Copilul “este cel mai de preț tezaur” în familia rromă. Prin articolul de față se va vedea caracterul și viața lui în familie și comunitate. Astfel, cei care își desfășoară activitatea educativă cu copiii rromi vor putea realiza diferite activități mixte privind cunoașterea tradițiilor și obiceiurilor, schimburi de experiență. Cunoșcând aceste tradiții se creează un alt sistem de relaționare, un alt mod de a trata discriminarea pozitivă. Nota de originalitate a acestei lucrări o dau tocmai sursele concrete ce pun în evidență modul personal de a trata o astfel de temă.

Creativitatea propune să faci apel la experiență și să-ți formezi o stare de spirit pozitivă, pe care încerc să o transmit cititorilor mei. Este o provocare pentru învățătorii nerromi care lucrează cu copii rromi și care ar putea educa într-un mod mult mai frumos, forța morala și rezistența la frustrare.

FAMILIA ȘI CEI 7 ANI DE ACASĂ

prof. înv. primar ANTON MARCELA
Șc. Gim. „ Cristofor Simionescu” Plopeni, Suceava

Lumea e condusă din camera copilului (Tholuck)

„Familia reprezintă matricea primordială a culturii omenești. Aici se trezesc și încep să se dezvolte puterile latente ale sufletului personal; aici începe copilul să iubească (pe cine și cum?), să creadă (în ce?) și să sacrifice (cui și ce?); aici se alcătuiesc primele temelii ale caracterului său; aici se descoperă în sufletul copilului sursele principale ale fericirii sau nefericirii lui viitoare; aici devine copilul un om mic, din care mai apoi se dezvoltă o mare personalitate sau un pungaș mărunț.”

Felul în care părinții se raportează la copii, afectează în mod dramatic modul în care copilul se va raporta la societate. Părinții severi vor forma un tânăr fără personalitate, voință, inițiativă (doar în cazul unui sistem nervos foarte puternic asistăm la formarea unui spirit anarhic în familie și societate); părinții care-l vor răsfăța vor avea un tânăr care nu învață, nu muncește, dar pretinde mereu (unii ajung delicvenți); părinții care denotă inconsecvență educativă, care oscilează între răsfăț și severitate, vor forma un tânăr dezorientat, încăpățânat, capricios și dificil în raporturile sociale.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celeia care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

În familia modernă, relația părinte copil este diferită de relația din familia tradițională. Concepțiile privind relația parentală au evoluat semnificativ. Cert este că educația trebuie să existe, doar că fiecare copil are ritmul său de evoluție, iar obligativitatea a devenit nițel desuetă, așa că la 7 ani unii copii sunt de pus în ramă iar alții...mai puțin. Însă nu trebuie să mai facem comparații la vârsta de 7 ani, „cei 7 ani de acasă” înseamnă:

1. Să-și poată evalua obiectiv poziția în raport cu o situație. (Trebuie să știe ce-i place, ce-i trebuie, ce poate fi un pericol, ce nu vrea să facă, etc.)

2. Să știe să își susțină părerile și să-și apere interesele fără a deranja pe cei din jur. (Să folosească un limbaj politicos, să nu se miorlăie, să nu fie obraznic, dar să exprime ceea ce simte, nu să evite să-și spună părerea)

3. Să fie atent și implicat în ceea ce se întâmplă în jur, ca să poată evita situațiile cu potențial periculos și, ca revers al medaliei, să poată oferi un ajutor la timp cuiva.

4. Să știe să piardă (și automat, să-și focalizeze frustrarea spre ceva constructiv) dar și să câștige cu eleganță (fără a-l umili pe cel care a pierdut).

Lucrurile astea se învață mai mult prin copierea părinților și a altor educatori, mai degrabă decât din predici și povesti. Așa că e de maximă importanță ca părinții să fie un exemplu pentru cei mici.

„Educația copiilor presupune întâi de toate desăvârșirea propriei noastre educații, a sentimentelor noastre”. Părinții trebuie să se străduiască să dea dovadă de o moralitate ireproșabilă, de integritate și educație aleasă, fiind formatorii unei generații, ca astfel copiii săi poată urma avându-i ca model. „În educația copiilor, mai întâi de toate trebuie să ne educăm noi înșine. Evident, căldura din familie educă mult mai bine decât orice cuvinte, și, dimpotrivă, cuvintele anoste ale părinților obțin exact efectul contrar.”

Bibliografie:

- Psihologie generală, Andrei Cosmovici, Ed. Polirom, Iași, 1996;
- Părinți și copii. O abordare teologică, duhovnicească și psihologică, Arhim. Simeon Kraiopoulos, Ed. Bizantină, 2005;
- Sociologia familiei, Editura Universității din Pitești 2004.

HAINA CELOR SAPTE ANI DE ACASA

Educatoare: ANTON MIHAELA
SCOALA GIMNAZIALA "CIPRIAN PORUMBESCU"
COMANESTI – BACAU

“ Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților.” (Valeria Mahok)

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

10 reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la 7 ani

1. Invata-l sa se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!

2. **Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului!**

3. **Comunica cât mai mult cu el** - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!

4. **Invata-l să iubească lectura și cartile** - începe încă de când e bebeluș citindu-i povești, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când invata să citească și să se bucure singur de ele!

5. **Lasă-l să se bucure de copilărie** - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.

6. **Nu abuza în niciun fel de copil** - fizic, emoțional, verbal etc.; evita educația cu "palma la fund" și concentrează-te pe disciplina pozitivă!

7. **Invata-l să își exprime emoții și sentimente**; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

8. **Invata-l să spună mereu adevărul!** Și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la tine! Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui!

9. **Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău!** Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!

10. **Iubeste-l necondiționat și arată-i zilnic asta!** Iubeste-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, abrațări etc.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să

sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, **părinții inteligenți** dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, **părinții inteligenți** alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, **părinții inteligenți** își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, **părinții inteligenți** își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, **părinții inteligenți** dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, **părinții inteligenți** povestesc istorioare;

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

POLITEȚEA ȘI FORMELE EI

Profesor Învățământ Preșcolar – ANTONESCU GRAȚIELA ELENA GRĂDINIȚA CU PP RAZĂ DE SOARE TÂRGOVIȘTE

"Dacă nu putem fi buni, să încercăm să fim măcar politicoși" (N. Steinhardt, Jurnalul fericirii)

Încă din primii ani ai vieții copilului, se pun bazele formării individului de mâine. În primii ani ai copilăriei activitatea părinților legată de creșterea copilului nu se rezumă doar la grija de a asigura cele necesare dezvoltării sale fizice, este necesară și o muncă de educare.

Orice copil trebuie să fie învățat încă de când este mic codul bunelor maniere, astfel încât atunci când va fi la grădiniță, la școală să știe cum să se comporte în societate și să nu îi fie greu să se adapteze la regulile de conduită pe care societatea le impune. În primul rând, părinții și persoanele cu autoritate din viața sa trebuie să fie cei care îi dau un exemplu pozitiv copilului.

Este nevoie ca familia să asigure un climat necesar educării copilului, un climat în care să primeze armonia, dragostea, disciplina, ordinea etc.

Deoarece copiii vor imita comportamentul părinților, aceștia ar trebui să cunoască legile morale, să și le însușească pentru a deveni criterii de viață în familie. Rezultatele educației primite în „Cei șapte ani de acasă”, se vor concretiza în fapte și acțiuni.

Munca de educare cere răbdare, o treceere treptată de la ușor la greu, de la simplu la complex, ținând tot timpul cont de particularitățile psihice ale copilului.

A fi politicos înseamnă a avea o atitudine de respect față de semenii tăi: părinți, frați, bunici, cunoscuți și necunoscuți. Un om care vrea să fie politicos poate arăta acest lucru prin modul de a vorbi, prin fapte, prin gesturi.

Copiii pot dovedi că sunt politicoși prin modul de a vorbi: Salutul, Te rog/Vă rog, Fiți amabil, prin gesturi (a bate la ușă înainte de a intra într-o cameră, a ceda locul unei persoane, a nu întrerupe o conversație etc).

De asemenea tonul folosit în discuția purtată cu o altă persoană arată dacă esti politicos sau nu.

Părinții pot forma aceste trăsături de comportament prin exemplul lor personal, învățând copilul și corectându-l cu răbdare atunci când are un comportament nepolitic.

Dacă la baza creșterii și educării copilului stau cei „Șapte ani de-acasă”, în care acesta se formează ca om, este pregătit pentru a răspunde problemelor pe care viața i le va pune în față ca adult, grădinița și școala le va definitiva.

Bibliografie:

Emilia Ioan – Cei șapte ani de-acasă (2008), editura Didactică și Pedagogică

Curriculum pentru învățământul preșcolar – editura DPH, București, 2009

Ecaterina Vrăsmaș – Educație timpurie – editura Arlequin, București, 2014

Cei 7 ani de-acasa – Referat

P.I.P NEAGU VIOLETA
Scoala Gimnaziala Nr.5
Alexandria, Teleorman

Expresia “Cei 7 ani de-acasa” ma poarta cu gandul in casa bunicilor. O casa mica, plina de caldura si intelegere. O casa in care de fiecare data imi gaseam linistea si unde toate grijile se rezolvau ca prin farmec.

Toate discutiile ce se desfasurau in camera mica, usor intunecata, se faceau “cu vorba buna”.

Cred ca despre asta este vorba atunci cand vorbim de modul de a educa un copil in primii sai ani de viata.

Delicatatatea acelor vremuri este cumva desueta in societatea actuala cand totul parca se produce conform expresiei –pe repede inainte- si nimeni nu mai are rabdare de a-ti explica de ce e bine, de ce e frumos si de ce e necesar sa fii o persoana educata.

Nu ma refer la educatia de tip formal in care toti toti avem ambitii de a cunoaste cat mai mult in timp cat mai scurt.

Educatia de tip comportamental e cea care ne defineste ca om. Eticheta pe care o purtam este cea care cu mult timp in urma un bunic sau o bunica ne-a invatat sa o purtam cu mandrie.

Felul nostru de a ne raporta la societate, modul in care ne sprijinim pe aceasta in realizarea idealurilor personale, tine de cei sapte ani de-acasa.

Copilaria este perioada cea mai importanta in cresterea si dezvoltarea copilului si care isi pune amprenta asupra viitorului adult.

Cu cat educatia primita in aceasta perioada este mai trainica, mai sanatoasa, cu atat isi va servi scopului de a ghida, de a orienta viitorul adultului.

Conversatia, atitudinea si respectul fata de sine si fata de ceilalti sunt cateva din aspectele ce tin de cei sapte ani de-acasa.

De ce 7 ani?

Plecarea copilului din cuibul parintesc se produce la acea varsta. Bagajul de informatii dar si modul de a interactiona cu cei din jur ii vor fi baza educatiei scolare.

Cat tip este necesar sa ne raportam la aceasta educatie?

Indiferent de varta implinita in munca sau viata de zi cu zi, cei 7 ani de-acasa vor fi mereu active si prezenti in evolutia omului.

Importanța celor șapte ani de acasă

**Profesor învățământ primar, Antonovici Gabriela
Școala Gimnazială Târgu Trotuș, județul Bacău**

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

În primele etape ale vieții, responsabilitatea educării copilului îi revine familiei iar pentru copil, familia reprezintă primul său univers afectiv și social, trăsăturile și coordonatele personalității se cristalizează în raport cu modelul și natura situațională trăită în mod direct, nemijlocit, de copil, în mediul familial, iar atitudinile părinților au consecințe durabile asupra personalității în formare a acestuia. Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit.

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală, părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectelor casnice), familia este cea care ar trebuie să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie

reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5 – 6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă“. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Cei 7 ani de acasă – cartea de vizită a unei persoane

Prof. Anuța Mirela
Liceul Teoretic „Carmen Sylva”
Eforie Sud, jud. Constanța

În evoluția sa, ființa umană își dorește să dobândească: apreciere, recunoaștere, faimă, etc., toate acestea având un singur scop *respectul celor din jur*. O carte de vizită cuprinde acele elemente care îi fac unei persoane o introducere în diferite cercuri sociale. Aici, numele și prenumele persoanei este însoțit de specializare, funcție, titluri științifice alături de funcția ierarhică. Pentru a ajunge la acest nivel, omul parcurge o serie de etape, dar definitorie pentru identitatea sa, rămâne perioada primilor ani de viață, în care familia este cea care pune piatra de temelie pentru construcția desăvârșită în timp de educația fiecărei persoane.

Cei 7 ani de acasă, reprezintă așa cum bine au precizat elevii mei din clasa a VII-a, tot ceea ce un copil învață de la membrii familiei sale despre comportamentul corect și adecvat al individului în societate. Într-un chestionar adresat acestora, în care le-am solicitat să identifice zece aspecte de comportament care definesc o persoană cu cei șapte ani de acasă, cele mai multe răspunsuri au făcut referire la un comportament politicos (salutul, limbajul adecvat și politicos, respectul față de adulți și față de bunurile publice, asumarea responsabilităților în familie și comunitate, o vestimentație decentă, ajutorarea celor din jur, etc.), recunoscând că aceste elemente comportamentate le-au fost prezentate și explicate pentru prima dată în viață de către membrii familiei.

Atunci când părinții conștientizează că ei sunt primele modele din viața copiilor lor și mai ales, își asumă responsabilitatea educării acestora, putem observa că tânărul în devenire este foarte atent la comportamentul celor din jurul său și în scurt timp, chiar de la o vârstă fragedă identifică cu ușurință comportamentul neadecvat al unor persoane din jur. De aceea, consider că este foarte important ca membrii unei familii (bunici, părinți, frați mai mari) să se implice în educarea și pregătirea pentru viață a copilului mic. Efortul lor va fi răsplătit în timp, atunci când cei cu care copilul sau adultul de mai târziu, va interacționa vor avea doar cuvinte la laudă referitor la comportamentul acestuia. Astfel, copilul de astăzi va deveni oglinda familiei sale în viitor, iar faptele sale vor fi întotdeauna legate de familia sa.

În cadrul societății românești contemporane întâlnim următorul paradox, copii cunosc foarte bine ceea ce presupune un comportament corect și civilizată, în teorie, sunt conștienți că faptele lor se reflectă asupra părinților, dar în procesul de socializare alături de colegi sau prieteni ei încalcă aceste norme morale. Să fie doar o problemă legată de anturajul social sau undeva la bază (în familie) s-a produs o fisură, membrii familie au neglijat în timp aspectul comportamental. Este greu de precizat cu exactitate, dar concluzia rămâne una singură: *ceea ce se dobândește în primii șapte ani de viață rămâne pe tot parcursul vieții și reprezintă cartea de vizită a fiecăruia dintre noi*.

Cei șapte ani de acasă, astăzi...

Prof. înv. preșcolar Laura Apătăchioae
Grădinița P.P. nr.23 Botoșani

Sintagma „cei șapte ani de-acasă” este asociată permanent cu bunele maniere de care dă dovadă un copil sau o persoană adultă, în orice împrejurare.

Acest set de reguli de comportare civilizată se formează în prima parte a copilăriei și de aceea, familia are rolul decisiv în formarea acestor maniere. Grădinița, școala, educatorii, profesorii sau alte persoane specializate vin să completeze sau să fixeze regulile de comportare prin activități școlare și extrașcolare, dar baza se realizează în familie. Acolo, copilul vede, observă, imită pe cei din jur și astfel își formează un comportament manierat sau nu. Există și cazuri în care copilul știe care este regula (de exemplu: „să nu arunci hârtia pe jos”), dar intenționat sau involuntar o încalcă. În acele momente, părintele trebuie să intervină și să corecteze comportamentul copilului, să-i explice de ce nu este bine să facă acel lucru, să vadă unde a greșit și să-și îndrepte comportamentul.

Din păcate, în zilele noastre, timpul petrecut de părinți împreună cu copiii lor se diminuează și acest fapt se simte sau se vede tot mai mult pe stradă, în mijloacele de transport, la spectacole, în parcuri etc. Probabil, copilului i s-a explicat sau chiar prezentat cândva, bunele maniere, dar dacă, atunci când el a greșit, părintele nu a fost lângă el pentru a-l corecta, a-i argumenta și a-l aduce pe drumul cel bun (de exemplu: „un tânăr salută primul un om învârstă” sau „nu se vorbește cu mâncarea în gură” etc.), rezultatul este, din păcate, o societate necivilizată, o generație tânără care nu aplică codul bunelor maniere. Cred că tinerii știu, cunosc regulile de comportare civilizată, dar unii au o plăcere deosebită de a le încălca, de a nu le pune în practică, întrucât, spun ei „sunt învechite”. Cu părere de rău, recunosc că văd tot mai mulți copii, adolescenți, tineri aruncând hârtia lângă coș, mâncând semințe, scuipând pe stradă, stând pe scaun în tramvai și alături o bătrânică care abia se sprijină în baston etc.

Mă sperie această nepăsare, nepolitețe, această lipsă de „cei șapte ani de-acasă” și nu pot să condamn neapărat doar pe părinți ci și societatea în care trăim. Poate că unii din acei părinți ar fi vrut să stea în țară, să-și crească copiii frumos și civilizată, dar viața și traiul greu i-a determinat să plece în străinătate și să-și lase copilul în grija rudelor.

Sper ca noi, educatoarele, să putem umple acel gol și să-i învățăm pe copiii care vin la grădiniță câteva reguli de bază din codul bunelor maniere, să-i corectăm la timp și să facem din ei tineri și apoi adulți civilizați, manierați, cu „bună creștere”, cum se spune în popor.

Oriunde , oricând mergem la drum însoțiți de cei șapte ani de acasă!

Prof.înv.primar, Ana Apetrei

Educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie ,să citească, să calculeze , ci trebuie să învețe cum să se comporte cu ceilalți, rolul revenind familiei , apoi școlii.Un copil educat se va descurca mai bine în relațiile sociale , se va simți mai confortabil în prezența celor din jurul lui , iar cel mai bun model îl va avea de la părinții lui, continuând în școală, prin modelul oferit de cei de la catedră.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul poate să învețe , de aceea exemplele pot apărea în orice situație.Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra semnalelor transmise de copii ,profitând de perioada prin care ei trec , dominată de curiozitate , de dorința de învățare și descoperire a lumii noi , ce tocmai și-a deschis porțile în fața tinereții lor.

Familia reprezintă primul univers afectiv și social al copilului ,trăsăturile și coordonatele personalității se cristalizează în raport cu modelul și natura situațională trăită în mod direct , nemijlocit de copil , iar atitudinile părinților au consecințe durabile asupra personalității în formare a acestuia.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament :respectul , politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea.Acasă, care este locul cel mai drag oricui,mai ales tinerelor mlădițe, se constituie sentimentul de apartenență socială, pentru că familia reprezintă grupul social în care membrii sunt legați prin anumite relații biologice, dar și psihomorale, economice și juridice.

Construcția celor „ șapte ani de acasă”este un proces îndelungat, care are nevoie de parteneri, deoarece atunci când construim împreună devenim și trebuie să devenim conștienți de importanța fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, de cine suntem „noi” și mai ales cine suntem fiecare dintre noi. Noi, care purtăm pecetea anilor petrecuți acasă , noi, care vom judeca sau vom fi judecați, în funcție de zestrea pe care am primit-o:„cei șapte ani de acasă”.

Cei „7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu, adică **OM**.Aceasta este perioada cea mai importantă, ea fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant.

Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi ,așa vor trăi ei și se vor manifesta pe viitor, ei cresc și se formează în viață într-un univers pe care părinții îl „făuresc”.Să-i învățăm pe cei mici ce înseamnă să fii om de omenie, să fii punctual,să fii recunoscător ,să știi să îți păstrezi pe cei care îi consideri prieteni, să spui adevărul , să știi să zâmbești –astfel copiii se vor cunoaște mai bine și vor reflecta asupra fondului moral al relațiilor morale. Importanța celor șapte ani de acasă se reflectă în tot bagajul de cunoștințe, deprinderi comportamentale, atitudini acumulate în primii ani de viață.Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie ,părinții având o mare influență, când le transmit propriile valori, care vor fi respectate și de ce nu, predate, generațiilor ce vor urma.

CEI ȘAPTE ANI DE- ACASĂ!

Prof. Apetrei Sidonia
Școala Gimnazială nr.3, Suceava

De multe ori când întâlnim o persoană căreia bunele maniere îi lipsesc cu desăvârșire, spunem despre ea ca nu are cei 7 ani de acasă. Tu, ca părinte, cu siguranță nu îți dorești un copil despre care s-ar putea face o afirmație similară și de aceea trebuie să te implici în formarea caracterului său în acești 7 ani. Dar care sunt, concret, metodele prin care un părinte își poate educa copilul în această perioadă a vieții sale?

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul marelui Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea într-o împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăzelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și **verde** și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii **roșii** din lanurile **galbene** și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării **albastre** și nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după **violetul** și **indigo**-ul nopții vine **oranjul** strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat suie voioșeste treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat . Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă,sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-Dicționar de simboluri).

CEI SAPTE ANI DE ACASA

Prof. APOSTOL ELENA MADALINA
Liceul Teoretic „CARMEN SYLVA” Eforie Sud

”Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul trăiește faptele părinților, care-i vor servi drept model, și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute constient decât de copii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconstientul care le emite apoi constientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconstient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul.

Părinții își educă copiii (pe langa exemplul personal) prin următoarele categorii de propoziții / fraze: principii, ordine, atribuiri, porunci (injoncțiuni), contraporunci (contrainjoncțiuni), programe și permisiuni.

Unele din aceste tipuri de fraze pot conține mesaje ambivalente (frazele exprimate la momente diferite în contexte diferite și cu înțeles opus) sau disjuncte (două enunțuri în aceeași frază care se exclud reciproc). Acest gen de mesaje sunt considerate a fi responsabile pentru schizofrenizarea copilului.

Se considera că la nivel non verbal, mesajele parentale sunt date până la vârsta de 3 ani. Din motive didactice și terapeutice, aceste mesaje au fost ordonate pe categorii și redactate textual deși majoritatea sunt percepute ca senzații. Terapeuții sunt intens preocupați de mesajele distructive, care pot induce copilului patologia psihică de mai târziu.”

”Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul trăiește faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute constient decât de copii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconstientul care le emite apoi constientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconstient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul.

În viața copilului cea mai intensă perioadă de progresare este cea de la naștere până la perioada preșcolară. După această perioadă doar rectificăm.

Când tinerii părinți primesc copilul lor, ca un cadou, se transformă. Se dezvoltă triumful emoțional, atenția părinților este îndreptată mai întâi spre copil și apoi către pereche. În cazul în care există dragoste, apreciere și respect reciproc, pe scurt părinții sunt pe un plan, copilul vede acest model între cei doi părinți și încearcă să imite acest lucru. În acest caz vom primi un școlar echilibrat emoțional. El se va adapta în timp scurt și se va simți bine în comunitate.

Din păcate democrația a dat naștere la un nou model de familie în care comunicarea lipsește, pentru un motiv oarecare. Se spune că copilul este oglinda familiei. Încercarea părintelui de a-și învăța copilul să vorbească frumos, este în zadar, când el înșiși spune cuvinte urâte la nervi. În mintea copilului cel mai bine se va întipări imaginea mamei nervoase, tatălui nervos.

Încărcarea emoțională al unei astfel de moment este atât de mare încât suprimă înțelegerea emoției.

Ce este călduț, obișnuit zi de zi nu se inscripționează eventual se lipește. Dar evenimentele cu bubuitură rămân. În lumea canalelor de știri, cu foame de senzație auzim doar povești rele despre crimă, accidente, jafuri, incendii și dezastre.

Ce înțelege din acestea un copilul în vârstă de șase ani?

Nu trebuie să ne fie milă de toată lumea. Trebuie să ajutăm acolo unde putem, în comunitatea în care trăim acolo trebuie să-l prindem pe cel care cade în împejurimea noastră, să-l salutăm pe vecin, să nu așteptăm să ne salute el, acolo trebuie să culegem murdăria de pe stradă, dacă colegul meu l-a aruncat, nu ignorant, spunând că el l-a aruncat.

În familiile care trăiesc în dragoste, înțelegere, în familie unde ginerele sau nora este primit cu respect, cu dragoste, bine vointă, acolo cu respectul față de vârstnici nu este nici o problemă.

Copilul este receptiv față de bunici înțelege că ei sunt părinții părinților.

Ei sunt importanți, nu pentru că au cumpărat mașină sau casă, ci pentru că sunt oamenii care au crescut, au educat și nu în ultimul rând iubesc părinții lui, pe ei se pot baza, oricând aduc un sacrificiu.

În cazul contrar în sufletul copilului se produce o catastrofă, se simte înșelat, se simte mituit cu cadouri, dar în mintea lui el nu v-a înțelege cum își permite bătrâna această urâtă, s-o vorbească prin spate

pe mama, tatăl meu, acest gest nu este adorabil- și atunci bunici pot să ceară pupici de la nepoți, nu vor primi și nici nu vor realiza din ce motiv.

Mai târziu numai atunci vor conta când vor da cadouri, iar părintele nici nu își dă seama că copilul a devenit materialist. Atunci nu se va oprii la băuturi ușoare, va avea nevoie de alcool și de droguri.

În acel moment vine întrebarea:” Unde a-m greșit?”Iar răspunsul:” La început.”

Privire în oglindă: Cum se văd cei șapte ani de acasă la clasă?

**Prof. Apostol Nicoleta, Limba engleză
Liceul de Arte „Regina Maria”, Alba Iulia, jud. Alba**

Într-un dialog de la știrile TVR scriitorul Horia-Roman Patapievici, vorbind despre întoarcerea la valorile clasice ale pedagogiei, menționează valabilitatea triadei – Adevărul, Frumosul, Binele - în orice societate care urmărește prin educație deschiderea omului spre propria umanitate, spre înțelegerea rolului civic în societate.

Prin educație ne cunoaștem mai bine nu doar pe noi înșine, dar și pe cei din jur. Tocmai de aceea rolul educației este covârșitor, fie că recunoaștem acest lucru, fie că îl ignorăm. Activitatea de la clasă ne aduce față în față cu un anumit tip de ‘materializare’ a procesului educativ pe care îl desfășurăm. Ce înțeleg prin această ‘materializare’? Modul în care elevul își însușește educația pe care o primește, fapt reflectat în feedback-ul pe care îl oferă cadrului didactic.

Dar despre ce fel de educație vorbim? Ca profesor, probabil că ne gândim la cunoștințele, deprinderile, competențele, atitudinile, valorile pe care elevul trebuie să le dobândească într-un anumit domeniu. Ca părinte, probabil că ne gândim la comportament, valori, atitudini față de familie, prieteni, școală, muncă etc. Aceste două tipuri de educație – școală, familie – nu sunt însă izolate una de cealaltă, ci ele se dezvoltă intersectându-se. Iar întâlnirea celor două este cel mai bine observată la clasă. De ce? Pentru că în acest context elevul aplică ceea ce știe de acasă și ceea ce a învățat la școală. Cum facem distincția între ele? Uneori foarte ușor, alteori cu greutate și perseverență. De ce e nevoie să sesizăm diferențele? Pentru că este singura modalitatea de a le armoniza, în lipsa acestei relații dezvoltarea copilului devenind anevoioasă și deficitară.

Cum se vede însă educația din familie în cadrul activității de la clasă? În primul rând prin modalitatea de a răspunde la cerințele lecției la care asistă. Mulți elevi din clasele primare, de la gimnaziu, dar și de la liceu dau răspunsuri la întrebările adresate fără a aștepta să fie numiți, chiar dacă sunt mai multe mâini ridicate. Pare a fi un comportament obișnuit, dar de fapt el ne arată că acești copii nu au fost învățați să aibă răbdare, să-și aștepte rândul, să asculte înainte să-și expună ideile. Același lucru se întâmplă atunci când poartă un dialog și nu acordă celui alt răgazul de a formula un răspuns grăbindu-se să ofere propria lor variantă. Repetarea acestui tip de comportament pare să reflecte o obișnuință din familie, dar nu numai. Influența exterioară joacă și ea un rol important, poate de aceea unele comportamente necesită mai mult timp pentru a fi îndreptate.

În acest caz, ceea ce știu copiii de acasă sau din mediul exterior este contrazis de cadrul școlar și atunci elevul pendulează între a se conforma normelor școlare și a reacționa conform obișnuințelor familiare. Nu este o alegere facilă pentru elev deoarece la această vârstă tinde să considere valide ambele poziții din motive lesne de înțeles. Totuși, școala trebuie să modeleze caracterul elevului ajutându-l să facă diferența între comportamente acceptate în societate și cele care îl pot așeza în categoria celor lipsiți de educație, fapt care atrage după sine o succesiune de situații mai puțin plăcute și/sau benefice.

Lucrul în echipă este un alt mod prin care se văd cei șapte ani de acasă deoarece elevii sunt nevoiți să colaboreze, să schimbe idei și cunoștințe, să asculte pe ceilalți, să ia decizii împreună pentru binele echipei, nu doar pentru binele personal, să convingă pe ceilalți într-o anumită problemă etc. Toate acestea necesită utilizarea unei serii de comportamente și atitudini dobândite în familie și la școală. Munca în echipă și rezultatele acesteia reflectă abilitatea elevilor de a se adapta la cerințele grupului și de a găsi soluții pentru buna desfășurare a activității. Elevii învață unii de la alții foarte multe lucruri. O nereușită a echipei în finalizarea unui proiect poate deveni o lecție pentru următoarele activități de lucru în echipă și îi ajută pe elevi să vadă prin experiență care comportamente și atitudini sunt benefice și care nu.

O altă situație în care se văd cei șapte ani de acasă este atunci când unii elevi rămân în urmă (din diverse motive – scriu mai încet, au nevoie de mai mult timp de gândire, nu le este clar ce au de făcut etc.), iar ceilalți colegi reacționează diferit în această împrejurare. Cum anume? Unii le solicită celor rămași în urmă să se grăbească, alții sunt nerăbdători și încep să se ocupe de altceva, alții își exprimă nedumerirea față de încetineala celorlalți. Toate aceste atitudini față de colegii de clasă arată o înțelegere sărăcăcioasă a nevoilor celorlalți și poate o concentrare crescută pe propria persoană și pe propriile abilități. În societatea contemporană nu se promovează tocmai înțelegerea sau grija față de nevoile celor

din jurul nostru. Poate de aceea elevilor nu le este încă foarte clar care este atitudinea potrivită în situații de acest fel. Familia și școala trebuie să-i ajute să facă desosebire între atitudini pe drumul spre o viață agreabilă în societate.

Dacă am vorbit până la acest moment despre comportamente și atitudini, considerăm necesar să menționăm și importanța valorilor promovate în familie. Sunt elevi care sunt încântați de orice lucru nou pe care îl află, care doresc să citească mai mult pe o anumită temă, care doresc să participe la concursuri și activități extracurriculare – toate aceste lucruri își au ca sursă motivația pe care le-o dă familia, motivație pe care școala încearcă să o valorifice mai apoi. Implicarea elevilor în învățare – școlară și extrașcolară – este o altă reflectare a celor șapte ani de acasă în care probabil că au fost direcționați spre descoperirea de lucruri noi și spre lărgirea orizontului cunoașterii.

Am prezentat mai sus doar câteva situații în care la clasă se pot vedea cei șapte ani de acasă, dar poate că fiecare situație ar merita analizată și din alte unghiuri deoarece fiecare atitudine, comportament, reacție a elevului este încărcată de influențele exercitate asupra lui din interior și din exterior. Poate uneori spontaneitatea, interesul și creativitatea îi determină să reacționeze altfel decât o cere bunul simț, dar important este să recunoască norma și să se întoarcă la ea de fiecare dată când rătăcesc pe cale.

Cei șapte ani de acasă se regăsesc în activitatea de la clasă mai mult decât ne dăm seama și poate mai mult decât avem răgazul să observăm. Cu toate acestea, elevul are șansa de a armoniza educația din familie cu cea de la școală dacă găsește în îmbinarea acestora răspunsul la frământările sale. Adevărul, Binele, Frumosul rămân repere valabile după care să ne ghidăm în ciuda relativismului lumii contemporane, cum bine sublinia Patapievici. Întoarcerea la lucrurile simple poate deveni modalitatea de a îndrăgi cunoașterea și de a o folosi în favoarea semenilor noștri.

Bibliografie

Boia, Filip-Lucian, Paleologu, Alexandru, *Breviar pentru păstrarea clipelor*, Humanitas, 2012.

http://stiri.tvr.ro/cooltura---horia-roman-patapievici--pledoarie-pentru-revenirea-la-valorile-clasice-ale-pedagogiei_828874.html#view, accesat în 14.03.2018.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Educatoare: Arama Elena Adela
ȘCOALA GIMNAZIALA NOVACI
JUD. GORJ

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelie unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Bibliografie:

1. Educație timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Varemmod, 2004.
2. Vrășmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București 2002

CEI 7 ANI DE ACASĂ

ARDELEAN RAMONA MARIA
G.P.P. NR. 33 SATU MARE

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul și se raportează la lumea din jur.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori:

- relația afectivă dintre copil și părinți,
- specificul de dezvoltare a copilului,
- valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți, percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului, pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație. Părinții sunt modele pentru copil.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

Importanța celor șapte ani de acasă

Prof. înv. primar, Arghire Georgia Oana
Școala Gimnazială "Elena Doamna", Tecuci

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei șapte ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de părinți depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care părinții i-o dau. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**șapte ani de-acasă**”.

Familia are un rol esențial în educația copilului, aceasta fiind nucleul în care copilul se formează ca om. Ea are un rol decisiv în ceea ce privește viitorul social și spiritual al copilului pentru că știm că „*există evenimente care-și pun pecetea asupra mentalității individului*”, respectiv a copilului.

Felul în care părinții se raportează la copii, afectează în mod dramatic modul în care copilul se va raporta la societate. Părinții severi vor forma un tânăr fără personalitate, voință, inițiativă (doar în cazul unui sistem nervos foarte puternic asistăm la formarea unui spirit anarhic în familie și societate); părinții care-l vor răsfăța vor avea un tânăr care nu învață, nu muncește, dar pretinde mereu (unii ajung delicvenți); părinții care denotă inconsecvență educativă, care oscilează între răsfăț și severitate, vor forma un tânăr dezorientat, încăpățânat, capricios și dificil în raporturile sociale.

„Educația copiilor presupune întâi de toate desăvârșirea propriei noastre educații, a sentimentelor noastre”. Părinții trebuie să se străduiască să dea dovadă de o moralitate ireproșabilă, de integritate și educație aleasă, fiind formatorii unei generații, ca astfel copiii să-i poată urma avându-i ca model. „În educația copiilor, mai întâi de toate trebuie să ne educăm noi înșine”. Evident, căldura din familie educă mult mai bine decât orice cuvinte, și, dimpotrivă, cuvintele anoste ale părinților obțin exact efectul contrar.

Apoi, educația începe din momentul conceperii copilului. Încă din pântec mama va avea toată grija să-i transmită copilului sentimente de liniște și afecțiune, dar și o alimentație sănătoasă, acestea având un rol important în formarea lui, fiind climatul în care se dezvoltă. „Impresiile primite de prunc în timpul sarcinii în pântecul mamei sale determină în mare măsură starea lui fizică, afectivă și chiar spirituală”. Comportamentul plin de afecțiune al mamei este foarte important pentru formarea „sentimentului comunității sociale. El favorizează comunicarea, colaborarea și actele altruiste. Baza acestui sentiment o constituie relațiile cu mama, afecțiunea reciprocă dintre mamă și copil.”

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic ș.a. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectele casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să-i asigure copilului mijloacele materiale și de spațiu necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul din punct de vedere cognitiv. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicată substituția copilului de la sarcinile școlare. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de ceea ce îi aparține.

Principala condiție ca un copil să primească o educație corectă o reprezintă capacitatea părinților de a o face, și în același timp, intensitatea și sinceritatea iubirii părinților.

Totul se începe și se învață mai întâi în familie. „*Dacă copilul nu învață să iubească în familie, de la părinții săi, unde va învăța să iubească?* Dacă nu s-a deprins încă din copilărie să caute fericirea tocmai în fericirea reciprocă, în ce porniri rele și vicioase o va căuta când va ajunge la vârsta maturității? Copiii preiau totul și imită totul...”

BIBLIOGRAFIE:

Cosmovici, Andrei, **Psihologie generală**, Editura Polirom, Iași, 1996;

Maica Magdalena **Sfaturi pentru o educație ortodoxă a copiilor de azi**, Editura Deisis, Sibiu, 2006;

Tănăsescu-Vlas, Adrian, **Viața de familie**, Traducere din limba rusă, Editura Cartea Ortodoxă, Alexandria, 2009;

Țârcovnicu, Victor, **Pedagogie generală**, Editura Facla, București, 1975;

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. Arieșanu Liliana

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Cei șapte ani de acasă

Prof. Arion Ioana Monica
Liceul „Simion Stolnicu” Comarnic

Orice construcție solidă, durabilă presupune existența unei baze solide, a unui sacrificiu. Dacă-l privim pe om ca pe o construcție, baza acestui edificiu este reprezentată de primii ani ai vieții, de binecunoscuții cei șapte ani de acasă. Cu cât mai consistent este acest fundament, cu atât omul se va dezvolta armonios, ca trăi o viață demnă, echilibrată, corectă, iar sacrificiul în cinstea acestui edificiu este adus de familie, locul în care ființa umană se naște și își trăiește prima perioadă a vieții, intermediarul între societatea globală și copil, locul unde se modelează principalele componente ale personalității.

Dintre toți factorii educației, familia exercită o influență imensă, de cele mai multe ori implicit, ascuns, indirect. Din aceste medii, copilul absoarbe primele impresii, își formează conduite prin imitare și contact direct. De fiecare dată, copiii fac sau cred precum părinții, imitând comportamentele acestora, de aceea este nevoie ca părinții să fie conștienți de această grea misiune pe care o primesc odată cu binecuvântarea de a fi părinți. Din păcate, societatea actuală se concentrează din ce în ce mai mult pe bunurile materiale, părinții se concentrează să aducă acasă cât mai mulți bani, pentru ca fiii lor să aibă tot ce le trebuie, uitând ceea ce este cu adevărat important și anume bunurile spirituale. În loc să se joace cu copiii lor, să le cânte și să le citească, să-i ducă la biserică și să le descopere frumusețile Universului, să-i învețe adevăratele valori, părinții le trântesc în brațe tablete și telefoane performante, le achită abonamentele la internet și consideră că au făcut totul. Apar din aceste medii niște copii dezorientați, care nu știu încotro să se îndrepte pentru că nu au pe nimeni alături, pe nimeni care să le arate drumul cel bun. Se vor zbate în societate să-și caute drumul, auzind deseori grelele cuvinte: tu, nu ai cei șapte ani de acasă! Dar vina nu le aparține, poate că nu aparține în totalitate nici părinților lor care nu au știut ce să le ofere deoarece ei înșiși, născuți în anii de libertate de după 1989, n-au știut ce să facă cu această libertate. Au împrumutat de la străini doar ceea ce le-a plăcut, fără să fie conștienți de faptul că străinii au un fundament cultural, spiritual pe care ei nu-l au. De aici eșecul.

Singura șansă a unui astfel de copil rămâne conștientizarea faptului că educația sa timpurie a eșuat și dorința autoformării. Copilul trebuie să-și dea seama că ceea ce a văzut în jurul lui nu e neapărat cel mai valoros lucru, că ceea ce îi propovăduiesc profesorii și educatorii chiar nu sunt aberații și, în felul acesta, să ajungă să-și autopropună scopuri și obiective, să-și autoorganizeze activitatea de învățare, să-și autoevalueze performanțele obținute. Salvarea se va găsi astfel în el însuși, atunci când familia eșuează.

Să nu ne pierdem însă speranța! Cu toții știm că rezolvarea se află în iubire. Iubirea pe care părinții o arată copiilor lor le va permite acestora din urmă să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe, să aibă atitudine de învingător. Copilul iubit de părinți se simte protejat, lucru care îi va asigura deschiderea spre învățare, spre formarea unui caracter. Părintele care va ști să fixeze limite cu calm și afecțiune va avea un copil responsabil. Cel care îi va arăta ce este respectul va avea un copil politicos, sociabil, deschis. Cel care știe când să-și pedepsească/răsplătească copilul va culege roadele o viață întreagă, căci spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă vor asigura succesul copilului.

Așadar, ceea ce ai învățat în primii ani ai vieții vor face din tine un edificiu durabil care nu se va pleca precum trestia la prima adiere de vânt, iar totul are rezolvare dacă nu uităm să iubim!

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof.inv.preș. Arnăutu Nicoleta
Grădinița Nicolae Bălcescu

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Rolul educației în familie - “cei șapte ani de-acasă”

ARSENE CARMEN

Educația este un fenomen socio-uman care asigură transmiterea acumulărilor teoretice (informațiilor) și practice (abilităților) obținute de omenire de-a lungul evoluției social-istorice tinerelor generații, formându-se personalitatea necesară desfășurării de activități în plan social. Prin intermediul familiei, se realizează cel mai important “produs”- omul pregătit și creativ, factorul esențial al dinamizării progresului și dezvoltării societății. Educația nu presupune numai pregătire școlară, ci este un flux continuu de influențe modelatoare și transformatoare exercitate pe tot parcursul vieții individului, rolul determinant avându-l familia.

Una dintre cele mai importante funcții ale unei familii constă în educarea și formarea tinerilor în vederea integrării lor optime în viața și activitatea socială. Părinții exercită direct sau indirect influențe educativ-formative, educațional modelatorii asupra copiilor. Climatul educațional familial lasă o amprentă destul de marcantă întregii personalități a copilului. Acest climat, care poate fi atât pozitiv cât și negativ, se interpune ca un filtru între influențele educative exercitate de părinți și achizițiile comportamentale realizate la nivelul personalității copilului.

Educația primită în primii ani de viață, mai poartă și denumirea de “cei șapte ani de-acasă” și depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copii și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Prin lipsa celor „șapte ani de acasă”, oamenii etichetează pe aceia care se prezintă într-o formă nemodelată, aprecierile făcându-se asupra formei și asupra fondului omenesc. În această categorie sunt introduși cei neglijenți în vestimentație, cei lipsiți de atitudini politicoase, cei ce nu știu să se comporte adecvat la masă, adică cei stângaci sau dezordonați în obiceiuri. În aceste cazuri, aprecierea este oarecum greșită și pur formală. În realitate trebuie considerați ca “lipsiți de cei șapte ani de acasă” cei care în copilărie nu s-au dezvoltat din punct de vedere psihic și nu au o comportare firească în viață. Educația trebuie să urmărească, pe lângă obiective, să facă din fiecare copil un adolescent politic și responsabil.

În mod normal, psihicul unui copil este influențat de condițiile lui de viață și de educația primită în casa părintească. Drept urmare, exemplele bune din viața familială vor influența în mare măsură comportarea lui psihică. Educația copilului trebuie să fie astfel orientată, încât el, însușindu-și modurile de acțiune ale părinților, să se călăuzească după ele în practică. Părinții trebuie să vegheze pentru ca propriii copii să capete un ansamblu de trăsături morale și intelectuale necesare formării unei personalități superioare. Educarea lor trebuie să fie dirijată spre obținerea modificărilor de caracter favorabile unei comportări superioare individuale și sociale. De aceea, părinții trebuie să lupte pentru ca orizontul moral și intelectual al copilului să fie în continuă dezvoltare. Copilul nu trebuie considerat ca o statuie de bronz care are un loc fixat, din care nu mai poate fi schimbată, el trebuie să fie activ și adaptabil, iar părinții au datoria permanentă de a-l face să progreseze, să se perfecționeze și să-și mărească mereu valoarea umană. Formarea personalității la copil este dependentă de inteligența lui, de gusturile și elanurile lui, de instructajul primit anterior. De asemenea, o componentă a personalității unde părinții pot interveni și este de dorit să o facă, este caracterul. Caracterul reprezintă atitudinea omului față de realitățile întâlnite în viață, privind însușirea permanentă și persistentă a unui fel de a fi, caracterizat prin purtare cinstită, corectitudine psihică și voință fermă. Acest fel de manifestare trebuie să fie însușit de copil încă din perioada preșcolară, când trebuie să se înceapă pregătirea lui pentru a avea o comportare civilizată. Nu trebuie să se confunde caracterul cu temperamentul, deși între ele există legături și ele se pot influența reciproc. Nici caracterul și nici temperamentul unui copil nu se naște vicios, sau demn, curajos, vanitos, ipocrit, dar poate deveni așa pe parcursul vieții. Cu alte cuvinte, mediul dă formare definitivă a omului, după cum și el influențează mediul, educația influențând în mod covârșitor formarea caracterului unui copil. Pentru a aprecia la justa valoare caracterul unui copil, trebuie să-l apreciem după atitudinea lui față de munca școlară, față de membrii familiei, față de persoana lui.

Copilul care este lipsit de caracter, disprețuiește munca, este leneș și lipsit de spirit de inițiativă, prezintă o înclinație spre o muncă de rutină, nu este loial fata de prieteni. Copilul cu caracter bun este modest și politic cu oamenii cu care vine în contact, are o comportare prietenoasă cu cei din jurul său, este corect în relațiile cu ceilalți copii, nu se îmbracă extravagant, este manierat și în vorbire nu folosește fraze răsunătoare. Modestia lui nu-l împiedică să fie autocritic și foarte pretențios față de sine însuși. Are

încredere în forțele lui proprii. Nu umilește pe nimeni, totuși trăiește într-o independență rațională. Un copil cu un caracter frumos nu respinge contactul cu alți oameni, judecă și acceptă sfaturile și îndrumările pe care le consideră folositoare.

Copilul cu un caracter defectuos este înfumurat, trufaș, arrogant, disprețuitor față de colegii săi, are o autoapreciere exagerată, nu suportă contraziceri, evită sarcinile, este un negativist. De obicei, încăpățânarea unui preșcolar este un capriciu al copilului alintat, crescut într-o atmosferă de adorație.

Așadar, un colectiv familial bine încheșat are o mare influență în formarea caracterului. Copilul nu este influențat atât de sfaturile, cât de exemplele pe care le constată în familia sa. El este mai influențat de ceea ce vede, decât de ceea ce i se spune. O morală plicticoasă mai mult dăunează decât folosește. De aceea, oferă-i exemplul personal și învață-l să se poarte frumos, stabilește limite în comportamentul lui, comunică cât mai mult cu el, învață-l să iubească natura, lasă-l să se bucure de copilărie, învață-l să-și exprime emoțiile și bucuriile, învață-l să spună mereu adevărul și petrece cât mai mult timp cu el.

BIBLIOGRAFIE

1. BONTAȘ, Ioan, 2007, *Tratat de pedagogie*, București: Editura Bic All.
2. CUCOȘ, Constantin, 1996, *Pedagogie, Iași*: Editura Polirom.

Cei șapte ani de acasă

Profesor Asavei Ionela

Atunci când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu". Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Bibliografie: jurnalul.ro

Cei 7 ani de acasă

Metode de învățare a comportamentului social

Prof. Înv. Preșcolar Atănăsoaie Ana Maria

GPN „Căsuța poveștilor”

Adaptarea copiilor la cerințele mediului este asigurată de dezvoltarea competențelor socio-emoționale. Abilitățile sociale ne permit integrarea în mediul în care trăim indiferent că este vorba de grădiniță, școală sau grupul de prieteni.

Competențele sociale se referă la abilitatea copiilor de a stabili și întreține relații funcționale cu ceilalți copii și adulții din viața lor. Aceste competențe facilitează interacțiuni pozitive, corespunzătoare în raport cu normele culturale. Pornind de la abilitățile sociale se dezvoltă competențele sociale care reprezintă o caracteristică a persoanelor capabile să producă influențe dezirabile asupra altor persoane. Comportamentele sociale ale copilului se învață explicit prin comportamentul adultului, prin modul în care el reacționează în diferite situații. Comportamentele sociale nu se învață din ceea ce spune adultul, mai ales dacă ce spune vine în contradicție cu ceea ce face.

Regula -premisă de învățare a comportamentului social

Potrivit Petrovai, D, (2012, p. 42), regula este un instrument de învățare a autocontrolului. Respectarea unei reguli presupune dezvoltarea la copii a abilităților de planificare și inhibare a unor comportamente atunci când li se solicită sau când se află într-o situație nouă. La vârsta preșcolară, copiii prezintă un control redus al inhibiției și implicit al modului de comportare, datorită nivelului redus de dezvoltare a sistemului nervos. Preșcolarii manifestă reacții comportamentale spontane, incapacitate de amânare a recompensei imediate și toleranță redusă la frustrare. Din acest motiv copiii au nevoie de sprijinul adulților pentru a învăța autocontrolul, iar regulile oferă contextul necesar. Nu orice fel de regulă are potențial de învățare, ci regula care exprimă clar așteptarea adultului din perspectiva a ceea ce trebuie să facă copilul sau cum să se comporte. Acest tip de control a fost denumit controlul comportamentului prin limbajul celorlalți.

Regula orientează comportamentul copiilor într-o situație socială. Copiii au nevoie permanentă de sprijin din partea adulților în ceea ce privește recunoașterea și respectarea regulilor de comportament în anumite contexte. Copiii învață cel mai bine anumite comportamente sociale atunci când sunt stabilite clar regulile și limitele. De exemplu: „dacă vrei jucăria lui Radu trebuie să o ceri. El nu se va mai juca cu tine dacă îi vei lua mereu jucăria”.

Regulile creează contextul potrivit pentru o desfășurare optimă a activităților în cadrul grădiniței. De exemplu, pentru a se evita conflictele dintre copii o regulă importantă la grupă se referă la împărțirea jucăriilor: „jucăriile sunt pentru toți copiii”.

Regulile trebuie să fie clare, să exprime așteptările adulților privitor la modul în care copiii trebuie să se comporte și să fie urmate de consecințele nerespectării lor.

Condiții care facilitează învățarea și internalizarea regulilor:

a) *Verbalizarea și reamintirea permanentă a regulilor de către adulți.* Datorită nivelului redus de dezvoltare a atenției selective, a distractibilității crescute la stimuli irelevanți și a capacității reduse de operare la nivelul memoriei de lucru, copiii de vârstă preșcolară trebuie să fie familiarizați cu regulile aferente fiecărei situații prin verbalizarea permanentă a acestora, ori de câte ori de află în acea situație. De exemplu: „Acum mergem la masă pe rând. Dacă fugim ne ciocnim unul de celălalt cădem și ne lovim.”

b) *Aplicarea imediată a consecințelor logice în cazul încălcării unei reguli.* Cea mai bună modalitate prin care copiii învață regulile este să le testeze. Testarea este o modalitate prin care copiii testează limitele impuse de adulți, pentru a vedea ce se întâmplă. Dacă adultul nu are un răspuns imediat - nu aplică o consecință imediată pentru încălcarea regulii, copiii învață să ignore pe viitor regulile formulate de adulți. În concluzie, formularea unei reguli creează doar contextul propice pentru manifestarea comportamentului așteptat nu garantează în mod automat respectarea ei. Prin urmare ceea ce facilitează învățarea regulii este aplicarea consecințelor logice în caz de nerespectare.

c) *Internalizarea regulilor prin repetarea lor permanentă de către adulți în contextele asociate.* Pentru a interioriza cât mai bine regulile este necesar ca adulții să repete în mod permanent regula copilului.

Regula devine un reper intern de reglare a comportamentului atunci când copiii integrează cerințele și explicațiile adulților în limbajul propriu (Elias și Berk, 2002). De exemplu, dacă educatoarea îi arată unui copil cu degetul propria ureche reamintindu-i astfel regula „să folosească vocea de interior” pentru că „ne dor urechile dacă este gălăgie” și el va să spună „Să folosesc vocea de interior pentru că ne dor urechile?” înseamnă că acel copil are regula internalizată.

Recomandări pentru învățarea și internalizarea regulilor:

- Identificarea întâi a nevoii și abia apoi oferirea regulii: „Toți copiii vor să își spună punctul de vedere. Vorbind unii peste alții nu reușim să ne auzim și să ne înțelegem. Regula - vorbim pe rând- ne ajută se ne înțelegem mai bine, să auzim ce spune fiecare și să aflăm cât mai multe lucruri noi”;

- Stabilirea regulii și a consecințelor ei împreună cu copiii;

- Formularea regulii într-o manieră pozitivă: „În grupă mergem, afară alergăm” în loc de „Nu alerga!”;

- Folosirea unor cuvinte simple și a formulărilor scurte: „Vorbim pe rând” în loc de „Nu vorbim unii peste alții”;

- Stabilirea unor consecințe relevante pentru încălcarea regulilor. Consecința trebuie să aibă o legătură logică cu comportamentul: „Regula este să spui te rog să-mi dai. Pentru că ai smuls jucăria, aceasta va fi înapoiată colegului tau pentru 3 minute după care vei încerca să încerci să o ceri din nou”;

- Acordarea sprijinului în reamintirea regulilor asociate unui context acolo unde copilul are nevoie de ele;

- Acordarea unui timp copiilor pentru învățarea regulilor asociate unor comportamente complexe;

Unele comportamente au nevoie de învățare prin exersare continuă. Studiile arată că la vârsta preșcolară un copil are nevoie de o lună de zile de exercițiu pentru a învăța un comportament.

Dezvoltarea rutinelor la preșcolari

Rutinele sunt activități reper după care se desfășoară activitatea unei zile. Ele sunt o succesiune de acțiuni care se desfășoară în aceeași ordine în fiecare zi, acoperă nevoile de bază ale copilului și contribuie la dezvoltarea lui globală. Rutinele specifice învățământului preșcolar sunt: sosirea copilului la grădiniță, întâlnirea de dimineață, momentele de servire a mesei, perioada de relaxare de după amiază, plecarea copiilor acasă.

Rutinele oferă copiilor sentimentul de siguranță deoarece le permite să recunoască ceea ce urmează să se întâmple într-un anumit context și modul în care trebuie să se comporte. Rutinele permit copiilor să anticipe ceea ce urmează să se întâmple și astfel vor fi mai cooperanți.

Prin intermediul rutinelor preșcolarii își dezvoltă abilitățile sociale. De exemplu: salutul asociat momentului de venire și plecare de la grădiniță este o rutină care se învață prin exersare. Trecerea de la o activitate la alta poate fi pentru copii mai ușor sau mai dificil de realizat, în funcție de temperament. Astfel rutinele îi ajută pe copii să coopereze în perioadele de tranziție. Pentru a dezvolta abilitatea preșcolarilor de a face singuri trecerea de la o activitate la alta este nevoie de multă atenție din partea cadrelor didactice. Tranzițiile sunt activități de scurtă durată care fac trecerea de la un moment de rutină la alte categorii de activități de învățare sau de la o activitate de învățare la alta în diverse momente ale zilei. Acest tip de activitate este diferit în funcție de vârsta copilului, de context sau de calitățile cadrului didactic. Ele pot lua forma unui mers ritmat a unei activități pe muzică, a unei numărători, frământări de limbă sau un joc cu text și cânt.

Recompensa – modalitatea de învățare a comportamentului social

Recompensele sunt instrumente pe care adulții le folosesc atunci când doresc să crească frecvența sau durata unui comportament, sunt consecințe care cresc probabilitatea ca acesta să se repete. Există mai multe tipuri de recompense:

- Materiale: buline, cadouri, bani;

- Sociale: încurajare, aprobare, apreciere, acceptare, laudă;

- Activități preferate: vizionarea unor desene animate, jocuri pe calculator.

Recompensa oferită copiilor pentru manifestarea comportamentelor prosociale – de a-i ajuta pe ceilalți îi va face pe copii să acorde pe viitor ajutorul într-o mai mică măsură deoarece își vor comuta atenția de la a face un lucru firesc la a face pentru a primi ceva. Pentru a fi eficientă recompensa materială – bulinuțe, stimulente trebuie folosită ca instrument care facilitează creșterea frecvenței comportamentului dezirabil în faza de învățare a unui comportament nou și apoi trebuie retrasă după ce copilul a dobândit comportamentul.

Recompensa verbală, lauda este o alternativă eficientă deoarece dezvoltă motivația intrinsecă a copilului. Lauda este un mesaj de evaluare pozitivă transmis de o persoană pentru performanțele, rezultatele obținute de o altă persoană. Spre deosebire de mesajul de încurajare: „Poți să o faci!”, care pune accent pe acțiunea viitoare și apare ca răspuns la performanțele slabe obținute în prezent, lauda vizează rezultatele din prezent și se referă concret la ceea ce i-a reușit copilului. Lauda este un proces complex de comunicare socială, iar pentru a fi eficient mesajul transmis trebuie să fie sincer și în concordanță cu nivelul de dezvoltare și potențialul de înțelegere a receptorului.

Bibliografie:

Boca, C coord., Nicolae, I., Secieru, A., Ștefănescu, D., Ionescu, M., coord, MECT, PRET (2008), Modul 7 Să construim împreună ce 7 ani... de acasă, Educația 2000, București.

Ștefan, C., Kallay, E. (2007), Dezvoltarea competențelor socio-emoționale la preșcolari, Editura Asociația de Științe Cognitive din România.

Petrovai, D., Petrică, S. (2010), Ghid de dezvoltare a abilităților de viață ale copiilor, Fundația copiii noștri, București.

Petrovai, D., Iliescu, M., (2011). Dezvoltarea abilităților socio-emoționale ale copiilor în vârstă de 3-10 ani, Fundația copiii noștri, București.

The First Years of Good Family Upbringing

By Magda Avadanei

Motto: "Blessed is the mother who gave you birth!> But He replied, <Blessed rather are those who hear the word of God and obey it>..." Luke 11, 27

Giving birth to a child does not by all means make us parents, but mainly giving them a good education raises us to this exceptional dignity. The first years of good family upbringing means early childhood education until the age of seven at home. During the early years, most of our children`s time is spent with us, at home.

There is no greater art than the art of educating the child`s soul, of training his mind. He who practices this art must be more talented than a painter or a sculptor. What is frail and delicate can be moulded in any shape. But just like painters and sculptors strive meticulously with their works, just the same we, parents, should strive for the perfection of such wonderful icons of God. Day by day, artists contemplate their works, taking away the surplus and adding what is necessary. Just like sculptors do, parents should use their time to sculpt brilliant statues for eternity.

A relevant mark in family upbringing is teaching our children good manners, for the reason that we help them develop strategies for being successful in their relationships with other people. We are not born with good manners, but fortunately when children are young, they are learning sponges. They need to be shown over and over how to behave in certain situations, so that they do not feel unsure or embarrassed. Every new experience, every behaviour they adopt is an investment in a more fruitful future. Teaching good manners brings forth important social skills they can use throughout their lives.

The ABC of good manners:

- A – Always **ask** for permission! **Appreciate** the helping hand!
- B – **Be** polite: say `Please!` and `Thank you!`. **Be** punctual!
- C – **Care** for other people`s feelings!
- D – **Do** good things to everyone! Treat others as you would like to be treated!
- E – **Excuse** me!` is the key to every conflict!
- F – **Finish** your chores in time!
- G – **Greet** people you know!
- H – **Help** others!
- I – **Ignore** other children`s bad language!
- J – **Join** the smart!
- K – **Keep** your hands always clean!
- L – **Listen** when others are speaking!
- M – Don`t **make** fun of people!
- N – **Never** pick your nose!
- O – **Obey** your parents!
- P – **Pick** after yourself!
- Q – **Quarreling** is a bad habit!
- R – **Respect** other people`s things!
- S – **Say** `I`m sorry!`
- T – Don`t **talk** to strangers!
- U – **Use** a tissue!
- V – Keep your **voice** down!
- W – **Wait** for your turn!

Thus, the most important fortune that we can pass on to our children is a moral education, not the money, but the virtues. There is no other thing stronger than virtue, nothing equals virtue. So let us teach our children to honor it and to place it above all things.

If we imprint the good teachings in his soul from an early age, no one can take those away, as they, just like the sealing wax, harden in time, forming a bond difficult to separate without noticeable tampering. Parents are those who will take delight in a good child, and then God.

Familia, mediul socio-educational. Importanța celor șapte ani de acasă

Prof. Avram Anca - Mihaela
Liceul Tehnologic „Elie Radu”, București

„Familia constituie elementul natural și fundamental al societății și are dreptul la ocrotire din partea societății și statului” conform Declarației universale a drepturilor omului.

Legislația din România, îndeosebi „Codul familiei”, dar și Legea Învățământului (legea nr.1/2011) statuează drepturile, îndatoririle și funcțiile familiei în conformitate cu „Declarația universală a drepturilor omului”, cu cerințele societății civile democratice și a statului de drept.

Familia, ca nucleu fundamental al societății, îndeplinește următoarele funcții: funcția biologică, funcția economică, funcția de socializare, funcția educativă.

Funcția biologică este funcția prin care familia asigură perpetuarea speciei.

Funcția economică. În condițiile economiei de piață, crește funcția economică, care trebuie să asigure baza materială necesară satisfacerii nevoilor de alimentație, îmbrăcăminte, încălțăminte etc. a tuturor membrilor familiei, astfel părinții trebuie să rezolve problemele economice ale familiei prin folosirea chibzuită a veniturilor. Statul își menține și el anumite elemente ale funcției economice, contribuind la asigurarea educației, sănătății și protecției sociale a familiei.

Funcția de socializare. Familia reprezintă nucleul de bază al societății în care se formează și acționează relațiile interumane, sociale și civice la nivel de microgrup social și în mod firesc contribuie la socializarea membrilor ei, a copiilor îndeosebi, dezvoltând relații de înțelegere, de cooperare de respect, de ajutor reciproc, de rezolvare în comun a o serie de trebuințe materiale, spirituale, sociale etc. problemele planificării familiale, a educației sexuale, a contracepției și a consecințelor negative ale necunoașterii lor reprezintă o îndatorire deosebită a familiei, a școlii și a altor factori socio-educationali.

Funcția educativă. Creșterea și educarea copiilor reprezintă îndatoriri și responsabilități deosebit de importante ale familiei, oricare ar fi dificultățile economice sau de altă natură. Mediul educogen familial are influențe deosebit de puternice, asupra formării personalității copilului, a comportamentului lui, care și menține forța educativă uneori toată viața, fapt pentru care se acordă o importanță deosebită educației celor șapte ani de acasă.

După intrarea copiilor la grădiniță sau la școală, funcția educativă a familiei nu încetează, ci ea continuă cu aceeași importanță, realizându-se, însă, într-o ipostază nouă, de interacțiune a funcției educative din familie cu funcția educativă a instituțiilor de învățământ. De altfel, funcția socio-educativă a familiei nu încetează toată viața, căci și atunci când au ajuns adulți și și-au întemeiat o familie, părinții îi consideră tot copiii lor și pot, oricând, să vină cu un sfat bun pentru ei.

Abandonarea sau diminuarea funcției educative constituie cauza primordială a neîmplinirii copiilor și adolescenților, a apariției și amplificării delincvenței juvenile, a tuturor deviațiilor și a infracțiunilor săvârșite de copii și de tineri.

Bibliografie:

1. Boudon R., Besnard P., Cherkaoui M., Lecuyer B. P., 1996, Dicționar de sociologie, Editura Univers Enciclopedic,
2. Cristea S., 2002, Dicționar de pedagogie, Editura Litera Educational,
3. Dolean I., Dolean D. D., 2001, Meseria de părinte, Editura Aramis,
4. Moisin A., 2001, Arta educării copiilor și adolescenților în familie și în școală, Editura Didactică și Pedagogică,
5. Nedelcu Elena, 2009, Sociologie: Concepte, Teorii, Fundamente, Editura Universitară
6. Segalen M., 2011, Sociologia familiei, Editura Polirom,
7. Sillamy R., 1998, Dicționar de psihologie, Editura Univers Enciclopedic,
8. Ștefan M., Lexicon pedagogic, 2006, Editura Aramis,
9. Tomșa Gh., 2005, Dicționar de consiliere și orientare, Editura Credis,
10. Vărășmaș Ecaterina, 2008, Intervenția socio - educațională ca sprijin pentru părinții, Editura Aramis.

Cei șapte ani de-acasa

Învățător Avram Elena Alina Școala Gimnazială, Comuna Cărbunești

Construcția celor „7 ani de acasă” este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri. Atunci când construim împreună trebuie să fim conștienți de importanța fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine suntem „noi” și cine suntem fiecare dintre noi.

În perioada preșcolară copiii înțeleg cauzele emoțiilor și comportamentelor celorlalți și le vor integra în schemele de comportament social.

Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Copilul dobândește competențe emoționale:

- prin reacțiile părinților sau ale educatorilor la emoțiile exprimate de el;
- prin discuțiile despre emoții;
- prin exprimarea propriilor emoții.

Câteva momente esențiale în dezvoltarea copilului cu vârsta cuprinsă între 3 și 6/7 ani, momente care vor produce comportamente și emoții specifice și care necesită o atenție deosebită.

1. În jurul vârstei de 3 ani, copilul începe să fie din ce în ce mai conștient de sine, de abilitățile și competențele sale. Este în permanentă dorință de asumare a autonomiei, încercând să eludeze toate limitele și regulile impuse de mediul social. Totodată, nu stăpânește abilitățile și competențele emoționale.

Starea sa este ambivalentă, între dorința de autonomie și dependența și iubirea de părinte. Această ambivalență crează un comportament opozant al copilului în relație cu adultul: spune „nu” foarte des, bate din picior când dorește ceva, iar la orice interdicție, începe să plângă sau să râdă, fără sens pentru noi. Este un moment greu de trecut și copilul trebuie înțeles și ajutat să depășească această situație.

Dacă atitudinea noastră se menține constantă, fermă și caldă, copilul se va orienta în funcție de reacțiile noastre și se va simți în siguranță, fapt care va atenua această tensiune.

Copilul trebuie să fie ajutat să își exprime sentimentele, emoțiile, chiar dacă nu le poate descrie. Vorbind cu el, îl ajutăm să își descopere emoțiile, să și le definească, punându-le nume. Dincolo de comunicarea blândă, putem să-i oferim ocazia de a se juca cu jocuri sau jucării care îl ajută să se detensioneze: jocul cu apa, cu nisipul, plastilina, jucării care se pot lovi, poate desena și picta.

2. Între 18 luni și 5 ani, copiii încep să fie preocupați din ce în ce mai mult de organele sexuale și mai ales de diferențele dintre fete și băieți. În această perioadă se fac achiziții referitoare la noțiunea de sex și diferența de gen.

3. Între 2 ani și 5 ani, sentimentele copilului față de adultul de sex opus se amplifică și se nuanțează.

Admirația pe care copilul o are pentru adultul de sex opus este nelimitată, în timp ce adultul de același sex devine un rival pentru care are sentimente abivalente de ostilitate, iubire și vinovăție. Adesea adulții neagă aceste sentimente ale copiilor, însă trăirile copilului sunt intense, băieții și fetițele reacționând diferit.

Sentimentele copilului nu trebuie ironizate și nici sancționate. Copiii nu trebuie să ne audă vorbind cu alte persoane despre observațiile noastre, cu atât mai puțin nu trebuie să ne audă râzând de ele. Înțelegerea sentimentelor copilului de către părinți este importantă, precum este important pentru copil să se simtă în continuare iubit de ambii părinți. Nici manifestările lor de iubire, uneori exagerate, nu trebuie oprite, poate doar temperate.

De obicei, în jurul vârstei de 5 ani, interesul afectiv al copilului se mută spre alte persoane: doamna educatoare, o colegă sau un coleg de la grădiniță.

Copilul are nevoie să fie pus în situația experimentărilor „pe cont propriu”, alături de alți copii, în grupuri mici sau mai mari. El are nevoie să învețe să se sprijine pe propriile abilități și aptitudini în situația rezolvării de probleme (să găsească soluții atunci când își dorește să ajungă la o jucărie), în situația de negociere cu un egal de vârstă (în jocuri în care își construiesc reguli și pe care trebuie să le respecte), în situația în care trebuie să îndeplinescă sarcini împreună cu alții copii, deci să colaboreze (de

exemplu, când au de strâns jucăriile împreună).

Mediul care poate satisface aceste nevoi educative structurate este grădinița, prin valența formală a educației. Educația formală are un caracter planificat, sistematic, metodic, intensiv, este organizată, condusă și supravegheată de către cadrul didactic. Educația formală completează educația informală, oferită la vârste mici în cadrul familiei și educația non-formală care se realizează prin unele activități desfășurate în afara grădiniței și familiei.

Familia - partener în educația copiilor

Învățător Avram Lenuța Școala Gimnazială „Julia Hașdeu” Galați

Încă de la începutul secolului trecut, Kant - urmărind un proiect de emancipare a condiției umane - scria: "Părinții care au primit ei înșiși o educație sunt deja modele după care se îndreaptă copiii. Dar pentru a-i face pe aceștia mai buni, este necesar să facem din pedagogie un studiu; altfel, nu este nimic de sperat de la dânsa, iar educația este încredințată unor oameni cu pregătire rea".

Accelerarea transformărilor sociale, democratice, modificarea statutului copilului, dispersia familiei, încercarea de a restitui prestigiul educației familiale (pe care l-a avut până la introducerea învățământului obligatoriu), progresele sociologiei și psihologiei, precum și alte cauze au dus la înțelegerea faptului că orice sistem de educație rămâne neputincios dacă se izbește de indiferența sau de opoziția părinților. Școala capătă astfel o misiune suplimentară. Au existat întotdeauna educatori excelenți și părinți iubitori, care nu și-au pus probabil atâtea probleme și totuși au reușit foarte bine; dar poate că acest lucru era mai ușor într-o lume foarte statornică, în care tradiția avea ultimul cuvânt. Modificarea pe care au suferit-o, în curs de o generație sau două, relațiile dintre părinți și copii, dintre adulți și tineri, apare mai vădită în considerația pentru copilul ce "are semnificația de recunoaștere intimă și profundă a valorii persoanei copilului și de încredere în potențialul lui de dezvoltare" (Osterrieth).

Reproșurile care li se fac **părinților** privind colaborarea cu școala sunt:

- apatia (nu vin la reuniunile anunțate);
- lipsa de responsabilitate (așteaptă inițiativa profesorilor);
- timiditatea (lipsa de încredere în sine);
- participarea cu ingerințe (critică cu impertinență școala);
- preocupările excesive (exclusive) pentru randamentul școlar (notele copilului);
- rolul parental rău definit (nu înțeleg corect funcțiile și rolurile în educația copilului);
- contactele limitate cu școala (numai în situații excepționale, de criză, în comportarea copilului);

Informarea și formarea părinților în ceea ce privește școlaritatea copilului presupune, cel puțin, ca fiecare părinte să cunoască: obligațiile legale privind educația copilului, drepturile de care dispune pentru educația copilului, importanța atitudinii lui pentru reușita școlară a copilului, metodele de colaborare cu școala. În acest scop este necesar un dialog între profesori și părinți; profesorii trebuie să primească o pregătire în materie de relație cu părinții, iar competența lor în această materie trebuie considerată ca o aptitudine profesională; părinții trebuie să fie pregătiți pentru a juca rolul lor educativ în cooperare cu profesorii, școlile trebuie să asigure (asociațiilor) părinților asistența necesară.

Pentru o cooperare eficace se consideră necesară adoptarea unor comportamente corespunzătoare de către membrii consiliului profesoral: comunicarea liberă de informații, toleranța când limbajul profesional nu este înțeles de nespecialiști (dintre părinți), încurajarea dezbaterilor pe probleme educaționale majore (și nu doar discuții pe probleme administrativ-gospodărești), considerarea reciprocă a părinților și profesorilor ca parteneri.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic, ș.a. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate.

E nevoie ca școlile să răspundă necesităților părinților și să le acorde tot sprijinul pentru ca ei să se poată implica în procesul de învățare al copiilor. În același timp și părinții trebuie să acorde mai multă importanță educației copiilor, să fie un model pentru copiii lor. S-a constatat că atunci când părinții devin **parteneri** în educația copiilor, indiferent de mediul cultural sau economic al familiei, se simt rezultate în performanța elevilor, se asigură o mai bună frecvență a școlii, o reducere a abandonului școlar și o scădere a fenomenului delincvenței.

Parteneriatele dintre școală și familii pot:

- a. ajuta profesorii în munca lor;

- b. perfecționa abilitățile școlare ale elevilor;
- c. îmbunătăți programele de studiu și climatul școlar;
- d. îmbunătăți abilitățile educaționale ale părinților;
- e. dezvoltă abilitățile de lideri ale părinților;
- f. conecta familiile cu membrii școlii;

În **concluzie**, trebuie spus că cei doi factori educativi, familia și școala, trebuie să aibă același scop – formarea personalității umane integrale și armonioase.

BIBLIOGRAFIE:

- Cosmovici, A., Iacob, L.,(coord), Psihologie școlară, Polirom, Iași, 2005
- Orțan Florica, „Managementul educațional”, Editura Universității Oradea, 2004
- Păscaru, Băran, Adina, „ Parteneriat în educație” / familie- școală- societate, Editura Aramis, București 2004
- Popescu, M., „Implicarea comunității în procesul de educație”, Centrul Educația 2000+, Corint, București, 2000
- Stoian, M., Abecedarul părinților, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1972
- Șincan, E., Alexandru, Gh., „Școala și familia”, Editura „Gheorghe-Cârțu Alexandru”, Craiova, 1993

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

Prof. înv. primar Avram Mariana
Școala Gimnazială Derșida, județul Sălaj

„ Copilul ajunge pentru părinții săi, după educația care o capătă: răsplată sau pedeapsă.” Jean Jacques Rousseau

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

❖ **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

❖ **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

❖ **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

❖ **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

❖ **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celeia care servește masa.

❖ **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

❖ **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

BIBLIOGRAFIE:

Codul bunelor maniere pentru copii, Michiela Poenaru, Editura Coresi, București, 2012

CHILD DEVELOPMENT AND EARLY LEARNING

**PROF. AVRAMESCU AMALIA ELENA
SCOALA GIMNAZIALA SINTAMARIA-ORLEA
JUD. HUNEDOARA**

“The first years are the most important in life of every child as they set the basis for overall success in life. They are also very important for every society as this is the best chance to influence future prosperity, inclusiveness and social stability. Early childhood development is considered to be the most powerful tool to address inequities, a chance to provide opportunities to all children to develop their full potential. Every child is needed, and every child has the right to get a good start“, declared Mrs. Tanja Radocaj, Unicef Representative for Bulgaria.

The first seven years of a child's life are fundamentally important. They are the foundation that shapes children's future health, happiness, growth, development and learning achievement at school, in the family and community, and in life in general.

Children learn more quickly during their early years than at any other time in life. They need love and nurturing to develop a sense of trust and security that turns into confidence as they grow.

All children have the right to be raised in a family and to have access to quality health care, good nutrition, education, play and protection from harm, abuse and discrimination. Children have the right to grow up in an environment in which they are enabled to reach their full potential in life. It is the duty of parents, other caregivers and family members, communities, civil society and governments to ensure that these rights are respected, protected and fulfilled.

Every parent knows that there are times when you just need good, honest, sensible advice. Chilcare expert Peggy Vance has used her wealth of experience to give some wonderful tips for mums and dads in her book “1000 top tips for mums and dads (How to keep your kids healthy, safe and smiling)”. It is packed with brilliant suggestions about how you can make your child's early years as fun, imaginative and secure as possible, as well as failsafe advice to ensure that you deal with the highs and lows of parenting without going crazy –and still find time for yourself.

Babies and toddlers:

- Know that breast is best. Unless there is a good reason to use formula ,stick with breast milk. Even a month of exclusive breastfeeding will benefit your child's immune system, brain development and long-term health. Mixed feeding ,where breast milk is supplemented by formula, should be delayed for as long as possible, particularly when babies are born into a family with a history of eczema, asthma or hay fever.

- Limit visitors to your new baby, ideally to immediate family only. If you can't avoid seeing a lot of people ,group visitors into one part of the day so that for the majority of the time you can relax, rest and recuperate.

- Look at each other. Your new baby can't focus beyond around 30 cm, which is about the distance from your breast to your face. Stay close when playing or chatting so as to have eye contact.

- Massage your baby. Fretful babies can be soothed and calmed by gentle caresses.

- Provide activity toys. Choose colourful, textural and noisy for young babies . The more the toy does ,and the easier it is for babies to handle , the more they'll engage with it.

- Allow noise. A baby should be able to sleep through noise. Babies like to know that they are near to people and have not been abandoned.

Young children:

- Keep a funny book . From the moment they star to speak ,get a big blank book in which to write down all the wonderful things your kids say. In later years this book will be a treasured family keepsake and will give you and your children a big laugh.

- Explore the senses. Make connections between different sensual experiences :sight, sound, smell, taste and touch.

- Work out the meaning of what your kids say. Young children's speech can be very disjointed. Often kids burble on about seemingly unconnected things and it's all too easy not to hear. If you do listen

really hard, you'll be surprised by how much sense can be construed from the kaleidoscope of infant speech.

- Insist upon plates. Young children can be fantastically messy eaters. From an early age, train them not to wander about while eating, to eat over a plate or surface and to be mindful of how much mess they are making.

- Use metaphors and similes. The capacity to take connections between things is the basis of imagination, so share with your kids any associations that occur to you :” Those parachutes look like jellyfish in the sky .” ” The water coming out of the tap looks plaited, just your hair is now.” “Look at your shadow –you are a giant statue.”

Older children:

- Be liberal enough that your children don't need to lie to you. Allow them to share with you the inevitable milestones of growing up.

- Baby your older children when they need it and there's no one else around to make them feel self-conscious. Tuck them into bed, cuddle them, stroke their hair and whisper your love to them. Soothe away cares just as you did when they were little.

- Teach baby care, for two main reasons ,so as to bring up useful and responsible young adults who could safely babysit, and- even more importantly – to demonstrate the never –ending work involved in caring for an infant.

“As parents we all know that investing early in our kids means not only giving them food and clothes: it means giving them attention and love. As economists we are all convinced that each dollar spent in early childhood development pays off. In return, all these investments are transformed into better life choices and wealthier society”, Markus Repnik, World Bank Country Manager for Bulgaria, Czech Republic and Slovakia said.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof.înv.primar Avramov Ana

Școala Gimnazială ”Milivoi Trifunșchi” Sânpetru Mare

Structura : Școala Gimnazială ”Academician Profesor Doctor Ioan Munteanu”

Igriș, județul Timiș

Cei șapte ani de-acasă sunt esențiali în formarea caracterului unui copil, aceasta fiind perioada în care micuțul deprinde obiceiuri sănătoase și maniere elegante.

Când este mic, copilul, “absoarbe” precum un burețel tot ceea ce vede în jur și mai ales la părinții săi. Astfel, primul pas în educația copilului este atenția pe care o acordă acestuia “modelului” acestuia. Atâta vreme cât ei se vor comporta exemplar, cel puțin în fața copilului, micuțul va copia doar comportamentele pozitive. Reacțiile părinților în fața diversilor stimuli (atât negativi – enervanți – cât și pozitivi – felul în care se arată bucuria și entuziasmul) este aproape identic învățat de copilul vostru. Vocabularul, cuvintele pe care le folosesc, faptul că se cere iertare când se greșește sau se spune “te rog” înainte să fie cerut un lucru sau “mulțumesc” îi arată copilului modul în care acesta trebuie să se comporte cu cei din jurul său.

În primii 6-7 ani de viață copilul își dezvoltă anumite abilități sociale și personale și modul în care acestea se dezvoltă este strict influențat de părinți, dar și de educatorii din grădiniță.

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Când vorbim despre cei 7 ani de-acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de-acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Dar educația primită în cei 7 de-acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

✓ **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

✓ **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

✓ **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

✓ **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

✓ **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celeia care servește masa.

✓ **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că

recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

✓ **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni.

Trebuie încurajat să se exprime, să fie lăsat să termine ce are de spus și să nu i se facă observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Nu trebuie uitat că acum copiii își pot însuși noțiunile de adevăr, dreptate, dragoste de neam, dragoste de aproape, credință, încrederea în sine, etc. În familie învățăm să fim umani. În socializarea realizată la nivelul familiei, imitația are un rol important, mai ales în primii ani de viață când este dominantă.

• <http://www.desprecopii.com/info-id-16068-nm-Cei-7-ani-de-acasa-norme-si-valori-esentiale-pentru-succesul-viitorului-copilului>

• <http://www.consultanta-psihologica.com/cei-sapte-ani-de-acasa/>

• <https://biblioteca.regielive.ro>

CEI SAPTE ANI DE ACASA

PROF. MIRELA AXENTE
SC. GIMN. „G.E.PALADE”, BUZAU

Cei 7 ani de acasă sunt esențiali pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere. De multe ori mama este prea tolerantă la anumite situații, iar tata este prea dur. Copilul, însă, nu știe cum este corect să procedeze dacă și maturii au păreri împărțite.

În acest sens, codul bunelor maniere vine în ajutor, atenționând că nu există două feluri de bune maniere și, dacă părinții ar cunoaște aceste reguli, cu siguranță am avea o societate mult mai cultă. Important este ca părinții să respecte cât mai mult formulele de politețe, regulile de bune maniere în familie, iar copiii îi vor imita cu precizie de 90%. Pentru ca un copil să deprindă aceste reguli mult mai ușor, trebuie să fie explicate pe etape. Dacă micuțul vă cere o jucărie, obișnuiți-l să spună, printre primele cuvinte, formulele de politețe: „te rog”, „poftim”, „mulțumesc”. De asemenea, aduceți-i cât mai multe exemple concrete, de preferat în momentele în care încalcă vreo normă de bună purtare și așa insistați până acestea vor deveni o obișnuință.

Totodată, trebuie să urmărim și aceste sfaturi utile:

- să avem grijă cum vorbim în preajma copiilor, deoarece ei adoptă același limbaj ca adulții.
- să le spunem copiilor să se adreseze adulților cu un anumit grad de formalitate, precum „doamnă” sau „domnule”, cu excepția cazurilor în care cei mari îi roagă să le spună altfel.
- să-i învățăm cum să salute sau să se prezinte corect, cum să se comporte în public și de ce nu este bine să întrerupă o discuție.
- să ne felicităm copiii de fiecare dată când fac un lucru bun, când respectă anumite reguli, pentru că în acest mod vor reține mult mai repede.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialistii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și să devină un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin faptul că copilul este în interacțiunile cu ceilalți.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Cei șapte ani de acasă

Profesor învățământ primar, Azamfire Monica
Școala Gimnazială nr. 1 Știubieni, jud. Botoșani

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

„În spatele fiecărui Copil Lumină e un Părinte Soare.” (Mirela Retegan)

Familia și “Cei șapte ani de-acasă”

Prof.inv primar Babașcu Elena
Scoala Gimnaziala nr 39 “Nicolae Tonitza”, Constanta

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” se referă la tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. O competență parentală importantă pentru orice părinte este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferă și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Părinții trebuie să petreacă mult timp împreună cu copilul personal și să-i recunoască unicitatea, personalitatea, nevoile. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește.

Dezvoltarea presupune modificările ce apar într-un organism pe parcursul vieții. Acestea sunt grupate în două categorii: de natură biologică și cele datorate interacțiunii cu mediul. Organismul uman se dezvoltă pe mai multe planuri, fiind un tot unitar, realizând evoluția în ansamblu a individului. Dezvoltarea având loc în plan psihosocial, cuprinde modificările ce apar în personalitate, emoții, relațiile individului cu ceilalți. Orice vârstă, modul în care este conceptualizată și evaluată propria persoană influențează nu numai performanțele cognitive, ci și funcționarea "biologică" a organismului. Diferențele sunt date de căi alternative de dezvoltare, și nu de căi "inferioare" de evoluție. Tendința actuală este aceea de a recunoaște mai degrabă unicitatea fiecărui copil și implicit a fiecărei familii sau a fiecărei culturi. Familia acordă autonomie, dragoste, receptivitate la părerile copiilor, se implică în viața lor, aplicând metode de disciplină.

Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul trăiește faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute conștient decât de copii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconștientul care le emite apoi conștientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconștient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetui destinul (și numai un miracol îl poate schimba – cum spunea Eric Berne).

Se considera că la nivel non verbal, mesajele parentale sunt date până la vârsta de 3 ani. Din motive didactice și terapeutice, aceste mesaje au fost ordonate pe categorii și redactate textual deși majoritatea sunt percepute ca senzații. Terapeuții sunt intens preocupați de mesajele distructive, care pot induce copilului patologia psihică de mai târziu.”

Școala îi implică afectiv și contradictoriu și pe părinți, care își găsesc în el imaginea idealizată a eului, formându-le copilul, completându-le astfel golul interior. Relația educativă a copiilor cu ceilalți în clasă este afectată și de semnificația pe care părinții lor o acordă școlii studiilor copilului. Universul fantasmatic al relației educative, relevă prezența angoaselor ale partenerilor angajați în luptă, cu mișcări de înaintare și retragere, dăruire și pierdere, elan, deschidere unul spre celălalt și adăpostire și ascundere. Aspecte inconștiente conflictuale sunt legate de cunoaștere, putere, creștere și retragere.

Părinții își educă copiii (pe langa exemplul personal) prin următoarele categorii de propoziții / fraze: principii, ordine, atribuiri, porunci (injoncțiuni), contraporunci (contrainjoncțiuni), programe și permisiuni.

Unele din aceste tipuri de fraze pot conține mesaje ambivalente (frazele exprimate la momente diferite în contexte diferite și cu înțeles opus) sau disjuncte (două enunțuri în aceeași frază care se exclud reciproc). Acest gen de mesaje sunt considerate a fi responsabile pentru schizofrenizarea copilului.

Încă din copilărie trebuie să înceapă educația sanitară despre sănătatea mintală prin imprimarea individului a unor principii ce vizează formarea personalității și a unui model de viață pozitiv pentru individ. Iată aceste principii: - principiul valorii (cultivarea responsabilității și a conștiinței morale); - principiul cunoașterii de sine și al autocontrolului; - principiul abținerii (referitor la regimul instinctelor,

să nu se lase dominat de ele); -principiul echilibrului și al măsurii; - principiul modelului pozitiv; - principiul cooperării; - principiul integrării; - principiul diferențierii riscului (să cunoască caracteristicile riscurilor, ale grupurilor deviate); - principiul programării (cunoașterea limitelor); - principiul prevenirii riscului.

Datorită depersonalizării și regresiei apar bolile comunicării ce pot lua diverse forme: izolarea, închiderea în sine; angoasa, neliniștea datorată neînțelegerii și acceptării lumii aflată mereu în schimbare; disperarea, scăparea din vedere a viitorului; depresia, epuizare emoțional-afectivă; suicidul, individul depersonalizat pierde sensul vieții. Pentru evitarea aspectelor neplăcute, măsurile de psihoprofilaxie trebuie impuse și în perioada copilăriei. Ele vizează dezvoltarea ortopsihică a individului într-un mediu școlar, familial adecvat, echilibrat, sanogenetic și protector.

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

Părinții inteligenți își stimulează copiii să-și învingă temerile și să aibă atitudini blânde;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Babota Iuliana

Școala Gimnazială Rona de Sus, Rona de Sus, Maramureș

Cei 7 ani de acasă reprezintă oglinda părinților pe care copiii lor o poartă nu numai în prima parte a copilăriei, ci și întreaga viață. Specialiștii sunt de părere că regulile de comportament și educația se dobândesc în primii 7 ani de viață ai copilului și care sunt definiții pentru formarea lui ca adult într-o societate.

În mod firesc, orice părinte se întreabă: "Sunt un părinte bun pentru copilul meu?" sau "Ce înseamnă să fii un părinte bun?" A educa un copil, nu înseamnă să-l înveți să scrie, să citească sau pentru a se comporta bine în societate, și aceste lucruri sunt necesare, dar pentru a învăța un copil toate regulile de comportament, în primul rând, el, ar trebuie să vadă acest lucru la părinții săi. Degeaba spui unui copil să facă una sau să facă alta, dacă tu ca părinte nu-i arăți prin fapte ce să facă și cum să facă.

Pentru a învăța un copil să citească, citește și tu, pentru a-l motiva pe copil să scrie, scrie și tu cu el, dacă vrei să vorbească frumos, tu îi vorbești frumos etc. Dacă tu, îi arăți toate acestea copilului tău și el la rândul său așa se va comporta cu ceilalți de lângă el.

Un lucru foarte important în educarea și creșterea copilului este implicarea ambilor părinți în creșterea lui, nu a bunicilor, a rudelor. Incepe să îl înveți lucrurile simple încă de la vârsta fragedă: să salute, să spună „te rog” și „mulțumesc”. Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Relația dintre un copil și părinte trebuie să fie o relație de comunicare, să nu-i fie copilului frică să-ți mărturisească un lucru, și dacă se poate să fie o relație de prietenie, ci nu una de subordonare, nu „Eu sunt șeful și tu faci cum îți spun eu”.

Mesajele ascunse nu sunt percepute conștient decât de copii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconștientul care le emite apoi conștientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconștient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul” și numai un miracol îl poate schimba – cum spunea Eric Berne.

Copilul trebuie în așa mod educat încât nimeni să nu spună: „Stă cu diploma pe masă/ Are-acum și masterat, /Dar cei șapte ani de-acasă/ Încă nu i-a terminat.

Importanța celor șapte ani de acasă

Prof. Andreea Babuc
Școala Gimnazială „Dan Iordăchescu”,
Hlipiceni, jud. Botoșani

Formarea unui copil începe încă din copilărie, cu mult înainte ca acesta să meargă la școală. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului în prima parte a copilăriei.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Educația unui copil nu constă, însă, numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Mai mult decât atât, educația unui copil este influențată de tot ceea ce acesta trăiește în familie. Copilul trăiește faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Felul în care un copil percepe și stochează în inconștient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia. Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Așadar, părinții sunt primii profesori ai copiilor. Există multe îndatoriri în viața unui părinte, dar stabilirea unor activități de rutină poate fi o modalitate de a crea stabilitate în viața unui copil. În general, aceste activități includ munci casnice, luarea meselor în familie, și o oră fixă de culcare. Cu cât un părinte este mai implicat în dezvoltarea propriului copil, cu atât acest copil se va simți mai confortabil în medii sociale noi. Studiile arată că elevii care au succes provin adesea din familii în care există și sunt menținute activități de rutină.

EVALUAREA ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREUNIVERSITAR

Importanța Evaluării Inițiale: Metode și tehnici

Autor: Bacal Maria Nicoleta

Școala: Gimnazială Nr. 1 Lumina

Disciplina: Învățământ primar

Clasa: a II-a C

În condițiile învățământului românesc de astăzi, se impune o altă manieră de abordare a evaluării rezultatelor școlare, un model de proiectare / realizare a procesului integrat de predare – învățare – evaluare mai eficient, centrat, cu adevărat, pe elev. Activitățile de evaluare trebuie proiectate din perspectiva nevoilor de formare ale celui educat. Este necesar ca evaluarea să fie centrată pe aspectele ei formative, astfel încât să cultive și să susțină interesul elevilor pentru studiu, să-i îndrume în activitatea de învățare.

Pe parcursul unui an școlar, elevii sunt supuși mai multor teste de evaluare în funcție de perioada în care acesta este aplicat: testele inițiale sunt aplicate la începutul semestrelor, testele formative sunt aplicate la sfârșitul unităților de învățare și testele sumative, aplicate la sfârșitul semestrelor.

Evaluarea inițială reprezintă o formă de colectare, interpretare și reprezentarea datelor obținute prin intermediul instrumentelor de evaluare în scopul emiterii unei judecății de valoare asupra rezultatelor măsurării, adoptării unei decizii educaționale fundamentale pe concluziile desprinse din interpretarea și aprecierea rezultatelor. Prin intermediul acesteia, cadrul didactic poate estima corect nivelul cognitiv al clasei. Tot prin intermediul evaluării inițiale, învățătorul observă carențele elevilor, lacunele ce trebuie acoperite pe parcursul anului școlar și poate realiza, dacă este cazul, planuri de remediere pentru elevii ce nu satisfac cerințele minime de cunoștințe pentru nivelul de vârstă pe care îl au.

Rezultatele testului inițial îl ajută pe învățător să realizeze planificarea materiei de predare pornind de la nivelul clasei spre avansat. Pe parcursul anului școlar, cadrul didactic va avea în vedere acoperirea lacunelor observate în perioada evaluării inițiale.

În concluzie, învățătorul trebuie să stăpânească toate metodele și instrumentele de evaluare, și să le aplice în funcție de particularitățile clasei de elevi. Utilizarea eficientă a strategiilor, metodelor și instrumentelor de evaluare va pune în valoare aspectul creativității, al gândirii critice, al manifestării individuale, proprii fiecărui elev, rezultatul final vizat fiind formarea, la nivelul individului, a culturii generale, formarea de abilități, atitudini, competențe, priceperi și deprinderi necesare integrării sociale a acestuia.

Rolul educației timpurii în familie asupra preșcolarului

**Profesor învățământ primar Băcanu Mariana
Colegiul Național „Ana Aslan” Brăila**

Termenul „familie” provine din limba latină – „famulus” (servitor), care conform *Dicționarului etimologic al limbii latine* reprezenta „ansamblul sclavilor și al servitorilor care trăiau sub același acoperiș, iar apoi casa în întregime: pe de o parte stăpânul, pe de alta soția, copiii și servitorii” (cit. în. Bulgaru, M, p. 80). Prin extensie de sens, familia a ajuns să cuprindă **agnati** (rudele pe line paternă) și **cognati** (rudele pe linie maternă) și să devină sinonimă cu **gens** (comunitate formată din toate rudele de sânge), în limbaj comun, dar nu și în cel juridic. Putem spune deci, că familia este una dintre cele mai vechi și mai stabile forme de comunitate umană, asigurând evoluția și continuitatea vieții sociale.

Familia reprezintă locul în care individul se dezvoltă, unde își petrece o mare parte din timp, unde devine practic ființă socială. Indiferent de organizarea familiei, de identitatea sa etnică, religioasă ori politică, aceasta se caracterizează prin dinamism și printr-o mobilitate continuă. Familia este un sistem dinamic, care cunoaște transformări permanente. Membrii ei se dezvoltă, evoluează împreună și adaugă elemente care îmbogățesc în permanență viața familială. Cu toate aceste schimbări însă, se poate spune că „instituția familiei rămâne stabilă” (Băran – Pescaru, A, 2004, p. 83). Totodată, se poate afirma că termenul de „familie” nu mai surprinde realitatea caracteristică a generațiilor precedente, tocmai datorită acestei schimbări. De-a lungul timpului, familia a fost definită în mai multe feluri, dar „familia, în orice societate, este o formă de comunitate umană alcătuită din cel puțin doi indivizi, uniți prin legături de căsătorie și/sau paterne, realizând, mai mult sau mai puțin, latura biologică și/sau cea psihosocială” (Mitrofan, I, 1998, p. 17).

Rolul educației realizate în familie este acela de a dezvolta aptitudini de bază și competențe sociale în primii ani, ulterior copiii fiind preluați de către școală, pentru instruirea didactică. Familia pregătește și susține copilul din punct de vedere academic (în afara școlii), emoțional, comportamental, social, financiar.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic ș.a. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectele casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să-i asigure copilului mijloacele materiale și de spațiu necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul din punct de vedere cognitiv. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicată substituirea copilului de la sarcinile școlare. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de ceea ce îi aparține.

Dezvoltarea personalității copilului și a formării lui în conformitate cu idealul social și cel personal este influențată de diferențele de ordin economic, social, cultural care există între familii. Familia însă, în ciuda acestor diferențe, prezintă anumite însușiri comune. Condițiile de viață ale copilului sunt influențate de comportamentul părinților. Familia trebuie să aibă disciplina ei. Toate problemele se pot rezolva mai ușor într-un climat de prietenie și de înțelegere. În afara acestor elemente pe care copilul le preia în mod natural, prin imitație și contagiune, din familie, părinții trebuie să-și dezvolte și să-și asume în mod conștient o serie de abilități și responsabilități. Funcția de părinte presupune a veni în întâmpinarea nevoilor copilului pentru o dezvoltare normală, a acompania copilul și a-l dirija în dezvoltarea lui.

Dezvoltarea cognitivă a copilului are nevoie de experiențe care să-l stimuleze în acțiunea sa de învățare. Piaget asemăna copilul cu un cercetător în fața universului, având marea șansă de a descoperi lumea în care există. Părintele trebuie să fie capabil să îngăduie copilului aceste experiențe care adesea pe el îl sperie, prin faptul că unele par a fi riscante, iar copilul nu conștientizează acest lucru. Datoria părintelui este de a-și stăpâni propria anxietate și de a asista cu răbdare copilul în experiențele și descoperirile lui. Atâta timp cât aceste activități nu sunt periculoase pentru copil, părintele trebuie să permită realizarea lor.

Fiecare părinte trebuie să-și cunoască copilul, dincolo de cuvinte. Empatia este cea care-l ajută pe părinte pentru a identifica nevoile nerostite ale copiilor. Empatia are la bază trei elemente: abilitatea de a diferenția, identifica și numi gândurile și sentimentele celeilalte persoane, abilitatea de a prelua rolul altuia din punct de vedere mental și abilitatea de a răspunde în funcție de sentimentele celeilalte persoane. O bună capacitate empatică îl va face pe părinte să fie părtaș la jocul, bucuria, tristețea sau descoperirile copilului său. De modul în care părinții își percep copilul depind atitudinea și comportamentul față de el. Așteptările față de copil sunt determinate de imaginea pe care părintele o are despre acesta. Adesea părinții nu observă calitățile reale ale copilului sau dificultățile pe care le întâmpină acesta datorită nivelului său de dezvoltare sau a unor condiții speciale. Părintele care nu își percepe copilul în mod realist și își proiectează asupra lui propriile dorințe neîmplinite, va avea față de copil așteptări prea mari, nerealiste sau negative. Așteptările părinților influențează conduita acestora față de copil. Dacă așteptările sunt realiste, ele pot stimula copilul, provocându-l la dezvoltarea acelor trăsături pe care părintele le așteaptă și pot fi deci confirmate de evoluția copilului. Exigențele prea mici conduc la nedezvoltarea capacității de rezolvare a problemelor și la iresponsabilitate. În momentul în care așteptările sunt prea mari, copilului i se va dezvolta teama de eșec, pentru că va ști că nu poate ajunge acolo unde își dorește părintele. Aceasta este probabil cea mai provocatoare funcție parentală și reprezintă abilitatea prin care se construiește în mintea copilului autoritatea părintelui. Un copil care nu își poate construi respectul pentru autoritatea părintelui este un copil care nu trăiește sentimentul de a fi protejat de un părinte.

Din punctul de vedere al socializării copilului, putem spune că regulile și limitele îl ajută pe acesta să se adapteze mediului și grupului din care face parte. Există însă o barieră fragilă între a spune „nu” cu autoritate și a restricționa cu agresivitate. Alegerea de către părinte a celei de-a doua variante poate conduce la un copil rebel, lipsit de respect pentru norme și reguli sau din contră, la unul extrem de timid și foarte temător.

Copiii au nevoie de încurajări și aprecieri. Una din cele mai importante funcții parentale, este aceea de a răspunde pozitiv, valorizând copilul pentru lucrurile bune pe care le face. Copiii care sunt stimulați adecvat fac progrese uimitoare într-o perioadă scurtă de timp. Se observă mai ales la copii mici că, imediat ce realizează un lucru (de cele mai multe ori lipsit de importanță), caută aprecierea părintelui. Totodată, în momentul în care copilul este încurajat, acesta capătă și mai multă încredere în sine. De măsura în care va fi satisfăcută nevoia copilului de dragoste va depinde calitatea viitoarelor relații sociale ale adultului cu colegii, cu prietenii, cu propria familie. Această nevoie reprezintă condiția dezvoltării unei personalități sănătoase. Prin stimulare și experimentare se condiționează dezvoltarea inteligenței copilului. Jocul și limbajul sunt cele mai importante activități ale copilului în sensul trăirii de experiențe noi. În joc, copilul explorează lumea, își dezvoltă mecanismele de coping (control) cu situațiile provocatoare ale realității. Prin aceste experiențe copilul își dezvoltă lumea lui internă care este o reflectare a celei externe, impregnată și colorată cu sentimentele trăite în momentul în care a descoperit-o. Această lume internă ne face atât de deosebiți, unici în modul de a percepe și reacționa la situații, evenimente, persoane, obiecte ale realității. Aceasta devine la o anumită vârstă o nevoie de bază a copilului. Prin satisfacerea sa, se dezvoltă autonomia copilului. Mai întâi copilul învață să se îngrijească singur, să mănânce, să se spele, să se îmbrace. Responsabilitățile cresc pe măsură ce copilul se mărește și dau copilului sentimentul libertății în acțiunile proprii. Crescând astfel, la maturitate el va putea accepta responsabilitățile și răspunderile care îi revin. În același timp copilul învață regulile, tiparul după care se face un anumit lucru, ce este permis și ceea ce nu este permis.

Pentru copii, familia reprezintă mediul socio-educativ în care se realizează socializarea primară. Conținutul socializării primare se structurează în jurul unei dimensiuni cognitive și a unei dimensiuni afective (Stănciulescu, 1996).

- **Dimensiunea cognitivă** presupune însușirea limbajului precum și un prim mod de a înțelege lumea înconjurătoare;

- **Dimensiunea afectivă** se referă la identificarea afectivă a copilului cu persoanele apropiate lui (părinți, rude, „altul semnificativ”). Această identificare emoțională are două consecințe majore: copilul adoptă imaginea acestui „altul semnificativ” cu privire la persoana sa, ajunge astfel la o anumită imagine despre sine și dobândește astfel primul „eu social”, prima identitate socială, iar pe de altă parte percepe lumea „filtrată” de părinți, ca fiind unica lume posibilă.

Familia îndeplinește și alte funcții educative, în afară de funcția de socializare. Funcțiile educative ale familiei au fost sintetizate după cum urmează:

• **funcția instituțional formativă**, realizată prin influențe directe de tipul răspunsuri la întrebări, explicații, informații, dar și indirect, prin mediul informațional din familie;

• **funcția psihomorală**, realizată prin modelele de conduită oferite de părinți, dar și prin discuțiile purtate cu copiii pe marginea anumitor conduite;

• **funcția socio-integrativă**, prin implicarea copiilor în activitatea familială, prin acordarea autonomiei de acțiune, dar și printr-un climat familial dominat de relații de încredere și sprijin reciproc, conlucrare între generații, în care maturitatea de gândire a adulților se îmbină cu entuziasmul și energia tinerilor;

• **funcția cultural-integrativă**, prin implicarea copiilor în viața culturală și prin mediul cultural al familiei (Mitrofan, 1991).

În concluzie, părinții realizează socializarea primară a copiilor lor, prin trei mijloace de influențare importante:

• **reglarea** directă a comportamentului copilului (de exemplu: încurajări, controlul efectuării temelor, supravegherea executării sarcinilor primite etc.);

• **comunicarea** cu copilul (schimbul de informații, comunicarea de opinii, confidențe, etc.);

• **cooperarea**, participarea la activități comune (vizite, ieșiri, jocuri, etc.).

Contribuția familiei la realizarea acestor sarcini poate fi foarte diferită, în funcție de caracteristicile particulare ale familiei respective.

Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională. Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați în alegerea unei școli sau unei profesii pentru fiul sau fiica lor. Dar, de multe ori, intențiile pozitive sunt sursa greșelilor lor deoarece, acestea nu țin loc de competență și de pricepere.

În societatea actuală, aflată în modificări permanente de dinamică a relațiilor în familie, în care vechea structură a familiei nu mai reprezintă o majoritate, apărând tot mai multe structuri de familie alternativă (familii reconstituite în urma divorțurilor, familii monoparentale, copii proveniți din mai multe căsnicii etc). În aceste condiții, părinții se simt incompatibili cu modelele de identificare pentru copiii lor, motiv pentru care lasă în sarcina școlii întreaga responsabilitate.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof.învățămînt primar Baciș Cosmina
Școala Gimnazială „Ioan Slavici”Șiria,Județul Arad

Auzeam când eram copil proverbul „Cei șapte ani de acasă” și nu înțelegeam prea bine ce sens au aceste cuvinte,dar crescând am înțeles că conduita unei persoane într-un anumit context definesc acest proverb.

Cea mai importanta educație a unui copil începe și are loc în familie.Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici deoarece până la vârsta de trei ani copilul este tot timpul cu aceștia.Apoi își intră în rol educatoarea și mai apoi învățătoarea și mai târziu profesorii.

Copilăria este cea mai bună perioadă a vieții pentru formarea și instruirea caracterului psiho -social al viitorului adult.

Familia este primul spațiu formativ pentru copil,reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește.

Prin educația parentală părinții se descoperă ca parteneri ai copiilor lor își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor de părinți.Prin joc părinții pun temelia unei legături solide între ei și copil.Copiii pătrund în lumea părinților iar părinții în lumea copiilor.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Specisliștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii ani de viață ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult.Norme de conduită se învață în famili,grădinița și școala urmând să completeze ulterior și să cimenteze aceste norme.

În familie copilul deprinde principalele reguli de bună purtare prin imitare,iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea unui comportament social corect.Acum copii învață limbajul,gesturi,exemple de comportamente pozitive:cinstea,politețea,sociabilitatea.

Toate acestea cer calm,înțelegere,răbdare,dragoste.Nu frica îl va determina pe copil să facă lucruri bune.Orice experiență de viață,orice relație afectivă vor fi resimțite în funcție de bazele oferite de familie.

Ca părinți trebuie să fim un bun exemplu pentru copii,inclusiv in timpul jocului și să ii învățăm să împartă jucaria cu frații sau colegii.Din experiența de la catedră am observat ,copiii singuri la părinți nu împart cu ceilalți jucăriile sau dulciurile.

Generația actuală de părinți le cumpără copiilor tot felul de jucări scumpe,tablete,telefoane ,dar nu mai au timp să răspundă copiilor la curiozitățile acestora,revenind educatorului sau învățătorului această sarcină

Astăzi copiii sunt mult mai precece, pun diferite întrebări iar părinții nu pot să le răspundă din diferite motive,sau nu iau cele mai bune decizii .De aceea este necesar ca relația copil -părinte-învățător să stabilească relații deschise, de mare toleranță care să vină în sprijinul copilului.

Deci „Cei șapte ani de acasă” oglindesc tot bagajul de competențe pe care copilul îl are sau ar trebui să – l aibă la cei șapte ani.Din păcate aceste norme de comportare civilizată încep să lipsească din ce în ce mai des de vină fiind viața cotidiană care le ocupă tot mai mult timp părinților iar educația copilului este lăsată în voia jocurilor de pe telefon sau calculator.La acești copii comunicarea lasă de dorit iar socializarea uneori lipsește la intrarea în colectivitate.

Bibliografie:Rășcanu Ruxandra(2003),Psihologie și comunicare,Editura Universității din București.

•Șchiopu ,Ursula,(1967),Psihologia copilului, Editură Didactică și Pedagogică,București

CEI 7 ANI DE-ACASĂ

Prof. Înv. Primar Băcișor Maria - Cristina
Școala Gimn. Petre N. Popescu, Vinători, Jud. Mureș

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. Cu toate acestea, părintele trebuie să-și facă timp pentru copilul său, căci educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea familiei. Copilul trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere, cheia către succesul lui social.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model pentru el. Copilul trebuie să învețe lucrurile simple încă de la vârste fragede: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Așadar, cum îl înveți bunele maniere?

A-l învăța pe cel mic bunele maniere este un proces zilnic, care va dura în timp. Iată câteva „sfaturi” în acest sens:

- Chiar dacă a greșit de câteva ori, nu te grăbi să tragi concluzia că este prost crescut sau că tu ai uitat ceva foarte important. Este posibil să aiba nevoie doar de una două lecții de bune maniere pentru ca problema să se rezolve.

- Explică-i clar și învață-l ce anume trebuie să facă sau nu.

- Dacă cel mic își exprimă sentimentele folosind expresii sau atitudini mai puțin politicoase, nu i-o reteza scurt, ci încearcă să reformulezi.

- Fii înțelegător și acceptă-i greșelile. Amintește-ți că nu este încă suficient de matur pentru a ști bine cum trebuie să se comporte în anumite situații. Și noi, adulții, greșim adeseori...

- Educația se face doar acasă, cu discreție, în familie. Nu îi ține prelegeri și nu îl critica în public, nu îl umili și nu îl jigni față de străini, chiar dacă greșeala a fost destul de mare. A-i face lui o scenă de față cu alții dovedește că nici tu nu ai prea fost atent la lecțiile de bune maniere.

- Fii consecvent. L-ai învățat de la doi ani să spună "te rog" și "mulțumesc"? La 6 ani este evident că ar trebui să le folosească.

- Oricum, procesul de educație nu se oprește la o anumită vârstă. Nu e niciodată prea târziu ca să învețe ceva!

Până la 3 ani, chiar dacă cel mic este năzuos, obraznic sau supărăcios, nu trebuie să confunzi comportamentul lui cu lipsa de maniere - este o etapă firească a dezvoltării sale. Până la această vârstă nu te aștepta să cunoască și să respecte mai mult de una - două reguli de politețe. Desigur, nu este prea devreme să îl înveți să utilizeze formule ca "te rog", "mulțumesc", "bună ziua", "la revedere". Încurajează-l să le folosească nu doar cu străinii, ci și în familie.

Între 3 și 5 ani, cu puțină creativitate, îl poți ajuta pe micuțul tău de să înțeleagă de ce unele lucruri trebuie făcute într-un anumit fel. Joaca este cel mai simplu mod. Inventează jocuri în care el să fie actorul principal. Propune-i să fie gazdă și tu musafir. Va învăța cum să își trateze invitații: să le servească prajiturele sau, pur și simplu, să poarte o conversație politicoasă. Găsește și alte situații în care el să aibă diverse roluri: poate fi vânzător sau cumpărător într-un magazin, poate fi patron sau angajat, șofer sau prietenul unei persoane importante pe care el o admiră.

El se va distra, iar tu îți vei atinge scopul: cu fiecare rol jucat, micuțul va deveni tot mai conștient de modul în care acțiunile și cuvintele sale afectează sentimentele celor din jur.

Între 5 și 7 ani, odată ce încep să meargă la grădiniță, cei mici devin tot mai independenți. Pentru că nu vei fi tot timpul alături de el, va trebui să îi dezvolți mai mult capacitatea de a comunica cu cei din colectivitate, copii și adulți. Acum ar trebui să cunoască și să respecte manierele de baza la masă, să poarte o conversație cu adulții, să știe cum să facă și cum să primească un compliment.

De acum înainte va participa mai activ la reuniunile de familie, la vizite, la aniversari. Poți începe să îi supraveghezi intervențiile în discuții și să îi explici că este politicos să îl lase pe celălalt să termine ce are de spus. Folosește-te de exemple din viața de zi cu zi, de la grădiniță, de pe stradă . Când greșește, atrage-i atenția și amintește-i ce are de făcut.

Intre 8 și 10 ani, este vârsta la care cei "7 ani de acasă" trebuie să se fixeze definitiv în comportamentul copilului . Metoda pe care o poți folosi este cea clasică, adică a unei continue repetiții. Dacă până acum i-ai mai trecut, uneori, cu vederea lipsa de bună cuviință, acum a venit momentul când trebuie să fii mai categoric. În unele cazuri poți recurge chiar la mici pedepse (îi interzici, de exemplu, televizorul, nu îl mai lași să iasă afară la joacă cu prietenii, etc.).

De asemenea, dacă într-o anumită împrejurare s-a comportat ireproșabil, merită o recompensă cât de mică. Dacă a greșit, nu îl critica de față cu alte persoane străine. La această vârstă se simte foarte stăjenit dacă i se face morala în public și va avea tendința să procedeze exact pe dos. Continuă să îi cultivi respectul pentru cei din jur.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Bibliografie:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
2. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002

Relația dintre școală și familie- cei șapte ani de acasă

Prof. Înv. Primar: Baciu Olivia Maria
Școala Gimnazială „Radu Popa”, mun. Sighișoara, jud. Mureș

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru a sigura reușita școlară.

Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Școala a rămas punctul de pornire al orientării școlare și profesionale prin acțiuni de informare asupra posibilităților de continuare a studiilor, de detectare a intereselor profesionale și a aptitudinilor, de discutare a criteriilor după care elevii își decid viitorul și ponderii de implicare a părinților în alegerea școlii și a profesiei pe care copiii lor o vor urma, dacă profesia aleasă este cea dorită de copil și dacă aceasta din urmă are disponibilități intelectuale.

Părinții trebuie să cunoască, să devină conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața copilului, să fie convinși că educația dată copilului, pentru societatea actuală este diferită de cele precedente, că societatea actuală va fi diferită de cea actuală, iar copilul trebuie pregătit corespunzător. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate.

Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic, ș.a.. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățătură. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să se efectueze tema copilului. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de-acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de-acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5 – 6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului.

Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. A fi părinte este ceva înnăscut, acest sentiment aflându-se în noi în stare latentă. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație.

Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională. Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați în alegerea unei școli sau unei profesii pentru fiul sau fiica lor. Dar, de multe ori, buna intenție și buna credință sunt tocmai sursele greșelilor lor deoarece acestea nu țin loc de competență și de pricepere. Greșelile părinților decurg uneori și din prea marea dragoste pe care o poartă copiilor.

În viață nimic nu este garantat sută la sută. În cele din urmă, fiecare copil va trebui să aleagă singur calea pe care vrea să meargă. Șansele de a influența un copil în mod pozitiv pot fi semnificativ crescute dacă, prin aceste dezbateri, lectorate, activități de consiliere părinții ar dedica câteva ore în plus pentru a afla lucruri noi despre dezvoltarea și comportamentul tipic al copilului.

Până la cuprinderea într-o unitate de învățământ, rolul primordial în educație îl are familia. Odată cu înscrierea într-o unitate de învățământ ponderea se schimbă, rolul mai mare îl are școala, dar nici acțiunea educativă a familiei nu este de neglijat. Între acțiunile educative ale celor doi factori există mai degrabă un raport de complementaritate decât de rivalitate, acțiunea fiecăruia venind să o completeze pe a celuilalt.

Atât părinții cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Benefacerile sunt numeroase, începând cu o mai bună cunoaștere reciprocă și depășirea stereotipurilor, și continuând cu identificarea unor interese comune în beneficiul copiilor. În sfârșit, colaborarea este benefică și pentru școală, părinții aducând deseori resurse suplimentare ce pot susține rolul educativ al școlii dar oferă și un cadru pentru o continuă reevaluare.

Educația, sub toate formele ei, e chemată să găsească soluții prin care copilul să se adapteze rapid și eficient la societatea în care trăiește. Oricât s-ar strădui, școala nu poate înlocui restul instituțiilor care au misiunea de formare a cetățenilor conștienți, cu o conduită civilizată. Educația școlară în școală nu are sorti de izbândă fără o colaborare strânsă cu alți factori activi implicați în procesul instructiv-educativ. Între aceștia, familia, considerată dintotdeauna celula de bază a societății și "un soi de personalitate colectivă" de a cărei armonie generală depinde dezvoltarea personalității copilului, are un rol foarte important în ajutorul pe care trebuie să îl dea școlii. Oricine lucrează în învățământ observă cum familia nu mai poate realiza astfel de temelie șubredă, școala nu poate construi certitudini. Formarea ca cetățean se află sub influența societății și în special a familiei.

Colaborarea cu familia trebuie să se concretizeze într-un program comun de activități ale școlii cu aceasta (lectorate cu părinții, ședințe, consultații, vizite la domiciliul elevului, serbări școlare). Părinții trebuie să vadă în noi un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Așadar e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât este posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor. Educația în familie devine astfel un proces de pregătire pentru viață, prin întâmpinarea și rezolvarea problemelor de viață.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite

deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

În concluzie, trebuie spus că cei doi factori educativi, familia și școala, trebuie să aibă același scop – formarea personalității umane integrale și armonioase.

BIBLIOGRAFIE :

- Cerghit, I.; Radu, I.T.; Popescu, E.; Vlăsceanu, L., „ Didactica”, manual pentru clasa a X-a, școli normale, E.D.P., R.A., 1997;
- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
- Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
- Nica, I, Țopa, L., Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1974;
- Kant, Im., *Tratat de pedagogie*. Iași, Editura Agora, 1992.
- Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Rolul părinților în educația copiilor lor

Prof. BACIU-BORZ FLORENTINA
Colegiul Național „Iosif Vulcan” Oradea, Bihor

Educația copilului este o provocare pentru orice părinte! Dacă părinții vor înțelege exact elemente care contribuie la dezvoltarea unui copil, aceștia vor putea să controleze modul în care acesta își formează personalitatea.

Părinții trebuie să răspundă nevoilor copiilor, în special celor emoționale, care se concretizează în dorința de a fi ascultați, îngrijiți și apreciați. În funcție de vârsta și nivelul de dezvoltare a acestuia, atitudinea părinților trebuie să fie corespunzătoare.

Într-o lume în care tehnologia acaparează cea mai mare parte din timpul copiilor este important să-i învățăm pe copiii valoarea relațiilor interumane, importanța interacționării cu ceilalți, respectarea anumitor norme sociale, aprecierea mediului înconjurător și nu în ultimul rând să îi încurajăm să își exprime părerile într-o manieră liberă și lipsită de presiune. Este bine să fie încurajați și susținuți cu dragoste în activitățile educative. La vârste fragede aceștia au nevoie mai mult ca oricând de siguranța iubirii și susținerii necondiționate din partea părinților. Un copil care este „învățat” să i se ofere sprijin și afecțiune va transmite la rândul lui aceleași sentimente.

Părinții care se implica activ în educația copiilor lor au un impact semnificativ asupra succesului copilului și a vieții sale, în general. Conform cercetărilor, copiii unor părinți implicați se pot diferenția în anumite aspecte față de ceilalți.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ceea ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprijinul pentru afirmarea idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de educație igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și

protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM și CHARACTER. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Cei 7 ani de acasă

**Prof. înv. preșcolar Bacter Georgeta
GPN Nr.2 Dernașoara, Jud. Bihor**

Ce sunt cei 7 ani de acasă?

Aceasta este una dintre cele mai dificile întrebări adresate în viața cotidiană, unui individ cu un bagaj redus de cunoștințe. Recunosc, nu întotdeauna este vina respectivei persoane că a ajuns în acea ipostază, adesea cei responsabili de educația lui, au omis parcurgerea unor etape importante în formarea „tânărului vlăstar”. Eu, văd educația ca și pe un „pilon”, pe spinarea căruia sunt purtate decenii de-a rândul (responsabilități, probleme, relații, etc). Este important de reținut faptul că, nu întotdeauna o „construcție” impresionantă, care rezistă în timp doar datorită amplasării și arhitecturii acesteia. Secretul stă ascuns în profunzime în materialele utilizate. Un material de calitate va fi întotdeauna cel care va face diferența între o construcție „superficială” și una demnă de renume.

La fel putem spune și despre cei 7 ani de acasă. Un sistem de învățământ corect și cadre didactice bine pregătite, alcătuiesc cu succes „materialul” ideal pentru o educație ireproșabilă și valabilă pe întreaga viață a respectivului individ.

Ce rol joacă cei 7 ani de acasă în viața unui individ?

Ei bine, educația poate fi privită din mai multe perspective, cea de părinte, care dorește o educație cât mai bună pentru „odrasla”, lui și bineînțeles, cea de copil, care în cele mai multe cazuri se simte o „victimă a educației”.

Le înțeleg gestul „disperat” al părinților. Înainte de cadru didactic, sunt și eu mamă. Vorba aceea, mereu ne dorim ce e mai bun pentru ei, indiferent de sacrificiile pe care le facem pentru a atinge bugetul alocat educației acestora.

Noi suntem conștienți de rolul educației, însă ei, la această vârstă fragedă nu sunt capabili să realizeze în întregime valoarea acesteia. Din postura de părinte, sunt conștientă de faptul că singurul ajutor „real”, pe care îl pot oferi copilului meu este o educație corectă, „decentă”, care să îi definească un caracter puternic, necesar secolului XXI. Din postura de „dascăl”, sunt conștientă de faptul că, am o responsabilitate uriașă. Sunt un exemplu și în același timp un formator al „noii generații”. E responsabilitatea mea, să explic și să aduc cum știu mai bine tinerii învățăcei, pentru a le deschide noi orizonturi și pentru a le oferi în mod indirect o șansă în plus la un trai decent.

Din perspectiva unui copil, (știu din proprie experiență), efortul depus de părinți/ adulți, pentru a-i oferi o educație cât mai bună, nu este conștientizat/ apreciat nici măcar la un sfert din valoarea sa.

Rolul primordial al celor 7 ani de acasă, pe care doresc să îl evidențiez prin prezentul paragraf este : formarea unui caracter puternic, capabil să reziste într-o societate greu încercată de situații limită, în cadrul căroră simți că nu mai faci față și vrei să rezisti.

Cât de accesibilă este educația în zonele rurale?

Din experiența acumulată până în momentul actual și ținând cont de faptul că sunt dascăl la o școală dintr-o zonă rurală, afirm cu tristețe faptul că nivelul de trai reprezintă o barieră cruntă între un copil și o șansă la educație/ școlarizare.

Muncile agricole, nenumărate, lipsa locurilor de muncă pentru membrii adulți ai familiei, formează un mănunchi considerabil de factori care sunt greu de înlăturat pentru a oferi copiilor din zonele rurale o educație decentă. După lupte aprige cu propria conștiință, am realizat cu adevărat faptul că este insuficient efortul nostru de dascăli, cât și cel al părinților, de a le oferi copiilor o educație. Cheia „succesului”, o putem numi în această situație, este însăși dorința arzătoare a unui copil. Dorința de cunoaștere, care este supremă oricărui factor negativ și care izbândește în lupta cu starea financiară și posibilitățile reduse, a unui trai decent.

Consider că cei 7 ani de acasă sunt esența civilizației din momentul actual. În absența ei, fiind o dezordine, un haos la nivel mondial, unde diferența între oameni și animale ar fi imposibil de realizat.

Concluzia finală, fiind în întregime explicată de acest citat :

„Fără educație, ce este omul?

Un splendid sclav,

Un sălbatic al rațiunii.” – Joseph Addison

Cei 7 ani de acasă

Prof. înv. primar Bacter Marinel
Școala Gimnazială Nr.2 Dernașoara, Jud. Bihor

„Cei 7 ani de acasă ...”

Deseori întâlnim acest termen în viața de zi cu zi. De-a lungul timpului au fost enunțate definiții a căror valoare individuală nu poate cuprinde pe deplin întreaga înseamnă a educației, a celor 7 ani de acasă. Pentru a descrie mai exact ce înseamnă, voi începe cu afirmația „Educația ne face oameni”. Prin aceasta, creez un „drum” pe care urmează să pășim, dar, neștiind cu exactitate unde este capătul acestuia.

Din punct de vedere psihologic, reprezintă procesul de transmitere a unor informații, de la un individ „bogat” în cunoștințe, la altul „neinițializat”. Gândirea acestuia reprezintă un mecanism alcătuit dintr-o serie de „pinioane”, ce trebuie să fie menținute într-o perfectă stare de funcționare. Acest lucru poate fi îndeplinit prin „gresarea” constantă a acestora cu informații utile, necesare procesului de dezvoltare.

„Ce rol au cei 7 ani de acasă în viața noastră ?”

Tind să răspund la această întrebare, cu o altă întrebare : „ce rol are fundația în construcția unei case?”. În primul și-n primul rând, oferă o posibilitate de a continua construcția, iar în al doilea rând, asigură o mai bună stabilitate a acesteia. Schimbând puțin contextul, deducem că pentru a ne asigura un viitor, avem nevoie de educație. Totodată avem nevoie de o modalitate adecvată de a asimila toate aceste cunoștințe, reținerea lor fiind necesară de-a lungul întregii vieți.

„Descrierea procesului de educare..”

Educația prezintă două etape. Prima este etapa de asimilare, în care intervine familia, primul grup social din viața oricărei persoane. Părinții sunt cei care deschid, pentru prima dată, mintea copilului, sedimentând elemente și reguli de bază în societate, acesta devenind capabil să diferențieze binele de rău, să își creeze visuri și moduri cât mai corecte, din punct de vedere moral, de a le îndeplini.

Începând de la chestiile de bază în ale vorbirii , copiii trebuie să parcurgă treptat întreaga „materie” a vieții, predată de mai mulți oameni, care poartă denumirea de „dascăli”, care diferă doar prin nume, nu și prin ocupație, aici făcând o paralelă între părinți-profesori. Din punctul meu de vedere, aceștia formează un tot unitar ce asigură un bun proces de „maturizare” al individului, absența cunoștințelor avansate din „enciclopedia” părinților, fiind completată , treptat, de profesori specializați. Astfel, educația cuprinde atât informații legate de „codul umanității” cât și definiții, teoreme, axiome și multe alte lucruri strict legate de visurile acestora, necesare pentru exercitarea unei anumite „profesii”, deoarece, la baza fiecărei practici, stă teoria.

În lucrarea „Teoria educației:”, Marin Călin face o afirmație prin care legile teoretice ale educației nu vor putea fi niciodată determinate ca formule definitive; acestea sunt circumscrise, în mod inevitabil, pe de o parte, unui proces continuu al cunoașterii și devenirii umane și, pe de altă parte, unui proces de corelare a proceselor pedagogice (ce intervin social și cultural asupra realității umane în integritatea sa) cu realitatea biologică și psihologică umană (asupra căreia se intervine).

În opinia mea, datorită continuei dezvoltări în care se află societatea actuală, datele rezultate în urma tuturor cercetărilor efectuate asupra acestui proces de educare, devin din ce în ce mai insuficiente, fapt ce duce la un fenomen de opozabilitate între generații, instaurându-se o confuzie generală.

În concluzie, deși în faza incipientă, educația primită acasă, îi învață pe copii să fie „oameni”, cum să se comporte în societate, iar educația școlară, pe lângă învățăturile ce le oferă prin diferite materii, nu vine doar în sprijinul educației primite acasă, ci și continuă treaba părinților, analizând fiecare individ în parte, dându-i posibilitatea de a-și dezvolta creativitatea, de a gândi sistematic și de a avea o gândire liberă, dar totodată „calculată”.

SEMNIFICAȚIA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**Prof. Anca-Mihaela Badea,
Colegiul Național „Traian Lalescu” Reșița**

Familia este matrice de viață fundamentală pentru existența și formarea personalității elevului, ca mediu educativ determinant, dar și ca sursă de dezadaptare școlară și de comportament deviant al elevului, prin factori psiho-pedagogici, cu efect causal negativ.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie.

Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea.

Strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral. Familia este partenerul tradițional al școlii deoarece influențează atitudinea copilului față de învățatură, motiv pentru care școlarizarea nu se poate realiza fără participarea activă a părinților.

Expresia „cei 7 ani de-acasă” este des întâlnită în rândul părinților. Un copil educat, bine crescut, care și-a însușit normele unui comportament civilizată, adaptat regulilor societății este un copil care cunoaște normele bunelor maniere. Ne referim la educația primită de la părinți înainte ca acesta să meargă la școală.

Regula celor șapte ani de acasă nu constă într-o teorie care trebuie învățată pe dinafară, ci mai degrabă reprezintă un cumul de experiențe frumoase, petrecute alături de cei mai dragi actori implicați în creșterea și educarea sa: părinții. Afecțiunea și dragostea părintească sunt elemente-cheie pentru deprinderea unui comportament civilizată.

Atunci când ne gândim la părinții noștri, nu putem să nu ne aducem aminte că ei ne-au format, ei ne-au învățat cum să ne comportăm și tot de la ei am aflat ce trebuie să facem pentru a nu stârni controverse. Dragostea părinților le permite celor mici să învețe să se comporte, să aibă încredere în forțele proprii și să se simtă protejați. Copilul care se simte în siguranță va fi mai calm, va ști să perceapă pozitiv regulile impuse de părinți. Tot părinții îl vor face să își dea seama că modul în care se va comporta va fi doar pentru binele său pe mai târziu.

Este indicat ca micuțul să facă totul în mod conștient, într-o atmosferă bazată pe lucruri pozitive, pe încredere și iubire, în așa fel încât copilul să nu aibă sentimentul de obligativitate.

De-a lungul timpului viața în familie s-a schimbat, dar continuă să exercite o mare influență asupra vieții private a copiilor și tinerilor.

Familiiile asigură sentimentul siguranței și îi ajută să depășească obstacolele, inerente vieții, este punctul lor de sprijin, educându-i să devină persoane responsabile, adaptate timpului în care trăiesc.

Acest nucleu este determinat, în primul rând prin condițiile economice, materiale, de hrană, îmbrăcăminte, locuință, de organizarea unui ritm al vieții, de nivel cultural și comportamental, de integrarea socială prin care își pune desigur amprenta pe existența și dezvoltarea copilului, a elevului, în mod hotărâtor.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. (Utilizarea în limbajul comun a expresiei: "A avea cei șapte ani de acasă").

Educația în familie, cei șapte ani de-acasă, influențează puternic întreaga existență a individului, indiferent dacă el recunoaște sau nu. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient, le văd cu ochii minții și le urmează.

Familia înseamnă înțelegere, bucuria de a sta împreună, de a fi cu toții în diferite ocazii, de a pleca în vacanțe. Ea este cea care mediază comunicarea cu celelalte componente sociale, în special cu școala. Școala este un factor care ajută copilul în desăvârșirea propriei personalități.

Factorii determinanți în dezvoltarea personalității copilului sunt școala și familia.

EDUCATIA CELOR SAPTE ANI DE ACASA

**PROF.INV.PRIMAR BADEA DANIELA,
SCOALA PRIMARA MIHAI EMINESCU ,COM.BRADU .JUD.ARGES**

Daca procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cumiți“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Adaptarea la viața de școlar

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas.

Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Deprinderi elementare

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului.?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățatură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii.

Atmosfera de acasă

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe înțelegere și respect. Un copil trebuie învățat să se descurce în orice situație dacă vrem să izbutim în viitor!

Greșeli

Copilul nu trebuie ocrotit excesiv. El va fi lăsat să și zburde nestingherit, să se joace, să-și inventeze jocurile, pentru a nu-i stânjeni posibilitățile de formare și împlinire a personalității și pentru a nu-i îngrădi experiența de viață. Activitatea lui va fi supravegheată, dirijată, fără însă a-l dădăci la tot pasul.

CEI ȘAPTE ANI DE- ACASĂ

Profesor inv. Primar: Badea Rafila
Sc.Gimnaziala Nr.2 Buftea,Ilfov

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist”(Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții

le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚI ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în c

Importanța educației în cadrul familiei

Prof. Înv. primar Bianca –Raluca Badiu
Scoala Gimnazială ”Teodor Murășanu”-Turda

Una dintre cele mai importante funcții ale familiei este cea de socializare/educare a membrilor cu normele, și regulile unei societăți sau a unei comunități care permit adaptarea socială.

Primele baze ale educației se realizează în cadrul familiei, aici elevii învață principalele reguli și norme de comportare în diferite situații cotidiene. Influența părinților este simțită puternic atunci când copilul este lăsat să se descurce singur în diferite situații: lucru în cadrul unui grup, jocul cu alți copilași, mersul până la magazin etc.

Aceste baze sunt primele cărămizi , bagajul cu care copilașul intră în mediul grădiniței și a școlii , peste acestea se vor pune alte cărămizi de-a lungul timpului. Dacă educația oferită de către părinți nu este una stabilă, sau nu este una adecvată, copilul va întâmpina mari dificultăți în ceea ce privește adaptarea școlară chiar și adaptarea în mediul grădiniței.

Conform teoriei lui F.B. Skinner comportamentul uman este unul operant , ceea ce înseamnă că el poate fi modelat. Autorul menționat a demonstrat că un comportament dorit de către un părinte să îl realizeze copilul, poate fi modelat prin recompensarea unor serii de răspunsuri ce sunt aproximativ succesive- se apropie din ce în ce mai mult de comportamentul dorit de către părinte.

Dacă comportamentul dorit de către părinte este ca copilașul să învețe să fie ordonat și să adune după el, acest lucru se poate realiza prin pași mărunți , prin activități realizate împreună. Astfel prin oferirea unor întăriri pozitive , copilul poate să repete comportamentul dorit de către părinte. Spre exemplu dacă copilul ajută părintele să adune hainele, așezându-le la loc în dulap și părintele îl felicită și îi oferă recompense prin care pot să petreacă un timp de calitate împreună:”fiindcă m-ai ajutat mult să adunăm hainele, avem mai mult timp să petrecem împreună și să modelăm”. Copilașul învață prin pași mărunți să fie ordonat și să ajungă la comportamentul dorit de către părinte.

Părinții au rol important să încurajeze comportamentele pozitive realizate de copilași și să explice consecințele celor negative. Astfel este mult mai ușor să facă diferența între valoarea unui comportament bun și consecințele unui comportament negativ.

Bibliografie:

- Bonchiș. E. (2011) ,”Familia și rolul ei în educația copilului”, Editura Polirom, Iași.
- Rudică, T. (1981) , ”Familia în fața conduitelor greșite ale copilului”, Editura Dacică și Pedagogică, București.

MODALITĂȚI DE STIMULARE A CREATIVITĂȚII ÎN PROCESUL DIDACTIC

Prof. BĂDOI MARIA
Colegiul Tehnic „Alexe Marin”, Slatina, Județul Olt

Creativitatea este un proces care presupune valorificarea potențialului individual în scopul dezvoltării abilităților de generare a unor idei și concepte originale și utile, dar și al soluționării diverselor probleme.

Practicile educative de predare activizantă și de stimulare a potențialului creativ al elevului se înscriu în dezideratele pedagogiei postmoderniste, de cooperare și de reflecție asupra învățării. Specific instruirii interactive este relația de învățare care se stabilește atât între elevi și profesor, cât și între elev-elev. Munca activă și creativă a elevului are la baza procedee de construcție a cunoașterii, de restructurare a ideilor, de regândire a gândirii și metacogniția. Însușirea strategiilor metacognitive vizează reflectarea din partea elevului asupra propriei identități, ca subiect al învățării, efectuând analize de nevoi și așteptări educaționale proprii intereselor sale, în concordanță cu particularitățile și posibilitățile cognitive, practice și de efort intelectual și fizic.

Stimularea activismului și a creativității în școală presupune favorizarea unui mediu de învățare interactiv, incitator și dinamic. Învățarea prin cooperare asigură dezvoltarea unui câmp de relații optime manifestării creatoare și active a elevului în clasă. Profesorul este cel care trebuie să găsească cele mai eficiente modalități prin care să stimuleze potențialul creativ al fiecărui elev în parte. Activitățile propuse elevilor trebuie să asigure:

1. Stimularea gândirii productive, a gândirii critice, a gândirii divergente și laterale;
2. Libertatea de exprimare a cunoștințelor, a gândurilor, a faptelor. În acest sens apar ca adecvate activitățile care cer spontaneitate și contribuie la dezvoltarea independenței în gândire și acțiune;
3. Utilizarea talentelor și a capacităților specifice fiecărui individ în parte;
4. Incitarea interesului către nou, necunoscut și oferirea satisfacției găsirii soluției după depunerea unui efort de căutare de către elev;
5. Exersarea capacităților de cercetare, de căutare de idei, de informații, de posibilități de transfer de sensuri, de criterii de clasificare;
6. Dezvoltarea capacității de organizare de materiale, de idei prin întocmirea de portofolii asupra activității proprii, de colecții de cuvinte, de obiecte, de contraste;
7. Organizarea de discuții pe anumite teme, inițierea de jocuri, de excursii;
8. Educarea capacității de a privi altfel lucrurile, de a-și pune întrebări neobișnuite despre lucruri obișnuite.

„Sub incidența cerințelor de a se da cât mai multe răspunsuri originale, neobișnuite etc. are loc o mobilizare a creativității potențiale. Aceasta poate fi recunoscută ca atare prin numărul mai mare și prin diversitatea crescută a răspunsurilor la persoanele creative, ca și prin diferențele de originalitate, flexibilitate, fluiditate a răspunsurilor date de către acestea.” (“Dicționar de psihologie”, 1997)

Lecția de predare-învățare devine astfel „o aventură a cunoașterii” în care elevul participă activ, după puterile proprii, întâlnind probleme și situații dificile, examinându-le și descoperind soluții plauzibile. Rolul profesorului constă mai mult în cel de stimulare și dirijare, iar motivația activității reiese din *participarea entuziastă a cadrului didactic*. Elevul e implicat astfel în procesul de predare, de învățare și de evaluare, iar disciplina devine autodisciplină a muncii și interesului, asigurată de satisfacția cooperării.

Conduita creativă a cadrului didactic este unul din factorii care asigură dezvoltarea potențialului creativ al elevilor. Predarea, ca proces creativ, presupune ca profesorul să medieze între elev și lumea ce-l înconjoară. El trebuie nu numai să organizeze spațiul și activitatea, ci și să participe alături de elevi la elaborarea cunoștințelor; să servească drept model în legăturile interpersonale și să încurajeze interacțiunile cooperante dintre elevi; să-i îndrume cum să-și folosească timpul, spațiul, echipamentul și materialele; să ajute individul sau grupul să extragă din experiențe informațiile necesare, valorile și să le interpreteze și evalueze.

Proiectarea activității didactice presupune „căutarea unei articulații optime” între componentele procesului de învățământ (obiective, conținuturi, metode, mijloace, condiții socio-culturale, evaluări etc.)

„pentru obținerea unor rezultate maxime, de ordin calitativ și cantitativ. Aceasta este, deci, o problemă de strategie, de optimizare, de valorificare la maximum a tuturor resurselor și condițiilor date, opusă vechilor abordări reduționiste preocupate doar de descrierea conținuturilor de predat.”(Cerghit, Ioan, 1999)

Activizarea învățării nu este sinonimă cu supraaglomerarea elevului cu activități; ea trebuie înțeleasă mai mult ca o intensificare a muncii profesorului de a oferi elevilor oportunități de învățare, predarea fiind activitatea prin care cadrul didactic creează condiții favorabile apariției învățării la elevi.

Atmosfera creată în clasă de către profesor constituie un factor care influențează comportamentul de învățare al elevului. Instaurarea unui climat favorabil unei conlucrări fructuoase între profesor și elevi, a unui climat caracterizat printr-o tonalitate afectivă, pozitivă, de exigență și înțelegere, de responsabilitate, reprezintă o condiție principală ce trebuie realizată în lecție.

Profesorul creativ oferă posibilitatea elevilor de a-și spune părerea într-o atmosferă neautoritară, promovând o atitudine deschisă, prietenoasă, elastică, pozitivă și receptivă, apreciind ideile bune ale elevilor și neridiculizând nereușitele. El îngăduie elevului să-și manifeste curiozitatea, indecizia, interesul pentru schimbul de informații.

Climatul spornic de lucru este facilitat de faptul că profesorul tratează de fiecare dată întrebările elevilor cu interes, respectă opiniile celorlalți, întărește constant convingerea elevilor că pot emite idei valoroase, antrenându-i în procesul de evaluare, comunicându-le criteriile de evaluare și oferindu-le timpul necesar exersării propriilor capacități.

Pentru a stimula activismul și creativitatea elevului, profesorul însuși trebuie să fie un tip creativ și activ, să manifeste un comportament și o atitudine pozitivă în acest sens.

Instruirea interactivă și creativă redimensionează rolurile și ipostazele cadrului didactic.

Inventarul acestora este făcut de către Musata Bocos (2002) în termenii următori: *cadrul didactic* este:

- pedagog care nu impune informațiile științifice ci „construiește dispozitive de învățare”, practicând o pedagogie diferențiată și individualizată;
- proiectant, tutore, manager, moderator, organizator și gestionar al conținuturilor, activităților și experiențelor de formare;
- mediator al învățării elevului într-un cadru euristic;
- facilitator al învățării și autoformării;
- consilierul elevului care are nevoie de sprijin în învățare;
- partener al elevului într-o relație educațională interactivă;
- coordonator al muncii elevilor;
- animator, activizant și catalizator al activității de formare, al comunicării, al interacțiunilor și al schimburilor interindividuale;
- scenograf, pregătind decorul desfășurării învățării eficiente;
- actor al demersurilor instructiv-educative;
- strateg-gânditor pentru a ajuta elevul în construirea cunoașterii prin restructurări continue;
- reflexiv în timpul, înainte și după acțiunea educațională, promovând gândirea reflexivă și predarea reflexivă;
- co-evaluator, alături de elev, a procesului și produsului învățării.

Un cadru didactic creativ *știe cum să folosească întrebările* (Ana Stoica, 1983). Fiecare act creativ începe cu întrebări, dar acestea trebuie să fie deschise, să aibă sens și să nu sugereze răspunsuri predeterminate. Întrebarea operațională provoacă conduita creatoare, pentru că ea duce la explorare, dezvoltă curiozitatea și implicit învățarea creativă.

Dupa C. Rogers (1961), principalul motiv al creativității îl constituie tendința individului de a se actualiza pe sine, de a deveni ceea ce este potențial. Credința psihoterapeutului este ca fiecare dintre noi deținem această tendință de autoactualizare care așteaptă condiții prielnice pentru a se manifesta și a se exprima în moduri specifice.

Activitățile motivante, interesante, aflate în legătură cu dorințele și interesele elevilor, vor stimula dezvoltarea acestora în „zona proximală”, asigurând înaintarea.

Importantă în dezvoltarea creativității și a activismului în învățare este *stimularea efortului personal al elevului*, stimularea tendinței acestuia de a aduce o contribuție proprie, de a fi original inventiv, creativ. Misiunea cadrului didactic nu încetează odată cu terminarea lecției, ci se manifestă și dincolo de cadrele acesteia. El trebuie să cunoască potențialul creativ al fiecărui elev și modalitățile de

stimulare, să sesizeze manifestările creative ale elevilor în afara orelor de clasă, în activitățile extrașcolare, să-l facă pe elev conștient de propriile capacități și să le dezvolte capacitatea și obisnuința autoevaluării.

Un rol important în crearea unui climat propice stimulării și dezvoltării unei învățări interactiv-creative, îl deține *atitudinea profesorilor față de creativitatea elevilor și de posibilitățile acestora de a se descurca în situații problematice, implicându-se activ.*

Aspirațiile elevilor, valorile morale și intelectuale prețuite de educator acționează asupra personalității aflate în formare. Ceea ce va prețui și va promova profesorul, va prețui și va dezvolta și elevul în mod mai mult sau mai puțin conștient.

S-a spus pe drept cuvânt că profesorii creativi determină avântul creativității elevilor lor fără eforturi deosebite. Secretul constă în transferul setului de valori favorabile creativității dinspre înțrător către discipol, fenomen urmat de autodezvoltarea și autoformarea acestuia din urmă în funcție de atitudinile și convingerile devenite acum “ale lui”. În mod similar se petrec lucrurile în cazul profesorilor rigizi și convenționali. Cadrele didactice noncreative nu numai că nu vor agree comportamentul specific elevului creativ (independența în abordarea și analiza problemelor, curiozitatea, spiritul de contrazicere, nonconformismul – în limita bunului simț), inhibând orice pornire către inovație, dar vor întâmpina dificultăți în depistarea elevilor cu potențial creativ ridicat, subestimându-i.

Profesorul bun permite elevului să-și asume riscuri intelectuale, să speculeze, să facă asocieri nebănuite, oferindu-i însă sprijin în situații de frustrare, eșec, nesiguranță, ambiguitate, punându-i la dispoziție materiale lămuritoare și surse de informare.

În procesul instructiv-educativ este necesară schimbarea poziției față de elev. El trebuie considerat drept un participant activ și creativ la propria formare. Trebuie luate în considerație progresele semnificative pe care le-a făcut în această perioadă plină de transformări sociale, economice, culturale. Elevii culeg informații din tot mai multe surse și cât mai variate. Școala trebuie să țină pasul cu noul, actualizând atât cunoștințele, cât și metodele.

Trebuie avut în vedere că, formarea unor deprinderi de învățare interactiv-creativă, antrenând efortul intelectual din partea elevului, cu cât sunt mai de timpuriu formate, fixate și consolidate, cu atât au un efect formativ mai eficient, materializat în dezvoltarea capacităților intelectuale superioare și a aptitudinilor specifice actului creator. „Nu este suficient să dispui de o atitudine creativă, ci trebuie să înveți sistematic tehnicile și instrumentele cu ajutorul cărora se produce acel ceva neașteptat” (Mielu Zlate, 1999, p. 289).

Bibliografie:

1. Băban, A. (2001) - *Consiliere școlară* - Ed. Psinet, Cluj-Napoca.
2. Cosmovici, (1998) - *Psihologie școlară* - Ed. Polirom, Iași.
3. Lemeni, G. (2002) - *Surse de acuratețe și iluzie în monitorizarea metacognitivă*, Creier, Cognitione, Comportament, (3), 283-304.
4. Miclea, M. (1999) - *Psihologie cognitivă*. Ed. Polirom, Iași.
5. Radu, I. și colab. (1992). *Introducere în psihologia contemporană*. Cluj- Napoca.
6. Radu, I. (2000) - *Strategii metacognitive în procesul învățării la elevi*, în „Studii de didactică aplicată”, (coord. I. Radu, M. Ionescu, D. Salade) Cluj-Napoca, Ed. Presa Universitară Clujeană.

Cei șapte ani de acasă

**PROF. INV.PRESCOLAR BADOI MIHAELA
GRADINITA NR. 2 FLORICA-MORTENI
LOCALITATEA MORTENI
JUDETUL DAMBOVITA**

referat

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om.

Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie.

„Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

În educarea „**puiului de om**”, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”.

Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Expresia „ai, respectiv, n-ai cei șapte ani de acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Se numesc “cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
- bune maniere și comportament în diverse situații;
- limbaj corect transmis;
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrarea atenției;
- perseverența în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competiție;
- altruismul;
- cooperarea;
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Un proverb spune : „*O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul*”.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. www.didactic.ro

„Nosce te ipsum!”
(trad. lat. din gr., inscripție din pronaos –
Templul lui Apollo din Delphi)

CEI 7 ANI DE ACASĂ
Rolul educației în formarea personalității ființei umane

* autor – BĂETANU ANA-MARIA
* profesor de limba și literatura română
* Școala Gimnazială “Mihai Eminescu”
Roman, jud. Neamț

Scurtă istorie a educației. Ființa umană, tributară unor factori ai dezvoltării (ereditatea, mediul, educația și homeorhesis-ul epigenetic), este obligată să educe și să (se) autoeduce permanent. **Factorii dezvoltării** interacționează continuu, generând **puterea și limitele educației** care, la rândul lor, se hrănesc din *memoria social-istorică* ce a reținut *valorile culturii umane*. Transmiterea acestor valori de la o generație la alta și nevoia de a le îmbogăți și perfecționa sunt responsabile pentru încercarea perpetuă a individului de a-și depăși moștenirea biologică. **Ion Negreț-Dobridor**, psiholog și profesor universitar, cântărește educația prin determinarea personalității umane: „Omul a devenit *uman* prin *Paideia* și *Pansophia*. Și va rămâne *uman* numai dacă nu le va abandona. Numai specia noastră poate achiziționa și chiar îmbogăți această dimensiune care transcede biologicul. Educația și corelativul ei, creația, permite individului uman să devină *personalitate*. Nu există personalitate decât în condițiile conviețuirii în comunitate. Aceasta din urmă, îi conferă întreaga realitate obiectivă. Opera lui Eminescu, trăind izolat, în afara comunității, nu i-ar fi adus niciodată nemurirea. Postumitatea se constituie efectiv la nivelul conștiinței sociale și al memoriei social-istorice.”¹

De la **Paideia** grecilor antici (formarea omului prin cultură – filosofie și știință) la **Pansophia** lui Comenius (înțelepciunea universală), puntea de legătură se pare că este făurită cu ajutorul credinței creștine. Diferența dintre **Educatio**, **-onis**² al latinilor și **Paideia** anticilor greci constă în delimitarea conceptuală dintre „creșterea somatică exterioară” și „desăvârșirea sufletească interioară”. „De aceea, poate că latinii ar fi putut să traducă grecescul **Paideia** prin **humanitas** sau **humanitatis**.”³, afirma I. Negreț-Dobridor.

Câtă diferență – de înțelegere și pregătire a destinului, ar spune anticii; de acceptare a destinului, ar propovădui creștinii; de imagine, ar conchide omul modern - între îndemnul antic grec „Meléte thanátou!”, în traducere: „Pregătește-te să mori!”, și avertismentul religios al „Fraților morții” medievali, devenit metaforă eminesciană, „Memento mori!”, în trad. „Nu uita că vei muri!”... „*Meléte thanátou* era datoria insului față de el însuși de a se desăvârși de-a lungul întregii vieți prin cultivarea restului de divinitate moștenit de la mirificul antecesor.”

Am adăuga faptul că diferența dintre omul Paideii (un fel de *anthropos*) și omul Educației este că primul își cultivă *psyche*, restul de divinitate primit de la înaintașul *androgen* (cu două fețe: *andros*-bărbat și *gynos*-femeie), dinainte de a fi despicat de fulgerul lui Zeus, pe când al doilea acordă importanță și lui *soma*, degradabil și pieritor.

Aceste informații captivează elevii de gimnaziu aplecați spre cunoaștere, oferindu-le o explicație etimologică, istorică și filosofică a conceptului de educație. **Pedagogia perennis**, a tuturor timpurilor, cuprinde totalitatea actelor educaționale de valoare care depășesc epoca creării și unesc epocile educației, un fel de cercetare **diacronică** a pedagogiei. **Pedagogia temporalis** reflectă pedagogia epocii respective, cu metamorfozele impuse de progresul socio-cultural, o așa numită cercetare **sincronică** a educației.

4

¹ Ion Negreț-Dobridor, cap. „Puterea și limitele educației”, în *Didactica nova*, București: Aramis Print, 2005, p. 95

² Dexonline: Subst. lb. latină, trad. „creștere, acțiunea de a educa, de a dezvolta calitățile fizice, intelectuale și morale”

³ Ion Negreț-Dobridor, cap. „Androgynos, Paideia și noi”, în op.cit., p.14

4 Ibidem, p. 13

Factorii dezvoltării și formării umane au început să lucreze din momentul în care omul a devenit *conștient de sine* prin valorile sociale, culturale, educative, economice și politice dezvoltate. **Ereditatea** umană, bagajul genetic moștenit, ansamblează cele trei categorii de caractere cu care vine pe lume individul: **genotipul general**, comun întregii specii, **genotipul individual**, variabila specifică fiecărui individ și **potențialul de formare epigenetic**, la om fiind de natură psihică. În școala primară și generală se observă cel mai bine acest potențial de formare, iar proba lecturii literare sau nonliterare poate fi un instrument optim pentru a detecta **gradul de diferențiere preformat sau format** al elevului în funcție de mediul educogen la care este supus.

Educația, oricât ar fi de avansată și modernă, nu va putea să metamorfozeze un elev cu un potențial intelectual scăzut într-un erudit. Spre exemplu, două eleve din clasa a VII-a, surori, s-au străduit să citească o poezie a lui Alexandru Macedonski și una aparținând lui Marin Sorescu pentru lectură suplimentară. Rezultatul nu s-a materializat prin înțelegerea textelor, nici după dezbaterile lor în ora de română, potențialul de formare epigenetic fiind redus. Un alt exemplu îl reprezintă doi elevi din clasa a V-a, ambii cu Autism, care se străduiesc zilnic să înțeleagă lecțiile, să-și facă temele, să participe la ore. Familia joacă un rol esențial în adaptarea copiilor, iar școala sprijină acest proces dificil. Ceea ce impresionează până la lacrimi este voința copiilor și străduința lor.

Mediul este un al doilea factor al dezvoltării, iar interacțiunea dintre el și ereditate generează **fenotipul**, dezvoltarea genotipului în condițiile de mediu date. Mediul social obligă ființa umană la respectarea unor norme de conviețuire achiziționate prin educație. În cazul mediului școlar, acesta descrie foarte bine elevul destinat **inadaptării sociale** sau pe cel supus **integrării sociale**, în funcție de temperament. Ceea ce devine interesant aici este raportarea la lectură, pe care am propus-o; prin actul de a citi, la început impus, mai târziu autoimpus, unii elevi inadaptați mediului școlar au reușit să se integreze cerințelor nivelului de studiu, pregătirii examenelor, chiar familiei. Prin lărgirea orizontului cultural și social cu ajutorul lecturii, a cărții, a textului s-a anulat izolarea. Un exemplu clar de adaptare este cel deja prezentat al elevilor cu autism, însă întâlnim și inadaptați fără soluții în persoana unui elev din clasa a VI-a, rămas repetent doi ani, intrat în categoria delincvenței juvenile, pentru el școala reprezentând un loc indezirabil, iar lectura fiind o probă de netrecut prin lipsa deprinderii de a citi.

Al treilea factor al dezvoltării, **Homeorhesis-ul epigenetic**, este un mecanism ce stabilește căile și limitele dezvoltării, el ajustează procesele de creștere și dezvoltare în interacțiunea dintre individ și mediu. Se va ține cont de trăsăturile vârstei și de etapele dezvoltării intelectuale, altfel apar efecte secundare sub forma unor maladii psihice greu de tratat. Copiii izolați fizic prezintă handicapuri psihice insurmontabile, iar cei supra-stimulați fizic sau intelectual pot prezenta simptome degenerative. Un astfel de exemplu l-am găsit chiar în familie, în persoana unei rude, care a fost obligată de părinți la început, apoi de propria dorință de demonstra "că poate" să mențină un standard ridicat al procesului de învățare, să urmeze o facultate care-i depășea potențialul și să încheie fiecare sesiune cu nota maximă. Toată această supralicitare a generat o boală mentală gravă, tratament costisitor și, ce este mai grav, ireversibilitate cu minore pauze de ameliorare.

Biologic, **Educația** este al patrulea factor, dar primul pe o scară ierarhică a valorilor. Posibilă numai la ființa umană, implicând un proces conștient, educația este rezultatul influenței mediului asupra individului, dublată de conviețuirea în cadrul speciei pe baza unor valori. Depășindu-și limitele biologice, omul dezvoltă aceste valori prin educație și-și conturează astfel **personalitatea**, individualitatea câștigată în mijlocul comunității. "În acest fel, chiar după moartea biologică, individual *supraviețuiește* în postumitate ca personalitate al cărei prestigiu poate crește neîncetat. Eminescu a murit biologic în 1889, dar personalitatea sa a continuat și va continua mereu să se desăvârșească de-a lungul secolelor. Este nemuritor."¹, preciza I. Negreț-Dobridor. Literatura română și cea universală conservă personalitățile scriitorilor, chiar și după trecerea acestora în neființă. Opera lor devine mesaj pentru generațiile următoare, iar școala este cea mai importantă instituție specializată care generează educația. Elevii noștri conștientizează importanța ideii de personalitate culturală și istorică prin dezbaterile în cadrul "Cercului de lectură"; operele sunt citite și analizate, iar eticheta educației vine din ambele părți – de la scriitor și cititor, deopotrivă, prin intermediul lecturii avizate.

¹ Ion Negreț-Dobridor, cap. „Educația”, în op.cit., p. 94-95

Salutul

Profesor educator: Băican Oana-Adriana
Școala Gimnazială Specială C.R.D.E.I.I Cluj-Napoca

De-a lungul și de-a latul Pământului oamnei se salute când se întâlnesc sau când se despart. Ziua mondială a salutului este marcată la 21 noiembrie fiind inițiată în anul 1973 de frații Brian și Michael McCormack din Omaha, statul Nebraska, SUA. Ziua mondială a salutului a fost susținută de personalități publice, lideri religioși, laureați ai Premiului Nobel pentru Pace și de 180 de țări. A fost sărbătorită pentru prima dată în contextul conflictului, din octombrie 1973, dintre Egipt și Israel, ea constituind o formă de protest nonviolent la adresa războiului.

Forma de salut este influențată, peste tot în lume, de varietatea de culturi, având diferite semnificații. De exemplu, dacă **japonezii se înclină, iar britanicii spun doar "bună ziua" și își dau mâna, în Tibet este foarte politicos să scoți limba atunci când întâlnești pe cineva pentru prima dată. Francezii, în schimb, pe lângă strânsul mâinii, se sărută pe ambii obraji. În timp ce în Botswana, oamenii își ating palmele ușor, dar nu le strâng, în Cambodgia, se lipesc palmele, ținându-le apropiate de piept. Cu cât palmele se ridică mai sus, cu atât respectul arătat este mai mare. În nordul Mozambicului, oamenii bat de trei ori din palme înainte de a rosti cuvântul pentru salut. În Australia, la prima întâlnire nu e politicos să îmbrățișezi sau să săruți și nici să vorbești despre chestiuni personale.**

În viața tribală oamenii strigau sau făceau semen pentru a-i feri pe ceilalți de un pericol sau pentru a-și anunța de un pericol sau pentru a-și anunța semenii ca au găsit hrană. Dar, ca multe lucruri care la origine au fost vitale, salutul a devenit un simbol. Să știi să saluți este, într-adevăr, dovada că știi să respecti. Salutul este prima manifestare de curtoazie cu care întâmpini pe cineva. Deși formulele de salut sunt vechi de când lumea, salutul în sine are în mimică, în poziția corpului sau în ținută o infinitate de nuanțe care îi modifică sau îi completează sensul. Un simplu salut poate demonstra cuiva, de pildă, în ce măsură îl stimezi, cu condiția să mai adaugi încă un mic gest. Orice salut este o formă de politețe, dar nu implică același grad de cordialitate. Știm cât de greu este să-i faci pe copii să salute pe cineva. Pentru adult, salutul nu presupune o manifestare de dragoste, ci un gest de politețe, o convenție. Dar pentru copil, mai ales când este foarte mic, singurul criteriu este acela al simpatiei sau antipatiei. Mai târziu, sub influența educației, el se va convinge singur cât de necesar este salutul în relațiile cu oamenii.

La țară, în orașele mici sau la periferia marilor orașe, există încă bunul și străvechiul obicei de a-i saluta pe toți cei pe care îi întâlnești, fie cunoscuți, fie necunoscuți. În aceste locuri, sentimentul de apartenență la aceeași comunitate este încă viu și să nu saluți înseamnă să-ți atragi multe antipatii.

Anonimatul marelui oraș, unde ești pierdut în mulțime, nu mai permite, evident, acest salut genarlizat. Aici funcționează alt cod, ale cărui uzanțe reglementează modul de a saluta. Iată câteva din regulile sale de bază: bărbatul salute mai întâi o femeie, chiar dacă aceasta este mai tânără decât el; tânărul sau tânăra îi salută pe cei mult mai în vârstă; noul venit, pe cei care sunt deja adunați; inferiorul pe superior (dacă inferiorul e femeie, primul va salute tot bărbatul). Este obligatoriu să răspunzi la orice salut deoarece a refuza să răspunzi înseamnă a-l jigni grav pe el care ți s-a adresat. Dacă totuși nu răspunzi înseamnă că ești supărat rău pe persoana respectivă.

Bibliografie:

Marinescu, Aurelia, Codul bunelor maniere, Editura Humanitas, București, 1995
Armaș, Nicolae, ABC-ul comportării civilizate, Editura Ceres, București, 1990

Importanța celor șapte ani de acasă

Prof. înv. primar Băiceanu Mihaela Mădălina
Școala Gimnazială „Constantin Gh. Marinescu” – Galați

„Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală”.
Albert Einstein

Parteneriatul dintre școală și familie rămâne un subiect sensibil al zilelor noastre. Familia și școala reprezintă elementul esențial în dezvoltarea unui copil, în formarea personalității acestuia, iar copiii au nevoie de noi, părinți și profesori, pentru a se putea integra în viața socială.

Este foarte cunoscut faptul că o casă are nevoie de o temelie bine construită și consolidată pentru a putea rezista în timp. Tot de o „temelie” are nevoie și copilul de astăzi, o temelie a valorilor morale, a regulilor de comportament, a bunului simț, a corectitudinii și lista poate continua. De construirea și consolidarea acestei „temelii” este responsabilă familia în primii ani de viață ai copilului. Este adevărat faptul că școala și familia urmăresc același scop, însă cei șapte ani de acasă reprezintă bagajul cu care copilul pornește în această călătorie a vieții.

Educația îmbrățișează o multitudine de definiții. Educația poate fi caracterizată folosind multe cuvinte. Educația se vede. Cum? Este simplu. O purtăm întotdeauna cu noi, iar vorba aceasta din bătrâni arată cât de important este să nu ne lăsăm copiii singuri, să-i ajutăm, să-i sprijinim, să le explicăm, să le arătăm, să le demonstrăm.

Primele reacții ale unui cadru didactic atunci când își cunoaște noii elevi se învârt în jurul educației primite acasă: „Copiii au salutat când am intrat în clasă.”, „Nu toți copiii vorbesc politicos.”, „Elevii mei știu să mulțumească.”. Comportamentul arată ce a învățat sau ce nu a învățat un copil acasă până în momentul intrării în noua etapă din viața sa - școala. Relația afectivă dintre părinți și copii, valorile pe care se bazează familia și pe care aceasta le transmite copilului sunt factorii de care educația primită în cei șapte ani de acasă depinde foarte mult.

Părinții mai sunt numiți și primii educatori ai copiilor, iar această afirmație atrage atenția asupra faptului că părinții sunt primele persoane cu care copilul interacționează constant încă din prima zi a vieții, că familia este un model în dezvoltarea unui copil, iar comunicarea influențează decisiv dezvoltarea acestuia.

Idealul educațional al școlii românești (Legea Învățământului, 84/1995) constă în „dezvoltarea liberă, integrală și armonioasă a individualității umane, în formarea personalității autonome și creative”. Și da, sunt mai multe tipuri de educație (intelectuală, morală ș.a) pe care școala trebuie să le aibă în vedere, însă școala nu poate să reușească singură și nici timpul nu îi este prieten din acest punct de vedere. Educația unui copil nu face referire doar la învățarea scrisului, a cititului, la rezolvarea de exerciții matematice, aceasta se reflectă în toate domeniile de dezvoltare (socială, psihologică, comportamentală, moral-civică, intelectual-cognitivă), iar aici își pun amprenta părinții. Chiar dacă orele de curs și pauzele sunt însoțite de sfaturi cu referire la ordine și igienă, la curățenie și exprimarea propriilor nevoi, la bunele maniere, la limbaj și mod de relaționare, la deprinderile de autoservire, la respectarea regulilor și la îndeplinirea responsabilităților, nu este suficient pentru dezvoltarea armonioasă a copiilor. Aceste deprinderi trebuie întărite, iar casa părintească este locul în care acest lucru se poate realiza atât de firesc și frumos.

Putem asocia importanța celor șapte ani de acasă în dezvoltarea unui copil cu importanța apei în dezvoltarea unei plante. Concluzia este una simplă: nu se poate fără. Un copil fără cei șapte ani de acasă este un copil care va parcurge greu și singur drumul propriei sale dezvoltări.

Putem spune astfel, că în prima lor zi de școală copiii poartă în spate un ghiozdan, dar nu un ghiozdan în care sunt caiete și cărți, ci unul în care se află cei șapte ani de acasă și responsabilitățile îndeplinite sau nu de către părinți.

Familia, factor decisiv în educația copiilor

Prof. BAICU FLORINA DANIELA
Liceul Tehnologic Nr.1 Popești, Bihor

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare al interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Viața în familie este prima *școală a emoțiilor*. În acest *creuzet intim*, învățăm să recunoaștem emoțiile proprii cât și reacțiile celorlalți la emoțiile noastre, cum să gândim aceste emoții și cum să alegem reacțiile, cum să citim și să ne exprimăm speranțele și temerile.

Familia este cel dintâi *cadru social* de care are nevoie fiecare om ca să trăiască. Ea este mediul prielnic pentru nașterea, dezvoltarea și desăvârșirea ființei umane. În organizarea sa proprie, ea oferă garanții de moralitate, este *prima școală* care pregătește pe copil pentru viața socială, deprinzându-l să-și împlinească datoria, să-și disciplineze voința, dându-i simțul ierarhiei și ordinii. Familia este un oficiu înalt al respectului, al demnității, al libertății interioare. Mediul familial oferă siguranță, liniște, afecțiune, seninătate, care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată.

Familia are și o însemnată *funcție educativă*. Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară *școală de omenie*”.

În cadrul familial se deprind disciplina și spiritul de inițiativă și se cultivă sentimentul demnității, dreptății, iubirii, respectului și ajutorului, sentimentul sacrificiului, care sunt elemente de bază ale vieții sociale. Familia trebuie mai mult să formeze decât să informeze.

Copilul *absoarbe* din mediul apropiat familial primele impresii, el va face, sau va crede precum părinții imitând comportamentele acestora. Adultul, părintele, este cel care creează atmosfera din casă, este cel care face să răsunе casa de râsete sau de plânsete. Este cel care impune starea de spirit, care face atmosfera. Dacă **gândește pozitiv**, îl înveță și pe copilul său **să facă la fel**. Copilul e ca un burete care absoarbe tot ce are în jurul său. La ora actuală multe familii au nevoie de o educație solidă, dată fiind starea lor precară din punct de vedere material și spiritual.

Familia este prin definiție *cadrul de satisfacere al nevoilor membrilor ei*. Nevoile de bază, fiziologice sunt la fel de importante ca și nevoia de securitate, de dragoste și apartenență, de recunoaștere. Este evident faptul că o familie în care legăturile dintre membrii ei nu sunt de dragoste și respect, nu poate constitui un cadru propice de satisfacere a nevoilor umane și deci de dezvoltare normală.

În funcție de felul cum cei din jur, mai ales părinții, știu să vină în întâmpinarea nevoilor lui și să înțeleagă, în satisfacerea acestor nevoi, caracteristicile care țin de vârsta copilului, depinde dezvoltarea optimă a copilului pentru a deveni o ființă normală, capabilă de a fi fericită, sau dimpotrivă acesta evoluează la polul opus. Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Dacă în familie, nu doar s-a vorbit despre cele sacre, despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a și simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu îngăduință, să aprecieze binele și frumosul, să se îngrijească de cele sacre, acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil.

Părinții, dacă doresc să aibă copii buni, înțelepți și sănătoși, trebuie ca ei să fie mai întâi buni și înțelepți. Căci copiii sunt de fapt „copii” ale părinților lor. Ce văd și ce aud în casă de la părinți aceea fac. Prin familie indivizii se integrează în societate, familia constituind, în esență, temelia acesteia. Buna funcționare a familiei este condiționată de modul în care reușesc să relaționeze și să comunice. Mai precis este vorba de modul în care reușesc membrii unei familii să-și îndeplinească sarcinile, să soluționeze diverse probleme. De cele mai multe ori se ajunge la situația denumită familie problemă, atunci când apar curențe de structură, dar și probleme de funcționare a elementelor integrate. Uneori aceste curențe structurale și funcționale pot pune în pericol coeziunea și existența viitoare a familiei, cum este de ex. cazul familiilor, în care unul, sau ambii părinți sunt plecați la muncă în străinătate, al familiilor în care părinții

consumă alcool, al familiilor în care violența domestică este prezentă, al familiilor în care niciun părinte nu mai are un loc de muncă, etc.

Un copil care nu a primit o educație corectă din toate punctele de vedere va avea de suferit la maturitate, sau poate toată viața în cazul în care nu are un caracter puternic nativ, prin care să se autoeduce. Lacunele relaționale, complexe, fluctuațiile sentimentale și toate problemele interioare ale omului sunt în mare parte o consecință a unei educații familiale defectuoase. Greu va înțelege extrovertirea unei persoane în familia sa sau între prieteni, ori altruismul cu care se manifestă în societate și altele asemenea, cineva crescut de niște părinți care nu au avut timp să vorbească cu el, să-i asculte problemele, să-l încurajeze la nevoie, să-i ofere afecțiune. Se va adapta greu. Responsabilitatea unui părinte în ceea ce privește educația copilului său este una uriașă. În mare parte cazurile de neadaptare socială, depresie, dependență, delincvență, perversiune, sinucideri, din rândul tinerilor (și nu numai), au ca substrat lipsa educației familiale corecte, sănătoase.

Concluzionând putem spune, că rolul familiei în educația copiilor este esențial. Familia reprezintă matricea primordială a culturii omenești. Aici se trezesc și încep să se dezvolte puterile latente ale sufletului personal; aici începe copilul să iubească (pe cine și cum?), să creadă (în ce?) și să sacrifice (cui și ce?); aici se alcătuiesc primele temelii ale caracterului său; aici se descoperă în sufletul copilului sursele principale ale fericirii sau nefericirii lui viitoare; aici devine copilul un om mic, din care mai apoi se dezvoltă o mare personalitate sau un pungaș mărunț.

Totul se începe și se învață mai întâi în familie. Dacă copilul nu învață să iubească în familie, de la părinții săi, unde va învăța să iubească? Dacă nu s-a deprins încă din copilărie să caute fericirea tocmai în fericirea reciprocă, în ce porniri rele și vicioase o va căuta când va ajunge la vârsta maturității? Copiii preiau totul și imită totul.

Principala condiție ca un copil să primească o educație corectă o reprezintă capacitatea părinților de a o face, și în același timp, intensitatea și sinceritatea iubirii părinților.

Gândeți mereu **pozitiv**! Luați și scoateți în evidență partea bună a lucrurilor, partea frumoasă a întâmplărilor și a oamenilor.

Cei șapte ani de acasă

Învățător Bălăbăneanu Denisa-Marina
Școala Gimnazială Jirlău
Localitatea Jirlău, județul Brăila

„Copilăria este șuvoiul de apă care izvorăște limpede și curat din adâncurile ființei și la care omenirea alergă fără încetare să-și folosească setea idealurilor sale de dragoste, de bunătate, de frumusețe, de perfecțiune.” Francesco Orestano

Copilăria este dulcele nectar din floarea vârstelor, leagănul razei de soare care dăruiește visul, roua din pajiștea verde care îți alină setea, o stea călăuzitoare ce veghează drumul. Este vârsta marilor superlative pe care le merită viața, vârsta celei mai depline libertăți, vârsta viselor fără graniță, vârsta care trăiește prin flori și se exprimă prin exclamații.

Copilul este soarele vieții, care umbrește neîmplinirile și eșecurile făuritorilor săi, înseninându-le fiecare clipă trăită. Copilăria este cea mai nevinovată, cea mai îngerească, dar în același timp și cea mai imorală, cea mai sadică vârstă a omului. Nu există nici un om care să nu-și amintească de această vârstă ca un vis dispărut cu care nimeni nu poate fi asemuit mai pe urmă. E vârsta în care orice copil dă voie imaginației să-și împlinească visurile și are dreptul la orice. Ea e frumoasă, candidă și ființele cele mai bune sunt cele care păstrează cel mai mult sau pierd cel mai puțin din această candoare și din această sensibilitate. Sentimentele față de copilărie împreună cu toate frumusețile ei sunt puse în mișcare de către neputință. Primele impresii despre copilărie au o importanță enormă și tot restul vieții noastre nu-i adesea altceva decât o urmare a lor.

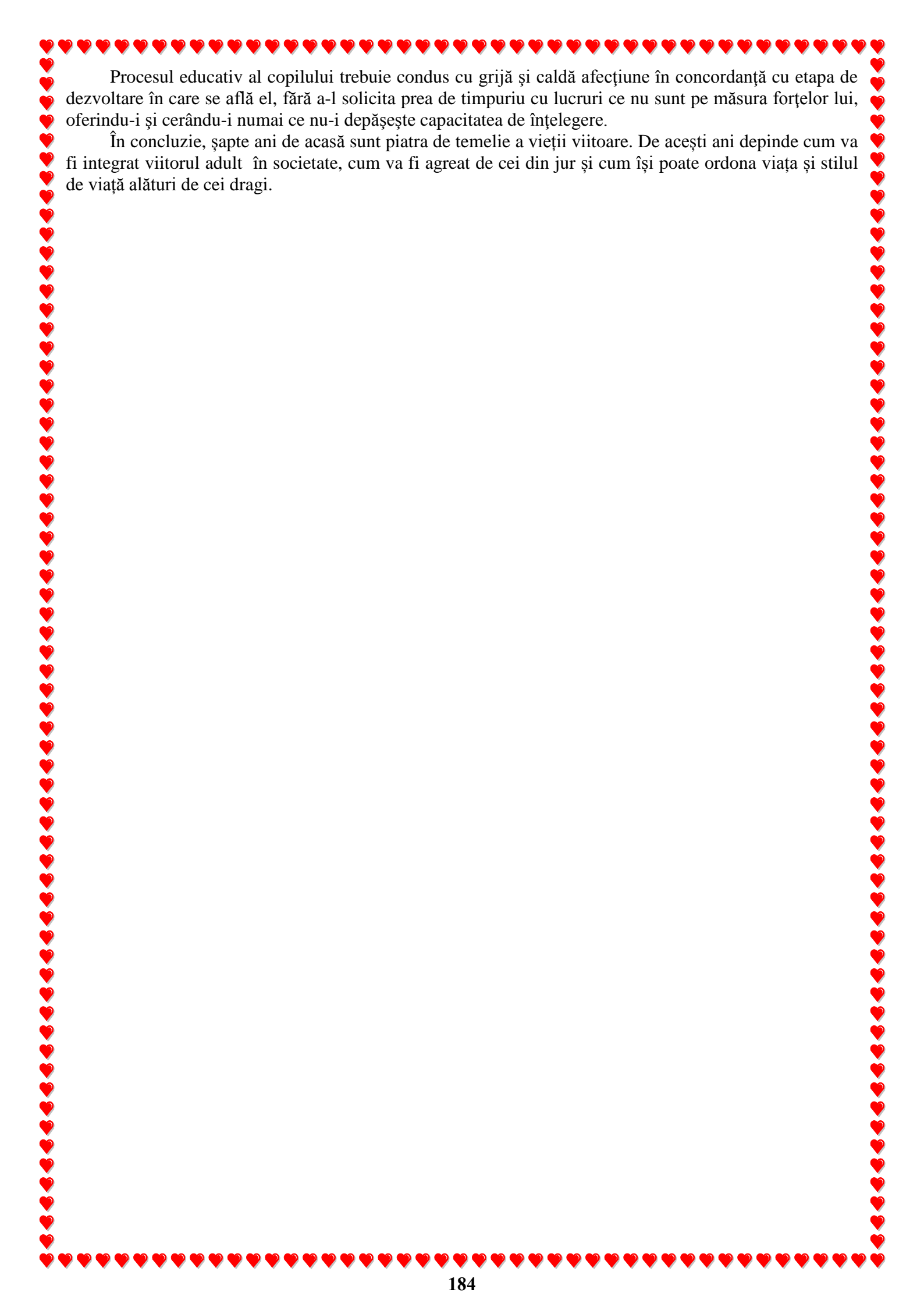
Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Perioada numită „cei șapte ani de acasă” cuprinde prima și cea mai importantă „decolare” în marile zboruri ale unei vieți omenești. Ea dă marele start pentru cea mai sublimă competiție a omului cu el însuși – în propria sa devenire, autodesăvârșire și afirmare a sa ca valoare umană. Depinde în mare măsură de părinți când și unde va fi aeroportul de aterizare.

Este datoria părintelui să aducă pe băncile primelor clase copii sănătoși, viguroși pe care școala, prin aportul ei pe linia instrucției, dar desăvârșind și opera de educație inițiată în familie să îi transforme în personalități armonios dezvoltate, în cetățeni înzestrați cu spirit de răspundere, cu simțul datoriei și potențial creator.

Indiferent de situația lui socială, copilul trebuie ocrotit, tratat cu căldură și dragoste, cu onestitate și înconjurat cu afecțiune, cu acea tandrețe de care simte nevoia numai el. Școala trebuie să fie factorul major de educație înaltă și pilduitoare. Educația este un proces complex și delicat, este o artă și o știință, o înțelepciune. Dacă până acum simțea că lumea era organizată în funcție de el, odată sosit în școală, copilul constată un mediu afectiv neutru și observă că trebuie să-și ia răspunderea proprie pentru tot ceea ce va trăi aici: bucurii, satisfacții, dificultăți, mici necazuri. Important este rolul familiei, care trebuie să-l pregătească pe copil pentru acest moment. De asemenea, trebuie obișnuit să gândească că el se poate descurca foarte bine atunci când este lăsat singur, ori când învață alături de alți copii. El trebuie să știe clar de ce este necesar să meargă la școală: pentru a cunoaște alte lucruri, pentru a învăța și a scrie, pentru a vedea cum sunt alți copii, pentru că acolo este o lume a lor, a copiilor, creată pe măsura lor și pentru că acolo este doamna învățătoare care știe o mulțime de lucruri și care îi va învăța și pe ei tot ceea ce este necesar.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În concluzie, șapte ani de acasă sunt piatra de temelie a vieții viitoare. De acești ani depinde cum va fi integrat viitorul adult în societate, cum va fi agreat de cei din jur și cum își poate ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

Profesor învățământ primar, Balabasciuc Angelica

Expresia „Cei șapte ani de acasă„ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare social.

Educația copilului este o provocare pentru orice părinte. Dacă învățăm să facem o reprezentare clară și complexă a țelului pe care vrem să îl atingem atunci situațiile pot fi mai simplu de abordat. Greșelile nu trebuie să ne descurajeze. Mai devreme sau mai târziu vom ajunge să ne înțelegem copiii și să le acordăm sprijinul necesar. Experiența ne ajută să devenim părinți mai buni și să preluăm exemple din propria educație.

Ca mediu social, familia reprezintă locul în care copilul este îngrijit, educat, educația în familie precedând-o pe cea instituțională. Copilul, în primii ani de viață este dependent de părinți, iar aceștia nu trebuie să fie preocupați doar de latura fizică a îngrijirii lui, ci să aibă în vedere educația psiho-socială, corelând posibilitățile fizice cu cele psihice. Educația în familie pune bazele dezvoltării psihice a copilului, iar educația sa la nivel psihic trebuie să urmărească pas cu pas evoluția fizică, urmărindu-se concomitent educația intelectuală, morală în scopul formării caracterului. Cel mai important rol în evoluția psihică a copilului îl au exemplele pozitive de acasă, deoarece la această vârstă, rolul exemplului este foarte important.

De familie depinde dirijarea judicioasă a maturizării psihice a copilului.

Familia promovează diferite valori care sunt transmise celor mici și care, la rândul lor, le vor transmite familiei pe care și-o vor întemeia. Copiii nu au nevoie de părinți ideali; ei își doresc că aceștia să le reflecte dorințele și să le înțeleagă nemulțumirile, să îi ajute când

sunt nelămuriți și să îi aprecieze atunci când merită. Schimbul reciproc de opinii pune bazele unei legături sincere între părinți și copii și îi ajută să se cunoască mai bine. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este să fiți voi, părinții, un bun model pentru el. Începe să îl înveți lucrurile simple încă de la vârstă fragedă: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce

înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Așadar, cum îl înveți bunele maniere? A-l învăța bunele maniere este un proces zilnic, care va dura în timp și vei avea ocazii să îl îndrumi în direcția corectă. Chiar dacă a greșit de câteva ori nu te grăbi să tragi concluzia că este prost-crescut sau că tu ai uitat ceva foarte important. Este posibil să aibă nevoie doar de una sau două lecții de bune maniere pentru ca problema să se rezolve.

Rolul familiei nu se poate rezuma la asigurarea condițiilor de viață pentru copil, la asigurarea supravegherii acestuia, ci trebuie văzut ca primul factor în educația și instrucția copilului și un continuator al cerințelor impuse de practica educațională instituționalizată.

În concluzie, familia are misiunea de a realiza o dezvoltare armonioasă a tuturor capacităților fizice, mintale și afective ale copilului, trebuie să canalizeze interesul și înclinațiile și să-l ajute să-și formeze, încetul cu încetul, adevărata lui personalitate.

“Cei șapte ani de acasă”

Balaci Dana-Mădălina, Educatore la „Grădinița cu program normal Bătinești”

„Cei șapte ani de acasă” ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați.

Nu este necesar doar timpul copilului petrecut într-un mediu educativ, părintele contribuie la educația copilului împreună cu școala. Nu degeaba se spune ca „cei șapte ani de acasă” contează cel mai mult, pentru ca familia este cea care pune bazele educației copilului.

Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului, așa precum spunea psihologul Oana Maria Udrea.

Părinții sunt modele pentru copil. Va fi inefficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. De asemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună.

Modul în care ne creștem copiii, contribuie la formarea concepției acestora despre ei înșiși. Acest aspect este de o importanță enormă. Copiii reprezintă viitorul, iar viitorul lumii depinde de concepția pe care o au aceștia despre ei înșiși. Toate opțiunile lor depind de viziunea lor asupra propriilor lor persoane.

Copiii sunt foarte drăgălași, plini de energie dar uneori obositori. Să te ocupi de educarea lor poate fi o plăcere, dar de multe ori poate fi dificil. Există momente când te simți depășit de situație și nu găsești soluții privind comportamentul inacceptabil al copilului.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă).

Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei.

CEI SAPTE ANI DE ACASA

PROF. BALAN CONSTANTA

"Suprema pedagogie este casa parinteasca".

Psihologul N. Marginean, cautand sa faca un sondaj in privinta influentei pe care o are mediul si ereditatea asupra formarii persoanei afirma: "Daca ar fi ca actiunea mediului social sa fie egala cu cea a ereditatii anume 50% acordate mediului, 25% ar trebui puse in seama familiei". Si aceasta se intampla pentru ca in familie se cultiva pentru prima oara dragostea ne-fatarnica, autentica sau chiar jertfelnica, care e conditia principala in educatie. Acelasi autor completeaza: "Tubirea de copii poate merge pana la jertfa totala", desi intre sotii acest lucru se intampla rar.

Familia ramane, deci, cuibul unde fiii cresc si prind aripile maturizarii caracterului, zburand apoi in cele patru colturi ale lumii, dar nicicand uitand acest cuib, si cand au prilejul sa se intoarca acasa se odihnesc cu drag in el.

Copiii trebuie educati duhovniceste inca dinaintea varstei de 6-7 ani. Nu trebuie ca inainte de a merge la scoala ei sa ramana lipsiti de invatatura sufleteasca, intrucât aceasta varsta este vremea „de aur” pentru a semana si a inradacina in ei tot ce este bun, si de asemenea tot ce este rau... Se intelege de la sine ca inima omeneasca, la fel ca ogorul, nu poate ramane pentru totdeauna pustie. Daca in el nu vor fi semanate plantele cele bune, vor creste negresit cele rele...

Psihologul spune ca acea dorinta permanenta - manifestata la varsta de cateva luni - de a fi luat in brațe reprezinta o alta nevoie a copilului si nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfacuta, nu refuzata celui mic. „El inca nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind in brațe, mama se misca, el, copilul, poate exploara tot ceea ce il inconjoara”, puncteaza psihologul. In jurul varstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfacuta, spune Adina Mesaroș, cu conditia de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. „Daca un copil umbla la dulap, solutia nu este sa legi usile dulapului, cum fac multe mamici, pentru ca atunci el va fi in permanenta tentat sa vada ce e acolo. Cel mai bine este sa il lasi sa vada ce este acolo, pentru ca in acest fel, data viitoare nu i se va para interesant”, explica ea. La dezvoltarea armonioasa a copilului contribuie si banalul joc „cucu-bau”, care ajuta la perceperea permanentei obiectului (conștientizarea faptului ca un obiect exista chiar daca el nu il vede, abilitate care se dezvoltă in jurul varstei de un an). Tot acum, se dezvoltă limbajul, psihologul subliniind ca este foarte important ca mama sa vorbeasca in permanenta cu copilul si sa-i citeasca povești, pentru ca el invata prin imitatie. Referitor la obiceiul adultilor de a vorbi „pe limba bebelușilor” in preajma celor mici, Adina Mesaroș spune ca nu trebuie neaparat eliminat acest obicei, insa pentru a-l ajuta pe copil sa progreseze din punctul de vedere al limbajului, trebuie dublat cu expresii corecte. „Spre exemplu, putem spune «hai sa păpăm», dar sa adăugăm imediat si «hai sa mâncăm»”, explica ea. Intre 1 si 3 ani, este foarte important ca micuțul sa aiba in jurul lui foarte mulți stimuli, in special jucării, si este bine sa fie incurajat sa exploreze, chiar daca asta da bătăi de cap părinților. „Sa zicem ca trage de fața de masa. El nu face asta pentru a trage acea fața de masa, ci pentru a ajunge la ceva ce este pe masa si la care nu ajunge. O face, deci, pentru a-si rezolva o problema”, exemplifica psihologul.

Crizele de personalitate - o etapa normala. Cum le gestionăm

Dupa varsta de un an apar si crizele de personalitate, care se manifesta, de regula, in locurile publice. „Copilul este egocentric si știe ca, daca va face o criza, mama ii va satisface dorinta. Foarte important pentru părinți este sa încerce sa controleze aceasta criza (încercăm, spre exemplu, sa-l ținem, pentru a preveni lovirea) si sa-i explice, calm, ca nu va primi acea jucarie sau acea bomboana pentru care face criza”, spune psihologul. Specialistul atrage atentia ca, dupa ce trec de un an si jumătate, doi, aceste crize se transformă in „simptomele” unui copil răsfățat, pe termen lung. Intre 1 si 3 ani, apare si conștientizarea identității sexuale, iar intre 3 si 5 ani, copilul trebuie sa abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală si socială. Tot acum, se dezvoltă si dexteritatea, chiar daca asta înseamnă pereți desenați cu creioanele colorate. „Si aici, este mai bine sa-i dai un colț, in care poate sa scrie pe pereți liniștit, ba chiar sa-l si lauzi pentru asta”, recomanda psihologul. Dupa 5 ani inteleg regulile Intre 5 si 6 ani, copiilor incepe sa le placa rutina. Este momentul in care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spalare, pieptănat, imbrăcat si așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, si perioada in care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate.

Politețea - oglinda familiei

Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. „Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit”, explică psihologul. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. „Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu»“. Ce trebuie să știe un copil „de acasă“ Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială - sintetizează psihologul.

Cei șapte ani de acasa

Numele :Bălan Daniela

Unitatea de invatamant: Școala Gimnazială Vulcana Pandeale

Disciplina: Limba engleza

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Prin dezvoltare se înțelege, în sens larg un proces complex de trecere de la inferior la superior, de la simplu la complex, de la vechi la nou, printr-o succesiune de etape, de stadiu ,fiecare etapă reprezentând o unitate funcțională mai mult sau mai puțin încheiată.

Ereditatea este considerată premisa dezvoltării, punctul de plecare, baza ei, dar această premisă necesară nu este și suficientă pentru dezvoltarea omului.

Se transmit ereditar:

- Tipul structural corporal
- Particularitățile fizionomice
- Particularitățile metabolismului (boli, compoziția sângelui)
- Particularități ale sistemului nervos și ale analizatorilor.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Educația mijlocește interacțiunea dintre premisele ereditare și condițiile de mediu, orientând procesul formării și dezvoltării personalității în perspectiva unor finalități educative explicite.

Prin intermediul educației, copilul le asimilează și le interiorizează transformându-le în comportamente proprii, în modele, norme, valori, atitudini, cunoștințe, ce asigură trecerea de la realitatea biologică la cea socială, umană.

Dacă ne raportăm la diferite componente sau structuri ale personalității, cum ar fi temperamentul, aptitudinile sau caracterul, atunci putem afirma că ele sunt influențate în grade diferite de factorii interni sau de cei externi.

Obiectivul major al dezvoltării umane îl constituie descoperirea și înțelegerea proceselor și interacțiunilor ce se produc de-a lungul vârstelor. Procesul unei dezvoltări normale este întotdeauna urmat și propulsat de maturizare și învățare.

Acest proces se desfășoară stadiial ,secvențial,fazial.Cele mai cunoscute concepții stadiale , în psihologia dezvoltării ,fac referire la:

- Stadiile dezvoltării intelectuale
- Stadiile achiziției limbajului
- Stadiile dezvoltării psihosexuale
- Stadiile dezvoltării psihosociale
- Stadiile dezvoltării psihomorale

Cel mai important factor care influențează stima de sine a copilului este familia.

Caracteristicile mediului familial influențează nivelul stimei de sine cu care copilul va intra la școală și vor acționa asupra ei și pe parcursul școlarității primare.

Familia reprezintă cel mai important sprijin pentru copil. Atmosfera din familie rezultă din combinarea dimensiunilor: acceptanță-autonomie, acceptanță-control, respingere-autonomie, respingere – control

Relațiile din cadrul familiei, cele dintre părinți și copii, dar și cele dintre părinți, au un rol deosebit. Extrem de importantă este relația cu mama, securizarea afectivă a copilului determinând sentimente pozitive în raport cu sine și ceilalți.

Violența familială duce la dezadaptare emoțională, la instaurarea unui comportament imatur, la somatizări și chiar la regresii de vârstă, simptome similare celor tulburării de stres posttraumatic de la vârstă adultă.

În plus sentimentul de culpabilitate determină, la copiii de vârstă școlară mică, manifestări de tip externalizare (agresivitate, delincvență) ori de tip internalizare (închidere în sine, anxietate). În anii ce vor urma, în perioada adolescenței vor crește nivelul de agresivitate și de anxietate și vor apărea severe probleme comportamentale.

BIBLIOGRAFIE

GOLU, Florinda, 2010, Psihologia dezvoltării umane, Universitară

MARINESCU, Silvia, 2003, Invitație la educație, Carminis

NICOLA, Ioan, 2003, Tratat de pedagogie școlară, Aramis

POTOLEA, Dan, 2008, Pregătirea psihopedagogică, Polirom

“Cei 7 ani de acasă”- esențiali în viață

Prof. Doina-Eugenia Bălan
Școala Gimnazială Luizi- Călugăra, Bacău

Acest articol despre importanța celor ”7 ani de acasă”, aș dori să fie citit de cât mai mulți părinți, deoarece dumnealor sunt cei care formează caracterul copiilor, pot fi modele și exemple pentru copiii lor.

Să nu uităm că primii 7 ani de viață sunt în familie, deci rolul familiei în formarea celor ”7 ani de acasă” este decisiv, apoi completează școala și societatea dezvoltarea și formarea caracterului său.

Influența părinților asupra copiilor în primii 7 ani de viață este decisivă și ireversibilă, deoarece în această perioadă copilului i se pot transmite propriile valori pe care urmează să le respecte odată cu integrarea în societate. Este foarte important să le transmitem copiilor învățămintele necesare pentru a-i ajuta să devină oameni respectoși și demni de respectul celor din jur.

Astfel de oameni, cu cei ”7 ani de acasă”, se formează în primul rând prin exemplul familiei (părinți, frați, bunici), deoarece copiii au tendința de a imita, de a copia, de aceea puterea exemplului este cea mai bună metodă de formare.

Metodele prin care părinții își pot educa copiii în această perioadă, ar trebui bine stabilite, alese de aceștia în funcție de valorile care vor să le imprime copiilor lor. Câteva metode ar putea fi:

- exemplul;
- respectarea unor reguli bine stabilite;
- egalitatea oamenilor (drepturi și îndatoriri);
- bunele maniere;

Consider că aceste metode ar putea fi benefice în formarea caracterului și personalității copilului.

Regulile care sunt stabilite în orice familie, trebuie respectate atât de adulți cât și de copii. Nu poți impune o regulă fără a o respecta, și totodată fără a o explica (copilului).

Copilului trebuie să i se explice și să i se exemplifice, care sunt drepturile și îndatoririle ce le au atât adulții cât și copiii. Dacă cei adulți înțeleg aceste drepturi și îndatoriri, atunci pot să le explice și celor mici. De cele mai multe ori, cei care greșesc sunt adulții, cei care de fapt consideră că cei mici trebuie să aibă cei ”7 ani de acasă”, dar uită că și ei au fost mici, și dacă nu li s-au imprimat bunele maniere de mici așa au rămas toată viața. Bunele maniere se învață, nu te naști cu ele.

Copilul trebuie învățat să respecte pentru a fi respectat, deoarece respectul se câștigă nu se impune. Respectarea regulilor este tot o formă de respect, care implică în primul rând cunoașterea acestora, apoi respectarea și eventual transmiterea mai departe a acestora.

O societate sănătoasă din toate punctele de vedere, este o societate educată.

De fapt cei ”7 ani de acasă” înseamnă a fi manierat, a fi educat.

Educația se referă la dezvoltarea socială, psihologică, intelectuală, cognitivă, etc.

În urma documentației făcute pentru scrierea acestui articol, am considerat că cele 10 reguli găsite în articolul doamnei psiholog Constanța Constantin-Furdui, sunt esențiale în educația copilului, drept care îmi permit să le enumăr:

1. Învăță-l să se poarte frumos.
2. Stabilește reguli și limite în comportament.
3. Comunică cât mai mult cu el.
4. Învăță-l să iubească lectura și să citească pentru a se informa singur.
5. Lasă-l să se bucure de copilărie (să se joace).
6. Nu abuza în nici un fel de copil.
7. Învăță-l să își exprime sentimentele și emoțiile.
8. Învăță-l să spună adevărul.
9. Petrece-ți cât mai mult timp cu el.
10. Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta!

Cei ”7 ani de acasă” înseamnă mult mai mult și face referire la copilăria noastră, trăirile noastre, experiențele noastre, amintirile noastre, învățăturile noastre și cu ce a rămas fiecare din toți acești ani.

Aș dori să închei acest subiect, cu un citat al marelui Albert Einstein - ”Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală”.

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Redactat , Bălan Gina

Prof. înv. primar , Școala Gimnazială Turcoaia- Tulcea

Copilul primește o educație care presupune un schimb de experiență, de valori și competență împreună cu toți adulții care îl sprijină în procesul său de dezvoltare. În jurul copilului se țese o bază solidă bazată pe încredere. Una din competențele importante ale părinților pentru fiecare este aceea de a putea observa progresele copilului, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea dar și nevoile.

Familia reprezintă pasul dintâi spre formarea copilului, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Prin educație părinții devin parteneri ai copiilor lor, se redescoperă, se simt valorizați în rolul pe care l-au avut ca părinți.

Fiecare părinte dorește ca ai săi copii să fie model, începând cu mediul familial și până la conduita celui mic la școală, la ore, în excursie sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale. Dezvoltarea emoțională este și ea studiată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

Așadar, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Orice părinte trebuie întotdeauna să fie un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când jocul copilului ne are ca parteneri și pe noi părinții atunci, punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “piramida achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații, să le proceseze foarte ușor dar să le și aplice. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

„Cei șapte ani de-acasă” sunt piatra de temelie a oricărui copil!!!

Cei șapte ani de acasă

Prof. Bălan Lelia Florentina
Școala Gimnazială Sadova, județul Dolj

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne depășește atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special. Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

„N-am căutat, de-a lungul întregii mele vieți, decât să redau esența zborului.”, spunea inegalabilul sculptor Constantin Brâncuși, pe care noi, dascălii îl luăm ca exemplu în încercarea de a da lumii OMUL. Profesorul este compozitorul care decide să creeze cea mai complicată lucrare: o simfonie fără final, pe care o vor continua alții, din ale cărei teme muzicale se vor naște altele, ca într-un proces de autoconstrucție. Cercetările asupra psihicului uman au evidențiat că inventivitatea și comportamentul creator sunt determinate de informațiile acumulate și de conexiunea „sistemelor de eurențe”.

Capacitate general-umană, creativitatea este determinată și condiționată de caracteristicile personalității. Personalitatea, organizare unitară a însușirilor psihofizice, cognitive, afective și motivaționale, influențează definitoriu comportamentul creator. Ea poate fi modelată prin educație, mai ales în perioada în care elevii sunt în căutarea identității vocaționale și încearcă autocunoașterea intereselor, înclinațiilor și aptitudinilor.

Toate operațiile mentale sunt posibile doar în prezența manifestării inteligenței. Piaget opina că inteligența este o formă superioară de organizare și de echilibru a structurilor cognitive, fără de care nu putem vorbi despre procesele creative. Ar fi însă greșit să identificăm inteligența superioară cu creativitatea, deoarece nu toți oamenii inteligenți sunt și creativi. Ideal ar fi ca majoritatea celor cu un coeficient mare al inteligenței să fie și creativi.

„Dacă ești înțelept, poți suporta lipsa cunoașterii, dacă ești curios, e greu”, spune un proverb.

Astfel, imaginația, motivația, fluiditatea gândirii (ideațională, expresională, verbală, figurală), sensibilitatea față de probleme (receptivitatea față de nou) se disting ca factori intelectuali (cognitiv-operaționali) ai creativității. Spiritul de observație, redefinirea, ca formă a flexibilității gândirii, intuiția, ingenuozitatea, originalitatea, alături de factorii interni și de cei externi ai personalității participă la definirea personalității inovatoare.

Acest tip de personalitate se remarcă prin câteva trăsături: motivație superioară, atitudine creativă, pasiune pentru muncă și adevăr, angajare totală și capacitate de efort, nivel înalt de aspirație, tenacitate, nonconformism, receptivitate față de nou, inteligența și imaginația creatoare, spațiul vast al câmpului de imagini și de idei. De asemenea, există și factori inhibitori ai procesului creativ: ideile preconcepute, neîncrederea, rigiditatea gândirii, teama de eșec, lipsa motivației, neasumarea rezultatului- bun sau rău etc. Cei care au curaj și îndrăznesc, înving.

Acesta este momentul în care se evidențiază rolul dascălului: să depisteze capacitatea creatoare a elevilor, pentru că, se știe, „Un învățat are două datorii: să învețe neconținut și să învețe neconținut pe alții”. Educatorul este cel care a ajuns la podium, pentru că și-a închis celelalte drumuri. El și-a asumat datoria de a-i învăța pe alții „să fie stăpânii minții lor, pentru a fi stăpânii Universului”(Confucius).

Creația expresivă, proprie preșcolărilor sau școlărilor de vârstă mică este alcătuită din formele cele mai simple ale inovării: improvizații simple, melodice sau ritmice, bazate, de obicei, pe melodii sau jocuri muzicale deja însușite. Ele constituie premisele celorlalte forme de creație, trebuie apreciate fără asprime critică, pentru a nu inhiba copiii.

Creația productivă, este deja cu un pas mai sus decât precedentă, presupune o tehnică de lucru evoluată, cu mai puțină libertate a jocului spontan și cu mai mare implicare a proceselor gândirii, însă tot

pe baza creațiilor model, dinaintea cunoscute. În categoria aceasta se înscriu, de pildă, exercițiile de creație având model melodii date: alcătuiți alte melodii care să înceapă cu tonica, să treacă prin dominantă și să revină la tonică, dominantă afându-se la mijlocul creației de șaisprezece măsuri; atașați un text adecvat cântecului de leagăn, cu refren tipic, într-un tempo specific, în măsura de $\frac{3}{4}$ (trei pătrimi).

Creația emergentă este spațiul rezervat geniilor. Formularea „geniu neînțeles” nu este lipsită de adevăr. În istoria performanțelor gândirii, cei mai mulți dintre „titani”, din toate domeniile, au fost, în cel mai fericit caz, tolerați, dacă nu ridiculizați, odată cu primele semne de „altfel”, de „neobișnuit”, de geniu, de fapt. Este foarte dificil de diferențiat talentul, de geniu. Dacă talentul este o trăsătură recunoscută cu ușurință de către educatori, depistarea geniilor nu este la îndemâna spiritelor comune, ci doar a celor care, la rândul lor, sunt atinse de aripa genialității. Perioada școlarizării, ca și vârsta elevilor, nu oferă condițiile aprecierilor de tipul „acest elev este un geniu”, ale evaluării de mare finețe și responsabilitate.

Demonstrațiile lor de creativitate pot fi de un înalt nivel de originalitate, ei pot fi stimulați și încurajați, dar e hazardat pentru profesor și periculos pentru elevi să afirme că au realizat creații emergente. Societatea manifestă neîncredere în personalitățile încă nedefinite și nu riscă să investească în idei neconfirmate. Profesorii sunt cei care le deschid elevilor ușa cunoașterii, însă ei singuri trebuie să treacă prin ea, căci doar cioplirea directă este adevărata cale spre sculptură. Am evitat învățământul în șabloane, am creat un climat cald, de colaborare și de completare ideatică, am insistat în convingerea lor că pregătirea susținută este cheia reușitei. Învățarea prin descoperire, eseurile și referatele, proiectele de cercetare, portofoliul privind arta universală și reprezentanții ei, acestea sunt câteva dintre metodele pe care le utilizez în activitățile în care îmi propun dezvoltarea creativității individului.

În demersul didactic toate activitățile mele se supun gândului că perfecțiunea muncii este generată numai de plăcerea meseriei. Toți dascălii dețin, ca informații, teoretizările metodelor didactice tradiționale sau moderne, europene. Aplicarea lor, însă, face diferența între elevii formați prin intermediul creațiilor lor performante și elevii informați numai, cu noțiuni lipsite de utilitate la momentul finalizării cursurilor școlare și începerii vieții lor sociale, profesionale. Fiecare disciplină studiată trebuie să aducă un plus la calitatea personalității elevului. Lucian Blaga spunea, despre importanța covârșitoare a ceea ce ni se prezintă uneori cu prea multă discreție, încât nici nu observăm: „Sunt adevăruri așa de puțin bătaoare la ochi, încât descoperirea lor este aproape o creație”. Este important, așadar, să atragem atenția elevilor asupra oricărui aspect al formării lor, ca oameni și ca intelectuali, să știe să vadă tot ce e în jurul lor și la ce folosește lucrul observat, să știe să găsească soluții la fiecare problemă. Aici consider că învățământul românesc este întârziat: în formarea practică a personalității.

Fiecare dascăl deține rețeta obținerii performanței în educație, cunoaște metodele didactice vechi și noi. Dar nici învățătorul, nici academicianul, nici medicul, deși se pun în slujba devenirii omului, nu dețin rețeta geniului creator. Și, oare, ce ar însemna Universul, fără curiozitatea neobosită a inventatorului? Numai că...“Dacă am ști cum se face o poezie genială, toți am deveni mari poeți și arta s-ar preface în industrie.” (George Călinescu)

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Profesor, Balan Liana Cristina
Scoala Gimnaziala Speciala, Maria Montessori,, Bacau

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme. Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase

urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Ce ne învață părinții sau ce urcă dinspre rădăcină spre coroana copacilor

Prof. înv. primar Bălan Nicoleta-Mariana
Școala Gimnazială Vulcana Pandeale, Jud. Dâmbovița

Părinții de Ana Blandiana

„Părinții fac totul oricând pentru noi –
Ne nasc și ne cresc mai mari decât ei,
Rămân apoi cu discreție în urmă,
Nu ne deranjează de obicei.
Li-e rușine că sunt prea bătrâni, prea bolnavi,
Pentru noi prea modești și prea simpli părinți,
Vinoși pentru timpul pierdut
Ne privesc în tăcere cuminiți.
Apoi își mută privirea în stea,
Când raza-n oglindă de cer se subție
Și, obosiți, nu pregetă-o clipă
Să ni se așeze în pământ, temelie.”

Încă din Antichitate, Aristotel afirma „... copiii moștenesc adesea ceea ce este particular la părinții lor și se nasc cu aceleași semne. Asemenea lucruri au fost văzute la trei generații: de pildă, un anumit om are un semn pe braț pe care fiul său nu-l are, dar nepotul lui îl are în același loc, chiar dacă nu este foarte clar.” (Șt. M. Milcu, C. Maximilian, „Genetica umană”)

Genetica umană modernă a adâncit și progresat enorm în studierea și cunoașterea interacțiunii dintre ereditate și mediu, în medicina genetică și-n patologia umană. „Genetica moleculară a pătruns adânc în structura celulei, pentru a urmări natura și transmiterea informației ereditare.” (Șt. M. Milcu, C. Maximilian, „Genetica umană”)

Familia asigură copiilor sentimentul siguranței și îi ajută să depășească obstacolele inerente vieții, educându-i să devină persoane responsabile, adaptate timpului în care trăiesc.

Educația în familie, primii ani de-acasă, influențează puternic întreaga existență a individului, indiferent dacă el recunoaște acest lucru sau nu. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient le „văd” cu ochii minții și le urmează. Sentimentul mândriei de a aparține unei anumite familii s-a păstrat peste timp. Galeria cu portretele strămoșilor din castelele medievale au fost înlocuite cu albume de familie și cu înregistrări audio și video ce se constituie într-un adevărat tezaur al familiei. Și astăzi suntem tentați - și mulți chiar o fac – să ne căutăm „rădăcinile”, să ne întocmim arborele genealogic și să ne mândrim cu numele de familie care s-a păstrat de-a lungul a mai multor generații.

Părinții, în calitate de educatori – primii educatori - impun respect, stimă, iubire profundă, prin superioritatea conduitei lor. Dacă în fața unei greșeli grave, comisă de copil, tatăl se manifestă ca un bun sfătuitor, acordându-i încredere, sugerându-i soluții acceptabile ca valoare morală, în raport cu vârsta și cu particularitățile psihoindividuale, atunci se va crea climatul necesar cultivării sincerității, a răspunderii față de propriile fapte. Feed-back-ul pozitiv este productiv în toate tipurile de învățare.

Personalitatea părinților trebuie să fie un laborator de informație, de acțiune pozitivă, de noutate, însușiri care se transferă în personalitatea copiilor fără eforturi speciale, ci într-un climat de congruență nedisimulată.

„În timpul copilăriei, individul uman este atât de dependent de alții, încât n-ar putea să trăiască dacă nu obține răspunsuri din partea lor” (R. Linton, 51).

„Cea mai manifestată trebuință psihică a omului este aceea de răspuns afectiv (idem).

Climatul familial cu cel mai puternic impact pozitiv asupra formării copilului este climatul susținut de o constantă afectivitate, bine temperată, manifestată în toate situațiile prin răbdare, calm, înțelegere, multă pricepere și devotament față de educația copilului.

Practica educațională dovedește, la fiecare pas, că nimic din ceea ce îl înconjoară pe copil are o mai puternică forță decât afecțiunea, ca element distinctiv al ambianței necesare dezvoltării copilului.

Exemplele de dragoste, de comportare delicată și de respect îi fac pe copii să nutrească, la rândul lor, dragoste și respect față de părinți, față de frați și, mai târziu, față de cadrele didactice și colegi.

„La toate vârstele, în toate situațiile, iubește, respectă și onorează pe cei care ți-au dat viață.”
(Paul Doumer)

Bibliografie:

1. *** - „Dirigintele. Ora de dirigenție”, Volum editat de Tribuna Învățământului.
2. Silvia Marinescu, Rodica Dinescu – „Invitație la educație”, Editura Carminis, Pitești.
3. Elvira Crețu, „Psihopedagogie școlară pentru ciclul primar”, Editura Aramis, București.

Cei șapte ani de acasă

Prof. Bălan Olivia Cristina
Școala Gimnazială Vulpeni, județul Olt

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educationale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educationale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general.

Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!”, „Când va merge la școală, se va cuminti”, pentru a „scuza” purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze” trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că

atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltați mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este ineficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Educația începe cu cei șapte ani de acasă (Studiu de specialitate)

**Prof. Claudia BĂLĂNESCU, Școala Gimnazială „Alice Voinescu” Drobeta
Turnu Severin, județul Mehedinți**

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Adaptarea la viața de școlar

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas. Dar noul apare și în activitatea lui școlară.

De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

În băncile din clasele I se înșiruie fetițe și băieți, toți cam de aceeași vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Sunt copii și mai mari, și mai mici, și mai voinici, și mai delicați, și mai gălăgioși, și mai tăcuți, unii chiar retrași, timizi, stingheri!

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Deprinderi elementare

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Inadaptabili

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii.

Iată de ce socotim util să vă prezentăm pe scurt ce condiții trebuie să îndeplinească mediul familial pentru a asigura dezvoltarea armonioasă fizică și neuropsihică a copilului antepreșcolar și preșcolar.

Atmosfera de acasă

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Pauzele

Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de

veșnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-și limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ.

Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcțiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

Greșeli

Copilul nu trebuie ocrotit excesiv. El va fi lăsat să și zburde nestingherit, să se joace, să-și inventeze jocurile, pentru a nu-i stânjeni posibilitățile de formare și împlinire a personalității și pentru a nu-i îngrădi experiența de viață. Activitatea lui va fi supravegheată, dirijată, fără însă a-l dădăci la tot pasul.

BIBLIOGRAFIE

NEVEANU POPESCU P., *Dicționar de psihologie*, Ed. Albatros, București, 1978.

PĂUNESCU C., *Nervozitatea copilului*, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1977.

IONESCU G., *Psihologie clinică*, Ed. Academiei, București, 1985.

ROLUL FAMILIEI IN EDUCAREA COPIILOR

Prof:Balasa Andreea Raluca
G.P.P.Ostroveni 2-Rm.VALCEA

In educarea „**puiului de om**”, parintii , educatorii, scoala si societatea, in general, sunt mijloace importante de educatie si instructie.

Printre problemele importante ale invatamantului in aceasta etapa de schimbare si modernizare rapida se gaseste si cea vizand parteneriatul cu alti factori educationali, intre care familia ocupa un loc privilegiat. Familia, prima scoala a vietii este cea care ofera copiilor primele cunostinte, primele deprinderi dar si primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial.

Ca prima veriga a sistemului educativ familia are responsabilitati clare si diverse.

Intrebarea care se pune este ,daca familia de astazi are timp pentru indeplinirea responsabilitatilor educative, daca este pregatita sa activeze constant ca un factor educativ.

Realitatea ne-a dovedit ca nu toate familiile sunt dispuse sa-si indeplineasca consecvent responsabilitatile educative fata de copii, acuzand lipsa de timp, grijile vietii zilnice, minimalizand rolul de factor educativ.

Factorii care influenteaza azi mediul educativ sunt:noua conceptie care se cristalizeaza asupra educatiei ca serviciul social si extinderea mass-media(T.V). Parintii trebuie sa-si intareasca fundamentarea relatiilor pe baza dragostei lor fata de proprii copii si pe dorinta lor ca acestia sa aiba performante si succes in viata. Aceasta nu se poate realiza daca parintii nu cunosc personalitatea propriului copil. Educatia copilului este factorul principal care dezvolta personalitatea lui. In educatia copiilor trebuie sa existe intre parinti intelegere si acord in diferite probleme si de aici decurg normal si celelalte.

In activitatea de educatie in familie un rol important il are„**climatul**” care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi si caracterul lor pot forma „**climatul pozitiv**”(favorabil) sau „**climatul negativ**”(nefavorabil) educatiei, adica formarea copilului ca cetatean, ca om.

Raporturile dintre parinti si copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formarii lor, lucru de care ar trebui sa fie constienti toti parintii. Atitudinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale parintilor influenteaza atitudinile, comportamentul si modul de a fi al copiilor.

Voi enumera cateva din posibile atitudini si comportamente ale parintilor si implicatiile lor in formarea profilului moral al copilului.

*„**Familia severa**”-in anumite limite inprima ordine, disciplina, seriozitate, asigura unitate si echilibrul familiei. Severitatea este necesara in raporturile educationale din familie, dar cu masura. Ce s-ar intampla in cazul in care parintii aplica copiilor pentru orice abatere pedepse corporale? Atunci copilul creste timorat cu gandul pedepsei, ascunde greselile facute, simte nevoia sa minta, se indeparteaza afectiv si efectiv de parinti si isi cauta intelegerea si afectivitatea in alta parte. Asa se nasc„**gastile** “ si „**bandele**” de minori. Mai grava este situatia cand parintii sunt impartiti in „**tabere**”:unul sever si unul indulgent. Astfel se formeaza viitorul demagog, viitorul ipocrit, trasaturi de personalitate pe care nu si le doreste nici un parinte pentru copilul sau.

*„**Familia permisiva**” sta la polul opus al familiei severe, are un climat de „**puf**”.Asemenea copil va fi neajutorat , un egoist, un meschin, caci in familie ii este permis orice, el are numai drepturi, in timp ce parintii, doar datorii. Un asemenea copil se adapteaza si se incadreaza cu mari dificultati in colectivele de scoala sau mai tarziu la locul de munca.

*„**Familia rigida**” prejudiciaza maturizarea copiilor, generand lipsa de incredere in sine, teama de nereusita si sanctiune. Invatatorul trebuie sa intervina, dupa ce cunoaste situatia reala, prin vizite la domiciliu, discutii cu parintii (in particular, nu in sedinte) sugerandu-le cu discrete, tact si calm in ce mod si sub ce forma se poate atenua si echilibra severitatea. Invatatorul trebuie sa fie postura sfatuitorului si nu a judecatorului.

*„**Familia libertina**” creeaza o atmosfera lejera, prezentand riscul de a intarzia sau impiedica maturizarea sociala a copiilor datorita preocuparii excesive a unui parinte sau a ambilor pentru ei insisi. Invatatorul trebuie sa intervina pentru a dezvolta siguranta de sine in sensul obtinerii unor rezultate bune

la invatatura, capacitatea de decizie, spiritul de independenta. Punerea ferma in garda a parintilor in legatura cu pericolul evolutiei nefavorabile a copiilor este posibila si necesara.

Parintii trebuie sa inteleaga bine relatie dintre fapta si masura ei educationala.

Un proverb spune : „*O vorba buna rostita la timp, invioreaza sufletul copilului, precum si ploaia buna, cazuta la timp potrivit, invioreaza campul*”

BIBLIOGRAFIE: Colectia revistelor, Tribuna Invatamantului, anii 2004-2005

Cei 7 ani de acasă și comportamentul copilul

Prof. în inv. primar: Bălașa Elena - Florentina
Școala Gimnazială Negru Vodă, Pitești

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. Să ne imaginăm două scenarii diametral opuse în același decor: la restaurant. În primul dintre ele, copilul stă la masă, lângă părinți, cu spatele drept și coatele pe lângă corp, mânuiește cu dexteritate și cunoaștere toate ustensilele de lângă farfurie, mulțumește politicos chelnerului pentru orice serviciu și contribuie în mod adecvat la conversație. În al doilea scenariu, copilul strigă pînă acoperă muzica ambientală a restaurantului, aleargă prin sală și printre picioarele mesenilor, varsă pe fața de masă supa și paharul cu vin al mamei, îi pune piedică chelnerului în momentul când acesta aduce cafelele.

Trebuie să recunoaștem că ambele scenarii par exagerate. Puțini copii se comportă ca și cum tocmai ar fi ieșit de pe porțile unui colegiu englezesc de bune maniere, cum la fel de puțini sunt, probabil, și cei care l-ar fi inspirat pe Caragiale pentru reeditarea lui „Domnul Goe”. Între aceste două improbabile extreme are loc o provocare – uneori dificilă – a părinților în dorința lor de a le oferi copilului ceea ce este cunoscut generic drept „**cei șapte ani de-acasă**”. Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**șapte ani de-acasă**”.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

CEI ȘAPTE ANI DE- ACASĂ! (Încă e valabilă expresia!)

Prof. Bălașa Flori
Liceul Tehn Transp Căi Ferate Craiova

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul marelui Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea întru împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăzelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și *verde* și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii *roșii* din lanurile *galbene* și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării *albastre* și nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după *violetul* și *indigo*-ul nopții vine *oranjul* strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat suie voinicește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat . Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă,sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletele mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-Dicționar de simboluri).

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Director adjunct Balázs Amalia
Colegiul Național "Mihai Eminesc" Petroșani
Secția maghiară

Educația reprezintă un ansamblu de metode și de măsuri aplicate sistematic cu scopul formării și dezvoltării însușirilor intelectuale, morale, fizice ale copiilor, tinerilor sau ale oamenilor ori ale colectivităților umane. La acest lucru contribuie foarte mult mediul familiar, social și școala, dar educația se formează acasă, în sânul familiei.

Oare ce înseamnă cei 7 ani de-acasă? Înțelepciunea populară spunea că „Pentru a avea bun simț, nu ai nevoie de studii superioare ci de cei șapte ani de-acasă!

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. „Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă și nu a beneficiat de căldura unei familii, nu a avut parte de dragostea părintească.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dar ce se întâmplă oare cu acei copii care nu cresc într-un mediu favorabil, care nu au lângă ei părinții și cresc în centre de plasament?

Lucrez cu astfel de copii care sunt triști, se integrează greu într-un colectiv, nu au încredere în ei, unii sunt emotivi, iar alții devin agresivi.

Atunci intervine școala, mai bine zis educatorul care se implică afectiv în viața copiilor educându-i, sprijinindu-i, de multe ori școala luând rolul unei familii.

Dacă un copil nu beneficiează de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale și dacă nu are o familie școala încercă să îi pregătească pentru viitor.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme. Dar de foarte multe ori, pedagogul nu numai că șlefuieste și completează ci și formează caractere și generații alese pentru viitor.

Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor.

TRĂSĂTURI EREDITARE

Prof. înv. primar, BALINT LAURA
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Arad

Psihologii spun că temperamentul se moștenește, iar caracterul se formează. Temperamentul poate fi flegmatic, melancolic, coleric sau sangvinic și, în mare parte, va fi asemănător cu al unuia din părinții noștri. Ceea ce se transmite ereditar nu sunt caracteristicile psihologice sau morale, ci, anumite dispozitii ce facilitează achiziția în cursul vieții a unor astfel de caracteristici comportamentale. Se spune că, o funcție psihică, cu cât este mai complex, cu atât ea depinde mai puțin de ereditate. Așadar, nu poți moșteni propriu-zis o anumită trăsătură de personalitate, ci, mai degrabă, o anumită predispoziție către un anumit comportament.

Părinții pot transmite din blocajele lor copilului, dar nu putem spune că le moștenesc. De exemplu, dacă doi părinți introvertiți, timizi, fără mulți prieteni or să evite să iasă cu copilul lor la locul de joacă pentru simplul fapt că nici ei nu vor să socializeze cu alți părinți (care sunt acolo cu copiii lor). Preferă să stea acasă sau să facă altceva, doar ei doi sau cu familia. Deci copilul nu va fi învățat să se joace și să relaționeze cu alți copii. Părinții transmit acest fel al lor de a fi copilului, de cele mai multe ori inconștient. Ei pot avea cele mai bune intenții să socializeze copilul, dar nu o vor face fiindcă nu se potrivește felului lor de a fi, mai introvert și astfel nu transmit copilului dorința de a-și face prieteni."

Un alt exemplu se referă la fricile transmise copilului. Copilul vede un câine și este curios, vrea să se ducă spre el. Dacă mamei îi este frică de câini sau dacă este excesiv de protectivă cu copilul ei, va avea o reacție extrem de puternică. O să țipe: " Stai! Nu e voie! Te papă câinele, nu te duce la el!" Pentru copil, mama este garantul realității. El are o încredere oarbă în ea. Deci, dacă mama zice că îl papă câțelul, atunci o să îl pape câțelul, iar el o să se ferească și o să îi fie teamă de câini. Psihologul ne mai spune că este foarte important să înțelegem că, chiar dacă micuțul nu înțelege semnificația cuvintelor, el percepe întotdeauna tonul glasului mamei și emoția puternică transmisă de ea.

Părinții transmit copilului și modelul relaționării cu un viitor partener de cuplu. Fetițele preiau modelul feminin transmis de mamă și se vor orienta către un bărbat asemănător tatălui lor, iar băieții la fel (preiau modelul masculin al tatălui lor și își aleg o parteneră care să aibă mai mult sau mai puțin din caracteristicile mamei). Dacă modelul a fost negativ și persoana își dă seama de acest lucru, poate alege un model opus celui parental.

Dacă vorbim despre dezvoltarea personalității umane, este important să cunoaștem faptul că există trăsături comune (indiferent de rasă, gen, clasă socială etc.) care se regăsesc în toți copiii. Ceea ce se vede poate varia, poate fi diferit de la copil la copil, însă există numitori comuni. O astfel de trăsătură este și agresivitatea. Aceasta este întotdeauna legată de stabilirea unei diferențieri între sine și ceilalți. Un copil poate avea tendința către agresivitate, iar un altul pare că nu cunoaște acest aspect; în amândoi este prezentă, însă, această trăsătură. Ceea ce îi deosebește este gestionarea diferită a impulsurilor agresive.

Un copil revoltat are nevoie să își găsească locul, să simtă că și el contribuie, prin responsabilizare, la ceea ce îi face plăcere, lui sau celor dragi lui: de exemplu, la pregătirea mesei pentru prânz ori la restaurarea leagănului din curtea blocului. Este important să contribuie la ceva satisfăcător pentru el, să nu aibă senzația că i se impune ceva, pentru că atunci va dori să se opună. Iar felul în care el va contribui trebuie luat în serios, oricât de puțin se va implica. Să râzi de el sau să îi minimalizezi eforturile, înseamnă să îl faci să trăiască un sentiment de neputință și inutilitate, revenind la ceea ce știe el să facă cel mai bine: să distrugă.

Copilul sănătos își va transpune agresivitatea în joc și vise. Jocul este cel care îi permite copilului accesul la simboluri și, deci, la lumea sa internă. El poate să experimenteze în jocul simbolic tot ceea ce se află în realitatea sa psihică: atât agresivitatea, cât și iubirea. Nu va mai ataca persoane și obiecte reale din jurul său, ci se va juca, de exemplu, de-a peștera întunecată, unde va merge să omoare monstrul care se adăpostește în ea.

Cu agresivitatea evidentă este simplu de lucrat. Nu ușor, dar simplu. Nu avem de ce să ne speriem: copilul poate fi ajutat. Chiar și un copil care sparge, distruge lucruri, care lovește sau este agresiv verbal, caută de fapt să găsească *limitarea*. Pe cineva sau ceva care să îl oprească. El caută restabilirea din exterior a controlului, pe care încă nu îl găsește în sine. Are nevoie să își confirme că nu poate distruge lumea cu agresivitatea lui.

"CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ" PROIECT EDUCAȚIONAL NAȚIONAL

Bálint Margareta
Școala Gimnazială "Domokos Pál Péter", Lunca de Sus
Clasa a III-a

Comportamentul uman în familie și societate are ca bază educația și deprinderile acumulate în primii ani de viață. Expresia "cei șapte ani de acasă" cuprinde totalitatea elementelor de formare și educație din mediul familiei și eventual din primii ani de grădiniță sau școală.

Primele elemente ale comportamentului civilizat și de bună creștere sunt oferite copiilor în familie prin comportamentul părinților și mai apoi prin sfaturi și educație. Treptat, cei mici vor deprinde regulile de bună purtare și mai apoi bunele maniere atât de necesare conviețuirii în societate.

Specialistii susțin ca este esențial ca până la vârsta de trei ani copilul să trăiască efectiv lângă mama sa sau, la nevoie, alături de o înlocuitoare a mamei constantă.

Relația dintre mama și copil se formează încă din timpul sarcinii, când copilul depinde în întregime de mama, cu ajutorul ei se hrănește, se dezvoltă.

Mama deține un rol educativ foarte important pentru dezvoltarea copilului, pentru integrarea lui socială. Când unui copil îi lipsesc afecțiunea, atingerea, atenția unei mame, deși cineva continuă să îl hrănească normal, acel copil nu va crește adecvat. Relația aceasta este decisivă pentru dezvoltarea normală, sănătoasă a viitorului adult și este de neînlocuit.

Dragostea oferită de către mama reprezintă prima formă de afecțivitate pe care copilul o sesizează.

Din această relație copilul:

- va învăța primele reguli și obligații,
- va învăța cum să se raporteze la celelalte persoane din viața lui,
- cum să socializeze și să se integreze în comunitate.

(<http://centruldeparenting.ro/importanta-mamei-in-primii-ani-de-viata-ai-copilului/>)

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea".

"Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea.

Majoritatea elevilor din clasa în care predau, au primit o educație bună în cei 7 ani de acasă. Rareori întâmpinăm abateri disciplinare. Acești elevi au o stimă și un respect deosebit față de părinți.

Ca dovadă pentru iubirea pe care o poartă față de mame, elevii au dorit foarte mult să le dăruiască mamelor, de 8 martie, o mică serbare și un mic cadou făcut de ei.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR : BĂLU COSMINA
ȘC. GIMNAZIALĂ „SORIN LEIA” TOMEȘTI
STRUCTURA G.P.N. ROMÂNEȘTI
JUD. TIMIȘ**

Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul **trăiește** faptele părinților (care-i vor servi drept model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun.

Educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea ta. Obișnuiește-l de mic cu bunele maniere. Sunt cheia către succesul lui social.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul caruia îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este să fiți voi, părinții, un bun model pentru el. Începe să îl înveți lucrurile simple încă de la vârsta fragedă: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici. Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect.

SALUTUL

Pe cine salutăm? Salutăm orice persoană cunoscută, indiferent de locul în care ne aflăm ;

Salutăm chiar dacă persoana căreia îi adresăm salutul nu ne răspunde .Probabil că nu ne-a observat;

Dacă ne întâlnim pe stradă cu o persoană care nu ni se pare cunoscută , obligatoriu salutăm ;

Salutăm întotdeauna la intrarea și la ieșirea din lift , stewardesele care ne întâmpină la urcarea în avion etc..

Cine salută primul?

Băieții salută primii fetele , bărbații femeile , copiii și persoanele tinere salută oamenii mai în vârstă;

Când intrăm într-o încăpere , trebuie să salutăm pe cei aflați acolo;

Salută tot timpul drumarul pe cel ce stă pe loc , cel ce merge cu mașina pe pieton ;

La alăturarea unui grup , întotdeauna salutăm primii .

Cum salutăm?

Salutul trebuie să fie întotdeauna însoțit de un zâmbet;

Când salutăm , trebuie să privim în ochi persoana căreia îi adresăm salutul , nu să ne uităm în jos sau spre cer;

Nu salutăm având gura plină;

Nu salutăm niciodată persoanele în vârstă cu tacticile „ bună ” sau „salut ” .Salutăm cu „ Bună dimineața ” , „Bună ziua ” , „Bună seara ”;

Cum mâncăm?

Când suntem la masă,acasă sau în vizită,respectăm următoarele reguli: Renunțăm la orice năzdrăvănie cât timp suntem așezați la masă;

Așteptăm să se așeze toți la masă,și numai după aceea începem să mâncăm;

Nu batem în masă,în pahare sau în farfurii cu tacâmurile,nici nu gesticulăm cu tacâmurile în mână;

Nu ne așezăm coatele pe masă;

Când am terminat de mâncat,cuțitul și furculița se așează în farfurie,paralel;

Acasă,ajutăm la strângerea mesei,fără a aștepta să fim rugați de mama.Dacă suntem în vizită,după ce ne am ridicat de la masă nu ne oferim să strângem masa sau să spălăm vasele.

A-l învăța bunele maniere este un proces zilnic, care va dura în timp și vei avea multe ocazii să îl îndrumi în direcția corectă. Oricum, procesul de educație nu se oprește la o anumită vârstă. Nu e niciodată prea târziu ca să învețe ceva!

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi.

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie. “ (Eugen Heroveanu)

Bibliografie:

1. *Educația timpurie în România*, Step by step –IOMC-UNICEF, Vanemmonde , 2004;
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina , *Consilierea și educația părinților* , Editura Aramis , București, 2002;
3. Ciofu Carmen , *Intrecațiunea părinți – copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998;
4. *Cei șapte ani de acasă :Codul bunelor maniere* , Michiela Poienaru , București , Editura Coresi 2006.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Profesor: BĂNĂDUC PĂTRUȚ-NICOLAE
Seminarul Teologic Ortodox „Episcop Ioan Popasu”- Caransebeș

Motto:

„Deprinde pe tânăr cu purtarea pe care trebuie s-o aibă;
chiar când va îmbătrâni nu se va abate de la ea”.

Pildele lui Solomon, 22;6

Începuturile educației stau sub semnul a două date esențiale: ce primim în mod natural sau genetic și ce construim în coordonatele primilor ani din existența fiecărei persoane; acest specific definește ființa umană și o diferențiază de celelalte viețuitoare.

Nu minimalizăm factorul decisiv al conștiinței religioase care animă atât geneticul, cât și „cei șapte ani de acasă”, *educația* fiind direct motivată de etimologia sa, termenul putând fi dedus din latinescul *educō-educare* („a alimenta”, „a îngriji”, „a crește” – plante sau animale), dar și din latinescul *educō-educere*, care înseamnă „a duce”, „a conduce”, „a scoate”. În acest sens, majoritatea manualelor de specialitate susțin că „ambele traiecte etimologice sunt corecte, iar ramificațiile semantice – de altfel, destul de apropiate – concur la o decantare semiotică destul de precisă”¹, religiosul determinând perspectiva cea mai consistentă a devenirii unui tânăr; orice profesor, în raport onest cu materia predată, recunoaște că buna-cuviință a copiilor, curățenia lor sufletească reprezintă finalul unei educații care cultivă aceste elemente, *mântuirea* fiind scopul oricărei viziuni pedagogice. Arta cea mare propune educația pentru eternitate², după cum toate artele aduc beneficii pentru anii existenței pământene.

Acasă...un termen care a devenit sinonim cu originea, elementarul, „prima dragoste” (ca trimitere spre o nostalgie recuperatorie sau nu), dar și cu finalitatea unui drum, împlinirea unui destin care se aseamănă cu o scară ale cărei trepte promet acensiunea; *acasă*...noțiune similară necesarului refugiu din fața eșecurilor inerente exodului existential; *acasă*...concept utilizat în marile religii ale umanității ca răsplătire a tuturor truditorilor Binelui, Frumosului, Adevărului; nu în ultimul rând, *acasă*...temă literară în *opera magna* a celor pentru care gramatica, scrisul, textul, lectura, interpretarea, semnificațiile, sensurile și simbolistica au ridicat litera la rangul ei spiritual, identic cu civilizația și cultura. Oare atunci când întrebăm elevii: „ce ati mai citit?”, nu le operăm tacit și implicit inevitabila judecată de valoare a culturii și inteligenței? Lectura suplimentară, aferentă disciplinei, nu este și un efect al *celor șapte ani de acasă*?

Consider că pentru profesorul de limba și literatura română între aceste coordonate (cu precizarea că sunt doar un punct de pornire) se dispută consistența și relevanța celor „cei șapte ani”. Pentru că limba unui popor, indiferent de identitate națională, parcurge acest traseu de la matca (*vatra* casei) familiei, la modelarea copiilor prin cei ce sunt responsabili cu educația, în cazul de față, ora sau disciplina *limba și literatura română*. De *acasă* ne hrănim cu elementele precizate mai sus, *acasă* avem primele percepții ale tuturor artelor ce își dau concursul în educație, *acasă* avem televizorul, tabloul, muzica, sportul, icoana, biblioteca, alături de părinții fiecăruia, primele modele și unici responsabili.

Dacă analizăm programa școlară la această disciplină, nu suntem surprinși să observăm că aceasta tinde a fi o materie conectată multor alte discipline, și mai subtil, tuturor artelor (pictură, muzică, film, teatru, fotografie ș.a.) ce ating rostul exprimării, comunicării și interpretării. Astfel că interdisciplinaritatea s-a regăsit la ea ...*acasă*. Oare nu avem în minte atunci, când ca dascăli, facem apel la conștiința „celor șapte ani de acasă” elevilor noștri? Din nefericire, apelul este doar când dorim să articulăm o atitudine fără bun simț, un gest negativ, un cuvânt spontan și deplasat sau ceva asemanător. Și dăm vina pe *acasă*, disculpându-ne de pedagogul care are deja responsabilități interdisciplinare prin însăși materia predată. Nu exemplele sunt imperioase, cât înțelegerea mecanismului care îl determină pe elev să fie *bun* sau să fie *rău*. Școala este o etapă a vieții, iar rolul ei este unul de a modela, informând și formând mintea și inima tânărului deschis prin cadrele naturale la educație.

Remarcăm un impas în programa disciplinei, dar care poate fi totuși (re)înțeles în libertatea de predare și susținere a orei de limba și literatură română: lecțiile moralizatoare cu impact în cotidian, fără

¹ Constantin Cucoș, *Pedagogie*, ediția a II-a revăzută și adăugită, Editura Polirom, Iași, 2006, p. 39.

² Dumitru Fecioru, *Ideile pedagogice ale Sfântului Ioan Hrisostom*, Tipografia Cărților Bisericești, București, 1937, p. 9.

istoricitate evidentă în detrimentul prezentului în care elevul se simte deusolat. Disciplina de acasă nu e perfectă niciodată, după cum nici pedagog desăvârșit nu există în sistemul educational...și de aceea, ca o radiografie a spiritului elevilor noștri, interacțiunea anilor de acasă cu valorile educației se susțin prin moralitatea și onestitatea personală, reflectată în literatura română cu astfel de valențe.

Experiența ne dovedește un adevăr copleșitor: că suntem dascăli buni pe măsură ce suntem părinți buni, că ce împlinim *acasă* este complementar cu timpul extins și nemăsurabil al *celor șapte ani* prelungiți în *cei doisprezece ani de la școală*; sistemul școlar trebuie să fie și o vindecare spirituală, unde atât dascălul cât și elevul sunt sub semnul educației și al învățării permanente.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. înv. primar BANDA DANIELA
LICEUL TEHNOLOGIC "SF. DIMITRIE" TEREGOVA,
STRUCTURA ȘCOALA GIMNAZIALĂ RUSCA

Ce sunt cei șapte ani de acasă?

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, sau mai nou, sunt în grijă unei bune în cea mai mare parte a timpului. Rămâne ideea de la bază: **normele de conduită se învață din familie.**

Școală și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Niciun părinte nu-și dorește că odraslă să aibă dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Suștinem în continuare aprecierea conform căreia normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.

Educația primită în familie

Se pot crea, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

-Salutul

Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

-Comportamentul în public

Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul său, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

-Comportamentul cu prietenii

Manierele nu se demonstrează doar în preajmă adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă faptul că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

-Înțelegerea normelor sociale

Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „multumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în oră de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

-Manierele la masă

O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celei care servește masă.

-Recunoașterea greșelilor

„Imi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

-Tact și toleranță

Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiuva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferență – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverență. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

JOCUL, ACTIVITATE DOMINANTĂ ÎN UNIVERSUL COPILĂRIEI

Prof. Banea Laureta Speranța
Grădinița nr. 3 Măcin , Jud. Tulcea

Jocul, prieten nelipsit al copilului, reprezintă pentru perioada preșcolară principala activitate, o formă de manifestare fără bariere geografice ori religioase, o activitate ce îi unește pe copii și în același timp îi reprezintă. În decursul jocului copilul acționează asupra obiectelor din jur, cunoaște realitatea, își satisface nevoia de mișcare, dobândește încredere în forțele proprii, își îmbogățește cunoștințele. Manifestându-și dorința de a participa la viața și activitatea celor din jur, copilul își asumă rolul de adult, reproducând activitatea și raporturile lui cu ceilalți oameni. În acest fel jocul este social prin natura lui – însăși posibilitatea de a-și imagina realitatea, de a o reflecta, reprezintă pentru copil sensul jocului. Prin această activitate copilul își satisface nevoile prezente și se pregătește de viitor.

În grădiniță jocul este activitatea de bază și se regăsește în toate arile de activitate, realizând procesul de învățare într-un mod atractiv, antrenant și ușor asimilabil de către copil.

Copilul se joacă de la intrarea în grădiniță până la micul dejun, în timpul activităților didactice de dimineață, apoi se joacă serios în cadrul activităților comune și se distrează jucându-se în timpul activităților complementare și numai masa de prânz și somnul opresc temporar jocul, el urmând să își reia cursul după trezirea copiilor și până la plecarea lor acasă, unde, bineînțeles, copiii se joacă. Cercetările psihologice efectuate în secolul nostru în problema jocului au pus în evidență numeroasele elemente psihologice care conturează această formă de activitate specific umană. Este vorba de acele elemente psihologice, copiii ies „din anonim” și ni se înfățișează ca niște ființe cu personalitatea în formare, care gândesc, acționează motivat după posibilități și aspiră la perfecționare.

Practica și teoria educației au demonstrat locul pe care-l ocupă jocul în viața preșcolarului, în activitatea de instruire și educare a acestuia din grădiniță. Prin intermediul jocului, copiii își îmbogățesc experiența cognitivă, își educă voința și pe această bază formativă își conturează profilul personalității. Jocul didactic este o formă de activitate distractivă și accesibilă copilului, prin care se realizează o bună parte din sarcinile instructiv-educative în instituțiile preșcolare. Jocul didactic oferă educatoarei prilejul de a atinge obiective importante ce țin de latura formativă, dar și de cea informativă în dezvoltarea personalității copilului preșcolar.

Jocul evită achizițiile de tip receptiv reproductiv, solicitând procesele psihice de cunoaștere la nivel operațional, formându-se astfel deprinderi practice, intelectuale, strategii cognitive, atitudini, sentimente, structuri de personalitate. Jocul este extrem de important pentru copil. Jocul este situația ce oferă prilejurile cele mai bogate prin care copilul poate învăța experimentând activ.

Un copil învață mult prin intermediul situațiilor de joc variate și stimulatoare. Ce anume va învăța el? Să luăm un exemplu simplu: atunci când copilul înalță o construcție de cuburi, ori taie și lipește ceva, el învață, de fapt, cum să-și coordoneze ochiul cu mâna și cum să exerseze mișcările fine ale mâinii. Aceste două deprinderi le va utiliza mult mai târziu, când se va pregăti pentru învățarea citit – scrisului. Pentru copil jocul este munca sa, iar adulții nu trebuie să minimalizeze nici această activitate, nici seriozitatea cu care ea este îndeplinită de cei mici. La vârsta preșcolară jocul satisface în cel mai înalt grad nevoia de activitate a copilului, nevoie generată de trebuințe, dorințe, tendințe specifice acestui nivel de dezvoltare psihologică. Sub o formă sau alta, jocul se regăsește la copiii tuturor popoarelor, din cele mai vechi timpuri. Din aceste considerente, în grădinițe, jocul este activitatea fundamentală. Prin joc se manifestă, se exteriorizează întreaga viață psihică copilului, se exprimă cunoștințele, emoțiile, dorințele, chiar și acelea care nu pot fi satisfăcute imediat. Jocul reprezintă, de asemenea, una din modalitățile prin care copilul caută să cunoască realitatea înconjurătoare.

Jocul este un minunat mijloc de cunoaștere și autocunoaștere, de exersare a unor capacități, de socializare primară, de antrenare a capacităților cognitive și de exteriorizare a emoțiilor și sentimentelor. Deși este și un mijloc de relaxare și distracție, jocul are importante funcții instructiv – educative. El contribuie, prin conținutul său obiectual sau logic la dezvoltarea intelectului. Orice joc include elemente afective: bucurie, surpriză, satisfacție sau insatisfacție. Jocurile de mișcare contribuie la dezvoltarea fizică, la călirea organismului, la coordonarea și precizia mișcărilor. Un rol deosebit are jocul în dezvoltarea creativității, a inventivității.

Copiii care sunt lipsiți de posibilitatea de a se juca, fie din cauză că nu au cu cine, fie din cauză că nu sunt obișnuiți, rămân „săraci” atât sub aspectul cognitiv, cât și sub aspectul personalității. Jocul oferă copiilor condiții inepuizabile de impresii care contribuie la îmbogățirea cunoștințelor despre lume și viață, formează și dezvoltă în mod direct capacități observative, iar în mod indirect jocul creează o mai mare antrenare, competență, deprinderi active, mărește capacitatea de înțelegere a situațiilor complexe, creează o mai mare antrenare, competență, deprinderi active, mărește capacitatea de înțelegere a situațiilor complexe, creează capacități de reținere, dar și de dozare a forțelor fizice și spirituale, dezvoltă caractere, deprinderi, înclinații, aspirații.

BIBLIOGRAFIE

- Elkonin D. B. – Psihologia jocului, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1980
- Ezechil Liliana, Păiși – Lăzărescu Mihaela – Laborator Preșcolar, Editura V&I Integral, București, 2001
- Gheorghian Elena, Taiban Maria – Metodica jocului și a altor activități cu preșcolarii, Editura Didactică și Pedagogică, București

EDUCAȚIA ÎNVINGE GRANIȚELE

Prof. Veronica Bănică
Liceul cu Program Sportiv - Brăila

Sunt cadru didactic de 15 ani și predau limba și literatura română. Tema acestui proiect presupune pentru mine o provocare, deoarece consider că numai un om educat poate avea acces la cultură. În sistemul actual de învățământ, marea problemă a noastră este educația elevilor noștri, o problemă spinoasă a tuturor.

Ca profesor, m-am situat pe poziția celor care cunosc și respectă mult tradiția. Or, aceasta spune că un copil are nevoie de cei șapte ani de-acasă. Dar ce se întâmplă când acești ani sunt petrecuți de un copil într-o familie monoparentală sau ai căror părinți au plecat în străinătate pentru a-i asigura evoluția într-o viață fără privațiuni materiale? Acel copil e privat în primul rând de afectivitate și ne revine nouă, dascălilor, greaua misiune de a acoperi aceste privațiuni emoționale. Iar programa încărcată cine o mai parcurge în condițiile în care te străduiești din răsuputeri să educi copiii altora?

Așa că voi aborda problema educației fără granițe din postura de părinte și doar profesor de limba și literatura română, nicidecum din aceea de diriginte al unei clase, indiferent de ciclul de învățământ. Consider că educația se face de la cele mai fragede vârste, mai ales că ne confruntăm cu generații din ce în ce mai precoce. Lectura unui basm din oricare literatură poate oferi principii solide pentru călăuzirea unui copil.

Dintotdeauna, basmele au atras copiii, indiferent de vârstă sau generație. Cu toții ne amintim de poveștile pe care ni le spunea mama, bunica sau „tovarășa educatoare”. Fie că era acum 40 de ani, fie acum 20 sau în ziua de azi, copilăria nu poate fi concepută fără basme și povești. Iar cele mai îndrăgite de către copii rămân clasicele povești pe care fiecare le-am auzit în copilărie.

Pe lângă funcția de relaxare pe care o au, basmele au rol important în dezvoltarea psihică a copilului. Ele dezvoltă capacitatea de exprimare, îl ajută să-ți formeze vocabularul, să-l îmbogățească, îi dezvoltă capacitatea de concentrare a atenției, memoria, gândirea.

Basmele și poveștile se aleg în funcție de vârsta copilului și de nivelul lui de exprimare. Pentru formarea unui program de lectură, trebuie să se țină cont de faptul că, citite seara înainte de culcare, copilul își formează un program ordonat, iar adulții, un fel de ritual prin care să își conducă copiii spre țara lui Moș Ene. Dar nu numai înainte de culcare se pot citi povești, ci oricând se dorește atragerea copilului spre o activitate liniștită.

Un basm lung plictisește și scade interesul copilului de a asculta. Dacă replicile sunt lungi, încercați să le scurtați „din mers”. Nu trebuie alese basme care folosesc prea des cuvinte necunoscute copiilor, mai ales regionalisme și cuvinte învechite ce trebuie explicate, deoarece segmentează lectura și scade concentrarea micului ascultător. Când alegeți o poveste, gândiți-vă dacă are elemente ce s-ar putea să-l sperie, mai ales dacă este mai emotiv. Basmele pot fi citite sau povestite; copilul care manifestă lipsă de concentrare poate fi captat să asculte cu atenție, dacă după fiecare pasaj pe care îl citiți, îi arătați și ilustrațiile poveștii sau se dramatizează puțin povestea prin ton, volumul vocii, gestică.

Pentru vârsta de 3-4 ani, poveștile trebuie alese cu grijă în funcție de nivelul de dezvoltare intelectuală și de limbaj a copilului nu sunt recomandate povești cu multe personaje sau cu subiecte complicate. Pentru vârstele mici, alegeți cărțile cu povești clasice, cu poze mari, prin care copilul să identifice personajele. Nu exagerați cu timpul alocat poveștii, veți remarca că o poveste mai lungă de 5-10 minute este prea mult pentru un copil, oricât de interesat ar fi de ea.

Dupa 5 ani, copilul este capabil să asculte o poveste de 10 minute și să memoreze personajele și întâmplările prezentate. Puteți dezvolta mici exerciții prin care îi puteți testa memoria și îl puteți orienta spre ceea ce se numește o apreciere critică. Determinați-l să vă spună ce personaj din poveste i-a plăcut și de ce, cum ar fi acționat el în locul unui personaj și într-o anumită situație.

Nu în ultimul rând, este foarte important să se folosească elemente nonverbale și paraverbale în lectura unei povești. Efectul asupra copilului va fi unul pozitiv, dacă se reușește ca prin inflexiunile tonului să-i inspireți atmosfera din poveste.

De la 7 ani, copilul trebuie atras să devină din ascultător, cititor de povești. Puteți pentru început să citiți împreună, câte o replică, pentru a-i stimula curiozitatea, apoi să pozați în cel mai tăcut ascultător!

Efectele unei lecturi susținute sunt vizibile în timp, prin nivelul de dezvoltare a limbajului și prin evoluția firească a unui copil educat în spiritul tradiției.

Rolul familiei în educația copilului

Prof. Banu Cristina
Școala Gimnazială Stoilești

Prin caracterul său uman, educația este o acțiune care se desfășoară în mod conștient în conformitate cu finalitățile stabilite în prealabil, are un sens intențional care vizează un rezultat bine conturat. În procesul acțiunii, subiectul (agentul) urmărește un scop anticipat sub forma unui proiect. În funcție de finalități, sunt selecționate valorile care urmează a fi transmise și sunt alese metodele și mijloacele cele mai potrivite pentru a realiza transmisia. În cadrul educației, oamenii planifică în plan mental ceea ce ulterior vor desfășura în mod concret, sunt animați de anumite intenții, procedează în conformitate cu o anumită comandă socială, se conduc după anumite principii și norme, deci totul este organizat și programat, nimic nu se întâmplă haotic, totul este direcționat.

Cei 7 ani de acasă sunt foarte importanți pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere. Atunci când mama este prea tolerantă la anumite situații, iar tatăl este prea dur copilul nu știe cum este corect să procedeze dacă și adulții au păreri împărțite.

Este important ca părinții să respecte regulile de bune maniere în familie, să folosească formulele de politețe și cu siguranță, copilul îi va imita. Dacă părinții ar cunoaște aceste reguli, vom avea în mod categoric o societate mult mai cultă. Pentru ca un copil să deprindă aceste reguli mult mai ușor, trebuie să fie explicate pe etape. Dacă micuțul vă cere o jucărie, obișnuiți-l să spună, printre primele cuvinte, formulele de politețe: „te rog”, „poftim”, „mulțumesc”. De asemenea, trebuie aduse cât mai multe exemple concrete, de preferat în momentele în care încalcă vreo normă de bună purtare și așa insistăm până acestea vor deveni o obișnuință.

Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Părinții sunt modele pentru copil. Va fi inefficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. Deasemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună.

„Copiii devin ceea ce le spunem noi că sunt”. Larry Fields.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Copilul trebuie învățat să își exprime emoțiile și sentimentele; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

Să ne învățăm copiii să spună mereu adevărul, chiar dacă de multe ori poate nu ne convine ceea ce a făcut! **Este necesar să ne petrecem cât mai mult timp cu copilul nostru.** Ca părinți trebuie să ne implicăm și devotăm, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el.

Copilul trebuie iubit necondiționat și acest lucru trebuie să-l arătăm zilnic! Să ne iubim copilul indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură

!

Bibliografie:

„Mai întâi caracterul” –îndrumător pentru seminar;

„Procedee de îmbunătățire a comunicării între părinți și copii”, Bakker I, Janssen H, București, 1998.

„Teoria și metodologia evaluării”, Cucuș C, Iași, 2008.

Cei șapte ani de acasă

Prof. Înv. primar-Băra Lorena-Liliana
Colegiul Național Diaconovici-Tietz, Reșița, Caraș-Severin

„Copilul nu datorează părinților viața, ci creșterea.”

(Nicolae Iorga)

Educația pe care o primește un copil constituie materializarea acțiunilor sau, de ce nu, a inacțiunilor părinților, fiind o reflecție a modului în care aceștia și-au exercitat autoritatea părintească.

Copiii nu se nasc cu anumite virtuți sau, dimpotrivă, cu trăsături mai puțin pozitive, ci își conturează personalitatea și caracterul în drumul pe care pășesc, în viață, alături de părinții lor, drum care este jalonat nu numai de influența acestora din urmă, dar și de impactul mediului în care își desăvârșesc existența.

Educația devine, în acest context, un adevărat filtru al tuturor influențelor externe pe care le suportă un copil în creionarea personalității acestuia, astfel încât cunoașterea dimensiunilor acesteia reprezintă un exercițiu necesar.

Identificarea unei definiții a educației nu trebuie să se limiteze numai la procesul de învățare a scrierii și citirii, ci trebuie să cuprindă și dezvoltarea psiho-emoțională a oricărui copil. Educația trebuie să se preocupe, așadar, și de asigurarea înrădăcinării unor principii sănătoase, care să constituie un etalon în funcție de care minorul să pășească pe drumul vieții.

Înțelegerea corectă a dimensiunilor educației este necesară, dar nu și suficientă, în lipsa individualizării actorilor principali care trebuie să o asigure. În percepția generală a societății actuale, educația este asigurată, în primul rând de instituțiile de învățământ. Suprapunerea perfectă a celor două reprezintă a perspectivă greșită și nerealistă. Școala este instrumentul prin care statul continuă drumul inițiat de părinți în dezvoltarea psiho-fizică a copiilor, încurajând un parcurs care a început în mod satisfăcător sau, dimpotrivă, corectând anumite derapaje care pot să apară. În consecință, responsabilitatea asigurării educației este o obligație comună a unor doi mari actori, respectiv părinții și școala.

Primele jaloane ale vieții unui copil sunt reprezentate de părinți. Aceștia sunt cei care, din primele clipe de viață, stabilesc direcția înspre care exercitarea autorității părintești se va îndrepta, obiectivele care trebuie atinse și mijloacele cu ajutorul cărora acestea se vor materializa în anumite rezultate. Ca atare, influența determinantă pe care o constituie modalitatea de creștere a copiilor în primii ani de viață trebuie să responsabilizeze părinții, care trebuie să apeleze la cele mai înalte standarde în conduita lor față de aceștia.

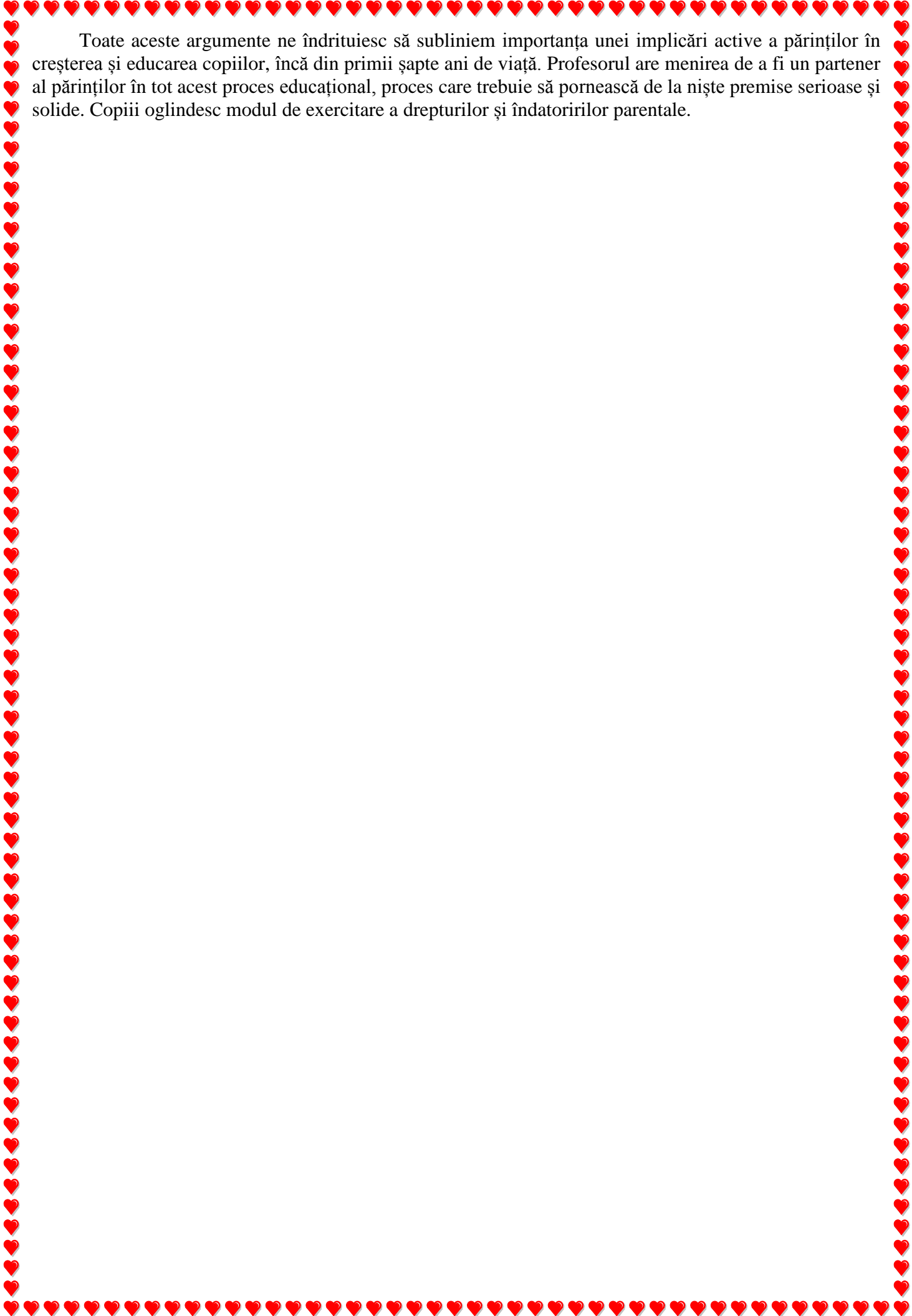
Personalitatea celor mici, mai ales în primii șapte ani de viață, se reflectă în cele mai comune aspecte ale vieții de zi cu zi. De pildă, un comportament agresiv al copilului față de jucăriile sale, pe care le deteriorează, fără a respecta valoarea lor sentimentală, reprezintă un semnal puternic de alarmă cu privire la devierea procesului educațional de pe făgașul său normal. În același mod, adresarea unor cuvinte injurioase față de prietenii lor, agresivitatea cu care își impun punctul de vedere, sunt indicii serioase ale unei exercitări greșite a autorității părintești.

Încă de la o vârstă fragedă, chiar dacă minorii nu au încă aptitudinile de a comunica, părinții trebuie să fie extrem de prezenți și de implicați în dezvoltarea lor armonioasă. Aceștia trebuie să încurajeze respectarea regulilor, să explice însemnătatea lor, dar și consecințele pe care le pot produce în caz de nerespectare. Copilul trebuie responsabilizat încă din primii săi ani de viață. Beneficiile materiale și emoționale pe care copiii le obțin trebuie să fie rezultatul unei munci pe care o depun, în acord cu capacităților lor fizice și intelective, desigur.

În procesul lor de dezvoltare, copiii împrumută numeroase trăsături de caracter ale părinților, având o putere de observație foarte bine conturată. În consecință, cei din urmă trebuie să fie extrem de atenți la conduita pe care o adoptă pe lângă copii, să fie ordonați, îngrijiți, politicoși, să folosească un limbaj îngrijit, să manifeste toleranță față de cei din jur și să respecte regulile sociale.

Copilul își va însuși comportamentul părinților, pe care îl va considera drept un etalon pentru viață. Profesorul intervine în acest proces, însă nu participă de la debutul acestuia, motiv pentru care începutul vieții minorilor trebuie să fie unul prielnic pentru ca instituțiile de învățământ să continue să le modeleze caracterul și personalitatea. În absența unei baze solide, tot acest demers este amenințat de un eșec nefericit.

Toate aceste argumente ne îndrituiesc să subliniem importanța unei implicări active a părinților în creșterea și educarea copiilor, încă din primii șapte ani de viață. Profesorul are menirea de a fi un partener al părinților în tot acest proces educațional, proces care trebuie să pornească de la niște premise serioase și solide. Copiii oglindesc modul de exercitare a drepturilor și îndatoririlor parentale.

JOCUL ÎN OPTIMIZAREA ȘI DEZVOLTAREA SOCIO-EMOȚIONALĂ A ȘCOLARULUI

Bărăian-Surd Stanca-Dacia
Profesor învățământul primar
Școala Gimnazială "Ioan Opreș" Turda

Școlarul mic, cu vârstă de 6 - 7 ani simte nevoia să se joace cu alți copii, însă relațiile cu aceștia sunt deseori furtunoase. Cu toate acestea, se bazează tot mai puțin pe agresiune și învață să împartă și să accepte regulile impuse.

Școlarul mic învață încet să înțeleagă sentimentele și nevoile celorlalți. Din punct de vedere emoțional, stările copilului trec prin extreme, de la autoritar, la emotiv și rușinos.

La vârsta de 5 - 6 ani familia și în special mama reprezintă centrul lumii copilului, astfel încât acesta devine deseori anxios atunci când mama pleacă. Școlarul mic, la această vârstă este calm și prietenos, se joacă cu alte fetițe și băieți, deși preferă membrii aceluiași sex. Perioada 5 - 6 ani este caracterizată de simțul conformismului - copilul îi critică pe cei care nu se conformează.

Din punct de vedere emoțional, la vârsta de 6-7 ani preșcolarul este stabil și s-a acomodat bine mediului; este posibil să se teama de întuneric sau de câini, deși fobiile nu sunt specifice pentru această vârstă.

La vârsta de 6 - 7 ani majoritatea băieților se identifică cu tata și o pot învinovăți pe mama pentru toate lucrurile rele. Copiii se pot identifica și cu adulții din afara familiei - învățători, vecini, etc.

Școlarul mic acceptă cu dificultate criticile și este foarte sensibil emoțional; ființa sa este centrul universului său și are tendința de a se lăuda. În general, copiii la această vârstă vor multe, sunt rigizi și negativiști, se adaptează greu și poate reapărea comportamentul violent - crizele de furie. Parinții trebuie să dea copilului libertate și timp, pentru a se adapta în propriul ritm. Limitele trebuie să fie rezonabile și să fie explicate copilului.

Numeroase studii au arătat că succesul social nu este neapărat al celor cu cel mai ridicat IQ (coeficient de inteligență). Inteligența emoțională ține de conștientizarea propriilor emoții, stăpânirea acestor emoții (prin controlarea cauzelor generatoare), motivația interioară de a evolua, dublată de inițiativă, optimism și dăruire, empatie (capacitatea de a înțelege emoțiile și sentimentele altora) și, nu în ultimul rând, de aptitudinile sociale, adică de capacitatea de a stabili relații pozitive, de a coopera și colabora cu ceilalți, de a rezolva conflicte, de a capta atenția.

Inteligența emoțională presupune empatia, capacitatea de a rezona cu celălalt, de a te pune în locul lui, de a-i înțelege nevoile, suferințele, bucuriile, de a-i face surprize plăcute etc. Iată câteva jocuri eficiente în dezvoltarea emoțională care se pot realiza cu succes la clasa pregătitoare:

Fericit, trist, supărat

Desenează mai multe chipuri pe bucăți de hartie separate. Fiecare imagine trebuie să reprezinte un sentiment diferit, cum ar fi bucuros, trist, supărat, fericit, somnoros, speriat, și așa mai departe. Așază copiii în semicerc pe scăunele sau pe covor și citește-le o poveste în care personajul își exprimă unele emoții. Atunci când un sentiment apare în carte, scoate bucata de hartie corespunzătoare și așază-o lângă fața ta.

Cartea mea

Adună elemente vizuale care sunt importante pentru copil, inclusiv operele de artă ale sale, fotografiile din revista preferată, fotografiile de familie etc. Lipește fiecare element pe o foaie de hârtie. Ajută-l să descrie semnificația fiecărei imagini și să scrie toate informațiile date de el în partea de jos a paginii. Capsați paginile împreună și adaugați o pagina de titlu pe care scrie "***Cartea mea- Totul despre mine***". Citiți cartea împreună după ce ați terminat de lucrat la aceasta.

Identificarea sentimentelor

Citiți povestirea aleasă copiilor. Atunci când citiți încercați să prezentați expresii faciale distincte și modificări ale vocii concordante cu textul citit. De exemplu, urlați pentru furie, râdeți la bucurie, etc. Cereți copiilor să creeze propria dispoziție sau sentimentele personale pe o farfurie de hârtie, utilizând echipamentele disponibile astfel încât să obținem o față unică de păpușă. Lipiți un bețișor flexibil pe

spatele farfuriei de hârtie astfel încât aceasta să poată fi ținută în mână. Cereți copiilor să spună care sunt sentimentele lor și comportamentele asociate cu aceste sentimente. Cereți-le să identifice și dispozițiile afective ale altora.

Îmbrățișări muzicale

În timp ce muzica sună, participanții la joc dansează prin sala de clasă. Când muzica se oprește, fiecare copil trebuie să îmbrățișeze alt copil, apoi muzica pornește și participanții continuă să danseze. Următoarea dată când se oprește muzica, trebuie să se îmbrățișeze trei copii și tot așa până când jocul ajunge la final și se termină cu o îmbrățișare de grup.

Joc de cărți cu emoții

Decupați din reviste sau xeroxați imagini cu persoane. Fiecare copil alege câte o imagine, identifică emoția persoanei din imagine. Se întreabă copiii în ce situații au simțit și ei la fel ca persoana din imagine. Îi incurajăm să găsească posibile explicații pentru modul în care se simte persoana respectivă. Nu criticați dacă nu se găsește explicația corectă.

Oglinda fermecată

Arătați copiilor o imagine din jocul de cărți cu emoții. Apoi rugați copiii să mimeze emoția respectivă cu oglinda în mână. Se repetă exercițiul pentru toate imaginile de pe cărțile de joc.

Cursa cu obstacole

Realizați în sala de clasă o cursă în care sunt mai multe obstacole. Un copil va fi legat la ochi și va trebui să termine cursa ajutat de un coleg care îl va ghida printre obstacole.

Sculptorul

Jocul este condus de învățătoare, ea cere copiilor să se transforme în statui care să exprime: bucurie, tristețe, mirare, furie, etc.

Salutul ochișorilor

Pe un fond muzical copiii se deplasează prin clasă, la semnalul învățătoarei (oprirea muzicii), fiecare copil salută pe unul din colegi clipind din ochi și dă mâna cu el. În acest joc nu este permisă comunicarea, este un exercițiu de comunicare nonverbală.

Activități de interrelaționare și intercunoaștere

Păstrându-se formația de cerc, elevii formează perechi și sunt solicitați ca în urma unei discuții să identifice două lucruri care le sunt plăcute amândurora, iar apoi să le raporteze grupului, fiecare din cei doi membri ai perechii afirmând unul dintre lucruri.

Se continua prin concluzionarea că sunt mai multe lucruri care ne apropie decât cele care ne despart.

Se cere continuarea propoziției: „Un prieten este cel care...”

Se cere continuarea propoziției: „Sunt un prieten bun pentru că...”

Se finalizează discuția prin formularea de către cadrul didactic a unor concluzii sau liste de idei.

CEI SAPTE ANI DE ACASA

PROF. INVAT. PRESC. BARBACIORU CARMEN
GRADINITA NR. 185

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ȘI PEDEAPSA. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Drepturile copilului - între educație și presiunea factorilor socio-economici - studiu -

Barbu Carmen Marinela - Școala Gimnazială „Sf. Dumitru” Craiova

Dreptul la educație, alături de cel de a exista, de a trăi sănătos este fundamental. Societatea este obligată să-i asigure copilului exercitarea acestui drept. Copilul învață de când se naște. Prima lui școală este familia, apoi prietenii și orice alt grup social din care copilul face parte într-un moment anume. Este „acea școală a vieții”, care debutează din copilăria timpurie și se menține de-a lungul întregii existențe.

Mediul școlar îl ajută apoi, după cei „7 ani de acasă”, să se adapteze mai bine lumii, prin știință și cunoaștere. Dezvoltarea capacităților mentale și modalitatea de a le folosi eficient sunt contribuțiile majore ale școlii, unde copilul găsește tot ceea ce este necesar „construirii” unui om capabil de acțiune, cu conștiința morală vie.

Educația disciplinează și ordonează interiorul ființei umane, cât și relațiile acesteia cu semenii. Disciplina în educație nu înseamnă supunere, obediență totală, necondiționată, ci trebuie să fie indusă printr-o serie de activități care să genereze comportamentul adecvat, disciplinat.

De multe ori se face confuzie, din păcate, între educație și informare, însă așa cum educația nu poate fi confundată cu școala, nici informarea nu se reduce la cea oferită de școală. Școlile trebuie să primească toți copiii, fără nicio deosebire, privind condiția lor fizică, intelectuală, socială, emoțională, lingvistică sau de orice altă natură. Acestea se referă și la copiii cu dizabilități sau care muncesc, copiii aparținând populațiilor nomade sau copii ai străzii, în general, populației dezavantajate /marginalizate.

În România, există aproximativ 350.000 de copii români ai căror părinți au plecat la muncă în străinătate. Acești copii rămân în grija unor persoane care nu le pot oferi sprijin emoțional și educativ, astfel că dezvoltarea lor psihică și comportamentul acestora pot avea de suferit.

Mulți dintre copiii ai căror părinți au migrat se confruntă cu probleme precum:

- Rezultate școlare mai mici decât până la plecarea părinților;
- Scăderea motivației de învățare;
- Absenteismul și abandonul școlar;
- Implicarea redusă în activitățile școlare și comunitare;
- Multiplicarea rolurilor din gospodărie;
- Limitarea timpului pentru pregătirea temelor, activități de timp liber, odihnă, comunicare cu semenii;
- Administrarea nechibzuită a resurselor financiare;
- Comportamente deviante;
- Creșterea frecvenței unor comportamente de risc pentru sănătate: fumat, consum de alcool, regim alimentar dezechilibrat, relații sexuale precoce / neprotejate.

În vederea satisfacerii nevoilor (specifice) ale copiilor, determinate de plecarea părinților școala trebuie să aibă ca direcții de acțiune :

- susținere emoțională: să fie ascultați și înțeleși;
- abordare individuală;
- sfaturi;
- activități de petrecere a timpului liber;
- încredere în adulți (profesori);
- pregătire pentru un mod de viață sănătos;
- motivare pentru studii;
- abilități de soluționare a problemelor și luare a deciziilor;
- abilități de gestionare a resurselor (bani, timp);
- stimă de sine / apreciere adecvată;
- relații interpersonale pozitive;
- pregătirea părinților, supraveghetorilor, profesorilor pentru a diminua consecințele migrației asupra copiilor (consilier asistență psihopedagogică)

Cât de mult sunt afectați copiii de absența părinților? La această întrebare găsim frânturi de răspuns în scrisoarea unei copile către mama sa :

Dragă mami,

Sunt bucuroasă să te am pe tine ca mamă. Chiar dacă nu ai fost prea mult timp fizic lângă mine, ai fost prezentă sufletește... Ai avut grijă să nu-mi lipsească nimic. Mă simt diferit, mai ciudată față de alți copii. La ei vin părinții la școală, la mine, nu. Tu nu poți veni. Mă simt ciudat și rău atunci când este ziua ta și nu putem fi împreună. Tot ce avem sunt câteva cuvinte șoptite în grabă la telefon. Ziua mea?... tristețe..... siguranță.... În jurul meu sunt o mulțime de oameni care mă iubesc. Văd și eu asta, dar eu nu știu, nu pot fără tine. Singurul cadou pe care am sperat și încă mai sper să-l primesc ești tu. Să fim doar noi două la casa noastră. Apreciez că îmi oferi multe lucruri la care alți copii nici nu visează, dar mai bine aș renunța la tot... doar ca să fii TU CU MINE....

De foarte multe ori școala ține loc de familie. Importanța educației este deosebită, întregul sistem educațional trebuind să se bazeze pe premisa că fiecare individ poate fi educat, poate fi ajutat să treacă de la o etapă la alta, atâta timp cât influențele educative se adresează “ zonei proximei dezvoltări “ (L. S. Vigotski).

Izvorul dezvoltării psihice îl constituie, după cum se știe, contradicțiile interne care apar ca urmare a solicitărilor externe. Crearea mijloacelor necesare pentru depășirea și rezolvarea acestor contradicții revine, în primul rând educației. Pe de o parte, educația oferă conținuturile ce urmează să fie asimilate, pe de altă parte ea se preocupă de modul în care să fie asimilate, de formarea capacităților omului. Rolul conducător al educației apare în intervenția acesteia în crearea unui climat educațional favorabil, cu valențe educative puternice asupra formării personalității umane. De aceea, nu este deloc greșită sau inoportună afirmația că “ educația este o artă “.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

Profesor învățământ preșcolar: BARBU CLAUDIA NICOLETA

„Copilăria e o lume aparte, pentru noi e o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă e una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Când vorbim de „cei șapte ani de acasa”, ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și a comportamentului copilului. Atunci când spunem :”acest copil are cei șapte ani de acasa”, ne gândim la un copil bine educat, care știe să salute, să spună mulțumesc, „te rog”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Un copil manierat, bine educat de către părinți se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur, decât unul caruia îi lipsesc „acei șapte ani de acasa”. De aceasta depinde câțiva factori, cum ar fi: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

În formarea comportamentului, un rol important are relația copilului cu părinții, copilul fiind încurajat și înconjurat de dragostea acestora, ceea ce îi permite acestuia să se dezvolte și să aibă încredere în propriile forțe.

Astfel copilul se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățare și asumare a regulilor de comportament. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală, ci și în toate domeniile de dezvoltare cognitivă, socială, psihologică și intelectuală.

În momentul în care copilul depășește sfera familiei și intră în colectivitate (grădiniță) începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. Aici un rol important pentru a continua educația „celor 7 ani de acasă”, o are educatoarea care trebuie să „descopere” copilul cu care interacționează, să-l ajute pe copil să-și formeze imaginea de sine.

„În cei șapte ani de acasa” copilul învață deprinderi de autoservire, ordine, igienă, exprimarea propriilor nevoi, exteriorizarea stărilor, a emoțiilor, bunele maniere și comportament, relaționarea cu ceilalți.

Este foarte important să le transmitem copiilor învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îi vor ajuta să fie un om respectos și demn de respect, manierat, sociabil, pentru ca, „cei șapte ani de acasa” reprezintă oglinda educației edevarate.

Cei șapte ani de acasă...
... rolul familiei în parcurgerea acestei etape

Prof.înv.primar: Barbu Cristina
Liceul teoretic „George Moroianu” Săcele –Brașov

„Cei 7 ani de acasă” sunt hotărâtori în procesul de adaptare și integrare la viața socială și așa marcată de influențele mediului socio-economic. Familia este instituția primordială unde copilul dobândește cea dintâi școală a vieții. Nu întâmplător părinții sunt gata să își spună cuvântul chiar și în cele mai dificile probleme de educație. Faptul este explicabil; de la părinți au învățat în primul rând tot ce știu până când copilul este adus într-o instituție de învățământ.

La această vârstă, copilul se găsește în perioada celei mai mari plasticități a sistemului nervos, care oferă posibilitate familiei să producă, prin educație, primele modificări care dau direcția dezvoltării și formării ulterioare a personalității. Personalitatea copilului începe să se contureze după vârsta de doi ani. Este vârsta la care copilul începe să perceapă și să fie atent la ceea ce se petrece în jurul lui. După vârsta de trei ani, atenția și percepția sunt mai active decât în trecut. Copilul încearcă să facă mici treburi. Vorbirea devine mai completă. Copilul face ușor propoziții. Părinții trebuie să-l încurajeze și să-l îndemne să se supună unor obligațiuni individuale: să nu-și murdărească hainele, să mănânce singur și pe cât se poate mai ordonat, să așeze după utilizare, jucăriile la locul lor. Trebuie plimbat în jurul casei și făcut să observe curtea și animalele vecinilor. Trebuie să se familiarizeze cu oamenii.

Este de remarcat faptul că familia îl inserează pe copil în civilizație mai mult prin latură expresivă, strict exemplificativă, și mai puțin prin latura teoretică, reflectată.

Familia trebuie mai mult să formeze decât să informeze. Copilul absoarbe din mediul apropiat, familial, primele impresii, formându-și conduite, prin mimetism și contagiune directă. Copiii vor face sau vor crede, precum părinții, imitând comportamentele acestora. Prin comportamentul membrilor familiei, în primul rând al părinților -prin modul cum vorbesc, cum gesticulează, cum se comportă cu alți oameni, cum se achită de îndatoririle sociale ș.a, -ei constituie în permanență modele, pe care copiii caută să le imite.

Mihai Golu spune: „Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual- moral al personalității propriilor copii se menține toată viața”. Familia își poate exercita influențele educative în mod direct prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, sau indirect prin climatul psihosocial existent în familie, ori prin exemplul de conduită al membrilor familiei.

Prin modul cum își formează și-și mențin autoritatea față de copii, cum dozează și cum gestionează dragostea față de ei, cum rezolvă situațiile conflictuale, părinții pot fi educatori autentici sau își pot pierde această calitate. Un asemenea rol, însă, îl poate îndeplini numai o familie încheată în care membrii ei se respectă reciproc și își poartă de grijă în mod reciproc. În familie trebuie să domnească voioșia, politețea, iubirea necondiționată și buna înțelegere. Acolo unde se află aceste virtuți va exista pace și fericire.

Un rol important în ceea ce privește eficiența influențelor educative ale familiei asupra formării morale a copilului revine autorității de care se bucură părinții. Autoritatea poate fi manifestată în mod diferit, oscilând între despotismul și autoritarismul extrem și indulgența excesivă, putând fi posibilă chiar și o atitudine indiferentă față de educația copilului. Recomandată este stabilirea în raport cu copilul a unor relații educative caracterizate de o exigență moderată, fluctuantă în funcție de acțiunile acestuia și nu de dispoziția de moment a părinților. Părinții trebuie să știe să le arate copiilor că îi iubesc, că ei fac tot ce le stă în putință pentru a-i face fericiți și că îi preocupă evoluția lor. Făcând așa, restricțiile pe care le vor găsi necesare în anumite momente vor fi înțelese și vor avea mai multă greutate în mințile copiilor.

Cercetătorii au găsit mai multe stiluri parentale, unele cu influențe constructive pentru copii, altele cu influențe distructive. Există părinți autoritari, consecvenți în principii și comportamente, care sunt capabili să îmbine acestea cu căldură afectivă, sensibilitate și încurajarea independenței, toate acestea spre reușita copilului lor în viață. Copilul simte că este iubit și protejat, este în siguranță și capabil să exploreze lumea, se adaptează mai ușor în societate. O altă categorie o reprezintă părinții care sunt numai autoritari, manifestând un control intens asupra copiilor, formulează reguli pentru aceștia fără a da nici o explicație, clădesc în jurul copiilor ziduri de protecție, aceștia devenind incapabili de a manifesta creativitate, autonomie și independență. Dezvoltă neîncrederea în sine, iresponsabilitatea și dependență totală față de adulți. Părinții permisivi constituie a treia categorie de părinți care formulează un număr prea mic de

cerințe, nu dețin un control ferm asupra copiilor și nu au niște criterii de educație clare. Astfel copiii, de mici, au libertate deplină în alegerile ce le fac. Nu au principii clare de viață, nu au o anumită orientare socială, toate acestea generând lipsă de autocontrol, dezorientare, neîncredere în sine, imobilitate în explorarea mediului și în integrarea socială.

Cei șapte ani de acasă

Autor: Prof.înv.preșcolar, Barbu Delia
Școala Gimnazială Livada

Mulți se vor întreba cum trebuie să se comporte părinții ca un copil să capete “cei șapte ani de acasă?”. În mod normal, psihicul unui copil este influențat de condițiile lui de viață și de educația primită în casa părintească . Acest psihic este dependent de dezvoltarea sistemului nervos central.

Educația trebuie să ducă la reținerea unor manifestări negative. Aici se poate interveni, mai ales la preșcolari , mult mai ușor, citindu-le povești terapeutice, cu exemple reale de comportament. Mulți copii se regăsesc în ele. Apoi , prin jocul de rol se poate modela frumos și armonios caracterul .

După vârsta de 3 ani, copiii încep să aibă o activitate nervoasă mai activă și pot fi influențați de procesul educației și al instruirii primite de la părinți în casă. Nu orice cunoștință sau sfat primit devine pentru copil convingătoare și îndemn la o comportare pozitivă.

Personalitatea lui începe să se manifeste încă de la vârsta preșcolară. Exemplele bune din viața familială vor influența, în mare măsură , comportarea lui psihică. La această vârstă, copiii imită aproape orice comportament al părintelui. Dacă își vede părintele că se spală pe mâini înainte de masă, cu siguranță o va face și el. Educația copilului trebuie să fie astfel orientată , încât el , însușindu-și modurile de acțiune ale părinților, să se călăuzească după ele în practică. Dacă părintele aruncă hârtii pe stradă, cu siguranță o va face și copilul.

Un rol important în educarea lor o au jocurile și jucăriile. O fetiță are o păpușă. Părinții trebuie să vegheze ca fata să o întrețină în condiții bune, să o îngrijească. Nu trebuie să se admită stricarea jucăriilor. Distrugerea lor sunt atitudini care pot obișnui copilul cu dezordinea și lipsa de igienă.

În jocurile colective, eu ca dascăl, nu admit certurile , purtarea nedisciplinată și expresiile urâte între copii. Trebuie să încurajez jocurile în care copilul poate avea un rol civilizat. Copiii se pot juca de-a spitalul , în care medicul salută : “Bună ziua! “, spune vorbe blânde și încurajează bolnavii. Se pot juca de-a școala, în care doamnele salută copiii și spune : “Mulțumesc “ după fiecare răspuns. În jocurile cu obiecte din viața reală, copiii trebuie să joace roluri de oameni ale căror purtări sunt demne de laudat.

În scop educativ, părinții pot da copiilor diverse însărcinări casnice: cu procurarea de alimente casnice, în care nu se vor permite minciuni. O sarcină precisă și bine organizată place copiilor și are valoare educativă. Se va dezvolta la ei sentimentul datoriei, grija pentru înlăturarea greutăților casnice, obligația de a vorbi frumos cu alți oameni. Dacă dirijările bune sunt benefice, din păcate există și exemple proaste de care trebuie feriți copiii.

Pentru formarea celor șapte ani de acasă sunt mai utile exemplele concrete decât cititul unei anume cărți sau ascultarea unor discursuri pe aceste teme.

Cei șapte ani de acasă

BARBU RALUCA

Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici. Apoi, învățăm de la doamna educatoare, de la doamna învățătoare și de la toți profesorii noștri. Toți acești oameni din jurul nostru ne dau sfaturi. Ne dau sfaturi zilnic:

“Spune *Bună ziua* când te întâlnești cu cineva cunoscut!” – spune mama.

“Nu vorbi cu gura plină!” – spune bunica.

“Pune-ți batista la gură când strănuți!” – spune tata.

“Spune *te rog* când ceri ceva!” – spune doamna învățătoare.

Bunele maniere sunt cartea noastră de vizită. Felul în care ne comportăm are o puternică influență asupra relațiilor cu familia, prietenii, colegii, și, în cele din urmă, de acest lucru depinde dacă avem sau nu succes în viață. Dacă vrei să crești un copil amabil, elegant, manierat și, de ce nu, plin de șarm, aceasta este cartea care va completa în mod armonios eforturile tale. Pentru că primii șapte ani sunt esențiali în formarea caracterului său, copilul trebuie ajutat să deprindă obiceiuri sănătoase și maniere elegante. Acum, micuțul învață care sunt principiile și valorile după care va trebui să se ghideze în viață, în situații dintre cele mai diverse. Tot acum descoperă cum să aibă grijă de corpul și de lucrurile lui, ce este recomandat să mănânce, cum să își ajute părinții și cum să se bucure de încrederea și aprecierea oamenilor cu care interacționează. Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă? Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare.

Atunci când îi spui unui copil că nu are voie să facă un lucru, nu faci altceva decât să îi strârnești curiozitatea cu privire la ce se întâmplă dacă pune mâna acolo unde mami i-a spus să nu o facă. Nu trebuie să îi interzici celui mic să exploreze mediul înconjurător, ci mai degrabă să îi explici consecințele acțiunilor lui. ”Dacă pui mâna pe ușa de la cuptorul aragazului, te frigi și faci buba și vei avea nevoie de medicamente pentru a te face bine” sau ”dacă te sui acum în copac poți să cazi și să te julești și o să îți curgă sânge” sună mult mai bine decât ”Tu chiar nu înțelegi că nu ai voie să pui mâna acolo?!” Ai fi surprins cât de inteligent este copilul tău la o vârstă fragedă.

Dacă vorbim despre egalitate, trebuie să îi explici celui mic că un director nu este cu nimic mai bun decât doamna de la curățenie. Amândoi sunt adulți care muncesc pentru familiile lor și trebuie respectați în aceeași măsură. Afirmările de genul ”dacă nu ești cuminte, te las în stradă să te fure țigarii” nu fac altceva decât să îi imprime în minte celui mic ideea că românii sunt o etnie rea și că trebuie să se poarte cu ei în mod corespunzător.

Atunci când mergi cu cel mic în locuri publice, țipetele și urletele lui nu vor face altceva decât să atragă atenția asupra ta într-un mod negativ. Trebuie să îi explici celui mic că nici lui nu i-ar plăcea să fie deranjat atunci când vrea să doarmă de exemplu. Spune-i că dacă îl nemulțumește ceva țipetele și crizele de nervi nu îl vor ajuta să obțină nimic, din contră. Descoperă ce îl supără și căutați soluții împreună.

Pentru a preveni astfel de comportamente pe viitor nu trebuie să cedezi când cel mic face crize de nervi în public.

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Bibliografie:

Michiela Gîgă, Cei șapte ani de acasă- Codul bunelor maniere pentru copii, Ed. Coresi, București, 1999

Roxana Geanta, Cei șapte ani de acasă- Obiceiuri sănătoase și informații utile, Ed. Galaxia copiilor, București, 2016

SA CONSTRUIM IMPREUNA CEI 7 ANI....DE-ACASA

Prof.Bărbulescu Marius Cosmin
Colegiul Agricol Dimitrie Petrescu Caracal

Ca educatori, este important să-i susținem pe părinți în demersurile lor educative, să știm să-i orientăm în eforturile lor de a avea un copil fericit.

Ca părinți, este important să știm ce hotărâri luăm pentru copilul nostru, cum și cu ce ocupăm timpul copilului, când să-l ajutăm și când să-l lăsăm să se descurce singur.

În primele etape ale vieții, responsabilitatea educării copilului îi revine familiei iar pentru copil, familia reprezintă primul său univers afectiv și social, trăsăturile și coordonatele personalității se cristalizează în raport cu modelul și natura situațională trăită în mod direct, nemijlocit, de copil, în mediul familial, iar atitudinile părinților au consecințe durabile asupra personalității în formare a acestuia. Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic, ș.a.. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectelor casnice), familia este cea care ar trebuie să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățătură. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să se efectueze tema copilului. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de-acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de-acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5 – 6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. A fi părinte este ceva înnăscut, acest sentiment aflându-se în noi în stare latentă. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație

Cei doi părinți, deși implicate în aceeași măsură în procesul de educație, au roluri diferite mama asigură căldura afectivă, iar tatăl reprezintă autoritatea. Mama contribuie la atmosfera intra-familială și la asigurarea securității afective, iar tatăl la comunicarea socio-familială și respectarea normelor, dar amândoi părinții asigură sentimentul de confort și securitate. Ambii sunt răspunzători de situația copilului în cadrul familiei, de optimizarea vieții de familie, îmbinând sau încercând să imbine cele două aspecte: atitudinea afectuoasă a mamei cu autoritatea sau exigența rațională a tatălui.

Exista și familii în care sunt diferențe de opinii în ceea ce privește creșterea și educarea copilului, în care nu există unitate de cerințe și consecvența în atitudini, o viața de familie frământată de tensiuni, lipsită de afecțiune, cu conflicte ce pot genera acte de opoziție sau chiar de violență ducând inevitabil la reacții de inadaptare, frustrări, la stări de dezechilibru afectiv ale copilului. Într-un astfel de mediu apar și se dezvoltă situații conflictuale care vor afecta atmosfera afectivă a grupului familial și comunicarea dintre membrii ei.

În familie se constituie sentimentul de apartenență socială, pentru că familia este în primul rând o instituție socială fundamentală, este un grup social în care membrii sunt legați prin anumite relații biologice, dar și psihomorale economice și juridice, răspunzând unul pentru altul în fața societății.

Există unele argumente pentru care părinții trebuie să se implice în educația în cadrul instituționalizat a copiilor lor, încă de la vârsta preșcolară: părinții primesc permanent feedback despre potențialul și progresul copilului, ei pot solicita informații, pot oferi sugestii și își pot exprima nemulțumirile; părinții implicați servesc drept model de comportament responsabil pentru propriul copil iar participarea părinților la activitățile școlii reprezintă un factor generator de motivație pentru copil.

Construcția celor "7 ani de acasă" este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri. Atunci când construim împreună trebuie să fim conștienți de importanța fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine suntem „noi” și cine suntem fiecare dintre noi .

Copiii învață ceea ce trăiesc , de Dorothy Law Nolte

Dacă trăiesc în critică și cicăleală, copiii învață să condamne;

Dacă trăiesc în ostilitate, copiii învață să fie agresivi;

Dacă trăiesc în teamă, copiii învață să fie anxioși;

Dacă trăiesc înconjurați de milă, copiii învață autocompătirea;

Dacă trăiesc înconjurați de ridicol, copiii învață să fie timizi;

Dacă trăiesc în gelozie, copiii învață să simtă invidia;

Dacă trăiesc în rușine, copiii învață să se simtă vinovați;

Dacă trăiesc în încurajare, copiii învață să fie încrezători;

Dacă trăiesc în toleranță, copiii învață răbdarea;

Dacă trăiesc în laudă, copiii învață prețuirea;

Dacă trăiesc în acceptare, copiii învață să iubească;

Dacă trăiesc în aprobare, copiii învață să se placă pe sine;

Dacă trăiesc înconjurați de recunoaștere, copiii învață că este bine să ai un țel;

Dacă trăiesc împărțind cu ceilalți, copiii învață să fie generoși;

Dacă trăiesc în onestitate, copiii învață respectul pentru adevăr;

Dacă trăiesc în corectitudine, copiii învață să fie dreți;

Dacă trăiesc în bunăvoință și considerație, copiii învață respectul;

Dacă trăiesc în siguranță, copiii învață să aibă încredere în ei și în ceilalți;

Dacă trăiesc în prietenie, copiii învață că e plăcut să trăiești pe lume.

„CEI 7 ANI DE ACASA,,

ED. BARBULESCUMIHAELA CATALINA

GRADINITA STEAUA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Reguli de politete de baza pe care copiii ar trebui sa le stie

1. Sa salute la venire si la plecare .
2. Sa spuna in mod obisnuit „ Multumesc ” si „ Te rog / Va rog ”.
3. Sa dea mana si sa priveasca in ochii oamenii pe care ii intalneste .
4. Sa se ridice in picioare cand o persoana in varsta intra in incapere .
5. Sa vorbeasca politicos vanztorilor sau persoanelor care ofera servicii.
6. Sa isi ceara scuze atunci cand loveste pe cineva din greseala .
7. Sa bata la usa inainte de a intra in camera cuiva.
8. Sa acopere gura atunci cand stranuta sau tuseste .
9. Sa foloseasca tacamurile corect.
10. Sa nu comenteze negativ despre infatsarea unei persoane.
11. Sa asculte alte persoane atunci cand acestea ii vorbesc.

Ce pot învăța copiii în cei 7 ani ?

1. deprinderi de autoservire
2. ordine
3. igienă
4. curățenie și exprimarea propriilor nevoi
5. exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
6. bune maniere și comportament
7. limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire)
8. modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)
8. consecvență în realizarea unei sarcini
9. concentrare a atenției
10. perseverență în realizarea unei sarcini
11. alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
- Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
- Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

TRECEREA DE LA GRĂDINIȚĂ LA ȘCOALĂ

PROF. FLORINA BARCAN
ȘCOALA GIMN. DIMITRIE CANTEMIR ORADEA

Reforma învățământului , definită ca „ o schimbare amplă în orientare , structură și conținut „ (Dicționar de pedagogie 1979 , pag. 388) determină schimbarea finalităților sistemului de educație prin îmbunătățirea tuturor activităților organizate în cadrul procesului de învățământ , începând cu învățământul preprimar și continuând cu cel primar.

Aceasta , deoarece , politicile educaționale promovate de țările Comunității Europene concep „ preșcolăritatea copiilor ca mijloc de promovare a reușitei școlare”.

Conform Programei activității instructiv-educative din grădiniță, finalitățile învățământului preșcolar sunt : dezvoltarea fizică și psihică normală a copiilor , socializarea copilului și pregătirea acestuia pentru debutul școlarității prin educarea limbajului , educația pentru știința , educația pentru societate , educația estetică și educația psihomotorie. Am studiat și finalitatea învățământului primar – unul dintre acestea este însușirea limbii române ca limbaj de comunicare.

Toate acestea se constituie în puncte de întâlnire între învățământul preșcolar și învățământul primar , cu trăsăturile care presupun și demonstrează continuitatea în pregătirea copilului pentru viață.

Rolul continuității dintre învățământul preșcolar și învățământul școlar în procesul didactic.

Vârsta preșcolară și vârsta școlară mică au multe caracteristici comune , dar prezintă și diferențe.

Dintre caracteristicile comune ale vârstei preșcolare și școlare mici amintesc :

- dezvoltarea memoriei prin reținerea unor poezii , reguli de joc , ea trecând de la etapa involuntară la cea voluntară;
- dezvoltarea limbajului care privește atât îmbogățirea vocabularului , cât și însușirea structurii gramaticale ;
- manifestarea curiozității prin mulțimea întrebărilor puse , cât și prin interesele față de realitatea înconjurătoare.

Aceste caracteristici comune celor două vârste obligă ca în procesul de învățământ să existe o continuitate logică și firească între grupa pregătitoare și clasa I , continuitate facilitată de o colaborare constantă dintre învățătoare și educatoare.

Între caracteristicile celor două vârste există și diferențe. La vârsta școlară mică se observă , spre deosebire de vârsta preșcolară , următoarele :

- dezvoltarea pronunțată a mușchilor ; creierul se dezvoltă mult , atât ca volum cât și ca structură ;
- trecerea de la o atenție spontană , la una voluntară ;
- transformarea treptată a memoriei în una voluntară logică și intenționată ;
- trecerea gândirii de la cea concretă la cea abstractă.

Aceste diferențe între caracteristicile celor două vârste cer activități diferite în grădiniță față de cele din școală.

Copilul de 5-6 ani manifestă o mare forță , agilitate , inteligență , traversând programe educative care-i măresc sensibilitatea intelectual – observativă , îl abilitază cu manualități artistice , îi dezvoltă curiozitatea și comportamentul explorator , de protejare și îngrijire a mediului înconjurător.

Cu multă măiestrie pedagogică , educatoarele realizează demersuri didactice în două forme : activități comune cu întreaga grupă și jocuri și activități la liberă alegere , în funcție de interesele comune pentru un anumit domeniu.

Stimularea dezvoltării copilului de grupă pregătitoare , în funcție de capacitățile și interesele sale , presupune elaborarea unor noi strategii ale învățării pe care să le folosească atât educatoarea cât și învățătoarea , prin cooperare permanentă , pentru selectarea cunoștințelor în funcție de particularitățile de vârstă și cele individuale și în funcție de valoarea formativă a acestora.

Atât în grădiniță cât și școală se desfășoară activități cu caracter inter și transdisciplinar. Acestea oferă vaste posibilități de a dezvolta gândirea , de a forma sentimente morale , de a fortifica voința copiilor. Pentru învățătoare ele sunt rezultante ale cunoașterii „ zestrei ” intelectuale acumulate de copil înainte de intrarea în școală , cunoaștere care se preia „ din mers „ de la educatoare sau prin activități

comune. Preluarea datelor este consemnată cantitativ , dar și nominal pentru a asigura un „debut „ favorabil pentru fiecare copil , pentru a-i asigura libertate psihică deplină ; un comportament creativ , o siguranță care să-l dispună la dezvăluirea Eului său real.

La sfârșitul vârstei preșcolare dezvoltarea limbajului copilului mai prezintă câteva particularități cum ar fi : dislalie cu forme de rotacism (r) fitacism (f,v) , nutacism (n, m) , etc , tulburări de vorbire care se referă la ritm (tahilalia , bradilalia , bâlbâiala , logofobia) .

Toate se pot elimina cu răbdare și perseverență prin diferite modalități de lucru : jocuri , discuții , dialoguri , frământări de limbă , dramatizări. Vital este ca toate acțiunile întreprinse pe linia dezvoltării vorbirii copiilor să aibe un caracter convergent , urmărind progresul realizat de fiecare.

Nu putem neglija nici continuitatea în activitatea educațională , având în vedere particularitățile trecerii de la un stadiu la altul în dezvoltarea copiilor.

Jocul din grădiniță ,, fereastră deschisă ,, activității de învățare din școlaritatea mică.

Încă de la vârsta preșcolară , în condițiile jocului ca activitate dominantă , educatoarea mizează pe elemente ale muncii de învățare. Prin urmare , învățătura , dominantă a vârstei școlare , este prezentă în diferite forme și la vârsta preșcolară. Ea izvorăște din necesitatea de a satisface interesul , curiozitatea copilului pentru cunoaștere.

Astfel că preșcolaritatea înregistrează ritmurile cele mai pregnante în dezvoltarea individualității umane și unele din cele mai semnificative achiziții cu ecouri evidente pentru etapele ulterioare ale dezvoltării sale în ciclul primar și chiar mai departe.

De aceea , ca dascăl , imi propun să mențin dinamismul , impetuoșitatea și expresivitatea vârstei școlarelor , acel frează lăuntric permanent ce conferă copiilor note specifice de dinamism creativ.

Noi , dascălii , formăm la copii caracteristici și trăsături noi , interese , abilități , îndemnări , aptitudini , trăsături de caracter și comportament creativ. Toate acestea se realizează cu ajutorul trăirilor prin joc didactic , atât de îndrăgît de fiecare copil.

Jocul , acțiune ,, distractivă ,, petrecută între copii este magnific , pentru că promovează manifestarea liberă a acestora în învățare , recurgând de cele mai multe ori la activitatea în grup. Jocul , practicat zilnic de preșcolari , reprezintă cel mai eficient mijloc de formare a noțiunilor de care au nevoie copiii mai târziu , în ciclul primar.

Jocurile de creație învață preșcolarii să se identifice cu diverse roluri socio-profesionale ale adulților , ceea ce reprezintă o foarte mare importanță pentru formarea Eului , a imaginii de sine prezente și viitoare. Chiar dacă în realitate rolurile copilului nu depășesc stadiul fanteziei îl apropie pe copil de viitoarele roluri profesionale pentru care va trebui să opteze și să ia decizii în viitor.

Jocul cu multiplele lui valențe reprezintă cel mai eficient mijloc de transmitere a cuvintelor și de formare a noțiunilor de care copiii au nevoie în clasa I . Jocurile colective , cu dialoguri între copii , îmbogățesc lexicul , educă răbdarea , perseverența , perspicacitatea , atenția , memoria.

Socotesc că cele mai sus enumerate reprezintă suficiente argumente pentru care considerăm că activitățile de joc din grădiniță reprezintă ,, ferestre deschise ,, spre activitatea de învățare din școală – asigurând procesul continuu în educația permanentă.

Odată cu intrarea copilului în școală se menține și jocul ca activitate ce asigură un echilibru necesar , o continuitate firească între învățământul preșcolar și primar și în același timp o adaptare treptată la activitatea școlară. Începutul școlarizării va însemna , însă , deplasarea treptată a poderii spre învățatură. La începutul clasei I , jocul constituie o formă de învățare , dar și un mijloc de relaxare , stimulând interesul și curiozitatea școlarelor.

Jocul didactic este inclus în sistemul de metode de învățământ cu rezultate deosebite în captarea atenției elevilor și pentru înlăturarea plictisului , a dezinteresului făcându-i pe cei timizi să devină activi , curajoși , să capete încredere în capacitățile lor.

BIBLIOGRAFIE :

1. M.E.C.T ,Ghidul programului de informare/ formare a institutorilor/invatatorilor Bucuresti ,2003
2. Mirela Mihaescu, Anita Dulman ,Claudia Mihai,Activitati transdisciplinare ,Ed. Radical ,2004
3. Constanta Cuciinic ,Activitati de invatare ,Aramis ,2003
4. Gabriela Vasiloanca ,Sorina Cuzun ,Gina Velcu ,Exercitii-joc pentru activitati transdisciplinare ,Ed. Erc Press ,2003
5. Constantin Cucos , Psihopedagogie ,Ed. Polirom ,1998

Cei șapte ani de acasă

Înv. Barcan Tatiana
Școala Gimnazială nr. 1 Pâncești
Școala Primară Soci – structură

Educația pe care o primește copilul de la familie, formarea personalității, caracterului și comportamentului până când merge la școală reprezintă perioada celor șapte ani de acasă.

Modul în care un părinte se comportă în fața copilului, greșelile lui marchează pentru totdeauna educația acestuia. Încă de la naștere fiecare etapă din viața copilului se manifestă asupra dezvoltării sale emoționale, afective și intelectuale. Chiar dacă unii părinți consideră că ei sunt cei mai în măsură să-și educe copiii cum cred ei de cuviință sunt foarte mulți factori care pot influența această educație.

Primii ani din viața copilului influențează în foarte mare măsură comportamentul viitorului adolescent sau chiar viitorului adult. Toți cei care intră în contact cu mediul familial și în special cu copilul se raportează la formarea personalității acestuia.

În zilele noastre tot mai mulți părinți nu au timp pentru creșterea și educarea copiilor, din diferite motive, aceștia fiind lăsați în grija bonelor, bunicilor, mătușilor.....

De foarte multe ori sunt unii părinți care spun „copilului meu nu trebuie să-i lipsească nimic” oferindu-i tot ce-și dorește. Astfel îl învață pe copil că tot ce își dorește trebuie neapărat să și posede. De aceea atunci când nu primește se exteriorizează, tipă, lovește, se trânteste, încearcă orice metodă pentru a-l determina pe părinte să-i satisfacă dorințele. În loc să-i acorde atenție, să comunice, să-i dea afecțiune, căldură îl răsfășă.

Ne confruntăm cu astfel de reacții comportamentale printre care sunt diferite dependențe : lipsa dorinței de a învăța, tendința pentru un comportament antisocial, probleme de adaptare în grup, de socializare.

Pentru viitorul adult anii petrecuți în sânul familiei sunt foarte importanți. Părinții trebuie să fie foarte riguroși cu ei înșiși, pentru că fiecare copil ascultă de sfaturile părinților, dar în primul rând împrumută comportamentul, gesturile, vocabularul părinților. De aceea ei trebuie să fie foarte atenți, corecți cu copiii, să-i învețe lucruri fundamentale. În primul rând să facă diferența dintre bine și rău, frumos și urât, adevăr și minciună, dragoste și ură, bucurie și tristețe. Trebuie să îi învețe să fie modești, generoși, bunul simț și respectul față de cei de lângă el.

Răutățile și lipsa de educație a unui copil se vede atunci când intră în colectivitate și părinții sunt surprinși pentru că își dau seama, unii, că este greu să îndrepti deprinderi greșite , odată ce s-au format sau este greu de schimbat un anumit tip de comportament.

Lipsa celor șapte ani de acasă depinde de părinți dar și de caracterul copilului, ce vede în casă, ce îl învață cei care vin în contact cu acesta: bunici, frați și alte rude. Copilul trebuie învățat de mic să aprecieze munca celorlalți, să fie cooptat în anumite treburi casnice după posibilitățile lor, în special sub formă de joacă, să fie încurajat, apreciat. De fiecare dată trebuie să fie folosit un vocabular adecvat în funcție de situație, să folosească cât mai des formulele: te rog, mulțumesc, pot să .... îmi pare rău, iartă-mă, îmi dai voie.....

Relațiile afective dintre familie și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect. Dacă un părinte nu-și exercită autoritatea copilul se va transforma într-un mic tiran care crede că totul i se cuvine, că poate face ce vrea. Astfel va căpăta trăsături negative de caracter : egoism, lipsă de respect față de el și cei apropiați. Aceste trăsături îl vor pune în conflict cu mediul social periclitându-i integrarea în societate.

În funcție de relațiile familiale se constituie diferite atitudini ale copilului față de semenii, față de drepturi și îndatoriri, și se formează caracterul și personalitatea sa.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei familii echilibrate bazate pe respect, înțelegere, dragoste și cinste.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Bârda Maria

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg în mod firesc, există factori care pot influența această dezvoltare, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil, satisfacerea nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi. Dorința permanentă de a fi luat în brațe reprezintă o altă nevoie a copilului și nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în brațe, mama se mișcă, el, copilul, poate exploara tot ceea ce îl înconjoară. În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care trebuie satisfăcută, cu condiția de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. Tot acum se dezvoltă limbajul și este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație. Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților. După vârsta de un an apar și crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. „Copilul este egocentric și știe că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorința. Foarte important pentru părinți este să încerce să controleze această criză (încercăm, spre exemplu, să-l ținem, pentru a preveni lovirea) și să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza. Între 1 și 3 ani, apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială. Tot acum, se dezvoltă și dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereți desenați cu creioanele colorate. După 5 ani înțeleg regulile. Între 5 și 6 ani, copiii încep să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate. Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. Dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Și, iată, de aici, expresia „cei șapte ani de-acasă”.

Educația începe în familie, de la primele secunde de viață

Prof. învăț. primar, Barlaboi Mihaiela-Cristina
Școala Gimnazială "Episcop Dionisie Romano", Buzău

Motto: *"Educația este o activitate psiho-socială fundamentală, dispune de un nucleu structural specific bazat pe corelația dintre subiect-obiect ce evoluează în condiții optime în autoeducație, adică în stadiul superior al umanizării"* Sorin Cristea

Familia creează premisele ființei sociale ale copilului, dar regula morală nu ține de specificul fiecărei familii, ea este universală și impersonală.

Relațiile din familie se adaptează circumstanțelor și caracterelor membrilor. Aici domnește afecțiunea și obișnuința. Apar primele elemente de educație morală: solidaritatea, simpatia, altruismul, iar copilul crescut în direcția urmării interesului propriu.

Consider că educația unui copil, pornită "bine" din interiorul familiei, va face ca acesta să aibă o atitudine nu neapărat corectă față de cei din jur, ci să știe cum ar trebui să acționeze în diferite situații din viață.

De cele mai multe ori ne educăm copiii după modelele anterioare, primite, la rândul nostru, de pe vremea când eram noi înșine copii. Dacă am fost de acord cu educația primită și considerăm că tot ceea ce am asimilat a dus la o frumoasă dezvoltare a noastră, ca om, atunci vom aplica aceleași metode. Dacă, dimpotrivă, avem o altfel de viziune asupra educației ce trebuie dată copiilor, vom aplica propriile metode și vom evita cât mai mult să facem greșelile (ceea ce reprezintă greșeli din punctul personal de vedere) părinților noștri.

Fiecare familie va adopta un anumit stil de educație, realizat informal, și va depinde de stilurile personale ale membrilor familiei și de experiențele anterioare trăite în copilărie și adolescență. Este foarte adevărat că o mare influență o poate avea și mass-media. Toată această explozie de informații, însă, poate avea și efecte negative. Este bine ca în educația copiilor să folosim și experiența altora, indiferent că este vorba de membrii familiei sau comunitate. Într-adevăr, la teorie suntem foarte buni, însă practica este cea care ne face să transpirăm.

A educa un copil nu este un lucru atât de ușor. Unii părinți, având concepții învechite, cred că ei știu cel mai bine să-și educe copilul, neacceptând sfaturi din exterior. În prezent, există o mulțime de cărți, filme și emisiuni special realizate pentru îndrumarea pedagogică a părinților.

Se ridică întrebarea dacă expresia "cei șapte ani de acasă" mai este valabilă. În societatea actuală, când majoritatea mamelor au serviciu, nu cred că mai putem spune că afirmația aceasta se mai află ancorată în realitate. Vedem clar că perioada petrecută de copil alături de familie scade pe zi ce trece. Pentru o viață decentă, nu neapărat mai bună, mamele sunt forțate efectiv să se întoarcă la serviciu chiar mai devreme de cei doi ani pe care îi asigură cadrul legislativ. Astfel, sarcina educativă pe care o avea familia cade în spatele unor instituții care să asigure educația micuților: creșe și grădinițe cu program prelungit.

Educația familială depinde de un întreg complex al vieții de familie: resursele proprii de care dispune, resursele pe care le produce sau asimilează, resursele culturale și spirituale (mentalități, credințe, atitudini, norme, valori, idealuri). Desfășurarea procesului educativ în familie depinde în mare măsură și de modul în care se stabilesc și funcționează relațiile interne și relațiile exterioare, cu mediul social, cultural. Metodele, felul în care se realizează educația reciprocă, autoeducația și, mai ales, educația copiilor, modelele și principiile asimilate, rutina și aspirațiile care orientează soluțiile în problemele de educație, converg spre constituirea stilurilor de viață și de educație în familie.

Climatul familial pozitiv, protector și stimulatив sau climatul negativ, distructiv și inhibitor sunt determinate de maniera în care se realizează funcțiile interne și externe ale familiei și conduc la efecte educative (pozitive sau negative) asupra copiilor.

Ce trebuie totuși să știe un copil în urma educației primite în cadrul familiei? În primul rând cred că trebuie să-și însușească limbajul. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți în această direcție. Când un copil pronunță greșit cuvintele, acesta nu trebuie încurajat pe motiv că e "drăgălaș" și "îi șade bine" să fie puțin "peltic" sau "rârâit". Corectarea exprimării trebuie să fie imediată și foarte strictă. Problemele de pronunție se corectează destul de greu sau niciodată.

Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (ex: despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice etc.). Familia trebuie să se preocupe și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Să le dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea.

Este bine ca părinții să încerce să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte, pentru a le putea înțelege. Copiii pun cele mai multe întrebări în jurul vârstei de 3-6 ani, iar părinții trebuie să îi ajute să-și însușească un număr mare de cunoștințe, răspunzând cât se poate de corect și exact.

În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult. Părintele reprezintă un exemplu pentru copil. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten.

În altă ordine de idei, educația familială ar trebui să țină cont și de aspecte legate de independența dezbrăcatului și îmbrăcatului, de legarea șireturilor, încheierea nasturilor sau a fermoarului, păstrarea și ordonarea obiectelor personale.

Viața de părinte constituie o aventură, întotdeauna originală și unică, pe care fiecare nu o poate trăi decât pe seama lui, după condiții care îi sunt proprii.

Funcția familiei pe lângă copil depășește, și încă cu mult, domeniul creșterii elementare și pe acela a dobândirii deprinderilor destinate mai ales să asigure confortul și prestigiul adultului. Familia constituie mijlocul prin care copilul este introdus în societate și în care se formează personalitatea sa proprie.

Bibliografie:

1. Piaget, J., (1966). *Psihologia copilului*. Franța: Editura Presses Universitaires de France;
2. Osterrieth, P., (1973). *Copilul și familia*. București: Editura Didactică și pedagogică;
3. Nicolae, M., (1973). *Condiția umană*. București: Editura Științifică.

Cei șapte ani de acasă

Scoala Gimnaziala Stremt
Prof. Coord. Bârlog Elena

Pentru cei ce tratează bunul simț drept concept filozofic, acesta este considerat un ansamblu de idei despre lume, viața și om, având ca izvor tradiția populară.

Respectul față de un om este ca un firav foarte firav, care după multe încercări de a zbura, reușește. Bunele maniere sunt ca niște ghiocci, care adeseori sunt acoperiți de plapuma groasă de zapada, iar alții în ciuda oricărui efort, nu lasă ca aceasta să îi șteargă de pe pământ. În esență, *Cei șapte ani de acasă*, este reprezentată bunul simț al oamenilor sau este o stare de empatie care devine comuniune cu Dumnezeu. Ea poate fi exprimată prin zicala: "Ce ție nu-ți place, altuia nu-i face!"

Adeseori mama îmi atragea atenția să vorbesc frumos cu oamenii din jurul meu și să îi salut ori de câte ori este nevoie. Când vorbim de *cei șapte ani de acasă* ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și a comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem *cei șapte ani de acasă* instantaneu mintea noastră se gândește ca acel copil este bine educat, că știe să salute, să spună *mulțumesc și te rog* și care se comportă frumos cu cei din jurul lui...

Pentru mine *cei șapte ani de acasă* au o definiție: "Respectă să fi respectat și atenție mai multă în dată vei primi!"

Cristea Simion, Clasa a VII-a

Cei șapte ani de acasă, atunci și acum

**Prof. Barna Claudia-Manuela, Colegiul Tehnic” Ion Creangă”, Tîrgu-Neamț,
jud. Neamț**

Ce ar putea reprezenta cei șapte ani de acasă? Educația oferită odraslei în sânul familiei, valori, atitudini, scopuri și idealuri. Sec! Ne împotmolim într-un limbaj lipsit de substanță, fără filonul fundamental care ar defini corect un întreg proces de formare, consolidare și informare a viitoarei personalități a viitorului adult. Un lucru e cert! Omenirea a evoluat tocmai pentru că a avut capacitatea de a transmite informații vitale urmașilor. Evoluția se naște din greșală, învățare și continuitate. Să facem un exercițiu de imaginație...o familie primitivă, o peșteră, copii, foame, frig. Care ar fi valorile transmise tinerilor? Poate câteva tactici de a pândi mamutul sau de a păstra scânteia ce aprinde focul. Poate că i-au învățat că familia din peștera vecină nu e dușman, că se pot juca cu alți copii, dar nu cu leopardul, că pot să se apropie de câine, că părinții nu vor muri, ci se vor duce la zei. Mitic, spiritual, material, acesta trebuie să fi fost bagajul valorilor transmis urmașilor.

Oamenii s-au schimbat, au construit, au purtat războaie de cucerire sau de apărare, s-au aliat, au învins natura, au nimicit zeii. Care ar fi fost valorile insufflate copiilor în evul mediu? Curaj, resemnare, supunere? Dar prinții ce învățau? Puterea eului, superioritatea, disprețul? Care or fi fost valorile corecte? Prea multe întrebări, prea puține răspunsuri...

În zilele noastre, tehnologia crește calitatea vieții. Calul a fost înlocuit de mașină, focul de centrala termică, biletul de messenger. Cine are bani e puternic, cine nu are e condamnat. O familie bogată își va educa progenitura în spiritul capitalismului, al neîncrederii, al competiției, dar și în cel al informației. Un om informat este un om puternic, în fața căruia toate porțile oportunităților sunt deschise iar bunăstarea îi va asigura confortul. Bine, dar familiile sărace? Conform Bilbiei, săracilor le sunt deschise porțile cerului, iar fericirile transcend materialului, permițând spiritualului o evoluție mai puternică. Copilul unei astfel de familii va resimți cumplit nedreptatea, se va revolta sau se va resemna. Rămâne întrebarea fundamentală, cine greșește și de ce? Cert este că toată lumea are dreptate, fiecare viziune fiind relativă, dar profundă. Până la urmă, construcția interioară a fiecărui om permite o evoluție socială sau spirituală diferită, dar asta înseamnă frumusețea umanității.

Din trecut și până astăzi, moștenirile concrete s-au schimbat, cele spirituale au rămas aceleași. Copilul mic vibrează la răsuflarea mamei, atingerea ei, aude cântecul susurat din tandrețe, simte dorul și fiorul bunătații, știe că orice durere trece dacă părinții sunt acolo, se încrede în oamenii dragi, râde și plânge, dar, mai presus de toate, învață puterea cuvântului și cea a rugăciunii.

Fiecare familie, indiferent de localizare, stare materială sau educație, vrea ca fiul să reușească, să supraviețuiască și să prospere. Școala oferă informații utile, dezvoltă aptitudini și abilități, însă familia este cea care iubește. Lumea a evoluat iubind, luptând și sperând.

Cei șapte ani de acasă înseamnă temelia pe care se va construi personalitatea. Ca părinte, nu pot decât să sper că ce i-am transmis fiicei mele e corect. Aș vrea să reușească profesional, familial, pecuniar...Timpul îmi va arăta dacă am avut dreptate! Sfaturile mele poate nu sunt perfecte, dar le-am spus cu dragoste.

Deci? Să-i învățăm să iubească!

Ce înseamnă cei șapte ani de acasă?

prof. Bartalis Irma
Școala Gimnazială „Turóczi Mózes”
Tg.Secuiesc, jud. Covasna

Oare copilul meu va deveni cineva în viață? Își va iubi munca? Va deveni un adult fericit, un părinte bun? Cu toții ne confruntăm cu aceste întrebări, iar aceste probleme revin tot mai des odată cu trecerea anilor.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă, ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă, ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur, decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Respectul, bunul simț, politețea, adevărul, comportamentul cuviincios, ajutorul reciproc, așteptarea răndului, vorbirea frumoasă pe tonuri calde, păstrarea curățeniei și a mediului curat, toate acestea sunt o parte a ceea ce înseamnă cei șapte ani de acasă. De asemenea, tactul, toleranța față de cei care sunt diferiți, comportamentul pe stradă și la masă, comportamentul în public și la școală, respectul față de colegi, prieteni sunt lucruri și aspecte ce trebuie să se regăsească în viața fiecărui copil.

Niciun părinte nu-și dorește ca pruncul său să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare începând de la comportamentul în mediul familial și până la cel de la școală, la joacă, la teatru sau în vizită la rude.

Pentru asta părintele trebuie să-și facă timp și să se preocupe de creșterea și educația celui mic. Dacă părintele va fi mereu ocupat, neatent, obosit, neavând dispoziția sufletească nici timpul necesar să îl asculte pe copil, firul comunicării se rupe, iar copilul se va simți neglijat, respins în așteptările sale. Va căuta răspunsuri în altă parte sau nu va mai căuta deloc. Numai fiind aproape de sufletul copilului, pătrunzând în gând și luând parte la preocupările acestuia, părintele devine confidentul, sfătuitorul, punctul de rezistență și încredere al copilului sporind șansele unei iubiri reciproce și unui respect necondiționat.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Copilul trebuie învățat să își exprime emoțiile și sentimentele, numai așa va reuși să rezolve conflictele pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate. Să ne învățăm copiii să spună mereu adevărul, chiar dacă de multe ori poate nu ne convine ceea ce a făcut.

Comunicarea dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă.

Cei șapte ani de acasă nu se uită niciodată, sunt temeliea fiecărui dintre noi, pe ei ne bazăm în orice context și situație. Cu dragoste, cu prietenie și multă înțelegere să le transmitem elevilor, să fim alături de ei și să-i învățăm doar lucruri utile și folositoare.

EDUCAȚIA ȘI CEI 7 ANI DE ACASĂ

Bartha Lidia Elisabeta
Prof. înv. primar
Liceul Teoretic "Samuil Micu" Sărmașu

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală". Albert Einstein

Ce sunt cei 7 ani de acasă? Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.

Educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea părinților. Ei trebuie să-l obișnuiască de mic cu bunele maniere. Sunt cheia către succesul lui social.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model pentru el. Ei trebuie să învețe lucrurile simple încă de la vârsta fragedă: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici. Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire; ordine; igienă; curățenie și exprimarea propriilor nevoi; exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative; bune maniere și comportament; limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire); modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător; consecvență în realizarea unei sarcini; concentrarea atenției; perseverență în realizarea unei sarcini; alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților.

La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități. Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare.

Foarte importante pentru copilul preșcolar sunt și activitățile pe care le vor face în afara celor de la grădiniță, mai exact în familie, cu membrii familiei și în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile individuale și de vârstă ale copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de

care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata. Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine. Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboșiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viață, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele, ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.didactic.ro

Importanța celor șapte ani de acasă

Profesor în învățământ primar: Bartus Éva Tünde Școala Gimnazială nr.1 Vîrșoț

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute. Spre exemplu, mulți dintre noi mâncam tot ce vedeam de pe jos, dar pentru asta este părintele în spatele nostru să ne dea peste mână și să ne spună "caca".

Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei, chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!. Munca făcută cu măsură de exemplu: pregătirea mesei, să ștergem praful împreună, sortarea fructelor sau legumelor, adunarea jucăriilor, cărțileor hăinuțelor, etc.

Ce trebuie să știe un copil „de acasă”? Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială - sintetizează psihologul.

Acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul.

În concluzie, "cei șapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor și educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strănși în cei șapte ani.

BIBLIOGRAFIE

- Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

PROIECT DE ACTIVITATE EXTRAȘCOLARĂ DIN SUFLET, PENTRU MAMA!

Profesor în învățământ primar: Bartus Éva Tünde
Școala Gimnazială nr.1 Vîrșolt

Anul școlar: 2017-2018

Profesor în învățământ primar: Bartus Éva Tünde

Perioada desfășurării: 14 februarie - 8 martie 2018, 4 ore de abilități practice.

Clasa: a IV-a B

Tema activității desfășurate : „Din suflet, pentru mama!”

Obiective propuse :

- să cunoască semnificația mărțișorului, respectiv a zilei de 8 martie;
- să - și cunoască mai bine mămica;
- să - și formeze abilități practice prin diverse felicitări pentru mămici;
- să - și dezvolte imaginația și creativitatea;

Locul desfășurării : sala de clasă pentru activitățile practice și sala de cdi din Grădiniță

Persoane prezente:

Cadru didactic: Bartus Éva Tünde

Elevi: clasa a IV-a B.

Desfășurarea activității :

În data de 14 februarie elevii au creat felicitările și au început să învețe cântece și poezii pentru serbare, urmând ca să confecționeze și un mărțișor în data de 22 februarie, care o să fie dăruită, alături de o floare, mămicilor, în data de 4 martie, când va avea loc serbarea în Căminul Cultural al satului.

Rezultate :

- felicitări pentru mămici;
- flori pentru mămici;
- cunoașterea propriilor mămici;
- serbarea de 8 Martie.
- diplome atât pentru elevi, cât și pentru mămici

Cei 7 ani de acasă

Beca Adina, Grădinița cu PP, nr. 24 Bacău

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală".

Albert Einstein

Mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Primii ani de viață ai copilului, când el descoperă, înțelege și asimilează, mai ales prin intermediul familiei, principiile și regulile lumii în care trăiește sunt extrem de importanți și de aceea este necesar ca părinții să utilizeze metode pozitive de creștere a copiilor.

Evoluția viitorului adult depinde în mare măsură de educația din primii ani de viață, de care cei mici au parte în familie. În această perioadă se conturează caracterul copilului și se pun bazele educației emoționale. Cei șapte ani de acasă sunt ca o temelie la o casă, cu cât e mai solidă, cu atât e mai rezistentă. Mediul familial este cel în care se învață principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Cu alte cuvinte, temelia bunei creșteri se pune în familie.

Cei șapte ani de acasă se referă în primul rând la comportamentul unui copil. Având cei șapte ani de acasă, probabil știe să se comporte și cu un om mai în vârstă, și în societate, și în viață. Ce învață copiii în primii 7 ani de viață?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative;
- bune maniere și comportament;
- limbaj;
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător ;
- consecvență în realizarea unei sarcini;
- concentrare a atenției;
- perseverență în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

Din păcate, în prezent, părinții sunt prinși în vârtoarea solicitărilor zilnice și petrec din ce în ce mai puțin timp de calitate cu copiii și recurg din ce în ce mai des la mijloacele moderne (televizor, telefon, internet, etc) pentru a le umple timpul copiilor, iar efectele acestora se văd în agresivitatea pe care o manifestă copiii.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Expresia „Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp considerată culmea achizițiilor, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj. Copilul este pregătit să primească informații. El este acum asemenea unui burete, absorbind tot. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘC.BECE GEORGETA MĂDĂLINA ȘCOALA GIMNAZIALĂ”SF. DUMITRU”MĂCEȘU DE SUS

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Cei șapte ani de acasă!

Prof.înv.primar Beciu Felicia Cristina
Colegiul Tehnic "Matei Corvin" Hunedoara

"Copilăria e o stare fără vârstă, ea ține de infinit, este singură felie care topește întregul univers înconjurător, vârstă în care nu spaimile de moarte îl macină pe om, ci spaimile de care se înfioară și găzele, parte și ele din acest întreg fabulos numit natură. Copilăria este seismograful care anunță cutremurele intime de mai târziu; în funcție de ea, omul se comportă într-un anumit fel când e matur, și nu altfel." – **Petre Sălcudeanu**

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse de familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

* **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

* **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

* **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

* **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

* **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

* **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

* **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

**Cei șapte ani de acasă
-referat-**

**Grădinița P.P “Codruța” Galați
Grupa Mare “Winnie”
Prof. Înv. Preșc. Bejan Cristina**

*“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.
Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.”
Antoine de Saint-Exupery*

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare.

În educarea “*puiului de om*” familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Sistemul factorilor educativi reprezintă ansamblul instituțiilor, organizațiilor și comunităților umane dintr-o anumită societate care direct sau indirect exercită influențe și acțiuni educative prin care contribuie la dezvoltarea și formarea personalității umane.

Factorii educativi sunt diverși, fiecare are un anumit specific privind modul de organizare și desfășurare a activităților educative.

Un loc aparte în cadrul lor îl ocupă factorii instituționali – școala, familia, Biserica, instituțiile culturale educative, mass-media și unele societăți economice și comerciale.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește.

Familia este celula de bază a societății ce îndeplinește o serie de funcții:

- funcția biologică
- funcția economică
- funcția de socializare
- funcția de solidaritate
- funcția de control
- funcția de asistență socială
- funcția educativă.

Influențele educative ale familiei sunt o expresie directă a relațiilor ce se stabilesc în interiorul familiei și a modelelor culturale pe care le oferă.

Mediul familial este cel care imprimă acțiunii educaționale anumite particularități.

Din punct de vedere intelectual, familia își aduce contribuția la organizarea vieții psihice a copilului, prin stimularea procesului de maturizare și dezvoltare a diverselor sale componente – procesele senzoriale, limbajul, memoria, gândirea, atenția, însușirile psihice etc.

Un mare volum de informații sub formă de percepții, reprezentări, idei privitoare la realitatea înconjurătoare se asimilează sub îndrumarea familiei.

Din punct de vedere moral, familia își aduce rolul prin formarea deprinderilor și obișnuințelor comportamentale, începând cu respectarea celor mai elementare reguli de comportare până la formarea unor reprezentări, noțiuni, convingeri prin care se exprimă atitudinea copilului față de societate, față de ceilalți oameni și față de sine însuși.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

Cei șapte ani de acasă, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

Se numesc “cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;

- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
- bune maniere și comportament în diverse situații;
- limbaj corect transmis;
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrarea atenției;
- perseverența în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

“O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul”

EXEMPLUL PĂRINȚILOR ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. BEJENARIU ANCA GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT „RIKI-PRIKI” REȘIȚA

Copiii nu au destule cunoștințe despre lumea din jur sau destule aptitudini așa că ei sunt într-o căutare permanentă a unei persoane pe care să o imite. Acea persoană este de obicei unul dintre părinți. Părinții reprezintă primii profesori ai unui copil și un model de comportament.

De obicei copiii sunt mai influențați de ceea ce părinții, fac decât de ceea ce ei spun. Copiii învață să se poarte atunci când își vad părinții cum se comportă și urmându-le exemplul. De aceea, trebuie să fim tot timpul conștienți de lecțiile pe care le dăm copiilor noștri, chiar și fără să ne dăm seama.

Copii învață unele lucruri fără ca părinții să realizeze. De exemplu, nu este deloc neobișnuit ca o mamă să își audă copilul de 4 ani certând un frate sau o soră mai mică în același mod, pe același ton pe care îl folosește chiar ea atunci când îl ceartă. Influențele neintenționate asupra copiilor sunt la fel de puternice ca cele pe care le planificăm cu atenție.

Abilități Sociale. Abilitățile sociale și comportamentul se învață cel mai bine prin puterea exemplului. Un copil va învăța bunele maniere mai ușor atunci când "te rog" și "mulțumesc" fac parte din rutina de zi cu zi. Învățarea este graduală și se dezvoltă mai natural în cadrul familiei. Atunci când copiii participă la un eveniment social împreună cu un părinte, el observă cum acesta se poartă în prezența altor oameni și cum reacționează la situații diferite.

Respectul față de ceilalți. Copiii învață de la părinții lor ceva mai mult decât abilitățile sociale și bunele maniere. Ei învață de asemenea cum să aprecieze oamenii din jur. Părinții care se poartă umilitor cu ceilalți își învață copiii ca celelalte persoane sunt neimportante. Ia în considerare faptul că felul în care îți tratezi copilul se va reflecta în comportamentul său față de ceilalți. Așadar, dacă îți dorești ca fiul sau fiica ta să respecte sentimentele și părerile celorlalți, este timpul să îi respectați părerile și sentimentele lui.

Atmosfera de acasă. Copii nu numai că își imită în mod inconștient părinții, dar ei absorb de asemenea atmosfera generală de acasă. Un copil care provine dintr-un cămin iubitor își va arată într-un mod mai natural dragostea față de ceilalți. Asta nu înseamnă că trebuie să evităm conflictele, însă maniera în care se rezolvă este esențială. Părinții care fac un efort să rezolve orice problemă vor avea copii care își vor asuma mai ușor consecințele faptelor lor.

Accentuați partea pozitivă. Poate că dacă ne-am concentra atenția pe calitățile și aptitudinile pe care le dorim pentru copii noștri în loc să ne gândim la ce pedepse și amenințări ar funcționa mai bine, cei mici vor deveni oameni mai buni atunci când vor fii adulți. Încercați să vă ghidați după sintagma: "Dacă trăiesc după învățămintele mele, copii mei îmi vor urma exemplul".

Explicați totul. Nu vă lăsați copiii să învețe doar prin puterea exemplului. Spuneți-le ce urmează să facă și de ce e bine să procedeze așa. Adesea se întâmplă ca micuții să nu înțeleagă de ce facem ceea ce facem. De aceea este bine să le explicăm motivația noastră și să le explicăm importanța faptelor noastre față de ceilalți.

BIBLIOGRAFIE:

- Bonchiș,E., Dezvoltare umană, Editura Imprimeria de Vest, Oradea,2000
Bonchiș,E., Psihologia copilului, Editura Universității, Oradea, 2004

Cei 7 ani de acasă

PROF. BEJENARU DIANA SCOALA GIMNAZIALA „GENERAL NICOLAE SOVA” PODURI

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

DRAGOSTEA PARINTILOR

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

VARSTELE

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din

familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

MODELE.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este ineficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ȘI PEDEAPSA.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

SFATUL PSIHOLOGULUI

În opinia psihologului Oana-Maria Udrea, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Rolul familiei în educația copilului

Prof. Belavici Ana Maria
Grădinița „Floare de Colț,, Băile – Herculane

Este știut faptul că modul în care copilul se adaptează la diferitele medii de viață depinde în mare parte de educația primită în familie și de natura relațiilor părinți-copii. De aceea se vorbește de influența mediului familial.

„Cei șapte ani de acasă” este o expresie care se referă la educația pe care părinții o dau copiilor lor. Anii petrecuți alături de familie sunt cei mai importanți. De aceștia depinde dezvoltarea viitoare a copilului. În ultimii ani copiii sunt incluși în diverse forme de învățământ (creșe, grădinițe) de la vârste foarte mici dar expresia rămâne valabilă întrucât normele de conduită se învață în familie. Responsabilitatea privind educația copiilor nu trebuie lăsată doar în seama instituțiilor de învățământ ci ea revine tuturor factorilor implicați atât cadre didactice cât și familiile copiilor.

Toți părinții vor ca fiii și fiicele lor să aibă o bună purtare și să respecte normele de conduită în familie, la grădiniță, la joacă sau în vizite, excursii. Cu cât nivelul de educație al părinților este mai înalt cu atât copilul va avea o atitudine pozitivă față de școală iar nivelul de pregătire și nivelul cultural al părinților influențează pozitiv dezvoltarea viitoare a copilului.

Părinții sunt niște modele pentru copil. Dacă în casă se țipă, se aud certuri sau părinții nu se respectă între ei sau în societate tot așa se va comporta și copilul.

Primele relații sociale pe care le stabilește copilul sunt cele cu familia. Interacțiunea umană duce la învățarea de comportamente. Copilul mic se joacă adoptând roluri sociale și imitând adulții pe care i-a văzut în aceste roluri. Astfel copilul învață comportamente pe care le poate utiliza mai târziu. În familie copilul învață să primească și să dăruiască iubire, să manifeste conduite sociale corecte dar indiferența afectivă din familie duce la lipsa de orientare în viață și lipsa de încredere în oameni.

„Cei șapte ani de acasă” stau la baza educației copilului. Familia este cea care trebuie să formeze această bază într-un climat de dragoste, armonie. Un mediu familial cu certuri, agresivitate poate influența dezvoltarea personalității copilului. A fi responsabil ca părinte înseamnă în primul rând a-ți asuma răspunderea sănătății fizice și psihice a copilului.

Mediul familial trebuie să fie echilibrat-nici autoritarism nici înțelegere excesivă.

Regulile moralei care sunt învățate în familie sunt importante. Copilul trebuie să înțeleagă că reușita ține și de aprobarea celorlalți.

În cei șapte ani de acasă copilul trebuie să aibă autonomie – să se îmbrace, să se dezbrace, să aibă un limbaj dezvoltat pentru a comunica în diverse situații, să aibă însușite unele reguli de comportare civilizată (să salute, să mulțumească), deprinderi de ordine.

Pentru a avea succes în creșterea și educația copilului părinții ar trebui să:

- învețe pe copil bunele maniere, se știe că bunele maniere se predau și se învață cel mai bine prin puterea exemplului.

- stabilească și să impună reguli și limite în comportamentul copilului.
- comunice cât mai mult cu el - comunicarea stă la baza relațiilor între părinți și copii;
- trebuie limitat timpul petrecut la televizor, tabletă, telefon sau calculator
- să permită copilului să socializeze, să se distreze și să se joace .
- să nu abuzeze în niciun fel de copil - fizic, emotional, verbal etc
- să îl învețe să își exprime emoțiile și sentimentele
- să îl învețe să spună mereu adevărul.
- să petreacă cât mai mult timp cu copilul.

Omul, în general, iar copilul cu atât mai mult, are nevoie de iubire, înțelegere, compasiune, valori la care mulți au renunțat sau pur și simplu le-au uitat fiind prea implicați în procesul dezvoltării tehnologice, prea ocupați să acumuleze bunuri materiale și să creeze un standard de viață cât mai ridicat.

În lumea modernă poveștile pentru copii nu mai sunt cu prințese și prinți. Vechea lume a basmului s-a transformat într-o lume SF. o lume în care prințul a devenit soldat universal, zmeul s-a modernizat și el, devenind un robot demn de toată groaza, specializat în mânuirea armelor cu laser, iar cei mai de temut inamici sunt extraterestrii.

Nu există nici o rețetă care poate transforma un părinte într-un părinte bun. A fi părinte bun înseamnă să-ți pese de ceea ce poți face pentru copilul căruia i-ai dat viață. Viitorul copilului stă ascuns în primii trei ani de viață; ceea ce învață în această perioadă este esențial pentru viitorul său. Tot ceea ce un copil experimentează ca nou – născut și apoi în copilărie îi condiționează dezvoltarea pe toate planurile: cognitivă, afectivă, de relaționare.

Părintele bun este părintele încrezător în forțele sale, este părintele care face tot ce este mai bine pentru copilul său, venind în întâmpinarea nevoilor acestuia.

Studiile au demonstrat că părintele bun este acela care reușește să răspundă adecvat nevoilor copilului sau să dezvolte, nu obediența, ci respectul individualității și autonomia de la vârstele cele mai fragede. Astfel, relațiile permissive determină comportamente uneori imprecise, alteori agresive și neascultare; cele autoritare determină supunere și lipsă de inițiativă și de respect de sine, ori agresivitate, iar cele supraprotectoare tind să realizeze comportamente pasive, dependență și lipsă de reacție. În vederea educării copilului sunt necesare și importante anumite cunoștințe și calități pe care părinții trebuie să le dovedească: pricepere, simțul răspunderii, sănătate fizică și psihică etc.

Bibliografie:

- Kelemen G., Sinteze de pedagogie preșcolară, Ed. Mihailo Palov, Vrsac, 2014
- Kelemen G., Didactica învățământului primar și preșcolar, Ed. Univ. Aurel Vlaicu, Arad, 2013

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

Prof. învă. preșc. BELBE MARIA
G.P.P.nr 7 Satu Mare

Motto:

“Copilăria este o lume aparte; pentru noi o lume ciudată, fantastică, ireală, pentru cei ce fac parte din ea dimpotrivă, una reală și plină de armonie”. (Eugen Heroveanu)

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc.

Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău, nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil.

La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama lui a avut o zi grea, el știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, să își dezvolte simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță.

A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Trebuie încurajat să se exprime, lăsat să termine ce are de spus și nu se fac observații în public. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Câteva reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la 7 ani: învață-l să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului! Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului!

Comunică cât mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!

Invață-l să iubească lectura și cărțile - începe încă de când e bebeluș citindu-i povești, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele!

Lasă-l să se bucure de copilărie - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.

Nu abuza în niciun fel de copil - fizic, emoțional, verbal etc.; evită educația cu "palma la fund" și concentrează-te pe disciplina pozitivă!

Invață-l să își exprime emoții și sentimente; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

Invață-l să spună mereu adevărul! Și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la tine! Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui!

Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău! Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!

Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta! Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obrăjori, îmbrățișări etc.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună.

De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. „Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Învățarea în primii ani ai copilăriei

Învățător: Belciug Camelia,,Liceul Tehnologic „Înălțarea Domnului”Slobozia,Ialomița

Noi toți învățăm de-a lungul vieții noastre. Acest lucru începe din ziua în care ne-am născut. Este acum în unanimitate recunoscut că primii ani de viață sunt cei mai importanți pentru învățare.

Aceasta este perioada în care este creat fundamentul pentru viitor, când începem să mergem pe calea care ne va duce prin copilărie, adolescență și în cele din urmă până la maturitate.

Care sunt primii ani?

Oamenii folosesc termenul „primii ani” în moduri puțin diferite. Pentru unii înseamnă anii de la naștere la șapte ani; pentru alții înseamnă anii de dinainte de școală; în timp ce alții se concentrează în principal în primii trei ani de viață. Toate acestea perioade sunt esențiale în viața fiecărui copil. Lucrul cel mai important este acela că părinții oferă oportunități pentru copii să învețe, să se dezvolte și să se distreze în acei ani, indiferent de termenul pe care îl folosim.

Ce afectează învățarea?

Copiii se nasc gata să învețe și interesați de lumea din jurul lor. Este natural ca ei să-și folosească toate abilitățile pentru a învăța. De la naștere, copiii învață despre ei înșiși, despre ceilalți oameni și despre lumea din jurul lor, acest fapt având un rol activ în propria lor învățare și dezvoltare.

Este uimitor cât de mult copiii învață, acumulează. Tot ceea ce părinții trebuie să facă este să petreacă cât mai mult timp cu copilul. Ei vor fi martori la uriașele salturi făcute de copii în primii șapte ani de viață, privind cunoașterea, înțelegerea și dezvoltarea competențelor.

Dezvoltarea și învățarea la copii sunt afectate de:

- factori intrinseci – moștenirea genetică, temperamentul, sexul și starea de sănătate;
- influența familiei – relațiile dintre membrii familiei, stilul de viață și valorile morale ale părinților, situația financiară a familiei, nivelul de educație al părinților, ocupația și starea de sănătate fizică și mentală a părinților;
- influențe în cadrul comunității – disponibilitatea și calitatea serviciilor pentru copii, sprijinul primit de părinți, calitatea locuinței, siguranța și criminalitatea în cartier, șomaj, nivelurile și sentimentul general de încredere printre locuitori;
- influențe în cadrul culturii lor - cu culturi diferite, marcate de diferențele privind stilul de viață al părinților, credințe și valori, puncte de vedere diferite despre cum ar trebui să fie educați copiii.

Ce arată studiile privind importanța primilor șapte ani?

Importanța primilor ani este acum bine cunoscut în întreaga lume. Acești ani sunt perioada când creierul se dezvoltă. Experiențele și relațiile pe care le are un copil, plus nutriția și sănătatea, pot afecta efectiv acest lucru important. Experiențele pozitive ajută creierul să se dezvolte într-un mod sănătos. Pe de altă parte, experiențele negative cum ar fi neglijarea și abuzul, afectează dezvoltarea creierului în mod negativ, care conduc la probleme emoționale și comportamentale mai târziu în viață. Deci experiențele un copil le-a avut în primii ani de viață pot influența stilul de viață în viitor.

După cum spunea organizația „Zero to Three” din Australia în broșura intitulată „Pregătirea pentru școală începe la naștere”: „Creierul este doar un organ care nu este complet format la naștere. În primii trei ani, trilioane de legături între celulele creierului sunt făcute. Relațiile unui copil și experiențele din primii ani influențează foarte mult modul în care creierul lor se dezvoltă ”.

Care sunt cele mai importante domenii ale învățării?

Sănătatea și bunăstarea fizică sunt bază pentru toate învățarea și dezvoltarea.

Rutinele privind obiceiurile alimentare, îngrijirea de sine etc. se construiesc din experiența de viață a copilului.

Unul dintre cele mai importante lucruri pe care copiii îl învață în primii ani de viață este atitudinea despre ei înșiși - adică ei dezvoltă o imaginea de sine care afectează modul în care abordează orice situație, sarcină, sau relația cu o altă persoană.

Cu alte cuvinte, ei dezvoltă un concept despre sine. O parte importantă a acestui concept de sine este imaginea pe care o au ei înșiși ca învățăcel: este bine să fii curios, să explorezi, să pui întrebări, cum să abordezi problemele, să dezvolți imaginația, să experimentezi? Este bine să încerci ceva și uneori eșuezi? A fi un bun învățăcel înseamnă să încerci, să vezi dacă ești capabil și să-ți asumi riscuri.

Există multe moduri de a clasifica învățarea în primii ani ai vieții, dar oricare ar fi categoriile, este important pentru părinți și pentru cei care trăiesc și lucrează cu copiii, să aibă în vedere care tipuri de învățare sunt mai importante. Câteva tipuri importante de învățare sunt enumerate mai jos:

- utilizarea corpului, inclusiv a mâinilor
- respect pentru alții
- cum să relaționeze cu ceilalți, adulți și alți copii
- modul de rezolvare a conflictelor
- abilități de rezolvare a problemelor
- comunicare
- să se obișnuiască cu lucrurile pe care le fac oameni diferiți unul de celălalt
- cunoașterea de sine – înțelegerea sentimentelor, conștientizarea propriilor puncte forte, talentului

și unicității

- încredere
- un sentiment de apartenență la familie, comunitate, cultură
- cum să îngrijești pe alții și cum să te îngrijești pe tine
- să se comporte în moduri acceptabile și controlând propriul comportament.

Ce este necesar să sprijine copiii învățarea în primii ani? Copiii au nevoie:

- de adulți care să-i ajut să fie în siguranță și sănătoși
- să fie sprijiniți în acțiunile desfășurate - cel mai important factor în susținerea învățării unui copil. Toți copiii au nevoie în jurul lor de oameni, sau de cel puțin o persoană, care să creadă în ei, să aibă grijă de ei și vor să-i sprijine în procesul de învățare. Una din cele mai puternice modalități de a învăța pentru copii este să copie ceea ce fac oamenii din jurul lor, așa că este important să fie cu adulții care sunt autodidacți

- de adulți care apreciază unicitatea fiecărui copil și care să respecte sentimentele, nevoile și interesele copilului

- să fie ajutați să învețe să-și controleze comportamentul și să fie învățați să aibă un comportament corect

- materiale și experiențe din care să învețe

- să fie implicați activ în experiențe semnificative. Învățarea se face cel mai bine în context, adică atunci când există o nevoie reală de a ști. Mergând la supermarket, lucrând în grădină, gătind cu un adult, ajutând la spălarea mașinii, precum și mergând în parc sau la plajă, sunt unele dintre cele mai bune tipuri de experiențe de învățare.

Copiii au nevoie în mod special să li se dea șansa să se implice activ.

Utilizează-ți mâinile, utilizează-ți mintea. Televizorul, computerele și alte forme de tehnologie, pot fi instrumente minunate pentru învățare dacă sunt folosite cu moderație și cu ajutorul unui adult.

- cărți în care să vadă și să citească povești, să asculte și să aibă conversații cu oameni. Cărțile reprezintă un minunat și puternic punct de plecare pentru a dezvolta o larg vocabular și abilități literare.

- de timp să construiască relații cu alți copii și adulți.

- de experiență în grup. Ar putea fi un grup de joacă, de îngrijire a copiilor sau ocazional un centru de îngrijire, un program de grădiniță, școală sau în afara orelor de școală. Pentru ca aceste experiențe să fie utile, ele trebuie să fie de înaltă calitate. De asemenea, relația între părinți și educatorii profesioniști poate ajuta părinții în creșterea copilului. Copiii au nevoie de încurajare dar nu trebuie să fie "împinși" și puși sub presiune pentru a învăța lucruri mai devreme decât ar fi dacă nu fi fost împinși. Învățarea se face cel mai bine când adulții lucrează cu atenție cu copilul, au relații iubitoare, și explorează lumea împreună în căi interesante și distractive.

Cei 7 ani de acasă

BELCOTA CERNESCU CORNELIA ANISA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Dragostea părinților

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Cei 7 ani de acasă !

Prof. înv. primar Belea Florica Ileana , Școala Gimnazială Denta , Timiș

„*Florii i se cere parfum , iar omului politețe*” (proverb indian)

Educația primită în familie are foarte mare importanță, căci influențează nu numai spiritul și manierele ,ci și caracterul. Nu întâmplător se spune că celor care nu se comportă așa cum trebuie le lipsesc cei 7 ani de acasă . În sânul familiei învățăm primele norme de comportare , trecem prin momentele cele mai dragi , mai vesele sau mai triste . Totodată căminul este cel mai bun lăcaș de învățare a comportării civilizate .

Părinții care au acceptat, în cunoștință de cauză , să lase urmași , implicit , și-au asumat răspunderea educării lor în conformitate cu normele specifice „bunei creșteri” . Această categorie de părinți este , de fapt, reprezentativă pentru societate și prin ea se realizează legătura dintre generații . Năzuința lor este aceea de a-și vedea copiii mari , bine instruiți și bine formați pentru viață . Însă viziunea globală pe care o au unii părinți despre viitorul copilului este, de cele mai multe ori ,expresia unei dorințe profund subiectivizate . Ei nu conștientizează suficient întreaga problematică pe care o creează traseul devenirii copilului , prin interferența atâtor factori care pot influența dezvoltarea normală și formarea personalității la parametrii standardelor sociale acceptate .

Unii părinți consideră grija pentru copil doar în a-i asigura alimentația , igiena și satisfacerea altor trebuințe primare . Noțiunii de *educație* i se atribuie un înțeles foarte îngust , de către mulți părinți , datorită unor cunoștințe vagi , incomplete , pe care le au ei despre educație sau datorită nivelului propriu de educație și cultură . Pentru a elimina sau pentru a micșora decalajul dintre ceea ce doresc părinții pentru copilul lor și ceea ce trebuie făcut eficient, societatea trebuie să ia anumite măsuri prin care să le asigure părinților o mai mare înțelegere a rolului pe care îl au în domeniul educației . În primul rând , acțiunea de educație permanentă nu trebuie înțeleasă ca acțiune legată de performanțe profesionale . Ea trebuie să vizeze , în primul rând , ridicarea continuă a nivelului de cultură și civilizație a tuturor categoriilor de cetățeni , mai ales a părinților . Lor trebuie să le fie impulsionat interesul și bunăvoința de a învăța , de a se informa , pentru ca atitudinea lor să fie cu adevărat eficientă .

Într-o societate aflată în continuă schimbare este normal ca și interesele și năzuințele tinerei generații să se afle într-o continuă schimbare . Timpul pe care părinții îl petrec cu copiii devine tot mai limitat ,de aceea trebuie folosit cât mai eficient. Practica educațională dovedește la fiecare pas , că nimic din ceea ce îl înconjoară pe copil nu are o mai puternică forță decât afecțiunea , ca element distinctiv al ambianței necesare dezvoltării puiului de om . Cele mai frumoase raționamente și cele mai nobile sfaturi nu fac cât un gest de mărinimie , de iubire și încredere . Exemplele de dragoste , de comportare delicată și de respect îi fac pe copii să nutrească la rîndul lor , dragoste și respect față de părinți , față de frați și mai târziu , față de colegi și educatori . Totuși , noțiunea de *dragoste* nu poate fi gândită decât împreună cu noțiunea de *exigență* . Actul educativ , atât în școală cât și în familie , evoluează pe cadranul *dragoste – exigență , iubire – respect , autoritate – respect* .

Doza de afectivitate în educație nu poate fi măsurată cu o unitate anume . N-a fost creat încă un grafic cu prescripții fixe de dăruire afectivă și de însumare a exigențelor . Măsura de distribuție ține de condițiile concrete și de tactul cu care părinții conduc procesul formării copilului . Ideea de ambianță afectivă nu trebuie echivalată cu cea de creare a unui climat de răsfaț , de satisfacere nechibzuită a oricărei dorințe , fără a-l solicita pe copil în exercițiul efortului necesar modelării sale . Mai ales în domeniul moral , în care formarea convingerilor și a conduitei necesită un sistem de cerințe ferme , categorice ,susținute permanent de respect pentru personalitatea copilului , făcându-l totodată , să se simtă iubit și ocrotit . Nu teama de pedeapsă trebuie să-l determine pe copil la acțiune , ci plăcerea de a îndeplini o sarcină , de a se bucura de aprecierea celor din jur și de a se afirma ca și personalitate .

Pentru a ne da seama și mai bine de importanța deosebită a unui comportament civilizat , aș aminti aprecierea lui La Bruyere : „Manierele , pe care le neglijăm ca pe niște lucruri mărunte , fac adesea ca oamenii să te judece în bine sau în rău . O cât de ușoară străduință de a avea maniere plăcute și civilizate te-ar scuti de aprecierile lor nefavorabile .”

A decorative border of small red hearts surrounds the entire page. The hearts are arranged in a continuous line along the top, bottom, and sides, forming a rectangular frame.

Bibliografie :

1. Psihopedagogie generală , Crețu Elvira , Ed. Aramis
2. ABC-ul bunelor maniere , Armeș Nicolae , Ed. Regis
3. Caracterele , Jean de La Bruyere

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof inv.pimar BELU DANIELA
Școala Gimnazială Prunișor
Județul Mehedinți

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, dar rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitație decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale n Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**șapte ani de-acasă**”.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Educatia copilului are la baza o serie de reguli care formeaza ansamblul educational. Fie ca este vorba despre viata de acasa, fie ca vorbim despre educatia de la gradinita sau scoala, copilul trebuie invatat sa inteleaga si sa respecte regulile de comportament sau de interdictiile pe care i le stabilesc parintii sau educatorii.

Cu toate punctele sale slabe și cu toate acuzațiile care i se aduc, școala rămâne principalul mijloc de educație formală a copilului tău. Și pentru mulți copii ea este singura modalitate de a-și depăși, odată, o condiție mizeră și singura speranță la o viață decentă.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. Belu Nicoleta Ana

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial.

El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în brațe, mama se mișcă, el, copilul, poate explora tot ceea ce îl înconjoară. În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfăcută, cu condiția de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. „Dacă un copil umblă la dulap, soluția nu este să legi ușile dulapului, cum fac multe mămici, pentru că atunci el va fi în permanență tentat să vadă ce e acolo. Cel mai bine este să îl lași să vadă ce este acolo, pentru că în acest fel, data viitoare nu i se va părea interesant”

Între 1 și 3 ani, apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială. Tot acum, se dezvoltă și dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereți desenați cu creioanele colorate. „Și aici, este mai bine să-i dai un colț, în care poate să scrie pe pereți liniștit, ba chiar să-l și lauzi pentru asta”. După 5 ani înțeleg regulile. Între 5 și 6 ani, copiii încep să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate. Politețea - oglinda familiei Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială

De-a lungul secolelor, educația a fost strans legată de religie. În Antichitate, în Orient, scolile functionau în general pe langa temple. În Occident, manastirile erau centre de cultura pe langa care functionau scolile, atat pentru viitorii clerici (scoala interioara), cat si pentru laici (scoala exterioara). În țara noastră încă din sec. al XI-lea existau scolile pentru pregătirea preoților pe langa manastiri și centre episcopale, cu predare în limba latină, greacă și slavă.

Despre sensul și importanța educației religioase, vorbește și filosoful culturii și esteticianul Tudor Vianu care, scriind despre interacțiunea valorilor preciza că, dacă toate celelalte domenii au o valoare integrativă, religia se constituie ca o valoare care da sens integrator celorlalte direcții ale cunoașterii.

Prin educația religioasă trebuie să realizăm de fapt o reală cultivare a spiritului. Ea ne ajută să construim un sistem de valori spirituale, etice, estetice etc. racordate la personalitatea fiecăruia dintre noi

si materializarea in comportamente integratoare in viata comunitatii din care facem parte si a societatii in ansamblu.

Educatia este posibila in toate perioadele vietii omenesti, de asemenea educatia religioasa este posibila in varsta copilariei deoarece insusi sufletul copilului are in interiorul sau cele necesare pentru aceasta. Sufletul copilului poate fi intarit ca o cetate; simturile sunt portile acestei cetati sau inritaturile lui.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Cu cei șapte ani de acasă în ghiozdan spre educația mileniului III

Benciu Lilioara Profesor psihopedagogie specială Școala Gimnazială Specială “Maria Montessori” Bacău

„*Omul nu poate deveni om decât prin educație*” (Kant).

Menirea educației este aceea „*de a înălța pe culmi mai nobile de viață omul, comunitatea etnică și umanitatea, prin cultivarea valorilor spiritului*” (Gentle, G. - The Reform of Education).

Educația apărută o dată cu societatea umană a suferit în timp modificări esențiale. Evoluția ei de la acțiunea de pregătire a tinerei generații pentru viața socială a parcurs un drum lung devenind în timp o adevărată știință cu statut propriu.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Expresia “*Cei șapte ani de-acasă*” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “*culmea achizițiilor*”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Omul este o ființă socială. Viața lui este puternic socializată, culturalizată, plină de simboluri, valori, coduri, norme, moduri de „se cade...”, moduri de „nu se cade...”, patternuri atitudinale și comportamentale. Existența omului nu poate fi gândită și realizată în afara grupurilor sau interacțiunilor sociale.

În școala românească procesele de socializare adecvate realităților sociale sunt în mică măsură promovate, ele fiind abordate în activitățile extracurriculare, în proiectele educaționale și în programul “Școala altfel”.

În lucrarea de față vom prezenta câteva aspecte privind derularea unor activități extracurriculare prin care elevii să-și corecteze și să-și îmbunătățească deprinderile de comportament civilizat și conduita civică astfel încât să facă față provocărilor lumii contemporane:

Activitățile menționate au fost desfășurate cu elevii cu deficiențe ușoare și moderate din clasa a VIII-a din Școala Gimnazială Specială „Maria Montessori” din Bacău. Acestea sunt : „*Oglinda magică*” și „*Sunt reporter*”.

Obiectivul fundamental al activităților derulate a fost formarea unor principii civice și a unor deprinderi de comportament civilizat care vizează corectarea și upgradarea cunoștințelor de comportare civilizată pe care elevii le-au dobândit în „cei șapte ani de-acasă”.

Activitatea „*Sunt reporter*” a propus elevilor să selecteze din mai multe știri apărute pe facebook și să realizeze un reportaj în care să explice și să prezinte efectele comportamentelor necivilizate.

În urma derulării activităților de tip reportaj cu știri selectate în prealabil dar care prezintă și aspecte pozitive și aspecte negative ale urmărilor unor comportamente necivilizate în viață am constatat următoarele aspecte: elevii nu aveau foarte multe informații despre influența negativă a comportamentelor în obținerea și menținerea unui job, în rezolvarea unor conflicte, în satisfacerea unor cerințe la nivel socio-cultural.

Structurarea activităților a avut la bază principiul socializării elevilor prin participarea la activități comune, punerea în practică a cunoștințelor teoretice pe care elevii le aveau deja sau pe care le-au aflat în timpul derulării activității, orientarea spre o meserie pe care o vor putea accesa și practica în viitor.

Activitatea „*Oglinda magică*” a propus ca fiecare elev să prezinte un comportament necivilizat în fața oglinzii, să argumenteze cum s-a simțit privindu-l, apoi să prezinte și cum ar fi corect să procedeze.

În urma derulării activităților de tip joc de rol elevii au învățat din propria experiență cum te afectează un comportament necivilizat și care este comportamentul corect în anumite situații practice de viață. Elevii au mers cu autobuzul la piața cea mai apropiată de școală. Timp de o oră, elevii au exersat comportamentele civilizate în autobuz și la piață unde au ales și au cumpărat produse utilizând formule de adresare specifice unui comportament civilizat.

Faptele concrete observate direct au avut calitatea de a stimula mintea elevilor, purtându-i acolo unde învățarea nu mai e memorizare, ci proces de gândire prin care se produce asimilarea în profunzime și funcțională a cunoștințelor despre comportarea civilizată. Contactul direct cu lucrurile și efortul propriu a eliminat rutina, punând în funcțiune gândirea sau „*învățarea inteligentă*”.

BIBLIOGRAFIE

- Joița, E., 2003, Pedagogie și elemente de psihologie școlară, Editura Arves , Craiova.
Poenaru, M., 2006 ,Cei sapte ani de acasă Codul bunelor maniere pentru copii, Editura Coresi, 2006
Tomșa, Ghe., 2005, Psihopedagogie preșcolară și școlară, Ministerul Educației și Cercetării, București.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**GHERTAN SIMINA -SCOALA GIMNAZIALA NR.1 TALPOS
/BENEA LIGIA-GPP „TOLDI” SALONTA**

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să identificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil”, explică specialistul, precizând că această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi.

Nevoile bebelușului și felul în care mama le tratează, importante în dezvoltarea copilului fiindcă acea dorință permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în brațe reprezintă o altă nevoie a copilului și nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. „El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în brațe, mama se mișcă, el, copilul, poate explora tot ceea ce îl înconjoară”. În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfăcută, cu condiția de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. „Dacă un copil umblă la dulap, soluția nu este să legi ușile dulapului, cum fac multe mămici, pentru că atunci el va fi în permanență tentat să vadă ce e acolo. Cel mai bine este să îl lași să vadă ce este acolo, pentru că în acest fel, data viitoare nu i se va părea interesant”.

La dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie și banalul joc „cucu-bau”, care ajută la perceperea permanenței obiectului (conștientizarea faptului că un obiect există chiar dacă el nu îl vede, abilitate care se dezvoltă în jurul vârstei de un an). Tot acum, se dezvoltă limbajul, este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație. Referitor la obiceiul adulților de a vorbi „pe limba bebelușilor” în preajma celor mici: nu trebuie neapărat eliminat acest obicei, însă pentru a-l ajuta pe copil să progreseze din punctul de vedere al limbajului, trebuie dublat cu expresii corecte. „Spre exemplu, putem spune «hai să păpăm», dar să adăugăm imediat și «hai să mâncăm»”. Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților. „Să zicem că trage de fața de masă. El nu face asta pentru a trage acea față de masă, ci pentru a ajunge la ceva ce este pe masă și la care nu ajunge. O face, deci, pentru a-și rezolva o problemă”. Crizele de personalitate - o etapă normală. Cum le gestionăm? După vârsta de un an apar și crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. „Copilul este egocentric și știe că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorința.

Foarte important pentru părinți este să încerce să controleze această criză (încercăm, spre exemplu, să-l ținem, pentru a preveni lovirea) și să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza”. După ce trec de un an și jumătate, doi, aceste crize se transformă în „simptomele” unui copil răsfățat, pe termen lung. Între 1 și 3 ani, apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială.

Tot acum, se dezvoltă și dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereți desenați cu creioanele colorate. „Și aici, este mai bine să-i dai un colț, în care poate să scrie pe pereți liniștit, ba chiar să-l și lauzi pentru asta”. După 5 ani înțeleg regulile. Între 5 și 6 ani, copiii încep să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate. Politețea - oglinda familiei: Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. „Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din

apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit”.

Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. „Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu»“. Ce trebuie să știe un copil „de acasă“ Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială .

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**PROF. ÎNV PRIMAR:
BENGHIA MARINA**

Motto:

„Spune-mi și o să uit.

Arată-mi și poate n-o să-mi amintesc.

Implică-mă și o să înțeleg”

(proverb american)

Educația, definită în termeni foarte generali, este un proces al cărui scop esențial este de a ușura o anumită modificare de comportament. Părinții sunt primii profesori ai copilului, ei începând educarea lui în mediul familial. Împreună cu părinții, școala își are rolul ei bine stabilit, intervenind în dezvoltarea primară a copilului.

Adesea, când găsim un gest ca fiind nepotrivit în comportamentul unei persoane, recurgem la expresia „îi lipsesc cei șapte ani de acasă“ Ce înțelegem, de fapt, prin această expresie? Care este rolul acestei perioade de formare, până la 7 ani, în viața noastră de mai târziu?

Cei șapte ani de acasă se leagă în primul rând de educația pe care o primește fiecare acasă. Acum “nu prea se mai poartă”, pentru că foarte mulți părinți pleacă și lasă copii de doi sau trei ani la bunici, la mătuși. Or, cei șapte ani de acasă înseamnă ca o familie să fie întreagă, părinții să-și educe copiii, pentru a avea un simț, respect, corectitudine: să nu furi, să nu jighești. Societatea noastră duce lipsă de acești șapte ani de acasă, iar urmările sunt negative. Cei șapte ani de acasă reprezintă o bază a educației. Dacă lipsește baza, ca la orice clădire, este grav.

Pentru copii și pentru viitorii cetățeni ai societății, anii petrecuți în sânul familiei sunt foarte importanți. Este foarte important, de asemenea, ca cei care educă, părinții, să fie riguroși cu ei înșiși, pentru că fiecare copil ascultă sfaturile părinților, dar observă în primul rând gesturile acestora. O perioadă ascultă de cuvânt, dar pentru copii este esențial exemplul faptei. Educația sau, în sens contrar, lipsa de educație are implicații majore, enorme în viitorul fiecărei persoane. E foarte ușor să identifice, dacă privești pe stradă, oameni la 20, 30, 40 de ani, care au fost sau nu educați la timp, în familie.

Responsabilitatea este un lucru care trebuie învățat încă din copilărie. În mod sigur, nu îți dorești ca micuțul tău să crească cu obișnuința de a lăsa totul pe umerii altora sau de a-și nega greșelile. Iată câteva metode simple de a-ți ajuta copilul să devină un om matur, responsabil, care este capabil să își asume greșelile atunci când este cazul.

Învăță-l, încă de mic, să facă anumite lucruri singur și spune-i foarte clar că este important ca treaba să fie dusă la bun sfârșit. Fie că este vorba de aranjat jucăriile, de scos cățelul la plimbare sau de spălat vasele după micul dejun, copilul tău se va simți, în primul rând, foarte mândru de faptul că are un rol important în familie. Acestea au asupra lui un impact foarte mare, cu atât mai mult cu cât îi dai de înțeles că treaba pe care o face este esențială pentru întreaga familie.

Atunci când îi dai ceva de făcut, explică-i că tu sau alteineva depindeți de modul în care își face el treaba. Spre exemplu: dacă el trebuie să spele vasele, spune-i ca ele trebuie să fie curate pentru că altfel niciun membru al familiei nu va avea în ce să mănânce prânzul și că trebuie spălate foarte bine pentru că altfel există riscul de îmbolnăvire. Acest lucru nu îl va speria, ci doar îl va face să fie foarte atent și să își ia în serios treaba.

Dacă aveți de aranjat masa, de decorat casa pentru Crăciun, de făcut bagaje pentru excursie sau de spălat animalul de casă, copilul trebuie să fie implicat în toate aceste activități. Faptul că tu îi arăți că ajutorul lui este indispensabil în tot ceea ce faceți voi ca părinți, îl va face să se simtă bine și nu va lua aceste responsabilități ca pe o povară.

În momentul în care îi spui copilului că trebuie să facă ceva, spune-i care sunt și consecințele dacă nu duce la bun sfârșit treaba pe care o are. De asemenea, dacă nu face ceea ce spui tu, trebuie să aibă consecințe – dacă nu își aranjează jucăriile, adună-le pe toate într-un sac (în fața lui) și spune-i că până nu învață să aibă grijă de ele, nu are voie să se joace. Poate părea un gest destul de dur, însă este printre puținele metode care dau roade în asemenea cazuri.

Un câine, o pisică, un papagal sau un acvariu cu pești vor ajuta considerabil la responsabilizarea copilului tău. Înainte de a merge să cumperi animaluț, discută cu cel mic și explică-i că prezența unui animal în casa voastră nu înseamnă doar distracție și bucurie, ci înseamnă și responsabilitate. Menționează-i că un animal trebuie spălat, trebuie scos afară, că în urma lui trebuie făcută curățenie, că el trebuie dresat, dus la medicul veterinar etc. Așadar, orice bucurie vine însoțită și de părți mai puțin plăcute. Dacă este de acord ca el să se implice în totalitate în îngrijirea animalului, porniți împreună în căutarea acestuia. Eventual, roagă-l pe vânzătorul de la pet-shop să îi mai spună încă o dată copilului ce fel de îngrijiri are nevoie animaluț achiziționat.

Oferă-i o sumă de bani și spune-i că aceștia sunt banii pentru o săptămână și că ar trebui să aibă mare grijă cum îi cheltuie și pe ce. În acest fel, copilul va învăța că nu trebuie să "arunce" banii pe lucruri inutile, ci doar pe lucruri de care are nevoie cu adevărat. Este foarte important să te ții de cuvânt și să nu îi mai dai alți bani, mai ales dacă vine încă din prima zi și îți spune că a avut nevoie de cine-știe-ce joc și că mai are nevoie de bani. Atitudinea ta corectă (adică aceea de a te ține de cuvânt și de a-i demonstra că ai vorbit serios atunci când i-ai spus că acei bani sunt cu adevărat pentru întreaga săptămână) îl va ajuta pe copil să își dea seama că banii se câștigă destul de greu și că acesta este un motiv foarte bun pentru care ar trebui să îi cheltuie doar atunci când este necesar.

Nu este ușor să oferi educație unui copil, dar este aproape obligatoriu. Procesul acesta de socializare, de deprindere trebuie să înceapă de la o vârstă cât mai mică. Amprenta acestor educații trebuie să se vadă în evoluția ulterioară a copilului și a personalității lui. Nu este indicată o educație cu bățul Sfântului Neculai. Părinții recurg, câteodată, la chestiunea asta, pentru că, în interiorul familiei, părintele percepe educația într-un fel, iar copiii, în alt fel.

EDUCAȚIA TIMPURIE ȘI IMPORTANȚA EI ÎN CONTURAREA PERSONALITĂȚII UMANE

Prof. BEREJNIC Amelia Liana
Grădinița "Floare de Colț" Băile - Herculane

Călătoria vieții, traseul pe care îl străbate ființa umană de-a lungul devenirii ei este palpitantă, fascinantă, dar în același timp plină de obstacole și dificultăți.

În cursul timpului, dezvoltarea umană a fost un teritoriu pe care cercetătorii s-au aplecat cu interes. În ultimii ani, nuanța importantă de la care se pleacă este importanța primilor ani în dezvoltarea omului.

Cercetările în domeniu atrag atenția asupra faptului că învățarea începe chiar dinainte de naștere, iar valorificarea potențialului de dezvoltare pentru fiecare copil depinde de educație și de îngrijire timpurie de calitate. Viziunea contemporană pune accent tot mai mare pe competențele și aptitudinile copilului ca persoană, acest lucru trebuie să fie recunoscut ca atare de toți adulții care îl înconjoară.

Adultul este cel care însoțește copilul în această minunată aventură a descoperirii de sine, a învățării, a conștientizării și are o sarcină esențială, dar și o extraordinară responsabilitate: are menirea de a-i construi, consolida, îmbogăți puterile psihice și ulterior de a-l seconda pe copil în eforturile lui de a lua în stăpânire lumea înconjurătoare.

Ființa umană, în această etapă a dezvoltării sale impresionează prin forța de viață creatoare care există în ea și care o ajută să facă față realității trăite. Toți cei care intră în contact cu copiii (familia, grădinița) trebuie să fie conștienți de această forță și să o susțină oferindu-i un contact uman viu și autentic.

"Copiii au nevoie de aliați, merită ce este mai bun". De aceea trebuie să învățăm împreună, părinți și educatori, să adoptăm vis-a-vis de copil o atitudine prin care să însoțim fără să conducem și să descoperim fără să interpretăm. Sarcina celor care vin în contact cu copilul este aceea de a-i ajuta să se simtă mai puternici în interior, să vadă lumea din jurul lor așa cum este cu adevărat, pentru a acționa și reacționa adecvat.

Dacă înțelegem cât de importanți sunt în dezvoltarea umană primii ani de viață, vom face tot ce este mai bine pentru a-i deschide ferestre spre viitor.

Un concept important fără de care nu am putea vorbi nici de creștere, nici de dezvoltare, este **îngrijirea**, adică totalitatea acțiunilor întreprinse de adulți (părinți, bunici, comunitate) în vederea asigurării sănătății, nutriției etc. sau mai bine zis un răspuns adecvat pentru nevoile fundamentale de protecție, alimentație, asistență medicală, dragoste și afecțiune, interacțiune și stimulare, securitate.

Creșterea – schimbările specifice de ordin fizic.

Dezvoltarea – proces continuu în care copilul dobândește cunoștințe, achiziționează deprinderi, are comportamente adecvate, adaptabile, se autodefiniște în raport cu sine și ceilalți. Factorii ereditari și de mediu, unici în cazul fiecărei persoane influențează ritmul și calitatea dezvoltării copilului. O dezvoltare de calitate a personalității presupune a răspunde adecvat și nevoii de educație, dar educație care nu trebuie privită strict în sens didactic, ci în baza adevărului celor "7 ani de acasă".

Familia este locul în care copilul capătă experiența inițială de viață, de cultură și socializare. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani de viață.

Pe măsură ce crește educația capătă alte valențe. Începând din jurul vârstei de 2 – 3 ani copilul are nevoie și de alte intervenții educative, altele în afară de cele din familie, de contexte de învățare diverse și structurate. Mediul care poate satisface aceste nevoi educative este grădinița prin educația formală. Educația formală completează educația informală oferită la vârste mici și educația nonformală care se realizează prin activități desfășurate în afara grădiniței și a familiei.

În concluzie "să construim împreună cei 7 ani de acasă" este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare integrată. Spirala relațională care se țese în jurul copilului și care trebuie să respecte nevoile sale se bazează pe încredere și parteneriat. Parteneriatul grădiniței – familie trebuie să prevadă proceduri și activități care să permită implicarea activă a părinților în activitatea grădiniței conștientizând faptul că implicațiile pe care le are actul educațional se răsfrâng asupra tuturor participanților: copii, părinți, cadre didactice, comunitate.

Bibliografie:

- Claparède, Ed. (1975). *Psihologia copilului și pedagogia experimentală*. București , Editura Didactică și Pedagogică
- Cucuș, Constantin.(2008). *Educația. Iubire, desăvârșire, edificare*. Iași, Editura Polirom
- Boca, Cristiana/ Preda, Viorica/ Batiste Jenica. (2014). *Noi repere ale educației timpurii în grădiniță*. Ministerul Educației Naționale, Unitatea de Management al Proiectelor cu Finanțare Externă
- Oaklander, Violet. (2013). *Ferestre către copiii noștri*.București, Editura Herald

Rolul poveștilor în viața copilului

Prof. Berek Elza

Prof. Megyesi Ildiko

G.P.P. Toldi, structura Făt-Frumos, Salonta

Părinții reprezintă un factor cheie în educația și dezvoltarea psiho-socială a copilului.

La vârsta copilăriei, poveștile și desenul sunt principalele mijloace de exprimare a vieții afective a copilului. În aceasta etapă de vîrstă se fixează principalele valori și model de viață, iar copilul se identifică cu personajul care corespunde cu modeleului educațional existent. Personajele din basme ne însoțesc în anii copilăriei și ne oferă modele pe care se le urmeze în viața adultă. Rolul poveștilor în viața copilului este acela de învățare, comunicare, deprindere a abilităților creative și întărire a relației dintre părinte și copil.

Primii ani ai copilăriei sunt magic, plini de imaginație, personaje, povești. Acum copiii învață tot felul de lucruri, iar cititul poveștilor nu face altceva decât să-i facă oameni mari într-un mod frumos.

Cititul poveștilor cu voce tare de către părinte, încă de la cele mai fragede vârste, îi ajută pe cei mici să rostească mai repede primele cuvinte. Dacă îi vei citi rar, apăsător și accentuat fiecare cuvânt și îi vei arăta și imaginea corespondentă din carte, cel mic va învăța să distingă sunetele și va învăța să vorbească, probabil, mai repede și mai clar. Cititul îi ajută pe cei mici să se dezvolte vocabularul, să capete mai multe cunoștințe și să comunice mult mai ușor.

Unui copil cărui i se citește povești de mic îi va fi mult mai ușor să recunoască anumite cuvinte, va avea o cultură generală mult mai bogată.

Poveștile joacă un rol foarte important din punct de vedere educativ. Fiecare poveste citită înseamnă o lume nouă pentru copil. El va învăța, cu ajutorul fiecărei narațiuni să se transpună în pielea personajului, să-și imagineze decoruri, oameni și personaje. Prin intermediul poveștilor, copilul descoperă lumea și se poate plasa în situații de viață în afara contextului familial. Prin lupta dintre bine și rău și situațiile conflictuale întâlnite, copilul învață strategii de viață, descoperă consecințele unor fapte și atitudini și își însușește comportamente sociale pozitive.

Dacă vei citi de mic, cu siguranță, în momentul în care va crește va fi dependent de lumea fantastică a cărților și va dori să rămână legat de ea. Nu se va putea desprinde ușor de lectură deoarece mintea sa este antrenată să-și imagineze situații și personaje cu ajutorul cărților.

Poveștile îl face pe cel mic să își dorească să fie el însuși personajul pozitiv. Mesajul poveștilor va fi mereu faptul că în povești există totdeauna o cale către un final fericit, nu contează câte obstacole întâlnește în drum eroul principal. Normal că de fiecare dată personajul negativ, cel rău, cel mincinos, cel crud, cel zgârcit și urât are de pierdut.

Copilul poate învăța ce înseamnă prietenia și care sunt aspectele pozitive ale vieții. Mai mult, va încerca să fie mai prietenos, precum personajele din poveste, bun, prieten cu alți copii, de ajutor precum personajele din poveste.

Cei șapte ani de acasă

Profesor psihopedagog Berescu Raluca
Scoala Profesională Specială <Sfântul Stelian>, Botoșani

„Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume”. („Child's Appeal”, Mamie Gene Cole)

În opinia mea, această expresie „cei șapte ani de acasă”, definește tot bagajul de achiziții ce constau în comportamente, deprinderi și atitudini dobândite în perioada primilor șapte ani de viață. Consider că această etapă a vieții este una de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul absoarbe totul precum un burete, are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de însușire a diverselor comportamente și atitudini.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne ducem cu gândul la educația pe care o primește copilul de la părinți, la formarea personalității și comportamentului până începerea perioadei de școlarizare. Ne gândim la un copil care are cei șapte ani de acasă ca fiind un copil bine crescut, care știe să folosească regulile de politețe și care știe să empatizeze cu cei din jurul său.

Copilăria este perioada cea mai sensibilă din viața unui om, când prin educație, putem modela predispozițiile moștenite genetic, astfel încât să formăm o sumă de trăsături pozitive în atitudinea și comportamentul copiilor.

Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia. Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere, de teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, toate acestea conducând la o stimă de sine scăzută. Familia trebuie să încurajeze în permanență copilul, să îi ofere dragostea necondiționată, să îl îndrume și să îl învețe să distingă binele de rău. În familie copilul primește primele informații despre lumea înconjurătoare, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Copilul manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur față de unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e responsabilitatea familiei. Modelele comportamentale oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor.

Odată ajunși la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii din școală. Aceștia vor completa golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și îl vor îndruma și ajuta pe copil în depășirea problematicii, întampinate de acesta în mediul său de viață.

Școala și alte medii educaționale, nu pot decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Importanța celor șapte ani de acasă

Prof. Berinde Dănuța
GPP Nr. 25, Baia Mare

„Copilul nu datorează părinților viața, ci creșterea.”
(Nicolae Iorga)

Sintagma „cei șapte ani de acasă!” este foarte des întâlnită și folosită în limbajul cotidian, putând fi tradusă ca educația pe care copilul o primește în și de la familia sa în primii șapte ani de viață. Când folosim această sintagmă ne referim la comportamentul unui copil în raport cu cei din jur; de exemplu: știe să salute, să spună „te rog, mulțumesc, iartă-mă”, respectă adulții și pe cei de o vârstă cu el. Cei șapte ani de acasă pot facilita integrarea unui copil într-o societate plină de reguli și principii.

Azi, mai mult ca oricând, avem nevoie de cei șapte ani de acasă. În timpurile acestea alerte și agitate trebuie să ne găsim timp și pentru copiii noștri pentru a le insufla respectul de sine și față de ceilalți, pentru a le transmite minimul de bune maniere, ca la rândul lor, când vor deveni adulți, să facă și ei același lucru.

Sunt cei șapte ani de acasă și nu de la grădiniță, deoarece în primii ani de viață copilul petrece foarte mult timp cu părinții, bunicii sau rudele sale și imită comportamentele lor, preiau expresiile auzite, gândesc la fel cum văd în propria familie. Fiecare familie este răspunzătoare de faptul cum se comportă copilul lor în societate. În opinia Francinei Ferland, rolul familiei este unul dificil și complex iar „a fi părinte nu este o știință exactă, ci o artă pe care o descoperim zi după zi și care se practică zilnic.”¹

Conform lui Dorothy Law Nolte și lui Rachel Harris, copiii învață ceea ce trăiesc: dacă trăiesc în critică și cicăleală, ei învață să condamne, dacă trăiesc în ostilitate, copiii învață să fie agresivi, dacă trăiesc în teamă, învață să fie anxioși, dacă trăiesc înconjurați de milă, copiii învață autocompătimirea, dacă trăiesc încurajați de ridicol, ei învață să fie timizi, dacă trăiesc în gelozie învață să simtă invidia, dacă trăiesc în rușine, copiii învață să se simtă vinovați. Din contră, dacă trăiesc în încurajare, copiii învață să fie încrezători, dacă trăiesc în toleranță, copiii învață prețuirea, dacă trăiesc în acceptare, copiii învață să iubească, dacă trăiesc în aprobare, ei învață să se placă pe sine, dacă trăiesc înconjurați de recunoaștere, copiii învață că este bine să ai un țel, dacă trăiesc împărțind cu ceilalți, ei învață să fie generoși, dacă trăiesc în onestitate, învață respectul pentru adevăr, dacă trăiesc în corectitudine, copiii învață să fie drepecți, dacă trăiesc în bunăvoință și considerație, copiii învață respectul, dacă trăiesc în siguranță, ei învață să aibă încredere în ceilalți, dacă trăiesc în prietenie, ei învață că e plăcut să trăiești pe lume².

Așadar, cei șapte ani de acasă vor fi ca o umbră în spatele copilului, ce-l vor însoți pe acesta până când va putea fi capabil să înțeleagă ce înseamnă „comportament potrivit”. Ceea ce este clarificat, însușit, preluat, educat în cei șapte ani de acasă nu se va uita niciodată.

BIBLIOGRAFIE

- Ferland, Francine, *Copilul nostru de zi cu zi. Din leagăn la școala primară*, Editura Minerva, București, 2011.
- Law Nolte, Dorothy, Harris, Rachel, *Copiii învață ceea ce trăiesc. Educația care insuflă valori*, Editura Humanias, București, 2006.

¹ Francine Ferland, *Copilul nostru de zi cu zi. Din leagăn la școala primară*, Editura Minerva, București, 2011, p. 27.

² Dorothy Law Nolte, Rachel Harris, *Copiii învață ceea ce trăiesc. Educația care insuflă valori*, Editura Humanitas, București, 2006, passim.

EDUCAȚIA INCEPE DE ACASĂ

**profesor invatamant prescolar: Berteșteanu Adriana
Grădinița cu Program Prelungit „Dumbrava Minunată”
Slobozia, judetul Ialomița**

Pedagogia este știința care studiază fenomenul educațional cu toate implicațiile sale asupra formării personalității umane în vederea integrării sale în viața socială. Urmărind integrarea omului în societate, educația se preocupă, în aceeași măsură, de formarea personalității care va permite fiecărui om să asimileze în mod creator realizările sociale.

Prin caracterul său uman, educația este o acțiune care se desfășoară în mod conștient în conformitate cu finalitățile stabilite în prealabil, are un sens intențional care vizează un rezultat bine conturat. În procesul acțiunii, subiectul (agentul) urmărește un scop anticipat sub forma unui proiect. În terminologia designului educațional, subiectul proiectează finalitatea acțiunii sub forma obiectivelor educaționale pentru ca, în funcție de cele proiectate, să elaboreze strategia corespunzătoare realizării lor. În funcție de finalități, sunt selecționate valorile care urmează a fi transmise și sunt alese metodele și mijloacele cele mai potrivite pentru a realiza transmisia. Totul este subordonat scopului propus și mai ales rezultatului care urmează să fie obținut. În cadrul educației, oamenii planifică în plan mental ceea ce ulterior vor desfășura în mod concret, sunt animați de anumite intenții, procedează în conformitate cu o anumită comandă socială, se conduc după anumite principii și norme, deci totul este organizat și programat, nimic nu se întâmplă haotic, totul este direcționat. Formularea explicită a scopului este deosebit de relevantă pentru demersul evaluativ. Asistăm astăzi la o deplasare a accentului de la „a învăța pentru a ști” la „a învăța pentru a acționa”, la o schimbare de viziune și de stil didactic, la aplicarea unui nou sistem de evaluare.

„Viața școlii stă sub semnul valorii și valorizării”³. După cum afirmă autorul Constantin Cuceș, de cum intrăm în grădiniță, cineva ne verifică, ne povățuiește, ne mângâie pe creștet. Degetele ridicate, bulinele ori stelutele roșii sunt însemne ale acestor preocupări. Nimic nu scapă acelei preocupări de a conferi sau a atribui valori specifice actelor sau produselor noastre. „La tot pasul cineva emite pretenții, creează noi orizonturi, spune că e bine sau nu ceea ce știm sau facem. Valorizarea este un semn că lucrurile și evenimentele nu ne sunt indiferente”⁴. „Indiferența în actul educativ este un fel de crimă”⁵.

Atât educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Am putea spune din tot sufletul că indiferența familiei față de însușirea de către propriul copil al unor valori morale, pozitive, este deasemenea o crimă. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului, așa precum spunea psihologul Oana Maria Udrea.

Părinții sunt modele pentru copil. Va fi inefficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. Deasemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună.

„Copiii devin ceea ce le spunem noi că sunt”. Larry Fields.

Ultimii ani au adus cu ei o percepție nouă în privința influenței pe care o are familia asupra formării personalității copiilor. Deși s-a știut întotdeauna că familia ne influențează, acum descoperim că această influență este mai mare decât ne-am imaginat.

Ca adult, sesizezi uneori că, în situații-limită reacționezi cum nu te așteptai, sau de cele mai multe ori reacționezi după modelul care ți-a fost oferit în familie atâta timp cât ai trăit cu părinții. Modelul

³ Constantin CUCUȘ, *Teoria și metodologia evaluării*, Iași, Edit. Polirom, 2008, p.15.

⁴ Constantin CUCUȘ, *Teoria și metodologia evaluării*, Iași, Edit. Polirom, 2008, p.15.

⁵ Idem, p. 15.

părinților se imprimă atât de tare în copii, încât, copilul adult ajuns, va reacționa așa cum a văzut la mama sau tatăl său (cuvinte, gesturi, expresii, comportamente). Drept urmare, pentru a ne educa corect copiii, trebuie mai întâi să ne educăm pe noi înșine, părinții.. Astfel vom fi un model moral bun de urmat de către proprii noștri copii.

Famiile sunt sisteme sociale dinamice, care au legi, componente și reguli structurale. Cele mai importante reguli ale familiei sunt cele care determină ceea ce înseamnă a fi o ființă umană. Ceea ce cred părinții despre viață și împlinirea ei va determina felul în care își vor crește copiii.

Modul în care ne creștem copiii, contribuie la formarea concepției acestora despre ei înșiși. Acest aspect este de o importanță enormă. Copiii reprezintă viitorul, iar viitorul lumii depinde de concepția pe care o au aceștia despre ei înșiși. Toate opțiunile lor depind de viziunea lor asupra propriilor lor persoane.

Copiii sunt foarte drăgălași, plini de energie dar uneori obositori. Să te ocupi de educarea lor poate fi o plăcere, dar de multe ori poate fi dificil. Există momente când te simți depășit de situație și nu găsești soluții privind comportamentul inacceptabil al copilului.

În general părinții consideră educarea copilului lor ca fiind dificilă pentru simplu motiv că aceștia nu ascultă de observațiile făcute de ei sau datorită faptului că copilul prezintă un comportament total inadecvat. Astfel există cazuri când părinții ajung să își urască proprii copii datorită comportamentului lor inacceptabil. Doar că efectul este că, părintele urăște propriul copil, iar copilul ajunge să se urască pe sine. Dacă părintele nu se așteaptă la „nimic bun” de la copilul său, copilul își va crea aceeași impresie negativă despre el și într-adevăr nu va ieși nimic bun. În plus, părintele va fi nervos, frustrat, neputincios, dezamăgit, iar copilul va prezenta pe lângă toate acestea și probleme emoționale. Acest scenariu negativ poate fi dizolvat acordând copiilor noștri atenția necesară, acordând atenție mai ales comportamentelor pozitive și laudându-i ori de câte ori observăm un comportament pozitiv, chiar și atunci când comportamentul ni se pare a fi neimportant (ex. și-a pus haina în cuier, și-a așezat frumos păpușii etc). „Cheia este să surprinzi pe cineva făcând ceva bun și apoi să-l lauzi pentru aceasta- laudarea progresului îi împinge pe oameni spre performanțele dorite.” Ken Blanchard

E mai ușor pentru părinți să recurgă la pedepse ori abuzuri fizice decât să coopereze, să stabilească limite. Acest lucru se întâmplă datorită dezinformării și a lipsei răbdării. Stabilind limitele în relația cu copilul, acesta va înțelege că părintele respinge comportamentul negativ și nu îl respinge pe el. Regulile și limitele sunt importante fiindcă oferă părinților și copiilor sprijin și siguranță. Copiii acceptă adesea regulile dacă sunt clare și pe înțelesul lor și dacă sunt aplicate în mod consecvent. Prea multe reguli însă împiedică dezvoltarea copiilor. Deasemenea, atunci când părintele interzice ceva copilului, e bine să îi explice de ce nu are voie să facă un anumit lucru. E important ca copilul să înțeleagă.

De o importanță deosebită este și faptul ca părintele să se gândească serios și la alte modalități cu mult mai eficiente de a-și pedepsi copilul, în afara pedepsei fizice și anume izolarea copilului sau confiscarea unui lucru care îi place acestuia. Părintele poate să fixeze la copil comportamentul dorit oferindu-i recompense (o mângâiere pe cap, un pupic sau chiar un semn stabilit de comun acord cu copilul- a ridica degetul mare de la mână, „ceva bun” etc).

Îndrumarea pozitivă e mai plăcută și te ajută să îți atingi mai repede scopul decât cea negativă. Laudând și acordând atenție copilului avem mai mult succes decât certându-l și pedepsindu-l. Dacă îndrumăm copilul în mod pozitiv, atunci acesta capătă o mai mare încredere în sine.

„Sădește un gând și vei culege o acțiune; Sădește o acțiune și vei culege un obicei; Sădește un obicei și vei culege un caracter; Sădește un caracter și vei culege un destin.” Samuel Smiles

Bibliografie:

- „Mai întâi caracterul” –îndrumător pentru seminar;
- „Procedee de îmbunătățire a comunicării între părinți și copii”, Bakker I, Janssen H, București, 1998.
- „Teoria și metodologia evaluării”, Cucuș C, Iași, 2008.

Importanța familiei în educația copiilor

Pro. inv. primar Beșir Leman
Șc. Gimnazială „c. Brâncuși,, Medgidia

Familia este rama în care personalitatea viitorului adult se construiește. Este mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață.

Educația în familie este prima formă de educație pe care o primesc copiii. Este prima „școală” care îl pregătește pentru viața socială, iar părinții sunt cei mai importanți profesori din viața lor. Bazele educației copilului sunt puse aici, iar școala doar îl șlefuește. Familia le oferă primele cunoștințe și deprinderi, dar și primele modele de comportament.

Familia are un impact direct și de lungă durată asupra dezvoltării competențelor sociale și a învățării. Când părinții sunt implicați, elevii realizează mai mult, afișează o atitudine și un comportament pozitiv și se simt mai confortabil în împrejurări noi. Mediul familial oferă siguranță, liniște, afecțiune, care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată.

Educația în familie încurajează părinții să sprijine stilul unic al copilului de a învăța, să îl ajute să-și descopere identitatea, interesele, talentele, nevoile, visurile, pasiunile, idealurile etc.

În cadrul familial se deprind disciplina și spiritul de inițiativă și se cultivă sentimentul demnității și dreptății, iubirii și respectului care sunt elemente de bază ale vieții sociale. Copilul își formează conduitele imitând comportamentele părinților.

„Meseria de părinte” este foarte grea. Părinții sunt cei care stabilesc un anumit program zilnic necesar dezvoltării fizice sănătoase ca: alimentația activitățile jocurile, plimbările, pregătirea lecțiilor, ora de culcare etc.

Un rol destul de important în educația copilului este atenția pe care le-o acordă părinții. Aceștia trebuie să fie atenți la ceea ce face acesta, să fie prezenți la activitățile pe care le desfășoară, să cunoască și să încurajeze hobiurile pe care le au. De asemenea, să discute cu ei despre activitățile zilnice și să petreacă cât mai mult timp împreună. Toate acestea le conferă copiilor un sentiment de liniște și siguranță. Dacă au comis o greșală, e bine să li se explice gravitatea acesteia, fără să apeleze la măsuri drastice care pot produce blocaje psihice și dezadaptare socială.

Cei „șapte ani de acasă” sunt cei mai importanți în dezvoltarea copilului. Aceștia îi formează personalitatea și modul de comportare în viitor. Dacă copilul a simțit că este iubit și a manifestat dragoste și respect față de cei din jurul lui, a spus adevărul și a apreciat binele și frumosul, acesta va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil.

Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale deoarece ea influențează și modelează persoana umană.

Să construim împreună cei 7 ani...de-acasă!
Importanța celor 7 ani de acasă în viața copilului preșcolar

Ed.Beznea Claudia
Grădinița Nr.185,București

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a viții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia. *Exemplu:* În situația în care tema săptămânii este „Fructe de toamnă”, se înțelege că în acea perioadă copiii vor învăța cântece, poezii, vor desena, picata, modela, vor compara mărimi și forme, toate având ca pretext fructele de toamnă. Acasă, părinții pot organiza activități similare, prin care copilul va exersa ceea ce a învățat la grădiniță, dar în contexte diferite ale vieții cotidiene. Părinții ar trebui să comenteze împreună cu el micile lucrări pe care el le-a realizat la grădiniță și pe care educatoarea le afișează pe un panou la intrarea în grupă. Cu acest prilej vor cunoaște ce activități a desfășurat copilul și vor ști cum să-l susțină în ceea ce are de învățat. Pe de altă parte, aceste discuții îl vor ajuta pe copil să-și autoevalueze munca și să știe care sunt direcțiile în care pe viitor ar trebui să depună mai mult efort sau exercițiu. Comunicarea dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfactice, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează.

Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut. Foarte importante sunt și activitățile complementare celor de la grădiniță, desfășurate cu copilul în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulții și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Bibloigrafie:

1. *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

CEI 7 ANI DE ACASA: NORME SI VALORI ESENTIALE PENTRU SUCESUL VIITORULUI COPILULUI

Prof. BIBERI MARIANA
Scoala Gimnaziala „Mihai Eminescu” Roman

Este adevarat ca nu prea mai exista cei 7 ani de-acasa, deoarece copiii sunt inclusi în diverse forme educationale inca de la varste mult mai fragede, ramane ideea de la baza acestei expresii: normele de conduita se invata din familie. Scoala si alte medii educationale nu pot ulterior decat sa confirme si sa consolideze normele deja deprinse din familie. Nici un părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilării toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

• **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

• **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

• **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

• **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

• **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

• **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Pentru mine, cei 7 ani de acasa înseamnă:

1. Sa-si poata evalua obiectiv pozitia in raport cu o situatie.(Trebuie sa stie ce-i place, ce-i trebuie, ce poate fi un pericol, ce nu vrea sa faca, etc.)

2. Sa stie sa isi sustina parerile si sa-si apere interesele fara a deranja pe cei din jur. (Sa foloseasca un limbaj politicos, sa nu se miorlaie, sa nu fie obraznica, dar sa exprime ceea ce simte, nu sa evite sa-si spuna parerea)

3. Sa fie atent si implicat in ceea ce se intampla in jur, ca sa poata evita situatiile cu potential periculos si, ca revers al medaliei, sa poata oferi un ajutor la timp cuiva. (Incepand de la salutul persoanelor cunoscute, continuand cu atenta acordata traficului, pietonilor, adica sa nu mearga pe strada cu castile in urechi, trimitand SMS-uri, izbindu-se de alti pietoni si ignorand culoarea rosie a semaforului, de exemplu... iar ca ajutor, nu stiu, sa adune fructele cuiva care si-a rupt sacosa, sa urce in pom dupa o pisica sperziata, chestii de-astea...)

4. Sa stie sa piarda (si automat, sa-si focalizeze frustrarea spre ceva constructiv) dar si sa castige cu eleganta (fara a-l umili pe cel care a pierdut)

Lucrurile astea se invata mai mult prin copierea parintilor si a altor educatori, mai degraba decat din predici si povesti. Asa ca e de maxima importanta ca parintii sa fie un exemplu pentru cei mici.

Si e important, de asemenea ca independenta copiilor sa fie stimulata, pentru ca daca in mica copilarie e mereu altcineva care sa-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele doua extreme, ori va incerca totul, ca sa-si afirme independenta, ori va evita totul, dintr-un exces de prudenta. Pe cand, daca e obisnuit de mic sa infrunte niste situatii si sa faca niste alegeri (evident, pe masura lui,si controlate de adult) ii va fi mult mai usor sa ia hotararari in ceea ce-l priveste.

Tot la capitolul parinti, felul in care i se vorbeste si felul in care este ascultat, il va invata cum sa faca si el, la randul lui, asta, de o maniera pe cat posibil politicoasa.

Educatia copilului are la baza o serie de reguli care formeaza ansamblul educational. Fie ca este vorba despre viata de acasa, fie ca vorbim despre educatia de la gradinita sau scoala, copilul trebuie invatat sa inteleaga si sa respecte regulilele de comportament sau de interdictiile pe care i le stabilesc parintii sau educatorii.

Cu toate punctele sale slabe și cu toate acuzațiile care i se aduc, pe bună dreptate sau părtinitor uneori, școala rămâne principalul mijloc de educație formală a copilului.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**Profesor pentru învăț. preșc. Bibolar Maria Paula
GPN „Peștișorul de Aur”, Zlatna, jud. Alba**

Primii șapte ani din viața unui om, sunt vitali pentru dezvoltarea lui ulterioară. Toți factorii cu care interacționează copilul își pun amprenta asupra formării și dezvoltării lui.

Cele trei elemente determinante pentru formarea armonioasă a copilului sunt: ereditatea, educația și mediul. Ereditatea sau zestrea genetică reprezintă bagajul de predispoziții, care observate și dezvoltate la timp, îl vor ajuta pe copil să se transforme într-un adult norocos, ce va ști să fie eficient și să lucreze cu plăcere într-un domeniu de activitate pentru care are înclinații.

Educația reprezintă modul în care va fi modelat „aluatul”, cu care se naște copilul. Ea începe încă din prima clipă de viață, se transformă la un moment dat în autoeducație, dar nu se încheie niciodată. Educația este prezentă de-a lungul întregii vieți.

Mediul în primii șapte ani de viață este reprezentat de familie, societate, grădiniță, dar și de mediul natural. Practic tot ceea ce îl înconjoară pe copil reprezintă mediul. Ereditatea se dezvoltă în mediu prin intermediul educației.

Educația începe în familie. Acolo se pun bazele celor șapte ani de viață. În perioada antepreșcolară copilul își însușește deprinderile de bază, biologice și de comportament. Astfel, când ajunge la grădiniță, preșcolarul ar trebui să fie apt să salute, să se dezbrace și să se descalțe singur, să își așeze singur prosopelul când mănâncă, să poată mesteca, să își poată controla nevoile fiziologice de bază.

Socializarea este un alt aspect important din formarea copilului. Fiind într-un grup, copilul învață să comunice, să împartă jucăriile cu alții, să ceară frumos, să fie politicos, să respecte regulile grupului, să își aștepte rândul, să se gândească și la alții, nu doar la el. Învață să respecte persoanele adulte, să salute, să ajute, să împartă, să fie prietenos. Toate aceste norme de comportament se transformă în conduite, pe care copilul le va păstra o viață întreagă. Acum se formează conduita de bază.

În mediul grădiniței conduita se învață prin intermediul jocului, activitatea fundamentală a copilului. Jocul poate fi atât liber, cât și organizat. Este foarte important ca adultul să urmărească copilul din umbră, să îl observe, să îl lase să se manifeste și să intervină doar dacă este cazul, pentru a-l corecta sau a-l îndruma.

În perioada copilăriei mici, copilul învață mult prin imitare. De aceea adultul trebuie să fie un model pentru copil, atât din punct de vedere comportamental, cât și al limbajului, pentru a se evita carențele educaționale sau devianțele comportamentale.

Un factor important în formarea personalității copilului îl au și mijloacele mass-media. Din filme, desene animate se pot învăța lucruri bune, dar și comportamente cu consecințe negative, atât pentru el cât și pentru alți copii.

Se va forma caracterul unui copil, într-un mod armonios doar printr-o eficientă colaborare între familie, mediul educațional și mediul social. Este important să formăm copilului capacitatea de a discerne, de a putea să se descurce într-o situație nouă, de a găsi soluții și de a vedea noile confruntări doar ca o modalitate de dezvoltare.

În primii șapte ani de viață formăm conduite, comportamente, valori. Pe acest fundament în perioada preșcolară se vor sedimenta numeroase informații. Copilul de azi este adultul de mâine, deci noi dascălii avem un rol hotărâtor în formarea copilului.

”Importanța celor șapte ani de acasă”

**Prof.înv.preșcolar, Bida Liliana Ramona
Grădinița P.P.”Sf.Stelian”Moldova Nouă**

”Un copil poate oricând să învețe un adult 3 lucruri: cum să fie mulțumit fără motiv, cum să nu stea locului niciodată și cum să ceară cu insistență ceea ce își dorește.” Paulo Coelho

Cei 7 ani de acasa reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

De stabilit reguli este ușor, ba chiar este simplu și să informezi copilul cu privire la ele. Problema apare atunci când nu reușești să îți determini copilul să le respecte.

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată.

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot

începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el.

Părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulții și copiii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002 3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998 5. www.copii.ro

Educația începe cu cei 7 ani de-acasă!

**Prof.înv.preșcolar BIDLACH ANY ALINA
G.P.N. SIMINICEA**

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“ „Când va merge la școală, se va cumiți!“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Adaptarea la viața de școlar

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas. Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină. În băncile din clasele I se înșiruie fetițe și băieți, toți cam de aceeași vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Sunt copii și mai mari, și mai mici, și mai voinici, și mai delicați, și mai gălăgioși, și mai tăcuți, unii chiar retrași, timizi, stingheri! Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprență se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Deprinderi elementare

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Inadaptabili

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, unii copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii. Iată de ce socotim util să vă prezentăm pe scurt ce condiții trebuie să îndeplinească mediul familial pentru a asigura dezvoltarea armonioasă fizică și neuropsihică a copilului antepreșcolar și preșcolar. Înafară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social. Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Pauzele

Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-și limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ. Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcțiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă. Realizarea tuturor cerințelor

enumerare mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui. *crotit excesiv. El va fi lăsat să și zburde nestingherit, să se joace, să-și inventeze jocurile, pentru a nu-i stânjeni posibilitățile de formare și împlinire a personalității și pentru a nu-i îngrădi experiența de viață. Activitatea I*

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Bihari Kiss Andrea Lorena
Grădinița P.P. Nr.7 Lugoj, jud. Timiș

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc.

Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2-3 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău, copilul învață prin imitație. De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său, apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere. Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îl dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie. Copilul trebuie încurajat să se exprime, lăsat să termine ce are de spus și trebuie evitate observațiile în public.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

EDUCAȚIA ÎNCEPE CU CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. înv. primar Bîicu Alina
Școala Gimnazială nr.1 Tileagd

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cumiți“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas.

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-și limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ.

Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcțiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

10 reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la 7 ani – sfaturi pentru părinți

1. Învăță-l să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!
2. Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului!

3. Comunica cât mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!

4. Învăță-l să iubească lectura și cărțile - începe încă de când e bebeluș citindu-i povești, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele!

5. Lasă-l să se bucure de copilărie - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.

6. Nu abuza în niciun fel de copil - fizic, emoțional, verbal etc.; evită educația cu "palma la fund" și concentrează-te pe disciplina pozitivă!

7. Învăță-l să își exprime emoții și sentimente; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

8. Învăță-l să spună mereu adevărul! Și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la tine! Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui!

9. Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău! Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!

10. Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta! Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de alta natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obrăjori, îmbrățișări etc.

Ora de Consiliere și Frământări de familie

Prof. Formator Consiliere și orientare Stupcanu Valeria
Scoala Gimnazială "Al. Odobescu" Urziceni, Jud. Ialomița

Motto:

Să nu uiți niciodată cine ești, să nu lași oamenii să te transforme în cine vor ei să fii, nu uita că ești un om minunat, că ai în tine puteri nebănuite de a schimba lumea în și de a înfrumuseța suflete!

Trăiește frumos, caută să însemni ceva bun în viața oamenilor, retrage-te atunci când simți că nu mai aparții unui loc sau unui suflet și ia-o de la început, ori de câte ori va trebui... (Fluturi – Irina Binder)

La începutul carierei mele, n-am înțeles ce mare oportunitate are un dascăl pentru a contribui la formarea unor caractere frumoase și complexe. Fie că este conștient de faptul acesta sau nu, profesorul imprimă elevilor săi un anumit mod de gândire, de abordare a diferitelor probleme cu care se confruntă.

Dacă, pe parcursul demersului școlar, dialogul dintre cele două părți este unul sincer, deschis, dacă profesorul se poate apropia de sufletul celor pe care îi educă, descoperindu-le trăirile, sentimentele, frustrările, atunci coordonatele de viitor ale tinerilor sunt trasate corect, cu impact favorabil în viața de adult.

Din nefericire însă, se poate vedea, cu fiecare generație parcă tot mai mult, că tinerii dezvoltă o atitudine tot mai rece, mai distantă în relația cu părinții; din ce în ce mai puțin par a înțelege sacrificiul părinților, dăruirea și dragostea lor, zbulciumul și străduinta lor de a le fi aproape nu numai afectiv, dar și material.

De aceea, în multe din orele de dirigentie / consiliere, ca și în cea despre care vă vorbesc acum, am considerat important să atrag atenția elevilor că nemulțumirile lor față de părinți, când conflictul dintre generații ajunge la cotele cele mai înalte, sunt de fapt interpretări greșite, din fugă, ale intențiilor nobile ale părinților.

Mai rar, și cu o oarecare atitudine de jenă în fața colegilor, am auzit și păreri favorabile părinților, din care am înțeles că mai sunt tineri recunoscători față de cei ce le-au dat naștere, chiar dacă nu întotdeauna dorințele proprii s-au putut materializa.

Cei mai mulți elevi nu văd însă în părinții lor decât colocatari cu obligații față de ei, care mereu încearcă să se impună în fața lor. În discuțiile libere pe tema relației copii - părinți, majoritatea celor tineri se plâng că nu sunt înțeleși, că părinții nu se aliniază dorințelor și speranțelor lor, ci doar se impun prin felul lor de a se purta.

Aud mereu comentării de forma "Părinților mei nu le pasă ce fac eu, nu sunt acasă mai tot timpul, iar când sunt, nu mă bagă în seamă"... sau, dimpotrivă,..... "Toată ziua mă stresează și mă verifică în tot ce fac." ... "Ai mei mereu mă fac să mă simt jenat când le cer bani."...:"Părinții mei nu mă înțeleg" sau "Mama și tatăl meu nu fac altceva decât să mă critice mereu."

Cum să răspunzi atâtor idei deformate? Cum să schimbi o gândire deja ancorată în mintea și sufletul unui tânăr de atâta vreme? Putem încerca prin discuții pro și contra.

O să spuneti, poate, că asemenea păreri nu pot fi schimbate, că întreaga generație gândește astfel...dar, stupoare !... către finalul discuțiilor, iată primul elev care își pleacă privirea. Se simte vinovat că n-a privit lucrurile și din alt punct de vedere și s-a lăsat purtat de primul impuls.... și mai încolo, o lacrimă în colțul ochiului... și încă un elev stingherit, parcă, de ce spun ... și în ultima bancă...da,... sunt mai mulți,.... nu m-am înșelat...

Hotărât lucru: cuvintele maturității, izvorâte din sufletul unui profesor, părinte și el, cuvinte care justifică atitudini și manifestări interpretate fără judecată profundă, ating sensibilitatea și inima celor ce, peste câțiva ani doar, vor fi și ei părinți.

Totul e să fii sincer cu elevii, să-i faci să judece cu sufletul. Ce le-am spus?

Doar adevărul, cel mai simplu și curat adevăr, că nimeni n-a învățat vreodată la vreo școală de părinți, ci fac totul cum se pricep ei mai bine și își dăruiesc viața copiilor lor, cu din obligație, ci dintr-un sentiment profund de dragoste părintească, pe care nu au vreme s-o trâmbiteze.

Și câte ar mai fi de zis! niciodată n-o să putem cuprinde în câteva vorbe o dragoste ca cea părintească, chiar dacă, la prima vedere, poate uneori părea distantă și neînțeleasă.

Sigur că nu-i poți convinge pe toți și în totalitate, căci gândul omenesc nu poate fi oprit, indiferent de argumente. Totuși, când a doua zi am primit o scrisoare de la un elev prin care îmi spunea cât de mult regretă că poate n-a fost copilul cel mai bun, că nu s-a gândit niciodată să le multumească părintilor, mai ales mamei, că în vremea cât a fost bolnav, ea i-a stat la căpătâi și l-a mângâiat întruna și că își propune ca în viitor să-i multumească zilnic pentru câte ceva, fie și numai cu o privire recunoscătoare.

Și-acum, o vorbă pentru părinți, așa cum le-am spus-o și părintilor elevilor mei: stimați părinți, opriți-vă din graba zilnică impusă de greutățile vieții și priviți-vă copiii. Vedeți, vă rog, că deja, în vremea liceului, sunt oameni mari, cu personalitate, cu idei și sentimente deja formate, că doresc să fie înțeleși, că vor ca părerile lor să fie ascultate măcar, dacă nu și acceptate. Vremurile s-au schimbat, mai nimic nu mai e ca pe timpul când eram și noi școlari... acum trebuie să ne înțelegem copiii în contextul actual, când computerul și MP3-ul....Tableta, sunt aliații lor cei mai apropiați.

Fiti prieteni cu ei dați-le posibilitatea de a se exprima liber, ca să nu simtă negativ diferența de concepții sau manifestări dintre generații. și ghidați-i spre maturitate printr-o relație de susținere.

Concluzii:

*În caz ca ai uitat,
că ai ajuns la altă concluzie sau
nu ai știut niciodată, îți reamintesc că:
Tu poți avea orice.
Tu poți face orice.
Tu poți deveni oricine.
Ai înțeles ? (Irina Binder)*

Bibliografie:

Suport Curs Consiliere și orintare, 2006

EDUCAȚIA PRIMITĂ ÎN FAMILIE

Prof. înv. primar BINCHICIU ILEANA
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Arad

„Copiii fac ceea ce văd, nu ceea ce li se spune să facă”

Familia are un rol esențial în educația copilului. Familia este nucleul în care copilul se formează ca om. Ea are un rol decisiv în ceea ce privește viitorul social și spiritual al copilului.

Educația începe din momentul concepției copilului. Încă din pânțece mama va avea toată grija să-i transmită copilului sentimente de liniște și afecțiune, dar și o alimentație sănătoasă, acestea având un rol important în formarea lui, fiind climatul în care se dezvoltă.

Principala condiție ca un copil să primească o educație corectă o reprezintă capacitatea părinților de a o face, și, în același timp, intensitatea și sinceritatea iubirii părinților.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

☺ **Salutul** - Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care cel mic nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă, firesc, cu „Bună ziua!”.

☺ **Manierele la masă** - O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui care servește masa.

☺ **Comportamentul cu prietenii** - Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

☺ **Recunoașterea greșelilor** - „Îmi pare rău” este, la fel ca și „Te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

☺ **Comportamentul în public** - Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

☺ **Înțelegerea normelor sociale** - Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm pe cei de lângă noi.

☺ **Tact și toleranță** - Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva nu ne face cinste. Va face diferența, în timp, între râsul sănătos și râsul care jighește, care deschide răni, evitându-l pe cel din urmă.

Toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative.

Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența și exemplul personal. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Cei șapte ani de acasă

Prof. Adriana Bindea
Școala Gimnazială "DACIA" - Oradea

Educația bună ar trebui să fie nelipsită din sânul oricărei familii. Ne confruntăm cu toții în societate cu multe probleme ce țin strict de cei șapte ani de acasă. Sănătatea unui copil, relațiile lui personale, chiar și fizicul sunt elemente care sunt influențate de impactul pe care familia (părinți, bunici) l-a avut asupra lui începând cu primele luni de viață.

Sufletul unui copil ar trebui să primească în primul rând de la noi, adulții, ceea ce are el nevoie, cel mai vital lucru, combustibilul ființei umane și anume iubirea.

Părinții în general își iubesc copiii, dar din păcate nu știu să arate acest lucru, nu știu să pună un echilibru între a-l încuraja și a-l corecta la nivel de comportament. Uneori, suntem tentați să facem mai multe critici decât aprecieri la adresa copilului. Poate ar fi nevoie de o școală a părinților, o pregătire a tinerelor cupluri pentru ca ei să poată să formeze, să pregătească la rândul lor o altă ființă.

Dacă vrem să transformăm această societate, dacă vrem să remodelăm ființa umană și să dăm un alt nivel spiritual populației pământului, noi trebuie să începem cu copiii, iar aceasta presupune să începem cu familia, cu tinerele cupluri.

Încrederea și siguranța copilului se nasc din iubire, care se sădește în primii șapte ani de viață (ca la o floare, dacă nu o plantezi corect, pornește prost, nu crește bine), iar acești primi șapte ani le marchează viitorul. Ei stabilesc cât de multă putere are un copil.

Apoi trebuie sădită neapărat la copil generozitatea, curajul și adevărul. Copilul lucrează foarte mult prin imitație, adică tot ce va vedea la mama și la tata va face și el. Degeaba îi spui copilului să nu treacă decât pe trecerea de pietoni, dacă tu ți-ai permis o dată să treci printr-un loc nepermis, de față cu copilul. Este deci foarte important ca noi să respectăm regulile de conduită pe care dorim să le implementăm copiilor noștri.

Noi creștem de fapt copiii dăruți de Dumnezeu, deci copiii lui Dumnezeu. Ei vin la noi cu adevăr, cu generozitate, cu iubire, iar noi trebuie să-i privim ca pe niște făpturi divine, să fim atenți ce îi învățăm la rândul nostru.

Perioada primilor șapte ani și perioada pubertății sunt definatorii pentru ce va urma, dar nu numai pentru partea psihologică, pentru personalitatea copilului, dar și pentru sănătatea lui. Întotdeauna la baza unei boli stă un tipar mental greșit.

În primii șapte ani de viață se formează stima de sine. Copilul cu o stimă de sine scăzută poate avea numeroase succese, dar se va simți în continuare tot nesigur de propria valoare. Pentru copil, chiar și o singură experiență negativă, dacă nu are încredere în el, poate avea proporții catastrofale. Fiecare cuvânt, expresie a feței, gest sau acțiune a părintelui îi transmite copilului un mesaj despre propria sa valoare și este trist că mulți părinți nu-și dau seama ce mesaje transmit.

Sentimentul valorii personale se dezvoltă numai într-o atmosferă în care diferențele individuale sunt apreciate, în care iubirea este arătată în mod deschis, în care greșelile sunt lecții din care se poate învăța, comunicarea este deschisă, regulile sunt flexibile.

Copiii din familii cu probleme simt adeseori că nu sunt buni de nimic, deoarece sunt obligați să crească într-un mediu cu o comunicare distorsionată, cu reguli rigide. Acești copii sunt în pericol să dezvolte comportamente distructive față de ei înșiși.

E foarte important să învățăm copiii cum trebuie să-i iubească pe ceilalți și nu în ultimul rând, credința în ei și în Dumnezeu. Trebuie să învățăm copiii să se roage. În acest sens aș dori să închei cu o frumoasă rugăciune, intitulată Rugăciunea seninătății:

"Doamne, dă-mi seninătate să accept lucrurile pe care nu le pot schimba, curaj să le schimb pe acelea pe care le pot schimba și înțelepciune să le deosebesc pe unele de altele."

Rolul familiei în educația copilului

prof. Birescu Helga
Colegiul Național „C.D.Loga“ Caransebeș

O educație de calitate se realizează atunci când, la procesul de formare a micilor școlari participă în mod armonios toți factorii educaționali. Relația de colaborare permanentă cu familia este una din condițiile esențiale care asigură succesul școlar. Pentru ca parteneriatul școală familie să fie eficient sunt necesare o serie de acțiuni comune la care să participe atât elevii, cât și părinții lor sau alți parteneri educativi din comunitate. Forme concrete de colaborare cu părinții sunt: lectorate și consultații pe teme educative, activități extrașcolare, lecții demonstrative pe teme educative și colaborarea cu alți parteneri educativi. Acțiunea educativă a familiei este eficientă atunci când obiectivele ei sunt în concordanță cu obiectivele educative ale școlii. Obiectivele fundamentale comune ale educației familiale și ale educației școlare sunt considerate: cunoașterea copilului și dezvoltarea lui psihosocială (aptitudinală, motivațională, atitudinală). Părinții trebuie: să ajute voluntar în activitatea didactică; să susțină motivația pozitivă a copilului pentru învățarea școlară; să fie un factor important în educarea copilului; să analizeze critic viața școlară și să intervină cu soluții; să fie mai puțin reticenti atunci când li se cere sprijin, inclusiv sprijinul material; sunt aspecte din viața copilului pe care nu le pot afla decât de la școală, aspecte fără de care nu-și pot forma o imagine corectă despre copilul lor; uneori judecă superficial unele aspecte referitoare la activitatea din școală, datorită lipsei de informație sau informației incorecte; din colaborarea școală – familie ambele părți au de câștigat.

Învățătorul/Profesorul trebuie să înțeleagă că: – o colaborare strânsă cu familia îi ușurează munca; – educatorii sunt cei care trebuie să facă primii pași în relația cu familia; – dacă este perseverent, poate avea rezultate, chiar și în cazul familiilor-problemă; – mai sunt multe de făcut în domeniul relației cu părinții; – unele mentalități greșite ale părinților nu pot fi schimbate ușor; – pot fi și eșecuri. – să nu manifeste o poziție de superioritate în relația cu părinții; – să își asume și propria responsabilitate pentru eșecurile copiilor. Realitatea de zi cu zi a familiei este diferită azi de cea a generațiilor anterioare.

Părinții și copiii își petrec mult mai puțin timp împreună și aproape toți adulții se confruntă cu o permanentă dorință de a echilibra cererile vieții de familie, cu cele ale slujbei. Într-o vreme în care părinții se află sub presiuni fantastice, care-i fac mai puțini capabili să participe la viața copiilor lor, există o nevoie și mai mare de a se implica, mai ales în educație. Copilul trăiește un sentiment de mândrie atunci când părinții săi se implică în activitățile școlii sau îi sprijină în realizarea sarcinilor de învățare. În mod sigur aceste fapte au ecouri pozitive în formarea personalității copilului, în conștiința lui. Ca urmare își va respecta mai mult părinții, va învăța să aprecieze munca celorlalți, îi va fi asigurat succesul școlar. Dăruirea, tinerețea, experiența, profesionalismul, puterea, curajul, interesul, dedicarea, perseverența, implicarea, sensibilitatea sunt câteva din calitățile și în același timp valorile unui mare pedagog care, prin implicarea eficientă a părinților în dezvoltarea intelectuală a copiilor, asigură o educație de calitate. Colaborarea eficientă școală – familie reprezintă o reușită a procesului educațional.

Se pare că numeroase familii au sesizat tendințele apărute în lume prin noile tehnologii de informare și comunicare, fac eforturi pentru a le oferi copiilor instrumente eficiente de informare și comunicare (computere, INTERNET). Se cere o grijă sporită a părinților pentru lecturile elevilor, înlocuite adeseori de vizionarea unor programe TV încărcate de erotism și violență sau de evadarea în lumea virtuală propusă de computer și INTERNET. Pregătirea copiilor pentru o viață rațională, lipsită de excese, cu grija pentru sănătate, cu mișcare în aer liber, trebuie să constituie o preocupare importantă a părinților, pe lângă atenția acordată temelor și rezultatelor școlare. Șapte repere în educația copiilor: 1. Să-l iubească pe D-zeu; 2. Să ceară ajutor lui D-zeu; 3. Copiii să își asume răspunderea pentru ei înșiși; 4. Copiii să nu fie constrânși; 5. Copiii trebuie să primească multă afecțiune; 6. Părinții să nu îi facă să sufere pe copii; 7. Părinții pot învăța uneori din dragostea și bunătatea copiilor. Școlile trebuie să răspundă nevoilor părinților și să le ofere acestora sprijinul necesar pentru ca ei să se poată implica în procesul de învățare al copilului. În același timp, părinții trebuie să încetinească ritmul vieții cotidiene, acordând mai multă importanță deținerii de către urmașii lor a unei educații. E util ca ei să servească drept model pentru copiii lor.

BIBLIOGRAFIE:

1. Koleci, Fl. et al., Școala părinților – manual, Fundația Estuar, București, 2004.
2. Osterrieth, P., Copilul și familia, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1973.
3. Nica, I., Topa, L. (coord.), Colaborarea școlii cu familia elevilor la clasa I, Editura Didactica și Pedagogică București, 1974
4. Alecu, Gabriela, Socializarea copilului în familie, în Bunescu Gh., Alecu G., Badea D., Educatia părinților. Strategii și programe. Editura Didactica și Pedagogică, Bucuresti, 1997.
5. Jinga, I., Negret, I., Familia – acest miracol înșelător, Editura Didactică și Pedagogică București.

„Cei șapte ani de acasă” și adolescentul de la Breb Studio

**Profesor limba română: Bîrlea Ileana Lucica
Liceul Tehnologic Ocna Șugatag
Structura Breb, Maramureș**

„Cei șapte ani de acasă” influențează în mod hotărâtor personalitatea copilului, și mai târziu a adolescentului. Consider că educația pe care o primește un copil în familie e foarte importantă, deoarece un copil face întotdeauna ceea ce vede.

Definirea problemei: „Cei șapte ani de acasă” reprezintă bagajul cu care un copil pornește în viață. Dacă primește o educație adevărată, știe să se descurce în societate. Dacă educația lui lasă de dorit, acesta se acomodează mai greu cu societatea căreia aparține.

Descrierea problemei: Pentru descrierea educației pe care o primește copilul în familie putem folosi sintagma „cei șapte ani de acasă”, sintagmă complexă care cuprinde un ansamblu de reguli pe care copilul le moștenește de la familie, reguli pe care trebuie să le respecte. Nerespectarea acestora atrage, după sine pedeapsa care poate fi concretizată într-o serie de interdicții : nu ai voie să mergi la joacă, nu ai voie să folosești tableta sau telefonul .

În ziua de azi există mai multe categorii de copii. Din prima categorie fac parte copiii care primesc o educație adevărată din partea părinților, aceștia vor fi copiii care vor reuși în viață. O altă categorie este reprezentată de copiii răsfățați, lăsați să facă ce vor și recompensați. Aceștia, atunci când dau de greu nu se pot descurca și așteaptă să primească totul de-a gata.

Factori de formare și dezvoltare a problemei:

Factorii care duc la o educație eficientă sunt: familia, stima de sine, temperamentul, nivelul de cultură, lipsa unui suport motivațional, probleme de sănătate.

Planul de intervenție:

Competență generală - Asigurarea unei educații adecvate prin dezvoltarea factorilor cognitivi și emoționali;

Obiective specifice:

- Familiarizarea părinților cu termeni care definesc o educație corectă a copilului;
- Cultivarea motivației pentru o educație adecvată în funcție de vârsta elevului;
- Conștientizarea importanței ce o au „cei șapte ani de acasă ” în formarea personalității copilului;
- Însușirea unor strategii pentru o educație adevărată;
- Formarea deprinderilor pentru o educație corectă, în vederea creșterii stimei de sine.

Strategii de intervenție:

-dialogul, dezbateră, studiul de caz, exemplul, role-play, munca în grup, cooperarea.

Activități:

- Întâlniri cu părinții elevilor;
- Aplicarea de chestionare;
- Analiza comportamentului elevilor;
- Prezentarea de cercetări în domeniul educației timpurii;
- Masă rotundă, dezbateră pe grupe;
- Colaborarea cu părinții și elevii prin stabilirea unui program de lucru;
- Exerciții de luare a deciziilor, de autocunoaștere, identificarea calității- defecte.

Evaluarea eficienței intervenției se realizează prin:

- chestionare de cunoștințe, atitudini;
- grile de observare comportamentală a elevilor;
- expoziție cu postere pentru cunoașterea rolului educației în viața copilului;
- discuții cu profesorii clasei, cu un psiholog.

Cei șapte ani de acasă!

Prof. Înv. Primar Bîrsan Ayda Roxana
Școala Gimnazială Nr.3, Rovinari, Gorj

Copilăria este etapa care surprinde o evoluție uimitoare la nivelul dezvoltării fizice și intelectuale a oamenilor.

Primii șapte ani de viață pot afecta modul în care copiii se dezvoltă și relaționează pe viitor. Când este vorba despre dezvoltarea copilului, s-a spus că cele mai importante etape ale vieții unui copil apar până la vârsta de șapte ani. De fapt, marele filosof grec Aristotel a spus: "Dă-mi un copil până la șapte ani și îți voi arăta omul."

Mulți psihologi împart copilăria în mai multe stadii ale diferitelor tipuri de dezvoltare și toți par să fie de acord cu schimbările ce se produc în această perioadă. Poate fi o vârstă dificilă pentru copii, plină de suferințe și coborâșuri emoționale, deoarece aceștia întâmpină simultan mai multe tipuri de repere de dezvoltare.

Până la vârsta de șapte ani :

•Copiii au trecut prin două din patru etape ale dezvoltării cognitive:

1. Etapa inteligenței senzoriomotorii (0-2 ani), în care învățarea provine din percepțiile senzoriale și din activitățile motrice.

2. Etapa preoperațională (2-7 ani) în care copilul începe să gândească simbolic, iar lumea i se înfățișează prin imagini și cuvinte. Memoria și imaginația sunt puternic dezvoltate în această etapă.

•Copiii au trecut prin trei din cele opt etape ale dezvoltării sociale:

1. Încredere vs. neîncredere (0-18 luni) este vorba despre învățarea încrederii în cei care au grijă de tine. Fiind capabil să aibă încredere în cei apropiați, copilul poate avea încredere în lume.

2. Autonomie vs. Îndoială (18 luni-3 ani) este vorba despre copiii care se aventurează și își afirmă voința. Un copil în acest stadiu dezvoltă un comportament orgolios și un puternic sentiment de autonomie.

3. Inițiativă vs. Vinovăție. (3-6 ani) este vorba despre dezvoltarea curajului și a independenței. Un copil se bazează pe sentimentul de autonomie prin începerea și finalizarea acțiunilor pentru un scop.

•Copiii au trecut prin toate cele șase etape de atașament cu persoanele care îi îngrijesc:

1. (0-1ani). Această vârstă este despre implicare. În această primă etapă, copilul învață cum să integreze informația senzorială, reglându-și răspunsul și găsindu-și starea de calm.

2. (1-2 ani). Copiii realizează ceea ce au în comun cu părinții lor. Înțeleg că sunt asemănători, că au interese comune.

3. (3-4 ani). Se dezvoltă un sentiment de apartenență și loialitate. Un copil știe: "Eu aparțin cuiva. Suntem împreună și suntem de aceeași parte. "

4. (4-5 ani). La acest nivel de atașament, un copil se simte semnificativ. "Contez pentru tine. Am un loc important aici. "

5. (5-6 ani). Copiii înțeleg că, dincolo de a fi aceeași și de a fi plăcuți , ei sunt iubiți. A fi iubit este un sentiment de mare emoție. Copiii trebuie să se simtă iubiți mai presus de toate.

6. (6-7 ani). Etapa finală a atașamentului unui copil este atunci când lucrurile devin personale. În acest moment, un copil simte încredere, dragoste, apartenență ,etc.,adică se simte destul de aproape pentru a divulga informații profund personale. Copiii vor să-și împărtășească secretele, temerile, mânia, speranțele și visele lor.

Atât de multe transformări ale creierului au loc în primii șapte ani de viață! Căile neuronale care se formează creează o bază pentru comportamentul, învățarea și relațiile pe tot parcursul vieții.

În urma unor studii pe care le-a desfășurat, Piaget a venit cu o idee despre care Einstein a spus că "este atât de simplă, încât numai un geniu se putea gândi la ea: **“Copiii nu sunt mai puțin inteligenți decât adulții, ci doar au un mod de gândire diferit față de ei.”**

7 ANI DE ACASĂ

Prof. înv. preșcolar Birta Roxana-Maria

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă, ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

CLIMATUL EDUCATIV ȘI INFLUENȚA LUI ASUPRA FORMĂRII CELOR ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

Prof.înv.primar Birtea Bernadeta Ramona
Școala Gimnazială Nr.1 Slănic Moldova,Jud. Bacău

„Copilăria este inima tuturor vârstelor”(Lucian Blaga)

„Dacă vrei să crești un copil bun,petrece de două ori mai mult timp cu el și cheltuiește jumătate din banii pe care-i cheltuiești acum! “

Atmosfera caldă și de înțelegere în familie reconfortează și creează climatul necesar pentru munca intelectuală a școlarului. Lipsa de înțelegere, severitatea, exigența prea mare sau “dădăceala” au efecte dăunătoare asupra copilului care se află în tensiune nervoasă, mai ales în perioada testelor de evaluare sau spre sfârșitul semestrelor, când starea de oboseală începe să se instaleze.

Datoria părinților este de a-i ajuta: copiii pot și trebuie să învețe “cum” trebuie să-și pregătească lecțiile, cum să-și organizeze munca, timpul, viața.

Ca părinți iubitori putem face și greșeli în educarea copiilor, încât dorindu-le binele,să le facem rău. Unii părinți sunt prea grijulii, căutând să-i protejeze și să-i răsfețe mereu. Trăind într-o astfel de atmosferă devin fricoși, lipsiți de inițiativă, sunt tot timpul “agățați de fusta mamei”; în același timp însă, devin mici tirani, devin pretențioși, neascultători, greu adaptabili la regulile vieții sociale, în afara casei, între colegi.Dacă părinții sunt foarte severi, cu o atitudine permanentă de duritate, copiii suferă. Ei sunt continuu lipsiți de duioșie, de afecțiune, trăiesc permanent cu teamă în suflet, stare care duce la apariția unor tulburări de dizarmonii ale dezvoltării sale psihice, ale personalității. Acești copii vor deveni la rândul lor plini de asprime față de cei din jur, iar relațiile lor sociale vor fi întotdeauna lipsite de afecțiune.

Unii părinți greșesc în educarea copiilor prin schimbarea frecventă a atitudinii: când sunt prea severi, când prea îngăduitori.Sunt mai rare familiile în care ambii părinți sunt în același timp fie prea aspri, fie prea blânzi. Adesea, tatăl și mama pot avea atitudini diferite față de copil: unul prea sever, altul protector, gata de a-l răsfața și apăra față de excesele impuse de celălalt părinte.

Foarte frecvent, o astfel de situație este creată prin diferența de atitudine între părinți și bunici, aceștia din urmă protejând copilul față de cerințele disciplinare ale părinților. În aceste cazuri copiii sunt nelămuriți, nehotărâți cu privire la ce este bine și ce este rău, având o comportare neechilibrată și oscilantă, neputând înțelege ce atitudine să ia în diferite ocazii, în familie sau în relațiile cu străinii.

Lipsa de supraveghere, dezinteresul, indiferența față de ceea ce gândește copilul este o altă mare greșeală educativă, care duce adesea la pierderea lui de sub control, acesta devenind un copil-problemă din punct de vedere social.

În familiile dezorganizate copiii suferă și prezintă tulburări nervoase, de somn, de poftă de mâncare, sunt triști, neliniștiți. Astfel de reacții au copiii în cazul când părinții se ceartă frecvent, nu se înțeleg, dar mai ales în cazul familiilor incomplete (prin deces, divorț, lipsa îndelungată a unuia dintre părinți).

Deosebite probleme se ridică în familiile reconstituite printr-o nouă căsătorie, între copilul din prima căsătorie și tatăl sau mama vitregă, între copiii proveniți din căsătoria anterioară a celor doi parteneri. Dacă nu dau dovadă de înțelegere, de afecțiune, dacă nu încearcă să și-i apropie, să-i privească apropiat, aceștia devin dezadaptați, triști, retrași sau încăpățânați, neascultători, ambele forme de reacție determinând scăderea randamentului școlar, obținerea de note slabe la învățătură.

Psihicul copilului este sensibil față de situațiile anormale care se petrec în familie.El simte cele mai mici schimbări de afecțiune față de el și între părinți, este puternic tulburat de certuri, neînțelegeri.

Pentru buna dezvoltare a copilului, pentru formarea unei personalități armonioase, căldura căminului părintesc, afecțiunea părinților, înțelegerea familială sunt esențiale. În creșterea, educarea și formarea acestuia este nevoie de mult tact, de o îmbinare corectă a înțelegerii și afecțiunii cu autoritatea părintească, astfel încât să lucreze disciplinat, dar cu plăcere, respectându-și și iubindu-și părinții. Dacă sunt neascultători sau greșesc uneori, să-i “pedepsim cu vorba”, să le explicăm calm și cu fermitate ce au greșit, vorbindu-le ca unor “prieteni” care ne înțeleg și pe care-i iubim. Să nu insultăm, să nu lovim copilul care a greșit, el se va speria, nu ne va mai respecta, iar cu timpul se va obișnui cu bătaia, se va îndepărta sufletește de noi.

Atunci când copilul aduce note mari, să-l răsplătim cu multă afecțiune, bucurându-l cu laude, dar să nu condiționăm obținerea unor daruri, obiecte mult dorite, de rezultatele la învățătură și nici să nu exagerăm răsplata, acordându-le prea multă independență de la o vârstă mică. Vom obține în acest fel modificarea în rău a comportării copiilor, care devin neascultători, încăpățânați, nestăpâniți.

“Meseria” de părinte este grea. De aceea trebuie să fim buni părinți, plini de afecțiune, pentru ca grija și eforturile noastre să fie răsplătite prin dragostea și bunele rezultate ale copilului armonios dezvoltat psihic și afectiv. Adevărata căldură familială se întâlnește în familiile în care părinții sunt în bune relații, se preocupă suficient, cu dragoste, dar și cu autoritate părintească de copiii lor, pentru care sunt și trebuie să rămână modele vii, exemple demne de urmat.

O mare importanță are și nivelul de instruire, bagajul de cunoștințe al părinților, pentru buna educare și pentru a putea ajuta în pregătirea lecțiilor acasă.

Să avem grijă să nu rezolvăm noi, părinții, temele copilului, ci doar să-l ajutăm, să-l îndrumăm prin explicații cât mai corecte și clare. Părinții care rezolvă singuri problemele, desenează sau scriu, care practic îl înlocuiesc în muncă fac o mare greșală: copilul rămâne dependent, nu se obișnuiește să judece și să lucreze singur, devine comod, răsfățat și, cu vârsta, va deveni leneș.

Prin menținerea unor legături permanente, strânse cu școala, cu învățătorul, ca și prin urmărirea cu atenție discretă a prietenilor pe care le leagă în timpul liber, intervenind la timp, ferm, dar blând, pentru a-l feri de exemple și comportări rele, părinții pot avea mai multă siguranță în educarea copilului lor, în conturarea, formarea, dezvoltarea personalității acestuia.

Bibliografie:

1. Marinescu, Silvia; Dinescu, Rodica- Invitație la educație, Editura Carminis, Pitești, 2003
www.didactic.ro

Cei 7 ani de acasă

Prof.înv.primar,Birtea Maria

Motto: *“Este de o mie de ori mai bine să ai bun simț fără educație, decât să ai educație fără bun simț”* Robert G. Ingersoll

“Cei șapte ani de-acasă” definește bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii ani de viață. Această perioadă este considerată “culmea achizițiilor”, una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este foarte important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Copilăria își afirmă valoarea prin respectarea drepturilor și obligațiilor specifice vârstelor. Copilul trebuie să fie liber să se joace, să primească o educație de calitate, să crească sănătos, să fie tratat fără prejudecăți.

Pentru copil, familia reprezintă primul său univers afectiv și social. Trăsăturile personalității se conturează în raport cu modelul și natura situațională trăită în mod direct de copil, în mediul familial, iar atitudinea părinților are efecte durabile asupra personalității în formare a acestuia. Părinții, deși implicați în mod egal în educația copilului, dețin roluri diferite. Astfel, mama asigură căldură, securitate afectivă, iar tatăl reprezintă autoritatea, respectarea regulilor. Ambii asigură confort și siguranță. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună din timp ce se va întâmpla în caz contrar. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori.

În societatea actuală, în familie se doresc relații la baza cărora stau respectul, egalitatea, toleranța și un climat familial cu valențe educative speciale.

Pentru copii, părintele reprezintă sursa securității și încurajării în fața oricărei situații noi, neobișnuite. Fiind alături de sufletul copiilor, pătrunzând în felul lor de a simți și gândi al acestora, părintele devine prietenul, confidentul și sfătuitorul propriului copil. Imaginea oferită de părinte, influențează mult dezvoltarea și formarea copilului; o persoană atrăgătoare conduce la stimularea unor activități constructive de ordin intelectual și social; o persoană ursuză, autoritară impune o frânare a energiilor juvenile- *criza morală a familiei de azi*.

Copilul este deosebit de sensibil la aprecierile făcute de părinți cu privire la posibilitățile sale intelectuale. Lauda generează simțul valorii, al demnității, astfel se însușesc noi valori. Este suficientă o singură carență a familiei pentru ca întregul plan al vieții psihoaffective a copilului să aibă de suferit și să determine apariția unor forme ale raporturilor dintre membrii ei: dezinteres, indiferență, indolență neîncredere, tendința obținerii unor satisfacții afective în afara familiei.

Până la 6 - 7 ani, copilul trebuie să dețină- în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-l ajute să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Bibliografie:

Revista pentru învățământul preșcolar.1/2-2009,Ministerul Educației,Cercetării și Inovării
Cum să formăm tineri inteligenți și fericiți,Augusto Cury.Ed.For you

Cei șapte ani de acasă

Prof învăț primar Bisoca Floare
Liceul Teoretic German *Friedrich Schiller* Oradea

Familia este nucleul în care se dezvoltă și formează copilul. Perioada pe care copilul și-o petrece în sânul familiei este hotărâtoare pentru dezvoltarea sa ulterioară fiind cunoscută în popor ca *cei șapte ani de acasă*. Această perioadă reprezintă oglinda educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Nu puțini sunt aceia care susțin importanța educației primite în sânul familiei și rolul ei în formarea mai târziu a viitorului adult.

Familia este fundamentul formării valorilor, normelor, principiilor morale deoarece se află primul mediu educațional cu care ia contact copilul. Ea reprezintă factorul determinant al unuia dintre cei trei factori ce stau la baza formării și dezvoltării personalității, ereditatea. Alături de factorii de mediu și de educație, ereditatea are o influență majoră în conturarea personalității individului.

Ereditatea este o caracteristă a ființelor vii ce asigură transmiterea informațiilor genetice: caracteristici biologice individuale și specifice speciei de la părinți urmașilor lor, informații ce vor fi stocate în ADN-ul noului individ. Sunt transmise atât trăsături și înclinații pozitive, cât și negative. Acestea din urmă pot fi controlate prin modificarea corespunzătoare a mediului fizic și social, dar mai ales prin intervenția educației.

Familia este factorul primordial în educarea copilului, deoarece părinții sunt pedagogii naturali cei mai buni ai copilului, nu doar pentru că l-au născut și i-au dat darul cel mai de preț al vieții, dar și pentru că după nașterea lui continuă să-l iubească sincer și din interiorul cel mai profund al inimii lor de părinți.

Specialiștii consideră educația primită în familie ca fiind temeliea civilizației. Virtuțile primite de copil încă din primii ani ai copilăriei sunt de neînlocuit. Izvorul cel mai adânc al creșterii și educației se găsește în experiența iubirii pe care un om o încearcă ca și copil cu părinții săi.

Educația primită în familie îi va permite viitorului elev apoi adult să înțeleagă corect și fără multe explicații și învățături majoritatea elementelor morale, ce sunt necesare în viața omului, precum: prietenia, pacea, recunoștința, dreptatea și iubirea. Această educație primită în familie îi oferă posibilitatea să distingă mai ușor ce este corect pentru el însuși, așa încât să-l urmeze conștient în viața lui.

Mari sunt responsabilitățile, mare este însă și folosul pe care părinții îl vor câștiga din educarea copiilor. Părinții vor deveni mai buni, învățându-i pe copii va deveni mai bun, când educă copilul se instruește și pe sine. Dacă nu pentru nimic altceva, măcar să nu dea un exemplu rău, și va deveni treptat mai bun decât este.

Bibliografie:

Oslen Jerry-*Noi metode și strategii pentru managementul clasei*, București, Ed.Didactica PublishingHouse, 2009

Mada Teofan-*Familia creștină la Sf. Ioan Gură de Aur*, Sibiu, Ed Agnos, 2008

Cei șapte ani de acasă

Profesor: Biștea Anca

Școala Gimnazială Nr. 23 Constantin Brâncoveanu, Constanța

Expresia *cei șapte ani de-acasă* este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg de la sine, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltat, în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral al acestuia.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și cadrele didactice din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia.

Împreună cu elevii clasei a VI-a, am discutat despre importanța celor șapte ani de acasă. Pentru fiecare elev, expresia *cei șapte ani de acasă* are o definiție diferită. *Să ai cei șapte ani de acasă înseamnă să te porți civilizată cu cei din jur, Să ai cei șapte ani de acasă înseamnă să ai milă față de semenii tăi și față de animale, Să ai cei șapte ani de acasă înseamnă să ai un comportament frumos pe stradă, la școală, la teatru sau la film, Să ai cei șapte ani de acasă înseamnă să fii om*, sunt doar câteva dintre răspunsurile elevilor. La întrebarea: *Cine e persoana care v-a influențat cel mai mult în devenirea voastră?*, copiii au răspuns că acelea sunt mamele sau bunicile lor. În cinstea lor, aceștia au realizat felicitări cu ocazia zilei de 8 martie.

Cei șapte ani de acasă își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Cei sapte ani de acasa

Prof. inv prescolar. Bitculescu Anicuta
Gradinita Sihlea – Vrancea

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să identificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil”, și această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi.

Nevoile bebelușului și felul în care mama le tratează, importante în dezvoltarea copilului - acea dorință permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în brațe reprezintă o altă nevoie a copilului și nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. „El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în brațe, mama se mișcă, el, copilul, poate explora tot ceea ce îl înconjoară”, punctează psihologul. În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfăcută, cu condiția de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. Dacă un copil umblă la dulap, soluția nu este să legi ușile dulapului, cum fac multe mămici, pentru că atunci el va fi în permanență tentat să vadă ce e acolo. Cel mai bine este să îl lași să vadă ce este acolo, pentru că în acest fel, data viitoare nu i se va părea interesant. La dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie și banalul joc „cucu-bau”, care ajută la perceperea permanenței obiectului (conștientizarea faptului că un obiect există chiar dacă el nu îl vede, abilitate care se dezvoltă în jurul vârstei de un an). Tot acum, se dezvoltă limbajul, psihologul subliniind că este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație. Referitor la obiceiul adulților de a vorbi „pe limba bebelușilor” în preajma celor mici, nu trebuie neapărat eliminat acest obicei, însă pentru a-l ajuta pe copil să progreseze din punctul de vedere al limbajului, trebuie dublat cu expresii corecte. „Spre exemplu, putem spune «hai să păpăm», dar să adăugăm imediat și «hai să mâncăm»”, explică ea. Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților. „Să zicem că trage de fața de masă. El nu face asta pentru a trage acea față de masă, ci pentru a ajunge la ceva ce este pe masă și la care nu ajunge. O face, deci, pentru a-și rezolva o problemă”, exemplifică psihologul. Crizele de personalitate - o etapă normală. Cum le gestionăm după vârsta de un an apar și crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. „Copilul este egocentric și știe că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorința. Foarte important pentru părinți este să încerce să controleze această criză (încercăm, spre exemplu, să-l ținem, pentru a preveni lovirea) și să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza”, spune psihologul. Specialistul atrage atenția că, după ce trec de un an și jumătate, doi, aceste crize se transformă în „simptomele” unui copil răsfățat, pe termen lung. Între 1 și 3 ani, apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială. Tot acum, se dezvoltă și dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereți desenați cu creioanele colorate. „Și aici, este mai bine să-i dai un colț, în care poate să scrie pe pereți liniștit, ba chiar să-l și lauzi pentru asta”, recomandă psihologul. După 5 ani înțeleg regulile. Între 5 și 6 ani, copiii începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate. Politețea - oglinda familiei. Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. „Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm.

În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit”. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. „Un copil care va fi învățat de mic să se

adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu».

Ce trebuie să știe un copil „de acasă“ Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Cei șapte ani de acasă

Înv. Blanariu Lăcrămioara Școala Gimnazială Preutești

“Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură , dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi , te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă ,te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume!” (Child`s Appeal, Mamie Gene Cole)

V-ați gândit vreodată cum ar fi viața noastră fără un început? Să te trezești pur și simplu dimineața , în camera ta, dar în mintea ta să nu știi de unde ai apărut? De ce ești adult? Și ce este mai important , de unde a apărut totul? Iată că și eu mi-am pus această întrebare într-o zi și voiam să realizez care a fost începutul nostru. Cu toții știm că existența fiecăruia dintre noi debutează cu nașterea, apoi, evoluția începe cu nimic altceva decât copilăria. Partea cea mai frumoasă din viața oricărui om. Acesta este practic începutul nostru. Un început cam vag, ambiguu și necunoscut, dar care începe să prindă culoare la fiecare pas.

În ziua de azi ,părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp cu copiii lor , punând pe primul loc cariera, banii și puterea. Ei cred că educația unui copil se limitează la a-l învăța să scrie, sa citească, să calculeze corect. Timpul pe care ar trebui să-l petreacă cu copilul lor este limitat argumentând” Oare nu plătesc pe alții să se ocupe de el?” „Nu fac destule sacrificii?” Dispare bucuria din privirile noastre când cei din jurul nostru ne laudă copilul :”Ce copil bine crescut! Se vede că are cei șapte an de acasă!”

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, se spune că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult... Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Dezvoltarea intelectului la copil depinde doar de cei adulți. Încă de la naștere copilul ascultă și recunoaște vocea mamei, îi ascultă cântecele , mai apoi poveștile pe care fiecare părinte trebuie să i le spună copilului, măcar înainte de culcare. Prin imitație ,începând cu vârsta de 3 ani copilul învață regulile de politețe. Dacă își vede părinții salutând, zi de zi va face și el același lucru. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit.

De câțiva ani se poate observa nepăsarea și lipsa grijii față de purtarea copiilor, nefiind de mirare că întâlnim din ce în ce mai puțini copii politicoși și bine crescuți. Politețea, bunele maniere și buna cuviință sunt virtuți pe care le dobândim pentru prima oară acasă , în familie, apoi la grădiniță și mai apoi prin studiu la școală .

Dragostea trebuie sa fie întodeauna necondiționată , nu oferită drept recompensă pentru buna purtare. Cu toate acestea, acceptarea necondiționată a copilului nu înseamnă și tolerarea unui comportament inadecvat sau iresponsabil. Copiii au nevoie de o asigurare de natura fizică alături de vorbe ca:„te iubesc”.

Datoria noastră de parinți este de a ne ajuta copiii în așa fel încât să ajungă puternici si sănătoși. Dacă intervenim mereuși facem ca totul sa le fie atât de ușor, îi slăbim din toate punctele de vedere, dar , în același timp, dacă facem ca totul să le fie deosebit de greu și nu-i ajutăm îndeajuns, îi lipsim de ceea ce au nevoie pentru o creștere sănătoasă. Copiii nu pot face totul singuri. Nu pot crește și nu-și pot dezvolta toate deprinderile necesare unei vieti de succes, fără ajutorul parinților.

Cei șapte ani de acasă

Prof. înv. primar Bledea Măcuța Ioana
Liceul Tehnologic Ocna Șugatag

Cei șapte ani de acasă este o expresie care exprimă educația unei persoane. Spunem despre cineva că are "Cei șapte ani de acasă" atunci când îi apreciem manierele și modalitatea respectuoasă de a trata pe cei din jurul său. În primul rând "cei șapte ani de acasă" se referă la educația pe care părinții o dau copiilor lor. Din perspectivă proprie anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața și cum trebuie să treci prin ea.

Acasă este locul unde copilul trebuie să învețe cum să se poarte în societate, să își respecte semenii, care sunt lucrurile acceptate și care sunt cele cărora nu trebuie să le dea curs. Peste învățăturile primite de ea părinții vor veni apoi cu cele de la educatori, învățători, profesori. Baza este însă făcută în sânul familiei. La fel cum copilul învață de la părinți cum să mănânce, cum să se comporte el va fi pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc cei "Șapte ani de acasă" deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia în special până la vârsta de trei ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel el se va identifica cu mama sau cu tata: "eu seamănă cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica". Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de ajuns doar să ne controlăm limbajul în fața copilului și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe), precum și a dorințelor și a nevoilor. Asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți obosiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative.

Consider că este necesar de însușirea de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Cei șapte ani de acasă

Blendea Irina Școala Gimnazială Ilovăț

Educația unui copil începe încă din prima zi de viață, nu în prima zi de școală, așa cum susțin majoritatea persoanelor. Din nefericire, există și replici de genul: „ Când va merge la școală, se va cuminti”, „ Lasa-l e prea mic!”, care sunt scuze pentru comportamentul inadecvat al copiilor. Aceste „scuze” trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei șapte ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

„Cei șapte ani de acasă” ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi și atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită tinerii de astăzi sunt exemple de rătăcire și de deviere de la viața cuviincioasă. Nu ar fi nimic rău să aibă ca model un actor sau un cântăreț care duce o viață curată, care are un mesaj bun, folositor pentru oameni. Dar aproape toate modelele tinerilor sunt oameni plini de patimi, plini de vicii. Chiar dacă o bună parte dintre aceștia nu ezită să pomenească Numele lui Dumnezeu în interviuri sau cu alte prilejuri asemănătoare, nu o fac decât din superstiție sau pentru a fi pe placul admiratorilor. Tinerilor trebuie să li se prezinte și altfel de modele. Pentru orice creștin modelul este Hristos și fiecare trebuie să fie conștient de acest adevăr. Dar e destul de greu ca un tânăr să-L aleagă ca model pe Însuși Fiul lui Dumnezeu.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale copiilor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport, dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură („Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”), însoțită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale. Putem spune că există un demon al muncii exagerate care îl împinge pe om la eforturi fără rost (dorind să își agonisească cât mai multe) pentru a-l îndepărta de viața duhovnicească. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică și psihică, vindecând lenea, egoismul și cultivând jertfelnicia.

În concluzie, pe lângă darurile primite de la Dumnezeu, principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

- Salutul
- Comportamentul în public
- Comportamentul cu prietenii
- Înțelegerea normelor sociale
- Manierele la masă
- Recunoașterea greșelilor

- Tact și toleranță

BIBLIOGRAFIE

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

<http://jurnalul.ro/viata-sanatoasa/sanatatea-copilului/cei-7-ani-de-acasa-317519.html>

<http://www.desprecopii.com/info-id-16068-nm-Cei-7-ani-de-acasa-norme-si-valori-esentiale-pentru-succesul-viitorului-copilului.htm>

BUNELE MANIERE LA PREȘCOLARI

Prof. Rodica Bloju
Grădinița P.P.Nr.5 Lugoj, jud. Timiș

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament". Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltați mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Reguli de politețe de bază pe care copiii ar trebui să le știe

1. Să salute la venire și la plecare.

Mulțumesc!

2. Să spună în mod obișnuit „Mulțumesc” și „Te rog./Vă rog.”

3. Să dea mâna și să privească în ochi oamenii pe care îl întâlnește.

4. Să se ridice în picioare când o persoană în vârstă intră în încăpere.

5. Să vorbească politicos vânzătorilor sau persoanelor care oferă alte servicii.

6. Să își ceară scuze atunci când lovesc din greșeală pe cineva.

7. Să bată la ușă înainte de a intra în camera cuiva.

8. Să acopere gura atunci când strănută sau tușesc.

9. Să folosească tacâmurile corect.

10. Să nu comenteze negativ despre înfățișarea altor persoane.

11. Să asculte alte persoane atunci când acestea îl vorbesc.

Educația copilului în primii 7 ani de viață

Prof.Boangher Alina
Prof.Mantia Marilena
Grădinița cu P.P. Nr.6 Alexandria

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația pe care copiii o primesc în cei 7 de acasă depinde de : relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

La baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții, dragostea cu care copilul este înconjurat de părinți permitându-i acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația

Acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație. Părinții sunt modele pentru copil. Este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. Este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Părinții trebuie să îi

explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul **trăiește** faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute conștient decât de copiii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconștientul care le emite apoi conștientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconștient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul .

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

Prof. înv.preșcolar: Bobariu Mirela Gabriela
Grădinița P.N. Sălașu de Sus

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute.

În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil ca cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este să fiți voi, părinții, un bun model pentru el. Începe să îl înveți lucrurile simple încă de la vârsta fragedă: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii,

asa cum ne comportam noi, asa vor trai si se vor manifesta pe viitor. Copii cresc si se formeaza in viata intr-un univers pe care-l creeaza parintii.

In concluzie, educatia este cea mai de calitate haina pe care un om o poate imbraca, iar haina a fost cumparata din banii stransi in cei sapte ani.

Bibliografie:

Vrasmas Ecaterina Adina, *Consilierea si educatia parintilor*, Editura Aramis, Bucuresti, 2002;

Danion Vasile, *Cum sa ne crestem copiii?*, Editura Sophia, Bucuresti, 2012

Educația în familie-cei 7 ani de acasă

Profesor învățământ preșcolar: Bobeică Loredana Nicoleta Grădinița cu program normal nr.1 Șotânga

Familia este celula de bază a societății, care are funcții biologice, psihologice, sociale, economice, culturale, educative. De aici și diversitatea relațiilor ce se stabilesc în interiorul acesteia sau ca grup social. Ea se deosebește de alte grupuri sociale prin: forma de organizare, relațiile dintre membrii săi, scopurile și atributele pe care le are. Indiferent din ce perspective este analizată familia, ea îndeplinește un rol complex, exprimat prin funcțiile anterioare.

Ca grup social sau unitate socială, familia a apărut pe o anumită treaptă a dezvoltării sociale și a evoluat de-a lungul istoriei, funcțiile pe care le implică fiind determinate, în ultima instanță de condițiile sociale concrete.

Multitudinea relațiilor ce se stabilesc între membrii familiei și valorile culturale ce se transmit prin intermediul lor constituie la un loc mediul familial. Mediul familial este universul natural al copilului, diferit în funcție de contextul social pe fondul căruia se constituie și ale cărui fenomene le reflecta, și de particularitățile fiecărei familii.

Influențele educative ale familiei sunt deci, o expresie directă a relațiilor ce se stabilesc în interiorul familiei și a modelelor culturale pe care le oferă.

Educarea copiilor înseamnă un mare privilegiu și o mare responsabilitate: un privilegiu de a învăța pe cineva, dar totodată o mare răspundere de a modela un destin.

Exemplul părinților este fundamental unei instruiri eficiente, puterea propriului exemplu. Acesta este deosebit de important în educația copilului din două motive. Unul: oricine nu trăiește învățăturile pe care le predică, va constata că articularea verbală a acestora nu va avea o prea mare eficacitate. Dimpotrivă, un astfel de părinte va degenera în mod treptat ajungând să abandoneze educarea. Doi: dacă există o contradicție de termeni între teorie și practică, copilul va ignora învățătura și va alege să o discrediteze, urmând mai degrabă un exemplu negativ. “Viața părintelui se ridică la un nivel mai înalt decât învățăturile lui și strigă cu atâta putere încât copilul poate deveni surd la ceea ce părintele spune.” (Glava, 2002, 48)

“A deveni însuși un copil atât de complet și de naiv cât este atras el însuși; înseamnă a-l trata cu adevărat ca pe unul din semenii săi, adică a-i arata aceiași delicatețe, aceiași încredere ca unei persoane mature. Înseamnă a nu acționa asupra copilului cerându-i să fie ceea ce am vrea noi ca el să fie, ci influențându-l prin felul nostru de a fi. Înseamnă a nu sta de vorbă cu copilul folosind șiretenie și forță, ci a te prezenta în fața lui pătruns de propria ta seriozitate și cinste”. (Ellen, 1978, 47)

Copiii nu trebuie să primească orice lucru ca și cum ar fi vorba de un dar, ci, după posibilitățile lor, să participe la munca din casă; vor încerca să se poarte atent cu părinții; au datorii și drepturi tot atât de nestrămutate ca acelea ale persoanelor mai în vârstă, iar aceștia se vor purta cu considerație față de copii, după cum și ei vor învăța să aibă considerație față de ceilalți. Vor fi puși zilnic în față cu realizările vieții, vor putea să devină cu adevărat folositori, nu numai să se prefacă a fi. Într-o astfel de familie nu se dă niciodată un ordin decât adăugându-se motivele din moment ce acestea pot fi înțelese. Astfel, sentimentul de responsabilitate este transmis copiilor însuși chiar de la vârsta cea mai fragedă.

În ceea ce privește educația morală a copiilor, aceasta se formează în familie, o dată cu cele mai importante deprinderi de comportament precum: respectul, cinstea, sinceritatea, politețea în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. Pentru îndeplinirea acestor activități, modelul familiei, atât prin intermediul mamei, cât și al tatălui, ajută cel mai mult; familia este un exemplu pentru copil. Părinții sunt cei care le zic copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamentul acestora. Aceste concepte îl ajută pe copil să se orienteze în analiza comportamentului său și a celor din jurul său. Totodată, familia este cea care îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten.

Educația morală se efectuează atât prin folosirea procesului instructiv-educativ, cât și în cadrul sarcinilor extrașcolare, un rol esențial este cel al familiei. Dintre toți factorii educației, familia a fost și este în continuare considerată ca factor esențial, prioritar și primordial pentru că, aceasta începe din familie, unde se realizează “ceea ce este mai valoros pe lume – omul de caracter” – după cum spune Loisel. Părinții sunt cei care își aduc contribuția în toate domeniile educației, în interiorul familiei copilul

efectuându-și “ucenicia” pentru viață, cea morală rămânând importantă prin substanța pe care i-o imprimă familia.

Procesul de dobândire a personalitatii morale presupune integrarea în plan intelectual, afectiv-motivațional și volitiv a valorilor, principiilor și normelor morale ale grupurilor mai mari sau mai mici în care omul trăiește. Acest fenomen se efectuează atât în mod direct, prin participarea afectivă a omului la viața grupului, prin asumarea de roluri, cât și indirect prin intermediul modelelor oferite de școală.

Bibliografie:

- Codul Familiei actualizat prin Legea nr.288/2007 pentru modificare și completarea Legii nr. 4/1953, art 101
- Convenția cu privire la drepturile copilului, 1987, art. 29, alin. 1
- Ionescu, M, Negreanu, E.(2005), „Educația în familie, Repere și practici actuale”, București, Institutul de Științe ale Educației.
- Mitrofan, I., Mitrofan, N. (1996), „Elemente de psihologie a cuplului”, București, Ed. Șansa.

Educația și mediul

Prof. BOBOC ILARIA CRISTINA

Nimeni nu se naște cu toate trăsăturile de caracter pe care le are la un moment al vieții. Oamenii învață din experiențele anterioare, își dezvoltă pe măsură ce avansează în vârstă, anumite laturi ale comportamentului. Modul în care se comportă un adult este condiționat în mare parte de stimuli, de reacțiile anterioare, de educația primită – de “cei 7 ani de acasă”. Oamenii învață să reacționeze și sunt condiționați de diferiți factori, ca:

- **Influența părinților.** Joacă un rol foarte important în modelarea comportamentului unui copil. Dragostea, afecțiunea și interesul acordat îi dau copilului un sentiment de siguranță și de încredere în sine. Indiferența sau respingerea îl pot determina să se comporte astfel încât să castige atenția părinților, de multe ori ajungându-se la violență sau la situații limită.

- **Prietenii, colegii de muncă, profesorii sau idoli.** Furnizează deseori modele comportamentale de mare importanță pentru dezvoltarea persoanei.

- **Activitățile zilnice.** Condiționează și modifică în mod continuu comportamentul uman. Copiii descoperă adesea ce este acceptabil și ce nu, fiind recompensați pentru faptele bune și pedepsiți atunci când depășesc anumite limite.

Oamenii continuă să învețe, să se adapteze, să își modeleze comportamentul pe parcursul întregii lor vieți – acest proces nu se oprește niciodată. Însă, cel mai important aspect de reținut este acela că, influențele datorate experiențelor trăite la o vârstă fragedă tind să fie cele mai puternice.

Oricine tratează situațiile cu care se confruntă într-o manieră personală, în funcție de experiența, personalitatea și educația sa.

Realizând că între factorii mosteniți și cei acumulați prin experiență și educație există o puternică interacțiune, putem înțelege de ce oamenii se comportă în moduri atât de diferite.

Putem spune că, comportamentul uman este determinat de natură, educație și mediu.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

Prof. înv. primar BOBOC LAURA ELENA

Școala Gimnazială Moțca, jud. Iași

“COPIII DEVIN CEEA CE LE SPUNEM NOI CĂ SUNT!” (Larry Fields)

Se știe încă din cele mai vechi timpuri că orice copil își dorește să fie apreciat, să fie respectat, iar uneori să fie lider și astfel prin deciziile sale să influențeze comportamentul celor din jur. Cu cât părinții, educatoarele sau alți membri ai familiei manifestă mai mult interes pentru acestea, cu atât mai mult copiii le vor urmări sau și le vor dori. Nu mai este o noutate că unii copii devin lideri în mod spontan, fără a-și propune conștient sau a depune efort deosebit în acest sens.

Se întâmplă în acest fel pentru că acest copil prezintă bune capacități de relaționare- se împrietenește repede, intră ușor în vorbă chiar și cu persoane necunoscute; ceilalți copii îl desemnează ca lider, îi solicită părerea, ajutorul și se bucură de respectul copiilor în deciziile luate în joc. De asemenea, este și un bun negociator - obține ceva fără a-i supăra sau jigni pe ceilalți, poate împăca și capra și varza într-un joc de grup, este mai puțin supărăcios, plânge mai greu, etc.

Precizez aceste lucruri din experiența personală și pot spune că întâlnim și copii care încearcă din răspuțeri să fie lideri, își doresc neapărat calitatea de conducător și obțin această poziție prin forță fizică, exprimări verbale, șantaj emoțional - plâns, abandon al jocului, atitudine de supărat. Se poate reflecta puțin la profilul acestui gen de lider! Astfel, dorește să fie întotdeauna primul care încearcă un joc nou, primul în rând, primul care răspunde. Dacă nu se întâmplă cum vrea el, devine supărat. Preferă în general, jocul cu copii pe care-i poate domina pentru că aici își poate impune fără dificultate dorințele și punctele de vedere. Nu acceptă schimbarea unei reguli de joc impuse de el, sau adesea, regulile jocului se aplică pentru ceilalți, dar nu și pentru el. "Educă" oamenii din jur pentru a fi tratat cu favoritisme și indulgență. În același timp, părintele ajunge să găsească tot felul de "scuze", "motive" sau "justificări" care să acopere sau să-i disculpe greșelile.

Am analizat o situație frecvent întâlnită: părintele este informat că fiul/fiica lui a lovit un alt copil; întrebarea imediat următoare este "Ce ți-a făcut?". Ei, o astfel de întrebare disculpă automat copilul și îl asigură că părintele este de partea lui! Mai mult decât atât, îi și induce ideea că e posibil ca celălalt să fi început cearta. Este recomandat să se afle cât mai multe despre întâmplare prin întrebări de genul "Poți să-mi spui ce-ai făcut tu?", "Dar celălalt copil?", "Spune-mi mai multe despre ce s-a întâmplat între voi?" etc.

Pentru a dezvolta și "cultiva" calitățile copilului de bun lider, părinții și formatorii ar putea face următoarele lucruri:

- Să-l încurajeze să participe la diverse competiții, concursuri, jocuri de grup, indiferent de rezultatul obținut de copil;
- Să-l motiveze prin aprecierea caracterului, nu doar a reușitei ("Bravo, ai luat o bulină roșie la desen" versus "Bravo! Atenția și sârguința te-au ajutat să iei bulina roșie la desen! Să ajungi primul, să câștigi, etc.)
- Să stabilească responsabilitatea personală (S-au înțeles regulile?, Instrucțiunile jocului? "A fost un accident sau o neascultare voită?")
- Să obișnuiască copilul cu diversitatea de tipologii umane și să i se educe compasiunea față de semenii noștri.

„Copilul este ca o oglindă care te ametește puțin. Sau ca o fereastră. Totdeauna copilul te intimidează ca și când știe el ce știe. Nu te înșeli, pentru că spiritul lui este puternic, înainte ca tu să i-l pipernicești.” Antoine de Saint-Exupery

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. Boc Anamaria Georgiana
GPP „Toldi” Salonta

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care

copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Boca Alexandra

Grădinița cu Program Prelungit “Dumbrava Minunată”, Cluj-Napoca

“Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri, căci este drept.” Efeseni 6:1

Nu e tocmai ușor să ascultăm de părinții noștri tot timpul, însă ascultarea ne duce pe căi bune. Părinții noștri își doresc ce e mai bine pentru noi, și nu știu cum se face (poate fiindcă au trăit ceva mai mulți ani), ei chiar știu ce e mai bine pentru mine și tine.

Familia, cu structura ei, bunicii, părinții, copiii, ne este data de Dumnezeu ca o instituție de pregătire pentru viață. La fel cum școala pregătește un om pentru muncă, carieră, tot așa și familia pregătește un om pentru toate celelalte aspect ale vieții: moralitatea unui om este clădită în familie: (“cei șapte ani de acasă” cum spunem noi românii), valorile spirituale și chiar cele civice sunt implementate tot de familie, iar modul în care omul se va raporta la semenii săi chiar și la viitoarea lui familie, este preluată din exemplul pe care familia îl da copilului (educație, comportamente.....)

Copiii trebuie să știe clar în ce situații și condiții, și cum să asculte de părinți, iar părinții trebuie să știe clar care sunt regulile ascultării și astfel să știe cum să își învețe copiii să asculte. Un copil încă din primul an de viață se crește cu iubire și cu limite (reguli).

Familia , cadrul familial cu structura sa și ordinea lui, este o școală pentru fiecare dintre noi. Modul în care eu învăț să respect autoritatea (regulile, sfaturile, muștrările) părinților mei mă va ajuta să traiesc ordonat și să respect regulile societății.

Daca procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale.

Educația copiilor, nu le-o oferă bunicii și nici școala, voi ca și părinți aveți responsabilitatea majoră în educarea lor.

Încă din primul an de viață copilul este atras de joc. Jocul este metoda cea mai accesibilă și eficientă în dezvoltarea copilului. Prin joc putem ajuta copilul să înțeleagă și să-și însușească mai bine anumite informații, reguli. O alta metodă este povestirea. Copiiiilor le plac poveștile și prin intermediul lor putem furniza diferite informații copiilor: puteți folosi povești terapeutice sau povești inventate de voi. Prin aceste doua metode interacționați în mod direct cu copilul iar această se va simți foarte iubit, deoarece mami și tati s-au jucat cu el.

Dragi părinți faceți-vă timp pentru copilul vostru, degeaba îi cumpărați jucării dacă nu vă jucați împreună cu el, degeaba îi cumpărați hainele cele mai la modă dacă nu îl învățați și nu îi explicați cum să se îmbrace; implicați copiii în activitățile voastre deoarece lor le plac activitățile de oamnei mari și vor fi foarte mândri de ei. Încă de mici fiți pentru ei mama, tata și prieten/ă, deoarece prin interacțiunea cu el și prin joacă copilul dumeavoastră vă va asculta mai mult și dumeavoastră îl ve-ți asculta mai mult iar relația se va îmbunătăți.

Când spunem că un copil are șapte ani de acasă , ne gândim la un copil bine educat, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comporta cuviincios cu cei de vârsta lui și cu ceilalți. Prin urmare această responsabilitate este atât pe umărul familie cât și o sarcina a societății, a bisericii, deoarece avem nevoie de Dumnezeu pentru a exista.

Cred că cei șapte ani de acasă sunt ca o fundație la o casă, cu cât este mai solidă, cu atât este mai rezistentă. Unui om care nu are cei șapte ani de acasă îi lipsește, în primul rând, credința în familie. Și având în vedere că lipsește credința, nici temelia nu este atât de rezistentă. Cred că am și eu momente când pot spune că îmi lipsesc cei șapte ani de acasă. Cred că oricare dintre noi are astfel de momente, de fapt. Important e să avem conștiința să ne dăm seama că nu sunt bune astfel de momente.

Bibliografie:

Barbosu, Cristian. (2006). *Cele zece porunci*, Editura Multimedia, Arad.

FAMILIA ȘI IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. învă. preșcolar: Boca Alexandra - Florina
Grădinița cu P.N. „Arlechino” Structura II

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul trăiește faptele părinților și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute conștient decât de copiii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconștientul care le emite apoi conștientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconștient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul.

„Cei șapte ani de acasă” ar trebui să fie anii în care copilul primește deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport.

„Cei șapte ani de acasă” este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor.

În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute. Spre exemplu, mulți dintre copiii mici mănâncă tot ce vede pe jos, dar pentru asta este părintele în spatele copiilor spre a-l atenționa că nu este tocmai potrivit de a mânca din aceste locuri.

În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul.

În concluzie, educația este cea mai de calitate “haină” pe care un om o poate îmbrăca, iar această “haină” a fost cumpărată din “banii” strânși în cei șapte ani.

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Bibliografie:

- Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998;
- P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Editura Polirom, 2002.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Invatator-Bocaneala Vasilica

„Elevii sunt oglinda vie a dascalilor lor, așa după cum copiii sunt cea a părinților lor”

Din studii copii la naștere sunt aproape toți normali, dar pe parcurs apar unele rupturi: nu mai vorbesc atunci când ar trebui, se îmbolnăvesc și nu se mai pot deplasa.

Micii la vârsta de 2-3 ani sunt niște mici pietre neslefuite sau netăiate, pe parcurs părintele trebuie să aibă grija ce sfaturi îi da ca să devină o nestemată până la 7 ani.

În jurul perioadei de 4-5 ani o serie de activități pe care le vei repeta: spălatul pe dinți, pe ochi, să se îmbrace, să fie făcute la început cu ajutor apoi lasat singur. Perioada de vacanță nu înseamnă numai relaxare, este o perioadă pentru a socializa și descoperi ce atracții are, cum răspunde la formulele de politete.

Tot la comportament observarea se face și în mijloacele de transport în comun, la magazin, în vizite, la biserică, pe hol la medicul de familie.

De aceste comportamente este responsabilă familia, un frate mai mare dacă are.

Fiecare micuț vine din familie (dacă are) cu un anumit bagaj de cunoștințe iar noi avem nevoie să știe anumite lucruri dar starea lui emoțională nu-i dă pace pentru că mama e plecată, iar el stă cu o rudă.

Micutul care vine dintr-o familie în care este prezent tata și mama fără alți frați are probleme de integrare, acomodare. Părintele trebuie să fie sincer, să vorbească deschis cu micutul și dacă a greșit să recunoască, dar adultul să rămână calm, bland, să nu tipe pentru că în timp va fi copiat.

Când lucrurile nu se prezintă bine, într-o direcție sau alta, criticile sunt adresate direct „vinovatului”, care nu ridică nici un fel de piedică în a fi ușor descoperit. Dacă sunt probleme de disciplină, apar întrebări de genul

„Așa te învață la școală?”, iar dacă sunt probleme ce vizează îmbrăcămintea, hrana apar întrebări de genul „Oare părinții nu-l vad?”.

„Copilul este, în primul rând, un individ care dă o semnificație cuvântului „Eu” adică o ființă care vrea, care proiectează în afară, care afirmă dreptul său de proprietate, care se pune în cauză”

Copilul este într-o anumită măsură, adultul caracterizat mult mai mult prin voință decât prin putere...

Copilăria se definește astfel ca o mișcare spre înainte, ca o plecare spre orizonturi multiple, ca o plenitudine de proiecte, ca o îndrăzneală. În contactul cu mediul extern, întâi cel familial, apoi cel școlar, copilul exprimă ființa sa, ca o sinteză a imaginarului cu realul. Tocmai datorită acestei sinteze, cunoașterea devine dificilă dar și necesară. Pentru depășirea acestei dificultăți se recurge în cunoașterea personalității copilului, la delimitarea unor vârste sau stadii ale dezvoltării, pentru că prin fiecare stadiu, să se opereze pentru a fi definite decuparea trasaturilor specifice pe domenii.

Învățați să vă cunoașteți și să vă înțelegeți copiii în toate manifestările lor, de la cele mai gingașe: dușiosie, candoare și tandrețe până la cele de ghidusie, strengărie sau capricii.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de acasă”.

La această vârstă au o imaginație bogată mai activă și variată. Adaptarea copilului la cerințele activității școlare presupune un nivel optim de dezvoltare psihică.

A purta în vorbă și în faptă omenia, dragostea și înțelegerea pentru oameni se învață în familie, se învață în școală, se învață de la viață.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

Institutor **Bocsa Gheorghita Elena, GPN NOSLAC**
Jud **ALBA**

„Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu bucuria jertfei asumate, și de felul în care părinții duc această cruce, depinde calitatea de creștin adevărat a viitorului adult!”

Danion Vasile

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate. Sunt prea multe lucruri de spus despre educația copiilor și nu ne vom opri decât la câteva aspecte legate de educația creștină.

Fiecare părinte poate descoperi noi și noi moduri de a-i apropia pe copii de cunoașterea lui Dumnezeu. Cel mai important lucru este ca aceștia să fie crescuți într-un mediu de credință, în care să simtă cât de importantă este pentru părinții lor legătura cu Dumnezeu.

Dacă îi vor vedea rugându-se, vor spune și ei cu bucurie rugăciunile pe care le-au învățat atât acasă, cât și la grădiniță/școală! Văzând că părinții merg la biserică nu numai de Paști și de Crăciun, ci în fiecare Duminică și sărbătoare, și chiar și când nu este slujbă, copiii vor iubi casa Domnului și se vor simți *acasă* în ea.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi și atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită tinerii de astăzi sunt exemple de rătăcire și de deviere de la viața cuviincioasă.

Nu ar fi nimic rău să aibă ca model un actor sau un cântăreț care duce o viață curată, care are un mesaj bun, folositor pentru oameni. Dar aproape toate modelele tinerilor sunt oameni plini de patimi, plini de vicii. Chiar dacă o bună parte dintre aceștia nu ezită să pomenească Numele lui Dumnezeu în interviuri sau cu alte prilejuri asemănătoare, nu o fac

decât din superstiție sau pentru a fi pe placul admiratorilor. Tinerilor trebuie să li se prezinte și altfel de modele. Pentru orice creștin modelul este Hristos și fiecare trebuie să fie conștient de acest adevăr. Dar e destul de greu ca un tânăr să-L aleagă ca model pe Însuși Fiul lui Dumnezeu.

Mult mai ușor se vor apropia tinerii de sfinți, care sunt prietenii lui Dumnezeu, care Îl oglindesc pe Dumnezeu. Cunoașterea vieților sfinților are de aceea un rol foarte important în formarea personalității tinerilor.

Văzând cum sfinții, oameni ca ei fiind, au ales lupta cu ispitele acestei lumi, netemându-se de nici un fel de chinuri, tinerii vor vedea un cu totul alt model de viață. Vor înțelege că ispitele care vin din toate părțile se pot respinge cu ajutorul lui Dumnezeu.

Unii părinți le citesc copiilor din viețile sfinților când sunt mici, și uneori ei le confundă cu poveștile. Când cresc mai mari, și vor să se rupă de lumea poveștilor, ei încep să nu mai creadă nici faptele descrise în viețile sfinților.

Dar copiilor trebuie să li se explice că minunile au fost și sunt reale, că Hristos Fiul lui Dumnezeu a făcut toate cele descrise de Evanghelie. Că ucenicii Săi și urmașii acestora au făcut o mulțime de minuni pentru ca oamenii să creadă în Dumnezeu. Minuni care nu sunt altceva decât *semne ale dragostei lui Dumnezeu*.

Sărbătoarea Crăciunului și a Paștelui sunt cele mai importante momente din viața oricărui copil creștin. Atenția părinților trebuie să fie îndreptată în a-i ajuta pe copii să trăiască bucuria Nașterii și Învierii Domnului. Mari greșeli fac părinții care, creștini cu numele, dar păgâni cu faptele, transformă cele două sărbători religioase în simple momente de oferire a darurilor. Venirea „iepurașului“, de exemplu, care nu are nimic în comun cu sărbătoarea Paștelui. Cei mai mulți copii sunt dornici să vină Moș Crăciun și „iepurașul“ și mai puțin, Ziua de Crăciun și Ziua Învierii. Peste ani și ani, când vor avea nevoie de

ajutorul Celui Înviat, nu vor ști să îl ceară; s-au obișnuit prea mult cu prezența „iepurașilor“, cu cadouri și daruri din ce în ce mai diversificate, în funcție de vârstă.

Sigur că nu trebuie să ne lipsim copiii de asocierea bucuriilor materiale, trupești, cu marile bucurii spirituale, dar nu trebuie răsturnată cu nici un chip ierarhia valorilor!

Un alt prilej de poticnire pentru tineri este părerea că, deși sfinții au dus cu secole în urmă o viață curată, că I-au slujit lui Dumnezeu cu toată ființa lor, în zilele noastre nimeni nu mai duce o viață de sfințenie; dar această părere nu corespunde realității! În clipa în care lumea va fi lipsită de sfinți, va veni sfârșitul, însă până la acest sfârșit, Duhul Sfânt are și va avea în fiecare vreme oameni care Îl cheamă și la care vine.

E bine ca tinerii să cunoască măcar câteva din viețile oamenilor aleși pe care i-a avut Biserica în vremea noastră. Părinți îmbunătățiți care au dobândit rugăciunea neîncetată, mari duhovnici, mari asceți, unii chiar făcători de minuni și care au lăsat sfinte moaște.

Să cunoască tinerii marea jertfă pe care a dat-o Biserica Ortodoxă în prigoana comunistă din: România, Rusia, Serbia, Bulgaria. Zeci de mii de preoți, sute de mii de credincioși care au fost torturați în fel și chip și care au murit în închisori, și nu numai acolo, pentru că nu au vrut să se lepede de Dumnezeu. Să cunoască tinerii cum alții la vârsta lor în loc de desfătări au avut parte numai de cruce pentru a dobândi Împărăția cerurilor.

Biserica are modele pe care să le ofere tinerilor; mai precis, Biserica este singura care poate oferi adevăratele modele, chiar de la cele văzute sau auzite, pictura, icoanele, cântările, toaca, veșmintele și gesturile preoților/monahilor, până la cele de taină, cum ar fi liniștea sufletească și pacea sfântă, toate acestea rămân în inimile lor pentru totdeauna și vor lucra în taină. Dacă primii îndrumători în ale rugăciunii sunt părinții sau bunicii, și copiii sunt deprinși de mici cu rugăciunea, aceasta devine în timp din ce în ce mai profundă.

Nu lipsite de importanță sunt chipurile de eroi pe care le arată istoria. Astăzi, când vrăjmașul pornește atâta dezbinare între neamuri și pe de altă parte este propovăduită renunțarea la dragostea de neam în numele unui universalism îndoielnic, părinții sunt datori a le cultiva copiilor respectul față de eroii neamului. Eroii pe care Biserica îi pomenește cu mare cinste. Tinerii pot afla în acești eroi, modele de sacrificiu pentru binele oamenilor, de renunțare la o viață egoistă, pentru o viață închinată semenilor.

Eroii neamului pot fi cinstiți, dar sfinții, prin puterea lor duhovnicească, pot fi prezențe reale în viețile tinerilor. Deși nevăzuți, ajutorul lor este mare. În special sfântul al cărui nume copilul l-a primit la Botez, trebuie să fie chemat în rugăciune de către acesta, căci îi poartă de grijă și îl ajută atunci când nici un ajutor pământesc nu îi poate fi de folos!

Înainte însă de a-i cunoaște pe eroii neamului și pe sfinți, pe de o parte, sau pe idoli muzicii, filmului, modei, sau pe și mai periculoasele „staruri“ ale culturii fără Dumnezeu, pe de altă parte, copilul are mai întâi ca modele două persoane care îl ajută să facă primii pași în viață: *părinții*. Ar fi bine dacă părinții și-ar da seama cât de mult înseamnă pilda proprie pentru copiii lor. Se știe că orice copil are tendința să copieze anumite manifestări pe care le vede la părinții săi. S-a observat cât de mult modelează exemplul părinților caracterul copiilor, chiar dacă lucrul acesta devine evident abia când copiii sunt adulți.

Este o cruce destul de grea pentru părinți să fie modele pentru copii, pentru că aceasta nu durează doar o zi, o săptămână sau un an. Sunt ani și ani de zile în care trebuie să înfrunți tot felul de probleme, de necazuri, de provocări ale vieții și la multe dintre ele copilul se află în preajmă, înregistrând aproape tot (cu lux de amănunte)!

N-o poți scoate la capăt încercând să ascunzi de copil ce ai în suflet. Doar atunci când în centrul vieții părinților stă Dumnezeu, și când părinții trăiesc știind că Dumnezeu îi vede în tot ceea ce fac, inimile copiilor nu au de ce să se smintească. Numai atunci crucea de a fi model devine prilej de bucurie, prilej de împlinire.

Nu există handicap pe care părinții să nu îl poată depăși. Nu există cădere oricât de mare din care părinții să nu se poată ridica, devenind modele bune pentru copiii lor.

Important este să aibă credință în Dumnezeu, să se căiască pentru păcatele lor și să alerge să ia dezlegare de păcate prin Taina Spovedaniei. Rolul unui duhovnic bun, care să sfătuiască și să mustre, care să dea binecuvântare pentru săvârșirea unor fapte importante, este *de neînlocuit*.

În „cei șapte ani de acasă“ e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca

făcută cu măsură (“Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”), însoțită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale. Putem spune că există un demon al muncii exagerate care îl împinge pe om la eforturi fără rost (dorind să își agonisească cât mai multe) pentru a-l îndepărta de viața duhovnicească. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică și psihică, vindecând lenea, egoismul și cultivând jertfelnicia.

Numai cu multă străduință și cu ajutorul lui Dumnezeu putem fi bune modele, putem cunoaște bucuria mărturisită de Proroc: „Iată, eu și fiii pe care mi i-a dat Dumnezeu“ (Isaia 8, 18).

BIBLIOGRAFIE

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

Cei șapte ani de-acasă

BODNARIUC CRISTINA ȘCOALA GIMNAZIALĂ DĂRMĂNEȘTI

Sintagma “Cei șapte ani de-acasă” se referă la educația pe care copilul o primește de la părinți, la un copil bine-crescut, mai precis la dobândirea unor bune deprinderi:

- deprinderi igienico-sanitare
- deprinderi de comportare civilizată și de politețe
- deprinderi de ordine și curățenie

Vorbim de cei șapte ani de-acasă deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui. Regula celor șapte ani de-acasă se învață fără constrângere, prin comunicare, îndrumare și foarte multă răbdare. Progresele copilului sunt lente, însă trebuie să știm că acestea se înrădăcinează pe măsură ce crește și se sedimentează bine în caracterul copilului pe termen lung.

Familia are rolul cel mai mare în formarea deprinderilor. Oglinda educație pe care o oferă părinții copiilor o reprezintă comportamentul copiilor în public. “*Nici o alta instituție, oricât de calificată, nu este atât de direct sensibilă la exprimarea trebuințelor, la manifestarea slăbiciunilor sau potențialul de dezvoltare al copilului, fiindcă nici o altă instituție nu cuprinde ființe legate de copil în mod atât de direct și atât de vital ca tatăl și mama...*” (P.Osterrieth).

Fiecare părinte sau educatoare trebuie să cunoască bine etapele de formare a deprinderilor acestea corespunzând stadiilor dezvoltării psihoindividuale a copiilor. În acest scop, de fiecare dată, este bine să se facă aprecieri pozitive și să se încurajeze copiii care execută corect operațiile respective. În felul acesta, se creează o motivație adecvată față de acțiune iar copiilor li se cultivă încrederea în forțele proprii.

Ca efect stimulator pot fi folosite lauda și îndemnul. Atunci când se urmărește trezirea interesului copilului pentru anumită deprindere este bine ca tonul să fie plin de voie bună, de blândețe, de înțelegere. Nu trebuie folosit un ton ridicat. Acesta declanșează copiilor reacții de respingere a acțiunii. Laudele trebuie folosite cu măsură, apoi din ce în ce mai puțin până ce nu va mai fi nevoie de ele.

Rezultate deosebite, în consolidarea deprinderilor, se obțin prin antrenarea copilului în desfășurarea unor jocuri de creație. Acestea dezvoltă capacitatea copilului de a-și imagina și interpreta rolul unor adulți (care se ocupa de îngrijirea și ocuparea sa). Jocul preferat este *De-a familia*, în care părinții sunt întotdeauna buni și blânzi, dacă și în realitate sunt așa.

Pentru formarea deprinderilor de ordine și curățenie este necesar ca părinții și ceilalți adulți din familie să constituie un model de urmat. Și pentru formarea deprinderilor de comportare civilizată, este necesar ca toți membrii familiei să arate concordanță de păreri și atitudine. Nu i se poate cere copilului să se comporte civilizată, să respecte liniștea cuiva dacă ceilalți nu o respectă.

“*Politețea este cheia de aur care deschide toate ușile*” și, de aceea este important ca aceasta deprindere să se formeze de la cea mai fragedă vârstă.

Pentru formarea și consolidarea oricărei deprinderi este necesar ca părinții să țină seama de particularitățile de vârstă și individuale ale copiilor, precum și de cele psihofizice. Căile și modalitățile de educare trebuie adaptate vârstei și puterii de înțelegere a acestora.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil bine educat, manierat se va bucura mult mai bine în relațiile cu cei din jur, va fi sociabil, se va integra cu ușurință într-un colectiv de copii, dar și de adulți. Educația primită în cei șapte ani de-acasă depinde de relația afectivă dintre părinți și copil, de valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Copilul este pregătit încă de la naștere să primească informații, dar este foarte important mediul în care sunt transmise acestea, de către cine și în ce mod.

Rolul familiei în formarea viitorului adult

Bodor Veronka, prof. înv. primar
Școala Gimnazială Breaza- Mureș

Familia este considerată, pe bună dreptate ca fiind un factor prioritar al educației, deoarece dezvoltarea și educația copilului începe în mod firesc în această micro-societate în care învață încă din primele zile de viață să trăiască după regulile și exemplele lumii externe.

A. S. Macarenco a acordat o importanță deosebită puterii exemplului pe care familia îl are în educație: „ *Bazele educației se pun până la 5 ani. Ceea ce ați făcut până la 5 ani reprezintă 90% din întregul proces educativ; după aceea educația omului continuă, prelucrarea omului continuă, dar în general, voi începeți să gustați roadele căci florile pe care le-ați îngrijit au fost până la 5 ani.*” - afirma marele pedagog.

Până la intrarea într-un colectiv, părinții sunt cei ce au o influență asupra copilului. Ei sunt primul exemplu, modelul de viață și de comportament pentru cel mic. Putem spune chiar faptul că, prin însemnata ei funcție educativă, familia este prima instituție de educație morală. În acest mediu natural învață cel mic elementele de bază ale vieții sociale cum ar fi: sentimentul demnității, dreptății, să iubească, să respecte, să ajute.

”Mediul familial este unul dintre factorii care determină majoritatea raporturilor pe care copilul le va stabili cu lumea exterioară din care va face parte la școală, acest mediu în care trebuie să se ancoreze pentru a nu-și petrece copilăria la periferia grupului”- susține Marie- Claude, Beliveau.

Cei șapte ani de acasă, ca și lipsa lor reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei și nu numai. Ne referim aici în primul rând la manierele, comportamentul unui copil sau adult și nu la bagajul de cunoștințe acumulate în decursul timpului. Chiar dacă specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult, influența familiei va fi una mult mai îndelungată și se va reflecta în toate domeniile de dezvoltare: sociala, psihologică, intelectual-cognitivă .

În zilele noastre familia nu mai este ce a fost în timpul părinților sau a bunicilor noștri. Atunci în cele mai multe cazuri tatăl era susținătorul financiar al familiei, mama avea grijă de copii și de gospodărie. Acum ambii părinți au locuri de muncă și timpul acordat educației este tot mai strâmtorat. Lipsa de comunicare, lipsa de atenție schimbă foarte mult caracterul copiilor. În munca noastră întâlnim des copii și părinți care nici nu mai consideră a fi necesar să ai cei șapte ani de acasă, susținând că pentru o bună reușită în viață trebuie să fi descurcăreț și nu manierat.

Profesorii știu că educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Modul în care el se comportă în societate influențează foarte mult șansele sale de reușită, dezvoltă respectul de sine, îl face să se integreze ușor în societate, să se adapteze oricăror nevoi sociale și la fel de bine, să fie catalogat de cei din jur ca om educat, manierat.

Deci se poate spune că prima educație se face în familie, unde copilul trebuie să învețe bunele maniere, să primească răspuns la întrebări, să fie ascultat de câte ori are nevoie și să cunoască dragostea părintească, pentru ca și el la rândul lui să poată asculta, răspunde și iubi.

Un copil lipsit de, cei șapte ani de acasă” va reuși, dar în ce fel?

Bibliografie:

- M.Cajal „Educarea copilului în familie”, Editura Medicală- București, 1975
- Poenaru Michiela, Cei șapte ani de acasă - Codul bunelor maniere pentru copii, Editura Coresi,

2013

Cei șapte ani de acasă !

Profesor pentru învățământul primar, Boeru Manuela Școala Gimnazială Nr.1 Lehliu-Gară, Călărași

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

„Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul trăiește faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute conștient decât de copii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconștientul care le emite apoi conștientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconștient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetui destinul (și numai un miracol îl poate schimba – cum spunea Eric Berne).

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și să devină un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

„Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului”, spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii „Grigore Alexandrescu”.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului.

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas.

În băncile din clasele pregătitoare se înșiruie fete și băieți, toți cam de aceeași vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Sunt copii și mai mari, și mai mici, și mai voinici, și mai delicați, și mai gălăgioși, și mai tăcuți, unii chiar retrași,

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial”, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof.înv.preșcolar.BOGDAN ILDIKO
Grădinița P.P.Nr,3 Petroșani, Jud.Hunedoara

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Bogdan Mariana, prof. înv. primar
Școala Gimnazială Aurel Vlaicu, Arad

"Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", (psiholog Oana-Maria Udrea). Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a educatorului.

Auzim frecvent expresia "Cei șapte ani de acasă" și cât de importanți sunt acești șapte ani pentru viitorul unui copil. Ajungem părinți și o auzim și mai frecvent. De data asta și în preajma micuților noștri, dar și legat de noi. Dacă avem acești ani, e foarte bine, dacă nu, suntem puși la zid de parcă nimic din ceea ce am făcut sau vom face cu piticiii nu mai contează.

Este oare posibil ca educația să fie "împărțită clar" în doar șapte ani? Îmi și imaginez cum în primul an, în fiecare lună, ar trebui să învățăm câte ceva. Apoi, în al doilea an de viață, deja suntem considerați ca fiind copii sau părinți cu experiență, deci lucrurile se complică puțin. Și tot așa, până terminăm cei șapte ani. La final, e clar, avem de dat examen! Și asta nu în fața oricui, ci în fața învățătoarei, că doar cel mic, abia așezat pe băncile școlii, trebuie să dea dovadă că, timp de șapte ani, a învățat multe. Cum despre ce? Despre cum ar trebui să se comporte cu oamenii mai în vârstă, despre cum trebuie să își salute profesorii și mai ales despre ce înseamnă "A fi copil cuminte".

Cât trăim învățăm, învățăm cum să ne creștem copilul, învățăm despre ce înseamnă să ai un micuț sau cum te simți în papucii de părinte, cum să îi faci fericiți pe cei de lângă tine, cum să îi explici copilului anumite lucruri și, poate cel mai important, cum să faci ca cel mic să aibă încredere în tine timp de șapte, 20 sau 30 de ani, cât stă acasă și cât are nevoie de cineva aproape.

Cei șapte ani de acasă se termină odată ce mergem cu micuțul de mână la școală pentru prima lui zi din clasa pregătitoare? Sau cei șapte ani de acasă se finalizează odată ce un copil devine părinte și începe să își facă și el griji cu privire la cei șapte ani de acasă ai copilului său? Ori nu se termină niciodată?

Bibliografie

- Internet
- Psihologia personalitatii, Gerald Matthews, Ian J. Deary, Martha C. Whiteman, Editura Polirom, 2012

Meseria de părinte

Prof. Mihaela Boghiu

MOTO: "Nu educi un suflet, nu educi un trup, ci un om; și nu trebuie împărțit în două ." Montaigne

Să fii părinte este una dintre cele mai provocatoare, complexe experiențe, dar și una dintre cele mai generatoare de satisfacții pe care viața ni le oferă. Provocarea care ia naștere este cum să creștem copiii de azi pentru a fi adulți adaptați societății care evoluează extrem de repede și care suferă schimbări într-un ritm alert. Atât familia, cât și școala sunt puse în postura de răspunde provocărilor moderne.

Învățăm mereu și niciodată nu vom ști tot! Încercăm să insuflăm copiilor noștri curajul de a spune ce gândesc, puterea de a gândi drept, de a nu judeca pe nimeni, puterea de a schimba în bine lumea din jurul lor și dorința de a fi ei înșiși. Lucrurile pe care un copil le învață, le poartă cu el toată viața, indiferent cât a cernut sita timpului.

Responsabilitatea profesiei de "părinte" este enormă, pentru că nu ai voie să greșești. Cel care construiește o casă strâmbă, o dărâmbă și poate obține în final o casă minunată, dar cel ce greșește în educația copilului, nenorocește un om în mod ireversibil.

Provocarea este cu atât mai mare, cu cât contextul social suferă schimbări într-un mod alert, politicile familiale și educaționale sunt în plin proces de transformare, iar familia din societatea actuală este asaltată de o multitudine de metode educaționale a căror eficiență nu este o certitudine. Din punct de vedere al principiilor și metodelor utilizate în educația copiilor, putem spune că ne aflăm într-o perioadă de tranziție. Un părinte care este depășit de stres-ul cotidian, care trebuie să facă față la solicitările contextului social și silit să se adapteze foarte rapid la situații noi, este o problemă frecventă și deloc neglijabilă.

Lumea actuală este caracterizată de un efort continuu pentru asigurarea părții financiare atât de necesare traiului, familia rămânând undeva în fundal, fiind "locul" unde ajungem seara pentru a ne odihni, unde acumulăm forțe noi pentru a o lua de la capăt a doua zi.

Faptul că trăim zi de zi "iureșul modernității" nu înseamnă că ne iubim copiii mai puțin, dar nu mai avem timp și răbdare pentru ei, fiind constrânși de necesitățile din ce în ce mai multe și mai complexe care se cer a fi satisfăcute. Deseori scuza că "muncesc pentru copii" sau "încerc să mă realizez acum pentru a avea ce să le ofer mai târziu" face mai suportabilă mustrarea de conștiință care apare ca urmare a conștientizării faptului că petrecem prea mult timp pentru propriile aspirații.

Acum este momentul în care noi, părinții realizăm de marea responsabilitate pe care o avem în creșterea unui copil astfel încât el să devină un adult sănătos, echilibrat și capabil să se adapteze, să se integreze și să respecte lumea înconjurătoare. Primii ani de viață ai copilului, când el descoperă, înțelege și asimilează principiile, cerințele și regulile lumii în care trăiește, sunt extrem de importanți. Prin prisma principiului "e mai bine să previi decât să tratezi", este necesar ca părintele să se informeze despre cum e mai bine să-și educe copilul și care sunt cele mai eficiente metode în acest sens. O mare problemă este dacă punem în aplicare tot ce cunoaștem fără a transmite copilului și sentimentul că este iubit. Dragostea este ingredientul principal în procesul de sprijinire al copilului pentru a se dezvolta ca individ sănătos și adaptat.

Copiii ar trebui iubiți fără un motiv anume. Este sentimentul care nu trebuie condiționat și care trebuie să rămână o constantă în viața lor, indiferent de ce ar face. Când copiii simt această necondiționare a dragostei, se acceptă mai ușor pe ei înșiși ca fiind oameni buni. Copilul este iubit pentru ceea ce este, iar din acest motiv se pot stabili limite care să-l învețe consecințele lucrurilor pe care alege să le facă.

Copilul are nevoie de limite, impuse însă nu rigid, ci flexibil, în funcție de capacitățile vârstei lui, cu dragoste. Limitele sunt importante pentru copii pentru că ele sunt cele care creează siguranță într-o lume plină de necunoscut. Încă de mic copilul trebuie să știe ce se poate și cât, pentru a înțelege regulile lumii, ale naturii și ale relației cu ceilalți. Este foarte important pentru copil să știe că există lucruri pe care un adult le așteaptă de la el și că sunt lucruri care nu se fac.

Pentru creșterea și educarea unui copil este nevoie și de timp, timp pentru a răspunde la întrebarea "De ce?" de mii de ori, timp pentru a-l asculta și pentru a-l înțelege. Cu toții avem nevoie de timp și de atenție, iar acest lucru fiind valabil și pentru copiii noștri. Recunoașterea unui comportament pozitiv

încurajează repetarea acestui tip de comportament și simțul propriei valori. Acordarea și primirea atenției este o parte vitală a a existenței noastre omenești.

Copiii, la fel ca adulții, învață din experiențe. Este absolut normal să greșescă. Scopul copiilor nu este acela de a ne înnebuni pe noi adulții, sau de a ne testa limitele. Pur și simplu ei experimentează. Depinde de noi ce instrumente le oferim, pentru a avea cu ce să se descurce în fața altor provocări. Copiii sunt un amalgam de acțiuni și sentimente, iar noi suntem responsabili de modul în care ne privim copiii ("Vedem ceea ce credem"- Busche)

Nu există soluții pentru problemele majore ale vieții, așa cum nu există o rețetă unică de a fi un părinte sau un copil mai bun. Ne este greu să renunțăm la modelul oferit de părinții noștri, dar cu siguranță este nevoie să înțelegem că este mai important să avem un copil fericit, motivat, care să știe să socializeze, să relaționeze, să fie expresiv emoțional, să aibă încredere în el. Întrebarea este cum putem reuși să facem acest lucru?

În loc să ne întrebăm "Ce se întâmplă cu copilul meu?", "Ce problemă are?" ar trebui "să facem" un pas lateral, respirăm și ne întrebăm din nou : "Ce are bun copilul meu?", "Care-i sunt calitățile?". Astfel vom avea șansa să avem copii afectuoși, sinceri, cu sentimentul că valorează mult pentru părintele său.

Bibliografie

Holt România (2011); Cum să devenim părinți mai buni, vol.4, Ghidul părintelui; Iași Expert Projects

Holt România (2011); Cum să devenim părinți mai buni, vol.4, Manualul educatorului parental; Iași Expert Projects

Jay, R. (2011); 10 principii esențiale în educația copilului tău; Corint

Kohn, A. (2013); Parenting Necon condiționat- De la recompense și pedepse la iubire și înțelegere;

Multi Media Est Publishing

Bandler, R. (2008); Vremea pentru schimbare, București; Exalibur

Dolean, I. & Dolean, D. (2009); Meseria de părinte; Aramis

Site-uri

www.copilul.ro

www.suntparinte.ro

„Din suflet, pentru mama!”

Prof. inv. preșcolar Boiangiu Emanuela-Luiza

MAMA! Primul nostru cuvânt! Primul zâmbet, primul pas, primul cuvânt, primul cântecel auzit, prima poveste citită.....toate aceste lucruri și multe altele, sunt stâns legate de aceeași persoană.

Oricâte cuvinte am căuta, este de prisos să spunem cât de însemnată este mama pentru fiecare dintre noi. De la primul cuvânt pe care copilul învață să-l scrie și până la cele mai frumoase gânduri, formulate de înțelepciunea adultului, mama este celebrată în orice timp, în orice epocă

„Așa era mama în vremea copilăriei mele, plină de minunății, pe cât îmi aduc aminte; și-mi aduc bine aminte, căci brațele ei m-au legănat când îi sugream țâța cea dulce și mă alintam la sânul-i gângurind și uitându-mă în ochii ei cu drag! Și sânge din sângele ei și carne din carnea ei am împrumutat, și a vorbi tot de la dânsa am învățat.” (Ion Creangă)

Odată cu celebrarea sosirii primăverii, ne pregătim și pentru Ziua Femeii, când reprezentantele sexului frumos se bucură de o atenție deosebită. Și, cum cea mai importantă femeie din viața noastră este cea care ne-a adus pe lume, îi acordăm atenția binemeritată, dar și gânduri și cuvinte deosebite. Orice scrisoare adresată mamei începe așa:

„Dragă mamă,

Vreau să încep prin a-ți spune cât de mult TE IUBESC! Tu ai fost prima persoană care m-a iubit din momentul în care am venit în această lume, chiar înainte de asta. Tu ești cea mai importantă persoană din viața mea și mereu vei fi.” Și, bineînțeles, toate scrisorile noastre se termină la fel: „Mamă, îți mulțumesc!”

O mamă este cu siguranță cea mai minunată și cea mai deosebită persoană din viețile noastre. Acasă este acolo unde este mama, când este lângă noi ne simțim în siguranță și nimic nu ne poate atinge sau răni. Ne învață cu răbdare să mergem, să întrebăm, să mulțumim, să ne rugăm, să ne ferim și, mai ales, să ne bucurăm. Mama e cea care ne învață să fim puternici, ne ajută să trecem peste obstacolele ivite în viața noastră, e cea care ne așteaptă să revenim mereu, oricât de departe de ea am fi și de sufletul ei.

Garcia Marquez spunea astfel: *„Întotdeauna există ziua de mâine și viața ne dă de fiecare dată altă oportunitate pentru a face lucrurile bine....”*, dar dacă cumva greșim și ziua de azi este tot ce ne rămâne, mi-ar plăcea să-ți spun cât te iubesc, că niciodată nu te voi uita. Despre mama ar fi multe de spus, de scris, de simțit. Ea a fost, este și va fi izvorul nostru de viață, de înțelepciune, de credință, de iubire, speranță.

**La mulți ani, mamă dragă!
Primăverile mele, vor începe mereu cu tine!**

CEI 7 ANI DE ACASĂ...

Profesor Învățămint Preșcolar: Boiciuc Maria-Cristina Grădinița cu Program Prelungit nr. 7 Sighet, Maramureș

„Cei șapte ani de acasă” se referă în primul rând la nivelul de educație și socializare al copilului, la ceea ce înseamnă primii pași spre această educație, pe care trebuie să îi dirijeze părinții, iar copilul, să îi accepte și să îi respecte. Nu este ușor să oferi educație unui copil, dar este aproape obligatoriu. Procesul acesta de socializare, de deprindere trebuie să înceapă de la o vârstă cât mai mică.

Expresia „Cei 7 ani de acasă” ne duce cu gândul la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală, dar această expresie definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, atitudini și comportamente acumulate în primii șapte ani de viață. Părinții au o mare influență asupra copiilor în primii șapte ani de viață, ei le transmit copiilor propriile valori pe care se bazează familia, dar contează și relația afectivă dintre copil și părinți și specificul de dezvoltare a copilului. Dar în contextul actual, cei șapte ani de acasă se reduc la 2-3 ani petrecuți efectiv în familie, după care copilul intră în colectivitate, unde de cele mai multe ori petrece mai mult timp cu educatoarele/învățătoarele decât cu părinții. În momentul în care copilul depășește sfera familiei și intră în colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților.

Primii ani din viața copilului influențează comportamentul viitor al copilului, încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social al copilului. Părinții sunt cei care răspund de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o mare influență, care rămâne întipărită pentru toată viața în profilul moral-spiritual al copilului. Părinții trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Tot ei sunt cei care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale. Părinții sunt cei care formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, toate acestea constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Prin activitățile care le desfășoară împreună, părinții cu copiii, se consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui.

Când ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între părinți și cadre didactice, care au menirea să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme. Procesul instructiv-educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere. Copilul înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 ani sau la 7 ani. Până la 3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile lui nevoi, deci nu o să-i cerem să-și împartă jucăriile cu alt copil, dar îl putem învăța formulele de politețe. De la 3 la 5 ani, copilul o să fie capabil să-și împartă jucăriile, este conștient când face un lucru bun sau rău, apreciază recompensele și conștientizează pedepsele, este momentul pentru a-l învăța bunele maniere. De la 5 la 7 ani, copilul devine tot mai independent, este capabil să comunice cu cei din jur. Grădinița, alături de părinți, are un rol important în educarea copiilor, a viitorilor adulți. Activitățile desfășurate în grădiniță au impact nu doar asupra copilului ci și a întregii familii, deoarece copiii aplică acasă ceea ce își însușesc la grădiniță.

Un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții, este un copil care are cei 7 ani de acasă. Cheia către adaptarea copilului în societate sunt educația, bunele maniere, regulile morale. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

”Oriunde te vei duce, nu uita să-ți pui în valiză cei șapte ani de acasă. Cu astfel de bagaj, vei fi recunoscut de oricine, ca fiind înainte de toate: om.”

A decorative border of small red hearts surrounds the entire page content.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Vrășmaș, E., (2002), *Consilierea și educarea părinților*; Editura Aramis, București.

Familia - cei 7 ani de acasă

prof. înv. primar Boioc Lavinia Elena
Școala Gimnazială Slănic

„Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi esua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire! Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume!„ (Din „Child's Appeal”, Mamie Gene Cole).

Familia este celula vieții pe pământ și prima instituție de educație morală. Este mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea este mediul prielnic pentru nașterea, dezvoltarea și desăvârșirea ființei umane. Familia oferă garanții de moralitate, fiind prima școală care pregătește copilul pentru viața socială. Cu ajutorul familiei copilul se integrează în societate, familia constituind, în esență, temelia acesteia. Din această perspectivă familia poate fi definită ca un sistem în interiorul căruia elemente, în cazul nostru membrii familiei, se influențează reciproc, dezvoltând raporturi interumane complexe. Mediul familial oferă siguranță, liniște, afecțiune, seninătate și constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată. De asemenea, aceasta este unul dintre factorii care determină majoritatea raporturilor pe care copilul le va stabili cu lumea exterioară.

Prin definiție familia este cadrul de satisfacere al nevoilor membrilor ei. Nevoile de bază, fiziologice sunt la fel de importante ca și nevoia de securitate, de dragoste și apartenență, de recunoaștere. O familie în care legăturile dintre membrii ei nu sunt de dragoste și respect, nu poate constitui un cadru propice de satisfacere a nevoilor umane și deci de dezvoltare normală. În funcție de felul cum cei din jur, mai ales părinții, știu să vină în întâmpinarea nevoilor copilului și să înțeleagă, în satisfacerea acestor nevoi, caracteristicile care țin de vârsta copilului, depinde dezvoltarea optimă a copilului pentru a deveni o ființă normală, capabilă de a fi fericită, sau dimpotrivă acesta evoluează la polul opus. Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Dacă în familie s-a vorbit despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, copilul a simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu îngăduință, să aprecieze binele și frumosul, acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil. Este vorba de modul în care reușesc membrii unei familii să-și îndeplinească rolurile și să soluționeze diversele probleme apărute în cadrul familiei.

De cele mai multe ori se ajunge la situația denumită familie problemă, atunci când apar curențe de structură, dar și probleme de funcționare a elementelor integrate. Uneori aceste curențe structurale și funcționale pot pune în pericol existența viitoarei familii. În acest sens, putem exemplifica cazul familiilor, în care unul, sau ambii părinți sunt plecați la muncă în străinătate, al familiilor în care părinții consumă alcool, al familiilor în care violența domestică este prezentă, al familiilor în care niciun părinte nu mai are un loc de muncă, etc. Copil care nu a primit o educație corectă din toate punctele de vedere va avea de suferit la maturitate, sau poate toată viața în cazul în care nu are un caracter puternic nativ, prin care să se autoeduce. Complexele, fluctuațiile sentimentale și toate problemele interioare ale omului sunt în mare parte o consecință a unei educații familiale defectuoase. Responsabilitatea unui părinte în ceea ce privește educația copilului său este una uriașă. În mare parte cazurile de neadaptare socială, depresie, dependență, delicvență, perversiune, sinucideri, din rândul tinerilor, au ca substrat lipsa educației familiale corecte, sănătoase. Totul se începe și se învață mai întâi în familie. Dacă copilul nu învață să iubească în familie, de la părinții săi, unde va învăța să iubească? Copiii preiau totul și imită totul. Principala condiție ca un copil să primească o educație corectă o reprezintă capacitatea părinților de a o face, și în același timp, intensitatea și sinceritatea iubirii părinților. Părinții sunt responsabili pentru copiii lor. Dacă într-o grădiniță frumoasă se poate vedea un copac sălbatic și neîngrijit, nimeni nu se va gândi să

condamne copacul în sine. Cu toții se vor gândi că responsabilitatea aparține grădinarului, care l-a lăsat să crească și să se dezvolte în acest fel.

În concluzie, putem spune că rolul familiei în educația copiilor este esențial în acest mediu se punându-se primele temelii ale caracterului micului copil.

„Cei șapte ani de-acasă”

Prof. înv. preșcolar: Boiț Claudia
Șc. Gimnazială „Ioan Slavici” structură G.P.P nr 51

Când auzim expresia „cei șapte ani de-acasă”, ne gândim în primul rând la educația primită în familie. O educație corectă în familie depinde de relațiile socio-morale care au loc între membrii familiei, de cerințele pe care le formulează părinții față de copii. Membrii familiei formează un colectiv unit prin scopuri comune, activități desfășurate în comun, simț de răspundere, dragoste și respect reciproc.

În primul rând, familia trebuie să creeze condiții optime pentru o dezvoltare fizică armonioasă a copilului și să-i asigure un regim de viață rațional. Momentele principale ale regimului de zi în familie sunt: alimentația, plimbările și jocurile în aer liber, somnul, activitățile gospodărești. Copilul este o persoană în formare, de aceea timpul acordat copilului este un timp prețios. În familie copiii își însușesc primele cunoștințe, își formează primele reprezentări și dobândesc primele experiențe morale. Astfel, ei învață de timpuriu ce înseamnă „bine” și ce înseamnă „rău”, ce este „permis” și ce este „interzis”.

În educație este nevoie de reguli. Încă de la cea mai fragedă vârstă, părinții trebuie să stabilească anumite reguli pentru copil, care vor avea un rol important în formarea comportamentului acestuia.

Atunci când părinții stabilesc anumite reguli trebuie să țină cont de vârsta copilului, de capacitatea lui de înțelegere și mai ales de nevoile acestuia. Ele trebuie respectate de către toți membrii familiei, deoarece copilul învață mai ușor prin imitație. Copilul este deosebit de receptiv la comportamentele adulților. Comportamentul zilnic al părinților constituie un exemplu pentru copil. De aceea, părintele trebuie să fie un exemplu bun pentru copilul său.

Regulile nu trebuie impuse de către părinți. Este mai bine ca acestea să fie stabilite împreună cu copiii, pentru a le respecta pe termen lung. Cu timpul, regulile vor fi interiorizate și vor deveni obișnuințe. Prea multe reguli stabilite în familie sunt mai greu de respectat. De multe ori, acestea împiedică dezvoltarea personalității copilului. De aceea, părinții vor alege doar acele reguli care să ajute la educația copilului.

Un loc important în educarea copiilor îl are stabilirea unor relații juste între membrii familiei. Relațiile dintre părinți și copii trebuie să se bazeze pe respect și dragoste reciprocă.

Formarea deprinderilor de a răspunde la cerințe și norme reprezintă premisele trăsăturilor caracteriale. Factorul principal care stă la baza formării caracterului este, fără îndoială, familia.

După cum se știe, un climat familial calm, optimist și cu modele pozitive generează la copil trăsături caracteriale pozitive cum ar fi: hărnicie, încredere în sine, disciplină etc. Un climat familial tensionat, conflictual și cu modele parentale negative generează la copil trăsături ca: teamă, nerespectarea regulilor, agresivitate, tendința de minciună etc.

În concluzie, părinții trebuie să conștientizeze importanța pe care o are mediul familial în educația copilului. „Cei șapte ani de-acasă” sunt decisivi pentru felul în care viitorul adult se va comporta în societate.

Bibliografie:

- Eugenia Jișa, *Pedagogie preșcolară*, Editura Napoca Star, Cluj-Napoca, 2001
- Gheorghe Tomșa, Nicolae Oprescu, *Bazele teoretice ale psihopedagogiei preșcolare*, Editura V&I Integral, București, 2007

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Bolborici Constanța Mihaela
Școala Gimnazială nr.169

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a viții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă).

Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei.

Lipsa de informație, de comunicare între cadrul didactic și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita cadrului didactic informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebă ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfatiche, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează.

Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Crescând alături de familia sa, copilul integrează roluri, comportamente acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei, ca de exemplu afecțiune sau căldură sufletească.

Dr. Augusto Cury spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni ci trebuie să fim părinți inteligenți. Astfel:

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă.

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea.

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească.

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri.

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni.

În opinia psihologului Oana-Maria Udrea, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același

timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

În concluzie părinții trebuie să fie primul model pentru copii și să aibă disponibilitatea de a-l învăța bunele maniere.

Bibliografie

- 1.Vrășmaș Ecaterina Adina Consilierea și educația părinților, ed. Aramis , 2002
- 2.Educația timpurie în România, Step by Step IOMC UNICEF, Vanenmonde , 2004
- 3.P.Emil, R. Iuncu, Educația preșolarilor, ed. Polirom, 2002
- 4.Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, ed. Medicală, Amaltea, 1998
- 5.www.copii.ro
- 6.www.scrbd.ro

CEI 7 ANI DE ACASA

Prof. inv. primar Boldan Raluca Daniela
Scoala Gimnaziala „Balcescu-Petofi” Satu Mare

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încerce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă? Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supara atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim ca nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând ca nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politete, în special. Aceasta expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Aceasta perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Rolul familiei în educarea copilului

Prof. Boldea Camelia – Roxana
Școala Gimnazială Sântămăria Orlea
Județ Hunedoara

Expresia „cei șapte ani de-acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

În aceste vremuri asistăm la un fapt greu de imaginat: educația este marginalizată și, implicit, rolul ei nu mai este deloc unul fundamental pentru modelarea societății contemporane. În condițiile în care chiar educatorii neglijează acest proces și nu îi mai acordă însemnătatea deosebită pe care o avea înainte, sarcina cea mai grea apasă pe umerii părinților, care au un rol fundamental în educația copiilor și în formarea bunelor caractere ale viitorilor membri ai societății.

Pe lângă faptul că este o legătură definitivă și indestructibilă, ea ar trebui să fie și cea mai strânsă și puternică legătură posibilă între oameni. Nimic pe lumea aceasta nu se compară cu o relație reușită și plină de înțelegere, respect și iubire, așa cum este relația dintre părinți și copiii lor. Este foarte important ca fiecare dintre ei să conștientizeze și să înțeleagă poziția în care se află, care sunt condițiile ce trebuie îndeplinite și limitele care nu trebuie depășite.

Părinții sunt cheia vieții copiilor și fiecare dintre noi este produsul copilariei noastre. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații. Prin educație parentală părinții se descoperă ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare și se simt valorizați în rolul lor parental.

Prin urmare, familia, ca prim grup cu care ia contact copilul, rămâne reperul permanent și fundamental în condiția indivizilor, în manifestarea unor atitudini civice și moral-comportamentale.

Bibliografie

1. Bonchiș, Elena, *Familia și rolul ei în educarea copilului*, Editura Polirom, Iași, 2011;
2. Cosmovici, Andrei, Iacob, Luminița, *Psihologie școlară*, Editura Polirom, Iași, 1999;
3. Danion, Vasile, *Cum să ne creștem copiii?*, Editura Sophia, București, 2012;
4. Vrăsmaș, Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002.

Cei sapte ani de acasa

Profesor pentru invatamant prescolar Bolesch Rotraud

Copilaria nu este un timp lipsit de griji,atat in familie cat si in afara ei copiii sunt supusi unor influente pozitive dar si negative .Unii sunt atat de afectati de conditiile de viata patogene incat dezvoltate probleme comportamentale,aproximativ 20% dintre copii prezinta diferite simptome iar 12% au tulburari psihiatrice. Copilul are nevoie de securitate, fiabilitate in relatiile cu parintii.Acestea nu le poate avea doar in momentul in care relatiile dintre parinti sunt bune ,asta presupune un dialog intre parteneri ,respect,intelegere.Cand toate acestea exista atunci se poate vorbi de un climat favorabil pentru copil unde acesta poate prospera si isi poate dezvolta increderea necesara pentru explorarea active a mediului.

Dragostea cu care parintii isi inconjoara copilul ii va permite acestuia sa se dezvolte si sa aiba incredere in propriile lui forte.Copilul care este iubit si protejat de parinti isi va crea cu siguranta o deschidere spre invatare si asumare a regulilor de comportament.Cand copilul se simte apreciat de parinti atunci el va percepe in mod pozitiv regulile pe care acestia i le transmit.Totodata educarea copilului intr-o atmosfera deschisa ,bazata pe iubire si incredere, face ca regulile sa nu se transforme in disciplina de fier.Educatia trebuie adaptata etapelor de dezvoltare a copilului. Copilul va intelege lumea diferit la 3 ani ,la 5 ani sau la 7 ani.La varsta de 2 ani copilul nu stie ce este bine si ce este rau,de aceea ca parinte nu trebuie sa oblige copilul sa imparta voluntar jucaria lui cu un alt copil.Chiar daca la aceasta varsta copilul nu deosebeste binele de rau nu inseamna ca un parinte trebuie sa-i satisfaca toate poftele sau sa-l lase sa faca orice.Este necesar sa fie fixate anumite limite,astfel incat copilul sa invete ce inseamna asteptarea sau amanarea dorintelor.

De asemenea la aceasta varsta copilul poate fi invatat formule de politete,ii vom arata cand si cum sa salute(buna ziua,la revedere)sa foloseasca cuvintele te rog,multumesc.Toate acestea le poate invata imitand parintele.Ajuns la varsta de 3-5 ani copilul va putea face diferenta intre bine si rau,va fi capabil sa imparta jucariile ,sa inteleaga reactiile parintilor in cazul in care a facut un lucru bun sau unul rau,el va aprecia recompensele, dar va fi si constient de semnificatia pedepsei.In aceast etapa a copilariei,copilul va invata si cateva reguli de bune maniere, cum trebuie sa se comporte la masa ,intr-o vizita, intr-o excursie,la gradinita.Aceste reguli se invata intr-o durata mai lunga de timp. Repetand aceste lucruri in fiecare zi ,copilul o sa s-i le insuseasca. Cele mai bune ocazii pentru a indruma copilul in directia corecta sunt intamplarile curente din spatiul familial. De exemplu,masa in familie, la magazin,la bunici, pe strada.La varsta de 5-7ani copilul devine tot mai independent.El va merge la gradinita dupa care va sta si cu alti membrii de familie cu care va fi in stare sa comunice deoarece el se va desprinde cu incetul de parinti, cu care a fost obisnuit.Asadar ar putea purta o discutie cu adultii, sa-si argumenteze punctual de vedere in discutiile cu copiii de aceiasi varsta, sa intervina chiar in discutiile din familie,sa vorbeasca la telefon.Parintiisunt deci modele pentru copii, degeaba spunem unui copil sa nu mai tipe prin casa,daca el ii aude pe parinti certandu-se deseori si tipand.Sau este inefficient sa-i spunem copilului sa multumeasca pentru un lucru daca el nu a auzit in familie pronuntandu-se acest cuvint niciodata.

Recompensele pentru copii nu trebuie sa fie intotdeauna dulciuri sau jucarii, acestea pot fi exprimate prin multumiri si bucurii pe care i le poate arata parintele in momentul in care copilul a facut o fapta buna .Parintii trebuie sa explice clar copilului ce are voie si ce nu, sa stabileasca reguli realiste,echilibrate si sa ii spuna dinainte ce se va intampla daca nu le respecta.De asemenea este foarte important ca parintii sa fie consecventi in educarea copilului,daca mama il invata sa spuna multumesc, tatal nu va trece cu vederea cand copilul uita sa fie respectuos.In acelasi timp parintii trebuie sa fie intelegatori si sa accepte regulile involuntare,sa nu uiteca si ei mai gresesc daramite copiilor.

Formarea copilului în primii 7 ani de viață

prof. BOLOCAN ELENA GABRIELA
Școala Gimnazială Prunișor

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primii ani ai copilării toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Primele noțiuni de „bună purtare” sunt învățate de copii în familie, în primii 7 ani de viață. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

- **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

- **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

- **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

- **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

- **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celei care servește masa.

- **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

- **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

În concluzie, **cei 7 ani de acasă** înseamnă:

1. Sa-si poata evalua obiectiv pozitia in raport cu o situatie. (Trebuie sa stie ce-i place, ce-i trebuie, ce poate fi un pericol, ce nu vrea sa faca, etc.)

2. *Sa stie sa isi sustina parerile si sa-si apere interesele fara a deranja pe cei din jur.* (Sa foloseasca un limbaj politicos, sa nu se miorlaie, sa nu fie obraznica, dar sa exprime ceea ce simte, nu sa evite sa-si spuna parerea)

3. *Sa fie atent si implicat in ceea ce se intampla in jur, ca sa poata evita situatiile cu potential periculos si, ca revers al medaliei, sa poata oferi un ajutor la timp cuiva.* (Incepand de la salutul persoanelor cunoscute, continuand cu atentia acordata traficului, pietonilor, adica sa nu mearga pe strada cu castile in urechi, trimitand SMS-uri, izbindu-se de alti pietoni si ignorand culoarea rosie a semaforului, de exemplu... iar ca ajutor, nu stiu, sa adune fructele cuiva care si-a rupt sacosa, sa urce in pom dupa o pisica sperziata, chestii de-astea...)

4. **Sa stie sa piarda** (si automat, sa-si focalizeze frustrarea spre ceva constructiv) **dar si sa castige cu eleganta** (fara a-l umili pe cel care a pierdut)

Lucrurile astea se invata mai mult prin copierea parintilor si a altor educatori, mai degraba decat din predici si povesti. Asa ca e de maxima importanta ca parintii sa fie un exemplu pentru cei mici. Si e important, de asemenea ca independenta copiilor sa fie stimulata, pentru ca daca in mica copilarie e mereu altcineva care sa-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele doua extreme, ori va incerca totul, ca sa-si afirme independenta, ori va evita totul, dintr-un exces de prudenta. Pe cand, daca e obisnuit de mic sa infrunte niste situatii si sa faca niste alegeri (evident, pe masura lui, si controlate de adult) ii va fi mult mai usor sa ia hotararari in ceea ce-l priveste.

Bibliografie:

- Psihologia copilului mic-M.Minulescu
- Psihologia dezvoltării- E.Albu
- Psihologia vârstelor-G.Sion

„ Cei 7 ani de acasă pot deveni o poveste frumoasă ”

**Prof. înv. primar Bolocan Viorica, Școala Primară Lunca Frumoasă
Comuna Pîrscov, județul Buzău**

Atenția acordată îngrijirii și creșterii copilului trebuie dublată de grija pentru educația sa. Aceasta începe din primele clipe de viață. Vocea blândă a mamei, aprecierile ori laudele tatălui, atmosfera impregnată de iubire, înțelegere și toleranță influențează viața copilului.

Ce anume trebuie să facă un părinte pentru copilul său , astfel încât acesta din urmă să fie considerat educat?

Depinde de copil și depinde și de părinte. Nu pot fi aplicate pur și simplu rețete. Copiii și părinții sunt personalități diferite, care pot reacționa diferit în unele situații, asemănător, în altele. Viziunea părintelui în ceea ce privește educația este factorul care își pune amprenta asupra valorilor pe care i le va transmite copilului său.

Specialiștii au recomandat mai multe direcții de intervenție.

O direcție o reprezintă formarea și dezvoltarea capacității de comunicare cu adulții și copiii cu care interacționează copilul. Această capacitate îl va ajuta pe copil să relaționeze cu cei din jurul său. El va putea transmite corect și clar ceea ce dorește, va înțelege ceea ce i se spune, va solicita ceea ce dorește de la ceilalți.

O altă direcție o reprezintă stabilirea unor limite clare în ceea ce privește comportamentul copilului în raport cu adultul. Este important să se explice copilului ce are voie să facă și ce nu, să se stabilească anumite reguli clare, simple, realiste, echilibrate în raport cu vârsta și situația copilului și să i se prezinte de la început care sunt consecințele nerespectării regulilor stabilite.

Consecvența cu care ambii părinți veghează asupra acestor reguli și comportamente reprezintă reușita acțiunii educative. Copilul trebuie ferit de exagerări. Chiar dacă el este iubit necondiționat , nu înseamnă că trebuie să i se satisfacă orice dorință, orice solicitare, doar pentru că e mic, ori că părintele său , în copilăria lui , nu a beneficiat de unele lucruri ,ori favoruri.

Comportamentul membrilor familiei reprezintă modelele copilului, pe care el le va copia la un moment dat. În acest sens, atenția părinților trebuie să se concentreze pe cunoașterea membrilor familiei, dar și a celorlalte persoane în compania cărora copiii își petrec timpul, știut fiind faptul că, tot mai puțin timp petrec unii copii în compania părinților, supraaglomerați cu sarcini la locul de muncă. Unitatea dintre vorbele și faptele părinților reprezintă un pas înainte în educația copilului.

Perioada copilăriei reprezintă momentul în care se pun bazele educației morale. Bunele maniere, conduita disciplinată, atitudinea față de lucruri, ființe, persoane, atitudinea față de învățătură și muncă, respectul se deprind de la vârste fragede. Copilul învață cum să fie respectuos, amabil, tolerant, cinstit, harnic observând reacțiile și atitudinile celor din jurul său, în special ale părinților săi.

În raport cu oferirea de recompense, este demn de luat aminte la exprimarea bucuriei și mulțumirii părintelui față de îndeplinirea unor sarcini, ori față de respectarea unor reguli de către copil , versus recompensa materială. Ignorarea, dezamăgirea, nemulțumirea părintelui față de nerespectarea celor stabilite oferă rezultate mult mai convingătoare decât aplicarea unor pedepse. Copilul poate înțelege respectarea cerințelor părinților, drept „ serviciul ” său. Așa cum, mama și tata își îndeplinesc îndatoririle familiale, așa și copilul respectă regula. Timpul, afecțiunea, atenția acordate de părinți sunt premiul pus în joc.

O bună relaționare între părinte și copil se bazează și pe cunoașterea așteptărilor unul de la celălalt, continuate apoi, în sistemul școlar când elevul trebuie să atingă un anumit nivel de pregătire . Cunoscând așteptările părintelui, copilul se mobilizează în direcția îndeplinirii lor. Problema o reprezintă realismul așteptărilor părintelui în raport cu vârsta și potențialul copilului, cu evoluția societății. Aceeași discuție este necesară și din punctul de vedere al așteptărilor copilului față de familia sa. Copilul poate fi orientat în direcția unei bune cunoașteri a familiei sale, să știe care sunt posibilitățile ei concrete, dar să aspire la mai mult decât ceea ce există, pentru a-și depăși condiția.

Părinții doresc binele copilului , dar din dorința exagerată de bine ajung, uneori, să nu mai distingă realist acest bine. Îmbinarea autorității părintești cu prietenia și democrația pot asigura un echilibru moral și afectiv care să susțină în mod adecvat educația copilului.

A decorative border of small red hearts surrounds the entire page content.

Bibliografie

Dolean, Ioan, Dolean, Dacian Dorin – Meseria de părinte, Editura Aramis, București, 2009

Cei șapte ani de acasă

Profesor învățământ primar Bologh Floarea Silvia

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face.

Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină exagerată.

La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 6 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. La această vârstă trebuie să se exprime, să fie lăsat să termine ce are de spus și să nu îi facem observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut.

În concluzie, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. înv. primar, Boloș Mihaela
Școala Gimnazială "Ioan Slavici" – Oradea

Motto:

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

A decorative border of small red hearts surrounds the entire page content.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

COMUNICAREA PĂRINTE-COPIL, CHEIA UNEI DEZVOLTĂRI ARMONIOASE ÎN PRIMII ANI DE VIAȚĂ AI COPILULUI

Prof.înv.primar BOLOVAN IRINA
Școala Gimnazială Nr. 11 Buzău

Așa cum spune Prof.dr. Ana Muntean : „ Copiii sunt emoție pură.” De aceea este esențial pentru noi ca părinți, să ne înțelegem copiii, să identificăm nevoile acestora, să comunicăm eficient cu ei și să îi învățăm să își canalizeze emoțiile. Pentru a asigura succesul copiilor noștri , trebuie să conștientizăm importanța unei comunicări eficiente. Pentru aceasta, părinții trebuie să fie capabili să își perceapă copiii în mod realist, iar așteptările lui față de acesta să fie, de asemenea, realiste. Toate aceste ne vor permite să valorizăm la maxim personalitatea propriului copil.

La baza dezvoltării armonioase a copilului stau satisfacerea câtorva nevoi de bază, printre care cele de dragoste și securitate, nevoia de experiențe noi, nevoia de a fi apreciat și de recunoașterea a propriilor capacități. „*Nevoia de conectare, pe lângă cea de hrană a corpului, stă la baza piramidei nevoilor ființei umane. Dacă ea nu este satisfăcută, copilul nu se dezvoltă la potențialul său cu care a venit pe lume. O parte importantă a conectării o reprezintă susținerea copilului în autonomia sa. Autonomia presupune a dobândi încredere în propriile percepții și sentimente, responsabilitate, încredere în propria putere de auto-control. Însă, așa cum poate cu toții am observat, copiii își dezvoltă autonomia atunci când părintele este lângă el*”, spune Otilia Mantelers.

Bowlby spunea că scopul oricărui părinte este să-și crească copiii sănătoși, fericiți, încrezători în ei înșiși. Copilul are curiozitate, explorează, are plăcerea de a cunoaște, atâta vreme cât nu e speriat! Atunci când e speriat nu face altceva decât să caute protecția, ajutorul, să-și caute baza de securitate, la figura de atașament. Dar nu poate gândi, explora, trăi plăcerea de a cunoaște ceva nou! Părinții trebuie să fie conștientizeze faptul că în preajma copilului ei trebuie să fie capabili să își înfrâneze propriile dureri și porniri agresive, fără a le răsfrânge în relația cu copilul.

Așa dar, la baza unei dezvoltări armonioase stă comunicarea eficientă cu propriul copil. Cu toate acestea, majoritatea părinților fac greșeli în această relație, și, în consecință, relația devine una sinusuoasă, plină de neînțelegeri și dificultăți.

Dintre greșelile pe care le facem în relațiile cu copiii amintesc:

neatenția, care va duce la faptul că, copilul va comunica doar ceea ce vede că o interesează pe mamă și va începe să omită ceea ce se va dovedi esențial;

umilirea , ca urmare, părintele nu mai este om de încredere, deoarece te poate face de râs când nu te aștepti , astfel copilul va învăța să ascundă adevărul;

amenințarea - principala preocupare a copilului va fi să nu greșească, acesta nu va avea curajul să facă ceva decât dacă rezultatul este pozitiv. Așa apar frica, minciuna, intoleranța, etc.

critica: copilul nu va mai fi receptiv la părerile emise de părinte;

învinuirea: ce are ca și consecință scăderea nivelului stimei de sine și apariția complexului de inferioritate;

etichetarea : repetarea frecventă a afirmațiilor va duce apariția în subconștientul lor a convingerii că sunt urâți, proști, blegi sau idioți; de aceea vor încerca de câte ori se va ivi ocazia, să demonstreze că nu este așa;

ironia: are ca efect scăderea încrederii copilului în forțele proprii și față de părinte. Acesta va căuta să fie apreciat în altă parte la „adevărate valoare”.

ridicarea vocii: Exersată mai mult timp, această formă de „comunicare” se poate transforma într-o depreciere păguboasă a părintelui.

contrazicere : astfel, părintele îi întărește convingerea deja formată, copilul simte că părintele nu îl înțelege și nu e capabil să-i asculte problemele. Așa se poate naște lipsa de încredere în competența părintelui.

indiferența: *copilul va încerca să atragă atenția asupra sa cu orice preț, chiar și prin fapte negative (furt, chiul, înjurături, bătăi, fumat, consum de droguri etc.)*

reproșul: *poate să apară sentimentul de vinovăție.*

CE PUTEM FACE!

Fii disponibil pentru copilul tău

-Fii atent la momentele în care copilul tău este dispus să stea de vorbă - înainte de cină, la culcare, în mașină - și fii disponibil;

-Deschide discuția, astfel copilul tău va realiza că-ți pasă de ceea ce i se întâmplă;

-Găsește-ți timp, măcar o dată pe săptămână, pentru a petrece timp doar tu cu copilul tău, făcând una dintre activitățile lui preferate;

-Observă interesele copilului tău și documentează-te astfel încât să aveți subiecte comune de discuție, muzica lui preferată sau activitățile care îi fac plăcere;

-Inițiază conversațiile împărțându-i lucrurile la care te-ai gândit mai degrabă decât să îi adresezi întrebări.

Răspunde-i în așa fel încât să te audă

-Copilul se va departa de tine dacă vei deveni mânios sau defensiv

-Exprimă-ți părerea fără a i-o respinge pe a lui, admitând ca este în regulă să te contrazici

-Rezistă tentației de a crea dispute pe marginea a ceea ce este corect. În schimb spune-i "știu că nu esti de acord cu mine dar asta este ceea ce cred eu"

-Concentrează-te pe sentimentele copilului, în timpul conversației, mai degrabă decât pe ceea ce simți tu.

Folositi un vocabular adecvat

Folosirea unui vocabular adecvat în comunicarea cu copiii are două semnificații și necesită atât folosirea unui vocabular pe care copiii îl pot înțelege, dar și a unuia acceptabil din punct de vedere social. Cuvintele ce vor fi înțelese depind bineînțeles de copil, dar o foarte bună regulă generală este aceea că părinții ar trebui să utilizeze cuvinte pe care le folosesc copiii înșiși. A ne apleca la nivelul ochilor copilului în timp ce vorbim cu el nu este numai un semn de respect față de el, dar permite de asemenea părintelui să măsoare gradul în care conversația este cu adevărat înțeleasă. În același timp părinții trebuie să țină minte că un copil poate prelua foarte ușor vocabularul pe care îl folosesc adulții, fapt ce înseamnă că în orice împrejurări trebuie folosit un vocabular acceptabil din punct de vedere social.

Folositi un ton calm

Pentru a putea comunica eficient cu copiii, părinții trebuie să folosească un ton calm. Copiii sunt foarte sensibili în ce privește mânia, astfel încât atunci când părinții ridică vocea, copiii neglijează adesea cele spuse, concentrându-se asupra modului în care sunt rostite. Când părinții țipă, copiii se concentrează doar asupra acestui fapt și se tem că pot fi la ananghie. Păstrați copilul atent prin folosirea permanentă a unui ton calm și controlat.

Folositi un limbaj corporal potrivit

Copiii încă învață cutume și obiceiuri sociale, astfel încât părinții nu ar trebui să le trimită mesaje ambigue pentru a nu-i induce în eroare. Limbajul corporal poate susține sau nega o afirmație, iar părinții trebuie să țină minte mereu asta. Părinții ar trebui să evite eventualele confuzii și să își comunice mesajele corect, atât prin cuvinte, cât și prin acțiuni.

Folositi timpul cu intelepciune

În fiecare zi părinții au multe oportunități pentru a vorbi cu copiii lor. Chiar dacă este vorba de câteva minute, părinții ar trebui să exploateze aceste minute prin adresarea de întrebări, permițând copiilor să vorbească fără a fi întreruși și cerându-le opiniile. A vă crea timp pentru a vorbi cu fiecare copil în parte este ideal, dar o discuție de familie în timpul unei mici plimbări sau al mesei va ajuta de asemenea la păstrarea legăturilor.

Comunicarea cu copiii nu este în mod necesar dificilă, dar cere anumite abilități. Părinții trebuie să folosească un vocabular potrivit atunci când vorbesc cu copiii, un ton calm și un limbaj corporal potrivit și trebuie să își amintească să își folosească timpul cu înțelepciune astfel încât să poată vorbi cu micuții zilnic. Prin exercitiu, comunicarea în familie va fi mai eficientă și mai ușoară.

Bibliografie :

profesor Univ. Dr. Ana Muntean, la conferința ”**Atașamentul Părinte – Copil, baza relațiilor sănătoase**”, organizată de Leagănul Vieții, Centru de Educație Prenatală
Otilia Mantelers, expert în parenting, la conferința „**Cum dăm libertate și siguranță copiilor pentru a deveni autonomi**”, organizat de Social Moms și Danonino
„Comunicarea părinte-elev” – curs Consilier Școlar, 2012
<http://www.gradinite.com/site/Articole/detalii/1267-comunicarea-eficienta-intre-parinte-si-copil-psihiologie.html>

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASA

Bonca Mihaela
Scoala Gimnaziala Ion heliade Rădulescu București

Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglindă a educatiei pe care parinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Cercetătorii elvetieni au dovedit că aproximativ 80% din părinți nu oferă posibilitatea propriilor copii de a-și forma un minim bagaj de cunoștințe, cauzele fiind extrem de diverse.

Astfel, în cele 18 țări europene studiate de psihologii genovezi, inclusiv România, s-a dovedit că **majoritatea părinților nu știu să explice copilului unele realități pe care acesta ar dori să le afle și cu care se confruntă în viața cotidiană.**

O parte din părinți nu dețin informația cerută de copil, iar cei mai mulți oferă răspunsuri formale sau incorecte la întrebările micuților. Spre exemplu, să luăm banala întrebare a copilului de vârstă mică: "*De ce vine noaptea*"?

În țara noastră, această întrebare rămâne fără răspuns în 7% din cazuri, în 15% din cazuri răspunsul fiind: "După zi urmează noaptea" sau "*Asa trebuie să fie*". În alte 15% din cazuri se spune că așa a lasat Dumnezeu, în 30% din cazuri se răspunde că apune soarele, fără altfel de explicații, în alte 15% din cazuri apare o explicație astronomică mai simplă, dar nu pe înțelesul și în limbajul copiilor.

Numai în 18% din cazuri copilului i se explică în mod clar și cu ajutorul cuvintelor pe care el le cunoaște, asociate unui exemplu, că Pământul se învârtă și astfel o vreme este luminat de soare și o vreme nu mai primește lumina.

Nu trebuie uitat că **micuțul de vârstă prescolară are nevoie de a cunoaște oricare realitate pe care o întâlnește și are capacitatea de a o înțelege**, dacă ne cântărim cuvintele și îi oferim multe exemple concrete. Nicio întrebare a sa nu trebuie să rămână fără răspuns logic, exact, care să-l satisfacă și să-i ofere posibilitatea de a-și crea un bagaj cultural.

Mai mult decât atât, trebuie ca noi, părinții, să observăm ce aspecte pe care le întâlnește îi trezesc curiozitatea și să-i explicăm simplu, dar foarte precis ce vede și ce aude. Copilul trebuie învățat să pună permanent întrebări, chiar dacă acestea uneori îi înnebunesc pe părinți.

Mama și tata trebuie să transforme dorința de cunoaștere a copilului într-un joc în care micuțul să se simtă recompensat când pune întrebări și încearcă să-și răspundă gândind singur.

Cel mai puțin recomandat este să-i oferiți o informație complicată, care-l descurajează să mai pună întrebări. Această metodă trebuie folosită numai atunci când are întrebări legate de sex sau de moarte, până la vârsta de 5-6 ani.

Niciodată nu trebuie să-i dați o informație superficială sau un răspuns deschis, precum "asa a vrut Dumnezeu", pentru că micuțul va fi dezamăgit și interesul sau pentru cunoaștere va scădea.

Jocurile ce implică construcția din forme, cărțile cu imagini diverse care cer explicații sunt extrem de importante pentru formarea unui bagaj de cunoștințe.

Foarte importante sunt și basmele și filmele pentru copii, care trebuie discutate și analizate într-un joc inventat de tine, de preferat diferit de fiecare dată. El trebuie să înțeleagă, încă de la o vârstă fragedă, că tot ceea ce vrea să știe se află în cărți și că oamenii care citesc mult și care scriu cărți sunt cei care ne-au făcut să nu mai trăim ca animalele în pădure.

Nu în ultimul rând, **timpul acordat informării, discuțiilor și întrebărilor nu trebuie să stirbească din timpul de joacă**, care este la fel de importantă pentru dezvoltarea inteligenței.

Odată cu educarea rațiunii, a felului de a gândi, micuțul trebuie să aibă o definiție foarte exactă a binelui și a răului. Orice aspect legat de moralitate trebuie să aibă un reper al binelui, exemplificat prin modele.

Cel mai comod model al unui erou real este cel al lui Iisus, despre care micutul trebuie sa stie ca a fost in primul rand un copil cu totul altfel. Practic, un copil care nu cunoaste definitia moralei oferite de Iisus acum 2000 de ani va percepe ca un nonsens aproape oricare condamnare a unor acte sociale si nu va intelege bine nevoia de respect si intrajutorare.

Pentru oricare intarire a ideilor morale, **micutului trebuie sa i se asocieze unele calitati umane** si cu modele preferate de acesta din lumea basmului si chiar din desene animate.

Ceea ce multi parinti nu stiu sau refuza sa creada este faptul ca putem promova un model de erou negativ din basm, pe care micutul il admira in secret.

Micutul trebuie sa inteleaga singur ca poate fi un erou puternic, ca si cei indragiti, numai daca are respect pentru cei din jur, e capabil sa fie fidel celor care-l indragesc si nu poate fi ademenit sa fie altfel,

BARIERELE ÎN COMUNICARE ÎN CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ ȘI NU NUMAI

Prof. înv.primar. BONCEA NICULINA MARIA
LICEUL DE INFORMATICĂ „TIBERIU POPOVICIU”
CLUJ NAPOCA

Pentru ca noi să putem interacționa trebuie să avem disponibilitatea /calitatea de a comunica eficient, deoarece comunicarea este modul personalității umane care exprimă și explică original, unic și irepetabil felul/modul de manifestare la fiecare.

Comunicarea înseamnă schimburi de comportamente, conduite, cunoștințe, imagini, gesturi care trebuie să aibă un sens și o semnificație. Astfel, rezidă o varietate a tipurilor de comunicare, de la comunicarea culturală până la comunicarea pedagogică, de la comunicarea simbolică până la comunicarea verbală, de la comunicarea ierarhică până la comunicarea reciprocă, de la comunicarea cu ceilalți până la limbajul interior

Orice formă de comunicare interumană este dependentă de situații și poate fi bruiată de anumiți factori perturbatori. S-au realizat numeroase studii care arată ca există diferite tipuri de factori perturbatori ca bariere de infrastructură (exprimă posibilitățile desfășurării concrete), de structură (reprezintă realitatea desfășurării fenomenelor comunicaționale și pot fi lingvistice sau extralingvistice) și de suprastructură informațională (rezultatul tehnicizării, numite și bariere de acces) sau, după alți cercetători clasifică barierele informaționale astfel: lingvistice, geografice, politice, de vârstă, istorie, socio-profesionale, profesionale, organizatorice.

Nevoia și necesitatea/posibilitatea de comunicare sunt atribuite oamenilor. Utilizând întregul alai de cuvinte care formează paradigma ideii de comunicare (informație, mesaj, emițător, receptor, cod, sistem, creativitate etc.) se poate constata că acestea implică o relație între doi destinatari, între două realități, care își asumă roluri și legături reciproce. Comunicarea înseamnă schimburi de comportamente, conduite, cunoștințe, imagini, gesturi care trebuie să aibă un sens și o semnificație.

În comunicarea intrafamilială are loc cel, puțin în primii ani de viață, un tumult de informații pe care copilul le primește și pe care le ia ca valori aproape pe întreg parcursul vieții prșcolare și școlare, parinții, în special mama, dar mai nou și educatoarea de la grădiniță fiind cele care impun ritmul și modelul comunicării, textura și finețea cu nuanțele lui. Și de aici pot apărea diverse blocaje care pot fi depășite printr-o *educație a comunicării*. Acesta presupune instituirea/implementarea unei noi strategii a comunicării, care înseamnă:

- favorizarea autocunoașterii prin resursele de comunicare;
- familiarizarea cu toate formele procesului de comunicare;
- descoperirea disponibilităților personale latente;
- activarea aptitudinilor de comunicare;
- descoperirea resurselor de comunicare ale celorlalți;
- folosirea optimă a multiplelor canale de emițere și receptare ;
- valorizarea comunicării integrale etc.

Dar e important să vedem dacă blocajele de natură personală, cum ar fi capacitatea de a-l asculta pe cel de lângă noi se poate învăța încă din copilărie. Cu toții avem tendința de a fi pseudo-ascultători din când în când. Acest lucru este cu siguranță util, pentru că energia noastră este limitată. În probleme importante însă, este bine să ne ascultăm interlocutorul, încercând să eliminăm blocajele.

Apăre aici o altă problemă, un alt blocaj care este comparația. Avem tendința de mici ca, în loc să-l ascultăm pe partenerul nostru de discuție, să ne comparăm cu el, să încercăm să stabilim cine e mai competent, cine are mai multă dreptate, cine a greșit sau cât de jigniți ne simțim. Mesajul celuilalt ne trece astfel pe lângă ureche, simțindu –ne superiori, de cele mai multe ori nejustificat.

Tendința exagerată încă din copilărie de a vedea dincolo de vorbele partenerului pentru a afla ceea ce gândește sau urmărește cu adevărat, de a interpreta și de a analiza în detaliu vorbele, tonul, gesturile sau privirea celuilalt ne împiedică să înțelegem cu adevărat ceea ce interlocutorul tocmai ne comunica.

Nevoia de a avea întotdeauna dreptate ne închide la critici și la sugestii poate utile. Nu mai ascultăm ceea ce ne comunică interlocutorul. Contestarea, nerăbdarea de a-l contrazice, de a ne manifesta opoziția,

ne determină să nu mai ascultăm restul ideilor expuse. Cei care au convingeri foarte puternice sau care au tendința de a contesta autoritatea celuilalt sunt cei mai predispuși pentru acest tip de blocaj, iar la copii acest tip de manifestare este întărit de exemplele din jur.

O modalitate de deschidere a comunicării, chiar și pentru subiectele care sunt potențial conflictuale, este folosirea limbajului responsabilității, ca formă de comunicare prin care îți exprimi propriile opinii și emoții fără să ataci interlocutorul. Este o modalitate de evitare a criticii, a etichetării, a moralizării, focalizând conversația asupra comportamentului și nu asupra persoanei. (ex: „M-a deranjat foarte tare...”, și nu formulări ca „Uite ce am pățit din cauză că tu ai ...”). Mesajele responsabilității comunicate pe un ton nervos, devin mesaje negative. Acestea învinovătesc copilul, îl critică și omit mesajul care ar trebui să indice responsabilitatea lui pentru a schimba ceea ce a făcut. Tonul mesajelor negative dă dovadă de lipsă de respect pentru cel căruia îi este adresată afirmația.

Atât familia, cât cadrul didactic trebuie să evite comunicarea evaluativă și să se îndrepte spre cea descriptivă. De asemenea, el trebuie să evite mesajele de control a interlocutorului prin oferirea de soluții și sfaturi și să dezvolte o comunicare orientată spre problemă, care îl ajută pe copil să identifice alternativele problemei sale fără a-i impune soluția. Nu trebuie să încercăm să manipulăm copilul în comunicare, ci trebuie să-i permitem să-și exprime spontan opiniile personale.

Atitudinea de superioritate determină formarea unor relații defectuoase în comunicare și încurajează dezvoltarea conflictelor. Membrii familiei și cadrul didactic nu trebuie să adopte o atitudine de neutralitate față de copil, ci să încerce să cunoască și să înțeleagă în profunzime și din plan mai apropiat, mai cald, interesele lor, dificultățile și problemele cu care se confruntă, fie cele legate de școală, fie de ordin personal, extrașcolar. Sensibilitatea și capacitatea de empatie, dragostea pentru copil, își aduc o contribuție majoră în comunicarea eficientă în toate formele ei.

BIBLIOGRAFIE:

- Miron Ionescu „Educația și dinamica ei”, Ed. Tribuna Învățământului, București, 1998,
Maria Cornelia Bârliba, *Paradigmele comunicării*, București: Ed. Științifică și Enciclopedică, 1987,
Nicki, Stanton. *Comunicarea*. București: Societatea Știință și Tehnică, 1995,
Ioan Neacșu „Metode și tehnici de învățare eficientă”, Ed. Minerva, București, 1990,

EDUCAȚIA COPILULUI ÎN FAMILIE

Cei șapte ani de acasă Bonciu Daniela

"Cei șapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor. Familia, în orice societate, joacă rolul cel mai important în formarea, dezvoltarea și socializarea copilului deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile sale psihologice și sociale, și totodată împlinite etapele întregului său ciclu de creștere și dezvoltare, astfel fiind primul său intermediar în relațiile cu societatea. De asemenea, constituie matricea care îi imprimă primele și cele mai importante trăsături caracteriale și morale. Privită ca nucleu social, familia este prima care influențează dezvoltarea copilului deoarece își pune amprenta pe întreaga sa personalitate iar trăinicia edificiului depinde de calitatea temeliei. În altă ordine de idei, rolul familiei este acela de a pregăti copilul pentru viață oferindu-i cel mai potrivit cadru în care să își formeze principalele deprinderi, pentru transmiterea principalelor cunoștințe asupra realității.

Familia reprezintă pentru copil structura socio-afectivă securizantă, principala structură protectoare, oricând și întotdeauna primitoare absolut necesară existenței lui. În familie copilul are parte de primele lecții de viață, părinții sunt cei care îi oferă un prim model de învățare pentru formarea primelor principii de viață.

Cei șapte ani de acasă sunt foarte importanți pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere.

Putem afirma ca "cei șapte ani de acasă" reprezintă o imagine a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Expresia celor "șapte ani de acasă", pe care omul îi are sau nu-i are, reflectă tocmai importanța pe care perioada preșcolară (3-6/7ani) o are în evoluția psihică a copilului.

În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o reorganizare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea

copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Ce trebuie să știe un copil „de acasă”? Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune „bună ziua”, „te rog”, „mulțumesc”, „la revedere”, iar copilul învață prin imitație.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin, dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Între factorii educației familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece în ordinea firească a lucrurilor educația începe din familie motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „în familie și pe genunchi mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume - omul de caracter”.

Bibliografie:

- www.didactic.ro
- www.scribd.com
- Elena Bonchis, Familia și rolul ei în educarea copilului, editura Polirom, 2011
- Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
- Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

IMPORTANȚA EVALUĂRII ÎNȚIALE : METODE ȘI TEHNICI

Prof. Bondar Delia
Școala Gimnazială Nr.1 Tărian
Educație fizică și sport, cls.a VIII-a

Evaluarea reprezintă o componentă stabilă a procesului de învățământ, având preponderent un rol reglator atât pentru activitatea de instruire a elevilor, cât și pentru îmbunătățirea strategiilor didactice.

Formele evaluării.

1. Evaluarea predicativă (inițială)

Se realizează pentru elevii și clasele începutului de ciclu sau la clasele unde profesorul predă pentru prima oară și nu beneficiază de rezultatele testărilor din anul precedent, care să-i permită cunoașterea posibilităților colectivului de elevi. Această formă de evaluare se poate realiza, pentru o parte din probe la începutul anului școlar (alergarea de viteză, alergarea de rezistență), iar pentru probele care vor intra în sistemul de notare, înaintea primului grupaj tematic de lecții planificat. Rezultatele testelor vor fi valorificate în elaborarea sistemului de planificare (număr și durata unităților de învățare, a mijloacelor de acțiune și a nivelului de exigente), care poate modifica scara de notare a elevilor stabilită inițial de profesor.

2. Evaluarea continuă (curentă)

Se face prin verificări sistematice pe parcursul programului de instruire, pe secvențe mai mici (în fiecare lecție sau la finalul unui grupaj tematic de lecții), având drept scop cunoașterea gradului de însușire de către elevi a materiei predate sau aprecierea modului în care s-a realizat un grupaj de lecții, când și după caz, se finalizează cu notare. Utilitatea evaluării curente și valorificarea ei se regăsesc în analiza pe care o face profesorul, privind modul de organizare, a metodelor și sistemelor de activități din etapele următoare. Note curente nu se pot acorda elevilor pentru frecvență, indisciplină sau lipsa de echipament.

3. Evaluarea sumativă (finală)

Acest tip de evaluare se utilizează la probele de control care necesită o perioadă mai lungă de pregătire și cu un grad ridicat de dificultate, cum sunt alergarea de rezistență, jocul sportiv. Se finalizează de regulă cu notarea elevilor.

Metode de evaluare.

1. Metode de verificare

Trecerea probelor de motricitate prevăzute de "sistemul național școlar de evaluare la disciplina Educație Fizică și Sport.", aplicat și în funcție de opțiunile profesorului și elevilor, privind probele prevăzute;

Trecerea unor probe de motricitate, stabilite de fiecare profesor pentru orele din C.D.S., conform principiului autonomiei;

Trecerea unor probe de cunoștințe teoretice de specialitate (la clasele cu profil de educație fizică);

Măsurarea unor indici de dezvoltare fizică;

Executarea unor deprinderi și priceperi motrice, în condiții anologice (asemănătoare) probei sau activității respective;

Executarea unor deprinderi și priceperi motrice în condiții concrete de concurs;

Îndeplinirea de elevi a unor sarcini speciale organizatorice sau metodicodidactice, conducerea unor verigi din lecție, arbitraj, conducerea gimnasticii zilnice, conducerea recreației organizate, aducerea unor materiale din vestiare;

Observarea curentă a elevilor și înregistrarea datelor observației (reacție la efort, atitudini, comportamente în ansamblu și în situații deosebite).

2. Metode de apreciere și notare .

Metoda aprecierii verbale, atunci când aprecierea este însoțită permanent de acordarea unor note

Aprecierea și notarea pe baza unor norme (baremuri) prestabilite la nivel național sau local. Se mai numește metoda absolută și se aplică la unele probe pentru calitățile motrice;

Aprecierea și notarea prin comparație (metoda relativă). Comparația se face la nivel de clasă; profesorul așază în ordine rezultatele și face scalarea acestora pe intervale corespunzătoare . Este eficientă dacă există doar un rând de clase;

Progresul individual se calculează indicele de progres în funcție de valoarea performanțională inițială și finală;

Nivelul de execuție tehnică sau tactică a deprinderilor și priceperilor motrice în condiții de exersare parțială sau globală. Depinde de competența profesională a profesorului;

Aprecierea și notarea în funcție de modul în care elevii îndeplinesc unele sarcini organizatorice sau metodico-didactice.

Cei șapte ani de acasă...

Böndi Mohácsi Júlia Judith

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială - sintetizează psihologul.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilării toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

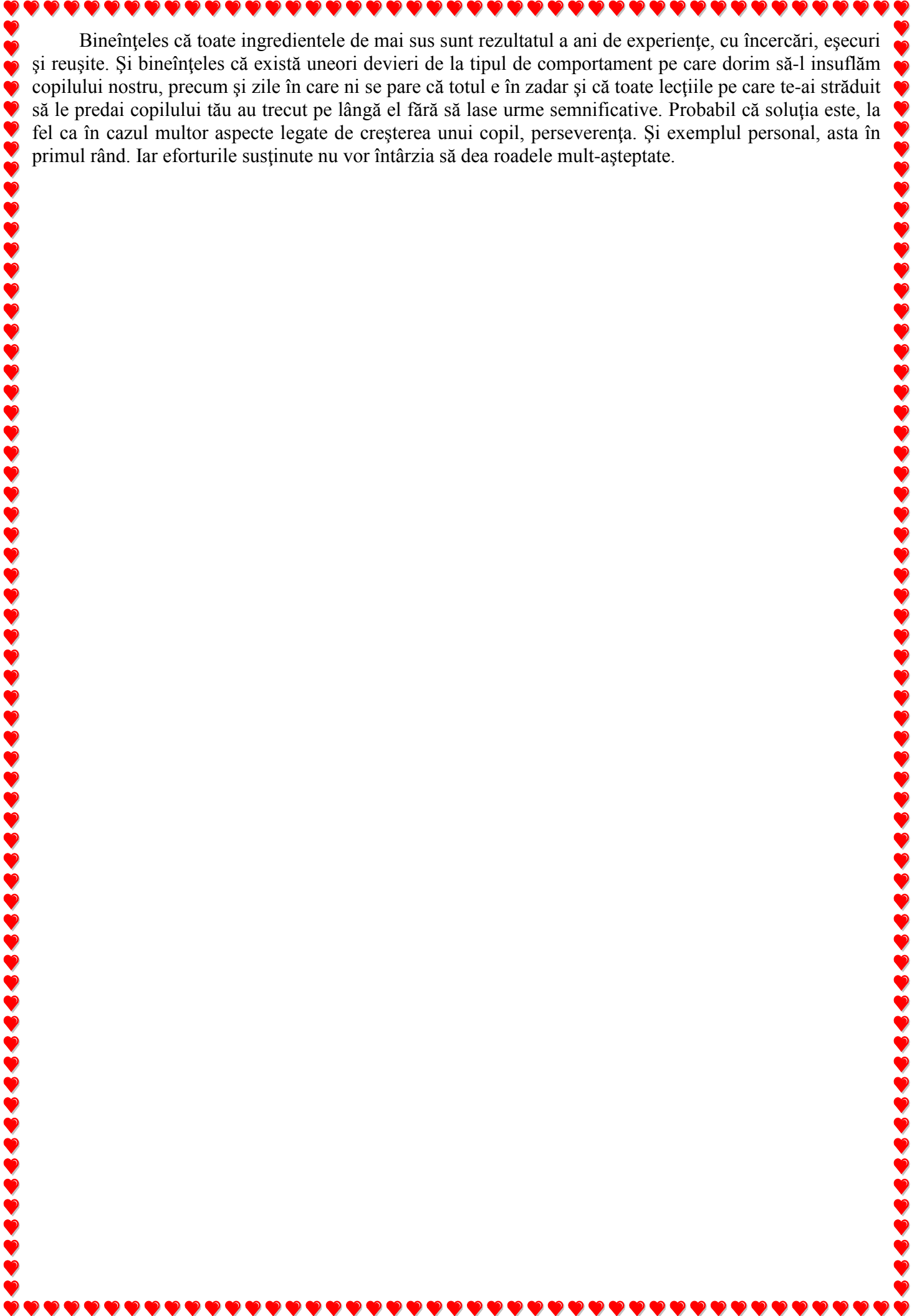
Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Educația parentală susținută de școală

Prof. biologie Bordea Gina
Liceul „Simion Mehedinți” – Vidra, Vrancea

Pedagogia este știința care studiază fenomenul educațional cu toate implicațiile sale asupra formării personalității umane în vederea integrării sale în viața socială. Urmărind integrarea omului în societate, educația se preocupă, în aceeași măsură, de formarea personalității care va permite fiecărui om să asimileze în mod creator realizările sociale. Atât educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Am putea spune din tot sufletul că indiferența familiei față de însușirea de către propriul copil al unor valori morale, pozitive, este de asemenea o crimă. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește.

De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia. Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. Climatul educațional familial cuprinde ansamblul de stări psihice, modurile de relaționare interpersonală, atitudini ce caracterizează grupul familial o perioadă mare de timp. Acest climat poate fi pozitiv sau negativ. Copilul are nevoie acasă de un mediu de viață în care să se simtă în siguranță. Într-un climat educativ bun părinții sunt calmi în raporturile cu copiii, fără a le satisface orice capriciu. Copilul simte că părinții se ocupă de el, că sunt interesați de necazurile și problemele lui. Familia este un cadru ferm de disciplină, în care și copiii și părinții împărtășesc același nivel de exigență. Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații. Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Pornim de la premisa că toți părinții își iubesc copii, însă forma de manifestare a fiecăruia este diferită și mascată de forme personale de exprimare. Valorizarea copiilor și încrederea în forțele proprii sunt interdependente și se realizează în familie. Optimizând relațiile dintre părinți și copii vom da valoare relațiilor din interiorul familiei și părinților, ca persoane. Un părinte care va ști cum să răspundă nevoilor copilului, își va dezvolta încrederea în sine și va avea o deschidere mai mare înspre copil.

Statutul familiei ca prim educator al copilului reprezintă un factor important în stabilirea parteneriatului între grădiniță și familie. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia în spațiul în care copilul se află separat de părinții săi. Eforturile depuse de părinți și educatori trebuie să se bazeze pe un schimb bogat de informații, de experiențe și pe colaborare în asigurarea celor mai bune condiții de creștere și dezvoltare ale copiilor.

Prin educația primită „acasă” un copil trebuie să aibă dezvoltat un anumit grad de autonomie, un nivel rezonabil de politețe, un limbaj dezvoltat care să îi permită să comunice, un grad de dezvoltare emoțional care să îi dea posibilitatea de a-și controla fricile, emoțiile și capacitatea de relaționare socială. Unele din însușirile dobândite în acești primi ani de viață devin stabile pentru tot restul vieții pot fi: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, etc. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de-acasă”. Altele influențează dezvoltarea de mai târziu - un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Un elev fără „cei șapte ani de-acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5-6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții doresc dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia.

Pentru buna dezvoltare a copilului, pentru formarea unei personalități armonioase, căldura căminului părintesc, afecțiunea părinților, înțelegerea familială sunt esențiale. În creșterea, educarea și formarea acestuia este nevoie de mult tact, de o îmbinare corectă a înțelegerii și afecțiunii cu autoritatea părintească, astfel încât să lucreze disciplinat, dar cu plăcere, iubindu-și părinții și respectându-și profesorii.

Bibliografie

1. **Anghelescu Carmen, 1989** - „*Zi de zi cu copilul meu (elemente practice de psihologie a copilului)*”, Editura Medicală, București.
2. **Stoica, Marin, 2002** - „*Pedagogie și psihologie pentru examenele de definitivare și grade didactice*”, Editura Gheorghe Alexandru, Craiova.
3. **Vrăsmaș Ecaterina Adina, 2002** - „*Consilierea și educația părinților*”, Editura Aramis, București.

PROIECT EDUCAȚIONAL NAȚIONAL:
„Cei șapte ani de acasă!”
„Din suflet, pentru mama!”
AUTORUL LUCRĂRII: Bordei Nicoleta
SPECIALITATEA: Prof. inv. primar
UNITATEA ȘCOLARĂ: Școala Gimnazială Nr. 150, București
TITLUL LUCRĂRII: “Rolul mamei în educația copilului mic”

De la început, **femeia** a fost investită cu cea mai înaltă și mai mare misiune, de a naște, crește și educa pe copiii săi, viitori membri ai familiei și ai societății.

Pentru a se dezvolta, copilul are nevoie să crească într-un mediu de viață bun.

Principalul element al mediului copilului, în primii ani de viață, este mama.

Dacă mama îi oferă bebelușului în primele luni de viață o bună adaptare la nevoi, un cadru stabil și securizant, dacă este „*suficient de bună*”, traseul vieții îi va fi mai puțin perturbat de reacțiile pe care le poate avea la ce se întâmplă în exteriorul lui.

O proastă ajustare a mamei la nevoile copilului, o îngrijire primară nesigură, marchează individul pentru toată viața, conducând la o fragilitate a identității, la construirea unei slabe stime de sine.

O mamă *suficient de bună* este mama care asigură copilului îngrijirea, atenția și afectivitatea necesare unei bune dezvoltări. Conceptul a fost definit de Donald Winnicott, care a considerat că o mamă suficient de bună este aceea mamă care este suficient de atentă pentru a-l asigura pe copil și a-i permite să crească în voie, fiind în măsură să-i acorde independența necesară dezvoltării.

Femeia ca mama are datoria de a începe **educația copiilor** și de a-i îndruma pe calea cea bună, pe care să o urmeze în viață. Privirea, surasul și glasul mamei vor fi razele care patrund inteligența copilului, care-i dezvoltă simțămintele, care-i luminează conștiința și care vor planta în inimă sămânța virtuții. Sfânta misiune de a naște, crește și forma pe om obligă pe părinți, dar în special pe femeie ca mama, la o serioasă cultivare a inimii copiilor prin dezvoltarea sentimentului moral și național, căci nimic nu ridică pe om mai presus de celelalte creaturi ca aceste sentimente. În general, numai o educație cât de bună a facultăților fizice și intelectuale nu-i de ajuns pentru ca omul să fie pe deplin luminat, instruit și format. Fără o cultivare a voinței, care e temelie modulului sau de a gândi și a lucra, omul nu poate fi desăvârșit.

În **natura omenească** chiar din pruncie predomină o fatală aplicare spre rău, destul de delicată și primejdioasă, de aceea se impune chiar din cea mai fragedă copilărie, mama să fie cu cea mai mare băgare de seamă în sacra menire de a educa.

Parinții și în mod special mama trebuie să știe ca manierele, exemplele și faptele din căminul conjugal sunt cele dintâi și cele mai puternice simțăminte ce să întipăresc în mintea și sufletul copiilor lor.

În primul rând, mama - ca stăpână a casniciei - trebuie să se îngrijească de **sustinerea și dezvoltarea** virtuții moralității și bunele moravuri ca mai târziu sămânța raului și a viciului înrădăcinate în copil să nu-i amărăască bătrănetile.

Mama, la fel și tata, trebuie să se **ferească** de a savarsii fapte necuviincioase și a spune vorbe urate, dureroase, în fața copiilor lor. Mai târziu, aceștia îi pot imita și vor crea multe probleme. Părinții trebuie să-și ferească pe copii de tot raul ce ar putea să incoltească în frageda inimă a copiilor.

Copiii trebuie să fie educați în **spiritul virtuții**, căci aceasta face pe om apt pentru tot ceea ce e bine și frumos. Numai virtuțile morale practicate în casa părintească și insuflăte prin dragostea mamei fac pe copii destoinici în a putea rezista în contra relelor și doritori după prudență, dreptate și cumpătate.

Dragostea maternă este prima formă de afectivitate pe care o percepe copilul. De ea depinde întreaga influență nedefinită, subtilă, pe care mama o are asupra copilului și prin care ea îl modelează, îl educa. Din dorința de a nu-și supăra mama, de a nu pierde dragostea ei, copilul este gata să se supună, să accepte anumite reguli de comportare. De aceea, de modul cum mama știe să folosească frânele dragostei, depinde și influența lui educativă.

Relațiile mama-copil sunt strâns legate de celelalte relații intrafamiliale. În cazul unei stări afective normale între soți, dragostea mamei pentru copil devine, prin compensație, captativă, prelungind starea de dependență a copilului printr-o fixație exagerată.

Pentru copil, mama reprezinta termenul de referinta al celor dintai raporturi pe care el le statorniceste cu viata si cu lumea. Si din legatura absolut unica a copilului cu mama se vor desprinde treptat cele doua realitati: pe de o parte, propria fiinta, iar pe de alta parte, mama. Cu ajutorul mamei, copilul descopera lumea din imediata lui apropiere si sub protectia ei capata inteles fiecare lucru, mama apare ca initiatoare pentru viata, la inceput pe plan emotional si afectiv, apoi intelectual si cultural.

Aceasta functie initiatoare a mamei comporta si alte aspecte: mai intai mama este prima autoritate cu care se confrunta copilul. Pentru a pastra dragostea mamei, copilul va invata primele reguli si obligatii, isi va impune renuntari si restrictii, primele forme ale moralei.

In al doilea rand, relatia cu mama este prima relatie a copilului fiind important din acest punct de vedere tonalitatea acestei prime legaturi. Si aceasta pentru ca relatiile sale viitoare, fata de alte persoane vor aparea ca un ecou al acestei prime relatii.

Cea dintai indatorire a mamei este de a sadi in constiinta copilului sentimentul comuniunii sociale, cultivandu-i ideea fundamentala ca traieste intr-o lume in care nu este altceva decat un om intre oameni. Sunt destui copii care, neprimind de la mamele lor aceasta idee, ignora faptul ca au semeni. Printre acestia se numara indeosebi orfanii si copii ilegitari. Copii lipsiti, de obicei, de simtul vietii sociale cresc fara a se orienta in societate. Absenta simtului social ii caracterizeaza si pe copiii sluti, pe cei nedoriti si pe cei infirmi.

Daca mama (parintii, in general) nu-si indeplineste functia de a-i forma pe copii in perspectiva integrarii sociale, atunci rolul acesteia trebuie asumat de gradinita de copii sau de scoala, care are de corectat greselile comise de familie in formarea viitorilor adulti si membri egali ai societatii.

Un alt rol al mamei este acela de consolidare a sentimentului sigurantei pentru copil. Modul cum isi va indeplini rolul de agent securizant, de initiator, de ghid si de model va influenta intreaga personalitate a copilului. Mama este o mediatoare indispensabila pentru viata; ea este aceea care trebuie sa cultive sentimentul de comuniune, sa-l calauzeasca si sa-l orienteze catre ceilalti. .

Cei șapte ani de acasă!

Educatoare: Bordianu Ștefania
Grădinița Nr.189

“Copilăria este lumea miracolului și a magiei. Copilăria se termină în momentul în care lucrurile încetează să mai fie uluitoare. Atunci când lumea îți dă senzație de deja vu, când ești rodat de existență, devii adult”. – (Eugen Ionescu)

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-Dicționar de simboluri).

Familia, prima școală a vieții, este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi dar și primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial. Ca primă verigă a sistemului educative, familia are responsabilități clare și diverse.

Întrebarea care se pune este, dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Realitatea ne-a dovedit că nu toate familiile sunt dispuse să-și îndeplinească consecvent responsabilitățile educative față de copii, acuzând lipsa de timp, grijile vieții zilnice, minimalizând rolul de factor educative. Altor familii, deși doresc să asigure educația corespunzătoare copiilor, le lipsesc pregătirea psihopedagogică, experiența.

Colaborarea părinți-educatoare este o condiție fundamental pentru asigurarea unei dezvoltări psihice a copilului, principalul aspect al acestui tip de relație constând în consensul educativ. Unitatea cerințelor educative solicitate de cele două părți implicate, nu poate exista decât în momentul în care părintele este convins că atât el, cât și educatoarea au un țel comun: binele copilului.

Școala și familia sunt cei doi poli de rezistență ai educației, care constituie prin mijloace specifice la formarea tineretului.

Părinții se străduiesc să fie cât mai buni cu copiii lor. Muncesc pentru a reuși să le ofere celor mici, ceea ce poate lor, le-a lipsit. Se constată uneori, însă, un ușor dezechilibru între ceea ce părinții oferă copiilor și nevoile reale ale acestora, nevoi de comunicare, afecțiune și siguranță.

Părinții fac totul pentru a-i educa pe cei mici, atât cum știu și cât pot de bine. Acest totul semnifică pentru fiecare părinte altceva. Adultul își construiește o strategie educativă pe măsură ce copilul său crește, strategie care fie se aseamănă cu cea adoptată în copilărie de părinții lui, fie este opusă acesteia. Această practică educativă este dependentă de nivelul de cunoștințe al părintelui, de atitudinile și convingerile sale, de concepția acestuia despre lume și viață.

Stilul parental adoptat în educația copilului își pune amprenta asupra dezvoltării psihice a acestuia, principalele domenii comportamentale care o definesc fiind cel cognitiv și social-afectiv. Este adevărat că vorbind despre interacțiunea părinți-copii avem în vedere atât influențele părinților asupra copiilor, cât și ale copiilor asupra părinților. Influențele exercitate de ambele părți pot lua forma unei spirale relaționale a cărei continuitate depinde însă de eficiența stilului educativ parental. Este unul din factorii care influențează calitatea interacțiunii părinte-copil.

Cunoscându-se și demonstrându-se care sunt consecințele adoptării unui anumit parental se poate interveni în vederea formării și chiar a educării părinților. Astfel, pentru optimizarea relației părinte-copil, se promovează ideea unui stil parental adecvat, precum și cea ameliorării efectelor practicării unui stil parental nepotrivit.

Intervenția timpurie în relația părinte-copil, în sensul eficientizării acesteia, poate preîntâmpina apariția unor probleme de dezvoltare psihică, de adaptare la mediul social, în relaționarea cu ceilalți care cu greu, sau care poate chiar deloc, mai pot fi rezolvate odată cu trecerea timpului.

Oricât de greu de crezut ar părea pentru unii, educația dată de părinți copiilor influențează enorm viața acestora care vor deveni adolescenți, tineri, adulți. Și nu atât conținutul educației, cât mai ales maniera de realizare a acesteia. Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine.

Familia este instituția primordială unde copilul dobândește cea dintâi școală a vieții.

Alături de influențele educative ale familiei, vin și cele ale instituțiilor preșcolare. Cadrul grădiniței depășește orizontul restrâns al familiei și pune în fața copiilor cerințe noi., mult deosebite față de cele din familie și, mai ales, de cele din antepreșcolaritate. Grădinița îi prilejuiește noi interacțiuni, cele cu

educatoarea fiind cu totul deosebite. Educatoarea este cea care organizează activități variate și interesante, comunicându-le și învățându-i lucruri deosebite. Copiii înșiși încarcă de semnificații deosebite relațiile cu educatoarea, influența ei dominând spațiul grădiniței și extinzându-se în cel familial. Tot mediul grădiniței permite ca jocul să atingă apogeul, acesta fiind îmbogățit și diversificat în chip deosebit.

Comparând stadiul anterior cu preșcolăritatea, se precizează că, dacă antepreșcolăritatea a fost perioada expansiunii subiective, preșcolăritatea este perioada descoperirii realității fizice, a realității umane și, mai ales, perioada autodescoperirii.

Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Borgovan Anamaria
G.P.N. RUSCA, SUCEAVA

În familie copilul poate să-și investească toate resursele emoționale, să învețe să și le controleze pentru că asigurarea unui mediu afectiv va constitui garanția pentru o dezvoltare armonioasă.

Familia îndeplinește două funcții generale, ce variază sub aspectul practic de-a lungul istoriei și anume asigurarea confortului prin satisfacerea nevoilor tuturor membrilor familiei și creșterea noilor generații.

Sintagma „cei șapte ani de acasă” se referă la educația pe care copilul o primește de la părinți, la un copil bine-crescut, mai precis la dobândirea unor bune deprinderi și anume: deprinderi igienico-sanitare (de autoservire); deprinderi de comportare civilizată și de politețe și deprinderi de ordine și curățenie.

Nu voi face referire însă la aceste deprinderi, cu care toți copiii vin în comunitate, ci mă voi opri asupra „meseriei”, de părinte care trece dincolo de aceste deprinderi pur și simple.

„Meseria”, de părinte este una dintre cele mai dificile, deoarece nu există școală pentru așa ceva. Există doar regulile nescrise ale iubirii părintești și ale atașamentului față de copil care tocmai a apărut în viața ta. Abraham Lincoln spune că „viitorul lumii se află în mâinile oamenilor care vor ieși din copiii noștri.”

În familie, copilul învață limbajul și comportamentul social, își formează caracterul, aptitudinile, sentimentele.

Părintele bun sau părintele ideal este acea persoană care își înțelege copilul, îl ascultă cu interes, îl ajută, îi oferă sfaturi, dar și exemple demne de urmat în viață și le oferă posibilitatea de a se afirma și desfășura.

Respectul reciproc este una dintre condițiile cerute de o creștere armonioasă și sănătoasă a copilului și a relației părinte-copil.

Cei 7 ani de acasă, dar și ce urmează după, se poate asemăna cu un spectacol în care rolurile se schimbă mereu. În faza de debut când copilul încearcă să se integreze în lumea reală, el este un „spectator”, extrem de atent la exemplul oferit de părinți. De aceea „actorii”, trebuie să fie adevărate modele de corectitudine, întrucât la această vârstă educația se realizează prin puterea exemplului. La un moment dat, rolurile se schimbă: copilul este „actorul”, iar părinții se transformă în „spectatori”, atenți și discreți, care participă doar atunci când sunt solicitați.

„Spectacolul vieții”, are în rolurile principale aceiași actori, părinți și copii, dar apar multe roluri secundare, prilej cu care intră în scenă alte personaje, care într-un fel sau altul, vor contribui la desăvârșirea formării viitorului adult: profesorii, prietenii, comunitatea etc.

De neajunsurile copiilor și de problemele cu care aceștia se confruntă sau pe care le cauzează sunt răspunzători părinții. Cu alte cuvinte, „cei șapte ani de acasă”, sintagma pe care o auzim frecvent invocată în diverse situații în care este implicat un copil, a devenit un leitmotiv al argumentării comportamentului indezirabil manifestat de aceștia. Când copiii eșuează în școli sau renunță fără speranță, profesorii, membrii comunității pretind că tot părinții sunt de vină.

Așadar, rolul de părinte este esențial în dezvoltarea adultului de mâine, în dobândirea, păstrarea și ducerea pe mai departe a valorilor, tradițiilor, obiceiurilor, a bunelor practici etc.

„Părinții care-și sărută copilul, îl laudă și-l stimulează să gândească încă de mic, nu riscă să-i îndepărteze și să piardă respectul lor. Nu trebuie să ne fie teamă că ne pierdem autoritatea, trebuie să ne fie teamă că ne pierdem copilul” spune Augusto Curry.

Cei șapte ani de acasă

Borgovan Corina

Pentru a cunoaște sufletul copilului, trebuie să se înlocuiască analiza capacităților lui intelectuale, cu observații și experiențe referitoare la avânturile realizării din activitatea și viața lui.

Activitatea educativă trebuie să fie realizată atât în grădinițe și școli, cât și de către familie, pe acest drum plin de răspundere. Educația în cadrul instituțiilor școlare are nevoie de sprijinul conștient și constant și de colaborarea părinților. Trebuie să existe o sincronizare perfectă între îndrumările și cerințele primite în școală și cele date în familie, sincronizare dată numai de menținerea unui contact permanent cu școala. Educația dată în grădiniță se dovedește inefficientă, o muncă irosită și ineficace, dacă familia este ostilă și indiferentă la tot ceea ce se întreprinde în instituțiile școlare.

De obicei, părinții sunt preocupați de problema asigurării unei creșteri, îngrijiri și educații cât mai alese pentru copiii lor, în măsură să le favorizeze o bună dezvoltare fizică, psihică și intelectuală. Fiecare părinte își dorește să aibă copilul cel mai frumos, sănătos și inteligent, cel mai dotat, rezistent și armonios dezvoltat.

O familie în cadrul căreia domnește respectul între membrii ei, armonia, frământări și neliniști firești, va oferi copilului o bază afectivă solidă, siguranță și încredere. O familie dezintegrată, lipsită de fecunditate și încredere, este traumatizantă pentru copil, îl va face să privească totul cu teamă, neîncredere și suspiciune. Primele reacții de neadaptare, justificate de conștiința de a fi frustrat, se nasc în asemenea climat de dezechilibru, de tensiune și conflicte familiale.

Trebuie să existe o atmosferă a vieții de familie limpede și calmă, susținută de reguli ferme, raționale, însoțite de blândețe și răbdare. O atmosferă în care nu este loc de gânduri și fapte ascunse ci numai pentru acțiuni cinstită, v duce la dezvoltarea unui copil cu respect față de instituțiile școlare, de colegi și față de oameni, deoarece familia constituie cea mai veche instituție creată de om de-a lungul existenței sale și primul factor care contribuie la structura comportamentelor de bază ale personalității copilului.

Copilul nu este influențat atât de sfaturi, cât de exemplele pe care le constată la familia sa, legătura dintre părinți, dintre părinți și copil. Bunul simț primează și nu-l poate înlocui nicio pedagogie.

Familia, ca primul grup cu care ia contact copilul, rămâne reperul permanent și fundamental în condiția indivizilor în manifestarea unor atitudini civice, moral-comportamentale.

SĂ CONSTRUIM ÎMPREUNĂ CEI 7 ANI... DE-ACASĂ

Profesor în învățământul preșcolar, BORGOVAN MARIA
Școala Gimnazială Dorna Arini, G. P. N. Dorna Arini, localitatea Dorna Arini,
județul Suceava

Construcția celor 7 ani de acasă este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri. Atunci când construim împreună trebuie să fim conștienți de importanța fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine suntem „noi” și cine suntem fiecare dintre noi, ce știm să facem și ce putem face fiecare, pentru a reuși să facem împreună.

Mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai vieții, se dezvoltă și se formează pentru viață i-l oferă familia, cu rol central în asigurarea dezvoltării copilului.

Părinții sunt primii educatori din viața copilului, fapt recunoscut în pedagogie încă de la Komenschi, care considera că educația primită de copil până la vârsta de șase ani, în primul rând de la mama sa, este determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară.

Principiile dezvoltării copilului:

- Dezvoltarea este secvențială: în fiecare domeniu de dezvoltare există etape care se succed într-o anumită ordine; atunci când un copil sare peste anumiți pași, înseamnă că el are un nivel al abilităților care îi permite să treacă la pasul următor;

- Un domeniu de dezvoltare le influențează pe celelalte: orice achiziție dintr-un domeniu de dezvoltare le susține pe celelalte; copilul care are abilitatea fizică de a ține creionul în mână va putea desena o floare, pe care o va numi și astfel își va dezvolta limbajul, va vorbi despre aceasta cu părinții lui, se va simți important pentru reușita sa;

- Copiii au ritmuri de dezvoltare diferite: unii copii par să fie „înaintea” altora, vorbind mai repede, mergând mai repede; la o anumită vârstă copiii sunt la fel de performanți în ceea ce privește atât domeniul motricității, cât și cel al dezvoltării limbajului;

- Dezvoltarea se desfășoară de la simplu la complex: fiecare etapă presupune învățarea unor abilități, majoritatea comportamentelor nou învățate fiind mai complexe decât precedentele și presupunând un alt grad de precizie;

- Modul de dezvoltare individuală depinde de caracteristicile înnăscute, dar și de mediu: copiii se nasc cu posibilități de a deprinde diferite abilități în toate domeniile de dezvoltare, însă au nevoie de interacțiunea cu mediul său pentru a activa aceste deprinderi.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele oferite de părinți constituie primul model social cu influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Când vorbim de bune practici în asumarea parentalității există câteva repere generale care trebuiesc urmărite și care se reflectă în dezvoltarea copilului, în forma de manifestare a acestuia, în obiceiurile pe care le are, în tipurile de interacțiuni pe care le stabilește, în modul în care copilul face față situațiilor problematice, în inițiativele pe care le are.

Valori ale relațiilor parentale de calitate: căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă.

Dezvoltarea integrată a copilului se află în dependență cu respectarea nevoilor specifice ale copilului:

- Nevoia de securitate afectivă, care constituie baza autonomiei în procesul de asumare a independenței copilului;

- Nevoia de diferențiere, de recunoaștere a identității copilului, construirea imaginii de sine, care se stabilește doar în măsura în care el experimentează;

- Nevoia de explorare, de stăpânire a mediului, în contextul în care nevoile afective și de diferențiere sunt satisfăcute.

Familia este o sursă principală de informații privind relațiile interpersonale dintre membrii acesteia, așteptările privind educația copilului, stilul educațional, autoritatea părinților și metodele educative folosite, valorile promovate, climatul educațional, responsabilitățile pe care copilul le îndeplinește, etc.

Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

În elaborarea programului de zi cu zi a copilului este bine:

- să respectăm nevoile copilului în funcție de vârstă și de particularitățile individuale ale acestuia (dezvoltarea tipică sau atipică, interesele sale exprimate sau observate);

- să oferim copilului oportunități de experimentare și învățare permanentă, pentru atingerea maximului său de potențial;

- să respectăm nevoile alimentare, de odihnă, de securitate, de joc, de mișcare, stimulare senzorială și cognitivă ale copilului, în vederea menținerii și concretizării potențialului de dezvoltare sau de recuperare și reabilitare a potențialelor deficiențe;

- să oferim posibilitatea interacțiunii copilului cu alte persoane decât cele din familie;

- să respectăm un echilibru între activitățile alese de copil și cele alese de adult.

Timpul acordat copilului în programul zilnic este darul pe care părinții îl oferă acestuia, timp care presupune un contact vizual plăcut și plin de afecțiune, precum și desfășurarea unor activități ce țin de cei trei „D” împreună: deconectare, distracție și dezvoltare.

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi o lume fantastică, ireală, pentru cei ce fac parte din ea dimpotrivă, una reală și plină de armonie” Eugen Heroveanu

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ !

Prof.MARIA BORODI
ȘCOALA GIMNAZIALĂ BUDEȘTI
JUD.MARAMUREȘ

*Anii care-ți dau cultură
Rost în viață și măsură
Dacă fac o bună casă
Cu cei șapte ani de-acasă
Gheorghe Mitroică*

Când vorbim despre cei șapte ani de casă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut , care știe să asculte, să spună mulțumesc ,te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Dar, educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori :

- Relația afectivă dintre părinți și copil
- Specificul de dezvoltare a copilului
- Valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Expresia „cei șapte ani de acasă„ este folosită , în general , pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume , însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere ,fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice sau intelectuale .Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg de la sine ,există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale , iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Primul pas în dezvoltarea bună a copilului ,imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului .Copilul plânge pentru că are nevoie – este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să identificăm acea nevoie și să o satisfacem .În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil.

Este adevărat că nu prea mai există cei șapte ani de acasă , deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede , rămâne ideea de la baza acestei expresii:„ **normele de conduită se învață în familie**”.

Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport , la teatru sau în vizită la rude.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde copilul, adolescentul, tânărul, adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie -„**bună creștere**”- nu este un standard general.

Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi **bine - crescut** nu înseamnă peste tot același lucru ; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „*șapte ani de acasă*„.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „*bine crescut*„, regăsim: salutul, comportamentul în public, comportamentul cu prietenii, înțelegerea normelor sociale, manierele la masă, recunoașterea greșelilor, tact și toleranță.

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „*climat familial*”, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran , care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social. Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Bibliografie

Aurelia Marinescu, Codul bunelor maniere astăzi, Ed. Humanitas București
dr. Mariana Păsărescu - consilier super. promovarea sănătății, gazeta de sud, 2008

<https://www.borcanulcucitate.ro>

<https://www.copilul.ro>

Steluța Indrei, m.jurnalul.ro, 18 mai 2008

www.citatepedia.ro

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

Prof.inv.prelc.BOROȘ IOANA BIANCA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR 1 ABRAM –JUDEȚUL BIHOR

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist”(Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental. Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult. După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse

aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Cei 7 ani de acasă- puntea de legătură între copil și succes

Prof. învă. preșc. Borș Alina Anna Maria
Școala Gimnazială nr. 3 Structură Grădinița P.P. Nr. 3
Mangalia

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia. Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

În cadrul familiei copilul este cel care integrează: valori și norme ale familiei, roluri, comportamente acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri.

Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relațională care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist”(Mihail Levine).

Societatea de astăzi ne trimite către iddea că nu este suficient să fim părinți buni și este mai degrabă esențial să fim părinți inteligenți. Părinții buni sunt cei care oferă cadouri în vreme ce părinții inteligenți dăruiesc copiilor propria lor ființă. Părinții buni sunt cei care alimentează corpul copilului în timp ce părinții inteligenți alimentează personalitatea acestuia. Părinții buni corectează acele greșeli pe care copiii le comit în timp ce aceia inteligenți își determină copiii să gândească. În timp ce părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, cei inteligenți îi învață pe aceștia cum să facă față și să depășească eșecurile pe care le vor întâmpina în drumul prin viață. A fi părinte bun înseamnă a sta de vorbă cu copilul tau, un părinte inteligent este cel care poartă discuții prietenești. Un părinte bun dă indicații copilului să în vreme ce unul inteligent povestește copilului său istorioare.

Un părinte inteligent își îndeamnă copilul să își învingă temerile și să adopte întotdeauna o atitudine blândă. Trebuie întotdeauna să îl determinăm pe copilul nostru să fie încrezător, să fie deschis, să comunice întotdeauna ceea ce îi place dar și ceea ce îi displace în relațiile cu noi cât și cu cei din jur. Este esențial să adoptăm noi înșine o atitudine calmă față de copil și nu numai, este deosebit de important ca în prezența copilului totul să se desfășoare potrivit, trebuie întotdeauna să ținem cont de vârsta acestuia și să nu uităm faptul că acesta copiază comportamentul pe care îl observă, noi părinții suntem de fapt modelele de viață ale copiilor noștri.

Pentru copil intrarea în grădiniță este un eveniment social important iar procesul de adaptare la noua situație nu este deloc ușor. Trecând pragul grădiniței copilul va trăi o aventură surprinzătoare: acasă fiind singurul reprezentant al generației sale acum se trezește într-un mediu nou de la care nu știe ce să aștepte și căruia nu știe cum să îi răspundă. Grădinița este un cadru grupal mai larg decât familia, ceea ce presupune, pe de o parte, o cantitate de neprevăzut și, pe de altă parte, impune cerințe mai severe conduitei copilului.

Pătrunderea copilului în noul mediu instituționalizat, al grădiniței unde intră în contact cu persoane străine, generează reacții afective variate: unii se adaptează rapid, alții dificil iar alții deloc. Cel mai important aspect ține de relația cadrului didactic cu părintele, este necesar să existe comunicare între educatoare și părinți, educatoarea trebuie să cunoască toate detaliile referitoare la copilul preșcolar. Pentru ca acest lucru să fie posibil este nevoie de foarte multă deschidere, cooperare din partea amândurora, această cooperare fiind întotdeauna în beneficiul copilului.

Bibliografie :

1. Pietraru, L, Familia și sănătatea mintală a copilului, Editura Medicală, București, 1974;
2. Teodorescu S, În lumea copilului, prieteni, colegi, cunoscuți, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1976;
3. Wallon H, Evoluția psihologică a copilului, Editura Didactică și Pedagogică, București 1975.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. Borz Alexandra Daniela
Colegiul Național „Octavian Goga”, Marghita, 2018

Eu consider ca anii petrecuți alături de familie, au o importanță enormă. Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

CEI ȘAPTE ANI DE- ACASĂ!

Prof. înv. primar Borz Cristina
Scoala Gimnaziala „Simion Barnutiu”- Zalau

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Profesorul psiholog Adina Mesaroș a explicat, pentru „Adevărul“, cum influențează primii ani din viață comportamentul viitor al copilului și, nu în puține cazuri, chiar a viitorului adult. Potrivit psihologului, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil”, explică specialistul, precizând că această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi.

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul marelui Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea întru împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și *verde* și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii *roșii* din lanurile *galbene* și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării *albastre* și nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după *violetul* și *indigo*-ul nopții vine *orangejul* strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat suie voinicește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat . Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învăță că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învăță un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învăță că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învăță să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă, sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier, Alain Gheerbrant-Dicționar de simboluri).

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

Prof.pt.inv.primar Ioana Borza
Școală Gimnazială “Nicolae Bălcescu” Oradea

Cei șapte ani de acasă este o perioadă extrem de importantă în viața copilului, chiar și în zilele noastre, când tehnologia ne domină; când raționamentul este pus adesea în fața sentimentelor. În această perioadă jocul, alături de activitățile ludice reprezintă prioritatea copiilor din toate colțurile lumii. Chiar și atunci când copilul face cunoștință cu școala, prioritatea sa majoră este jocul.

Cunoscând caracterul concret intuitiv al gândirii copilului și rolul jocului care se bazează pe activitatea proprie a copilului, adulții ce se ocupă de educația celor mici trebuie să fie preocupați de utilizarea sau confecționarea unor seturi de materiale și obiecte ce pot da impresii senzoriale vii, clare, distincte și precise, care să asigure exersarea unor abilități practice. Toate aceste lucruri realizându-se mai ales în cadrul educative oficial al grădiniței sau al școlii.

Materialul adecvat îl conduce pe copil de la concret la abstract, este un ghid sigur și discret al copilului pe care îl poate mânui după gustul său. Materialul poate înlocui cuvântul dascălului, dă posibilitatea controlării greșelilor, servește activitatea senzorială, coordonează mișcările copilului, stabilindu-se astfel bazele echilibrului fizic și psihic. Copilul pipăie obiectele, aude cuvântul în momentul când obiectul real sub toate aspectele și însușirile lui îi cade sub simțuri, își formează în același timp impresii precise.

Având în vedere contribuția deosebită a exercițiilor și jocurilor senzoriale în cunoșterea lumii reale și dezvoltarea multilaterală a copiilor, trebuie căutate forme, metode și procedee adecvate, care să faciliteze dezvoltarea complexă a organelor de simț și posibilitățile de orientare și de investigație a copilului. „Simțurile sunt organe de prindere a imaginilor din lumea externă necesare cunoașterii intelectuale, după cum mâna este organul de prindere a lucrurilor materiale necesare corpului. Însă și simțurile și mâna pot atinge un nivel de rafinament ce depășește exigențele acestor sarcini simple, devenind instrumente tot mai nobile ale marelui intern, care le pune în slujba sa.” (Maria Montessori, 1977)

Educația care înalță inteligența trebuie să facă la fel și cu aceste două mijloace susceptibile de o perfecționare nelimitată. Educația estetică și cea morală, la rândul său sunt legate strâns de educația senzorială. Multiplicând senzațiile și dezvoltând capacitatea de a aprecia cele mai mici diferențe cantitative dintre stimuli, sensibilitatea devine mai fină, iar satisfacțiile se înmulțesc. Aceeași Maria Montessori spunea că frumusețea constă în armonie nu în contraste, iar armonia este afinare, de aceea este nevoie de finețe senzorială pentru a o percepe.

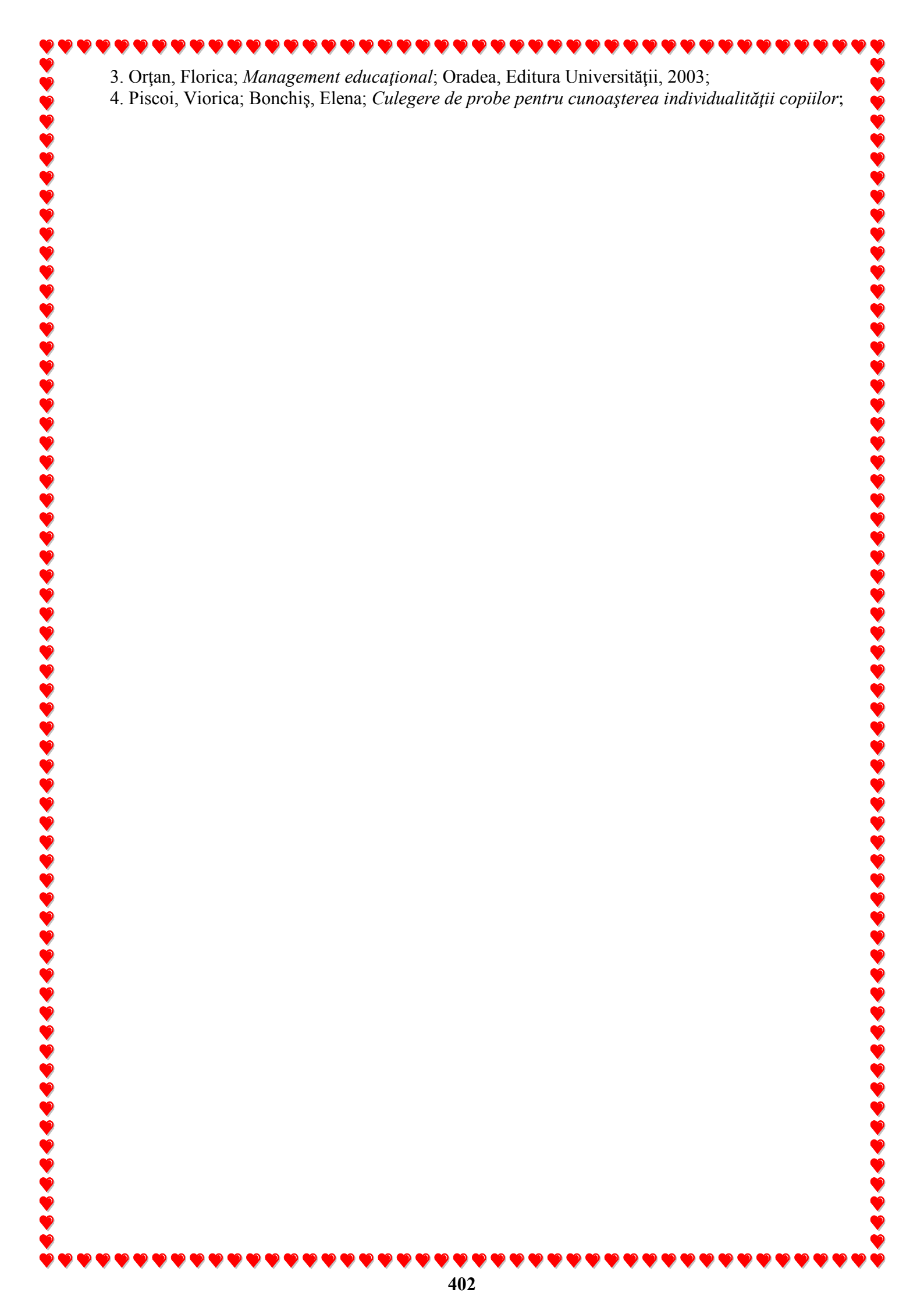
Exersarea și dezvoltarea organelor de simț trebuie să înceapă din cea mai fragedă vârstă deoarece este unanim recunoscut faptul că perioada de 3- 7 ani din viața copilului lasă cele mai profunde urme asupra personalității în devenire, deoarece aceasta este perioada receptivității, sensibilității, motricității și a flexibilității psihice din cele mai pronunțate. Aceasta este perioada în care influențele externe lasă cele mai durabile urme, în care se constituie premise personalității, se așează bazele eu-lui cognitiv, afectiv, motivațional și volitiv- caracterial.

Știind că simțul cel mai important la copilul mic este pipăitul, trebuie acordată o atenție deosebită exercițiilor senzorio- motorii și activităților practice sub toate formele cu ajutorul unor materiale cât mai variate ca mijloc de control al datelor.

În munca lor practică învățătoarele trebuie să parcurgă drumul invers –de la general, abstract, la particular, individual, concret. Având ca suport cunoștințele teoretice și imaginea generală sintetică a școlarului, ele urmează să aplice diverse metode de cunoaștere psihologică și să obțină în cele din urmă tabloul psihologic individual al fiecărui copil cu care lucrează, fiind cheia succesului în acțiunea instructiv educativă cât și în aceea de orientare școlară sau profesională.

Bibliografie:

- 1.Jinga, I., Istrate, E., *Manual de pedagogie*, București, Editura All, 2001;
- 2..Holban, Ion, Gugiuman,Ana; *Puncte de sprijin în cunoașterea individualității elevilor*; București; Editura Didactică și pedagogică; 1972;

-
3. Orțan, Florica; *Management educațional*; Oradea, Editura Universității, 2003;
  4. Piscoi, Viorica; Bonchiș, Elena; *Culegere de probe pentru cunoașterea individualității copiilor*;

IMPORTANȚA „CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. BOȘCA MARINELA NICOLETA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ANGHEL SALIGNY”, BANLOC

Expresia „cei șapte ani de acasă” este folosită pentru a descrie conduita unei persoane într-un anumit context, însă, din punct de vedere psihologic educația copilului din primii ani de acasă, definește în bună măsură viitorul adult. Așadar încă din primele clipe, această etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, intelectuale și motrice.

În realitate se poate spune că nu prea mai există cei șapte ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste fragede, rămânând doar ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață în familie.

Familia este mediul în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare mai mult prin imitare decât printr-un comportament conștient. Acum copilul copiază orice gest sau mișcare făcută de părinți, starea de agitație sau de fericire depinde în mare măsură de comportamentul acestora. Astfel se poate spune că părinții au o responsabilitate majoră, doar de ei ține ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate comportamentele unei bune creșteri.

În realitate viața familiilor din zilele noastre este cu mult mai diferită decât cea a familiilor din trecut. Problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu îi determină pe părinți să-și petreacă tot mai puțin timp alături de copiii lor. În cele mai multe cazuri copiii sunt lăsați la creșă sau în grija bunicilor, ori a altor rude, ceea ce determină apariția crizelor de personalitate, care se manifestă de obicei în locurile publice.

Unii psihologi susțin că <<până la vârsta de 6 – 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.>>

Se poate concluziona că educația primită în cei șapte ani de acasă are o mare influență asupra copiilor, părinții au datoria de a le transmite copiilor propriile valori respectate de ei însuși pentru a se putea integra în societate și pentru a fi un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Bibliografie:

1. P.,Emil, R.,Iucu,*Educația preșcolară în România* , Polirom, 2002
2. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998

Cei 7 ani de acasă: norme și valori esențiale pentru succesul viitorului copilului

Prof Claudia Bota, Școala Gimnazială

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școală și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Cei 7 ani de acasă și comportamentul copilul

Niciun părinte nu-și dorește că odrasla să aibă dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduită celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

2 scenarii posibile

Să ne imaginăm două scenarii diametral opuse în același decor: la restaurant. În primul dintre ele, copilul stă la masă, lângă părinți, cu spatele drept și coatele pe lângă corp, mânuiește cu dexteritate și cunoaștere toate ustensilele de lângă farfurie, mulțumește politicos chelnerului pentru orice serviciu și contribuie în mod adecvat la conversație. În al doilea scenariu, copilul strigă pînă acoperă muzică ambientală a restaurantului, aleargă prin sală și printre picioarele mesenilor, varsă pe fața de masă supă și paharul cu vin al mamei, îi pune piedică chelnerului în momentul când acesta aduce cafelele.

Trebuie să recunoaștem că ambele scenarii par exagerate. Puțini copii se comportă așa și cum tocmai ar fi ieșit de pe porțile unui colegiu englezesc de bune maniere, cum la fel de puțini sunt, probabil, și cei care l-ar fi inspirat pe Caragiale pentru reeditarea lui „Domnul Goe”. Între aceste două improbabile extreme are loc o provocare – uneori dificilă – a părinților în dorința lor de a le oferi copilului ceea ce este cunoscut generic drept „cei șapte ani de-acasă”.

Educația primită în familie

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

- Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapă în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

- Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

- Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

- Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

- Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masă.

- Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

- Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim

copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel că în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

Importanța celor șapte ani de acasă

Înv. Bodea Loredana-Mihaela
Înv.Boțan Marilena- Crina
Liceul Teoretic „Gelu Voievod~ Gilău

Ne întrebăm cu toții, foarte des în ultima vreme, dacă sensul expresiei „cei șapte ani de-acasă”, își mai păstrează și azi rezonanța de altădată. Trăim vremuri cu o dinamică în continuă creștere, copiii sunt înscriși în diverse forme educaționale de la vârste foarte mici, iar mulți dintre părinți par mai mult preocupați de propria carieră, de dezvoltarea uneori a propriilor afaceri, iar timpul de calitate petrecut cu copiii este de multe ori inexistent. Totuși nu trebuie uitat sensul de bază al acestor șapte ani, adică acela de a pune bazele unei conduite corespunzătoare. Niciun părinte nu își dorește ca fiul sau fiica să aibă un comportament neadecvat acasă, la școală sau în societate. Familia este prima școală unde copiii primesc lecții de viață. Normele elementare de conduită se dobândesc în familie, grădinița sau școala sau orice alt mediu educațional nu fac decât să consolideze, să îmbogățească aceste deprinderi. Cred că încă din primii ani de viață trebuie să imprimăm copiilor mai mult reguli de bun simț cum ar fi: norme de igienă, salutul și respectul, reguli de conduită în diverse situații, să fie atent la ce-i în jurul său, să știe să piardă, să ofere ajutorul la timp cuiva, să conștientizeze pericolele și să le evite, să-și recunoască greșelile și să-și ceară scuze, folosind expresiile magice „îmi pare rău”, „te rog”. A-l învăța pe copil bunele maniere este un proces zilnic, care va dura în timp. Acest proces de educație nu se oprește la o anumită vârstă, copilul poate oricând să mai învețe ceva nou. Orice regulă trebuie explicată clar copiilor, ei trebuie să înțeleagă ce le este permis și ce nu. Copiii au deseori tendința de a încălca regulile, dar părinții trebuie să fie fermi și constanți. De multe ori aceste reguli de comportament, la copiii de vârstă mică, se dobândesc prin imitație, ei preiau din comportamentul părinților și al persoanelor pe care le văd cel mai des în jurul lor (frații mai mari, bunicii). Respectul este una dintre trăsăturile pe care copiii ar trebui să și le formeze din familie: cum să respecti persoanele mai în vârstă, părinții, bunicii, dar și pe cei de vârstă apropiată cu a lor. Sunt mulți copii care nu sunt respectați, pentru că nu știu să se comporte în societate. De multe ori ei sunt izolați și excluși din viața socială. Cei șapte ani de acasă sunt pentru mulți o piatră de temelie, cu cât este mai solidă cu atât copilul va fi mai bine integrat în societate, și se va dezvolta foarte frumos pentru viitor. Cei șapte ani de acasă reprezintă o bază a educației, iar dacă lipsește baza, este grav. Completarea carențelor educative ale primilor ani de viață este posibilă, dar se face mai greu atunci când copilul a intrat la școală. El trebuie să facă față atunci multor schimbări apărute în viața sa, de aceea este foarte important ca părinții să mențină o permanentă colaborare cu cadrele didactice, pentru a-și ajuta copilul să-și contureze un comportament adecvat, bazat pe încredere și respect, pe bune maniere, pe reguli de conduită civilizată în societate.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin clasă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la școală ,dacă în familie nu a auzit niciodată acest cuvânt . Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună.

De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea ,dau rezultate mai bune decât o cearta sau o palma . Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește

sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la școală, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la școală, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al școlii și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între învățătoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a școlii.

"Cei șapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor. Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața de fapt și cum trebuie să treci prin ea. În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute. Spre exemplu, mulți dintre noi mâncam tot ce vedeam de pe jos, dar pentru asta este părintele în spatele nostru să ne dea peste mână și să ne spună că nu este bine. În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul. La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrea să fie suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social. Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect. În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu el. Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas. Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină. În băncile din clasele I se înșiruie fetițe și băieți, toți cam de aceeași vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Sunt copii și mai mari, și mai mici, și mai voinici, și mai delicați, și mai gălăgioși, și mai tăcuți, unii chiar retrași, timizi, stingheri!

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, un copil care știe să spună „bună ziua”, să spună „mulțumesc”, care cunoaște rolul lui „te rog”, un copil capabil să recunoască că a greșit și care știe să spună „scuză-mă”, un copil care se comportă cuviincios cu toți cei din jurul său, fie că sunt de vârsta lui sau adulți. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă nu trebuie să ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului numai până când acesta merge la școală. Școala nu reprezintă granița unde se termină responsabilitatea părinților, ci poate fi cel mult un test. Copilul trebuie să beneficieze „de cei 7 ani de acasă” și după debutul lui școlar, educația celor 7 ani trebuie să continue tot atât timp cât copilul este mic. A avea cei șapte ani de acasă înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință tot timpul, în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, cu profesorii, cu colegii, cu prietenii, cu vecinii etc. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

Bibliografie:

1. *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, 2. *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998 3. Bunele maniere, Flamingo GD, 2006
5. Tomșa, G., (coord.), (2005) , *Psihopedagogie preșcolară și școlară*, Editura Coresi S.A., București
6. Danion Vasile, *Cum să ne creștem copiii?*, Editura Sophia, București, 2012

Cei șapte ani de acasă-baza formării personalității și a inteligenței emoționale

Prof. Botez Mihaela
Liceul cu Program Sportiv, Brăila

Educația este darul cel mai de preț pe care-l putem oferi copiilor. În fiecare etapă din viața copilului putem contribui la dezvoltarea emoțională și relațională punând bazele reușitei sale în viață.

Ne dorim să creștem copii fericiți, dar este important să creștem copii cărora să le pese de oamenii din jurul lor, de mediul înconjurător. Ei trebuie să învețe să fie atenți la nevoile celorlalți, să fie prietenoși și respectuoși. Trebuie să-i încurajăm să le pese de ceilalți oameni și să aibă puterea să recunoască când greșesc. Preocuparea pentru ceilalți este greu de deprins, deoarece este însoțită adeseori de emoții negative precum furia, frica, rușinea, invidia. Trebuie educați să poată gestiona aceste emoții într-o manieră constructivă. Primii ani, cei șapte ani de acasă, sunt anii în care copiii învață să-și exprime emoțiile și sentimentele, învață un set de norme și reguli care-i vor însoți toată viața.

Familia este principalul factor de dezvoltare. Nevoile, aspirațiile, convingerile părinților sunt transmise copiilor. Acestia învață ce este bine și ce este greșit, învață să-și gestioneze resursele emoționale. În primii ani se pun bazele reușitei sau eșecului viitorului adult. De aceea este important să întărim comportamentele pozitive venite din partea copiilor. Aceștia au nevoie de modele care să-i ajute să devină responsabili, politici, sinceri, ordonați, cumpătați.

Răbdarea, bunătatea, buna cuviință, autocontrolul, gândirea pozitivă sunt lecțiile cele mai importante.

Provocarea celor șapte ani de-acasă este să îi învățăm pe copii să fie oameni. Cum îi învățăm este greu de spus, deoarece înainte de toate trebuie să știm să fim așa cum ne dorim să fie ei.

Familia trebuie să fie atentă să nu compare și să nu încurajeze excesiv spiritul de competiție. Cel mic e bine să învețe să lucreze în echipă și să se integreze într-un colectiv cu ușurință.

Când s-a născut copilul meu i-am făcut o promisiune: că vom fi mereu o echipă, că vom reuși împreună. Ne-am jucat, am desenat, am cântat și am dansat împreună. Am înotat, am mers pe role, am mers pe biciclete. Am petrecut mult timp prețios. Am regăsit bucuria jocului, am învățat să iubesc necondiționat. Am încercat să-i transmit că "Nu poți trăi o zi perfectă fără să faci ceva pentru cineva, care nu te va răsplăti niciodată." (John Wooden)

Cei șapte ani de-acasă sunt baza formării personalității și a inteligenței emoționale. Dezvoltarea inteligenței emoționale reprezintă înțelegerea și gestionarea emoțiilor pentru a crea relații armonioase cu cei din jur.

Ca părinți și dascăli avem o mare responsabilitate dar și un mare privilegiu. Deoarece copiii știu să trăiască fiecare clipă cu intensitate maximă, visând să cucerească întreaga lume, noi vom avea în fiecare clipă ce învăța de la ei.

PRIMII ȘAPTE PAȘI AI VIEȚII

Prof. înv. primar BOTEZ TINCUȚA

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - *Antoine de Saint-Exupery*

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om.

uturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie.

În educarea „**puiului de om**”, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Ea este prima instituție de educație morală și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni.

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare.

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;

- ordine;

- igienă;

- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;

- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;

- bune maniere și comportament în diverse situații;

- limbaj corect transmis;

- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);

- consecvența în realizarea unei sarcini;

- concentrarea atenției;

- perseverența în realizarea unei sarcini;

- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Modelarea și stimularea comportamentului copilului se referă, de fapt, la pătrunderea în structurile etice ale bunelor purtări și nu la gesturile “de fațadă” care nu vor decât să facă impresie, nefiind motivate de o convingere interioară.

Ce înseamnă să fii om de omenie? Dar să fii punctual? Cum ne păstrăm prietenii? Dar cum îi recunoaștem? Ce înseamnă să spui adevărul? Știi să fii recunoscător? Dar să porți o conversație plăcută? Știi să zâmbești? Ai înțeles vreodată cu adevărat tainele expresiei “vorba dulce mult aduce” ?

Iată câteva întrebări care ne pot ajuta să-i facem pe copii să se cunoască mai bine și să reflecte asupra fondului moral al relațiilor umane .

Părinții, încărcați de grijile zilnice, au uitat cât de mult te bucurai când auzai spunându-se : “Ce copil politicos! Se vede că are **cei șapte ani** de-acasă!”

De câțiva ani se observă o nepăsare și o lipsă de griji față de purtarea copiilor care, în mare măsură, este oglinda primilor ani petrecuți în familie. “Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze

lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

În ziua de astăzi, expresia a dispărut din uz, iar tupeul a luat locul curajului, obrăznicia se confundă cu istețimea, iar răsfățul cu dragostea. Sfaturile primite de la cei mai mari sunt primite cu reticență de cele mai multe ori de către cei mici. Nu le face plăcere atunci când sunt criticați sau primesc observații. Din fericire, problema are soluție: politețea. Dacă suntem politicoși pe parcursul zilei, vom scăpa de observații, ba mai mult, vom fi apreciați și laudați. Viața de zi cu zi ar fi mai bună, mai armonioasă, mai veselă. Merită să fim politicoși. Cei șapte ani de-acasă înseamnă toleranță, corectitudine. Copilul trebuie învățat că a greși nu este o rușine ci lipsa încercării de a ne corecta duce la acest aspect. Nu ne naștem disciplinați, politețea, buna-cuviință și bunele maniere se învață pe parcursul întregii vieți, însă ceea ce nu se uită niciodată sunt **“cei șapte ani de-acasă”**.

Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici, apoi la grădiniță și abia apoi la școală. Salutul este primul semn al politeții. Auzim mereu expresia „Bună ziua, căciulă, că stăpânul n-are gură!” Salutul este neplăcut și ar trebui să-l motiveze pe copil să se ferească de a se afla într-o astfel de situație. Importanță deosebită au și punctualitatea, ținuta vestimentară, limbajul acasă și în societate, comportamentul în situații variate, discuțiile on-line. Toate acestea și multe alte situații problematice ne determină pe cele mai multe ori să devenim acuzatori, punând la zid aceste comportamente, acești oameni în devenire sau și mai grav, ignorându-le, deși calitatea noastră de dascăli ne cere impetuos să ne implicăm în corectarea și educarea lor.

Dacă fiecare dintre noi nu ne-am mai pune întrebarea “cine-i de vină pentru comportarea tinerilor de astăzi?”, ci am încerca să răspundem luând atitudine și lăsând indolența de o parte, am deveni adevărați formatori de oameni, de caractere și personalități.

Nu este corect să dăm vina pe alții. Să nu acuzăm părinții care nu se ocupă de educația copiilor lor, pentru că, la rândul nostru, și noi suntem părinți. Să nu acuzăm nici dascălii care nu știu să-și stăpânească elevii, pentru că și noi poate ne-am numărat odată printre aceștia.

Să ne amintim în orice moment că nemulțumirile noastre pot fi schimbate prin contribuția noastră, a tuturor: părinți, bunici, învățători, profesori.

Noi toți, cu dragoste și stăruință, putem să-i redăm sensul expresiei **“cei șapte ani de-acasă”**.

Bibliografie

1. Michiela Poenaru – Cei șapte ani de acasă- codul bunelor maniere pentru copii, Ed. Coresi, 2014
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. www.didactic.ro

Cei șapte ani de acasă – oglinda părinților

Prof. Botezatu Nadia
Școala Gimnazială Sascut, județul Bacău

“A educa e mai greu decât a studia, de aceea sunt puțini educatori în mulțimea de învățătorilor.”
Vasile Conta

“Capul copilului nu este un vas pe care să-l umpli, ci o făclie pe care să o aprinzi astfel încat mai târziu să lumineze cu lumina proprie.” Plutarh

Nimeni nu își dorește ca propriul copil să dea dovada unei proaste creșteri, acasă sau în societate. Toți în calitatea noastră de părinte ne dorim ca copilul să fie un exemplu de bună purtare oriunde am fi, în toate contextele sociale, de la mediul familial și ajungând până la conduita copilului mic la grădiniță, la școală, pe terenul de sport, la cinema sau în vizită la rude sau cunoștințe.

Mulți dintre noi am fost martori la două tipuri de situații, poziționate precum polii unui magnet, în care prezenți fiind la un restaurant, un copil stă la masă, lângă părinții săi, cunoscând toate bunele maniere ce țin de comportamentul la masă sau un alt copil care strigă până se face auzit de toată lumea din restaurant, alergă prin sala de mese, printre picioarele mesenilor, varsă pe masă ciorba și paharul de apă, pune piedică chelnerului când acesta aduce comenzile.

Ambele cazuri întâlnite par exagerate. Foarte puțini copii dau dovadă de un comportament ca și cum ar fi terminat studiile într-un colegiu englezesc de bune maniere, cum și cei care ne duc cu gândul la Goe al d-lui Caragiale sunt puțini.

Părinților le revine sarcina, de multe ori dificilă, de a le oferi copiilor ceea ce este cunoscut de multă vreme sub numele de *cei șapte ani de acasă*. Dacă cu mulți ani în urmă copilul stătea mai multă vreme în sânul familiei, astăzi prima copilărie este mai mică, copilul fiind inclus în diverse forme educaționale de la vârste mai fragede. Astfel în acest mediu, familia, copilul învață principalele reguli de bună purtare, prin imitație decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor de comportament social corect. Școala și următoarele medii educaționale prin care va trece copilul nu pot decât să confirme și să consolideze normele deprinse deja din familie.

Marea responsabilitate ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să își asume în primii ani ai copilăriei toate comportamentele unei bune creșteri revine pe umerii părinților. Buna creștere nu are un standard general, ea are forma pe care noi părinții o dăm, a fi bine crescut nu înseamnă peste tot același lucru. Definiția *celor șapte ani de acasă* este influențată de contextual cultural-istoric obiectiv al societății, precum și de standardele subiective ale fiecărui părinte.

Ce ar trebui să învețe un copil pe perioada celor șapte ani de acasă?

În primul rând *să salute* la început prin fluturarea mâinii până la învățare salutului de Bună ziua!, să se comporte în public, să învețe să respecte partenerii de joacă, să înțeleagă și să respecte normele sociale, să deprindă manierele corecte la masă, să învețe să-și recunoască greșelile.

Ar fi fost de ajuns să spun că lecția esențială a celor șapte ani de-acasă este să îi învățăm pe copii ce e dragostea, dar pentru asta, nu-i așa, e nevoie de o viață întreagă.

Bibliografie

Stănciulescu, E., Sociologia educației familiale, Collegium, Polirom, Iași, 1998
Danion V., Cum să ne creștem copiii?, ed. Sofia, București, 2012

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. BOTIZA LIGIA-DANIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ AGHIREȘU-FABRICI
COM. AGHIREȘU, JUD. CLUJ

La ce ne referim atunci când vorbim despre “cei 7 ani de acasă”? În trecut, cei șapte ani de acasă reprezentau perioada în care singura educație pe care o primea copilul era cea oferită de părinți, bunici etc. În prezent, copilul este educat doar de familie până la 3 ani, moment în care educația de acasă începe să fie completată de cea de la grădiniță și apoi de cea de la școală. Prin “cei șapte ani de acasă” majoritatea oamenilor înțeleg un set de norme, reguli și standarde pe care copilul trebuie să le atingă și să și le însușească până la vârsta de șapte ani. Printre acestea se enumeră: salutul, comportamentul în public, comportamentul cu prietenii, manierele la masă, recunoașterea greșelilor, tactul și toleranța etc.

Comunicarea

Copiii trebuie să învețe să salute, să asculte atunci când cineva le vorbește, să spună adevărul, să nu fie agresivi, să nu vorbească urât, să nu vorbească cu gura plină, să spună “te rog” și “mulțumesc”. Cum ar putea să învețe aceste lucruri la vârste foarte fragede? În primul rând prin exemplul pe care li-l dau părinții și alți membri ai familiei. Dacă ei văd că părinții se comportă frumos unul cu celălalt, se salută, își vorbesc frumos etc., este foarte probabil că și copiii vor fi tentați să îi imite, dobândind comportamente pozitive prin puterea exemplului bun de urmat.

Respectul

Copiii trebuie să învețe să se respecte pe ei înșiși și pe cei din jur, să respecte proprietatea personală a celorlalți, să își asume responsabilitatea pentru ceea ce fac. Ei pot dobândi respectul față de ei înșiși și față de alte persoane prin exemple pozitive din familie, dar și din societate, fie că aceste exemple le sunt evidențiate, fie că sunt lăsați să le observe și să tragă singuri concluziile.

Igiena

Până la 7 ani, copiii trebuie să dobândească regulile de igienă personală: să se spele pe mâini după ce au fost la toaletă sau când vin de undeva, să nu scuipe pe stradă, să se spele pe dinți dimineața și seara, să facă duș zilnic, să își schimbe hainele regulat etc. Toate aceste reguli le dobândesc în primul rând implicit, atunci când, mici fiind, îi spală mama sau tata, iar mai apoi, pe măsură ce copiii cresc, ei pot fi lăsați să se spele singuri, fiind nevoie doar să li se amintească din când în când de regulile de igienă, până când și le însușesc.

Comportamentul în public

Copiii trebuie să învețe să nu se întindă pe masă atunci când mănâncă, să nu se urce cu picioarele încălțate în pat, pe masă etc, să nu se scobească între dinți atunci când vorbesc cu cineva sau sunt în public. Toate aceste reguli și le pot însuși prin discuții cu părinții despre comportamentul în public, vizionarea de filmulețe cu copii și evidențierea comportamentului acestora în public, discuții despre ce au făcut și ce nu au făcut, dar și ce trebuia să facă și nu au făcut sau ce nu trebuia să facă și au făcut (de exemplu scobitul între dinți).

Manierele la masă

Copiii trebuie să învețe că, înainte de a mânca, trebuie să se spele pe mâini. Totodată, ei trebuie să învețe cum să stea la masă, cum să mănânce cu tacâmuri etc. De asemenea, ei trebuie să învețe să nu vorbească cu gura plină, să nu plescăie, să nu scuipe mâncarea din gură, să nu răgăie etc. Este bine ca, încă de mici, copiii să învețe să mulțumească pentru masă. Toate aceste maniere se învață întâi acasă, la masa cu familia, unde copiii văd întâi exemplul membrilor familiei. Manierele de la masă pot fi și discutate în familie sau chiar și cu alte familii care au copii.

Se poate observa din cele de mai sus că, la nivel de comunicare, respect, igienă, comportament în public și maniere la masă, sunt foarte multe standarde de atins în primii șapte ani de viață. Totuși, prin multe exemple date de părinți în familie, completate de educația de la grădiniță și apoi de cea de la școală, dar și de răbdarea și perseverența părinților și a cadrelor didactice, copilul poate să își însușească regulile de comportament menționate mai sus.

Cei sapte ani de acasa

Prof. invatamant primar si prescolar Botos Veronica
Lic. Teoretic "George Moroianu", Sacele / Brasov

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă).

Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță. Acasă, părinții pot organiza activități similare, prin care copilul va exersa ceea ce a învățat la grădiniță, dar în contexte diferite ale vieții cotidiene. Părinții ar trebui să comenteze împreună cu cel mic lucrările pe care el le-a realizat la grădiniță și pe care educatoarea le-a afișat pe panoul de la intrarea în grupă. Cu acest prilej vor cunoaște ce activități a desfășurat copilul și vor ști cum să-l susțină în ceea ce are de învățat. Pe de altă parte, aceste discuții îl vor ajuta pe copil să-și autoevalueze munca și să știe care sunt direcțiile în care, pe viitor, ar trebui să depună mai mult efort sau exercițiu. Este important ca discuțiile să fie destinate, să ia forma unor dialoguri deschise, deoarece critica asupra copilului nu face decât să îl determine să fie și mai nesigur pe sine.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important. Ar fi bine ca părinții să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”.

De multe ori se întâmplă ca la întrebarea: „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie: „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el.

Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut. Foarte importante sunt și activitățile complementare celor de la grădiniță, desfășurate cu copilul în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să le dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Interacțiunea sociala din aceasta perioada de viata este esentiala pentru dezvoltarea din punct de vedere biologic,psihic si social.Contactele umane si afectiunea au rol deosebit in invatarea comportamentului uman.Familia este principalul agent al socializarii.Ea este intermediarul intre societatea globala si copil,locul in care se modeleaza principalele componenete ale personalitatii. Desi

famiile realizeaza functii socializatoare comune,in realitate exista numeroase diferente intre modul in care fiecare familie isi socializeaza copiii. Aceste deosebiri sunt date de tipul de societate (traditionala sau moderna),de categoriile socio-profesionale ale parintilor,de rezidenta.Calitatea educatiei primite in familie,acei"sapte ani de-acasa", depinde indeosebi de nivelul educatiei parintilor si a membrilor familiei,care vin in contact cu copilul,in special sub aspect moral,comportamental.In familie invatam sa fim umani. Acasa inseamna locul unde cresti,te dezvolti si unde se pun bazele viitorului om.Educatia ,bunele maniere , regulile morale sunt cheia catre adaptarea copilului in societate.Cand spunem ca un copil are "cei sapte ani de-acasa",ne gandim la un copil bine crescut care stie sa salute,sa spuna:"te rog !" si " multumesc!",care stie sa respecte si se comporta civilizatat cu cei din jur.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002 3.P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

Rolul părinților

Botoșaru Mihaela Liceul de Arte „Ionel Perlea” Slobozia, jud. Ialomița

„Cei șapte ani de acasă” este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor. Primii ani pe care copiii îi petrec alături de părinți sunt cei mai importanți, când ei învață ce este viața de fapt și cum trebuie să treacă prin ea. Acești șapte ani de acasă copiii îi arată în societate, când vorbesc cu una sau mai multe persoane, cum se comportă cu ele, sau când pur și simplu sunt puși într-o situație mai delicată.

Educația trebuie să urmărească, pe lângă obiective, să facă din fiecare copil un adolescent politic. Manierele bune sunt obținute de copii în contactul zilnic cu membrii familiei. Ei imită ceea ce văd și aud. Nu se poate cere copiilor altă comportare decât cea observată la părinții lor.

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, dar rămâne ideea că normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Educația trebuie să ducă la obținerea treptată a dezvoltării inhibiției corticale, adică la reținerea unor manifestări negative. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Părinții au responsabilitatea de a pregăti copiii pentru societatea în care vor trăi. De părinți depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care părinții i-o dau. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

În primii ani, părinții sunt primii profesori ai copiilor lor. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală.

Deși rolul părinților în învățarea copiilor lor evoluează odată cu creșterea copiilor, un lucru rămâne constant: sunt modelele de învățare ale copiilor lor. Atitudinile părinților despre educație pot să îi inspire și să le arate cum să se ocupe de propria călătorie educațională.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții săi. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face.

A-i învăța bunele maniere este un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

În jocurile colective, părinții nu trebuie să admită certurile, purtarea nedisciplinată și expresiile urâte între copii. Trebuie să se favorizeze jocurile în care copilul poate avea un rol civilizat.

În scop educativ, părinții pot da copiilor diverse însărcinări casnice. Ei pot fi însărcinați cu procurarea de alimente casnice, în care caz nu se vor permite nereguli sau minciuni în mânuirea banilor. O sarcină precisă și bine organizată place copiilor și are valoare educativă.

Ambianța familială influențează temperamentul copilului. Dacă în casă este bună înțelegere și veselie, temperamentul copilului va lua un aspect calm și de bună dispoziție. Cu cât copilul este mai mic, cu atât este mai influențat de mamă. După 5 ani, tatăl trebuie, prin autoritatea lui, să intervină mai activ, copilul înregistrând în mod subconștient toate stările lor sufletești.

Părinții nu trebuie să se lamenteze și să prezinte în culori negre greutățile vieții. Dacă un copil aude pe unul dintre părinți cântând, prin imitare va încerca și el să fredoneze. Pentru formarea „celor șapte ani de acasă” exemplele sunt mai folositoare decât discursurile sterpe.

Importanța celor "șapte ani de acasă" în educația copilului

Propunator: Bouleanu Ana Maria
Scoala Gimnaziala Cotmeana
Grupa mare, an școlar 2017-2018

Studiile efectuate de psihologii elvețieni de la Universitatea din Geneva au pus în evidență faptul că numai 20% din părinți oferă micuțului informația necesară vârstei sale, compatibilă cu șansa sa de progres în perioada școlară și uneori după terminarea acesteia.

Anul trecut, cercetătorii elvețieni au dovedit că aproximativ 80% din părinți nu oferă posibilitatea propriilor copii de a-și forma un minim bagaj de cunoștințe, cauzele fiind extrem de diverse.

Astfel, în cele 18 țări europene studiate de psihologii genovezi, inclusiv România, s-a dovedit că **majoritatea părinților nu știu să explice copilului unele realități pe care acesta ar dori să le afle și cu care se confruntă în viața cotidiană.**

O parte din părinți nu dețin informația cerută de copil, iar cei mai mulți oferă răspunsuri formale sau incorecte la întrebările micuților. Spre exemplu, să luăm banala întrebare a copilului de vârstă mică: "*De ce vine noaptea*"?.

În țara noastră, această întrebare rămâne fără răspuns în 7% din cazuri, în 15% din cazuri răspunsul fiind: "După zi urmează noaptea" sau "*Așa trebuie să fie*". În alte 15% din cazuri se spune că așa a lăsat Dumnezeu, în 30% din cazuri se răspunde că apune soarele, fără altfel de explicații, în alte 15% din cazuri apare o explicație astronomică mai simplă, dar nu pe înțelesul și în limbajul copiilor.

Numai în 18% din cazuri copilului i se explică în mod clar și cu ajutorul cuvintelor pe care el le cunoaște, asociate unui exemplu, că Pământul se învârtă și astfel o vreme este luminat de soare și o vreme nu mai primește lumina.

Răspuns logic pentru fiecare întrebare

Nu trebuie uitat că **micuțul de vârstă preșcolară are nevoie de a cunoaște oricare realitate pe care o întâlnește și are capacitatea de a o înțelege**, dacă ne cântărim cuvintele și îi oferim multe exemple concrete. Nicio întrebare a sa nu trebuie să rămână fără răspuns logic, exact, care să-l satisfacă și să-i ofere posibilitatea de a-și crea un bagaj cultural.

Mai mult decât atât, trebuie ca noi, părinții, să observăm ce aspecte pe care le întâlnește îi trezesc curiozitatea și să-i explicăm simplu, dar foarte precis ce vede și ce aude. Copilul trebuie învățat să pună permanent întrebări, chiar dacă acestea uneori îi înnebunesc pe părinți.

Mama și tata trebuie să transforme dorința de cunoaștere a copilului într-un joc în care micuțul să se simtă recompensat când pune întrebări și încearcă să-și răspundă gândind singur.

Cel mai puțin recomandat este să-i oferiți o informație complicată, care-l descurajează să mai pună întrebări. Această metodă trebuie folosită numai atunci când are întrebări legate de sex sau de moarte, până la vârsta de 5-6 ani.

Niciodată nu trebuie să-i dați o informație superficială sau un răspuns deschis, precum "așa a vrut Dumnezeu", pentru că micuțul va fi dezamăgit și interesul său pentru cunoaștere va scădea.

Cartea, un aliat de nădejde

Jocurile ce implică construcția din forme, cărțile cu imagini diverse care cer explicații sunt extrem de importante pentru formarea unui bagaj de cunoștințe.

Foarte importante sunt și basmele și filmele pentru copii, care trebuie discutate și analizate într-un joc inventat de tine, de preferat diferit de fiecare dată.

El trebuie să înțeleagă, încă de la o vârstă fragedă, ca tot ceea ce vrea să știe se află în cărți și că oamenii care citesc mult și care scriu cărți sunt cei care ne-au făcut să nu mai trăim ca animalele în pădure.

Nu în ultimul rând, **timpul acordat informării, discuțiilor și întrebărilor nu trebuie să stirbească din timpul de joacă**, care este la fel de importantă pentru dezvoltarea inteligenței.

Cultivarea ideilor morale

Odată cu educarea rațiunii, a felului de a gândi, micuțul trebuie să aibă o definiție foarte exactă a binelui și a răului. Orice aspect legat de moralitate trebuie să aibă un reper al binelui, exemplificat prin modele.

Cel mai comod model al unui erou real este cel al lui Iisus, despre care micuțul trebuie să știe că a fost în primul rând un copil cu totul altfel. Practic, un copil care nu cunoaște definiția moralei oferite de Iisus acum 2000 de ani va percepe ca un nonsens aproape oricare condamnare a unor acte sociale și nu va înțelege bine nevoia de respect și întrajutorare.

Pentru oricare întîrire a ideilor morale, **micuțului trebuie să i se asocieze unele calități umane** și cu modele preferate de acesta din lumea basmului și chiar din desene animate.

Ceea ce mulți părinți nu știu sau refuză să creadă că putem promova un model de erou negativ din basm, pe care micuțul îl admiră în secret. **Micuțul trebuie să înțeleagă singur că poate fi un erou puternic**, ca și cei îndrăgiți, numai dacă are respect pentru cei din jur, e capabil să fie fidel celor care-l îndrăgesc și nu poate fi ademenit să fie altfel, nici prin mici atenții materiale.

Bibliografie: www.desprecopii.ro
                             www.copilul.ro

Rolul familiei în primii ani de viață ai copilului

prof. învăț. primar Bouleanu Anca Maria
Școala Gimnazială „Alexandru Ștefulescu”, Tg-Jiu, Gorj

Normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury).

Orice părinte își dorește ca fiul sau fiica să nu dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca pruncul lui să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza a acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.

Prin imitație și suficientă practică, copilul învață, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Lucrurile astea se învață mai mult prin copierea părinților și a altor educatori, mai degrabă decât din predici și povești. Așa că e de maximă importanță ca părinții să fie un exemplu pentru cei mici.

Independența copiilor trebuie să fie stimulată, pentru că dacă în mica copilărie e mereu altcineva care să-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele două extreme, ori va încerca totul, ca să-și afirme independența, ori va evita totul, dintr-un exces de prudență. Pe când, dacă e obișnuit de mic să înfrunte niște situații și să facă niște alegeri (evident, pe măsura lui, și controlate de adult) îi va fi mult mai ușor să ia hotărâri în ceea ce-l privește.

Tot la capitolul părinți, felul în care i se vorbește și felul în care este ascultat, îl va învăța cum să facă și el, la rândul lui, asta, de o manieră pe cât posibil politicoasă.

Toate cele expuse mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența și în primul rând exemplul personal, iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult așteptate.

7 ani de acasă

de Bozga Anda

De la bun început trebuie să observăm cea mai rafinată modalitate de a trece în derizoriu o tradiție, o valoare sau o componentă fundamentală a vieții, de a-i răpi din altitudine prin actul uitării induse și anume, dacă o valoare nu este conformă cu sistemul ierarhic practicat de anumiți indivizi cu o covârșitoare influență asupra maselor de oameni, putem să înregistrăm această valoare ca insuficientă sau distonantă realității. Și putem să vedem acest fenomen în toată splendoarea lui în țara noastră. Câțiva indivizi care nu posedă bunul-simț și implicit și cei 7 ani de acasă, au decis că deprinderea acestor valori ar fi bine să fie catalogată cu un gram de atenție sporită și o îngăduință sfioasă. Adică se poate să cunoști dar să nu practici. Iar acest mod de a „mânuși” o valoare este pernicios și vicios. Iar așa cum observă cu o mare acuratețe François de La Rochefoucauld “puțini oameni s-ar îndrăgosti dacă nu s-ar vorbi așa mult de dragoste”. Poate că dacă am vorbi un pic mai mult și mai just despre cei 7 ani de acasă, i-am putea și vedea în acțiune din când în când.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă nu vorbim despre un rețetar sau un manual de „viață bună”, ci despre singura armă pe care părintele o poate pune în tolba odraslei. Iar vorbind despre cei 7 ani de acasă, nu trebuie să rămânem pironiți într-o anumită perioadă din viața unui om, ci dimpotrivă ar trebui să fie un interval deschis care să nu fie mărginit sau influențat de niciun stimul exterior. Acest cantonament de rafinare și desăvârșire tipic mundană ar trebuie să fie cel mai îndelungat și cel mai eficient. Nu putem să vorbim despre bunul simț la un obiect care nu posedă capacitatea de a ființa, care nu poate să trăiască în strânsă comuniune cu o altă ființă sau cu sine însuși. Și dacă am putea, ar fi inutil, deoarece bunul simț este trebuincios când relaționăm cu o altă persoană sau când deprindem o activitate care implică mai mult de o persoană. Buna creștere nu se aplică imobilului, încremenitului, ci este indispensabilă vivacității. Și din acest aspect, putem să vorbim despre mișcare armonioasă, despre rostire melodioasă sau despre caracter concordant cu realitatea. Și atunci marea întrebare este: cine ne învață? Poate un om să predea cei 7 ani de acasă, poate să catalogheze acțiunile conform bunului simț și dacă răspunsul este da, cine este în măsură să o facă? Răspunsul este clar: Cel care cultivă cei 7 ani de acasă zi de zi fără să ajungă niciodată la deplina saturație. Cutumele sau frazele roase de uzura timpului sau banalizate de atrocitățile care le-au precedat nu își au locul. Fiecare persoană trebuie să practice unicitatea și profunzimea acestui mod de viață lipsit de orice frică sau deziderat. Greșeala mai mult ca niciodată este o lecție. Iar atunci care mai este rolul profesorului sau părintelui dacă toate lecțiile de care avem nevoie le putem apropria singuri. Rolul părintelui nu este de biciuitor aspru sau judecător neîngăduitor, ci de exemplu premergător și călăuză prin foamea de barbaritate a acestei vieți.

De cele mai multe ori, când vorbim despre cei 7 ani de acasă, facem o paralelă defectuoasă și primejdioasă între copilul descurcăreț și puțin isteț, care are tot ceea ce își dorește și copilul cu bun simț, sfios, uneori prostuț, naiv, care ascultă doar de părinți. Parcă cei 7 ani de acasă pun în pericol inteligența unui viitor adult. Iar apogeul acestei descurcăreli ca mod de a fi inteligent și puțin mai răsărit se poate observa cu atâta usurință în Parlamentul României. Suntem o țară plină de descurcăreți care sunt incapabili să gândească un sistem sau o țară prin prisma unor valori europene și autentice. “Contrariul prostiei e bunul-simț” afirmă Alexandru Paleologu. Niciodată cei 7 ani de acasă nu vor adumbri o informație sau o valoare care rezidă din studierea unei științe. Dimpotrivă, cei 7 ani de acasă sunt fundație pe care trebuie înălțată o viitoare inteligență. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă trebuie să evidențiem o calitate care poate nu este atât de evidentă și consacrată dar care este foarte însemnată și anume calitatea de a distinge realitatea și sensul vieții prin prisma bunului simț. Descurcăreții despre care am vorbit apreciază viața în bloc, schematic, simplificat, abstract. Trec prin viață fără să bănuiască esențele, frumusețile, tristețile, momemtele de încercare sau într-un singur cuvânt, sensul ei ultim. Nu au capacitate contemplativă, surâs indiscret, curiozitate mereu flămândă, convertesc orice realitate într-un anumit șablon care prezintă și o anumită elucidare sau un mic sfătuitor. Niciodată nu pot să scoată în evidență calitățile celor din jur fără un buchet de comentarii intermitente sau glumițe caustice. Un om care simte realitatea și poate trăi în conformitate cu natura și legile care o cârmuiesc este un om cu bun simț. Este restituirea coerenței și a firescului într-o lume care se aseamănă un sos imens care mai conține din loc în loc câteva mirodenii cu efect alinator.

Cei 7 ani de acasă trebuie să fie un mod de a scăpa de toate atrocitățile și grosolăniile acestei lumi, de toate asalturile la adresa persoanei, a liniștii și armoniei care ne menține strâns uniți unii cu alții. Acesta este unica salvare a acestei lumi. Poate că cei 7 ani de acasă pot fi un pansament aplicat peste o rana încă sângerândă sau pot fi licărul de bucurie de la care ne mai putem adăsta.

Bibliografie:

1. Paleologu Alexandru, "Bunul-simț ca paradox",Editura Polirom,București,2011
2. Horia Roman Patapievici, „Zbor în bătaia săgeții”,Editura Humanitas,București, 2010
3. Paleologu Alexandru, „Despre lucrurile cu adevărat importante ”,Editura Polirom,București,2011

Emancipare versus tradiție

Prof.înv.primar: Braia Loredana Veronica
Colegiul Național "Octavian Goga" Marghita

Importanța pe care o are sprijinul familiei în dezvoltarea armonioasă a copilului este un subiect foarte bine cunoscut și îndelung tratat în diverse lucrări de specialitate. Toată lumea este de acord că familia este primul și cel mai important factor educațional al societății. Spunea odată un înțelept că cea mai importantă educație pe care o primește copilul este conversația din casa în care locuiește. Felul în care părinții interacționează cu copilul, dar și modul în care aceștia interacționează unul cu altul, își va pune amprenta asupra echilibrului emoțional al copilului, de fapt, asupra întregii personalități a acestuia.

Schimbările din societate petrecute în ultimele decenii au fost însoțite de multiple schimbări în sfera familiei. Emanciparea femeii a adus, pe lângă necontestatele avantaje, și multe dezavantaje. Orele de muncă desfășurate cot la cot cu bărbații, îndepărtează mamele de copiii lor. Dintotdeauna, copiii au fost obișnuiți cu lipsa tatălui plecat la muncă, dar noile generații trebuie să se obișnuiască și cu lipsa mamei, iar situația aceasta generează multă frustrare. Ce credeți că ar răspunde un copil dacă mama lui l-ar întreba ce părere are despre faptul că și ea, la fel ca tata, va trebui să stea toată ziua la serviciu și că el va sta de acum mai mult cu bunicii, cu bona sau singur, că nu avea timp să-i pregătească în fiecare dimineață pachețelul cu gustărică pentru școală, că seara când se va întoarce de la serviciu nu va mai avea energie să-l asculte, să se joace împreună sau să-i citească o poveste? Cred că știm cu toții cum ar răspunde copilul. Doar că pe el nu l-a întrebat nimeni...Mă gândesc tot mai mult la faptul că femeile și-au câștigat de fapt, dreptul de a munci mai mult și de a nu se mai îngriji cum trebuie de copii. Sigur că și tații au responsabilitățile lor în creșterea și educarea copiilor, dar dacă privim peste tot în natură, mamele stau cu puii, îi alăptează și îi învață primii pași în viață, în timp ce tații merg după mâncare. Așa e natural. Legătura care se creează între mamă și copilul ei nu poate fi egalată de nicio altă legătură. De aceea, atunci când mă refer la creșterea și educația copiilor, am mai mari pretenții de la mame. Nu aș vrea să se înțeleagă cumva că nu sunt de acord cu respectarea drepturilor femeilor și că locul ei este la cratiță, dar cred că societatea noastră nu mai reușește să găsească echilibrul, s-a îndepărtat prea mult de lucrurile naturale, care au ajutat-o să evolueze.

Ca o consecință naturală a programului foarte încărcat al ambilor părinți, se manifestă tot mai frecvent, neglijarea nevoilor fizice și psiho-emoționale ale copilului. Cu ceva timp în urmă, acest lucru se întâmpla mai mult în familiile considerate defavorizate, dar cred că definiția familiei defavorizate ar trebui să sufere niște modificări. Aș spune că o familie defavorizată e și cea în care ambii părinți lipsesc toată ziua de lângă copiii lor.

Neglijarea copilului în astfel de familii, îmbracă mai multe forme, începând cu neglijența alimentară, vestimentară, neglijarea igienei; medicală – când părinții nu se îngrijesc de sănătatea copilului și de efectuarea controalelor medicale de rutină; neglijarea educațională - neînscriserea copilului la grădiniță/școală, lipsa preocupării părinților pentru stimularea intelectuală a copilului, inconsecvența sistemului de pedepse și recompense, lipsa de urmărire a progreselor școlare; neglijarea emoțională – poate cea mai frecventă și cea mai insidioasă formă de neglijare – lipsa atenției din partea părintelui pentru copil, lipsa contactelor fizice, a semnelor de afecțiune, a cuvintelor de apreciere.

Neglijarea afectează negativ atât dezvoltarea fizică a copilului, cât și pe cea psihologică. Dacă alimentele adecvate nu sunt prezente în perioadele de creștere, dezvoltarea copilului nu va urma modelul normal și vor apărea probleme precum: oprirea din creștere, dificultăți medicale cronice, dezvoltarea inadecvată a oaselor și mușchilor și o dezvoltare neurologică defectuoasă ce afectează în mod negativ funcționarea creierului și procesarea informațiilor.

Efectele psihologice imediate ale neglijării sunt teama, izolarea și incapacitatea de a avea încredere în cineva. Alte dificultăți de ordin psihologic asociate neglijării includ depresia, retragerea, tulburări de panică, deficit de atenție și hiperactivitate, furie, tulburare reactivă de atașament, capacități cognitive, dezvoltarea limbajului, achiziții în plan educațional și performanțe mai scăzute. Copiii neglijati sunt mai predispuși la comportamente antisociale, tulburări de personalitate și comportament violent. Uneori neglijarea duce la asumarea de responsabilități prea mari. Responsabilitatea de a îngriji frații mai mici îl împiedică pe copil să participe la activități adecvate vârstei lui, să se joace, să aibă prieteni, mergând chiar până la absentarea sau renunțarea la școală.

Pe termen lung, problemele psihologice asociate cu neglijarea includ tulburări de personalitate, tulburări de stres post-traumatic, depresie, tulburări de anxietate și psihoze. Depresia este, de obicei, cea mai întâlnită consecință a neglijării.

În concluzie, prezența părinților în viața copiilor, îndeosebi în primii ani de viață, este definitivă, iar părinții ar trebui să cântărească foarte bine cât timp sunt într-adevăr nevoiți să sacrifice din timpul alocat copiilor, pentru a-și asigura cele necesare traiului.

Rolul familiei în primii ani de viață ai copilului

Prof. înv. preșcolar BRAIC LARISA CORINA
Școala Gimnazială „Sf. Andrei”, Sărmaș, Jud. Harghita

*„Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu.
Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață.
Dă-mi, te rog, acele lucruri care mă vor îndrepta spre fericire.
Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume...”*
(Child`s Appeal, Mamie Gene Cole)

Educația începe din prima zi de viață a copilului. Familia este cel dintâi cadru social de care are nevoie fiecare copil pentru dezvoltarea și formarea lui ca și om de caracter. În familie se începe actul educațional al copilului și se continuă în școală. Școala și familia sunt cei mai importanți factori care ajută copilul în formarea și dezvoltarea lui la toate nivelurile (fizic, cognitiv, afectiv și social). Familia ocupă locul central în viața copilului, este rădăcina educației și cea mai de seamă „școală” în formarea caracterului. „În familie și pe genunchi mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume- omul de caracter” (Loisel)

Educația de care are parte copilul de la părinți în primii ani de viață este definitorie pentru formarea lui ca adult și influențează întreaga existență a copilului. Influența familiei este covârșitoare prin educația dată copiilor în cei șapte ani petrecuți în sânul acesteia.

O.M. Aivanhov în cartea sa, „O educație care începe înainte de naștere” se întreabă: „Dacă părinții nu fac nimic pentru a se educa pe ei înșiși, cum vor face ei pentru a-și educa copiii?”

Copiii vor reflecta într-un mod sau altul, modul părinților de a gândi și de a trăi, de aceea părinții trebuie mai întâi instruiți și învățați cum să-i influențeze benefic pe copiii lor, să vadă dacă posedă calitățile necesare, astfel încât să fie pentru copii un exemplu bun de urmat.

Educația copiilor în familie este foarte importantă deoarece caracterul fiecărui om se conturează și se formează în această perioadă. Părinții trebuie să aibă clar trasate prioritățile și atitudinile în cadrul familiei. Copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui. În familie, unde copilul își trăiește primii ani, învață regulile de bună purtare, descoperă lumea și pe sine, acumulează și simulează modele de comportament, însușește valori. Pentru o bună educare a copilului în primii ani de viață este importantă existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe înțelegere, respect, iubire.

Părinții sunt principalele modele pe care copilul le urmează. Vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Are loc o învățare prin imitare, o învățare vicariantă. Copiii imită ce văd, aud și observă la părinți. De aceea, părinții trebuie să fie conștienți că sunt cele mai importante modele pentru copiii, că faptele lor trebuie să le servească drept exemple pozitive, că cei mici învață în foarte mare parte din atitudinile și comportamentele lor și de la cei din jur. Copiii caută să ne copieze în cele mai mici amănunte, de aceea, noi trebuie să avem grijă cum ne comportăm.

Modelele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și climatul psiho-social existent în cadrul acesteia, au o influență mare asupra copiilor atât privind modul lor de comportare și relaționare în raport cu diferite valori și norme sociale, cât și în formarea concepției lor asupra vieții. În familie nu trebuie doar să se discute despre frumos, adevăr, respect, toleranță, înțelegere, iubire, ci trebuie să se și manifeste aceste lucruri. Exemplul personal, eforturile susținute și perseveranța din partea părinților va duce la rezultatele mult așteptate privind achiziția de către copii a normelor unui comportament social corect. Un copil bine crescut, cu cei șapte ani de acasă, este un copil care salută, are însușite deprinderile de autoservire și bunele maniere, își exprimă propriile nevoi, trăiri, sentimente și emoții, manifestă concentrare, consecvență, perseverență și responsabilitate în tot ceea ce face, relaționează cu cei din jur, este politicos, ordonat, iubitor, respectos. Multe din aceste însușiri dobândite acum devin stabile pe tot parcursul vieții, iar altele vor influența dezvoltarea lor de mai târziu.

„Dumnezeu nu face greșeli...Orice copil se naște bun, desăvârșit - în strică viața și metodele educaționale...totul iese bun din mâinile Creatorului; totul degenerază în mâinile omului.” (J. J. Rousseau)

Bibliografie:

Berge, A., Mediul familial în „Psihologia copilului de la naștere, la adolescență”, EDP., București, 1970

Cajal, M., Educarea copilului în familie, Ed. Medicală, București, 1984

Rodica, T., Familia în fața conduitelor greșite ale copilului, EDP., București, 1981

<http://www.sfatulmedicului.ro/Arta-de-a-fi-părinte/creșterea-și-educarea-copiilor>

<http://www.didactic.ro>

O BUNĂ COLABORARE = SUCCES

Prof. CARMEN-CAMELIA BRAICĂU
Grădinița nr.13 Focșani

În calitate de cadru didactic am condus mai multe serii de preșcolari spre dezlegarea tainelor învățării, spre dobândirea deprinderilor, abilităților necesare fiecărui OM întreaga viață. Așa cum toți colegii pot confirma, nimic sau aproape niciun efort nu este suficient dacă nu este susținut, întărit, continuat și în familie. Din întreaga experiență constat că SUCCES-ul este garantat de colaborarea părinte – copil – profesor.

Permanent am încercat să discut cu părinți și să îi fac să înțeleagă faptul că educația este cea care desăvârșește ființa umană: educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate.

Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși.

Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit. Părinții trebuie să înțeleagă că ei pot influența comportamentul copiilor.

Părinții vor înțelege că regulile de educație diferă de la o familie la alta în funcție de copil, de problemele familiei, de concepția familiei despre viață și împlinirea ei.

Tot părinții trebuie să petreacă mai mult timp cu copiii, să le acorde mai multă atenție, să-i laude cât mai des, să-i recompenseze, dar să le stabilească și limite. Comunicarea dintre părinte și copil trebuie să fie bună și permanentă.

Oricât s-ar strădui, grădinița și școala nu poate înlocui educația din familie, considerată dintotdeauna celula de bază a societății și „un soi de personalitate colectivă” de a cărei armonie generală depinde dezvoltarea personalității copilului.

Într-o eră a tehnologiei, oricine lucrează în învățământ observă cum familia nu mai poate realiza socializarea.

În vederea unei colaborări eficiente, a unei comunicări utile copiilor, am încercat implicarea părinților în activități împreună cu preșcolarii, am discutat permanent cu ei, am oferit materiale, am desfășurat cursuri de educare a părinților „EDUCĂM AȘA”, un curs deosebit de frumos și util ce a captat atenția tuturor părinților implicați.

A fost greu mereu să ajungem la o comunicare bună deoarece totdeauna a fost un părinte, care nu împărtășea aceeași opinie cu ceilalți. Diferența a făcut-o însă mereu comunicarea, explicarea, implicarea.

Așadar e o sarcină a școlii este să identifice situațiile problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât este posibil strategiile educative în favoarea copilului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor. Nu cred că în situațiile de criză ar fi un șablon și anume care să facă primul pasul către o colaborare, important este ca cel care observă ceva ce merită transmis să o facă fără rezerve și în acest mod unirea forțelor conduce la remedierea neajunsurilor. Se întâmplă ca unii părinți să fie extrem de protectori, exagerat de interesați de soarta copiilor, și părinți mai permisivi, părinți ce consideră că „personalitatea” copilului este cea răspunzătoare de tot ceea ce face acesta.

Concluzionând chiar dacă nu am vorbit despre comunicarea cu preșcolarii, se subînțelege faptul că la nivel preșcolar comunicarea cu părinții este uneori deficitară însă cu efort din partea tuturor această graniță este depășită având ca punct comun pe Măria sa COPILUL.

Importanța celor șapte ani de-acasă

Branic Andreea-Livia Grădinița cu Program Prelungit, Nr.8, Sighetu Marmăției, Maramureș

„Educația și mediul în care copilul cade imediat după naștere determină cel mai probabil cine va deveni - un bărbat sau un lup!” (Masaru Ibuka. „După trei ani este târziu”)

Unul dintre aspectele care suscită interes în zilele noastre îl reprezintă educația copiilor de vârstă timpurie și măsura în care părinții, mediul și ceilalți factori socio-economici le determină mai târziu viața. În acest sens, cercetările în domeniu au relevat legătura între educația pe care copiii au primit-o în copilărie și oamenii mari care au ajuns. Conștiința morală, cât și deprinderile comportamentale precum, a răspunde frumos, a fi ordonat, curat, organizat, a-și respecta aproapele sunt dobândite de fiecare dintre noi, încă din copilărie.

De aceea, în toate culturile și societățile, de la începutul lumii și până astăzi, educația oferită copiilor a ocupat un rol primordial. Tot ce nu se învață la timp nu se mai învață niciodată. Părinții și bunicii noștri vorbesc adesea de importanța celor „șapte ani de-acasă”. Această expresie sublinează modul în care un copil reușește-sau nu reușește să se adapteze la cerințele societății pe măsură ce crește. Japonezul Masaru Ibuka merge și mai departe, afirmând că „bazele profunde ale educației se pun până la vârsta de trei ani, după aceea totul devenind „prea târziu”. Desigur, e o sentință radicală. Credința creștină ne învață că niciodată nu este prea târziu”. (Savatie Baștovoii. *Antiparenting*).

„Structura umană se schimbă în funcție de experiențele trăite”. Descartes afirmă faptul că, *la naștere mintea omului este o tabula rasa, pe care cu timpul se adună, prin experiență, materialul din care intelectul va construi întregul edificiu al cunoașterii*. După cum precizează și Locke, în volumul „Câteva cugetări asupra educației” (1693), *educația are puterea de a transforma caracterul omului: fericirea sau nenorocirea acestuia sunt, în cea mai mare parte, propria sa operă. El subliniază faptul că din naștere, sufletul copilului este ca o foaie albă de hârtie, care se umple, mai apoi, prin experiență și prin educație. Oamenii sunt ceea ce sunt datorită educației; deosebirile ce se observă între ei, sub aspectul deprinderilor morale și aptitudinilor, se datorează în cea mai mare parte educației. Prin educație, se înțeleg măsurile privind formarea caracterului și comportarea omului în societate*. (Ion Albulescui)

Un exemplu reprezentativ al lipsei educației timpurii de orice fel îl reprezintă cazurile de copii crescuți în sălbăticie. Unul dintre cele mai cunoscute cazuri de copii crescuți de animale este cel al surorilor indiene, Kamala și Amala, descoperite în 1920, în apropiere de Calcutta. Acestea au fost crescute de o mamă lupoaică. În ciuda eforturilor depuse de cei care le-au adoptat, acestea au continuat să păstreze deprinderi formate în urma conviețuirii cu mama surrogat; adesea, mergeau asemenea acestor patrupeze, mâncau doar carne, dar și scoteau urlete asemenea lupilor.

De aceea, afirmația lui Masaru Ibuka că mediul și educația primită de copil imediat după naștere determină cine va deveni în viață – o persoană sau un lup! este îndreptățită. Deși radicală, putem vedea în ea importanța educației la începutul copilăriei. Educația primită în copilărie va influența întreaga sa viață.

Deplângem adesea modul în care tinerii de azi se comportă în mijloacele de transport în comun. Aceștia continuă să comunice cu prietenii pe telefon, sau să se joace jocuri în timp ce persoane în vârstă sau cu dizabilități stau în picioare. Cred că astăzi, mai mult decât oricând, trebuie să acordăm o atenție asupra bunei creșteri de la vârste fragede. Atunci copiii de azi, tinerii de mâine vor apărea în societate ca fiind respectuoși și sensibili la problemele celor din jur.

Misiunea de a educa tineretul nu este una tocmai ușoară. Augusto Cury susține că formarea tinerilor a devenit o provocare în zilele noastre, și că acești actori nu s-au simțit nicicând „atât de rătăciți în misiunea atât de grea de a educa într-o lume în care stresul, frica au devenit rutină zilnică”. Augusto Cury încurajează părinții să-și depășească limitele, și să cultive și să lucreze cu sensibilitate personalitatea propriului copil.

Cu toții ne dorim astfel încât copiii noștri să devină oameni frumoși, oameni care ar putea aduce o contribuție demnă la societatea în care trăim. O astfel de schimbare constă în educația primită de copii.

Cel mai important în această perioadă este relația pe care copilul o are cu părintele. „Aceasta va forma caracterul viitorului adult” (S. Baștovoii). Copiii din zilele noastre primesc adesea totul din punct de

vedere material, dar nu și atenția părinților. În educația unui copil se reflectă și comportamentul părinților. După cum afirmă și Augusto Cury, comportamentele nepotrivite ale tinerilor, nu sunt altceva decât „strigăte puternice care imploră prezența, dragostea și atenția părinților”.

Datoria părinților este aceea de a cultiva și a lucra cu sensibilitate personalitatea copilului. Unui copil trebuie să-i fie explicate limitele, și stabilite unele reguli conform vârstei și nivelului său de înțelegere. În caz contrar, el nu va ști după ce să se ghideze în viață. Copilul trebuie ajutat de mic să parcurgă traseul integrării în societate, cu limitele impuse de aceasta. Fiecare casă are regulile ei și acolo trebuie să le respecte!

Bibliografie

1. Albușescu, Ion. *Doctrină pedagogică și instituții educative*. Preluat pe Martie 12, 2018, de pe Scribd <https://www.scribd.com>
2. Bastovoi, Savatie. *Antiparenting. Sensul pierdut al paternității*. Edit. Cathisma, 2017
3. Cucuș, Constantin, *Psihopedagogie*, Editura Polirom, Iași, 1998.
4. Cury, Augusto. *Părinți străluciți, profesori fascinanți*. Edit. For You, 2017
5. Prisacariu, Oana. *Copiii crescuți de animale: cele mai impresionante cazuri din lume*. Preluat pe Martie 12, 2018, de pe Qbebe <http://www.qbebe.ro>

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Bratu Lucica
Școala Gimnazială nr. 126

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Cadrul didactic - un profesionist în sistemul de învățământ

Prof. Bratu Simona

Școala Gimnazială "Sfantul Vasile", Ploiești

În dezvoltarea și progresul oricărei societăți, rolul educației a fost evidențiat de teoreticieni și de actori educaționali, implicați direct în sistemul de învățământ, de cercetători și politicieni, atât la nivel național, cât și la nivel european, respectiv la nivel mondial. Este bine cunoscut faptul că transformările sociale, politice, economice, culturale, tehnologice, etc. atrag modificarea și dezvoltarea sistemelor educative privitor la cerințele sociale și la aspirațiile individuale, la finalitățile, conținuturile și strategiile și chiar la modalitățile de evaluare.

În realizarea acestui deziderat, urmând modelul celorlalte state europene, sistemul românesc de învățământ își îndreaptă atenția spre contextualizarea unei profesionalizări adecvate a cadrelor didactice. De altfel, această orientare reprezintă și un instrument al reformei sistemului de educație actual. Dacă, în perioada postdecembristă, actul educațional înregistrează o mutație de la elevul pasiv către elevul activ, participant direct la formarea și dezvoltarea personalității sale, perfecționarea continuă a personalului didactic cunoaște noi tendințe. În primul rând, se urmărește îmbunătățirea calității și a capacității de învățare prin mutarea accentului de pe achizițiile de cunoștințe pe formarea și dezvoltarea de competențe, pe accentuarea instrumentării practice în formarea pedagogică. Se impune, astfel, un nivel superior de pregătire al tuturor cadrelor didactice, indiferent de nivelul de învățământ la care predau acestea. De asemenea, profesionalizarea cadrelor didactice, presupune și dezvoltarea unui corp de cunoștințe pe următoarele nivele: cunoștințe savante importante pentru cultura intelectuală și formarea unei gândiri raționale, cunoștințe aplicate, cunoștințe tehnice ce urmăresc un demers de rezolvare a problemelor și care utilizează metodele și instrumentele dezvoltate prin cercetare științifică, cunoștințe practice, care invocă utilizarea tehnologiilor în formarea profesională și, nu în ultimul rând, cunoștințe strategice, care oferă posibilitatea restabilirii legăturii dintre pregătire și aplicație. Prin urmare, așa cum se poate observa, în domeniul formării, obiectivul achiziționării de cunoștințe trece la competențe și, mai ales, la valori și atitudini. Conform literaturii de specialitate, variatele calități și competențe ale cadrului didactic, de care se ține seama la evaluarea calității învățământului, pot fi clasificate în trei mari categorii: competențe generale (teoretică, metodică, practică), competențe specifice (competențe în domeniul de specialitate, competența pedagogică, competență profesională și chiar managerială), metacompetențe și capacități de bază (capacitate operațională și de intervenție dirijată, capacități etic-relaționale, sociale, cultură politică, capacitate de inovație și dezvoltare în context de schimbare și transformări social-politice și economice). Astfel, putem vorbi de instalarea sau dezvoltarea unor noi criterii de competență profesională de genul: competența lingvistică, competență științifică și competențe informatice (computeriale). De aceea, formarea cadrelor didactice trebuie să fie una centrată pe competențe profesionale de tip metodologic, bazată pe practicarea reflexivă a profesiei, dezvoltarea unor domenii conexe activității, multiculturalism, formare prin muncă în echipă, formarea competențelor de analiză situațională și de orientare în medii socio-culturale cât mai diverse. Altfel spus, programele de formare inițială și continuă a cadrelor didactice trebuie concepute și aplicate astfel încât să dezvolte, să exerseze și să accentueze calități și trăsături ce conturează personalitatea cadrului didactic la finalul formării.

Trăind în societatea cunoașterii, cadrul didactic este pus în situația de a-și structura și de a-și consolida permanent formarea inițială, propriul mod de acces la informație, precum și propria capacitate de selectare a informațiilor. Formarea reprezintă, în acest context, a "acțiune de modelare a educatului conformă cu exigențele societății actuale". Dacă în pedagogia clasică, formarea însemna "pregătire profesională completată cu ulterioara educație a adulților", în pedagogia modernă, formarea presupune "integrarea acțiunilor de pregătire profesională inițială și continuă prin modele acționale specifice educației permanente". Acum, mai mult ca oricând, accesul la formarea profesională continuă a cadrelor didactice este extrem de facil, grație multitudinii de proiecte europene implementate, proiecte care oferă dascălilor o paletă largă de cursuri de formare, perfecționare, etc. Schimbările din educație și din societate au impus noi exigențe dascălilor. Cu alte cuvinte, profesorul, pe lângă faptul că trebuie să comunice cunoștințele de specialitate, trebuie să-i ajute pe elevi să devină cursanți pe deplin autonomi prin acumularea de competențe-cheie și nu prin memorizarea informațiilor, să-i pregătească pentru integrarea lor în societate și pe piața muncii. De asemenea, profesorului i se cere să stabilească metode constructive

de dobândire a cunoștințelor, axate, în principal, pe colaborare, să utilizeze noile tehnologii și să răspundă nevoii de învățare individualizată. Prin urmare, aceste noi roluri ale profesorului necesită formarea într-o serie de abordări și stiluri de predare pentru că, în orice moment al carierei lui, cadrul didactic să aibă sau să poată dobândi o gamă completă de cunoștințe, atitudini și competențe pedagogice pentru a-și putea ajuta elevii să își pună în valoare întregul lor potențial. Profesorul trebuie să fie permanent la curent cu toate competențele cerute în societatea bazată pe cunoaștere. Altfel spus, formarea și perfecționarea profesională a fiecărui profesor trebuie văzute ca o sarcină pe tot parcursul vieții și trebuie să beneficieze de structuri și de resurse adecvate.

Trezirea interesului elevilor pentru materia pe care o predă, stimularea motivației acestora este, în bună măsură, un rezultat al vocației pe care ar trebui să o dețină profesorul în desfășurarea procesului instructiv-educativ. În consecință, a organiza învățarea înseamnă a găsi metodele cele mai adecvate, a construi secvențe instructive bazate pe logică obiectivă a disciplinei, a trezi interesul elevilor și a stimula performanțele, a crea o atmosferă prielnică studiului, a doza dificultățile pentru a putea dezvolta strategii de rezolvare a problemelor.

Așadar, meseria de profesor nu se poate exercita fără a avea chemare sau vocație, calități esențiale care contribuie la formarea profilului moral al educatorului.

Bibliografie:

Adăscăliței, F., Bercea, M., Dumitrescu, D. (coord.), *Elemente de didactică a istoriei*, Editura Nomina, București, 2010.

Vlasceanu L., *Decizie și inovație în învățământ*, EDP, București, 1997

Dogaru-Ulieru, V., Draghicescu, L., (coord.), *Educație și dezvoltare profesională*, Editura Scrisul Românesc, Craiova, 2011

Cei șapte ani de acasă

Prof. Înv. Primar, Bratu Teodora
Școala Gimnazială George Călinescu Onești

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului".

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții.

"Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau

este ineficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

CEI MAI IMPORTANTI ANI AI VIETII

Școala Gimnazială Găvojdia Breban Maria Oana

Cei șapte ani de acasă reprezintă anii copilăriei, o perioadă foarte importantă pentru achizițiile individuale ale fiecărui om. Sunt definitorii asupra caracterului, comportamentului, gândirii și concepției asupra vieții viitorului adult, cât și asupra capacității lui de a se pierde prin mulțime sau mai bine spus – de a se integra printre semenii lui și în mediul social.

Tot timpul când întâlnim oameni, noi căutăm să deducem din comportamentul lor dacă au ”cei șapte ani de acasă” pentru a ne da seama cum să interacționăm cu ei.

Cei șapte ani de acasă ne sunt oferii de către părinți, printr-un set de valori, reguli și cunoștințe asupra mediului înconjurător și mediului social, menite să ne ajute în creșterea și dezvoltarea noastră pe plan social, făcându-ne astfel drumul vieții mai ușor. Putem spune despre cineva că are sau că nu are cei șapte ani de acasă după multe criterii, dar în special după modul în care vorbește, relaționează cu ceilalți sau cum reușește să evite situațiile conflictuale.

Părinții sunt responsabili pentru satisfacerea nevoilor individuale nutriționale și de achiziții cognitive ale copiilor. Prin aceasta părinții sunt implicați în dezvoltarea și evoluția copilului prin alocarea unui buget rezonabil de timp. Cel mic este un fotocopiator care procesează tot ce vede și aude la părinți, dar are nevoie să fie setat pentru a înțelege corect semnalele primite. Așadar, părinții au responsabilitatea de a calcula și doza informațiile potrivit etapelor de vârstă și posibilităților copiilor.

În această perioadă copilul trebuie să învețe să fie cuviincios, respectuos, curat, să învețe să-și asume responsabilități pe măsura vârstei, să deprindă priceperea de a evolua. Prin toate acestea el va fi capabil să fie o persoană care își asumă responsabilitatea de a trăi propria viață.

Căminul în care crește copilul trebuie să fie liniștit, primitiv, un loc în care se poate simți în siguranță pentru a-și putea dezvolta în condiții excelente propria personalitate. Având condiții copilul va asimila cu plăcere toate învățăturile primite de la părinți.

Cu ajutorul părinților care induc dorința de cunoaștere, ei pot afla dacă sunt persoane bune și apreciate, persoane care pot diferenția binele de rău, frumosul de urât.

În zilele noastre, din nefericire, părinții sunt ocupați să acopere nevoile materiale ale familiei, lucru care ocupă mult din timpul pe care l-ar putea petrece cu copiii, astfel că mulți copii nu caută valori morale, ci caută valorile materiale, care în final îi vor duce la un conflict cu mediul social și societatea în care trăiesc. Neavând sprijin moral e greu să faci diferența între ceea ce îți face ție rău și ceea ce te ajută să te înalți. În sprijinul evoluției morale a copilului poate veni religia practică de către familie și spiritul valorilor naționale care îi sunt insuflăte din anii de grădiniță și de școală.

Cei șapte ani de acasă au un rol foarte important în relațiile noastre de zi cu zi, diferențiind persoanele valoroase pentru comunitatea în care trăiesc și pentru națiune, de cele fără valoare.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Bréda Krisztina

Școala Gimnazială Nr. 1. Pericei, Jud. Sălaj

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

În înțelepciunea Sa, Dumnezeu a hotărât ca familia să fie cea mai importantă dintre toate instituțiile educaționale. Căminul este locul în care trebuie să înceapă educația copilului. Aici este prima lui școală. Avându-i pe părinți drept instructori, aici copilul va învăța lecțiile care-i vor fi călăuză în viață- lecții despre respect, ascultare, sfințenie, autocontrol. Influențele educaționale ale căminului sunt o putere hotărâtoare spre bine sau spre rău.

Cât de importantă este atunci școala căminului! În această școală - de prim rang - trebuie făcut uz de chiar cea mai mare iscusință. Toți părinții au obligația instruirii copiilor lor din punct de vedere fizic, mintal și spiritual. Obiectivul oricărui părinte trebuie să fie acela de a asigura copilului său un caracter echilibrat, simetric. Aceasta nu este o lucrare de mică amploare sau importanță - este o lucrare care necesită meditație serioasă, rugăciune, efort perseverent, și multă răbdare. Trebuie pusă o temelie bună, fixat un cadru puternic, stabil și corect, urmând apoi ca, zi de zi, lucrarea de zidire, șefuire și perfecționare să meargă înainte.

Puțini părinți încep suficient de timpuriu să-și învețe copiii să asculte. De obicei, se lasă copilul în voia lui, doi sau trei ani, amânându-i-se disciplinarea, în ideea că este prea mic pentru a învăța să asculte. Dar, în tot acest timp, egoismul se dezvoltă cu putere în mica făptură și fiecare zi trecută face și mai grea sarcina părinților de a prelua controlul. De la o vârstă foarte timpurie, copiii pot înțelege ceea ce le este spus simplu și clar, iar cu blândețe și înțelepciune ei pot fi învățați să asculte. Niciodată să nu le fie îngăduit să arate lipsă de respect părinților lor. Încăpățânarea nu va trebui niciodată tolerată. Binele viitor al copiilor cere o disciplină blândă, iubitoare, dar fermă. Există o dragoste oarbă, ce lasă copiilor "privilegiul" de a face ce vor ei. Dar a lăsa copilul să urmeze impulsurilor naturale înseamnă a-l lăsa să se autodistrugă și să devină capabil să facă rău. Părinții înțelepți nu vor spune copiilor lor: "Faci cum vrei tu, du-te unde vrei tu, fă ce-ți place". Reguli și regulamente înțelepte trebuie stabilite și impuse, pentru ca frumusețea vieții căminului să nu fie compromisă. Este imposibil de zugrăvit răul ce rezultă din lăsarea copilului în voia lui. Este posibil ca, mai târziu, întâlnind realitatea, unii dintre cei ce au luat-o razna din cauza neglijării lor în copilărie să-și vină în fire, dar mulți sunt pierduti pentru totdeauna, pentru că, în copilărie și tinerețea lor, au primit doar o educație parțială, unilaterală. Copilul astfel frustrat are un greu handicap de trecut în viață. În încercări, dezamăgiri, ispite, el va urma propria voință nesupusă și prost-orientată. Copiii care n-au fost niciodată învățați să asculte vor avea niște caractere slabe, impulsive. Ei caută să se impună, dar nu știu să fie supuși. Ei nu au putere morală pentru a-și stăpâni pornirile rele, pentru a-și corecta obiceiurile proaste sau pentru a-și supune dorințele necontrolate. Neajunsurile datorate unei copilării lipsite de disciplină devin moștenirea omenirii. Minte astfel pervertită poate foarte greu să discearnă între adevăr și minciună.

Sunt unii copii care necesită mai multă răbdare și blândețe decât alții în procesul de disciplinare și educare. Ei au în moștenire trăsături de caracter care nu prea permit, și din această cauză au nevoie de mai multă dragoste și simpatie. Dacă aveți copii cu temperament special, nu lăsați ca, din această cauză, descurajările să le însemne viața. Să nu existe răstiri, nici cuvinte aspre, sau vorbe grele! Ajutați-i printr-o manifestare de îngăduință și simpatie. Întăriți-i prin cuvinte iubitoare și fapte blânde, pentru a le înfrânge defectele de caracter.

Până la 6 - 7 ani, un copilul trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice

eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Bibliografie:

Ellen G. White, Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi, Ed. Viață și sănătate, 1997

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Brenoia Aurora Grădinița cu Program Normal Nr.2 Rm.Vâlcea

La naștere,natura înzestrează copilul numai cu „semințele științei,ale moralității și regiozității.Omul nu poate deveni om decât dacă este educat.,,

În literatura de specialitate se subliniază importanța pe care o are exemplul părinților în educarea copiilor.O vorbă spusă sau un gest al adultului pătrunde în câmpul de observație al copilului.Personalitatea viitorului adult însumează influențele,bune sau rele,primite în copilărie de la familie,educatori și persoane apropiate.Între relațiile familiale și educația copilului există o strânsă legătură.Acțiunile au un efect educator mai mare decât vorbele.Tactul părinților față de copii,modul lor de a duce o viață organizată,atitudinea de respect în familie și față de oameni în general au o influență puternică asupra copiilor.

Până la șapte ani, copiilor li se dezvoltă deprinderile sociale prin interacțiunea cu tovarășii lor de joacă.Învăță ce sunt regulile,cum se stabilesc ele,ce înseamnă sinceritatea și cum să colaboreze,cum să comunice.Își dezvoltă stima de sine antrenându-se,interacționînd cu alți copii și făcînd față cu succes provocărilor personale,fizice,intelectuale și sociale.Pentru formarea unui comportament pozitiv în familie trebuie ca părinții să țină seama de trei lucruri:

- determinarea posibilei cauze a comportamentului;
- crearea unui climat responsabil de grijă și susținere ,de afecțiune ;
- intervenția pozitivă atunci când apar aceste comportamente pentru a le insufla autocontrolul ;

Orice comportament are o cauză,deși uneori aceasta nu e ușor de determinat:

- puterea obișnuinței-copilul obține întotdeauna tot ce vrea(jucării,dulciuri,atenție);
- este un mod de a exprima supărarea,frica sau alte emoții;
- lipsește autocontrolul din cauza unor motive fizice;
- se simte neglijat în familie;
- nu cunoaște altă cale prin care să obțină ce își dorește;

Cea mai eficientă strategie este insuflarea încrederii în sine.Pot fi create situații în care ei să poată face alegeri,să fie lăudați pentru lucrurile bine realizate,să fie încurajați cînd întîmpină dificultăți,să primească atenție individuală.O altă strategie constă în exprimarea așteptărilor pe care părinții le au din partea copiilor în termeni clari,înainte ca aceștia să se implice în vreo activitate.Dialogul cu ei este foarte important deoarece ei pot avea nevoie de ajutor.Cele mai profunde și elocvente versuri în acest sens sunt cele ale poemului „Copiii învață ceea ce trăiesc,, al lui Dorothy Law Nolte:

- Dacă copilul trăiește cu critica
Va învăța să condamne.
- Dacă copilul trăiește cu ostilitate,
Va învăța să se lupte.
- Dacă copilul trăiește cu zeflemea,
Va învăța să fie timid.
- Dacă copilul trăiește cu rușine ,
Va învăța să se simtă vinovat.
- Dacă copilul trăiește cu toleranță,
Va învăța să fie răbdător.
- Dacă copilul trăiește cu încurajare,
Va învăța încrederea.
- Dacă copilul trăiește cu nepărtinire,
Va învăța justiția.
- Dacă copilul trăiește cu laude,
Va învăța să le aprecieze.
- Dacă copilul trăiește cu acceptare și prietenie,
Va învăța să găsească iubire în lume.

Importanța celor 7 ani de acasă

Profesor invat presc. Brică Elena Gradinita cu P.P.Inocența

Ce sunt cei 7 ani de acasă ? Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire
- ordine
- igiena
- curatenie și exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
- bune maniere și comportament
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topica ori dezacord dintre părțile de vorbire)
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)
- consecvența în realizarea unei sarcini
- concentrare a atenției
- perseverența în realizarea unei sarcini
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-Dicționar de simboluri).

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

Prof. BRÎNZĂ GHEORGHÎȚA
Grădinița PN NR 1 Murfatlar
-structură a Liceului Teoretic Murfatlar

Astăzi, realitatea de zi cu zi a familiilor este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.

Părinții sunt modele demne de urmat pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori:

- relația afectivă dintre copil și părinți,
- specificul de dezvoltare a copilului,
- valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model pentru el. Copilul trebuie să învețe lucrurile simple încă de la vârste fragede: "să salute", să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici. Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat.

Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect.

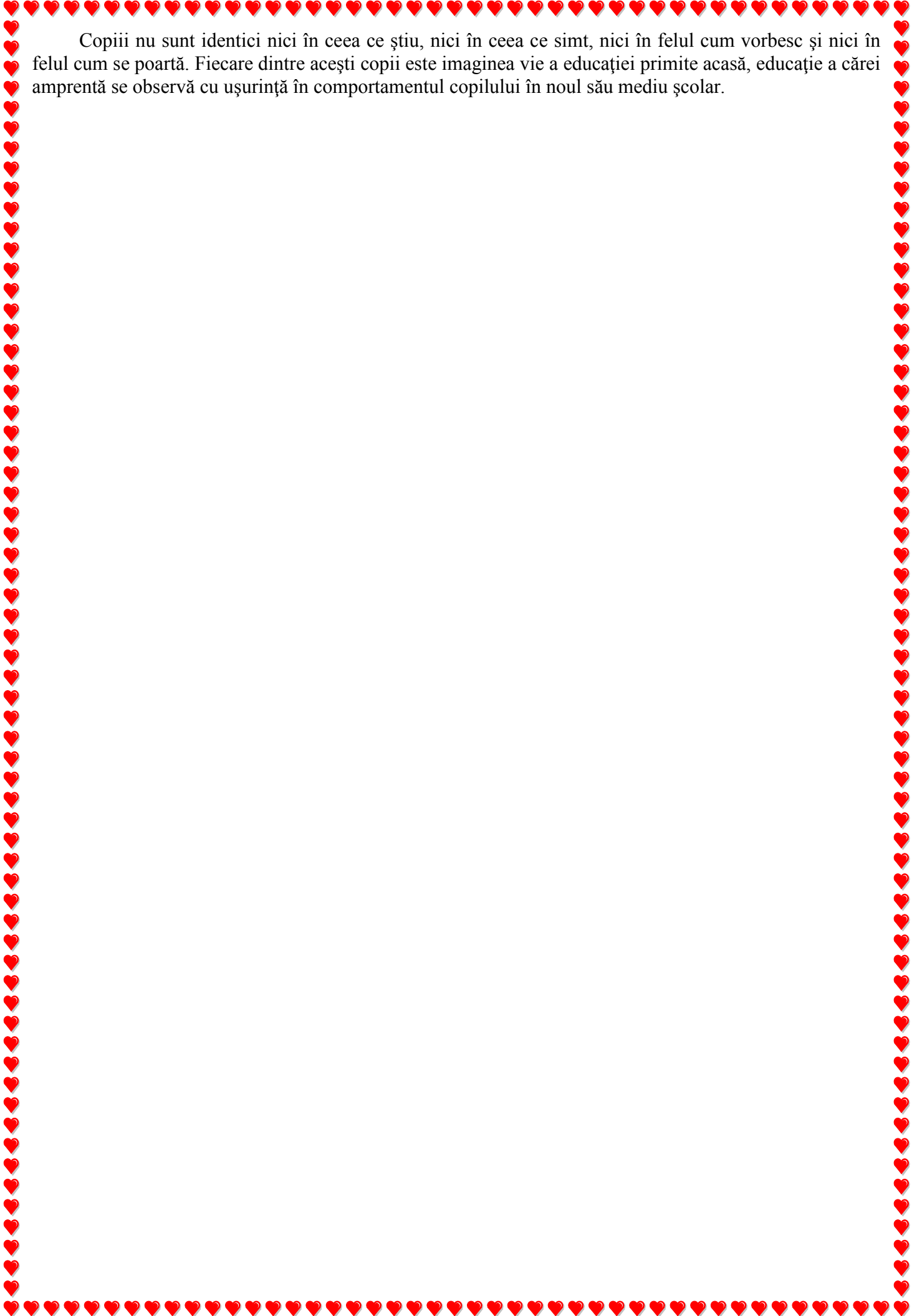
Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (*dulciuri, jucării, bani*), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. Grădinița și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

În grupă, la grădiniță, sunt fete și băieți, toți cam de aceeași vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Sunt copii și mai mari, și mai mici, și mai voinici, și mai delicați, și mai gălăgioși, și mai tăcuți, unii chiar retrași, timizi, stingheri.

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof.înv.primar_ Brînzan Florica
Școala Gimnazială Nr. 1 Dobrotești

Expresia , cei 7 ani de acasă „ne duce cu gândul la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

“CEI SAPTE ANI DE ACASA!”

**EDUCATOARE:BRÎNZICĂ MIHAELA
GRADINITA” PRICHINDEL “STRUCTURA GRADINITA “MICUL PRINT”
PUCIOASA
STRADA :BULEVARDUL TRANDAFIRILOR NR.126**

“Eu sunt copilul.Tu tii in mana destinul meu.Tu determini ,in cea mai mare masura,daca voi reusi sau voi esua in viata!Da-mi ,te rog ,acele licururi care sa ma indrepte spre fericire.Educa-ma,te rog ,ca sa pot fi o binecuvantare pentru lume “.(Child`s Appeal)

Prescolaritarea este perioada formarii initiale a personalitatii ,perioada aparitiei primelor relatii si atitudini ce constituie un nivel superior de organizare a vietii psihice a copilului.

De un real folos in formarea personalitatii este jocul ,mai ales cel bazat pe roluti ,in care copilul, asimilandu-si rolul isi asimileaza implicit si relatiile interioare de comportament incluse in rolul respectiv.La fel de importante pentru formarea personalitatii prescolarului sunt si stilurile comportamentale parentale.

Mediul familial ocupa un loc central in multitudinea factorilor determinanti ai evolutiei individului .Copilul nu este un adult in miniatura ,ci el este “un candidat la maturizare “.(H. Pierot),deosebit de receptiv la influentele pozitive si negative care se exercita asupra lui .Copilul trebuie socializat si modelat iar fundamentarea personalitatii sale se realizeaza in mare masura ,in interiorul familiei acestuia ,care concentreaza primul sau univers afectiv si social.Trasaturile si coordonatele personalitatii se cristalizeaza in raport cu modelul si natura situationala traita in mod direct,nemijlocit de catre copil in mediul sau familial,iar atitudinile parintilor au consecinte durabile asupra personalitatii,in formare a copilului.La varste mici ,adaptarea copilului se realizeaza prin imitatie ,acesta raportandu-se permanent la persoana adulta.Primul model oferit copilului este familia sa,iar calitatea si tipul relatiilor copil –parinte vor marca profund evolutia viitoare a copilului.

Dupa familie ,gradinita constituie prima experienta de viata a copilului in societate .Aceasta institutie il asaza intr-un cadru nou prin dimensiunile si continutul sau.Aici copilul ia cunostinta cu activitati si obiecte care-i stimuleaza gustul pentru investigatie si actiune,il provoaca sa se exprime si ii propune ,incipient ,angajarea in relatiile sociale de grup.Adaptandu-si metodele la formele particulare ale vietii mentale ale copilului ,gradinita incearca sa raspunda specificului activitatii fiecarei varste si sa identifice mijloacele si activitatile necesare pentru o dezvoltare complexa a fortelor infantile in vederea maturizarii lor.

Copilul prescolar incepe sa-si defineasca treptat inceputul personalitatii sale.In cadrul grupului el traieste prima experienta a vietii in colectivitate ,a vietii sociale ,alta decat familia .De la intrarea in gradinita copilul realizeaza o adaptare la un anumit ritm al vietii sociale.Este vorba de incadrarea si respectarea unui anumit program.

Educatia facuta de primii educatori –parinti,ca si cea a gradinitei,se rasfrang asupra tuturor laturilor personalitatii copilului,in functie de particularitatile de varsta si individuale ale acestuia .Pe masura ce copilul se dezvolta ,cresc si trebuintele si dorintele lui.In acelasi timp si gradinita ,ca prima institutie care se conduce dupa principii si metode stiintifice ,contribuie la formarea si dezvoltarea copilului.Investita cu aceasta nobila si plina de raspundere sarcina ,educatoarea grupei trebuie sa cunoasca specificul fiecarui stadiu de dezvoltare al copilului,disponibilitatile intelectuale,precum si particularitatile lui temperamentale si caracteriale.

Educatoarea se preocupa de socializarea prescolarului prin integrarea in mediul gradinitei,dar ii ofera prilejul sa cunoasca mediul inconjurator organizand vizite in imprejurimile gradinitei ,in institutiile si la locul de munca al parintilor.In acest timp aceasta poate observa cum se comporta copiii nu numai in gradinita ci si in afara ei.Avand in vedere particularitatile lor de varsta si tinand cont de temperamentul lor ,educatoarea va putea actiona diferentiat astfel incat eficienta demersului sau educativ sa fie optima.Treptat si cu rabdare ,cultivandu-le increderea in propriile posibilitati ,folosind jocul si jucaria ,educatoarea participa la dezvoltarea personalitatii copiilor.

Pentru a raspunde standardelor impuse de comunitate in ceea ce priveste valorile si responsabilitatile familiei,vis-a vis de personalitatea copilului ,insistam la dezvoltarea unor initiative de

organizare a unor cursuri sau programe pentru parinti ,majoritatea sustinandu-se in cadrul gradinitei de catre educatoare.

Familia il pregateste pe copil pentru integrarea in gradinita ,orientandu-l spre lumea cunoasterii ,a activitatii curente ,initiindu-l in deprinderi fundamentale.Fara o sustinere afectiva ,fara un ansamblu de activitati,de achizitii si experiente ,intalnirea copilului cu gradinita va fi violentă ,iar procesul de instructie si educatie ar deveni inoperant.

Familia nu este numai primul adapost al copilului ,ci este prima baza de lansare a lui in lume.Familia este primul initiator sociocultural al copilului.Aici se pun bazele incipiente ale dezvoltarii intelectuale ,morale estetice,fizice si sociale ale copilului.

Gradinita nu poate face minuni ,iar educatia data in aceasta institutie nu va avea rezultate bune,daca nu se va sprijini si nu va colabora cu familiile copiilor.

In concluzie,putem spune ca reusita privind devenirea umana a copilului depinde de o colaborare prodigioasa dintre doi factori educationali de baza gradinita si familia.

IMPORTANȚA PARTENERIATULUI EDUCAȚIONAL FAMILIE-GRĂDINIȚĂ

**Director - prof. drd. Brotac Daniela
Grădinița „Zâna Florilor”, București**

Evaluarea copilului preșcolar e o ancorare în porturile cunoașterii, de fiecare dată la alt nivel cu itemi care capitalizează nivelurile sau treptele cunoașterii și competențele de viață. Educația e mijlocul esențial prin care e valorificată zestrea biopsihică cu care copilul vine pe lume spre a se integra cu succes în mecanismul social.

Relațiile dintre părinți și dintre aceștia și copii dau profilul matricii comportamentului. Fiecare om are aspirația de a-și vedea visele împlinite, măcar de către urmașii săi. În copiii noștri dăinuiesc idealurile noastre. Primul pas în realizarea acestor țeluri este efortul de integrare socială a copiilor. Dinamica familiei este determinată de factori materiali, culturali și psihologici, care o afectează direct sau accidental. „Bazându-se pe atașamentul natural, pe care copilul îl are față de părinți, familia reușește să aibă o mai mare pondere în această acțiune. Ea este considerată agentul principal al integrării sociale, deoarece are sarcina de a transmite acele norme și roluri sociale care formează individul pentru viață” (Emilia Bătrânu, *Educația în familie*, pag. 47).

Grădinița redimensionează standarde. Standardele sunt nivelele ale aspirațiilor pe care părinții le impun copiilor în trăirea lor. Pentru a impune standarde copiilor, părinții trebuie să ofere modele demne de urmat, care sunt în realitate matrici ale standardelor. „Omul este măsura tuturor lucrurilor, a celor ce sunt pentru că sunt, a celor ce nu sunt, pentru că nu sunt”, spunea Protagoras. El e măsura pentru educația fiilor săi și nu poate aștepta de la copii mai mult decât a fost în stare să le ofere spiritual, cu excepții minore.

Prima școală a omului este familia; ea dă temelia pe care se clădește edificiul personalității, iar trăinicia edificiului depinde de calitatea temeliei. În copilărie omul are nevoie de ambii părinți pentru a crește armonios, pentru a iniția, învăța și traduce în comportament statuturile părinților. Pentru a impune standarde copilului, familia trebuie să-i ofere mijloace materiale și spirituale de instruire și educare și să-i ceară, în mod ritmic și gradual în creștere responsabilități pe măsura vârstei. În spatele standardelor stau atitudinile familiei față de valori și modul cum știe familia să cultive atitudini pozitive pentru valorile dezirabile corespunzătoare standardelor impuse copiilor de părinți. Solidaritatea părinților în strategia educațională este cel mai important aspect în afirmarea unei imagini de sine obiective și în construcția unui caracter puternic și stabil, care să constituie coloana vertebrală a personalității copilului. Când unul ceartă și celălalt mângâie, nu se construiește nimic, se năruie ceea ce deja există. Acesta e un mecanism de regresie educațională. Comunicarea eficientă ar depăși acest prag al ambițiilor care se confruntă în defavoarea viitorului unui copil și al familiei care-l crește însăși. Consecvența părinților în atitudini face din copilul lor, un om cu caracter puternic.

Grădinița transmite părinților imperativul: „Ajutați-vă copiii să se ajute singuri și veți crea o imagine de sine obiectivă copilului, îi veți crea stima și respectul de sine corespunzător modului în care îi valorizați potențialul de care dispune. Imaginea de sine este un construct axiologic cu suport afectiv și determinări cognitive. „Creștem imaginea de sine dacă antrenăm copiii în treburile noastre, dacă îi lăsăm treptat să ne înlocuiască, dacă ne bucurăm pentru realizările lor, dacă ne facem timp să le spunem povești, să ne jucăm cu ei, să facem excursii împreună, să-i implicăm în proiecte comunitare care să-i maturizeze și să-i îmbuneze, să-i motivăm să aibă o ritmicitate a activității, să le formăm deprinderi de autonomie și să le creștem încrederea de sine, până la preluarea deciziilor în activități gospodărești și efectuarea temelor.

Cercetările au evidențiat corelații semnificative între mediu educativ în care trăiește copilul și dezvoltarea sa intelectuală, între învățarea timpurie și învățarea care are loc în alte etape ale vieții. Astfel, copiii crescuți într-un mediu stimulat au o dezvoltare intelectuală accelerată în comparație cu cei crescuți într-un mediu restrictiv. De la naștere și până când cresc, copiii sunt persoane, care au o dezvoltare afectivă și o receptivitate specială față de diferitele categorii de stimuli, aspect că evoluția lor poate fi influențată de informațiile pe care le primesc din mediu, precum și de calitatea procesării acestora. Deci, intervenția adultului asupra copilului în această perioadă este fundamentală, educația

timpurie realizându-se atât în mediul familial, cât și în cadrul serviciilor specializate, precum este grădinița.

Ca primă etapă a sistemului de învățământ, grădinița de copii are o importanță covârșitoare în formarea personalității copiilor, deoarece această vârstă este cea a maximei plasticități și receptivități, a deschiderii spre lume, a curiozității nemărginite, a motivației maxime de a cunoaște tot ce există în jur. Grădinița de copii împreună cu familia și cu societatea civilă își concentrează eforturile pentru asigurarea unui învățământ preșcolar de calitate, cu valențe preponderent formative, eficient și centrat pe trebuințele copiilor.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Dr. Prof. Brumar Constanța – Colegiul Economic Viilor, București

Cei 7 ani de acasă, un „motto” ce ar trebui să ne însoțească permanent, dar se pare că în ultima perioadă, nu mai are aceeași semnificație pentru cei tineri mai ales.

Cei 7 ani de acasă, înseamnă, baza educației noastre, să știi să spui, vă rog, mulțumesc, poftim, să-i respecti pe cei de lângă tine, să fii atent la nevoile celor mai puțin avantajați de soartă, etc.

Pe această bază se pot construi celelalte calități, cunoștințe, abilități și atitudini, necesare într-o societate. Respectul față de sine, respectul, față de ceilalți, sprijinul pe care să-l dăm semenilor, iată câteva trăsături ce ar trebui să caracterizeze o persoană educată în acest spirit.

Fiecare etapă de dezvoltare își pune amprenta asupra dezvoltării emoționale, afective, intelectuale. Mediul familial este foarte important pentru dezvoltarea armonioasă a copilului, persoanele cu care acesta intră în contact sunt component la care acesta se raportează. Copilul are anumite nevoi care trebuie satisfăcute, acest lucru poate influența relațiile copilului cu cei din jur.

Copilul plânge pentru că dorește ceva, plînsul fiind modul lui de a comunica. Satisfacerea sau nu a acelei nevoi poate constitui baza relației dintre cei doi.

La vârste fragede copii doar cu ajutorul mamelor pot să-și satisfacă anumite nevoi, precum cea de explorare a mediului înconjurător. În același timp apare și nevoia de autonomie, care trebuie satisfăcută.

Curiozitatea unui copil trebuie satisfăcută, pentru că altfel copilul va fi permanent tentat să caute, să vadă, să cunoască.

Este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap, o face, pentru a-și rezolva o problemă.

Politețea, oglinda familiei, se învață prin imitație, ce vede la frați, părinți, va face și el, deci mare atenție la acest aspect. De asemenea tot acasă copilul, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

O serie de observații, cum ar fi „nu vorbi cu gura plină, pune-ți batista la gură când strănuți, spune, te rog când vrei ceva, trebuie luate în seamă și respectate.

Cînd greșim primim observații, nu-i plăcut pentru nimeni, dar dacă suntem politicoși, scăpăm de observații și reproșuri, iar ziua noastră va fi mai bună, mai armonioasă, mai veselă.

În ceea ce privește salutul, salutăm pe orice persoană cunoscută, la piață, pe stradă, salutăm întotdeauna, la intrarea și la ieșirea din magazine, la intrarea într-un compartiment de tren, etc. întotdeauna un salut trebuie însoțit de un zîmbet.

Punctualitatea, este o caracteristică a educației, și arată respectul nostru față de cei cu care trebuie să ne întîlnim. A fi punctual este o dovadă de bună creștere, de bun simț.

Tot un semn de respect față de cei cu care venim în contact se referă și la **ținuta noastră vestimentară**. Nu trebuie să uităm că, înainte de a ne îmbrăca, trebuie să ne spălăm, curățenia corporală este foarte importantă și nu poate fi înlocuită de nimic.

În școală, în timpul orelor de curs, intrăm în clasa imediat ce se sună și așteptăm liniștiți în bancă sosirea profesorului, răspundem salutului, nu întrerupem profesorul cînd vorbește, păstrăm liniștea în timpul orei, nu ne trimitem bilețele, dacă avem ceva de întrebare, așteptăm permisiunea profesorului. În școală, păstrăm curățenia, nu țipăm, nu ne îmbrîncim, nu ne jignim colegii, și sub nici o formă nu facem glume pe seama celor cu diferite probleme.

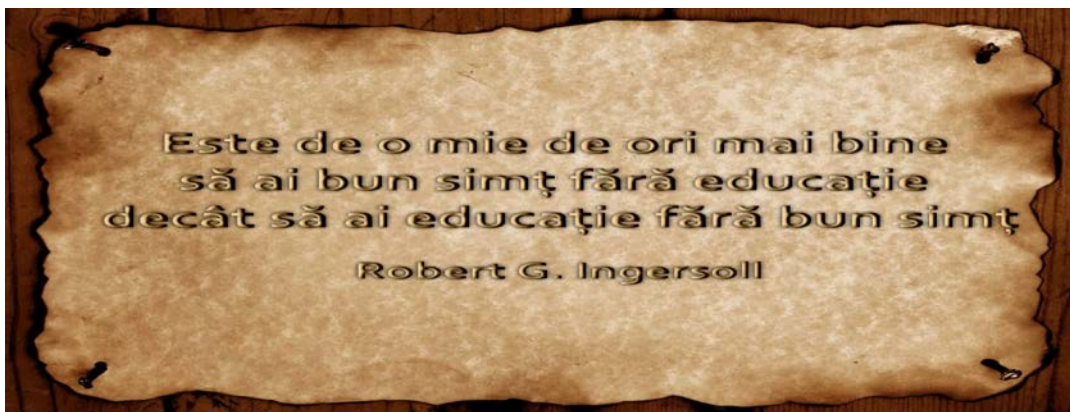
Față de cadrele didactice, ne comportăm întotdeauna politicos, îi salutăm cînd îi întîlnim, le vorbim politicos, ne adresăm cu dv. Spunem mulțumesc, vă rog, atunci cînd le adresăm o rugăminte, etc.

Cum vorbim, ce vorbim, cînd vorbim, cît vorbim, spune foarte multe despre noi, deci atenție foarte mare la aceste aspect. Vorbim pe un ton moderat, formulăm propoziții și fraze, vorbim privind în ochi pe cel căruia ne adresăm, fără gesturi teatrale, fără să mestecăm gumă, vorbim politicos, amabil.

Vorbim numai despre lucruri pe care le cunoaștem, nu vorbim de rău, și nici nu criticăm, mai ales persoane care nu sunt de față. Nu punem întrebări indiscrete, nu ne lăudăm, nu întrerupem o persoană care vorbește,

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

Prof. Bruțiu Lucia-Florica
Centrul Școlar pentru Educație Incluzivă Arad

Principalul factor în dezvoltarea socio-umană care ar putea influența individul ca principal mediu de instruire este familia, însă mediul social acționează și prin intermediul altor factori educaționali – școala, instituții și organizații culturale.

Familia a fost dintotdeauna “prima școală a copilăriei”. Urmările educației primite în familie rămân toată viața, niciodată nu se uită... cei șapte ani de-acasă. În familie, copiii își formează primele reprezentări și noțiuni despre mediul înconjurător, despre viață, despre relațiile umane; tot aici își conturează opiniile morale, estetice, intelectuale; aici își formează atitudini, dintre care cea mai importantă este atitudinea față de muncă, își dezvoltă trăiri emoționale, stări afective dintre cele mai însemnate.

O caracteristică specială a „primei copilării” este tendința de a imita. Iar primele “modele” pe care le au la îndemână și pe care le imită sunt membrii familiei. De aceea, membrii familiei trebuie să constituie modele de comportament, demne de imitat pentru cei mici, ca și de cei mai mari. Copiii învață din păcate sau din fericire ceea ce văd în familie “modelele” pe care le au în casă, cu toate că familia trebuie să devină ceea ce este deja: celula de bază a societății, prima școală a vieții.

Copilul trăiește în familie și după” cei șapte ani de acasă”. Ceea ce înseamnă că familia trebuie să-și exercite menirea de factor educațional, de influențarea creșterii și dezvoltării psiho-sociale a copilului pe tot parcursul anilor. O premisă importantă cu largi resurse educative o constituie climatul familial, concretizat prin afectivitate, prin folosirea unui limbaj, a unui vocabular ales. Familia devine astfel poarta deschisă a copilului spre viitor. Important este ca, copilul să asimileze corect toate aceste calități care mai apoi să intre în conduita copilului, a tânărului. Familia este prima școală a copilului. Ea este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului, exercitând o influență atât de mare, încât urmele ei rămân, uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral și spiritual al acestuia.

Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socioafectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct – prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect – prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie.

Modelele de conduită oferite de părinți – pe care copiii le preiau prin imitație și învățare – precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale (“cei șapte ani de acasă”) constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral.

Bibliografie

Stănculescu, E., (2002), *Sociologia educației familiale*, Polirom, Iași

Telleri, F.,(2003), *Pedagogia familiei*, E.D.P. București

Verza Emil, Verza Emil Florin,(2000), *Psihologia vârștelor*, Editura Prohumanitate, București

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

Inv.prof.preșcolar Morar Cristina Adriana
Liceul Tehnologic „Țara Moților” Albac, Alba
G.P.N.Cionești

„Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu *bucuria jertfei asumate*, și de felul în care părinții duc această cruce, depinde calitatea de creștin adevărat a viitorului adult!”

Danion Vasile

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate. Sunt prea multe lucruri de spus despre educația copiilor și nu ne vom opri decât la câteva aspecte legate de educația creștină.

Fiecare părinte poate descoperi noi și noi moduri de a-i apropia pe copii de cunoașterea lui Dumnezeu. Cel mai important lucru este ca aceștia să fie crescuți într-un mediu de credință, în care să simtă cât de importantă este pentru părinții lor legătura cu Dumnezeu.

Dacă îi vor vedea rugându-se, vor spune și ei cu bucurie rugăciunile pe care le-au învățat atât acasă, cât și la grădiniță/școală! Văzând că părinții merg la biserică nu numai de Paști și de Crăciun, ci în fiecare Duminică și sărbătoare, și chiar și când nu este slujbă, copiii vor iubi casa Domnului și se vor simți *acasă* în ea.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi și atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită tinerii de astăzi sunt exemple de rătăcire și de deviere de la viața cuviincioasă.

Nu ar fi nimic rău să aibă ca model un actor sau un cântăreț care duce o viață curată, care are un mesaj bun, folositor pentru oameni. Dar aproape toate modelele tinerilor sunt oameni plini de patimi, plini de vicii. Chiar dacă o bună parte dintre aceștia nu ezită să pomenească Numele lui Dumnezeu în interviuri sau cu alte prilejuri asemănătoare, nu o fac decât din superstiție sau pentru a fi pe placul admiratorilor. Tinerilor trebuie să li se prezinte și altfel de modele. Pentru orice creștin modelul este Hristos și fiecare trebuie să fie conștient de acest adevăr. Dar e destul de greu ca un tânăr să-L aleagă ca model pe Însuși Fiul lui Dumnezeu.

Mult mai ușor se vor apropia tinerii de sfinți, care sunt prietenii lui Dumnezeu, care Îl oglindesc pe Dumnezeu. Cunoașterea vieților sfinților are de aceea un rol foarte important în formarea personalității tinerilor.

Văzând cum sfinții, oameni ca ei fiind, au ales lupta cu ispitele acestei lumi, netemându-se de nici un fel de chinuri, tinerii vor vedea un cu totul alt model de viață. Vor înțelege că ispitele care vin din toate părțile se pot respinge cu ajutorul lui Dumnezeu.

Unii părinți le citesc copiilor din viețile sfinților când sunt mici, și uneori ei le confundă cu poveștile. Când cresc mai mari, și vor să se rupă de lumea poveștilor, ei încep să nu mai creadă nici faptele descrise în viețile sfinților.

Dar copiilor trebuie să li se explice că minunile au fost și sunt reale, că Hristos Fiul lui Dumnezeu a făcut toate cele descrise de Evanghelie. Că ucenicii Săi și urmașii acestora au făcut o mulțime de minuni pentru ca oamenii să creadă în Dumnezeu. Minuni care nu sunt altceva decât *semne ale dragostei lui Dumnezeu*.

Sărbătoarea Crăciunului și a Paștelui sunt cele mai importante momente din viața oricărui copil creștin. Atenția părinților trebuie să fie îndreptată în a-i ajuta pe copii să trăiască bucuria Nașterii și Învierii Domnului. Mari greșeli fac părinții care, creștini cu numele, dar păgâni cu faptele, transformă cele două sărbători religioase în simple momente de oferire a darurilor. Venirea „iepurașului“, de exemplu, care nu are nimic în comun cu sărbătoarea Paștelui. Cei mai mulți copii sunt dornici să vină Moș Crăciun și „iepurașul“ și mai puțin, Ziua de Crăciun și Ziua Învierii. Peste ani și ani, când vor avea nevoie de

ajutorul Celui Înviat, nu vor ști să îl ceară; s-au obișnuit prea mult cu prezența „iepurașilor“, cu cadouri și daruri din ce în ce mai diversificate, în funcție de vârstă.

Sigur că nu trebuie să ne lipsim copiii de asocierea bucuriilor materiale, trupești, cu marile bucurii spirituale, dar nu trebuie răsturnată cu nici un chip ierarhia valorilor!

Un alt prilej de poticnire pentru tineri este părerea că, deși sfinții au dus cu secole în urmă o viață curată, că I-au slujit lui Dumnezeu cu toată ființa lor, în zilele noastre nimeni nu mai duce o viață de sfințenie; dar această părere nu corespunde realității! În clipa în care lumea va fi lipsită de sfinți, va veni sfârșitul, însă până la acest sfârșit, Duhul Sfânt are și va avea în fiecare vreme oameni care Îl cheamă și la care vine.

E bine ca tinerii să cunoască măcar câteva din viețile oamenilor aleși pe care i-a avut Biserica în vremea noastră. Părinți îmbunătățiți care au dobândit rugăciunea neîncetată, mari duhovnici, mari asceți, unii chiar făcători de minuni și care au lăsat sfinte moaște.

Să cunoască tinerii marea jertfă pe care a dat-o Biserica Ortodoxă în prigoana comunistă din: România, Rusia, Serbia, Bulgaria. Zeci de mii de preoți, sute de mii de credincioși care au fost torturați în fel și chip și care au murit în închisori, și nu numai acolo, pentru că nu au vrut să se lepede de Dumnezeu. Să cunoască tinerii cum alții la vârsta lor în loc de desfătări au avut parte numai de cruce pentru a dobândi Împărăția cerurilor.

Biserica are modele pe care să le ofere tinerilor; mai precis, Biserica este singura care poate oferi adevăratele modele, chiar de la cele văzute sau auzite, pictura, icoanele, cântările, toaca, veșmintele și gesturile preoților/monahilor, până la cele de taină, cum ar fi liniștea sufletească și pacea sfântă, toate acestea rămân în inimile lor pentru totdeauna și vor lucra în taină. Dacă primii îndrumători în ale rugăciunii sunt părinții sau bunicii, și copiii sunt deprinși de mici cu rugăciunea, aceasta devine în timp din ce în ce mai profundă.

Nu lipsite de importanță sunt chipurile de eroi pe care le arată istoria. Astăzi, când vrăjmașul pornește atâta dezbinare între neamuri și pe de altă parte este propovăduită renunțarea la dragostea de neam în numele unui universalism îndoielnic, părinții sunt datori a le cultiva copiilor respectul față de eroii neamului. Eroii pe care Biserica îi pomenește cu mare cinste. Tinerii pot afla în acești eroi, modele de sacrificiu pentru binele oamenilor, de renunțare la o viață egoistă, pentru o viață închinată semenilor.

Eroii neamului pot fi cinstiți, dar sfinții, prin puterea lor duhovnicească, pot fi prezențe reale în viețile tinerilor. Deși nevăzuți, ajutorul lor este mare. În special sfântul al cărui nume copilul l-a primit la Botez, trebuie să fie chemat în rugăciune de către acesta, căci îi poartă de grijă și îl ajută atunci când nici un ajutor pământesc nu îi poate fi de folos!

Înainte însă de a-i cunoaște pe eroii neamului și pe sfinți, pe de o parte, sau pe idoli muzicii, filmului, modei, sau pe și mai periculoasele „staruri“ ale culturii fără Dumnezeu, pe de altă parte, copilul are mai întâi ca modele două persoane care îl ajută să facă primii pași în viață: *părinții*. Ar fi bine dacă părinții și-ar da seama cât de mult înseamnă pilda proprie pentru copiii lor. Se știe că orice copil are tendința să copieze anumite manifestări pe care le vede la părinții săi. S-a observat cât de mult modelează exemplul părinților caracterul copiilor, chiar dacă lucrul acesta devine evident abia când copiii sunt adulți.

Este o cruce destul de grea pentru părinți să fie modele pentru copii, pentru că aceasta nu durează doar o zi, o săptămână sau un an. Sunt ani și ani de zile în care trebuie să înfrunți tot felul de probleme, de necazuri, de provocări ale vieții și la multe dintre ele copilul se află în preajmă, înregistrând aproape tot (cu lux de amănunte)!

N-o poți scoate la capăt încercând să ascunzi de copil ce ai în suflet. Doar atunci când în centrul vieții părinților stă Dumnezeu, și când părinții trăiesc știind că Dumnezeu îi vede în tot ceea ce fac, inimile copiilor nu au de ce să se smintească. Numai atunci crucea de a fi model devine prilej de bucurie, prilej de împlinire.

Nu există handicap pe care părinții să nu îl poată depăși. Nu există cădere oricât de mare din care părinții să nu se poată ridica, devenind modele bune pentru copiii lor.

Important este să aibă credință în Dumnezeu, să se căiască pentru păcatele lor și să alerge să ia dezlegare de păcate prin Taina Spovedaniei. Rolul unui duhovnic bun, care să sfătuiască și să mustre, care să dea binecuvântare pentru săvârșirea unor fapte importante, este *de neînlocuit*.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca

făcută cu măsură (“Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”), însoțită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale. Putem spune că există un demon al muncii exagerate care îl împinge pe om la eforturi fără rost (dorind să își agonisească cât mai multe) pentru a-l îndepărta de viața duhovnicească. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică și psihică, vindecând lenea, egoismul și cultivând jertfelnicia.

Numai cu multă străduință și cu ajutorul lui Dumnezeu putem fi bune modele, putem cunoaște bucuria mărturisită de Proroc: „Iată, eu și fiii pe care mi i-a dat Dumnezeu“ (Isaia 8, 18).

BIBLIOGRAFIE

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

Unde sunt cei șapte ani de acasă?

Buciuman Manuela Carmen

În ultimii treizeci de ani, din ce în ce mai des ne întrebăm, retoric desigur, unde au dispărut cei șapte ani de acasă. Știm cu toții că ei au început să dispară odată cu introducerea învățământului obligatoriu de la șase ani. Deci, cei «șapte» au devenit oficial «șase». Expresia «să ai cei șapte ani de acasă» a rămas mai mult un concept. Da, dar unul plin de semnificații.

Ce înseamnă totuși «să ai cei șapte ani de acasă»? I-am întrebat pe elevii mei din mai multe generații. Toți consideră că știu ce înseamnă «să ai cei șapte ani de acasă». Și, culmea, toți consideră că îi au. Si atunci, de unde provin toți tinerii aceștia care vandalizează orașele, pădurile, care agresează animalele și distrug totul în jur? Ca să nu mai vorbim de vocabular, respect și politețe care par a fi considerate desuete, ceva de pe vremea comunismului, ceva care nu se mai aplică societății moderne. Sunt lucruri care, după părerea lor, nu au nimic în comun cu democrația care ne permite să facem tot ce vrem, când vrem și după bunul nostru plac, fără a ne supune vreunei legi, fie ea scrisă sau nescrisă. Așa să fie oare?

Am întrebat ce ar trebui să învețe copiii în cei șapte ani de acasă. Răspunsurile primite ar putea părea surprinzătoare dacă nu am cunoaște superficialitatea celor care au răspuns. În mare, copiii ar trebui să primească educație. Dar ce înseamnă asta, cine poate ști? Singurul răspuns pertinent pe care l-am primit a fost: respectul. Surprinzător, nu? Toți știu că trebuie să învețe respectul și toți consideră că au cei șapte ani de acasă? Și totuși, lipsa de respect a oricărei valori este fenomenul cu care ne confruntăm cel mai des în viața de zi cu zi.

Deci, se pare că, cineva greșeste. Toți știu ce ar trebui făcut. Părinții, dacă îi întrebăm, spun și ei același lucru. Ei își învață copiii să fie respectuoși. De ce aceștia nu sunt? Undeva, se produce o ruptură. Unde anume? Mă întreb mereu și, mărturisesc, răspunsul nu e ușor de găsit. Dar nici foarte greu.

Eu cred că, cea mai bună învățătură este exemplul personal. Desigur, fiecare părinte îi spune copilului să fie cuminte, să nu fie obraznic, să nu injure, să vorbească frumos. Dar el? El, părintele, la rândul lui, ce exemplu îi dă copilului? Păi, tatăl vine acasă puțin abțiguit și începe să-și injure soția, să-i mai aplice și câte o corecție, atât ei cât și copiilor, să-si alunge părinții bătrâni sau socrii (după caz), și să arate cât de tare poate el să răcnească, să audă toți vecinii cine e șeful în casa aceea. Păi dacă nu știți, în casa aceea cântă cocoșul, chiar dacă o face fals, cine va îndrăzni vreodată să i-o spună? Mama, amarâta, își ia copiii în brațe și se ascunde pe unde poate. Sau, se ia la harță cu tatăl băut, că doar nu se lasă ea la un derbedeu (parcă nu era așa înainte de căsătorie...). Și atunci copiii se află undeva la mijloc, între două focuri, într-o casă devenită câmp de bătălie. Și respectul, acela despre care ne vorbește așa de frumos toată lumea? Acela despre care le spunem atât de frumos copiilor noștri? Ce s-a întâmplat cu el? Asta în cazul în care el a existat vreodată.

Știm, conform studiilor, că fiecare copil va imita comportamentul familiei în care crește. Atunci, este limpede că în zadar îi spui copilului să fie cuminte, respectuos, să vorbească frumos, să asculte ce i se spune, când tu faci totul de-ndoaselea. Aici este ruptura aceea pe care o cautăm. Între vorba și faptă este o mare discrepanță. Și, de aici, ne trezim cu copii dezorientați, care nu mai au valori pentru că nu le-au văzut în familia lor. Toți au auzit despre ele doar că nu știu exact în ce constau și cum se aplică ele. Ei se comportă pur și simplu cum văd că se comportă cei jur. Reproduc un tipar moștenit de la părinți, bunici și perpetuat în casă, în cartier sau în zona din care provin.

Din cele mai vechi timpuri, părinții făceau sacrificii să-și trimită copiii la școli bune, la oraș sau chiar în străinătate. Astăzi, unii părinți pleacă ei în străinătate pentru a câștiga mai bine ca să le poată oferi copiilor lor o viață mai bună. Dar ce înseamnă „mai bună” în viziunea lor? Să le ofere bani și să se asigure că nu vor duce lipsă de nimic, așa cum li s-a întâmplat lor în copilărie. Dar fără nici un fel de lipsuri, fără nici un fel de dificultăți de depășit, cum ar putea un copil să aprecieze sacrificiile făcute de părinți pentru el? Cum învață el să aprecieze munca dacă nu este obligat să muncească pentru nimic din tot ceea are. El primește totul pe tavă, pe una aurită dacă se poate, fără a depune nici cel mai mic efort. Părinții se îngrijesc de bunăstarea lor materială. Nimic rău în asta. Doar că nu e suficient. Copilului trebuie să i se asigure și o bunăstare spirituală. În lipsa părinților plecați la muncă, cine se ocupă de educația copiilor, adică de cei „șapte ani de acasă”? Uneori bunicii, alteori o rudă, vecinii sau pur și

simplu școala, pentru că sunt lăsați să se descurce singuri, cum le-o fi norocul. Că doar de-aia îi trimit la școală, nu?

Da, numai ca școala are treaba ei. Ea trebuie să consolideze valorile primite în familie și să adauge informații și cunoștințe de specialitate pe care familia nu le poate oferi. Școala nu poate să înlocuiască educația primită în familie. Degeaba ai zece facultăți și unsprezece diplome, nici una nu ține loc de cei „șapte ani de acasă”! Până nu va înțelege toată lumea acest lucru, vom continua să ne plângem de comportamentul tinerelor generații.

Atunci când vine la școală, copilul ar trebui să știe: să salute (dacă se poate cu mâinile scoase din buzunare -mai ales ale altora!), să spună „te rog” și „mulțumesc”, să ceară voie atunci când dorește să facă ceva, să folosească singur toaleta, să nu arunce gunoiul pe unde-i vine lui bine, să păstreze obiectele cu care vine în contact, să-și respecte colegii și dascălii, să folosească în mod corect tacâmurile, să nu vorbească cu gura plină, să nu întrerupă pe cineva care vorbește, să fie curat când vine la școală, să se spele ori de câte ori folosește toaleta. Desigur, poate am omis unele lucruri. Dar cele enumerate fac, cu siguranță, parte din ceea ce ne place să numim comportament civilizată care se învață în cei șapte ani de acasă.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof. Inv. Primar Bucur Vanda
Liceul de Arte „Ionel Perlea”, Slobozia

*“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.
Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.”*
(Antoine de Saint-Exupery)

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresesele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică,

muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Cei 7 ani de acasă , intre mit și realitate

Prof. Bucur Dorina
Școala Gimnazială „Gheorghe Banea,, Măcin, Tulcea

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Să fie mit sau realitate această sintagmă? O auzim mereu , dar în diferite ipostaze: fie în cazul unui copil manierat, cuminte, respectos, acesta având cei șapte ani de acasă, sau în cazul unuia care face doar ce vrea, răspunde urât, nu este politicos, în acest ultim caz lipsind cei șapte ani de acasă.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „ **celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Cei șapte ani de-acasă

Profesor învățământ primar și preșcolar- Bucur Felicia-Sanda Școala Gimnazială „Petre N. Popescu” Vânători, Mureș

În Japonia, din clasa întâi până în clasa a VI-a, se predă o materie, „*Drumul spre bunul simț*”, în care elevii învață comportamentul civilizată și manierele de bun simț. Nu rămâne niciun elev repetent până în clasa a VII-a, fiindcă scopul este educația și implantarea principiilor, nicidecum învățarea și stocarea informațiilor. Japonezii, deși sunt considerați printre cei mai bogați oameni din lume, nu angajează dădace pentru creșterea copiilor, părinții fiind primii răspunzători de educația acestora.

Cei șapte ani de-acasă este o formulă uzuală la noi în țară iar aceasta nu se referă la faptul că un copil își petrece primii șapte ani în mijlocul familiei, ci la educația pe care a primit-o copilul în cadrul ei.

Familia este mediul în care copilul se naște, crește, se dezvoltă și se formează pentru viață. Viața de familie reprezintă *prima școală a emoțiilor*, dar și *prima instituție de educație morală*.

Bunele maniere, incluse în educația morală dată copilului, dau o etichetă pozitivă familiei, așa cum, semnele de prostă creștere afectează reputația familiei din care copilul provine.

Codul bunelor maniere pentru copii include anumite aspecte importante cum ar fi:

- salutul;
- cum vorbește;
- punctualitatea;
- cum se comportă în familie;
- comportamentul la masă;
- comportamentul pe stradă, la școală, în mijloacele de transport, în vizită sau când primim musafiri, în magazine;

Mă voi opri, în cele ce urmează, asupra **salutului**, deoarece acesta reprezintă primul semn de politețe, prima dovadă de bună creștere. Este bine să știm asta, dacă nu vrem să auzim expresia *bună ziua căciulă, că stapânul n-are gură!*

Fiind prima și cea mai elementară formă de politețe și curtoazie față de altă persoană, este bine ca un copil să știe următoarele reguli:

- Persoanele tinere salută întotdeauna pe cele mai în vârstă;
- Băieții salută fetele;
- Salută prima dată cei care intră sau ies dintr-o încăpere;
- Persoanele aflate în mers salută întotdeauna pe cele aflate pe loc;
- Este obligatoriu să răspundem la salut; nu facem asta decât dacă suntem foarte supărați pe o anumită persoană și vrem să-i arătăm acest lucru.
- Salutăm chiar și atunci când nu suntem siguri că persoana pe care o salutăm ne-a văzut. Dacă nu ne-a observat și nu ne-a răspuns, nu trebuie să ne supărăm.

Politețea se învață. Înainte de a răsfoi *Codul bunelor maniere*, primele reguli se învață, prin puterea exemplului, acasă, de la părinți, bunici, frați mai mari.

Capacitatea prin care reușim să-i transmitem copilului bunele maniere reprezintă o carte de vizită a modului în care-l educi ca părinte.

Educația primită în familie are foarte mare importanță, căci influențează nu numai spiritual și manierele, ci și caracterul. Nu întâmplător se spune că celor care nu se comportă adecvat le lipsesc cei șapte ani de-acasă.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

BUCUR GABRIELA

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor șapte ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei șapte ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

UN COPIL "BINE CRESCUT"

Prof. învă. preșcolar BUCUR LILIANA
G.P.N. Dealu Morii
Școala Gimnazială Dealu Morii
Județul Bacău

"Cei șapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor. Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața și cum trebuie să treci prin ea.

În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele clipe de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă, părintele este responsabil pentru a-i explica ce e bine și ce e rău în ceea ce e întâlnește făcând primii pași în viață.

În al doilea rând, educația primită în cei șapte ani de acasă se vede în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele sau, pur și simplu, când suntem puși într-o situație delicată. Este nevoie ca părinții să înțeleagă că educația se face pentru copii, nu pentru liniștea și comoditatea, de mai târziu, a părintelui.

A fi "bine crescut" nu înseamnă peste tot același lucru, atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor "șapte ani de acasă".

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil "bine crescut" regăsim:

➤ **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă, firesc cu "bună ziua.

➤ **Comportamentul în familie.** Un copil "bine crescut" știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

➤ **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă faptul că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Ele reprezintă ocazia de a învăța, exersa și testa comportamentele corecte. Un copil "bine crescut" își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

➤ **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce "se face" și ce "nu se face" în societate. O bună creștere implică cunoașterea și aplicarea regulilor nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem "te rog", "mulțumesc" și "cu plăcere", nu încălcăm drepturile celorlanți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot încât să-i deranjăm pe ceilalți, respectăm simbolurile, credințele și valorile universale.

➤ **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea corectă a tacâmurilor, respectul față de comenseni și față de cel care servește masa.

➤ **Recunoașterea greșelilor.** Expresia "îmi pare rău" este, la fel ca "te rog" sau "multumesc", o expresie magică iar pentru a o folosi copilul trebuie să o audă și din partea adulților din preajma lui. În acest mod, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci respect și demnitate.

➤ **Tact și toleranță.** Un copil "bine crescut" învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică, în primul rând, pe noi. Va face diferența, în timp, între râsul sănatos și spiritul de glumă și râsul care jignește sau deschide răni.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul mai multor ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Există, uneori, devieri de la tipul de comportament pe care părinții doresc să-l însușească copilului lor, precum și zile în care li se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care s-au străduit să le predea copilului au trecut pe lângă el fără să lase urma semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca multe aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Un ajutor important, va veni, începând cu vârsta de 3 ani din partea școlii și a psihologului școlar.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. BUCUR RODICA
COLEGIUL ECONOMIC “VIRGIL MADGEARU” PLOIEȘTI

Educația este o acțiune care se desfășoară în mod conștient, intenționat și care vizează un rezultat în conformitate cu finalitățile stabilite în prealabil.

“Cei 7 ani de acasă” reprezintă educația primită în primii ani de viață, educația din familie, care contribuie decisiv la formarea personalității și comportamentului copilului.

Bunele maniere, regulile morale și valorile promovate în primii ani de viață constituie premisele adaptării copilului în societate. Copilul învata să deosebească binele de rău, învata să salute, să asculte, să se comporte cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația primită în familie este dependentă de o serie de factori, precum: nivelul de educație al părinților, valorile pe care le are la bază familia și pe care le transmite copilului, stilul de parenting practicat, personalitatea copilului, etc. Multe familii, cu o stare precară din punct de vedere material și spiritual au nevoie de o educație solidă, deoarece copilul, în primii ani de viață, face, sau crede precum părinții lui, imitând comportamentele acestora. *Copilul absoarbe* din mediul familial primele impresii, formându-și conduite prin imitație și învățare.

Mediul familial este unul dintre factorii care determină majoritatea raporturilor pe care copilul le va stabili cu lumea exterioară. Pana la 7 ani, copilul trebuie să dobândească un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să fie ordonat), să cunoască și să aplice regulile de igiena personală, să aibă un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

În perioada celor “7 ani de acasă” se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Prima normă de conduită care trebuie învățată în familie este salutul. Apoi, un copil „bine crescut” trebuie să știe să își aștepte rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește, să își respecte partenerii de joacă, să se conformeze regulilor jocurilor specifice vârstei lui, să spună mulțumesc, te rog sau imi pare rău, să nu încalce drepturile celorlalți și să fie tolerant cu cei din jur.

Copiii trebuie atrași în activități care le dezvoltă gândirea critică față de chestiuni morale și etice, care să îi inspire să devină devotați acțiunilor morale și etice și să le ofere oportunități variate de a exersa aceste tipuri de comportamente dezirabile. Nu este suficient să impunem un set de reguli și un sistem de recompense și pedepse care au ca efect schimbări comportamentale temporare, de scurtă durată, ci acestea trebuie coroborate cu situații în care copilul dezvoltă și aplică gândirea critică, astfel încât să putem vorbi despre o educație care are ca efect formarea unui caracter puternic, ce nu poate fi schimbat, indiferent de tipul și intensitatea factorilor care exercită presiune asupra lor.

Strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin constientizate sunt esențiale în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

BIBLIOGRAFIE

1. Cosmovici, A., *Psihologie generală*, Ed. Polirom, Iași, 1996;
2. Vincent, R., *Cunoașterea copilului*, EDP București, 1972.

ESTE MIT SINTAGMA „CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”?

Prof. BUCUȚĂ FLORINELA-RAMONA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GRIGORE TABACARU” HEMEIUȘ, BACĂU

„De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

„Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist”(Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura persoalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

„Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții

le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” („Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale „părinților buni” și cum trebuie transformate ele de către „părinții inteligenți”:

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚI ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată.

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

„Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia „Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Cei 7 ani de acasa

Educatoare: Bud Iuliana
Gradinita Steaua, Bucuresti

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Socializarea, asumarea responsabilităților și exprimarea emoțiilor sunt o parte dintre abilitățile pe care un copil trebuie să și le însușească în cei 7 ani de acasă. Părinții sunt principalele modele pe care copiii le urmează. Dacă micuții sunt crescuți și de bone sau bunici, comportamentul acestora trebuie să coincidă cu al părinților, în caz contrar, copiii riscând să fie bulversați și să testeze diverse atitudini în funcție de conjunctură. Dacă acum 30-40 de ani se punea mare preț pe regulile de politețe, cum trebuie să bei sau să mănânci, acum sunt valorizate vigilența și inițiativele. **Valorile s-au schimbat** Educația primită în prezent în cei 7 ani de acasă diferă de cea de acum 30 de ani, dar psihologii susțin că este o evoluție firească și o adaptare la contextul sociocultural. Libera exprimare este un comportament încurajat în prezent. Copilul de acum 20 de ani era mult mai compliant. Acum are acces la o cantitate mai mare de informație, iar gradul de socializare este mai mare. Respectul de odinioară era, mai degrabă, o consecință a fricii, nu unul autentic. Respectul se câștigă, nu se impune. Altfel, când copilul ajunge la poziție de egalitate, balanța se echilibrează sau chiar se răstoarnă.

Furia, exprimată prin cuvinte, nu prin acțiuni În primii 7 ani de viață, copilul ar trebui să-și însușească o serie de abilități sociale și emoționale. În plus, copiii trebuie să învețe să-și împartă experiențele și jucăriile cu alții. La fel de importante sunt și abilitățile emoționale. Părinții trebuie să-i învețe pe copii cum să-și exprime emoții precum furia sau frica. „Învățați-i pe copii să-și exprime furia prin cuvinte de genul «sunt furios» și să spună apoi motivele. Furia nu trebuie exprimată prin acțiuni”, mai spune psihologul.

Părinții foarte ocrotitori sau cei foarte critici le transmit copiilor mesaje greșite, cum că nu sunt în stare să facă anumite lucruri, fapt ce poate duce la apariția inhibițiilor.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Cei 7 ani de acasă

Prof.Claudia Buda, Colegiul Național Mihai Eminescu, Baia Mare

Cei șapte ani de acasă reprezintă oglinda educațională pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii afirmă că regulile comportamentului și educația sunt oferite în primii ani, în primii șapte ani de viața copilului care sunt definitorii atunci când devine adult.

Zece reguli de care ar trebui să ținem cont în educarea copilului:

- 1.Învăța-l să se poarte frumos !
- 2.Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului!
- 3.Comunică cât mai mult !
- 4.Învăța-l să iubească lectura și cărțile!
5. Lasă-l să se bucure de copilărie!
6. Nu abuza în niciun fel de copil!
- 7.Învăța-l să spună mereu adevărul!
- 8.Învăța-l să își exprime emoțiile și sentimentele!
- 9.Petrece cât mai mult timp cu copilul tău!
- 10.Iubește-l necondiționat indiferent de ceea ce face!

Formarea unei bune educații prin prisma celor șapte ani de acasă

Prof.Înv.Preșcolar Buda Lucreția,GrădinițaP.N.Covăsint

„Săvârșește lucrurile grele cât acestea sunt ușoare,, (proverb chinezesc)

Familia este oglinda propriilor copii,influența părinților este decisivă în formarea unei personalități sănătoase.Toți copiii își iubesc părinții,dar nu toți părinții își iubesc copiii.

Maica Tereza spunea „iubirea începe din casă,, puterea exemplului stă în familia fiecărui copil.Trăim vremuri tulburi,sunt copii crescuți de părinți, de bunici și de părinți și bunici împreună.În opinia mea diferențele se văd în comportament, deprinderi,limbaj și tot ceea ce înseamnă educație a copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător este relația afectivă cu părinții,dragostea,care este „ziditoare de oameni,,.Relațiile calde ,permissive pe care părinții le oferă și își înconjoară copilul ,îi permit acestuia să se dezvolte armonios,echilibrat emoțional cu încredere în propriile forțe.

Un copil care este îngrijit,protejat,înțeleș,va avea succes în asimilarea regulilor de comportament.

Prin creerea unui climat familial bazat pe reguli,încredere și răbdare,copilul va percepe în mod pozitiv regulile transmise de părinți.

Încă de la vârsta de 2-3 ani ,copilul trebuie învățat să se poarte frumos,deși capacitatea lui de înțelegere este limitată la această vârstă,nu știe ce e bine și ce e rău,acest aspect nu trebuie să ne determine să-i satisfacem toate dorințele,este necesar să-i fixăm limite și reguli ceea ce va duce la o bună asimilare a deprinderilor de comportament.

Cred că unul din comportamentele ce se poate învăța la această vârstă este politețea, profitând de orice împrejurare ,putem să-i demonstrăm cum și când se salută,copilul învățând prin imitație,dar să nu uităm să-l corectăm ori de câte ori uită să facă acest lucru prin încurajări și aprecieri laudative.

Un copil crescut într-o familie bine organizată ,bazată pe reguli și consecvență în luarea deciziilor ,va duce la o bună asimilare a regulilor și deprinderilor civilizate de comportament.Învățarea de către copil a bunelor maniere este un proces de durată și care va fi concretizat în fiecare zi,prin cele mai bune ocazii pentru a-l îndruma și corecta prin întâmplări curente, atât din spațiul familial cât și din cel social.

Stabilirea unor sarcini ușoare în familie,îl va face util,formându-și majoritatea deprinderilor:de a lua masa,de a merge la cumpărături sau în vizită ș. a. ,va consolida comportamentele unei bune creșteri de a fi un copil civilizat.

Între 5 și 7 ani copilul devine tot mai independent,acum este necesară o cât mai multă comunicare pentru creerea unor relații solide între părinți și copii.La această vârstă copilul este atent la discuțiile din familie,încearcă să ia decizii ,dorește să își spună punctul de vedere, poate manifesta dorința de lider în discuțiile cu colegii la grădiniță, chiar să intervină și în discuțiile dintre adulți, știe să facă o conversație la telefon, acum este perioada propice în care putem să-i dezvoltăm capacitatea de comunicare ,să fie un copil deschis ,încurajându-l să se exprime într-un mod îngrijit ,dojenind copilul „să tacă din gură ,, nu poate duce decât la inhibarea lui.

Îndemn părinții, pentru reușita unui comportament demn de laudat al copilului,în primul rând să-și facă timp pentru copilul lor,să fie atenți la comportamentul lui,evitând cât se poate sintagma „lasă-l că-i mic,, corectând cu răbdare și consecvență orice abatere de la o conduită sănătoasă.

Până la vârsta de 7 ani activitatea de bază a copilului este jocul atât în ceea ce înseamnă educație nonformală (în familie și în societate) cât și în educația organizată ,preșcolară-învățământ preșcolar.

Grădinița vine în întâmpinarea consolidării bunelor maniere ,prin activitățile cu caracter ludic specifice activităților preșcolare, copilul având ocazia să imite comportamentul părinților care sunt un model pentru el.

Consider că acordând copilului o disciplină pozitivă ,bazată pe răbdare, încredere,echilibru și consecvență în luarea deciziilor ,va dezvolta o personalitate cu succes social cu dorința de a învăța toată viața, formându-și capacitate de a selecta acele comportamente care construiesc un caracter altruist,puternic,de o moralitate sănătoasă îmbinând cu succes educația din familie a celor șapte ani de acasă, nonformală cu educația formală primită în viața școlară.

Bibliografie:

1. Andrei Cosmovici, Luminița Iacob, *Psihologie școlară*, Editura Polirom, 1998;
2. Gabriela Kelemen, *Pedagogie preșcolară*, Editura Universității Aurel Vlaicu, Arad, 2007;
3. [ww.copii.ro](http://www.copii.ro)
4. www.didactic.ro

IEDUL CU TREI ȚAPI ȘI TOT ATÂTEA CAPRE

BUDĂI EMILIA- LICEUL MIHAIL SADOVEANU BORCA NEAMȚ

fost odată un ied, nu ca toți ceilalți, ci rîzgâiat și supraalintat de către toți membrii ,fiind unic succesori. De cum se crăpa de ziuă ,începea să zbiere:

---Tăicuțule-țap,du-mă la baie,**nu pot singur!**

Și-ndată-și lăsa tatăl totul baltă și mi ți-l spăla ,și -l ferchezuia de nu-l mai recunoșteai.

---Bunicule-țap,hrănește-mă! porunca îndată.**Nu pot singur!**

Cât ai bate din palme, iubindu-și nepoțelul ca pe ochii din cap,bătrânul, gârbovit de ani grei, îl ospăta pe micul dictator.Și gogâlț, gogâlț,gogâlț înfuleca flămânzilă. -

--Du-mă la școală,unchiule-țap ,porunca apoi micul dictator.**Nu pot singur!**

---Îndată,preaiubite urmaș!

Și-nhăța uncheșul ghiozdanul ,și-n drum spre colegi,iedul cu prea multe slugi își murdărea uniforma ,se zbânțuia , se strâmba la trecători ,împungea cu un spin colegii,ba chiar și pe maturul de lângă el.

Când cu chiu cu vai ajungeau în clasă,nici măcar nu-și scotea singur matematica și explorarea mediului.Dar de a ști orarul, ce să mai vorbim?Nu se ostenise în acest sens.Luase pe **Nu pot singur!** în brațe.

Când învățătoarea-capră intra în clasă,iedul cu pricina nu catadicsea să se ridice ,să salute.În timpul orelor nu participa activ precum alte căprițe și ieduți la transformarea situațiilor de învățare în experiențe corespunzătoare.

Dar ,într-una din zile ,școlarii au interpretat roluri pozitive din povești:fata moșneagului,iedul cel mic al caprei cu trei iezi, fata cea mică a împăratului iubit ca sarea în bucate.Apoi au jucat și personaje negative:vulpea ce l-a păcălit pe urs,lupul mîncător al Scufiței Roșii, spânul ce l-a păcălit pe Harap-Alb,iedul cu trei capre.S-a comparat cu cel din urmă,roșind pentru prima dată în viața lui de rușine.Și-a propus în gând să se schimbe.

La amiază,când mătușa-capră a venit să-l ia,mare i-a fost mirarea auzindu-l dînd pe NU din brațe și luându-l pe DA: -

--Sunt suficient de mare să-mi car singur obiectele.

În drumul de întoarcere a fost mai atent la cei din jur.Ajuns acasă ,a uimit-o pe capra-bunică,autoservindu-se,spălându-și vasele. După ce s-a odihnit puțin,i-a zis caprei -mamă:

---De astăzi îmi voi face temele singur,voi călători pe tărâmul mirific al literelor și cifrelor!

Eliberați de chinurile la care ei s-au înhămat ,cei șase au realizat în sfârșit cât greșiseră în educația mititelului.Au înțeles că îmbrăcarea se învață îmbrăcându-te,deprinderile prin exercițiu repetat,scrierea scriind,cititul citind,socotitul socotind ,deci lăsându-te modelat prin acțiune căci dacă educație nu e ,nimic nu e!

ȘI MAI ALES ,DACĂ CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ NU SUNT,CÂT DE GREU E CA DASCĂLUL SĂ LIMITEZE LIMITĂRILE EREDITĂȚII ȘI ALE MEDIULUI!

CEI 7 ANI DE ACASA PENTRU COPII

PROF. ÎNV. PRIMAR, BUDESCU ANA GEANINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 22 GALAȚI

Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor in prima parte a copilariei. Specialistii sustin ca regulile de comportament si educatie oferite in primii 7 ani de viata ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult.

Educatia unui copil nu consta numai in a-l invata sa scrie, citeasca si a deveni un bun exemplu la scoala. Educatia se reflecta in toate domeniile de dezvoltare: sociala, psihologica, intelectual-cognitiva etc. Cei 7 ani de acasa sunt adesea caracterizati prin cat de manierat este copilul in interactiunile cu ceilalti.

De foarte multe ori, in special in situatiile in care ne supara atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gandim ca nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei sapte ani de-acasa”. Replicam astfel considerand ca nu a primit o educatie potrivita ori nu si-a insusit diverse norme ori reguli de politete, in special.

Aceasta expresie defineste insa tot bagajul de cunostinte, deprinderi, comportamente si atitudini acumulate in primii sapte ani de viata. Aceasta perioada de timp este considerata „culmea achizitiilor”, este considerata una din perioadele de intensa dezvoltare psihica, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informatii, de memorare si de insusire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Se numesc „cei sapte ani de-acasa” deoarece copilul isi petrece cel mai mult timp cu familia, in special pana la varsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influenta asupra lui. **Bebelusul** este atasat de mama si de tata, iar comportamentele, limbajul sunt imitate si exprimate de catre copil in joaca lui si in comunicarea cu ceilalti. Ticurile verbale, reactia adultilor la diversi stimuli, modul de a raspunde la mediu le puteti observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La varsta prescolara, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoana foarte apropiata. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu seaman cu mama, am ochii ca ea si sunt frumoasa, asa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amandoi ca mancam tot ce ne da mami.” Astfel va exista o incercare de concordanta intre imaginea impusa de ceilalti si cea a cunoasterii de sine.

Nu este de-ajuns doar sa ne controlam limbajul si comportamentul in fata copilului, ci si exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamagire, tristete, etc), precum si a dorintelor si nevoilor. Bineinteles ca asta nu inseamna ca permanent vom fi stresati de cum vorbim, ne purtam ori reactionam la cei din jur, pentru ca ne va fi foarte greu si chiar ne vom simti obositi la un moment dat. Insa va trebui sa ne impunem anumite restrictii, conduite si chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel incat copilul sa poata trage invataminte atat din situatiile si intamplarile frumoase din viata voastra, cat si din cele negative. Este nevoie de insusirea responsabilitatii de a fi parinti, de a fi permanent constienti ca cel mic ne supravegheaza, ne analizeaza, interiorizeaza ceea ce facem noi, iar mai tarziu va exterioriza toate acestea in diverse situatii si va fi judecat, acceptat ori nu in societate.

Ce pot invata copiii in cei sapte ani?

- deprinderi de autoservire
- ordine
- igiena
- curatenie si exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trairilor, sentimentelor si emotiilor atat pozitive, cat si negative
- bune maniere si comportament
- limbaj corect transmis (fara greseli de pronuntie, topica ori dezacord dintre partile de vorbire)
- modul de a relationa cu ceilalti si de a raspunde la diverse provocari ale mediului inconjurator (este certat de cineva, i se ia jucaria de catre alt copil, nu primeste cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)
- consecventa in realizarea unei sarcini
- concentrare a atentiei
- perseverenta in realizarea uneri sarcini
- alegerea motivelor si motivatiilor atunci cand vrea sa faca ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competiție
- altruismul
- cooperarea
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, gândiți-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof.înv.primar, Budescu Raluca Mihaela
Școala Gimnazială,, Ciprian Porumbescu,, Comănești - Bacău

*„Diploma celor 7 ani de-acasa ai copilului exprimă calificativul părinților,,
Valeria Mahok*

Bunele maniere sunt cartea noastră de vizită. Felul în care ne comportăm are o puternică influență asupra relațiilor cu familia, prietenii, colegii, și, în cele din urmă, de acest lucru depinde dacă avem sau nu succes în viață. Pentru că primii șapte ani sunt esențiali în formarea caracterului său, copilul trebuie ajutat să deprindă obiceiuri sănătoase și maniere elegante. Acum, micuțul învață care sunt principiile și valorile după care va trebui să se ghideze în viață, în situații dintre cele mai diverse. Tot acum descoperă cum să aibă grijă de corpul și de lucrurile lui, ce este recomandat să mănânce, cum să își ajute părinții și cum să se bucure de încrederea și aprecierea oamenilor.

Alături de școală și organizațiile de tineret, familia este unul din factorii care se preocupă de educația omului. De educația oamenilor se ocupă și alte persoane, instituții și organizații sociale, dar influențele educative exercitate de acestea sunt mai puțin organizate decât cele ale familiei, școlii și organizațiilor de tineret.

Famiiliile asigură sentimentul siguranței și îi ajută să depășească obstacolele, inerente vieții, este punctul lor de sprijin, educându-i să devină persoane responsabile, adaptate timpului în care trăiesc.

Acest nucleu este determinat, în primul rând prin condițiile economice, materiale, de hrană, îmbrăcăminte, locuință, de organizarea unui ritm al vieții, de nivel cultural și comportamental, de integrarea socială prin care își pune desigur amprenta pe existența și dezvoltarea copilului, a elevului, în mod hotărâtor.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. (Utilizarea în limbajul comun a expresiei: "A avea cei șapte ani de acasă").

Educația în familie, cei șapte ani de-acasă, influențează puternic întreaga existență a individului, indiferent dacă el recunoaște sau nu. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient, le văd cu ochii minții și le urmează.

Familia înseamnă înțelegere, bucuria de a sta împreună, de a fi cu toții în diferite ocazii, de a pleca în vacanțe. Ea este cea care mediază comunicarea cu celelalte componente sociale, în special cu școala. Școala este un factor care ajută copilul în desăvârșirea propriei personalități.

Factorii determinanți în dezvoltarea personalității copilului sunt școala și familia.

În cadrul familiei moderne se produc unele mutații, care constau în înlocuirea familiei formată din trei generații cu familia formată din două generații. De aici putem concluda că bunicii participă din ce în ce mai puțin la educația nepoților. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult; părintele este un exemplu pentru copil. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten.

Ca o concluzie, modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare-precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral. Familia este partenerul tradițional al școlii. Aceasta influențează atitudinea copilului față de învățatură, de aceea școlarizarea nu se poate realiza fără participarea activă a părinților.

ROLUL EDUCAȚIEI REFLECTAT ÎN TEXTELE LITERARE

Prof. Budurean Corina
Colegiul Tehnic „Traian Vuia” Oradea

Definită în Dicționarul Explicativ al Limbii Române ca un „ansamblu de măsuri aplicate în mod sistematic în vederea formării și dezvoltării însușirilor intelectuale, morale sau fizice ale copiilor și ale tineretului sau ale oamenilor, ale societății etc.”, educația este, de cele mai multe ori, legată de cei „șapte ani de acasă” pe care trebuie să-i aibă orice persoană pentru a fi considerată civilizată. Regulile de comportament, vocabularul ales, capacitatea de a te integra în societate constituie temelia unei bune educații pe care o primești, în primul rând, de la părinți. De aceea, felul tău de a fi, de a te manifesta printre oameni reprezintă oglinda a ceea ce ei au investit în tine, a ceea ce te-au învățat în perioada în care nu ai depășit „granițele” casei pentru a te integra într-o instituție școlară. În continuare, grădinița și școala definitivează, șlefuiesc educația primită în familie.

Relația dintre părinți și copii, rolul educației oferite în cadrul familiei sau în școală se reflectă și în operele literare, una dintre ele fiind romanul lui Ion Creangă „Amintiri din copilărie”. Acesta descrie „copilăria copilului universal”, așa cum afirma George Călinescu, prezentându-l pe Nică, personajul principal, în cadrul unei familii numeroase în care părinții au concepții diferite despre viață, despre educație și despre școală. În timp ce tatăl, Ștefan a Petrei Ciubotaru, este mai mult plecat de acasă cu treburi, Smaranda, casnică, se ocupă de creșterea și de educarea copiilor. Ea îi alintă, dar le și trasează sarcini sau instituie pedepse atunci când copiii „îi ies din vorbă”. Tatăl, mai permisiv, se ghidează după zicala: „Dacă-i copil, să se joace, dacă-i cal, să tragă, și dacă-i popă să citească...” și încearcă să îndulcească reproșurile mamei, atunci când copiii, bucușii de venirea lui acasă din pădurea din Dumesnicu unde fusese la tăiat lemne, îi sar în spate. Înghețat și plin de promoroacă, tatăl găsește puterea și răbdarea de a-i ridica pe fiecare în brațe, sărutându-i. Gălăgia celor mici nu îl deranjează și găsește o scuză pentru comportamentul lor, considerând că dacă au traiul asigurat, copiii pot să fie zburdalnici acum, când nu au grija zilei de mâine și vor avea timp să se maturizeze mai târziu. Mama este mai severă și încearcă să tempereze exuberanța acestora, dar și chinul pisicilor care de-abia scăpau din mâinile lor.

În secvența „La scăldat”, când Smaranda este copleșită de treburi, îi cere ajutorul lui Nică pentru a-l legăna pe fratele său mai mic. Nerespectarea sarcinii date, atrage supărarea mamei care, cunoscându-l foarte bine, știe unde s-a dus, merge după el și îl pedepsește luându-i hainele. Smântânitul oalelor de către Nică și faptul că nu-și recunoaște fapta nu o determină pe mamă să-l pedepsească, ci doar să-l apostrofaze, astfel încât copilului să-i fie rușine de fapta comisă. Smaranda încearcă să-și învețe astfel copilul că orice faptă este urmată de consecințe și că acestea trebuie suportate de cel care a greșit. Mama impune în acest fel un set de valori morale pe care copilul trebuie să le urmeze. De altfel, toate năzdrăvăniile pe care le săvârșește Nică (furatul cireșelor, al pupezei din tei, tăvălirea cănepei mătușii Mărioara) sunt urmate de o pedeapsă și copilul capătă experiență de viață din toate aceste întâmplări, formându-și personalitatea.

În ceea ce privește educația oferită de școală, Smaranda este mai deschisă către nou decât soțul ei, considerând că un copil trebuie să urmeze o școală pentru a avea o viață mai ușoară, dar și pentru a le oferi fraților mai mari un sprijin în viitor. Astfel, ea îl ajută pe Nică să învețe să citească, lăsând deoparte treburile, dar îl și obligă să-și continue studiile atunci când școala din sat nu îi mai oferă această posibilitate. Provenită dintr-o familie în care se pune preț pe educație, Smaranda este ajutată de tatăl ei, bunicul David din Pipirig, să îl trimită pe Nică la renumita școală din Broșteni împreună cu fiul mai mic al acestuia. Deși tatăl lui Nică nu acordă o importanță prea mare învățaturii, preferând să îi pună pe copii să îl ajute la treburi, își dă seama că, numai prin educație, Nică poate evolua. De aceea, el o susține pe Smaranda când Nică trebuie să meargă la Școala de la Socola împotriva voinței sale și a rușinii de a călători în căruța trasă de niște mârtoage a lui moș Luca harabagiul.

În sat, școala fusese ridicată de părintele Ioan, dornic să le ofere copiilor educația necesară pentru a-și putea schimba condiția socială. Îl are ca învățător pe bădița Vasile care însă este nevoit să renunțe la această slujbă, fiindcă e luat la oaste cu arcanul. Copiii învață după puteri, iar greșelile la citit sunt însemnate pe o tăbliță și sunt aspru pedepsite. Astfel, pedeapsa devine un mijloc de coerciție și de determinare a elevilor să depună mai mult efort pentru a realiza sarcinile care le-au fost date. Însuși părintele Ioan aplică această metodă de educare, pedeapsa, aducând la școală un scaun lung, Calul Bălan,

pe care se vor așeza cei pedepsiți prin aplicarea unor lovituri de bici, numit Sfântul Nicolae. Pentru a oferi un model în acest sens, el o pedepsește prima oară chiar pe fiica sa, Smărăndița, care are îndrăzneala de a râde de aceste obiecte.

O schimbare de perspectivă aduce un alt clasic al literaturii române, I. L. Caragiale, care creionează în stilul său inconfundabil, în „Vizită” și „D-I Goe”, tipul copilului obraznic, răsfățat și egoist, dezvăluind astfel efectele negative ale educației prost primite de fiii unor familii aparținând burgheziei înstărite, dar lipsite de cultură. Contrastul dintre aparență și esență, diferența dintre ceea ce sunt și ceea ce vor să pară personajele, constituie la acest scriitor o sursă inepuizabilă a comicului, dublată de o doză de ironie manifestată față de comportamentul personajelor sale.

Ionel din schița „Vizită” este un copil lipsit de educație, deși mama sa, Maria Popescu, are pretenția de a se fi ocupat temeinic de acest aspect al vieții fiului său. Tot ceea ce face Ionel denotă faptul că nu știe să se comporte civilizată când mama este vizitată de cineva: intervine în discuția oamenilor maturi sau o perturbă sunând din goarnă, atacă servitoarea cu o sabie, face farse musafirului punându-i dulceață în galoși. Indulgența mamei se reflectă și în momentul în care îi permite lui Ionel să fumeze, neținând cont de vârsta acestuia și de efectul pe care îl are fumatul asupra lui. Mai mult, ea laudă dezinvoltura acestuia, considerând toate aceste fapte un semn de inteligență.

Aceeași atitudine o au și cele trei femei din schița „D-I Goe” față de copilul pe care îl alintă tot timpul găsimdu-i scuze pentru greșelile pe care le face. Educația greșită pornește de la faptul că, în loc să pedepsească ceea ce nu este bine, ele îl recompensează, astfel încât el nu este conștient de faptul că nu se comportă corect. Astfel, Goe este dus într-o călătorie la București pentru a nu mai rămâne și în acel an repetent, în loc să i se ceară să învețe. Se deduce de aici că acest comportament este repetat și copilul profită de indulgența celor trei femei care nu găsesc metoda corectă de a-l educa. Nici pe peron sau în tren Ionel nu dă dovada unei bune educații, bătând din picior să vină trenul, vorbind urât sau impulsiv celor din jur, pierzându-și pălăria în care se afla biletul de călătorie, totul culminând cu jignirea celor din familia sa pe care le numește „proaste”. Copilul se comportă ca un mic stăpân autoritar căruia toată lumea trebuie să i se supună, nu conștientizează greșelile pe care le face, deoarece acestea nu sunt corectate și nu sunt urmate de consecințe.

Indulgența familiei față de comportamentul copiilor sau față de lipsa lor de preocupare pentru învățatură se reflectă și în alte schițe ale lui Caragiale, cum ar fi „Bacalaureat”, „Lanțul slăbiciunilor”

În „Bacalaureat”, madam Georgescu profită de prietenia sa cu naratorul pe care îl roagă să intervină în favoarea fiului ei, Ovidiu, pe lângă domnul Popescu, profesorul de morală, care îi dăduse nota trei tocmai la această materie unui băiat atât de educat ca el, distrugându-i astfel cariera. Profesorul îi dă nota dorită, șase, atât lui, cât și colegilor acestuia, doar pentru că „sunt de familie bună”. Aceeași derulare a intervențiilor se produce și în „Lanțul slăbiciunilor”, unde elevul Mitică Dăscălescu are nevoie de un șapte pentru a promova și pentru salvarea căruia intervin mai multe doamne din lumea bună.

Profesorul Mariu Chicoș Rostogan din schița „Un pedagog de școală nouă” oferă imaginea unui dascăl umil în fața inspectorului, dar sever și ofensator cu elevii inferiori din punct de vedere social, care evaluează la examene în funcție de apartenența unui elev la o anumită familie.

Prin toate aceste aspecte descrise în operele lui Ion Creangă și ale lui Ion Luca Caragiale este pus în evidență rolul pe care îl are educația în formarea unui copil, atât în familie, cât și la școală. Familia poate impune un anumit cod de comportament ce trebuie respectat de către copil, dar poate și să manifeste o indulgență excesivă ce duce la o educație greșită. Părinții și profesorii constituie în acest fel un model al copilului care contribuie la dezvoltarea personalității sale.

Bibliografie:

1. DEX, Ediția a II- a, Academia Română, Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan”, Editura Univers Enciclopedic, București, 1996;
2. I. Creangă, „Amintiri din copilărie”, Editura Minerva, București, 1971;
3. I. L. Caragiale, „Momente și schițe”, E. D. P., București, 1987.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof.inv.prescolar Buhusi Lucica
G.P.N. Telejna,com. Zapodeni Jud. Vaslui

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist”(Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții

le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Despre importanța celor șapte ani de acasă

Prof.BUIA MONICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "SIMION BĂRNUȚIU"BAIA MARE

În societatea de azi se vorbește tot mai des despre cei șapte ani de acasă. Acest lucru se vede cel mai bine în felul cum se comportă copiii la școală, acasă, pe stradă, la biserică, în diferite momente ale vieții. Primele îndemnuri spre adevăr, bine și frumos le primi acasă în familie. Educația primită acasă se va vedea în comportamentul pe viitor al copilului. Bunica îmi spunea deseori "ai grijă cum te porți unde te duci, să nu ne faci de rușine", înțelegând faptul că trebuie să mă comport civilizată, să dau dovadă de cei șapte ani de acasă. În mediul rural unde oamenii se cunosc între ei, era important ca părinții să-și educe copiii în spiritul bunului simț. Dacă un copil se purta neadecvat în cadrul comunității sătești, lumea zicea "se vede că nu are cei șapte ani de acasă", iar acei părinți se simțeau rușinați în fața comunității.

Într-o zi nepotul meu a venit acasă de la școală împreună cu cel mai bun prieten al lui. Primul lucru când a ajuns acasă, m-a întrebat de ce vecina noastră mai în vârstă, ne-a zis că nu aveți cei șapte ani de acasă, fiindcă noi nu am salutat-o fiind preocupați de întâmplările de la școală. Atunci am încercat să-i explic cu atenție. Expresia "cei șapte ani de acasă" se folosește când vorbim despre comportamentul unei persoane într-o anumită împrejurare din viață. Nepotului meu i-am spus că era frumos să o salute pe vecina noastră, când au trecut pe lângă dumneai, mai ales că era și în vârstă. Doamna învățătoare ne spunea mereu că "prima carte de vizită a unui om este felul cum se exprimă și știe să salute". Salutul este primul semn al politeții. A aștepta să fii salutat este o impolitețe din partea noastră. A avea cei șapte ani de acasă, înseamnă a ne comporta respectuos și cu buna-cuviință, tot timpul, în orice situație, cu toată lumea, cu părinții, cu profesorii, cu colegii, cu vecinii. (Michiela Poenaru-Codul bunelor maniere pentru copii).

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Potrivit psihologului, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil”, explică specialistul, precizând că această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult.

Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc” și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare. Nu uita însă că purtarea copilului tău, definită uneori ca obraznică sau nepoliticoasă, nu este întotdeauna un lucru intenționat. Uneori, cei mici pur și simplu nu își dau seama că nu este bine să întrerupă două persoane care discută, că nu este frumos să se scobească în nas atunci când se află la școală sau că nu e un semn de bună creștere când comentează cu voce tare defectele fizice ale unei persoane. Familia are un rol extrem de important în formarea caracterului copilului, alături de biserică și școală. Primii șapte ani de acasă sunt esențiali în formarea caracterului său, copilul trebuie ajutat să deprindă obiceiuri sănătoase și maniere elegante în diferite momente de viață. Este nevoie de multă atenție din partea părinților pentru a-și educa odraslele, de răbdare, tenacitate, pentru a forma un om responsabil, un bun creștin. Societatea românească are nevoie mai mult ca oricând de cetățeni responsabili, harnici, destoinici, în toate compartimentele vieții sociale.

Bunul simț trebuie să îl avem toată viața.

BIBLIOGRAFIE

<http://adevarul.ro/locale/zalau/ce-inseamna-cei-sapte-ani-de-acasa-pas-pas-greselile-familie-marcheaza-totdeauna-explicatiile-psihologilor>

<https://www.copilul.ro/comunicare-copii/comportament-copii/Cei-7-ani-de-acasa-pentru-copii>

<https://www.clickpentrufemei.ro/sectiune/copii/articol/cat-conteaza-azi-cei-7-ani-de-acasa>

FAMILIA CA FACTOR INCIPIENT AL DEZVOLTARII

Prof.înv.primar Bujorean Maria Ramona
Școala Gimn."Sorin Leia" Tomești

Familia este un edificiu pe care se cladeste personalitatea copilului.Parintele trebuie sa-l invete pe copil legatura dintre comportare si consecinte ,dar pentru asta trebuie sa fim dispusi sa lasam copilul sa sufere o anumita neplacere cauzata de comportarea sa iresponsabila, sa cerem copilului sa poarte responsabilitatea potrivita varstei sale si uneori sa guste din fructul amar al lipsei de raspundere.

Trasaturile de baza ale educatiei in familie sunt:

- educatia in familie reprezinta temelia peste care se vor suprapune celelalte influente educative
- educatia in familie are un caracter spontan, neorganizat si nesistematizat
- influenta formativa a familiei este foarte puternica, deoarece are la baza component afectiva
- exercitata asupra copilului-fiinta in formare, de o mare plasticitate sub raport somatic, psihic si relational lasa urme puternice in personalitatea individului.

Datorita rolului important al familiei in educarea tinerilor, este necesar ca parintii sa nu se bazeze doar pe experienta lor in realizarea acestei actiuni, ci s- o organizeze in functie de particularitatile de varsta si individuale ale copiilor.

Important este sa intelegem ca in fiecare dintre noi sunt adanc inscrite sansele de succes sau de esec ale copiilor nostri, si aceasta nu in primul rand in zestrea ereditara, ci in modelele noastre comportamentale, relationale, in coerenta noastra morala si in aptitudinile de a comunica, de a induce si forma la copiii nostri o adevarata —cultura psihorelationara

Interactiunea parinti-copii apare ca un proces cotidian, in care in cele mai importante aspecte pentru invatare, dezvoltare si socializare sunt comunicarea afectiva, solutionarea constructiva a conflictului, valorificarea resurselor personale, implicarea emotionala.

Nu trebuie sa oitem faptul ca in procesul de educatie rolul conducator il are scoala, dar in calitatea sa de cel mai apropiat colaborator al scolii, familia trebuie sa o sprijine de aproape si sincer.

Parintii iau cunostinta de cerintele scolii fata de copii, in materie de educatie, prin diverse moduri:la sedinte, in discutie cu educatorii, prin corespondenta, iar linia educativa generala le este cunoscuta din presa, radio, TV, in general nu se intampina dificultati in aceasta privinta. Ele apar atunci cand parintii adopta o alta atitudine fata de sarcinile trasate de scoala, aceasta fie in probleme de instruire, fie in cele de educatie, in acest fel parintii creeaza mari dificultati copiilor, caci acestia nu mai stiu ce atitudine sa adopte si pe cine sa asculte.

Parintii sunt datori sa-i controleze pe acestia nu numai asupra modului in care-si indeplinesc sarcinile scolare, ci si asupra relatiilor pe care le au in afara scolii cu alti copii si uneori cu alti adulti.Spatiul si timpul dintre scoala si familie nu trebuie sa fie un teritoriu al nimanui, ci supus unui control –fie si prin sondaj, atat din partea scolii cat si din partea familiei.Cheia de a fi un bun parinte este capacitatea de a patrunde dincolo de ochii copilului pentru a vedea ce vede el si a simti ce simte el.Cand se simte singur are nevoie de compania parintilor. Cand se teme are nevoie de siguranta unei imbratisari.Cand este curios are nevoie de o instruire plina de rabdare, iar cand este fericit trebuie sa-si imparta fericirea cu cei pe care ii iubeste.

Bibliografie:

Stoica A, Creativitatea elevilor.Posibilitati de cunoastere si educare,Editura didactica si pedagogica, Bucuresti 1983

Moesiodax,I,Tratat despre educatia copiilor, Editura didactica si pedagogica, Bucuresti 1974

Cucos, C,Pedagogie si axiologie, Editura didactica si pedagogica, Bucuresti 1995

Salade,D,Dimensiunile educatiei, Editura didactica si pedagogica, Bucuresti 1998

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Bulei Elena - Alina
Școala Gimnazială Nr. 2 Comarnic

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația ar trebui adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la trei ani, la cinci sau la șapte ani. La doi ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la doi-trei ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de doi ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de doi ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la doi-trei ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la trei la cinci ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între cinci și șapte ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții reprezintă modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

„Cei sapte ani de-acasa”

Inv. Buleteanu Iuliana Liceul „George Tarnea” Babeni

Un copil manierat se va descurca mai bine in relatiile sociale si se va simti mai confortabil in prezenta celorlalti decat unul caruia ii lipsesc cei 7 ani de-acasa. Probabil ca cea mai buna modalitate de a-l obisnui cu bunele maniere este sa fiti voi, parintii, un bun model pentru el. Incepe sa il inveti lucrurile simple inca de la varsta frageda: sa salute, sa spuna "te rog" si "multumesc". Dar buna crestere nu trebuie sa se opreasca aici.

Va trebui sa stie ce se cuvine si ce nu la masa, intr-o vizita, la o petrecere si chiar intr-o discutie cu un prieten apropiat. Bunele maniere ii modeleaza comportamentul in societate si il invata ce inseamna respectul. Iar copiii respectuosi vor fi tratati cu respect. Asadar, cum il inveti bunele maniere?

A-l invata bunele maniere este un proces zilnic, care va dura in timp si vei avea multe ocazii sa il indrumi in directia corecta. Tine minte aceste sfaturi:

- Chiar daca a gresit de cateva ori, nu te grabi sa tragi concluzia ca este prost crescut sau ca tu ai uitat ceva foarte important. Este posibil sa aiba nevoie doar de una doua lectii de bune maniere pentru ca problema sa se rezolve.

- Explica-i clar si invata-l ce anume trebuie sa faca sau nu. In loc sa ii spui un scurt (si pentru el greu de inteles): "Nu mai fi atat de grosolan", spune-i: "Nu este politicos sa ragai la masa, dar, daca o faci, se cuvine sa iti ceri scuze". Sau, daca zbiara prin casa, nu-i spune: "Inceteaza cu tipetele in casa", ci fii mai blanda, ca sa inteleaga in fond ce astepti de la el: "Te rog, nu mai ridica vocea in casa".

- Daca cel mic isi exprima sentimentele folosind expresii sau atitudini mai putin politicoase, nu i-o reteza scurt, ci incearca sa reformulezi. De exemplu, cand el zice: "Iahh, imi vine sa vars cand vad chestia asta verde", tu corectezi-l spunand: "Frumos ar fi fost sa spui ca nu iti place deloc spanacul".

- Fii intelegatoare si accepta-i greselile. Aminteste-ti ca nu este inca suficient de matur pentru a sti bine cum trebuie sa se comporte in anumite situatii. Si noi, adultii, gresim adeseori, daramite ei...

- Educatia se face doar acasa, cu discretie, in familie. Nu ii tine prelegeri si nu il critica in public, nu il umili si nu il jigni fata de straini, chiar daca greseala a fost destul de mare. A-i face lui o scena de fata cu altii dovedeste ca nici tu nu ai prea fost atenta la lectiile de bune maniere.

- Fii consecventa. L-ai invatat de la doi ani sa spuna "te rog" si "multumesc"? La 6 ani este evident ca ar trebui sa le foloseasca.

- Oricum, procesul de educatie nu se opreste la o anumita varsta. Nu e niciodata prea tarziu ca sa invete ceva!

• Pana la 3 ani

Chiar daca cel mic este nazuros, obraznic sau suparacios, nu trebuie sa confunzi comportamentul lui cu lipsa de maniere - este o etapa fireasca a dezvoltarii sale. Pana la varsta de 3 ani nu te astepta sa cunoasca si sa respecte mai mult de una - doua reguli de politete. Desigur, nu este prea devreme sa il inveti sa utilizeze formule ca "te rog", "multumesc", "buna ziua" si "la revedere". Incurajeaza-l sa le foloseasca nu doar cu strainii, ci si in familie. Astfel, nu uita ca, dupa ce ii oferi paharul cu apa pe care ti l-a cerut, sa ii amintesti: "Acum, spune multumesc". Fii un bun exemplu pentru el - comporta-te calm si manierat, fara tipete si expresii deplasate si adreseaza-te politicos atat lui, cat si celorlalti din casa. Astfel, devii tu insati un exemplu. Pe de alta parte, nu uita sa il felicitati si sa il lauziti ori de cate ori micutul se dovedeste bine crescut.

Intre 3 si 5 ani

Cu putina creativitate, il poti ajuta pe micutul tau de 3 sau 4 ani sa inteleaga de ce unele lucruri trebuie facute intr-un anumit fel. Joaca este cel mai simplu mod. Inventeaza jocuri in care el sa fie actorul principal. Propune-i sa fie gazda si tu musafir.

Va invata cum sa isi trateze invitatii: sa le serveasca prajiturele sau, pur si simplu, sa poarte o conversatie politicoasa. Gandeste-te la situatiile cu care te confrunti tu zi de zi si vei gasi pentru el numeroase roluri: poate fi vanzator sau cumparator intr-un magazin, poate fi patron sau angajat, sofer sau prietenul unei persoane importante pe care el o admira.

El se va distra, iar tu iti vei atinge scopul: cu fiecare rol jucat, micutul va deveni tot mai constient de modul in care actiunile si cuvintele sale afecteaza sentimentele celor din jur. Foloseste-te si de povesti, de carticele cu imagini, de muzica sau casete video cu desene animate.

Intre 5 si 7 ani

O data ce incep sa mearga la gradinita, cei mici devin tot mai independenti. Pentru ca nu vei fi tot timpul alaturi de el, va trebui sa ii dezvolti mai mult capacitatea de a comunica cu cei din colectivitate, copii si adulti. Acum ar trebui sa cunoasca si sa respecte manierele de baza la masa, sa poarte o conversatie cu adultii, sa stie cum sa faca si cum sa primeasca un compliment. De acum inainte va participa mai activ la reuniunile de familie, la vizite, la aniversari, etc. Poti incepe sa ii supraveghezi interventiile in discutii si sa ii explici ca este politicos sa il lase pe celalalt sa termine ce are de spus. Foloseste-te de exemplele din viata de zi cu zi, de la gradinita, de pe strada, dar fara sa faci pe profesoara. Nu il ameninta, folosind expresii ca: "Sa nu te prind ca faci vreodata ca Andrei, ca iti rup urechile". Cand greseste, atrage-i atentia si aminteste-i ce are de facut.

Intre 8 si 10 ani

Este varsta la care cei "7 ani de acasa" trebuie sa se fixeze definitiv in comportamentul copilului tau. Metoda pe care o poti folosi este cea clasica, adica a unei continue repetitii. Daca pana acum i-ai mai trecut, uneori, cu vederea lipsa de buna cuviinta, acum a venit momentul cand trebuie sa fii mai categorica. In unele cazuri poti recurge chiar la mici pedepse (ii interzici de exemplu, televizorul, nu il mai lasi sa iasa afara la joaca cu prietenii, nu mai are voie o luna sa vada nici un film, etc.). De asemenea, daca intr-o anumita imprejurare (in vizita, la o aniversare, etc.) s-a comportat ireprosabil, merita o recompensa, cat de mica. Daca a gresit, nu il critica de fata cu alte persoane straine. La aceasta varsta se simte foarte stanjenit daca i se face morala in public si va avea tendinta sa procedeze exact pe dos. Continua sa ii cultivi respectul pentru cei din jur.

Cei șapte ani de-acasă

Prof.înv. primar Bulgaru Marinela
Școala Gimnazială "General Constantin Cristescu" Lunca Corbului

Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie ca vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau interdicțiile pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om.

Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie.

„Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

Expresia „ai, respectiv, n-ai cei șapte ani de acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
- bune maniere și comportament în diverse situații;
- limbaj corect transmis;
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrarea atenției;
- perseverența în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Fiecare părinte are o serie de reguli și încearcă să le aplice când e vorba despre educația copilului său. Iată legea celor 5 reguli pentru reușita educației copilului tău. Orice părinte responsabil înțelege importanța educației copilului dar și consecințele pentru dezvoltarea sa ca adult. Dar, uneori, își dă seama că aceste reguli nu sunt respectate. Nu trebuie ezitat, trebuie reamintite copilului regulile casei sau regulile de educație pe care le-ați stabilit. Ambii părinți trebuie să fie de acord cu aceste reguli - este foarte ne-propredictiv ca mama să accepte încălcarea regulilor stabilite de tata - sau invers.

1. Regulile trebuie să fie clare

Orice regulă pe care o impunem copilului trebuie să fie clară și explicată copilului. El trebuie să știe ce este permis, și ce nu.

2. Regulile trebuie să fie concrete

Atunci când facem reguli pentru copil, acele reguli trebuie să fie cât mai concrete și nu evazive. E mai bine să spunți copilului să își strângă jucăriile din cameră decât să îi spuneți să facă ordine în cameră.

3. Regulile trebuie să fie constante

Nu e ușor să păstrezi regulile constant, însă este de mare importanță asigurarea unei linii de constanță în principii. Dacă tolerați un anumit comportament într-o zi, iar în ziua următoare nu îl mai tolerați - copilul va fi dezorientat. Constanța regulilor dă copilului un sentiment de siguranță. A fi ferm și constant nu înseamnă rigiditate.

4. Regulile trebuie să fie coerente

Părinții sunt modele pentru copil și de aceea trebuie să aibă și să respecte - și ei la randul lor – niște reguli de viață și comportament. Copilul învață de la părinți cum să își respecte părinții - prin exemplul pe care îl dau părinții ...

5. Regulile trebuie să fie consecvente

Copiii au tendința de a forța limitele și de a le sfida uneori. De aceea, aceste încălcări trebuie să aibă și niște consecințe logice - altfel ele vor fi mereu forțate și repetate. Când consecințele încălcării regulilor impuse vor fi logice și rezonabile, copilul își va dezvolta simțul responsabilității.

Este bine de știut că a avea “**cei șapte ani de-acasă**” înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință pe tot parcursul zilei, a avea maniere frumoase în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, frații, prietenii, colegii, vecinii, cu profesorii etc.

De aceea, părinții, bunicii, învățătorii și chiar profesorii, nu trebuie să uite că este necesar să-i învețe pe copii (oriunde și oricând) următoarele: Cum, când și pe cine salutăm?, Cum ne comportăm acasă, la școală, la cinematograful, în vizită?, Care este atitudinea care trebuie adoptată la masă?, Cum, când și de ce oferim cadouri?, Ce și cât vorbim?, Cum și când să fim recunoscători?, Când să zâmbim?, Cum ne ajutăm prietenii? etc.

Dacă fiecare dintre noi nu ne-am mai pune întrebarea “ cine-i de vină pentru comportarea tinerilor de astăzi?”, ci am încerca să răspundem luând atitudine și lăsând indolența de o parte, am deveni adevărați formatori de oameni, de caractere și personalități. Să ne amintim în orice moment că nemulțumirile noastre pot fi schimbate prin contribuția noastră, a tuturor: părinți, bunici, învățători, profesori.

În concluzie, educația este haină de cea mai înaltă calitate pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani prin contribuția parinte-bunici-dascăli.

BIBLIOGRAFIE

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
2. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
3. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
4. www.copii.ro
5. www.scribd.com
6. www.didactic.ro

Importanta celor „șapte ani de acasă”

Înv.BULHAC MIHAELA CLARISA
Șc. Gimn., ȘT.O.IOSIF ” Tecuci jud Galați

MOTTO: " Nimeni nu s-a născut învățat"

Când o persoană nu salută, adesea s-ar spune despre ea că îi lipsesc cei „7 ani de acasă”. Dacă nu utilizează formulele de politețe: „te/vă rog!”, „mulțumesc” „dumneavoastră”, când nu respectă oamenii din jur, nu le vorbește politicos, nu se comportă adecvat în mijloacele de transport în comun, de asemenea i se poate imputa faptul că „îi lipsesc cei șapte ani de acasă”. Această formulă simbolizează necesitatea formării conștiinței și conduitei morale. Familia reprezintă fundamentul formării valorilor, normelor, principiilor morale întrucât reprezintă primul mediu educațional cu care ia contact copilul. "Familia este școala în care ești deopotrivă profesor și elev" afirma odată Ioan Gyuri Pascu. Părinții trebuie să ofere copiilor lor modele, ajutându-i să deosebească binele de rău, adevărul de minciună, însuflându-le ideea de toleranță și îndrumându-i să înțeleagă normele sociale. Niciun părinte nu este perfect. Nu există o rețetă minune care să ne asigure acest statut. Trebuie să ne dezvoltăm permanent, să ne adaptăm cerințelor copilului nostru, să ne folosim potențialul creativ și să participăm efectiv în creșterea acestuia. Nu degeaba se spune că meseria de părinte este cea mai frumoasă dar și cea mai grea.

Este foarte important să transmitem copiilor învățămintele necesare care-l va ajuta pe acesta să devină un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Respectul acordat celor din jur, reprezintă o normă de conduită foarte importantă, care-l ajută pe copil și viitorul adolescent să se integreze mai ușor în societate. Uneori, datorită comportamentului ciudat față de semenii lor, unii adolescenți se autoizolează de cei din jur și tind să dispară treptat din viața socială.

Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Dintre normele de conduită care caracterizează un copil bine crescut putem unumera:

- Salutul- este prima normă de conduită învățată în familie.
- Comportamentul în public. Un copil bine crescut, știe să răspundă la întrebări și să susțină la rândul lui conversația fără să întrerupă pe cel care vorbește.
- Comportamentul cu prietenii- copilul trebuie să-și respecte partenerii de joacă, să înțeleagă și să se conformeze regulilor jocurilor specifice vârstei lui.
- Comportamentul în timpul servirii mesei. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, poziție corectă a corpului, să nu vorbească, etc.
- Recunoașterea greșelilor- copilul trebuie să știe că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu reprezintă un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.
- Tact și toleranță. Este important ca părinții să-i învețe pe copii să fie toleranți cu cei din jur, că toți oamenii sunt egali.
- Înțelegerea normelor sociale. Un copil bine crescut trebuie să știe să se comporte în societate, să cunoască și să aplice regulile nescrise ale acesteia, de exemplu: să-și aștepte rândul la magazin, la medic, la leagănul din parc, să se adreseze celor din jur folosind formule de politețe, „te rog”, „mulțumesc”, „cu plăcere”, să respecte simbolurile, credințele proprii și a celor din jur.

Un rol important în modelarea caracterului fiecărui copil îl are instituția școlară. Activitatea instructiv educativă în unitățile școlare se desfășoară în cadrul procesului de învățământ. Acesta reprezintă forma cu cel mai înalt nivel de organizare a activității de formare a ființei umane, fiind mijlocul principal prin care societatea educă și instruieste noile generații.

Creând premisele unor deprinderi civilizate și de politețe la copii, ei pot sesiza singuri discrepanțele între comportamentele corecte și agreate în societate și situațiile extreme negative. Ca urmare, putem constata că în urma acestor preocupări pentru introducerea deprinderilor de politețe, facem loc unui comportament elegant. Printre problemele importante ale învățământului în această etapă de schimbare și modernizare se găsește și cea vizând parteneriatul cu alți factori educaționali, între care familia ocupă un loc privilegiat.

În concluzie, în viață vei fi catalogat în funcție de cum te porți ceea ce este o reflecție a felului în care ai fost educat de către părinți în cei șapte ani de acasă.

Bibliografie:

- Enache R. 2011. *Asistența socială a copilului și familiei*, Editura Ovidius University Press, Constanța.
- Marica M. 2007. *Sociologia educației* Ovidius University Press, Constanța
- Vrăsmaș E. Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București,

ABC-ul educației în familie

Prof.înv. preșcolar Buligă Cătălina Școala Gimnazială „Nichita Stănescu” Ceptura Structura G.P.N. Rotari

„Un copil educat doar de școală este un copil needucat”. (George Santayana)

Cei 7 ani de-acasă reprezintă educația pe care copilul o primește de la părinți, formarea personalității și a comportamentului celui mic până merge la școală.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Părinții au o responsabilitate majoră deoarece de ei depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să aibă o „bună creștere”.

Educația primită în cei 7 ani de-acasă depinde de relația părinte-copil, valorile în care familia crede și pe care le transmite copilului.

Un mediu familial care oferă liniște, afecțiune, siguranță determină o dezvoltare normală și echilibrată. Copilul, care este înconjurat de dragostea părinților, se simte protejat, are încredere în forțele proprii și este deschis spre învățarea normelor de comportament. El respectă regulile fără a le percepe ca făcând parte dintr-o disciplină de fier.

Prin imitație, prin joc, copilul deprinde primele norme de conduită: salutul, comportamentul în public, cu prietenii, manierele la masă, regulile de igienă, obiceiurile sănătoase. Totodată, copilul învață ce este cinstea, loialitatea, generozitatea, curajul, toleranța, modestia, perseverența, bunătatea, respectul, cooperarea.

Formarea unui comportament corespunzător al copilului depinde, în primii ani de viață, de părinți. Numai că aceștia trebuie să fie un exemplu personal pentru copii, să manifeste perseverență și consecvență în toate aspectele legate de creșterea copilului.

Nu există reguli pentru a avea un copil educat. Copilul este UNIC și crește în ritmul propriu, iar comportamentul său diferă în funcție de stadiul dezvoltării în care se află. Dar, părinții pot avea în vedere câteva aspecte:

- să-și cunoască copilul;
- să stabilească reguli simple, pe înțelesul lui;
- să folosească cu moderație recompensele și pedepsele;
- să evidențieze ce e bun și nu ce e rău;
- să fie coerenti și să nu facă excepții de la regulile stabilite;
- să ignore detaliile semnificative;
- să fie buni ascultători ai copilului și să repete ceea ce au înțeles;
- să fie încurajat să se exprime, să își argumenteze punctul de vedere;
- să nu i se facă observații în public;
- să-i ajute să aleagă consecințele comportamentului lor

Conceptul „7 ani de-acasă” este, pentru unii, de domeniul trecutului. În actualitate, copilul intră la grădiniță la vârsta de 3 ani, apoi, la 6 ani, la școală. Totuși, timpul petrecut cu părinții trebuie eficientizat la maximum, deoarece școala și alte medii educaționale au la bază și consolidează normele deja deprinse din familie. Un dascăl bun are un impact major asupra unui copil, numai dacă acesta are părinții implicați în educația sa.

„Copilul ajunge pentru părinții săi, după educația pe care o capătă: răsplată sau pedeapsă.” (Jean Jacques Rousseau)

Ziua de 8 Martie și statutul femeii în istorie

**Prof. Bulmez Mariana-Ana
C.N."Ion Creangă", București**

Ziua de 8 Martie este sărbătoare oficială în marea majoritate a statelor lumii. Ziua Femeii a fost recunoscută drept sărbătoare internațională în 1977, devenind din acel moment o tradiție în majoritatea statelor lumii, fiecare sărbătorind-o într-un mod caracteristic, simbolistica fiind însă aceeași: emanciparea femeii, egalitatea în drepturi cu bărbații.

8 Martie reprezintă nu doar dragostea și aprecierea acordată Femeii și Mamei, ci recunoașterea acestora în cadrul sistemului socio-politic și economic, emanciparea femeii. Dacă privim retrospectiv, în epocile istorice, poziția femeii în societate nu este întotdeauna privilegiată. De exemplu, în Roma antică, potrivit legislației, femeia trecea de sub autoritatea tatălui, sub autoritatea soțului; chiar și o văduvă bogată având nevoie de un bărbat care să-i supravegheze averea. Abia din secolul I î.hr, femeile romane au început să dispună de mai mare libertate: dreptul de a deține afaceri proprii, dreptul de a oferi sfaturi soților, divorțul devine o opțiune posibilă. În Grecia antică, femeile erau considerate ființe inferioare, cu un nivel de inteligență puțin mai ridicat decât cel al copiilor. Filosofii considerau că, femeile aveau emoții puternice și minți slabe, din acest motiv ele, trebuiau să fie protejate de ele însele. Fiecare femeie avea un gardian, soțul sau cel mai apropiat bărbat născut în familie, care deținea controlul asupra vieții ei. Cetățenia, îi oferea femeii dreptul de a se căsători cu un bărbat cetățean, dar nu-i oferea nici-un drept politic sau economic.

În Evul Mediu, femeile erau percepute drept inferioare bărbaților. Biserica le învăța că, trebuie să fie ascultătoare și supuse taților și bărbaților lor.

În Epoca Modernă, femeile au început lupta pentru emancipare. Pe 19 martie 1911, era sărbătorită prima Zi internațională a Femeii, în Austria, Danemarca, Germania și Elveția. Peste un milion de oameni au participat în această zi la manifestații, pentru ca femeilor să li se acorde drepturi legale de muncă, dreptul la vot, dreptul la educație și dreptul de a deține funcții publice.

În Marea Britanie, de exemplu, pe data de 8 Martie, au loc marșuri și întruniri în memoria femeilor militante, datorită acțiunii cărora, femeile au drept de vot, dreptul la proprietate, dreptul la educație, la divorț, la asistență medicală, la contracepție.

În România, ziua de 8 Martie, este Ziua Femeii dar, mai ales, Ziua Mamei, sărbătorindu-se bucuria vieții și mai ales, afecțiunea și motivația de a trăi. În această zi, se obișnuiește ca, bărbații, să dăruiască flori și mici cadouri femeilor din viața lor – soțiilor, iubitelor, mamelor, fiicelor și colegelor. Copiii oferă cadouri mamelor, bunicilor, învățătoarelor și profesoarelor, în semn de afecțiune și respect, în același timp.

Bărbații din Italia, oferă femeilor, de 8 Martie, mimoze galbene, mimoza semnificând în limbajul florilor, sensibilitate. Mimozele galbene și ciocolata sunt daruri oferite frecvent, de 8 Martie, femeilor din Rusia și Albania.

Bibliografie:

www.raportal.ro

www.digi24

www.realitatea.net

www.descopera.ro

Importanța celor ”7 ani de acasă”

**Prof. Bulz Lăcrămioara – Iuliana , Colegiul Național ”Mihai Eminescu”
Petroșani, Hunedoara**

”Diploma celor 7 ani de acasă exprimă calificativul părinților.” Valeria Mahok

Pentru a descrie conduita unei persoane folosim deseori expresia „cei șapte ani de-acasă“, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în mare măsură viitorul copilului. Fiecare pas pe care-l parcurge un copil în viață, cu realizări sau eșecuri, îl ajută să devină OM, dacă alături îi este familia în orice moment, deoarece știm cu toți că bunele intenții ale unui părinte în ce privește îndrumarea copilului său nu pot fi contestate niciodată. Un copil educat întotdeauna se va descurca mai bine în relațiile cu cei din jur, decât unul cărui îi lipsesc *cei 7 ani de acasă*, deoarece educația, și regulile morale sunt cheia succesului copilului în societate. Educația copiilor atât în familie, cât și la școală, trebuie să fie o preocupare a întregii societăți.

Felul în care părinții i se adresează copilului, reacțiile acestora în legătură cu îndeplinirea sau neîndeplinirea anumitor cerințe, constituie aspecte ale unei influențe educative. Un aspect deosebit de important în educația copilului este faptul că orice elev care locuiește cu părinții săi se află mai mult sub influența educativă a familiei decât a școlii.

Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața oricărui individ este reprezentată de copilărie. Acesta primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, doar în familie. Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate, în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile, emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Preocupările privitoare la educarea copilului nu trebuie să se limiteze numai la felul în care acesta învață și în special acelea la care privesc formarea profilului moral al copilului, deoarece atitudinea față de învățatură este strâns legată de alte aspecte ale muncii educative. Ea condiționează și este condiționată de manifestări ale elevului în care se răsfrâng interesele, înclinațiile și aptitudinile sale, anumite calități morale ca cinstea, modestia, dragostea pentru frumos și mai ales pentru adevăr.

10 reguli de bază în primii cei 7 ani de acasă

1. Învață-l să se poarte frumos! - bunele maniere se predau prin puterea exemplului.
2. Stabilește, impune reguli și limite în comportamentul copilului!
3. Comunică foarte mult cu el deoarece comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!
4. Învață-l să iubească lectura și cărțile! - începe de când e bebeluș să-i citești povești, iar mai târziu lasă-l să le exploreze, citindu-le și bucurându-se de ele.
5. Lasă-l să se bucure de copilărie! - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin!
6. Nu abuza în niciun fel de copil - fizic, emoțional, verbal etc., și concentrează-te pe disciplină pozitivă!
7. Învață-l să își exprime emoțiile și sentimentele!
8. Învață-l să spună mereu adevărul! – copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui.
9. Petrece cât mai mult timp cu copilul! Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!
10. Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta, indiferent de note! Nu glumi pe seama lui și spune-i zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obrăjori, îmbrățișări.”

Bibliografie:

1. Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, (2002) *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București,
3. Educația timpurie în România, (2004) Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde
<https://www.copilul.ro/comunicare-copii/comportament-copii/Cei-7-ani-de-acasa-pentru-copii>

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

EDUCATOARE BUMBĂCEA FABIANA GRĂDINIȚA NR.205,SECTOR 5, BUCUREȘTI

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Politețea este „ceva“ care se învață. Și se învață ușor. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici. Apoi, învățăm de la doamna educatoare, de la doamna învățătoare și de la toți profesorii noștri. Toți acești oameni din jurul nostru ne dau sfaturi. Și ne dau sfaturi zilnic:

- „Spune Bună ziua când te întâlnești cu cineva cunoscut!“ – spune mama;
- „Nu vorbi cu gura plină!“ – spune bunica;
- „Pune-ți batista la gură când strănuți!“ – spune tata;
- „Spune te rog când ceri ceva!“ – spune doamna învățătoare; și multe, multe alte sfaturi.

Este foarte bine că primim atât de multe sfaturi. Când greșim, nu suntem tocmai bucuroși pentru că, întotdeauna, cineva are grijă să ne facă observații. Și nu e deloc plăcut să primim observații și reproșuri. Aceasta este o problemă pentru noi. Din fericire, problema are o soluție:POLITEȚEA.

Dacă suntem politicoși cu toată lumea, în tot cursul zilei, scăpăm de observații. Ba, mai mult, vom fi apreciați și lăudați. Ceilalți vor fi, la rândul lor, politicoși cu noi. Viața noastră de zi cu zi va fi mai bună, mai armonioasă și chiar mai veselă. Așadar, merită să ne străduim să fim politicoși. Când greșim nu trebuie să ne speriem, ci să căutăm să ne corectăm. Pentru că, să ne reamintim, politețea se învață.

A avea cei șapte ani de acasă înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință tot timpul, în orice situație, cu toată lumea.

Salutul este primul semn al politeții. Să ne ferim să ne spună cineva, vreodată, „Bună ziua, căciulă, că stăpânul n-are gură!“

Salutăm orice persoană cunoscută, indiferent de locul în care o întâlnim: pe stradă, la piață, în magazin, în parc etc.Salutăm chiar dacă nu suntem siguri că persoana căreia îi adresăm salutul ne-a văzut. Dacă nu ne răspunde la salut nu ne supărăm. Probabil că nu ne-a observat.

Dacă ne întâlnim cu o persoană și ne întrebăm în gând: „Oare o fi «X» sau este doar o asemănare?“, obligatoriu salutăm. Salutăm întotdeauna la intrarea sau ieșirea din lift, în compartimentele de tren, stewardesele care ne întâmpină la urcarea într-un avion, vânzătorii din magazinele mici.Băieții salută primii fetele; bărbații salută primii femeile; copiii și persoanele mai tinere salută persoanele mai în vârstă.Când intrăm într-o încăpere, îi salutăm pe cei aflați deja acolo. Întotdeauna salutul trebuie să fie însoțit de un zâmbet.Când salutăm, trebuie să-l privim în ochi pe cel salutat. Nu salutăm o persoană stând cu spatele la ea sau privind în pământ ori spre cer.Nu salutăm ținând mâinile în buzunare și nici având gura plină.Nu salutăm făcând gesturi ample, nefirești, cu mâinile.Nu salutăm grăbit și cu aerul că suntem foarte preocupați de ceva.Este politicos ca băieții să-și scoată căciula/șapca de pe cap, când salută.Formulele de salut cel mai des folosite sunt: „Bună dimineața!“, „Bună ziua!“, „Bună seara!“. Între prieteni și colegi se folosesc de regulă: „Bună!“ și „Salut!“.Niciodată nu vom saluta o persoană mai în vârstă cu formulele: „Salut!“ sau „Bună!“ .Salutăm cu „Bună dimineața“ până la ora 11 a zilei, cu „Bună ziua“ după ora 11, până la lăsarea serii și cu „Bună seara“ după lăsarea serii.La despărțire, se salută de regulă cu „La revedere“. Putem saluta și spunând „Bună ziua“ sau „Bună seara“.

Putem saluta cu „Sărut-mâna!“ femeile, părinții, bunicii, rudele foarte apropiate, arătându-le și prin aceasta dragostea și respectul nostru deosebit.

De multe ori salutul se limitează la schițarea unui gest cu capul – respectiv la înclinarea ușoară a capului.Astfel, dacă suntem într-un autobuz și zărim la o oarecare distanță o persoană cunoscută, salutăm doar prin înclinarea capului. În niciun caz nu tragem aer în piept pentru a putea striga din toate puterile un „Bună ziua“ care să fie auzit de persoana salutăată.

Dacă suntem pe stradă și vis-a-vis se află o persoană cunoscută, iar zgomotul străzii este destul de mare, salutăm doar prin înclinarea capului.

• În general, când distanța sau zgomotul nu ne permit să salutăm verbal (folosind cuvinte de salut), atunci salutăm prin înclinarea ușoară a capului.

• Când se intonează imnul de stat în locuri publice, ne ridicăm în picioare, luăm o poziție decentă, băieții își scot căciulile de pe cap și ascultăm în perfectă liniște.

• Oamenii mari obișnuiesc să-și dea mâna atunci când se întâlnesc și se salută. Copiii, însă, nu trebuie să întindă primii mâna unei persoane adulte. Dar, dacă un adult ne întinde mâna, trebuie să-i răspundem, întinzând la rândul nostru mâna.

Punctualitatea este foarte importantă atât pentru noi, cât și pentru cei din jurul nostru. De aceea, trebuie să învățăm să fim punctuali în absolut toate situațiile care cer acest lucru.

A fi punctual este o dovadă de bună-creștere și de educație. Dar..., nu doar atât! A fi punctual înseamnă și a-i respecta pe cei din jurul nostru. În toate celelalte situații în care nu reușim să fim punctuali, primul lucru pe care îl spunem, după ce salutăm, este: „Vă rog să mă iertați (scuzați) că am întârziat.“ Dacă suntem întrebați de ce am întârziat, vom da o explicație scurtă, clară și care să corespundă adevărului. În niciun caz nu vom inventa o poveste spectaculoasă drept scuză; ne-am pune într-o situație jenantă.

Și felul cum ne îmbrăcăm ține de „cei șapte ani de acasă”.

• De fiecare dată, înainte de a ne îmbrăca, ne asigurăm că igiena noastră corporală este perfectă, adică: părul este curat și pieptănat, fața și mâinile sunt curate, întregul corp este curat, unghiile, de asemenea, sunt curate și tăiate scurt. Pentru aceasta nu trebuie depus un efort prea mare. Trebuie doar să folosim cât mai multă apă și cât mai mult săpun. Ne spălăm obligatoriu dimineața, după ce ne trezim și seara, înainte de culcare, iar în timpul zilei, ori de câte ori este necesar. Să nu uităm să folosim periuța și pasta de dinți dimineața, seara și după fiecare masă (dacă este posibil).

Curățenia corporală este foarte importantă. Ea nu poate fi înlocuită cu nimic.

• Întotdeauna ne îmbrăcăm foarte curat. Toate hainele pe care le purtăm trebuie să fie perfect curate, indiferent dacă sunt vechi sau noi.

• Îmbrăcămintea trebuie să fie bine călcată. În niciun caz nu ne îmbrăcăm cu un lucru necălcat, cu gândul că „o să-și revină“ în scurt timp.

• Încălțămintea trebuie să fie, de asemenea, curată. Nu ieșim din casă fără a ne face pantofii cu cremă. Iar crema de pantofi se aplică numai după ce am îndepărtat noroiul și praful de pe aceștia.

• Nu ne îmbrăcăm cu haine descusute. Dacă observăm că atârnă diverse ațe sau fire din hainele noastre, le îndepărtăm cu o foarfecă înainte de a le îmbrăca.

• Nu ne îmbrăcăm cu haine care au nasturi lipsă.

• Întotdeauna, trebuie să avem asupra noastră o batistă.

Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul **trăiește** faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute conștient decât de copii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconștientul care le emite apoi conștientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconștient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul (și numai un miracol îl poate schimba – cum spunea Eric Berne).

Acestea au fost doar câteva reguli pentru construirea „celor șapte ani de-acasă“, însă, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

EDUCAȚIA ȘI CEI „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. BUMBARU MIHAELA MARILENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ “NICOLAE BĂLCESCU” CRAIOVA

“Învăță-l pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze și, când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea.”
Pildele lui Solomon

Cei „șapte ani de acasă” reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a vieții. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Copiii vin pe lume cu „hard-ul” curat, părinții și educatorii sunt cei care îi „instalează” majoritatea „programelor” și, mai ales, pe cele de bază. Dacă aceștia nu știu ce „programe” să „instaleze” și cum să le „ruleze”, dacă nu știu cum „să întrețină” și să lucreze cu acest „computer” de performanță nebanuită, îl „defectează” încă de la început și niciodată nu va mai „funcționa” la parametrii săi reali.

Prin urmare, educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală, ci educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare - socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc.

Mediul familial este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Expresie – „bună creștere” – nu este un standard general, ci are forma pe care părinții i-o dau. A fi bine-crescut nu înseamnă același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății, cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Un copil „bine crescut” deprinde în cei “șapte ani de acasă”:

❖ Salutul - prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care cel mic nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

❖ Comportamentul în public - un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

❖ Comportamentul cu prietenii - jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

❖ Înțelegerea normelor sociale - prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

❖ Recunoașterea greșelilor - „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

❖ Tact și toleranță - un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni, evitându-l pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate acestea sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri, dar și reușite. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența și exemplul personal, iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

De asemenea, educația copilului are la bază și o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicțiile pe care i le stabilesc părinții sau educatorii. Fiecare părinte are o serie de reguli și încearcă să le aplice când e vorba despre educația copilului său, dar, uneori, își dă seama că aceste reguli nu sunt respectate. Orice părinte responsabil înțelege importanța educației copilului în primii ani de viață, dar și consecințele pentru dezvoltarea sa ca adult. Părinții nu trebuie să ezite să-i reamintească copilului regulile casei sau regulile de educație pe care le-a stabilit.

Cele 5 reguli pentru a reuși în educației unui copil sunt:

❖ Regulile trebuie să fie clare - orice regulă care se impune copilului trebuie să fie clară și explicată acestuia. El trebuie să știe ce este permis, și ce nu.

❖ Regulile trebuie să fie concrete - atunci când sunt făcute reguli pentru copil, acestea trebuie să fie cât mai concrete și nu evazive. De exemplu e mai bine să spunei copilului să își strângă jucăriile din sufragerie decât să îi spunei să facă ordine în sufragerie.

❖ Regulile trebuie să fie constante - nu e ușor să păstrezi regulile constante însă este de mare importanță asigurarea unei linii de constanta în principii. Dacă se tolerează un anumit comportament într-o zi, iar în ziua următoare nu se mai tolerează - copilul va fi dezorientat. Constanta regulilor dă copilului un sentiment de siguranță, iar pentru părinte a fi ferm și constant nu înseamnă rigiditate.

❖ Regulile trebuie să fie coerente - părinții sunt modele pentru copil și de aceea trebuie să aibă și să respecte și ei niște reguli de viață și comportament. Copilul învață de la proprii săi părinți cum să își respecte părinții.

❖ Regulile trebuie să fie consecvente - copiii au tendința de a forța limitele și de a le sfida uneori. De aceea, aceste încălcări trebuie să aibă și niște consecințe logice - altfel ele vor fi mereu forțate și repetate. Când consecințele încălcării regulilor impuse vor fi logice și rezonabile, copilul își va dezvolta simțul responsabilității.

Copiii au tendința de a încălca regulile și este perfect normal. Părintele trebuie să înțeleagă că regulile fac parte din procesul educației copilului și trebuie respectate. Asta înseamnă o educație responsabilă și asta duce la creșterea unui adult responsabil.

Bibliografie:

1. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
3. [www. didactic.ro](http://www.didactic.ro)

Dezvoltarea societății și *Cei 7 ani de acasă*

Buna Iolanda Școala Gimnazială Nr. 5 Săcele

Filosoful german Immanuel Kant, aprecia că educația contribuie la valorificarea naturii umane în folosul societății: „este plăcut să ne gândim că natura omenească va fi mai bine dezvoltată prin educație și că se poate ajunge a i se da o formă care să-i convie cu deosebire. Aceasta ne descoperă perspectiva fericirii viitoare a neamului omenesc”. Plecând de la acest citat, putem afirma că relația dintre procesul de educație și evoluția societății este una direct proporțională.

Orice societate este formată din indivizi, aceasta evoluând doar dacă elementul de bază (individul) se dezvoltă. Evoluția persoanelor este un cumul de mai mulți factori, care acționează asupra lor și se influențează reciproc, factorul cheie fiind educația. Educația se constituie factor cheie deoarece acesta vizează dezvoltarea potențialului unui individ, valorizate de grupul social la care el participă (Larrouse, 2006).

Din punct de vedere pedagogic, educația privită ca rezultat, implică o judecată de valoare referitoare atât la calitatea educației, cât și a individului.

Secolul în care trăim este caracterizat de o continuă schimbare pe toate planurile, implicit pe plan educațional. Școala își propune formarea de oameni care au abilitatea de a-și dezvolta competențele pe toată durata vieții, fiind deschiși la o reorientare profesională.

Până la întâlnirea elevului cu educația formală, rolul principal în dezvoltarea acestuia o are familia, aceasta formând bazele tuturor relațiilor viitoare.

În opinia mea, atenția dată unui copil este un factor primordial în formarea unei bune relații părinte-copil. Această relație va fi piatră de temelie pentru sintagma *Cei șapte ani de acasă*.

Evoluția societății este strâns legată de modul de formare al copiilor în timpul celor 7 ani de acasă. În opinia mea, aplicarea și valorificarea cursurilor pentru părinți/viitori părinți joacă un rol important în dezvoltarea unei societăți exemplare.

Rolul familiei în sintagma *Cei 7 ani de acasă*

Buna Iolanda
CSEI Brădet Săcele, Braşov

În orice domeniu am lucra, sintagma *Cei 7 ani de acasă* este auzită mereu. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului cele mai multe cunoștințe uzuale (ex: despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice etc.). Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții încearcă să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte pentru a le putea înțelege

Climatul educațional familial cuprinde ansamblul de stări psihice, modurile de relaționare interpersonală, atitudini ce caracterizează grupul familial o perioadă mare de timp. Acest climat poate fi pozitiv sau negativ. Copilul are nevoie acasă de un mediu de viață în care să se simtă în siguranță. Într-un climat educativ bun părinții sunt calmi în raporturile cu copiii, fără a le satisface însă orice capriciu. Familia este un cadru ferm de disciplină, în care și copiii și părinții împărtășesc același nivel de exigență.

Psihologii susțin că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Părinții trebuie să conștientizeze că prezența lor nu este necesară doar în primii doi ani de viață ai copilului. Primii șapte ani sunt esențiali, iar regretele ulterioare ale părinților nu vor schimba cu nimic evoluția adultului de mai târziu. Buna-creștere se învață în familie, în mediul extern doar se fixează.

Din punctual meu de vedere educația pe care un copil o primește în familie este un factor primordial în toată dezvoltarea sa ulterioară.

În concluzie, până la vârsta preșcolară sau școlară responsabilitatea educației copilului revine părinților. De felul în care ei înțeleg să se preocupe de buna creștere și educarea acestuia oferindu-se, înainte de toate, pe sine ca exemplu depinde consistența celor șapte ani de acasă.

Inteligența emoțională în educația copilului

Profesor pentru învățământ primar

Bunescu Roxana Elena

Școala Gimnazială, Comuna Berteza, Județul Prahova

Deoarece în secolul care trăim se pune cu tot mai multă putere problema inteligenței și a inovației, am ales să vorbesc despre „Inteligența emoțională în educația copilului”.

Dacă ne referim la elevi, aceștia poartă în ei viitorul societății, de aceea, noi profesorii suntem datori să promovăm un învățământ formativ centrat pe elev, pe dezvoltarea inteligenței emoționale a creativității, ce se transpune și din cei 7 ani de acasă.

Atât noi profesorii, cât și părinții, ar trebui să petrecem foarte mult timp cu copiii, pentru a observa capacitățile acestora, deoarece rezultatele elevilor nu depind numai de factori ca inteligența, condițiile pedagogice sau mediul social și cultural în care trăiesc, ci și de alți factori psihologici, de pildă, care n-ar trebui deloc neglijați-inteligența emoțională.

Inteligența emoțională ține de conștientizarea propriilor emoții, stăpânirea acestor emoții, motivația interioară de a evolua, dublată de inițiativă, optimism și dăruire, empatie și aptitudini sociale (capacitatea de a stabili relații pozitive, de a coopera, de a colabora cu ceilalți, de a rezolva conflicte, de a capta atenția).

Toate aceste elemente care țin de domeniul personal și cele din domeniul social, se dobândesc în primii ani de viață și contribuie în felul lor la obținerea performanțelor.

Dezvoltarea competențelor emoționale se bazează pe interacțiunea dintre resursele înnăscute, resursele obținute prin comportamentele de socializare și resursele cognitive (de percepție, de interpretare). Incluzând în educația din familie principiile inteligenței emoționale se dă o mai mare importanță sentimentelor și controlului emoțiilor, ceea ce ne permite să creăm un echilibru mai sănătos cu noi și în relațiile cu cei din jur. Odată dezvoltată în primii ani de viață, această inteligență îi permite copilului să înțeleagă ordinea lumii și de a se conduce pe sine însuși. Meseria părinților, cât și a noastră, a cadrelor didactice, din perspectiva competențelor emoționale este specială, deoarece reprezintă o adevărată artă, aceea de a modela cât mai frumos personalități inteligente (academic și emoțional).

Într-o lume complexă, echilibrul afectiv, capacitatea de a relaționa, cooperarea, autoafirmarea devin competențe din ce în ce mai importante, deoarece emoțiile necontrolate, negative, generează blocaje, disconfort, în timp ce o manageriere pozitivă a vieții emoționale, cu empatizare conduce la creșterea fluxului comunicării, a motivației sociale, dezvăluind stânse legături între cultura emoțională și performanța individuală în adaptarea la schimbări.

Meseria de părinte implică să conducă oameni pentru a deveni oameni, iar pentru aceasta este nevoie de rațiune, de capacitatea de a dirija propria stare emoțională, astfel încât să se echilibreze, să se afle în contact cu propriile simțăminte interioare, pentru ca și copilul să înțeleagă propriile imbolduri și priorități. Tot ceea ce părintele transite copilului are un fundament emoțional.

Dezvoltarea inteligenței emoționale în perioada celor 7 ani de acasă ajută copilul în câștigarea creativității și spontaneității sale, atât de importante pe perioada vieții.

Apreciez în mod deosebit părinții care pot arăta și transmite cele mai importante competențe specifice „meseriei de părinte”: inteligența, simțul măsurii, răbdarea, bogăția sentimentelor, stăpânirea de sine, perseverența, modestia.

Cei sapte ani de acasa

BUNGA ANDREEA GRADINITA CU P.P. "PRICHINDEL" GALATI

In zilele noastre cei sapte ani de acasa nu prea mai exista, deoarece, copiii sunt integrati inca de la varste foarte mici in diverse forme educationale: crese, gradinite.

Realitatea este ca se pune pe umerii parintilor o responsabilitate foarte mare deoarece de noi, parintii, depinde ca adolescentul si apoi adultul sa asimileze in acesti ani ai copilariei toate comportamentele unei bune cresteri.

Prin "cei sapte ani de acasa" intelegem un copil care stie sa foloseasca salutul, comportamentul adecvat in public, comportament adecvat in preajma prietenilor, intelegerea normelor sociale, reguli la masa, recunoasterea greselilor, tact si tolerant.

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin ridicarea mâinii și apoi invatand salutul cu „buna ziua”.

Comportamentul adecvat in public. Un copil cu „cei sapte ani de acasa” știe să răspundă la întrebări și să poarte o conversație, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul adecvat in preajma prietenilor. Un comportament adecvat nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru viata de adult. Prin joc copilul învață, exerseaza și testeaza comportamente corecte. Un copil cu „cei sapte ani de acasa ” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și prin faptul ca participa activ in viata de familie , copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce este bine si ceea ce nu este bine în societate. Un copil bine crescut cunoaste si aplica regulile nescrise ale societatii in care traim: asteptam la rand la magazin, la farmacie, la doctor, spunem intotdeauna „te rog” , „multumesc” si „cu placere,respectam drepturile celorlalti, nu facem zgomot sa-i nu-i deranjam pe altii , respectam regulile noastre si a celor din jur.

Manierele la masă. Un copil educat stie sa foloseasca tacamurile la masa, sa manance cu gura ichisa pentru a nu-i deranja pe cei din jur , respecta pe cei cu care ia masa soi pe cel ce o serveste.

Recunoașterea greșelilor. Pentru a deveni un adult bine crescut de copil acesta trebuie sa foloseasca expresiile „imi pare rau” si „te rog frumos”, dar in primul rand trebuie sa le auda la parinti. Astfel, va invata sa recunoasca greselile si sa fie sinceri cu cei din jur.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Toate acestea de mai sus sunt rezultatul unor ani multi de experienta , unde exista incercari dar si esecuri dar in final vor aparea si reusitele. Uneori este greu sa insuflam copilului comportamentul pe care ni-l dorim pentru ca sunt si zile in care totul pare in zadar si ca tot ce ai incercat sa-l inveti pe copil pare sa nu lase urme. Dar in final exemplul personal si efortul sustinut nu vor ezita sa dea roade.

IMPREUNA CONSTRUIM EDUCATIA CELOR 7 ANI

Prof. Burca Camelia

Liceul Tehnologic "Matei Basarab" Maxineni, jud Braila

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală". Albert Einstein

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a viții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei.

Comunicarea dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine.

Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc.

Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează.

Foarte importante pentru copilul preșcolar sunt și activitățile pe care le vor face în afara celor de la grădiniță, mai exact în familie, cu membrii familiei și în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile individuale și de vârstă ale copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată.

Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: "Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica" ori "Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami."

Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboșiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să

poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate. Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece: "*Stejarul crește numai unde-i pamantul bun, buruienile cresc pretutindeni*" Mihai Eminescu)

Bibliografie:

1. *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

Familia și „Cei 7 ani de acasă”

Prof. Burci Adriana

Școala Gimnazială Nr. 17 “Ion Minulescu” Constanța

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca foarte bine în relațiile cu cei din jur. Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Este necesar să se fixeze limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, și pedepsele.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să fie laudat ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă.

Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Bibliografie:

1. Bălan E., Teșileanu A., Chirișescu A., Căstăian D., Stoica E., Dezvoltare profesională continuă și oportunități de carieră didactică, vizând pregătirea profesorilor în vederea susținerii examenelor de definitivat, gradul II și gradul I, Modulul II, Editor MECTS – UMPFE, București, septembrie, 2011
2. Interviu cu Psihologul Oana-Maria Udrea, Jurnalul Național
3. Jinga I., Istrate E. (coordonatori), Manual de Pedagogie, Editura BIC ALL, București, 2006.

HAINA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

Profesor: Burducea Elena Lavinia

„Cu haina celor șapte ani d-
Să-ți faci prezența mai frumoasă”

Constantin Iordache

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună „mulțumesc”, „te rog”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

STARTUL ÎN VIAȚĂ - CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ !

Profesor Bureța Ramona
Colegiul Tehnic “Henri Coandă” Târgu-Jiu

“Șapte ani în Tibet”, carte scrisă de Heinrich Harrer, devenită rapid bestseller, tradusă în zeci de limbi, ecranizată în repetate rânduri, descrie o experiență unică, trăită la înălțimi spirituale și terestre, având noțiunea de “împreună” ca posibil leitmotiv.

Tot astfel, cei șapte ani de acasă se învață în tandemul părinte – copil, avînd mereu în vedere ceea ce și legea numește “interesul major al copilului”, dreptul său la ocrotire, sănătate și educație.

Nu există deocamdată un curs pentru a deveni un bun părinte, absolvit cu adeverință de promovare; ar fi, oricum, o evaluare pur teoretică.

Noțiunea de “acasă” are multe semnificații trăite clipă de clipă. Pentru unii copii și părinți, “acasă” înseamnă siguranță, căldură, zâmbet, cărți, joacă, liniște, apreciere, bucuria de a descoperi lucruri și locuri noi împreună. Pentru alții, însă, “acasă” înseamnă singurătate, frig, teamă, neglijare, foame, lipsuri, incertitudine și o mută tristețe. De aceea, cei șapte ani de acasă sunt atât de diferiți când se întâlnesc la grădiniță, la școală, la serviciu, pe stradă, în societate.

Cum construim cei șapte ani de acasă reușiți? Există, firește, niște reguli generale cu adânci rădăcini în gândirea sănătoasă străveche și mereu actuală, ghidată de bun-simț, grijă, rigoare, responsabilitate, răbdare și implicare. Copilul are nevoie de timpul și afecțiunea părintelui, punctul său de sprijin în univers, aliatul și reperul său totodată. Părintele are nevoie să-și asculte copilul, căci doar acesta îl va ajuta să găsească cea mai eficientă modalitate de a-i transmite valorile morale – rădăcinile sale – după care se va ghida o viață întreagă.

Acești șapte ani de acasă reprezintă, în fond, educația primită în familie, *exemplul personal al părintelui*. Ea va trebui să fie desăvârșită prin autoeducație, cu ajutorul modelelor oferite de școală și societate. Uneori, aceste modele sunt nevoite să suplinească, într-o bună măsură, cei șapte ani de acasă.

Pe umerii părintelui apasă, în mod conștient sau nu, marea responsabilitate de a avea un copil sănătos fizic și psihic, căci copilul imită ceea ce face și spune părintele său. Și da, părintele, ca și educatorul de la școală, trebuie să fie un excelent actor, adică să arate doar ce are mai bun și mai frumos în comportament, gândire și limbaj. Fiecare zi poate fi un pas înainte sau înapoi în devenirea copilului. Lecțiile însușite de la părinte sunt cele mai importante: atitudinea demnă, limbajul îngrijit, ordinea, curățenia, preocuparea pentru serviciu, bucuria de a-ți petrece timpul cu cei dragi, respectul pentru cei în vârstă, dorința de a-i ajuta pe cei din jur, simțul dreptății, compasiunea, aprecierea a tot ce e frumos în jur, încrederea în sine, tratarea corectă a celorlalți, credința, păstrarea valorilor, ambiția de autodepășire, optimismul, curajul de a-ți susține opiniile, planurile clare pentru viitor.

Din ecuația celor șapte ani de acasă fac parte, în mod fericit de cele mai multe ori, bunicii, care pot să înfrumusețeze, cu înțelepciune și devotament, exemplul părintesc, deoarece aceștia comunică într-un mod special cu copiii.

Tabloul celor șapte ani de acasă e completat de frații mai mari sau mai mici și de prietenii de aceeași vârstă. Jocurile cu aceștia sunt importante, ei sunt termenul de comparație cel mai la îndemână pentru copil, feed-back-ul lor atât de necesar. Alături de ei, copilul învață lecția fair-play-ului și a prieteniei, pentru o integrare firească în marile grupuri din care va face parte ulterior.

Cei șapte ani de acasă sunt, într-adevăr, fundamentul devenirii umane individuale. Ne convine sau nu, ceea ce semănăm azi, vom culege mâine.

Consider că, în această misiune nobilă, părintele trebuie să fie permanent sprijinit de societate, de la comunitatea în care trăiește până la instituțiile statului, pentru a putea crește frumos aceste minuni care vor reprezenta reflectarea adulților în oglinda timpului.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

prof. înv. primar: Burgă Claudia
Școala gimnazială “Grigorie Ghica Voievod”
București, Sector 2

Expresia „cei șapte ani de-acasă” este folosită pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii afirmă că educația din primii ani de viață, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, iar o parte din ei țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. Copilul plânge atunci când are o nevoie, fiind forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să satisfacem nevoia respectivă, aceasta constituind baza unei bune relații ulterioare între cei doi. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil. Dorință permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în brațe reprezintă o altă nevoie a copilului și nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Din brațele mamei copilul, poate exploara tot ceea ce îl înconjoară.

În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care trebuie satisfăcută cu condiția de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. La dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie și banalul joc „cucu-bau”, care ajută la perceperea permanenței obiectului (conștientizarea faptului că un obiect există chiar dacă el nu îl vede, abilitate care se dezvoltă în jurul vârstei de un an).

Tot acum se dezvoltă limbajul. Este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație. Referitor la obiceiul adulților de a vorbi „pe limba bebelușilor” în preajma celor mici, Adina Mesaroș spune că nu trebuie neapărat eliminat acest obicei, însă pentru a-l ajuta pe copil să progreseze din punctul de vedere al limbajului, trebuie dublat cu expresii corecte. „Spre exemplu, putem spune «hai să păpăm», dar să adăugăm imediat și «hai să mâncăm»”, explică ea.

Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților. Crizele de personalitate reprezintă o etapă normală. Copilul este egocentric și știe că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorința. Foarte important pentru părinți este să încerce să controleze această criză și să-i explice, calm, că nu va primi ceea ce vrea sau că va fi pedesit pentru că face criza. După vârsta de un an și jumătate, doi, aceste crize se transformă în „simptomele” unui copil răsfățat. Între 1 și 3 ani, apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială. Tot acum, se dezvoltă și dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereți desenați cu creioanele colorate. După 5 ani înțeleg regulile. Între 5 și 6 ani, copiii încep să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate.

De pe la 3 - 4 ani copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

PROIECT EDUCAȚIONAL CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Burhală Mihaela
Liceul Teoretic „Mihail Kogălniceanu”

Relațiile dintre părinți și copii, sunt cele mai importante relații care apar între oameni, iar meseria de părinte este una grea, ce se învață din mers, pe tot parcursul vieții, dar care pentru reușită, are nevoie de mult efort și răbdare din partea ambelor părți. Felul în care copilul relaționează cu cei din jur, succesul său școlar și felul în care își gestionează emoțiile, toate depind nu numai de el, ci și de părinți.

Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este să fiți voi, părinții, un bun model pentru el. Începe să îl înveți lucrurile simple încă de la vârstă fragedă: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Învăța-l bunele maniere. Este un proces zilnic, care va dura în timp și vei avea multe ocazii să îl îndrumi în direcția corectă.

Așadar, cei șapte ani de acasă sunt pentru unii, și pe bună dreptate, piatra de temelie a vieții pe viitor. De acești ani depinde în mare măsură de cum va fi integrat copilul în societate, de cum va fi agreat de cei din jur și bineînțeles, de cum își va putea ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

Prof.inv.preșcolar Burlacu Adina
Scoala Gimnaziala Nr. 2 Strateni

„Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu bucuria jertfei asumate, și de felul în care părinții duc această cruce, depinde calitatea de creștin adevărat a viitorului adult!”

Danion Vasile

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate. Sunt prea multe lucruri de spus despre educația copiilor și nu ne vom opri decât la câteva aspecte legate de educația creștină.

Fiecare părinte poate descoperi noi și noi moduri de a-i apropia pe copii de cunoașterea lui Dumnezeu. Cel mai important lucru este ca aceștia să fie crescuți într-un mediu de credință, în care să simtă cât de importantă este pentru părinții lor legătura cu Dumnezeu.

Dacă îi vor vedea rugându-se, vor spune și ei cu bucurie rugăciunile pe care le-au învățat atât acasă, cât și la grădiniță/școală! Văzând că părinții merg la biserică nu numai de Paști și de Crăciun, ci în fiecare Duminică și sărbătoare, și chiar și când nu este slujbă, copiii vor iubi casa Domnului și se vor simți *acasă* în ea.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi și atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită tinerii de astăzi sunt exemple de rătăcire și de deviere de la viața cuviincioasă.

Nu ar fi nimic rău să aibă ca model un actor sau un cântăreț care duce o viață curată, care are un mesaj bun, folositor pentru oameni. Dar aproape toate modelele tinerilor sunt oameni plini de patimi, plini de vicii. Chiar dacă o bună parte dintre aceștia nu ezită să pomenească Numele lui Dumnezeu în interviuri sau cu alte prilejuri asemănătoare, nu o fac decât din superstiție sau pentru a fi pe placul admiratorilor. Tinerilor trebuie să li se prezinte și altfel de modele. Pentru orice creștin modelul este Hristos și fiecare trebuie să fie conștient de acest adevăr. Dar e destul de greu ca un tânăr să-L aleagă ca model pe Însuși Fiul lui Dumnezeu.

Mult mai ușor se vor apropia tinerii de sfinți, care sunt prietenii lui Dumnezeu, care Îl oglindesc pe Dumnezeu. Cunoașterea vieților sfinților are de aceea un rol foarte important în formarea personalității tinerilor.

Văzând cum sfinții, oameni ca ei fiind, au ales lupta cu ispitele acestei lumi, netemându-se de nici un fel de chinuri, tinerii vor vedea un cu totul alt model de viață. Vor înțelege că ispitele care vin din toate părțile se pot respinge cu ajutorul lui Dumnezeu.

Unii părinți le citesc copiilor din viețile sfinților când sunt mici, și uneori ei le confundă cu poveștile. Când cresc mai mari, și vor să se rupă de lumea poveștilor, ei încep să nu mai creadă nici faptele descrise în viețile sfinților.

Dar copiilor trebuie să li se explice că minunile au fost și sunt reale, că Hristos Fiul lui Dumnezeu a făcut toate cele descrise de Evanghelie. Că ucenicii Săi și urmașii acestora au făcut o mulțime de minuni pentru ca oamenii să creadă în Dumnezeu. Minuni care nu sunt altceva decât *semne ale dragostei lui Dumnezeu*.

Sărbătoarea Crăciunului și a Paștelui sunt cele mai importante momente din viața oricărui copil creștin. Atenția părinților trebuie să fie îndreptată în a-i ajuta pe copii să trăiască bucuria Nașterii și Învierii Domnului. Mari greșeli fac părinții care, creștini cu numele, dar păgâni cu faptele, transformă cele două sărbători religioase în simple momente de oferire a darurilor. Venirea „iepurașului“, de exemplu, care nu are nimic în comun cu sărbătoarea Paștelui. Cei mai mulți copii sunt dornici să vină Moș Crăciun și „iepurașul“ și mai puțin, Ziua de Crăciun și Ziua Învierii. Peste ani și ani, când vor avea nevoie de

ajutorul Celui Înviat, nu vor ști să îl ceară; s-au obișnuit prea mult cu prezența „iepurașilor“, cu cadouri și daruri din ce în ce mai diversificate, în funcție de vârstă.

Nu lipsite de importanță sunt chipurile de eroi pe care le arată istoria. Astăzi, când vrăjmașul pornește atâta dezbinare între neamuri și pe de altă parte este propovăduită renunțarea la dragostea de neam în numele unui universalism îndoielnic, părinții sunt datori a le cultiva copiilor respectul față de eroii neamului. Eroii pe care Biserica îi pomenește cu mare cinste. Tinerii pot afla în acești eroi, modele de sacrificiu pentru binele oamenilor, de renunțare la o viață egoistă, pentru o viață închinată semenilor.

Eroii neamului pot fi cinstiți, dar sfinții, prin puterea lor duhovnicească, pot fi prezențe reale în viețile tinerilor. Deși nevăzuți, ajutorul lor este mare. În special sfântul al cărui nume copilul l-a primit la Botez, trebuie să fie chemat în rugăciune de către acesta, căci îpoartă de grijă și îl ajută atunci când nici un ajutor pământesc nu îi poate fi de folos!

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură („Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”), însoțită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale. Putem spune că există un demon al muncii exagerate care îl împinge pe om la eforturi fără rost (dorind să își agonisească cât mai multe) pentru a-l îndepărta de viața duhovnicească. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică și psihică, vindecând lenea, egoismul și cultivând jertfelnicia.

Numai cu multă străduință și cu ajutorul lui Dumnezeu putem fi bune modele, putem cunoaște bucuria mărturisită de Proroc: „Iată, eu și fiii pe care mi i-a dat Dumnezeu“ (Isaia 8, 18).

BIBLIOGRAFIE

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

ROLUL PĂRINȚILOR ÎN PRIMII ANI DE VIAȚĂ AI COPILOR

**AUTOR: PROF. ÎNV.PREȘCOLAR BURLACU ANIȚA
GRĂDINIȚA PN „LUMEA COPILOR” LUPENI**

Construcția celor „7 ani de acasă” este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri. Atunci când construim împreună trebuie să fim conștienți de importanța fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine suntem „noi” și cine suntem fiecare dintre noi. Ce știm să facem și ce putem face fiecare, pentru a reuși să facem împreună.

Rolul părinților este acela de a fi educatorii copilului lor. Unde și când se termină rolul de educator al părinților? Când învățăm, când relaționăm, când iubim? Avem de învățat de la copilul nostru? Când putem spune: „iartă-mă!”, „am greșit”? Știm oare totul despre copilul nostru? Dar despre noi, ca părinți?

Noi, părinții, dorim să oferim copiilor noștri tot ceea ce este mai bun posibil și aceasta pare a fi absolut normal. Copilul model este plăcut, drăguț, ascultător, este cel mai bun din grupă, poate chiar supradotat. Cu toate acestea o dezvoltare conform anumitor exigențe ale societății noastre nu este garanția unei evoluții reușite. Unii copii dotați prezintă uneori tulburări în anumite sectoare ale personalității lor. Alți copii, mult prea cuminți, maschează propriile probleme în spatele gravității lor.

Ca părinți adesea ne confruntăm cu situații în care este nevoie să-i învățăm pe copiii noștri diverse comportamente. Unele sunt comportamente noi pentru copii cum ar fi, să se spele pe dinți, să mănânce cu tacâmurile, să își facă temele, să respecte o regulă cum ar fi curățenia în camera lui. Altele sunt comportamente pe care, noi ca părinți dorim să le creștem frecvența cum ar fi să citească, să asculte sau să spună „ mulțumesc” când primesc ceva. În alte situații, ca părinți dorim să eliminăm sau să reducem o serie de comportamente ale copilului; comportamente cum ar fi, își lovește sora/fratele, își uită caietele la școală, întârzie, folosește un limbaj vulgar față de alți copii sau adulți, își lasă hainele murdare prin casă și multe altele.

Pentru toate aceste comportamente, noi ca părinți, am încercat cu siguranță o serie de metode. În timp, am constatat că unele dintre ele au funcționat, altele mai puțin.

De fiecare dată când considerăm că situația ne depășește trebuie să reflectăm la următoarele **PRINCIPII ȘI METODE DE COMPORTAMENT:**

Disciplinarea îl învață pe copil responsabilitatea propriului comportament.

Disciplinarea îl învață pe copil autocontrolul și auto-disciplinarea.

Disciplinarea previne apariția sau menținerea problemelor de comportament.

Disciplinarea este o metodă de învățare și nu de pedeapsă!

O disciplinare eficientă începe întotdeauna cu dezvoltarea încrederii în sine a copilului.

Disciplinarea înseamnă învățarea unor comportamente. Primul mod prin care copilul învață un comportament este **imitarea și observarea celorlalți**. Comportamentele se învață prin exercițiu.

Cum îi încurajăm ca părinți dezvoltarea încrederii în sine?

Prin focalizarea pe aspectele pozitive ale copilului „ Bravo! Ai reușit”.

Prin atenția acordată progreselor făcute de copil și a aspectelor pozitive ale situației „ Apreciez modul în care ai rezolvat...”

Prin acceptarea diferențelor individuale – fiecare copil învață diferit un comportament și reacționează diferit într-o situație „ Mă bucur când tu...”.

Prin încrederea zilnică pe care i-o acorzi.

Prin așteptările realiste față de copil, așteptări adaptate nevoilor și potențialului lui de dezvoltare „ Sunt mândru/ă când...”

Prin evitarea comparațiilor și a competiției dintre copii „ Pentru că ești special”.

Pentru a crește copii buni... trebuie să înțelegem că există lucruri pe care nu le putem face în locul copiilor noștri. Însă... timpul și energia investite sunt cel mai mare chelipir atunci când este vorba de copiii noștri.

Trebuie să-i facem pe copii să știe că îi înțelegem, că suntem alături de ei, că îi iubim și îi susținem. Săditi încrederea!

Dezvoltați autocontrolul! Lipsa disciplinei este sinonimă cu dezastrul.

Stabiliți reguli! Copilul trebuie să știe exact ce așteaptă ceilalți de la el.

Copilul lipsit de reguli bine definite, clare, devine de nestăpânit. El devine nefericit și nesigur și-și dezvoltă impresia că nu este iubit. Mai mult decât atât, este nedisciplinat, încercând să descopere care-i sunt limitele și capacitatea de control.

Dacă nu veți prelua controlul foarte devreme îl veți pierde pentru totdeauna. Cedând mereu în fața greșelilor copiilor, veți pierde autoritatea.

Copilul învață din exemple concrete.

Parinții nu trebuie să fie sau să facă ceea ce nu-și doresc să fie sau să facă și copilul lor.

Copiii trăiesc ceea ce învață!

BIBLIOGRAFIE:

Cristina Popescu, Mihaela Bucinschi, **Să construim împreună cei 7 ani... de-acasă** București: Educația 2000+, 2009

FAMILIA –FACTOR ESENȚIAL ÎN EDUCAȚIA COPILOR

Prof. Burlacu Călinoiu Ruxandra

Liceul Tehnologic, sat Gheaba, comuna Măneciu, Prahova

Când discutăm conceptul de familie începem, de obicei, cu o definiție a termenului. Și începem prin a afirma că familia este un grup de indivizi, legați prin... Apoi completăm afirmația, spunând că familia este un grup de indivizi legați prin sânge. Nu întotdeauna. Legați prin scopuri comune. Nu întotdeauna. Legați de oamenii care locuiesc împreună în aceeași casă. Nu întotdeauna.

Este atât de dificil de definit prin ce sunt legate familiile... De fapt cu toții suntem de acord că nu există o definiție generală a familiei, care să se potrivească tuturor familiilor. Fiecare familie este unică. Fiecare familie este atât de diferită... Nu există familie care să fie exact ca a noastră.

Familia este cel dintâi cadru social de care fiecare om are nevoie ca să trăiască. Ea este mai ales mediul cel mai prielnic pentru nașterea, dezvoltarea și desăvârșirea ființei umane.

Dintre toate viețuitoarele, omul se naște cel mai plătând și cel mai neputincios în a-și satisface nevoile vitale ale existenței; total dezarmat, singurul lui mijloc de conservare sunt lacrimile. De aceea, el are neapărată nevoie de ajutorul neîncetat al părinților săi, care în această lucrare nu pot fi întrecuți de nimeni.

Familia este prima alcătuire de viață obștească și sămburele din care cresc toate celelalte forme de viață socială. Scopul și funcția ei principală este de a asigura înmulțirea, perpetuarea și creșterea omenirii. De aceea ea este organizată cu deosebire în vederea copilului. Procrearea, întreținerea, îngrijirea, creșterea și așezarea copilului constituie preocuparea centrală a familiei.

Familia procură membrii pentru societățile superioare, pregătindu-i cea dintâi pentru viața socială. Ea este o adevărată cheie de boltă pentru siguranța și echilibru vieții sociale prin faptul că asigură în chip firesc nașterea, creșterea și pregătirea membrilor societății.

Familia este prima societate naturală și adevărată celulă socială.

În organizarea sa proprie, ea oferă garanții de moralitate; este prima școală care pregătește pe copil pentru viața socială, deprinzându-l să-și îndeplinească datoria, să-și disciplineze voința, dându-i simțul ierarhiei și ordinii.

„Familia este un oficiu înalt al respectului, al demnității, al libertății interioare, al seninătății constructive.” Mediul familial oferă siguranță, liniște, afecțiune, seninătate, care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată.

Căminul nu este numai un confort domestic, ci și un „loc de reculegere, de liniște, de regăsire lămuritoare cu tine însuși”. Nicăieri nu te simți mai bine ca „la mama acasă”, ca în familia ta.

Familia are o însemnată funcție educativă. Ea este prima instituție de educație morală pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Este o pepinieră de virtuți și o nesecată sursă de întărire morală.

Familia este, în același timp, un paznic ce veghează neîncetat și un zăgaz puternic care ocrotește moralitatea părinților prin bucuriile curate și senințe, precum și prin sentimentele de iubire și răspundere pe care le prilejuiește. „Copiii sunt pentru părinții lor imbold puternic spre muncă și economie, spre cât mai multe virtuți, precum și o puternică pavăză contra ispitelor din afară. Prezența copiilor exercită o cenzură morală din cele mai eficiente asupra conduitei părinților. Din dorința și grija de a-i face cât mai buni și mai fericiți, părinții își dau toată silința să le ofere pilde personale cât mai bune și să propășească mereu în toate domeniile.”

Într-adevăr, copiii exercită asupra părinților lor o puternică influență binefăcătoare fiind și ei, la rândul lor, într-un fel oarecare și fără să știe, educatori ai părinților lor. Astfel, chiar înainte de a se naște, mintea și inima părinților se pregătesc pentru primirea lor în condiții optime, verificându-se și transfigurându-se.

Copilul este o călăuză miraculoasă care ne poartă din nou în lume, obligându-ne să o cunoaștem din ce în ce mai bine. Datorită copiilor, stimulați de ei și de dragostea pentru ei, devenim mai luminați, mai puternici și mai buni. Prin ei ne reluăm de la început întreaga noastră viață și activitate, acel „anevoios și splendid efort de umanizare.”

Dragostea nețărmuită față de copiii noștri ne arată ceea ce ar trebui să fie dragostea pe care o merită orice semen al nostru.

Familia este „cea mai necesară școală de omenie”. Statisticile juridice arată că majoritatea delicvenților și a celor din instituțiile de corecție au fost lipsiți de o reală asistență din partea familiei.

Familia procură frâna cea mai eficientă și mai suportabilă împotriva izbucnirii patimilor. Ea este, de asemenea, o primă și temeinică școală a altruismului. Prin familie se poate obține cea mai deplină și mai statornică corectare a egoismului individual.

Familia formează pe membrii ei prin căldura dragostei, al cărui sanctuar este, prin excelență, dragoste care este climatul cel mai prielnic pentru dezvoltarea omului. Familia este o școală a iubirii aproapelui, a cărei primă realizare este stăruința de a dori, voi și înfăptui binele copiilor proprii, potrivit cuvintelor Mântuitorului: „*Este oare între voi un astfel de om , care atunci când fiul său i-ar cere pâine, el să-i dea piatră?*” (Matei 7, 9). Cultivată în familie , iubirea aproapelui se va putea mai ușor extinde și în afara familiei.

În general, familia contribuie foarte mult la educarea omului pentru viața socială din afara familiei. Adâncimea și sinceritatea sentimentelor ce leagă pe membrii familiei influențează pozitiv relațiile cu ceilalți semeni, care nu sunt în fond decât alți părinți, alți frați, alte surori, alți unchi ai noștri.

Prima sarcină a părinților în domeniul educației copiilor este de a-i ajuta „ să scape de anarhia instinctelor oarbe și a tendințelor spontane ca să devină capabili de a se conduce singuri.”

A doua sarcină este de a-i ajuta să se smulgă , treptat, din tirania egoismului lor natural și să devină mai buni. Urmează apoi pregătirea copilului în vederea diferitelor obligații pe care i le impune complexitatea vieții sociale.

Părinții trebuie să colaboreze cu școala pentru pregătirea copiilor în vederea vieții profesionale.

BIBLIOGRAFIE

Nicolae Mladin, Orest Bucevchi, Constantin Pavel, Ioan Zăgorean, *Teologia morală ortodoxă*, Vol.II, Editura Reîntregirea, Alba Iulia, 2003.

Constantin Pavel, *Familia preotului*, în” Glasul Bisericii”, IX (1960), nr. 102.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. înv. primar, Burlacu Ionela-Ramona

Interesul marilor cercetători ai psihologiei omului se îndreaptă astăzi cu precădere către studierea vârstei copilăriei ca fiind baza dezvoltării personalității omului adult. De felul în care se va realiza educația copilului aflat în prima fază a dezvoltării depinde viitorul societății de mâine. Profunde modificări datorate revoluției tehnico-științifice, pătrunderea folosirii computerelor în viața socială, diversificarea și dezvoltarea căilor de comunicații, totul duce la crearea unei noi „planete pământ” cu noi condiții de viață. Omul este solicitat tot mai mult riscând să ducă o viață stresantă, într-un ritm tot mai alert.

Se impune deci studierea vârstelor copilului cu interes crescând, datorită problemelor complexe ce le ridică adaptarea socială la noile condiții de viață. Este știut că tineretul a devenit forță socială și activarea lui datorită vigoriei de care dă dovadă și înnoirilor aduse în viața socială (proiecte noi, forme noi de muncă etc.) se impune a fi o prioritate a cercetătorilor psihologi.

Piramida vârstelor rămâne un adevăr și de ea se va ține seama în creșterea și educarea copilului. La baza acestei piramide stau copiii cuprinși între un an și trei ani, când existența lor depinde de calitatea îngrijirii în familie, care îngrijire se cere a fi caldă, echilibrată, calmă, având ca rezultat stratificări în inconștient, care vor putea fi schimbate greu în viitor.

Stadiul următor este cel al copiilor cuprinși între trei și cinci ani, perioadă dominată de apariția inițiativei (motorii și imaginative), latură a dezvoltării intelectuale. Acum se abordează diferite acțiuni ca: jocul, comunicarea prin vorbire etc., perioada impunând o abilități conducere. Urmează intervalul cuprins între cinci și șapte ani când familia și grădinița absorb disponibilitățile copilului punând baza dezvoltării intelectuale, a aptitudinilor și a afectivității.

Încă din primii ani ai vieții copilului, se pun bazele individului de mâine. Mai există părinți care cred că în această perioadă, primii ani ai copilăriei, activitatea lor legată de creșterea copilului se rezumă doar la grija de a asigura cele necesare dezvoltării fizice, după cum nu putem nega că există și părinți care sunt convinși că în primii ani, așa-zisii „șapte ani de-acasă”, este necesară o susținută muncă de educare. Întrebarea e: cum și după ce criterii poate desfășura familia această muncă pe parcursul primilor șapte ani?

În primul rând familia trebuie să asigure un climat necesar educării copilului, un climat în care să domnească armonia, dragostea, o atitudine corectă față de muncă, disciplină, ordine, cinste, adevăr etc.

Treptat, copilul, prin forța exemplului, va imita comportamentul părinților, va începe să înțeleagă, ajutat de părinți, ce e bine și ce e rău.

Se impune deci, cunoașterea legilor morale de către părinți, însușirea acestora, spre a deveni criterii de viață în familie, de unde copilul le va învăța. Este așa-zisa „morală a ascultării” bazată pe supunere, prin care copilul recunoaște „inegalitatea” sa cu adultul și se supune regulilor instaurate de acesta în familie. Totul va depinde acum de autoritatea părinților și de afecțiunea dintre copil și aceștia, copilul fiind gata să înghită medicamentul cel mai amar, numai pentru că mama sau tata au zis că așa e bine.

„Cei șapte ani de-acasă” pot și trebuie să fie fundamentul conduitei copilului ce va deveni adult și educația primită acum va marca întreaga sa viață. Rezultatele educației primite în acești ani se vor concretiza în fapte și acțiuni, ca urmare a unor cerințe permanente din partea părinților. Uneori vor fi necesare exerciții repetate până când cerințele părinților devin deprinderi ale copilului. Deci, acum exercițiul apare ca un mijloc de învățare bazat pe imitație, sfaturi, îndemnuri, la care copilul să adere cu plăcere și cu participare totală.

Familia poate întâlni și cazuri de încăpățănare din partea copilului, atunci când el refuză să participe la acțiunea cerută de părinți. În acest caz, aceștia trebuie să caute explicația în propria lor atitudine. Undeva au greșit în educația dată copilului.

Munca de educare cere răbdare, fiind o muncă de durată, cu trecerea treptată de la ușor la greu, de la simplu la complicat, totdeauna ținând cont de particularitățile psihice ale copilului: temperament, sensibilitate, voință, motivație etc.

Iată cum familia devine prima școală a omului, o școală care îi va marca întreaga existență.

Privindu-i faptele, acțiunile, comportamentul, ascultându-i graiul, vei spune acum sau peste șapte ani: are „șapte ani de-acasă” sau „nu-i are”.

IMPORTANȚA „CELOR ȘAPTE...”

prof. înv. primar Burloi Ramona-Manuela
Școala Gimnazială Țifești, loc. Țifești, jud. Vrancea
clasa a IV-a

De unde și cine începe educația copilului ? O întrebare pertinentă, care a cules multiple răspunsuri, atât din partea specialiștilor, cât și din partea oamenilor de rând.

Deși abordarea de față nu este realizată din perspectiva unui părinte, meseria de om, și apoi de profesor (pentru ciclul primar), mi-a oferit suficient material de studiu în înțelegerea sintagmei „Cei șapte ani de-acasă”.

Cuvântul-cheie al acestei discuții este, fără dar și poate , familia. Ce reprezintă familia pentru un copil? Totul...sau nimic! Doi termeni antonimici care descriu perfect importanța ei. Nu e de mirare că, în mediul familial unde sunt prezente duhul blândității, zâna polițetii, spiritul corectitudinii, copilul va avea un comportament adecvat în locurile pe care le frecventează. „Bună-ziuă”, „Te rog”, „Mulțumesc”, „Îmi dai voie”, „Îmi pare rău”, vor fi propoziții înțelese și folosite des de către cel mic. Transparența și consecvența sunt primordiale în relația părinte-copil, în însușirea eficientă a capitolului „Cei șapte ani de acasă”.

Pe de altă parte, familia poate reprezenta locul unde sunt incubate stări, sentimente, trăiri, precum frica, nepăsarea, lipsa de respect, de corectitudine, neîncrederea, violența fizică și verbală. La naștere, copilul este o „tabula rasa”(o tablă ștersă), expresie folosită de filozoful englez John Locke, care va fi „scrisă”, prima dată, de familie. Așa cum, durabilitatea unei construcții, depinde de calitatea temeliei, la fel, copilul depinde de primele „ inscripții” realizate de părinți. De câteva ori, am întâlnit părinți violenți care își certau copiii pentru că, la rândul lor, au fost violenți cu alți copii , părinți care cer copiilor să obțină rezultate bune la școală, în condițiile în care nu le oferă o bază motivațională satisfăcătoare, sau părinți cu limbaj vulgar, care-și corectează copiii, într-un mod agresiv, atunci când greșesc. Și atunci, răspunsul la întrebările „De ce vorbești urât? De ce nu înveți ? De ce te bați? De ce nu ascuți? De ce ești rău?”, este unul singur: exemplul preluat din familie.

Desigur, din exces de zel , părinții consideră școala, cu toate elementele ei, vinovată , mai mult sau mai puțin , de nereușitele copilului, în plan cognitiv, emoțional și comportamental, parcă, uitând că primele cuvinte rostite de prunc au fost „mama” și „ tata”, cuvinte care-și pot pierde magia, odată cu purtătorii lor.

Educația este cheia reușitei, este premisa dezvoltării armonioase a personalității copilului și ea începe, în mod evident, în sânul familiei. Chiar dacă, destul de timpuriu, copilul este inserat în activități educative instituționalizate, intervenția părinților este imperios necesară în îndrumarea și corectarea lui. Realizarea unui parteneriat familie-instituții de învățământ, duce la eficientizarea modelării personalității copilului.

Se poate conchide subiectul prezentat cu afirmația că, nicio școală nu poate echivala „cei șapte ani de acasă”.

” IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ ”

Prof. BURTEA VIOLETA CRISTINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ TRAIAN, JUDEȚUL BRĂILA

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește și se dezvoltă. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

Părinții inteligenți își stimulează copiii să-și învingă temerile și să aibă atitudini blânde.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Din punctul meu de vedere, cred că există 10 reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la 7 ani, și anume:

1. Învață-l să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!
2. Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului!
3. Comunică cât mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!

4. Învață-l să iubească lectura și cărțile - începe încă de când e bebeluș citindu-i povești, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele!

5. Lasă-l să se bucure de copilărie - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.

6. Nu abuza în niciun fel de copil - fizic, emoțional, verbal etc.; evită educația cu "palma la fund" și concentrează-te pe disciplina pozitivă!

7. Învață-l să își exprime emoții și sentimente; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

8. Învață-l să spună mereu adevărul! Și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la tine! Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui!

9. Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău! Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!

10. Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta! Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de alta natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutari pe frunte, obrajori, îmbrățișări etc.

Concluzia ar fi aceea că educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. Burtescu Marinela

Liceul Teoretic „Tudor Vladimirescu” Drăgănești-Olt

Familia este prima școală unde copiii primesc lecții de viață, indiferent de intențiile protagoniștilor.

Daniel Goleman numește plastic procesul de formare a copilului în primii ani de viață, „creuzetul familiei”. Un exemplu este acela al unor părinți care îi aduc fetei lor de 5 ani un nou joc electronic. Ei intervin, cu scopul inițial de a o învăța, dar fără tact și răbdare, dând comenzi contradictorii, ajungând să acapareze situația, certându-se, ignorând copilul care se simte neimportant și incapabil.

Astfel, părinții perd din vedere adevăratul motiv pentru care erau lângă el, acela de a-l ajuta să se joace, cum ar trebui să se întâmple cu un cuplu care dă docadă de inteligență emoțională, și nu numai față de copil, ci, ușor de sesizat, față de partenerul de viață.

Unii părinți pur și simplu se pricep să interacționeze cu copilul, alții sunt slabi la acest capitol. Copiii sunt buni receptori ai schimburilor emotionale din cadrul familiei. Copilul prinde mesajul a ceea ce crede el că se întâmplă, și cum lumea lui este bazată pe observarea și interacțiunea cu părinții săi, învață cum să simtă în privința lor înșiși, ce reacții vor primi de la ceilalți, cum să își exprime speranțele, etc.

Mesajul emoțional este puternic, poate schimba pentru multă vreme raportul eu-ceilalți și consecințele sunt profunde. Unii părinți exagerează, își pierd răbdarea atunci când copilul nu se descurcă, ridică tonul dovedind exasperare și dezgust și jignesc copilul. Alți părinți însă au răbdare, ajută copilul să înțeleagă, îl lasă să decidă, fără să își impună voința.

Empatia, capacitatea de a înțelege sentimentele celuilalt, este una din primele lecții pe care părinții o dau, atunci când se adaptează sentimentelor copilului. Apoi acesta învață să aibă o reacție de empatie, să-și recunoască, domolească sau stăpânească sentimentele. Astfel, își dezvoltă inteligența emoțională, care îi sporește abilitățile de a trata sentimentele care apar în cadrul relațiilor interumane. Devin mai sociabili, mai afectuoși, mai puțin tensionați, în prejma părinților, a autorității în general.

Cei 7 ani de acasă reprezintă educația pe care copilul o primește de la părinți începând de la bunele maniere și continuând cu regulile morale care îl vor defini ulterior ca adult.

Toată lumea se gândește la un copil care are cei 7 ani de acasă ca la un copil bine educat, care se comportă exemplar cu persoanele din jurul lui și care știe să facă diferența între ce e bine și ce e rău.

La baza celor 7 ani de acasă stau câțiva factori esențiali: valorile pe care se bazează familia și care îi sunt transmise micuțului, dragostea părinților și specificul copilului de dezvoltare.

Un copil iubit și apreciat de către familie se va simți protejat și va avea un sentiment de siguranță care îi va permite să aibă încredere în forțele proprii și să învețe și să își asume regulile de comportament.

Dacă educarea copilului se va face într-un ambient deschis și relaxant, bazat pe iubire și încredere, atunci acesta nu va percepe regulile ca pe o disciplină de fier și îi va fi mult mai ușor să le asimileze.

Este foarte important ca părinții să înțeleagă că educarea copilului trebuie adaptată etapelor de vârstă deoarece cel mic înțelege lumea într-un mod diferit la 3, 5 sau 7 ani.

Dacă până la vârsta de 2-3 ani copilul nu va fi capabil să vadă dincolo de nevoile lui, începând cu vârsta de 3 ani și până la 5 ani acesta va începe să fie capabil să împartă jucăriile și să facă diferența dintre a face un lucru bun și a face un lucru rău.

Tot la această vârstă copilul trebuie inițiat în arta bunelor maniere, cea mai bună metodă pentru a face acest lucru fiind cea în care cel mic va participa la masă alături de familie și va fi plimbat în anumite ipostaze din care poate deprinde regulile de purtare.

După vârsta de 5 ani cel mic va începe să petreacă mai mult timp cu persoanele din jur, aici este momentul cheie unde el va învăța să aibă un vocabular cât mai divers și bine conturat dar și să își dezvolte capacitatea de comunicare cu cei din jur și să își argumenteze punctul de vedere.

Cheia succesului în educarea copilului o au părinții care trebuie să implementeze reguli și să nu se abată de la ele. Atât mama cât și tatăl trebuie să rămână fermi în deciziile pe care le iau și să îi spună dinainte copilului ce se va întâmpla dacă nu le respectă.

FAMILIA ȘI “CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof. Burulean Mariana-Luminița
Grădinița nr 35, sector 5, București

Familia este locul privilegiat în care copilul învață să stăpânească practicile legate de aspectul cotidian al vieții, îi oferă copilului primul cadru integrat prin care se impun în mod sistematic valorile și ideologiile grupului. În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial” în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului. La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social. Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți

observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cumiți“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Dacă se spune că „ziua bună se cunoaște de dimineată” tot de atunci încep să se contureze și cerințele purtării cuviincioase. Așadar, trebuie să îi învățăm pe copiii noștri (în calitate de părinți sau educatori) să aplice în practică (la școală, în familie, pe stradă, la spectacole, în vacanță și oriunde altundeva) toate normele de comportare civilizată, pentru ca așa vor ști să se comporte într-o multitudine de situații și vor căpăta încredere pentru a face față altora noi, își vor dezvolta un simț al respectului de sine și încredere în propria persoană.

Bunele maniere n-au fost adaugate în mod arbitrar unor structuri sociale. Ele au rădăcini într-un sentiment profund, în acea armonie dintre comportare și etică, dintre frumusețea caracterului uman și moralitatea sa. Confucius, faimosul înțelept chinez, spunea că virtutea nu reprezintă nimic dacă nu se naște din curtoazie, adică din inimă. Omul va avea un comportament natural și agreabil, adică o purtare civilizată numai respectând niște reguli care s-au impus și s-au codificat de-a lungul timpului. Pornind de la principiul că fiecare dintre noi este unic și de neînlocuit, putem afirma că orice om are dreptul de a fi respectat dar de același respect trebuie să se bucure și cei din jur.

Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-și limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ.

Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcțiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

Bibliografie:

1. *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004;
2. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998;
3. Emil P., Iucu R., *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002;
4. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof. But Monica-Loredana
Liceul de Artă "Ioan Sima"
Zalău, Sălaj

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoaștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

Mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care

trăiește primii ani din viață.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

STUDIUL PRIVIND DEZVOLTAREA LIMBAJULUI ÎN PRIMII ANI DE VIAȚĂ

Prof. logoped Corina Buta CJRAE Cluj

Dezvoltarea limbajului și a funcțiilor cognitive depinde în mare măsură de mediul în care cresc, nu doar de moștenirea lor genetică.

Părinții joacă un rol crucial în dezvoltarea limbajului la copii. Studiile au arătat că acei copii cărora li se citește și cu care se poartă conversații îndelungate încă din primul an de viață, vor avea un vocabular mai dezvoltat și o exprimare gramaticală mai bună decât restul copiilor.

Un studiu realizat de cercetătorii din cadrul MIT a arătat că frecvența conversațiilor dintre copii și adulți are efecte asupra dezvoltării creierului copiilor și că este mai importantă pentru dezvoltarea limbajului decât numărul de cuvinte la care este expus copilul. Studiul a implicat copii cu vârste între 4 și 6 ani, care au fost înregistrați timp de două zile, pentru a fi analizată apoi participarea lor la conversații cu adulții din viața lor.

Rezultatele studiului au indicat că activitatea cerebrală atunci când ascultă o poveste este mai intensă în cazul copiilor care au participat la un număr ridicat de conversații cu părinții, față de activitatea cerebrală a copiilor care nu au avut conversații frecvente cu părinții lor. Diferențele au fost observate în zona din creier responsabilă cu producerea limbajului și cu procesarea cuvintelor. Cu cât activitatea cerebrală în această zonă a fost mai intensă, cu atât copiii au avut rezultate mai bune la testele de limbaj.

Autorii arată că „Este important nu doar să vorbești copilului, ci să vorbești cu copilul tău. Nu este vorba de a asalta copilul cu multe cuvinte noi, ci de a avea o conversație reală cu el.”

Studiul a arătat pentru prima dată efectele reale asupra dezvoltării creierului a felului în care părinții comunică cu propriii copii.

Iată câteva sfaturi care îl vor ajuta pe copil să își dezvolte limbajul:

1. Folosește un limbaj normal atunci când te adresezi copilului. La vârste mici (1, 2 ani), când copilul începe să spună primele cuvinte, vorbirea specială a părinților (caracterizată prin viteza redusă, vocale prelungite, ton bland, numită în engleză și “motherese”) îi ajută pe copii să diferentieze sunetele. Când copilul a mai crescut, este important să pronunți cuvintele corect și cât mai clar, pentru a-i oferi un model pe care să îl urmeze.

2. Permite-i copilului să vorbească. Există numeroase situații în care părinții aleg să răspundă la întrebări în locul copilului sau să explice ceea ce ar fi putut cel mic să spună. Nu doar că îl intimidezi și îi transmiți că nu ai răbdare sau respect pentru ceea ce spune, ci îl descurajezi involuntar să se exprime.

3. Apelează la tehnici simple. Poți începe conversații cu cel mic astfel încât să îl încurajezi să vorbească sau pur și simplu poți începe să spui ceea ce faci. Aceste afirmații vor fi reținute de copil și nu doar vocabularul îi se va îmbogăți, ci și sintaxa și ordinea de folosire a cuvintelor. Spre exemplu: “Am terminat curățenia. Ma voi apuca de gătit.”, “Acum pun prăjitura în cuptor.”, “Înainte să mă așez la masă ma voi duce să mă spal pe mâini” etc.

4. Citește-i copilului povești. Astfel, îl vei expune la cuvinte noi și vei avea puncte de plecare pentru discuții împreună cu el. Dacă cel mic nu are întrebări despre povești, îi poți adresa tu întrebări “De ce crezi că a fugit printesa?”, “Ce ar fi fost mai bine să facă?” etc.

5. Cantece. Muzica pentru copii îi poate stimula vocabularul în același fel în care o fac poveștile, copilul învățând cuvinte noi prin cantece. În plus, dacă îl încurajezi să cânte sau cântați împreună, vei exercita abilitățile sale de exprimare orală :).

6. Corectează greselile cu grijă și răbdare. E absolut normal ca cei mici să întâmpine dificultăți în a pronunța cuvintele sau a le folosi în contexte variate. În loc să scoti în evidență faptul că a gresit, poți pune accentul pe încercarea copilului de a folosi cuvântul, chiar dacă ulterior îi prezinti și forma corectă de utilizare/pronunțare. Cu cât copilul va simți că dezvoltarea limbajului poate fi o experiență plăcută și pozitivă, nu una punitivă, cu atât va fi mai dispus să depună eforturi pentru a obține rezultate și mai bune.

Bibliografie:

<http://www.suntparinte.ro/stiri/dezvoltarea-limbajului-si-comunicarea-parinte-copil>

Ce sunt cei 7 ani de acasa?

Prof. Butaru Marius

**ȘCOALA PROFESIONALĂ "CONSTANTIN ARGETOIANU",
COM. ARGETOIAIA,
JUD. DOLJ**

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

De unde învață copilul tău?

Răspunsul la această întrebare difera în funcție de o serie de factori, majoritatea depinzând de concepțiile părinților despre educație, formare și parenting. Indiferent de convingeri, experiențe sau atitudini, scopurile tuturor părinților converg înspre același rezultat: cu toții ne dorim copii bine pregătiți, care să-și găsească un loc cât mai bun într-o lume din ce în ce mai competitivă în care orice cunoștință în plus poate face diferența. Unul dintre răspunsurile tradiționale cu privire la întrebarea de început este, evident, școala.

Cu toate punctele sale slabe și cu toate acuzațiile care i se aduc, pe bună dreptate sau părintor uneori, școala rămâne principalul mijloc de educație formală a copilului tău. Și pentru mulți copii ea este singura modalitate de a-și depăși, odată, o condiție mizeră și singura speranță la o viață decentă.

Ca părinte, mă întreb uneori dacă nu cumva - noi părinții din ziua de azi - nu creștem o generație de copii materialisti. Copii care cred că banul este cel mai important obiectiv al vieții. Ca banul este măsura succesului. Și că fericirea înseamnă bani.

Studiile au arătat că oamenii care asociază lucrurile materiale cu succes și status social -sunt cei care sunt cei mai fragili emoțional. Și, mai mult decât atât, sunt cei care sunt de obicei victimele singurătății, ai depresiei și a problemelor în relațiile de dragoste sau cuplu.

Dar, de ce se străduie acești părinți să ofere o viață ca în filme copiilor proprii fără să dea atenție altor aspecte mult mai importante? De educație? Pentru că imaginea și etalarea luxului este pusă pe primul loc și se transmite mai departe, ca valoare, copilului - ignorând faptul că tu, ca părinte ai șansa și datoria de a forma caracterul viitorului adult care va pleca în curând pe drumul propriei sale vieți?

Deși mi iubesc cu disperare copilul, mi dau seama că nu i-as face un asemenea cadou. Și nu pentru că nu aș putea face un efort financiar ci pentru că nu corespunde principiilor mele de parenting. Știu că dacă își dorește un astfel de cadou, momentul perfect pentru a-l avea este acela când va putea să și-l facă singur.

Cei șapte ani de acasă .....

Prof. Butaru Milena Magdalena
ȘCOALA PROFESIONALĂ "CONSTANTIN ARGETOIANU",
COM. ARGETOIAIA, JUD. DOLJ

În situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Expresia definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Aceasta perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Bebelusul este atașat de mamă și de tată, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joacă și în comunicarea cu ceilalți. Tăciturile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La vârsta prescolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mamă sau cu tată: „Eu seamăn cu mamă, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tată e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboseți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire
- ordine
- igienă
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
- bune maniere și comportament
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire)
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului inconjurător (este cert că de cineva, i se ia jucăria de la alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)
- consecvență în realizarea unei sarcini
- concentrare a atenției
- perseverență în realizarea unei sarcini
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competitivitate
- altruismul
- cooperarea
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Iar altele influenteaza dezvoltarea de mai tarziu – un copil criticat permanent, devalorizat si pedepsit destul de des se va adapta foarte greu intr-un grup, va avea tendinte de a incalca normele ori nu va fi increzator in fortele proprii.

Inainte de a judeca o persoana si de a-i pune o eticheta, ganditi-va ceva mai mult la ceea ce se ascunde in spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ a de catre ceilalti.

ALIMENTAȚIA ȘI CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

Profesor :Butaş Bianca

„Hrana să fie medicamentul tău, și nu medicamentul hrana ta!” (Platon)

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală.

Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Primii șapte ani de viață sunt esențiali în conturarea educației alimentare. Nutriționiștii, dar și noi înșine facem referire la ceea ce ne-a plăcut sau nu să mâncăm în copilărie.

Mâncatul sănătos este o deprindere ce depinde în cea mai mare măsură de părinți, preocupați din ce în ce mai mult de ceea ce pun pe masă copiilor mici, în special.

Alimentația până la vârsta de 7ani este importantă pentru că în primii ani de viață se formează instinctul alimentar al copiilor.

De aceasta depinde comportamentul alimentar al adultului de mai târziu, iar specialiștii recomandă ca meniul micuților să fie unul natural, cu precădere.

Printr-o hrană de acest tip, nu vor mai exista temeri cu privire la dependențele de glucide, sare extrafină sau aditivi, ce pot interveni la alte vârste.

Părinții sunt preocupați să le asigure o alimentație sănătoasă copiilor și caută să le pună în farfurie produse naturale, însă tentațiile din afara mediului familial sunt greu de controlat.

În perioada preșcolară, în ceea ce privește alimentația, copiii nu împrumută foarte mult din mediul extern pentru că nu sunt independenți și nu li se dă, ca la alte vârste, bani de buzunar pentru a-și procura de la chioșc pachetul zilnic.

E important ca cei șapte ani de acasă să cuprindă și educația alimentară prin respectarea unor reguli, formarea unor principii și oferirea unor explicații cu privire la hrana sănătoasă.

Secolul supertehnologiei a influențat și obiceiurile alimentare ale omului contemporan.

Fără a li se cunoaște exact cauzele apariției, dar totuși, ca răspuns la alimentele procesate, din 2009, numărul copiilor alergici sau cu intoleranțe alimentare a crescut vertiginos, situație ce necesită meniuri personalizate și o atenție deosebită din partea părinților și a cadrelor specializate din grădinițe..

Din prima copilărie se formează ideile despre alimente și este general acceptată ideea că obiceiurile alimentare formate în copilărie rămân fixate pentru întreaga perioadă de existență a adultului. Educația pentru sănătate pe parcursul copilăriei timpurii formează obiceiurile și atitudinile pentru tot timpul vieții.

Alimentația copilului:

Pentru facilitarea alcătuirii unui meniu, alimentele au fost împărțite în 5 grupe:

✓ cereale; legume și fructe; carne, pește și ouă; lapte și produse lactate; dulciuri și grăsimi.

Ghid orientativ de alimentație sănătoasă pentru copiii cu vârsta cuprinsă între 1 și 7 ani

Alimente solide și fluide pentru copii de la 1 la 5 ani :(conform recomandărilor Guvernului Britanic)

Recomandări pentru hrana zilnică

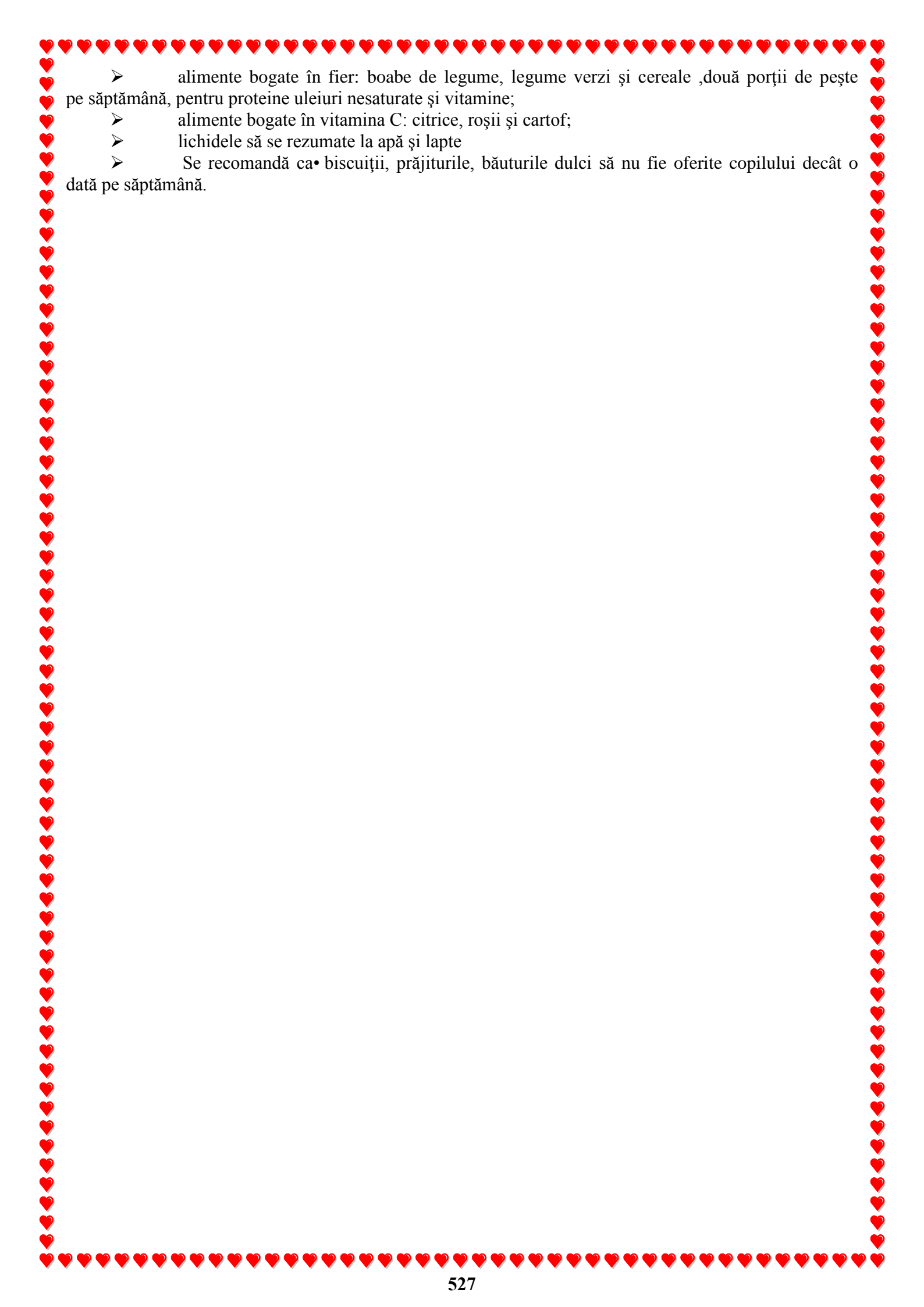
➤ lapte și produse lactate; carne, pește și ouă, fasole, mazăre și linte, pâine și alte cereale, precum și paste, cartof și alte vegetale cu amidon; fructe și legume.

Sunt de evitat !

➤ oul crud și parțial fiert (risc de Salmonela); •nucile întregi ori bucăți (risc de înec); •fructe de mare în cochilii care se mănâncă crude (risc de otrăvire și alergii); •sarea: copii nu trebuie mănânce mai mult de 2 gr. sare/zi; •zahărul sau mierea în mâncare; • băuturile dulci și acidulate. •

Alimente solide și lichide pentru copiii 5-8 ani

➤ alimente bogate în calciu: lapte, brânză, iaurt, boabe de soia, tofu și nuci; •alimente bogate în vitamina D: cereale fortificate, margarină, ulei de pește; a

-
- alimente bogate în fier: boabe de legume, legume verzi și cereale ,două porții de pește pe săptămână, pentru proteine uleiuri nesaturate și vitamine;
  - alimente bogate în vitamina C: citrice, roșii și cartof;
  - lichidele să se rezumate la apă și lapte
  - Se recomandă ca• biscuiții, prăjiturile, băuturile dulci să nu fie oferite copilului decât o dată pe săptămână.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. Ionela Butescu
Liceul de Arte "Victor Brauner" – Piatra Neamț

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Atunci când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia. Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Cei 7 ani de acasă și matematica

prof. Buțiu Emilia
Liceul cu Program Sportiv Arad

Motto :

*„Căci ei vor fi în lume și în viață,
Așa cum noi le-am spus și arătat,
Iar ei, la fel vor da povață
Și-un lung popor e-acum de noi format.”
(Traian Dorz)*

Dezvoltarea personalității ființei umane se realizează în contextul unor modificări stadiale, a unei periodizări pe etape ireversibile. Astfel dezvoltarea personalității se manifestă ca o succesiune de faze relativ distincte, dar și în interacțiune, cu caracter progresiv sistematic. În acest context „cei 7 ani de acasă” constituie perioada achizițiilor fundamentale care au ca finalitate acomodarea la cerințele sistemului școlar și alfabetizarea inițială, presupunând:

- asimilarea elementelor de bază ale principalelor limbaje convenționale (scris, citit, calcul aritmetic);
- stimularea copilului în vederea percepției, cunoașterii și stăpânirii mediului apropiat;
- stimularea potențialului creativ al copilului, intuiției și imaginației;
- formarea motivării pentru învățare.

Părinții trebuie să cunoască și să conștientizeze influența pe care o are prezența lor în viața copilului, să fie pe deplin convinși că reușita acestora în societate depinde de o pregătire corespunzătoare, care nu poate fi realizată doar de către instituțiile specializate în educație ci este imperios necesară implicarea familiei. Mediul familial este primul mediu educativ pe care îl cunoaște copilul și cel care influențează esențial dezvoltarea acestuia ca individ. Familia își aduce contribuție în toate sectoarele educației, copilul făcându-și „ucenicia” pentru viață în cadrul acesteia. Zestrea de echilibru relațional și adaptativ pe care o moștenește din tiparul reprezentat de familia sa este baza realizării de sine și a succesului în general. Poate din acest motiv cei mai mulți asociază „cei 7 ani de acasă” cu normele de comportament civilizate în societate. Zestrea pe care „cei 7 ani de acasă” o constituie este însă mult mai vastă și reprezintă, din punctul meu de vedere, temelia care stă la baza evoluției pe toate planurile a unui individ.

„Felul în care un copil percepe și stochează în inconștient mesajul ascuns al propozițiilor parentale, îi vor pecetlui destinul (și numai un miracol îl poate schimba)” spunea Eric Berne. De aceea, responsabilitatea cea mai mare în realizarea unei baze de evoluție corespunzătoare, revine familiei și depinde de modul în care aceasta este dispusă să colaboreze cu grădinița în vederea unei educații timpurii de calitate și de priceperea, cunoștințele și calitățile pe care le au membrii familiei în calitate de părinte.

Educația timpurie este baza educației. Ceea ce învață copiii în primii ani de viață reprezintă mai mult de jumătate decât tot ceea ce vor învăța ei în restul vieții. La această vârstă apar primele forme ale gândirii logice, sunt utilizate procedee de memorare, se dezvoltă atenția voluntară, creativitatea și deprinderile, ceea ce duce la dezvoltarea pe plan cognitiv și încheierea personalității. Copilul este atent la caracteristicile fiecărui membru al familiei, la identitatea acestora și comportarea lor, precum și la condițiile de viață în activitățile și profesiunile lor umane, începând să se consolideze generalizări cantitative, logica practică a relațiilor, mărime (lung; lat; înalt), cantitatea (mult; puțin; deloc), spațiale (lângă; pe; sub; aproape; departe; întreg; mai mult; mai puțin; sfert; jumătate; etc.), succesiunea și simultaneitatea (întâi; după; deodată; acum), comparația (la fel; tot atât; etc).

Prin dezvoltarea gândirii și limbajului, experiența intuitivă a copilului poate fi transpusă în reprezentări dând astfel posibilitatea copilului să evoce obiecte și situații și în absența acestora. În această perioadă se formează capacitatea copilului de a emite judecăți și exprima raționamente, iar gândirea lui este orientată spre găsirea unor soluții practice de adaptare.

Aceste caracteristici dobândite în perioada educației timpurii stau la baza realizării obiectivelor în cadrul activităților de predare-învățare a matematicii. Cercetări experimentale axate pe domeniul predării-învățării matematice au ajuns la concluzia că cele trei structuri fundamentale ale științei matematicii (algebrice, de ordine și topologice) corespund structurilor elementare ale inteligenței și, în

consecință, didactica învățământului matematic trebuie să se bazeze tocmai pe organizarea progresivă a acestor structuri operatorii.

Prima verigă în realizarea acestui deziderat, învățământul preșcolar, are menirea de a asigura pregătirea copiilor pentru activitatea școlară având un rol preponderent formativ. La această vârstă se dezvoltă gândirea, inteligența, spiritul de observație, se exersează operațiile de analiză, sinteză, comparație, abstractizare și generalizare în cadrul jocurilor logico-matematice. În timpul acestor activități copii se familiarizează cu noțiuni elementare despre mulțimi și relații; dobândesc pregătirea necesară pentru înțelegerea noțiunii de număr natural și a operațiilor cu numere naturale pe baza mulțimilor (conjuncția, disjuncția, negația, complementara, implicația, echivalența, intersecția, incluziunea și egalitatea mulțimilor) prin clasificarea, compararea și ordonarea mulțimilor de obiecte. Tot atunci se dobândesc deprinderi de formare a mulțimilor pe baza unei însușiri, apoi treptat după două sau mai multe însușiri (culoare, formă, mărime, grosime) reprezentând adevărate exerciții de clasificare a obiectelor după un criteriu dat. Compararea mulțimilor de obiecte îi ajută pe copii să stabilească, fără a utiliza numere, relațiile dintre mulțimi, care mulțime are mai multe elemente, dacă numărul elementelor este același, etc. Ordonarea elementelor (obiectelor) unei mulțimi după diferite criterii (model, formă, culoare) contribuie la pregătirea copiilor pentru compararea numerelor și înțelegerea relației de mărime în vederea scrierii unui șir de numere ordonat. Prin activitățile cu conținut matematic (grupare, ordonare, comparare, punere în corespondență) copii sunt antrenați în acțiuni operatorii cu diferite materiale (obiecte, imagini schematice ale acestora și simboluri, etc.). Acestea constituie o bază reală prin care se realizează dezvoltarea intelectuală a copiilor de natură să asigure pregătirea lor pentru învățarea matematicii.

Matematica este știința cu cel mai grad de abstractizare a conceptelor, cu o extremă generalizare a acestora construită prin inducție, deducție, transducție la diferite nivele. La nivelul vârstei de 3-7 ani specificul gândirii copilului se manifestă prin a fi concret intuitivă, operând cu mulțimi concrete în ciuda faptului că principiile logice cer o detașare progresivă, iar operațiile necesită o interiorizare, adică o funcționare în plan mental. Imaginile mintale, ca model parțial generalizate și reținute în gândire într-o formă figurativă, de simbol sau abstractă, îl apropie pe copil de logica operațiilor intelectuale cu obiectele, procesele și evenimentele realității devenind astfel sursa principală a activității gândirii și imaginației. Generate continuu de interacțiunea cu lumea înconjurătoare, imaginile mintale se interpun între noile stimulări (cunoștințe, operații) și răspunsurile elevilor mediind cunoașterea realității matematice.

În cadrul complexului de obiective pe care le implică predarea matematicii, rezolvarea problemelor reprezintă o activitate de profunzime, cu caracter de analiză și sinteză superioară. ea îmbină eforturile mintale de înțelegere a celor învățate și aplicare creativă și inventivă a algoritmilor pe fondul stăpânirii unui bagaj solid de cunoștințe matematice (noțiuni, definiții, reguli, tehnici de calcul), precum și deprinderi de aplicare a acestora. elevii sunt puși în situația de a descoperi ei înșiși modalitățile de rezolvare și soluția, să formuleze ipoteze și apoi să le verifice, să facă asociații de idei și corelații inedite, etc. În general orice chestiune de natură practică sau teoretică pentru care nu există un răspuns gata formulat și necesită o soluționare (rezolvare) reprezintă o problemă. Implicând copiii de la cele mai fragede vârste în rezolvarea unor situații, a cărei soluționare se realizează prin procese de gândire și calcul, se formează la aceștia deprinderi de a analiza situația dată, de a intui și descoperi calea prin care se obține ceea ce se cere în problemă. În acest mod se dezvoltă creativitatea, flexibilitatea spiritului de inițiativă și încrederea în forțele proprii.

În concluzie, „cei șapte ani de acasă” reprezintă un minim necesar de norme și valori dobândite în perioada cea mai propice dezvoltării sale, determinată de ereditate, mediu și educație cu care copilul vine în mediul școlar pentru desăvârșirea dezvoltării personalității sale. De reușita acestei desăvârșiri suntem cu toții responsabili ....

BIBLIOGRAFIE:

1. Educația preșcolară - premisă a dezvoltării psiho-fizice a copilului - Alice Matei-
www.slideshare.net
2. Metodica predării matematicii la clasele I-IV - E.D.P. - București 1988

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof.de psihopedagogie specială,BUTNARIUC VALENTINA
Școala Profesională Specială “Sfântul Stelian “Botoșani

Familia reprezintă primul factor în educația copiilor. După cum se știe, influența familiei marchează evoluția copilului. Putem spune că datorită necunoașterii sau unor opțiuni subiective, familia nu contribuie pozitiv în ceea ce privește orientarea școlară și profesională a propriilor copii. Ținând cont de influența socio-educatională puternică a familiei, grădinița, profesorii și ceilalți factori educativi, trebuie să îndrume și să coopereze cu multă pricepere și măiestrie cu familia, deoarece este de dorit ca aceasta să contribuie, alături de ei, la o științifică și eficientă orientare școlară și profesională a copiilor, evitându-se contracararea concepției și strategiilor corecte ale grădiniței / școlii și celorlalți factori educativi.

Este important ca familia să-și îndeplinească în mod corespunzător funcțiile. Astfel, este necesar ca, părinții și managerii familiei (soțul și soția), să-si creeze un statut de parteneri egali, manifestându-se în interacțiune, cu drepturi și obligații egale, înlăturând astfel orice fel de discriminare, care dăunează vieții de familie, educației și socializării corecte a copiilor. În educarea copilului preșcolar, o componentă foarte importantă o constituie procesul instructiv-educativ la care contribuie familia și grădinița.

Familia este factorul educativ prioritar, întrucât educația începe din familie, aceasta fiind modelul pe care copilul îl imită și-l urmează. În familie copilul își face pregătirea pentru viață. Contribuția familiei este cu atât mai mare cu cât copilul este mai mic și scade pe măsură ce etapele de creștere înaintează pe treptele superioare ontogenezei. Familia reprezintă liantul care unește relațiile dintre copil și mediul social. Asigură astfel, condițiile necesare trecerii prin toate stadiile de dezvoltare ale copilăriei, piloni ce stau la baza structurării personalității individului. Prin relațiile sale cu mama, tata, cu frații și celelalte rude, copilul încearcă să se integreze în societate, să se adapteze, își cunoaște valorile și începe să-și formeze astfel imaginea de sine. Comunicarea intrafamilială influențează decisiv dezvoltarea psihofizică a copilului și, de asemenea, formarea personalității lui. Copiii își observă proprii părinți cum acționează în rolul de părinți.

La vârsta preșcolară un factor educativ foarte important îl reprezintă grădinița, care desfășoară un amplu proces instructiv-educativ și are cadre cu pregătire profesională corespunzătoare, ce aplică metode și procedee pedagogice consacrate. Orice cadru didactic care conduce o grupă de preșcolari, trebuie să cunoască specificul fiecărui stadiu de dezvoltare a copilului, disponibilitățile intelectuale precum și particularitățile lui comportamentale și caracteriale. Se preocupă de integrarea socială a preșcolarului prin implicarea lui în mediul grădiniței, al grupei de preșcolari pe care o conduce, oferindu-i prilejul să cunoască mediul înconjurător, organizând vizite în împrejurimile grădiniței, la școală, la brutărie, la moară, la fermă etc. Treptat, cu multă răbdare, educatoarea este cea care cultivă încrederea în propriile posibilități ale copiilor, integrând în jocuri și activități copiii timizi, lucrând diferențiat în funcție de posibilitățile și de trebuințele fiecăruia, utilizând jocul și jucăriile existente pentru a-i apropia de acestea. Identificăm două dimensiuni principale în implicarea atât a unității de învățământ cât și a familiei în beneficiul copilului: dimensiunea relației copil/părinte și dimensiunea relației grădiniță/familie.

Un parteneriat grădiniță-familie este esențial pentru succesul preșcolarului. Literatura de specialitate recomandă trei direcții: acceptarea familiei, respectarea familiei și legătura cu familia. Valoarea unui om este dată de unicitatea sa, de ceea ce reprezintă el prin particularitățile, caracteristicile și competențele pe care le are, dar și de modul de care este integrat social, apreciat de comunitatea și societatea din care face parte. Mai ales copiii au dreptul de a se dezvolta și forma cât mai potrivit pentru a-și construi unicitatea și pentru a lua parte la identitatea socială și culturală din care provin. Este normal ca societatea să îi sprijine la început, la nivelul familiei, apoi prin grădiniță și școală.

Toți copiii au dreptul la o educație de calitate, eficientă și permanentă. O educație de calitate la vârsta preșcolară este o educație timpurie ce are loc prin demersuri adecvate care previn și îmbunătățesc condițiile care pun copiii în situații de risc și care pot conduce la întârzierea dezvoltării lor. Perioada preșcolară are o importanță deosebită pentru procesul de școlarizare a copilului. Este foarte important să se asigure o colaborare eficientă atât în procesul instructiv-educativ din grădiniță - școală, cât și în comunicarea educatoare-învățătoare.

Dezvoltarea personalității copiilor reprezintă un obiectiv comun pentru ambele instituții ceea ce determină necesitatea colaborării dintre ele. Realizarea acestui obiectiv presupune asigurarea continuității rezultatelor obținute la cele două niveluri. Fără rezerve putem să afirmăm că vârsta preșcolară este baza educativă a întregii vieți.

Familia, grădinița și școala sunt factorii cei mai semnificativi care contribuie la reușita copilului în viață. Asigurarea unui parteneriat real între aceștia conduce prin implicarea tuturor la o educație corectă a copiilor la evitarea greșelilor și la soluționarea problemelor de orice fel.

Bibliografie:

Vrăsmaș, Ecaterina Adina. (2008). *Educația timpurie și grădinița adaptată. De la pedagogia grupului la pedagogia diversității.*

Zlate, M. (2007). *Introducere în Psihologie.* Iași: Editura Polirom.

<http://www.scribd.com/doc/123130160/familia-celula-de-baza#scribd>

DE CE SUNT IMPORTANTI „CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”?

Prof. Înv. Primar Butnaru Cătălina
Școala Gimnazială Nr. 2 Tg-Ocna,
loc. Tg-Ocna, jud. Bacău

„Omul devine om numai prin educație.” (Pestalozzi)

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

„Cei șapte ani de acasă” este expresia folosită pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume. Psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește viitorul adult. Însă educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă lucrurile decurg bine „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Până la 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate, în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Educația copilului este o provocare pentru orice părinte. Dacă învățăm să facem o reprezentare clară și complexă a țelului pe care vrem să îl atingem, atunci situațiile pot fi mai simplu de abordat. Greșelile nu trebuie să ne descurajeze. Mai devreme sau mai târziu vom ajunge să ne înțelegem copiii și să le acordăm sprijinul necesar. Important este ca părinții să respecte cât mai mult formulele de politețe, regulile de bune maniere în familie, iar copiii îi vor imita cu precizie de 90%. Experiența ne ajută să devenim părinți mai buni și să preluăm exemple din propria educație.

Așadar, principalele obiective care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. La început prin imitație și mai apoi suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul să răspundem, trebuie să ne așteptăm rândul să ieșim la tablă, trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor.

Recunoașterea greșelilor. Cuvintele magice „îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, „iartă-mă” își ating întotdeauna scopul. Pentru a le folosi, un copil are nevoie să le audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește.

Totuși să nu uităm ca e important, ca independenta copiilor să fie și ea stimulată. Dacă în mica copilărie e mereu altcineva care să ia deciziile în locul lui, copilul va tinde spre una din cele două extreme: ori va încerca totul, ca să-și afirme independenta, ori va evita totul, dintr-un exces de prudență. Pe când, dacă e obișnuit de mic să înfrunte situații și să facă alegeri (evident, pe măsura lui, și controlate de adult) îi va fi mult mai ușor să ia hotărâri în ceea ce-l privește .

Rolul familiei nu se poate rezuma la asigurarea condițiilor de viață pentru copil, la asigurarea supravegherii acestuia, ci trebuie văzut ca primul factor în educația și instrucția copilului și un continuator al cerințelor impuse de practica educațională instituționalizată.

În concluzie, familia are misiunea de a realiza o dezvoltare armonioasă a tuturor capacităților fizice, mintale și afective ale copilului, trebuie să canalizeze interesul și înclinațiile și să-l ajute să-și formeze, încetul cu încetul, adevărata lui personalitate.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF.INV.PRESC.:ELENA BUTURUGA
G.P.N.Nr.11.str.a Scolii „C Brancusi”
Medgidia,Constanta

Cupola denumita generic "cei 7 ani de-acasa" sub care creste si se dezvolta un copil/om in periplul sau complex prin viata are o semnificatie atat de vasta si in acelasi timp atat de concentrata incat atunci cand discutam despre aceasta, cu totii avem o reprezentare clara asupra achizitiilor si conduitei/conduitelor necesare pentru a putea emite judecati de valoare cu privire la existenta sau necesitatea construirii acestora (a conduitei...). Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

1. deprinderi de autoservire
  2. Ordine
  3. Igiena
  4. Curatenie și exprimarea propriilor nevoi
  5. Exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
  6. Bune maniere și comportament
  7. Limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topica ori dezacord dintre partile de vorbire)
  8. Modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului inconjurator (este certat de cineva, i se ia jucăria de la alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)
  9. Consecvența în realizarea unei sarcini
  10. Concentrare a atenției
  11. Perseverența în realizarea unei sarcini
  12. Alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.
- Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:
13. Spiritul de competitivitate
  14. Altruismul, cooperarea
  15. Atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ a de către ceilalți.

Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult. Este evident ca fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Să ne imaginăm două scenarii diametral opuse în același decor: la restaurant. În primul dintre ele, copilul stă la masă, lângă părinți, cu spatele drept și coatele pe lângă corp, mânuiește cu dexteritate și cunoaștere toate ustensilele de lângă farfurie, mulțumește politicos chelnerului pentru orice serviciu și contribuie în mod adecvat la conversație. În al doilea scenariu, copilul strigă pînă acoperă muzica ambientală a restaurantului, aleargă prin sală și printre picioarele mesenilor, varsă pe fața de masă supa și paharul cu vin al mamei, îi pune piedică chelnerului în momentul când acesta aduce cafelele.

Trebuie să recunoaștem că ambele scenarii par exagerate. Puțini copii se comportă ca și cum tocmai ar fi ieșit de pe porțile unui colegiu englezesc de bune maniere, cum la fel de puțini sunt, probabil, și cei care l-ar fi inspirat pe Caragiale pentru reeditarea lui „Domnul Goe”. Între aceste două improbabile extreme are loc o provocare – uneori dificilă – a părinților în dorința lor de a le oferi copilului ceea ce este cunoscut generic drept „**cei șapte ani de-acasă**”.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., - (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., - (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D.,- (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

Prof.înv.primar Buzăianu Mihaela
Școala Gimnazială Grebănu, Jud.Buzău

Încă din primii ani ai vieții copilului , se pun bazele formării individului de mâine.Familia este chemată să asigure un climat necesar educării copilului, un climat în care să domnească armonia , dragostea , o atitudine corectă față de muncă, disciplină , ordine , cinste , adevăr .

Treptat , copilul , prin forța exemplului ,va imita comportamentul părinților, va începe să înțeleagă , ajutat de părinți ,ce e bine și ce e rău.

„Cei 7 ani de-acasă” pot si trebuie să fie fundamentul conduitei copilului ce va deveni adult și educația primită acum va marca întreaga sa viață .

Munca de educare cere răbdare , fiind o muncă de durată , cu trecerea treptată de la ușor la greu, de la simplu la complicat,totdeauna ținând cont de particularitățile psihice ale copilului :temperament , sensibilitate .

Privindu-i faptele,ascultându-i graiul ,vom putea spune acum sau peste ani : „are 7 ani de-acasă”, sau „nu-i are”.

Dacă vorbim despre disciplină si ordine tot familia este locul unde se pun bazele disciplinei .Un om disciplinat va crește copii disciplinați in familia sa. De exemplu: tata se scoală in fiecare zi la ora 6 dimineața și se pregătește de plecare la muncă .Mama se scoală si ea la aceeași oră,pregătește gustarea de dimineață pentru tata și pentru copilul care pleacă la școală la ora 7.Totul este făcut după un program :acasă, la muncă, la școală. Tot după program se fac cumpărăturile ,se organizează plimbarea , treburile gospodărești , distracțiile.Astfel, fiecare își ordonează viața având grijă ca programul să nu afecteze viața celor din jur .Putem spune despre familia respectivă că duce o viață disciplinată.

Pentru a se ajunge la un trai disciplinat în familie ,părinții stabilesc niște reguli de comun acord cu toți membrii familiei, ținând cont de vârsta , de munca fiecăruia și de obligațiile lor.Prin respectarea acestui program zilnic , se va ajunge la deprinderi de viață disciplinată. Părinții și alături de ei bunicii sunt datori să observe în ce mod se achită copilul de obligațiile ce îi revin și să-l ajute să le ducă la bun sfârșit , explicându-i de ce trebuie respectate regulile stabilite .Astfel , copilul va trebui să înțeleagă că viața în familie nu se poate desfășura cu rezultate bune decât respectând aceste reguli.

De exemplu: Copilului i se va explica pe înțelesul lui că, în fiecare zi după ce au venit toți acasă, fac totul după program : seara , masa se servește la ora 7.Deci toți membrii familiei vor fi prezenți .După masă vor putea privi la televizor , sau vor putea citi o carte .La ora 10 -culcarea .În felul acesta in viața copilului, pe lângă faptul că se va asigura o dezvoltare fiziologică normală, cu ore precise de activitate , de distracții ,de masă și odihnă, se vor crea deprinderi de viață disciplinată.

Ordinea este tot o latură a disciplinei.Ești ordonat când ,desbrăcându-ți hainele nu le arunci la întâmplare ,ci le așezi la locul care i-a fost destinat: în cuier ,pe umerăș,în dulap. Jucăriile , odată folosite vor fi aranjate în ordine , spre a le găsi ușor atunci când avem nevoie de ele .Dorința părinților este aceea de a vedea la copilul lor că toate regulile de ordine și disciplină sunt respectate .Ele nu vin de la sine , ci se obțin prin educația făcută zi de zi , controlată și apreciată de cei chemați să o facă . Nu putem să cerem copilului să fie disciplinat și ordonat înainte de a-i fi arătat cum se face acest lucru ,înainte de a-i fi model de disciplină și ordine .Există părinți care mai cred că școlii îi revin aceste sarcini și de aceea copilul va crește la întâmplare , de cele mai multe ori indisciplinat si dezordonat, iar la școală învățătorul va trebui să desfășoare o muncă în plus cu acesta ,și anume de a reeduca și îndrepta eventualele rele pe care copilul le-a deprins de aiurea.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

A decorative border of small red hearts surrounds the entire page content.

BIBLIOGRAFIE

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Emilia Ioan ,(2007),*Cei șapte ani de acasă*,Editura Didactică și Pedagogică

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**G.P.N. LICURICI, OVIDIU, JUD. CONSTANTA
PROF.ÎNVĂȚĂM. PREȘC. BUZARNA-TIHENEA VIORICA**

Familia reprezintă cadrul protector în care copiii se nasc, cadru care le asigură existența și afecțiunea atât de necesare pentru a trăi, a crește și a se dezvolta atât fizic cât și psihic, cu un efect extrem de important asupra personalității viitorului adult. În acest sens, majoritatea copiilor care nu cresc într-o familie suferă întreaga viață, fiind lipsiți de amintirile frumoase și rămânând suspendați într-un spațiu atemporal, care nu le oferă nici o satisfacție. Totodată, familia joacă un rol crucial în asigurarea dreptului copilului la educație. Este o certitudine faptul că toți copiii au nevoi identice, indiferent de vârstă, sex, religie, nivel socio-cultural sau particularitate de dezvoltare. Cu toate acestea, satisfacerea nevoilor este diferită, în raport cu personalitatea fiecărui copil, dar și luând în calcul elementele culturale, epoca istorică, statutul economico-social, tradițiile și obiceiurile locului¹.

Nu trebuie să uităm că singurul tip de dragoste necondiționată este cea existentă între părinți și copiii lor. În acest sens, familia este celula perfectă în care germinează mediul adecvat de viață, oferind afecțiune, dragoste și ocrotire. Familia înseamnă modelul de viață pe care copiii, încă din prima zi pe Pământ, încep să și-l însușească². În acest sens, părinții reprezintă modele esențiale pentru copiii lor și joacă un rol decisiv în dezvoltarea socială, etică și emoțională a acestora (în cultura noastră, vorbim deseori de „cei șapte ani de acasă”), oferindu-le afectivitatea și echilibrul emoțional necesar pentru o dezvoltare cât mai armonioasă.

Perioada copilăriei, în special cea cuprinsă între 0 și 7 ani, joacă un rol extrem de important în formarea și dezvoltarea ființei umane, fiind vârsta unor achiziții psiho-comportamentale cheie a căror calitate influențează, în mare măsură, nivelul de adaptare și de integrare a copilului în următoarele faze ale evoluției sale. Mai mult decât atât, nu trebuie trecut cu vederea faptul că îndelungatul proces al devenirii ca persoană unică, independentă și perfect funcțională pornește încă din copilăria timpurie.

Un caz concret este cel al regulilor de comportament în societate. Tot acasă, copilul învață, inițial imitându-și părinții sau frații mai mari, regulile de politețe. De exemplu, de pe la 3 - 4 ani, dacă își va vedea tatăl sau fratele mai mare că în autobuz își oferă locul unui bătrân, copilul va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, copilul va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. La polul opus, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit.

Totodată, în timpul „celor șapte ani de acasă” copilul dezvoltă o serie de comportamente benefice și cu un anumit grad de autonomie: să mănânce sigur, să meargă singur la toaletă, să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat, să-i salute și să-i respecte pe ceilalți. Toate acestea, împreună cu un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile date de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială sunt indispensabile pentru evoluția ulterioară spre stadiile de adolescent și om matur.

1 ***, „Familia, Universul copilăriei”, http://articole.famouswhy.ro/familia-universul_copilariei/

2 Idem

BIBLIOGRAFIE

1. Cioflica Smaranda-Maria, Mignea-Guga Nadina, „Inițierea copiilor în spiritul valorilor democratice și ale drepturilor lor”, Proiect educațional, Grădinița cu Program Normal Brad, Județul Hunedoara;
2. Manolescu, Marian, „Curriculum pentru învățământul primar și preșcolar, teorie și practică”, Editura Credis, 2004;
3. Tomșa, G., (2005), „Psihopedagogie preșcolară și școlară”, București;
4. Vîlcan Floarea, accentuarea caracterului aplicativ al activităților didactice din grădiniță, Qedu;
5. ***, „Familia, Universul copilariei”, http://articole.famouswhy.ro/familia-universul_copilariei/;
6. ***, „Drepturile copilului”, http://ro.wikipedia.org/wiki/Drepturile_copilului;
7. Convenția cu privire la drepturile copilului, http://www.unicef.org/moldova/crc_ro.pdf;
8. Lege nr. 18 din 27 septembrie 1990 (*republicată*) pentru ratificarea Convenției cu privire la drepturile copilului*, http://anitp.mai.gov.ro/ro/docs/legislatie/18_1990.pdf;
9. Legea 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, republicată 2014, http://www.dreptonline.ro/legislatie/legea_protectiei_copilului.php;
10. ***, „Dreptul la educație”, http://salvaticopiii.ro/upload/p00060008_Dreptul%20la%20educatie.pdf
11. Mateiaș, Alexandra (2003), „Copiii preșcolari, educatoarele și părinții”, Ghid de parteneriat și consiliere, Ed. Didactică și Pedagogică R.A., București;
12. „Revista Învățământului Preșcolar”, nr. 1-2/ 2008, Ministerul Educației și Cercetării – Institutul de Științe ale Educației;
13. „Revista Învățământului Preșcolar”, nr. 3-4/ 2008, Ministerul Educației și Cercetării – Institutul de Științe ale Educației;
14. State Titirișcă, Alexandra, „Educație fără frontiere. Relația grădiniță-școală-familie-societate”, <http://asociatia-profesorilor.ro/educatie-fara-frontiere-relatia-gradinita-scoala-familie-societate.html>.

Cei șapte ani de acasă Studiu de specialitate

Buzatu BOGDAN George
Scoala Gimnaziala Nasturelu,
jud. Teleorman

"Cei șapte ani de acasă" este o expresie referitoare la educația pe care părinții o dau copiilor.

Din perspectivă proprie, anii pe care copilul îi petrece alături de părinți sunt cei mai importanți, mai ales primii, când copilul învață ce este viața de fapt și cum trebuie să treacă prin ea.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Un copil manierat, politicos, bine educat, se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur fata de un copil cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dar, educația primită în cei 7 ani de acasă depinde de câțiva factori:

- relația afectivă dintre copil și părinți,
- specificul de dezvoltare a copilului,
- valorile pe care se bazează familia și modul în care le transmite copilului.

Dragostea părinților

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții.

Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe.

Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Copilul care se simte apreciat de părinții săi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia.

Potrivit părerii psihologilor, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului, pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani.

Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor și chiar neindeplinirea lor, datorită unor greșeli pe care le-a făcut în mod voit.

Vârstele din punct de vedere educațional.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță, în colectivitate.

A-l învăța pe copil bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul trebuie obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bunicii în anumite momente și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de noi, părinții, este necesar să îi dezvoltăm capacitatea de comunicare cu cei din jur. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul sau să îi dezvolte o atitudine de fronda, de împotrivire.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți, sau să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin, dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Sistemul de recompense și de pedepse.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani, telefon/tableta, calculator), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei, pe care părintele o arată atunci când face

o faptă bună. De aceea, este important să îl incurajăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei.

Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se întâmplă dacă nu le respectă.

În concluzie, educația este cea mai bună haină pe care un om o poate îmbrăca, iar aceasta haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani de acasă.

Bibliografie:

Sorin Cristea - Fundamentele pedagogiei, Ed. Polirom, 2010

Stan Liliana - Pedagogia preșcolărității și școlarității mici, Ed. Polirom, 2014

Site: www.didactic.ro

Mama ca învățătoare

Prof.înv.primar Buzatu Viorica
Școala Gimnazială Filiași

MOTTO: „Părinții buni le dau copiilor rădăcini și aripi: rădăcini pentru a nu-și uita originile și aripi pentru a zbura și a se folosi de ceea ce i-au învățat”. Jonas Salk

Școala și familia sunt cei doi poli de rezistență ai educației, care contribuie prin mijloace specifice la formarea tineretului.

Primii șase – șapte ani ai unui copil sunt cruciali în dezvoltarea lui pentru a deveni un adult independent și sigur din punct de vedere emoțional. Atmosfera din familie, creată de părinți în această perioadă, va avea un impact puternic asupra viitorului lui.

„Cei șapte ani de acasă” nu se referă în primul rând la schimbările fizice, emoționale, psihice și intelectuale prin care trec copiii în această perioadă ci la achiziția de valori morale și de atitudini sociale necesare traiului în societate și în propria familie. Învățăturile dobândite acum sunt rădăcina omului care se va dezvolta în perioada următoare. Învățăturile acumulate acasă clădesc natural, fără efort obiceiuri și atitudini durabile.

Familia este prima școală a copilului. Ea este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân, uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori:

- relația afectivă dintre copil și părinți;
- specificul de dezvoltare a copilului;
- valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Mama este primul învățător. Ca mamă, femeia nu are numai o îndeletnicire, ci și o calitate socială de un tip deosebit, cea de educator, care se manifestă cu toată tăria mai ales în perioada copilăriei și adolescenței. Copiii cunosc mai întâi lumea cu ochii maturi ai părinților și mai ales ai mamei.

„În familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume – omul de caracter.” Loisel

De felul în care se orânduiesc și se dezvoltă calitățile omului în anii primei copilării, atunci când figura mamei îi domină întreaga perspectivă asupra vieții, depinde în mare măsură evoluția sa ulterioară.

Copiii trebuie să învețe în „cei șapte ani de acasă” deprinderi de autoservire, ordine, igienă, curățenie și exprimarea propriilor nevoi, exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, atât pozitive cât și negative, precum și bunele maniere.

Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socioafectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct – prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect – prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți – pe care copiii le preiau prin imitație și învățare – precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepțiilor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Un climat dominat de liniște, armonie, afecțiune, respect, confort și securitate reprezintă garanția fundamentării unei personalități echilibrate.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschidere spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Valorile morale ca cinstea, omenia, sinceritatea, demnitatea, hărnicia, spiritul adevărului și al dreptății au ca „manual” însăși persoana fiecărui părinte, iar ca „lecție” comportamentul lor de fiecare zi. Prin acestea se așează „fundamentul” educației morale, fără de care grădinița, școala sau liceul nu vor putea construi viitorul om frumos, oricât de ingenios ar fi concepute și de bine realizate lecțiile de educație moral-civică.

În familie copilul învață limbajul și comportamentul social, își formează aspirații și idealuri, convingeri și aptitudini, sentimente, trăsături de voință și caracter.

Misiunea părinților este să le insufle copiilor valori trainice care să le permită acestora să devină adulți realizați profesional și personal.

„Meseria” de părinte este poate cea mai frumoasă și complexă experiență din viața unui om. E grea meseria de părinte și în special cea de mamă, dar este și cea mai frumoasă meserie din lume, pentru că ne aduce cele mai mari satisfacții pe toate planurile.

BIBLIOGRAFIE:

- 1.Vrășmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
- 2.Danion Vasile, Cum să ne cunoaștem copiii, Editura Sophia, București, 2012
- 3.Poenaru Michiela, Cei șapte ani de acasă – codul bunelor maniere pentru copii, Editura Coresi, 2013
- 4.www.desprecopii.com
- 5.<http://www.didactic.ro/materialedidactice/cei7anideacasa>

Cei 7 ani de acasă

GPN CAMPIONII – MIOVENI Prof. inv. prescolar, BUZEA LILI

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Dragostea părinților

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Vârstele

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din

familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

MODELE. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ȘI PEDEAPSA. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Sfatul psihologului

În opinia psihologului Oana-Maria Udrea, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

BIBLIOGRAFIE :

- *Revista învățământului preșcolar 1-2/2008*
- *Revista învățământului preșcolar 3 – 4/2008*
- *Revista învățământului preșcolar 2/2007.*

CEI 7 ANI DE ACASĂ

**Profesor invatamant primar BUZGAR – MARCHIS DOMNICA
SCOALA GIMNAZIALA „ LUCIAN BLAGA” OCNA MURES, JUD. ALBA**

„Eu sunt copilul! Tu fii în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume". („Child's Appeal”, Mamie Gene Cole)

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „ **celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

A decorative border of small red hearts surrounds the entire page content.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002

CEI 7 ANI DE ACASĂ ȘI NORMELE DE CONDUITĂ

BUZOIANU-COMȘA MARIA-DIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ “GEORGE ENESCU”, SINAIA

Este adevărat ca nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne însă ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață în familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse în familie.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod traditional prin expresia “un copil bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă faptul că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile oferă ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Perseverența și exemplul personal sunt foarte importante.

Astfel, prin eforturi susținute, nu vor întârzia să apară roadele mult-așteptate.

UN COPIL POLITICOS

PROF. CĂCIULAN CRISTINA-MARIANA, GRĂDINIȚA P.P. NR. 5, LUGOJ, TIMIȘ

Fiecare dintre noi, mai întâi sub influența părinților (cei „șapte ani de acasă”), apoi sub cea a școlii, a colegilor, a societății și, nu în ultimul rând, prin autoinducție (privind, ascultând și citind), face pasul necesar, prin educație, către armonie și ordine. Dacă la început, în primii ani ai copilăriei, regulile nu sunt respectate prin constrângere (sub supravegherea părinților și a doamnei educatoare), treptat, pe parcursul copilăriei, tinereții și chiar maturității, odată cu înțelegerea semnificației lor, faptele și acțiunile „frumoase” se interiorizează, transformându-se în politețe autentică (izvorâtă din convingere).

Comportarea civilizată rentează pentru că:

- respectându-l pe cel de lângă tine, vei fi, la rândul tău, respectat; și nu poți spune că acest lucru îți este chiar indiferent;
- vulgaritatea și agresivitatea nu au făcut pe nimeni fericit; delicatețea și traiul pașnic, da;
- vei fi mai puțin (sau deloc) timid sau complexat în societate; asta presupunând practicarea regulilor, nu doar învățarea lor;
- fiind agreabil, vei avea prieteni, deci nu vei fi singur; impresia bună pe care o faci tuturor te va ajuta să pătrunzi mai ușor în societate; așadar, vei avea mai multe reușite;
- este un leac împotriva nervilor, a stresului omniprezent, a plafonării și a comodității;
- poți evita gafe care te pot costa, vei dovedi celorlalți că ești un om de caracter, astfel, vor putea pune baza pe tine.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta este răspunderea părinților. Copilul trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere, sunt cheia către succesul lui social. Cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model pentru el. Trebuie învățat încă de la vârstă fragedă lucrurile simple: să salute, să spună „te rog” și „mulțumesc”.

Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul, iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect.

Ce ar trebui să știe:

Până la 3 ani:

- să salute și să răspundă la salut;
- să spună „mulțumesc”, „te rog”, „cu plăcere”;
- să dea mâna cu cineva.

Între 3 și 5 ani:

- să spună „pardon”;
- să bată la ușă când intră într-o încăpere;
- să ceară permisiunea;
- să folosească batista.

Între 5 și 7 ani:

- să răspundă cuviincios la telefon – să se prezinte, să nu țipe în receptor, să nu lase interlocutorul să aștepte la telefon;
- să-și ceară scuze atunci când greșește;
- să știe să ofere și să primească un dar;
- să nu întrerupă conversația adulților;
- să întrebuințeze corect tacâmurile.

Între 8 și 10 ani:

- să respecte bunele maniere la masă (să nu soarbă, să nu plescăie, să nu țină coatele pe masă, să nu se întindă peste masă, să nu gesticuleze cu tacâmurile, să nu mănânce cu cuțitul, etc);
- dacă primește o cutie de bomboane, politețea îi cere să o desfacă și să-i servească pe ceilalți;

• să nu dea replici răutăcioase despre colegi (și, în niciun caz, când aceștia nu sunt de față).
Copiii ar trebui să îi perceapă pe toți ceilalți copii ca fiind la fel ca ei și având aceleași preocupări și interese, să socializez și să relaționeze necondiționat cu aceștia.

BIBLIOGRAFIE:

1. „Revista învățământul preșcolar”, 3-4/2011, Editura Arlequin, București;
2. Traian Cosma - „Mereu politetea!”, Editura didactică și pedagogică, R.A., 2007.

Ce trebuie să aducă în formarea viitorului adult „cei șapte ani de-acasă”?

Prof. înv. preșc. CĂCIULEANU ELENA
GRĂDINIȚA ȘCOLII GIMNAZIALE NR. 2 PIATRA NEAMȚ

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții.

Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani.

Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea: el știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună.

Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Este necesar să se fixeze limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă copilul poate fi învățat formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său („mă ignoră sau îmi acordă atenție”), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să i se dezvolte mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon.

Copilul trebuie încurajat să se exprime, lăsat să termine ce are de spus și să nu i se facă observații în public. Replicile de genul „taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești” sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba i se spune copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este ineficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună sau când manifestă un comportament frumos / dezirabil. De aceea, este important să fie lăudat ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Ce trebuie să știe un copil „de acasă”? Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Pedeapsa și recompensa în educația copilului tău

Prof. înv. preșcolar Căliman Ileana

Pedepele și recompensele se regăsesc în universul nostru cotidian: dacă travesam pe roșu primim amendă, muncim pentru o anumită sumă de bani sau pentru satisfacția proprie. De aceea, trebuie să îi pregătim și pe cei mici să se comporte corespunzător când vor deveni la rândul lor adulți.

Nu există o rețetă în educație. Părinții trebuie să își cunoască bine copiii pentru ca sistemul de recompensare sau pedepsire să funcționeze și în prealabil acestia trebuie să le spună celor mici ce se așteaptă de la ei. Dacă însă observați că nu există o schimbare în comportament pe termen lung, înseamnă că nu procedați cum trebuie și că nu ați găsit stimulii potriviți.

Pedeapsa trebuie să fie pe măsura greșelii. Cu toate acestea, majoritatea părinților nu știu cum să determine pedeapsa corespunzătoare, sau chiar se învinovătesc ei însși pentru acțiunile copilului. Ei au impresia că ar fi fost altă situația dacă ei acționau în mod diferit în trecut. De multe ori chiar se răzgândesc și nu mai aplică pedepsele. Trebuie să țineți minte că o poziție fermă în prezent, oricât de neplăcută ar fi, va determina comportamentul pe viitor.

Pedepsele pot provoca sentimente confuze copiilor, se pot simți frustrați, umiliți sau chiar pot avea impresia că nu sunt iubiți. Așadar este recomandată o comunicare strânsă între cei doi, să i se explice copilului unde a greșit și ce se așteaptă de la el. Uneori, există explicații ascunse pentru comportamentul greșit al copilului.

Nu folosi drept pedeapsă activități uzuale precum cititul unei cărți sau făcut curățenie în camera pentru că atunci când sunt făcute în mod normal capătă o încărcătură negativă. Nici activitățile care îi sunt permise de obicei ca privitul la televizor, jocurile pe calculator sau desenele animate nu trebuie utilizate ca recompensă, pentru că își pierd din valoare. O pedeapsă se poate transforma în răsplata atunci când copilul își dorește atenție.

Recompensa

Trebuie să fie ceva dorit și greu de obținut pentru copil prin mijloace proprii. Cu toate acestea, ea nu trebuie să constituie eforturi extraordinare nici pentru părinți. O răsplata promisă și uitată sau greu de îndeplinit devine o pedeapsă și pe viitor nu va mai exista încredere în părinți.

Nu adăuga consecințe unor alte consecințe. Dacă ia o notă mare la școală, aceasta este recompensă pe care trebuie să învețe să o aprecieze copilul tău, nu o anumită sumă de bani. La fel și dacă pateste un accident cu bicicleta și se lovește, durerea în sine este singura pedeapsă pe care trebuie să o primească.

Orice acțiune a adultului poate fi privită ca o recompensă sau pedeapsă, inclusiv ignorarea. Recompensezi comportamentul bun pentru a obține o repetare a lui și în viitor și îl pedepsești pe cel rău pentru a nu se mai repeta. Cu toate acestea, stimulii își pierd din valoare în timp și trebuie schimbați odată cu înaintarea în vârstă.

În perioada preșcolară copilul învață prin imitație și joc. Insa nu întotdeauna ceea ce imită sau ceea ce transpune în joc sunt lucruri pozitive, acestea pot fi negative și atunci intervine necesitatea de a-l face să diferențieze comportamentul pozitiv de cel negativ. Așa încât cadrul didactic, persoana responsabilă marea parte a zilei cu dirjarea, orientarea, educarea copilului folosește în acest scop recompensă și pedeapsă.

Recompensa: Atunci când cel mic desfășoară **comportamente pozitive**: ascultă de cadrul didactic, respectă regulile comportamentale, igiene, alimentare, participă activ la procesul instructiv-educativ, este necesară folosirea recompenselor. Acestea pot fi: laudele în fața grupei (pentru influențarea pozitivă a celorlalți precolari), bulinele vesele, diplomele, un joc ales de cel mic, o jucărie preferată oferită acestuia, o medalie etc.

Pedeapsa: Atunci când cel mic desfășoară **comportamente negative** este bineînțeles necesară pedeapsa. Pedeapsa însă nu înseamnă în nici un caz agresivitate fizică sau verbală. Pedeapsa poate consta în: buline triste, privarea de jucăriile preferate, lipsa participării la activitățile și jocurile preferate, pauza de 10 minute până când cel mic constientizează ce a făcut și își cere iertare etc. Pedeapsa de asemenea nu trebuie să însemne izolarea celui care a greșit sau blamarea în fața grupei.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof.Înv.Preșc.Călin Steluș
Gr.P.N. Nr,50,Brăila

Copile drag,nimic nu este întâmplător,
Cei șapte ani de acasă , își au rostul lor.
Tot ce vei învăța in acești ani
Își va fi de folos in noul drum!

Până la trei ani ,tu doar te joci,
Cu mama, tata, fratele sau sora,
Dar apoi grădinița te așteaptă,
Sa te formeze in viață,
Pentru o nouă treaptă.

Să nu uiti dragul mamei niciodată,
Atunci ,la gradinița când vei merge,
Să fii cuminte,să ascuți de doamna,
Ea îți va fi a doua mamă!

Cei șapte ani de acasă, sunt cei mai fericiți!
Copilăria voastră puiul mamei,e de ne-nlocuit!
Nimic si nimeni niciodată, nu va reuși
Sa fure jocul ,jucăria și fericirea din ea!

Să ascuți de doamna,
Să fii politicos, cuviincios,
Sa știi chiar să saluți frumos,
Să știi ce-i bine ,să te ferești de rău,
Să ai răbdare cu cei mici...
Să nu fii rău.

Să nu răspunzi neântrebat,
Să îți aștepți chiar rândul,
Să știi să povestești frumos .
Așa te-nvață mama!

Dar ce ai învățat in șapte ani.
Nnicicâd să dai uitării!
Dacă tu toate acestea le vei ști
Vei merge și la școală!
La șapte ani tu chiar vei fi ...
Copil de nota 10!

Cei șapte ani copile,
Nu se vor mai întoarce.
Vor fi cei mai frumoși
Și cei mai plini de viață!
De jocuri multe ,jucării,
De farmec si culoare...
Pastrează –n minte acești ani
Si nu ii dai uitării!

Cei 7 ani de acasa: norme si valori esentiale pentru succesul viitorului copilului

Prof. inv. prescolar Calin Alexandra Raluca
Scoala Gimnaziala Nr. 96, sector 4, Bucuresti

Este adevarat ca nu prea mai exista cei 7 ani de-acasa, deoarece copiii sunt inclusi în diverse forme educationale inca de la varste mult mai fragede, ramane ideea de la baza acestei expresii: normele de conduita se invata din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi și atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită

tinerii de astăzi sunt exemple de rătăcire și de deviere de la viața cuviincioasă.

Nu ar fi nimic rău să aibă ca model un actor sau un cântăreț care duce o viață curată, care are un mesaj bun, folositor pentru oameni. Dar aproape toate modelele tinerilor sunt oameni plini de patimi, plini de vicii.

Necesitatea educării tinerei generații pentru a face fata exigentelor societății, ne obligă să urmărim în formarea copiilor noștri nu numai achiziția de cunoștințe, priceperi, deprinderi, ci și însușirea unui comportament adecvat, în așa fel încât să facă față cerințelor societății.

Nu trebuie să uităm în formarea generațiilor viitoare și de buna-cuviință și de politețea sufletului omenesc. Modelarea și stimularea comportamentului copilului se referă, de fapt, la pătrunderea în structurile etice ale bunelor purtări și nu la gesturile “de fațadă” care nu vor decât să facă impresie, nefiind motivate de o convingere interioară.

Ce înseamnă să fii om de omenie? Dar să fii punctual? Cum ne păstrăm prietenii? Dar cum îi recunoaștem? Ce înseamnă să spui adevărul? Știi să fii recunoscător? Dar să porți o conversație plăcută? Știi să zâmbești? Ai înțeles vreodată cu adevărat tainele expresiei “vorba dulce mult aduce” ?

Iată câteva întrebări care ne pot ajuta să-i facem pe copii să se cunoască mai bine și să reflecte asupra fondului moral al relațiilor umane.

“Cei șapte ani de-acasă” care, în prezent , au devenit “ cei șase ani de-acasă” sunt din ce în ce mai goi, mai lipsiți de sens, o expresie învechită și demodată. Părinții, încărcăți de grijile zilnice, au uitat cât de mult te bucurai când auzeai spunându-se : “Ce copil politicoș! Se vede că are **cei șapte ani** de-acasă!”

De câțiva ani se observă o nepăsare și o lipsă de griji față de purtarea copiilor care, în mare măsură, este oglinda primilor ani petrecuți în familie. În ziua de astăzi, expresia a dispărut din uz, iar tupeul a luat locul curajului, obrăznicia se confundă cu istețimea, iar răsfațul cu dragostea.

Nu este de mirare că întâlnim din ce în ce mai puțini copii politicoși și bine crescuți.

Disciplina bunei conviețuirii lipsește sau mai bine zis a dispărut și din ce în ce mai mulți tineri au rămas corigenți la această materie și nu știu să trăiască decent, frumos și demn printre oameni. Politețea, buna-cuviință și bunele maniere sunt “lucruri” care se învață. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici, apoi la grădiniță și abia apoi la școală.

Fiecare copil este bine să știe că, dacă este politicoș și are conduită frumoasă cu cei din jur, ceilalți vor fi, la rândul lor, politicoși cu ei.

Este bine de știut că a avea **“cei șapte ani de-acasă”** înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință pe tot parcursul zilei, a avea maniere frumoase în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, frații, prietenii, colegii, vecinii, cu profesorii etc.

De aceea, părinții, bunicii, învățătorii și chiar profesorii, nu trebuie să uite că este necesar să-i învețe pe copii (oriunde și oricând) următoarele: Cum, când și pe cine salutăm?, Cum ne comportăm acasă, la școală, la cinematograful, în vizită?, Care este atitudinea care trebuie adoptată la masă?, Cum, când și de ce oferim cadouri?, Ce și cât vorbim?, Cum și când să fim recunoscători?, Când să zâmbim?, Cum ne ajutăm prietenii? etc.

Dacă fiecare dintre noi nu ne-am mai pune întrebarea “ cine-i de vină pentru comportarea tinerilor de astăzi?”, ci am încerca să răspundem luând atitudine și lăsând indolența de o parte, am deveni adevărați formatori de oameni, de caractere și personalități.

Nu este corect să dăm vina pe alții. Să nu acuzăm părinții care nu se ocupă de educația copiilor lor,

pentru că, la rândul nostru, și noi suntem părinți. Să nu acuzăm nici dascălii care nu știu să-și stăpânească elevii, pentru că și noi poate ne-am numărat odată printre aceștia.

Să ne amintim în orice moment că nemulțumirile noastre pot fi schimbate prin contribuția noastră, a tuturor: părinți, bunici, învățători, profesori. Noi toți, cu dragoste și stăruință, putem să-i redăm sensul expresiei **“cei șapte ani de-acasă”**.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Călin Alina Oana
Școala Gimnazială nr. 126

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist”(Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura persoalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică,

muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚI ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

7, 6, 5..... 3 ani de acasă

prof. Marilena Călin
Liceul Teoretic "Eugen Lovinescu"
București, sector 6

"Fă-ți timp pentru copilul tău pentru că *cei mai severi judecători* sunt copiii noștri". - proverb din Rusia

Primii ani de acasă au devenit, mai degrabă, "primii 3 ani de acasă" sau nici atât. Copilul începe să meargă de mic la creșă sau grădiniță și este dat în grija unor profesioniști.

Psihologii susțin că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Părinții trebuie să conștientizeze că prezența lor nu este necesară doar în primii doi ani de viață ai copilului. Primii șapte ani sunt esențiali, iar regretele ulterioare ale părinților nu vor schimba cu nimic evoluția adultului de mai târziu. Buna-creștere se învață în familie, în mediul extern doar se fixează. Școala ne poate pregăti pentru concursuri, competiții, dar nu poate să substituie cei șapte ani de acasă.

Cei șapte ani de acasă sunt uneori echivalenți cu anii de grădiniță. Tot mai mulți părinți sunt în căutare de grădinițe cu program prelungit. Aici copiii mănâncă, dorm, se joacă. Pentru ei există UN ACASĂ din timpul zilei, adică grădinița și un ALT ACASĂ, casa părinților unde le rămâne doar să doarmă pe timpul nopții. Părinții încearcă să recupereze acest timp pierdut cu cele două zile de weekend când, vrând să se revanșeze pentru absența lor, trec cu vederea obrăznicia copiilor. Nu e importantă cantitatea, ci calitatea timpului petrecut cu propriii copii.

Actualmente problema stringentă a educației copiilor în primii ani o reprezintă lipsa părinților, fizică sau nu, din viața copiilor, lipsă determinată de nivelul financiar precar sau de indiferența unor părinți tributari concepției „tot îl duc la grădiniță, învață acolo”. Pe de altă parte, unii dintre părinți, deși oferă atenție și se apleacă asupra nevoilor copiilor, nu reușesc să ajungă acolo unde și-ar dori. În pofida eforturilor, copilul manifestă „rezistență” și devin uneori greu de controlat. Tocmai de aceea una dintre problemele de luat în seama în societatea zilelor noastre este aceea de a-i învăța pe părinți, de a-i pregăti și susține pentru a putea „oferi cei șapte ani de acasă”.

Copilul când este mic “absoarbe” precum un burete tot ceea ce vede în jur și mai ales la părinții săi. Astfel, primul pas în educația copilului este atenția pe care o acordăm “modelului” acestuia. Educația în familie, cei șapte ani de-acasă, influențează puternic întreaga existență a individului. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient, le văd cu ochii minții și le urmează. Marele pedagog John Locke, convins de puterea exemplului în familie, afirma „Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ce nu vreți să imite”. Atâta vreme cât ne vom comporta exemplar, cel puțin în fața copilului, micuțul va copia doar comportamentele pozitive. Reacțiile noastre în fața diversilor stimuli (atât negativi – enervanți – cât și pozitivi – felul în care ne arătăm bucuria și entuziasmul, cum râdem) este aproape identic învățat de copilul nostru. Vocabularul, cuvintele pe care le folosim, faptul că ne cerem iertare când greșim sau că rugăm frumos înainte să cerem un lucru sau mulțumim îi arată copilului modul în care acesta trebuie să se comporte cu cei din jurul său.

Din păcate există foarte mulți părinți care nu acordă suficientă importanță educației din cei primi 7 ani. E adevărat faptul că nivelul de trai joacă aici un rol important. Preocupați din ce în ce mai mult cu asigurarea unei siguranțe financiare familiei, părinții sunt din ce în ce mai mult timp departe de copiii lor. În situații extreme se află copiii care au unul sau ambii părinți plecați să lucreze în afara țării. Acești copii trăiesc o adevărată dramă, neavând de fapt căldura sufletească și siguranța asigurată acasă. Sau există situații în care părinții sunt atât de mult plecați de acasă încât nu reușesc să schimbe o vorbă cu propriii copii decât dimineața la trezire sau seara înainte de culcare. Sau există situații în care nimeni nu acordă suficientă atenție educației primare a copiilor. De fiecare dată rezultatele acestei lipse de implicare ajung să-i surprindă în mod neplăcut pe părinți, care deși nu depun nici un efort în acest sens, au totuși pretenții în ceea ce privește comportamentul odraslei lor în societate sau chiar față de ei. Din ce în ce mai vehiculată este și întrebarea "Așa ai învățat la școală?" . Prin aceasta se tinde a se minimiza rolul părinților în educația primară a copiilor lor și de a se trece responsabilitatea acesteia în seama instituțiilor în care copilul frecventează cursuri, indiferent de nivel. Realitatea este însă că indiferent de eforturile

cadrelor didactice, de gradul de implicare în viața și educația copiilor, nimeni niciodată nu va putea să înlocuiască familia și ceea ce are aceasta datoria să transmită copiilor. Chiar dacă tendința generală în societatea modernă este de a lăsa copiii să-și petreacă până la 8 ore pe zi la școală sau la grădiniță, volumul cel mai mare de achiziții emoționale, psihice și intelectuale copiii îl achiziționează acasă, deoarece familia este locul în care ei se simt cel mai confortabil.

A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”. Cei 7 ani de acasă au rămas 2-3 sau chiar unul singur. Sau nu?

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE și CERCETĂRII
INSPECTORATUL ȘCOLAR JUDEȚEAN GORJ

COLEGIUL NAȚIONAL „TUDOR VLADIMIRESCU”
TÂRGU-JIU

Adresa: str. UNIRII, nr.29, TÂRGU-JIU, jud. GORJ

Telefon +40 0253 218 730

FAX: ; +40 0353 401 127

e-mail: cntv2006@yahoo.com

DĂRUIEȘTE DE SĂRBĂTORI!

**PROF. COORD.-C.N.T.V.,
CALOTĂ RODICA și BURTEA-PROTESOIU GABRIELA**

Bineînțeles că nu doar de sărbători trebuie să dăruim, dar este o sărbătoare atunci când decidem să dăruim celor mai necăjiți un strop de speranță, că nu au rămas chiar singuri pe lume. Am recurs la această formă de educație cu mulți ani în urmă și dorim să o promovăm ca pe o practică socială necesară și sănătoasă.

Obiectivele oricărei asemenea campanii sunt :

- Promovarea înțelegerii problemelor persoanelor vârstnice cu dizabilități;
- Mobilizarea și susținerea demnității drepturilor și bunăstării persoanelor vârstnice dizabile;
- Sensibilizarea opiniei publice cu privire la avantajele din integrarea persoanelor vârstnice cu handicap în fiecare aspect al vieții politice, sociale, economice și culturale;
- Prevenirea și alinarea suferințelor de orice fel, cu precădere a celor morale.

Felicitările donate au purtat un mesaj de la inimă la inimă, acesta constituind, de fapt, scopul prim al campaniei de caritate derulate cu prilejul amintit.

Elevii au avut ca bază de referință citate celebre, dar și acrostihuri alcătuite de ei, precum cele ce urmează :

« Se schimbă vremea, scumpă, și suntem azi bătrâni,
Simțim că nu mai suntem, pe unde-am fost, stăpâni.
Copiii noștri astăzi nu ne mai iau în seamă
Iar fiii lor, nepoții, de mult nu mai au teamă :
Lipsiți de cuviință și fără de cruțare
Își fac cu ochii semne, vorbind de tata-mare,
Mă fac că nu văd asta, deși le văd pe toate
Și pleoapele pe lacrimi se lasă rezemate,
Noi suntem musafirii întârziați oleacă
Pe care toți i-așteaptă să plece și nu pleacă. (I. Măinescu, *pe un calendar*)

“ Bătrânul e acel om ce a obosit și trăiește cu amintiri /Nu mai așteaptă alte daruri ce pier ,/În fiecare clipă își umple ochii cu primăveri și cu iubiri,/ Crede că a luat destul de la viață și cer. » (Y. K. Beyatli, *Versuri pentru un prieten*);

Bătrânețea e o meserie,
Uneori se-nvață timp de-o viață,
Nicăieri cum s-o-nvățăm nu scrie,
Iubirea este unica povață;
Cum s-o practicăm din tinerețe,
Asta puteți să ne citiți pe fețe.

Bastonul e prietenul meu drag :

Un baston cioplit din lemn de fag ;
Niciodată nu ne despărțim,
Inima, în schimb, ne-o împărțim
Copiilor care ne vizitează :
Urarea lor ne mai înseninează,
Lumina vieții când se-mpuținează.

A treia vârstă, desigur, este cea mai dureroasă
Judecata, prea adesea, n-ajută s-o depășim;
Unde-i unul, nu-i putere, cărarea-i anevoioasă,
Totuși, ajutați de semenii, mai reușim să pășim
A vieții ultimă treaptă, bucuroși că mai trăim.

Unde-i unul nu-i putere, cărarea-i anevoioasă,
Numai unde e unire și-ajutor viața-i frumoasă

Bătrânețe, haine grele, aș vrea, uneori, să zbor,
Am destui prieteni tineri, dar tot nu-i așa ușor;
Tânăr, îmi aduc aminte că am fost cândva și eu,
Reușeam în toate cele câte mi le-am pus în gând,
Azi aștept să le-mplinească numai bunul Dumnezeu,
Numai El mă mai ajută să pot sta cu lumea-n rând.

Atașăm acestor rânduri imagini din activitatea trecută, care ne-au răvășit sau ne-au înduioșat, ne-au
copleșit mai mult decât ploaia care n-a conținut o clipă, obligându-ne să ne furișăm pe lângă ziduri sau să
facem slalom printre clădiri, cu glugi pe cap, ca niște călugări capucini.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

Prof.inv.primar si prescolar Calotescu Daniela

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

„Cei șapte ani de acasă” ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților.

La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei.

Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură („Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”), însoțită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale. Putem spune că există un demon al muncii exagerate care îl împinge pe om la eforturi fără rost (dorind să își agonisească cât mai multe) pentru a-l îndepărta de viața duhovnicească. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică și psihică, vindecând lenea, egoismul și cultivând jertfelnicia.

Numai cu multă străduință și cu ajutorul lui Dumnezeu putem fi bune modele, putem cunoaște bucuria mărturisită de Proroc: „Iată, eu și fiii pe care mi i-a dat Dumnezeu.

BIBLIOGRAFIE:

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**Prof.înv.primar CALU DIANA MARIA,
Școala Gimnazială Devesel, Com. Devesel, Jud. Mehedinți**

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Sintagma „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult .

Încă de la naștere bebelușul își manifestă nevoia de a cunoaște , de a explora . Când plânge să fie luat în brațe nu îi trebuie refuzat acest lucru deoarece el nu se poate deplasa și vrea totuși să vadă tot ce este în jurul lui din brațele mamei .

Când începe să meargă , copilul caută prin toate sertarele și locurile din casă împins de curiozitatea de a vedea ce este acolo . Dacă va căuta într-un dulap , nu închidem dulapul pentru a nu mai avea acces la el ci trebuie să-i arătăm ce este acolo , pentru a nu i se mai părea interesant .

Între 5 și 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile.

Pe la vârsta de 9-10 ani se dezvoltă limbajul și de aceea părinții trebuie să vorbească mult cu el , să-i citească povești , să le discute apoi împreună cu el deoarece învață totul prin imitație .Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. „Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială .

BIBLIOGRAFIE:

Cucoș , C. , (2006) , Pedagogie – Ediția a II –a revăzută și adăugită , Editura Polirom ,Iași
Dumitriu , GH. , Dumitriu , C(2003) , Psihopedagogie , Editura Didactică și Pedagogică , București
<https://www.didactic.ro/materiale-didactice>
<https://www.adev.ro/nnh55u>

Cei șapte ani de acasă

Prof. dr. Alina Camil
Limba și literatura română
Școala Gimnazială „Alec Russo” Bacău

„Cei șapte ani de acasă” este, probabil, cea mai uzitată expresie cu referire directă la educația primită de copil în mediul familial, în primii ani de viață. Dar de ce 7? Mulți copii sunt, cu siguranță, introduși mult mai devreme în societate, aceștia luând contact cu alți copii de vârsta lor și, ce e mai important, cu alți adulți pregătiți să le ofere o educație frumoasă. Așadar, cei „șapte ani”, primii șapte ani, nu sunt numai „de acasă”.

Aruncând o privire asupra semnificației acestui număr, putem observa că el simbolizează „perfecțiunea, desăvârșirea”. Șapte este unul dintre numerele considerate magice, de-a lungul istoriei omenirii. Sunt 7 minuni ale lumii antice, 7 minuni ale Evului Mediu, 7 minuni naturale ale lumii, 7 continente și 7 mări, 7 culori ale curcubeului, cerul este împărțit în 7 părți, 7 sunt păcatele capitale, sunt 7 virtuți, în 7 zile a creat Dumnezeu lumea, așadar 7 zile are săptămâna, 7 note muzicale, 7 sunt punctele negre de pe spatele gărgărițelor (le-ați numărat vreodată?), Roma are 7 coline, tot 7 au fost regii legendari romani, 7 înțelepți din vechime și lista poate continua...

Să fie oare numărul de ani „perfect” pentru conturarea unei bune educații a unui copil? Răspunsul este, bineînțeles, nu! Educația continuă, cu siguranță, și după vârsta de 7 ani, însă „bazele” acesteia se pun în acești primi ani de viață. Și asta pentru că un copil este precum un *burețel*, care absoarbe tot ceea ce vede în jurul lui. Se cuvine, așadar, să îi fie oferite sfaturi, informații de calitate. Pentru că toate aceste „învățăături” se vor reflecta în acțiunile viitoare ale copilului. Totuși, ce învață efectiv copilul în acești 7 ani?

Psihologii vorbesc despre două stadii de dezvoltare intelectuală și anume:

❖ Stadiul senzoriomotor (0-2 ani), în care simțurile și abilitățile motorii sunt principalele instrumente ale copilului pentru a înțelege lumea;

❖ Stadiul preoperațional (3-6 ani) caracteristic copilului de vârstă preșcolară.

Între 3 și 6 ani, gândirea copilului este strâns legată de reprezentări și de limbaj. Cu ajutorul cuvintelor, copilul își reprezintă realitatea. Așadar, își dezvoltă abilitățile de înțelegere și de comunicare. Aceasta este perioada în care copilul află mai multe despre mediul înconjurător, învață mai ales prin joc. Putem spune că la vârsta de 7 ani, copilul are o personalitate deja formată, capabilă să primească și să asimileze o cantitate mare de informații.

Care ar fi educația „ideală”, pe care ar trebui să o primească orice copil până la această vârstă? Ce așteptări are societatea vis – à – vis de un copil de 7 ani, de se raportează întruna la acești ani? Ei bine, aici răspunsul poate fi încărcat de o mare doză de subiectivitate, căci fiecare individ înțelege prin „educație” însușirea anumitor „calități”. Prin urmare, ne așteptăm ca un copil de 7 ani cu o educație aleasă să fie: cuminte, ascultător, respectuos, înțelegător cu ceilalți, cinstit, să nu mintă, să nu ascundă adevărul, să nu răspundă celor în vârstă, să știe cum să se comporte în public, să ajute la nevoie, să vorbească frumos, să nu fie obraznic, leneș, egoist ș.a.m.d.

Cu toate acestea, un copil educat este și cel care are curajul să spună ce gândește, ce își dorește, fără teama de a fi greșit etichetat sau pedepsit. Copilul trebuie să se dezvolte liber, neîngrădit, să fie încurajat să se desfășoare, pentru că fiecare este unic în felul său.

Constantin Brâncuși afirma că „Omul moare când încetează să mai fie copil!”. În aceeași ordine de idei, și marele nostru scriitor, Ion Creangă susținea: „Dacă-i copil, să se joace, dacă-i cal să tragă, dacă-i popă, să cetească...”. Copilăria înseamnă, poate, să nu fim atât de stricți și de riguroși în limbaj, atitudine, comportament. Oricum, un individ educat va continua să se poarte așa tot restul vieții. E bine, așadar, să lăsăm copiii să fie copii, să nu mai fim atât exigenți și să le impunem să respecte atâtea „etichete” sociale, pentru că rezultatul – deloc plăcut – ar fi pierderea originalității, a individualității, a spontaneității, chiar și a încrederii în sine. Educația copiilor, la fel ca toate celelalte îndatoriri ale părinților, trebuie aleasă cu dreaptă măsură, astfel încât să îi ghideze toată viața.

„Cei 7 ani de acasă”

Prof.înv.primar Câmpean Zamfira
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”, Năsăud

Educația copilului este o provocare pentru orice părinte! Prin înțelegerea exactă a elementelor care contribuie la dezvoltarea unui copil, părintele poate să controleze modul în care acesta își formează personalitatea. Părinții trebuie să răspundă nevoilor copiilor, în special cele emoționale, care se concretizează în dorința de a fi ascultați, îngrijiți și apreciați.

Este important să învățăm copiii valoarea relațiilor interumane, importanța interacționării cu ceilalți, respectarea anumitor norme sociale, aprecierea mediului înconjurător și nu în ultimul rând să îi încurajăm să își exprime părerile într-o manieră liberă și lipsită de presiune.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare al interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

În cadrul familial se deprind disciplina și spiritul de inițiativă și se cultivă sentimentul demnității, dreptății, iubirii, respectului și ajutorului, sentimentul sacrificiului, care sunt elemente de bază ale vieții sociale. Primul factor care formează persoana într-o perspectivă multidirecțională este familia. Aceasta are menirea de a-l introduce pe copil în valorile grupului de referință, dar și de formare a primelor conduite, sau de interiorizare a unor stări de spirit elementare. Familia trebuie mai mult să formeze decât să informeze. Copilul *absoarbe* din mediul apropiat familial primele impresii, formându-și conduite prin mimetism și contagiune directă. Copiii vor face, sau vor crede precum părinții imitând comportamentele acestora. La ora actuală multe familii au nevoie de o educație solidă, dată fiind starea lor precară din punct de vedere material și spiritual.

În familie copilul începe să-și formeze vocabularul și modul de a se comporta cu cei din jurul său, aici învață acele expresii și moduri de manifestare care îi vor servi în educația ulterioară sau, dimpotrivă acelea de care va putea scăpa cu greu sau deloc. Meritul familiei îl reprezintă formarea temeliei individualității copilului încă de la vârsta fragedă. Aceasta oferă primele ocazii de stabilire a unor relații sociale, de comunicare afectivă și verbală.

Familia are și o însemnată *funcție educativă*. Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”.

Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE:

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.**
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA „CELOR 7ANI DE ACASĂ”

LUCREȚIA CANDALE

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de părinți, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care părinții, i-o dau. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celeia care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate

IMPORTANȚA ATAȘAMENTULUI SECURIZANT DINTRE MAMĂ ȘI COPIL DIN PRIMELE MOMENTE DE VIAȚĂ

Prof. Dr. Adriana Câdea

Școala Gimnazială Specială – C.R.D.E.I.I. Cluj-Napoca

Relația afectivă dintre părinți și copil este influențată de disponibilitatea și empatia pe care parintele o manifestă față de nevoile copilului. Aceasta se dezvoltă treptat, în special în perioada de vârstă a copilului 0-2 ani.

Astfel, în perioada 0-3 luni, copilul își manifesta nevoile față de toate persoanele din jurul său. Părintele creează copilului un mediu securizant, care contribuie la crearea unei legături afective, răspunzând atent acestor nevoi.

În perioada 3-9 luni, copilul distinge și preferă compania părinților în detrimentul celorlalte persoane, manifestându-și preferința pentru persoanele familiare prin zâmbet, strigăt, etc. În această perioadă copilul începe să descopere mediul în care trăiește, având nevoie de încurajarea părinților (din mângâiere, privire) pentru a explora mediul. Aceasta este perioada în care relația de atașament începe.

Bebelușul învață să meargă întotdeauna sprijinit de ceva, deși cade, dacă primește sprijin, se ridică și își continuă încercarea. Pentru a avea succes are nevoie de un sprijin ferm, constant. Psihanalistul englez Bowlby, denumesc modalitatea în care bebelușul învață să meargă "Teoria punctului de sprijin" și o compară cu nevoia de sprijin a micuțului pentru a descoperi și explora lumea. Desigur, și sprijinul fizic este important, dar cel psihologic, prin care este susținut emoțional să descopere, să încerce este primordial. Cel mic, va învăța astfel că, poate depinde fără teamă de cei din jur.

Explorarea mediului inconjurător, nu se referă doar la experimentarea de sunete, culori, forme și texturi ci la traducerea acestora într-un limbaj accesibil copilului. Vor fi mult mai apropiate copilului, experiențele încărcate emoțional.

În perioada 9-12 luni, copilul începe să devină „autonom”, să se simtă sigur pe mediul inconjurător, fapt ce îi va permite să se îndepărteze de părinți, știind totuși că poate conta pe ei. După vârsta de un an, părinții îl vor ajuta pe copil să înțeleagă regulile, limitele. Acesta este începutul socializării.

Conform Teoriei lui Winnicott, relația părinte-bebeluș influențează formarea acestuia ca ființă independentă autonomă (inițial relaționează de dependență absolută, apoi de dependență relativă, iar în final de autonomie/independență). De asemenea, această relație reflectă îngrijirea maternă, relația mamei cu copilul, modificările psihologice trăite de aceasta pentru a putea veni în întâmpinarea nevoilor celui mic.

În timpul acestei perioade de viață copilul experimentează **încrederea sau neîncrederea** față de lume. Dacă nevoile lor sunt îndeplinite cu dragoste, ei vor înțelege că lumea este un loc plăcut, în care se întâmplă de obicei lucruri bune. Astfel, încrederea va deveni parte a caracterului copilului (cf. E Erikson)

Atașamentul infantil are un rol securizant sau nesecurizant, în configurarea personalității și comportamentului uman.

Copilul s-a născut cu predispoziția de a se atașa de persoana care îi oferă îngrijiri, își va organiza propriul comportament pentru a menține relațiile de atașament cruciale pentru supraviețuirea lui umană și psihologică, în apropierea persoanei care îl îngrijește.

Distorsiunile în modul de a gândi și de a se comporta au ca sursă tulburările de atașament în copilăria timpurie și pot fi considerate rezultatul incapacității părinților de a răspunde nevoilor de confort, securizare și încredere emoțională a copilului.

Relația afectivă securizantă

Copilul simte că este în siguranță cu părintele său, acesta îl consolează, mângâie. Copilul are încredere să exploreze mediul fără teamă, știind că mama este aproape. Fără părinții săi se simte puțin trist, plânge pentru a le atrage atenția se liniștește când ei reapar. Acești copii iau mai ușor în greutate, își dezvoltă motricitatea. Acest tip de relație favorizează încrederea, siguranța și stima de sine. Acești copii au o stimă de sine bună, simțindu-se iubiți, apreciați, doriți, fapt ce va constitui o garanție a succesului în plan social.

Relația afectivă nesecurizantă

Este rezultatul unei disponibilități reduse din partea părinților. Copilul primește atenție însă nu în mod constant. Astfel, copilul nefiind sigur pe relația pe care o are cu părintele său, va dezvolta o oarecare

neliniște. În astfel de situații, când mama va pleca de lângă cel mic, acesta va plânge, fiind greu de consolată. Capacitatea copilului de a explora mediul va fi limitată, deoarece acesta nu se va putea dezlipi de părinți. Acest copil va fi anxios și agresiv, carențele afective împiedicându-l să relaționeze cu alte persoane.

Atașamentul se dezvoltă petrecând timp cu copilul și răspunzând nevoilor celui mic. Este o investiție în viitorul copilului. Nu este de ajuns pentru cel mic să fie schimbat și hrănit la timp. Are nevoie de mângâiere, consolare. Atunci când copilul plânge, plânsul lui nu trebuie considerat un capriciu. Este semnalul tras asupra unei nevoi. Unii copii pot fi mai anxioși decât alții, de aceea pot plânge mai mult. Este greșit să considerăm acest lucru un capriciu. Acești copii au nevoie de atenție mai mult decât ceilalți. Simpla ținere a copilului în brațe, mângâiere, legănare, cântare sau jocul permit crearea unei legături pozitive cu copilul. Atenția acordată copilului nu este îndeplinirea unui capriciu ci mulțumirea unui copil, care se simte iubit, respectat și care va avea încredere în sine și în lume.

Bibliografie:

1. Teodor Crețu – „Psihologia vârstelor”, Ed. Polirom, 2009, pp. 23-26.
3. Felicia Iftene – „Psihiatria copilului și adolescentului”, curs universitar, Universitatea ”Babeș-Bolyai” Cluj-Napoca, Facultatea de Psihologie și Științele Educației, 2000, pp. 85-88.
3. Law Nolte Dorothy, Harris Rachel – „Copiii învață ceea ce trăiesc”, Ed. Humanitas Practic, București, pp. 25-29.
4. Ana Muntean – Psihologia dezvoltării umane, Ed. Polirom, Iași, 2006, pp. 59-63.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Profesor învățământ primar CANDET VIOLETA Școala Gimnazială "Vasile Borcea" Berești-Bistrița

Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă, ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să mulțumească, să se comporte cuviincios cu cei din jur.

Educația, bunele maniere, sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Familia este prima care își pune amprenta asupra formării copilului prin valorile, informațiile și comportamentele pe care le transmite. Părinții sunt primele exemple după care copilul se ghidează. Felul în care părinții se raportează la copii, afectează în mod dramatic modul în care copilul se va raporta la societate. Părinții severi vor forma un tânăr fără personalitate, voință, inițiativă. Părinții care îl vor răsfăța, vor avea un tânăr care nu învață, nu muncește, dar pretinde mereu. Părinții care denotă inconsecvență educativă, vor forma un tânăr încăpățânat, dezorientat și dificil în raporturile sociale.

Părinții trebuie să dea dovadă de integritate și educație, de moralitate ca astfel copiii să-i poată urma, luându-i drept model. Ei trebuie implicați în mod egal în procesul educației din familie. Relațiile cu mama sunt fundamentale. Atașamentul copilului față de mamă se amplifică datorită experienței pozitive tot mai vaste și nuanțate acumulate în cadrul acestei relații. Rolul pozitiv al mamei, poate fi valorificat în plan educativ, ea putând să obțină foarte multe conduite corecte, echilibrate, ca răspuns al copilului dornic să o mulțumească. Relațiile cu tatăl înregistrează o creștere a atașamentului copilului față de acesta, dar relația este una intermitentă.

În antepreșcolaritate apar primele diferențieri între relațiile copilului cu cei doi părinți. Copilul sesizează că mama și tata se exprimă diferit sub raport emoțional și ca urmare își va adapta conduita emoțională în raport cu cei doi.

Numai o familie unită și care prezintă conduite armonioase ale membrilor săi este capabilă să asigure un climat educativ propriu dezvoltării conduitelor normale și pozitive ale copilului. Identificarea cu ambii părinți, imitarea comportamentului acestora, însușirea pe această bază a unor aptitudini, convingeri, solicită imperios un potențial funcțional definit de integritate și coerență, care să asigure complementaritatea sarcinilor și rolurilor familiale.

În cei șapte ani petrecuți acasă, copilul traversează cea mai minunată perioadă a evoluției sale: copilăria, o vârstă pe care nu o vom mai regăsi nici noi, părinții... Așadar să ne bucurăm după cum spunea Creangă de inocența "vârstei celei fericite", să apreciem fiecare pas mic, aparent, dar atât de valoros.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof.inv.preșc. Cantemir Cătălina –Viorica
Școala Gimnazială, com. Stăncuța,jud. Brăila
Structura : Grădinița de copii, Cuza-Vodă

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc.

Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Cel mai puternic agent socializator în dezvoltarea copiilor, mai ales în perioada copilăriei mici, este familia. În primii ani ai dezvoltării copilului, familia este esențială pentru dezvoltarea psihică a copilului și este o sursă primară de dragoste și afecțiune. Familia este cea care trebuie să împlinească aproape toate nevoile de creștere și dezvoltare, atât fiziologice, cât și psihologice ale copilului, nevoi care condiționează fundamental calitatea achizițiilor psihocomportamentale ulterioare. În familie, copiii câștigă și dezvoltă aproape toate achizițiile importante (psihomotorii, cognitive și afective), motiv pentru care evaluarea contribuției sau influenței familiei în dezvoltarea copilului față de alți factori, cei genetici și sociali, este dificil de realizat. Factor esențial în creșterea, dezvoltarea și educarea copilului, familia este cea dintâi școală în care copiii învață să se comporte în viață și în societate.

Filozoful american John Dewey ne amintește că lecția cea mai grea pe care un copil o are de învățat este lecția vieții; dacă nu reușește la această lecție, nu există știință care s-o înlocuiască. Părinții sunt cei dintâi educatori ai copilului lor pentru că ei îl cunosc cel mai bine încă din prima zi de viață, interacționează și comunică constant, sunt un model pentru copil.

La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă).

Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Foarte importante pentru copilul preșcolar sunt și activitățile pe care le vor face în afara celor de la grădiniță, mai exact în familie, cu membrii familiei și în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță.

Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile individuale și de vârstă ale copiilor.

Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, săi organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire

- ordine
- igienă
- curătenie și exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
- bune maniere și comportament
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire)
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător

(este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)

- consecvență în realizarea unei sarcini
- concentrare a atenției
- perseverență în realizarea unei sarcini
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece:

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Bibliografie:

1. *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

EDUCAȚIA ȘI CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Căpiță Livia – Cosmina
Colegiul Tehnic Forestier, Piatra Neamț

“Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală.” Albert Einstein

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: social, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor șapte ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani ? Ei pot învăța: deprinderi de autoservire, ordine, igienă, curățenie și exprimarea propriilor nevoi, exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive cât și negative, bunele maniere și comportament, limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire), modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător, consecvența în realizarea unei sarcini, concentrare a atenției, perseverența în realizarea unei sarcini, alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze

golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini atc, altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

„Cei șapte ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
- Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
- Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.
- Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002
- P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
- *Educația timpurie în România*, Step by step - IOMC-UNICEF, Vanemmonde, 2014

Studiu de specialitate privind modalitățile de sprijinire a activității didactice, prin intermediul familiei

Prof. Căpriță Paraschiva
Colegiul Economic Buzău

Majoritatea părinților sunt dornici să comunice informații despre copiii lor și capabili să contribuie într-una din modalitățile următoare la formarea copiilor lor:

- să-și ajute copiii la anumite activități acasă;
- să urmărească în mod regulat progresul copiilor lor;
- să ajute la realizarea temelor acasă;
- să contribuie la excursiile și plimbările organizate de școală;
- să facă parte din comitetele școlare;
- să ajute alți copii din clasă, sub supravegherea profesorilor;
- să organizeze activități de colectare de materiale sau chiar fonduri pentru școală sau clasă;
- să vorbească și eventual să predea unor grupuri de copii despre preocupările și deprinderile proprii.

Unii părinți au dorința și timpul să joace un rol în activitățile școlare. Acest lucru este vizibil în învățământul primar. Ei trebuie încurajați și stimulați de profesori, nu respinși.

Pachetul de resurse realizat de UNESCO pentru profesori recomandă la acest capitol profesorilor pentru a avea un parteneriat real cu părinții:

- fiți sinceri;
- ascultați cu răbdare;
- recunoașteți atunci când greșiți;
- lăudați inițiativele;

Părinților, același material le recomandă:

- solicitați asistență și sprijin când e nevoie;
- fiți persuasiv și căutați împreună soluțiile;
- ajutați-vă copilul când greșește.

Atitudinile profesorilor în raport cu contribuția pe care părinții o pot avea în activitatea școlii se circumscriu următoarelor dimensiuni:

○ **atitudine pasivă** din partea profesorilor, ei mergând pe linia considerării părinților fie **obstructivi** la eforturile școlii;

○ considerarea părinților ca o **resursă de asistență și sprijin**;

○ **parteneriatul**, existând actual tot mai multe opinii care se înscriu în considerarea părinților ca parteneri;

○ considerarea părinților ca **beneficiarii unor servicii**.

Practicile educaționale sunt influențate de aceste patru concepții referitoare la rolul și importanța părinților în procesul instructiv-educativ din școală. Există un **curriculum ascuns** în spatele întâlnirilor aparent formale dintre părinți și profesori. Aceste mesaje ascunse influențează deseori relația globală dintre școală și comunitate și în mod precis relația dintre profesor și copil.

Conflictele cu părinții și posibilități de rezolvare:

Datorită diferențelor de scopuri și obiective, percepții și atitudini, resurse, pregătire, valori, nevoilor diferite, de foarte multe ori există posibilitatea apariției unor conflicte între părinți și profesori. Aceste conflicte pot să fie determinate de:

- slaba colaborare,
- lipsa informațiilor necesare,
- intoleranța la stilul de viață al celuilalt, la opiniile lui sau chiar la prezența fizică,
- neacceptarea unor diferențe de pregătire, condiție social-economică, morală, religie, sex, naționalitate, etc.
- lipsa unor preocupări în sensul construirii relațiilor de colaborare - nu sunt planificate ca atare;
- numărul limitat al întâlnirilor dintre părinți și profesori,
- amintirile negative ale unora sau altora referitoare la relația școală-familie;

- neclaritate în rolurile fiecăruia și în responsabilitățile ce le revin specific etc.
- Putem enumera ca cele mai importante căi pentru rezolvarea conflictelor, următoarele:
  - cunoaștere** reciprocă;
  - comunicare** periodică și efectivă, cu aspecte formale și informale;
  - cooperarea în anumite activități;
  - acceptarea** reciprocă și înțelegere și toleranță față de diferențe;
  - evaluarea** permanentă și periodică a relațiilor comune;
  - sprijinul** acordat familiei, în raport cu creșterea și educarea copilului, ca o componentă a procesului didactic;
  - atmosfera** întâlnirilor și activităților cu părinții să fie destinsă, non-formală și pozitivă.
- Putem enumera în continuare o serie de măsuri practice în rezolvarea unor situații problematice în colaborarea dintre profesori și părinți. Acestea se referă la comportamente pozitive necesare de tipul:
  - Când un părinte are o discuție aprinsă cu dumneavoastră, nu va asumați nimic până nu știți despre ce este vorba.
  - Stați calm și nu trageți concluzii pripite.
  - Lăsați părinții să vorbească cât vor (dați această posibilitate) și nu îi întrerupeți.
  - Nu judecați
  - Reflectați la ceea ce vi se povestește.
  - Fiți pregătit cu materiale care să sprijine activitățile și deciziile
  - Fiți sigur ca ați fost înțeles când explicați.
  - Folosiți sprijinul altor colegi
  - Nu promiteți prea des și țineți-vă promisiunile.
  - Recunoașteți-vă limitele și greșelile
  - Negociați soluții comune
  - Gândiți-vă că poate sunteți și dumneavoastră părinți, (oricum ați fost copii).
  - Fiți pozitivi, vorbiți de ceea ce are bun copilul și apoi arătați problemele;
  - Arătați-le cât sunt de importanți pentru activitatea dumneavoastră;
  - Răspundeti la întrebări personale, și dovediti că și dumneavoastră știți ce înseamnă să fii părinte;
  - Nu uitați că relațiile bune necesită timp

Bibliografie:

- 1) Ecaterina Vrasmas, Introducere în educația cerințelor speciale, Editura CREDIS, Bucuresti, 2004, p.109-117
- 2) Vrasmas, Ecaterina Adina, *Introducere în educația cerințelor speciale*, Universitatea din Bucuresti, Editura Credis, Bucuresti, 2004
- 3) Paun, E și Verza E, coordonatori, *Educația integrată a copiilor cu handicap*, Bucuresti, 1998

Fundamentul în educație: cei șapte ani de acasă!

Prof.dr. Doina CAPȘA
Colegiul Grigore Antipa Bacău

Cei șapte ani de acasă reprezintă o reflexie a educației pe care părinții o imprimă copiilor în prima parte a copilăriei. Educația unui copil se manifestă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă, etc. Cei șapte ani de acasă sunt deseori caracterizați prin gradul de maniere manifestat decopil în interacțiunile cu ceilalți.

Astăzi părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele exterioare acesteia.

La începerea grădiniței părinții trebuie să cunoască programul copiilor, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Foarte importante pentru copilul preșcolar sunt și activitățile pe care le vor face în afara celor de la grădiniță, mai exact în familie, cu membrii familiei și în contexte diferite de viață. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile individuale și de vârstă ale copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să- i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, săse joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

În cei șapte ani copii pot învăța deprinderi de autoservire, ordine, igienă, curățenie și exprimarea propriilor nevoi, exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative, bune maniere și comportament, limbaj corect transmis -modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător, consecvență în realizarea unei sarcini, concentrare a atenției, perseverență în realizarea unei sarcini. alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-ungrup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii șapte ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem copiilor învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Bibliografie:

1. Dobrescu, I., Psihiatria copilului și a adolescentului, Editura Medicală, București, 2003.
2. Păun Emil, Iucu Romiță, Educația preșcolară în România, Editura Polirom, 2002.
3. Vrășmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002.
4. Ștefan A.C., Kallay Eva, Dezvoltarea competențelor emoționale și sociale la preșcolari, Editura ASCR, Cluj Napoca.2007.

Importanța celor șapte ani de acasă

**PROFESOR CARABAN ANETA,
Școala Gimnazială „General Nicolae Șova” Poduri**

Cei șapte ani de acasă reprezintă perioada cea mai importantă din viața copilului, este perioada în care acesta primește educația de la părinți, în care copilul își formează personalitatea și comportamentul. Cei șapte ani de acasă desemnează copilul educat, bine crescut, manierat și nu în ultimul rând empatic. Acesta petrecându-și timpul o perioadă destul de lungă în familie, alături de părinți, va ști să se poarte, să comunice, să salute, să mulțumească, să roage. Educația, bunele maniere, regulile morale, sunt principalele motoare care ajută la adaptarea lui în societate. Un copil bine crescut într-un mediu cald, liniștit, cu principii puternice, va deveni mai târziu un copil educat, descurcăreț, mai bine adaptabil în societate. Bineînțeles că educația primită în cei șapte ani depinde de câțiva **factori** importanți și anume: **relația afectivă cu părinții, mediul, valorile promovate** de familie- valori pe care aceasta le transmite copilului- deoarece copilul mic are tendința de a imita, de a împrumuta din comportamentul adulților. **Afecțiunea părinților** joacă un rol foarte important. Un copil iubit, căruia i se arată dragostea, afecțiunea, care se dezvoltă într-o familie unită, în care părinții se iubesc reciproc și se respectă, crește armonios. Acest lucru permite copilului să se dezvolte, să aibă încredere în forțele proprii. Copilul iubit de părinți se simte protejat puternic, sigur pe sine, dobândind astfel încredere, deschidere spre învățare și asumarea regulilor de comportament.

Acesta, la vârste fragede, împrumută comportamentul părinților, astfel un copil care crește, într-un mediu ostil, în care părinții nu comunică, sau comunică prost, ineficient, nu se respectă, nu se iubesc, împrumută mai târziu aceleași comportament, părându-i normal acest lucru, acest fel de comportament. De aceea trebuie, suntem obligați, să acordăm o atenție deosebită comportamentului nostru, mediului social și familial în care copilul nostru se dezvoltă și se formează. În opinia mea, **bunicii** ocupă de asemenea un loc aparte în viața copilului, în dezvoltarea și formarea acestuia. Copilul crescut de bunici sau în preajma acestora este un copil cu siguranță mult mai fericit. Bunicii, făcuți parcă anume pentru această misiune- de a crește, educa copilul- , știu să clădească etapele de dezvoltare în mod armonios. Poate și datorită timpului liber mai mult, aceștia oferă o atenție deosebită creșterii noului om, oferindu-i atenție și dragoste din belșug. De aceea acest copil va fi cu siguranță un copil care va ști ce înseamnă bunătate, candoare, liniște, emoție, zâmbet și Dumnezeu. Cei șapte ani de acasă te învață de asemenea respectul. Respectul față de familie, față de prieteni. Dacă respecti pe cei din jur, vei fi și tu respectat, având astfel posibilitatea de a te integra mult mai ușor în societate. Cei șapte ani de acasă sunt piatra de temelie, fundația unei vieți frumoase. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relațională care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile. Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului.

Triada mamă – copil – tată oferă copilului posibilități de a se defini pe sine, prin jocul comparațiilor, al imitațiilor, al rivalităților, de a-și însuși modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult. Părinții sunt primii educatori deoarece: - ei sunt primii cu care copilul interacționează constant încă din prima zi a vieții; - familia este modelul pe care copilul îl imită; modul de viață al familiei este principalul reper în viața al copilului, el este internalizat puternic în anii copilăriei; - comunicarea intrafamilială influențează decisiv dezvoltarea copilului, formarea personalității lui. A-l învăța pe copil bunele maniere este un proces zilnic, care va dura în timp și în multe ocazii unde îl poți îndruma în direcția corectă. Nu putem să ne imaginăm că odată trecută prima zi de școală grijile părinților

s-au terminat. Cu siguranță, vor avea multe de făcut. Va trebui să ofere și să ceară sprijin învățătorilor și trebuie să-și păstreze optimismul și încrederea că puiul lor va reuși. Procesul de educație nu se oprește la o anumită vârstă. Nu e niciodată prea târziu ca să învețe ceva!

BIBLIOGRAFIE

- „Cum să ne creștem copiii?” , Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012
„Educația în familie. Repere și practici actuale”, Ionescu, M., Negreanu, E. Editura
Cartea Universitară, București, 2006

„7 ani de acasă ..... o comoară sau o povară?”

Prof. înv. primar Caraconcea Cristina Elena
Școala Gimnazială „Mircea cel Bătrân”
Giurgiu

Cei șapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor. Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața de fapt și cum trebuie să treci prin ea.

În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute.

În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre.

”Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul trăiește faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute conștient decât de copii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconștientul care le emite apoi conștientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconștient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul (și numai un miracol îl poate schimba – cum spunea Eric Berne).

Părinții își educă copiii (pe lângă exemplul personal) prin următoarele categorii de propoziții /fraze: principii, ordine, atribuiri, porunci (injoncțiuni), contraporunci (contrainjoncțiuni), programe și misiuni.

Unele din aceste tipuri de fraze pot conține mesaje ambivalente (frazele exprimate la momente diferite în contexte diferite și cu înțeles opus) sau disjuncte (două enunțuri în aceeași frază care se exclud reciproc).

Se consideră ca la nivel non verbal, mesajele parentale sunt date până la vârsta de 3 ani. Din motive didactice și terapeutice, aceste mesaje au fost ordonate pe categorii și redate textual deși majoritatea sunt percepute ca senzații. Terapeuții sunt intens preocupați de mesajele distructive, care pot induce copilului patologia psihică de mai târziu.”

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim ca nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire
- ordine
- igienă
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
- bune maniere și comportament
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire)

– modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)

- consecvența în realizarea unei sarcini
- concentrare a atenției
- perseverența în realizarea unei sarcini
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competiție
- altruismul
- cooperarea
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încalcă normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

„Educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca”.

CEI SAPTE ANI DE ACASA

Prof. înv. primar Caragață Gherghina, Liceul cu Program Sportiv , Brăila

Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor in prima parte a copilariei. Specialistii sustin ca regulile de comportament si educatie oferite in primii 7 ani de viata ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult.

Familia este importanta in educarea copiilor, deoarece, îi determina pe copii sa deprinda mult mai repede si mai facil obiceiuri comportamentale, stiluri de viata, cunostinte despre societate si natura.

Normele de conduita se invata in familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie

Educatia unui copil nu consta numai in a-l invata sa scrie, citeasca si a deveni un bun exemplu la scoala. Educatia se reflecta in toate domeniile de dezvoltare: sociala, psihologica, intelectual-cognitiva etc. Cei 7 ani de acasa sunt adesea caracterizati prin cat de manierat este copilul in interactiunile cu ceilalti.

La varsta prescolara, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoana foarte apropiata. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu seman cu mama, am ochii ca ea si sunt frumoasa, asa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amandoi ca mancam tot ce ne da mami.” Astfel va exista o incercare de concordanta intre imaginea impusa de ceilalti si cea a cunoasterii de sine. Nu este de-ajuns doar sa ne controlam limbajul si comportamentul in fata copilului, ci si exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamagire, tristete, etc), precum si a dorintelor si nevoilor. Bineinteles ca asta nu inseamna ca permanent von fi stresati de cum vorbim, ne purtam ori reactionam la cei din jur, pentru ca ne va fi foarte greu si chiar ne vom simti obositi la un moment dat. Insa va trebui sa ne impunem anumite restrictii, conduite si chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel incat copilul sa poata trage invataminte atat din situatiile si intamplarile frumoase din viata voastra, cat si din cele negative. Este nevoie de insusirea responsabilitatii de a fi parinti, de a fi permanent constienti ca cel mic ne supravegheaza, ne analizeaza, interiorizeaza ceea ce facem noi, iar mai tarziu va exterioriza toate acestea in diverse situatii si va fi judecat, acceptat ori nu in societate.

Ce pot invata copiii in cei sapte ani?

- deprinderi de autoservire
  - ordine
  - igiena
  - curatenie si exprimarea propriilor nevoi
  - exteriorizarea trairilor, sentimentelor si emotiilor atat pozitive, cat si negative
  - bune maniere si comportament
  - limbaj corect transmis (fara greseli de pronuntie, topica ori dezacord dintre partile de vorbire)
  - modul de a relationa cu ceilalti si de a raspunde la diverse provocari ale mediului inconjurator (este certat de cineva, i se ia jucaria de catre alt copil, nu primeste cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)
  - consecventa in realizarea unei sarcini
  - concentrare a atentiei
  - perseverenta in realizarea uneri sarcini
  - alegerea motivelor si motivatiilor atunci cand vrea sa faca ceva.
- Unele din insusirile dobandite in aceasta perioada devin stabile pentru tot restul vietii:
- spiritul de competitive
  - altruismul
  - cooperarea
  - atitudinea pozitiva fata de diverse sarcini,

Alte însușiri influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

În **cei 7 ani de acasă**, copilul învață:

1. **Sa-si poata evalua obiectiv pozitia in raport cu o situatie.** (Trebuie să știe ce-i place, ce-i trebuie, ce poate fi un pericol, ce nu vrea să facă, etc.)

2. **Sa stie sa isi sustina parerile si sa-si apere interesele fara a deranja pe cei din jur.** (Să folosească un limbaj politicos, să nu se mișoare, să nu fie obraznică, dar să exprime ceea ce simte, nu să evite să-și spună părerea)

3. **Sa fie atent si implicat in ceea ce se intampla in jur, ca sa poata evita situatiile cu potential periculos si, ca revers al medaliei, sa poata oferi un ajutor la timp cuiva.** (Începând de la salutul persoanelor cunoscute, continuând cu atenția acordată traficului, pietonilor, adică să nu meargă pe stradă cu castile în urechi, trimițând SMS-uri, izbindu-se de alți pietoni și ignorând culoarea roșie a semaforului, de exemplu... iar ca ajutor, nu știu, să adune fructele cuiva care și-a rupt sacosa, să urce în pom după o pisică speriată, chestii de-astea...)

4. **Sa stie sa piarda** (și automat, să-și focalizeze frustrarea spre ceva constructiv) **dar și sa castige cu eleganță** (fără a-l umili pe cel care a pierdut).

Această expresie „Cei șapte ani de acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente, atitudini, acumulate în primii ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare, de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj.

Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne imaginăm un copil bine crescut care știe să salute, să spună „mulțumesc”, „te rog”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Mai putem adăuga că educația, bunele maniere, regulile morale susțin adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca în relațiile cu cei din jur, decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Dar educația primită în cei șapte ani de viață depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinte, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Bibliografie:

Mitrofan N., Mitrofan I. - “Familia de la A... la Z”, Editura Stiintifica, Bucuresti, 1991;

Nicola I. - “Tratat de pedagogie scolara”, Editura Aramis, Bucuresti, 2001.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ PENTRU COPII

Prof. înv. preșc. CARAGEA ANCA, Grădinița cu P.P. nr. 30, Galați

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la ă. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Bunele maniere trebuie să facă parte din programul de educație al oricărui copil. Bunele maniere îl ajută pe copil să-și dezvolte simțul respectului de sine și încrederea în propria persoană. Felul în care folosește cuvintele are efect asupra oricărui gen de relație pe care o are. Pregătit încă de mic în acest sens, el va deveni o persoană adultă manierată, iar gesturile de politețe și respect vor constitui un reflex, vor veni ca ceva firesc în comportamentul cotidian.

Manierele sau eticheta reprezintă cartea de vizită a fiecărui individ în societate. Îi percepem pe cei din jurul nostru prin prisma gesturilor lor în diferite situații: la masă, pe stradă, în sălile de spectacol, acasă, etc. Fiecărei circumstanțe îi corespunde un set de “reguli”.

Plecând de la înțelepciunea populară care surprinde printr-o multitudine de proverbe și ziceri populare realitatea socializării, descoperim modul în care ea se realizează și efectele practicilor de socializare. Astfel, întâlnim expresii și proverbe de genul:

“Spune cu cine te împrietenești ca să-ți spun cine ești!”

“Așa mamă, așa fiică!”

“Cum e turcul, așa și pistolul!”

“A avea cei șapte ani de acasă”

Există în vorbirea curentă a românului o expresie care reliefează esența a ceea ce specialiștii numesc “socializare” și anume: “a fi crescut într-un anumit fel...”, adică a fi modelat, educat, crescut într-un mediu valoric anume înconjurat de respectarea anumitor norme considerate benefice în societatea în care trăiește individul.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Profesor învățământ preșcolar: CĂRĂTUȘ IOANA DIANA
Grădinița cu P.N nr.20, SIBIU

„Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume”. („Child's Appeal”, Mamie Gene Cole)

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Rezumând pe scurt cele scrise aici, cei 7 ani de acasă înseamnă mult mai mult și face referire la copilăria noastră, trăirile noastre, experiențele noastre, amintirile noastre, învățăturile noastre și cu ce anume a rămas fiecare din toți acești ani. Căutați în voi!

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Cei 7 ani de acasă Învăță-mă să fiu OM

Prof.Cârdei Loredana
Liceul Tehnologic Dimitrie Leonida Piatra-Neamț

Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul urmează exemplele părinților -care-i vor servi de model-și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute conștient, ele sunt percepute mai totdeauna de inconștientul care le emite apoi conștientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconștient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor modela destinul mai târziu.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o dau copiilor în prima parte a copilăriei. Regulile de comportament și educație oferite copilului în primii 7 ani de viață sunt definitorii pentru formarea lui ca adult- ca OM

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

În primele etape ale vieții, responsabilitatea educării copilului îi revine familiei iar pentru copil, familia reprezintă primul său univers afectiv și social, trăsăturile și coordonatele personalității se cristalizează în raport cu modelul și natura situațională trăită în mod direct, nemijlocit, de copil, în mediul familial, iar atitudinile părinților au consecințe durabile asupra personalității în formare a acestuia. Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic, ș.a.. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectelor casnice), familia este cea care ar trebuie să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățătură. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să se efectueze tema copilului. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Educația primită în cei 7 de acasă depinde de relația afectivă dintre copil și părinți. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia.

Copilul înțelege lumea în mod diferit când este mic. De exemplu, copilul de 2 ani nu realizează ce e bine și ce e rău, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar cu toate acestea nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe să îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este

necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jurul său.. Explicațiile de genul - taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești, sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

FORMAREA PERSONALITĂȚII ȘI A CARACTERULUI COPILULUI ÎN CEI “7 ANI DE ACASĂ”

Prof. Cârja Mihaela
Școala Gimnazială Nr. 156, București

Copilul, imediat după naștere, începe să crească și să progreseze. Modificările corporale cantitative realizate de creștere nu pot fi considerate ca un progres real decât în cazul în care această creștere se asociază cu transformarea treptată a calităților psihice ale copilului prin îmbunătățirea lor. Între creșterea corporală și dezvoltarea psihică trebuie să existe o armonie perfectă. Perturbările în evoluție conduc la situații deficitare dintre cele mai variate, unele din ele lăsând amprente pe toată viața.

Nu se poate vorbi de un copil în perioada preșcolară că nu are bune maniere. Se spune de unii oameni că sunt lipsiți de “cei șapte ani de acasă”. În cazurile acestea este vorba de o lipsă a modificărilor calitative psihice care trebuiau să urmeze armonios modificările cantitative ale creșterii. Dar forma și fondul calitativ nu se stabilesc definitiv și irevocabil doar în primii șapte ani de viață. În tot timpul copilăriei și adolescenței educația poate modifica trăsăturile negative ale copilului.

Prin lipsa celor șapte ani de acasă, oamenii etichetează pe aceia care se prezintă într-o formă nemodelată, aprecierile făcându-se asupra formei și asupra fondului omenesc. În această categorie sunt introduși cei neglijenți în îmbrăcăminte, cei lipsiți de atitudini politicoase, cei ce nu știu să se comporte adecvat la masă, adică cei stângaci sau dezordonati în obiceiuri. În cazurile acestea aprecierea este oarecum greșită și pur formală. În realitate trebuie considerați ca “lipsiți de cei șapte ani de acasă” cei care în copilărie nu au progresat din punct de vedere psihic sau al comportării normale în viață, fără a constitui totuși cazuri patologice. Educația trebuie să urmărească, pe lângă obiective, să facă din fiecare copil un adolescent politic.

Manierele bune sunt obținute de copii în contactul zilnic cu membrii familiei. Ei imită ceea ce văd și aud. Nu se poate cere copiilor altă comportare decât cea observată la părinții lor. Străduința de a face din copii niște animale bine dresate nu este prea fericită. Utilizarea formelor de politețe este strâns legată de obiceiurile părinților.

Un om certat cu bunele maniere suportă consecințele neîndemânării sale în mișcări și cele ale aspectului dezagreabil cu care se prezintă între oameni. Bunele maniere trebuie să fie compuse din atitudini care se iau în mod automat și nu prin rațiune. Ele trebuie să aibă ca bază politețea, delicatețea, tactul, bunătatea. Bunele maniere transformate în legături sociale trebuie să fie adaptate la viața colectivă. Desigur că se vor întreba mulți: “Cum trebuie să se comporte părinții ca un copil să capete cei șapte ani de acasă?”. În mod normal, psihicul unui copil este influențat de condițiile lui de viață și de educația primită în casa părintească. Acest psihic este dependent de dezvoltarea sistemului nervos central. Educația trebuie să ducă la obținerea treptată a dezvoltării inhibiției corticale, adică la reținerea unor manifestări negative.

După vârsta de 3 ani, copiii încep să aibă o activitate nervoasă mai activă și pot fi influențați de procesul educației și al instruirii primite de la părinți în casă. Nu orice cunoștință sau sfat primit devine pentru copil convingătoare și îndeamnă la o comportare pozitivă. Personalitatea lui începe să se manifeste de la vârsta denumită preșcolară. Exemplele bune din viața familială vor influența în mare măsură comportarea lui psihică. Educația copilului trebuie să fie astfel orientată, încât el, însușindu-și modurile de acțiune ale părinților, să se călăuzească după ele în practică.

O componentă a personalității unde părinții pot interveni și este de dorit să o facă este caracterul. Caracterul reprezintă atitudinea omului față de realitățile întâlnite în viață, privind însușirea permanentă și persistentă a unui fel de a fi, caracterizat prin purtare cinstită, corectitudine psihică și voință fermă. Acest fel de manifestare trebuie să fie însușit de copil încă din perioada preșcolară, când trebuie să se înceapă pregătirea lui pentru a avea o comportare civilizată.

Nu trebuie să se confunde caracterul cu temperamentul, deși între ele există legături și ele se pot influența reciproc. Nici caracterul și nici temperamentul unui copil nu se naște vicios, sau demn, curajos, vanitos, ipocrit, dar poate deveni așa pe parcursul vieții. Mediul dă formare definitivă a omului, după cum și el influențează mediul. Educația influențează în mod covârșitor formarea caracterului unui copil. Personalitatea copilului dă coloritul caracterului. Caracterul este multilateral. Pentru a aprecia la justa

valoare caracterul unui copil, trebuie să-l apreciem după atitudinea lui față de munca școlară, față de membrii familiei, față de persoana lui...

Munca școlară trebuie organizată de părinți pentru dezvoltarea voinței copilului. În educarea școlarului, părintele ar face greșeli, cu repercusiuni asupra caracterului, dacă ar sfătui pe copil să ocolească datoria pe care orice elev de a face diferite munci și să se sustragă de la obligațiile față de colectivul din care face parte. Educația sănătoasă poate corecta greșelile în formarea caracterului. Pentru formarea caracterului, părinții trebuie să utilizeze o anumită "gimnastică" a comportării. Ei trebuie să combată lenea, egoismul, comoditatea, lașitatea, îngâmfarea. De altfel, munca de formare a caracterului unui copil nu trebuie să se conducă după reguli șablon. Nu toți copiii de aceeași vârstă se aseamănă din punct de vedere psihic. Nu puțini sunt aceia care au avut ocazia să cunoască gemeni care, deși crescuți în aceleași condiții, au caractere diferite. Deducem că fiecare a venit pe lume cu alte însușiri și că fiecare a răspuns în felul său influențelor lumii externe. Totuși, caracterul se schimbă sub influența educației, pe când temperamentul rămâne toată viața același.

Un colectiv familial bine încheat are în formarea caracterului o mare influență. Copilul nu este influențat atât de sfaturile, cât de exemplele pe care le constată în familia sa. El este mai influențat de ceea ce vede, decât de ceea ce i se spune. O morală plicticoasă mai mult dăunează decât folosește. Pentru a stimula la un copil o justă îndrumare în formarea caracterului, el trebuie ajutat să fie conștient de insuficiențele lui de caracter și asigurat că orice defect poate fi lichidat, dacă vrea. Copilul trebuie să asculte de educatorii săi, iar aceștia trebuie să-l laude, desigur când este cazul, pentru a-i ridica moralul.

Copilul de caracter trebuie să fie simțitor, să vrea și să gândească. Trebuie să fie prietenos cu colegii, trebuie să se conformeze formelor de viață corecte, adevărate, în măsura în care le cunoaște și le aprobă. Rolul părinților este să aprecieze justa valoare a caracterului copilului, să știe să se dăruiască lui prin iubire. Numai astfel se vor obține considerația, iubirea și supunerea la îndemnul constructive pe care le dau copilului.

MEREU CU EI, MEREU PENTRU EI

Prof Inv. Prescolar CARPOV TEODORA
Școala Gimnazială “Grigore Antipa”-Tulcea

Intrarea copilului în grădiniță constituie un moment crucial în viața sa, date fiind “statutul” și “rolul” de mic școlar, natura relațiilor cu adulții și cu colegii de grupă, noutatea condițiilor de activitate și mai ales specificul învățării, act complex care angajează dintr-o nouă perspectivă întreaga sferă a vieții sale psihice, diferitele structuri anatomo - fiziologice, toate cunoștințele pe care le va dobândi în anii de grădiniță.

Parteneriatul grădiniță – familie reprezintă acțiunile ce se desfășoară de comun acord și sunt cuprinse în planul de acțiune.

Continuarea de către familie a activităților desfășurate în grădiniță, nu fac decât să ducă la o mai bună formare a copilului, să se pună bazele omului modern de mai târziu. Această

implicare dintre familie și grădiniță cât mai activă ajută în procesul de formare a unor deprinderi și bune practici de relaționare și comunicare între preșcolari, părinți și educatoare, dezvoltarea unor atitudini pozitive față de problemele educative ale preșcolarilor, dar și eliminarea discriminărilor de orice natură.

Prin derularea unui parteneriat familie -grădiniță se vor identifica responsabilitățile membrilor parteneriatului și rolul acestora în dezvoltarea prescolarului.

Dacă familia va fi implicată de la început în programul educative, ea va percepe corect importanța colaborării cu grădinița și beneficiile acestei colaborări, iar implicarea sa în activitatea grădiniței va fi conștientă, interesantă și reciproc avantajoasă.

Beneficiar în parteneriatul grădiniță-familie este copilul care treptat prin modul de comportare va scoate în evidență rezultatele acestui parteneriat și își va descoperi părinții ca parte importantă a educației sale.

Familia educă prioritar copilul, grădinița continuă pe coordonate noi tot ce s-a făcut și s-a realizat în familie.

Cei șapte ani de acasă!

Prof. înv. primar, Catrinescu Liliana
Scoala Gimnazială Ion Creangă, Iași

De-a lungul timpului s-a constatat că un nivel crescut de educație îmbunătățește starea de sănătate a familiei și a copiilor. De educația adulților depinde modelarea și formarea pentru viață a copilului, deoarece copilul copie modele de comportament, de vocabular, de relații interumane, de atitudini. Nivelul individual de educație al unei persoane este cel mai important predictor al stării de sănătate și, de asemenea, nivelul de educație al părinților, îndeosebi al mamei, este un factor măsurabil în sănătatea copilului.

Există cel puțin trei corelații posibile ce justifică legătura dintre sănătate și educație. Sănătatea precară conduce la un nivel scăzut de educație. De exemplu un copil născut prematur sau cu un scor mic la naștere poate avea rezultate mai puțin vizibile, chiar slabe decât cei născuți la termen. Dar și aceștia născuți normal pot avea neșansa unui parcurs educațional incomplet și în timp pot deveni chiar cu probleme de sănătate. O altă caracteristică este aceea ca un nivel crescut de educație, pornind chiar din cei șapte ani de acasă, îmbunătățește starea de sănătate. Sunt copii care cu un nivel crescut de educație sunt mai preocupați de starea lor de sănătate. Părinții bogați vor investi mai mult în educația și sănătatea propriilor copii decât părinții cu un nivel scăzut al veniturilor. În al treilea rând sunt și alți factori care fac corelația dintre educație și sănătate: de exemplu, anumite trăsături genetice sau diferențe individuale, istoricul familiei, contextul socio-economic al comunității.

Există mai multe tipuri de sănătate: somatică, fiziologică, mintală, intelectuală, afectivă, comportamentală, psihică, de personalitate. Aproape că nu se pot trage granițe între acestea chiar de la nașterea copilului. În cei șapte ani de acasă se dezvoltă mai mult sănătatea somatică, fiziologică, mintală, comportamentală psihică și prioritar cea afectivă. Sănătatea fiziologică vizează buna funcționare a organismului în întregime; sănătatea mintală face trimitere la dezvoltarea neurologică a sistemului nervos; sănătatea afectivă se referă la dezvoltarea sistemului afectiv al personalității, emoții, sentimente, pasiuni și alte trăsături; sănătatea comportamentală vizează în primul rând comportamentul normal; sănătatea intelectuală se referă la nivelul de dezvoltare normal a intelectului.

Autocontrolul la care trebuie să ajungă treptat copilul îl va ajuta să-și dezvolte spiritul de observație și simțul de răspundere personală. La vârsta preșcolară se stabilesc în sala de grupă 3-5 elevi care răspund de controlul sanitar al copiilor. Aceste deprinderi de curățenie și comportare se dezvoltă la cei mici foarte ușor prin joc. Jocul poate fi liber, cu lideri alesi la întâmplare sau jocul organizat, cel didactic. Prin jocul didactic se dezvoltă capacități de a aprecia în situații imaginare sau situații concrete unele comportamente și atitudini în raport cu norme prestabilite și cunoscute. La vârsta preșcolară se consolidează și capacitatea de a intra în relație cu cei din jur respectând normele de comportare civilizată.

În cei șapte ani de acasă copilul este învățat regulile de bază ale comportamentului astfel să folosească ustensilele de igienă gen perie de dinți, șervețelul, pieptene pentru păr, unghiera, igiena îmbrăcămintei și încălțăminte. Pentru a crește și a se dezvolta armonios este necesară și o alimentație sănătoasă. Copilul încă de mic trebuie să aibă o alimentație variată. Copiii sunt îndrumați către consumul cu cereale, lapte, legume și fructe, carne, ouă și dulciuri în cantități rezonabile. Copilul nu trăiește singur în familie și societate. Viața acestuia îi afectează și pe ceilalți din jur, membrii familiei tale. Dacă lași lucrurile în dezordine, arunci hârtii pe jos, nu respecti regulile comune ale casei, atunci părinții trebuie să intervină cu explicații, exemple și la nevoie ajutor psihologic de specialitate.

O educație modernă, adaptată realității sociale, nu poate face abstracție de noile caracteristici ale vieții socio-culturale. Mediul în care crește și se dezvoltă copilul este, într-o mare măsură, determinat de influențele pe care le exercită mass-media. Ponderea crescândă a mijloacelor de comunicare în masă în viața culturală actuală, frecvența cu care intervin în ritmul vieții cotidiene, participarea lor efectivă la procesul general de formare a personalității individului au cauzat importante mutații în structura mediului educațional, începând de la cel nivel preșcolar și continuând în treptele de învățământ. Curiozitatea și dorința de cunoaștere a copilului nu mai sunt satisfăcute doar de familie în cerc restrâns, de școală sau de experiențele cotidiene extrafamiliale sau extrașcolare. Mass-media este o fereastră deschisă către lume. Comunicarea în masă a devenit benefică, fiind și un mod de educare și a părinților. Aceștia trebuie să devină buni psihologi pentru copiii lor, să sorteze ceea ce trebuie să cunoască copilul la o anumită vârstă,

să colaboreze strâns cu școala și cu alți factori educaționali care i-ar putea ajuta la nevoie. Mass-media educă transmițând informații, impunând valori, atitudini, modele comportamentale și, în acest fel, contribuind la constituirea codului socio-cultural al individului.

Bibliografie: 1. Manualul sanitariei pricepuți-Educație pentru sănătate-autor SNCRR, 2013, București.

Cei șapte ani de acasă!

Prof. învă. primar –Căzăceanu Anca Violeta
Școala Gimnazială Comișani- Dâmbovița

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă. "Dar educația primită în cei șapte de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Dragostea părinților

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Deci, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Vârstele

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon.

Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

MODELE. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ȘI PEDEAPSA. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Deci, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Rolul educației din primii șapte ani de viață

Autor: prof. Cazacu Monica
Colegiul Tehnic "Dierna" Orșova, Mehedinți

"Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist" (Mihail Levine)

Expresia "cei șapte ani de acasă" este una dintre cele mai cunoscute în rândul nostru și este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale.

În dezvoltarea personalității copilului există mulți factori, iar o parte dintre aceștia țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur, factori precum: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Când spunem că un copil are "cei șapte ani de-acasă" ne referim la un copil educat, care se comportă cu încredere, știe să vorbească frumos, să salute și să mulțumească. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas. Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină. Copiii sunt imaginea vie a educației primite acasă.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încerce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă? Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii. În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului. Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect. *"Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist" (Mihail Levine)*. Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei șapte ani de-acasă“. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își

vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Dezvoltarea afectivă și socială a antepreșcolarului

Prof. Cerbu Alina
Liceul Tehnologic "Mihai Novac" Oravița

Antepreșcolarul este copilul mic, cu vârsta cuprinsă între 1și 3 ani. Conform lui P. Osterrieth, antepreșcolarul este "...acela care pleacă și vine după placul impulsurilor sale, care circulă, care are posibilitatea de a se apropia când îl cheamă sau, dimpotrivă, de a se îndepărta, acela nu mai este sugar" (1976, p.57).

Profilul psihologic al copilului mic este dominat de apariția reprezentărilor și a activităților mentale, însușirea limbajului, apariția conștiinței de sine (Tinca Crețu, 2009, p.105).

Dezvoltarea sănătoasă este asigurată de un regim alimentar bogat în proteine ușoare, produse lactate, fructe și legume proaspete și de un stil de viață adecvat ce presupune un somn de noapte de 10-12 ore și aproximativ două ore de somn după-amiază. De asemenea, sunt foarte importante plimbările, explorarea spațiului, joaca.

Cel mai important factor care influențează dezvoltarea copilului este cadrul familial, care trebuie să-i ofere securitate afectivă, stimulări variate și continue.

Creșterea și dezvoltarea antepreșcolarului presupune:

- creștere în înălțime până la 94-95 cm;
- creștere în greutate până la 14 kg;
- dezvoltarea dentiției provizorii, astfel că la 2 ani are 20 de dinți;
- obișnuința folosirii oliței ziua, iar la 3 ani devine curat și noapte;
- creșterea în greutate a creierului până la 1.100 g la 3 ani;
- dezvoltarea limbajului, la 3 ani deține 1000-1100 cuvinte;;
- dezvoltarea atenției, la 3 ani ajunge la 15 minute;
- dezvoltarea motricității;
- dezvoltarea conștiinței asupra lumii și a conștiinței de sine;

Printre neajunsurile vârstei pot fi amintite, conform T. Crețu: "...copilul obosește repede, manifestă instabilitate și nervozitate dacă rămâne mai mult timp într-un spațiu închis sau când plimbarea se prelungește. El are puțină rezistență la îmbolnăviri." (2009, p. 107).

În ceea ce privește viața afectivă a antepreșcolarului, ea tinde să condiționeze desfășurarea celorlalte laturi ale psihicului infantil. Mișcările, căutările, percepțiile, comunicările sunt influențate de dorințele, satisfacțiile și bucuriile copilului.

O caracteristică a afectivității este pozitivarea ei pe întinderi mai lungi de timp, adică trăirile afective pozitive durează mai mult. Părinții pot influența pozitiv această trăsătură dacă nu se grăbesc să-i ofere imediat copilului jucăria sau obiectul dorit, ci îl lasă pe el să-l obțină fără să se simtă frustrat sau să plângă. Copiii au dese schimbări de dispoziție, de la râs la plâns și invers. Pot plânge cu disperare pentru o jucărie luată de alt copil, pentru ca mai apoi să râdă sau să se joace împreună.

Relațiile afective la această vârstă au o relativă superficialitate, mai exact, copilul se sperie repede și poate manifesta reacții de vomă sau pierderea controlului sfincterian. Rolul părinților într-o asemenea situație este important deoarece copilul trebuie înțeles, nu trebuie certat, agresat fizic sau jignit.

Trăirile afective la această vârstă încep să fie influențate de amintiri sau de un început de anticipare, de stăpânire a emoțiilor. Aceasta se poate produce prin descărcarea tensiunii în joc sau prin gesturi cum ar fi să bată anumite obiecte (păpușa, mașinuța, altă jucărie). Emoțiile sunt exprimate și prin imitarea adulților.

Cea mai importantă relație a antepreșcolarului este cea cu mama, care îi oferă bucurii, satisfacții, siguranță. Se ascunde după mamă dacă simte un pericol, cere să fie ridicat în brațe când este obosit sau speriat. De la înălțime, lumea este mai puțin amenințătoare, mai interesantă. Dragostea pentru mama sa este puternică și exclusivistă. Devine gelos dacă se apropie cineva de mamă, se teme că nu mai este la fel de iubit dacă face o greșală, poate deveni anxios. Mama este sursa bucuriilor, dar și a interdicțiilor și certurilor.

Tot la această vârstă se consolidează atașamentul față de tată și empatizează cu personajele din basme sau din teatrul pentru copii.

Antepreșcolarul are nevoie constantă de dragostea celor din jur, pe care o caută, o cere prin gesturi și comportamente specifice: întinde capul să fie mângâiat, își lipește obrazul de al unui adult ca să fie sărutat, se lipește de adult ca să fie luat în brațe etc.

Relația cu familia este esențială la această vârstă deoarece contribuie la dezvoltarea afectivă și socială corespunzătoare necesare pentru viitoarele etape ale vieții.

Bibliografie:

1. Crețu, Tinca, *Psihologia vârstelor*, Editura Polirom, Iași, 2009;
2. Osterrieth, P., *Introducere în psihologia copilului*, E.D.P., București, 1976;

Rolul familiei în educația copilului

CERBU GABRIELA

Nu nașterea ca atare te face tată, nu purtarea în pântece te face mamă, ci buna creștere pe care o dai copiilor. (Sfântul Ioan Gură de Aur)

Familia are un rol esențial în educația copilului. Familia este nucleul în care copilul se formează ca om. Ea are un rol decisiv în ceea ce privește viitorul social și spiritual al copilului pentru că știm că „există evenimente care-și pun pecetea asupra mentalității individului”¹, respectiv a copilului.

Felul în care părinții se raportează la copii, afectează în mod dramatic modul în care copilul se va raporta la societate. Părinții severi vor forma un tânăr fără personalitate, voință, inițiativă (doar în cazul unui sistem nervos foarte puternic asistăm la formarea unui spirit anarhic în familie și societate); părinții care-l vor răsfăța vor avea un tânăr care nu învață, nu muncește, dar pretinde mereu (unii ajung delicvenți); părinții care denotă inconsecvență educativă, care oscilează între răsfăț și severitate, vor forma un tânăr dezorientat, încăpățânat, capricios și dificil în raporturile sociale.

„Educația copiilor presupune întâi de toate desăvârșirea propriei noastre educații, a sentimentelor noastre”². Părinții trebuie să se străduiască să dea dovadă de o moralitate ireproșabilă, de integritate și educație aleasă, fiind formatorii unei generații, ca astfel copiii să-i poată urma avându-i ca model. „În educația copiilor, mai întâi de toate trebuie să ne educăm noi înșine. Evident, căldura din familie educă mult mai bine decât orice cuvinte, și, dimpotrivă, cuvintele anoste ale părinților obțin exact efectul contrar.”³

Apoi, educația începe din momentul conceperii copilului. Încă din pântece mama va avea toată grija să-i transmită copilului sentimente de liniște și afecțiune, dar și o alimentație sănătoasă, acestea având un rol important în formarea lui, fiind climatul în care se dezvoltă. „Impresiile primite de prunc în timpul sarcinii în pântecul mamei sale determină în mare măsură starea lui fizică, afectivă și chiar spirituală”⁴. Comportamentul plin de afecțiune al mamei este foarte important pentru formarea sentimentului comunității sociale. El favorizează comunicarea, colaborarea și actele altruiste. Baza acestui sentiment o constituie relațiile cu mama, afecțiunea reciprocă dintre mamă și copil.

Comportamentele copiilor se învață prin observarea unor modele în familie sau societate: „într-o grădiniță o parte din preșcolari au asistat la un spectacol dat de un actor care tot timpul se comportă violent, agresând o păpușă mare din plastic. Observându-se copiii în zilele următoare s-a constatat că aceștia se comportau mult mai agresiv cu jucăriile și păpușile lor, în comparație cu ceilalți care nu asistaseră la spectacolul respectiv. După opt luni, 40% din lotul experimental imitau acte agresive din categoria celor văzute în spectacol. Rezultă rolul important jucat de exemplul celor din jur.”⁵ Toate acesta îl pot marca profund, însă copilul va suferi mult mai puțin dacă simte în el siguranță și dacă are încredere în părinți.

Direcția spre care va merge copilul se trasează încă din familie, locul unde se va forma idealul său. Acesta se formează din copilărie până la adolescență. Astfel, când relațiile dintre părinți au fost armonioase, idealul adolescentului include un model care le seamănă.

Un copil care nu a primit o educație corectă din toate punctele de vedere va avea de suferit la maturitate, sau poate toată viața în cazul în care nu are un caracter puternic nativ, prin care să se autoeduce. Lacunele relaționale, complexe, fluctuațiile sentimentale și toate problemele interioare ale omului sunt în mare parte o consecință a unei educații familiale defectuoase. Greu va înțelege

¹ Psihologie generală, Andrei Cosmovici, Ed. Polirom, Iași, 1996, p. 36

² Părinți și copii. O abordare teologică, duhovnicească și psihologică, Arhim. Simeon Kraiopoulos, Ed. Bizantină, 2005, p. 62

³ Protoiereul Vladislav Sveșnikov în *Cum să educăm ortodox copilul. 300 de sfaturi înțelepte pentru părinți de la sfinți și mari duhovnici*, Ed. Sophia, Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2011, p. 74.

⁴ *Sfaturi pentru o educație ortodoxă a copiilor de azi*, Maica Magdalena, Ed. Deisis, 2006, p. 20.

⁵ Psihologie generală, Andrei Cosmovici, Ed. Polirom, Iași, 1996, p. 208.

extrovertirea unei persoane în familia sa sau între prieteni, ori altruismul cu care se manifestă în societate și altele asemenea, cineva crescut de niște părinți care nu au avut timp să vorbească cu el, să-i asculte problemele, să-l încurajeze la nevoie, să-i ofere afecțiune. Se va adapta greu.

Responsabilitatea unui părinte în ceea ce privește educația copilului său este una uriașă. În mare parte cazurile de neadaptare socială, depresie, dependență, delicvență, perversiune, sinucideri, din rândul tinerilor (și nu numai), au ca substrat lipsa educației familiale corecte, sănătoase.

După cum am demonstrat până acum într-o manieră succintă, rolul familiei în educația copiilor este esențial. „Familia reprezintă matricea primordială a culturii omenești. [...] Aici se trezesc și încep să se dezvolte puterile latente ale sufletului personal; aici începe copilul să iubească (pe cine și cum?), să creadă (în ce?) și să sacrifice (cui și ce?); aici se alcătuiesc primele temelii ale caracterului său; aici se descoperă în sufletul copilului sursele principale ale fericirii sau nefericirii lui viitoare; aici devine copilul un om mic, din care mai apoi se dezvoltă o mare personalitate sau un pungaș mărunț.”⁶

Totul se începe și se învață mai întâi în familie. „Dacă copilul nu învață să iubească în familie, de la părinții săi, unde va învăța să iubească? Dacă nu s-a deprins încă din copilărie să caute fericirea tocmai în fericirea reciprocă, în ce porniri rele și vicioase o va căuta când va ajunge la vârsta maturității? Copiii preiau totul și imită totul...”⁷

Principala condiție ca un copil să primească o educație corectă o reprezintă capacitatea părinților de a o face, și în același timp, intensitatea și sinceritatea iubirii părinților. Dar asta înseamnă că orice copil care nu a primit o educație aleasă este condamnat la un eșec social și spiritual? Se pare că aceasta depinde de puterea de autoeducare a copilului dar și de persoanele cu care intră în contact. Persoanele care intră în contact cu tineri care au avut o astfel de educație în copilărie, tind să-i judece, dar soluția este să-i ajute să se integreze, dovedind răbdare și altruism. Vor primi în schimb fericirea celui alt ca stimulent asupra propriei fericiri. Adică cel ce unge cu mireisme pe altul, el mai întâi miroase frumos.

BIBLIOGRAFIE

1. *Psihologie generală*, Andrei Cosmovici, Ed. Polirom, Iași, 1996;
2. *Părinți și copii. O abordare teologică, duhovnicească și psihologică*, Arhim. Simeon Kraiopoulos, Ed. Bizantină, 2005;
3. *Cum să educăm ortodox copilul. 300 de sfaturi înțelepte pentru părinți de la sfinți și mari duhovnici*, Ed. Sophia, Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2011;
4. *Sfaturi pentru o educație ortodoxă a copiilor de azi*, Maica Magdalena, Ed. Deisis, 2006;
5. *Viața de familie*, Traducere din limba rusă de Adrian Tănăsescu-Vlas, Ed. Sophia, Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2009.

⁶ *Viața de familie*, Traducere din limba rusă de Adrian Tănăsescu-Vlas, Ed. Sophia, Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2009, p. 9

⁷ Idem, p. 15

THE PERFECT NUMBER

by Laura Cernica Nistor

English teacher at “Gh. M. Murgoci” National College, Braila

Quasi-impossible to translate into English, the expression “sapte ani de acasa” (possibly “one’s first seven years at home”) signifies the good-breeding any family ought to offer their offspring in the home environment, before formal education begins. Apart from its architectural significance, the term “home” or “house” should, in truth, be seen as a micro cradle of civilization.

The expression “a face casa buna” (approximately “to live in harmony and mutual understanding”) might have a partial correspondent in “get on like a house on fire”; either way, the underlying idea is that common sense and understanding are a prerequisite for any young individual to be ready for academic pursuits.

While it might appear unusual, the question that arises is: “When do these seven years begin?”; according to the latest in psychology and psychiatry, the new born’s personality traits will have started taking shape the very moment of the baby being conceived; i.e. the quality of the relationship between the two parents, as well as the reason behind its conception, leaves its life-long imprint on the personality traits the adult-to-be will assume. Thus, the new-born’s personality derives from its parents’, long before it is born. The extent to which they get on - or not - like the house on fire is paramount.

Therefore, the discussion should revolve around the seven years described above, rather than what happens in between the moment a baby is born and their turning seven years of age. Ideally, neither parent should leave home during this time, as, if this should happen, the home is little more than a dwelling.

Undoubtedly, the impact on the offspring of either parent leaving, be it for a limited interval (for instance, for work pursuits, as is more often than not the case) – takes its toll on the offspring’s development in all respects: temperament, sociability, humanity. The absence of both parents is inconceivable; in this case, the child is more or less left to his/her own devices, vulnerable to virtually any type of peer pressure, while “blessed with” the innumerable gifts by means of which the two absentees bestow their love on a confused individual, at the same time fueling the insecurities and uninspired decisions of the young social being, in the absence of corrective feedback.

Unrestricted access to the Internet and other media also affects the way such youngsters’ personality is shaped. The tiny, ever more state-of-the-art gadgets turn into an extension of the frail but avid young individual, with whom they cement irreversible links.

This is precisely where parents’ intervention is vital, not by the repressive measures, but by the power of personal example to begin with, by persuasive arguments on what needs doing and what is inadvisable. Under no circumstances is a child to be cut off from what is harmful, but rather be made aware of what is harmful and helped in talking correct decisions and making informed choices.

I would like to end with a very meaningful joke (?) which, unfortunately, seems to reflect perfectly the condition of the individual in this day and age:

‘One guy was sitting at a table, in a pub: no laptop, no phone, no tablet. He was having a drink. Sitting there, like a “psychopath”.’

De unde?... învață copilul tău?... ingrediente tradiționale

Cheia Florin

Școala Gimnazială „Cristofor Simionescu-Plopeni”

Educația copilului are la baza o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicțiile pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

Fiecare părinte are o serie de reguli și încearcă să le aplice când e vorba despre educația copilului.

Importanța educației informale și nonformale a copiilor și întrebarea de unde învață copilul tău?

Răspunsul la această întrebare diferă în funcție de o serie de factori, majoritatea depinzând de concepțiile părinților despre educație, formare și parenting. Indiferent de convingeri, experiențe sau atitudini, scopurile tuturor părinților converg înspre același rezultat:

-cu toții ne dorim copii bine pregătiți, care să-și găsească un loc cât mai bun într-o lume din ce în ce mai competitivă în care orice cunoștință în plus poate face diferența. Unul dintre răspunsurile tradiționale cu privire la întrebarea de început este, evident, școala.

Cu toate punctele sale slabe și cu toate acuzațiile care i se aduc, pe bună dreptate sau părtinitor uneori, școala rămâne principalul mijloc de educație formală a copilului.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul

Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public

Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii

Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă faptul că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale

Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă

O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comesenilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor

„Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță

Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiuva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că

totul e în zadar și că toate lecțiile pe care ne-am străduit să le predăm copilului au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative.

Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența și exemplul personal.

Cei 7 ani

Autor prof. Chelaru Andreea Adina
Colegiul Tehnic "Gheorghe Asachi" Botoșani

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să:

1. salute,
2. spună mulțumesc, te rog,
3. se comporte cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.
4. asculte pe cineva când îi vorbește
5. nu vorbească cu gura plină
6. spună adevărul
7. nu fie agresiv
8. își asume responsabilitatea pentru ce face
9. nu scuipi pe strada
10. nu vorbești urât
11. respecti proprietatea personala si a celorlalți
12. spui mulțumesc

Prin lipsa celor șapte ani de acasă, oamenii etichetează pe aceia care se prezintă într-o formă nemodelată, cei care în copilărie nu au progresat din punct de vedere psihic sau al comportării normale în viață.

De cele mai multe ori, buna sau reaua creștere este meritul părinților. Ei sunt cei care ar trebui să cultive, din primii ani de viață, politețea, bunele maniere, grija și considerația pentru cei din jur.

La școală

"Respecta rânduielile și regulile clasei, învață cu plăcere și folosește bunele maniere"

Școala este primul loc în care bunele maniere îl ajuta pe copil să se integreze, să-și facă noi prieteni și să se descurce în situații dificile. La școală, el petrece cea mai mare parte a zilei în clasă. O modalitate de a-i face pe ceilalți să îl respecte este de a-i respecta el însuși.

Există opt reguli principale de conduita în clasa, care îl vor ajuta sa transforme clasa intr-un mediu plăcut.

1. Fa un efort și salută-i pe toți cu, cel puțin, un "bună dimineața" și un zâmbet.
2. Adresează-te respectuos profesorilor sau celorlalți adulți
3. Adresează-te prietenilor cu numele pe care le prefera.
4. Supune-te regulilor clasei în ceea ce privește îmbrăcămintea
5. Păstrează curate pupitrul și imediata apropiere a acestuia.
6. Nu uita de aportul tău în păstrarea curățeniei în spațiile comune: clasa, laboratoarele, toaleta etc.
7. Saluta-i pe cei care intra în încăperea în care te afli.

Bibliografie

1. <https://www.google.ro/webhp?sourceid=chrome-instant&ion=1&espv=2&ie=UTF-8#q=cei%207ani%20de%20acasa>
2. <http://eirblog.weebly.com/blog/codul-bunelor-maniere-pentru-adolescenti>
3. Cei șapte ani de acasă – Michiela Gîgă

Cei șapte ani de acasă-cheia unui viitor fericit

Școala Gimnazială „Alexandru cel Bun” Berzunți

Școala Primară Buda

Prof. Înv. Primar, Chelaru Georgiana

Educarea unui copil poate fi asemănată cu o frumoasă călătorie care, în același timp, prezintă și unele dificultăți. Această călătorie figurativă pe care un părinte o parcurge alături de copilul său, trebuie să fie o călătorie în care părintele îi oferă încurajare în orice pas, îndrumare, dar, cel mai important, acesta trebuie să-i ofere toată iubirea de care dispune.

Pentru a reuși cu adevărat în viață și a fi fericiți, copiii trebuie să-și formeze un sistem de valori morale și etice învățând, astfel, să discearnă între bine și rău. Părintele este singurul care poate să facă acest lucru real în primii ani de viață al acestuia.

Un alt lucru care contribuie la buna-creștere și buna-funcționare a unui copil o reprezintă exemplul pe care un părinte i-l oferă acestuia. Nu poți pretinde bunătate de la un copil dacă tu, ca și părinte, nu dovedești că bunătatea te caracterizează. Acest lucru e foarte important deoarece nimic nu influențează mai mult viața unui copil decât exemplul părinților lor.

Valorile, interesele, idealurile sau aspirațiile tale se reflectă nu numai în cuvinte, ci și în fapte. Încă de când sunt foarte mici, copiii învață observându-și cu atenție părinții. Ei văd care sunt lucrurile importante pentru părinții lor și, de cele mai multe ori, aceste lucruri devin importante și pentru ei. De pildă, dacă un copil observă că părintele său este dispus să ofere ajutor unei persoane, este dispus să facă sacrificii pentru binele altora, vorbește pozitiv și cu blândețe despre cei din jur, cu siguranță acest comportament îl va caracteriza pe viitor și pe el, fiind dispus să-și ajute colegii, vecinii și oamenii care îl înconjoară.

Însă, în prezent, din cauza locului de muncă, a sarcinilor solicitante sau a altor activități care le consumă timpul și energia, părinții sunt tentați să lase educația și instruirea copiilor lor pe seama altora, de obicei, a profesorilor, a educatorilor și a bunicilor. Totuși, un părinte nu trebuie să uite niciodată că iubirea și grija pe care o arată față de copiii lor nu o arată nici o altă persoană în aceeași măsură și, chiar dacă primesc toate aceste lucruri, dragostea părinților nu se aseamănă cu nimic.

Dacă, uneori, vedem în jurul nostru sau în clasa noastră un copil care nu reușește să se integreze în colectiv din cauza unui comportament neadecvat spunem, pe bună dreptate, că îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Experiențele de mai târziu și influența anturajului completează ceea ce a învățat copilul acasă în primii lui ani de viață. Este foarte important ca, încă din fragedă copilărie, să i se arate compasiune și înțelegere în sânul familiei. Totodată, este important ca un copil să fie învățat să facă față sentimentelor sale cu maturitate. Această maturitate o dobândește atunci când și el a primit iubire, atât prin gesturi, cât și prin cuvinte și, astfel, se va dezvolta armonios pe plan mintal și emoțional.

Nu putem spune ca oferim suficientă iubire copilului nostru dacă nu petrecem timp cu acesta. Așadar, trebuie să ne programăm activitățile pentru a petrece cât mai mult timp cu copilul nostru, citindu-i povești, jucându-ne cu el, învățându-i lucruri utile pentru vârsta lor, deoarece numai așa putem forma un viitor adult echilibrat din toate punctele de vedere.

Deci, dragi părinți, dacă ne dorim un viitor fericit, un viitor în care copilul nostru să fie integrat în societate, să fie acceptat de cei din jurul lui, trebuie să gestionăm foarte bine această perioadă de șapte ani, perioadă definitorie pentru un viitor adult fericit.

CEI SAPTE ANI DE ACASA

Prof CHERESCU CARMEN
Gradinita nr.1 cu P.P. Orsova

Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut. Foarte importante pentru copilul preșcolar sunt și activitățile pe care le vor face în afara celor de la grădiniță, mai exact în familie, cu membrii familiei și în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile individuale și de vârstă ale copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat. Câteva exemple de activități pe care părinții le pot propune copiilor și care nu necesită o pregătire minuțioasă ar putea fi în natură: să alerge, să se joace cu mingea „De-a v-ași ascunselea”, „De-a BabaOarba” etc. - să-i lase să se plimbe desculți (în condiții de siguranță pentru sănătatea lui), să simtă iarba, pământul, nisipul, apa etc. - să-i încurajeze să asculte foșnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor, șuieratul vântului, susurul apelor etc. - să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor ș.a. ; acasă, să ajute la tot felul de activități gospodărești, să-și atribuie diferite roluri și să intre în jocul copilului, să numere tot felul de obiecte ce-i înconjoară etc. Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea. La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: “Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori “Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine. Nu este de ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboșiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața noastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate. Ce pot învăța copiii în cei șapte ani? - deprinderi de autoservire - ordine - igienă - curățenie și exprimarea propriilor nevoi - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative - bune maniere și comportament - limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire) - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc) - consecvență în realizarea unei sarcini - concentrare a atenției - perseverență în realizarea unei sarcini -

alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva. Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți. Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Bibliografie: 1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004 2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002 3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002 4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998 5. www.copii.ro 6. www.scribd.com 7. www.didactic.ro

Rolul celor șapte ani de acasa in dezvoltarea socializării copilului

Prof.înv.preșc. Cheșa Oana Cristina

Grădinița cu P.P.nr 27, structură a Școlii Gimnaziale „Alec Russo”, Bacău

Socializarea începe din primele zile de viață și continuă de-a lungul întregii vieți. Ca proces stadijal și continuu, niciodată total sau încheiat, socializarea presupune două etape(stadii) principale: etapa socializării primare(de bază) și etapa socializării secundare (continue). Socializarea primară este procesul prin care se formează primul univers social al individului. Individul devine capabil să facă față vieții sociale prin includerea lui în elementele sociale de bază: norme, valori, credințe, reguli de comportare, etc. Socializarea primară debutează o dată cu nașterea și are funcțiade a transforma ființa biologică în ființă socială prin apropierea lumii-viață a primelor grupuri de contact, printre care familia deține locul principal. Fiecare individ este plasat prin naștere în interiorul unor structuri sociale obiective. Contactul său cu aceste structuri nu este însă direct, ci mijlocit.

Agenți ai socializării primare sunt așa-numiții alți semnificativi (părinți, membri ai familiei, rude, alte persoane), care au rolul de a media pentru el realitatea obiectivă. Prin urmare, realitatea cu care copilul vine în contact din primele clipe ale viețiiși pe care ointeriorizează, făcând-o a sa, este lumea-viață a celuialt semnificativ. Conținuturile specifice apropiate în cursul socializării primare variază de la o societate la alta în funcție de definițiile date copilului și copilăriei. Ele variază chiar și în cadrul aceleiași colectivități, fiind transmise în mod diferit, atât în funcție de definițiile socialeale unor particularități biologice (vârstă, sex), cât și de distribuția socială a cunoașterii. Instrumentul principal și privilegiat al socializării primare este limbajul. Prin intermediul limbajului copilului îi sunt transmise modele de conduită, care pot fi aplicate imediat sau ulterior în viațacotidianăși care permit identificarea sau diferențierea sa în raport cu alte persoane.

Pe lângă dimensiunea cognitivă, socializarea primară implică și o importantă dimensiuneafectivă, destul de importantă pentru perioada copilăriei. Aprecierea lumii-viață estecondiționată de identificarea emoțională a copilului cu altul semnificativ. Preluând rolurile și atitudinile acestuia, copilul le transformă în roluri și atitudini proprii, adoptând tot-odată și imaginea pe care o are altul semnificativ cu privire la persoana sa(a copilului). Astfel, copilul devine capabil de autoidentificare, dobândind o identitate subiectiv coerentă, ordonată și admisibilă. În cursul diverselor experiențe cu diferiți alți semnificativi, rolurileși atitudinile apropiate parcurg un proces de abstractizare progresiv, de la cele asociate unei persoane concrete la cele generale și impersonale. Această abstractizare este numită altul generalizat. Din momentul încarealtul generalizat s-a constituit în conștiința copilului, acesta dobândește o identitate în raport cu societatea, iar autoidentificarea sa capătă stabilitate și continuitate. Aici socializarea primară se încheie.

Aflată, în mod firesc, în continuarea și completarea socializării primare a copilului realizată în mediul familial, socializarea în școală urmărește, în primul rând, adaptarea copilului la mediul de viață școlar. Asumarea de către copil a unui nou rol – cel de școlar sau preșcolar – caracterizat prin noi responsabilități, noi drepturi și îndatoriri, nu se realizează de la sine, ci printr-un ansamblu de acțiuni educative, atent organizate și desfășurate de către un personal didactic specializat. În grădiniță sau școală, procesul de socializare se desfășoară într-un cadru formal, depersonalizat, mult diferit de cadrul familial. Aici regulile impuse sunt mult mai stricte, mai precise, iar nerespectarea lor aduce cu sine sancțiuni diferite. Nu numai noile reguli și coercitii sunt diferite de normele impuse în mediul familial, ci și modelul cultural (cultura școlară) în care se integrează este mult diferit. Atunci când diferențele dintre cele două modele culturale (al familiei și al școlii) sunt foarte mari, educatia primită în școală de către copil poate deveni alienantă în sensul că poate conduce la o derută normativă și valorică a acestuia, iar aceasta, la rândul ei, poate genera un comportament deviant.

Socializarea primară - sau socializarea propriu-zisă - are loc în copilărie și prin care individul, născut doar cu potențialități pentru viața socială, devine un membru efectiv al ei, achiziționând cunoștințe, deprinderi, atitudini și comportamente umane. Se interiorizează lumea socială, se cristalizează versiunea subiectivă a realității (socioumane) obiective. Agenții ce mediază această interiorizare (internalizare) sunt în primul rând persoanele semnificative (G. H., Mead, 1934, îi denumeste “ significant others”, apud. Iluț, 2004) și, întrucât copilul se naște într-o structură socială dată, persoanele semnificative (dintre care părinții ocupă locul central) îi sunt oarecum impuse. Acești

“alții” relevanți, apropiați cu care copilul se identifică, îi mediază realitatea modificând-o în raport cu propria lor experiență de viață și cu propria lor poziție în spațiul social. Lumea socială apare, astfel, personalității în dezvoltare, filtrată prin această dublă selectivitate (statutul economic și profilul axiologic al persoanelor semnificative). Astfel, un copil din păturile sărace nu numai că absoarbe perspectiva respectivelor pături asupra lumii sociale, ci o absoarbe colorată de particularitățile atașate ei de părinții lui.

În procesul interacțiunii dintre individul în creștere și ceilalți, are loc formarea eului și a identității de sine. Treptat, prin socializarea primară, copilul ajunge la transgresarea situațiilor și persoanelor specifice, învață roluri și atitudini generale. Dacă mama arată întotdeauna o atitudine negativă față de el când se murdărește în timpul mesei și dacă această atitudine va fi manifestată de alte persoane semnificative (tatăl, sora mai mare, etc.), generalitatea normei se va extinde în subiectivitatea copilului. Pasul decisiv urmează când el realizează că toată lumea înconjurătoare este împotriva practicii vizate. Trecerea de la rolurile și atitudinile unor persoane semnificative concrete la un “altul generalizat” reprezintă recunoașterea societății ca atare și atingerea stabilității, a consistenței și continuității propriei autoidentificări. Copilul își reprezintă acum nu numai o identitate personală față de cutare sau cutare persoană, ci și o identitate în general, care, subiectiv, este resimțită ca aceeași, indiferent de indivizii pe care îi întâlnește.

Prin socializarea primară se stabilește o simetrie, bineînțeles nu totală, între realitatea obiectivă și cea subiectivă. Conținutul specific, ordinea și programul a ceea ce se interiorizează variază de la o cultură la alta, de la unele grupuri sociale la alte grupuri. Copilul nu alege persoanele semnificative, identificarea cu ele este cvasi-autonomă. Lumea apare copilului ca o lume socială, reală, așa cum o definesc ceilalți (semnificativi). La această vârstă J. Piaget vorbește de realismul moral, adică tendința copilului de a considera datoriile și valorile care se referă la ele ca subzistând în sine și ca impunându-se în mod obligatoriu, oricare ar fi împrejurările în care este angajat individul.

Învățarea socială reprezintă unul din mecanismele de bază ale socializării. Copilăria ca primă etapă a vieții, se întinde pe o perioadă de aproximativ zece ani și constituie etapa de maximă importanță pentru întreaga dezvoltare ulterioară. Traseul inserției individului în viața socială plinară, care incumbă și dezvoltarea personalității sale axiologice, nu este unul liniar și uniform. Se pot desprinde două mari faze: socializarea primară și socializarea secundară.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. "Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului"

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltați mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Socializarea, asumarea responsabilităților și exprimarea emoțiilor sunt o parte dintre abilitățile pe care un copil trebuie să și le însușească în cei 7 ani de acasă. Părinții sunt principalele modele pe care copiii le urmează. Dacă micuții sunt crescuți și de bone sau bunici, comportamentul acestora trebuie să coincidă cu al părinților, în caz contrar, copiii riscând să fie bulversați și să testeze diverse atitudini în funcție de conjunctură. Dacă acum 30-40 de ani se punea mare preț pe regulile de politețe, cum trebuie să bei sau să mănânci, acum sunt valorizate vigilența și inițiativele. Valorile s-au schimbat și educația primită în prezent în cei 7 ani de acasă diferă de cea de acum 30 de ani, dar psihologii susțin că este o evoluție firească și o adaptare la contextul sociocultural. Înainte se punea preț pe comportamentul de politețe, cum trebuie să bei sau să mănânci, iar acum sunt valorizate vigilența, asumarea responsabilităților și inițiativele. Aceste diferențe se văd și în autobuz, unde generațiile trecute de prima tinerețe se simt ofensate de comportamentul adolescenților. „Acum e important să fii primul pentru că resursele sunt limitate“, explică psihologul Bogdana Bursuc. Libera exprimare este un comportament încurajat în prezent. „Copilul de acum 20 de ani era mult mai compliant. Acum are acces la o cantitate mai mare de informație, iar gradul de socializare este mai mare. Respectul de odinioară era, mai degrabă, o consecință a fricii, nu unul autentic. Respectul se câștigă, nu se impune. Altfel, când copilul ajunge la poziție de egalitate, balanța se echilibrează sau chiar se răstoarnă. Este un lanțal agresivității“, adaugă psihopedagogul Sorina Constandache.

În primii 7 ani de viață, copilul ar trebui să-și însușească o serie de abilități sociale și emoționale. „Abilitățile sociale presupun ca micuții să învețe să-i ajute pe ceilalți fără să aștepte o recompensă, să-i asculte, să le dea atenție și să rezolve conflictele într-un mod pozitiv, fără să se răzbune. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, atât din punct de vedere fizic, cât și intelectual, moral și estetic.

Familia se preocupă de dezvoltarea fizică a copiilor. Ea asigură hrana și îmbracamintea copiilor, îi fereste de pericole, le lasă timp de joacă, le creează condiții cât mai bune de odihnă și se îngrijeste de sănătatea lor. Un regim rațional de viață nu poate avea decât urmări pozitive asupra dezvoltării sale fizice. Familia îi formează copilului primele deprinderi de igienă personală și socială și îl obișnuiește să utilizeze factorii naturali (apa, aerul, soarele) pentru bunăstarea organismului. În perioada pubertății, schimbările fiziologice produse în organism pun probleme noi pentru dezvoltarea fizică a copilului; prin îndrumări perseverente și afectuoase, prin modificarea regimului de odihnă, prin crearea unor noi deprinderi igienice, familia le va putea rezolva la timpul potrivit.

În cadrul familiei copilul își însușește limbajul. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți în această direcție. Ca primul factor de educație, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (ex: despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice etc.). Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții încearcă să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte pentru a le putea înțelege. Copiii pun cele mai multe întrebări în jurul vârstei de 3-6 ani, iar părinții îi ajută să-și însușească un număr mare de cunoștințe, răspunzând cât se poate de corect și exact.

În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile incredintate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult; părintele este un exemplu pentru copil. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten.

Familia contribuie și la educația estetică a copilului. Părinții sunt cei care realizează contactul copilului cu frumusețile naturii (culorile și mirosul florilor, cântecul pasărilor, verdele câmpului etc.), cu viața socială (tradiții, obiceiuri străvechi etc.). Mijloacele mass-media și în mod special televiziunea, exercită o influență puternică asupra educației estetice. Nu se poate vorbi despre o influență strict pozitivă sau strict negativă; pe de o parte există numeroase emisiuni culturale, de îmbogățire a cunoștințelor, dar pe de altă parte sunt difuzate numeroase programe care pot deforma imaginația inocentă a copiilor într-un sens negativ. Părinții trebuie să controleze atât timpul pe care copilul îl petrece în fața televizorului, cât și emisiunile pe care le urmărește. În unele familii preocuparea pentru cultura estetică a copilului lipsește cu desăvârșire, iar în altele aceasta este exagerată. Dacă copilul nu are aptitudini și nici plăcere pentru diferite arte (balet, muzică, teatru etc.), părinții trebuie să respecte

optiunea copilului. Familia care reprezinta un bun mediu educative. Familia trebuie sa fie un colectiv sanatos, adica in componenta sa sa existe toti membrii care alcatuiesc in mod normal un asemenea colectiv (doi parinti), intre acestia sa fie relatii de intelegere, respect, intrajutorare, sa traiasca in deplina armonie, sa duca o viata cinstita, onesta. Opiniile celor doi parinti referitoare la copil trebuie sa fie convergente iar parintii trebuie sa fie un bun exemplu, avand in vedere cat de puternic este spiritul de imitatie la copii. In comparatie cu familia cu un singur copil, familia cu mai multi copii reprezinta, astfel, un mediu educativ mai bun.

În concluzie, se poate afirma că familia joaca un rol covârșitor in educația timpurie a copilului, punând bazele formării sănătoase a personalității acestuia.

Rolul celor „7 ani de acasă”

Prof. Chibea Camelia
Școala Gimnazială „Nicolae Buleu” Mărgineni
Jud. Neamț

„Cei care educă copiii sunt demni de mai multă onoare decât cei care le dau viață; de aceea pe lângă viață dăruieți copiilor și arta de a trăi bine, educându-i”. Aristotel

Adeseori am auzit vorbindu-se de educație și de „cei șapte ani de acasă”, cele două noțiuni confundându-se în limbajul comun. Și totuși, dacă, aceste două noțiuni sunt complementare, dar distincte. Conform definiției din Dicționarul Explicativ al Limbii Române educația este „ansamblul de măsuri aplicate în mod sistematic în vederea formării și dezvoltării însușirilor intelectuale, morale și sau fizice ale copiilor, tineretului sau oamenilor.”. În privința „celor șapte ani de acasă” putem spune că reprezintă setul de însușiri morale pe care un copil le primește în primii ani de viață, primii săi educatori fiind părinții.

În timpul „celor șapte ani de acasă” copilul va învăța ce înseamnă bunele maniere (să salute, să mulțumească, să își ceară scuze în cazul unei greșeli), dar și primele noțiuni despre mediul înconjurător. În privința acumulării primelor noțiuni ce țin de codul bunelor maniere, copilul va avea ca model părinții. Tot ceea ce aceștia fac, copilul va imita comportamental. De aceea nu este suficient ca unui copil să i se spună ce trebuie să facă, mai important este să i se arate transpunerea în practică a acestor noțiuni ce sunt până la urmă abstracte. Totuși, psihologii, atrag atenția că în prima etapă de dezvoltare emoțională a copiilor aceste noțiuni sunt însușite mecanic. Ei imită, nu conștientizează și importanța acțiunilor lor.

Un rol esențial în dezvoltarea copilului, sub raport psiho-emoțional, îl are afecțiunea arătată de către părinți copilului. Dacă un copil este încurajat, i se explică calm cum trebuie să se comporte, simte mereu sprijinul părinților, atunci acel copil va crește cu sentimentul de încredere în sine. Un asemenea copil își va însuși mult mai ușor noțiunile elementare de bună creștere. În cazul în care unui copil nu i se explică aceste noțiuni, este lăsat liber sau i se fac toate mofturile atunci copilul nu va putea să își asume asemenea noțiuni. Mai grav este că în parentingul modern a apărut o modă a educației permissive. Aceasta presupune să lași copilul să facă tot ce dorește și în cazul unei greșeli el nu trebuie pedepsit. Acest model a fost glorificat în țările scandinave, mai ales Suedia, unde s-a considerat că în spiritul egalitarist al democrației copilul trebuie tratat ca un adult. Așa cum reiese din studiile realizate în Suedia, acest tip de educație permisivă a dus la un eșec cu efecte nu doar în plan educational dar și social. Crescuți fără nicio restricție și fără a cunoaște vreo formă de autoritate acești copii au ajuns să fie inadaptați sistemului de educație (refuzul de a răspunde solicitărilor profesorilor în activitățile instructive-educative pe motivul încălcării unor drepturi) dar și în plan emoțional (incapacitatea de a reacționa în cazul relațiilor interumane, mai ales când există opinii divergente) ori socio-profesional (sentimental neîmplinirii în viață).

Astfel se poate observa importanța modului în care un copil este educat în familie. Nu școala este cea care ar trebui să îl facă pe copil să își asume abecedarul bunelor maniere, ci familia. La școală copilul va învăța să scrie, să citească, va primi informații despre mediul înconjurător, cultura și civilizația țării sale ori primele noțiuni de știință. Dezvoltarea aptitudinilor moral-civice revine în primul rând părinților. Este evident că un copil va fi tentat să creadă că ceea ce este corect e lucrul spus de părinții săi și nu de către un străin, fie el chiar și un cadru didactic.

Importanța celor „șapte ani de acasă” se dovedește esențială în dezvoltarea ulterioară a copilului. Dacă ne dorim să avem un copil ce va deveni un bun elev, atunci educația sa de acasă este temelia peste care se poate clădi de către școală, dar și comunitate, comportamentul social-civic care să asigure integrarea copilului în viața comunității, cât și succesul său în viața școlară, și nu numai. Este important de precizat că educația de acasă nu se sfârșește odată ce copilul va deveni școlar, lăsându-se toată responsabilitatea pe umerii școlii. Ea continuă pe toată durata vieții copilului, rolul părinților fiind acela de a-i îndruma în permanență pe drumul cel bun. Nu degeaba se spune că pentru eșecul școlar al unui elev principala vină aparține părintelui, cel care ar trebui să îl supravegheze pe copil ca acasă să își desăvârșească educația începută în cadrul școlii.

Bibliografie:

1. Mircea Agabrian, Școala, familia, comunitatea, Ed. Institutul European, Iași, 2006
2. Gabriel Albu, În căutarea educației autentice, Ed. Polirom, Iași, 2002
3. Liliana Stan (coord.), Dezvoltarea copilului și educația timpurie, Ed. Polirom, Iași, 2016
4. Raluca Pantazi, Părinții permisivi au dat naștere unei generații de monștrii? Ce se întâmplă cu copiii lăsați să facă tot ce vor, www.hotnews.ro
5. Mariana Păsărescu, Educația începe cu cei șapte ani de acasă, www.gds.ro

Importanța celor „Șapte ani de acasă...”

Realizat de către profesor pentru învățământ primar Chindriș Măricuța, Școala Gimnazială Ieud

„Cei care educă copiii sunt demni de mai multă onoare decât cei care le dau viață; de aceea pe lângă viață, dăruieți copiilor și arta de a trăi bine, educându-i.” (Aristotel)

„Cei șapte ani de acasă” ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși și mai ales bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate. Sunt prea multe lucruri de spus despre educația copiilor și mă voi opri doar la câteva aspecte legate de educația creștină a copiilor.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze gesturi și atitudini. Din nefericire, modelele pe care tinerii le imită în ziua de astăzi sunt exemple de rătăcire și de deviere de la viața normală, oameni plini de patimi și de vicii. Tinerilor este necesar să li se prezinte și altfel de modele de comportament uman. Pentru orice creștin modelul ar trebui să fie Hristos și fiecare trebuie să fie conștient de acest adevăr. Totuși este destul de greu ca un tânăr să-L aleagă ca model pe Însuși Hristos Fiul lui Dumnezeu.

Ar fi bine ca tinerii să cunoască măcar câteva adevăruri din viețile oamenilor aleși de Dumnezeu și pe care Biserica i-a avut încă din cele mai vechi timpuri și până acum. Să conștientizeze cum alții la vârsta lor în loc să aibă parte de desfătări au avut parte numai de cruce pentru a dobândi Împărăția cerurilor. Biserica are modele pe care să le ofere tinerilor; mai exact Biserica este singura care poate oferi adevăratele modele, chiar de la cele văzute sau auzite cum ar fi: pictura, icoanele, cântările, toaca, veșmintele și gesturile preoților până la cele de taină, cum ar fi liniștea sufletească și pacea sfântă, toate acestea rămân în inimile lor pentru totdeauna și vor lucra în taină. Dacă primii îndrumători în ale rugăciunii sunt părinții sau bunicii, și copiii sunt deprinși de mici cu rugăciunea, aceasta devine în timp din ce în ce mai profundă.

Nu lipsite de importanță sunt chipurile de eroi pe care le arată istoria. Tinerii pot afla în acești eroi, modele de sacrificiu pentru binele oamenilor, de renunțare la o viață egoistă, pentru o viață închinată semenilor. Eroii neamului pot fi cinstiți, dar sfinții, prin puterea lor duhovnicească, pot fi prezențe reale în viețile tinerilor. Deși se prezintă în mod nevăzut, ajutorul lor este imens. În special sfântul al cărui nume copilul l-a primit la Botez, trebuie să fie chemat în rugăciune, căci acesta îi poartă de grijă și îl ajută atunci când nici un ajutor pământesc nu îi poate fi de folos!

Înainte însă de a-i cunoaște pe eroii neamului și pe sfinți, sau pe idolii muzicii, filmului, modei, sau pe alte periculoasele „staruri” ale culturii fără Dumnezeu, copilul are mai întâi ca model două persoane care îl ajută să facă primii pași în viață și anume părinții. Ar fi bine dacă părinții și-ar da seama cât de mult înseamnă pilda proprie pentru copiii lor. Se știe că orice copil are tendința să copieze anumite manifestări pe care le vede la părinții săi. S-a observat cât de mult modelează exemplul părinților caracterul copiilor, chiar dacă lucrul acesta devine evident abia atunci când copiii sunt adulți.

Este o cruce destul de grea pentru părinți să fie modele pentru copii, pentru că aceasta nu durează doar o zi, o săptămână sau un an. Sunt ani și ani de zile în care trebuie să înfrunți tot felul de probleme, de necazuri, de provocări ale vieții și la multe dintre ele copilul se află în preajmă, înregistrând aproape totul!

N-o poți scoate la capăt încercând să ascunzi de copil ce ai în suflet. Doar atunci când în centrul vieții părinților stă Dumnezeu, și când părinții trăiesc știind că Dumnezeu îi vede în tot ceea ce fac, inimile copiilor nu au de ce să se smintească. Numai atunci crucea de a fi model devine prilej de bucurie, prilej de împlinire. Nu există handicap pe care părinții să nu îl poată depăși. Nu există cădere atât de mare din care părinții să nu se poată ridica, devenind modele bune pentru copiii lor. Important este să aibă credință în Dumnezeu, să se căiască pentru păcatele lor și să alerge să ia dezlegare de păcate prin Taina Spovedaniei. Rolul unui duhovnic bun, care să sfătuiască și să mustre, care să dea binecuvântare pentru săvârșirea unor fapte importante, este de neînlocuit.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură („Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele sau legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși, clătite sau plăcinte!”), însoțită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale. Putem spune că există un demon al muncii exagerate care îl împinge pe om la eforturi fără rost (dorind să își agonisească cât mai multe) pentru a-l îndepărta de viața duhovnicească. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică și psihică, vindecând lenea, egoismul și cultivând jertfelnicia.

Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața defapt și cum trebuie să treci prin ea. Orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute.

Acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul. Educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

BIBLIOGRAFIE

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

Cei șapte ani de acasă

Prof.înv.preșcolar Chindris-Bocean Alexandra
Grad. Cu P.P. "Mamaruta", Cluj-Napoca, jud.Cluj

Familia este prima școală care îl pregătește pe copil pentru viața socială. Derivând din latinescul "fomulus" - sclav domestic, termenul familie s-a schimbat în decursul vremurilor, căpătând conotații diferite. Familia a fost și este un mediu de generare și regenerare a resursei umane, dar și al formării personalității viitorilor adulți. (Caluschi)

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Dar educația primită în cei 7 ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba

chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt. Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi și atitudini.

Construcția celor „7 ani de acasă” este un proces îndelungat proces în care avem nevoie de parteneri. Atunci când construim împreună trebuie să fim conștienți de importanța fiecăruia dintre noi, părinți și educatoare de ce anume ne leagă cine suntem „noi” și cine suntem fiecare dintre noi. Ce știm să facem și ce putem face fiecare, pentru a reuși împreună. A avea cei șapte ani de acasă înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință tot timpul, în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, cu profesorii, cu colegii, cu prietenii, cu vecinii etc.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

Bibliografie:

Emilia Ioan, Cei șapte ani de-acasă, Editura Didactică și Pedagogică, 2002

Elena Bonchiș, Familia și rolul ei în educarea copilului, Editura Polirom, 2011

Triada reușitei în viață

Prof. înv. primar, Chiorean Carmen
Școala Gimnazială „Avram Iancu”, Târnăveni, Mureș

Într-o societate în care cuvântul „educație” a căpătat mai multe conotații, am putea spune că semnificația acestui cuvânt este „diluată”, se raportează la context și nu la anumite valori morale de înaltă clasă așa cum ar fi normal, a pierdut din consistența semnificației, deși structural nu a pierdut nimic. Astfel, oameni educați se găsesc mai rar, dar încă se mai găsesc, așa cum încă mai sunt și copiii care dovedesc că „au cei șapte ani de-acasă”.

Așa cum fiecare om își trăiește viața după bunul plac, fiecare familie are propriul său sistem de valori ancorat la valorile societății în care trăiește, tot așa, fiecare copil are particularitățile proprii care-l deosebesc de ceilalți copii, pentru că fiecare individ este unic.

Sănătatea fizică și mentală nu depind în totalitate de persoană, însă toate celelalte aspecte care țin de om sunt rezultatele acțiunilor sale. Comportamentul omului se formează în timp, iar factorii care-și dau concursul în conturarea lui depind în mică măsură de copilul în formare. Copilul imită comportamentul părinților sau al persoanelor care-l cresc. În zadar i se explică unui copil mic ce e bine și ce e rău, dacă adulții care-i dau aceste explicații nu exemplifică prin comportament aceste sfaturi. Dacă adultul știe să mascheze în afara familie actele sale de comportament nonconformist, copilul nu poate face această selecție. El reacționează la fel atât în societate, cât și acasă, spre „surprinderea” părinților neputincioși, care-și doresc un copil educat, dar nu creează cadrul în care acesta crește și se dezvoltă. Părinții care înțeleg greșit rolul lor în educația copilului, vor continua să greșescă, în detrimentul viitorului adult.

Triada reușitei în viață este alcătuită din copil, familie și școală/grădiniță. Responsabilitatea cade în egală măsură pe familie și pe școală/grădiniță, copilul fiind beneficiarul parteneriatului real dintre cei doi poli ai reușitei. Perioada pe care copilul o petrece la grădiniță este o tranziție între familie și școală, iar cea pe care o petrece în școală este o tranziție între familie și societate.

Colaborarea școală familie începe din primele zile de școlar ale micuțului cetățean. De o bună înțelegere a învățătorului și de stabilitatea unei relații pozitive de colaborare învățător-părinte depinde întreaga dezvoltare și educație ulterioară a copilului. Pe un teren sigur existent între școală și familie, se dezvoltă un comportament sănătos, capabil să înlăture cu succes barierele vieții, iar pe un teren defectuos se dezvoltă un comportament inadaptabil, care în timp va crea probleme.

Unde greșesc unii părinții care nu reușesc să stabilească legături solide cu școala? Această întrebare are mai multe răspunsuri, în funcție de particularitățile fiecărui caz analizat. Din dragoste excesivă, din dorința de a proteja copilul de tot ce înseamnă eșec, unii părinți ignoră sfaturile și recomandările profesorilor, devin chiar agresivi verbal, convinși fiind că dascălul greșește. Copilul care simte această atitudine, profită și se victimizează mereu. Pericolul major se va ivi atunci când va minți pentru că va ști că minciuna îl poate proteja. Pe măsură ce crește se va angaja în acțiuni greșite și coborând pe această pantă, cel mai probabil va deveni un inadaptat social.

Expuși pericolului de a minți sunt și copiii care au părinți prea exigenți, care refuză să accepte adevărul în legătură cu particularitățile individuale ale propriului copil, dar care nu a știut nici cum să valorifice avantajul oferit de cei 7 ani petrecuți de copil în sânul familiei.

Alți părinți nici nu doresc o colaborare cu școala, considerând că toată responsabilitatea educației îi revine acesteia. Aici se observă o discrepanță între interesele familiei și necesitățile copilului, o lipsă de interes care nu apare din senin, ci care a existat și pe parcursul primilor ani din viața micuțului. Cu toate acestea, unii copii care provin din astfel de familii își doresc autodepășirea și se aliniază la cerințele școlii, devenind oameni de încredere, însă procentul celor ce reușesc inserția socială în astfel de cazuri este prea mic în comparație cu numărul de copii „abandonați în școli”.

Oricare ar fi motivul pentru care nu se poate crea un cadru favorabil dezvoltării armonioase a copilului, rădăcinile acestuia se găsesc în familie, în rolul pe care aceasta îl joacă în viața copilului. Un copil bine ghidat în primii ani de viață, va găsi întotdeauna calea spre reușită, o cale sigură care-i va asigura un viitor strălucit. Beneficiarul unui astfel de educații va fi o persoană demnă de încredere, un om de cuvânt, un stâlp al societății, indiferent de domeniul în care va activa.

7 ANI DE ACASĂ SAU ROLUL FAMILIEI

ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

Prof. Mădălina-Miruna Chiosa

Colegiul Economic al Banatului Montan Reșița

Motto: *"Felul în care vorbesc părinții și profesorii îi arată copilului părerea lor despre el. Afirmațiile lor influențează încrederea și prețuirea pe care acesta o acordă propriei persoane. Într-o mare măsură, limbajul celor mari, determină destinul aceluși copil."* Haim Ginot

Pentru a avea o imagine cât mai completă asupra educației unui copil, este necesar să privim atât la ceea ce se întâmplă în școală, cât și dincolo de orele de clasă. Este important să acordăm o atenție egală atât profesorului, cât și părintelui, acesta din urmă fiind primul și nelipsitul dascăl din viața unui copil. Comportamentul de la școală al copilului este profund influențat de ceea ce se întâmplă acasă. Dacă părinții nu formează o echipă în ceea ce privește educația unui copil, rezultatul nu va fi cel așteptat.

Deseori auzim expresia „cei 7 ani de acasă”, mai ales în contextul actual, când foarte multe voci „apreciază” că tinerii din ziua de astăzi sunt din ce în ce mai lipsiți de educație. Este adevărat că astăzi copiii sunt incluși în diferite forme educaționale de la vârste foarte mici, iar termenul de 7 ani de acasă își pierde semnificația. În ciuda acestui fapt, există lucruri pe care copilul și le însușește în familie, iar școala nu va face decât să consolideze aceste comportamente dobândite. Dar ce se înțelege, de fapt, prin această expresie? În general, ne referim la educație, bune maniere, moralitate, ceea ce reprezintă cheia spre adaptarea unui copil în societate. Evident, un copil educat se va descurca mult mai bine în relațiile din societate decât unul care „nu are cei 7 ani de acasă”. La baza formării unui comportament corespunzător al copilului stă grija pe care i-o acordă părintele și relația pe care acesta reușește să o creeze cu propriul copil. Educarea copilului într-o atmosferă cât mai deschisă, bazată pe dragoste și încredere, este mult mai importantă și mai de succes decât o disciplină de fier, forțată, de frică.

Ce trebuie să știe un copil de acasă? În opinia psihologilor, până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltat un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Pentru succesul educației de acasă, este foarte important ca părinții să înțeleagă anumite reguli, care pot părea simple, dar nu sunt deloc așa. Există situații în care, deși părinții acordă mult timp educației copilului, totuși acest timp nu se reflectă și în rezultatele obținute, în comportamentul zilnic al copilului. Și atunci, unde este greșeala? Este evident că un copil de a cărui educație nu s-a ocupat nimeni poate dezvolta probleme de comportament și adaptare, dar ce se întâmplă în cazul în care copilul provine dintr-o familie preocupată de acest aspect și totuși rezultatele nu sunt pe măsură? Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Degeaba îi atragem atenția să spună mulțumesc la magazin, dacă el nu a auzit acest cuvânt în familie în mod frecvent.

Un alt aspect este motivarea copilului, pedeapsa sau recompensa. Se dovedește că cea mai importantă recompensă pentru un copil nu este una materială (bani, telefoane, jucării), ci bucuria părintelui, mulțumirea direct exprimată față de copil pentru o reușită a acestuia, pentru gesturile frumoase și pentru faptele bune. La fel de importantă se dovedește exprimarea directă a sentimentelor și în cazul greșelilor. Este, cu siguranță, posibil ca părintele să obțină rezultate mai bune de la copil atunci când își exprimă dezamăgirea sau când ignoră decât atunci când ceartă sau lovește copilul.

Evident că fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. Puțini copii se comportă ca și cum tocmai ar fi ieșit de pe porțile unui colegiu englezesc de bune maniere, cum la fel de puțini sunt, probabil, și cei care se comportă ca un veritabil domn Goe. În mediul de acasă copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă faptul aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celeia care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. Pentru a folosi expresiile „îmi pare rău” și „te rog”, un copil are nevoie să le audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența și exemplul personal. Astfel, eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Bibliografie

1. Faber A., Mazlish E., *Comunicarea eficientă cu copiii*, ed. Curtea Veche, 2013.
2. www.desprecopii.com.

Cei șapte ani de acasă -studiu de specialitate-

Prof.înv.primar, Chiosu Cornelia-Viorica
Școala Gimnazială Nr.1 Țicleni, Gorj

„Nu trebuie să faci în fața copilului nimic din ceea ce nu vrei să imite. (John Locke)

În situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ne gândim că nu a fost educat corect, nu este politicos, *nu are cei șapte ani de acasă*. Această expresie definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii ani de viață. În această perioadă copilul este pregătit să primească informația de la familie pentru că își petrece foarte mult timp în compania ei, în special până la vârsta de trei ani, influențând foarte mult comportamentul lor.

Bebelușul este foarte atașat de mamă, tată, bunici, iar comportamentele, limbajul sunt imitate de către copil în joaca lui și în comunicarea cu ceilalți. Ticurile verbale, reacția adulților la stimuli, modul de a răspunde la mediu sunt observate de copil asemeni unei oglinzi.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificarea cu persoana apropiată.

Ca și adulții nu este de ajuns să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copiilor, ci și exprimarea diverselor sentimente: furie, dezamăgire, tristețe, precum și a dorințelor și nevoilor. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinte, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu de societate. Părinții pot fi numiți primii educatori ai copiilor deoarece ei sunt primii cu care interacționează copilul constant încă din prima zi de viață; familia este modelul pe care copilul îl imită, modul de viață al familiei este principalul reper în viața al copilului; comunicarea intrafamilială influențează decisiv dezvoltarea copilului, formarea personalității lui.

Să ne imaginăm două scenarii diametral opuse în același decor. În primul dintre ele, copilul merge împreună cu părinții la restaurant să servească masa. El stă la masă cuviincios, cu spatele drept, cu coatele pe lângă corp, mânuind cu dexteritate toate ustensilele de lângă farfurie, mulțumește politicos chelnerului atunci când este cazul și participă manierat la discuția părinților. Al doilea scenariu, copilul părăsește masa părinților, se așază la masa altor persoane, se bagă pe sub mese, aleargă prin restaurant izbindu-se de chelneri, strigă atât de tare încât întrece orchestra care cântă în surdina, varsă pe fața de masă alimente.

Trebuie să recunoaștem că puțini sunt copiii care se comportă exemplar ca și cum tocmai ar fi ieșit de pe porțile unui colegiu englezesc de bune maniere, cum la fel de puțini sunt copiii din a doua categorie, cel care l-ar fi inspirat pe Caragiale pentru reeditarea lui *D-I Goe* sau *În vizită*.

Analizând cele două exemple extreme, apare o provocare și anume: care ar fi regulile pe care ar trebui fiecare părinte să le aplice astfel încât proprii copii să dea dovadă că au *cei șapte ani de acasă*.

Cei șapte ani de acasă înseamnă o serie de reguli de bun simț, igienă, respect pe care orice copil trebuie să le învețe de la părinți, și anume:

- ✓ Să asculte pe cineva când îi vorbește;
- ✓ Să salute;
- ✓ Să nu vorbească cu gura plină;
- ✓ Să spună adevărul;
- ✓ Să nu fie agresiv;
- ✓ Să-i respecte pe cei din jur (prieteni, străini);
- ✓ Să înțeleagă și să aplice normele sociale;
- ✓ Să aplice bunele maniere la masă;
- ✓ Să-și recunoască greșelile;
- ✓ Să dea dovadă de tact și toleranță atunci când situația o cere;
- ✓ Să respecte proprietatea personală și a celorlalți;
- ✓ Să fie îngrijit, curat;
- ✓ Să nu se scobească între dinți, ori în alte părți când vorbește cu cineva sau este în public.

Consider că toate aceste reguli sunt rezultatul a mulți ani de experiență, cu încercări, eșecuri deoarece aceste lucruri se învață mai mult prin copierea părinților, decât prin predici și povestiri. Și este important, de asemenea ca independența copiilor să fie stimulată, pentru că dacă în mica copilărie e mereu altcineva care să ia deciziile în locul lui, copilul va tinde spre una din cele două extreme, ori va

încerca totul ca să-și afirme independența, ori va evita totul dintr-un exces de prudență. Din contră, dacă e obișnuit de mic să înfrunte anumite situații și să facă niște alegeri pe măsura lui, dar controlate de adult îi va fi mult mai ușor să ia hotărâri în ceea ce-l privește.

Bibliografie:

Jinga, I., Istrate, E., *Manual de pedagogie*, București, Editura All Educațional, 1998
Stănciulescu, E., *Sociologia educației familiale*, Collegium, Polirom, Iași, 1998

CEI 7 ANI DE ACASA

prof. Daniela Chiper

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Expresia „cei șapte ani de-acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Pe parcursul etapelor de dezvoltare din viața indivizilor descoperim că aceste reguli se îmbunătățesc pe parcursul vieții, dar definitiv este modelul oferit de familie. Un copil are drept model părinții în al căror mediu familial se dezvoltă până la vârsta de 3 ani, când intră în treapta preșcolară. La această vârstă un copil ar trebui să știe să salute, să respecte anumite reguli de igienă sau reguli de comportament la masă, în vizită, la locul de joacă, în magazin, etc. Timpul de calitate acordat copiilor în cadrul familiei duce la achiziții majore în primii ani de viață ai copilului. Părinții conștienți de aceste lucruri încearcă să formeze copiilor o conduită civilizată și ei înșiși se comportă ca atare pentru că modelul matern este primul imitat de copil.

Cei mai mulți dintre părinții zilelor noastre consideră că școala are rolul de a introduce reguli și de a forma tipuri de comportamente, dar nu este oare mai simplu ca fiecare copil să vină deja cu un bagaj de cunoștințe? Educarea tinerelor generații ar fi mai ușoară dacă respectul pentru cel de lângă noi ar veni de acasă și nu am încerca să spunem mereu că ni se cuvine totul. Suntem ființe unice, dar trăim într-o societate ce presupune a lucra sau a colabora cu alții de aceea părinții ar trebui să acorde atenție acestor aspecte și să nu considere că tot ce se făcea odată trebuie aruncat. O țară cu cetățeni educați este o țară prosperă și de aceea reguli simple și norme de bun simț ajută cetățenii să evolueze. Adaptarea la mediul școlar este mult mai ușoară atunci când copilul a parcurs etapa preșcolară într-o instituție de învățământ, de aceea cei șapte ani de acasă fac parte dintr-o verigă de neînlocuit din dezvoltarea noastră.

Copilul trebuie iubit necondiționat și acest lucru trebuie să-l arătăm zilnic! Să ne iubim copilul indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! „Cei șapte ani de acasă” vor constitui „fundatia” pentru construcția unei vieți închinată binelui, frumosului și adevărului. Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare.

Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea. Educația este o acțiune la care își dau concursul școala, familia, întreaga societate. Colaborarea între toți factorii educaționali, în primul rând între școală și familie este stringentă.

Responsabilitatea celor 7 ani de acasă este responsabilitatea noastră, educatori și părinți deopotrivă, bunele maniere fiind cheia către succes.

Bibliografie

Popovici, D., Sociologia educației, Iași, Institutul European, 2003.

Stănculescu E., Sociologia educației familiale vol. I, Ed. Polirom Iași, 1998;

Ganduri despre mama.

inv. Chiper Ionica

Mama! Ce cuvânt înaltător ! Primul nostru cuvânt ! Ce sentiment de dragoste ne învaluie sufletul și un chip sfânt ne apare în fața ochilor atunci când îl rostim ! O privire caldă și ocrotitoare ne urmărește fiecare pas al vieții , făcând-o astfel sigură pentru noi să sorbim fără grija din pântecul ei fermecat, cu sufletul impacat și cu siguranța că orice gresală va fi imediat îndreptată.

Atunci când ne simțim nesiguri, când ne este frica și nu avem lângă noi ajutor de nădejdie, când ne este foame, când ne este frig, când simțim nevoia ca cineva să ne îngrijească ranile sufletesti și trupești, când avem nevoie de ocrotire și de iubire, când suntem singuri și ne este teama, vrem ca lângă noi să se afle mama să ne ocrotească și să ne ofere ceea ce numai ea poate , în modul cel mai sincer și cel mai curat: dragostea . Orice frunză se află ocrotită în copacul ei , orice rază dorește să știe că soarele o are în grija, cum orice copil își dorește mama alături.

Mama este ființa careia îi suntem datori cu un respect profund, careia îi mulțumim pentru faptul că ne-a adus pe lume și că alături de Dumnezeu a contribuit la existența noastră, dându-ne cel mai frumos cadou pe care îl putem primi cu inima deschisă : viața. Tot ceea ce avem și tot ceea ce vom avea , viitorul, prezentul și trecutul îl datorăm mamei, celui mai bun prieten pe care îl avem alături în clipe grele.

Cu ochi blânzi de caprioară, mama este bucuria ce te înconjoară și chiar uneori dacă e separată sau manioasă este frumoasă ca Maica Sfântă.

Primul zâmbet, primul pas, primul cuvânt, o carte de povești frumoase, copilăria cu toate tainele ei sunt strâns legate de aceeași persoană care, descrisă cu ajutorul cuvintelor, pare ireală. Ochii ca niște lumânări sclipitoare, gura ca un trandafir imbobocit, zâmbetul ca un curcubeu după o ploaie caldă de vară alcatuiesc figura dragută a mamei.

Orice copil, orice fiu vede în mama lui o ființă mareată, fără de păcat, puternică precum o stâncă în marea involburată și totuși, în același timp, o fire blândă, o zână ce a coborât din tărâmul basmelor pentru a fi alături de noi.

Ce copil orfan nu își dorește ca în luna martie, luna femeilor, fetelor, dar în special al mamelor, să aibă pe cine să iubească, să aibă cui să-i spună, „la mulți ani !”, să-I dea un martisor făcut de mâinile lui. Așa că noi, în bucuria noastră, în luna martie trebuie să ne amintim și de acei copii care nu pot spune mama nimănui și nu pot simți iubirea ce o poate oferi această ființă.

Nu avem motive să credem că iubirea nu există, pentru că o avem pe mama alături care în veci ne va iubi.

"Fii dar, copile, fericit!

Atata vreme cât trăiești,

Tu ai un dar nepretuit:

O mama care te iubeste!"

Să construim împreună cei 7 ani...de-acasă!

Grădinița P.P. „PITICOT” Cîmpeni
Prof. Înv. Preșc. CHIRA MIHAELA IOANA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a viții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia îl vor ajuta pe copil să-și autoevalueze munca și să știe care sunt direcțiile în care pe viitor ar trebui să depună mai mult efort sau exercițiu. Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. etc.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură („Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”).

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002 3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Profesor: CHIRAC STELIANA
Colegiul Național „Ana Aslan” Brăila

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

„Cei șapte ani de acasă” reprezintă o expresie de valoare, cu vechime în societatea românească. A avea cei șapte ani de acasă reprezenta apanajul unei educații ce provenea din familie și devenea condiția esențială pentru a pătrunde cu succes în școală și a reuși mai târziu în viață. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau interdicțiile pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut și în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Ce construiește copilul în primii ani de viață și de ce este important să fi parcurs această etapă a celor „șapte ani”? Trei aspecte sunt de menționat aici, și anume construcția unui sentiment de apartenență familială, construcția unui sentiment de identitate individuală și construcția unei structuri psihice interioare adaptate lumii exterioare și capabile să răspundă exigențelor acesteia.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

De unde învață copilul ? Răspunsul la această întrebare diferă în funcție de o serie de factori, de concepțiile părinților despre educație, formare și parenting. Indiferent de convingeri, experiențe sau atitudini, scopurile tuturor părinților converg înspre același rezultat: cu toții ne dorim copii bine pregătiți, care să-și găsească un loc cât mai bun într-o lume din ce în ce mai competitivă în care orice cunoștință în plus poate face diferența. Unul dintre răspunsurile tradiționale cu privire la întrebarea **De unde învață copilul ?** este, evident, școala. Școala rămâne principalul mijloc de educație formală a copilului. Și pentru mulți copii ea este singura modalitate de a-și depăși, odată, condiția mizeră și singura speranță la o viață decentă.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește întregul bagaj de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

BIBLIOGRAFIE

1. Sălăvăstru, D., *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași, 2004.
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002
3. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

Grădinița cu P.P. Nr. 29, Sibiu Educ. Chirhoc Alexandra- Maria

*”Educația este cea mai puternică armă
pe care voi o puteți folosi
pentru a schimba lumea.”*
– Nelson Mandela

Copilul, imediat după naștere, începe să crească și să progreseze. Modificările corporale cantitative realizate de creștere nu pot fi considerate ca un progres real decât în cazul în care această creștere se asociază cu transformarea treptată a calităților psihice ale copilului prin îmbunătățirea lor.

Cei 7 ani de acasă reprezintă oglinda educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

În mod firesc, orice părinte se întreabă: ”Sunt un părinte bun pentru copilul meu?” sau ”Ce înseamnă să fii un părinte bun?”.

Pentru copii și pentru viitorii cetățeni ai societății, anii petrecuți în sânul familiei sunt foarte importanți. Este foarte important, de asemenea, ca cei care educă, părinții, să fie riguroși cu ei înșiși, pentru că fiecare copil ascultă sfaturile părinților, dar observă în primul rând gesturile părinților. O perioadă ascultă de cuvânt, dar pentru copii este esențial exemplul faptei.

Educația trebuie să urmărească, pe lângă obiective, să facă din fiecare copil un adolescent politic. Manierele bune sunt obținute de copii în contactul zilnic cu membrii familiei. Ei imită ceea ce văd și aud. Nu se poate cere copiilor altă comportare decât cea observată la părinții lor.

Educația copiilor în primii ani de viață, pe care și-i petrec mai ales în familie, este una de bază. Caracterul fiecărui om se conturează, se formează în această perioadă. De aceea, mulți dintre psihologi, pedagogi și specialiști au afirmat că, dincolo de pragul de la 0 la 7 ani, este foarte importantă, în dezvoltarea caracterului copiilor, perioada de până la 4 ani.

Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Când copilul este pregătit să primească informații este foarte important modul în care vor fi transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură (“Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”), este de mare folos.

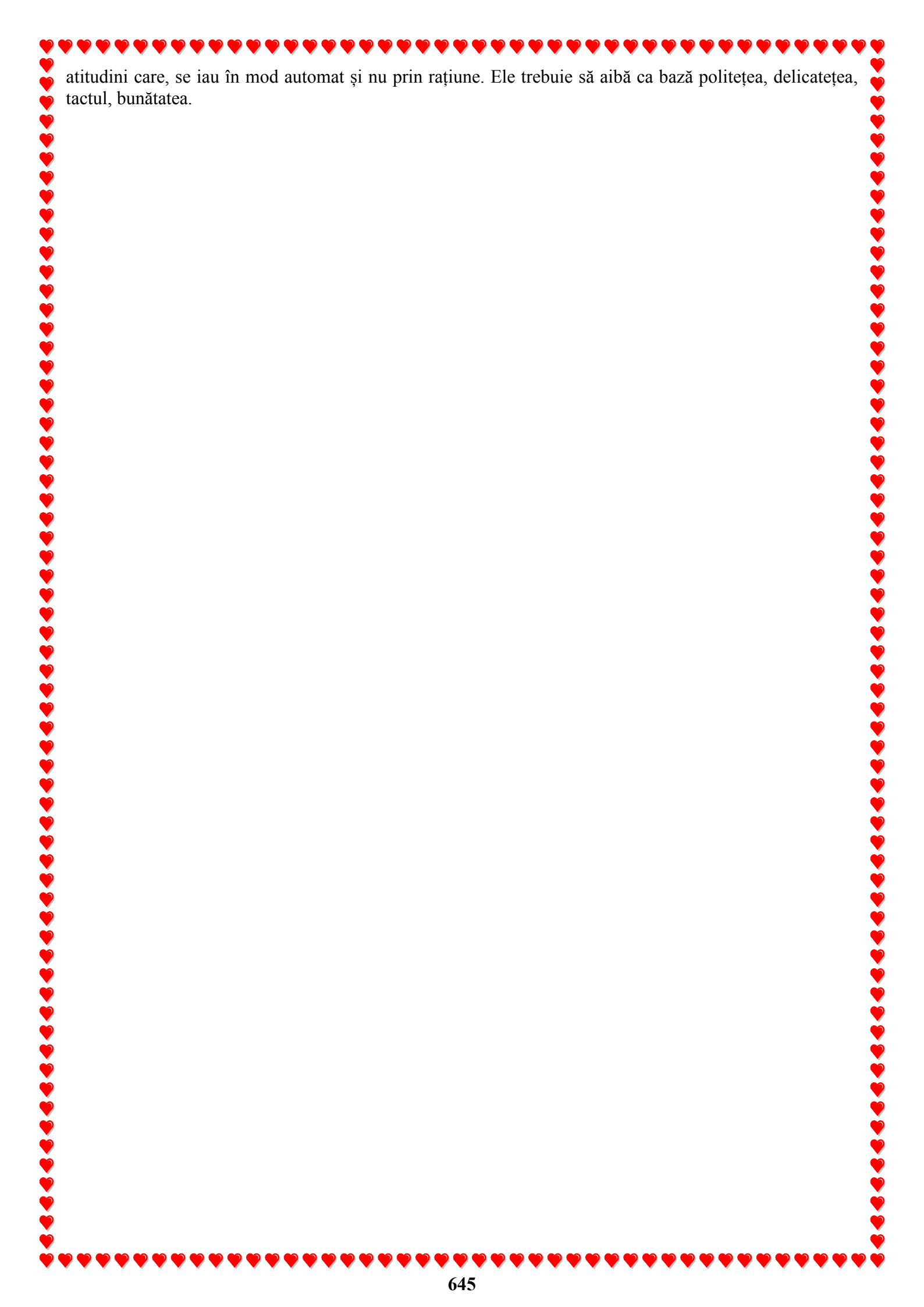
Ambianța familială influențează temperamentul copilului. Dacă în casă este bună înțelegere și veselie, temperamentul copilului ca lua un aspect de calm și bună dispoziție. Cu cât copilul este mai mic, cu atât este mai influențat de mamă. După 5 ani, tatăl trebuie prin autoritatea lui, să intervină mai activ, copilul înregistrând în mod subconștient toate stările lor sufletești.

Personalitatea copilului începe să se manifeste de la vârsta denumită preșcolară. Exemplele bune din viața familială vor influența în mare măsură comportarea lui psihică. Educația copilului trebuie să doă astfel orientată, încât el, însușindu-și modurile de acțiune ale părinților, să se călăuzească după ele în practică. Un rol important în educarea copilului până la 10 ani o au jocurile și jucăriile.

Obligația bunelor maniere la copii nu trebuie să fie legată de observații aspre sau să fie o consecință a unor discuții sau rugăminți repetate. Copilul va mânca dacă va vedea și la părinți supunere față de aceste reguli. Va veni regulat la masă la ora fixă, dacă și părinții vor face la fel, respectând regulile.

Un om ”certat” cu bunele maniere, suportă consecințele neîndemânării sale în mișcare și cele ale aspectului dezagreabil cu care se prezintă între oameni. Bunele maniere trebuie să fie compuse din

atitudini care, se iau în mod automat și nu prin rațiune. Ele trebuie să aibă ca bază politețea, delicatețea, tactul, bunătatea.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

Școala Gimnazială "Nicolae Iorga", Sibiu
Înv. Chirhoc Mariana- Eugenia

„Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu bucuria jertfei asumate, și de felul în care părinții duc această cruce, depinde calitatea de creștin adevărat a viitorului adult!”

Danion Vasile

Așa cum procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului.

Această formulă nu s-a referit niciodată la faptul că un copil și-a petrecut primii șapte ani din viață lângă familia lui, ci la educația pe care a primit-o copilul în cadrul ei.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

Indiferent de locul în care ne aflăm: la școală, acasă sau în societate normele de comportare civilizată fac diferența între indivizi.

În acești șase- șapte ani de acasă, se formează deprinderile de comportament, stima de sine, atitudinea față de ceilalți și față de școală, de asemenea învățăm acasă, de la părinți, bunici frați mai mari și primele reguli de politețe.

În această perioadă, copilul învață să fie politicos, să știe când și pe cine să salute. Salutul fiind primul semn de politețe- se învață și formulele de adresare. „Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu»“. De asemenea, în cei șase- șapte ani de acasă, copilul învață cum să se comporte în cămin, să asculte sfaturile celor mai mari, să facă ordine în cameră, să nu răspundă obraznic, să știe cum să se comporte în timpul mesei fie că sunt acasă sau în vizită, să știe că, curățenia corporală nu poate fi înlocuită cu nimic, să știe cum să se comporte pe stradă, să traverseze doar pe culoarea verde a semaforului sau prin locuri indicate special cu zebre, să știe cum să se comporte la școală fie că sunt în timpul orelor fie că sunt în recreație, să știe cum să se comporte în mijloacele de transport- copilul învață, la început prim imitație, reguli de politețe. „Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm, să știe cum să se comporte când merg într-o vizită sau primesc o vizită, să știe să se comporte în magazin, într-o excursie, cum să vorbească.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Cred că cei șapte ani de acasă sunt ca o temelie la o casă, cu cât e mai solidă, cu atât e mai rezistentă. La fel e și la oricare dintre noi. De asemenea sunt de părere că esențial este să fim simpli cu copiii noștri, să îi învățăm lucrurile fundamentale. Să facă deosebirea între bine și rău, frumos și urât. Trebuie să învățăm să dăm și să primim mai târziu. Este nevoie să înțelegem că educația se face pentru copii și nu pentru liniștea și comoditatea noastră de mai târziu. Ne educăm copiii în primul rând pentru binele lor, pentru a le da o șansă în plus, pentru a le face drumul în viață mai târziu.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

Prof. pentru învățământul primar : Manuela Chiriac
Școala Gimnazială Nr. 1 Slobozia-Conachi
Com. Slobozia-Conachi, jud. Galați

Necesitatea educării tinerei generații pentru a face față exigențelor societății, ne obligă să urmărim în formarea copiilor noștri nu numai achiziția de cunoștințe, priceperi, deprinderi, ci și însușirea unui comportament adecvat, în așa fel încât să facă față cerințelor societății.

Dar ce înseamnă comportament adecvat?

Numai capacități de comunicare, de relaționare, de operare cu informații?

Cu siguranță, nu trebuie să uităm în formarea generațiilor viitoare și de buna-cuviință și de politețea sufletului omenesc.

Modelarea și stimularea comportamentului copilului se referă, de fapt, la pătrunderea în structurile etice ale bunelor purtări și nu la gesturile “de fațadă” care nu vor decât să facă impresie, nefiind motivate de o convingere interioară.

Ce înseamnă să fii om de omenie? Dar să fii punctual? Cum ne păstrăm prietenii? Dar cum îi recunoaștem? Ce înseamnă să spui adevărul? Știi să fii recunoscător? Dar să porți o conversație plăcută? Știi să zâmbești? Ai înțeles vreodată cu adevărat tainele expresiei “vorba dulce mult aduce” ?

Iată câteva întrebări care ne pot ajuta să-i facem pe copii să se cunoască mai bine și să reflecte asupra fondului moral al relațiilor umane.

“**Cei șapte ani de-acasă**” care, în prezent , au devenit “ cei șase ani de-acasă” sunt din ce în ce mai goi, mai lipsiți de sens, o expresie învechită și demodată.

Părinții, încărcăți de grijile zilnice, au uitat cât de mult te bucurai când auzai spunându-se : “Ce copil politicos! Se vede că are **cei șapte ani de-acasă!**”

De câțiva ani se observă o nepăsare și o lipsă de griji față de purtarea copiilor care, în mare măsură, este oglinda primilor ani petrecuți în familie.

Este nevoie să înțelegem că educația se face pentru copii și nu pentru liniștea și comoditatea noastră de mai târziu. Ne educăm copiii în primul rând pentru binele lor, pentru a le da o șansă în plus, pentru a le face drumul în viață mai târziu.

Specialistii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

În ziua de astăzi, expresia a dispărut din uz, iar tupeul a luat locul curajului, obrăznicia se confundă cu istețimea, iar răsfațul cu dragostea.

Zece reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la 7 ani ar fi următoarele:

1. Să fie învățat sa se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!

2. Să se stabilească și să se impună reguli și limite în comportamentul copilului!

3. Să se comunice cât mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; să se limiteze timpul petrecut la televizor sau calculator și să se concentreze în educația lui pe arta conversației!

4. Să fie învățat să iubească lectura și cărțile - începând încă de când e bebeluș citindu-i-se povești, apoi, treptat, lasându-l pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele!

5. Să fie lăsat să se bucure de copilărie - nu să se încerce să se facă din el un geniu înainte de vreme; permițându-i copilului să socializeze, să se distreze și să se relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.

6. Să nu se abuzeze în niciun fel de copil - fizic, emoțional, verbal etc.; să se evite educația cu "palma la fund" și să se concentreze pe disciplina pozitivă.

7. Să fie învațat să își exprime emoții și sentimente; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

8. Să fie învățat să se spună mereu adevărul! Și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la părinți! Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui!

9. Să se petreacă cât mai mult timp cu micuțul de către părinți! Să fie un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!

10. Să fie iubit necondiționat și să i se arate zilnic asta! Iubit indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Să nu se glumească pe seama lui, să nu i se pună porecle și să i se spună zilnic că îl iubește. Să i se demonstreze acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obrăjori, îmbrățișări etc.

Nu este de mirare că întâlnim din ce în ce mai puțini copii politicoși și bine crescuți.

Disciplina bunei conviețuirii lipsește sau mai bine zis a dispărut și din ce în ce mai mulți tineri au rămas corigenți la această materie și nu știu să trăiască decent, frumos și demn printre oameni.

Acestea se învață pe parcursul întregii vieți, însă ceea ce nu se uită niciodată sunt **“cei șapte ani de-acasă”**.

Politețea, buna-cuviință și bunele maniere sunt “lucruri” care se învață. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici, apoi la grădiniță și abia apoi la școală.

Însă și Biserica ar trebui să pună un accent deosebit pe educația copiilor. În fiecare predică, slujbă și sfat al preoților către credincioși ar trebui să se sublinieze importanța educației, a atmosferei familiale și, de asemenea, importanța comunicării cu copiii. Educația sau, în sens contrar, lipsa de educație are implicații majore, enorme în viitorul fiecărei persoane. E foarte ușor să identifici, dacă privești pe stradă, oameni la 20, 30, 40 de ani, care a fost sau nu educat la timp, în familie.

Fiecare copil este bine să știe că, dacă este politicos și are conduită frumoasă cu cei din jur, ceilalți vor fi, la rândul lor, politicoși cu ei.

Este bine de știut că a avea **“cei șapte ani de-acasă”** înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință pe tot parcursul zilei, a avea maniere frumoase în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, frații, prietenii, colegii, vecinii, cu profesorii etc.

De aceea, părinții, bunicii, învățătorii și chiar profesorii, nu trebuie să uite că este necesar să-i învețe pe copii (oriunde și oricând) următoarele: Cum, când și pe cine salutăm?, Cum ne comportăm acasă, la școală, la cinematograful, în vizită?, Care este atitudinea care trebuie adoptată la masă?, Cum, când și de ce oferim cadouri?, Ce și cât vorbim?, Cum și când să fim recunoscători?, Când să zâmbim?, Cum ne ajutăm prietenii? etc.

Dacă fiecare dintre noi nu ne-am mai pune întrebarea “ cine-i de vină pentru comportarea tinerilor de astăzi?”, ci am încerca să răspundem luând atitudine și lăsând indolența de o parte, am deveni adevărați formatori de oameni, de caractere și personalități.

Nu este corect să dăm vina pe alții.

Să nu acuzăm părinții care nu se ocupă de educația copiilor lor, pentru că, la rândul nostru, și noi suntem părinți.

Să nu acuzăm nici dascălii care nu știu să-și stăpânească elevii, pentru că și noi poate ne-am numărat odată printre aceștia.

Să ne amintim în orice moment că nemulțumirile noastre pot fi schimbate prin contribuția noastră, a tuturor: părinți, bunici, învățători, profesori.

Noi toți, cu dragoste și stăruință, putem să-i redăm sensul expresiei **“cei șapte ani de acasă**. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

**Prof. Înv.Preșcolar: CHIRIAC MARTA-ELENA
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT
„GULLIVER” SUCEAVA**

Cei șapte ani de acasă se referă în primul rând la comportamentul unui copil. Având cei șapte ani de acasă, probabil știe să se comporte și cu un om mai în vârstă, și în societate, și în viață. Am doi băieți despre care spun că au cei șapte ani de acasă. Lipsa celor șapte ani de acasă depinde de caracterul copilului, depinde și de părinți, ce văd în casă, ce văd în familie, ce îi învață în primul rând. Copilul trebuie educat și învățat de mic în așa fel încât să fie mai bun pentru ceilalți. Neștiind să-i educe de mici, copiii ajung să facă atâtea și atâtea lucruri rele. Un rol important îl are și credința în Dumnezeu. Părinții trebuie să-i învețe pe copii în primul rând să meargă la biserică, de mici.“

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Cei șapte ani de acasă sunt vitali pentru copil în primul rând, pentru părinți și societate, în al doilea rând. Cred că esențial este să fim simpli cu copiii noștri, să îi învățăm lucrurile fundamentale. Să facă deosebirea între bine și rău, frumos și urât. Trebuie să învățăm să dăm și să primim mai tarziu. Este nevoie să înțelegem că educația se face pentru copii și nu pentru liniștea și comoditatea noastră de mai târziu. Ne educăm copiii în primul rând pentru binele lor, pentru a le da o șansă în plus, pentru a le face drumul în viață mai târziu. Oamenii uită că nu suntem singuri în toată lupta noastră. Cineva de sus ne veghează și ne povățuiește fără să știm. Cred că tot ceea ce se numeste instinct matern sau patern este, de fapt, intervenția divină.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și

protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

Prof. Chirica Mihaela Colegiul Național Pedagogic „Ștefan cel Mare” Bacău

Familia, definită drept „comunitatea formată din părinți și copii”, sau „celula din care s-a născut și se bazează societatea omenească”, are ca scop „lărgirea hotarelor împărăției lui Dumnezeu.” Întrucât fiecare familie face parte din Biserica lui Hristos, care este arhetipul familiei, prezența lui Hristos face din familie o Biserică, adică acea „Biserică mică”, după cum o numește Sfântul Ioan Gură de Aur, spre deosebire de Biserica Mare, “prag al împărăției Lui Dumnezeu.” Cât privește copiii sunt considerați o binecuvântare a lui Dumnezeu față de familie (Luca 1,25). Aceștia dau sens vieții de familie. Cel de al „treilea element” al familiei îl constituie „copiii”

Dorința fiecărei familii trebuie să fie dobândirea mântuirii, “educând copiii în Legea Domnului Hristos, Legea iubirii.” Cum familia este „Biserică mică”, “părinții au dreptul și responsabilitatea educației religioase.” Cea dintâi responsabilitate și posibilitate a formării copiilor este a părinților, aceștia transmițându-le patrimoniul valorilor spirituale” ce a fost asimilat de familia însăși. Părinții sunt primii educatori ai copiilor.

Sfântul Ioan Hrisostom face trimitere la imitarea modelului vieții Sfintei Treimi, identificându-i pe cei doi sau trei adunați în numele Domnului cu “bărbatul, femeia și copilul”. Pentru Clement Alexandrinul, educația urmărește realizarea unei vieți de comuniune în familie și în societate. Evident, marele alexandrin se înscrie perfect în tradiția biblică a educației, înțeleasă ca purtare de tip dumnezeiesc a părinților față de copii și a creștinilor în marea comunitate umană.

Recuperarea familiei de astăzi se poate realiza numai prin intensificarea activității de catehizare creștină și de consiliere spirituală a membrilor săi. Această activitate poate fi desfășurată de către preoții Bisericii și în școli, de profesori. Porunca Decalogului - "cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să-ți fie bine și să trăiești ani mulți pe pământul pe care Domnul Dumnezeu ți-l va da (Ieșire 20, 12)", se referă la faptul că părinții nu trebuie cinstiți doar pentru că sunt originea biologică a copiilor lor, ci și pentru că sunt formatorii spirituali ai copiilor. “Este un mod foarte propriu Scripturii de a vorbi despre educația - ca mystagogie și pedagogie - din aproape în aproape, nu prin propunerea unor teorii despre buna-purtare, ci prin întruparea unui model de viață, prin constituirea unei maniere teologice (după criteriile divine) de a fi și prin participarea membrilor familiei la acest model.”

Copiii, dar și părinții primesc în egală măsură sfaturi apostolice, diferențiate, în funcție de vârsta fiecăruia (I Ioan 2, 12-14): copiii trebuie să învețe ascultarea de părinți pentru dobândirea celor făgăduite, iar părinții trebuie să-și privească fiii ca persoane ce trebuie educate, instruite, îndemnate la mântuire, și nu ca obiecte “în învățătura și certarea Domnului” (Efeseni 6, 1-4; 1 Corinteni 3, 20-21). Dacă în familia creștină există pacea și buna-înțelegere între soți și membrii familiei, cu siguranță și copiii lor vor fi virtuoși.

Biserica lui Hristos, este cea care contribuie la reinstituirea familiei în drepturile și funcțiile sale. Aceasta e "marea familie", Biserica care este “laboratorul experienței participării fiecăruia și a tuturor la viața desăvârșită, în ambianța dumnezeiască.” Principiile generale de care părinții trebuie să țină seamă în vederea educării religioase a copiilor sunt menționate de Pr. Prof. Dr. Răducă Vasile în articolul cu titlul: “Familia – factor de educație religioasă-morală”

- Primul factor se referă la faptul că părinții trebuie să acorde o mare *importanță valorilor religioase* pe care trebuie să le transmită. Părinții în general, când se gândesc la evoluția propriilor copii, se raportează doar la partea materială. Când ne referim la „părintele creștin” ne referim la metodele de pregătire a copilului pentru viața și valorile creștine.

- Părinții trebuie să adopte un *mod de viață adecvat idealului educației*. Propice educației religioase este viața de familie cumpătată și echilibrul sufletesc prin trăire și atitudine, indiferent de bucuriile sau încercările prin care părinții experiază viața înduhovnicită.

- Copiilor trebuie să li se indice *calea mântuirii*, dar nu singuri, ci cu părinții care trebuie să meargă împreună cu aceștia, având în vedere faptul că, pruncul este predispus să imite ceea ce vede la proprii părinți. Nu pregătim copilul pentru conștientizarea idealului ei, ci pentru atingerea acestuia.

- Copiii trebuie să fie educați și determinați să *respecte și să asculte de „preceptele religioase”* care să conducă la libertate și autodăruire. Noțiunea de libertate nu trebuie tradusă prin replica „ fac ce

vreau” , ci aici se referă la „ceea ce trebuie pentru a nu cădea din comuniunea cu Dumnezeu și cu semenii”

• Copilul trebuie *introdus în viața de rugăciune și în cultul Bisericii*. Astfel, educația religioasă nu poate exclude din cadrul ei, Biserica care nu este doar un lăcaș de cult, ci și cea în care lucrează harul lui Dumnezeu în ea, prin sfințele slujbe. Subiectul de educat trebuie să conștientizeze importanța și efectele slujbelor.

Idealul educației religioase nu poate fi decât un ideal integralist, el constă “în a cultiva toate forțele de care se dispune omul ca ființă psihofizică, precum și valorile ideale menite să inspire pe cele dintâi și să le dea direcții , cu alte cuvinte, educația va tinde continuu la realizarea valorilor ideale și la idealizarea forțelor reale, deci la idealismul activ. Educația creștină urmărește realizarea comunicării omului cu Dumnezeu, ceea ce presupune din partea omului o permanentă purificare de patimi și o creștere în virtute.

Foarte important este modul cum părinții îi pot educa pe copii din punct de vedere religios. O modalitate prin care aceștia ating acest aspect este cea didactică. Cea mai importantă este propriul exemplu pe care-l dau părinții copiilor despre viața lor religioasă, fără ca să-și propună acest lucru.

Înțelepciunea este o condiție pentru cei ce vor să devină buni părinți, capabili de educarea copiilor lor. Această lucră este amintit de Sfântul Ioan Gură de Aur prin sintagma "comuniune de viață". Cel mai important aspect, e faptul că femeia este cea care are datoria sacră de a educa copiii, “care sunt cea mai mare avere a familiei.” Același lucru îl afirmă și Sfântul Ioan Hrisostom, probabil fiind motivat de faptul că el a fost crescut și educat de mama sa.

Educația nu constă, în luarea unor măsuri coercitive, ci într-o “inițiere spre asceza minții, care învață să urmărească neîncetat înțelepciunea.” Sunt părinți care plasează sarcina educației religioase altora sau mai târziu pentru când copiii vor putea opta pentru o religie sau confesiune creștină. “Aceasta se face în numele libertății copilului, considerând toate confesiunile și formele de manifestare religioasă drept căi egale în drumul omului spre Dumnezeu.” Creșterea și educarea copiilor este o continuare a procesului de naștere. Părinții transmit în continuare viața copiilor și după naștere, prin educarea și formarea copilului. Pe întregul proces de creștere și educare a copilului, părinții transmit, informează și formează (dau formă) copilului, imprimându-i un mod de gândire și comportament. “Acest transfer (mai mult sau mai puțin conștient, mai mult sau mai puțin metodic) de viață, de gândire și de comportament de la părinți la copil constituie forța care asigură (sau nu) copilului nașterea pentru lumea în care va trăi, forța educației, prin urmare, și a educației religioase.” Părinții, pentru a da o educație aleasă, creștină copiilor lor, trebuie să știe că ei, prin această calitate sunt cunoscuți de copii, chiar dacă acest fapt nu se face la modul direct și deschis. Subiectul educat, copilul nu învață doar atunci când comunică cu acesta, când îi dai un sfat sau găsești argumente pentru diferite situații de criză sau când îi poruncești. El este zidit și format în diferite situații și împrejurări, dar mai ales prin propriul comportament al părinților („modul în care vorbește cu alții, modul în care se bucură sau se întristează, din modul în care se comportă cu prietenii sau cu dușmanii, din modul în care se îmbracă, din modul în care se distrează, din întregul său mod de a fi.”)

Foarte importantă este familia pentru societate, deoarece deteriorarea relațiilor sociale este, din perspectivă creștină, o consecință imediată a dizolvării familiei, proces care se petrece atunci când familia nu mai este întregă, de aceeași credință și mai ales fără de iubire și înțelegere (Matei 24, 7 și 12; Marcu 13, 8 și 12). Societatea umană este „familia cea mare” care nu poate fi o societate a comuniunii atât timp cât familia, unitatea minimală e destrămată. Despre acest lucru ne incredintează Mântuitorul, îndemnându-ne să ne rugăm aceluiași Dumnezeu ca Tatăl al tuturor, pentru că “toți suntem frați, fii ai aceluiași Părinte și membri ai aceleiași familii (Matei 6, 9).” Cercetările psihosociologice au evidențiat câteva direcții în care familia contribuie la formarea în sens religios a descendenților.

Rolul personalului de cult este important în îndrumarea atât a părinților, cât și a copiilor. “Un computer i-ar putea preda unui copil întreg catehismul – scria Meredith B. Mc Guire – dar aceste cunoștințe, în sine, ar avea probabil o semnificație foarte mică în viața și comportamentul colectiv al copilului”. Familia are o importanță majoră, hotărâtoare în societatea modernă secularizată și, din ce în ce mai mult, văzând că raționalismul educațional a eșuat sau, mai trist, are efecte nocive asupra societății (delicvența juvenilă este într-o continuă creștere), părinții își îndreaptă din ce în ce mai mult atenția asupra posibilității realizării educației și cu sprijinul principiilor catehetice ale Bisericii Creștine.

Individul zilelor noastre este dominat de “evoluțiile brutale ale societăților contemporane.” Familia și toate structurile sociale sunt afectate de secularizarea lumii contemporane. Rolul bisericii este diminuat

în viața cotidiană. Acest lucru are loc ca urmare a răcirii relațiilor dintre indivizi, nerespectarea principiilor morale, sporirea infraționalității etc., *efecte colaterale secularizării*.

BIBLIOGRAFIE:

Constantin Cucoș, *Educația religioasă- conținut și forme de realizare*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1996, p.111.

Dumitru Radu, *Idealul educației creștine*, Editura I.M.B.O.R., București, 1990. P.32.

Lauda lui Maxim și despre ce fel de soție să ne luăm, Meredith B. Mc Guire: *The social context*, Third Edition, Wodsworth, Publishing Company, Belmont, California, 1992.

Laurentiu D. Tanase, Secretar de Stat pentru Culte, Ministerul Culturii și Cultelor, București, 25.09.2001. (Congresul internațional “Familia și viața la începutul unui nou mileniu creștin”, București – Palatul Patriarhiei, 25-27 sept. 2001)

Mitropolitul Ardealului Dr.Mladin Nicolae, , *Studii de Teologie Morală*, Editura Arhiepiscopiei, Sibiu, 1969, p. 374.

Costache, Pr.asist.dr.Doru, *Rolul familiei și educația copiilor*, în „Ortodoxia”, anul LIII (2002), p.128

Sfântul Ioan Gură de Aur, *Homelies sur l'epître aux Ephesiens. Homelie XXI*, 1, in *Oeuvres Completes de Saint Jean Chrysostome*, trad.par l'Abbe J. Bareille, tom. XVIII, Paris, 1872, p. 401.

EDUCAȚIA PRIMITĂ ÎN FAMILIE

Prof. înv. primar CHIRILĂ RAMONA

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru, în vizită la rude.

Să ne imaginăm două scenarii diametral opuse în același decor: la restaurant. În primul dintre ele, copilul stă la masă, lângă părinți, cu spatele drept și coatele pe lângă corp, mânuiește cu dexteritate și cunoaștere toate ustensilele de lângă farfurie, mulțumește politicos chelnerului pentru orice serviciu și contribuie în mod adecvat la conversație. În al doilea scenariu, copilul strigă pînă acoperă muzica ambientală a restaurantului, aleargă prin sală și printre picioarele mesenilor, varsă pe fața de masă supă și paharul cu vin al mamei, îi pune piedică chelnerului în momentul când acesta aduce cafelele.

Trebuie să recunoaștem că ambele scenarii par exagerate. Puțini copii se comportă ca și cum tocmai ar fi ieșit de pe porțile unui colegiu englezesc de bune maniere, cum la fel de puțini sunt, probabil, și cei care l-ar fi inspirat pe Caragiale pentru reeditarea lui „Domnul Goe”. Între aceste două improbabile extreme are loc o provocare – uneori dificilă – a părinților în dorința lor de a le oferi copilului ceea ce este cunoscut generic drept „**cei șapte ani de-acasă**”.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, dascăli și părinți, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**cei șapte ani de-acasă**”.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Lucrurile astea se învață mai mult prin copierea părinților și a altor educatori, mai degrabă decât din predici și povești. Așa că e de maximă importanță ca părinții să fie un exemplu pentru cei mici.

Și e important, de asemenea ca independența copiilor să fie stimulată, pentru că dacă în mica copilărie e mereu altcineva care să-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele două extreme, ori va încerca totul, ca să-și afirme independența, ori va evita totul, dintr-un exces de prudență. Pe când, dacă e obișnuit de mic să înfrunte niște situații și să facă niște alegeri (evident, pe măsura lui, și controlate de adult) îi va fi mult mai ușor să ia hotărâri în ceea ce-l privește.

Tot la capitolul părinți, felul în care i se vorbește și felul în care este ascultat, îl va învăța cum să facă și el, la rândul lui, asta, de o manieră pe cât posibil politicoasă.

Educația copilului are la baza o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fiecare părinte are o serie de reguli și încearcă să le aplice când e vorba despre educația copilului sau.

Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicții pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

ROLUL COMUNICĂRII ÎN EDUCAREA COPILULUI

Prof.înv.primar Chirilă Violeta
Colegiul Național de Informatică Carmen Sylva
Petroșani

Moto: A educa un copil înseamnă a-l învăța să construiască o cunoaștere care nu va fi mâine nici cea a educatorului, nici cunoașterea copilului, ci o alta, produs al competenței și libertății sale (G. Deledalle).

Pentru a fi părinte nu trebuie să ai nicio calificare, însă este una dintre cele mai importante sarcini pe care o poate avea cineva. Felul în care este crescut un copil nu îl afectează doar pe individ, ci reprezintă un element important în modelarea societății ca întreg.

În întreaga societate au existat dintotdeauna legături strânse între părinți și copii. Relațiile dintre părinți și copii presupun un mecanism deosebit, filtrate social, ele având la bază statuarea comunicării în care se realizează un model.

Un rol important îl are comunicarea deschisă, sinceră și stabilirea unui contact vizual corespunzător cu copilul. Din păcate, tot mai mulți părinți alocă foarte puțin timp pentru prezența în familie, petrecerea timpului cu cei mici și, prin urmare, comunicarea lasă foarte mult de dorit. Scuza lansată de părinți este adesea criza de timp din cauza serviciului, a implicării în afaceri, a descompletării familiilor prin plecarea în străinătate a unuia sau chiar a ambilor părinți pentru un câștig financiar mai bun.

Abandonarea copiilor în fața televizorului și în fața computerului, substituirea funcțiilor de comunicare și de petrecere a timpului liber în raporturile directe cu adulții din familie, cu educatorii din școală sau cu copiii de aceeași vârstă reprezintă consecințe pe care societatea, școala, familia mai cu seamă trebuie să le conștientizeze și să le contracareze sau înlăture.

În lumea modernă, educația adecvată oferită copiilor este mai importantă și în același timp, mai dificilă decât a fost vreodată. A fi un bun părinte presupune educarea copiilor în așa fel încât aceștia să dobândească o siguranță interioară pentru a fi capabili să facă față schimbărilor, greutăților, dificultăților de care se vor izbi fără îndoială în cursul vieții. Mai mult, copiii crescuți într-o atmosferă caracterizată prin relații amicale, plăcute, apropiate cu părinții lor sunt mult mai bine pregătiți pentru a interacționa cu alte persoane în viață, în cercurile lor de cunoștințe, în cadrul societății.

Școala behaviorismului susține că condițiile la care este supus un copil în primii ani de viață vor influența în întregime dezvoltarea sa ulterioară. Copilul nou născut este asemenea unei „tablite curate” pe care se poate scrie orice. Primii ani de copilărie și felul în care se descurcă părinții în acești ani sunt elemente esențiale ale progresului copilului spre maturitate. Mulți părinți sunt derutați în ceea ce privește creșterea copiilor în fața acestor sfaturi care uneori se contrazic.

Un rol important în adaptarea/inadaptarea școlară a copiilor și succesul sau eșecul lor școlar, precum și în apariția sau prevenirea manifestărilor de violență, îl are statutul socioprofesional și cultural al familiei, dependent, la rândul său, de nivelul de educație. Modul în care acesta intervine în adaptarea școlară a copilului poate fi considerat dintr-o dublă perspectivă: una dinamică, care se referă la modalitatea în care nivelul de instruire al părinților promovează un anumit stil educativ al familiei, și o perspectivă statică, care se referă la compatibilitatea dintre modelul cultural familial și modelul cultural al școlii.

Dezvoltarea copiilor într-un mediu familial în care relațiile dintre părinți sunt dominate de neînțelegeri frecvente, conflicte grave, în care sunt expuși la acte de violență favorizează preluarea unor modele de conduită agresivă pe care le transpun în alte contexte, în alte sisteme de relații și în primul rând în școală, în relațiile cu colegii și profesorii. Socializarea primară a copiilor se realizează, de altfel, și prin preluarea de către copil, prin imitație și învățare, prin observare a modelelor oferite de părinți.

În creșterea, îngrijirea și educarea copiilor, familia cunoaște multe provocări, având nevoie să primească sprijin emoțional, informații și formarea de noi deprinderi care să o conecteze la cerințele și schimbările permanente ale lumii actuale.

Întregul viitor al unei comunități, al unei societăți, al rasei umane însăși depinde de copii. Modul în care sunt crescuți și modul în care aceștia interacționează, vor determina forma, calitatea chiar existența comunității sau societății respective.

Părinții pot influența reușita școlară a copiilor în mod direct prin cunoașterea situației școlare, a preocupărilor de timp liber, precum și a modalităților de relaționare a acestora cu colegii de clasă. Implicarea părinților în viața copiilor, petrecerea timpului liber împreună cu aceștia sprijină dezvoltarea unui climat familial armonios bazat pe încredere, comunicare, cu influență asupra performanțelor școlare .

În concluzie, trebuie să avem grijă la absolut tot ceea ce se întâmplă în jurul copiilor noștri, pentru că îi poate afecta, modelându-le personalitatea într-un mod bun sau rău.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

IULIA CHIRIȚOIU,
LICEUL TEORETIC FILIPEȘTII DE PĂDURE, jud. PRAHOVA

"Familia este prima școală a copilului".

Dacă fiecare dintre noi ar înțelege și ar aplica acest concept, lumea în care trăim ar fi cu siguranță mult mai bună. Mulți părinți au așteptări imense de la școală, dorind ca școala să facă într-un timp relativ scurt ceea ce ei nu au reușit în anii petrecuți de copil doar în sânul familiei.

Educația, însă, nu se face numai în școală. Este important ca părinții să își educe copiii de la vârste fragede, în primul rând prin exemplul personal. La vârste mici, copiii au tendința să își imite părinții, să le împrumute gesturile, mimica, replicile. Orice bebeluș zîmbește atunci când mama îi zîmbește, sau dimpotrivă, plânge când simte că mama este agitată. Acest comportament reprezintă un început în relația părinte-copil, care stă la baza educației unui copil. După vârsta de 3 ani, modul de explorare, de cunoaștere de sine și de mediu înconjurător, are la bază tot imitația. Fetitele, spre exemplu, își doresc să fie "ca mami", motiv pentru care aleg să se joace cu jucării care imită obiecte casnice, își îmbracă păpușile, probează rochiile și pantofii mamei.

Pe lângă aceste obiceiuri pe care copiii le văd la părinții lor, aceștia au o DATORIE față de copii, aceea de a le fi alături când au nevoie, de a-i iubi necondiționat, și nu în ultimul rând, de a-i educa.

Voi aborda acest subiect dintr-un punct de vedere extrem de actual, reprezentat de absența conceptului de "cei 7 ani de acasă", prin neimplicarea părinților în procesul de educare. Acești copii abandonați vor reprezenta generația nimănui, o generație de adulți lipsiți de miez. Am întâlnit o mulțime de elevi cu unul sau ambii părinți plecați la muncă în străinătate, elevi lăsați în grija bunicilor împovărați de ani și de griji. Acel bunic care își lasă nepotul să facă ce vrea, pentru simplu motiv că nu poate găsi un numitor comun cu acesta, nu îi oferă o educație, ci doar găzduire.

În contextul actual, trist și dureros, "cei 7 ani de acasă" nu mai au nici rezonanța și nici însemnătatea de altădată. Nici pentru copilul care ar trebui să fie educat, nici pentru părinții care ar trebui să îi ofere educația. Plicul cu bani trimis bunicilor și un telefon dat o dată pe săptămîna, toate acestea par să țină loc de educație. Nu blamez cu îndârjire părinții plecați departe. Nici lor nu le este ușor, însă dragostea și împrăștișările mamei atunci când copilul are nevoie, nu pot fi înlocuite.

Copiii se nasc din dragoste, cu dragoste ar trebui să îi educăm și să îi privim devenind OAMENII pe care i-am crescut.

Șapte ani în familie

**Prof. Chiru Argentina Gabi,
Colegiul Economic Ion Ghica, Brăila**

Educația și regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil educat din punct de vedere al normativității sociale, al respectului față de ceilalți se va adapta și va evolua pozitiv în anii școlărității.

Cea mai importantă educație de bună-creștere este dată de către părinți în primii șapte ani. Acești ani sunt esențiali pentru modul cum evoluează adultul de mai târziu. Copilul învață în casă, în familie și aplică sau fixează cunoștințele în mediul extern. Primii șapte ani de viață sunt temelia, baza educației fiecărui adult. Degeaba școala îl pregătește pentru concursuri, întreceri sau competiții dacă copilului îi lipsesc valorile morale.

Copilul "bine crescut" știe să salute, să mulțumească, să-și ceară iertare, să se comporte cuviincios cu toți cei din jurul lui. Pot spune că dragostea cu care este înconjurat un copil contribuie enorm la formarea unei atitudini pozitive, bazată pe respect, cu un limbaj corect, reguli realiste și echilibrate și nu în ultimul rând de credință în Dumnezeu.

Totodată, educarea micuțului într-o atmosferă caldă și deschisă, îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe.

Un mediu ostil, chiar și acolo unde poate exista doar violență verbală, îl va împinge spre izolare și chiar depresie, o tulburare ce poate avea consecințe foarte grave. Va fi un adult cu grave probleme de adaptare socială, introvertit, timid și nesigur, ce, foarte probabil, nu va excela în niciun domeniu.

"Adevărul este că, putem compara fiecare copil cu un burete, ce absoarbe informațiile din jurul său, acestea jucând, la un moment dat, un rol important în viața sa". De aceea părinții sunt modele pentru copil. Acesta va imita comportamentul părinților, va fi nervos și necooperant dacă aude frecvent certuri în casă sau nu va folosi niciodată formulele de politețe dacă în familie nu le aude.

În lipsa părinților, atunci când copilul este lăsat nesupravegheat poate fi influențat de alți factori, imită fără să-și dea seama ceea ce aude la televizor, ceea ce se promovează în mass-media, la radio etc. Este bine ca absența mamei să poată fi substituită de către o persoană apropiată familiei, să-i ofere copilului încredere și echilibru.

Consider că micuțul ar trebui să fie supravegheat de către ambii părinți, aceștia trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea celui mic. Dacă tatăl îl pedepsește pe micuț, mama nu are voie să intervină în favoarea acestuia. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Creativitatea, fundamentală în dezvoltarea personalității copilului

Prof. Georgiana Chițu

Societatea contemporană, în special cea românească, privită în ansamblul ei surprinde în primul rând prin faptul că expune ființa umană la o problemă existențială din ce în ce mai complexă și diversificată: din momentul în care se naște omul trebuie să facă față unei multitudini de situații din ce în ce mai intense, câteodată chiar conflictuale – copil fiind este nevoit să se raporteze la o familie copleșită de ritmul cotidian, apoi să învețe să se integreze unei colectivități în cadrul sistemului de învățământ, să facă față presiunilor impuse de mediul școlar pentru ca ulterior să devină un individ util societății. În această lume tumultuoasă care evoluează sub principiile capitalismului, consider că fundamental este ca ființa umană să-și dezvolte creativitatea încă din primii ani de viață, aceasta fiind unica șansa de a face față diverselor probleme ce se vor ivi de-a lungul existenței sale.

Creativitatea nu are o definiție unică ea fiind în genere considerată ca acea capacitate a omului de a găsi soluții eficiente la diversele probleme întâmpinate, de a aduce un element de noutate, deci a inova, de a face față provocărilor, mediului în care trăiește, lumii prin metode inedite – produse artistice, teorii, concepte, invenții. Așadar, un copil trebuie susținut încă de la vârste fragede, din primii șapte ani de viață, să-și dezvolte creativitatea, adică acea latură a ființei lor care îi face unici, care le conferă identitate și frumusețe. Pentru a deveni un adult echilibrat atât psihologic, cât și social, o minte liberă, susținută să găsească propriile-i soluții, îmbogățită prin cultură, cât mai puțin îngrădită de tipare reprezintă cheia succesului. Conform teoriei gestaltiste a creativității, “gândirea creativa începe cu o situație problematică care este abordată ca un întreg și este rezolvată prin conștientizarea permanentă a întregului”. Noul se produce deodată (prin insight, intuiție, iluminare) fiind un produs al imaginației, nu al rațiunii, al logicii. (art. Oana Răfa). Așadar, în acest context rolul părintelui devine acela de “mistagog”, îndrumător în tainele lumii, nu protecția excesivă va avea un efect pozitiv asupra evoluției copilului ci coordonarea lui, ghidarea sa în procesul dezvoltării tuturor fațetelor astfel încât plasat într-o situație problematică să găsească soluții, să o analizeze ca pe un întreg, pentru ca în cele din urmă să o depășească într-un mod care să-i ofere satisfacție.

Într-o altă ordine de idei, trebuie amintit faptul că omul se naște cu dorința ce devine o constantă permanentă, de a crea, de a lăsa ceva în urma sa, de a contribui la evoluția lumii sau de a căpăta astfel condiția de nemuritor. În plan interior, psihologic, teoria umanistă a creativității susține că omul prin fenomenul creativ se echilibrează, are sentimentul împlinirii, își găsește rostul, putând astfel să depășească “nevrozele” inerente unui ritm cotidian constant, copleșitor care ne creează deseori sentimentul mediocrității.

Existențialiști cum sunt A. Maslow, C. Moustakas, C. Rogers, R. May, E. G. Schachtel considerau că ființa umană își poate valorifica unicitatea prin fenomenul creației. Creativitatea îi permite individului să-și satisfacă trebuința de autorealizare, prin confruntarea individului cu mediul înconjurător. Pentru R. May, *în procesul creației, nu este importantă rațiunea, ci angajarea autentică în acest proces prin care se realizează autoactualizarea.*

In 1985, L.R. Buckmaster și G. Davis au obținut o confirmare experimentală a faptului că *actualizarea de sine și creativitatea sunt corelate pozitiv*, acesta fiind rezultatul unui experiment în care au fost folosite două teste ce măsoară cele două variabile.

Bibliografie:

<http://www.psihologic.ro/blog-psihiolog-galati/teorii-ale-creativitatii/>

IMPORTANTA CELOR 7 ANI DE ACASA

**Prof.înv.primar, Chiva Alina Maria ,Școala Gimnazială Gura Ocniței,
Județul Dâmbovița**

Bazele educației se pun în mediul familial și ,deci ,de părinți depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care părinții i-o dau. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**șapte ani de-acasă**”.

Fiecare familie are propriile reguli ,dar și standard la care se raportează,însă regulile de bun simț ar trebui să le cunoască și să le utilizeze fiecare membru al acesteia. Printre principalele componente care ajută la formarea un copil „bine crescut” ar trebui să se regăsească:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care micuțul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”sau alte formule de salut.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul său, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește,deci își respectă partenerul de dialog.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă faptul că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe aceștia pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” sau „ai voie să faci,,și ceea ce „nu se face”sau,, nu ai voie să faci,, în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

„Importanța celor șapte ani de acasă...”

Prof. învă. preșc.: Chivari Ramona Monica

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Familia este prima care contribuie la însușirea limbajului, la formarea deprinderilor de comportament, elemente esențiale pentru parcursul educativ al copilului din grădiniță. Climatul psihosocial, relațiile intrafamiliale, nivelul cultural al familiei sau nivelul socioeconomic reprezintă factori determinanți în dezvoltarea psihofizică a copilului. La grădiniță, copilul vine cu un bagaj bine definit pe care va construi mai departe și va adăuga alte și alte lucruri. Astfel, familia este un real suport al grădiniței.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

CHIVER DELIA

În metrou, un tânăr i-a oferit locul său unei doamne în etate. De emoție, doamna a leșinat. Când s-a trezit din leșin, doamna i-a mulțumit tânărului. De emoție, tânărul a leșinat. Iată de ce tema acestui referat va fi întotdeauna de actualitate.

Niciodată nu e prea târziu să înveți ceva bun de la alții, însă cu cât vom învăța mai devreme ce se cuvine și ce nu, ce se cade și ce nu, cu atât viața noastră va fi mai bună. Buna creștere sau „cei șapte ani de acasă” se dobândește în mai multe feluri. Educația ocupă cel mai important loc.

„Omul este rodul educației pe care o primește.” (Helvetius) „Omul nu poate ajunge om decât prin educație. Trebuie să trezim de timpuriu la copii noțiuni drepte despre binele și răul moral.” (E. Kant) Copilul, preadolescentul, adolescentul și tânărul au avut și au nevoie, de când există lumea, de educație. Aceasta este o trebuință ce se impune a fi satisfăcută în raport cu vârsta și particularitățile fizice și psihice ale educatului. Răspunsurile sale față de familie, mediul educogen, cerințele părinților și ale fraților, față de societatea în care trăiește, cultură, în general, pot fi: emergente- în curs de formare și organizare și fixe- existente, organizate și automatizate.

Educatul își imită părinții și frații, educatoarea, învățătorul, profesorii, prietenii și cunoștii, copiind comportamentul altora, indiferent cum a ajuns să-l cunoască, prin percepție directă sau prin observare. Cel mai ineficient mod de a educa pe cineva este să-i ții discursuri moralizatoare, interminabile și plicticoase.

„Un copil educat doar la școală este un copil needucat.” (George Santayana) Acasă învață: comunicarea, bunele maniere, regulile de igienă, obiceiurile sănătoase, cinstea, loialitatea, generozitatea, curajul, toleranța, modestia, perseverența, civismul, bunătatea, respectul, cooperarea, pe care școala prin activitățile sale le dezvoltă. La școală învață gramatica, socotelile, elementele chimice, teoriile și teoremele, anii de domnie, formele de relief, informatica, limbile străine, etc.. Bazele educației se pun acasă, școala putând doar să dezvolte ceea ce copiii deja au învățat.

„Tu poți dacă vrei!” iată regula supremă în morală. Responsabilizarea copiilor este o metodă eficientă de învățare. Ei pot participa, în funcție de vârstă la îndeplinirea sarcinilor casnice. Iată o listă cu treburile casnice la care pot participa sau pe care le pot îndeplini în funcție de vârstă:

2-3 ani	4-5 ani	6-7 ani
Strânsul jucăriilor	Hrănirea câțelului	Hrănirea câțelului
Pusul cărților pe raft	Strânsul jucăriilor	Strânsul jucăriilor
Pusul hainelor murdare la coș	Strânsul patului	Datul cu mătura
Pusul mesei	Ștersul prafului	Sortarea veselei
Strânsul mesei	Udatul plantelor	Sortarea șosetelor
Adusul scutecelor	Sortarea tacâmurilor	Grădinărit
	Strânsul mesei	Curățat cartofii
	Aranjarea veselei	Spălatul legumelor și al fructelor
		Înlocuirea prosoapelor

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. Normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

BIBLIOGRAFIE:

- „Codul bunelor maniere de astăzi” Aurelia Marinescu, editura Humanitas, București
„Educația noastră cea de toate zilele” Ion Drăgan, Pavel Petroman, Dorina Mărgineanțu, editura Eurobit, Timișoara
<http://www.desprecopii.com/info-id-16068-nm-Cei-7-ani-de-acasa-norme-si-valori-esentiale-pentru-succesul-viitorului-copilului.htm>

“Vina” celor șapte ani de acasă

Prof. Chivi Diana-Mirella
Școala Gimnazială, com. Berteia, jud.Prahova

Putem afirma că cei șapte ani de acasă sunt cei mai importanți din viața unui om. Oare ce pretenții avem de la cei șapte ani de acasă?

Copilul în primii șapte ani de viață învață să vorbească, să meargă, absorbind precum un burete toate informațiile din jurul său. Imită tot ceea ce întâlnește în cale: gesturile celor mari, atitudinea lor, cuvintele pe care aceștia le folosesc provocând uneori momente de ilaritate. De aceea adulților li se pretinde prudență în manifestări și chiar în vorbire. Familia este sursa de inspirație a oricărui copil în primii șapte ani de dezvoltare fizică și psihică. Deseori însă adulții tratează cu superficialitate acest aspect, având un comportament neadecvat în fața ochișorilor mici care-i privesc și tind să-i imite. Oare de ce se supără părinții când copilul lor este admonestat cu expresia: “N-ai cei șapte ani de acasă !” ?....

De multe ori ne întrebăm care sunt pretențiile societății pentru cei șapte ani de acasă? Etichetăm prea ușor?

Începând cu clasa întâi, remarcăm copiii care se poartă cuviincios, vorbesc frumos, respectă normele de politețe și afirmăm pe bună dreptate : ”Acesta-i un copil educat. Are cei șapte ani de acasă !”.

În prezent, educația timpurie la noi în țară începe de la vârsta de trei ani. La această vârstă se înscriu copiii la grupa mică de grădiniță unde primesc o educație complementară celei din familie. Însă cu mult timp în urmă, această formă de educație era aproape inexistentă. Nu toți copiii aveau șansa să frecventeze grădinița, mulți dintre ei erau trimiși direct în clasa întâi. Evident erau doar “ cei șapte ani de acasă “.

În ce măsură cei șapte ani de acasă depind de familia în care copilul se naște, ținând cont că sunt și familii monoparentale sau dezorganizate sau cu părinți plecați la muncă în străinătate ? Mulți copii sunt crescuți de bunici care au în general o educație precară. Oare e drept să etichetăm?...

Exemplul părinților este primordial în primii șapte ani de dezvoltare. Dar ce putem spune de acele familii unde copiii văd violență, comportament necorespunzător sau diferite forme de agresivitate?...În ce mod educația școlară poate remedia educația celor șapte ani de acasă?

În prezent, majoritatea școlilor din România, apelează la consilierul școlar pentru a rezolva cazurile de așa ziși “copii problemă”, care au un comportament neadecvat sau chiar deviant de la normele și regulile de bună purtare. Acești profesioniști au tactul și răbdarea necesară pentru a remedia sau completa lipsa celor șapte ani de acasă. Însă, din păcate, copilul este nevoit să se întoarcă în mijlocul aceleiași familii care nu-i poate oferi nimic din punct de vedere educațional.

Oare o bună dotare genetică și ereditară poate învinge lipsa educației ? Societatea a confirmat prin numeroase exemple că se poate! Copii cu o educație precară inițial dar printr-o mare ambiție personală și o bună dotare intelectuală au progresat pe scara socială, în timp ce în alte cazuri lipsa de ambiție sau comoditatea în ciuda confortului oferit de părinți a condus la plafonare.

Oare ce poate stimula dezvoltarea primilor șapte ani din viață pentru a fructifica ulterior rezultatele?

Toți copiii din lume răspund la stimulul numit “iubire”. Dacă familia îi oferă căldură sufletească iar copilul se simte ocrotit, foarte puțin probabil ca acesta să ajungă ulterior un delicvent. Chiar dacă părinții nu se pricep să-și educe copilul ca la carte, simțul dreptății, cinstei și corectitudinii se poate transmite din generație în generație împreună cu gândirea sănătoasă specifică poporului nostru și oamenilor simpli de la țară.

Un copil iubit, un copil dorit, va remedia și chiar completa educația celor șapte ani de acasă. Împreună cu o dotare intelectuală adecvată va depăși orice barieră socială.

Nici un copil nu are vreo vină pentru mediul în care s-a născut sau a trăit. Și de asemenea nu este corect a se lăuda față de ceilalți pentru educația sa aleasă.

În concluzie nimeni nu trebuie să poarte stigmatul celor șapte ani de acasă! Oricare lipsuri educaționale se pot îndrepta sau corecta cu înțelegere, cu bunăvoință și nu în ultimul rând cu multă, multă, iubire.

Iubirea familiei dar și bunăvoința și înțelegerea celor din jur, a semenilor noștri, corectează educația celor șapte ani de acasă.

Poate nu s-a reușit surprinderea tuturor aspectelor acestui subiect....Dar dacă cineva vreodată și-ar pune întrebarea: “ Cine poartă vina lipsei celor șapte ani de acasă ?”....Cu siguranță răspunsul ar fi: “ Vina.....nu există!”

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILOR

Prof. Chivu Laura Claudia

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 CEFA, JUDEȚUL BIHOR

Copilul este o ființă cu însușiri calitativ diferite de cele ale adultului și are în mod legitim dreptul de a ocupa o poziție privilegiată și de a se bucura de un "tratament" specific. Sănătatea, dezvoltarea și educația copilului trebuie să fie în centrul preocupărilor familiei.

Familia rămâne grupul social vital în asigurarea îngrijirii, protecției și educației copilului. În contextul schimbărilor sociale se constată o diversificare a modelelor familiale: frecvența crescândă a coabitărilor (concubinajelor), creșterea numărului divorțurilor, a familiilor cu un singur părinte, opțiunea unor femei de a avea un copil în afara căsătoriei, noile forme coexistând cu modelul "clasic" al familiei conjugale.

Într-o lume în care toate instituțiile și toate tipurile de raporturi sociale se schimbă în ritm accelerat, familia nu poate rămâne neschimbată și nu trebuie absolutizat un model sau altul de organizare familială. Toate aceste schimbări nu trebuie interpretate ca o criză familială, ci mai repede ca adaptări ale conduitei individuale la schimbările demografice, economice și materiale care afectează societățile în ansamblul lor.

Dezvoltarea personalității copilului este rezultatul unui ansamblu de factori: familiali, școlari, comunitari. Factorii familiali sunt ca proximitate și importanță cei mai importanți în dezvoltarea unei personalități armonioase, în securizarea fizică, afectivă și materială a copilului.

Indiferent de modul de organizare, mediul familial întemeiat pe un sistem de interacțiuni afective intense este apt de a reacționa la trebuințele copilului, de a participa și favoriza elaborarea personalității, a imaginii sale de sine și despre lume.

Familia este cea mai în măsură să răspundă nevoilor copilului, afectiv cea mai adecvată trebuințelor lui pentru că numai aceste relații afective și sentimente de dragoste îl fac pe părinte să înțeleagă și să intuiască copilul și starea lui de copilărie. În familie își poate satisface nevoile sale primare, își poate manifesta frustrările inevitabile, temperate de dragostea părinților. În familie copilul poate să-și investească toate resursele emoționale și să învețe să și le controleze pentru că aici ar trebui să fie în mod sigur un mediu mai ales afectiv – garanție pentru o dezvoltare armonioasă.

Familia este mediul esențial care poate influența dezvoltarea și destinul copilului prin securizare materială, dragoste și educație. Educația trebuie să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară, coerentă, iar implicarea acestui deziderat rezidă în strânsă legătură dintre familie și mediul educațional. Acest lucru impune ca părinții să fie parteneri egali în educația copilului.

Un bun dobândit și mult apreciat, câștigat de către copil în primul rând în familie este comportamentul moral ca rezultat al unui sistem de cerințe precise, categorice dublat de un permanent respect pentru copilul care trebuie să se simtă iubit și ocrotit. În accepțiunea cea mai largă a termenului, "copil bun" reprezintă în fapt suma trăsăturilor pozitive structurate în dinamica comportamentului: sânguință, cinste, inițiativă creatoare, sociabilitate, politețe, dispoziție de colaborare etc., după cum părinte bun înseamnă: răbdare, calm, înțelegere, un fond afectiv numit în termeni obișnuiți, dragoste față de copil. Cultivarea la copil a dragostei de bine, de adevăr trebuie să se desfășoare adaptat vârstei, ca un sistem referențial. De asemenea, trebuie avute în vedere și unele circumstanțe particulare, printre care cele mai de seamă sunt împrejurările concrete ale fiecărei măsuri sau acțiuni cu caracter educativ, considerarea educației ca un proces neîntrerupt, continuitatea fiindu-i asigurată prin influențele pe care le exercită coabitarea, deprinderile, obiceiurile și întreaga comportare a tuturor membrilor grupului familial. Cultivarea dragostei de bine, de adevăr are nevoie, mai ales, de acțiune și nu de verbalism, de activitate și nu de dialog, de descoperirea virtuților de către copil și nu de oferire a lor de către părinți. Binele ajunge la copilul mic, de cele mai multe ori, sub formula "e bine să faci așa !" și mai ales - "nu e bine ce faci !". Dar, copilul se întreabă de fiecare dată "de ce nu este bine?" Curent, la această întrebare părinții răspund : "nu am timp să discut, așa am zis, așa faci, dacă nu faci așa ai s-o pățești !".

Pentru a putea descoperi "binele" care mai târziu va deveni "principialitate, cinste, spirit de a-ți ajuta aproapele, criteriile de evaluare a comportării" este necesar ca în grupul familial să existe un cod de conduită bazat pe o egală respectare a normelor atât de către copii, cât și de către părinți. Respectiv,

cerând copiilor să acționeze într-un anumit mod, părinții să constituie modelul și imboldul în acea direcție și nu factor derutant.

Familia își aduce contribuția în toate sectoarele educației, aici copilul făcându-și "ucenicia" care i-o imprimă familia. Atmosfera afectivă din familie are o influență hotărâtoare asupra dezvoltării psihice în mica copilărie. În primii ani de viață copilul răspunde la tot ce se întâmplă în jur prin reacții emotive care vor determina direcționarea activității și aptitudinilor de mai târziu. Năzuințele copilului se formează în mica copilărie prin exemplul celor din jur. În familie copilul învață limbajul și comportamentul social, își formează aspirații și idealuri, convingeri și aptitudini, sentimente, trăsături de voință și caracter. Întotdeauna ambianța, climatul din familie influențează, în raport cu natura sa, personalitatea copilului. Marele pedagog John Locke, convins de puterea exemplului în familie, afirma: "Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ce nu vreți să imite". Zestrea de echilibru relațional și adaptativ pe care copilul o moștenește din tiparul reprezentat de familia sa este cea mai sigură investiție pe terenul viitoarei lui personalități asigurându-i detenta realizării de sine și a succesului în general. Din contră, dacă este crescut într-un climat tensionat, conflictual, instabil, copilul se poate inhiba ba chiar se poate maturiza afectiv și conjunctiv. Urmarea este, fie o puternică motivație prosocială de evitare a tot ce se aseamănă cu cele trăite acasă, fie într-o motivație antisocială ca expresie a nevoii de pedepsire a celor din jur, de răzbunare permanentă, de ură, rezultat al frustrărilor afective acumulate în primii ani de viață.

Prin investigația psihică a copilului său, părintele va descoperi imensul lor potențial și apoi îl va valorifica în opera de formare a unei personalități de succes.

"Căci ei vor fi în lume și în viață,
Așa cum noi le-am spus și arătat,
Iar ei, la fel vor da povață
Și-un lung popor e-acum de noi format."(Traian Dorz).

Este adevărat ca nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

BIBLIOGRAFIE:

Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

prof.înv. primar Chivu Marilena
Școala Gimnazială Răzvad-Valea Voievozilor

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduși de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate. Sunt prea multe lucruri de spus despre educația copiilor și nu ne vom opri decât la câteva aspecte legate de educația creștină. Fiecare părinte poate descoperi noi și noi moduri de a-i apropia pe copii de cunoașterea lui Dumnezeu. Cel mai important lucru este ca aceștia să fie crescuți într-un mediu de credință, în care să simtă cât de importantă este pentru părinții lor legătura cu Dumnezeu. Dacă îi vor vedea rugându-se, vor spune și ei cu bucurie rugăciunile pe care le-au învățat atât acasă, cât și la grădiniță/școală! Văzând că părinții merg la biserică nu numai de Paști și de Crăciun, ci în fiecare Duminică și sărbătoare, și chiar și când nu este slujbă, copiii vor iubi casa Domnului și se vor simți *acasă* în ea.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi și atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită tinerii de astăzi sunt exemple de rătăcire și de deviere de la viața cuviincioasă.

Unii părinți le citesc copiilor din viețile sfinților când sunt mici, și uneori ei le confundă cu poveștile. Când cresc mai mari, și vor să se rupă de lumea poveștilor, ei încep să nu mai creadă nici faptele descrise în viețile sfinților. Dar copiilor trebuie să li se explice că minunile au fost și sunt reale, că Hristos Fiul lui Dumnezeu a făcut toate cele descrise de Evanghelie. Că ucenicii Săi și urmașii acestora au făcut o mulțime de minuni pentru ca oamenii să creadă în Dumnezeu. Minuni care nu sunt altceva decât *semne ale dragostei lui Dumnezeu*.

Sărbătoarea Crăciunului și a Paștelui sunt cele mai importante momente din viața oricărui copil creștin. Atenția părinților trebuie să fie îndreptată în a-i ajuta pe copii să trăiască bucuria Nașterii și Învierii Domnului. Mari greșeli fac părinții care, creștini cu numele, dar păgâni cu faptele, transformă cele două sărbători religioase în simple momente de oferire a darurilor. Venirea „iepurașului“, de exemplu, care nu are nimic în comun cu sărbătoarea Paștelui. Cei mai mulți copii sunt dornici să vină Moș Crăciun și „iepurașul“ și mai puțin, Ziua de Crăciun și Ziua Învierii. Peste ani și ani, când vor avea nevoie de ajutorul Celui Înviat, nu vor ști să îl ceară; s-au obișnuit prea mult cu prezența „iepurașilor“, cu cadouri și daruri din ce în ce mai diversificate, în funcție de vârstă. Sigur că nu trebuie să ne lipsim copiii de asocierea bucuriilor materiale, trupești, cu marile bucurii spirituale, dar nu trebuie răsturnată cu nici un chip ierarhia valorilor!

E bine ca tinerii să cunoască măcar câteva din viețile oamenilor aleși pe care i-a avut Biserica în vremea noastră. Părinți îmbunătățiți care au dobândit rugăciunea neîncetată, mari duhovnici, mari asceți, unii chiar făcători de minuni și care au lăsat sfinte moaște. Să cunoască tinerii marea jertfă pe care a dat-o Biserica Ortodoxă în prigoana comunistă din: România, Rusia, Serbia, Bulgaria. Zeci de mii de preoți, sute de mii de credincioși care au fost torturați în fel și chip și care au murit în închisori, și nu numai acolo, pentru că nu au vrut să se lepede de Dumnezeu. Să cunoască tinerii cum alții la vârsta lor în loc de desfătări au avut parte numai de cruce pentru a dobândi Împărăția cerurilor. Biserica are modele pe care să le ofere tinerilor; mai precis, Biserica este singura care poate oferi adevăratele modele, chiar de la cele văzute sau auzite, pictura, icoanele, cântările, toaca, veșmintele și gesturile preoților/monahilor, până la cele de taină, cum ar fi liniștea sufletească și pacea sfântă, toate acestea rămân în inimile lor pentru totdeauna și vor lucra în taină. Dacă primii îndrumători în ale rugăciunii sunt părinții sau bunicii, și copiii sunt deprinși de mici cu rugăciunea, aceasta devine în timp din ce în ce mai profundă.

Nu lipsite de importanță sunt chipurile de eroi pe care le arată istoria. Astăzi, când vrăjmașul pornește atâta dezbinare între neamuri și pe de altă parte este propovăduită renunțarea la dragostea de neam în numele unui universalism îndoielnic, părinții sunt datori a le cultiva copiilor respectul față de

eroii neamului. Eroi pe care Biserica îi pomenește cu mare cinste. Tinerii pot afla în acești eroi, modele de sacrificiu pentru binele oamenilor, de renunțare la o viață egoistă, pentru o viață închinată semenilor.

Eroii neamului pot fi cinstiți, dar sfinți, prin puterea lor duhovnicească, pot fi prezențe reale în viețile tinerilor. Deși nevăzuți, ajutorul lor este mare. În special sfântul al cărui nume copilul l-a primit la Botez, trebuie să fie chemat în rugăciune de către acesta, căci îi poartă de grijă și îl ajută atunci când nici un ajutor pământesc nu îi poate fi de folos!

Înainte însă de a-i cunoaște pe eroii neamului și pe sfinți, pe de o parte, sau pe idoli muzicii, filmului, modei, sau pe și mai periculoasele „staruri” ale culturii fără Dumnezeu, pe de altă parte, copilul are mai întâi ca modele două persoane care îl ajută să facă primii pași în viață: *părinții*. Ar fi bine dacă părinții și-ar da seama cât de mult înseamnă pilda proprie pentru copiii lor. Se știe că orice copil are tendința să copieze anumite manifestări pe care le vede la părinții săi. S-a observat cât de mult modelează exemplul părinților caracterul copiilor, chiar dacă lucrul acesta devine evident abia când copiii sunt adulți.

Este o cruce destul de grea pentru părinți să fie modele pentru copii, pentru că aceasta nu durează doar o zi, o săptămână sau un an. Sunt ani și ani de zile în care trebuie să înfrunți tot felul de probleme, de necazuri, de provocări ale vieții și la multe dintre ele copilul se află în preajmă, înregistrând aproape tot (cu lux de amănunte)!

N-o poți scoate la capăt încercând să ascunzi de copil ce ai în suflet. Doar atunci când în centrul vieții părinților stă Dumnezeu, și când părinții trăiesc știind că Dumnezeu îi vede în tot ceea ce fac, inimile copiilor nu au de ce să se smintească. Numai atunci crucea de a fi model devine prilej de bucurie, prilej de împlinire.

Nu există handicap pe care părinții să nu îl poată depăși. Nu există cădere oricât de mare din care părinții să nu se poată ridica, devenind modele bune pentru copiii lor. Important este să aibă credință în Dumnezeu, să se căiască pentru păcatele lor și să alerge să ia dezlegare de păcate prin Taina Spovedaniei. Rolul unui duhovnic bun, care să sfătuiască și să mustre, care să dea binecuvântare pentru săvârșirea unor fapte importante, este *de neînlocuit*.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură („Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”), însoțită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale. Putem spune că există un demon al muncii exagerate care îl împinge pe om la eforturi fără rost (dorind să își agonisească cât mai multe) pentru a-l îndepărta de viața duhovnicească. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică și psihică, vindecând lenea, egoismul și cultivând jertfelnicia.

Numai cu multă străduință și cu ajutorul lui Dumnezeu putem fi bune modele, putem cunoaște bucuria mărturisită de Proroc: „Iată, eu și fiii pe care mi i-a dat Dumnezeu” (Isaia 8, 18).

BIBLIOGRAFIE

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

CEI SAPTE ANI DE ACASA
CHIVU RALUCA ANDREEA
Gradinita nr.2 Fundu Ocnei –Ocnita
Judetul Dambovita

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*).

Sunt 7 zile ale săptămânii ,iar modelarea copilului cu valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Așa cum planetele se învârt în jurul Soarelui ,tot așa gravitează în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI.Spre fiecare întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de ferestre deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte norii ce pot tulbura privirea senină și creșterea întru împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii și ale căutării.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâtea culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat suie voinicește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat . Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște arme cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Cei șapte ani se cladesc în familie,alături de cei dragi care ne sunt alături și la bine și la greu ,ne dau exemple de comportamente și ne învață primele taine ale vieții în formarea noastră ca oameni.

Educația începe în familie și se continuă în grădiniță.În momentul în care un copil merge la grădiniță și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă).

Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei.

Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc.

IMPORTANȚA CREȘTERII COPILOR ÎN MEDIUL FAMILIAL

Prof. Ciachir Georgeta,

Școala Gimnazială Nr. 308, București, sector 4

Familia reprezintă locul în care individul se dezvoltă, unde își petrece o mare parte din timp, unde devine practic ființă socială. Indiferent de organizarea familiei, de identitatea sa etnică, religioasă ori politică, aceasta se caracterizează prin dinamism și printr-o mobilitate continuă. Familia este un sistem dinamic, care cunoaște transformări permanente. Membrii ei se dezvoltă, evoluează împreună și adaugă elemente care îmbogățesc în permanență viața familială.

Rolul educației realizate în familie este acela de a dezvolta aptitudini de bază și competențe sociale în primii ani, ulterior copiii fiind preluați de către școală, pentru instruirea didactică. Familia pregătește și susține copilul din punct de vedere academic (în afara școlii), emoțional, comportamental, social, financiar.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic ș.a. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectele casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să-i asigure copilului mijloacele materiale și de spațiu necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul din punct de vedere cognitiv. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicată substituirea copilului de la sarcinile școlare. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de ceea ce îi aparține.

Dezvoltarea personalității copilului și a formării lui în conformitate cu idealul social și cel personal este influențată de diferențele de ordin economic, social, cultural care există între familii. Familia însă, în ciuda acestor diferențe, prezintă anumite însușiri comune. Condițiile de viață ale copilului sunt influențate de comportamentul părinților. Toate problemele se pot rezolva mai ușor într-un climat de prietenie și de înțelegere. Părinții trebuie să-și dezvolte și să-și asume în mod conștient o serie de abilități și responsabilități. Există câteva abilități de care părintele are nevoie pentru a putea fi un părinte bun (Killen, 1998 p. 143-159).

- *Abilitatea de a da prioritate satisfacerii nevoilor de bază ale copilului*

Această abilitate presupune, în primul rând, cunoașterea nevoilor de bază ale copilului și apoi disponibilitatea părinților de a le satisface.

- *Abilitatea de a oferi copilului experiențe noi, de a-l stimula cognitiv și afectiv*

Dezvoltarea cognitivă a copilului are nevoie de experiențe care să-l stimuleze în acțiunea sa de învățare.

- *Abilitatea de a avea o relație empatică cu copilul*

Fiecare părinte trebuie să-și cunoască copilul, dincolo de cuvinte. Empatia este cea care-l ajută pe părinte pentru a identifica nevoile nerostite ale copiilor.

- *Abilitatea de a avea așteptări realiste față de comportamentul copilului*

De modul în care părinții își percep copilul depind atitudinea și comportamentul față de el. Așteptările față de copil sunt determinate de imaginea pe care părintele o are despre acesta. Adesea părinții nu observă calitățile reale ale copilului sau dificultățile pe care le întâmpină acesta datorită nivelului său de dezvoltare sau a unor condiții speciale.

Părintele care nu își percepe copilul în mod realist și își proiectează asupra lui propriile dorințe neîmplinite, va avea față de copil așteptări prea mari, nerealiste sau negative.

- *Abilitatea de a pune limite copilului*

Aceasta este probabil cea mai provocatoare funcție parentală și reprezintă abilitatea prin care se construiește în mintea copilului autoritatea părintelui. Un copil care nu își poate construi respectul pentru autoritatea părintelui este un copil care nu trăiește sentimentul de a fi protejat de un părinte.

Din punctul de vedere al socializării copilului, putem spune că regulile și limitele îl ajută pe acesta să se adapteze mediului și grupului din care face parte.

- *Abilitatea de a răsplăti/valoriza copilul*

Copiii au nevoie de încurajări și aprecieri. Una din cele mai importante funcții parentale, este aceea de a răspunde pozitiv, valorizând copilul pentru lucrurile bune pe care le face. Copiii care sunt stimulați adecvat fac progrese uimitoare într-o perioadă scurtă de timp. Se observă mai ales la copii mici că, imediat ce realizează un lucru (de cele mai multe ori lipsit de importanță), caută aprecierea părintelui. Totodată, în momentul în care copilul este încurajat, acesta capătă și mai multă încredere în sine.

- *Abilitatea de a-și înfrâna propriile dureri și porniri agresive fără a le proiecta în relația cu copilul*

Pentru rolul de părinte, un anumit grad de toleranță la frustrare și conflict este foarte necesar. Părintele trebuie să-și mențină calmul în relația cu copilul, să-i explice de ce nu a făcut bine un lucru, ce i s-ar fi putut întâmpla, etc. În niciun caz nu trebuie să reacționeze agresiv.

Totodată, de la începutul vieții, ființa umană are extrem de multe nevoi, care trebuie satisfăcute pentru o bună dezvoltare a sa. În ceea ce-l privește pe copil, acesta în prima parte a vieții are efectivă nevoie de familie, care să-i ofere dragoste, atenție, să-l îngrijească, etc.

Nevoile de bază ale copilului în familie sunt: dragoste și securitate, de experiențe noi, de stimulare, nevoia copilului de a fi apreciat și de a-i fi recunoscute capacitățile, nevoia de responsabilități, nevoile de bază fiziologice ale copilului.

În societatea actuală, aflată în modificări permanente de dinamică a relațiilor în familie, părinții se simt incompatibili cu modelele de identificare pentru copiii lor, motiv pentru care lasă în sarcina școlii întreaga responsabilitate.

BIBLIOGRAFIE

1. Mitrofan, I., Mitrofan, N., *Familia de A la Z, Mic dictionar al vieții de familie*, Editura Științifică, București, 1991
2. Stănciulescu, E., *Sociologia educației familiale*, vol. I, Editura Polirom, Iași, 1998

Rolul familiei în educația copilului

Prof. înv. primar CIBU EUGENIA
Școala Gimnazială Nr. 2 Sebeș, Jud. Alba

Familia are un rol esențial în educația copilului. Familia este nucleul în care copilul se formează ca om. Ea are un rol decisiv în ceea ce privește viitorul social și spiritual al copilului pentru că știm că „există evenimente care-și pun pecetea asupra mentalității individului”, respectiv a copilului.

Felul în care părinții se raportează la copii, afectează în mod dramatic modul în care copilul se va raporta la societate. Părinții severi vor forma un tânăr fără personalitate, voință, inițiativă (doar în cazul unui sistem nervos foarte puternic asistăm la formarea unui spirit anarhic în familie și societate); părinții care-l vor răsfăța vor avea un tânăr care nu învață, nu muncește, dar pretinde mereu (unii ajung delicvenți); părinții care denotă inconsecvență educativă, care oscilează între răsfăț și severitate, vor forma un tânăr dezorientat, încăpățânat, capricios și dificil în raporturile sociale.

„Educația copiilor presupune întâi de toate desăvârșirea propriei noastre educații, a sentimentelor noastre”. Părinții trebuie să se străduiască să dea dovadă de o moralitate ireproșabilă, de integritate și educație aleasă, fiind formatorii unei generații, ca astfel copiii să-i poată urma avându-i ca model. „În educația copiilor, mai întâi de toate trebuie să ne educăm noi înșine. Evident, căldura din familie educă mult mai bine decât orice cuvinte, și, dimpotrivă, cuvintele anoste ale părinților obțin exact efectul contrar.”

Apoi, educația începe din momentul conceperii copilului. Încă din pântece mama va avea toată grija să-i transmită copilului sentimente de liniște și afecțiune, dar și o alimentație sănătoasă, acestea având un rol important în formarea lui, fiind climatul în care se dezvoltă. „Impresiile primite de prunc în timpul sarcinii în pântecul mamei sale determină în mare măsură starea lui fizică, afectivă și chiar spirituală”. „Trebuie să amintim că orice țipete, orice cuvinte murdare îl spurcă deja pe copil, întipăresc deja în inima lui, încă din pântece, imaginile viciului și a patimilor.” Comportamentul plin de afecțiune al mamei este foarte important pentru formarea „sentimentului comuniunii sociale. El favorizează comunicarea, colaborarea și actele altruiste. Baza acestui sentiment o constituie relațiile cu mama, afecțiunea reciprocă dintre mamă și copil.”

Atunci când cunun, le spun soțului și soției: „relațiile conjugale, respectul, dragostea, tandrețea și căldura sufletească – sunt 90% din educația copiilor, restul trebuie doar subliniat și nici nu trebuie să vorbiți mult”. (Ptotoiereul Valerian Krecetov)

Comportamentele copiilor se învață prin observarea unor modele în familie sau societate: „într-o grădiniță o parte din preșcolari au asistat la un spectacol dat de un actor care tot timpul se comportă violent, agresând o păpușă mare din plastic. Observându-se copiii în zilele următoare s-a constatat că aceștia se comportau mult mai agresiv cu jucăriile și păpușile lor, în comparație cu ceilalți care nu asistaseră la spectacolul respectiv. După opt luni, 40% din lotul experimental imitau acte agresive din categoria celor văzute în spectacol. Rezultă rolul important jucat de exemplul celor din jur.” Toate acestea îl pot marca profund, însă copilul va suferi mult mai puțin dacă „simte în el siguranță și dacă are încredere în părinți.” Dar dacă vede atitudini nepotrivite „la un om în care are multă încredere, la părinți, frați, rudenii, etc., atunci influența va fi mult mai mare asupra lui”

Direcția spre care va merge copilul se trasează încă din familie, locul unde se va forma idealul său. Acesta se formează din copilărie până la adolescență. Astfel, „când relațiile dintre părinți au fost armonioase, idealul adolescentului include un model care le seamănă.”

Un copil care nu a primit o educație corectă din toate punctele de vedere va avea de suferit la maturitate, sau poate toată viața în cazul în care nu are un caracter puternic nativ, prin care să se autoeduce. Lacunele relaționale, complexe, fluctuațiile sentimentale și toate problemele interioare ale omului sunt în mare parte o consecință a unei educații familiale defectuoase. Greu va înțelege extrovertirea unei persoane în familia sa sau între prieteni, ori altruismul cu care se manifestă în societate și altele asemenea, cineva crescut de niște părinți care nu au avut timp să vorbească cu el, să-i asculte problemele, să-l încurajeze la nevoie, să-i ofere afecțiune. Se va adapta greu.

Responsabilitatea unui părinte în ceea ce privește educația copilului său este una uriașă. În mare parte cazurile de neadaptare socială, depresie, dependență, delicvență, perversiune, sinucideri, din rândul tinerilor (și nu numai), au ca substrat lipsa educației familiale corecte, sănătoase.

Rolul celor șapte ani de acasă în acomodarea copilului cu școala

Prof. înv. primar CICEU BIANCA

Acomodarea unui copil cu școala, cu învățătoarea, cu colegii depinde de unele variabile. Unii copii sunt extrovertiți, alții reticenți, unii timizi, alții deschiși, unii emotivi, alții nerăbdatori.

O mică reținere o simte fiecare, de aceea este important să existe o bună comunicare între dascăl și familie, un parteneriat din care copilul să beneficieze de toate foloasele.

Fiecare copil e unic. Câți copii sunt într-o clasă, atâtea suflete, atâtea gânduri, atâtea personalități. Aici se reflectă cei șapte ani de acasă. Modul în care se comportă unii cu alții, acceptarea colegilor (indiferent de înfățișare, etnie, dificultățile de învățare).

Un alt lucru important este respectarea programului, a regulilor clasei. Dacă în familie copilul e învățat că e bine să respecte anumite reguli, îi va fi ușor să le respecte și pe cele ale clasei. Același lucru e valabil și în cazul respectării programului, a punctualității. Regulile trebuie să fie clare, pe înțelesul lor, cu consecințe bine stabilite. Comportamentul copilului va reflecta acest lucru, la fel și consecvența părinților.

Salutul, folosirea unor cuvinte simple, dar importante (“mulțumesc”, „te rog”, „cu plăcere”), respectul pentru sine și pentru cei din jur nu trebuie să lipsească din educația copilului. Aceste lucruri se învață de acasă, încă din primii ani de viață. Din păcate, unii copii iau contact cu aceste lucruri abia la școală, părinții lor consideră că școala este locul în care copilul primește educație.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Ciceu Doina
Școala Gimnazială nr.3 Suceava

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși și bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate.

Fiecare părinte poate descoperi noi și noi moduri de a-i apropia pe copii de cunoașterea lui Dumnezeu. Cel mai important lucru este ca aceștia să fie crescuți într-un mediu de credință, în care să simtă cât de importantă este pentru părinții lor legătura cu Dumnezeu. Dacă îi vor vedea rugându-se, vor spune și ei cu bucurie rugăciunile pe care le-au învățat atât acasă, cât și la școală! Văzând că părinții merg la biserică nu numai de Paști și de Crăciun, ci în fiecare Duminică și sărbătoare, și chiar și când nu este slujbă, copiii vor iubi casa Domnului și se vor simți *acasă* în ea.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi și atitudini.

Nu ar fi nimic rău să aibă ca model un actor sau un cântăreț care duce o viață curată, care are un mesaj bun, folositor pentru oameni. Dar aproape toate modelele tinerilor sunt oameni plini de patimi, plini de vicii. Chiar dacă o bună parte dintre aceștia nu ezită să pomenească Numele lui Dumnezeu în interviuri sau cu alte prilejuri asemănătoare, nu o fac decât din superstiție sau pentru a fi pe placul admiratorilor. Tinerilor trebuie să li se prezinte și altfel de modele. Pentru orice creștin modelul este Hristos și fiecare trebuie să fie conștient de acest adevăr. Dar e destul de greu ca un tânăr să-L aleagă ca model pe Însuși Fiul lui Dumnezeu.

Mult mai ușor se vor apropia tinerii de sfinți, care sunt prietenii lui Dumnezeu, care Îl oglesc pe Dumnezeu. Cunoașterea vieților sfinților are de aceea un rol foarte important în formarea personalității tinerilor.

Văzând cum sfinții, oameni ca ei fiind, au ales lupta cu ispitele acestei lumi, netemându-se de nici un fel de chinuri, tinerii vor vedea un cu totul alt model de viață. Vor înțelege că ispitele care vin din toate părțile se pot respinge cu ajutorul lui Dumnezeu.

Unii părinți le citesc copiilor din viețile sfinților când sunt mici, și uneori ei le confundă cu poveștile. Când cresc mai mari, și vor să se rupă de lumea poveștilor, ei încep să nu mai creadă nici faptele descrise în viețile sfinților.

Dar copiilor trebuie să li se explice că minunile au fost și sunt reale, că Hristos Fiul lui Dumnezeu a făcut toate cele descrise de Evanghelie. Că ucenicii Săi și urmașii acestora au făcut o mulțime de minuni pentru ca oamenii să creadă în Dumnezeu. Minuni care nu sunt altceva decât *semne ale dragostei lui Dumnezeu*.

Nu lipsite de importanță sunt chipurile de eroi pe care le arată istoria. Astăzi, când vrăjmașul pornește atâta dezbinare între neamuri și pe de altă parte este propovăduită renunțarea la dragostea de neam în numele unui universalism îndoielnic, părinții sunt datori a le cultiva copiilor respectul față de eroii neamului. Eroii pe care Biserica îi pomenește cu mare cinste. Tinerii pot afla în acești eroi, modele de sacrificiu pentru binele oamenilor, de renunțare la o viață egoistă, pentru o viață închinată semenilor.

Eroii neamului pot fi cinstiți, dar sfinții, prin puterea lor duhovnicească, pot fi prezențe reale în viețile tinerilor. Deși nevăzuți, ajutorul lor este mare. În special sfântul al cărui nume copilul l-a primit la Botez, trebuie să fie chemat în rugăciune de către acesta, căci îi poartă de grijă și îl ajută atunci când nici un ajutor pământesc nu îi poate fi de folos!

Înainte însă de a-i cunoaște pe eroii neamului și pe sfinți, pe de o parte, sau pe idolii muzicii, filmului, modei, sau pe și mai periculoasele „staruri“ ale culturii fără Dumnezeu, pe de altă parte, copilul are mai întâi ca modele două persoane care îl ajută să facă primii pași în viață: *părinții*. Ar fi bine dacă părinții și-ar da seama cât de mult înseamnă pilda proprie pentru copiii lor. Se știe că orice copil are

tendința să copieze anumite manifestări pe care le vede la părinții săi. S-a observat cât de mult modelează exemplul părinților caracterul copiilor, chiar dacă lucrul acesta devine evident abia când copiii sunt adulți.

Este o cruce destul de grea pentru părinți să fie modele pentru copii, pentru că aceasta nu durează doar o zi, o săptămână sau un an. Sunt ani și ani de zile în care trebuie să înfrunți tot felul de probleme, de necazuri, de provocări ale vieții și la multe dintre ele copilul se află în preajmă, înregistrând aproape tot (cu lux de amănunte)!

N-o poți scoate la capăt încercând să ascunzi de copil ce ai în suflet. Doar atunci când în centrul vieții părinților stă Dumnezeu, și când părinții trăiesc știind că Dumnezeu îi vede în tot ceea ce fac, inimile copiilor nu au de ce să se smintească. Numai atunci crucea de a fi model devine prilej de bucurie, prilej de împlinire.

Nu există handicap pe care părinții să nu îl poată depăși. Nu există cădere oricât de mare din care părinții să nu se poată ridica, devenind modele bune pentru copiii lor. Important este să aibă credință în Dumnezeu, să se căiască pentru păcatele lor și să alerge să ia dezlegare de păcate prin Taina Spovedaniei. Rolul unui duhovnic bun, care să sfătuiască și să mustre, care să dea binecuvântare pentru săvârșirea unor fapte importante, este *de neînlocuit*.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură („Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”), însoțită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale. Putem spune că există un demon al muncii exagerate care îl împinge pe om la eforturi fără rost (dorind să își agonisească cât mai multe) pentru a-l îndepărta de viața duhovnicească. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică și psihică, vindecând lenea, egoismul și cultivând jertfelnicia.

Numai cu multă străduință și cu ajutorul lui Dumnezeu putem fi bune modele, putem cunoaște bucuria mărturisită de Proroc: „Iată, eu și fiii pe care mi i-a dat Dumnezeu” (Isaia 8, 18).

Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu bucuria jertfei asumate, și de felul în care părinții duc această cruce, depinde calitatea de creștin adevărat a viitorului adult!”
Danion Vasile

Importanța celor șapte ani de acasă

Prof. Cilibia Valentina
Școala Gimnazială Prunișor
Jud. Mehedinți

Cea mai importantă educație a unui copil are loc în interiorul familiei. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici. Apoi, învățăm de la doamna educatoare, de la doamna învățătoare și de la toți profesorii noștri. Toți acești oameni din jurul nostru ne dau sfaturi. Și noi le dăm mai departe copiilor noștri. Disciplina și educația copilului reprezintă cartea de vizită a oricărui părinte. Vreți să aveți un copil care să se poarte civilizată, trebuie în primul rând să țineți cont de faptul că spontaneitatea, energia și impulsivitatea le influențează acțiunile și cuvintele. De asemenea, mulți copii preiau cuvinte sau acțiuni de la oamenii din jur. De aceea este bine să acordați o atenție deosebită inclusiv manierelor dvs. și anturajului.

Primii pași în învățarea codului bunelor maniere pentru copii:

Bunele maniere sunt mai puțin întâlnite la copiii sub vârsta de 7 ani, pentru că, de cele mai multe ori, le este greu să își imagineze că lumea nu se învârtă în jurul lor. Însă educația în acest sens ar trebui să înceapă de la o vârstă fragedă, 2-3 ani, când copilul înțelege și face conexiuni între ceea ce se desfășoară în jurul lui. Primele maniere se pot învăța chiar prin joacă. Pornind de la faptul că cei mici întind jucăriile către părinții lor, este bine să le mulțumiți de fiecare dată când le luați. Așa vor deprinde acest obicei de a mulțumi când primesc ceva. Un alt pas pe care nu trebuie să-l uitați când vă învățați micuții codul bunelor maniere este acela de a împărți jucăriile lui cu ceilalți parteneri de joacă. Acest lucru ar trebui să se realizeze de la o vârstă cât mai mică, pentru că în acest fel vă veți obișnui copilul cu ideea că este în regulă să-și împartă jucăriile, chiar dacă sunt momente când nu primește nimic în schimb.

Mai jos aveți câteva dintre cele mai importante reguli de comportament pentru copii.

Codul bunelor maniere pentru copii în societate:

1. Salutul și mulțumirea: A saluta și a mulțumi sunt elementele esențiale ale bunelor maniere.

De aceea, puteți începe cu ele atunci când vă propuneți să îi învățați pe cei mici regulile de comportament în societate.

2. Codul bunelor maniere pentru copii la masa: Nu de puține ori, copiii mai mici devin năzdrăvani tocmai când ajung să fie puși la masa. De aceea este indicat să le explicați câteva reguli de bună creștere atunci când se mănâncă în familie sau la altcineva.

3. Comportamentul în mijloacele de transport în comun: Și în mijloacele de transport în comun, un copil trebuie să dea dovadă de politețe și de bună creștere.

4. Comportamentul în locurile publice: În locurile publice nu se vorbește tare și nici nu este indicat să te manifesti agresiv. Copiii preșcolari încalcă această regulă de cele mai multe ori, pentru că încă nu înțeleg constrângerile sociale și nu și-au dezvoltat capacitatea de autocontrol. Îi puteți atrage atenția discret atunci când vorbește mai tare decât trebuie și să-i propuneți să vorbească împreună pe un ton mai scăzut. Învățați-l că șoptitul într-o sală cu alți oameni, precum și gestul de a spune ceva la urechea unei alte persoane, atunci când se află și o a treia persoană în apropiere, nu este deloc politicos.

5. Codul bunelor maniere pentru copii atunci când se află pe stradă: Regula cea mai importantă este să fie învățați să traverseze numai pe culoarea verde a semaforului și numai prin locurile marcate corespunzător. De asemenea, pe stradă copiii trebuie să învețe că nu au voie să arunce gunoaie pe trotuar, ci numai în coșurile special amenajate

6. Comportamentul față de adulții implicați într-o conversație

Una dintre primele bune maniere pe care părinții îi învață pe copii este să nu îi întrerupă pe ceilalți atunci când vorbesc la telefon, sau poartă un dialog cu alte persoane. Este și prima regulă de comportament pe care cei mici au tendința să o uite.

Trebuie învățați că dialogurile dintre adulți trebuie întrerupte doar pentru motive bine întemeiate.

7. Codul bunelor maniere pentru copii atunci când se află în vizită: Iată câteva reguli esențiale pe care ar fi bine să le explicați copilul înainte de a primi vizita unor oaspeți:

Să salute; să comunice cu invitații; să mulțumească dacă a primit ceva în dar.

Indiferent cine sunt persoanele care vin în vizită, limbajul folosit de copil trebuie să fie unul care arată foarte mult

8. Bunele maniere atunci când copilul este musafir: Explicați-i celui mic faptul că atunci când va merge în vizită, nu va avea voie să alerge prin casă, să caute prin sertare, dulăpioare sau prin alte locuri, să ceară voie atunci când vrea să vadă sau să atingă un lucru aflat în casa în care se află.

10. Codul bunelor maniere pentru copii la școală

Mediile sociale în care copiii se integrează de la cele mai mici vârste sunt cele ale instituțiilor de învățământ pe care le frecventează. Astfel, printre regulile și tipurile de comportamente pe care îi ajutați să le adopte în diverse contexte, un rol special ar trebui să-l aibă regulile de comportament la gradiniță sau la școală.

Rezultatele școlare și integrarea fericită în colectiv sunt două consecințe sigure ale bunelor maniere la școală.

Bibliografie:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, București, 2002;
2. <http://www.utilecopii.ro/articole/divertisment/citate-despre-copii-si-parinti>

Cei șapte ani de acasă de-alungul istoriei

Prof. Cilibiu Maria
Școala Gimnazială "Ion Grigoroiu" Lelești, jud. Gorj

Perpetuarea speciei și asigurarea continuității sale a fost un dat natural și un interes manifestat în toate civilizațiile, fără să mai punem la socoteală însuși motivul creării Omului și apoi porunca divină "creșteți și vă înmulțiți și stăpâniți Pământul".

Copiii sunt viitorul – de la mare (societate) la mic (familie)- și de aceea trebuie să li se acorde ce-i mai bun, ce-i mai frumos, ce-i mai util ș.a.m.d. Specia umană oferă cel mai mult timp creșterii urmașilor din simplul fapt al rațiunii, ceea ce ne deosebește de specia animalieră, având diferențe de timp de îngrijire în funcție de civilizație și epoca ce o caracterizează. Astfel, în antichitate maturitatea are o vârstă, o alta în epocile următoare și cu totul foarte special stăm azi.

Primii ani de viață ai copilului sunt esențiali nu numai pentru sănătate și o dezvoltare armonioasă, dar și pentru evoluția lui educațională, de aici și expresia "ai/nu ai cei șapte ani de acasă!", arătând o aplecare mai mare sau mai mică a părinților asupra comportamentului copilului în relație cu ceilalți.

Întorcându-ne în timp, vom observa că fiecare epocă istorică se caracterizează diferit în privința creșterii copiilor și a raporturilor părinți-copii sau chiar stat-copii, cum vom vedea în regimurile totalitare din secolul al XX-lea.

Cele mai cunoscute modele de educație a copiilor din epoca veche sunt cea spartană și cea ateniană.

Modelul spartan rămâne în continuare cel mai dur și greu de apreciat. La vremea sa, Sparta-puternic militarizată și având ca ideal soldatul atlet, bine antrenat- cerea același lucru și copiilor, viitori soldați. În acest sens mamele se antrenau foarte mult pentru a da naștere de prunci puternici și vânjoși, iar dacă ei nu îndeplineau aceste condiții erau aruncați în prăpăstiile Munților Taiget, un gest de neimaginat în zilele noastre. În Sparta și fetele erau antrenate pentru a fi capabile de luptă, dar nu plecau la război, ele rămânând acasă să apere zidurile cetății, dar luau totodată și lecții de dans și muzică pe lângă gimnastică. La vârsta de șapte ani, fiecare băiat spartan își părăsea mama și era înrolat în cazărmi, unde învăța să lupte și să cunoască legile statului. În cazărmi erau supuși la antrenamente dure și slab hrăniți, ceea ce-i determina să fure mâncare și să fie șireți și inventivi.

Mult mai blând și mai atent cu copiii a fost statul atenian, care le cerea să fie bine educați, să-și însușească noțiuni din toate domeniile cunoscute și să devină buni oratori, filosofi, politicieni, activi în viața publică, fără a fi dat la o parte și aspectul militar.

Civilizația romană este la rândul ei cea mai importantă în istoria europeană, dar și universală. În ce privește creșterea copiilor, romanii îi vedeau o binecuvântare și-și doreau o familie numeroasă, dacă ne referim la cei înstăriți. Totuși multe mame și bebeluși mureau la naștere din lipsă de cunoștințe de igienă și boli ale copilăriei. Din păcate și aici erau abandonati în afara zidurilor cetății copiii bolnăvicioși. Ca la atenieni, educației și școlarizării li se dădea o mare importanță, fiind plătiți preceptorii anume sau pedagogi să-i însoțească pe copii la școală. Bineînțeles că de acest regim se bucurau doar copiii de părinți bogați, cei săraci fiind nevoiți să muncească de mici și să contribuie la sporirea financiară a familiei prin muncă fizică nu ușoară de cele mai multe ori.

Evul Mediu are un specific aparte raportat la capitolul copii și educație. Fiind denumit și epoca întunecată, el nu și-a "permis" să acorde o mai mare atenție acestui aspect comparativ cu toate celelalte: economie, civilizație, politică, cultură. Una dintre marile cauze rămâne frica anului 1000 (văzut în epocă sfârșitul lumii), la care se adaugă mizeria, rata extrem de crescută a mortalității infantile, a mamelor la naștere, migrațiile etc. Fiind o societate tânără, puțini trăiau peste 30 de ani, copiii intrau în rândul adulților foarte devreme și nu aveau timp pentru bucuriile copilăriei, așa cum le cunoaștem noi azi. La 14 ani erau deja adulți, aceasta fiind vârsta majoratului și pentru regi. La vârsta la care acum se merge la școală, copilul medieval era deja tratat ca om în toată firea, despărțit de familie, iar afecțiunea o găsea în afara locuinței părintești.

În epoca modernă asistăm la o revenire la educația copiilor, care începea în jurul vârstei de 7 ani, datorită Renașterii, apoi Reformei religioase. La această vârstă apar preceptorii în viața lor sau merg la orfelinat, apar și școlile de fete, pe lângă cele de băieți, inițial în jurul mănăstirilor, ulterior școlile laice în Epoca Luminilor și cea napoleoniană. Crește afecțiunea părintească, întrucât familia se retrage în casă,

de particularizează în raport cu societatea, se caută în continuare doici pentru alăptare, prea puține mame fiind dispuse să alăpteze, scopul lor fiind să se mențină fizic și să revină rapid la capacitatea de procreere.

Cumpăna de la începutul secolului al XX-lea a dat mulți copii orfani de un părinte, cel mai mult de tați deveniți eroi ai Primului Război Mondial, iar grija lor revenea mamelor văduve, ce au fost nevoite să pună pe umerii băieților sarcina de capi de familie. A urmat perioada interbelică, cu regimurile sale totalitare (comunism, fascism, nazism), care se implică în mod direct în creșterea natalității și educarea copiilor în devenirea Omului Nou, iubitor și adulator de Conducătorul protector și Părintele națiunii. Dacă cele două regimuri din urmă și-au găsit sfârșitul după al Doilea Război Mondial, comunismul a continuat încă o jumătate de secol și mai mult, timp în care s-a accentuat sporul natalității cu reversul mortalității mamelor la naștere, afecțiunea și dragostea fiind ”oferite” prin creșterea la stat, întrucât mamele se întorceau în câmpul muncii la 3 sau 6 luni, acolo unde nu exista cazul fericit al bunicilor.

Revenirea la democrație în Estul Europei s-a resimțit și în domeniul creșterii copiilor, mamele având bucuria de a-și vedea pruncii crescând, de a fi alături de ei până la doi ani, de a se implica mult mai mult în educația și pregătirea lor pentru viață. Dar ca în toate epocile istorice, avem și aspecte negative când luăm în discuție cazurile triste în care părinții, mai ales mamele, pleacă peste hotare la muncă, lăsând în urmă copii ce au nevoie de cei ”șapte ani de acasă” petrecuți cu părinții pentru a se dezvolta armonios și a putea face față vulnerabilității ce li se pregătește în viață.

Așadar cei șapte ani de acasă sunt esențiali în viața unui om, iar acest fapt ni-l arată însăși istoria de-alungul evoluției sale.

Bibliografie:

Liuba, Gh., Oane, Sorin, *Istorie. Manual pentru clasa a V-a*, Editura Teora.

Oane, Sorin, Ochescu, Maria, *Istorie. Manual pentru clasa a VII*, Editura Humanitas, București, 1999.

Pippidi, Andrei, coord., *Istorie. Manual pentru clasa a VI-a*, Editura Corint, București, 2007.

Cei șapte ani de acasă

Prof.ptr.inv.primar Cilniceanu Daniela Liliana

Stiluri parentale

Interacțiunea dintre părinți și copiii este una naturală. Calitatea de părinte se compune din îngrijire, educație și învățare. Adultul tinde spre impunerea formelor de activitate dorite de el în comportamentul copilului, indiferent de costurile personale suportate. De fapt, părintele are rolul unui executant, deoarece de la el se așteaptă însușiri adecvate, priceperi, precum și cunoștințe de specialitate aprofundate. Pentru a obține rezultate bune părintele ar trebui să adapteze sarcinile la posibilitățile copilului, să-l motiveze pentru efort.

Părinții trebuie să-i învețe pe copii consecințele comportamentelor lor, nimic nu-i învață mai bine să conștientizeze responsabilitatea necesară pentru propriile lor acțiuni. De asemenea, un copil trebuie să cunoască ireversibilitatea anumitor procese și să suporte consecințele. Astfel, copilul învață mult mai eficient din experiența nemijlocită, decât ascultând recomandările noastre. Deși rolul părinților este acela de a influența, învăța și supraveghea copiii, oamenii aleg maniere diferite pentru a face aceste lucruri. La o extremă se află cei care doresc să exercite un control absolut asupra copiilor, punând o mare presiune pe umerii lor, iar la celălalt pol sunt acei părinți care se limitează la a îndeplini doar sarcinile statutului de părinte. Observând aceste diferențe, specialiștii au propus conceptul de stil parental pentru a se referi la variațiile normale în încercările de control și socializare a copiilor de către părinți

Părintele autoritar este orientat spre supunere și se așteaptă ca regulile și ordinele lui să fie respectate cu strictețe chiar dacă nu explică rațiunile pe care acestea se întemeiază. Dominat de așteptări mari și de dorința de perfecțiune îl presează pe copil să studieze în permanență. Copiii nu au opinii și nu au voie să pună întrebări, ca urmare nu învață să gândească pentru ei înșiși și nici să ia decizii.

Părinții permisivi au puține reguli și nu au limite clare. Acești părinți cedează în fața copiilor, dacă impun o regulă copiii o încalcă. Copiii cu astfel de părinți sunt obișnuiți să facă numai ce doresc și nu vor respecta regulile. Sunt foarte egoiști și răsfățați. Copiii ai căror părinți adoptă stilul permisiv prezintă o mare probabilitate de a manifesta probleme comportamentale sau performanțe școlare scăzute, dar au o stimă de sine ridicată, bune abilități sociale și sunt puțini predispuși depresiei.

Stilul parental democratic se bazează pe principiul de a acorda șanse copiilor. Părinții realizează o echivalență între obligații și libertăți. Au reguli simple și concise, pedepse rezonabile în cazul încălcării acestora. Petrec mult timp discutând împreună cu copiii motivele pentru care au stabilit regulile. Copiii care cresc în astfel de familii învață că opțiunile lor sunt importante, învață cum să ia decizii. Acești copii vor fi independenți și responsabili.

Cadrele didactice trebuie să fie conștiente de importanța cunoașterii stilului parental adoptat de părinții elevilor și împreună să aleagă modalități și stiluri parentale mixte eficiente în creșterea și educarea copilului.

COOPERAREA DINTRE GRĂDINIȚĂ ȘI ȘCOALĂ ȘI FAMILIE FACTOR IMPORETANT IN DEFINIREA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

Prof.inv.primar CIMPAN FLORICA
Scoala Gimnaziala „Dimitrie Cantemir „Oradea

Reforma învățământului , definită ca „ o schimbare amplă în orientare , structură și conținut „ (Dicționar de pedagogie 1979 , pag. 388) determină schimbarea finalităților sistemului de educație prin îmbunătățirea tuturor activităților organizate în cadrul procesului de învățământ , începând cu învățământul preșcolar și continuând cu cel primar.

Aceasta , deoarece , politicile educaționale promovate de țările Comunității Europene concep ,, preșcolăritatea copiilor ca mijloc de promovare a reușitei școlare.

Conform Programei activității instructiv-educative din grădiniță finalitățile învățământului preșcolar sunt : dezvoltarea fizică și psihică normală a copiilor , socializarea copilului și pregătirea acestuia pentru debutul școlarității prin educarea limbajului , educația pentru știința , educația pentru societate , educația estetică și educația psihomotorie. Am studiat și finalitatea învățământului primar – unul dintre acestea este însușirea limbii române ca limbaj de comunicare.

Toate acestea se constituie în puncte de întâlnire între învățământul preșcolar și învățământul primar, cu trăsăturile care presupun și demonstrează continuitatea în pregătirea copilului pentru viață.

Rolul continuității dintre învățământul preșcolar și învățământul școlar în procesul didactic.

Vârsta preșcolară și vârsta școlară mică au multe caracteristici comune , dar prezintă și diferențe.

Dintre caracteristicile comune ale vârstei preșcolare și școlare mici amintesc :

- dezvoltarea memoriei prin reținerea unor poezii , reguli de joc , ea trecând de la etapa involuntară la cea voluntară;
- dezvoltarea limbajului care privește atât îmbogățirea vocabularului , cât și însușirea structurii gramaticale ;
- manifestarea curiozității prin mulțimea întrebărilor puse , cât și prin interesele față de realitatea înconjurătoare.

Aceste caracteristici comune celor două vârste obligă ca în procesul de învățământ să existe o continuitate logică și firească între grupa pregătitoare și clasa I , continuitate facilitată de o colaborare constantă dintre învățătoare și educatoare.

Între caracteristicile celor două vârste există și diferențe. La vârsta școlară mică se observă , spre deosebire de vârsta preșcolară , următoarele :

- dezvoltarea pronunțată a mușchilor ; creierul se dezvoltă mult , atât ca volum cât și ca structură ;
- trecerea de la o atenție spontană , la una voluntară ;
- transformarea treptată a memoriei în una voluntară logică și intenționată ;
- trecerea gândirii de la cea concretă la cea abstractă.

Aceste diferențe între caracteristicile celor două vârste cer activități diferite în grădiniță față de cele din școală.

Copilul de 5-6 ani manifestă o mare forță , agilitate , inteligență , traversând programe educative care-i măresc sensibilitatea intelectual – observativă , îl abilitază cu manualități artistice , îi dezvoltă curiozitatea și comportamentul explorator , de protejare și îngrijire a mediului înconjurător.

Cu multă măiestrie pedagogică , noi , educatoarele realizăm demersuri didactice în două forme : activități comune cu întreaga grupă și jocuri și activități la libera alegere , în funcție de interesele comune pentru un anumit domeniu.

Stimularea dezvoltării copilului de grupă pregătitoare , în funcție de capacitățile și interesele sale , presupune elaborarea unor noi strategii ale învățării pe care să le folosească atât educatoarea cât și învățătoarea , prin cooperare permanentă , pentru selectarea cunoștințelor în funcție de particularitățile de vârstă și cele individuale și în funcție de valoarea formativă a acestora.

Atât în grădiniță cât și școală se desfășoară activități cu caracter inter și transdisciplinar. Acestea oferă vaste posibilități de a dezvolta gândirea , de a forma sentimente morale , de a fortifica voința

copiilor. Pentru învățătoare ele sunt rezultante ale cunoașterii „zestrei” intelectuale acumulată de copil înainte de intrarea în școală, cunoaștere care se preia „din mers”, de la educatoare sau prin activități comune. Preluarea datelor este consemnată cantitativ, dar și nominal pentru a asigura un „debut”, favorabil pentru fiecare copil, pentru a-i asigura libertate psihică deplină; un comportament creativ, o siguranță care să-l dispună la dezvăluirea Eului său real.

La sfârșitul vârstei preșcolare dezvoltarea limbajului copilului mai prezintă câteva particularități cum ar fi: dislalie cu forme de rotacism (r) fitacism (f,v), nutacism (n, m), etc., tulburări de vorbire care se referă la ritm (tahilalia, bradilalia, bâlbâiala, logofobia).

Toate se pot elimina cu răbdare și perseverență prin diferite modalități de lucru: jocuri, discuții, dialoguri, frământări de limbă, dramatizări. Vital este ca toate acțiunile întreprinse pe linia dezvoltării vorbirii copiilor să aibe un caracter convergent, urmărind progresul realizat de fiecare.

Nu putem neglija nici continuitatea în activitatea educațională, având în vedere particularitățile trecerii de la un stadiu la altul în dezvoltarea copiilor.

Jocul din grădiniță „fereastră deschisă”, activității de învățare din școlaritatea mică.

Încă de la vârsta preșcolară, în condițiile jocului ca activitate dominantă, educatoarea mizează pe elemente ale muncii de învățare. Prin urmare, învățătura, dominantă a vârstei școlare, este prezentă în diferite forme și la vârsta preșcolară. Ea izvorăște din necesitatea de a satisface interesul, curiozitatea copilului pentru cunoaștere.

Astfel că preșcolaritatea înregistrează ritmurile cele mai pregnante în dezvoltarea individualității umane și unele din cele mai semnificative achiziții cu ecouri evidente pentru etapele ulterioare ale dezvoltării sale în ciclul primar și chiar mai departe.

De aceea, ca dascăl, mi propun să mențin dinamismul, impetuoșitatea și expresivitatea vârstei școlarelor, acel freazănt lăuntric permanent ce conferă copiilor note specifice de dinamism creativ.

Noi, dascălii, formăm la copii caracteristici și trăsături noi, interese, abilități, îndemnări, aptitudini, trăsături de caracter și comportament creativ. Toate acestea se realizează cu ajutorul trăirilor prin joc didactic, atât de îndrăgit de fiecare copil.

Jocul, acțiune „distractivă”, petrecută între copii este magnific, pentru că promovează manifestarea liberă a acestora în învățare, recurgând de cele mai multe ori la activitatea în grup. Jocul, practicat zilnic de preșcolari, reprezintă cel mai eficient mijloc de formare a noțiunilor de care au nevoie copiii mai târziu, în ciclul primar.

Jocurile de creație învață preșcolarii să se identifice cu diverse roluri socio-profesionale ale adulților, ceea ce reprezintă o foarte mare importanță pentru formarea Eului, a imaginii de sine prezente și viitoare. Chiar dacă în realitate rolurile copilului nu depășesc stadiul fanteziei îl apropie pe copil de viitoarele roluri profesionale pentru care va trebui să opteze și să ia decizii în viitor.

Jocul cu multiplele lui valențe reprezintă cel mai eficient mijloc de transmitere a cuvintelor și de formare a noțiunilor de care copiii au nevoie în clasa I. Jocurile colective, cu dialoguri între copii, îmbogățesc lexicul, educă răbdarea, perseverența, perspicacitatea, atenția, memoria.

Socotesc că cele mai sus enumerate reprezintă suficiente argumente pentru care considerăm că activitățile de joc din grădiniță reprezintă „ferestre deschise”, spre activitatea de învățare din școală – asigurând procesul continuu în educația permanentă.

Odată cu intrarea copilului în școală se menține și jocul ca activitate ce asigură un echilibru necesar, o continuitate firească între învățământul preșcolar și primar și în același timp o adaptare treptată la activitatea școlară. Începutul școlarizării va însemna, însă, deplasarea treptată a poderii spre învățatură. La începutul clasei I, jocul constituie o formă de învățare, dar și un mijloc de relaxare, stimulând interesul și curiozitatea școlarelor.

Jocul didactic este inclus în sistemul de metode de învățământ cu rezultate deosebite în captarea atenției elevilor și pentru înlăturarea plictiselii, a dezinteresului făcându-i pe cei timizi să devină activi, curajoși, să capete încredere în capacitățile lor.

BIBLIOGRAFIE :

1. M.E.C.T ,Ghidul programului de informare/ formare a institutorilor/invatorilor Bucuresti ,2003
2. Mirela Mihaescu, Anita Dulman ,Claudia Mihai,Activitati transdisciplinare ,Ed. Radical ,2004
3. Constanta Cuciinic ,Activitati de invatare ,Aramis ,2003
4. Gabriela Vasiloanca ,Sorina Cuzun ,Gina Velcu ,Exercitii-joc pentru activitati transdisciplinare ,Ed. Erc Press ,2003
5. Constantin Cucos , Psihopedagogie ,Ed. Polirom ,1998

Proiectul Educațional Național "Cei șapte ani de acasă!"

Cinteză Nicoleta-Daniela

DEZVOLTAREA ȘI ELEMENTELE COMPORTAMENTALE ALE COPILULUI

Copilul până la 2 ani merge fără dificultate, și poate ridica între două degete un obiect mic aflat pe podea. Etapa se caracterizează și prin îmbogățirea limbajului. Copilul reușește să compună propoziții scurte formate din două cuvinte, de aceea vorbirea lui în această perioadă este etichetată ca telegrafică.

Este perioada în care se cere anturajului să ajute copilul pentru dobândirea controlului sfincterian, la început diurn și apoi nocturn. Copilul învață mult prin imitare, imită inflexiuni vocale și expresia feței, modelele gramaticale ale adulților din preajmă, astfel că nivelul cultural al acestora influențează calitatea limbajului copilului.

Copilul în vârstă de 3 ani poate manifesta oarecare independență la îmbrăcat, dezbrăcat, spălat, dar nu se poate autoîngriji, necesitând supervizare. Se remarcă socializarea copilului care începe să aibă relații sociale mai largi și cu ceilalți membri ai familiei, în special cu frații lui. Se remarcă folosirea creativă a vorbirii, preferințe pentru anumite jucării și jocuri. Începe perioada întrebărilor.

Copilul în vârstă de 4 ani are vorbirea bogată și „curată”, fără substituție fonetică. Este capabil să exagereze sau să introducă fantezie în relatarea unor fapte. În relațiile sociale poate fi un partener agreabil atât pentru un adult, cât și pentru un grup de copii de aceeași vârstă, cu aceștia putând fi cooperant sau certăreț. Este perioada când apar primele conflicte cu părinții, existând diferențe între ceea ce este capabil să înțeleagă sau să execute copilul și ceea ce părintele expectează de la el. Se pot remarca unele talente ”speciale” ale copilului, cum sunt desenul, dansul, acrobațiile, interes deosebit pentru partea mecanică a jucăriilor, datorită acestora copilul poate fi disciplinat, se încadrează bine în colectivitățile de copii care au program educativ. Grădinița reprezintă pentru copii prima experiență de separare de mamă, care poate fi dramatică pentru copilul anxios și hiperdependent.

Copilul în vârstă de 5 ani. Performanțele motorii la această vârstă sunt aproape desăvârșite, el aleargă, sare, dansează ritmic după muzică, înoată etc. Aceste calități ale lui sunt exploatate la lecțiile de balet, la organizarea festivităților din grădinițe sau la petrecerile cu copii. Limbajul folosit este bogat și expresiv.

Etapa de dezvoltarea ontogenetică, după vârsta de 6 ani a copilului este considerată o ”perioadă liniștită”, fiind situată între creșterea și dezvoltarea vertiginosă din primii ani de viață și turburența adolescenței.

Copilul de această vârstă dispune de performanțe motorii și lingvistice, un grad considerabil de independență în activitatea și identitatea persoanei proprii. La această vârstă are o mare abilitate de a absorbi informațiile receptate auditiv și vizual. O problemă importantă în această etapă este creșterea capacității de concepție și a posibilității de a formula întrebări și ipoteze. Aceste performanțe sunt consecința directă a dezvoltării limbajului și a calităților lui.

Școala îi crește considerabil experiența de viață și depășește disciplinarea lui începută de familie. La sfârșitul perioadei el este o persoană care comunică social și devine o companie plăcută pentru un adult.

Bibliografie:

Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1989.

CEI 7 ANI DE ACASA

PROF.INV.PRESCOLAR CINU MIHAELA

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Este adevarat ca nu prea mai exista cei 7 ani de-acasa, deoarece copiii sunt inclusi în diverse forme educationale inca de la varste mult mai fragede, ramane ideea de la baza acestei expresii: normele de conduita se invata din familie. Scoala si alte medii educationale nu pot ulterior decat sa confirme si sa consolideze normele deja deprinse din familie.

Cei 7 ani de acasa: norme si valori esentiale pentru succesul viitorului copilului.

Eu cred ca se acorda mult prea multa importanta unui concept ce dateaza din strabuni. In primul rand, termenul e expirat...se considera ca pana la 7 ani copilul statea acasa, eventual cu mama, iar la 7 ani pleca la scoala, se desprindea de familie. Ceea ce acum nu mai este cazul. De la 3 ani e la gradinita si de la 6 la scoala.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul mărețului Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, rude, educatori....OAMENI.

Educatia unui copil nu consta numai in a-l invata sa scrie, citeasca si a deveni un bun exemplu la scoala. Educatia se reflecta in toate domeniile de dezvoltare: sociala, psihologica, intelectual-cognitiva etc. Cei 7 ani de acasa sunt adesea caracterizati prin cat de manierat este copilul in interactiunile cu ceilalti.

La varsta prescolara, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoana foarte apropiata. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu seman cu mama, am ochii ca ea si sunt frumoasa, asa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amandoi ca mancam tot ce ne da mami.” Astfel va exista o incercare de concordanta intre imaginea impusa de ceilalti si cea a cunoasterii de sine.

Nu este de-ajuns doar sa ne controlam limbajul si comportamentul in fata copilului, ci si exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamagire, tristete, etc), precum si a dorintelor si nevoilor. Bineinteles ca asta nu inseamna ca permanent von fi stresati de cum vorbim, ne purtam ori reactionam la cei din jur, pentru ca ne va fi foarte greu si chiar ne vom simti obositi la un moment dat. Insa va trebui sa ne impunem anumite restrictii, conduite si chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel incat copilul sa poata trage invataminte atat din situatiile si intamplarile frumoase din viata voastra, cat si din cele negative. Este nevoie de insusirea responsabilitatii de a fi parinti, de a fi permanent constienti ca cel mic ne supravegheaza, ne analizeaza, interiorizeaza ceea ce facem noi, iar mai tarziu va exterioriza toate acestea in diverse situatii si va fi judecat, acceptat ori nu in societate.

Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor in prima parte a copilariei. Specialistii sustin ca regulile de comportament si educatie oferite in primii 7 ani de viata ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

Fericirea are chipul copilăriei

Prof. în învă. primar: Cioacă Dumitra
Școala Gimnazială „Alexandru Vechiu” – Zăvoaia,
Comuna: Zăvoaia; Județul: Brăila

Dezvoltarea personalității copilului este rezultatul unui ansamblu de factori : familiali, școlari, comunitari. Factorii familiali sunt cei mai importanți în dezvoltarea unei personalități armonioase, în securitatea fizică, afectivă și materială a copilului. Indiferent de modul de organizare, mediul familial întemeiat pe un sistem de interacțiuni afective intense este apt de a reacționa la trebuințele copilului, de a participa și favoriza elaborarea personalității, a imaginii sale de sine și despre lume.

Familia este cea mai în măsura să răspundă nevoilor copilului, afectiv cea mai adecvată trebuințelor lui pentru că numai aceste relații afective și sentimente de dragoste îl fac pe părinte să înțeleagă și să înțuească copilul și starea lui de copilărie. În familie își poate satisface nevoile sale primare, își poate manifesta frustrările inevitabile, temperate de dragostea părinților. În familie copilul poate să-și investească toate resursele emoționale și să învețe să și le controleze pentru că aici ar trebui să fie în mod sigur un mediu mai ales afectiv – garanție pentru o dezvoltare armonioasă.

Pentru efectul său înviorător, bucuria copilului trebuie să constituie pentru părinți o preocupare neîncetată. Ea trebuie declanșată și folosită ca mijloc de educație, știind că un copil vesel este mai ușor de educat. Copilul are nevoie de bucurii ca de hrană și somn. Uneori singur caută să și le procure prin jocuri, activități variate.

Bucuria este o emoție complexă și superioară, fiind opusă tristeții. Ca și plăcerea, bucuria copilului este urmarea satisfacerii nevoilor și dorințelor sale, fiind de intensitate mult mai mare decât plăcerea și cu efect mai înviorător. Pe fondul mulțumirii și plăcerii obișnuite, de fiecare zi, copilul are nevoie și de bucurii care să-l stimuleze mai puternic.

Bucuria copilului poate fi ușor declanșată prin nenumărate mijloace. Trăirea bucuriilor diferă de la un copil la altul, după temperamentul fiecăruia; astfel ceea ce îi produce bucurie unuia, pe altul îl poate lăsa indiferent, și invers.

Dintre factorii care pot produce bucurie unui copil putem aminti:

- Revederea părinților după o despărțire mai lungă sau mai scurtă, ca durata unei zile de lucru. Aceste bucurii sunt mai puternice la vârsta când copiii au mare nevoie de părinți (8 luni-5 ani). Acestea sunt mai intense când aceștia sunt în relații bune cu părinții și când sunt atenți cu copiii lor: îi mângâie, se joacă, vorbesc cu ei.

Masa luată cu părinții într-o atmosferă de voie bună și înțelegere sporește bucuria revederii.

-Jocul cu părinții, deosebit de la o vârstă la alta a copilului, îi produce acestuia o mare bucurie, chiar de la vârste foarte mici (2-3 luni).

-Jocul cu alți copii mai ales în aer liber, unde copilul nu întâmpină restricții la tot pasul, este sursă de bucurie, cu atât mai mult, cu cât copilul este bine integrat în grup și are succes la joc.

-Sărbătorile cu diferite ocazii desfășurate în familie îl bucură prin entuziasmul general, frumusețea și vraja sărbătorească a pregătirilor unde copilul trebuie să aibă un anumit rol pentru a se simți util și important.

-Darurile primite cu diferite ocazii, care trebuie să coincidă nevoilor dar și plăcerilor lui. Este bine ca acestea să nu fie făcute prea des și cu orice ocazie sau mai ales ca răsplată pentru că a îndeplinit ceva ceea ce de fapt trebuia să facă (a dormit, a mâncat, a făcut teme, etc.)

Progresele pe care le face copilul în toate domeniile: mersul, câștigarea îndemânării, învățarea unei poezii, îndeplinirea cu succes a unor activități, dacă sunt subliniate prin laude, aprecieri și încurajări din partea părinților.

Manifestările bucuriei sunt multe și variate. Un copil bucuros râde cu poftă, gesticulează, povestește, aleargă, veselie și râsul fiind manifestările cele mai reprezentative.

Râsul este întotdeauna expresia deschisă a plăcerii, mulțumirii și bucuriei. Râsul adultului este, de multe ori, convențional, pe când râsul copilului este totdeauna sincer și nimic nu este mai plăcut și mai înviorător decât să privești un copil care râde cu poftă.

Bucuria, râsul și veselie au multe efecte benefice asupra organismului copilului. Copilul învață mai ușor, respectă mai mult, tolerează mai mult.

Opusul bucurie este tristețea care este o trăire afectivă negativă. Copilul trist are o înfățișare ușor de recunoscut. Privirea sa este lipsită de strălucire, fața este palidă, nu râde, privește în gol, nu se concentrează, nu-i captezi atenția cu nimic. Tristețea unui copil se poate datora unei suferințe fizice sau unei boli, lipsei de atenție din partea părinților, care-l neglijează sau a unei atmosfere încordate din familie.

Pot fi și alte cauze, cum sunt: nu se joacă destul în aer liber, n-are ocupații corespunzătoare vârstei, n-are tovarăși de joc, nu-i primit în jocul altor copii, este tratat cu prea multă asprime de părinți, nu se ocupă nimeni de el, lipsesc părinții de lângă el. Toate aceste cauze sunt importante de știut de cei apropiați pentru a reuși să le îndepărteze din viața copilului, de a nu repeta greșeli care-l afectează.

Trebuie știut că tristețea apare la orice vârstă și că trebuie să se facă tot posibilul pentru a fi înlăturată.

Copilul are nevoie de ajutorul părinților pentru a putea păstra bucuria, râsul și veselia iar tristețea lui trebuie considerată ca un clopoțel de alarmă care anunță o stare proastă.

Dragostea dintre copil și părinți reprezintă pentru el cea mai puternică legătură cu lumea înconjurătoare și cel dintâi suport în formarea calităților sale omenești.

În prezent, familia, ca unitate socială s-a modificat foarte mult atât la nivel structural, cât și la nivel atitudinal în sensul creșterii tensiunilor și conflictelor intrafamiliale. Situația existentă pe plan familial se poate rasfrânge negativ asupra maturizării fizio-psihice, fiziologice și sociale a copiilor lăsând sechele în structura psihică și de personalitate a acestora. În familiile de astăzi, legăturile sunt mai puțin durabile, pe considerentul că oamenii nu mai acceptă să conviețuiască împreună dacă nu se înțeleg bine, nici măcar de dragul unui copil, față de care au anumite responsabilități.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

În sânul familiei copilul ar trebui să învețe cum să se bucure de lucruri mărunte, cum să creeze veselie și bună dispoziție, cum să alunge tristețea și frica și cum să decopere fericirea.

Pentru că da, fericirea are chipul copilăriei!

Importanța celor șapte ani de acasă

Cioara Brîndușa Daniela

„Copilul nu datorează părinților viața, ci creșterea.”

Nicolae Iorga

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care un copil o primește de la părinții săi, de asemenea, la comportamenrul copilului până merge la școală, și nu numai, ci și pe mai departe, și la formarea personalității. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă, ne gândim la un copil bine crescut, care știe să spună „mulțumesc”, care știe să salute și să spună „te rog”.

Bineînțeles că educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de relația afectivă dintre copil și părinți(bunici), principiile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Copilul care este înconjurat de dragostea părinților se va dezvolta armonios și va avea încredere în forțele proprii. În cadrul familiei, un copil trebuie să se simtă protejat, îngrijit, familia să-i acorde stabilitate emoțională necondiționată, iar acesta va simți siguranță.

Părinții trebuie să-i acorde atenție copilului, să fie interesați și preocupați de ceea ce face și ce îi place, să-l susțină și să-l încurajeze.

După părerea mea, având și eu un copil (o fetiță de 12 ani), este necesar ca părinții să stabilească anumite reguli, anumite limite, întrucât copilul trebuie să învețe și să conștientizeze ce înseamnă așteptarea, îngăduința, amânarea dorințelor, iertarea, bunătatea, etc.

De asemenea, un aspect important este faptul că unui copil i se acordă libertate treptat. Părinții trebuie să-i explice copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească niște reguli.

Cei șapte ani de acasă sunt anii în care copilul își capătă deprinderile. Numai atunci când părinții își cresc copilul așa cum trebuie, cu atenție și cu responsabilitate, acesta va avea valori morale, caracter și își va forma personalitatea.

Acești șapte ani de acasă reprezintă educația pe care părinții o dau copiilor lor.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

COLEGIUL „ANDRONIC MOTRESCU” RADAUTI – JUD. SUCEAVA PROF. ING. CIOATĂ ANGELICA

Familia are un rol esențial în educația copilului. Familia este nucleul în care copilul se formează ca om. Ea are un rol decisiv în ceea ce privește viitorul social și spiritual al copilului pentru că știm că „există evenimente care-și pun pecetea asupra mentalității individului”[1], respectiv a copilului.

Felul în care părinții se raportează la copii, afectează în mod dramatic modul în care copilul se va raporta la societate. Părinții severi vor forma un tânăr fără personalitate, voință, inițiativă; părinții care-l vor răsfăța vor avea un tânăr care nu învață, nu muncește, dar pretinde mereu; părinții care denotă inconsecvență educativă, care oscilează între răsfăț și severitate, vor forma un tânăr dezorientat, încăpățânat, capricios și dificil în raporturile sociale.[2],

Educația copiilor presupune întâi de toate desăvârșirea propriei noastre educații, a sentimentelor noastre”.[3] Părinții trebuie să se străduiască să dea dovadă de o moralitate ireproșabilă, de integritate și educație aleasă, fiind formatorii unei generații, ca astfel copiii să-i poată urma avându-i ca model. „În educația copiilor, mai întâi de toate trebuie să ne educăm noi înșine. Evident, căldura din familie educă mult mai bine decât orice cuvinte, și, dimpotrivă, cuvintele anoste ale părinților obțin exact efectul contrar.”[4]

Direcția spre care va merge copilul se trasează încă din familie, locul unde se va forma idealul său. Acesta se formează din copilărie până la adolescență. Astfel, „când relațiile dintre părinți au fost armonioase, idealul adolescentului include un model care le seamănă.”[5]

Un copil care nu a primit o educație corectă din toate punctele de vedere va avea de suferit la maturitate, sau poate toată viața în cazul în care nu are un caracter puternic nativ, prin care să se autoeduce. Lacunele relaționale, complexe, fluctuațiile sentimentale și toate problemele interioare ale omului sunt în mare parte o consecință a unei educații familiale defectuoase. Greu va înțelege extrovertirea unei persoane în familia sa sau între prieteni, ori altruismul cu care se manifestă în societate și altele asemenea, cineva crescut de niște părinți care nu au avut timp să vorbească cu el, să-i asculte problemele, să-l încurajeze la nevoie, să-i ofere afecțiune. Se va adapta greu.

Principala condiție ca un copil să primească o educație corectă o reprezintă capacitatea părinților de a o face, și în același timp, intensitatea și sinceritatea iubirii părinților. Dar asta înseamnă că orice copil care nu a primit o educație aleasă este condamnat la un eșec social și spiritual? Se pare că aceasta depinde de puterea de autoeducare a copilului dar și de persoanele cu care intră în contact. Persoanele care intră în contact cu tineri care au avut o astfel de educație în copilărie, tind să-i judece, dar soluția este să-i ajute să se integreze, dovedind răbdare și altruism. Vor primi în schimb fericirea celuilalt ca stimulent asupra propriei fericiri. Adică cel ce unge cu miresme pe altul, el mai întâi miroase frumos.

BIBLIOGRAFIE

- *Psihologie generală*, Andrei Cosmovici, Ed. Polirom, Iași, 1996;
- *Părinți și copii. O abordare teologică, duhovnicească și psihologică*, Arhim. Simeon Kraiopoulos, Ed. Bizantină, 2005;
- *Cum să educăm ortodox copilul. 300 de sfaturi înțelepte pentru părinți de la sfinți și mari duhovnici*, Ed. Sophia, Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2011;
- <https://putereortodoxa.wordpress.com/2013/04/03/rolul-familiei-in-educatia-copilului-2/>

[1] *Psihologie generală*, Andrei Cosmovici, Ed. Polirom, Iași, 1996, p. 36.

[2] *Idem*, p. 36.

[3] *Părinți și copii. O abordare teologică, duhovnicească și psihologică*, Arhim. Simeon Kraiopoulos, Ed. Bizantină, 2005, p. 62.

[4] Protoiereul Vladislav Sveșnikov în *Cum să educăm ortodox copilul. 300 de sfaturi înțelepte pentru părinți de la sfinți și mari duhovnici*, Ed. Sophia, Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2011, p. 74.

[5] *Psihologie generală*, Andrei Cosmovici, Ed. Polirom, Iași, 1996, p. 212.

Copil educat- adult responsabil

Profesor-educator Cioban Iulia-Mihaela

În întreaga sa istorie, societatea a resimțit nevoia stabilirii unor norme și reguli de comportament a membrilor săi, a reglementării relațiilor dintre aceștia. Am putea spune că există o unitate indisolubilă între individ și societate. Ca indivizi, oamenii se deosebesc unii de alții, constituind fiecare un mic „univers”, cu alcătuirea lui fizică specifică, cu lumea lui de gânduri, sentimente, deprinderi și mentalități, cu plusurile și cu minusurile lui. Aceasta ne dovedește că omul este o ființă reală, având anumite trebuințe, interese, aspirații, o ființă care este într-un permanent proces de perfecționare.

În acest context, copilul trebuie considerat un „cetățean” în devenire asupra căruia acționează familia, școala, societatea. Evoluția lui depinde într-o mare măsură de educația din cadrul familiei. Așadar, familia este definitorie în formarea personalității copilului.

Familia este instituția fundamentală a societății omenеști, este nucleul societății. Ea are un rol decisiv în dezvoltarea emoțională și cognitivă a unui copil.

Copilul reprezintă cea mai valoroasă resursă a unei societăți. Un copil născut într-o familie care îi acordă iubire, îngrijire, educație de calitate, în care nu există abuzuri sau prejudecăți, se va dezvolta armonios și va fi o mândrie și o bucurie pentru familia sa, iar mai târziu, la maturitate, va deveni o persoană valoroasă pentru națiunea din care face parte.

Rolul educației realizate în familie este acela de a dezvolta aptitudini de bază și competențe sociale.

Pentru a-și îndeplini rolul în societate, familia trebuie să țină cont de nevoile fundamentale ale unui copil, nevoi care pot fi structurate pe trei paliere:

- nevoi fizice
- nevoi sociale
- nevoi psihologice sau mentale

Satisfacerea acestor nevoi este esențială pentru dezvoltarea armonioasă a copilului. De multe ori, părinții acordă o importanță mai mare nevoilor fizice pe care le are copilul și anume, hrană, locuință, sănătate, punând pe primul loc asigurarea unor condiții materiale, a unui confort uneori exagerat, oferindu-i copilului lucruri de care nu are neapărat nevoie și pe care nu le apreciază.

Pe lângă nevoile fizice, copilul are nevoie să interacționeze cu cei din jur, să stabilească relații. Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează evoluția ca individ. El trebuie încurajat să se joace cu cei de vârsta lui. Minte a unui copil este ca cimentul umed. De aceea, primele contacte, relațiile pe care le stabilește cu cei din jur, atmosfera din familie, toate întâmplările petrecute în primii ani de viață, dar și persoanele semnificative din viața lui își pun amprenta asupra dezvoltării sale ulterioare.

Nevoile psihologice și emoționale ale copilului pot fi atinse doar într-un climat de afecțiune, de liniște, de stabilitate, de înțelegere și căldură din partea familiei. Atmosfera afectivă din familie are o influență hotărâtoare asupra dezvoltării psihice a copilului. Prin exemplul pe care îl oferă, prin comportamentul lor, părinții au datoria să le insufle copiilor încă de la o vârstă fragedă un set de valori morale, cinstea, bunătatea, respectul, toleranța, încrederea, grija față de cei din jur, sensibilitatea. Personalitatea copilului este influențată de climatul din familie, astfel că marele pedagog John Lock afirma următoarele: „Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ce nu vreți să imite.”, convins fiind de puterea exemplului.

Cercetările au demonstrat că un climat familial tensionat, dominat de conflicte între părinți va avea o influență negativă în dezvoltarea personalității unui copil. În cazul copiilor proveniți din familii dezorganizate sau în care nu există afectivitate, cu părinți severi sau acolo unde relațiile sunt tensionate, există riscul ca aceștia să dezvolte stări de anxietate, depresii, dependențe, dezvoltarea lor fiind marcată de evenimentele care se petrec în familie.

Părinții au datoria să comunice cu copilul lor, să fie atenți la nevoile acestuia, să își facă timp să-l asculte. De asemenea, ei trebuie să-l învețe să-și asume responsabilitatea, să-i dezvolte inițiativa, implicarea personală în activitate, autonomia personală și socială, să îl direcționeze pe copil în formarea unor trăsături frumoase de caracter.

Sănătatea unei națiuni depinde de felul în care statul se implică în educația copiilor, deoarece copilul de azi va fi adultul de mâine. O națiune puternică și prosperă este înainte de toate o națiune

educată, iar orice problemă a societății de azi poate fi rezolvată printr-o educație de calitate, începută în familie și continuată într-un sistem organizat.

Minighid pentru dezvoltarea relațiilor sănătoase între părinți și elevi

Prof. Ciobanu Gabriela
Scoala Gimnazială nr. 10 Bacău

A fi părinte este una dintre cele mai minunate experiențe pe care viața le oferă. Aduce fericire, iubire, mândrie, veselie în viața noastră și scoate la iveală tot ce este mai bun în noi. În același timp însă, ne poate pune la încercare răbdarea și capacitatea de a face față frustrării. Uneori scoate la iveală emoții de furie și comportamente agresive. Acest ghid îi conduce pe cititori către înțelegerea treptată a felului în care părinții își pot educa sănătos copiii și pot construi relații puternice și armonioase cu aceștia.

DEZVOLTAREA RELAȚIILOR SĂNĂTOASE ÎNTRE PĂRINȚI ȘI COPII

Unii părinți cred că dacă nu lovesc sau dacă nu țipă, își vor pierde autoritatea sau vor deveni permisivi. Alți părinți doresc să se oprească din lovit și din țipat dar nu știu ce să facă când sunt frustrați și stresați. Câteodată provocările educației parentale par să îi copleșească și pare că nimic din ce fac nu este bine/potrivit.

Cum ar putea părinții să construiască o relație sănătoasă cu copiii lor și să îi învețe tot ce aceștia au nevoie, fără să folosească pedepse fizice și umilitoare? Prin aplicarea a patru principii în toate interacțiunile cu copiii, nu doar în situațiile provocatoare.

Cele patru principii sunt:

1. Identificarea obiectivelor parentale pe termen lung.
2. Oferirea de căldură și structură/organizare în toate interacțiunile cu copilul.
3. Înțelegerea gândurilor și sentimentelor copilului în diferite situații.
4. Căutarea unei soluții pentru rezolvarea problemei, mai degrabă decât abordarea punitivă a conflictului.

Cele patru principii sunt cărămizile care stau la baza unei relații sănătoase părinte-copil și a unei educații pozitive.

CONSOLIDAREA RELAȚIEI DINTRE PĂRINȚI ȘI COPII

Legătura părinților cu proprii copii începe înainte ca aceștia să se nască. Prin construirea încrederii și consolidarea atașamentului la vârste mici, ați modelat relația care îi va ajuta să devină adulți. Copiii sunt mult mai predispuși să treacă cu bine prin adolescență dacă relația cu părinții lor este caldă, prietenoasă și bazată pe iubire, stabilă, consecventă și predictibilă.

Adolescenții care au o relație stransă cu părinții, sunt mult mai predispuși să:

- aibă relații pozitive cu alți adolescenți și adulți
- aibă încredere în părinți și să dorească să mențină acest sentiment;
- răspundă celorlalți cu respect și empatie;
- aibă încredere în sine și stimă de sine crescută;
- fie mai cooperanți cu ceilalți;
- fie sănătoși mental;
- asculte și să țină cont de sfaturile părinților.

Părinții pot construi o relație stransă cu copiii lor adolescenți, interacționând cu aceștia în moduri pozitive și distractive. Când tinerii se simt bine petrecând timp cu părinții lor, sunt relaxați să discute cu aceștia sunt dornici să le asculte sfaturile, doresc să mențină o relație pozitivă cu ei, interpretează intențiile părinților ca fiind de protecție și nu de control și petrec mai mult timp cu ei.

Încercările de a controla sau de a pedepsi adolescenții contribuie la dezvoltarea de resentimente, furie, lipsă de onestitate și rezistență. Adolescenții care văd că părinții îi controlează sau intervin în viața lor, vor adopta un comportament de evitare și sunt mult mai predispuși să devină anxioși și depresivi. Ei se vor teme să discute cu părinții lor despre ceea ce îi preocupă, vor petrece mai puțin timp cu ei și vor respinge toate sfaturile primite de la aceștia.

Această etapă oferă părinților o ultimă oportunitate de a-și ajuta copiii să devină independenți, să-și dezvolte abilitățile de a lua decizii singuri, într-un mediu sigur și suportiv. Părinții își pot ajuta adolescenții să devină independenți prin:

- Respectarea ideilor copiilor, chiar și atunci când sunt diferite de ale lor;
- Încurajarea copiilor să descopere ce calități au;

Oferirea de iubire necondiționată;
 Purtarea de discuții de la egal la egal;
 Manifestarea de încredere în abilitățile copiilor de a lua decizii și de a face față consecințelor deciziilor luate;

- Respectarea sentimentelor copiilor;
- Sprijinirea copiilor atunci când greșesc;
- Incurajarea copiilor să nu se descurajeze după ce au avut un eșec.

Ghidul a descris principiile construirii unei relații puternice și sănătoase între părinte și copil, concentrându-se pe obiective pe termen lung, promovând căldura și structura, înțelegând felul în care copiii gândesc, se simt și rezolvă problemele. Desigur, poate fi greu să gândești limpede atunci când ești pus într-o situație stresantă și frustrantă.

Este nevoie de o planificare riguroasă înainte și foarte mult exercițiu pentru a dobândi abilitățile necesare pentru a rămâne calmi, focusați și eficienți.

Niciun părinte nu este perfect. Cu toții facem greșeli. În familie însă, copilul are drepturi fundamentale – de a se dezvolta ca individ, de a fi ascultat, de a fi protejat de violență în orice situație. Iar noi toți putem învăța din greșelile noastre, la fel cum fac și copiii noștri.

Cei șapte ani de acasă!

Prof. Ciobanu Mihaela
Șc.Gimn. Corbasca-Bacău

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Bebelușul este atașat de mamă și de tată, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joaca lui și în comunicarea cu ceilalți. Ticurile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtam ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboșiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai tarziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine, igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative;
- bune maniere și comportament;
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire);
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrare a atenției;
- perseverența în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competiție;
- altruismul,cooperarea;
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, gândiți-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni"și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

- părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
- părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
- părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
- părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

- părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
- părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;
- părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții. Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește astfel tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Ciobanu Nicoleta
Liceul Teoretic Murfatlar, jud. Constanța

Când vorbim despre “cei 7 ani de acasă” ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până a merge la școală.

Când spunem că un copil are “cei 7 ani de acasă” ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Aici intervine rolul educațional al familiei în primii ani ai copilului, care este și trebuie privit cu multă responsabilitate.

Familia reprezintă cel dintâi și cel mai important context din viață, cu un rol deosebit în socializarea copilului. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe, să se simtă protejat.

“Copilul are dreptul să fie protejat”, prevede “Convenția Organizației Națiunilor Unite cu privire la Drepturile copilului”.

Sentimentul de siguranță permite copilului să se emancipeze, să-și dobândească personalitatea și îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Toate acestea se realizează într-un mediu familial și cald, educarea copilului realizându-se într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere. Atunci acesta realizează că părinții îi acordă atenție și sunt preocupați de ceea ce face.

Statutul familiei în angrenajul social actual, comportă semnale îngrijorătoare de degradare calitativă, de diminuare a rolului educativ, ca urmare a instabilității crescânde a cuplului, a scăderii interesului și controlului părinților față de preocupările copiilor, datorită grijilor materiale cotidiene.

Situația economico socială precară a multor familii poate predisune copii la un comportament deviant. Este vorba de familii cu venituri mici, cu părinți în somaj, cu spațiu locativ restrâns sau inadecvat, de familii inadaptate, etc.

Carențele de structură familială cel mai frecvent întâlnite în perioada pe care o traversăm sunt disocierile (prin decesul unui părinte, divorț sau abandon familial), abandonarea copiilor de către părinți, adopțiile și refacerea ulterioară a căminului și alte situații care lezează structura familiei.

Cu toate acestea “ambii părinți au responsabilități comune în creșterea și dezvoltarea copilului”.

Părinții sunt primii educatori. Le reamintim părinților că acasă copilul lor trebuie să învețe cuvintele magice: Bună ziua, Bună seara, Vă rog, Pot să...?, Mă scuzați....., Mulțumesc.

Acasă, deasemenea trebuie să învețe să fie onești, punctuali și muncitori, să fie solidari cu prietenii și să-i respecte pe cei în vârstă și pe profesori. Deasemenea, acasă copii învață să trăiască într-un mediu curat, să nu mănânce cu gura plină, să arunce deșeurile la gunoi, să nu se bată.

La școală copii învață limbi străine, matematică, istorie, geografie, științe și sport. La școală ei completează ceea ce au dobândit acasă de la părinți.

În concluzie responsabilitatea celor 7 ani de acasă este responsabilitatea tuturor, educatori și părinți deopotrivă, bunele maniere fiind cheia către succes.

Bibliografie:

1. *Convenția Organizației Națiunilor Unite cu privire la Drepturile copilului* - text prescurtat
2. Emilia Albu - *Manifestări tipice ale devierilor de comportament la elevii preadolescenți*, Editura Aramis, București, 2002.

CE SUNT CEI 7 ANI DE ACASĂ ?

Adriana Ciobotar, Colegiul Tehnic “Gheorghe Asachi”

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a viții lui, dar și a părinților.

La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei.

Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfatiche, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează.

Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Foarte importante pentru copilul preșcolar sunt și activitățile pe care le vor face în afara celor de la grădiniță, mai exact în familie, cu membrii familiei și în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile

propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile individuale și de vârstă ale copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire
- ordine
- igienă
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
- bune maniere și comportament
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire)
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător

(este certat

de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)

- consecvență în realizarea unei sarcini
- concentrare a atenției
- perseverență în realizarea unei sarcini
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

Importanța celor șapte ani de acasă

Prof. pt. învă. preșcolar Ciochină Andrada Victoria

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil bine educat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din. „Cei 7 ani de acasă” se referă la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are „cei 7 ani de acasă” ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Familia este prima care oferă copilului informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Modelele de comportament oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Aici se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. Viața copilului alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. Copilul începe să se descopere pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Probabil a-l obișnui cu bunele maniere pe copil, părinții trebuie să fie un bun model pentru el, acesta trebuie să învețe lucrurile simple dar importante încă de la vârstă fragedă: să salute, să spună „te rog”, „mulțumesc” și să-și ceară iertare. Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îl modelează în societate și îl învață ce înseamnă respectul.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și cadrele didactice, cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la acea vârstă și să-l înțeleagă și lămurirea unor probleme sau lucruri necunoscute.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult pe ceea ce devine copilul mai târziu și anume – formarea lui ca adult. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind fundația sau temelia pe care se clădește o persoană cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau cu mici lipsuri, reprezintă reflexia educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Cei șapte ani de acasă

Prof. învăț. primar CIOCHINARU ELA-DANIELA
Liceul Pedagogic „Matei Basarab” Slobozia, jud. Ialomița

Auzim frecvent expresia “Cei șapte ani de acasă” și cât de importanți sunt acești șapte ani pentru viitorul unui copil. Ajungem părinți și o auzim și mai frecvent. De data asta și în preajma micuților noștri, dar și legat de noi. Dacă avem acești ani, e foarte bine, dacă nu, suntem puși la zid de parcă nimic din ceea ce am făcut sau vom face cu micuții nu mai contează.

Este oare posibil ca educația să fie “împărțită clar” în doar șapte ani? Îmi și imaginez cum în primul an, în fiecare lună, ar trebui să învățăm câte ceva. Apoi, în al doilea an de viață, deja suntem considerați ca fiind copii sau părinți cu experiență, deci lucrurile se complică puțin. Și tot așa, până terminăm cei șapte ani. La final, e clar, avem de dat examen! Și asta nu în fața oricui, ci în fața învățătoarei, că doar cel mic, abia așezat pe băncile școlii, trebuie să dea dovadă că, timp de șapte ani, a învățat multe. Cum despre ce? Despre cum ar trebui să se comporte cu oamenii mai în vârstă, despre cum trebuie să își salute profesorii și mai ales despre ce înseamnă “A fi copil cuminte”.

De când mă știu sunt convinsă că educația nu se face în șapte ani, nici în zece și nici măcar în 20. Cât trăim învățăm. Învățăm cum să ne creștem copilul, învățăm despre ce înseamnă să ai un micuț sau cum te simți în papucii de părinte, cum să îi faci fericiți pe cei de lângă tine, cum să îi explici copilului anumite lucruri și, poate cel mai important, cum să faci ca cel mic să aibă încredere în tine timp de șapte, 10 sau 20 de ani.

Cei șapte ani de acasă se termină odată ce mergem cu micuțul de mână la școală pentru prima lui zi? Sau cei șapte ani de acasă se finalizează odată ce un copil devine părinte și începe să își facă și el griji cu privire la cei șapte ani de acasă ai copilului său? Ori nu se termină niciodată?

Cei mici sunt permanent tentați spre a copia comportamentul tău decât spre a te asculta cu sfințenie atunci când le spui ce să facă și ce să nu facă. Puterea exemplului este foarte importantă la această vârstă. Dacă vrei ca cel mic să nu lovească animalele, trebuie să-i arăți cum poate avea grijă de ele, dacă îți dorești ca cel mic să procedeze la fel.

Atunci când îi spui unui copil că nu are voie să facă un lucru, nu faci altceva decât să îi strârnești curiozitatea cu privire la ce se întâmplă. De aceea este indicat să-i explici pe înțelesul lui.

Atunci când mergi cu cel mic în locuri publice, țipetele și urletele lui nu vor face altceva decât să atragă atenția asupra ta într-un mod negativ. Trebuie să îi explici celui mic că nici lui nu i-ar plăcea să fie deranjat atunci când vrea să doarmă de exemplu. Spune-i că dacă îl nemulțumește ceva țipetele și crizele de nervi nu îl vor ajuta să obțină nimic, din contră. Descoperă ce îl supără și căutați soluții împreună. Pentru a preveni astfel de comportamente pe viitor nu trebuie să cedezi când cel mic face crize de nervi în public.

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Bibliografie

Echipa parinti.com

<http://www.atelierulcudetoate.ro/cei-sapte-ani-de-acasa-4412/>

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

**Profesor inv. prescolar,
Cioloca Liliana-Gabriela
Școala Gimnaziala Strugari**

**„Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu bucuria jertfei asumate, și de felul în care părinții duc această cruce, depinde calitatea de creștin adevărat a viitorului adult!”
Danion Vasile**

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate. Sunt prea multe lucruri de spus despre educația copiilor și nu ne vom opri decât la câteva aspecte legate de educația creștină.

Fiecare părinte poate descoperi noi și noi moduri de a-i apropia pe copii de cunoașterea lui Dumnezeu. Cel mai important lucru este ca aceștia să fie crescuți într-un mediu de credință, în care să simtă cât de importantă este pentru părinții lor legătura cu Dumnezeu.

Dacă îi vor vedea rugându-se, vor spune și ei cu bucurie rugăciunile pe care le-au învățat atât acasă, cât și la grădiniță/școală! Văzând că părinții merg la biserică nu numai de Paști și de Crăciun, ci în fiecare Duminică și sărbătoare, și chiar și când nu este slujbă, copiii vor iubi casa Domnului și se vor simți *acasă* în ea.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi și atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită tinerii de astăzi sunt exemple de rătăcire și de deviere de la viața cuviincioasă.

Nu ar fi nimic rău să aibă ca model un actor sau un cântăreț care duce o viață curată, care are un mesaj bun, folositor pentru oameni. Dar aproape toate modelele tinerilor sunt oameni plini de patimi, plini de vicii. Chiar dacă o bună parte dintre aceștia nu ezită să pomenească Numele lui Dumnezeu în interviuri sau cu alte prilejuri asemănătoare, nu o fac decât din superstiție sau pentru a fi pe placul admiratorilor. Tinerilor trebuie să li se prezinte și altfel de modele. Pentru orice creștin modelul este Hristos și fiecare trebuie să fie conștient de acest adevăr. Dar e destul de greu ca un tânăr să-L aleagă ca model pe Însuși Fiul lui Dumnezeu.

Mult mai ușor se vor apropia tinerii de sfinți, care sunt prietenii lui Dumnezeu, care Îl oglindesc pe Dumnezeu. Cunoașterea vieților sfinților are de aceea un rol foarte important în formarea personalității tinerilor.

Văzând cum sfinții, oameni ca ei fiind, au ales lupta cu ispitele acestei lumi, netemându-se de nici un fel de chinuri, tinerii vor vedea un cu totul alt model de viață. Vor înțelege că ispitele care vin din toate părțile se pot respinge cu ajutorul lui Dumnezeu.

Unii părinți le citesc copiilor din viețile sfinților când sunt mici, și uneori ei le confundă cu poveștile. Când cresc mai mari, și vor să se rupă de lumea poveștilor, ei încep să nu mai creadă nici faptele descrise în viețile sfinților.

Dar copiilor trebuie să li se explice că minunile au fost și sunt reale, că Hristos Fiul lui Dumnezeu a făcut toate cele descrise de Evanghelie. Că ucenicii Săi și urmașii acestora au făcut o mulțime de minuni pentru ca oamenii să creadă în Dumnezeu. Minuni care nu sunt altceva decât *semne ale dragostei lui Dumnezeu*.

Sărbătoarea Crăciunului și a Paștelui sunt cele mai importante momente din viața oricărui copil creștin. Atenția părinților trebuie să fie îndreptată în a-i ajuta pe copii să trăiască bucuria Nașterii și Învierii Domnului. Mari greșeli fac părinții care, creștini cu numele, dar păgâni cu faptele, transformă cele două sărbători religioase în simple momente de oferire a darurilor. Venirea „iepurașului“, de exemplu, care nu are nimic în comun cu sărbătoarea Paștelui. Cei mai mulți copii sunt dornici să vină Moș Crăciun și „iepurașul“ și mai puțin, Ziua de Crăciun și Ziua Învierii. Peste ani și ani, când vor avea nevoie de

ajutorul Celui Înviat, nu vor ști să îl ceară; s-au obișnuit prea mult cu prezența „iepurașilor“, cu cadouri și daruri din ce în ce mai diversificate, în funcție de vârstă.

Sigur că nu trebuie să ne lipsim copiii de asocierea bucuriilor materiale, trupești, cu marile bucurii spirituale, dar nu trebuie răsturnată cu nici un chip ierarhia valorilor!

Un alt prilej de poticnire pentru tineri este părerea că, deși sfinții au dus cu secole în urmă o viață curată, că I-au slujit lui Dumnezeu cu toată ființa lor, în zilele noastre nimeni nu mai duce o viață de sfințenie; dar această părere nu corespunde realității! În clipa în care lumea va fi lipsită de sfinți, va veni sfârșitul, însă până la acest sfârșit, Duhul Sfânt are și va avea în fiecare vreme oameni care Îl cheamă și la care vine.

E bine ca tinerii să cunoască măcar câteva din viețile oamenilor aleși pe care i-a avut Biserica în vremea noastră. Părinți îmbunătățiți care au dobândit rugăciunea neîncetată, mari duhovnici, mari asceți, unii chiar făcători de minuni și care au lăsat sfinte moaște.

Să cunoască tinerii marea jertfă pe care a dat-o Biserica Ortodoxă în prigoana comunistă din: România, Rusia, Serbia, Bulgaria. Zeci de mii de preoți, sute de mii de credincioși care au fost torturați în fel și chip și care au murit în închisori, și nu numai acolo, pentru că nu au vrut să se lepede de Dumnezeu. Să cunoască tinerii cum alții la vârsta lor în loc de desfătări au avut parte numai de cruce pentru a dobândi Împărăția cerurilor.

Biserica are modele pe care să le ofere tinerilor; mai precis, Biserica este singura care poate oferi adevăratele modele, chiar de la cele văzute sau auzite, pictura, icoanele, cântările, toaca, veșmintele și gesturile preoților/monahilor, până la cele de taină, cum ar fi liniștea sufletească și pacea sfântă, toate acestea rămân în inimile lor pentru totdeauna și vor lucra în taină. Dacă primii îndrumători în ale rugăciunii sunt părinții sau bunicii, și copiii sunt deprinși de mici cu rugăciunea, aceasta devine în timp din ce în ce mai profundă.

Nu lipsite de importanță sunt chipurile de eroi pe care le arată istoria. Astăzi, când vrăjmașul pornește atâta dezbinare între neamuri și pe de altă parte este propovăduită renunțarea la dragostea de neam în numele unui universalism îndoielnic, părinții sunt datori a le cultiva copiilor respectul față de eroii neamului. Eroii pe care Biserica îi pomenește cu mare cinste. Tinerii pot afla în acești eroi, modele de sacrificiu pentru binele oamenilor, de renunțare la o viață egoistă, pentru o viață închinată semenilor.

Eroii neamului pot fi cinstiți, dar sfinții, prin puterea lor duhovnicească, pot fi prezențe reale în viețile tinerilor. Deși nevăzuți, ajutorul lor este mare. În special sfântul al cărui nume copilul l-a primit la Botez, trebuie să fie chemat în rugăciune de către acesta, căci îi poartă de grijă și îl ajută atunci când nici un ajutor pământesc nu îi poate fi de folos!

Înainte însă de a-i cunoaște pe eroii neamului și pe sfinți, pe de o parte, sau pe idoli muzicii, filmului, modei, sau pe și mai periculoasele „staruri“ ale culturii fără Dumnezeu, pe de altă parte, copilul are mai întâi ca modele două persoane care îl ajută să facă primii pași în viață: *părinții*. Ar fi bine dacă părinții și-ar da seama cât de mult înseamnă pilda proprie pentru copiii lor. Se știe că orice copil are tendința să copieze anumite manifestări pe care le vede la părinții săi. S-a observat cât de mult modelează exemplul părinților caracterul copiilor, chiar dacă lucrul acesta devine evident abia când copiii sunt adulți.

Este o cruce destul de grea pentru părinți să fie modele pentru copii, pentru că aceasta nu durează doar o zi, o săptămână sau un an. Sunt ani și ani de zile în care trebuie să înfrunți tot felul de probleme, de necazuri, de provocări ale vieții și la multe dintre ele copilul se află în preajmă, înregistrând aproape tot (cu lux de amănunte)!

N-o poți scoate la capăt încercând să ascunzi de copil ce ai în suflet. Doar atunci când în centrul vieții părinților stă Dumnezeu, și când părinții trăiesc știind că Dumnezeu îi vede în tot ceea ce fac, inimile copiilor nu au de ce să se smintească. Numai atunci crucea de a fi model devine prilej de bucurie, prilej de împlinire.

Nu există handicap pe care părinții să nu îl poată depăși. Nu există cădere oricât de mare din care părinții să nu se poată ridica, devenind modele bune pentru copiii lor. Important este să aibă credință în Dumnezeu, să se căiască pentru păcatele lor și să alerge să ia dezlegare de păcate prin Taina Spovedaniei. Rolul unui duhovnic bun, care să sfătuiască și să mustre, care să dea binecuvântare pentru săvârșirea unor fapte importante, este *de neînlocuit*.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca

făcută cu măsură (“Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”), însoțită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale. Putem spune că există un demon al muncii exagerate care îl împinge pe om la eforturi fără rost (dorind să își agonisească cât mai multe) pentru a-l îndepărta de viața duhovnicească. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică și psihică, vindecând lenea, egoismul și cultivând jertfelnicia.

Numai cu multă străduință și cu ajutorul lui Dumnezeu putem fi bune modele, putem cunoaște bucuria mărturisită de Proroc: „Iată, eu și fiii pe care mi i-a dat Dumnezeu“ (Isaia 8, 18).

BIBLIOGRAFIE

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

CEI SAPTE ANI DE ACASA

Prof. CIONCA OANA
Gradinita nr.1 cu P.P. Orsova

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Profesorul psiholog Adina Mesaroș a explicat, pentru „Adevărul”, cum influențează primii ani din viață comportamentul viitor al copilului și, nu în puține cazuri, chiar a viitorului adult. Potrivit psihologului, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil”, explică specialistul, precizând că această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi. Nevoile bebelușului și felul în care mama le tratează, importante în dezvoltarea copilului Psihologul spune că acea dorință permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în brațe reprezintă o altă nevoie a copilului și nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. „El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în brațe, mama se mișcă, el, copilul, poate exploara tot ceea ce îl înconjoară”, punctează psihologul. În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfăcută, spune Adina Mesaroș, cu condiția de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. „Dacă un copil umblă la dulap, soluția nu este să legi ușile dulapului, cum fac multe mămici, pentru că atunci el va fi în permanență tentat să vadă ce e acolo. Cel mai bine este să îl lași să vadă ce este acolo, pentru că în acest fel, data viitoare nu i se va părea interesant”, explică ea. La dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie și banalul joc „cucu-bau”, care ajută la perceperea permanenței obiectului (conștientizarea faptului că un obiect există chiar dacă el nu îl vede, abilitate care se dezvoltă în jurul vârstei de un an). Tot acum, se dezvoltă limbajul, psihologul subliniind că este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație. Referitor la obiceiul adulților de a vorbi „pe limba bebelușilor” în preajma celor mici, Adina Mesaroș spune că nu trebuie neapărat eliminat acest obicei, însă pentru a-l ajuta pe copil să progreseze din punctul de vedere al limbajului, trebuie dublat cu expresii corecte. „Spre exemplu, putem spune «hai să păpăm», dar să adăugăm imediat și «hai să mâncăm»”, explică ea. Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților. „Să zicem că trage de fața de masă. El nu face asta pentru a trage acea față de masă, ci pentru a ajunge la ceva ce este pe masă și la care nu ajunge. O face, deci, pentru a-și rezolva o problemă”, exemplifică psihologul.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004 2. Vrășmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002 3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002 4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998 5. www.copii.ro 6. www.scribd.com 7. www.didactic.ro

CEI ȘAPTE ANI DE- ACASĂ! (Încă e valabilă expresia!)

**Prof. înv.presc.CIOROGARIU CAMELIA
GRAD.P.P.nr.5 LUGOJ**

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul mărețului Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea întru împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăzelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și *verde* și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii *roșii* din lanurile *galbene* și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării *albastre* și nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după *violetul* și *indigo*-ul nopții vine *oranjul* strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat suie voiniceste treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat . Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Întelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la groapa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă,sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*).

Rolul familiei în dezvoltarea personalității copilului

Prof. înv. primar Ciorogariu Ileana Maria
Școala Gimnazială Racovița, structura Sebeșu de Sus, jud. Sibiu

Ceea ce văd în casă – la părinți, bunici, frați mai mari - acel lucru sau comportament, bun sau rău, îl „copiază” și cel mic; de aceea „primii 7 ani de acasă” își pun amprenta supra formării personalității copilului. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie determină în mare măsură atât dezvoltarea personalității elevului, cât și rezultatele la învățătură și comportamentul lui social.

În familie se formează primele deprinderi de comportare morală. Părinții, în primul rând, sunt modele pentru copil .

Raporturile dintre părinți și copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții. Atitudinile, comportamentul, vorbele părinților influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al copiilor.

Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin clasă dacă el aude frecvent certuri între părinți sau să nu mai vorbească utât cu ceilalți colegi, dacă acasă părinții sau bunicii folosesc cuvinte jignitoare unii față de ceilalți . Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus unul dintre „cuvintele magice: **te rog, mulțumesc**” colegului de bancă, dacă în familie nu aude niciodată aceste cuvinte.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine.

Părinții sunt cei care trebuie să îi învețe pe copii respectul, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, grija față de lucrurile personale. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, tot de la ei învață ce înseamnă un comportament frumos sau urât.

Personalitatea copilului se dezvoltă și în funcție de familia din care provine. Dacă copilul provine dintr-o „**familie severă**”, îi vor fi imprimare ordinea, disciplina, seriozitatea, și echilibrul familiei. Severitatea este bună, dar cu măsură .

Dacă elevul provine dintr-o „**familie permisivă**”, care stă la polul opus familiei severe și îi este permis orice, învățat că are numai drepturi atunci acela va fi un copil neajutorat, egoist , cu mari dificultăți în a se integra în colectivitate la școală și mai târziu la locul de muncă.

„**Familia rigidă**” prejudiciază maturizarea copiilor, generând lipsa de încredere în sine, teama de nereușită și sancțiune. Învățătorul trebuie să intervină, după ce cunoaște situația reală, prin vizite la domiciliu, discuții cu părinții (in particular, nu în ședințe) sugerându-le cu discrete, tact și calm în ce mod și sub ce formă se poate atenua și echilibra severitatea. Învățătorul trebuie să fie postura sfătuitorului și nu a judecătorului.

„**Familia libertină**” creează o atmosferă lejeră, prezentând riscul de a întârzia sau împedica maturizarea socială a copiilor datorita preocupării excesive a unui părinte sau a ambilor pentru ei înșiși. Învățătorul trebuie să intervină pentru a dezvolta siguranța de sine în sensul obținerii unor rezultate bune la învățătură, capacitatea de decizie, spiritul de independență.

BIBLIOGRAFIE: Revista „Tribuna Învatamantului”, anii 2001, 2004-2005

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**Profesor: CIOROSLAN ELENA ,Specialitatea :matematică
Liceul de Arte Vizuale “Romulus Ladea”, Cluj-Napoca**

Omul este o ființă extrem de complexă, atât biologic cât și din punct de vedere psihologic. Dezvoltarea celor două laturi se face în concomitent, deși aceasta din urmă este adesea ignorată în favoarea celeilalte. Primii 7 ani din viața copilului vor determina modul în care acesta se raportează la sine și la societate și îi vor influența deciziv comportamentul și percepțiile. Cel mai bine se poate observa acest aspect la catedră.

Ana și Matei sunt colegi de bancă, amândoi elevi în clasa a 5-a. Ana este o elevă silitoare, mereu atentă la ore, cu temele întotdeauna făcute. Nu deranjează niciodată actul didactic, nu face gălăgie, nu jignește. Se înțelege bine cu toți colegii, are un grup de prietene cu care vorbește în pauze. Îi plac matematica și desenul. Salută politicos, ridică mâna la ore, nu vorbește neîntrebată. Ana are, ceea ce s-ar putea numi în termeni populari “cei 7 ani de-acasă”.

Matei este un elev problemă. Nu își face temele aproape niciodată, de multe ori în ghiozdan poartă un singur caiet în care notează informații de la toate materiile. Uneori nu îl are nici pe acela. Este retras, nu interacționează cu colegii iar atunci când o face este violent. Vorbește neîntrebat, de multe ori pentru a face remarci nepotrivite. Atunci când este întrebat însă ceva, la oră, tace, se închide în sine sau bravează. Nu pare să ia nimic în serios. Matei nu are “cei 7 ani de-acasă”.

Dar oare la ce se referă cu adevărat această expresie? Majoritatea înțelegem prin asta prezența unui set de reguli de conduită aprobate de societate și care ar trebui învățate în copilărie: salutul, răspunsul cuviincios, limbajul adecvat. Însă acești 7 ani de-acasă au un sens mult mai adânc, cu implicații în dezvoltarea psihologică a copilului.

Astfel, dr E. Ericksson a identificat mai multe stadii de dezvoltare psihosocială ale individului de la primii ani și până la bătrânețe. Stadiile prin care copilul trece până la 7 ani ar putea să explice comportamentul individului la vârsta adolescenței și mai târziu și să influențeze celelalte stadii de dezvoltare din perioada adultă.

Primul stadiu care coincide cu primul an de viață, este cel în care copilul începe să dezvolte încredere sau neîncredere în adulții din jur, în mediul înconjurător și în propria ființă. Ana a fost îngrijită de părinți, aceștia au fost aproape de ea, au tratat-o când a fost bolnavă, i-au oferit cuvinte de încurajare. Ana a învățat să aibă încredere în adulți, să se bazeze pe ei. De asemenea, Ana a învățat că este o persoană valoroasă, apreciată.

Matei a fost ignorat, părinții munceau prea mult, erau obosiți, frați mulți, familie numeroasă, lipsuri materiale. Matei a plâns fără să fie ținut în brațe, sau poate i-a fost foame. Matei nu s-a simțit mereu apreciat, încurajat. Ba dimpotrivă, poate au fost conflicte în preajma lui. Matei a învățat să fie sceptic când vine vorba de adulți, a învățat că nu se poate baza mereu pe ei. Și a mai învățat că nu valorează prea mult din moment ce nu a meritat atenție. Astfel el se va revolta, va pune sub semnul întrebării autoritatea profesorului și va nega totul.

În timpul copilăriei mici, cum este numit cel de-al doilea stadiu (1-3 ani), copilul încearcă să își dezvolte autonomia. Astfel încurajarea părinților devine esențială. Lipsa acesteia duce la instalarea rușinii și a hipertimidității.

Ana a fost mereu încurajată de părinți, încă de la primii pași. A învățat de mică să înnoate și chiar dacă la început nu se descurca deloc, ba chiar era mai slabă decât ceilalți copii, aceștia au sprijinit-o și au convins-o că poate. Astăzi, Ana este determinată să înțeleagă până și cele mai complicate noțiuni matematice deoarece știe că, dacă muncește suficient, va reuși să le dea de capăt. Ana se implică în jocuri cu colegii, chiar în cele la care nu se pricepe așa bine deoarece îi place colectivitatea și are încredere în ea.

Matei a fost certat încă de mic. Când a scăpat păhărelul din mână i s-a spus că nu este bun de nimic, că este neatent și neîndemanatic. Matei a învățat că nu este în stare să facă multe lucruri așa că s-a obișnuit să renunțe de la început. Nici măcar nu încearcă să înțeleagă noțiunile acelea complexe de matematică deoarece este convins că îl depășesc și nu le va face față, doar el nu este bun de nimic. Matei va renunța să își facă temele, să se pregătească pentru test. Nu va răspunde la întrebările care i se pun nici

măcar atunci când știe răspunsul de frică să nu greșească. Nu interacționează cu colegii pentru că îi este rușine.

Copilăria mijlocie, al treilea stadiu de dezvoltare (3-6 ani), este perioada în care copilul începe să dea dovadă de inițiativă descoperindu-și abilitățile motorii, acesta va interacționa mai mult cu cei din jur, imitând ce fac adulții. De multe ori va încălca regulile impuse de părinți. Modul în care aceștia reacționează va influența modul în care copilul se dezvoltă psihologic.

Ana a încălcat de mai multe ori regulile stabilite de părinți. Când a vrut să iasă pe stradă singură i s-a explicat că nu are voie deoarece ar putea-o lovi o mașină sau s-ar putea răătăci. I s-a mai spus și că, dacă mai face asta va fi pedepsită. Când a repetat greșeala, mama i-a interzis Anei să se joace 2 zile cu prietena ei Irina. Când Ana a mers la tatăl ei ca să își ceară voie, nici acesta nu a lăsat-o. Ana a învățat că ceea ce ea a făcut e greșit, a înțeles de ce este greșit și faptul că ambii adulți din viața ei i-au dat același răspuns a făcut-o să înțeleagă că nu are dreptate.

Astăzi Ana respectă disciplina, acceptă atunci când nu are dreptate, nu are conflicte cu colegii și profesorii. Este în continuare curioasă și încearcă lucruri noi, dar nu are probleme să respecte regulile.

Matei a avut o educație rigidă. Când a încălcat regulile părinților a fost aspru certat și admonestat. I s-a spus "nu ai voie" fără să i se explice de ce nu are voie. Așa că el a repetat greșeala. A doua oară a fost bătut crunt de tată, în vreme ce mama îl liniștea și plângea. Matei a învățat să îi fie frică, să se ferească, să se ascundă. A învățat să se simtă vinovat pentru lacrimile mamei, pentru orice greșeală pe care o face și să îi fie frică să inițieze orice acțiune deoarece ar putea greși. Iar greșelile, a învățat Matei se plătesc scump. De ce sunt greșeli? Sau de ce se plătesc așa de scump? Matei nu știe. Totul ține de atitudinea și percepția adulților. Așa că el a învățat să se teamă de ei.

Astăzi Matei nu dovedește inițiativă de teamă să nu greșească. Nu șterge tabla, nu se implică în activități la clasă, nu îi place nimic. Iar atunci când este apostrofat Matei se închide și refuză să înțeleagă ce a greșit. De ce? Deoarece nu a învățat niciodată cum să o facă.

După 6 ani începe copilăria mare, care ține până la 12 ani. E perioada în care copilul va deveni fie mai harnic, mai motivat, fie va dezvolta un complex de inferioritate. Cel mai simplu exemplu începe cu primul an de școală.

Când Ana a venit acasă cu prima notă mică, părinții i-au spus: "Nu face nimic, o să mai ai astfel de note în viață. Asta nu înseamnă că ești un copil incapabil ci doar că trebuie să muncești mai mult ca să îți consolidezi cunoștințele. O să învățăm împreună și la următorul test vei lua o notă mai mare". Ana a învățat că se poate baza pe adulți, că nu e nici o rușine să ceri ajutorul, că eșecul e parte din viață și că dacă muncește suficient, poate să devină mai bună. Ana va munci pentru a deveni mai bună.

Când Matei a venit acasă cu prima notă mică, reacția părinților a fost să îl întrebe ce notă a luat Ana. Cum aceasta luase o notă mai mare, părinții au început să îl critice: "Vezi, Ana a învățat, nu ca tine. Ea de ce a putut lua notă mare și tu nu? Noi ne străduim să îți creem toate condițiile, nu are ea condiții mai bune". Matei se simte vinovat și rușinat. Și-a dezamăgit părinții. Nu știe cum să își crească nota, nu are capacitățile Anei deși i se oferă aceleași condiții. Astfel că Matei va dezvolta ura pentru Ana. O va jigni, îi va rupe caietele, va face gălăgie. Matei va deveni frustrat și dificil, cu un etern complex de inferioritate.

Dacă vom fi atenți la elevii pe care îi avem la ore, vom putea identifica o Ana sau un Matei cu cea mai mare ușurință. Înțelegerea contextului care i-a determinat pe aceștia să abordeze un astfel de comportament ne va ajuta să învățăm cum să îl gestionăm la oră, cum să răspundem reacțiilor lor și cum să îi ajutăm să își depășească fricile și complexe.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

**Educatoare Ciovică Maria Casiana
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ILOVĂȚ, ILOVĂȚ
JUD. MEHEDINȚI**

Educația copilului reprezintă un demers care presupune un schimb de experiență între toți adulții și factorii care îl susțin în dezvoltare sa. Sfera relaționară, care se formează în jurul copilului, se bazează pe încredere.

Competențele parentale sunt extrem de importante pentru fiecare dintre noi. Prin intermediul acestora vom putea observa progresele copilului, reacțiile la stimulii pe care îi oferim, dar și deschiderea spre cunoaștere.

Familia reprezintă primul factor, dar și spațiu formativ pentru un copil. Acesta reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut și în care crește, se formează și se dezvoltă uniform. Prin educație parentală părinții se descoperă ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul sau fiica să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală. Rolul părinților este axat în principal pe dezvoltarea personalității, dezvoltarea socială și dezvoltarea emoțională care are un impact asupra familiei și societății în care se formează copilul.

Copiii cresc și se dezvoltă alături de familia sa, de-a lungul celor șapte ani, iar acesta este capabil să înregistreze diferite roluri, comportamente, valori și norme ale membrilor din familie. Cu ajutorul acestora, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, în care să se simtă în siguranță, care să le ofere sentimentul de stabilitate emoțională, căldură, protecție din partea părinților și afecțiune.

Părinții trebuie să fie întotdeauna un bun exemplu pentru copil, mai ales în timpul desfășurării unui joc sau unor diferite activități. În realizarea unui joc copilului pune temelia unei legături solide între noi și el. Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare contact al unui copil cu adulții, reprezintă un aspect esențial în formarea acestuia. Copilul capătă obișnuințe de îngrijire, de ordine, de alimentare și este bine să fie considerate intervenții educative. Scopul acestora constă în faptul că un copilul poate să asimileze, să se integreze într-un grup, să relaționeze, astfel structurându-se personalitatea.

Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun, precum jucării, haine, plimbări, televizor și calculator. Intenția este excelentă, dar părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria. Ei au nevoie de activități în care să își pună bazeze pentru a învăța să socializeze, să se integreze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să accepte, să învețe să aibă răbdare.

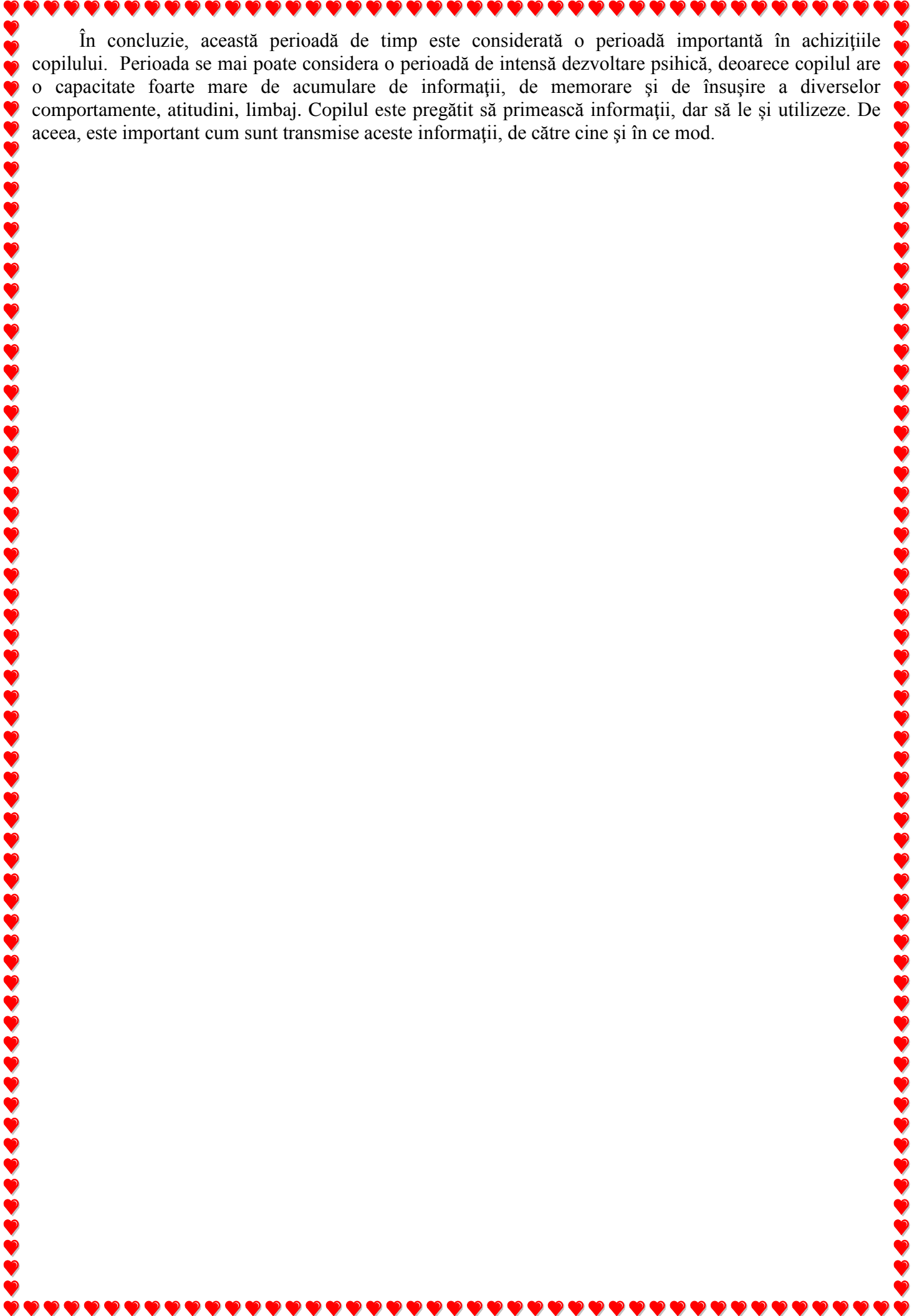
Alți părinți au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică, desen, activități sportive.

Un aspect important în viața de părinte este inteligența. Cercetătorii au descoperit că există șapte deprinderi ale părinților. Acestea au un rol în formarea și dezvoltarea copilului, precum: dăruirea propriei lor ființe, alimentarea personalității, învățarea copiilor cum să gândească, pregătirea lor pentru eșecuri, povestirea unor istorioare, din care au cunoștințe de asimilat.

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului.

Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” se poate defini ca un bagaj de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii ani de viață.

În concluzie, această perioadă de timp este considerată o perioadă importantă în achizițiile copilului. Perioada se mai poate considera o perioadă de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj. Copilul este pregătit să primească informații, dar să le și utilizeze. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**Prof. Cipcă Ramona-Mihaela,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 PÎNCEȘTI,
JUDEȚUL BACĂU**

Pornind de la premisa că a avea „cei 7 ani de acasă” înseamnă tocmai a respecta normele de conduită transmise în cadrul familiei, este foarte important ca părinții să se ocupe foarte serios de educația oferită copiilor lor, atât până la această vârstă cât și mai târziu. De-a lungul timpului, existența celor „7 ani de-acasă” și-a pus tot mai mult amprenta, atât asupra comportamentului nostru în sfera societății cât și asupra drumului pe care am ales să-l urmăm în viață.

Probabil tuturor ne-au rămas întipărite în minte sfaturile părinților atunci când ne pregăteam, dimineața, să plecăm spre școală: „Nu uita să saluți persoanele cunoscute!”; „Vorbește frumos cu colegii!”; „Amintește-ți să spui **Te rog!** și **Mulțumesc!**”; „Nu vorbi cu gura plină!” și exemplele ar putea continua.

Respectarea acestor reguli de conduită depinde foarte mult de modul în care părinții au ales să-și îndrume copiii, de metodele utilizate în vederea deprinderii lor, ei reprezentând calea de început în transmiterea valorilor esențiale pentru viitorul de succes al propriului copil, dar și de relația pe care părinții o au cu copiii. Școala și celelalte medii educaționale au datoria doar de a confirma și de a consolida comportamentul micuțului și a adolescentului de mai târziu, comportament deprins deja în cadrul familiei.

Influențele, atât cele pozitive cât și cele negative, pe care familia le-a exercitat asupra copilului, atât pe parcursul primilor 7 ani de viață ai acestuia, dar și mai târziu, pot ieși la iveală prin intermediul unor acțiuni care ar putea pecetlui viitorul micilor descendenți. Exemplul de conduită pe care familia îl oferă copilului de-a lungul timpului va fi primul model pe care el se va grăbi să-l urmeze, atât involuntar, prin imitație, cât și ca urmare a certitudinii specifice purității copilărești, conform căreia „părinții au mereu dreptate”. Din acest motiv, datoria părinților este de a oferi copiilor exemple sănătoase, atât în ceea ce privește modul de a aborda și de a rezolva problemele inevitabile cu care viața te poate pune la încercare, dar și a căilor de ascensiune pe scara socială. Aceste măsuri de a oferi copiilor exemple optime ar trebui luate încă de la o vârstă fragedă a acestora, prin intermediul jocului desprins din realitate, care să le permită micuților să observe, după puterea lor de înțelegere, crâmpie ale realității.

Educația copilului trebuie să se realizeze cu grijă și afecțiune, în raport cu vârsta biologică pe care acesta o traversează, fără a-l suprasolicita prea de timpuriu cu sarcini care nu sunt pe măsura forțelor lui, dar nici protejându-l în mod excesiv.

Familia trebuie să țină cont de faptul că ea constituie primul sprijin în formarea idealurilor de viață a copilului, deoarece aici se formează primele deprinderi de viață ale copilului, care vor constitui bagajul „celor 7 ani de acasă”. Intervenția familiei prin intermediul sfaturilor și a îndrumărilor benefice și sincere poate asigura un viitor strălucit tânărului de mai târziu.

Dincolo de exprimarea clișeică „ai sau nu ai cei 7 ani de acasă”, existența acestora este foarte importantă, constituind temelia OMULUI care va deveni mâine, copilul de astăzi.

L'univers éducationnel – les premières années...

**Prof. Cîrîc Gena – Monica Liceul
cu Program Sportiv, Brăila**

Les premières années de la vie des enfants influencent leur vie, leur éducation jusqu'à l'âge adulte. Parmi tous les facteurs qui ont de l'impact sur l'environnement éducatif, la famille et l'école jouent un rôle primordial.

Le terme "parent" désigne la personne qui élève et protège l'enfant. Les parents deviennent donc les premiers éducateurs, ayant le droit et le devoir de mettre en place les bases intellectuelles et émotionnelles de l'enfant, de développer son système de valeurs et d'attitudes.

En ce qui concerne les valeurs morales, elles ne peuvent pas se transmettre comme un savoir intellectuel car l'enfant apprend par l'expérience. C'est ça la raison pour laquelle les parents ont valeur d'exemple, ils sont le miroir dans lequel nous aimons nous regarder.

Parmi la multitude de valeurs à transmettre, on identifie les plus importantes: le partage, le respect, le pardon et l'honnêteté.

Généralement, jusqu'à 4 ans, les enfants ont des difficultés à partager (les jouets, par exemple). Puis, en grandissant, ils apprennent à prêter pour maintenir des liens positifs avec leurs amis et deviennent plus aptes à échanger des idées. En ce qui concerne le respect, c'est un sentiment qui se développe en traitant les objets et les personnes avec soin. Un enfant qui soigne ses jouets ou ses livres apprend à respecter. Vers 5 ou 6 ans, l'enfant devient capable de pardonner un ami. Grâce au concept du "droit à l'erreur", il commence à comprendre que les autres aussi peuvent faire des erreurs, mais qu'il est important de dire pardon.

Jusqu'à 4 ans, le mensonge est un jeu. Les enfants racontent des histoires à l'aide de l'imaginaire, en distorsionnant la vérité. Les parents ont le devoir d'essayer de comprendre les circonstances qui ont entraîné le mensonge et de les apprendre à dire les vraies choses.

En conclusion, le rôle de la famille est d'assurer aux enfants le sentiment d'appartenance, de les guider et de leur montrer le chemin, de communiquer avec eux et de respecter leur potentiel.

Cei șapte ani de casă

Prof. învățământ primar Cîrpaci Carmen
Colegiul Național „Diaconovici-Tietz” Reșița, Caraș – Severin

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglinda a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin ca regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual – cognitivă etc. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Se consideră că până la vârsta școlară mică, copilul se formează sub influența mediului familial. În ultima perioadă, familia ca mediu educativ este completată de grădiniță și de educația din clasa pregătitoare. „Cei șapte ani de acasă” reprezintă educația și socializarea primară pe care copilul o primește în familie. În acești ani copilul se formează cognitiv și afectiv, înțelege lumea prin ochii și comportamentul membrilor familiei, își constituie prima imagine despre sine prin identificare cu grupul familiei.

Școala și familia sunt cei care ghidează primii pași de viață ai copiilor cu mult tact și blândețe, cu o vorbă bună și o mână de fier asumându-și responsabilitatea de a forma adevărați „Oameni”.

Educația primită în „cei șapte ani de casă” depinde de mai mulți factori: relația afectivă dintre copil și părinte, valorile pe care se bazează familia și pe care aceasta i le transmite copilului și de specificul de dezvoltare al fiecărui copil.

Mediul școlar intervine spre a continua și a consolida normele inițiate de familie, formând o persoană respectuoasă și demnă de a fi respectată. De maximă importanță rămâne exemplul venit din partea adulților (părinți, bunici, cadre didactice etc.) aflați în imediată interacțiune cu copilul.

Cea mai mare problemă în educația copiilor o reprezintă lipsa părinților, fizică sau nu, din viața copiilor. Tot mai mulți părinți pleacă în străinătate la muncă, iar copilul rămâne în grija unuia dintre părinți sau în grija bunicilor. Pe de altă parte unii dintre părinți sunt tot mai ocupați, deși oferă atenție copilului, nu ajung acolo unde și-ar dori. Din păcate, în zilele noastre, mulți părinți se ocupă foarte puțin de educația copiilor, invocând lipsa timpului, oboseala. Mulți părinți preferă să le cumpere copiilor diferite obiecte, decât să comunice cu aceștia.

Educația unui copil nu înseamnă doar a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci și învățarea modului de a se comporta cu ceilalți, aspect de urmărit de toți factorii implicați în evoluția copilului.

O bună educație cere ca educatorul să inspire elevului stimă și respect și nu se poate ajunge la aceasta prin nimicirea individualității copilului și prin asuprirea stimei de sine spunea Samuel Smiles.

Trebuie să le oferim copiilor însă și libertate suficientă pentru a crește echilibrat, a avea încredere în sine și în reușită, civilizați, purtându-se frumos în societate, pentru a lega prietenii și a sădi sămânța cunoașterii pentru ca mai apoi să culeagă rodul propriei munci.

Responsabilitatea celor șapte ani de acasă este responsabilitatea noastră, educatori și părinți deopotrivă, bunele maniere fiind cheia către succes.

Bibliografie:

Bodo, Victor; Bodo, Sorina- Ghid practic de educație a copilului, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2000;

Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii. Editura medicala Amaltea, 1998 .

Cei șapte ani de casă

Prof. învățământ primar Cîrpaci Carmen

Colegiul Național „Diaconovici-Tietz” Reșița, Caraș – Severin

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglinda a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin ca regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual – cognitivă etc. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Se consideră că până la vârsta școlară mică, copilul se formează sub influența mediului familial. În ultima perioadă, familia ca mediu educativ este completată de grădiniță și de educația din clasa pregătitoare. „Cei șapte ani de acasă” reprezintă educația și socializarea primară pe care copilul o primește în familie. În acești ani copilul se formează cognitiv și afectiv, înțelege lumea prin ochii și comportamentul membrilor familiei, își constituie prima imagine despre sine prin identificare cu grupul familiei.

Școala și familia sunt cei care ghidează primii pași de viață ai copiilor cu mult tact și blândețe, cu o vorbă bună și o mână de fier asumându-și responsabilitatea de a forma adevărați „Oameni”.

Educația primită în „cei șapte ani de casă” depinde de mai mulți factori: relația afectivă dintre copil și părinte, valorile pe care se bazează familia și pe care aceasta i le transmite copilului și de specificul de dezvoltare al fiecărui copil.

Mediul școlar intervine spre a continua și a consolida normele inițiate de familie, formând o persoană respectuoasă și demnă de a fi respectată. De maximă importanță rămâne exemplul venit din partea adulților (părinți, bunici, cadre didactice etc.) aflați în imediată interacțiune cu copilul.

Cea mai mare problemă în educația copiilor o reprezintă lipsa părinților, fizică sau nu, din viața copiilor. Tot mai mulți părinți pleacă în străinătate la muncă, iar copilul rămâne în grija unuia dintre părinți sau în grija bunicilor. Pe de altă parte unii dintre părinți sunt tot mai ocupați, deși oferă atenție copilului, nu ajung acolo unde și-ar dori. Din păcate, în zilele noastre, mulți părinți se ocupă foarte puțin de educația copiilor, invocând lipsa timpului, oboseala. Mulți părinți preferă să le cumpere copiilor diferite obiecte, decât să comunice cu aceștia.

Educația unui copil nu înseamnă doar a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci și învățarea modului de a se comporta cu ceilalți, aspect de urmărit de toți factorii implicați în evoluția copilului.

O bună educație cere ca educatorul să inspire elevului stimă și respect și nu se poate ajunge la aceasta prin nimicirea individualității copilului și prin asuprirea stimei de sine spunea Samuel Smiles.

Trebuie să le oferim copiilor însă și libertate suficientă pentru a crește echilibrat, a avea încredere în sine și în reușită, civilizați, purtându-se frumos în societate, pentru a lega prietenii și a sădi sămânța cunoașterii pentru ca mai apoi să culeagă rodul propriei munci.

Responsabilitatea celor șapte ani de acasă este responsabilitatea noastră, educatori și părinți deopotrivă, bunele maniere fiind cheia către succes.

Bibliografie:

1. Bodo, Victor; Bodo, Sorina- Ghid practic de educație a copilului, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2000;

CEI SAPTE ANI DE ACASA!

PROF.INV.PRESC. CIRSTOC MARIA GRADINITA CU P.P. NR. 8, TG-JIU

Sintagma „cei sapte ani de acasa” se refera la educatia pe care copilul o primeste de la parinti, la un copil bine-crescut, mai precis la dobandirea unor bune deprinderi:

- deprinderi igienico-sanitare;
- deprinderi de comportare civilizata si de politete;
- deprinderi de ordine si curatenie.

Vorbim de cei sapte ani de acasa deoarece copilul isi petrece cel mai mult timp cu familia, in special pana la varsta de trei ani, iar membrii ei au cea mai mare influenta asupra lui.

Regula celor sapte ani de acasa se invata fara constrangere, prin comunicare, indrumare si foarte multa rabdare. Progresele copilului sunt lente, insa trebuie sa stim ca acestea se inradacineaza pe masura ce creste si se sedimenteaza bine in caracterul copilului pe termen lung.

Trebuie sa existe o concordanta deplina intre ceea ce i se cere copilului in familie si ceea ce se realizeaza la gradinita.

Familia are rolul cel mai important in formarea deprinderilor. Oglinda educatiei pe care o ofera parintii copiilor o reprezinta comportamentul copiilor in public.

Pentru formarea deprinderilor, este nevoie de vointa si de timp, de concentrare mai mare din partea copilului la ceea ce are de facut, ca, apoi, printr-un exercitiu sustinut, sa se ajunga la automatizarea miscarilor si la exercitarea lor intr-o anumita succesiune.

In procesul educativ de formare a deprinderilor se contureaza mai multe etape de care parintii, ca si ceilalti factori educativi, trebuie sa tina seama.

Prima etapa consta in familiarizarea copilului cu obiectele necesare si cu denumirea lor. Acum se formeaza o imagine globala asupra actiunii si a obiectelor.

In etapa a doua, se explica si se demonstreaza operatiile in ordinea lor fireasca, se demonstreaza fiecare miscare in parte, iar copiii o imita.

Cea de a treia etapa o constituie formarea si consolidarea propriu-zisa a deprinderii. Copiilor le este cerut sa execute operatiile in succesiunea lor, dar sub supravegherea adultului. Acum, copiii pot sesiza singuri greselile, retin detaliile in mod concret, elimina miscarile de prisos.

In cea de a patra etapa, deprinderile se automatizeaza; aceasta este posibil dupa varsta de 5-6 ani. In aceasta etapa, copilul executa operatiile corect, cu minimum de energie.

Etapa a cincea a formarii oricarei deprinderi o constituie perfectionarea ei. Este de fapt, faza formarii stereotipului dinamic, adica automatizarea actiunii.

In aceasta perioada este nevoie de prezenta si supravegherea adultului, deoarece deprinderile nu se pot realiza de la sine, ci este necesara perfectionarea lor continua, pana se ajunge la obisnuinta.

Fiecare parinte sau educatoare trebuie sa cunoasca bine etapele de formare a deprinderilor, acestea corespunzand stadiilor dezvoltarii psihoindividuale a copiilor. In acest scop, de fiecare data, este bine sa se faca aprecieri pozitive si sa se incurajeze copiii care executa corect operatiile respective. In felul acesta, se creeaza o motivatie adecvata fata de actiune, iar copiilor li se cultiva increderea in fortele proprii.

Educatia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia catre adaptarea copilului in societate. Un copil bine educat, manierat se va descurca mult mai bine in relatiile cu cei din jur, va fi sociabil, se va integra cu usurinta intr-un colectiv de copii, dar si de adulti. Educatia primita in cei sapte ani de acasa depinde de relatia afectiva dintre parinti si copil, de valorile pe care se bazeaza familia si pe care le transmite copilului.

Educația începe cu cei șapte ani de acasă

prof. Ciubotariu Gabriela
Liceul tehnologic „Arhimandrit Chiriac Nicolau”
Vânători-Neamț

Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de-acasă” este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială. Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc” și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare. Nu uita însă că purtarea copilului tău, definită uneori ca obraznică sau nepoliticoasă, nu este întotdeauna un lucru intenționat. Uneori, cei mici pur și simplu nu își dau seama că nu este bine să întrerupă două persoane care discută, că nu este frumos să se scobească în nas atunci când se află la școală sau că nu e un semn de bună creștere când comentează cu voce tare defectele fizice ale unei persoane.

Încă din primii ani de viață, cel mic poate învăța cu ajutorul tău ce înseamnă noțiunea de respect, mai ales dacă îl înveți să folosească des cuvinte precum „te rog”, „mulțumesc”, „bună ziua”, „mă scuzați”. Nu uita că tu îi dai prima exemplul. Învățându-l bunele maniere, când va crește, toate aceste lucruri de bun-simț îi se vor părea normale și îi vor completa personalitatea. Știi și tu deja că politețea se învață treptat, tocmai de aceea e important să îi explici copilului tău de ce trebuie să fie respectuos: respectându-i pe alții va fi, la rândul său, respectat. Tot în primii șapte ani de viață, îi poți oferi celui mic câteva pilde despre ce înseamnă recunoștința, începând cu un simplu „mulțumesc” adresat bunicilor sau rudelor pentru cadourile pe care le-a primit de ziua lui de naștere și până la mici gesturi de apreciere pentru colegii de la grădiniță sau copiii cu care se joacă în parc. Învăță-l să fie deschis, să aibă o atitudine plăcută și să își exprime recunoștința față persoanele care l-au ajutat într-o anumită situație. Chiar dacă nu înțelege imediat de ce trebuie să spună tot timpul „te rog” sau „mulțumesc”, ori să salute și să răspundă la salut, pe măsură ce va crește, odorul tău își va da singur seama că bunele maniere îl ajută pe termen lung să relaționeze și să socializeze mai bine cu cei din jur. Ba chiar va atrage admirația celorlalți dacă știe cum să se comporte corect atunci când merge în vizită sau te însoțește la un eveniment important. Spune-i că bunele maniere nu sunt doar pentru zile mari, ci sunt importante în viața de zi cu zi, în orice situație. Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviul pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

Chiar dacă unii consideră că în prezent societatea nu mai acordă suficientă atenție regulilor de bună purtare pe care trebuie să le transmită copiilor, unii analiști susțin că nimic nu s-a schimbat în societatea modernă. Mai mult sau mai puțin explicit, în orice colț de lume, regulile par să fie aceleași, permițând individului să fie recunoscut de societatea în care trăiește, să fie apreciat prin cei „șapte ani de-acasă”, atunci când sunt numărați cum se cuvine! Conștientizăm pe deplin că singura diferență față de trecut este aceea că în prezent s-a ajuns de la un model familial foarte ierarhizat la unul mult mai democratic și mai permisiv, bazat pe un gen de complicitate cu capriciile celor mici, dar aceasta nu înseamnă că nu mai trebuie să îi învățăm să țină cont de vârsta interlocutorului, pentru a-și adapta discursul și comportamentul față de cel de alături într-un mod civilizată și decent, mai ales că a te adapta în funcție de nevoile celui alt înseamnă, de fapt, să știi să trăiești frumos și ordonat. Abecedarul bunelor maniere trebuie aplicat încă de la vârsta la care copilul începe să vorbească, pentru că la această vârstă, copilul caută să le arate celorlalți copii cu care intră în contact, „regulile jocului” său, ale unui joc „învățat” în familie. Un copil prea agresiv, neatent cu ceilalți, impulsiv și nerăbdător, cred că va fi, în cele din urmă, indezirabil în mijlocul unui grup de copii, tocmai pentru că nu respectă „regulile jocului” pe care el însuși le invocă.

În linii mari, părinții încep să-și dea seama de rolul lor de “educatori” abia când copilul are doi ani, când cel mic începe să vorbească și să se hrănească singur, deoarece se constată că de cele mai multe ori, masa este terenul confruntării dintre dorința de explorare a copilului, care începe să-și descopere autonomia, și regulile pe care i le impun treptat adulții.

Pe de altă parte, copiii au, începând de la patru-cinci ani, o mare dorință de a-i imita pe cei din jur, de a prelua reacții comportamentale, pentru că sunt deprinse regulile de bază ale comportamentului la masă, abia atunci când va începe să folosească tacâmurile, șervețelul să se ștergă la gură, să întrebe dacă poate să se ridice de la masă, iar în momentul în care i se va spune „nu face asta!” sau „să faci așa!”, copilul se va revolta și va încerca să facă exact opusul, tocmai pentru a testa limitele permisivității părinților sau ale anturajului. Credem că din această cauză, pedopsihologii recomandă părinților să fie mai degrabă un exemplu tăcut pentru cei mici, decât să le impună un anumit model. Chiar deprinderea formulelor de politețe trebuie începută de la o vârstă fragedă, atunci când copilul este foarte receptiv la încurajările venite din partea celor mari, deoarece, pentru a-i adapta pe cei mici la algoritmul politetei în cadrul familiei, psihologii le recomandă părinților să impună un anumit „ritm al familiei”, pe care toată lumea, inclusiv părinții, trebuie să îl respecte. Să reținem faptul că o masă cu întreaga familie pe săptămână, de la care niciun membru să nu lipsească, poate constitui o excelentă școală de bune maniere pentru cei mai mici membri ai familiei, pentru că atunci se învață, practic, cum trebuie să stea la masă, cum să mănânce, cum să se comporte în situația respectivă, când poate să vorbească, să învețe să-i asculte pe ceilalți, cum să se folosească de tacâmuri, să utilizeze formule de politețe. Inca mai credem ca “cei sapte ani de acasa” vor constitui “fundatia” pentru constructia unei vieti inchinate binelui, frumosului si adevarului pentru noile generatii care vor veni, pentru ca Pamantul, nu-i asa, are nevoie sa fie locuit de catre oameni impaciuitori, care gandesc si actioneaza frumos.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

CEI SAPTE ANI DE ACASA

CIUCA LILIA CARMEN

Copilul, imediat dupa nastere, incepe sa creasca si sa progreseze. Modificarile corporale cantitative realizate de crestere nu pot fi considerate ca un progres real decat in cazul in care aceasta crestere se asociaza cu transformarea treptata a calitatilor psihice ale copilului prin imbunatatirea lor. Intre cresterea corporala si dezvoltarea psihica trebuie sa existe o armonie perfecta. Perturbarile in evolutie conduc la situatii deficitare dintre cele mai variate, unele din ele lasand amprente pe toata viata. **Nu se poate vorbi de un copil in perioada prescolara ca nu are bune maniere.** Se spune de unii oameni ca sunt lipsiti de „cei sapte ani de acasa”. In cazurile acestea este vorba de o lipsa a modificarilor calitative psihice care trebuiau sa urmeze armonios modificarile cantitative ale cresterii.

Dar forma si fondul calitativ nu se stabilesc definitiv si irevocabil doar in primii sapte ani de viata. In tot timpul copilariei si adolescentei educatia poate modifica trasaturile negative ale copilului. Prin lipsa celor sapte ani de acasa, oamenii eticheteaza pe aceia care se prezinta intr-o forma nemodelata, aprecierile facandu-se asupra formei si asupra fondului omenesc. In aceasta categorie sunt introdusi cei neglijenti in imbracaminte, cei lipsiti de atitudini politicoase, cei ce nu stiu sa se comporte adecvat la masa, adica cei stan-gaci sau dezordonati in obiceiuri. In cazurile acestea aprecierea este oarecum gre-sita si pur formală. **In realitate trebuie considerati ca „ lipsiti de cei sapte ani de acasa” cei care in copilarie nu au progresat din punct de vedere psihic sau al comportarii normale in viata, fara a constitui totusi cazuri patologice**

Educatia trebuie sa urmareasca, pe langa obiective, sa faca din fiecare copil un adolescent politic. Manierele bune sunt obtinute de copii in contactul zilnic cu membrii familiei. Ei imita ceea ce vad si aud. Nu se poate cere copiilor alta comportare decat cea observata la parintii lor.

Straduinta de a face din copii niste animale bine dresate nu este prea ferici-ta. Utilizarea formelor de politete este strans legata de obiceiurile parintilor. Este o greseala ca un tata sa oblige copiii sa spuna dupa masa „Multumesc!” fara ca el la randul lui sa constituie un exemplu in acest sens.

Obligatia bunelor maniere la copii nu trebuie sa fie legata de observatii aspre sau sa fie o consecinta a unor discutii sau rugaminti repetate. Copilul va manca corect daca va vedea si la parinti supunere fata de aceste reguli. Va veni regulat la masa la ora fixa, daca va vedea si la parinti supunere fata de semenea reguli. Copilul nu trebuie bruscat, caci fortarea aduce dupa ea incapatanarea negativis-ta. Daca un copil nu vine la masa sau nu mananca la fel cu toata lumea, pedeapsa psihica da rezultate mai bune ca cea brutala. „Nu vrei sa mananci cu toata lumea! ... Maine vei manca singur!”. Si dispozitia nu trebuie modificata. Exista in multe familii obiceiul ca un copil sa fie indepartat de contactul cu oamenii straini. Daca sosesc musafiri copiii sunt invitati sa treaca in alta camera. A lua regulat aceasta masura este o greseala. Un copil, prin contactul cu lumea exterioara constata ca exista si alte firi si diverse obiceiuri.

Parintele poate sa aprobe sau sa dezaprobe, dupa plecarea musafirilor, in fata copiilor gesturile sau cele spuse de invitati, dar acest obicei nu este prea politic. Copilul va lua nota de spusurile celor mari si va completa interesul lui pentru cunoasterea lumii. Trebuie sa existe un acord intre desfasurarea armonioasa a vietii de familie si obiectivele traiirii sociale. Un om certat cu bunele maniere suporta consecintele neindemanarii sale in miscari si cele ale aspectului dezagreabil cu care se prezinta intre oameni. Bunele maniere trebuie sa fie compuse din atitudini care se iau in mod automat si nu prin ratiune. Ele trebuie sa aiba ca baza politetea, delicatetea, tactul, bunatatea.

Desigur ca se vor intreba multi: „Cum trebuie sa se comporte parintii ca un copil sa capete cei sapte ani de acasa?”. In mod normal, psihicul unui copil este influentat de conditiile lui de viata si de educatia primita in casa parinteasca. Acest psihic este dependent de dezvoltarea sistemului nervos central. Educatia trebuie sa duca la obtinerea treptata a dezvoltarii inhibitei corticale, adica la retinerea unor manifestari negative. Dupa varsta de 3 ani copiii incep sa aiba o activitate nervoasa mai activa si pot fi influentati de procesul educatiei si al instruirii primite de la parinti in casa. Nu orice cunostinta sau sfat primit devine pentru copil convingatoare si indemn la o comportare pozitiva. Personalitatea lui incepe sa se manifeste de la varsta denumita prescolara. Exemplele bune din viata familiala vor influenta in mare masura comportarea lui psihica. Educatia copilului trebuie sa fie astfel orientata, incat el, insusindu-si modurile de actiune ale parintilor, sa se calauzeasca dupa ele in practica. Un loc important in educarea copilului pana

la 10 ani il au jocurile si jucariile.O fetita are o papusa.Parintii trebuie sa vegheze ca fata sa o intretina in conditii bune,sa o ingrijeasca.

Nu trebuie sa se admita stricarea jucariilor.Ruperea si murdarirea lor sunt ati-tudini care pot obisnui copilul cu dezordinea si lipsa de igiena.

In jocurile colective,parintii nu trebuie sa admita certurile,purtarea nediscipli-nata si expresiile urate intre copii.Trebuie sa se favorizeze jocurile in care copilul poate avea un rol civilizat.Copiii se pot juca de-a spitalul,in care medicul da „*Buna ziua!*”, spune vorbe blande si incurajeaza pe bolnavi.

Se pot juca de-a scoala,in care profesorul saluta copiii si spune „*Multumesc!*” dupa fiecare raspuns.In jocurile cu obiecte din viata reala,copiii trebuie sa joace roluri de oameni ale caror purtari sunt demne de imitat.

In scop educativ,parintii pot da copiilor diverse insarcinari casnice.Ei pot fi in-sarcinati cu procurarea de alimente casnice,in care caz nu se vor permite nereguli sau minciuni in manuirea ba-nilor.O sarcina precisa si bine organizata place copiilor si are valoare educativa.

Se va dezvolta la ei sentimentul datoriei,grija pentru inlaturarea greutatilor cas-nice,obligatia de a vorbi frumos cu alti oameni.Daca dirijarile bune sunt fructuoase, din pacate exista si exemple proaste de care tebuie feriti copiii.Ambianta familiala influenteaza comportamentul copilului.Daca in casa este buna intelegere si veselie,temperamentul copilului va lua un aspect calm si de buna dispozitie.Cu cat copilul este mai mic,cu atat este influentat de mama. Dupa 5 ani,tatal trebuie prin autoritatea lui,sa intervina mai activ,copilul inregistrand in mod subcostient toate starile lor sufletesti.Parintii nu trebuie sa se lamenteze si sa prezinte in culori negre greutati-le vie-tii.Daca un copil aude pe unul din parinte cantand,prin imitare va incerca si el sa fredoneze.Pentru formarea „celor sapte ani de acasa” exemplele sunt mai folosite decat discursurile sterpe.

Importanța celor șapte ani de acasă

Prof.pt inv.preșcolar: Ciucă Niculina
Grădinița cu program prelungit Traian –Rm Vâlcea

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Un copil bine crescut se va descurca bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruiua îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 de acasă este influențată de o serie de dactori cum ar fi: factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Vârsta cuprinsă între 3-6/7 ani, reprezintă o perioadă caracterizată prin înalte ritmuri de dezvoltare, în care se pun bazele formării viitoarei personalități. Este o perioadă în care universul cunoașterii este în continuă expansiune, stimulând capacitățile și mijloacele de comunicare ale copilului aflat într-o intensă relaționare cu cei din jur, ceea ce duce la evoluția personalității sale într-un efort continuu de cucerire a realului, de integrare în viața grupărilor de referință caracteristice momentului.

În această perioadă copilul începe să împartă jucăriile cu colegi de la grădiniță ,cu prietenii de joacă sau cu frațiori și surorile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților față de comportamentul său ,apreciază recompensele și execute sarcini pentru a le primi, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu se cuvine ,la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță ,în mijloacele de transport etc.. îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici și la prieteni sunt momente în care copilul este învățat și obișnuit cu bunele maniere și buna creștere.

După șapte ani, copilul devine tot mai independent. El merge la școală, stă cu bona sau bunica cu alți membri din familie și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum trebuie să poată purta o conversație cu adulții ,cu cei diun jur, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Trebuie încurajat să se exprime liber, să termine ce are de spus și nu trebuie “dojenit “sau să i se facă observație în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu sti ce să vorbești" sau atenționările ținute în public nu fac altceva decât să-l umilească și să-l inhibe pe copil.

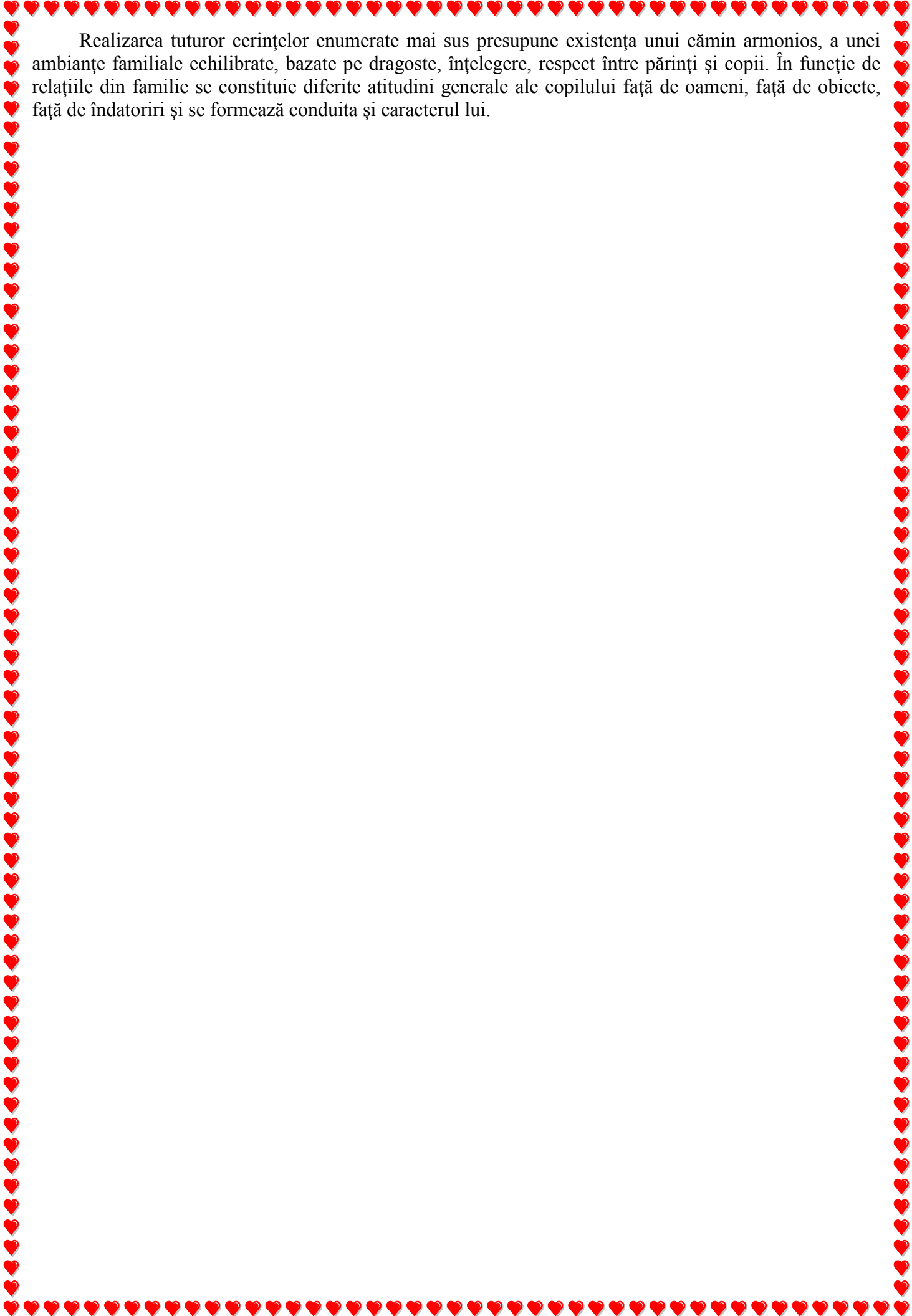
Din perspectivă proprie, anii pe care îi petrece copilul alături de părinții săi , sunt ani în care părintele trebuie să -l învețe, și să-i acorde atenție. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute.

În „cei șapte ani de acasă” este bine să fie susținute micile interese ale copiilor și să le fie încurajate aptitudinile și deprinderile: de cântat, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport .Este bine să li se ceată ajutorul în treburile de acasă . Activitățile făcute împreună să pregătim masa, să ștergem praful împreună, să sortăm fructele/legumele, să adunăm jucăriile, cărțile, hăinuțele,,să facem împreunăun desen.

Exemplele bune din viața de familie îi formează copilului deprinderi de autoservire, de a fi ordonat, de igienă și curățenie și de exprimare a propriilor nevoi ,exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât a celor pozitive, cât și a celor negative,bune maniere și comportament,limbaj corect ,va relaționa cu cei din jur și poate să raspundă diverselor provocări ale mediului înconjurator ,realizează diverse sarcini,concentrarea atenției și perseverență în realizarea uneri sarcini,

Unele din însusirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vietii: spiritul de competitive,altruismul,cooperarea,atitudinea pozitiva fata de diverse sarcini, etc.

Altele influențează dezvoltarea de mai tarziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încalca normele ori nu va fi încrezator in fortele proprii.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambiante familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Ciuciu Adrian-Călin
Colegiul Național "Octavian Goga" Marghita

Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglindă a educației pe care parinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Bebelușul este atașat de mamă și de tată, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joaca lui și în comunicarea cu ceilalți. Ticurile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi ca mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți obosiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Ciuciu Laura-Mihaela
Colegiul Național "Mihai Eminescu" Oradea

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia, ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologilor, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său, apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și

în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

În opinia psihologilor, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

FAMILIA- Școala de acasă

p.i.p. CIUCU LUCIA
Școala Gimnazială „Gheorghe Bibescu”
Craiova

Realitatea e că nu prea mai există „cei 6-7 ani de-acasă”, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme de învățământ încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este locul în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, adesea prin imitare dar și printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala, și alte medii educaționale, nu poate ulterior decât să confirme și să consolideze normele de bună purtare deja deprinse din familie.

Cei 6 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 6-7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil începe de la naștere. Ea nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

10 reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la 6-7 ani

1. Învață-l să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!
2. Stabilește reguli și limite în comportamentul copilului!
3. Comunică cât mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; concentrează-te în educația lui pe arta conversației!
4. Învață-l să iubească lectura și cărțile - începe citindu-i povești, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele!
5. Lasă-l să se bucure de copilărie - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și să se relaxeze, dar mai ales să se joace .
6. Nu abuza în niciun fel de copil - fizic, emoțional, verbal etc.; evită educația cu "palma la fund"; concentrează-te pe disciplina pozitivă!
7. Învață-l să își exprime emoții și sentimente; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.
8. Învață-l să spună mereu adevărul! Aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la tine! Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui!
9. Petrece cât mai mult timp cu copilul tău! Iar cei 6-7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!
10. Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obrăjori, îmbrățișări etc.

De altfel, printre principalele „ingrediente” care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

- **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie.
- **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.
- **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.
- **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile

celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

• **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

• **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

• **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Nimeni nu te învață să fii părinte și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența și exemplul personal. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

ROLUL FAMILIEI IN EDUCAȚIA COPILOR

Prof. Ciucu Mirela

Liceul cu Program Sportiv "Iolanda Balaș Soter"

Apariția copilului pe lume este o minune. Familia în care se naște un copil devine cu adevărat fericită. Viața de familie este corelată cu acest fenomen frumos, mult așteptat de ambii soți, care le pune la încercare maturitatea, dragostea, responsabilitatea, competența, disponibilitatea pentru dăruire, altruism, stăpânire de sine, tact și compasiune.

Din clipa în care vede lumina zilei copilul are nevoie de aer, hrană, somn, căldură, apă. Treptat apare și se manifestă trebuința de apărare, orientare, investigare, mișcare, relaxare, vocalizare, comunicare și relaționare, precum și de semnale informaționale care vor fi recepționate și prelucrate de copil, contribuind la dezvoltarea personalității lui. Toate acestea reprezintă trebuințele copilului, stările de necesitate și de sensibilizare a organismului la condițiile mediului extern. Trebuințele sînt impulsurile ce provoacă crearea condițiilor esențiale pentru supraviețuirea nou-născutului, fenomene biopsihologice fundamentale ce pun în mișcare întreaga lui viață psihică și socială, deter minînd începuturile organizării ei și, mai tîrziu, apariția și dezvoltarea unor noi structuri sociopsihocomportamentale. Trebuințele și satisfacerea lor asigură formarea complexelor polisenzoriale ce vor sta la baza apariției percepțiilor și reprezentărilor, memoriei, gîndirii, limbajului și imaginației. Crescînd și dezvoltîndu-se, copilul reclamă o anumită educație și multă atenție din partea adulților. Părinții trebuie să cunoască particularitățile evoluției copilului, caracteristicile de vîrstă, crizele, dificultățile posibile.

„Cei șapte ani de acasă” – această frază ne vorbește foarte multe de familia, credința, concepțiile oricărei persoane, de mediul în care s-a format individul.

Familia este rădăcina educației. Așa cum cît de corect ai sădit un pom, și pe cît de adînc a fost sădit, adică este rezistent, așa rol îl are și familia în educarea tinerii generații. Cum natura a plămădit în pîntece individul, așa și familia plămădește, numai că la nivel spiritual.

Familia este un factor primordial de informare și de creare a copiilor și tineretului. Ea are rolul de al introduce pe copil în societate, de a implementa practici educative, construcții cognitive. De observat faptul că, familia implementează mai mult valori practice, decît teoretice.

Familia este mediul cel mai sănătos și are o influență mare asupra individului. Individul, în cadrul familiei se dezvoltă multilateral, cuprinzînd mai multe ramuri de activitate. Un mediu tonifiant, va ajuta la o înțelegere mai adecvată a societății, omenirii, o educație bună va ajuta la crearea unui individ util societății. O societate prosperă va favoriza îmbogățirea individului cu valori și concepții noi.

Familia are rol mai mult să formeze decît să aducă la cunoștință. Este foarte importantă educația din copilărie, deoarece individul, ia primele impresii din mediul înconjurător, care, la vîrsta fragedă a copilului, este familia. Tot din mediul familial, copilul, ca un burete, mai ia conduitele și obiceiurile celor din jur. Individul va repeta și va imita oamenii din jur, va avea aceleași păreri, idei, concepții. Copilul va mima, gesticula exact ca persoanele din jur.

Alături de școală și organizațiile de tineret, familia este unul din factorii care se preocupă de educația omului. De educația oamenilor se ocupă și alte persoane, instituții și organizații sociale, dar influențele educative exercitate de acestea sunt mai puțin organizate decît cele care provin din familie, școală și organizațiile de tineret. Familia exercită o influență deosebit de adîncă asupra copiilor.

O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. (Utilizarea în limbajul comun a expresiei: "A avea cei șapte ani de acasă"). Din perspectiva sociologică, familia este instituția fundamentală în toate societățile. Familia este un "grup social relativ permanent de indivizi legați între ei prin origine, căsătorie sau adopțiune". În societatea romînească, suntem familiarizați cu anumite versiuni ale familiei: familia nucleu și familia extinsă. Mai există și un al treilea tip de familie, familia poligamă.

Familia nucleu (nucleară) - "constă în doi adulți de sex opus care întrețin o relație sexuală aprobată de societate, împreună cu proprii lor copii sau adoptați". Familia nucleu poate fi de două feluri: de orientare și de procreare. Familia nucleară de orientare este familia în care ne naștem și în care ocupăm statutul de copil. Familia nucleară de procreare este familia pe care o cream prin căsătorie și obținem statutul de adult.

Familia extinsă (cosangvină) - "constă din două sau mai multe familii nucleare unite prin legătura părinte-copil, care include legăturile între frați și surori".

Menirea educației este aceea " de a înălța pe culmi mai nobile de viață – omul".(Gentil, G.The Reform of Education).

Problema educației este abordată astăzi în strânsă legătură cu problematica lumii contemporane, lume caracterizată prin importante transformări, prin cerințe și aspirații specifice, prin schimbări în toate domeniile.

Educația trebuie să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară, coerentă, iar implicarea acestui deziderat rezidă în strânsă legătură dintre familie și mediul educațional. Acest lucru impune ca părinții să fie parteneri egali în educația copilului.

“ Meseria” de părinte este grea. În condițiile unei atmosfere familiale echilibrate și prielnice dezvoltării copilului de vîrstă preșcolară, familia este în primul rînd cadrul existenței biofizice, al acestei dezvoltări. Un anumit regim igienico-sanitar necesar dezvoltării fizice sănătoase și armonioase înseamnă asigurarea unui program al zilei care să respecte ore de somn, alimentare, activități, joc, plimbări.

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din următoarele puncte de vedere :

1.Fizic

2.Intelectual

3.Moral

4.Estetic

1.Familia se preocupă de dezvoltarea fizică a copiilor. Ea asigură hrana și îmbrăcămintea copiilor, îi fereste de pericole, le lasă timp de joacă, le crează condiții cît mai bune de odihnă și se îngrijește de sănătatea lor. Un regim rațional de viață nu poate avea decît urmări pozitive asupra dezvoltării sale fizice. Familia îi formează copilului primele deprinderi de igienă personală și socială și îl obișnuiește să utilizeze factorii naturali (apa, aerul, soarele) pentru bunăstarea organismului. În perioada pubertății, schimbările fiziologice produse în organism pun probleme noi pentru dezvoltarea fizică a copilului; prin îndrumări perseverente și afectuoase, prin modificarea regimului de odihnă, prin crearea unor noi deprinderi igienice, familia le va putea rezolva la timpul potrivit.

2. Dezvoltarea intelectuală. În cadrul familiei copilul își însușește limbajul. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți în aceasta direcție. Ca prim factor de educație, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (ex: despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice etc.). Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gîndirea. Părinții încearcă să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte pentru a le putea înțelege. Copiii pun cele mai multe întrebări în jurul vârstei de 3-6 ani, iar părinții îi ajută să-și însușească un număr mare de cunoștințe, răspunzînd cît se poate de corect și exact.

Cînd sunt în școala primară, familia vine în sprijinul ei, susținînd "gustul de citit" al elevilor. Cel mai important este stimularea curiozității copilului de a citi, prin cumpărarea unor cărți care să pună bazele unei mici biblioteci. În preadolescență este posibilă o deviere de la subiectele strict legate de școală sau indicate vârstei fragede; astfel, datoria părinților este de a îndruma copilul să citească ceea ce corespunde vârstei sale. Dorința de lectură poate deveni excesivă, copilul sacrificînd astfel orele de somn. Copilul obține rezultatele la școală în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să-i asigure copilului cele necesare studiului: rechizite școlare, cărți de lectură, manuale școlare etc., cît și niște condiții bune de muncă: un birou, un computer și nu în ultimul rînd liniste pentru a se putea concentra. Părinții trebuie să-și ajute copiii la învățătură; ajutorul trebuie limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să efectueze temele copiilor. Cu timpul, părinții se vor limita la controlarea temelor de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

3. Educația morală a copiilor. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult; părintele este un exemplu pentru copil. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urît în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten.

4. Familia contribuie și la educația estetică a copilului. Părinții sunt cei care realizează contactul copilului cu frumusețile naturii (culorile și mirosul florilor, cântecul păsărilor, verdele câmpului etc.), cu viața socială (tradiții, obiceiuri străvechi etc.).

Concluzie: Statutul familiei ca prim educator al copilului reprezintă un factor important în stabilirea parteneriatului între instituțiile de educație timpurie și familie. Eforturile depuse de părinți și educatori trebuie să se bazeze pe un schimb bogat de informații, de experiențe și pe colaborare în asigurarea celor mai bune condiții de creștere și dezvoltare ale copiilor.

BIBLIOGRAFIE

- ❖ Norman, Goodman “*Introducere în sociologie*”, București, Editura Lider, 1992;
- ❖ Victor, Tarcovnicu “*Pedagogie generală*”, București, Editura Facla, 1975;
- ❖ Nicolae, Margineanu “*Condiția umană*”, București, Editura Științifică, 1973;
- ❖ Anthony, Giddens “*Sociologie*”, București, Editura Bic All, 1997;

Educația religioasă

Prof. Ciudin Lucian
Școala Gimnazială „Geo Bogza”
Bălan, jud. Harghita

În cei șapte ani de acasă, educația religioasă urmărește afirmația înțeleptului Solomon: „Deprinde pe tânăr cu purtarea pe care trebuie să o aibă; chiar când va îmbătrâni, el nu se va abate de la ea” (Pildele lui Solomon, 22,6). Mai târziu și filozoful Robert Hutchins era de părere că „obiectivul educației este să pregătești un tânăr să se educe pe sine însuși pe tot parcursul vieții”.

Dacă acasă copiii nu sunt educați ca atare, profesorii și învățătorii au datoria de a le fi călăuze spre a dobândi echilibrul lăuntric și comoara virtuților. Sfântul Ioan Gură de Aur spunea: „Care artă poate fi egală cu arta de a educa sufletul copilului, de a-i forma mintea tânărului? Cel care practică această artă trebuie să fie mai priceput și mai talentat decât un pictor și decât un sculptor”. Însuși Mântuitorul Iisus Hristos, Modelul nostru suprem a oferit oamenilor legea cea nouă a desăvârșirii pe care a pecetluit-o pentru totdeauna în ființa Sfintei Biserici, care a dobândit un rol educațional determinant pentru întreaga omenire, născându-se o strânsă legătură între creștinism și educație care îl pregătește pe om atât pentru viața de aici, cât și pentru cea veșnică.

Ținta educației religioase este formarea caracterului și a personalității desăvârșite în Hristos Domnul, așa cum spunea Fericitul Augustin: „Fericit este cel ce Te cunoaște pe Tine, Doamne, chiar dacă altceva nu mai cunoaște”. Educația religioasă este posibilă la toate vârstele deoarece omul a fost creat după chipul Lui Dumnezeu și a primit porunca desăvârșirii, dar este condiționată de acceptarea acestui demers, de conlucrarea dintre harul divin și efortul omului în propria devenire spirituală. Această educație religioasă este importantă și din punct de vedere moral, deoarece în lumea modernă există tendința de a considera viața morală independentă de religia creștină. Dacă ne uităm în Biblie vom vedea că în Vechiul Testament rolul de educatori l-au avut patriarhii și profeții iar în Noul Testament, Iisus Hristos S-a descoperit ca Învățător suprem.

Însăși cultura a apărut ca urmare a acestei educații și ea susține zestrea spirituală a omului care, marcat de nostalgia după fericire și desăvârșire, zămislește opere ce îl înalță și îl înobilează. În mediul social educația religioasă este importantă deoarece susține formarea omului în comunitate, prin comunitate și pentru comunitate pentru a se evita individualismul egoist, care își găsește locul în societate. Din punct de vedere istoric, trebuie să luăm în calcul argumentele pe care le găsim în tradiția școlii românești și că încă din secolul al XVIII-lea, religiei îi era alocat un statut explicit în cadrul școlilor înființate de stat.

Familia este mediul în care copilul începe să descopere lumea, unde învață ce înseamnă să fii iubit și să iubești. Viața religioasă din familie constituie un real suport pentru depășirea provocărilor actuale. Până la intrarea în școală, copiii mici pot dobândi și cunoștințe religioase în urma curiozităților și imaginației, simțind prezența lui Dumnezeu. În concluzie, putem spune că educația religioasă și morală constituie hrana sufletului și a spiritului care ne ajută să creștem Oameni, pentru prezent și viitor.

Spațiul real versus spațiul virtual în educație

Ciudin Victorița Ionela
Școala Gimnazială „Liviu Rebreanu”
Miercurea Ciuc, Harghita

Rolul celor „șapte ani de acasă” în educarea timpurie a copiilor, a rămas elementul cheie în formarea viitorilor adulți. Cu toate acestea constatăm tot mai des lipsa acestor șapte ani de acasă din diferite motive: părinții, fie sunt prinși în cursa zilnică a dobândirii resurselor materiale pentru a asigura copilului „*ceea ce eu nu am avut*”, fie consideră că rolul lor, în secolul al XXI-lea, diferă față de secolele trecute și îi lasă pe copii să fie *educați de tehnologia modernă*, sursă inepuizabilă de cunoaștere (de bune, dar mai ales de rele).

Astfel, copiii sunt lăsați de la vârste foarte mici în fața *bonelor–ecrane* (smart-phone-uri, tablete, calculatoare, televizoare), părinții invocând cele mai diverse motive: așa pot face curat, așa pot să pregătesc mâncarea, așa pot să am liniște pentru a pregăti sarcinile de muncă, etc, fără a se gândi la impactul utilizării îndelungate a acestora asupra sănătății psihice și fizice a propriilor copii. Pe termen scurt, avantajele, fals-pozitive sunt atractive pentru cei mari și mai ales pentru cei mici, dar cu adevărat efectele negative se văd în timp. Bona ecran nu oferă dragoste părintească, o vorbă bună, o mângâiere, o îmbrățișare, un sfat, o muștrare bine venită, nu îi învață relaționarea directă și pozitivă cu sine și cu ceilalți, nu îi învață să fie toleranți, empatici, atenți la nevoile celorlalți. Treptat, copii nu vor mai căuta prezența părinților în efectuarea diverselor și simplelor activități, nu vor mai căuta compania colegilor, a prietenilor și nu se vor mai implica activ în viața socială, cel puțin la adevăratul nivel.

În prezent, majoritatea preșcolărilor și elevilor își petrec timpul liber în mediul virtual, lăsând celelalte ocupații specifice vârstei pe planul secundar. Numeroase organizații și instituții au realizat studii științifice prin care trag semnale de alarmă asupra efectelor nocive ale excesului de tehnologie în viața copiilor și adulților. Sarcina care ne revine este de a fi sinceri cu noi înșine și să ne întrebăm: de ce au cu adevărat nevoie copii și elevii noștri, de oameni (omul este o ființă socială!) sau de ecrane?

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Profesor învățământ preșcolar: Ciupic Maria
Grădinița cu P.N. Gura Teghii
Județul Buzău

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Educația primită în familie

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre cele care se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

- **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă, firească, cu „bună ziua”.

- **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină la rândul-i, conversația. Își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

- **Comportamentul cu prietenii.** Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

- **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

- **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

- **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

• **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni și îl va evita pe cel din urmă.

Toate generalizările de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența și exemplul personal, asta în primul rând, iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Bibliografie:

- Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
- P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
- Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
- www.copii.ro
- www.didactic.ro

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Profesor învățământ primar: Ciupic Miruna
Școala Gimnazială Bodești/ Borosești, Scînteia
Județul Iași

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale, sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca aceste reguli să fie acceptate de copii.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Copiii învață ceea ce trăiesc, de Dorothy Law Nolte

- Dacă trăiesc în critică și cicăleală, copiii învață să condamne;
- Dacă trăiesc în ostilitate, copiii învață să fie agresivi;
- Dacă trăiesc în teamă, copiii învață să fie anxioși;
- Dacă trăiesc înconjurați de milă, copiii învață autocompătămirea;
- Dacă trăiesc înconjurați de ridicol, copiii învață să fie timizi;
- Dacă trăiesc în gelozie, copiii învață să simtă invidia;
- Dacă trăiesc în rușine, copiii învață să se simtă vinovați;
- Dacă trăiesc în încurajare, copiii învață să fie încrezători;
- Dacă trăiesc în toleranță, copiii învață răbdarea;
- Dacă trăiesc în laudă, copiii învață prețuirea;
- Dacă trăiesc în acceptare, copiii învață să iubească;
- Dacă trăiesc în aprobare, copiii învață să se placă pe sine;
- Dacă trăiesc înconjurați de recunoaștere, copiii învață că este bine să ai un țel;
- Dacă trăiesc împărțind cu ceilalți, copiii învață să fie generoși;
- Dacă trăiesc în onestitate, copiii învață respectul pentru adevăr;
- Dacă trăiesc în corectitudine, copiii învață să fie drepecți;
- Dacă trăiesc în bunăvoință și considerație, copiii învață respectul;
- Dacă trăiesc în siguranță, copiii învață să aibă încredere în ei și în ceilalți;
- Dacă trăiesc în prietenie, copiii învață că e plăcut să trăiești pe lume.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului

acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
- Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
- Sălăvăștru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.
- www.copii.ro
- www.didactic.ro

Cei ȘAPTE ani inițiativi...

**Prof. Claudia Stan,
Școala Gimnazială „Ion Creangă”, Bacău**

Cifra **șapte**, identificată adesea cu Arborele Cosmic sau curcubeul – elemente șamanice recurente – este, după cum consideră Mircea Eliade¹, de origine mesopotamiană și definește superlativul divin în toată splendoarea și desăvârșirea, asociat cel mai des cu cele șapte culori ale curcubeului (ROGVAIV), cu zilele săptămânii, cu organele de simț (pielea, doi ochi, două urechi, nasul și limba), cu păcatele capitale sau, dimpotrivă, cu cele șapte virtuți.

Acest număr apare cu recurență în textele sumeriene, care vorbesc despre cele șapte porți pe care trebuie să le depășească sufletul în drumul lui spre infern; *Oracolele chaldeene* descriu o trecere peste un prag cu șapte căi, identificat cu o scară cu șapte trepte, „adică șapte sfere planetare pe care trebuie să urce sufletul inițiatului la jumătatea drumului în «elevația» sa spre Empireu”². Vămile cerești prin care trece sufletul sunt tot în număr de șapte, ca și crengile Arborelui Cosmic șamanic („Șamanul urcă într-un copac pe un stâlp în care sunt săpate nouă *taptî*, reprezentând cele **șapte** sau nouă niveluri cerești”³).

Fiind un număr caracteristic spațiului mesopotamian, șapte marchează și destinul eroului din Uruk, întregul traseu inițiativ, atât în cazul lui Ghilgameș, cât și în cel al lui Enkidu, stând sub atenta supraveghere a celor șapte înțelepți, inițierea lui realizându-se pe parcursul a șapte zile. Urukul, cetatea lui Ghilgameș, are la intrare o poartă „*cu înșeptit zăvor*”, semn al protecției divine, ca și în cazul armurii pe care o îmbracă regele: „*își va pune șapte* (s.n.) *rânduri de zale*”⁴.

Șapte zile a durat și construirea corabiei care l-a salvat pe Uta-napiștim de potopul de o săptămână; tot atâtea nopți doarme și Ghilgameș pe tărâmul locuit de singurul om nemuritor, timp în care soția acestuia din urmă coace pentru cel adormit câte o pâine pe zi; eroul ratează șansa la nemurire, deoarece adoarme, iar cele șapte pâini devin simbolul celor șapte vârste ale vieții, somnul semnificând imposibilitatea de a atinge viața veșnică.

Același număr își pune pecetea și pe destinul lui Ulise, care petrece șapte ani încheiați în Ogia, unde locuiește „*vajnica zeiță / Calipso cea cu plete mândre*”⁵, șederea fiind una din etapele inițiatice ale eroului troian. Semn al divinului sunt și cele șapte turme de oi și tot atâtea cirezi de boi din insula Trinacria, aparținând Soarelui și pe care însoțitorii lui Ulise le sacrifică, atrăgând mânia zeului; furtuna de o săptămână, din care scapă teafăr doar Ulise, este pedeapsa pentru cutezanța lor.

Pentru Dante, numărul șapte reprezintă cele șapte virtuți (justiția, știința, tăria, inteligența, cumpătarea, prudența și înțelepciunea), pe care le află prin trecerea prin cele șapte porți ale Palatului marilor spirite: „*Și-ajunși apoi la poala-unui palat/ de șapte* (s. n.) *ziduri strâns cuprins în brață,și primprejur de-o apă ferecat,/trecurăm apa cum pășești pe gheață/și pătrunzând prin șapte* (s. n.) *porți jilave/ ajuns-am loc de umbră și verdeață*”⁶, dar și cunoașterea celor șapte păcate capitale pe care i le marchează pe frunte un înger: „*Cu vârful spatei șapte* (s. n.) *«P» îmi scrise /pe frunte și: «Când va să treci de poartă,/să lepezi urma-acestor răni», îmi zise*”⁷.

Desigur, exemplele pot continua la nesfârșit, dar scopul nostru este de a sublinia faptul că o inițiere, în textele literare consacrate, durează **șapte** ani. Extrapolând, aducând semnificațiile acestei cifre în sfera educației, considerăm că sintagma „cei șapte ani de-acasă” nu este întâmplătoare. Deși sistemul de învățământ a suferit modificări în ultimii ani iar elevii nu mai încep școala la 7 ani, sintagma referitoare la educația primită în familie a rămas neschimbată; poate și pentru că, negreșit, inițierea copiilor este călăuzită de părinți, în primii ani de viață, aceasta reprezentând cea mai de preț moștenire, după cum afirma și Epiclet: „Mai bine să lași copiilor creștere bună decât aur”.

Revenind la ideea celor șapte virtuți enumerate de Dante în *Divina Commedia*, acestea nu pot fi promovate decât sub puterea exemplului personal, copiilor nefiindu-le suficient să cunoască ceea ce se

¹ Mircea Eliade, *Șamanismul și tehnicile arhaice ale extazului*, București, Editura „Humanitas”, 1997, p. 256.

² I. P. Culiănu, *Psihanodia*, Iași, Editura „POLIROM”, 2006, p. 134.

³ M. Eliade, *Șamanismul...*, p. 256.

⁴ ****Epopoea lui Ghilgameș*, București, Editura pentru Literatură Universală, 1996, p. 51

⁵ Homer, *Odiseea*, București, Editura „Univers”, 1971, VII, 326 - 327.

⁶ Dante, *Divina Comedie, Infernul*, București, Editura pentru Literatură Universală, 1965, IV, 106 - 111.

⁷ *Idem, Purgatoriul*, IX, 112 - 114.

cuvine, ci și să urmeze un model pozitiv oferit, în primă fază, de părinți. Astfel, încă de mici, copiilor trebuie să li se explice și să li se ofere modele de *justiție*, în scopul nedreptățirii celorlalți, să se urmărească insuflarea unui comportament empatic, a unei conduite corecte. De asemenea, părinții își învață copiii să aibă *tărie*, puterea de a crede într-un ideal și de a-l face să se întâmple, sub atenta supraveghere și susținere a adulților. Considerată nativă, *inteligența* (o altă virtute dantescă) poate fi educată, important fiind ca părinții, în primii ani de viață ai copilului, să identifice tipul de inteligență caracteristic (matematic, muzical, verbal/lingvistic, vizual, naturalist, kinestezic, existențial sau interpersonal). Cunoscându-i-se tipul de inteligență specific, copilul poate fi ghidat mult mai ușor spre activități care să-l atragă cu adevărat, pe care să le realizeze cu ușurință și plăcere. În aceeași categorie se încadrează și o a patra virtute, *știința*, părinții fiind primii responsabili pentru transmiterea cunoștințelor primare (lingvistice, matematic, de orientare etc.). Dacă unui copil i se va răspunde cu calm, de fiecare dată când vrea să afle informații despre un anumit aspect al realității, el va căpăta încredere în sine, va fi tot mai curios să afle, să cunoască taine și va ajunge la studiu individual mult mai ușor decât un copil care a fost lăsat ore în șir în fața unui ecran, fără să i se explice, să i se dea detalii, să i se comunice aspecte diverse. De mic, copilul trebuie să fie învățat să fie *cumpătat* deoarece echilibrul îi asigură siguranța, liniștea necesară unei dezvoltări pozitive; excesele, de orice tip, îi influențează negativ creșterea, atât fizică dar și spirituală, mentală. *Prudența*, o altă virtute care ar trebui urmărită de fiecare părinte, fiind „mama siguranței” (*la mère de la sûrete*), îi dezvoltă copilului analiza situației înainte de a acționa, îl învață să fie stăpân pe sine pentru a preveni aspectele negative, urmările nefaste ale propriilor fapte. Ultima din cele șapte virtuți, *înțelegerea*, implică, pe de o parte, tăcere, ascultare, dar și acționare și studiu individual, pe de altă parte. Dacă un copil nu vede în jurul său oameni preocupați pentru studiu, pentru înțelegeri personale, nu va fi niciodată interesat de o lectură individuală, de exemplu, în scopul descifrării unor mistere, neclarități personale.

Modelul personal este cheia spre modelarea unui Om de succes; nicio teorie nu este mai convingătoare și mai reușită decât exemplul oferit de părinți copiilor. Insistăm asupra acestui aspect, întrucât noi, educatorii, profesori care lucrăm zi de zi cu acești copii, putem vedea caracterul părinților reproducându-se în copiii lor; exemplele lor de dragoste, de disciplină, de muncă, de stăpânire de sine oferite pe parcursul primilor ani de viață se reflectă în ceea ce au devenit copiii lor încă de dinainte de a fi înscriși la școală. ***Șapte ani de-acasă*** devine, așadar, sintagma unei responsabilități enorme a părintelui față de copilul său, inițiatul care pătrunde într-o lume nouă cu un bagaj care îi asigură o cale negreșită spre succes.

SA CONSTRUIM IMPREUNA CEI 7 ANI DE ACASA

Profesor inv.prescolar CLEMENT STELA
Scoala Gimnaziala nr.1 Dingeni - Botosani

“Educatia este ceea ce ramane dupa ce ai uitat tot ce ai invatat in scoala” Albert Einstein

Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor in prima parte a copilariei.Specialistii sustin ca regulile de comportament si educatie in primii 7 ani de viata ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educatia unui copil nu consta numai in a-l invata sa scrie.sa citeasca,sa devina un bun exemplu la scoala.Educatia se reflecta in toate domeniile de dezvoltare:sociala,psihologica,intelectual-cognitiva.Cei 7 ani de acasa sunt adesea caracterizati prin cat de manierat este copilul in interactiunile cu ceilalti.Norme de conduita se invata mai intai in familie.Aici copilul deprinde principalele reguli de buna purtare,cel mai adesea prin imitare decat printr-un comportament constient,iar varsta primei copilarii este esentiala in conturarea si achizitia normelor unui comportament social corect.Gradinita si mai apoi scoala nu pot decat sa confirme si sa consolideze normele deja deprinse din familie.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astazi este diferita de cea a generatiilor anterioare.Parintii isi petrec din ce in ce mai putin timp alaturi de copii lor.In momentul in care un copil depaseste sfera familiei si intra intr-o colectivitate,incepe o noua etapa a vietii lui dar si a parintilor.La inceperea gradinitei are loc o restructurare a programului zilnic,cara cuprinde programe bine delimitate,nu numai din punct de vedere al continutului activitatilor si reperelor orare,ci si privind mediul in care isi desfasoara aceste activitati.

Este important ca parintii sa cunoasca programul copiilor de la gradinita pentru a putea adapta activitatile de acasa astfel incat ,sa se asigure ca exista coerenta si unitate intre demersul educativ al gradinitei si cel al familiei.

Lipsa de informative,de comunicare intre educatoare si parinti poate conduce la situatii in care copilul este supus in familie unui regim de suprasolicitare,sau dimpotriva poate genera cazuri in care copilul nu mai este stimulat in dezvoltarea sa de catre parinti,considerandu-se ca aceasta sarcina este exclusiv a gradinitei.

Comunicarea dintre parinti si copii este foarte importanta pentru ca ajuta la formarea imaginii de sine.Copilul trebuie sa fie intrebat ca a facut la gradinita, ce i-a placut,ce nu i-a placut, ce ar fi vrut sa faca. Este bine ca parintii sa stimuleze copilul sa vorbeasca despre ce il intereseaza fara a recurge la un “interogatoriu”.

Foarte importante pentru copilul prescolar sunt si activitatile pe care le vor face in afara celor de la gradinita,mai exact in familie,cu membrii familiei si in contexte diferite de viata.Pentru a la fi mai usor,parintii pot cere sfatul educatoarelor,sa-I ajute in conceperea si alegerea unor activitati care sa fie potrivite varstei copilului si care sa fie o continuare fireasca a ceea ce s-a invatat in gradinita.

In cei 7 ani de acasa copii pot invata:deprinderi de autoservire,sa faca ordine in dulap,norme de igiena personala,sa-si exprime propriile nevoi,sa transmita un limbaj corect,sa relationeze cu alti copii,insusirea unor bune maniere,sa raspunda la diverse provocari ale mediului inconjurator,sa fie consecvent in realizarea unei sarcini,sa se concentreze cu atentie etc.

Bibliografie:

1. P.Emil,R.Iucu,”Educatia prescolara in Romania”,Editura Polirom,2002
2. Ciofu Carmen,”Interactiunea parintii-copii” Editura Medicala Amaltea,1998

CEI 7 ANI DE-ACASĂ

Prof. înv. primar Cleșcu Valeria
Școala Gimnazială Vădăstrița

Cei 7 ani de acasă reprezintă oglinda educației pe care părinții o oferă copiilor, suportul pentru formarea personalității și a comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună „Mulțumesc!”, „Te rog!”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia. Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Permanent familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să-l ajute să distingă binele de rău.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și de relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta școlară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Familia, prima școală a copilului

CLESIU TATIANA

În zilele noastre, învățătorii și profesorii au o misiune pe care puțini o apreciază, fiind blamați și școala acuzată pentru comportamentul necorespunzător al copiilor și tinerilor noștri. Însă, în multe cazuri, blamul se cuvine chiar părinților, celor care au avut prima și cea mai favorabilă ocazie de a-i îndruma și educa pe copiii lor, atunci când mintea lor era ușor de impresionat, în primii ani de viață, în „cei șapte ani de acasă”. Nicio școală din lume nu poate asigura condițiile pentru formarea personalității și a caracterului copilului, așa cum o poate face familia.

Familia este cea mai importantă dintre toate instituțiile educaționale, locul în care trebuie să înceapă educația, prima școală a copilului. Avându-i pe părinți ca educatori, copilul va învăța primele lecții despre ascultare, autocontrol, respect. Înainte de a ajunge destul de mare pentru a raționa, copilul trebuie învățat să asculte. Acest obicei va fi format printr-un efort blând și persistent. Astfel, pot fi, într-o mare măsură, prevenite acele conflicte de mai târziu dintre voință și autoritate, care contribuie atât de substanțial la apariția în mintea copiilor a înstrăinării și supărării lor față de părinți și educatori și, mai târziu, a împotrivirii lor față de orice autoritate omenească. Puțini părinți încep suficient de timpuriu să-și învețe copiii să asculte. De obicei, își lasă copilul în voia lui în primii ani ai copilăriei, amânându-i disciplinarea, în ideea că este prea mic pentru a învăța să asculte. De la o vârstă foarte mică copiii pot înțelege ceea ce le este spus simplu, clar, ferm, dar cu blândețe și înțelepciune.

Copiii au o natură sensibilă, iubitoare, ei sunt ușor de fericit sau de nefericit. Printr-o disciplină blândă, prin cuvinte de apreciere și încurajare, prin fapte de iubire, părinții își pot lega afectiv copiii de inimile lor. În loc să-i alunge pe copii din preajma lor, ca să nu îi mai deranjeze cu gălăgia și măruntele lor cereri, părinții trebuie să organizeze jocuri sau activități ușoare, care să solicite mâinile și mintea lor. Organizându-le distracția și ocupațiile, aceștia vor câștiga încrederea copiilor lor, putând astfel mult mai eficient să le corecteze obiceiurile rele sau să le împiedice manifestările egoiste sau necontrolate. Există însă o dragoste „oarbă”, care lasă copiilor „avantajul” de a face ce vor ei. Este imposibil de descris răul din lăsarea copilului în voia lui. Copilul educat astfel pornește cu un greu handicap în viață, el va avea un caracter slab, dar impulsiv, va căuta să își impună propria voință nesupusă și prost-orientată, nu-și poate corecta obiceiurile proaste și dorințele necontrolate.

Dacă unii părinți sunt prea indulgenți, alții merg în extrema opusă, manifestând o severitate excesivă, disciplinându-și copiii cu „nuiaua”. Aceștia se pot lăuda că dețin un control absolut asupra minții și voinței copiilor, prin aplicarea forței și inducerii temerii față de autoritatea părintească, dar prin astfel de „corecții” mai mult îi provocăm decât să îi câștigăm pe copii. Pedepsele „dureroase” lasă în frageda minte o impresie greu de șters, producând resentimente ce vor reapărea și se vor consolida cu orice ocazie asemănătoare. Copiii astfel crescuți se tem de părinții lor, dar nu îi iubesc. Ei vor răspunde cu ascultare doar la disciplina dragostei. Mai târziu, nemaiaflându-se sub controlul părinților sau al educatorilor și fiind nevoiți să gândească și să acționeze singuri, ei nu vor reuși în viața de zi cu zi, fiind total nepregătiți pentru întâlnirea cu responsabilitățile dure ale vieții.

Dacă, venind la școală, copiii nu dau rezultate bune, și nu au un comportament corespunzător, părinții au tendința să îi acuze pe nedrept pe învățători și pe profesori. În multe cazuri însă, copiii sunt mai neglijăți și mai discreditați în familie decât la școală. De asemenea, mulți părinți nu cooperează cu profesorii. Ei nu întrețin în familie buna influență exercitată în școală. În loc să adopte în propria familie regulile și principiile învățate la școală, ei își lasă copiii să facă ce vor, fără nicio restricție, aceștia petrecând ore în șir în fața televizorului sau a calculatorului. Dacă profesorul își exercită autoritatea, impunând ascultare, copiii vin la părinți cu o relatare exagerată, deformată, a felului în care au fost tratați. Profesorul se poate să nu fi făcut decât ceea ce era de datoria lui, dar părinții dau dreptate copiilor, chiar dacă aceștia sunt vinovați. De multe ori, acei părinți critică activitatea cadrului didactic în prezența copiilor, în loc să sprijine eforturile acestuia pentru educarea elevilor. Este mult mai bine pentru copii, ca în loc de critică, să audă de pe buzele mamei cuvinte de apreciere la adresa profesorilor. Astfel de cuvinte formează impresii durabile în mintea copiilor și îi influențează pentru respectul față de profesori, același respect pe care îl vor manifesta mai târziu și pentru părinți. Părinți nu ar trebui să se limiteze în a vâna greșelile profesorilor, ci ar trebui să aibă o atitudine de înțelegere, plină de simpatie, pentru munca acestora. Educatorii de acasă și educatorii din școală trebuie să conlucreze armonios, străduindu-se

împreună pentru binele fizic, intelectual și moral al copiilor, pentru formarea unor caractere echilibrate și puternice.

Începând din familie, și mai târziu la școală, copiilor ar trebui să li se dezvolte sensibilitatea morală pentru a ști ce așteaptă societatea de la ei, fiind astfel pregătiți pentru a intra în școlile mai înalte, în care educația va continua de-a lungul întregii vieți.

CEI 7 ANI DE ACASĂ, OGLINDĂ A EDUCAȚIEI

**Prof.Clicinschi Camelia-Șc.Gimn.,Iancu Munteanu”
Tătărașeni-Havîrna, jud.Botoșani**

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă educația din primii ani de-acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Între 5 și 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate.

Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit”, Tot în această perioadă se învață și formulele de adresare. „Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu»“.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate, intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas.

Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină. În băncile din clasele I se înșiruie fete și băieți, toți cam de aceeași vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Sunt copii și mai mari, și mai mici, și mai voinici, și mai delicați, și mai gălăgioși, și mai tăcuți, unii chiar retrași, timizi, stingheri!

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură.

Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

ROLUL EDUCAȚIEI PRIVIND CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

prof. Manuela Climpe
Colegiul Tehnic TRANSILVANIA, Oradea
an școlar 2017-2018, Nivel liceal
Disciplina: Lb. și Lit. Română

*Să fie bunele maniere doar o problemă de bun simț?
Sau numai de cultură și instruire?
Sau numai de mediu ?*

Secretul unui comportament agreabil în societate se poate obține din decantarea obiceiurilor filtrate și adaptate de la o generație la alta. Bunicii, părinții, școala și, nu în ultimul rând, Biserica sunt de neînlocuit într-o existență normală a oamenilor în societate. Un adevăr cunoscut, dar neasimilat suficient, spune că drumul libertății trece prin cultură. Însă există o cultură de tip rural cu obiceiuri, datini, ritualuri ce conduc la un **comportament civilizată** dar și o cultură livrescă, din care omul școlit poate învăța multe, dar, nu în mod obligatoriu, și bunele maniere.

Problemele de educație și comportare civilizată există în întreaga lume și nu vor fi niciodată pe deplin soluționate. Este firesc să fie așa, deoarece rezolvarea lor depinde și de importanța problemei respective, și de schimbările care se produc de la o epocă la alta. Dar situația de la noi din țară este totuși deosebită de cea din alte părți. După ani de imixtiune brutală în existența socială și chiar în cea familială, care, în numele fericirii umane a încercat să creeze *oameni noi*, asemenea unor marionete stângace sau supuse, este greu să mai revenim la *normal*.

În multe țări, situația economică îi permite mamei, dacă dorește să nu lucreze pentru a se putea ocupa personal de educația copiilor. Trebuie să recunoaștem că la noi această posibilitate a fost practic înlăturată, deoarece nu se putea trăi dintr-un salariu. Au apărut generațiile pe care le-am numit *copii crescuți cu cheia de gât*. De pe stradă nu prea aveau nici *de la cine* dar nici *ce* să învețe. Cum răul, cu ușurință, contaminează, din nefericire, puteau învăța cel mult de la copiii mai mari, dar nu întotdeauna lucruri bune. Însă, timpul a trecut, iar acum fetițele și băieții, *cu cheia de gât*, (cum e și cazul meu...) au ajuns părinți și cresc, educă generații de *copii cu cheia de gât*.

Știm din propria experiență că nimic nu poate înlocui sfatul unui om înțelept, cumpătat și liniștit atunci când dorim să devenim oameni adevărați, întrucât, cu toții simțim că avem nevoie de modele.

În societatea românească de după al doilea război mondial, cel mai dramatic eveniment a fost tocmai distrugerea aceluia ce ar fi trebuit să devină modele morale. În cele din urmă e vorba de o imagine trunchiată și de o viziune catastrofică a societății în care trăim, în care începem să ne întrebăm dacă mai merită să ne preocupăm de bunele maniere? Poate ar fi mai bine să ne întrebăm dacă ele nu cumva au devenit inutile?! Răspunsul, cred, că e unul singur : buna creștere, CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ, nu este și nu va deveni niciodată inutilă, pentru că ea îl face pe om să se respecte în primul rând pe sine.

În toate timpurile, oamenii au avut tendința de a se opune legilor impuse de politețe deoarece, la prima vedere, ele par restrictive și de prisos, fiind interpretate în a îngrădi libertatea individului. Dar, după o oarecare experiență de viață, fiecare om este nevoit să accepte faptul că bunele maniere nu sunt deloc inutile, ba, mai mult, ele contribuie la formarea noastră ca **oameni**, la bucuria de a trăi printre semenii civilizați. *Cei șapte ani de-acasă* au rădăcini într-un sentiment uman profund, care tinde spre o armonie între comportament și etică, între frumusețea caracterului uman și moralitatea sa. Omul va învăța să aibă un comportament natural și agreabil numai respectând niște reguli care s-au impus și s-au codificat de-a lungul timpului.

Pornind de la adevărul că fiecare dintre noi este unic și de neînlocuit, pot afirma că orice om are dreptul de a fi respectat. Dar de același respect trebuie să se bucure și cei din jur. Nu vreau să pară doar niște vorbe goale...ci am încercat să formulez principiul pe care ar trebui să se bazeze, *cei șapte ani de-acasă*...ani care sunt, de fapt, niște convenții ce au un numitor comun : a nu-l deranja pe semenul tău, ci a-l face să se simtă bine în preajma ta.

Niciodată nu e târziu să învățăm ceva bun de la alții, însă, cu cât vom învăța mai devreme ceea ce se cuvine și ce nu, ce se cade și ce nu, ce se face și ce nu, cu atât viața noastră va fi mai ferită de surprize

dezagreabile. Buna creștere se dobândește în mai multe feluri, educația ocupând de departe cel mai important rol, fiind dublată de simțul măsurii, toleranța, îngăduința. Toate acestea se învață cu răbdare, ajungând să înțelegem că o taină a vieții este **echilibrul**, pe care ni-l dorim cu toții dar pe care îl avem atât de puțini...

Să nu înțelegem că bunele maniere sunt un pat al lui Procust, inventat de pisălogii apăruiți pe lume ca să ne facă viața amară, însă blândețea, toleranța, bunătatea sunt indispensabile unui om bine crescut, care ar trebui să lase în urma lui ceva deosebit pentru a nu fi uitat.

BIBLIOGRAFIE :

1. Armaș Nicolae, *ABC-ul comportării civilizate*, Ed. Ceres, bucurești, 1990 ;
  2. Aurelia, Marinescu, *Codul bunelor maniere astăzi*, Ed. Humanitas, București, 2005 ;
  3. Colonaș, Constantin, *Cartea bunei cuviinți*, Ed. Cartea Românească, București, 1943 ;
- Munteanu Delia, Politețe și bună cuviință, Ed. Ramida, București, 1992 .*

Importanța celor șapte ani de-acasă

Liceul Teoretic „Tudor Vianu” Giurgiu

Prof. Coadă Lucica –Monica

„Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume”. („Child's Appeal”, Mamie Gene Cole)

Pedagogia este știința care studiază fenomenul educațional cu toate implicațiile sale asupra formării personalității umane în vederea integrării sale în viața socială. Urmărind integrarea omului în societate, educația se preocupă, în aceeași măsură, de formarea personalității care va permite fiecărui om să asimileze în mod creator realizările sociale.

Atât educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Asadar prima școală a copilului este familia. Ea este cea mai importantă dintre toate instituțiile educaționale. Căminul este locul în care trebuie să înceapă educația copilului. Aici este prima lui școală. Avându-i pe părinți drept învățători, aici copilul va învăța lecțiile care-i vor fi călăuză în viață – lecții despre respect, cinste, ascultare, autocontrol. Influențele educaționale ale familiei constituie o putere hotărâtoare spre bine sau spre rău.

Toți părinții au obligația instruirii copiilor din punct de vedere fizic și psihic. Educația primită de copil în această perioadă a vieții lui se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Va fi ineficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. Deasemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. Ultimii ani au adus cu ei o percepție nouă în privința influenței pe care o are familia asupra formării personalității copiilor. Deși s-a știut întotdeauna că familia ne influențează, acum descoperim că această influență este mai mare decât ne-am imaginat.

Ca adult, sesizezi uneori că, în situații-limită reacționezi cum nu te așteptai, sau de cele mai multe ori reacționezi după modelul care ți-a fost oferit în familie atâta timp cât ai trăit cu părinții. Modelul părinților se imprimă atât de tare în copii, încât, copilul adult ajuns, va reacționa așa cum a văzut la mama sau tatăl său (cuvinte, gesturi, expresii, comportamente). Drept urmare, pentru a ne educa corect copiii, trebuie mai întâi să ne educăm pe noi înșine, părinții.. Astfel vom fi un model moral bun de urmat de către proprii noștri copii. Este bine de știut ca și părintele să știe să-și asculte copilul și se explice de fiecare dată hotărârile pe care le ia și care îl privesc pe copil. Aplicând aceste lecții pot fi prevenite acele conflicte de mai târziu dintre voință și autoritate, care contribuie la apariția în mintea tinerilor a înstrăinării și supărării față de părinți și a împotrivirii lor față de orice autoritate. În primii ani de viață, este important ca părinții să dedice copiilor cât mai mult din timpul lor, să vorbească cu ei, să se joace, să „lucreze” împreună. Așa copilul va fi permanent supravegheat și nu va fi lăsat în voia lui.

Ce ar trebuie să știe un copil :

Până la 3 ani

- să salute și să răspundă la salut ("bună ziua", "bună seara", "la revedere")
- să spună "mulțumesc", "te rog", "cu plăcere"
- să dea mâna cu cineva

Intre 3 și 5 ani

- să spună "Pardon"
- să bată la ușă când intră într-o încăpere
- să ceară permisiunea ("Mami, îmi dai voie să..." sau "Pot să...")
- să folosească batista

Intre 5 și 7 ani

- să răspundă cuviincios la telefon - să se prezinte, să nu țipe în receptor și să nu lase interlocutorul să aștepte la telefon
- să își ceară scuze atunci când greșește
- să știe să ofere și să primească un dar
- să nu întrerupă conversația adulților
- să întrebuințeze corect tacâmurile

Bibliografie :

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, **Consilierea și educația părinților**, Editura Aramis, București, 2002
2. P. Emil, R.Iucu, **Educația preșcolară în România**, Polirom, 2002

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

Înv.prof.primar Coarnă Amalia Iuliaana
Școlaa Gimnazială “Radu Tudoran” Comuna Blejoi

"Cei șapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor. Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața defapt și cum trebuie să treci prin ea.

În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute.

În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul. „

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Sărbătoarea Crăciunului și a Paștelui sunt cele mai importante momente din viața oricărui copil creștin. Atenția părinților trebuie să fie îndreptată în a-i ajuta pe copii să trăiască bucuria Nașterii și Învierii Domnului. Mari greșeli fac părinții care, creștini cu numele, dar păgâni cu faptele, transformă cele două sărbători religioase în simple momente de oferire a darurilor. Venirea „iepurașului“, de exemplu, care nu are nimic în comun cu sărbătoarea Paștelui. Cei mai mulți copii sunt dornici să vină Moș Crăciun și „iepurașul“ și mai puțin, Ziua de Crăciun și Ziua Învierii. Peste ani și ani, când vor avea nevoie de ajutorul Celui Înviat, nu vor ști să îl ceară; s-au obișnuit prea mult cu prezența „iepurașilor“, cu cadouri și daruri din ce în ce mai diversificate, în funcție de vârstă.

Sigur că nu trebuie să ne lipsim copiii de asocierea bucuriilor materiale, trupești, cu marile bucurii spirituale, dar nu trebuie răsturnată cu nici un chip ierarhia valorilor!

Copilul are mai întâi ca modele două persoane care îl ajută să facă primii pași în viață: *părinții*. Ar fi bine dacă părinții și-ar da seama cât de mult înseamnă pilda proprie pentru copiii lor. Se știe că orice copil are tendința să copieze anumite manifestări pe care le vede la părinții săi. S-a observat cât de mult modelează exemplul părinților caracterul copiilor, chiar dacă lucrul acesta devine evident abia când copiii sunt adulți.

Este o cruce destul de grea pentru părinți să fie modele pentru copii, pentru că aceasta nu durează doar o zi, o săptămână sau un an. Sunt ani și ani de zile în care trebuie să înfrunți tot felul de probleme, de necazuri, de provocări ale vieții și la multe dintre ele copilul se află în preajmă, înregistrând aproape tot (cu lux de amănunte)!

În „cei șapte ani de acasă“ e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură (“Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”), însoțită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

BIBLIOGRAFIE

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

PROF. ÎNV. PRIMAR COCA ECATERINA ȘCOALA GIMNAZIALĂ GRUMĂZEȘTI

Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală". Albert Einstein

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine).

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilării. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebăat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără

teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu”.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

"Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani? - deprinderi de autoservire - ordine - igienă - curățenie și exprimarea propriilor nevoi - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative - bune maniere și comportament - limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire) - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc) - consecvență în realizarea unei sarcini - concentrare a atenției - perseverență în realizarea unei sarcini - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva. Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți. Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu).

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

CODUL BUNELOR MANIERE PENTRU COPII

**Prof. Înv. Preșcolar .Coca Georgeta,
Grăd. C.N. "Mircea Eliade" Reșița**

Chiar dacă regulile următoare nu sunt concepute de către mine, le îmbățișez în totalitate. Datorită acestui fapt, chiar dacă unora le sună plictisitor, țin să le reamintesc că.....

Cea mai importantă educație a unui copil are loc în interiorul familiei, de aceea este important să îi învățăm pe cei mici, încă de la cele mai fragede vârste, reguli de comportament în societate, precum și cu ceilalți membri ai familiei.

1. Codul bunelor maniere pentru copii: salutul

Un părinte ar trebui să își învețe copilul că este deosebit de important să salute orice persoană cunoscută pe care o întâlnește. De asemenea, băieții trebuie să știe că ei sunt cei care acordă salutul fetelor, la fel cum și bărbații salută primii femeile.

2. Codul bunelor maniere pentru copii: punctualitatea

O altă regulă importantă pe care cei mici ar trebui să o deprindă este și punctualitatea, deoarece prin acest mod ne respectăm pe noi, dar și pe ceilalți. Pregătirea pentru școală de exemplu ar trebui să se desfășoare într-un interval de timp suficient încât să ajungem înainte de începerea orelor cu circa 5-10 minute. Când vine vorba de vizite, lucrurile se schimbă puțin. Nu este politicos să mergem în vizită înainte de ora fixată, nici măcar cu 5 minute.

3. Codul bunelor maniere pentru copii: la masă

Nu de puține ori, copiii mai mici devin năzdrăvani tocmai când ajung să fie puși la masă. De aceea este indicat să le explicăm câteva reguli de bună creștere atunci când mâncăm în familie sau la altcineva. În primul rând orice joacă trebuie să înceteze atunci când mâncăm. De asemenea, coatele nu se așază pe masă, ci eventual doar antebrațele pe marginea mesei. Folosirea tacâmurilor este obligatorie. De asemenea, din felia de pâine nu mușcăm, ci rupem cu amândouă mâinile bucați potrivite. La masă nu vorbim cu gura plină.

4. Codul bunelor maniere pentru copii: pe stradă

O primă regulă foarte importantă este să traversăm numai pe culoarea verde a semaforului și numai prin locurile marcate corespunzător. De asemenea, pe stradă copiii trebuie să învețe că nu au voie să arunce gunoarie pe trotuar, ci numai în coșurile special amenajate. La fel ca un adult, nici copilul nu ar trebui să mănânce pe stradă, însă dacă situația o impune atunci este permis.

5. Codul bunelor maniere pentru copii: mijloacele de transport în comun

Și în mijloacele de transport în comun, un copil trebuie să dea dovadă de politețe și de bună creștere atunci când oferă locul său unui bătrân sau unei persoane infirme. O altă regulă de bună creștere spune să nu aruncăm nimic pe jos și să ținem asupra noastră gunoiul până când coborâm din mijlocul de transport în comun pentru a-l arunca la cel mai apropiat coș de gunoi. De asemenea, într-un autobuz sau tramvai este politicos să nu vorbim tare.

6. Codul bunelor maniere pentru copii: la școală

În aceeași manieră politicoasă ar trebui să se comporte un copil și atunci când se află la școală. Chiar dacă este înconjurat de elevi de vârsta lui și se poate simți mai liber, un copil cu bune maniere ar trebui să fie învățat să evite să vorbească urât sau să necăjească alți elevi. O atenție deosebită trebuie acordată comportamentului copilului față de învățător sau profesor, precum și față de celelalte persoane care lucrează în școală.

7. Codul bunelor maniere pentru copii: "vă rog" și "mulțumesc"

Dacă dorim să avem cu adevărat niște copii educați, trebuie să ne asigurăm de fiecare dată că cei mici spun "vă rog" și "mulțumesc". Odată ce deprind încă de la vârste fragede aceste formule de politețe, există mari șanse să se comporte în aceeași manieră și atunci când vor deveni adulți.

Deci, nu uitați de CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ !!!

Bibliografie :

Regulile de bune maniere pentru copii din acest articol au fost inspirate din cartea "Cei șapte ani de acasă", scrisă de Michiela Poenaru.

EDUCAȚIA FAMILIALĂ ȘI IMPORTANȚA "CELOR 7 ANI DE ACASĂ"

Profesor Logoped: COCALEA-DRĂGHICI ANA-MARIA

Înainte de a fi o noțiune **educația** desemnează o experiență, o provocare, o miză deci o experiență intersubiectivă, o provocare morală și o miză în concurența dintre științele umaniste. Sigmund Freud consideră **educația**, ca fiind una dintre cele trei lucruri imposibile, alături de psihanaliză și politică deoarece este majoritar constituită din contradicții și urmărește scopuri inseparabile și ireconciliabile. Astfel **educația** se mai definește ca fiind *acțiunea ce vizează dezvoltarea potențialelor unui individ, valorizate de grupul social la care el participă*. De asemenea orice educator este mai întâi subiectul propriei sale educații, a cărei experiență fericită sau nefericită urmărește maniera sa de a înțelege educația altora. Educația este deci obiectul unui concurs de definiții antagonice: psihologia, psihanaliza, sociologia, psihologia socială. Accepțiile termenului de educație are anumite specificări prin câmp și avem *educație școlară, educație familială, educație specială*; prin obiect: *educație a voinței*; prin vârstă avem *primă educație, educația adolescenților, educația adulților*, ceea ce îi conferă o plasticitate termenului care apare clar în noțiunea de *educație permanentă*.

Familia constituie elementul natural și fundamental al societății, **nucleul fundamental al societății** care *îndeplinește un sistem de funcții* dintre care cele mai importante sunt:

- *funcția naturală, biologică*, prin care se asigură perpetuarea speței ființei umane
- *funcția economică* prin care trebuie să asigure baza materială necesară satisfacerii trebuințelor de alimentație, îmbrăcăminte etc. a tuturor membrilor familiei
- *funcția de socializare* în care se acționează relațiile interumane, sociale și civice la nivel de microgrup social prin dezvoltarea relațiilor de înțelegere, de cooperare, respect și ajutor reciproc, de rezolvare în comun a unor trebuințe spirituale, sociale etc.

- **funcția educativă** prin care indiferent de dificultățile economice sau de altă natură, unde creșterea și educarea copiilor reprezintă îndatoriri și responsabilități foarte importante ale familiei, mediul educogen familial având influențe deosebit de puternice asupra formării copilului, a personalității acestuia, a comportamentului, care duc la menținerea forței educative uneori pe tot parcursul vieții. Poporul român acordă o importanță deosebită acestei *educații în cadrul familiei* care mai poartă denumirea și de **"educația celor 7 ani de acasă"**.

Odată cu intrarea copiilor la grădiniță (în zilele noastre acest lucru se întâmplă mult mai devreme, existând diferite programe de intrare în colectivitate de timpuriu – crearea de grupe antepreșcolare) sau la școală (de asemenea prin trecerea grupei pregătitoare de la grădiniță-devenind clasa pregătitoare), **funcția educativă a familiei** se prelungește și continuă într-o nouă formă de interacțiune a familiei cu instituțiile de învățământ. De fapt funcțiile socială și educativă a familiei nu încetează, întru-cât copii deveniți adulți cu propria familie sunt considerați tot copii de părinții lor și pot oricând sprijini noua familie. O consecință a diminuării sau abandonării funcției educative o constituie apariția sau amplificarea delincvenței juvenile, toate deviațiile, infracțiunile săvârșite de copii și tineri, neîmplinirea în plan personal a copiilor și adolescenților.

În vederea îndeplinirii corespunzătoare a funcțiilor sale, a familiei este necesar realizarea unui statut de parteneri egali atât în drepturi cât și în obligații a soțului și a soției, a părinților, deveniți manageri ai familiei care înlătură orice fel de discriminări care dăunează vieții de familie, educației, socializării corecte și potrivite ale copiilor.

Părinții sunt primii educatori ai copiilor, care au o mare responsabilitate socio-umană și a căror educație lasă amprente, uneori pentru toată viața iar pentru a reuși mai bine în educația copiilor, părinții trebuie să se pregătească, să știe care sunt fundamentele concepțiilor și strategiilor educative, trebuie să colaboreze cu școala având în vedere faptul că aceștia au îndatorirea de creștere și educare a copiilor lor, de a-i susține în devenirea lor, de a le fi alături necondiționat, de a le recunoaște și satisface nevoile, în a-și alege calea, meseria sau a-și descoperi talentele, fără a-i trasa în sușuri sau a se gândi la binele personal. De altfel și copiii au la rândul lor obligația sacră de a-și iubi și respecta părinții și de a-i ajuta fără rezerve.

"Educația celor 7 ani de acasă" reprezintă normele de conduită care se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea *prin imitare* decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția

normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Generalizând aceste norme avem:

-Salutul - prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

-Comportamentul în public -un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

-Comportamentul cu prietenii - manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

-Înțelegerea normelor sociale - prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

-Manierele la masă – o bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

-Recunoașterea greșelilor - „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

-Toleranță - un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Pe viitor implicarea părinților în educația copiilor aduce beneficii tuturor factorilor implicați.

Bibliografie:

1. Constantin Cucuș - ”**Psihopedagogie**”, editura Polirom, ediția a III-a, Iași, 2009;
2. Ioan Bontaș - ”**Tratat de Pedagogie**”, editura BIC ALL, ediția a V-a, București, 2001.;
3. LAROUSSE – ”**Marele dicționar al Psihologiei**”, editura Trei, București, 2006.
4. Roland Doron/Francois Parot –”**Dictionar de psihologie**”, editura Humanitas, București, 2006;
5. www.desprecopii.com.

**“Cei șapte ani de acasă”, baza unei societăți civilizate
- studiu de specialitate –**

**Prof.Codeci Alina Georgiana
Școala Gimnazială Băiculești**

În ceea ce privește rolul familiei în educarea copilului e potrivit să încep cu un citat din Dostoievski, care spune că : “Suprema pedagogie este casa părintească”. Mediul și ereditatea au o influență foarte mare asupra formării unei persoane pentru că în familie se cultivă pentru prima dată dragostea nefățarnică, autentică, care este condiția principală în educație. Noi, părinții, trebuie să le spunem și să le arătăm copiilor cât de mult îi iubim, astfel vor câștiga încrederea în ei, se vor simți protejați și iubiți, învățând să ofere la rândul lor dragoste și afecțiune, sentimente esențiale în relațiile dintre oameni.

Familia este “cuibul ” unde copiii se nasc, cresc, și prind aripile maturizării caracterului , iar de aici ei își iau zborul în lume, neuitând însă ce au învățat acasă. Cei șapte ani de acasă constituie “fundația” pentru construcția vieții, piatra de temelie a unei societăți civilizate. Nu este vorba doar de o simplă sintagmă, ci primii ani din viață sunt, negreșit, cei mai importanți în formarea viitorului adult, vorbim de perioada când trebuie insuflată copilului principii morale solide, deoarece o educație riguroasă își va lăsa amprenta pe întreaga sa viață. Alături de școală, **familia** este unul dintre factorii care se preocupă de educația omului. De educația oamenilor se ocupă și alte persoane, instituții și organizații sociale, dar influențele educative exercitate de acestea sunt mai puțin organizate decât cele care provin din familie și școală. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obisnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. (de aici utilizarea în limbajul comun a expresiei: "A avea cei șapte ani de acasă").

În creșterea și educarea copiilor nu trebuie respectat un ghid, ci fiecare părinte trebuie să găsească mijloacele potrivite pentru a avea un copil bine-crescut. De familie depinde dirijarea judicioasă a maturizării psihice a copilului. Primele impresii despre lume și viață, despre fenomene din natură și societate, copilul le primește din familie. Astfel, prin comunicarea continuă cu membrii familiei, el își însușește limbajul, care cu timpul devine un puternic instrument al dezvoltării sale psihice. Noi, părinții, vom fi atenți la felul cum pronunță copiii cuvintele, le vom corecta vorbirea, le vom îmbogăți vocabularul, îi vom învăța să se exprime corect și coerent. În familie copiii își însușesc primele cunoștințe, își formează primele reprezentări și dobândesc experiențe morale. Părinții îi învață de timpuriu pe copii să înțeleagă ce este "bine" și ce este "rău", ce este "permis" și ce este "interzis". Pentru unele fapte și acțiuni, copiii sunt încurajați și lăudați, iar pentru altele sunt dojeniți de către părinți. Procesul educării morale a copilului este de lungă durată, deși începe încă din familie. Deprinderile de comportament civilizat, atitudinile copilului față de alții exprimă de fapt atmosfera morală în care el a fost crescut în familie, sfaturile și îndemnul pe care le-a primit de la părinți, exemplul personal pe care i l-am dat prin atitudinile și faptele noastre de conduită.

Ceea ce trebuie să caracterizeze relațiile dintre părinți și copii este stima reciprocă dintre membrii familiei, dragostea părintească rațională față de copii, consecvența și unitatea cerințelor pe care le formulăm noi, părinții, și ceilalți membri ai familiei față de copii, exemplul personal pe care îl dau cei mari prin atitudinile și faptele lor, încât devin pentru copii un exemplu de urmat. Rolul familiei nu se poate rezuma la asigurarea condițiilor de viață pentru copil, la asigurarea supravegherii acestuia, ci trebuie văzut ca primul factor în educația copilului și un continuator al cerințelor impuse de practica educațională instituționalizată.

În concluzie, încă din primii ani de viață, familia are misiunea de a realiza o dezvoltare armonioasă a tuturor capacităților fizice, mintale și afective ale copilului, trebuie să-i canalizeze interesul și înclinațiile și să-l ajute să-și formeze încetul cu încetul adevărata lui personalitate.

Bibliografie

Ionescu M., Negreanu E., *Educația în familie.Repere și practice actuale*, Editura Cartea Universitară, București, 2006

Mărgineanu, Nicolae, *Condiția umană*, Editura Științifică, București, 1973

Tarcovnicu, Victor, *Pedagogie generală*, Editura Facla, București, 1975

CHESTIONARUL-METODĂ DE CUNOAȘTERE A ELEVILOR STUDIU DE SPECIALITATE

CODECI ROXANA ȘCOALA GIMNAZIALĂ BĂICULEȘTI

Cunoașterea și acceptarea de sine sunt variabile esențiale în funcționarea și adaptarea optimă la mediul social, în menținerea sănătății mentale și emoționale. Cunoașterea de sine se dezvoltă odată cu vârsta și cu experiențele prin care trecem. Pe măsura ce persoana avansează în etate, dobândește o capacitate mai mare și acurată de autoreflexie. Cu toate acestea nu putem spune că ajungem vreodată să ne cunoaștem deplin.

Imaginea de sine presupune conștientizarea a „cine sunt eu” și a „ceea ce pot să fac eu”.

Ea influențează atât percepția lumii, dar și a propriilor comportamente. Spre exemplu, un elev care se percepe pe sine ca o persoană interesantă, va percepe lumea din jur și va acționa diferit față de un alt elev care se vede pe sine drept o persoană anostă.

Cunoașterea de sine și formarea imaginii de sine sunt procese complexe ce implică mai multe dimensiuni:

- eul fizic: structurează dezvoltarea, încorporarea și acceptarea propriei corporalități
- eul cognitiv: se referă la modul în care sinele receptează și structurează conținuturile informaționale și la modul cum operează cu ele
- eul emoțional: include totalitatea sentimentelor și emoțiilor față de sine, lume și viitor
- eul social: acea dimensiune a personalității pe care o expunem lumii; „vitrina persoanei”
- eul spiritual: reflectă valorile și jaloanele existențiale ale unei persoane
- eul ideal: este ceea ce ne-am dori să fim

Cunoașterea psihopedagogică a elevilor constituie factorul esențial al reușitei școlare, această cunoaștere fiind posibilă prin intermediul mai multor metode, dintre care ne vom opri în mod special asupra chestionarului.

Cercetările în domeniu au demonstrat că fără o cunoaștere a particularităților psihopedagogice ale fiecărui elev, fără observarea sistematică a comportamentului, fără dăruirea și implicarea totală a mentorului, văzut ca un sfătuitor, îndrumător, model, nu se pot înregistra succese reale.

Tradiția a impus imaginea profesorului care evaluează performanțele elevului pe baza unor metode care asigură doar o latură a personalității sale, respectiv cea care vizează cunoștințele științifice predate.

Există însă cazuri în care uităm că elevul are o structură globală, care include și comportamentul în relație cu ceilalți elevi, cu prietenii, cu părinții, cu un anumit trecut care poate fi semnificativ pentru evoluția școlară actuală. Luând în discuție toate aceste aspecte, se poate vorbi de cunoașterea psihologică a elevului, factor decisiv al progresului școlar.

Privite din punct de vedere psihopedagogic, cunoașterea și evaluarea personalității copilului, precum și a progresului educativ realizat de acesta, constituie demersuri științifice în activitatea cadrului didactic, preocupat de aplicarea principiului tratării diferențiate a elevilor în procesul instructiv-educativ.

Ca metodă de cercetare, ancheta pe bază de chestionar presupune recoltarea sistematică a unor informații despre viața psihică a unui individ sau a unui grup social, ca și interpretarea acestora în vederea desprinderii semnificației lor psihocomportamentale. Chestionarul este „un set de întrebări, bine organizat și structurat pentru a obține date cât mai exacte cu privire la o persoană sau la un grup de persoane, și ale căror răspunsuri sunt consemnate în scris”. (Havârneanu, C., 1999, p.95) Chelcea, S., (1975), definește chestionarul ca fiind „o tehnică și, corespunzător, un instrument de investigare constând dintr-un ansamblu de întrebări scrise și, eventual, imagini grafice, ordonate logic și psihologic, care, prin administrarea de către operatorii de anchetă sau prin autoadministrare, determină din partea persoanelor anchetate răspunsuri ce urmează a fi înregistrate în scris.”

Folosirea științifică a acestei metode presupune parcurgerea mai multor etape:

- stabilirea obiectivului anchetei
- documentarea
- formularea ipotezei
- determinarea eșantioanelor
- alegerea tehnicilor și redactarea chestionarului

- pretestul (pentru a vedea dacă chestionarul a fost bine elaborat)
- alegerea metodelor de administrare a chestionarului (prin persoane special destinate acestei operații sau prin autoadministrare)
- defalcarea rezultatelor
- analiza rezultatelor obținute în raport cu obiectivele formulate
- redactarea raportului final de anchetă

Construcția chestionarului ridică probleme tehnice specifice, din care cauză trebuie creditate centrele specializate în elaborarea lor. Criteriile de ordonare a problemelor ar fi cel temporal (dinspre trecut spre prezent, apoi spre viitor) și după gradul de abstractizare (întâi întrebările concrete și ulterior cele abstracte). În funcție de vârstă și grad de cultură poate prevala ordinea rațională (persoane adulte, cu nivel de instrucție ridicat), sau cea psihologică (tineri sau persoane mai puțin pregătite). „În afara precizării ipotezelor, chestionarul nu are nici o valoare (...). Explicit sau implicit, nu există chestionar care să nu pornească de la ipoteze mai mult sau mai puțin conturate” afirmă Chelcea, S., (1975, p. 141).

Stimulii, care sunt întrebările sau imaginile din chestionar, vor genera comportamentele verbale sau nonverbale ce vor fi înregistrate pentru a fi analizate ulterior, acestea depinzând de mai multe variabile: personalitatea anchetatului și a anchetatorului, situația de desfășurare a anchetei, tema ei, timpul anchetei, structura chestionarului.

Folosirea chestionarului ca metodă de cunoaștere a elevilor este utilă deoarece, pe baza rezultatelor obținute se constată realitatea din școală, care poate confirma sau infirma ipoteza și poate oferi sugestii pentru îmbunătățirea activității didactice.

Chestionar aplicat părinților la sfârșitul CLASEI PREGĂTITOARE

Întrebări:

1. Care sunt calitățile copilului dvs. în ordinea în care le considerați importante? Scrieți-le pe primele 3.

_____

2. Care este cel mai mare defect al copilului dvs. la momentul actual?

_____

3. Ce progrese considerați că a făcut copilul dumneavoastră în acest an școlar ?

4. Considerați că frecventarea clasei pregătitoare a schimbat copilul în privința:

a) cunoștințelor și deprinderilor

foarte mult mult probabil deloc

b) problemelor de comportament morale, sociale, civice

foarte mult mult probabil deloc

c) comportamentului în familie

foarte mult mult probabil deloc

d) dezvoltării psihice (emoții, sentimente, voință, caracter, mod de gândire, limbaj-comunicare etc.)

foarte mult mult probabil deloc

5. Principala dvs. nemulțumire în relația cu școala se referă la :

_____

6. Întrebări/comentarii

_____

Părintele întreabă:

“Este pregătit copilul meu pentru clasa I?”

Învățătorii răspund:

– NU VÂRSTA este cea care decide, ci toate aceste cunoștințe, priceperi și deprinderi care se regăsesc mai jos.

Copilul meu știe/nu știe să:

1. E pregătit să rămână singur acasă.
  2. Știe să desfacă , să mănânce, să strângă după el, singur, un pachetel.
  3. Știe să decupeze corect o formă geometrică, mânuind bine foarfeca.
  4. Ține mereu, în aceeași mână , orice instrument de scris.
  5. Deschide o carte, un caiet, așezând corect (fără “cu susul în jos”).
  6. Ascultă o poveste scurtă până la capăt, fără întreruperi.
  7. Redă conținutul poveștii spunând personajele și măcar un episod important.
  8. Intră în vorbă cu alți copii cu ușurință.
  9. Știe numărul de telefon mobil al mamei sau al tatălui.
  10. Știe când trebuie să sune la 112 și e capabil să o facă dacă e cazul.
  11. Este capabil să mănuiască cheia și încuietoarea ușii de la intrare în prezența unui adult sau singur.
  12. Deosebește cu ușurință cele 3 momente ale zilei: dimineața, după-amiaza, seara.
  13. Identifică 4-5 poziții spațiale (sus, jos, față, spate, alături).
  14. Desenează un pătrat și un triunghi după model.
  15. Redă în desen profilul uman (“omulețul”) cu picioare, nas, ochi, gură, brațe, trunchi.
  16. Indică și denumește 4 - 5 culori sau nuanțe.
  17. Reproduce poezii scurte cu intonație.
  18. Evocă o întâmplare sau o acțiune care l-a impresionat.
  19. Grupează imagini pe categorii: fructe, legume, păsări, mobilă, îmbrăcăminte.
  20. Explică utilitatea a 4-5 obiecte: furculiță, ghetă, umbrelă, masă, scaun.
  21. Cunoaște semnele grafice :puncte, linii orizontale, verticale, înclinate, cercuri, forme ovale, bastonase, zale, bucle, noduri .
  22. Poate spune măcar 3 elemente specifice fiecărui anotimp.
  23. Știe să se prezinte cu nume și prenume.
  24. Știe să se dezbrace și îmbrace singur, să folosească singur toaleta.
  25. Știe să lege și dezlege singur șireturile de la încălțări.
  26. Recunoaște literele de tipar .
  27. Numără de la 0 la 31.
  28. Socotește cu ușurință și rapiditate cu suport intuitiv / fără în 0-10 și cu trecere peste ordin.
  29. Știe să răspundă în propoziții evitând răspunsurile prin “da” sau “nu”.
- Să vedem dacă este pregătit pentru toamna clasei I sau nu!

- Bifăm doar parametrii pe care îi stăpânește copilul nostru.
- Stabilim numărul lor.
- În funcție de rezultat din total, stabilim după cum urmează:
  - între 1 și 8 ....**NU ESTE PREGĂTIT PENTRU CLASA I!!!**
  - între 8 și 15...mai aveți ceva de corectat și o vară întregă la dispoziție să faceți acest lucru!
  - peste 15.....S-A FORMAT CORESPUNZĂTOR, e pregătit pentru clasa I!!!

Bibliografie:

- Iucu, B.Romita(2006): *Managementul clasei – aplicatii pentru gestionarea situatiilor de criză*, Ed. Polirom, Iasi**
- Dragomir, Mariana(2001): *Managementul educational pentru institutiile de invatamant*, Bucuresti**
- Stan, Emil( ): *Managementul clasei*, Ed. Aramis,**

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

CODREA ADELA OCTAVIA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate și modul de a avea o societate civilizată în care indivizii respectă regulile societății, dar și drepturile lor sunt respectate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de relația afectivă dintre copil și părinți, de specificul de dezvoltare a copilului, de valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de acești, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație. De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său, apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Reguli de aur pentru a educa un copil

Autor: Codrea Ioana Lucica

Educarea este una dintre cele mai dificile sarcini pe care le întâmpină părinții. Deși nu există formule magice, există câteva probleme-cheie pe care trebuie să le rezolvăm cu ușurință. Niciodată nu este prea repede pentru a începe să-l educați. Acestea sunt câteva reguli de bază pentru a vă face copilul să crească fericit:

1. Un exemplu valorează mai mult de o mie de predici

De când sunt foarte mici tind să imite toate comportamentele noastre, bune și rele. Putem profita de obiceiurile obișnuite - cum ar fi salutul, comportamentul la masă, respectarea regulilor de conducere - pentru a obține obiceiuri corecte și încet încet să-și asume responsabilități. Este inutil să i se ceară aceleași lucruri dacă părinții lui nu fac ceea ce cer de la el.

2. Comunicare, dialog, înțelegere și iubire

Cuvintele, gesturile, aspectul și expresiile pe care le folosim ne ajută să ne cunoaștem mai bine și să exprimăm tot ceea ce simțim. Trebuie să continuăm întotdeauna cu comunicarea. Vorbește foarte mult cu el, fără să te grăbești, spune povești și, de asemenea, lasă-l și pe el să îți spună. Puneți întrebări care începe cu "Ce părere ai despre ..."? În acest fel îi arătăm că suntem interesați de părerea lui și atunci se va simți iubit și ascultat.

Stimulează-i aprobarea internă. Fă-ți fiul să nu depindă de aprobarea ta, ci de recunoașterea lui. Pentru a face acest lucru, schimbați pronumele "eu" cu "tu". Nu-i spuneți: Sunt foarte mândru că l-ai ajutat pe fratele tău. În schimb, spuneți-i: Trebuie să fii foarte mândru că azi l-ai ajutat pe fratelui tău. Acționând astfel, îl vei face să fie preocupat de propriile sale scopuri și opinii, nu de ceea ce cred alții despre el.

Arată-i că îl iubești, cu timpul, cu prezența cu spiritul și cuvintele tale, dar nu-l împiedică să-și obțină lucruri prin el însuși, luptând și exceland. Dă-i spațiu și timp să învețe să-și depășească propriile probleme.

3. Limite și disciplină, fără amenințări

Trebuie să-l înveți să separe sentimentele de acțiune. Regulile trebuie să fie clare și coerente și să fie însoțite de explicații logice.

Trebuie să știe ce se întâmplă dacă nu face ce îi cerem să facă. De exemplu, trebuie să clarificăm că după ce v-ați jucat trebuie să vă adunați jucăriile.

Este important ca copilul - și noi - să înțelegem că sentimentele lui nu sunt o problemă, ci comportamentele necorespunzătoare. Înainte de acestea, întotdeauna trebuie să stabiliți limite, deoarece există lucruri negociabile și altele care nu pot fi negociate. Dacă refuză să meargă la școală, trebuie să recunoaștem cât de enervant e uneori să ne trezim devreme dar trebuie să o facem.

4. Nu comparați sau descalificați

Trebuie să eliminăm fraze de genul „să înveți de la fratele tău»Când ai de gând să devii responsabil ca varul tău?“ Sau «Ești așa de plângăcios ca și copilul acesta din parc.»

Nu ar trebui să generalizăm și ar trebui să evităm fraze de genul: „Niciodată nu ascultă ce îți zic“. Expresii precum "poți înota la fel ca și fratele tăi, încearcă " va transforma disconfortul într-un zâmbet și va încuraja copilul să își atingă obiectivele.

5. Întăriți lucrurile bune

S-a dovedit că lucrurile pozitive ca gesturile de afecțiune, sau recompensele sunt mai eficiente decât pedepsele atunci când vine vorba de educație. De aceea trebuie să îi oferim întotdeauna suport emoțional și să-l lăsăm să fie cel care, în funcție de capacitatea sa, rezolvă problemele.

Copiii sunt foarte sensibili și etichetele precum "prost" sau "rău" îi fac foarte mult rău și îi pot afecta negativ evoluția.

Trebuie să fim generoși cu tot ceea ce îl face să se simtă valoros și iubit. Dacă îl răsplătim cu mângâieri, îmbrățișări sau cuvinte precum "chipeș" sau "inteligent", construim o bună stima de sine. La fel de important ca rectificarea comportamentului rău este recunoașterea și consolidarea comportamentului bun.

Pentru a avea putere, trebuie să fie sigur de sine. Baza securității fiecărei persoane se află în respectul și iubirea pe care o primește de la oamenii pe care îi iubește. Prin urmare, tratați copilul dvs. ca cea mai importantă persoană din lume...

6. Învățați-l autocontrolul

Învățați-l să termine ceea ce începe, să aibă răbdare, să-și controleze impulsurile. Pentru a face acest lucru, el dezvoltă un vocabular de sentimente. Scrieți pe o tablă toate adjectivele care arată furie sau tristețe: furios, iritat, înfuriat etc. Când copilul este supărat, folosiți-le pentru a-și identifica sentimentele: "Se pare că ești furios cu adevărat; Astăzi temele sunt mai dificile decât alte zile, nu-i așa? Sentimentul de înțelegere este primul pas în rezolvarea problemelor.

Fii un model de autocontrol pentru copilul tău. Dacă sunteți într-o coadă și cineva se furișează în față, dacă sunteți pe șosea într-o aglomerație sau în cazul în care copilul dumneavoastră vă provoacă la o luptă pentru putere amintiți-vă că sunteți modelul de auto-control. Țineți minte și profitați de circumstanțele de zi cu zi pentru a-i învăța pe copiii dumneavoastră de auto-control. Discutați cu copilul despre ceea ce este auto-controlul. Explicați că, atunci când „își stăpânește dorința“ de a lua desertul înainte de cină, de a insulta un coleg care la jignit sau de a se juca pe calculator atunci deține auto-control. Identificați diferitele situații ale zilei în care copilul își depășește ispita și îi spui: Matei ți-au spus colegii să faci ceva ce nu ar trebui să faci și tu nu ai făcut. Aceasta este auto-controlul. Trebuie să fi foarte fericit că ai reușit. Obișnuți-vă să utilizați cuvântul "auto-control" în casa dvs., astfel încât să învețe să recunoască această calitate în el.

Formulați și împărtășiți o declarație de familie care vă ghidează comportamentul: această familie face ceea ce ar trebui, nu doar ceea ce ar dori.

7. Acordă copilului responsabilități

Pe lângă studierea și obținerea notelor bune distribuiți proporțional treburile casnice. Nu reduceți cerința doar pentru că copilul dvs. este mic sau pentru că are multe de studiat. Dacă are capacitatea de a le îndeplini sarcina, trebuie să o îndeplinească cu responsabilitate.

8. Stabilește reguli clare și consecințele acestora.

Asigurați-vă că toată lumea le cunoaște și încearcă să le îndeplinească, tu primul. Un sfat: să fiți consecvent cu ele.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. înv. primar, CODREA SIMONA-CARMEN
Școala Gimnazială nr. 169

Copilul se naște și învață de la părinți să se adapteze social înțelegând regulile, așteptarea, amânarea dorințelor și vorbirea politicoasă. Tot aici intră și înfrânarea impulsurilor și acceptarea micilor frustrări gradual.

Fixarea limitelor prin argumentarea lor într-un limbaj accesibil copilului, învățarea prin imitație și mult bagaj de răbdare sunt chei ale succesului.

Apelând la literatura pentru copii pot descrie chiar ei, copiii, aceste reguli analizând faptele și consecințele personajelor după o frumoasă lectură primită de la părinți.

Poveștile cu tâlc („Șoimii”, „Îngerul”, „Obstacolul din drum”, „Adevărata bogăție” etc.), vorbele înțelepte, fablele („Câinele și cățelul”, „Boul și vițelul” etc. ale lui Grigore Alexandrescu sau „Greierile și furnica” de Alexandru Donici), poveștile „Pinocchio” de Carlo Golodi, „Puf Alb și Puf Gri” (poveste populară), poeziile („Tanu” de Elena Farago, „Gospodina” de Otilia Cazimir), ghicitorile sunt câteva exemple pe care le pot folosi părinții/educatorii pentru o bună educație în această perioadă minunată a copilului. Copiii absorb mai ușor informațiile din acestea, atrași fiind de mister și fantastic. Un impact major și benefic asupra copiilor, oferă învățăminte necesare pentru o educație corectă și un caracter puternic, dar le dezvoltă și creativitatea. Copiii vor primi răspunsuri la multe întrebări ascultând acele „scripturi”.

Sunt momente unice pentru copil când părintele îi oferă atenție, îi citește, îi explică și îl ajută să „redescopere” tainele lumii.

Acasă nu e necesară disciplina de fier și nici laissez faire. E foarte dificil pentru un părinte obosit și ajuns acasă cu grija unor termene limită de servicii sau a unei competiții acerbe la locul de muncă, ori cu un salariu nemotivant la efortul depus să mai poată menține un echilibru în autoritatea de părinte...

E greu, dar îi e dator copilului său pe care îl iubește atât de mult!

Cei șapte ani de acasă reprezintă și dragostea, protecția și confortul de trai și educație primite de la familia sa. Sunt importante pentru dezvoltarea sa armonioasă. Un copil fericit care cunoaște regulile sociale se adaptează ușor și imediat, devine independent și puternic.

Le suntem datori copiilor noștri iubire, încredere și răbdare. Multă răbdare! Astfel va evolua mai mult decât va crede părintele său, astfel se poate autodepăși și va putea avea grijă mai târziu și de părinții lui. Startul din familie în primii șapte ani de viață este foarte important pentru dezvoltarea sa psihică, relațională, fizică, deci implicit și a intelectului, și a emoționalului.

CEI SAPTE ANI DE ACASA

**PROF.INV.PRIMAR:CODREAN DANIELA
LIC. TEH.Nr1 DOBRESTI ,jud BIHOR**

Cei șapte ani de acasă sunt esențiali pentru orice om. Acesta se confruntă în copilărie cu situații potrivite vârstei care să-i clădească pe deplin caracterul și personalitatea. Hotărârile pe care le ia el sau părinții se vor vedea mai târziu ca soluții pentru experiențele viitoare, pentru împlinirile pe care le vor avea.

E necesar ca un copil să fie ocrotit dar nu ferit de situații în care i se cere să se comporte corect și adecvat situațiilor vieții, cerându-i-se să se implice în orice problemă. Educația și bunele maniere pe care le învață acasă sunt reguli de moralitate care îl formează pe copil.

Manierat, acesta se va adapta în societate iar relațiile efective cu familia vor fi bune, în societate fiind format pentru a dovedi adaptabilitate și naturalețe dar nu în ultimul rând personalitate și bună cuviință. Nu se împrietenește cu minciuna dacă nu este mințit. Iubește familia pentru că familia este cea care îl sprijină și îi oferă cadrul de dezvoltare nemijlocită, învățând respectul pentru a-l oferi mai departe necondiționat.

Considerând că "familia constituie un soi de personalitate colectivă, a cărei armonie generală influențează armonia fiecăreia dintre părți" (A. Berger) vom încerca să extragem câteva dintre caracteristicile relațiilor de filiație care au importanță majoră în definirea personalității copilului. Relațiile de filiație, având o determinare genetică, se desfășoară în trei niveluri: primar (părinți – copii), secundar (relații între frați) și terțiar (bunici -nepoți). Pe lângă componenta genetică, prin care sunt preluate de la antecesori o serie de trăsături și predispoziții psihice, și-a dovedit importanța cu totul excepțională, interacțiunea și comunicarea membrilor familiei pentru dezvoltarea generală a personalității copilului. Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socioafectiv necesar satisfacerii trebuințelor și dorințelor sale. "Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual-moral al personalității propriilor copii se menține toată viața" (M. Golu). Acest tip de relație este hotărătoare în devenirea personalității nu numai prin faptul că ea este primordială și se menține pe toată durata vieții (cu intensități diferite), dar și prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți care copiii le preiau prin imitație și învățare – precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale ("cei șapte ani de acasă") constituie primul model social cu o influență hotărătoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin constientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral.

Comportamentele educaționale ale părinților, chiar dacă sunt bine intenționate, pot avea efecte negative asupra copiilor, din cauza neadecvării lor, a particularităților de vârstă și individuale, la situații concrete de acțiune, la sistemul de cerințe adresate copiilor, etc. Severitatea exagerată – manifestată prin interdicții, prin brutalitate și prin privațiuni de tot felul – își va lăsa amprenta asupra personalității în formare a copilului. Astfel de părinți impun un regim de viață și, în special de învățare, peste limitele de toleranță psihologică și psihofiziologică specifică vârstei. Ei impun copiilor lor un volum mare de sarcini, interzic participarea la activități recreative, la jocurile specifice vârstei și utilizează frecvent pedepse care lezează demnitatea copiilor, chiar pedepse corporale. În afara programului școlar, copiii sunt puși adeseori să învețe mai multe limbi străine, să desfășoare activități artistico-plastice, sportive, etc, chiar dacă nu au aptitudini în acest domeniu.

Așadar, cei șapte ani de acasă sunt pentru unii, și pe bună dreptate, piatra de temelie a vieții pe viitor. De acești ani depinde în mare măsură de cum va fi integrat copilul în societate, de cum va fi agreat de cei din jur și bineînțeles, de cum își va putea ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi.

ACTIVITATE APLICATIVA

**PROF.INV.PRIMAR:CODREAN DANIELA
LIC. TEH.Nr 1 DOBRESTI ,jud BIHOR**

Cei șapte ani de acasă ! Rolul familiei în educație

**Profesor Codreanu Daniela
Școala Gimnazială „General Nicolae Șova,, Poduri**

În patrimoniul cultural al fiecărei civilizații, s-au acumulat nenumărate norme de viață, nenumarate valori culturale, care se transmit de la o generație la alta prin intermediul familiei. Acumulările și schimburile rapide care se produc în actuala societate nu mai pot fi transmise familiei fără ajutorul instituțiilor specializate, mai ales dacă ținem seama de faptul că, în urma solicitărilor multiple la care sunt supuși părinții, căminul rămâne foarte mult timp fără prezența lor. Cu toate acestea, până la vârsta de șase-șapte ani, familia realizează destul de mult în domeniul educației. Chiar și după începerea școlarizării, nu se renunță la aportul ei, deoarece are o influență covârșitoare asupra formării copilului. Astăzi, mai mult ca oricând, familia este conștientă de posibilitățile imense ale școlii de a oferi copilului o gamă largă de roluri sociale, o experiență mult mai competentă de viață. Dezvăluirea lumii în fața minții și ochilor copilului este mai ales atribuția școlii; dar să nu uităm că primele roluri sociale copilul le învață în familie .

Familia, școala și alte microgrupuri sociale (strada, cartierul, grupul de prieteni), constituie medii de viață cu ponderi diferite de influențare asupra copilului. Comportamentul acestuia nu poate fi înțeles, decât totalizând ansamblul acestor influențe. Privită ca nucleu social, familia este prima care influențează dezvoltarea omului, punându-și amprenta pe întreaga sa personalitate. Cea dintâi școală a omului a fost și rămâne familia. Familia este considerată colectivitatea socială cea mai potrivită pentru formarea omului, deoarece îi oferă modelele rolurilor sociale pe care le are de îndeplinit în funcție de sex, vârstă și pregătire.

În prima copilărie, semnalăm ca fiind mai importantă relația dintre mediul familial și dezvoltarea limbajului. Calitatea modelului lingvistic pe care îl oferă copilului membrii familiei, în special mama, influențează dezvoltarea gândirii acestuia.

În perioada școlarizării, randamentul la învățătură va depinde în mare măsură de posibilitatea oferită copilului de a învăța anumite lucruri din ambianța familială și din diferitele împrejurări de viață din afara acestuia, în care va fi pus în mod conștient de părinți (petrecerea vacanțelor în medii natu-rale diferite, vizite la muzee, expoziții, vizionarea unor spectacole, lecturi, etc.).

Foarte importantă în formarea atitudinii față de muncă este puterea modelului pe care părintele îl oferă în această direcție. Motivația învățării depinde de atitudinea părintelui față de viitorul copilului, de pregătirea lui pentru profesiune, de orientarea lui justă în alegerea acesteia.

Actul educațional, la nivelul familiei, trebuie să-și asume răspunderea de a îmbina permanent sfera de viață socială cu procesul intenționat pedagogic. Secretul eficienței educației familiale constă tocmai în modul în care părinții realizează aceasta, adică dacă o fac conștient sau spontan. Actul educativ la nivelul familiei are marea calitate de a izvorî din contextul vieții și a se efectua în acțiunile de viață ale membrilor ei. Socializarea copilului în familie, pregătirea lui pentru integrarea în viața socială se desfășoară corelat cu procesul formării personalității. Condiționarea socială a personalității este o teză care se impune cu rigoare axiomatică, de aceea nu insistăm asupra ei, chiar dacă nu subapreciem rolul echipamentului ereditar.

Formarea personalității este un proces care se continuă pe toată durata vieții, dar bazele se pun înainte ca școala și alte instituții educative să intervină în mod intenționat în această direcție. La vârsta când copilul începe școala, el a învățat deja din cadrul familiei, din inter-relațiile membrilor ei, cum să reacționeze la unele cerințe inevitabile ale vieții în colectivitate, cum să controleze, să pună frână anumitor dorințe. Așadar, prima formă de socializare, cea mai simplă, se referă la totalitatea normelor de conduită pe care societatea le transmite noilor generații prin intermediul familiei.

Punerea bazelor personalității în cadrul familiei este determinată de necesitatea psihologică fundamentală a acestei vârste de a se atașa afectiv de persoana adultă. Adultul iubit devine un model pe care copilul îl imită docil în toate manifestările lui. El va imita în acest fel toate rolurile sociale care le joacă adultul. Se știe, însă, că aceste roluri sunt structurate diferit de la individ la individ. Personalitatea se creează diferit, pe baza a ceea ce moștenește și a ceea ce experimentează din chiar primii ani de viață. Dar faptele de viață nu sunt comune tuturor membrilor societății. Trăsăturile caracteristice persoanelor dintr-o

anumită comunitate socială, dintr-o anumită țară își au originea în familie; așa se explică diferențele culturale ale personalității la nivelul națiunilor.

În procesul de formare a personalității, școala continuă ceea ce a început familia, dar se poate să și răstoarne ceea ce aceasta a pus la temelie prin înlocuirea modelelor oferite de familie cu altele noi, uneori total opuse. Aceasta se întâmplă atunci când, din diferite motive, familia nu constituie un mediu educativ, când anumite curențe în structura interrelațiilor ei, dar, mai ales, metodele ei de educație, o transformă într-o comunitate generatoare de climat favorabil deviațiilor comportamentale. Din fericire, sistemul educațional democratic poate corecta multe lacune ale personalității create de familie.

Pe măsură ce crește, copilul simte nevoia să iasă din cercul restrâns al familiei pentru a învăța și alte deprinderi sociale de care va avea nevoie ca adult, și, mai ales, pentru a-și satisface anumite nevoi psihologice care apar odată cu vârsta. Dintre acestea, cea mai importantă este cea de experimentare a rolurilor în raport cu sexul, în cadrul unor comunități de aceeași vârstă.

Din clipa în care copilul se atașează unui grup din afara familiei, controlul conduitei lui devine o problemă. Grupurile de adolescenți își creează în cadrul lor coduri de valori și norme de conduită proprii, în majoritatea cazurilor diferite de cele ale familiilor din care provin, ceea ce duce la conflictul dintre familie și adolescent. În societatea contemporană, acest conflict este agravat de faptul că, datorită transformărilor rapide prin care societatea trece, se creează o mare deosebire între codul moral al părinților, format la vârsta când aceștia au fost și ei adolescenți, și cel al actualei generații. În plus, adolescentul are în societatea de astăzi foarte multe și foarte variate posibilități de a-și petrece timpul liber și, mai ales, de a se informa. Cantitatea de informație acumulată poate fi, de asemenea, o cauză a discrepanțelor dintre generații.

Dar cea mai importantă problemă de educație care se pune în procesul formării personalității la această vârstă este cea a autorității. O personalitate bine orientată, normal educată, este capabilă să-i asculte pe cei cu autoritate, este capabilă să colaboreze ușor cu cei din colectivitatea socială din care fac parte, să-și asume responsabilități și să poată avea, la rândul său, autoritate. Toate aceste aspecte se învață în familie, care pentru a le obține, acționează gradat, în funcție de vârsta copilului (de exemplu, supunerea imediată pe care o pretindem unui copil de cinci ani nu o putem impune unuia de 14 ani). Dacă în perioada de cristalizare a personalității, nu există o unitate de vederi și de măsuri între familie, școală și celelalte micromedii educative; apar fisuri în sistemul educațional, care pot duce tânărul pe drumul inadapării sociale. Concordanța și continuitatea influențelor socializatoare impun familiilor necesitatea cunoașterii științifice a specificului fiecărei perioade de vârstă și a rolului educatorului în fiecare din aceste perioade.

Reamintind că prima școală în care începe formarea copilului (adultul de mai târziu) este școala familiei, tatăl și mama sunt primii educatori pentru trebuințelor și dorințelor sale.

Nu degeaba se spune că „cei șapte ani de acasă” sunt cei mai importanți în dezvoltarea copilului, acesta își formează personalitatea și modul de comporta-re pe care îl va avea în viitor.

SĂ CONSTRUIM ÎMPREUNĂ CEI „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”!

Prof. înv. primar CODREANU MAGDALENA
Colegiul Național “Ana Aslan” Brăila
Jud. Brăila

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, că nu este politicos, că “nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme sau reguli de politețe, în special. Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Aceasta perioada de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj etc.

Când vorbim despre cei “șapte ani de acasă” ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei “șapte ani de acasă” ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog frumos, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții

Expresia „cei șapte ani de-acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există “cei șapte ani de-acasă”, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

“Cei șapte ani de acasă” reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei “șapte ani de acasă” sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Zece reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la șapte ani

1. Învăță-l să se poarte frumos pentru că bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!

2. Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului!

3. Comunică cât mai mult cu el, deoarece comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii!

4. Învăță-l să iubească lectura și cărțile, citindu-i povești încă de când e bebeluș, apoi treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele!

5. Lasă-l să se bucure de copilărie, dându-i voie copilului să socializeze, să se distreze, să se relaxeze, dar mai ales să se joace din plin!

6. Nu abuza în niciun fel de copil (fizic, emoțional, verbal), evită educația cu „palma la fund” și concentrează-te pe disciplina pozitivă!

7. Învăță-l să-și exprime emoții și sentimente pentru că numai așa va reuși să rezolve conflictele pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate!

8. Învăță-l să spună mereu adevărul, aceasta fiind o lecție pe care o învață cel mai bine de la părinți!

9. Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău, fii un părinte implicat și devotat, iar cei „7 ani de acasă” vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!

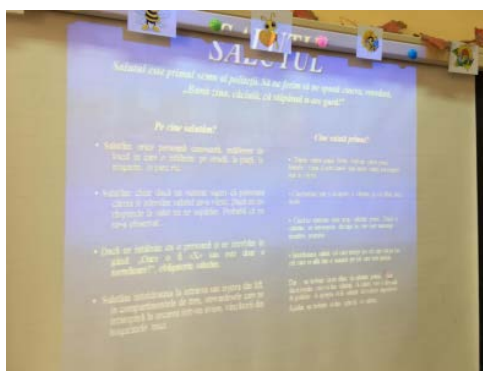
10. Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta! Iubește-l indiferent de calificative, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu-i pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești!

„Cei șapte ani de acasă” se termină odată ce mergem cu micuțul de mână la școală? Sau cei „șapte ani de acasă” se finalizează odată ce copilul devine părinte și începe să-și facă griji cu privire la cei „șapte ani de acasă” ai copilului său? Eu cred că nu se termină niciodată! Acești ani sunt cheia către succesul lui social. Consider că cei “șapte ani de acasă” sunt ca o temelie la o casă; cu cât e mai solidă, cu atât e mai rezistentă.

“Copiii – mândria părinților și părinții – mândria copiilor!” este în mesaj care ne va călăuzi de-a lungul întregii vieți.

Bibliografie:

1. „Educația timpurie în România”, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, București, 2002
3. Ciofu Carmen, “Interacțiunea părinți-copii”, Editura Medicală Amaltea, 1998

Activitatea "Din suflet, pentru mama!"

a) în clasă

b) la Sala de festivități

ACTIVITATEA NR. 1

"MUMIA... IGIENICĂ"

Sarcină:
Fiecare din cele șase mămici își va lubrifica propriul copil în hârtie igienică, din cap până în picioare. „Mumia” obținută se va deplasa pe o distanță de 3 metri, fără să-și rupă hârtia.

ACTIVITATEA NR. 2

JOCUL SPORTIV- DISTRACTIV

FUGA ÎN SAC

Sarcină:
Fiecare din cele șase mămici își va ajuta propriul copil să intre în sac până la brâu. Copilul va ține cu mâinile marginile sacului și se va deplasa prin sărituri cu desprindere de pe ambele picioare pe un traseu stabilit. Fiecare copil trebuie să parcurgă distanța stabilită. Mămica elevului va sta mereu în apropierea acestuia pentru a preveni eventualele incidente.

ACTIVITATEA NR. 3

"FAC CE FACI ȘI TU!"

Sarcină:
Mămicile vor juca rolul unor elevi de clasă pregătitoare. Copiii dumezilor vor fi jurații acestei probe sau propanătorii de cerințe (după caz).
Fiecare din cele șase mămici va scrie cu un marker pe o foaie de flipchart liniată stil dictando diverse litere / cuvinte propuse de copilul dumezilor. Vor scrie cu litere mari de tipar. Ceilalți cinci copii îi vor acorda 1, 2 sau 3 ștampile pentru caligrafia scrisului.

ACTIVITATEA NR. 4

"CE POT FACE DOUĂ PERECHI DE MĂINI DIBACE!"

Sarcină:
Fiecare mămică va forma un echipaj împreună cu copilul său. Echipajul va modela din plastilină un peisaj de primăvară, timp de 10 minute. Vor fi șase echipaje care vor lucra tema dată cu dibăcie, creativitate și imaginație.

CEI 7 ANI DE ACASĂ – OGLINDA FIECĂREI FAMILII

Prof.Înv.Preșc. Cojocariu Gabriela

*"Copiii sunt ca și oglinda; tot ce văd și aud, ei fac.
Fii o reflexie bună pentru ei". – K. Heath –*

Am ales citatul de mai sus pentru a sublinia cât de importanți suntem noi adulții în dezvoltarea fizică și psihică a copilului.

În cea mai mare parte copiii vin pe lume în cadrul unei familii. Natural, biologic, copilul are întotdeauna doi părinți. Atunci când unul dintre părinți lipsește sau comportamentul său este necorespunzător, primul lovit va fi copilul.

În cadrul familiei, relațiile trebuie să fie cele care să ajute copilul, adică să-i creeze sentimentul de siguranță, să-i asigure modele pe care să le urmeze, să fie ajutat să se adapteze în societate prin însușirea limbajului, mersului, conduitelor morale.

Reușita în educația copilului depinde de armonia cuplului, de atmosfera din familie generate de părinți și copii, de înțelepciunea părinților și de dorința lor de cooperare cu factorii sociali (grădiniță, școală).

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Pregătirea pentru viață a omului de mâine începe din primele luni de existență și primii chemați să pună bazele educației sale sunt părinții, familia.

Cristalizarea principalelor trăsături ale viitorului matur începe în primii ani de viață. După această vârstă școala și societatea intervin, contribuie, dar factorul hotărâtor îl constituie bazele educației primilor ani, în familie.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului, pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 2-3 ani, la 3-5 sau la 5-7 ani. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Tot în această perioadă îi arătăm cum și când se folosesc formulele de politețe (bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere) iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă lucrurile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său, apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

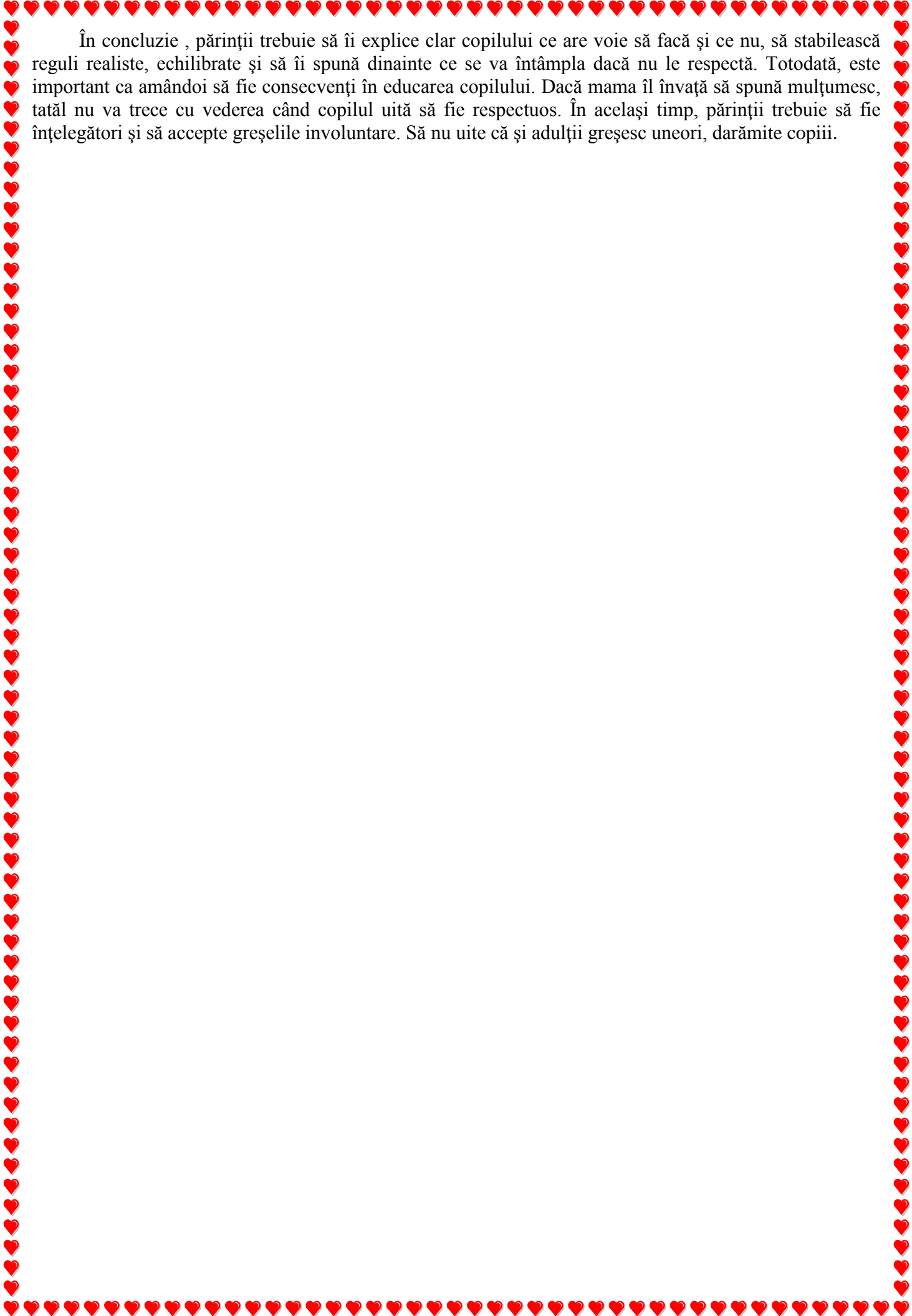
De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, cu familia. Copilul trebuie încurajat să se exprime, să termine ce are de spus. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

În concluzie , părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

Profesor Cojocaru Claudiu
Specialitatea religie ortodoxă
Școala Gimnazială nr.1 Avrămeni

Un copil poate fi asemănat cu o scândură pregătită pentru zugrăvirea unui tablou; ce va zugrăvi pe ea pictorul, ceva bun sau rău, ceva sfânt sau păcătos, aceea va și rămâne. Tot așa și copilul: ce fel de educație îi vor da părinții la început, cu ce fel de obiceiuri îl vor deprinde, plăcute sau urâte lui Dumnezeu, îngerești sau drăcești, cu acelea va și trăi.

SFÂNTUL DIMITRIE AL ROSTOVULUI

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia. Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier, Alain Gheerbrant - Dicționar de simboluri). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei - cuibul cald și ocrotitor al copilului.

Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta. Copilul are mai întâi ca modele două persoane care îl ajută să facă primii pași în viață: părinții. Ar fi bine dacă părinții și-ar da seama cât de mult înseamnă pilda proprie pentru copiii lor. Se știe că orice copil are tendința să copieze anumite manifestări pe care le vede la părinții săi. S-a observat cât de mult modelează exemplul părinților caracterul copiilor, chiar dacă lucrul acesta devine evident abia când copiii sunt adulți.

Este o cruce destul de grea pentru părinți să fie modele pentru copii, pentru că aceasta nu durează doar o zi, o săptămână sau un an. Sunt ani și ani de zile în care trebuie să înfrunți tot felul de probleme, de necazuri, de provocări ale vieții și la multe dintre ele copilul se află în preajmă, înregistrând aproape tot (cu lux de amănunte)!

Nu există handicap pe care părinții să nu îl poată depăși. Nu există cădere oricât de mare din care părinții să nu se poată ridica, devenind modele bune pentru copiii lor.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici). Munca făcută cu măsură („Să așezăm masa”; „Să măturăm, să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele, legumele”; „Să adunăm jucăriile”; „Să împăturim hăinuțele” „Să gătim împreună”), însoțită de rugăciune, este de mare folos. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică și psihică, vindecând lenea, egoismul și cultivând jertfelnicia. Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi și atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită tinerii de astăzi sunt exemple de rătăcire și de deviere de la viața cuviincioasă.

Nu ar fi nimic rău să aibă ca model un actor sau un cântăreț care duce o viață curată, care are un mesaj bun, folositor pentru oameni. Dar aproape toate modelele tinerilor sunt oameni plini de patimi, plini de vicii. Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare. Nu e bine ca părinții să-și idolatrizeze copiii. Orice depășire a măsurii în dragostea arătată copiilor va trezi în ei orgoliul, iubirea de sine, și îi va însingura. Când nu se păstrează un anumit echilibru în relația părinți-copii, și părinții muncesc ca niște robi pentru a satisface toate dorințele răsfățate ale copiilor, aceasta nu numai că va denatura relația afectivă dintre ei, transformând-o din dragoste binecuvântată de Dumnezeu în patimă, ci îi va și transforma pe copii în robi ai acestei lumi materiale. Urmările unei prea mari îngăduințe față de greșelile copiilor, sub pretextul că sunt necopți la minte, vor putea fi greu de contracarat în timp.

Este greșit să se considere obrăznicia și neascultarea forme de manifestare a personalității. Pentru că dintr-un copil obraznic foarte greu va ieși un om cuviincios. Părinții ideali sunt părinții care știu să pătrundă în lumea copiilor lor, înțelegându-le năzuințele, frământările, bucuriile, aspirațiile și ajutându-i să deosebească binele de rău, dându-le toate lămuririle necesare. Este nevoie de foarte mult discernământ pentru a înțelege universul în care trăiesc copiii de azi: gălăgie, agitație, muzică, petreceri. E ușor să contestăm tot. Să spunem un „Nu“ hotărât fiecărei pagini din sufletul lor. Dar așa îi pierdem. Nu cu sabie, ci cu mângâiere să ne apropiem de ei. Cu gingășie să le modelăm sufletele. Și cu multă dragoste. Vorbindu-le pe limba lor, ei vor înțelege cuvintele noastre. Și ne vor răspunde. Și dacă ne-au înțeles cuvintele, ne vor răspunde așa cum trebuie.

Foarte important este ca părintele să își ajute copiii să învețe cum să își ferească mintea și inima de gândurile murdare. Mai ales acum, când vedem și auzim atâtea și atâtea lucruri urâte, când păcatul cucerește din ce în ce mai mult teren, copiii trebuie ajutați să-și păzească mințile curate. Pare aproape imposibil, căci nu-i putem izola de tot ceea ce îi contaminează, de la mass media la stradă, la școală. Și totuși vedem și tineri care caută cu nesaț sfințenia, găsesc calea cea strâmtă și nu se abat de la ea.

Pentru orice tânăr prietenii reprezintă, după cum nu este greu de observat, o a doua familie. Dacă un copil nu are cum să își aleagă părinții, în schimb prietenii și-i alege. De aceea încrederea pe care le-o acordă este mare, iar afecțiunea pe care le-o poartă este profundă. Prietenii sunt cei cu care își împarte viața, sunt punctele lui de sprijin, sunt cei alături de care crește. Din păcate, pe cât de strânsă poate fi o prietenie, pe atât de mult rău poate face copiilor noștri una nepotrivită

Este adevărat că există și prietenii folositoare, în care comuniunea a rodit așa cum trebuie, dar ele sunt din ce în ce mai rare în zilele noastre. Ziarele sunt pline de știri, care de care mai dureroase, despre ce urmări triste au unele „prietenii“. Părinții trebuie să fie conștienți că dacă nu se interesează de anturajul copiilor lor, o educație îndelungată se poate transforma în amintire în numai câteva zile. Pentru că puțini tineri au curajul de a fi altfel decât prietenii lor. Avem datoria de a-i ajuta pe copii să își aleagă prietenii.

Cum o picătură de apă ce se află pe o suprafață netedă merge într-acolo unde o conducem cu degetul, tot așa și un copil tânăr, gingaș, poate fi îndreptat într-o parte sau în alta, în cea bună sau în cea rea, și să îl duci unde vrei. FERICITUL IERONIM

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**Prof. învă. preșcolar: COJOCARU ELENA
G.P.N. "Licurici", Ovidiu, jud. Constanța**

Una dintre coordonatele spiritualității românești cu loc de cinste în familia tradițională românească și unitate de bază a structurii sociale a tuturor timpurilor, „cei șapte ani de acasă” reprezintă o expresie ce nu și-a modificat conținutul în condițiile modernizării învățământului românesc. Gradul de socializare a copilului constituie o preocupare a tuturor factorilor educativi întrucât reflectă, indiferent de vârstă, gradul de pregătire, cultură, statut social și reprezintă unitatea de măsură în aprecierea calității muncii celor care l-au educat. Părinții ar avea rolul de a-i învăța pe copii, în mod direct, prin însăși relațiile dintre ei și cu ceilalți, cum să își modeleze conduita. Poporul nostru are o adevărată tradiție în sensul acesta, evidențiindu-se că buna creștere a copiilor se asigură în raport cu un ansamblu de valori naționale, etice și culturale în care familia crede și pe care le afirmă în activitatea sa.

Asistăm cu tristețe în zilele noastre la o atitudine de indiferență sau de superficialitate din partea unor părinți față de evoluția copiilor lor. Ioan și Dacian Dorin Dolean (2001) argumentează că meseria de părinte „este cea mai dificilă și cea mai ușoară meserie din lume. Este deosebit de greu să rezisti tot timpul ritmului antrenant impus de copilul tău, de a avea răbdare să răspunzi adecvat la întrebări „puerile”, de a reuși să vezi lumea prin ochii lui. Pe de altă parte, este foarte ușor când vii acasă de la serviciu, să ordoni câteva sarcini copilului, să-l pedepsești cu abnegație la cea mai mică greșeală, iar după câțiva ani să exclami cu mândrie: Vezi, acela este copilul meu! Datorită mie a ajuns așa!”. Nu poți lăsa la voia întâmplării copilul pe care l-ai dorit, care te va continua în viață. Școala nu poate prelua sarcinile familiei. Responsabilitatea școlii este una, a familiei, alta, chiar dacă amândouă sarcina de suflet, de conștiință, de a forma copilul. Motivele situației consemnate sunt uneori plauzibile: spectrul șomajului, pregătirea insuficientă a unor tineri pentru a deveni părinți, problemele sociale pe care le ridică o societate în tranziție, greutatea materiale dar și de integrare socială a unora dintre tinerii părinți, toate acestea îndepărtează centrul de atenție a familiei de la pregătirea copilului. Educatorii luptă strâns în calitatea lor de dascăli, dar și de oameni, pentru a realiza o orientare pozitivă a acțiunilor educative ale părinților.

Am trăit ca educatoare mulțumirea de a colabora eficient cu părinții preșcolari, determinându-i să aprecieze real grădinița ca un factor decisiv în formarea copilului. Activități deschise cu părinții, antrenarea altor factori educativi sunt câteva dintre modalitățile de a aduce familia alături de noi într-o unitate de cerințe educative. Sfaturi practice oferite de psihologi, prezentarea de carte dedicată părinților de către biblioteca orașului, au venit în sprijinul nostru pentru a îmbunătăți legătura cu familia. Nu există o școală a părinților sau cursuri de perfecționare a părinților accesibile, dar prin legătura permanentă și directă a grădiniței cu familia, realizăm perfecționarea calității de părinte în sprijinul școlii moderne și a cerințelor actuale ale societății.

Nu întâmplător printre valorile morale ale poporului nostru se numără omenia, inteligența populară născocind formule ca „om de omenie”, „un om și jumătate”, ci pentru că există în preocuparea familiei tradiționale și a școlii românești ideea că omul este om prin sine, alături și pentru ceilalți. Scopul nostru, al grădiniței, și al familiei este același: să educăm copiii în sensul omeniei, generozității, receptivității pentru durerile și bucuriile celor din jur. Am încercat să cultivăm părinților ideea că prin respectul infuzat copilului față de ființa omnească, de lumea înconjurătoare, de natură, din conștiința apartenenței lor la colectivul și societatea căreia îi aparținem, se formează o societate care poate fi mai bună dacă noi, fiecare în parte, vom fi mai buni, așa cum atrage atenția Zoe Dumitrescu Bușulenga : „ Să-i învățăm meseria de om”.

Este esențial ca părinții să cunoască programul copiilor, astfel încât să existe o corență între demersul grădiniței și cel al familiei. Părinții trebuie să se informeze de la educatoare ce activități au fost desfășurate la grădiniță și ce progres a făcut copilul lor. Așa cum afirmă Petru Vintilă, „Rolul familiei în educația copiilor nu se oprește nici la 7 ani, nici la vârsta adolescenței și nici la maturitate. În familiile în care s-a statornicit un climat sănătos, de respect reciproc, părinții constituie un izvor inepuizabil de învățătură, chiar și atunci când odraslele lor au devenit mature în adevăratul sens al cuvântului, având la rândul lor copii.” (Vintilă, P., 2004). Un sistem educational poate deveni performant doar dacă părinții prezintă un model de urmat și își conștientizează rolul primordial în promovarea importanței educației în

societate. Educatorii își doresc să formeze generații cu suflet frumos și să le cultive părinților ideea că singura investiție de valoare, niciodată falimentară, pe care o familie o poate face pentru copil, este investiția pentru mintea și sufletul copilului.

BIBLIOGRAFIE

Dolean I.,Dolean D. (2001). Meseria de părinte. Editura Motiv, Cluj-Napoca.
Vintilă, P.,(2004). Mic îndreptar de comportare civilizată, EDP București.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. înv. primar COJOCARU FLOAREA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

ATITUDINEA FAȚĂ DE ȘCOALĂ A FAMILIE

Prof. înv. primar COLȚ RODICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "MIHAI EMINESCU"
BRĂILA

Familia reprezintă principalul factor al parteneriatului școală – comunitate locală. Pe de o parte familia este un factor de educație informală, pe de altă parte aceasta are obligații și drepturi care decurg din statutul de elevi al copiilor ei în sistemul formal de educație. Cu cât școala reprezintă o valoare a familiei, cu atât gradul de implicare al familiei este mai mare. Se constată că acei copii care sunt sprijiniți de părinți, care au în familie atitudini pro- școală adecvate obțin performanțe școlare ridicate și au un grad de aspirație ridicat față de nivelul de școlarizare pe care doresc să-l atingă.

Mediul familial îi oferă copilului modele de comportamente, pe care, de regulă, acesta le imită cu fidelitate. În familie se pun bazele unor deprinderi și obișnuințe elementare de comportare morală, dar se face și trecerea spre înfăptuirea unor reprezentări, noțiuni, valori morale, convingeri prin care se exprimă atitudinea copilului față de el însuși, față de ceilalți și față de societatea în care se afirmă.

Ca factor al educației formale, instituționalizate, școala este organizația socială special creată pentru educarea tinerei generații. În cadrul mediului școlar, educația și instrucția se împletesc armonios, în mod gradat, conform unor standarde și finalități propuse.

Numai printr-o colaborare strânsă, susținută și fluentă, familia și școala pot pune în aplicare acest proces de educare a ființei umane în devenire. Esențial este ca cei doi factori să-și dirijeze acțiunile spre un scop comun, să-și concentreze și să-și focalizeze influențele spre același deziderat: formarea tipului de personalitate solicitat de imperativele lumii moderne.

Școala nu-și poate realiza pe deplin sarcinile, mai ales cu elevii care rămân în urmă la învățătură, dacă nu cunoaște condițiile familiale de muncă și de viață ale copilului. Apoi, o serie de aspecte ale comportamentelor elevului, absențe, disciplină, mod de reușită la învățătură etc. Nu se pot cunoaște și rezolvă în modul cel mai eficient fără contactul cu familia. Părinții nu pot cunoaște pe deplin psihologia copilului lor dacă nu află și modul lui de comportare în condițiile școlare.

Activitatea de acasă este o continuare a activității pedagogice de la școală și invers. Întregul proces de educație se realizează atât la școală cât și acasă. De aceea părinții trebuie să cunoască cum se controlează și cum pot fi ajutați copiii în cazul în care întâmpină greutăți în realizarea activităților școlare. Totodată, părinții trebuie să cunoască dacă copilul lor are o comportare corectă față de descali și colegii de clasă, dacă purtarea lui de pe stradă și în alte locuri este corespunzătoare.

Rolul familiei nu încetează la vârsta școlarizării, fac referire la rolul în educație. Este greșită concepția unor părinți, de felul: „L-am dat la școală, să-l învețe dascălul!” Școala și dascălul nu pot suplini lipsa de preocupare a unui părinte. Efortul educativ își găsește eficiența dorită, atunci când între cei doi factori, școală și familie, există o corelare în interesul comun al educării copilului.

Legat de această colaborare se poate spune că mereu solicităm de la părinți informații despre comportamentul de acasă, unde își petrece majoritatea timpului, tocmai pentru a completa cunoașterea elevilor.

Astfel organizăm întâlniri lunare cu părinții și consultații personale de durată mai scurtă ori de câte ori părinții ne solicită. Nu sunt puține cazurile când ne confruntăm cu comportamente ce necesită o soluționare cât mai rapidă cerând intervenția familiei pentru remedierea situației.

În clasele mici este absolut necesară implicarea familiei în activitățile formativ-educative. Numai prin informările reciproce despre elevi și atitudinea acestora față de școală reușim să formulăm o strategie educativă adecvată.

Mediul familial este esențial pentru comportamentul elevului. Există factori de risc în adaptarea școlară a micului copil și anume:

- climatul educativ necorespunzător;
- stiluri neadecvate de educație: autoritar, hiperprotector, inconsecvent, indiferent;
- divergența metodelor educative între părinți;
- lipsa unității de opinie între părinți;
- așteptările părinților nu sunt în concordanță cu posibilitățile reale ale copilului;

- slaba autoritate a părinților;
- controlul redus al părinților asupra activităților zilnice ale copilului, asupra modului de petrecere a timpului liber, asupra grupului de prieteni;
- tensiuni, neînțelegeri, conflicte între părinți și copii și invers;
- lipsa comunicării și ignorarea participării copiilor la viața de familie;

În funcție de cunoașterea profilului psiho-comportamental al partenerului de activitate și în funcție de particularitatea acestuia ne organizăm în continuare procesul instructiv-educativ, orientându-l într-o direcție corectiv-constructivă pe parcursul anilor de școală.

Felul în care părintele alege să-și educe copilul este unic și reflectă nivelul propriu de cunoștințe, atitudinile sale dar și concepția despre educație pe care o posedă. Deși este greu de conturat profilul familiei ideale sau a stilului parental câștigător, este o certitudine faptul că familia nucleu deține mai mult potențial educativ decât familia monoparentală care se confruntă cu multe segmente vulnerabile la nivel economic, afectiv, social, generând nesiguranță, tensiuni și în același timp o educație pusă adesea sub semnul întrebării.

Astăzi, a fi părinte într-o societate complexă și nesigură *presupune să devii conștient că delegarea educației copiilor nu înseamnă renunțarea la educația lor ci dimpotrivă, completarea unui proiect educativ.* (Telleri, 2003, p.10).

Bibliografie:

- Ciofu, C., (1998). *Interacțiunea părinți-copii*. București: Editura Medicală Amaltea
- Revista, „Invatamantul Primar” ed. Discipol
- Andrei Cosmovici, Luminita Iacob Psihologie școlară, ed. Polirom, Iasi, 1999
- Constantin Cucos, Pedagogie, ed. Polirom, Iasi, 2006
- Telleri, F., (2003), *Pedagogia familiei*. București: Editura Didactică și Pedagogică, R.A.

Importanța celor “7ani de acasă” în evoluția adolescenților

Prof. Ec. Coman Anca Claudia
Colegiul Economic Mangalia

“Cei 7 ani de acasă” reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Regulile de comportament și educația oferită în primii 7 ani de viață sunt definatorii pentru formarea lui ca adult.

Adolescenții trec prin schimbări fizice, sociale, emoționale și cognitive cu o viteză amenințatoare. Comunicarea cu ei este foarte importantă, deși angajarea lor în anumite conversații cere multă răbdare. Un copil, spre exemplu cunoaște lumea prin ochii oamenilor din jurul lui, mai ales prin comportamentul părinților. Bunele maniere îi ajută pe adolescenți să-și dezvolte simțul respectului de sine și încrederea în propria persoană.

Școala ocupă o mare parte din timp din viața adolescentului. Între școală și viață, copiii resimt la vârsta adolescenței numeroase presiuni. Ei trebuie să-și contureze o opțiune cu privire la meseria pe care să o urmeze, trăiesc prima iubire, întâmpină diverse situații în relația cu familia, prietenii.

Cei 7 ani de acasă au un impact deosebit de important asupra evoluției adolescenților. Educația și disciplina adolescenților asigură un echilibru între severitate și blândețe. Disciplina nu înseamnă aplicarea pedepselor pentru un anumit comportament nedorit, ci reprezintă măsurile luate pentru a dirija comportamentul și a-l învăța pe tânăr cum să-și îmbunătățească atitudinea.

Un rol important în educația fiecărui elev se referă la pregătirea acestuia pentru viață. Educația înseamnă atât însușirea unor cunoștințe teoretice cât și formarea unui comportament etic acceptat de societate. Educația are la bază respectul, bunul simț și bunele maniere.

În concluzie, consider că cea mai importantă educație o primim în primii ani de viață, așa spusii „cei 7 ani de acasă” când părinții încearcă să ne învețe bunele maniere (să salutăm, să fim respectuoși, să ne cerem scuze, să ne comportăm cuviincios).

Copilul, oglinda familiei

Prof. Coman Claudia-Daniela
Școala Gimnazială Gura Ocnitei

”Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini, în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume!” (The Child’s Appeal, de Mamie Gene Cole)

Copilul este marele dar al vieții omului. El este răsplata vieții și singura formă de nemurire , de care omul poate fi sigur.

Copilul este oglinda familiei. El face tot ce vede și aude , astfel că familia căreia îi aparține trebuie să îi fie o reflexie bună.

Rolul cel mai important al familiei, nu este doar să îi asigure cele necesare dezvoltării fizice, ci să îi asigure și contextul necesar dezvoltării personalității și intelectualității acestuia.

Părintele îi asigură copilului, la naștere, niște rădăcini, adică un bagaj, o moștenire genetică, iar prin educație îi oferă aripile cu care acesta poate zbura prin univers.

Însă, totul nu înseamnă nimic, dacă acest copil nu este născut din iubire și crescut în și prin iubire. Iubirea este totul, ea este magia, cheia unei educații reușite. Iubirea înseamnă să îl înveți pe copil cum să gândească, nu ce să gândească, să îl înveți pe copil cum să se descurce atunci când este singur, să îi dai libertate în decizii, chiar dacă riscă să greșească- din greșeli va învăța; înseamnă să îl iubești și să îl accepți așa cum este el, nu să încerci tot timpul să îl corectezi și să îl critici, pentru că părintele este dator să îl ajute pe copil să se descopere, să tolereze și să aibă încredere în propriile forțe.

Educarea inteligenței emotionale este, de asemenea, foarte importantă în educația copilului. Acesta trebuie să fie capabil să își gestioneze emoțiile, să fie optimist și să poată lua cele mai bune decizii atunci când este singur.

Pentru a-și putea dezvolta inteligența emoțională, copilul are nevoie de timp petrecut cu familia sa , are nevoie să plângă atunci când este trist sau fericit, să își exprime emoțiile; are nevoie să fie ținut în brațe, să fie atins, sărutat, dezmiertat. El are nevoie să știe că cineva îl iubește și este lângă el, la bine și la rău, pentru că el are nevoie de îndrumare și de iertare, nu de critică sau de conflicte.

Părintele trebuie să acorde timp copilului, pentru a afla cine este el, pentru a-l descoperi și pentru a se bucura de aceste momente ale copilăriei care sunt unice și magice.

Copilul trebuie educat, de mic, să trăiască frumos, pentru că felul în care ne tratăm copilul, este felul în care copilul va trata lumea.

Respectul este foarte important în educația copilului: respectul de sine, respectul pentru alții, responsabilitatea pentru toate acțiunile sale sau asumarea faptelor .

De asemenea, este necesar să insuflăm copilului așteptări realiste, să impunem limite și reguli, să vorbim despre consecințele comportamentului său și, în final, să trăim conștient momentul alături de el, dedicându-i timp, văzându-l, ascultându-l, fiind la propriu, și fizic și moral, lângă el.

Astfel, un copil este un dar al Lui Dumnezeu, o binecuvântare, este deci o minune, o formă nouă de conștiință care tinde să cunoască și să depășească limitele necunoscutului, iar părintele este obligat să îl iubească și să îl educe, pentru că acesta va fi oglinda familiei sale.

ROLUL MEDIULUI FAMILIAL ÎN CONSTRUIREA CALITĂȚII VIEȚII ÎN COPILĂRIE

Prof.înv.preșc.Cristina Coman
Școala Gimnazială Crăciunești-Grădinița Tisa

În formarea personalității umane participă o multitudine de factori: familia, școala, biserica, arta, știința, filmul, mass-media etc. Familia și școala sunt cei doi stâlpi de rezistență a educației, care contribuie prin mijloace specifice la formarea tinerei generații.

Familia este prima școală a copilului. Ea reprezintă nucleul social și răspunde de satisfacerea nevoilor elementare și de protecția copilului, exercitând o influență atât de adâncă asupra lui, încât urmele ei rămân, uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Începând din primii ani de viață, copilul preia de la cei din jur gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament. Prima relație a copilului cu lumea exterioară este cea cu familia. Aceasta îi oferă copilului primele informații despre lumea cel înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv. Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității nu numai prin faptul că ea este primordială și se menține pe toată durata vieții, dar și prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie.

Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Familia este primul mediu de viață a copilului. Prin influențele pe care le exercită asupra copilului, familia constituie sinteza unei triple dependente a acestuia față de părinții săi:

- dependența biologică*, incluzând încărcătura genetică;
- dependența socială* întrucât familia reprezintă primul mediu social de dezvoltare și ca atare favorizează stabilirea contactelor copilului cu societatea și cunoașterea propriei sale ființe;
- dependența educațională* exprimată prin aceea că din primele luni de viață și până la vârsta școlară, copilul învață în familie mersul, vorbirea, contactul intuitiv cu mediul natural ambiant, primind în esență primele elemente de educație.

Familia este mediul de inserție a copilului în societate și cultură; ea constituie poarta prin care acesta este introdus în viața umană și în cadrul căreia își va forma personalitatea. Familia înseamnă prima școală a sensibilității, a primelor afecte; ea îl învață pe copil să fie o ființă sensibilă, capabilă să înțeleagă, să aprecieze și să-și însușească valorile morale, estetice, intelectuale.. Copiii își formează deprinderi de comportament civilizate tot în familie: respect, politețe, cinste, decență. Părinții reprezintă un exemplu pentru copil, tot ei trebuie să-l îndrume să fie sociabil, bun coleg și prieten.

Familiiile sunt „fabricile” care produc personalități umane. Familia își propune și îi impune copilului căile de realizare a naturii sale umane. Ea nu este numai un adăpost, ci este o bază de plecare. Pentru a-și îndeplini acest rol familia trebuie să fie deschisă lumii, oferind copilului posibilitatea de a pătrunde în această lume.Ea este responsabilă de întreținerea vieții, de creșterea și educarea copiilor, dar ea este un mediu apt pentru acestea doar parțial, în lumea de azi. Activitatea ei este conjugată cu activitatea altor instituții: medicale, de educație, culturale, de asistență socială.. Copilului i se deschid, pe rând, căile dezvoltării, care se ramifică și se specializează continuu. Buna orientare formativă la vârstele mici scutește pe copil de eforturile unei adaptări dificile sau de eșecul în integrarea socială. Imaginea de sine este preluată de copil de la cei apropiați. Atitudinile sale se construiesc după tiparele celor din familie. Relațiile sale sociale pe verticală și pe orizontală sunt modelate după tiparele de relații pe care le întâlnește la cei din jur. Relațiile afective adaptate, echilibrul afectiv, încrederea în oameni, în primul rând în sine, constituie zestrea cea mai prețioasă care îi poate fi oferită unui copil din familia sa. Intrarea copilului în societatea largă este mai mult sau mai puțin reușită și plăcută după cum experiența sa culturală și socială dirijată de familie în primii ani petrecuți acasă a fost sau nu de bună calitate.

. Științele despre copil cuprind multe date foarte importante despre condițiile care favorizează dezvoltarea normală a copilului. Sunt la fel de importante: creșterea armonioasă, dobândirea posibilităților de mișcare specifice fiecărei vârste, dezvoltarea psihică, afectivă și intelectuală, socializarea, activitatea lui comună cu părinții, cu alți adulți și copii din afara familiei.

Între factorii educației, familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie unde se formează caracterul copilului. A crește și educa un copil este o operă care cere, înainte de toate, multă dragoste: aceasta nu înseamnă că ea nu impune rațiune, bazată pe cunoștințe precise. Copilul pe care noi îl creștem și educăm nu este la fel ca toți ceilalți, el este unic pentru noi, și de aceea educația pe care noi o dăm trebuie adaptată la personalitatea sa. Ca și o plantă, copilul crește diferit în funcție de ambianța favorabilă sau defavorabilă a mediului familial. Această ambianță, acest climat poate să-l ajute sau să-l împiedice să se dezvolte normal și răspunderea o purtam noi, educatorii și părinții lui. Copilul are nevoie să fie ajutat, apărat, călăuzit, are nevoie să se simtă important pentru cei din jurul său. Să conduci către maturitate o ființă umană nu este deloc simplu: eforturile, descurajările, slăbiciunile fac drumul greu, dar nu imposibil.

BIBLIOGRAFIE:

1. Agrabian, M., 2006, *Școala, familia, comunitatea*, manual, Institutul European, Iași.
2. Baran, P.A., 2004, *Parteneriat în educație*, Editura Aramis, București.
3. Dottrens, D., 1970, *A educa și a instrui*, Editura Didactică și Pedagogică, București.
4. Mateiaș, A., 2003, *Copiii, preșcolari, educatoarele și părinții – Ghid de parteneriat și consiliere*, Editura Didactică și Pedagogică, București.
5. Popescu, I., 1988, *Relația școală familie*, Editura Didactică și Pedagogică, București.

IMPORTANȚA COMUNICĂRII

Prof. Coman Diana – Viorica
Grădinița “ Licurici”, Sector 2, București

„ Fiecare copil pe care îl instruim este un OM dăruit societății ” (N. Iorga)

Mediul în care copilul se naște, trăiește în primii ani ai vieții, se dezvoltă și se formează este familia. Învățarea primelor comportamente sociale, prin imitație și prin interacțiune, se produce în mica copilărie și e dependentă de tipul relațiilor din familie. Familia îi oferă copilului atmosfera necesară echilibrului personalității sale; valoarea acestuia este recunoscută și apărută îndeosebi în familie. Părinții sunt primii care trebuie să stabilească o bună comunicare cu copilul.

Comunicarea umană – constituie esența legăturii interumane, exprimată prin capacitatea de a descifra permanent sensul contactelor sociale realizate cu ajutorul simbolurilor și al semnificațiilor sociale – generalizate în vederea obținerii stabilității ori a unor modificări de comportament individual sau la nivel de grup. (“Comportament și civilizație – mică enciclopedie pentru tineret” – Editura Științifică și Enciclopedică – București – 1987).

Încă din copilărie descoperim forța magică a cuvintelor fermecate: “*te rog frumos*”, “*mulțumesc*”, etc. Crescând și învățând, descoperim noi tehnici în relațiile interumane și, aplicându-le, totul pare a fi efectul unei vrăji. Considerăm că relațiile interumane mai pot fi numite și “complicate, dar fascinanta artă a manipulării oamenilor” (în sensul bun). Este necesar ca fiecare om să fie mereu într-o continuă învățare a înțelegerii celui de lângă el; trebuie să învățăm să ne autoeducăm, căci, cum spunea prof. William James de la Harvard,: “Față de cum ar trebui să fim, suntem trei doar pe jumătate. Nu folosim decât o mică parte din resursele noastre fizice și intelectuale. În linii mari, omul nu își atinge niciodată limitele. El posedă diferite forțe de care, de obicei, nu este capabil să se servească.” (Dale Carnegie – Secretele succesului). Deci EDUCAȚIA este soluția pentru a face față oricărei situații de viață. **Creșterea și educarea copiilor** și ceea ce înseamnă “*bun*” pentru copii se schimbă de la o cultură la alta, de la o perioadă la alta. S-au schimbat și în cultura noastră odată cu o înțelegere mai exactă a procesului de dezvoltare a copilului și cu îmbunătățirea condițiilor de viață în societate. Considerăm că este posibil ca, în baza cunoștințelor pe care le avem astăzi, să formulăm funcții ale părinților care sunt de o extremă importanță și decisive pentru dezvoltarea copilului, indiferent de contextul cultural sau istoric. Unele calități ale părinților par a fi de o mai mare importanță decât altele pentru perceperea copilului și a dezvoltării sale. Pe baza literaturii de specialitate, a experienței și a cercetării, Kari Killen a definit șapte funcții de bază ale părinților. Ele sunt strâns legate una de cealaltă și se pot întrepătrunde până la un anumit grad. Iată prezentarea lor:

- 1.Abilitatea de percepere a copilului în mod realist;
- 2.Abilitatea de a accepta că este responsabilitatea adulților să satisfacă nevoile copilului și nu invers;
- 3.Abilitatea așteptărilor realiste privind colaborarea copilului;
- 4.Abilitatea de a se angaja pozitiv în interacțiunea cu copilul;
- 5.Abilitatea de a avea o relație empatică cu copilul; (empatie – proces cognitiv și emoțional, o deprindere complexă care constă din trei elemente: a. abilitatea de a diferenția și a da un nume gândurilor și sentimentelor celorlalte persoane; b. abilitatea de a prelua rolul altuia, din punct de vedere mintal, de a se pune în locul celorlalte persoane; c. abilitatea de a răspunde în funcție de sentimentele celorlalte persoane);
- 6.Abilitatea de a da prioritate satisfacerii nevoilor de bază ale copilului;
- 7.Abilitatea de a-și stăpâni propria durere și frustrare fără a o răsfrânge asupra copilului.

În evoluția copilului apar perioade de criză în care conflictele dintre părinți și copii se acutizează.

Copilul se confruntă adesea cu atitudini parentale contradictorii. Multe lucruri pe care el le dorește îi sunt interzise pentru că “este prea mic”, iar altele trebuie să le facă singur pentru că “este deja mare”.

Primul pas în rezolvarea conflictelor care apar este *definirea clară a problemei*. Problemele cele mai frecvent menționate de părinți sunt: dificultatea de a-l determina pe copil să execute sarcini gospodărești, conflictele dintre acesta și frați, refuzul în acceptarea disciplinei și sfaturilor părintești și acționarea ca și cum “el știe totul”, inconsecvența în îndeplinirea obligațiilor, imaturitate afectivă și închidere în sine.Următorul pas este de a *decide asupra caracteristicilor personale, dezirabile ale*

copilului și asupra scopurilor părinților. Majoritatea părinților își doresc să crească copii stabili emoțional, maturi, demni de încredere, capabili să ia decizii și să-și asume responsabilitatea. În îndeplinirea acestor scopuri este nevoie ca părinții să COMUNICE cu copilul lor, să poată să îl facă să îi înțeleagă și să îl înțeleagă și ei pe el. Adesea părinții întâmpină dificultăți în cunoașterea opiniilor, atitudinilor, proiectelor, sentimentelor și motivelor propriilor lor copii.

Abilitatea de a comunica eficient trebuie să fie învățată. Comunicarea poate fi definită simplu ca fiind procesul de a transmite și de a primi informații. De cele mai multe ori că acest lucru poate fi ușor de realizat de către persoane care trăiesc în aceeași casă și vorbesc aceeași limbă. În realitate, a comunica înseamnă mult mai mult decât a vorbi și există puțini oameni care să nu aibă nevoie de îmbunătățirea abilităților de comunicare.

Psihologii și sociologii care au studiat relațiile din cadrul grupului familial au constatat că anumiți părinți tind să folosească un stil relativ constant de comunicare cu copiii lor, în timp ce alții folosesc o combinație de stiluri în funcție de scopurile pe care doresc să le îndeplinească. Socializarea copiilor, integrarea lor socială reprezintă un proces complex, dinamic și continuu la a cărui realizare sunt angajați o mulțime de factori și condiții. Dependența individului față de contactele sociale, trebuie a interacțiunii cu semenii săi, precum și dorința de a învăța, caracteristică speciei umane, se constituie ca premise ale procesului de socializare.

Fiecare copil trebuie să învețe viața în comun, „egalitatea modului în care este tratat de către adult, să învețe să coopereze, să dobândească autonomie și să se raporteze la altul” (U. Chiopu 1997). Primul nucleu în care se educă socializarea copilului îl constituie familia. În familie se dobândesc primele acte de socializare, care capătă trăsături specifice, în funcție de starea material-economică și culturală a acesteia. Cercetările de psihologie socială au ajuns la concluzia că o socializare masivă se produce în jurul vârstei de cinci ani, când se pun bazele personalității. Copilul este parte integrantă a acestui sistem informațional, de aceea el caută să se adapteze schimbărilor și solicitărilor care-i sunt adresate. Pentru a rezista acestei etape dinamice, procesul de pregătire începe din grădiniță, prima instituție în care copilul primește cunoștințele sistematizate pe diferite arii de cunoaștere. Pregătirea treptată a copilului preșcolar pentru intrarea în școală, antrenarea proceselor memoriei, stimularea limbajului său exterior și mai ales al celui interior, ca și activizarea diferitelor procese, sunt obiective deosebit de importante în pregătirea preșcolarului pentru regimul de viață școlară. La nivelul preșcolarității și a școlii primare, esențial este ca educatorul să pună bazele, să cultive dragostea pentru limba și literatura română și respectul pentru expresia artistică. Capacitatea de comunicare a elevilor se poate educa și forma, încă din perioada preșcolară, prin încurajarea copilului de a se exprima și de a ”citi” imagini din poveștile și poeziile învățate. Prin dezvoltarea abilităților de comunicare și relaționare putem preveni stările de afectivitate negativă, care îi marchează pe adolescenți și care au consecințe negative multiple.

Modelele de conduită oferite de părinți - pe care copiii le preiau prin imitație și învățare - precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale („cei cinci ani de acasă”) constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Bibliografie:

Dima, S. Modalități de îmbogățire a vocabularului copiilor preșcolari, în vederea pregătirii pentru școală. În: Revista de pedagogie, București, 1987.
Doboș, G. Prevenirea și corectarea defectelor de vorbire la copiii preșcolari. În: Revista de pedagogie, București, 1970.

Schiopu, Ursula, 1997, Psihologia varstelor. Ciclurile vieții, E.D.P., București.

Cei 7 ani de acasă

Profesor învățământ primar Coman Elena Marina Școala Gimnazială Măgureni, Structura Lunca Prahovei

Cei șapte ani de-acasă reprezintă o perioadă foarte importantă din viața copilului și se referă la prima parte a copilăriei. Este denumită așa pentru că în urmă cu câțiva ani la vârsta de șapte ani copilul începe școala, iar comportamentul pe care îl manifesta arăta dacă are cei șapte ani de-acasă sau nu.

Cei șapte ani de-acasă era o sintagmă care se referea la conduita copilului primită în familie pe care o manifesta după vârsta de șapte ani. Însă astăzi copiii sunt introduși în sistemul de învățământ mult mai devreme, iar accentul nu mai cade doar asupra părinților, ci și asupra educatorilor și profesorilor. Chiar și așa, această expresie și-a păstrat semnificația într-o mare măsură. Dacă au fost învățați bunele maniere, copiii vor dovedi aceasta în comportamentul lor.

În această perioadă au loc cele mai mari transformări din viața copilului și tot acum se pun bazele personalității sale. De aceea orice adult cu care copilul

interacționează are o influență pozitivă sau negativă asupra celui mic. Este adevărat că părinții au rolul cel mai important în viața copiilor până la vârsta de 7 ani. Părinții sunt responsabili de educația pe care le-o oferă copiilor acasă, tot ei aleg și grădinița unde își lasă copilul, vârsta la care va începe să socializeze cu alți copii.

Înainte de a merge la școală, copiii deprind un mod de acțiune conform cu educația primită în familie, la grădiniță. Copiii învață mult mai ușor ceea ce văd, iar dacă ceea ce li s-a transmis acasă este în concordanță cu ceea ce văd la părinți, mai târziu la grădiniță, ei vor adopta acele comportamente și le vor manifesta.

Astăzi societatea se confruntă cu o nouă problemă și anume că se observă cum tot mai mulți părinți își lasă copiii să fie educați de mass-media și internet. Copiii care petrec tot mai mult timp la televizor cu desene animate sau cu jocurile de pe internet, nu mai pot fi educați de părinții lor, decât într-o mică măsură pentru că aceștia au primit și din desene și jocuri anumite informații care le determină comportamentul și nu mai luăm în calcul că și părinților li se transmite un anumit mod de gândire despre educație prin aceleași mijloace.

Educația primită în familie în primii ani din viață rămâne foarte importantă în continuare pentru că influențează covârșitor viața copilului și a adultului de mai târziu.

Cei 7 ani de acasă

Prof. inv.primar Coman Ileana Mariana
Școala Gimnazială „Petre Dulfu,,
Baia Mare, Jud:Maramureș

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: social, psihologică, etc. cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul marelui Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...într-un cuvânt „oameni,„. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea într-o împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii și ale căutării.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâtea culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodos. Veșnic neastâmpărat suie voinicește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat. Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

În formarea și dezvoltarea celor șapte ani de acasă sunt foarte importate anumite reguli. Zece dintre cele mai importante reguli ar fi:

- **Învățarea copilului să se poarte frumos** (prin puterea exemplului);
- **Stabilirea și impunerea unor reguli** (în comportament);
- **Comunicarea permanentă cu acesta;**
- **Familiarizarea copilului cu cărțile** (citindu-i zilnic câte ceva);
- **Liberatatea de a se bucura de copilărie;**
- **Învățarea acestuia să își exprime cu încredere ideile și sentimentele;**
- **Învățarea copilului să spună mereu adevărul, indiferent de consecințe;**
- **Disciplinarea copilului să fie pozitivă** (fără abuzuri verbale sau „palma la fund,,);
- **Petrecerea a cât mai mult timp împreună ;**
- **Iubirea necondiționată și arătată zilnic copilului .**

Respectând aceste reguli necesare în educația permanentă a copilului siguranța că acel copil va avea „cei șapte ani de acasă,, este garantată.

Bibliografie

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002 ;
2. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998

ÎNVĂȚAREA TRANSDISCIPLINARĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR COMAN MALVINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ION POP RETEGANUL” SÎNCEL

În contextul în care politicile curriculare sunt centrate pe o perfecționare continuă a procesului instructiv-educativ, profesorului îi revine sarcina ca prin activitățile propuse la clasă să-i antreneze pe elevi în condiții practice de analiză, interpretare, creare, asigurându-le rolul de investigator, explorator, cercetător și, bineînțeles, creator de noi soluții și idei.

Având în vedere că transdisciplinaritatea este înțeleasă ca o formă superioară a interdisciplinarității, în cele ce urmează propunem câteva activități de receptare a textului literar ce presupun și unele tehnici venind din alte discipline decât Limba și literatura română:

Lecția unui vers – un exercițiu care dezvoltă creativitatea elevului, generează noi viziuni și interpretări deosebite. Completarea spațiilor libere din propoziție cu anumite cuvinte se va efectua prin respectarea relevanței cuvântului inserat pentru un context care trebuie valorificat. Timpul acordat realizării sarcinii date se stabilește în funcție de tema propusă și de complexitatea acesteia, după care elevii își expun, argumentat, variantele proprii, care, ulterior, se analizează de către toată clasa, pentru ca, în cele din urmă, să se întocmească o listă a celor mai deosebite răspunsuri. La etapa finală, profesorul prezintă, pentru confruntare, varianta originală.

De exemplu, etapele unui astfel de exercițiu pot fi:

1. Completează spațiile libere cu un substantiv:

Eu cred că .....

E mai puternic decât.....

2. Completează spațiile libere cu un adjectiv:

Eu cred că un copil .....

E mai puternic decât un copil.....

3. Confruntă varianta proprie cu cea originală:

Eu cred că un copil politicos,

E mai puternic decât un copil răsfățat!

De asemenea, raportat la specificul disciplinei, mesajul versurilor poate fi decodificat, printr-un brainstorming, pornind de la cuvintele-cheie: copil, politicos, răsfățat, elevii fiind invitați să: construiască câmpul semantic al cuvântului, politicos; să alcătuiască expresii cu cuvântul răsfățat; expresii cu substantivul copil .

În cheia abordării transdisciplinare, ca extensie, elevilor li se propune să formuleze întrebări pentru a intervieva un coleg / părinte / profesor / oricare altă persoană, prin prisma afirmației proverbului de mai sus. Întrebările adresate trebuie să lase frâu liber imaginației celui interviat : – Politețea este o păcăleală sau binecuvântare?; – A te considera cel mai isteț înseamnă oare a fi politicos?; – Ce îl face fericit pe un copil politicos?; – Există reguli în viața unui copil politicos?, etc.

Elevii pot să întocmească un text-rețetă, cu recomandări care trebuie urmate riguros de oricine, pentru dezvoltarea umanității în condițiile actualei societăți.

Totodată ei sunt invitați să- și motiveze trăirile în baza altor texte studiate la alte discipline care abordează aceeași temă politețea și din care au desprins norme și valori morale care le vor ghida pașii în viață .

Picturile discursive- reprezintă o altă tehnică prin care elevii își expun, în desen, asociațiile „născute” dintr-o simplă receptare auditivă\ scrisă a unui cuvânt (politețe) sau expresie, comentând, ulterior, imaginea conturată.

Această tehnică servește la orientarea către subiectul lecției, elevii prezentându-și, argumentativ, desenele. Iată unele dintre acestea: Ca extensie, elevilor li se poate propune să redea, în desen, la alegere, mesajul global al unui text literar (Povestea cărții).

Binevenite pentru dezvoltarea competenței de elaborare a compunerilor-caracterizare în vederea participării la un concurs este Autoportretul . Elevii sunt rugați, de exemplu, să se autocaracterizeze, pe foi separate, fără a le semna, apoi foile se amestecă. Un elev citește caracterizarea, iar ceilalți, sunt invitați să identifice colegul. Îmbucurător este faptul că autoportretele multor elevi sunt realizate prin reactualizarea experienței de lectură, făcând trimiteri la personaje întâlnite în textele citite.

Experimentul literar este o altă tehnică prin care demersul transdisciplinar și-a dovedit eficiența. Prin intermediul acesteia, se urmărește aplicarea creativă a conținuturilor teoretice în experimente literare. Această tehnică poate avea ca punct de plecare tematici legate de Sistemul solar, Mișcare și repaus, Surse de lumină, etc. Motivați și interesați de subiectul propus spre explorare, elevii vor veni la următoarea lecție cu informații captivante pentru întreaga clasă. Judecăm repaosul sau mișcarea unui corp, comparând poziția sa cu aceea a obiectelor care-l înconjoară, despre care admitem că sunt în repaos... Unde-i mișcarea când tu ești în.....?”. Bineînțeles că astfel de întrebări stimulează gândirea, imaginația, resursele intelectuale ale fiecărui elev în parte, procesul instructiv-educativ devine interesant, motivațional și important în formarea și dezvoltarea personalității elevului.

Fotolimbajul este o altă tehnică interactivă, flexibilă corespunzătoare intereselor elevilor pasionați de arta fotografică, prin care se exersează creativitatea și sensibilitatea față de realitățile vizuale, ce au impact cognitiv și estetic puternic asupra elevilor. La cei mai puțini sensibili, prin tehnica dată, se dezvoltă această latură a personalității, elevii fiind motivați să exploreze, să analizeze și să selecteze cele mai sugestive imagini pe tema dată manifestând interes și emoție în timpul prezentărilor. Această tehnică valorifică fiecare dintre cele trei niveluri de receptare: receptarea sentimentală care rezidă în interesul provocat de o imagine sau alta; receptarea intelectual/ productivă, ; receptarea creativă, susținută de un șir de întrebări ca act de interpretare (realizarea unui feed-back). Este adevărat că fotolimbajul provoacă interesul elevilor, un argument solid în acest sens îl constituie și dezvoltarea competenței digitale în domeniul tehnologiilor informaționale și comunicaționale.

Observând comportamentul elevilor în astfel de activități, identificăm transformări și manifestări pozitive, care ne întăresc convingerea că tehnicile aplicate, în combinație cu altele, conduc la eficiența învățării și formării personalității.

Libertatea oferită elevului în exprimarea propriilor idei și atitudini, printr-o abordare transdisciplinară a conținuturilor curriculare, contribuie esențial la dezvoltarea unui interes durabil pentru învățare.

Bibliografie

1. - Bocoș, M., Chiș, V., Abordarea integrată a conținuturilor curriculare, particularizări pentru învățământul primar, Editura Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca, 2014;
1. Basarab Nicolescu, *Transdisciplinaritatea, Manifest*, Editura Junimea, Iași, 2007.
3. Ana Petean, Mircea Petean, *Ocolul lumii în 50 de jocuri creative*, Editura Limes, Cluj-Napoca, 2010.

Cei 7 ani de acasă

**realizat de prof. Octavia Andreea Coman
Colegiul Tehnic Gh.Lazar Plopeni, Prahova**

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și să socotească pentru a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

"Cei șapte ani de-acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor. Socializarea, asumarea responsabilităților și exprimarea emoțiilor sunt o parte dintre abilitățile pe care un copil trebuie să și le însușească în cei 7 ani de acasă. Părinții sunt principalele modele pe care copiii le urmează. Dacă micuții sunt crescuți și de bone sau bunici, comportamentul acestora trebuie să coincidă cu al părinților, în caz contrar, copiii riscând să fie bulversați și să testeze diverse atitudini în funcție de conjunctură. Dacă acum 30-40 de ani se punea mare preț pe regulile de politețe, cum trebuie să bei sau să mănânci, acum sunt valorizate vigilența și inițiativele. Valorile s-au schimbat, educația primită în prezent în cei 7 ani de acasă diferă de cea de acum 30 de ani, dar psihologii susțin că este o evoluție firească și o adaptare la contextul sociocultural.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

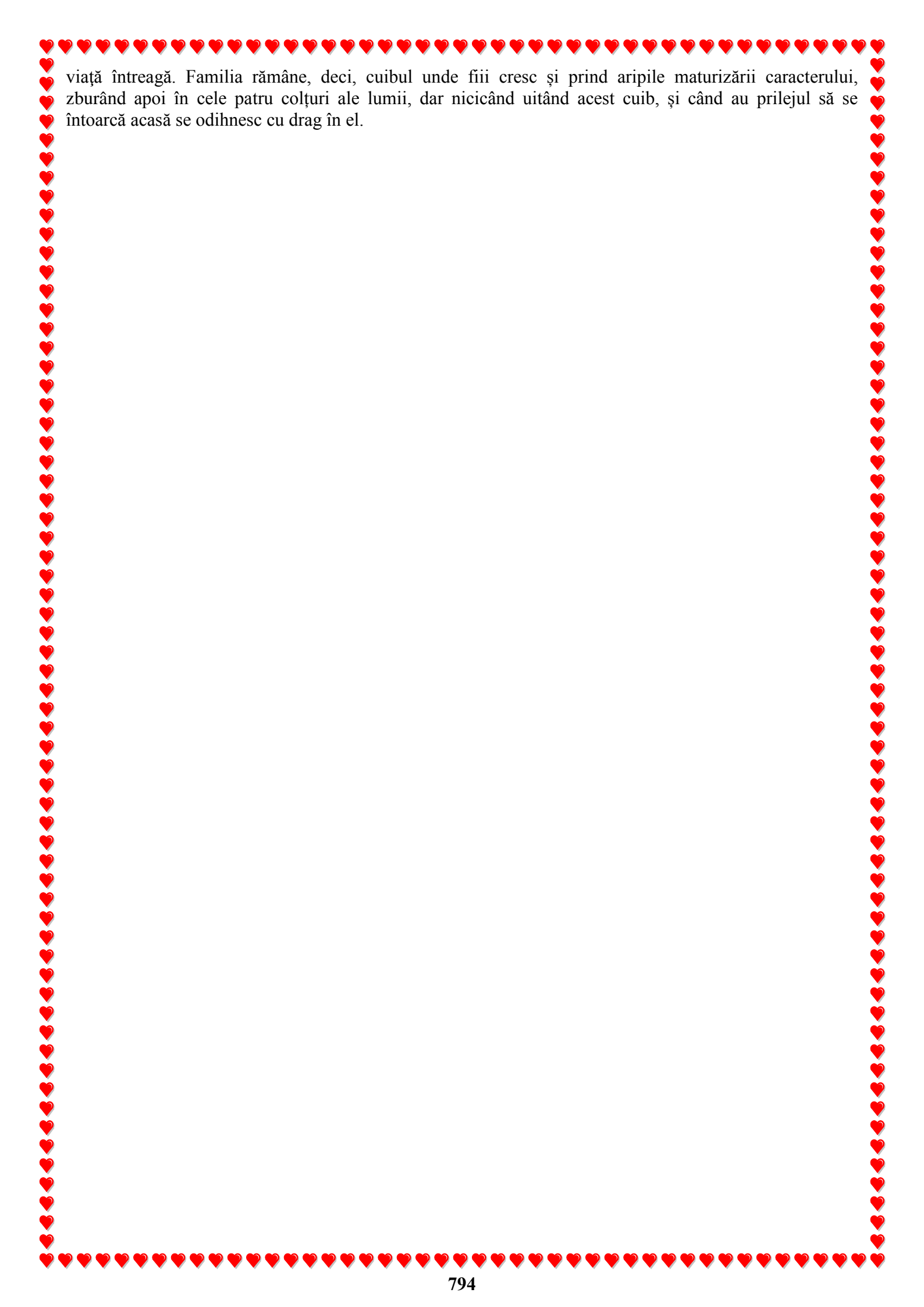
Încă din primii ani de viață, cel mic poate învăța cu ajutorul părintelui ce înseamnă noțiunea de respect, mai ales dacă este învățat să folosească des cuvinte precum „te rog“, „mulțumesc“, „bună ziua“, „mă scuzați“. Nu uita că părintele îi dă primul exemplul. Învățându-l bunele maniere, când va crește, toate aceste lucruri de bun-simț i se vor părea normale și îi vor completa personalitatea. Se știe deja că politețea se învață treptat, tocmai de aceea e important să îi fie explicat copilului de ce trebuie să fie respectuos: respectându-i pe alții va fi, la rândul său, respectat.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviul pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu. Regulile trebuie să fie clare, echilibrate, iar copilul are nevoie să fie informat dinainte care sunt consecințele nerespectării lor. Orice comportament pozitiv trebuie întărit nu prin recompense materiale (jucării, dulciuri), ci prin exprimarea bucuriei și mulțumirii. În același timp, părinții trebuie să fie flexibili și să ierte micile greșeli ale copilului, deoarece și ei mai greșesc uneori.

Părinții sunt modele pentru copiii lor. Atât timp cât aceștia respectă regulile de comportament civilizat, și copilului îi va fi mai ușor să le adopte. Nu are nicio relevanță să obligăm copilul să spună „mulțumesc“ dacă nu aude în casă acest cuvânt.

Educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani, învăluit în dragostea familiei. Ar fi fost de ajuns să spunem că lecția esențială a celor șapte ani de-acasă este să îi învățăm pe copii ce e dragostea, dar pentru asta e nevoie de o

viață întreagă. Familia rămâne, deci, cuibul unde fiii cresc și prind aripile maturizării caracterului, zburând apoi în cele patru colțuri ale lumii, dar nicicând uitând acest cuib, și când au prilejul să se întoarcă acasă se odihnesc cu drag în el.

Încurajarea sincerității pentru construirea stimei de sine

Prof. înv. primar. Comăneci Titina
Liceul Sanitar „Antim Ivireanul” Rm. Vâlcea

Una dintre cele mai mari probleme în viața oamenilor este minciuna. Este imposibil să verificăm și să reverificăm tot ceea ce ni se spune și este complicat, chiar ciudat, să nu putem avea încredere în faptul că oamenii spun adevărul. Descoperirea minciunii ne învață să nu avem încredere în oameni, iar cunoașterea acestui fapt poate avea un rol devastator în relațiile interumane.

Minciunile trădează și corodează apropierea. Ele dau naștere neîncrederii și pot afecta sau distruge orice relație. Părinții și educatorii nu-și pot îndeplini cum trebuie rolul de protejare, sfătuirea și ghidarea copiilor dacă au informații incorecte sau false. Și totuși, cu toții știm că uneori, copiii noștri ne mint. În definitiv, mulți dintre noi își pot aduce aminte că i-am mințit pe părinții noștri când eram copii.

Ce trebuie să facem ca părinți? Ce trebuie să facem ca educatori? Cum putem păstra încrederea și să încurajăm sinceritatea, fără să fim invazivi, și să permitem copiilor intimitate și autonomie pe măsură ce cresc? Nu vrem să transformăm fiecare minciună într-un caz, dar nici nu vrem să încurajăm minciuna prin a o ignora. Nu vrem să fim o pradă ușoară, astfel încât să-i provocăm pe copii să mintă, dar nu vrem să fim atât de neîncrezători încât să suspectăm copiii atunci când ar trebui să avem încredere în ei.

Unii părinți își pot încuraja fără să vrea copiii să mintă prin exemplul oferit. Unii copii sunt ca bureții, absorbind orice văd sau aud. Dar modelul oferit de părinți este doar unul dintre factorii care ar trebui luați în considerație pentru a înțelege de ce unii copii mint mai mult decât alții. Inteligența, personalitatea, adaptarea și prietenii unui copil au toate un rol.

Există multe tipuri de minciună așa cum există multe variații ale adevărului. Motivul pentru care oamenii mint poate varia de la dorința de a evita pedeapsa până la dorința de a-și proteja intimitatea. Este nevoie de o analiză a întâmplărilor. Putem privi tehnica pe care copilul a folosit-o pentru a duce la îndeplinire minciuna; putem analiza motivul pentru care copilul a ales să mintă; putem adopta perspectiva țintei minciunii, examinând dacă ținta a fost încrezătoare sau suspicioasă; putem lua în considerare impactul minciunii și răul pe care minciuna l-a provocat țintei, minciinosului sau altcuiva.

Motivul (de ce copilul a ales să mintă) și consecințele minciunii (pe cine și cum afectează minciuna) contează de obicei cel mai mult. Părinții se simt mai bine când înțeleg de ce copiii lor mint. Înțelegerea a ceea ce motivează minciuna poate ajuta părinții cum să răspundă într-un mod care să-l descurajeze pe copil să mai mintă. Nu există un motiv pentru care copiii mint; există multe. La fiecare grupă de vârstă par să predomine motive variate.

Evitarea pedepsei este un motiv comun chiar și pentru minciunile adulților. Când un copil minte pentru a evita pedeapsa părinții trebuie să ia în considerare dacă este cel mic responsabil pentru ceea ce a făcut, dacă a făcut alegerea deliberat, știind că părinții vor considera că a greșit sau dacă răul făcut a încălcat un principiu de viață foarte important?

Alteori minciuna este generată de dorința *evitării rușinii* privită ca un prim pas în căutarea intimității, așa cum se poate întâmpla la copiii care încearcă să ascundă că au făcut pe ei.

Minciuna pentru *protejarea prietenilor/colegilor* apare când copiii pun în balanță cerințe morale conflictuale, când încearcă să-și dea seama de motivația celui ce a greșit, de importanța pagubei, reciprocitatea și loialitatea sau dacă de la parte inocentă ar avea de suferit.

Fanfaronada sau *exagerarea* este o altă minciună foarte comună la copii. Motivul este dorința de a părea mai important, mai strălucitor, mai interesant în fața celorlalți. Copiii ar putea să-și inventeze o poveste mult mai captivantă decât le oferă viața. Acestea sunt considerate, de către mai toată lumea, drept minciuni nevinovate.

Un alt motiv pentru minciună este acela de a pune la încercare autoritatea, așa zisele *minciuni pentru putere*. O minciună de succes stabilește puterea copilului, deopotrivă copilului și părintelui care suspectează că acesta a mințit, dar nu o poate dovedi. La copiii mai mici aceasta ar putea apărea mai întâi în tachinări și păcăleli. Acestea oferă copiilor o plăcere foarte mare prin faptul că sunt capabili să inducă adulții în eroare, demonstrând astfel puterea lor asupra părinților.

Sintetizând oarecum situațiile ce pot exista, fără a considera însă că sunt doar acestea, putem crea o listă a motivelor care generează minciuna copiilor:

- Pentru a evita pedeapsa;

- Pentru a obține ceva ce nu poate fi obținut;
- Pentru a proteja prietenii cu probleme;
- Pentru a proteja propria persoană sau pe altcineva de rău,
- Pentru a câștiga admirația sau interesul celorlalți;
- Pentru a evita crea rea unei situații sociale dificile;
- Pentru a evita stânjeneala;
- Pentru a menține intimitatea;
- Pentru a demonstra puterea asupra unei autorități.

În timp ce există variate motive, există o diversitate la fel de mare în ceea ce privește motivele pentru care unii copii dezvoltă. Unele dintre ele depind de personalitatea copilului, altele de mediul în care crește copilul sau de vârsta acestuia.

Unii oameni consideră că copiii mici sunt prea inocenți pentru a minți. Alții consideră că ar face-o dacă ar putea, dar le lipsește capacitatea. Dovezile sugerează faptul că sunt copii capabili de minciună la o vârstă mai mică decât cred adulții. Pe la 4 ani, poate chiar mai devreme, unii copii pot și vor minți. Nu fac pur și simplu greșeli sau confuzii între realitate și fantezii, ci încearcă deliberat să inducă în eroare.

Totuși, este important de precizat că, la vârsta de 4 ani sau chiar mai mici, copiii știu că intenția de a duce în eroare pe cineva este mai mult decât greșită. Astfel copiii mici condamnă minciuna mai mult decât copiii mai mari sau decât adulții.

Poate că cea mai importantă contribuție pentru a crește un copil sincer, este să dezvoltăm o relație bazată pe încredere. Acest tip de legătură nu apare dacă i se țin copilului predici referitoare la un singur incident legat de minciună, el este ocrotit de la începuturile comunicării dintre părinte și copil. Pentru a dezvolta încrederea în copil trebuie să demonstrăm în mod regulat copilului că avem încredere în el, părinții în familie și educatorii în instituțiile educaționale. Dar adultul trebuie să merite încrederea. Un părinte care își minte frecvent copilul sau un adult care în mod regulat nu își ține promisiunile făcute nu poate aștepta de la copil să se comporte altfel. Un părinte care se bazează pe pedepse dure sau amenință nemotivat copilul ar putea descoperi că acesta se supune de frică și nu din respect.

Copiii mici cred, cel mai adesea, că pedeapsa reprezintă consecința minciunii și spun, fără echivoc, că minciuna este greșită. Cu timpul, când mai cresc, ei încep să sesizeze diferențe între minciuni și încep să spună „minciuni sociale” pentru a manipula relațiile lor cu ceilalți. Între 4 și 8 ani copiii adoptă un anumit comportament numai pentru a evita pedeapsa când sunt puși în fața unei alegeri legate de etică.

Copiii care nu sunt crescuți într-o atmosferă de încredere ar putea avea probleme întotdeauna în a vedea consecințele minciunii a pe o înșelare a încrederii. Mai ales dacă sunt crescuți cu pedepse dure, ei ar putea continua să vadă minciuna ca pe nivelul moral cel mai scăzut de acțiune pentru a evita pedeapsa. Nu se vor apropia niciodată de niveluri mai ridicate de a-și vedea acțiunile ca o consecință socială, ca pe un efect asupra celorlalți.

Decât să se concentreze pe prinderea copilului în capcana minciunilor, adultul are mai degrabă o șansă mai mare de a dezvolta o relație bazată pe încredere, dacă se concentrează pe motivul minciunii. Oricare ar fi motivul, copilul caută atenția și depinde de adulți să afle ceea ce nu este în regulă în viața lui.

Ce trebuie să facem atunci când bănuim copilul de minciună? Cel mai important lucru este să încercăm să nu răspundem cu furie, furia născută din sentimentul de rănire, trădare sau punere la încercare. Să încercăm să înțelegem de ce se produce minciuna, motivul ei. Deseori această înțelegere va permite abordarea unei discuții cu copilul într-un mod care să fie sincer și să elimine motivul minciunii.

Educatia părinților versus educația școlii

Comănescu Cristina - Maria
profesor de matematică, Colegiul Național de Arte "Regina Maria", Constanța

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Școala încearcă să se pună de acord cu noi părinții; noi familia încercăm să ne punem de acord cu școala.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul, prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public , pînă care un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii - un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale - copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masa - o bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor - „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță - un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Îndeplinirea cu profesionalism a meseriei de părinte presupune cunoașterea de către acesta a rolului și importanței pe care le are școala în viața copilului.

Scoala informeaza si formeaza elevii tinand cont de anumite principii, avand grija sa evalueze modul in care obiectivele au fost atinse.

Prin urmare, scoala nu este singurul laborator in care copilul invata ci doar unul dintre ele, mai specializat si competent in domeniul educatiei decat altele.

E bine ca parintele sa aiba incredere in scoala, dar pentru ca educatia copilului sa se ridice la nivelul asteptat, el trebuie sa se implice, sa colaboreze cu personalul didactic pentru ca metodele si obiectivele propuse sa fie convergente.

Bibliografie:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
2. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
3. www.copii.ro
4. www.scribd.com
5. www.didactic.ro

IMPORTANȚA CELOR

„ȘAPTE ANI DE ACASĂ” Prof. inv. primar : Comănoaia Eugenia

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist”(Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelie unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții

le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚI ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. COMORASU AURA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SASCUT, SASCUT, BACĂU

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE- ACASĂ! (Încă e valabilă expresia!)

Prof. Condruț Valentina Robertina
Liceul Teoretic „Constantin Angelescu „Ianca

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul marelui Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea într-o împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și *verde* și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii *roșii* din lanurile *galbene* și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării *albastre* și nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după *violetul* și *indigo*-ul nopții vine *oranjul* strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat suie voiniceste treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat . Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă,sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*).

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. itinerant: Constantin Cristina
Școala Gimnazială Petrești

Denumirea omului ca ființă socială este posibilă ca urmare a procesului de socializare prin care individual uman odată cu primele contacte cu celelalte ființe umane identifică, cunoaște, învață diferite norme, obiceiuri, modele comportamentale. Pornind de la această idee putem spune că socializarea copilului începe în familie, familia fiind primul grup social în care își începe viața. Omul devine ființă umană în procesul creșterii și educației.

Copilul în primii ani de viață învață în cadrul familiei anumite roluri specifice familiei dar și a unora care în perioade ulterioare vor fi exteriorizate în societate. Un copil care provine dintr-o familie care manifestă tipuri de activitate, norme, principii contrar așteptărilor sociale care nu sunt acceptate de către comunitate, va învăța să-și rezolve problemele prin acțiuni deviante, începând prin limbajul utilizat. Acești copii nu pot învăța din modelele din societate, performanțele lor măsurându-se prin numărul și gravitatea actelor antisociale. Copilul care provine dintr-o familie cu norme și principii specifice societății, vor avea un comportament conformist, normativ, vor respecta modelele propuse de școală. Funcția educațională a familiei își pune amprenta asupra dezvoltării copilului în continuare. Mediul de dezvoltare al copilului, poate fi un mediu favorabil, conducând spre o dezvoltare favorabilă, sau poate fi un mediu nefavorabil, conducând spre o dezvoltare nefavorabilă.

Un copil care vine la școală și provine dintr-un mediu nefavorabil: agresivitate fizică, norme antisociale, limbaj agresiv, în școală va manifesta acest comportament antisocial. El nu învață în familie respectarea unor reguli, nu învață să fie tolerant, iar în școală îi va fi foarte greu să se supună regulilor sau să manifeste o atitudine de toleranță. El va fi într-o permanentă stare de confuzie, nefiind în stare să adopte comportamentul social promovat de școală, aceste norme fiind contradictorii cu cele din mediul lui familial.

Un alt factor important este relația afectivă ce se stabilește între copil și părinții săi. Lipsa de afectivitate duce la lipsa de umanism, de încredere în forțele proprii. Familia este cea cu care copilul interacționează din prima zi de viață și cel mai mult. Cei șapte ani de acasă ar trebui să învețe copilul bunele maniere, pe care grădinița și școala mai apoi să le dezvolte.

Mediul și educația sunt două concepte ce nu pot fi separate, un mediu favorabil fără educație nu conduce la o dezvoltare armonioasă, și nici o educație adecvată nu face minuni într-un mediu defavorabil. Prima responsabilitate a educației revine familiei și apoi a instituțiilor cu care copilul vine în contact.

Familia și școala sunt factori esențiali în educarea copilului

Prof. Constantin Cornelia
Liceul Tehnologic Fierbinti- Targ, Ialomita

*„Dacă toate-acestea fi-vor învățate,
Restul o să vină de la sine-apoi
Și-au să se-mplinească visurile toate
Ce le-ați pus într-înșii, mame scumpe, voi.” NICOLAE LABIȘ*

Minunat îndemn adresează poetul mameilor și pe bună dreptate, căci mamele sunt acelea asupra cărora se deschid ochii micuților, acelea care le transformă sunetele în cuvinte frumoase și obiceiurile în comportamente alese.

Mai târziu merg la grădiniță, școală și își însușesc regulile unei atitudini civilizate, iar când ajung la școală putem spune despre ei că au „cei șapte ani de-acasă. Dacă au mai scăpat câțiva prin filtrul grădiniței, ne revine nouă, învățătorilor, misiunea de a-i învăța bunele maniere. Sarcina nu este ușoară, dar e tare plăcută. E minunat când descoperi că în fiecare zi elevii devin mai atenți cu cei din jur, mai respectuoși, mai prietenoși și mai toleranți. E plăcut să-ți spună un părinte că l-a uimit comportamentul copilului său care, cu puțin timp în urmă, îl făcuse pe acesta să se simtă stânjenit. Se bucură când fiii și fiicele lor adoptă o atitudine de respect față de dânsii, de bunici, de vecini și de prieteni.

„ **Respectându-i pe ceilalți, te respecti pe tine însuși**” este un proverb care nu se va demoda niciodată. Alături de tainele cititului, scrisului și socotitului este necesar a se dezvolta și comportamente adecvate statutului de elev, pentru ca aceștia să fie mândria părinților, dar și a noastră, a învățătorilor. În educația copiilor intervin o sumedenie de aspecte pe care încercăm să le gestionăm. Între acestea, se ivesc și întrebările: Cum îi învățăm pe cei mici regulile de politețe? Dar respectul? Iată câteva repere. În educație, cel mai mare impact îl are puterea exemplului. Pentru cei mici, noi, ca părinți, cadre didactice suntem principalele modele de urmat. În consecință, ceea ce noi suntem, vom transmite copilului, mai mult decât ceea ce pretindem sau cerem ca el să fie. Suntem contemporani cu schimbările profunde care s-au derulat în țara noastră în ultima vreme și totul confirmă că acestea vor continua într-un ritm tot mai accelerat.

Unitățile de învățământ, ca instituții de educație, formare și orientare trebuie să reacționeze, în concordanță cu tendințele evoluției societății, prin adaptarea conținuturilor, structurii și funcțiilor sale, în vederea pregătirii copiilor pentru ocoală și integrării sociale rapide a acestora. De aceea, școala trebuie să facă tot ce-i stă în putință pentru valorificarea maximă a fiecărui copil, prin stimularea intelectuală, a aptitudinilor și atitudinilor, a trăsăturilor de personalitate.

Unul dintre cele mai actuale concepte ale societății de astăzi este **educația diferențiată și personalizată** a copiilor, ca un răspuns al școlii la problematica complexă anterior schițată. Dacă mult timp copilul a trebuit să se adapteze la cerințele grădiniței și școlii, astăzi este din ce în ce mai evident că școala este cea care trebuie să se plieze, să se adapteze nevoilor copilului. Educația centrată pe copil – iată unul dintre răspunsurile la întrebarea „Ce facem pentru copilul nostru?”. Pentru a centra conținuturile învățării pe copil, trebuie, în primul rând, să-i cunoaștem particularitățile psihofiziologice, ceea ce înseamnă cunoașterea temperamentului, nivelul de priceperi și deprinderi, interesele, potențialul intelectual, trăsăturile de personalitate etc. Foarte importantă este și cunoașterea eredității socio-culturale cu care copilul vine din familie.

Respectarea diferențelor individuale trebuie să ducă la tratarea diferențiată a copiilor, la crearea unor situații de învățare care să permită progresul copilului, pe diferite căi, prin realizarea aceluiași obiective. Practic, trebuie create situații de învățare care să determine o participare activă a copilului în procesul de învățare prin interacțiuni directe.

Când spunem că un copil are cei „7 ani de acasă”, ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comporta cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. *Educația, bunele maniere, regulile morale* sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc „cei 7 ani de acasă.” Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță, școală. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiune cu ceilalți. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului.

Familia este un fenomen social, pârghia fundamentală a continuității natura-societate. Ea se supune istoricității fenomenului social. Familia reprezintă primul loc unde începe educația. În familie, copilul începe să-și formeze vocabularul și modul de a se comporta cu cei din apropierea sa, aici învață acele expresii și moduri de manifestare care îi vor servi în educația ulterioară sau dimpotrivă, acelea de care va putea scăpa cu greu sau deloc. Copiii fiind foarte receptivi la tot ce văd și ce aud, familia trebuie să fie foarte atentă cum se manifestă în prezența lor. Calitatea educației primite în familie - acei "șapte ani de casă" - depinde îndeosebi de nivelul educației al părinților și al celorlalți membri ai familiei ce vin în contact cu copilul, în special sub aspect moral, comportamental

Familia și școala sunt factori esențiali în educarea copilului. Cei șapte ani de acasă ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume

Pentru asigurarea succesului școlar elevul trebuie pus în centrul activității, fiindu-i conectate simțirea, gândirea și voința. În cadrul activității școlare, lecția rămâne forma de bază a muncii didactice, principala formă de organizare a activităților desfășurate cu elevii, a anumitor sarcini didactice.

Predarea este o acțiune specială în care profesorul trebuie să fie model căci activitatea sa la catedră nu se mărginește doar la "a informa" ci rolul lui principal este acela de a forma, a forma conștiințe, a forma valori, a forma "oameni" în colaborare cu familia. Spre acest ideal se ajunge prin scopuri care urmăresc cunoașterea și interiorizarea unor valori morale, estetice, intelectuale, care, îngemănate, pot garanta atingerea finalității propuse.

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Bibliografie:

- Cucos Constantin - Pedagogie, Iasi, Editura Polirom, 1996;
- Ionescu, M. 2003, *Instrucție și educație*, Garamond S.R.L., Cluj-Napoca
- Maria Voinea - "Psihologia familiei", Bucuresti, 1993
- Petru Ilut - "Sociopsihologia si antropologia familiei", Ed.Polirom, 20

Cei șapte ani de acasă, decisivi pentru formarea omului de caracter

Constantin Dumitra, prof. învăț. preșcolar și primar, G.P.P. nr. 8 Buzău
Poterașu Loredana, prof. învăț. preșcolar și primar, G.P.P. nr. 8 Buzău

Între factorii educației, familia a fost și este considerată ca factor prioritar deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie, motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume - omul de caracter”. Citatul pune în evidență dimensiunea morală a educației în familie, și anume că pregătirea pentru viață a omului de mâine începe din primele luni de existență, iar primii chemați să pună bazele educației copiilor sunt părinții. Într-un anumit fel și într-o anumită măsură, familia își aduce contribuția în toate sectoarele educației, aici copilul făcându-și ucenicia pentru viață.

Studiile în domeniul educației demonstrează că lipsa stimulării intelectuale în aceasta perioadă duce la dizabilități de învățare majore. Cu alte cuvinte, mediul în care copiii trăiesc în primii cinci ani determină viitorul lor, deoarece 50% dintre celulele creierului se dezvoltă în primii 5 ani de viață.

Educația timpurie înseamnă, asadar, mai mult decât dobândirea unor cunoștințe, ci un mozaic cerebral, o platformă flexibilă, care va influența capacitatea ulterioară a copilului de a învăța și a se dezvolta.

Ancorarea familiei în viața societății este determinată de dezvoltarea și complexitatea vieții sociale și de funcțiile conferite familiei de societate. Viața din familie sintetizează într-o manieră particulară aspectele vieții sociale. Relațiile, climatul și viața din familie se răsfrâng pozitiv sau negativ asupra educației copiilor. Relațiile de egalitate și respect reciproc, de înțelegere și armonie, creează climatul familial cu puternice valențe educative.

Teoretic, familia oferă copilului un mediu afectiv, social, cultural; mediul familial, mai ales sub aspect afectiv-motivațional, este o școală a sentimentelor în care se modelează sub acest aspect personalitatea copilului. Părinții trebuie să conștientizeze faptul că în familia sa, copilul trăiește o gamă variată de relații interpersonale, copiindu-le în propria conduită, și că o educație adevărată, reală se fundamentează în familie, se continuă în grădiniță și mai departe în școală.

De-a lungul anilor, ne-am dat seama cât de important este să cunoști într-adevăr copilul, pentru a putea ști cum să te porți cu el, cum să-l dirijezi fără ca el să-și dea seama, având impresia că tot timpul el alege, cum să reacționezi în anumite situații dificile pentru copil, reușind astfel să-l ajuți să depășească momentele grele, cum să-l pregătești și să-l ajuți pentru a se putea integra în societate.

Permanent ne-a preocupat ideea de a-i face pe părinți să înțeleagă cât de importantă este pentru fiecare copil familia sa, să știe că nicio altă instituție, oricât de calificată ar fi, nu este atât de sensibilă la exprimarea trebuințelor, la manifestarea slăbiciunilor sau a potențialului dezvoltării copilului. Astfel, am considerat că ar fi bine ca părinții copiilor cu care noi lucrăm, să cunoască și să accepte trebuințele fizice, sociale, emoționale și psihologice ale copiilor lor, pentru a putea ști cum le pot satisface aceste trebuințe. Am dorit să construim punți de legătură între părinți și copiii lor, considerând că familia este o instituție social-fundamentală, este „o celulă a societății”, că educația părinților este o forță de intervenție în favoarea educației copiilor lor în scopul socializării, independent de forma sa. În familie, membrii săi sunt legați prin relații naturale biologice, psiho-morale și juridice și răspund unul pentru altul în fața societății. Normele morale și apoi cele juridice fundamentează relațiile familiale și prin aceste norme legislative familia a devenit o instituție socială.

O problemă unanim recunoscută de specialiști este decalajul educațional al copiilor din familii sarace și ceilalți copii din familii care nu se confruntă cu sărăcia.

Pentru copiii saraci grădinița este singura șansă pentru a reduce decalajul cu care pornesc în viața și pentru a putea să atingă potențialul ca adulți. Cu toate acestea, chiar dacă oficial sunt înscrși, mulți copii saraci din România nu merg la grădinița.

Părinții uneori nu își pot permite, pur și simplu, "costurile ascunse" ale educației (rechizite, încălțăminte etc).

Acești copii, care astăzi se joacă pe străzi în loc să meargă la grădiniță sau la școală, sunt până la urmă viitorul României. Vor forma fie o clasă de mijloc, fie o clasă socială problematică – depinde de noi ce vor deveni. Încă avem o alegere în față: îi putem ignora și să ne confruntăm cu o creștere

dramatică a șomajului și a infraccionalității sau putem investi în dezvoltarea lor socială și intelectuală astfel încât să devină membri activi ai societății, pregătiți să susțină economia statului în loc să depindă de ea.

Copiii care provin din familii dezavantajate au parte de mult mai puțină stimulare intelectuală acasă. Li se citește puțin sau deloc, au parte de mai puțină apreciere, și nu sunt încurajați să pună întrebări sau să discute.

Caracteristicile familiei joacă un rol deosebit de important în stabilirea progresului pe care un copil îl poate atinge.

Un copil de 5 ani care începe grădinița după ce a răsfoit numeroase cărți de povești și are deja abilitatea de a recunoaște anumite cuvinte va fi mult mai ușor de instruit decât un copil care a ținut în mâini o carte foarte rar sau deloc. Nu e important doar ca părinții să le citească copiilor; e important și cum o fac. Numeroase studii confirmă că părinții cu un nivel mai scăzut de educație adesea le impun copiilor să asculte fără să întrerupă, iar uneori silabisesc cuvinte.

Rezultatele copiilor sunt influențate nu numai de cititul de la o vârstă fragedă, ci și de discuțiile zilnice. Prin aceste conversații, copiii își dezvoltă vocabularul și se familiarizează cu contexte care le vor permite o mai bună înțelegere a textelor citite la școală.

Sintagma românească a celor „7 ani de acasă” vizează tocmai educația morală, adică expresia exterioară a acesteia: comportamentul-cetățenesc, civilizat, moral, care nu apare de la sine, ci numai în măsura în care părinții se preocupă de formarea lui.

Tocmai de aceea, este imperios necesar ca părinții să conștientizeze rolul deosebit al familiei în domeniul educației morale.

După ce copilul vine la grădiniță, sarcinile educației se împart între familie și grădiniță, grădinița fiind o comunitate în adevăratul sens al cuvântului, deoarece aici se experimentează viața în societate. De vreme ce este necesar ca un copil să se dezvolte în interiorul comunității ca un individ constructiv și eficient, trebuie aplicat un sistem educațional care să le permită acestor factori să-și asume roluri și îndatoriri.

Unitatea de acțiune a celor doi factori (grădiniță–familie) în formarea copilului este condiționată de unitatea de vederi, de un mod comun de lucru și de intercunoaștere, interesul comun al celor două instituții determinând o mișcare de apropiere cu dublu sens, familie–grădiniță, grădiniță–familie, în vederea unei colaborări eficiente între ambele părți.

În ideea optimizării rolului familiei în socializarea propriilor copii și dorind în același timp să pună în aplicare toate ideile legate de această problemă, am propus părinților să încheiem un parteneriat de colaborare. Aceștia au fost de acord, înțelegând că programul parteneriatului educațional: „Meseria de părinte” le este necesar și util, venindu-le în ajutor în ceea ce privește cunoașterea mai bună a copiilor, a modului de comportare față de propriii copii, în ceea ce privește modul de acțiune al lor în legătură cu integrarea în familie și în grădiniță.

În urma derulării acțiunilor în cadrul acestui parteneriat, părinții copiilor au înțeles că familia rămâne o formă permanentă de conviețuire umană, de viață socială, au înțeles ce influență poate avea acest mediu asupra procesului de socializare, cum poate fi abordată educația în familie ca proces de socializare și eficientizarea acestui proces prin colaborarea grădiniței cu familia. În cartea sa, „Părinți străluciți, profesori fascinanți”, tradusă și în română, Dr. Augusto Cury atrage atenția asupra necesității schimbării felului în care se face educația contemporană:

CELE 7 PĂCATE CAPITALE ALE EDUCAȚIEI

1. A corecta în public
2. A exprima autoritatea cu agresivitate
3. A fi excesiv de critic: a obstrucționa copilăria celui educat
4. A pedepsi la furie și a pune limite, fără a da explicații
5. A fi nerăbdător și a renunța să mai faci educație
6. A nu te ține de cuvânt
7. A distruge speranța și visele

BIBLIOGRAFIE

- Revista Învățământul preșcolar în mileniul III, 2008, M.E.C.I;
- Augusto Cury- ”Părinți străluciți, profesori fascinanți”, Editura For You 2005;
- ”Ghid de bune practici pentru educația timpurie a copiilor între 3-6/7 ani”, M.E.C.T, 2008

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof. Înv. Preșc. Constantin Ionela
Grădinița P.P.Nr.2/ Structură Grăd. P.P.Nr.7, Lugoj, Jud. Timiș

„Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu vă face pianist” (Mihail Levine).

„Cei 7 ani de acasă” este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor. Anii pe care îi petrec copiii alături de părinții lor sunt cei mai importanți, mai ales primii, când învață ce este viața de fapt și cum trebuie să treci prin ea.

În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă, ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelie unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

În educarea „puiului de om”, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Ca primă verigă a sistemului educativ, familia are responsabilități clare și diverse. Ea este prima instituție de educație morală și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”.

Expresia „ai, respectiv, n-ai cei șapte ani de acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Copilul se poate spune că este oglinda familiei. Când în viața cuplului apare un copil, acesta îi transformă. Atenția părinților este îndreptată mai întâi spre copil și apoi către pereche. Imaginea de sine a copilului se dezvoltă chiar din prima zi de viață. Copiii devin conștienți de emoțiile și comportamentul părinților. Percep atât cuvintele pe care aceștia le spun cât și tonul vocii. Observă și recunosc limbajul trupului. Privesc de aproape expresia facială. Copilul se modelează pe baza lucrurilor pe care părinții le spun și fac. De aceea, felul în care părintele se comportă și vorbește cu copiii are o influență enormă asupra dezvoltării lor. Și mai important poate afecta încrederea în sine a copilului. Dacă mediul de viață al primilor șapte ani e caracterizat de dragoste, apreciere, răbdare, înțelegere, copilul vede acest model între cei doi părinți și încearcă să imite acest lucru. În acest caz copilul va fi un școlar echilibrat emoțional. El se va putea adapta ușor în orice grup social. În schimb, dacă mediul de viață al primilor șapte ani e caracterizat de agresivitate, impulsivitate, egoism, copilul va deveni un indezirabil. Încercarea părintelui de a-și învăța copilul să vorbească frumos este în zadar, dacă el însuși spune cuvinte urâte la nervi. În mintea copilului cel mai bine se va întipări imaginea mamei nervoase, tatălui nervos.

În prima parte a celor șapte ani, copiii tind să imite tot ceea ce văd în jur, astfel orice activitate a părinților sau a persoanelor din jurul acestora are o mare influență și o consecință totodată. Părinții trebuie să știe că sunt precum o oglindă în fața copiilor lor, astfel stilurile parentale se reflectă în comportamentul copiilor lor. Părinții trebuie să fie responsabili, să conștientizeze că în fond ei sunt niște educatori.

În cea de-a doua parte a celor șapte ani, copilul începe să dea dovadă de independență, să-și dezvolte autonomia prin diverse reacții, unele mai bune, altele mai puțin bune. De exemplu: atragerea atenției prin opoziție, negativism, contrazicere, imitarea adulților prin preluarea unor cuvinte sau gesturi, creșterea gradului de maturizare în gândire sau comportament.

Primele deprinderi de formare a personalității copilului în familie constituie suportul dezvoltării ulterioare. Totodată, în familie se dobândesc primele experiențe de cunoaștere și experiențe de viață. Familia este prima care contribuie la însușirea limbajului, la formarea deprinderilor de comportament, elemente esențiale pentru parcursul educativ al copilului din grădiniță. Climatul psihosocial, relațiile intrafamiliale, nivelul cultural al familiei sau nivelul socioeconomic reprezintă factori determinanți în dezvoltarea psihofizică a copilului. La grădiniță, copilul vine cu un bagaj bine definit pe care va construi mai departe și va adăuga alte și alte lucruri. Astfel, familia este un real suport al grădiniței.

Pentru a se dezvolta armonios și a deveni un „copil de succes”, orice copil are nevoie să primească de la părinții săi rădăcini și aripi. Prin „rădăcini” înțelegând iubire necondiționată și încrederea în sine și prin „aripi” curajul, libertatea de a fi el însuși. Copilul are nevoie de sprijin pentru a crește și pentru a se dezvolta, pentru a-și repera abilitățile și pentru a-și dezvolta competențele. Pe măsură ce un copil dobândește abilități, părintele trebuie să poată și să știe să se retragă din demersul său protectiv și să-l ajute pe copil să și le consolideze.

Educația nu presupune o cursă în a vedea cât de repede scrie, citește sau socotește copilul. Primii șapte ani nu ar trebui dedicați scrisului și socotitului, cum pentru mulți părinți aceste lucruri par obligatorii. Mai degrabă, acești șapte ani ar trebui dedicați însușirii unor norme, reguli de comportament, formării unor deprinderi esențiale în demersul viitor al copilului.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră, de care depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primii ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei **șapte ani**.

Bibliografie:

1. Dolean I., „Meseria de părinte”, ed. Aramis, București, 2009;
2. Gîgă M., „Cei șapte ani de acasă”-Codul bunelor maniere pentru copii, ed. Coresi, București, 1999;
3. Barbacariu M., Dumitrescu M., „Consiliere parentală în grădiniță”, ed. Diana, Pitești.

Ce înseamnă cei șapte ani de acasă pentru un copil ”special”(copil cu dizabilități)

**Profesor psihopedagog educație specială Constantin Lenuța,
Centrul pentru Educație Incluzivă “Maria Montessori“, Constanța**

Cei șapte ani de acasă pentru un copil special sunt total și profund diferiți față de cei ai unui copil tipic. Dacă pentru un copil tipic cei șapte ani de acasă înseamnă formarea personalității și a comportamentului său, timp de calitate petrecut în familie, înseamnă oglinda educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei, pentru copilul special acești șapte ani înseamnă ani mulți de terapie, internări lungi și dese în clinici, mulți oameni necunoscuți care încearcă să ajute, dar care, pe tine, copil special te sperie.

Pentru tine, copil special, cei șapte ani de acasă înseamnă zâmbetul mamei tale, pe care uneori numai pe ei îl identifici dintr-un număr mare de alte zâmbete, înseamnă chipul mamei cu lacrimi pe obraz și cu buzele ce tremură într- un zâmbet abia schițat, înseamnă frica de sunetele puternice, de muzica dată prea tare, de țipătul unui copil, înseamnă bucuria de a mânca numai alimente de culoare verde sau portocalie, bucuria de a simți mirosul persoanei cu care ai crescut, de a mângâia calul, câinele, delfinul cu care ai făcut terapie.

Cei șapte ani de acasă înseamnă pentru tine, copil special, mângâierea simplă a unor obiecte, o mână caldă pe care o simți peste mâna ta în încercarea de a așeza la locul potrivit un obiect, îndemnul ” mâini cumiți!”, înseamnă îmbrățișarea de dimineață cu o doamnă, pe mâna căreia îți plimbi ușor năsucul pentru ai simți mirosul, înseamnă un salut șoptit, acceptarea, întâi cu dificultate apoi căutarea ta, a mâinii unui copil ca și tine- special, tipic, special, așa într-un cerc în care toți ne acceptăm , ne înțelegem și suntem prieteni.

Ce înseamnă pentru tine, mamă de copil special, cei șapte ani de acasă?

Înseamnă bucuria de a auzi primul plânset, nedumeriri nemărturisite de a vedea că copilul tău parcă nu este la fel ca ceilalți copii, neacceptarea unui diagnostic, disperarea de a găsi un alt medic, cel mai bun, apoi cel mai bun terapeut, cei mai înțelegători educatori. Înseamnă pentru tine, mamă specială, aparentul ocean de singurătate în care te simți naufragiată pe o plută, tu și copilul tău, fără a vedea nici cel mai mic ajutor din nici o zare.

Și, deodată simți că ești pregătită de luptă. Lupta... cu cine? Ești derutată pentru că nici nu știi cine este inamicul: boala (sau ce o fi ea), sistemul, oamenii? Dar, tu , mamă de copil special te lupți cu oricine și orice pentru puiul tău, pentru ca cei șapte ani de acasă să treacă frumos, cu folos pentru puiul tau.

Familia și rolul acesteia în educarea copilului în primii ani de viață

CONSTANTIN SANDICA

Dezvoltarea personalității copilului are loc în prezența și sub influența a trei mari grupe de factori determinanți, care se află într-o relație de interdependență și care, în proporții diferite, pun în valoare anumite aspecte ale personalității. Cele trei grupe mari de factori sunt: ereditatea, mediul, educația. Copilul moștenește particularități fizico-psișice și fiziologice de mare importanță; părinții prezintă o serie de particularități care își vor pune amprenta asupra trăsăturilor copilului, de aceea, se poate spune că zestrea genetică se pregătește anterior vieții intrauterine. Sănătatea fizică și psihică a părinților are o mare însemnătate pentru copiii lor, constituind baza zestrei biologice care se transmite.

Educația copilului suferă în mică măsură influențele ereditare dar, are antene funcționale în comportamentul părinților.

Educația copilului este o provocare pentru orice părinte! Prin înțelegerea exactă a elementelor care contribuie la dezvoltarea unui copil, părintele poate să controleze modul în care acesta își formează personalitatea.

Părinții trebuie să răspundă nevoilor copiilor, în special celor emoționale, care se concretizează în dorința de a fi ascultați, îngrijiți și apreciați. În funcție de vârsta și nivelul de dezvoltare al acestuia, atitudinea părinților trebuie să fie corespunzătoare.

Este important să învățăm copiii valoarea relațiilor interumane, importanța interacționării cu ceilalți, respectarea anumitor norme sociale, aprecierea mediului înconjurător și nu în ultimul rând să îi încurajăm să își exprime părerile într-o manieră liberă și lipsită de presiune.

Este bine ca cei mici să fie încurajați și susținuți cu dragoste în activitățile educative. La vârste fragede aceștia au nevoie mai mult ca oricând de siguranța iubirii necondiționate din partea părinților. Un copil care este "învățat" să se ofere sprijin și afecțiune va propaga la rândul lui aceleași sentimente.

Părinții care se implică activ în educația copiilor lor au un impact semnificativ asupra succesului copilului și a vieții sale, în general. Conform cercetărilor, copiii unor părinți implicați se pot diferenția în anumite aspecte față de ceilalți:

- absentează mai rar;
- se comportă adecvat vârstei;
- au performanțe școlare mai bune;
- acced la nivele mai înalte de educație.

Psihologul Diana Tudose afirmă că: "dilema cu privire la cât de corect este realizată educația unui copil a fost dezbătută de foarte mulți psihologi. Părerea comună este aceea că fiecare cuplu trebuie să aplice metodele care se potrivesc personalității copilului. Nu există o lege strictă, ci doar sfaturi care trebuie mai întâi analizate și apoi aplicate."

Copilul trăiește în primii 18 ani în sânul familiei. Educația acestuia în acești ani este extrem de importantă, deoarece modul prin care copilul este ghidat în această perioadă are efecte în comportamentul său pe tot parcursul vieții.

"Cei 7 ani de acasă" sunt definatorii în creionarea hărții sale psiho-energo-sociale. Părinții sunt primii care încep a desena această hartă, punând bazele personalității copilului. Dacă știm cu precizie cum să ne folosim deprinderile din propria viață în folosul educării copilului, atunci putem spune că lansăm în jocul vieții un caracter puternic, ce va face față tuturor provocărilor și intemperțiilor sociale.

Fiecare om are anumite veleități și haruri, care dezvoltate și cultivate pot aduce fericirea și echilibrul în viață. Mama este cea care dezvoltă caracterul afectiv-emoțional al copilului. Emoția este unul dintre componentele deciziei și acțiunii. Dacă este modelată armonios, copilul va deveni un adult ce se va descurca foarte lejer în viață.

Aflând ce trebuie să facem în primii ani de viață, mai ales primii 7, putem să educăm un copil fericit, ce va vedea viața în sens pozitiv și care se va descurca în orice situație.

În cadrul familiei moderne se produc unele mutații, care constau în înlocuirea familiei formată din trei generații cu familia formată din două generații. De aici putem concluziona că bunicii participă din ce în ce mai puțin la educația nepoților.

Alte influențe sociale pot fi considerate migrația de la sat la oraș și urbanizarea satelor . Astfel, cresc posibilitățile de folosire a mijloacelor audio-vizuale, contactul cu tehnica, preocupările culturale și sportive, și rezultă o schimbare în mentalitatea familiei.

Nivelul de trai scăzut obligă ambii părinți să își găsească cel puțin un loc de muncă pentru a putea asigura un trai decent copiilor. În asemenea condiții supravegherea copiilor este limitată sau este încredințată altor persoane sau instituții sociale (ex: cresă, grădiniță, etc) .

Un caz aparte îl constituie familiile în care unul dintre părinți este șomer. Implicit, celălalt părinte se ocupă mai puțin de copii, dar problema majoră a acestei familii este asigurarea celor necesare pentru un trai modest.

Situația familiilor în care ambii părinți sunt fără loc de muncă este critică, deoarece cu două ajutoare de șomaj de abia se poate asigura hrana, neputându-se vorbi nici măcar despre un trai modest.

Odată cu nașterea, copilul intră în contact cu prima formă socială și anume *familia*, care are un reprezentant în mama pe care o va avea alături multă vreme și care poate fi considerată omul de contact prin intermediul căruia copilul va cunoaște lumea în primele luni și în primii ani de viață . Mama este reprezentant al socialului , dar și al familiei, care este primul mediu cu care copilul ia contact și din care se va desprinde cu greu în drumul său către socializare . Familia contribuie la satisfacerea trebuințelor copilului încă din primii ani de viață, oferindu-i modele de comportament , de comunicare , contribuind pregnant la socializarea copilului , contribuind la dezvoltarea conștiinței și a conduitelor morale . Relațiile copilului cu familia sunt de durată, consistente, fundamentate pe legături afective care au la bază căldura căminului și înțelegerea.

Famiiliile dezorganizate au o influență haotică , fluctuantă . Familia are datoria de a facilita socializarea copilului și adaptarea acestuia la condițiile impuse de societate, fiind prima colectivitate umană caracteristică omului și absolut necesară devenirii umane .

Ca mediu social , familia reprezintă locul în care are loc atât îngrijirea cât , mai ales , educarea copilului, educația în familie precedând-o pe cea instituțională . Copilul, în primii ani de viață este dependent de părinți , iar acestia nu trebuie să fie preocupați doar de latura fizică a îngrijirii lui ci , să aibă în vedere educația psiho-socială , corelând posibilitățile fizice cu cele psihice . Educația în familie pune bazele dezvoltării psihice a copilului , iar educația sa la nivel psihic trebuie să urmărească pas cu pas evoluția fizică , având concomitant în vedere educația intelectuală , morală , în scopul formării caracterului . Deși există tentații , mai ales în primii ani de viață , educarea copilului în familie trebuie să fie preocuparea cea mai importantă a părinților sau a celor care se ocupă de copil . Cel mai important rol în evoluția psihică a copilului îl au exemplele pozitive din familie deoarece , la această vârstă , rolul exemplului este foarte important . De familie depinde dirijarea judicioasă a maturizării psihice a copilului.

În cadrul familiei, copilul își însușește normele și valorile sociale devenind apt să relaționeze cu ceilalți membri ai societății . În cadrul familiei, socializarea are patru componente: (1) *normativă* - prin care se transmit copilului principalele reguli și norme sociale; (2) *cognitivă* - copilul dobândește deprinderile și cunoștințele necesare formării ca adult; (3) *creativă* - copilul învață să gândească creativ pentru a se putea adapta noilor situații; (4) *psihologică* - pentru a relaționa cu persoanele foarte apropiate cât și cu alte persoane, este nevoie de dezvoltarea afectivității.

„Cunoașterea nu trebuie să-i neliniștească pe părinți și educatori , ci să le permită să depășească teama inerentă fiecărei situații și să găsească astfel , intuitiv , o atitudine convenabilă pentru fiecare împrejurare” (R. Diatkine)

BIBLIOGRAFIE :

1. <http://fatitimp.blogspot.ro/2013/01/dezvoltarea-copilului-rolul-familiei.html>
2. Mitrofan, I., Mitrofan, N., *Familia de A la Z, Mic dictionar al vieții de familie*, Editura Științifică, București, 1991
3. Stănciulescu, E. , *Sociologia educației familiale*, vol. I, Editura Polirom, Iași, 1998

Imortanta celor 7 ani...de-acasă!

Prof.Constantin Sorina Carmen

Grăd.CASTEL,Sector 2

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă).

Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei.

Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă.

În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfatiche, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează.

Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Foarte importante sunt și activitățile complementare celor de la grădiniță, desfășurate cu copilul în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Câteva exemple de activități pe care părinții le pot propune copiilor și care nu necesită o pregătire minuțioasă ar putea fi:

a) În natură:

- să alerge, să se joace cu mingea „De-a v-ași ascunselea”, „De-a Baba-Oarba” etc.
- să-i lase să se plimbe desculți (în condiții de siguranță pentru sănătatea lui), să simtă iarba, pământul, nisipul, apa etc.

- să-i încurajeze să asculte foșnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor, șuieratul vântului, susurul apelor etc.

- să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor ș.a.

- să-i incite la desfășurarea de acțiuni care dezvoltă abilitățile matematice (numărare, împărțire echitabilă, realizarea de grupe cu același număr de elemente)

- să le stimuleze imaginația, antrenându-i să confecționeze obiecte simple, cu materiale din natură (buchete din flori, mărgelile din scoici, medalioane din pietricele, pictură pe pietre, colaje din semințe, frunze etc.)

b) În gospodărie:

- să sorteze îmbrăcăminte și încălțăminte după criterii diferite: anotimpurile în care le folosim, mărime, culoare, formă etc.

- să caracterizeze obiecte familiare, referindu-se la utilitate, gust, miros, aspect

- să se joace în funcție de activitatea pe care o desfășoară: „De-a bucătarul”, „De-a vânzătorul”, „De-a petrecerea”, „De-a musafirii” etc.

c) În drum spre grădiniță:

- să numere mașinile de o anumită culoare

- să privească atent mașinile și să semnaleze printr-un cuvânt că a observat o anumită literă în numărul de înmatriculare al acesteia („Hai să spunem *crocodil* când vedem un *C* la numerele de pe plăcuțele mașinilor”)

- să se joace, atribuindu-și diferite roluri („Să zicem că eu eram Ana, colega ta și ne întâlneam pe drum...”)

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Bibliografie:

1. *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

Povestirile istorice – o sursă de educație pentru copii

Prof, Constantinescu Mihaela, Colegiul Național „Cantemir-Vodă”, București

De multe ori auzim expresia *Poveștile copilăriei* care ne-au încântat atunci când eram foarte mici și din care am învățat foarte mult: diferența dintre bine și rău, noțiunea de erou, cine este eroul, fericirea unei victorii, munca din spatele unui război, diferența dintre o bătălie și un război; cu siguranță atunci când copiii merg la școală cei mai mulți vin de acasă cu poveștile citite de părinți și de bunici, povești ancorate în realitatea istorică.

Nu este greu la nici un nivel de învățământ să duci o discuție despre domnitorii românilor, despre Unirea Moldovei cu Muntenia, despre Marea Unire sau, de ce nu, despre istoria mărtișorului - un eveniment prezent în viața noastră în fiecare an. Toate aceste lucruri copiii le învață foarte relaxat fără stresul unei acumulări de cunoștințe în mod obligatoriu, din *Poveștile copilăriei*.

Marele istoric Nicolae Iorga afirma că istoria este „o necesitate pentru conștiința umană și pentru chibzuirea împrejurărilor și pentru tragerea concluziilor și pentru îndemnuri și pentru mângâieri”. Da, într-adevăr, istoria este foarte importantă în formarea noastră ca oameni și de aceea istoria adaptată pentru copii are un rol important.

Ideea acestui tip de istorie vine și din partea unui fost student al lui Nicolae Iorga și anume, Dumitru Almaș. *Povestirile istorice* scrise de Dumitru Almaș atrăgeau atenția și acum 40 de ani, dar și astăzi când sunt editate în continuare și citite copiilor încă de la grădiniță. Istoria este o poveste adevărată, dar modul în care este spusă sau scrisă o poate face și foarte frumoasă. Marele talent al lui Dumitru Almaș a fost tocmai de a scrie istoria adevărată într-o poveste frumoasă și accesibilă copiilor. Dumitru Almaș era nu numai un scriitor excelent, dar și un povestitor desăvârșit; putea să povestească istorie adevărată unor copii de 4 - 5 ani, iar copiii știau că spre deosebire de poveștile cu Ilene Cosânzene, aceste povești sunt chiar adevărate și sunt poveștile noastre ale românilor.

Povestim tot timpul și povestim orice, dar cea mai frumoasă poveste este cea despre o realitate care va deveni curând istorie și din care avem de învățat: lucrurile care au fost bune, dar și lucrurile rele pe care trebuie să le evităm în viitor.

Istoria ne învață și poveștile tradițiilor și sărbătorilor noastre ale românilor; de exemplu istoria mărtișorului. Legenda spune că Soarele a coborât pe pământ sub forma unui tânăr care întâlnește un balaur cu șapte capete cu care se luptă și pe care îl înfrânge, dar tânărul a murit în urma acestei lupte și sângele lui a căzut pe zăpada albă. Astfel, oamenii împletesc două fire: unul alb care înseamnă puritatea și ghiocelul care protejează primăvara și roșul care reprezintă dragostea și jertfa pentru frumos. Așa spune legenda, variante ale legendei pot să fie mai multe, dar care este istoria? Istoria spune că Soarele este Binele că Balaurul este Răul că prin jertfa Binele învinge.

Istoria ne demonstrează că geto-dacii sărbătoreau Mărtișorul și ofereau pietre albe și roșii înșirate pe o ață. Mărtișorul simbolizează viața, frumosul, natura care renaște și este dăruit din cele mai vechi timpuri femeilor, cele care dăruiesc viață.

Îndemnul unui profesor de istorie nu poate să fie altul decât: povestiți, povestiți cât mai mult copiilor și poveștile vor deveni istorie.

ȘCOALA DIN ZILELE NOASTRE

**Întocmit, Învățător Constantinovici Ana -Școala Gimnazială Cornu
Luncii(Structura -Școala Primară Păiseni)
Profesor, Ciobîcă Alina- Școala Gimnazială Cornu Luncii**

„Toată viață este o școală.” - Comenius

Noțiunea de succes s-a transformat, s-a schimbat de la o generație la alta, în pași rapizi, chiar amețitori. Școlile țin pasul tot mai greu, iar toate schimbările au făcut din școală un „poligon de tragere” în care se experimentează an de an diferite metode, manuale, moduri de abordare și doar o mică parte se dovedesc a fi utile.

Ce putem face noi, părinții și cadrele didactice ca să atenuăm decalajul acesta între inerția școlii și presiunea amețitoare a lumii de azi și de mâine? Ce contează cu adevărat, chiar acum, în formarea unui copil? Contează foarte mult parteneriatul dintre școală și familie, dar un parteneriat deschis, cu „cărțile pe masă” nu doar fictiv, pe foaie.

Un parteneriat înseamnă că eu să pot să îmi spun părerea clară asupra unui aspect și să contribui la îmbunătățirea actului educațional atât ca părinte, cât și cadru didactic. Cadrele didactice (educatoare, învățătoari, profesori pe diferite specialități, psiholog școlar- acolo unde există, directorul unității și chiar personalul auxiliar) să se implice în cunoașterea copilului și a familiei din care provine, iar familia ar fi foarte bine să treacă „destul de frecvent” pe la școală pentru a cunoaște cât mai bine cadrele didactice cu care copiii intră în contact, să cunoască toți colegii pentru a vedea ce influență exercită asupra copilului. În același timp activitățile curriculare și extracurriculare trebuie făcute cunoscute/popularizate și familia să fie implicată. Poate fi vorba de o lecție demonstrativă, o excursie, drumeție, o serbare, un eveniment, ajutorarea unor familii nevoiașe etc.

Dacă partenerii în educație ar ajunge să se cunoască mai bine, copilul ar fi cel care ar avea de câștigat din toate punctele de vedere: al socializării, potențialului cognitiv, în formarea armonioasă a caracterului și nu în cele din urmă în dezvoltarea fizică și mentală. Toate acestea contribuie la adaptarea într-o continuă lume a schimbării și la formarea lui ca viitor om integru al societății de mâine.

Dacă privim în timp, pe vremea când de abia se introduseseră cartea și școala, activitățile ce țineau de școală erau mult mai puține și mai neatractive față de cele din ziua de astăzi.

Partea grea în aducerea copiilor spre educație era chiar lipsa educației în familie, majoritatea proveneau din familii de țărani, iar aceștia erau obișnuiți numai cu activitățile agricole alături de părinți. Aducerea lor spre educație era mai greu de făcut, fiind ceva neobișnuit, ceva nou. Unul câte unul, părinții au fost convinși că numai cu educație copiii pot evolua atât ei cât și urmașii lor. Copiii nu erau obișnuiți cu această activitate nu tocmai plăcută la început, dar totuși, an după an, școala a devenit din ce în ce mai importantă.

Lucrurile s-au schimbat, iar educația înainte de a o face cadrul didactic, vine de la părinți și din mediile în care trăiesc și pe care le frecventează copiii, de pe canalele media și mai nou de pe internet unde mai toți copiii „sunt clienți fideli”.

În prezent însă, elevii nu mai sunt interesați de școală cum erau generațiile anterioare. Interesul pentru învățatură scade odată cu apariția mai multor tentații, ceea ce îi distrage pe elevi de la activitățile școlare. Totodată, unii părinți au așteptări mult mai mari decât capacitățile copilului de a învăța și dau vina pe profesori că nu reușesc să atragă copiii către învățatură. Numărul elevilor ce lecturează din plăcere a scăzut odată cu evoluția tehnologiei și continuă să scadă pe zi ce trece.

Activitățile preferate ale adolescenților din ziua de azi sunt să iasă cu prietenii, să folosească excesiv telefonul mobil, să se joace la calculator/tabletă și să utilizeze site-urile de socializare, folosindu-și tot timpul lor liber, dar și cel în care ar trebui să se pregătească pentru școală, pentru tot felul de preocupări. Deși școala nu este privită cu ochi buni de toți elevii, ea este necesară pentru a le dezvolta capacitățile mentale, pentru a le putea forma o gândire practică și logică și pentru a le permite găsirea unui loc cât mai bun de muncă conform dictonului „Cine are carte, are parte!”.

Este adevărat că dăm olimpici de mare valoare. Este adevărat că româna (datorită angajaților români) este a doua limbă vorbită la Microsoft, corporația spre care tot mai mulți it-iști tind. Ce înseamnă asta? Că avem un potențial bun, dar că îl exploatăm foarte prost, iar câteva din cauze, în opinia noastră, trebuie căutate mai adânc atât în sistemul de învățământ cât și în implicarea familiei în școală.

În contextul unor decalaje clare între modernizarea societății și sistemul tradițional românesc, cu toții avem nevoie de repere la care să ne raportăm, de informații actualizate și de o socializare pe măsură. De asemenea avem nevoie de specialiști în educație, care să ne deschidă ochii spre lumea de mâine, să ne ajute să conștientizăm nevoile reale ale copiilor noștri, să creăm parteneriate viabile între profesor-părinte-elev pentru binele comun al tuturor părților implicate în educație.

Maturitatea, înțelepciunea și experiența noastră, a tuturor celor responsabili de evoluția personalității copiilor, împreună cu un sistem educațional competent pot contribui cu succes la evoluția pozitivă a noilor generații, a oamenilor „de mâine”, iar dragostea îmbinată cu rațiunea și bazate pe cunoștințe, abilități, competențe reprezintă o garanție a succesului în educație.

Căsătoria- baza familiei în educarea copiilor

Profesor Conț Laura

Școala Gimnazială „Vasile Alecsandri,,Baia Mare

Marii bărbați ai omenirii și mai ales mării sfinți ai Bisericii s-au format în familie. E destul să ne gândim la cei trei Sfinți Ierarhi și la familiile lor. Faptul se repetă și în cazul lui Andrei Șaguna și a mamei sale Anastasia. Pe drept cuvânt, având în vedere rolul mamei în educația copiilor, un teolog ortodox Paul Evdokimov, a scris o carte "Femeia și mântuirea lumii".

Pentru ca legătura ce unește pe femeie de bărbat să fie trainică și durabilă, Mântuitorul Hristos a binecuvântat-o și a sfințit-o prin Sfânta Taină a Nuntii, prin care bărbatul și femeia, convin în chip liber să trăiască împreună toată viața, spre a-și crește copii în spiritul religiei creștine și pentru a se ajuta reciproc în toate împrejurările, dobândind harul dumnezeiesc pentru atingerea acestui scop. Chiar, de la creație, Dumnezeu a făcut pe om în așa fel încât să crească și să se înmulțească numai prin căsătorie. În Sfânta Evanghelie nu se găsește un loc expres din care să se vadă limpede că Mântuitorul a instituit taina căsătoriei, dar EL a sfințit căsătoria prin participarea la nunta din Cana Galileei, când a făcut și cea dintâi minune, prefacând apa în vin.

Sfântul Apostol Pavel îndeamnă pe bărbat să iubească femeia, precum a iubit Hristos Biserica și femeia să fie supusă bărbatului ca Domnului.

Protestanții nu recunosc căsătoriei caracterul de taină, ci zic că e o simplă instituție naturală și socială. Forma văzută a Sfintei Taine este rostirea de către preot a cuvintelor: "Se cununa robul lui Dumnezeu (numele) cu roaba lui Dumnezeu (numele), în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh" și rugăciunea "Doamne Dumnezeul nostru cu mărire și cu cinstire, încununează-i pe dânșii".

Unirea dintre un bărbat și o femeie, sfințită și binecuvântată astfel de Biserică, este indisolubilă, adică nu se poate dezlega decât prin moarte, căci așa spune însuși Mântuitorul Hristos: "Ceea ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă" (Matei 19,6) cei căsătoriți întemeiază astfel o familie. Prin forma ei, familia este temelia societății omenești.

Căsătoria creștină este diferit de oricare alta "este o taina mare" (Efeseni 5, 32). Creștinismul nu admite poligamia, respectiv căsătoria cu mai mult de o persoană. Monogamia sau legea unei singure soții este definită în creștinism și fundamentat în Sfânta Scriptură. În acest context, cuvintele Sfântului Apostol Pavel sunt edificatoare: "Fiecare bărbat să aibă soția sa și fiecare femeie să aibă bărbatul ei" (Corinteni 7, 2). Căsătoria creștină nu este numai un contract între două părți, în care fiecare persoană continuă să-și urmeze propriul „eu,.. Creștinismul unifică cele două părți sau, mai degrabă, cei doi parteneri, într-un trup, pentru că "Cei doi vor deveni un singur trup" (Matei 19,5). Căsătoria a fost fundamentată la început pe continuitate, ceea ce înseamnă că ideea de despărțire era respinsă cu desăvâșire - Moise a dat voie evreilor să treacă peste aceste rânduieli cu voia lui Dumnezeu datorită împietririi inimilor lor. Hristos însă care a rânduit un nou legământ al mântuirii și ne-a restaurat după „chipul dintru început și după natura inițială,, a readus și căsătoria la starea ei original, caracterizată prin continuitate și interzicerea divorțului.

Familia este așadar o formă de organizare în comun a oamenilor, începând cu cea mai simplă formă realizată prin căsătorie. La realizarea acestei uniri, bărbatul și femeia se simt îndemnați de simțirile omenești firești, dar și de o afecțiune spirituală care va constitui cea mai puternică legătură a lor pentru tot restul vieții. Sentimentele de iubire, de respect și de întraajutorare ce se stabilesc între membrii unei familii sunt atât de puternice, încât nici o altfel de legătură nu le poate înlocui sau depăși, pentru că ele se formează în atmosfera caldă a legăturii dintre părinți și copii și a celor care descind din ei, vorbind aceeași limbă, împărțându-se și bucurându-se împreună de aceeași credință, de aceleași obiceiuri, de aceleași tradiții, care toate îi vor și deosebi ca neam, de celelalte neamuri. Cel ce a sădit în firea omului tendința de unire a bărbatului cu femeia, pentru a naste și crește copii, a ținut seama de greutatea cu care cresc copiii până ce ajung să-și câștige existența prin munca lor; de aceea a și pus o limită în firea femeii, pentru naștere de copii la o vârstă care îi va îngădui, să poaă crește în aceleași bune condițiuni și pe ultimul copil ca și pe cei născuți mai înainte.

Influența Bisericii asupra căsătoriei și a familiei a săzut mult după adoptarea în România a codului civil francez, la sfârșitul anului 1864, cod prin care s-a impus caracterul civil al căsătoriei.

Pentru ca familia să-și poată îndeplini rolul important ce-i revine ca celulă a societății, cu membrii sănătoși, atât din punct de vedere fizic, cât și din punct de vedere moral, în Codul Familiei au fost

prevăzute toate condițiile corespunzătoare acestui scop, cu privire la cei care se căsătoresc. Liberul consimțământ și egalitatea deplină dintre bărbat și femeie la încheierea căsătoriei constituie și garanția că ambii soți și-au asumat de bună voie și îndatoririle legate de actul căsătoriei. Consimțirea liberă presupune însă afecțiunea reciprocă dintre viitorii soți, afecțiune care va trebui cultivată și manifestată permanent, pentru că ea se va răsfrânge cu consecințe dintre cele mai binefăcătoare asupra creșterii și educării copiilor.

Încă mai credem că “cei șapte ani de acasă” vor constitui “fundația” pentru construcția unei vieți închinată binelui, frumosului și adevărului pentru noile generații care vor veni, pentru că Pământul, nu-i așa, are nevoie să fie locuit de către oameni împăciuitori, care gândesc și acționează frumos.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. înv.primar: Copil Cristina-Florica
Școala Gimnazială Drăgești
Structura Dicănești/Comuna Drăgești/Județul Bihor

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Cei șapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor.

Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața de fapt și cum trebuie să treci prin ea.

În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute. Spre exemplu, mulți dintre noi mâncam tot ce vedeam de pe jos, dar pentru asta este părintele în spatele nostru să ne dea peste mână și să ne spună "atunci când tu faci asta, faci o prostie care nu este permisă".

În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani. Părinții sunt cei care au un rol foarte important în toți acești ani. Este momentul în care copilul își ia drept model de viață comportamentul adultului de zi cu zi. Părintele reprezintă modelul pozitiv sau negativ în viața copilului, iar copilul reprezintă de cele mai multe ori oglinda părinților. Cu ce reușește copilul să preia folositor de la părinții săi cu aceeași și rămâne pe tot restul vieții. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Meseria de mamă

prof. Zenovia-Mirela CORAȘ
Colegiul Național "Octavian Goga" Marghita, Bihor

"Mama este începutul tuturor începuturilor." spunea Grigore Vieru.

A fi mamă e o meserie, cu deosebirea că în acest caz trebuie să muncim cu normă întreagă, zi și noapte, fără să beneficiem de concedii anuale plătite sau de pauzele determinate de reviziile tehnice. E o meserie din care nu se pune problema să ne dăm demisia, o meserie care se învață din mers, pe tot parcursul vieții pentru care nu se organizează cursuri de specializare.

Rolul educativ al mamei a constituit multă vreme tema privilegiată a studiilor privind dezvoltarea copilului și integrarea sa socială și relația mamă-copil a fost transformată în "cheie" a înțelegerii procesului de umanizare și socializare a copilului. Mama devine, dacă nu al doilea Dumnezeu, măcar instrumentul prin care acesta trasează destinul copilului: întreaga sa dezvoltare intelectuală și emoțională a acestuia, reușita sa școlară, integrarea sa socială.

Din prima copilărie o mare importanță o au relațiile copilului cu mama. Lipsit de îngrijirile ei, chiar dacă continuă să fie normal alimentat, copilul pierde în greutate, stagnează în creștere. Relațiile mama-copil sunt decisive în dezvoltarea normală a ființei umane și aceste relații rămân de neînlocuit.

Dragostea maternă este prima formă de afectivitate pe care o percepe copilul. De ea depinde întreaga influență nedefinită, subtilă, pe care mama o are asupra copilului și prin care ea îl modelează, îl educă. Din dorința de a nu-și supăra mama, de a nu pierde dragostea ei, copilul este gata să se supună, să accepte anumite reguli de comportare. De aceea, de modul cum mama știe să folosească frânelor dragostei, depinde și influența lui educativă.

„Meseria” de mamă este, în același timp, cea mai dificilă și cea mai ușoară meserie din lume. Responsabilitatea care cade pe umerii mamei este una imensă. Ea este modelul pe care copilul îl urmează, ea îi oferă acestuia condiții de viață, securitate afectivă, educația de bază, etc. Practic, de modul în care mama își îndeplinește rolul depinde viitorul copilului. Toată lumea știe că a fi mamă nu este un lucru ușor, iar pentru a stabili o relație optimă mamă-copil este nevoie de mai multe lucruri decât de dragostea părintească. *"Când ești mamă, nu ești niciodată cu adevărat singură în gândurile tale. O mamă trebuie întotdeauna să se gândească de 2 ori: o dată pentru ea și o dată pentru copilul ei."* Sophia Loren.

Ce presupune expresia *"Cei șapte ani de acasă"*?

Formarea caracterului reprezintă cea mai nobilă meserie în care se pot angaja părinții. Caracterul apare ca un ansamblu al modurilor de a simți și de a acționa și se manifestă prin conduită, atitudine și comportament. Caracterul nu se naște odată cu persoana, el se formează prin dragostea și grija părinților. În primii ani de viață părinții formează caracterul copilului. A fi părinte e destul de greu, pentru că această profesie nu se predă în școli înalte, chiar dacă se mai fură din cărți și de pe la prieteni. A fi părinte nu se învață ci se simte. Mama își trăiește rolul de mamă, nu îl joacă, îl simte cu toată ființa ei.

"Cea mai de preț moștenire pe care un om le-o poate lăsa copiilor săi este entuziasmul" spunea Thomas Edison. Un aspect foarte important în formarea caracterului unui copil este mediul în care trăiește cât și educația primită în familie și în afara ei. Caracterul se formează. Comenius spunea: *"Omul trebuie format ca să devină om"*. În creșterea și educarea copilului este important să se țină cont de temperamentul fiecăruia pentru că nu sunt doi copii la fel. Ca mamă, ești cu siguranță datoare să-i corectezi greșelile de comportament și să îl îndrumi. Dar modul în care va recepționa indicațiile și sfaturile tale depinde exclusiv de maniera în care vei aborda tu problema. Dacă a greșit, evită să-l învinuiești sau să-l critici și adoptă un ton moderat, pentru a nu-l inhiba. Explică-i calm ce a greșit și ce aștepti tu de la el. Dacă îl pedepsești, spune-i în același timp că asta nu înseamnă că nu îl mai iubești.

"Spune-mi și o să uit,

Arată-mi și poate o să-mi aduc aminte,

Implică-mă și sigur o să înțeleg!" Cam pe aceste cuvinte ar trebui să se bazeze o educație sănătoasă a copiilor. Rezonabil vorbind, nu te poți aștepta de la cel mic să facă diverse lucruri doar pentru că tu ești mama lui. Copiii își doresc, și totodată merită, explicații în aceeași măsură ca adulții. Dacă nu ai timp să-i explici, va începe să-și pună întrebări referitoare la sistemul tău de valori va ști pe ce baze se întemeiază acesta.

”Inima de mamă e singurul loc din lume unde vă puteți refugia, chiar când părul vă e cărunt. Ferice de aceia cărora le mai trăiește mama.” Ad. Stifter

Părinții nu trebuie să uite că sunt un model pentru copiii lor, și ca atare, comportamentul părintelui față de copil trebuie să fie corect și exemplar. Primele modele în viața preșcolarilor o reprezintă părinții, apoi bunicii și cei apropiați familiei. Dar nu trebuie ignorat și rolul educatorului de la grădiniță care completează educația primilor șapte ani din viața copiilor. De asemenea și modelul fraților mai mari reprezintă un factor de bază în formarea caracterului celor mici.

Trebuie stabilite care sunt trăsăturile de caracter pe care dorim să le cultivăm la copilul nostru: respect față de ceilalți, prietenie, onestitate, toleranță, bunătate, altruism și așa mai departe. Copiii trebuie tratați exact așa cum dorim să fim tratați noi înșine de către cei din jur. Respectul față de semenii, față de persoanele mai în vârstă se formează tot în primii șapte ani de acasă.

Comunicarea trebuie să fie prioritară. Comunicarea dintre părinți și copil este o condiție foarte importantă a relaționării și a formării personalității. O bună comunicare nu înseamnă ca doar copilul să-l asculte pe părinte fără a scoate un cuvânt, sau să se conformeze de fiecare dată doar ținând cont de ierarhia rolurilor, ci a experimenta exprimarea liberă pentru a se face înțeles, a se descărca atunci când este trist, a învăța din greșeli, a împărtăși emoții.

Mama care știe să-i lase copilului o marjă de libertate, dar care îi arată și anumite norme și valori și-i fixează anumite repere în ceea ce privește comportamentul, își va atrage respectul copilului său.

Importanța comunicării în familie

Prof. Corcheș Violeta

Rolul comunicării dintre părinte și copil este foarte important. Maturitatea în gândire a părintelui îl ajută pe copil să ia decizii bune în ceea ce privește comportamentul și reacțiile lui în situații diverse precum greșelile pe care le înfăptuiește minorul și corectarea acestora. Comunicarea ajută la alegerea unui viitor benefic pentru copil. Un bun dialog îi redă copilului, încredere în el și îl ajută la rezolvarea diferitelor probleme majore și așa se exclude riscul ca acesta să facă un lucru greșit sau regretabil. Important este ca preșcolarul să înțeleagă rolul acestei comunicări și să simtă preocuparea părintelui în ceea ce privește problemele lui, să simtă iubirea și atenția adultului. Ignoranța părinților duce la un haos total în educația copilului și atrage de la sine incapacitatea ca acesta să fie un om integru în cadrul societății.

Influența părinților asupra formării copilului ca viitor om cu respect față de cei ce-l educă se simte încă din perioada grădiniței.

Nu de puține ori se întâlnesc copii care nu respectă cerințele educatoarei sau care fac aprecieri necuviincioase la adresa ei. De cele mai multe ori, acești copii vin din familii care au obiceiul de a ponegi autoritățile locale, șefii de la locul de muncă sau chiar educatoarea sau învățătoarea copiilor mai mari. Copilul este obișnuit deci, cu lipsa de respect. Acești copii, de multe ori, refuză să vină la grădiniță. Discutarea cadrului didactic în directe făcute de către părinți sădesc în sufletele copiilor neîncrederea, frica.

Copilul nu se educă numai prin îndemnul părinților, ci și prin exemplele personale pe care părinții le oferă acestuia. Există multe cazuri când părinții intră în grădiniță fără să salute personalul care lucrează în incinta acesteia. Prin firea lucrurilor, copilul trebuie să găsească în imediata sa apropiere, realitatea corectă a persoanei de care sunt atașați, realitate care să-i inspire conduita. Desigur că, aceste exemple de conduită se corectează pe parcurs, se îmbogățesc, ajungând chiar să se modifice. În acest proces, intervin grădinița, școala, societatea care contribuie la modelarea personalității copiilor. Prima etapă în acest proces de organizare și formare a membrului societății este reprezentată, însă, de identificarea cu personalitatea tatălui sau a mamei.

Copiii provin din familii care se deosebesc între ele prin condițiile de trai, prin gradul de cultură al părinților, fapt care își imprimă pecetea asupra caracterului și conduitei copilului.

Se mai produc încă abateri de la regulile morale și civice în unele familii. Cel mai frecvent se înregistrează astfel de cazuri acolo unde părinții consumă alcool. Unii copii observă aceste fapte și le sesizează părinților, în felul lor, dar, sincer.

Tensiunile și conflictele dintre părinți și copii, pot avea o intensitate diferită și o durată variabilă, distingându-se forme simple, cum ar fi: cearta, neînțelegerea, contrazicerea, refuzul asumării unei obligații conjugale sau forme complexe, precum: agresivitatea fizică, violența, alungarea unui partener de la domiciliu. În condițiile în care părinții vor avantaja un copil în favoarea altuia, nerepectând raportul dintre merit și recompense, pot apărea situații de rivalitate, gelozie fraternă. Copilul dezavantajat va utiliza mecanisme de apărare, cum ar fi: încordarea, izolarea sau prefăcătoria, minciuna.

Părinții trebuie să acorde copilului atenție totală pentru ca acesta să vadă că suntem interesați să îl ascultăm. Retragera cu el într-un loc liniștit și evitarea prezenței altor persoane la discuție îi pot arăta copilului că părinții sunt cu adevărat interesați de problema lui. Copilul trebuie să fie sigur că "problema" se va rezolva "între ei". Indiferența este la fel de dăunătoare. Copilul se simte respins și neglijat dacă, atunci când își împărtășește gândurile părinților, aceștia continuă să privească la televizor sau să își vadă în continuare de treabă. Încetarea oricărei activități este necesară pentru a-și demonstra disponibilitatea.

În cazul copiilor mici este importantă și atitudinea pe care părinții o au. Ei nu trebuie să se simtă dominați nici măcar fizic, din această cauză fiind bine ca părinții să coboare la nivelul lor atunci când le vorbesc sau îi ascultă.

Grădinița, prin metodele și procedeele pedagogice, are datoria de a interveni direct în cazurile de îndrumare greșită a copilului în familie. Toate îndrumările și intervențiile trebuie să aibă în vedere viitorul om ce ar putea altera atmosfera în propriul său cămin și, chiar, la locul de muncă în care va ajunge.

„ O comunicare eficientă se poate realiza atunci când există iubire și respect.”(Samuel Smiles)

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

Prof. înv. preșc. Corcodel Maria
Grădinița „Constantin Lazăr” Negrea, comuna Schela

Se afirmă din ce în ce mai des că în vremurile pe care le trăim au început să se altereze tot mai mult valorile tradiționale. Acest lucru este pus în evidență de „anarhia morală specifică tineretului cu „eterna” lui pornire spre atitudini nonconformiste.

Alterarea comportamentului – în acte și atitudini – își află rădăcinile la etapa de vârstă preșcolară, când formarea copilului este fie defectuasă, fie carențială sub aspect civic, moral. O tot mai mare libertate a copiilor, lipsa de supraveghere, de formare intenționată și conștientă din partea părinților (pusă de cele mai multe ori pe seama lipsei de timp) par să fie cauzele cele mai frecvente generatoare ale comportamentului nedorit la copil.

Bunul-simț, buna cuviință și comportamentul corect în societate nu pot fi separate de moralitate, căci o conduită frumoasă este morală, iar ceea ce este moral este frumos. Între ele, politețea se constituie într-un imperativ al conviețuirii sociale, atitudinea pe care o presupune rămânând un îndemn pentru respectarea regulilor de conviețuire socială.

Bunele maniere se învață din copilărie, începând cu primul cuvânt rostit de prunc și se constituie într-un imens „bagaj” incomensurabil, denumit „cei 7 ani de acasă”. Acestea contribuie la formarea noastră ca oameni, la bucuria de a trăi printre semeni civilizați. Omul va învăța să aibă un comportament natural și agreabil, adică o purtare civilizată, numai respectând niște reguli care s-au impus și modificat de-a lungul timpului.

Bunele maniere cuprind o mulțime de convenții având toate un numitor comun: a nu-l deranja pe semenul tău, ci a-l face să se simtă bine în preajma ta. Nerespectarea acestora este sancționată de fiecare om înzestrat cu o minimă doză de bun-simț. Nu există legi care să pedepsească pe cei ce râd zgomotos, pe cei ce vorbesc continuu și deranjant, pe cei ce strigă de la etaj copilul aflat în fața blocului sau pe cei ce stau nepermis de mult într-o vizită. Vine o zi în care observă că vecinii îl salută cu răceală evitând să le vorbească și chiar proprii copii par jenași de felul cum vorbesc. Niciodată nu e prea târziu să învățăm ceva bun, însă cu cât se învață mai devreme ce se cuvine și ce nu, ce se cade și ce nu, ce se face și ce nu, viața noastră va fi mai ferită de surprize dezagreabile.

Trăim într-o epocă în care nonconformismul este la modă, dar să nu sărim peste o etapă obligatorie, aceea a cunoașterii normelor conformismului. Bunele maniere sunt apanajul omului care își cunoaște exact locul în care trăiește.

Este necesar ca încă de la această vârstă să învățăm omul-copil cum arată și cum se poartă un om manierat, să-l învățăm „bunele maniere”.

BIBLIOGRAFIE:

Grigore A., Crivac M., Hațegan M., (2010), *Să învățăm bunele maniere!*, Editura Ars Libri, Argeș
Revista Învățământul Preșcolar, nr. 2/2007

Cei șapte ani de acasă

Prof. Corduneanu Marius Lucian
Școala Gimnazială “Hatmanul Șendrea”, Dolheștii Mari, Suceava

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.”(Antoine de Saint-Exupery)

Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atdt de adâncă, încât urmele ei rămân uneori întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Cei șapte ani de acasă înseamnă:

- Să-și poată evalua obiectiv poziția în raport cu o situație (ce-i place, ce-i trebuie, ce poate fi un pericol, ce nu vrea să facă etc.)
- Să știe să își susțină părerile și să-și apere interesele fără a deranja pe cei din jur
- Să fie atent și implicat în ceea ce se întâmplă în jur, ca să poată evita situațiile cu potențial periculos și, ca revers al medaliei, sa poată oferi un ajutor la timp cuiva
- Să știe să piardă, dar și să câștige cu eleganță

Toate aceste lucruri se învață prin copierea părinților și educatorilor.

Există 10 reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la 7 ani:

1. Învață-l să se poarte frumos
2. Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului
3. Comunică cât mai mult cu el
4. Învață-l să iubească lectura și cărțile
5. Lasă-l să se bucure de copilărie
6. Nu abuza în nici un fel de copil (fizic, emoțional, verbal)
7. Învață-l să își exprime emoții și sentimente
8. Învață-l să spună mereu adevărul
9. Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău
10. Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta

CEI 7 ANI DE ACASA PENTRU COPII

**Prof. CORINA MOSCAL
GRAD. P.P. PITICOT, ARAD**

Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor in prima parte a copilariei. Specialistii sustin ca regulile de comportament si educatie oferite in primii 7 ani de viata ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educatia unui copil nu consta numai in a-l invata sa scrie, citeasca si a deveni un bun exemplu la scola. Educatia se reflecta in toate domeniile de dezvoltare: sociala, psihologica, intelectual-cognitiva etc. Cei 7 ani de acasa sunt adesea caracterizati prin cat de manierat este copilul in interactiunile cu ceilalti.

10 reguli esentiale in educatia si cresterea copilului pana la 7 ani

1. Invata-l sa se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!
2. Stabileste si impune reguli si limite in comportamentul copilului!
3. Comunica cat mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relatii solide intre parinti si copii; limiteaza timpul petrecut la televizor sau calculator si concentreaza-te in educatia lui pe arta conversatiei!
4. Invata-l sa iubeasca lectura si cartile - incepe inca de cand e bebelus citindu-i povesti, apoi, treptat, lasa-l pe el sa le exploreze pana cand invata sa citeasca si sa se bucure singur de ele!
5. Lasa-l sa se bucure de copilarie - nu incerca sa faci din el un geniu inainte de vreme; permite-i copilului sa socializeze, sa se distreze si relaxeze, dar mai ales sa se joace din plin.
6. Nu abuza in niciun fel de copil - fizic, emotional, verbal etc.; evita educatia cu "palma la fund" si concentreaza-te pe disciplina pozitiva!
7. Invata-l sa isi exprime emotii si sentimente; numai asa va reusi sa rezolve conflicte pe cale pasnica si sa-si controleze impulsurile sau sa renunte la agresivitate.
8. Invata-l sa spuna mereu adevarul! Si aceasta este o lectie pe care o invata cel mai bine de la tine!
Copilul imita ceea ce vede si aude in jurul lui!
9. Petrece cat mai mult timp cu micutul tau! Fii un parinte implicat si devotat, iar cei 7 ani de acasa vor oglindi efortul si calitatea timpului petrecut cu el!
10. Iubeste-l neconditionat si arata-i zilnic asta! Iubeste-l indiferent de note, de cum arata, de performantele intelectuale, fizice sau de alta natura! Nu glumi pe seama lui, nu ii pune porecle si spune-i zilnic ca il iubesti. Demonstreaza-i acest lucru prin gesturi tandre - sarutari pe frunte, obrazori, imbratisari etc.

De multe ori când întâlnim o persoană căreia bunele maniere îi lipsesc cu desăvârșire, spunem despre ea ca nu are cei 7 ani de acasă. Tu, ca părinte, cu siguranță nu îți dorești un copil despre care s-ar putea face o afirmație similară și de aceea trebuie să te implici în formarea caracterului său în acești 7 ani. Dar care sunt, concret, metodele prin care un părinte își poate educa copilul în această perioadă a vieții sale?

Fii tu un exemplu. Simțim nevoia să apelăm la o vorbă din popor relevantă la acest capitol "nu fă ce face popa, fă ce zice popa". Din păcate, cei mici vor fi mai tentați spre a copia comportamentul tău decât spre a te asculta cu sfințenie atunci când le spui ce să facă și ce să nu facă. Puterea exemplului este foarte importantă la această vârstă. Dacă vrei ca cel mic să nu arunce gunoaie pe stradă, fii tu primul care aruncă mereu ambalajele la coș. Cedează locul tău în autobuz persoanelor mai în vârstă dacă îți dorești ca cel mic să procedeze la fel.

Obișnuiește-l cu regulile subtil. Atunci când îi spui unui copil că nu are voie să facă un lucru, nu faci altceva decât să îi strârnești curiozitatea cu privire la ce se întâmplă dacă pune mâna acolo unde mami i-a spus să nu o facă. Nu trebuie să îi interzici celui mic să exploreze mediul înconjurător, ci mai degrabă să îi explici consecințele acțiunilor lui. "Dacă pui mâna pe ușa de la cuptorul aragazului, te frigi și faci buba și vei avea nevoie de medicamente pentru a te face bine" sau "dacă te sui acum în copac poți să cazi și să te julești și o să îți curgă sânge" sună mult mai bine decât "Tu chiar nu înțelegi că nu ai voie să pui mâna acolo?!" Ai fi surprins cât de inteligent este copilul tău la o vârstă fragedă.

Învățã-l despre egalitate. Atunci când vorbim despre egalitate, trebuie să îi explici celui mic că un director nu este cu nimic mai bun decât doamna de la curățenie. Amândoi sunt adulți care muncesc pentru familiile lor și trebuie respectați în aceeași măsură. Afirmațiile de genul "dacă nu ești cuminte, te las în stradă să te fure țigani" nu fac altceva decât să îi imprime în minte celui mic ideea că rromi sunt o etnie rea și că trebuie să se poarte cu ei în mod corespunzător.

Explică-i despre bunele maniere în public. Atunci când mergi cu cel mic în locuri publice, țipetele și urletele lui nu vor face altceva decât să atragă atenția asupra ta într-un mod negativ. Trebuie să îi explici celui mic că nici lui nu i-ar plăcea să fie deranjat atunci când vrea să doarmă de exemplu. Spune-i că dacă îl nemulțumește ceva țipetele și crizele de nervi nu îl vor ajuta să obțină nimic, din contră. Descoperă ce îl supără și căutați soluții împreună. Pentru a preveni astfel de comportamente pe viitor nu trebuie să cedezi când cel mic face crize de nervi în public.

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

<https://www.parinti.com/Importantacelor7anideacasa-articol-2894.html>

Temelia bunei creșteri se pune în familie

Prof. Corina Szabo
Grădinița PP.Nr.14, Timișoara

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului"

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament".

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău.

Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Bibliografie:

Ionescu, M., Negreanu, E., Educația în familie. Repere și practici actuale, Ed. Cartea Universitară, București, 2006
Colecția revistelor, Tribuna Învățământului, 2009-2010

STUDIU DE SPECIALITATE IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. ÎNV. PRIMAR CORMOȘ ENIKO
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ”OVIDIU HULEA” AIUD

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate de către copii în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

În activitatea de educație în familie un rol important îl are „climatul” care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi și caracterul lor pot forma „climatul pozitiv” (*favorabil*) sau „climatul negativ” (*nefavorabil*) educației, adică formarea copilului ca cetățean, ca om.

Obiectul investigației întreprinse l-a constituit identificarea raporturilor dintre părinți și copiii acestora, modul în care aceste raporturi influențează formarea și dezvoltarea personalității copilului.

Scopul principal pe care l-am urmărit a constat în determinarea particularităților formării și dezvoltării personalității copiilor în funcție de atitudinea și comportamentul părinților și implicațiile lor în formarea profilului moral al acestuia.

Pentru realizarea acestui scop, am formulat **ipoteza**, conform căreia este posibilă dezvoltarea integrală a personalității fiecărui copil, dacă factorii implicați în educația timpurie sunt conștienți de specificul, nevoile și capacitățile dezvoltării copilului de vârstă antepreșcolară și preșcolară.

Metodele utilizate în cercetare au fost:

- analiza documentară a studiilor teoretice privind personalitatea și educația în familie, a documentelor de politică națională și internațională, privind educația timpurie;
- metode de cunoaștere a tipului de familie în care se formează conduita morală a copilului;
- observația sistematică în cadrul activităților desfășurate;
- integrală (surprinde personalitatea copilului în totalitatea manifestărilor sale pentru a profila o imagine completă și multilaterală a acestuia) a copiilor, a părinților a cadrelor didactice;
- ancheta prin chestionar, focus-grup cu părinții.

În urma derulării studiului am constatat următoarele:

Atitudinea și comportamentul părinților influențează în mod hotărâtor formarea profilului moral al copilului. Am identificat diversele tipuri de familii și modul în care acestea asigură și influențează formarea personalității copiilor. Fiecare tip de familie își pune ireversibil amprenta asupra personalității copilului.

Familia severă în anumite limite imprimă ordine, disciplină, seriozitate, asigură unitatea și echilibrul familiei. Severitatea este necesară în raporturile educaționale din familie, dar cu măsură. În cazul în care părinții aplică copiilor pentru orice abatere pedepse corporale, copilul crește timorat cu gândul pedepsei, ascunde greșelile făcute, simte nevoia să mintă, se îndepărtează afectiv și efectiv de părinți și își caută înțelegerea și afectivitatea în altă parte. Așa se nasc „găștile” și „bandele” de minori. Mai gravă este situația când părinții sunt împărțiți în „tabere, unul sever și unul indulgent. Astfel, se formează viitorul demagog, viitorul ipocrit, trăsături de personalitate pe care nu și le dorește nici un părinte pentru copilul său.

Familia permisivă stă la polul opus al familiei severe, are un climat de „puf”. Copilul format într-o asemenea familie este neajutorat, un egoist, un meschin, căci în familie îi este permis orice, el are numai drepturi, în timp ce părinții, doar datorii. Un asemenea copil se adaptează și se încadrează cu mari dificultăți în colectivele de școală sau mai târziu la locul de muncă.

Familia rigidă prejudiciază maturizarea copiilor, generând lipsă de încredere în sine, teama de nereușită și sancțiune. În acest caz, învățătorul trebuie să intervină, după ce cunoaște situația reală, prin vizite la domiciliu, discuții cu părinții (în particular, nu în ședințe) sugerându-le cu discreție, tact și calm în ce mod și sub ce formă se poate atenua și echilibra severitatea. Învățătorul trebuie să fie în postura sfătuitorului și nu a judecătorului.

Familia libertină creează o atmosferă lejeră, prezentând riscul de a întârzia sau împiedica maturizarea socială a copiilor datorită preocupării excesive a unui părinte sau a ambilor pentru ei înșiși. Învățătorul trebuie să ajute copilul pentru a-i dezvolta siguranța de sine în sensul obținerii unor rezultate bune la învățătură, capacitatea de decizie, spiritul de independență. Punerea fermă în gardă a părinților în legătură cu pericolul evoluției nefavorabile a copilului este posibilă și necesară.

Pe lângă aceste tipuri de familii am identificat mai multe cazuri în care părinții au înțeles foarte bine relația dintre fapta și măsura ei educațională, importanța unui climat educațional care presupune toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea, larghețea și strictețea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane. Acești părinți pot fi numiți "părinți inteligenți". Ei reușesc să-și stimuleze copiii să-și învingă temerile și să aibă atitudini blânde.

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă.

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea.

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească.

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri.

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni.

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare.

Bibliografie:

1. Bocoș, M., (2003), *Teoria și practica cercetării pedagogice*, Editura Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca.

2. Ionescu, M., Bocoș, M., (2001), *Cercetarea pedagogică și inovația în învățământ*, în "Pedagogie. Suporturi pentru formarea profesorilor", Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca.

3. Radu, I., Ionescu, M., (1987), *Cercetarea pedagogică – moment al perfecționării și creativității*, în "Experiență didactică și creativitate", autori I. Radu, M. Ionescu, Editura Dacia, Cluj-Napoca.

Ce ne învata, cei șapte ani de acasa

Prof.inv.prescolar Cornaciu Bianca,G.P.N.Marcea

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Potrivit psihologului, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil”, explică specialistul, precizând că această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi.

Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților. „Să zicem că trage de fața de masă. El nu face asta pentru a trage acea față de masă, ci pentru a ajunge la ceva ce este pe masă și la care nu ajunge. O face, deci, pentru a-și rezolva o problemă”, exemplifică psihologul. Crizele de personalitate - o etapă normală. Cum le gestionăm După vârsta de un an apar și crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. „Copilul este egocentric și știe că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorința. Foarte important pentru părinți este să încerce să controleze această criză (încercăm, spre exemplu, să-l ținem, pentru a preveni lovirea) și să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza”, spune psihologul. Specialistul atrage atenția că, după ce trec de un an și jumătate, doi, aceste crize se transformă în „simptomele” unui copil răsfățat, pe termen lung. Între 1 și 3 ani, apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială. Tot acum, se dezvoltă și dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereți desenați cu creioanele colorate. „Și aici, este mai bine să-i dai un colț, în care poate să scrie pe pereți liniștit, ba chiar să-l și lauzi pentru asta”, recomandă psihologul. După 5 ani înțeleg regulile Între 5 și 6 ani, copiii încep să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate. Politețea - oglinda familiei Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. „Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit”, explică psihologul. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. „Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu»“. Ce trebuie să știe un copil „de acasă“ Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială - sintetizează psihologul.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Să ne imaginăm două scenarii diametral opuse în același decor: la restaurant. În primul dintre ele, copilul stă la masă, lângă părinți, cu spatele drept și coatele pe lângă corp, mânuiește cu dexteritate și cunoaștere toate ustensilele de lângă farfurie, mulțumește politicos chelnerului pentru orice serviciu și contribuie în mod adecvat la conversație. În al doilea scenariu, copilul strigă pînă acoperă muzica ambientală a restaurantului, aleargă prin sală și printre picioarele mesenilor, varsă pe fața de masă supa și paharul cu vin al mamei, îi pune piedică chelnerului în momentul când acesta aduce cafelele.

Trebuie să recunoaștem că ambele scenarii par exagerate. Puțini copii se comportă ca și cum tocmai ar fi ieșit de pe porțile unui colegiu englezesc de bune maniere, cum la fel de puțini sunt, probabil, și cei care l-ar fi inspirat pe Caragiale pentru reeditarea lui „Domnul Goe”. Între aceste două improbabile extreme are loc o provocare – uneori dificilă – a părinților în dorința lor de a le oferi copilului ceea ce este cunoscut generic drept „**cei șapte ani de-acasă**”.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. logoped Cornea Elisabeta
Centrul Școlar Pentru Educație Incluzivă Făgăraș

Cei șapte ani de acasă cuprind un set de priceperi și deprinderi formate în cadrul familiei și definesc modul în care îi respectăm sau nu cu ceilalți. De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de acasă”, considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

„Cei șapte ani de acasă” constituie “fundatia” pentru construcția unei vieți închinată binelui, frumosului și adevărului. Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Educația unui copil nu înseamnă doar a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci și învățarea modului de a se comporta cu ceilalți, aspect de urmărit de toți factorii implicați în evoluția copilului.

Psihologii susțin că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Părinții trebuie să conștientizeze că prezența lor nu este necesară doar în primii doi ani de viață ai copilului. Primii șapte ani sunt esențiali, iar regretele ulterioare ale părinților nu vor schimba cu nimic evoluția adultului de mai târziu. Buna-creștere se învață în familie, în mediul extern doar se fixează. Școala ne poate pregăti pentru concursuri, competiții, dar nu poate să substituie cei șapte ani de acasă. Pentru un adult de succes, cele două instituții, familia și școala, trebuie să coopereze. Și nu sunt de subestimat primii șapte ani de viață deoarece ei sunt temelia.

Bunul-simț, buna-cuviință și comportamentul corect în societate nu pot fi separate de moralitate, căci o conduită frumoasă este și morală și ceea ce este moral este și frumos. Profilul moral, cinstea, corectitudinea și celelalte componente ale sale fundamentează atitudinea omului în relațiile sociale și definesc demnitatea umană; politețea îi adaugă distincție și eleganță.

Responsabilitatea celor 7 ani de acasă este responsabilitatea noastră, educatori și părinți deopotrivă, bunele maniere fiind cheia către succes.

Educația primită în cei șapte ani depinde de câțiva factori importanți și anume: relația afectivă cu părinții, mediul, valorile promovate de familie- valori pe care aceasta le transmite copilul- deoarece copilul mic are tendința de a imita, de a împrumuta din comportamentul adulților. Afecțiunea părinților joacă un rol foarte important. Un copil iubit, căruia i se arată dragostea, afecțiunea, care se dezvoltă într-o familie unită, în care părinții se iubesc reciproc și se respectă, crește armonios. Acest lucru permite copilului să se dezvolte, să aibă încredere în forțele proprii. Copilul iubit de părinți se simte protejat puternic, sigur pe sine, dobândind astfel încredere, deschidere spre învățare și asumarea regulilor de comportament.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de-acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de-acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii.

În concluzie, consider că a avea cei șapte ani de acasă este un lucru de bun simț, dar și un lucru ce ne poate marca întreaga viață, de aceea sper ca familiile să conștientizeze acest lucru și să facă ceea ce este necesar în acest sens pentru copiii lor.

Ai nevoie de 1,2,3,.....,7 ani

Prof. Irina Corneanu
Colegiul Tehnic de Transporturi Piatra Neamț

Când pronunți cuvântul COPILARIE conexiunile pe care le faci te duc în trecutul TAU și tot ce încerci să prezinți va fi influențat de cele trăite de tine. Copilăria e o lume aparte pentru fiecare dintre noi și dacă vom căuta vom găsi primele trepte pe care le-am urcat pentru a deveni ceea ce suntem în prezent

Realitatea de zi cu zi a unei familii ce există azi este diferită de cea a familiei ce a reprezentat generația anterioară. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu probleme ce apar permanent din multitudinea factorilor cotidieni ce determină discrepante între armonizarea relațiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

Cei 7 ani de acasă sunt foarte importanți pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportamentul și prin limbajul pe care-l utilizează cât și prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile ce duc la o conviețuire normală în societate. Atunci când mama este prea tolerantă la anumite situații, iar tatăl este prea dur, copilul nu știe cum este corect să procedeze pentru că ființele cele mai apropiate lui nu sunt în rezonanță.

Există unele argumente pentru care părinții trebuie să se implice în educația în cadrul instituționalizat a copiilor lor. Încă de la vârsta preșcolară: părinții primesc permanent feedback despre potențialul și progresul copilului, ei pot solicita informații, pot oferi sugestii și își pot exprima nemulțumirile; părinții implicați servesc drept model de comportament responsabil pentru propriul copil iar participarea părinților la activitățile școlii reprezintă un factor generator de motivație pentru copil.

Construcția celor "7 ani de acasă" este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri. Atunci când construim împreună trebuie să fim conștienți de importanța fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine suntem „noi” și cine suntem fiecare dintre noi.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale, sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Copilul trebuie iubit necondiționat și acest lucru trebuie să-l arătăm zilnic! Să ne iubim copilul indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură!

„Cei șapte ani de acasă” vor constitui “fundatia” pentru construcția unei vieți închinată binelui, frumosului și adevărului.

Copiii învață ceea ce trăiesc, de Dorothy Law Nolte

Dacă trăiesc în critică și cicăleală, copiii învață să condamne;

Dacă trăiesc în ostilitate, copiii învață să fie agresivi;

Dacă trăiesc în teamă, copiii învață să fie anxioși;
Dacă trăiesc în rușine, copiii învață să se simtă vinovați;
Dacă trăiesc în încurajare, copiii învață să fie încrezători;
Dacă trăiesc în toleranță, copiii învață răbdarea;
Dacă trăiesc în laudă, copiii învață prețuirea;
Dacă trăiesc în acceptare, copiii învață să iubească;
Dacă trăiesc în onestitate, copiii învață respectul pentru adevăr;
Dacă trăiesc în corectitudine, copiii învață să fie dreți;
Dacă trăiesc în bunăvoință și considerație, copiii învață respectul;
Dacă trăiesc în prietenie, copiii învață că e plăcut să trăiești pe lume.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrășmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.scribd.com

GRĂDINIȚA ȘI FAMILIA – PARTENERI ÎN EDUCAȚIE

Prof.Înv.Preșc.Coroabă Andreea Ioana
Grădinița „Castel”- București

Funcția centrală a educației este aceea de formare și dezvoltare permanentă a personalității individului cu scopul integrării sociale optime. Omul este în permanentă interacțiune cu factorii sociali ai existenței sale.

În această interacțiune, el asimilează normele și valorile societății, modelele sociale de comportament, mijloacele sociale de comunicare umană. Prin aceasta, el este pregătit pentru viața socială, pentru asumarea unor roluri și responsabilități. Acest proces se realizează de-a lungul diferitelor etape de viață, în cadrul unor forme specifice de activitate socială și în cadrul specific al unor instituții sociale: familia, grădinița, școala, instituțiile culturale, dar și împreună cu întregul sistem al mijloacelor moderne de informare și influențare.

Procesul de integrare în societate începe în familie din timpul copilăriei mici, când intervin primele contacte sociale și experiențe de viață (socializarea primară sau socializare de bază), și continuă de-a lungul vieții omului, odată cu dobândirea unor statusuri și roluri succesive (socializare continuă sau secundară). Primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului sunt dezvoltate în familie (deprinderi igienice, de alimentație sănătoasă), acestea constituie suportul dezvoltării ulterioare și își pun amprenta asupra întregii personalități.

Tot în familie, copilul își însușește limbajul. Volumul, calitatea vocabularului, corectitudinea exprimării depinde de modelele oferite de părinți, de felul în care aceștia interacționează și îi solicită pe copii. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politetea, cinstea, sinceritatea, ordinea, răbdarea etc. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult, părinții oferind copilului exemple de comportamente în diferite contexte. De la părinți, cei mici vor învăța să aprecieze ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente.

Activitatea educativă din grădiniță nu poate fi izolată, separată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului și mai ales, de cea din familie. Educația trebuie să se manifeste permanent ca o acțiune coerentă, complexă și unitară a grădiniței și familiei. **Copiii au mare nevoie de părinți, fără să-și dea seama de acest lucru. Personalitatea lor fragedă poate fi modelată discret, cu mult tact și mai ales cu argumentele cele mai raționale de care dispunem.** Construcția celor ”7 ani de acasă” este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri. Părinții sunt modele pentru copil. Va fi inefficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. Deasemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună

La intrarea în grădiniță, părinții sunt cei care dețin toate informațiile legate de copil: stare de sănătate, obiceiuri alimentare, particularități de învățare, mod de comportare, probleme în dezvoltare etc. În același timp, grădinița, ca prima instituție care se conduce după principii și metode științifice, deține mijloace specifice pentru valorificarea potențialului fizic și psihic al fiecărui copil. Îmbinarea în parteneriat a informațiilor deținute de părinți cu cele ale grădiniței trebuie să fie în beneficiul copilului.

Termenul de parteneriat presupune realizarea unei alianțe pentru atingerea unor obiective comune. Pentru ca parteneriatul să funcționeze este nevoie de respect, încredere reciprocă, consens cu privire la scopurile acțiunii și strategiilor de atingere a acestora și de asumarea în comun a drepturilor și responsabilităților. Parteneriatul dintre grădiniță și familie reprezintă o primă experiență relațională și de colaborare a părinților cu persoanele profesioniste în domeniul educației. Cei mai mulți părinți manifestă deschidere, dorință de a colabora cu personalul grădiniței, dar se poate întâmpla ca realizarea unui parteneriat să fie împiedicată de atitudini necorespunzătoare ale fiecăruia dintre cei implicați.

Există mai multe aspecte care definesc parteneriatul dintre grădiniță și familie: avantajele pe care le implică, motivele care stau la baza acestui parteneriat, rolurile cadrelor didactice și ale reprezentanților conducerii din învățământul preșcolar și rolurile părinților, blocajele care pot interveni în relația de parteneriat. În crearea parteneriatului între grădiniță și familie este bine să ne amintim că în viața copilului și a familiei lui orice angajat al instituției este important: portarul poate fi ca vecinul care-i salută cu un zâmbet în fiecare dimineață, bucătăreasa, bunica ce pregătește cele mai grozave mâncăruri, îngrijitoarea,

ca sora mai mare care-i ajută pe cei mici să-și îmbrace pijamaua, iar educatoarea poate fi persoana care le este întotdeauna un sprijin. Fiecare, prin specificul muncii sale, prin felul îşi îndeplineşte atribuţiile şi prin modul în care colaborează cu familia, influenţează dezvoltarea copilului.

Sunt multe modalităţi de colaborare între familie şi grădiniţă: discuţii zilnice, teme săptămânale de consiliere pentru părinţi, şedinţe şi lectorate cu părinţii, vizite la domiciliul copiilor, serbări, lecţii deschise, implicarea părinţilor în derularea proiectelor tematice, participarea părinţilor în organizarea şi desfăşurarea unor acţiuni de voluntariat.

Prin crearea parteneriatului grădiniţă–familie–comunitate copiii câştigă un mediu de dezvoltare mai bogat, între participanţi se creează relaţiile pozitive şi fiecare îşi va dezvolta sentimentul coeziunii sociale.

Bibliografie:.,

Educatia timpurie si specificul dezvoltarii copilului prescolar”- 2008

„Metodica activităţilor instructiv educative din grădiniţă” –Editura Didactică şi Pedagogică-2017

Rolul mamei în creșterea și educarea copilului

Prof. înv. primar Corodan Eleonora,
Liceul Teoretic „Gheorghe Lazăr” Pecica, jud. Arad

Motto: „Mama este începutul tuturor începuturilor”(Grigore Vieru)

Din prima copilărie, o mare importanță o au relațiile copilului cu mama. Mama devine, dacă nu al doilea Dumnezeu, măcar instrumentul prin care acesta trasează destinul copilului: întreaga sa dezvoltare intelectuală și emoțională, reușita școlară și integrarea sa socială.

Dragostea maternă este prima formă de afectivitate pe care o percepe copilul. Cu ajutorul mamei, copilul descoperă lumea din imediata lui apropiere și sub protecția ei capătă înțeles fiecare lucru.

Părinții, și în mod special mama, trebuie să știe că manierele, exemplele și faptele din căminul conjugal sunt cele dintâi și cele mai puternice simțăminte ce se întipăresc în mintea și sufletul copiilor lor.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Educația pe care copilul o primește în familie este cunoscută și sub numele de „cei șapte ani de acasă”. Această formă de educație pune bazele integrării sociale ulterioare a copilului. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur. Dar, educația primită în cei șapte ani de acasă, depinde de relația afectivă dintre copil și părinți, în special dintre copil și mamă, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, puternic și în siguranță.

Începând încă din primii ani de viață, principala formă de învățare a copilului este imitația, în acest context, membrii familiei reprezentând primele și cele mai importante exemple comportamentale. În societatea contemporană, în care omul modern este permanent antrenat în fluxul agitat al vieții cotidiene, asistăm la o deteriorare a educației în familie. Numărul copiilor abandonați în fața televizoarelor sau calculatoarelor crește în mod alarmant, timpul petrecut de părinți alături de copiii lor fiind din ce în ce mai scurt. În această situație, devine imperativă necesitatea conștientizării faptului că nimic nu poate suplini prezența părinților în viața copiilor lor. Timpul petrecut împreună poate fi extrem de prețios, pentru că neglijarea copilului conduce la dezastre afective, care au consecințe negative pentru integrarea socială a acestuia.

Relațiile afectuoase dintre mamă și copil, cât și relațiile dintre părinți conduc la structurarea pozitivă a personalității. Sociabilitatea copilului mic se dezvoltă prin joc. Joaca mamă-copil este o modalitate extrem de eficientă de responsabilizare a copilului și de învățare socială în familie. Cooperarea, prin schimb de idei și activitate, dezvoltă în mod armonios personalitatea copilului, mai ales atunci când adultul vine, prin intermediul jocului, în întâmpinarea nevoilor de socializare ale copilului. Este esențial contactul continuu între copil și mama sa în timpul primilor ani de viață, copilul dezvoltând un singur atașament profund orientat doar către mama sa, atașament complet diferit de celelalte relații ale sale și care, în cazul destrămării, i-ar cauza o mare suferință.

Rolul mamei este acela de a oferi afecțiune, blândețe, gingășie care temperează asprimea tatălui și creează un climat de căldură sufletească atât de necesară copilului. Totodată, ea reprezintă prima autoritate cu care se confruntă copilul deoarece, în relațiile cu ea, el cunoaște primele reguli, primele obligații, primele forme ale moralei. Tot prin intermediul ei, care devine tipar și model pentru el, descoperă lumea din imediata lui apropiere prin observarea și imitarea fiecărui gest, fiecărei acțiuni a mamei lui. Astfel că, atitudinea mamei față de lucruri, de evenimente, de oameni, față de el însuși determină și atitudinea copilului față de aceleași lucruri, evenimente, oameni și chiar față de el, motiv pentru care, de atitudinea mamei, care condiționează atitudinea copilului, depinde încrederea sau neîncrederea sa, curajul sau teama, voiciunea sau moderația, optimismul sau pesimismul său.

Bibliografie :

1. Golu Pantelimon, Verza Emil, Zlate Mielu, **Psihologia copilului**, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1998;
2. Cosmovici Andrei, **Psihologie generală**, Ed. Polirom, Iași, 1996;
3. Gheorghe Schwartz, Gabriela Kelemen, Olga D. Moldovan, **Psihologia copilului**, Editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad, 2008.

CEI „7 ANI”... DE ACASĂ ASPECTE PRIVIND FORMAREA PERSONALITĂȚII ȘI A CARACTERULUI

Prof COROI MANUELA IRINA
SCOALA GIMNAZIALA 169 BUCURESTI

Copilul, imediat după naștere, începe să crească și să progreseze. Modificările corporale cantitative realizate de creștere nu pot fi considerate ca un progres real decât în cazul în care această creștere se asociază cu transformarea treptată a calităților psihice ale copilului prin îmbunătățirea lor. Între creșterea corporală și dezvoltarea psihică trebuie să existe o armonie perfectă. Perturbările în evoluție conduc la situații deficitare dintre cele mai variate, unele din ele lăsând amprente pe toată viața.

Nu se poate vorbi de un copil în perioada preșcolară că nu are bune maniere. Se spune de unii oameni că sunt lipsiți de “cei șapte ani de acasă”. În cazurile acestea este vorba de o lipsă a modificărilor calitative psihice care trebuiau să urmeze armonios modificările cantitative ale creșterii. Dar forma și fondul calitativ nu se stabilesc definitiv și irevocabil doar în primii șapte ani de viață. În tot timpul copilăriei și adolescenței educația poate modifica trăsăturile negative ale copilului.

Prin lipsa celor șapte ani de acasă, oamenii etichetează pe aceia care se prezintă într-o formă nemodelată, aprecierile făcându-se asupra formei și asupra fondului omenesc. În această categorie sunt introduși cei neglijenți în îmbrăcăminte, cei lipsiți de atitudini politicoase, cei ce nu știu să se comporte adecvat la masă, adică cei stângaci sau dezordonati în obiceiuri. În cazurile acestea aprecierea este oarecum greșită și pur formală. În realitate trebuie considerați ca “lipsiți de cei șapte ani de acasă” cei care în copilărie nu au progresat din punct de vedere psihic sau al comportării normale în viață, fără a constitui totuși cazuri patologice. Educația trebuie să urmărească, pe lângă obiective, să facă din fiecare copil un adolescent politic.

Manierele bune sunt obținute de copii în contactul zilnic cu membrii familiei. Ei imită ceea ce văd și aud. Nu se poate cere copiilor altă comportare decât cea observată la părinții lor. Străduința de a face din copii niște animale bine dresate nu este prea fericită. Utilizarea formelor de politețe este strâns legată de obiceiurile părinților. Este o greșeală ca un tată să oblige copiii să spună după masă “Mulțumesc!” fără ca el la rândul lui să constituie un exemplu în acest sens.

Obligația bunelor maniere la copii nu trebuie să fie legată de observații aspre sau să fie o consecință a unor discuții sau rugăminți repetate. Copilul va mânca corect dacă va vedea și la părinți supunere față de aceste reguli. Va veni regulat la masă la ora fixă, dacă va vedea și la părinți supunere față de asemenea reguli. Copilul nu trebuie bruscat, căci forțarea aduce după ea încăpățânarea negativistă. Dacă un copil nu vine la masă sau nu mănâncă la fel cu toată lumea, pedeapsa psihică dă rezultate mai bune ca cea brutală. “Nu vrei să mănânci cu toată lumea! ... Mâine vei mânca singur”. Și dispoziția nu trebuie modificată.

Există în multe familii obiceiul ca un copil să fie depărtat de contactul cu oameni străini. Dacă sosesc musafiri copiii sunt invitați să treacă în altă cameră. A lua regulat această măsură este o greșeală. Un copil, prin contactul cu lumea exterioară constată că există și alte firi și diverse obiceiuri. Părintele poate să aprobe sau să dezaprobe, după plecarea musafirilor, în fața copiilor gesturile sau cele spuse de invitați, dar acest obicei nu este prea politic. Copilul va lua notă de spusele celor mari și va completa interesul lui pentru cunoașterea lumii. Trebuie să exist un acord între desfășurarea armonioasă a vieții de familie și obiectivele trăirii sociale.

Un om certat cu bunele maniere suportă consecințele neîndemânării sale în mișcări și cele ale aspectului dezagreabil cu care se prezintă între oameni. Bunele maniere trebuie să fie compuse din atitudini care se iau în mod automat și nu prin rațiune. Ele trebuie să aibă ca bază politețea, delicatețea, tactul, bunătatea. Bunele maniere transformate în legături sociale trebuie să fie adaptate la viața colectivă. Desigur că se vor întreba mulți: “Cum trebuie să se comporte părinții ca un copil să capete cei șapte ani de acasă?”. În mod normal, psihicul unui copil este influențat de condițiile lui de viață și de educația primită în casa părintească. Acest psihic este dependent de dezvoltarea sistemului nervos central. Educația trebuie să ducă la obținerea treptată a dezvoltării inhibiției corticale, adică la reținerea unor manifestări negative.

După vârsta de 3 ani copiii încep să aibă o activitate nervoasă mai activă și pot fi influențați de procesul educației și al instruirii primite de la părinți în casă. Nu orice cunoștință sau sfat primit devine pentru copil convingătoare și îndemn la o comportare pozitivă. Personalitatea lui începe să se manifeste

de la vârsta denumită preșcolară. Exemplele bune din viața familială vor influența în mare măsură comportarea lui psihică. Educația copilului trebuie să fie astfel orientată, încât el, însușindu-și modurile de acțiune ale părinților, să se călăuzească după ele în practică.

Au loc important în educarea copilului până la 10 ani au jocurile și jucăriile. O fetiță are o păpușă. Părinții trebuie să vegheze ca fata să o întrețină în condiții bune, să o îngrijească. Nu trebuie să se admită stricarea jucăriilor. Ruperea și murdărirea lor sunt atitudini care pot obișnui copilul cu dezordinea și lipsa de igienă. În jocurile colective, părinții nu trebuie să admită certurile, purtarea nedisciplinată și expresiile urâte între copii. Trebuie să se favorizeze jocurile în care copilul poate avea un rol civilizată. Copiii se pot juca de-a spitalul, în care medicul dă "Bună ziua!", spune vorbe blânde și încurajează pe bolnavi. Se pot juca de-a școala, în care profesorul salută copii și spune "Mulțumesc" după fiecare răspuns.

În jocuri cu obiecte din viață, copiii trebuie să joace roluri de oameni a căror purtări sunt demne de imitat. În scop educativ, părinții pot da copiilor diverse însărcinări casnice. Ei pot fi însărcinați cu procurarea de alimente casnice, în care caz nu se vor permite nereguli sau minciuni în mânăuirea banilor. O sarcină precisă și bine organizată place copiilor și are valoare educativă. Se va dezvolta la ei sentimentul datoriei, grija pentru înlăturarea greutăților casnice, obligația de a vorbi frumos cu alți oameni. Dacă dirijările bune sunt fructuoase, din păcate există și exemple proaste de care trebuie feriți copiii. Ambianța familială influențează temperamentul copilului. Dacă în casă este bună înțelegere și veselie, temperamentul copilului va lua un aspect calm și de bună dispoziție. Cu cât copilul este mai mic, cu atât este mai influențat de mamă. După 5 ani, tatăl trebuie prin autoritatea lui, să intervină mai activ, copilul înregistrează în mod subconștient toate stările lor sufletești.

Părinții nu trebuie să se lamenteze și să prezinte în culori negre greutățile vieții. Dacă un copil aude pe unul din părinți cântând, prin imitare va încerca și el să fredoneze. Pentru formarea "celor șapte ani de acasă" exemplele sunt mai folositoare decât discursurile sterpe.

Părinții trebuie să vegheze pentru ca copii lor să capete un ansamblu de trăsături morale și intelectuale necesare formării unei personalități superioare. Educarea lor trebuie să fie dirijată spre obținerea modificărilor de caracter favorabile unei comportări superioare individuale și sociale. De aceea părinții trebuie să lupte pentru ca orizontul moral și intelectual al copilului să fie în continuă lărgire. Copilul nu trebuie considerat ca o statuie de bronz care are un loc fixat, din care nu mai poate fi schimbată. El trebuie să fie activ și adaptabil, iar părinții au datoria permanentă de a-l face să progreseze, să se perfecționeze și să-și mărească mereu valoarea umană. Formarea personalității la copil este dependentă de inteligența lui, de gusturile și elanurile lui, de instructajul primit anterior.

O componentă a personalității unde părinții pot interveni și este de dorit să o facă este caracterul. Caracterul reprezintă atitudinea omului față de realitățile întâlnite în viață, privind însușirea permanentă și persistentă a unui fel de a fi, caracterizat prin purtare cinstită, corectitudine psihică și voință fermă. Acest fel de manifestare trebuie să fie însușit de copil încă din perioada preșcolară, când trebuie să se înceapă pregătirea lui pentru a avea o comportare civilizată.

Nu trebuie să se confunde caracterul cu temperamentul, deși între ele există legături și ele se pot influența reciproc. Nici caracterul și nici temperamentul unui copil nu se naște vicios, sau demn, curajos, vanitos, ipocrit, dar poate deveni așa pe parcursul vieții. Mediul dă formare definitivă a omului, după cum și el influențează mediul. Educația influențează în mod covârșitor formarea caracterului unui copil. Personalitatea copilului dă coloritul caracterului. Caracterul este multilateral. Pentru a aprecia la justa valoare caracterul unui copil, trebuie să-l apreciem după atitudinea lui față de munca școlară, față de membrii familiei, față de persoana lui.

Copilul care este lipsit de caracter, are și un dispreț față de muncă, este leneș și lipsit de spirit de inițiativă, prezintă o înclinație spre o muncă de rutină, nu este loial față de prieteni. Copilul cu caracter bun este modest și politicos cu oamenii cu care vine în contact, are o comportare prietenoasă cu cei din jurul său, este corect în relațiile cu ceilalți copii, nu se îmbracă extravagant, este manierat și în vorbire nu folosește fraze răsunătoare. Modestia lui nu-l împiedică să fie autocritic și foarte pretențios față de sine însuși. Are încredere în forțele lui proprii. Nu umilește pe nimeni, totuși trăiește într-o independență rațională. Un copil cu un caracter frumos nu respinge contactul cu alți oameni, judecă și acceptă sfaturile și îndrumările pe care le consideră folositoare.

Copilul cu un caracter defectuos este înfumurat, trufaș, arrogant, disprețuitor față de colegii săi, are o autoapreciere exagerată, nu suportă contraziceri, evită sarcinile obștești. Este un negativist. Este conștient când este mânat spre fapte ce nu concordă cu o comportare corectă și totuși nu are tărie de caracter să le

poată evita. Primul obstacol în fața unui copil cu deficit de caracter este încăpățânarea lui într-o atitudine nedorită. De obicei, încăpățânarea unui preșcolar este un capriciu al copilului alintat, crescut într-o atmosferă de adorație. Este adevărat că complimentarea copilului, fiind exagerată de unii părinți, nu este totdeauna nocivă copilului. Uneori este necesară pentru că provoacă încrederea în forțele sale. Dirijarea lui trebuie raționalizată, dar nici în cazul acestora nu trebuie utilizate exagerările. Educatorul din familie, care se preocupă de copil, trebuie să abandoneze prezența de spirit, trebuie să-și păstreze sângele rece și să continue dominarea asupra lui. În prealabil, părintele trebuie să inspire spiritul de disciplină.

Primele contururi ale curajului se desemnează la vârstă preșcolară. Lipsa de curaj o pot constata părinții în jocurile colective de copii. Cercetarea trebuie făcută în observarea spiritului tovărășesc de joc, perseverența actelor de curaj, în puterea de stăpânire de sine, în inițiative, în comportare civilizată. La jocuri se pun bazele sentimentelor datoriei, disciplinei și comportării în împrejurări diverse. Frecventarea școlii începe să dezvolte controlul inhibitor la copiii de vârstă mai mare. Părintele educator trebuie să învețe copilul nu numai ce trebuie să facă, ci și de la ce trebuie să se abțină.

Munca școlară trebuie organizată de părinți pentru dezvoltarea voinței copilului. În educarea școlarului, părintele ar face greșeli, cu repercusiuni asupra caracterului, dacă ar sfătui pe copil să ocolească datoria pe care orice elev de a face diferite munci și să se sustragă de la obligațiile față de colectivul din care face parte. Educația sănătoasă poate corecta greșelile în formarea caracterului. Pentru formarea caracterului, părinții trebuie să utilizeze o anumită "gimnastică" a comportării. Ei trebuie să combată lenea, egoismul, comoditatea, lașitatea, îngâmfarea. De altfel, munca de formare a caracterului unui copil nu trebuie să se conducă după reguli șablon. Nu toți copiii de aceeași vârstă se aseamănă din punct de vedere psihic. Nu puțini sunt aceia care au avut ocazia să cunoască gemeni care, deși crescuți în aceleași condiții, au caractere diferite. Deducem că fiecare a venit pe lume cu alte însușiri și că fiecare a răspuns în felul său influențelor lumii externe. Totuși, caracterul se schimbă sub influența educației, pe când temperamentul rămâne toată viața același.

Un colectiv familial bine încheșat are în formarea caracterului o mare influență. Copilul nu este influențat atât de sfaturile, cât de exemplele pe care le constată în familia sa. El este mai influențat de ceea ce vede, decât de ceea ce i se spune. O morală plicticoasă mai mult dăunează decât folosește. Pentru a stimula la un copil o justă îndrumare în formarea caracterului, el trebuie ajutat să fie conștient de insuficiențele lui de caracter și asigurat că orice defect poate fi lichidat, dacă vrea. Copilul trebuie să asculte de educatorii săi, iar aceștia trebuie să-l laude, desigur când este cazul, pentru a-i ridica moralul.

Se dau mereu sfaturi unui copil să fie cinstit și să nu fure. Cinstea poate fi socotită ca un caracter etic, dar nu poate fi considerată o însușire morală. Această premisă este utilă formării unui caracter bun. Dar, dacă un copil este cinstit de teama de a nu fi pedepsit, de teama notelor rele de la școală, din egoism, de teama de a nu atinge prestigiul familial, calitatea de a fi cinstit s-ar putea să nu fie durabilă și să se modifice în goana vieții. *Ca exemplu negativ se poate da evoluția lui Jean Jacques Rousseau. În copilărie, J.J. Rousseau a avut greșeli grave de comportare, ceea ce a făcut ca acest om, de valoare genială, să facă greșeli care îi micșorează valoarea socială.* Se confundă de multe ori caracterul cu temperamentul, ceea ce nu este just. Unii psihologi vorbesc de un caracter tare, de unul slab, de un caracter emotiv, de unul agresiv, etc. În cazurile acestea nu poate fi vorba de caractere, ci de un temperament individual.

Copilul de caracter trebuie să fie simțitor, să voiască și să gândească. Trebuie să fie prietenos cu colegii, trebuie să se conformeze formelor de viață corecte, adevărate, în măsura în care le cunoaște și le aprobă. Rolul părinților este să aprecieze justa valoare a caracterului copilului să știe să se dăruiască lui prin iubire. Numai astfel se vor obține considerația, iubirea și supunerea la îndemnul constructive pe care le dau copilului.

Cei 7 ani de acasă

Prof.inv.primar: Coroiu Elena Adriana
Liceul "Dr. Lazar Chirila" / Baia de Aries

Educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea ta. Obișnuiește-l de mic cu bunele maniere. Cei 7 ani de-acasă sunt cheia către succesul lui social.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este să fiți voi, părinții, un bun model pentru el. Începe să îl înveți lucrurile simple încă de la vârsta fragedă: să salute, să spună „te rog” și „mulțumesc”. Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Așadar, cum îl înveți bunele maniere?

A-l învăța bunele maniere este un proces zilnic, care va dura în timp și vei avea multe ocazii să îl îndrumi în direcția corectă. Ține minte aceste sfaturi:

- Chiar dacă a greșit de câteva ori, nu te grăbi să tragi concluzia că este prost crescut sau că tu ai uitat ceva foarte important. Este posibil să aibă nevoie doar de una-două lecții de bune maniere pentru ca problema să se rezolve.

- Explică-i clar și învață-l ce anume trebuie să facă sau nu. În loc să îi spui un scurt (și pentru el greu de înțeles): „Nu mai fi atât de grosolan”, spune-i: „Nu este politicos să râgâi la masă, dar, dacă o faci, se cuvine să îți ceri scuze”. Sau, dacă zbiară prin casa, nu-i spune: „Încetează cu țipetele în casă”, ci fii mai blândă, ca să înțeleagă în fond ce aștepti de la el: „Te rog, nu mai ridică vocea în casă”.

- Dacă cel mic își exprimă sentimentele folosind expresii sau atitudini mai puțin politicoase, nu i-o reteza scurt, ci încearcă să reformulezi. De exemplu, când el zice: „Iahh, îmi vine să vărs când văd chestia asta verde”, tu corectează-l spunând: „Frumos ar fi fost să spui că nu îți place deloc spanacul”.

- Fii înțelegătoare și acceptă-i greșelile. Amintește-ți că nu este încă suficient de matur pentru a ști bine cum trebuie să se comporte în anumite situații. Și noi, adulții, greșim adeseori, darămite ei...

- Educația se face doar acasă, cu discreție, în familie. Nu îi ține prelegeri și nu îl critica în public, nu îl umili și nu îl jigni față de străini, chiar dacă greșeala a fost destul de mare. A-i face lui o scenă de față cu alții dovedește că nici tu nu ai prea fost atentă la lecțiile de bune maniere.

- Fii consecventă. L-ai învățat de la 2 ani să spună „te rog” și „mulțumesc”? La 6 ani este evident că ar trebui să le folosească.

- Oricum, procesul de educație nu se oprește la o anumită vârstă. Nu e niciodată prea tarziu ca să învețe ceva!

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

FAMILIA SI ROLUL SĂU ÎN EDUCAREA COPILULUI

prof.înv. primar Ramona Coroiu
Scoala Primară nr.1 Gurani, jud. Bihor

Nimic din ceea ce făurește omul în efemera sa existență pe acest pământ nu se ridică atât la sublim, la creație la dăruire de sine, jertfa și îndeplinire, pe cât este creșterea, educarea și dezvoltarea copiilor cea mai deplină și sensibilă bucurie a vieții.

Între factorii educației familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece în ordinea firească a lucrurilor educația începe din familie motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume-omul de caracter”

În procesul educativ, părinții trebuie să țină seama de particularitățile de vârstă și individuale ale copilului, de faptul că fiecare etapă de vârstă se caracterizează prin trăsături definitorii care o diferențiază de cea precedentă de cea următoare. După naștere în viața copilului intervin transformări atât din punct de vedere fizic cât și psihic. Sub influența condițiilor de viață ca și a educației el poate fi dirijat în direcția dorită, întrucât organismul are o mare putere de creștere și dezvoltare fiind și foarte maleabil. Ca urmare, acțiunile educative exercitate de părinți trebuie să fie raționale și continue, să se bazeze pe faptul că dezvoltarea psihică a copilului se realizează în strânsă legătură cu dezvoltarea sa fizică.

Procesul de dezvoltare nu trebuie înțeles ca o adăugire la ceea ce a fost la naștere, ci ca o transformare calitativă ce se realizează pe măsură ce organismul copilului crește. În funcție de caracteristicile anatomo-fiziologice, părinții pot folosi metode și procedee educative adecvate fiecărui copil, ei pot contribui la dezvoltarea personalității acestuia. Până la vârsta de 3 ani părinții constituie primul exemplu, unicul model de viață, de comportare, cu ce mai mare influență asupra copilului.

A.S Makarenko a acordat o importanță deosebită puterii exemplului pe care familia îl are în educație. „Bazele educației se pun până la 5 ani - spunea el - ceea ce ai făcut până la 5 ani reprezintă 90 % din întregul proces educativ; după aceea educația omului continuă, prelucrarea omului continuă, dar în general, voi începeți să gustați roadele căci florile pe care le-ai îngrijit au fost până la 5 ani”.

Pe parcursul activității mele didactice am încercat să cunosc familiile copiilor condițiile de viață, regimul de activitate și odihna raportul dintre părinți, părinți-copii precum și climatul familial în general. Am încercat să conștientizez familiile de rolul și importanța care o au în formarea propriilor copii. Copiii nu au nevoie numai de mâncare și îmbrăcăminte, ci și de afecțiune din partea noastră ca părinți. Trebuie să le fim exemplu prin toate activitățile desfășurate să fim înțelegători și preocupați de ei, de ceea ce fac. Am întâlnit copii a căror părinți erau inconsecvenți în exercitarea influențelor educative - uneori prea indulgenți, alteori prea exigenți, față de comportamentul copiilor – făcând să apară manifestări violente ale acestora, legate mai ales de satisfacerea unor trebuințe organice. Prin frecventarea grădiniței și printr-o bună colaborare cu familia am reușit să înlăturăm aceste manifestări negative.

Chiar dacă locuim la țară părinții sunt foarte preocupați ca fiecare copil să beneficieze de instrucție conform posibilităților sale, antrenându-se și ei în acest sens. Aceștia participă cu mult interes atât la realizarea obiectivului prioritar al grădiniței adaptarea la regimul activității școlare dar și activităților extrașcolare.

Serbările pe care le-am organizat cu diferite ocazii au fost un bun prilej de cunoaștere și satisfacție reciprocă. Chiar dacă uneori am avut emoții în procurarea costumației copiilor la unele scenete acestea s-au rezolvat datorită interesului și preocupării părinților. Cu foarte multă bucurie și satisfacție și-au scos din lada de zestre costumele populare pentru a participa la concursurile județene pentru preșcolari sau la realizarea proiectelor tematice.

Exemplele de dragoste de comportare delicată și de respect îi fac pe copii să nutrească la rândul lor dragoste și respect la rândul lor, față de frați și mai târziu față de frați și de colegi. În teoria pedagogică, precum și în practica educațională, noțiunea de dragoste nu poate fi gândită decât împreună cu noțiunea de exigență. Actul pedagogic fie în școală, fie în familie, evoluează pe cadranul dragoste – exigență, iubire – respect, autoritate – încredere. Nu teama de pedeapsă trebuie să îl determine pe copil la acțiune ci plăcerea de a îndeplini o sarcină, de a se bucura de aprecierea celor din jur și de a se afirma ca personalitate.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. Inv. Primar Cosac Carmen Maria
Liceul Sanitar „Antim Ivireanu”, Rm. Valcea

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ
O națiune morală, o lume câștigată!

Prof. înv. preșc., Cosău Claudia
Școala Gimnazială Tulgheș
Jud. Harghita

*Noi, cei mari, uităm adesea că am fost copii.
Și lucrul acesta ar trebui să ni-l aducem aminte,
mai ales când ne găsim în fața copiilor. (Alexandru Vlahuță)*

Familia constituie nucleul unei societăți stabile în care avem datoria să ne creștem și educăm copiii, conform unor principii și valori morale. Copilăria timpurie ne oferă indicii asupra comportamentului copilului mare. Dacă în familie, copilul observă modele pozitive de urmat, acesta le va urma și când devine adult. De aceea e bine să ne concentrăm atenția asupra modelelor și comportamentelor pozitive și să le consolidăm. Sunt preluate mai ușor modelele negative, acestea având impact imediat emoțional, dar trebuie luat în considerare și tipul de comportament pe care copilul mic l-a dobândit.

Părinții care pot oferi stabilitate emoțională prin oferirea ajutorului lor imediat ce copilul îl solicită, vor avea parte de un copil care are încredere în ei, care are curajul de a explora mediul în care se dezvoltă; copilul care nu găsește consecvență în modelul de urmat sau în cerințele care i se impun va deveni anxios, timorat, nesigur în acțiunile sale; copilul care nu găsește susținere din partea părinților va învăța să fie independent, matur precoce dar cu lacune emoționale.

Un copil "bine crescut", cu cei șapte ani de acasă, e modelat după mediul în care crește și învață. *Salutul* pe care îl aude zilnic și îl utilizează și la grădiniță e unul din ingredientele care conduc la formarea unei conduite morale. Ce ne facem, însă, dacă părintele copilului "uită" să-i salute pe cunoscuți? Apoi, ne gândim că e normal ca *prezența* unei persoane cunoscute aflate în jurul nostru să nu treacă neobservată și să nu ne fie greu să-i adresăm o întrebare, să-i apreciem un gest ori să ne interesăm de sănătatea acesteia. Ce ne facem, însă, dacă părintele, în graba sa, *nu-l observă* pe aproapele său? *Generozitatea* unora dintre noi lipsește cu desăvârșire, deși avem, de multe ori, lucruri inutile de care ne putem ușor lipsi dar care, unui om nevoiaș, i-ar fi de un real folos. Nu e simplu să le oferim preșcolariilor modele pozitive de urmat în ce privește protecția mediului, ținând cont că au modele diferite în familie: părinții unora dintre ei aruncă menajul pe albia râului, defrișează ilegal păduri, îi mobilizează chiar și pe copii în acțiunile lor. E ușor să fim *toleranți* cu oamenii din jurul nostru dacă și noi, la rândul nostru, am fost educați de către părinții noștri, în același spirit. Săracul, bogatul, negrul, vietnamezul, vorbitorul de o altă limbă, aroganța, opulența sunt elemente care pot constitui opusul elementelor toleranței dar, cu *educație* din partea părinților și a societății, acestea pot deveni o condiție esențială pentru comuniunea în alte medii, cu alte națiuni. Ce ne facem dacă aceste "ingredientes" lipsesc părintelui în care noi, educatorii dar și societatea, ne-am pus încrederea că ne vor da copii care au crescut cu bunul simț, cu spirit civic și dorința de a face bine? Ce ne facem dacă un copil vede greșeala părinților săi prin prisma obiectivității sale dar nu poate reacționa? Ni se întâmplă des, în mediul educațional să lucrăm cu astfel de copii care au simțul adevărului bine dezvoltat și să cântărească lucrurile corect. Datoria noastră e să-i facem să înțeleagă că uneori și părinții pot greși, deci, ideal ar fi ca și ei să aibă capacitatea de *a-și recunoaște greșeala*. Iar datoria noastră supremă este să le asigurăm acestor copii o educație de calitate iar a societății e aceea de a le asigura un mediu natural și educațional optim. Și ce e mai important: să nu uităm că am fost și noi, copii.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA ESENTIALI PENTRU UN VIITOR DE SUCCES?

**PROF. COȘERA NICOLETA ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAI EMINESCU”
CORABIA, OLT**

Când spunem „cei șapte ani de acasă” ne gândim la educația primită de un copil de la părinții săi de la naștere până în momentul în care el merge la școală.

Încă din fragedă pruncie părinții încearcă să formeze un copil cu o educație frumoasă, să-i arate și să știe să facă diferența între bine și rău, să știe să aleagă calea cea bună și dreaptă în viață, să păstreze echilibrul și să fie cumpătat în tot ceea ce face, să aibă capacitatea de a spune adevărul indiferent de consecințe, pentru ca mai târziu părintele să poată spune cu mândrie: DA, ACESTA ESTE COPILUL MEU .

Climatul, mediul, familia, întreaga copilărie își pun amprenta asupra creșterii și formării unui copil care va deveni adolescentul de mâine și mai târziu un om de nădejde sau nu, al societății. Așadar, familia este cea care pune bazele unei creșteri sănătoase pentru individul de mai târziu.

Familia este cel dintâi factor de care fiecare om are nevoie ca să trăiască, omul fiind unul dintre cele mai vulnerabile și neputincioase ființe la naștere. Ea este mediul cel mai prielnic pentru nașterea și dezvoltarea normală a oricărui copil. În familie copilul își formează o educație religioasă care-l va ajuta mai târziu - învață primele rugăciuni, cum să-și facă semnul Sfintei Cruci, părinții fiind cei care pentru prima dată vorbesc copiilor despre Dumnezeu și le însuflă dragostea față de El și față de Biserica, înainte de a veni la școală. În familie învață ce înseamnă un stil de viață sănătos. Aici își formează dorința de a participa la viața culturală și socială și învață ce înseamnă altruismul și puterea de a da.

Dacă familia nu-i oferă copilului confortul fizic și afectiv de care el are nevoie, atunci la acel copil ca apăsătoare lipsa încrederii în forțele sale, neîncrederea și teama. Orice copil trebuie încurajat și îndrumat.

Pentru a forma un tânăr sănătos din punct de vedere moral părinții înșiși trebuie să fie un exemplu de urmat pentru copiii lor, căci „copiii sunt oglinda părinților”.

Una din cele zece porunci dumnezeiești este „cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să-ți fie ție bine și să trăiești ani mulți pe pământ”. Însuși Dumnezeu ne arată încă de la începuturi ce înseamnă „cei șapte ani de acasă” prin această poruncă : a iubi aproapele, a face tot binele cu putință, a asculta, a respecta ideile celui de lângă tine, chiar dacă nu corespund cu alte tale, a ajuta la nevoie, a te ruga pentru cel aflat în suferință , a mulțumi, a arăta recunoștință și compasiune față de nevoițele oamenilor.

În zilele noastre tot mai rar întâlnim copii cu „cei șapte ani de acasă. Lipsa părinților plecați în lume pentru a le oferi un trai mai bun, a dragostei părintești, jocurile violente pe care le joacă pe calculator, vulgaritatea transmisă uneori la televizor fac din aceștia niște copii depresivi, închiși, violenți, care nu știu să se comporte și să se integreze mai târziu în societate.

Rar mai vedem astăzi cazuri în care un tânăr să ofere locul său unui bătrân într-un mijloc de transport sau să ajute un nevăzător să treacă strada, indiferentismul fiind o caracteristică a timpurilor pe care le trăim. Așadar, între Familie-Școală și Biserică trebuie să existe o strânsă legătură pentru a crește, cu adevărat , copii armonioși având „cei șapte ani”.

PROIECT EDUCAȚIONAL NAȚIONAL

„Cei șapte ani de acasă!”

Puterea exemplului personal

prof. Coșereanu Mihaiela – Doina
Școala Gimnazială „Ioan Slavici”, Oradea

Aflată la baza formării ca adult, educația primită în copilărie este definitivă. „Cei șapte ani de acasă” sunt ca o temelie la o casă: cu cât e mai solidă, cu atât e mai rezistentă! Educația nu se oglindește doar în a învăța să citești, să scrii, să socotești, ci și în formarea unor deprinderi comportamentale de conduită civilizată.

Perpetuată de-a lungul vremii, expresia „cei șapte ani de acasă” reprezintă reflecția educației primite de copil în familie, în primii ani de viață. Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de-acasă” este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde de la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială. Deoarece, în prezent, copilul intră la școală la șase ani, se adaptează expresia la „cei șase ani de acasă”, dar sensul acesteia se păstrează. Când utilizăm această expresie, gândul ne duce la un copil bine-crescut, care salută respectuos, vorbește și se comportă cuviincios, face curățenie în urma lui, după ce a mâncat sau a lucrat ceva, etc.

Până la 6 – 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate – în principal prin educația primită acasă, un anumit grad de autonomie: deprinderi de autoservire, ordine, reguli de igienă, curățenie și exprimarea propriilor nevoi, dar și exteriorizarea trăirilor, a sentimentelor și a emoțiilor, fie pozitive, fie negative, bune maniere și comportament civilizate, limbaj corect transmis, modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător, consecvența în realizarea unei sarcini, concentrarea atenției, perseverența în realizarea unei sarcini. Unele dintre însușirile dobândite în perioada copilăriei devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competitivitate, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc. Altele influențează dezvoltarea de mai târziu. Un copil criticat permanent și pedepsit destul de des, se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele, ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Școlarul mic intră într-un mediu nou pentru el, chiar dacă a frecventat grădinița. Școala, de la mediul înconjurător, la colegii de clasă și la cadrul didactic, stârnesc în copil sentimente și atitudini diferite. Încă din primele zile de școală se pot observa copiii care au „cei șapte ani de acasă” și pe cei care, dimpotrivă, au mari carențe de comportament civilizate. Rolul important este cel al părinților, cu precădere al mamei. Părinții sunt modelele pentru copii. Politețea este oglinda familiei. Copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit.

Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte în viitor la interviul pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat.

Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om!

Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicoș, care știe să spună „mulțumesc” și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare. Puterea exemplului este uriașă!

„O atitudine respectuoasă, și nu una constrângătoare, angajamentul de a lucra cu copiii pentru a le dezvolta capacitatea de a se comporta frumos, deschiderea de a afla ce a mers prost și de a rezolva acel lucru împreună – toate acestea conduc la o abordare care nu numai că e mai plăcută, dar are și șanse mai mari de a da rezultate de durată.”(Alfie Kohn).

A decorative border of small red hearts surrounds the entire page content.

Bibliografie:

Cury, Augusto: „Părinți străluciți, profesori fascinanți”, Ed. For You, 2005;

Kohn, Alfie: „Pedepsiți prin recompense - Cum să evităm bulinele roșii, bonusurile, lauda și alte feluri de mită”, Ed. Multi Media Est Publishing, 2014;

Kohn, Alfie: „Parenting necondiționat”, Ed. Multi Media Est Publishing, 2013.

CEI ȘAPTE ANI,
BUCUR COSMINA
GRĂDINIȚA „AȘCHIUȚĂ” CLUJ-NAPOCA

Dicționarul praxiologic de pedagogie definește educația ca fiind „ proces psihosocial complex, teleologic și axiologic, care vizează dezvoltarea liberă și integrală a individualității umane, formarea și dezvoltarea permanentă a personalității umane, capabile de integrare socială și profesională, în raport cu cerințele impuse de societate”

Cei șapte ani reprezintă educația primită de la părinți în primii ani de viață.

O educație bună nu înseamnă a-l învăța pe copil să scrie și să citească (a-l învăța cifrele și literele, în cazul grădiniței), ci constă în a-l învăța bunele maniere, felul în care trebuie să se comporte cu cei din jurul său, de aceeași vârstă sau mai mari. Foarte mulți copii din zilele noastre nu au, din păcate cei șapte ani de acasă. Acest lucru se datorează, în principiu răsfățului excesiv din partea părinților și a bunicilor. Nu trebuie să minimalizăm, influența bunicilor în educația nepoților.

Ioan Hrisostom definește educația prin prisma religiei - „A educa înseamnă...a-l crește pe copil moral și în evlavie, a-i modela inteligența, a forma un atlet pentru Cristos. Educația este asemenea unei arte însă artă mai mare decât educația nu există pentru că dacă toate artele aduc un folos pentru lumea de aici, arta educației se săvârșește în vederea accelerării la lumea viitoare.”

La grădiniță printre regulile grupei se numără și: BUNĂ ZIUA, TE ROG FRUMOS ȘI MULȚUMESC! Aceste cuvinte magice folosite atât în grădiniță, cât și acasă contribuie la formarea și educarea copiilor. Dacă de mici, copiii sunt educați de părinți cu principalele norme, reguli și valori morale, atunci acei copii vor avea respect față de tot ce îi înconjoară și vor avea un comportament demn de niște oameni educați. „Normele și regulile morale, înțelese ca seturi de prescripții privind comportamentul omului în relație cu semenii săi și societatea în ansamblul său, sunt caracterizate printr-un nivel ridicat de interiorizare și sunt impuse în acte de conduită, atât de către propria conștiință cât și de către presiunea, implicită sau explicită a atitudinilor celorlalți. ”Valorile morale reprezintă măsura în care un anumit comportament sau conduită este apreciată de către marea majoritate a societății în raport cu sistemul etic de referință” (pag. 270-271 M. Ionescu, V. Chiș coord. „Pedagogie-suporturi pentru formarea profesorilor”).

Familia exercită influențele educative asupra copiilor, mai ales în primii ani de viață, contribuind la formarea caracterului. În cadrul familiei se disting relații: între copii-copii (frați), copii-părinți și părinte-părinte (mama-tata) sau unde sunt și bunici: copii-bunici, părinți-bunici. Părinții oferă modele copiilor, prin comportamentul pe care îl au unul față de celălalt, față de copii, față de ceilalți oameni cu care intră în contact în viața de zi cu zi. Familia este cea care îi oferă copilului primele deprinderi de politețe. Noul Dicționar Universal al Limbii Române definește politețea ca fiind „ un ansamblu de reguli de comportament în spiritul bunei creșteri, al bunei-cuviințe.” Deprinderile de politețe se materializează în obișnuirea copilului de a folosi formulele de politețe impuse de situație. Prima deprindere este salutul. Copilul va învăța de moc să salute, își aude părinții și apoi instinctiv, salută și el. La început, copilul va saluta, îndemnat de părinți, iar pe măsură ce va crește va saluta din proprie inițiativă. Această deprindere învățată în familie se continuă la grădiniță, prin salutul la venirea și la plecarea copilului din grădiniță. Copilul va fi învățat să mulțumească atunci când primește ceva, la masă atunci când i se va spune: poftă bună, el va mulțumi, jucăriile nu se vor lua din mână, ci se va spune „te rog frumos” să-mi dai...

Pentru realizarea unei bune educații trebuie să existe o concordanță între atitudinea părinților și cerința impusă.

BIBLIOGRAFIE:

1. M. Bocoș coord. „Dicționar praxiologic de pedagogie” editura. Paralela 45, Pitești 2016.
2. Noul Dicționar Universal al Limbii Române, editura Litera, București 2017
3. M. Ionescu, V. Chiș. Coord. „Pedagogie- suporturi pentru formarea profesorilor”, editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2001
4. Silvia Dima „Cei șapte ani de acasă”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1999.

Proiectul Educațional Național ”Cei șapte ani de acasă!”

Cosor Emilia

COPIL UNIC

Căutând să se mențină în linia generală a timpului, a regiunii și a mediului lor social, părinții nu trebuie să fie obsedați de principii prea absolute.

Totuși, pentru a da copiilor lor o creștere bună, părinții trebuie să încerce să le formeze imediat după naștere un număr de automatisme pe care le-au învățat și ei.

Deprinderile de politețe, de curățenie fizică și vestimentară, de punctualitate, au o mare importanță, la fel deprinderea de a asculta. Ele obligă la controlul de sine și duc la respectul celorlalți. Dobândite în timpul celei mai fragede vârste, ele par naturale, evidente; învățate în mod amabil obiceiurile acestea se păstrează toată viața.

Astfel, un copil trebuie întotdeauna să-și pună la loc jucăriile, ca și celelalte obiecte pe care le-a folosit. Trebuie să învețe să spună ”aș dori” și nu ”eu vreau”. Trebuie să salute persoanele mari, să stingă lumina când nu-i este necesară. Trebuie să închidă încet ușile, să-și aranjeze hainele, părul și să se spele pe mâini.

Când un copil trăiește singur cu tatăl și cu mama lui, există totuși primejdii reale. Primul pericol, aproape inevitabil într-un cămin unit și armonios este că băiatul sau fata este oarecum „prea iubită”. Afețiunea părintească se fixează asupra unui singur obiect și de aceea, aceasta capătă o importanță mult mărită. În special mama riscă mult să se manifeste ”supraocrotitor”, ea proiectează teama ei de viitor asupra copilului. Copilul însuși va considera curând lumea ca fiind plină de primejdii. Prezentându-se într-un stadiu avansat în privința limbajului și părând degajat în exterior, el se va putea dovedi foarte înapoiat în plan afectiv și sentimental.

O altă primejdie care-i pândește pe părinți este dorința de a voi să modeleze copilul exclusiv după gustul lor, fără a ține seama de alegerea făcută de copil, mai ales pe planurile profesional și cultural. ”Vei fi medic!”, ”Vei cânta la pian!”etc.

Părinți cu copil unic, nu fiți prea dejamăgiți dacă în ciuda străduințelor pe care le depuneți, el nu se va conforma tuturor dorințelor dumneavoastră; el va fi mai fericit dacă se dezvoltă într-un sens care va fi al lui propriu. Dacă-l iubiți pentru el și nu pentru voi, să vă bucurați că și-a găsit drumul ”său”, chiar dacă acesta vă cam îngrijorează sau vă lasă în singurătate.

Bibliografie:

Joubrel H., Bertrand P., Dicționar al educației în familie, Editura Didactică și pedagogică, București, 1968.

„CEI 7 ANI DE ACASA”

PROFESOR INV PRESCOLAR - COSTA SOFIA UNITATEA DE INVATAMANT: SC GIM PETROS – GR PP BARU

„Cei 7 ani de acasă”, în opinia mea, sunt testul inițial al vieții.

Primii pași ai unui copil se fac în familie, apoi în alte instituții cum ar fi grădinița, școla.

La intrarea în grădiniță fiecare copil este testat prin evaluarea inițială, ce se desfășoară într-un interval de două săptămâni. Evaluatorul observă comportamentul copilului, bagajul cu care acesta intră în grădiniță. Acest bagaj conține informații foarte importante, este foarte vast și depinde de mai mulți factori : sociali, culturali și, în mare măsură, de mediul familial din care provine. Familia este cea care primește notă pentru ceea ce a acumulat copilul de la naștere până la intrarea în colectivitate.

Bagajul constă în lucruri care ni se par mărunte, însă pentru educația copilului și formarea acestuia sunt vitale .

În sânul familiei începe formarea personalității și comportamentul copilului. Comportamentul are la bază relația afectivă cu părinții. Dragostea și afecțiunea părinților clădește un copil bine crescut, protejat și încrezător în forțele proprii.

Copilul copiază comportamentul părinților cu ușurință. Ei trebuie să realizeze că și un bebeluș, cât ar fi de mic, copiază ceea ce vede, aude sau simte, acestea fiind fundamentul viitoarei sale personalități.

Exemplu: Procesul de învățare al bunelor maniere durează foarte mult. Copilul va lua cescuța de pe masă cu ușurință dacă părinții ar face același lucru de fiecare dată . Acesta vede, iar în timp va adopta gestul, devenind apoi un obicei.

Copilul nu citește dacă în casă nu vede o carte sau dacă părinții nu-i citesc niciodată. Când un părinte citește, copilul se așează singur și cu curiozitate, așteptând să i se citească și lui.

Cea mai sănătoasă creștere e aceea unde părinții respectă anumite reguli, principii, au un dialog plăcut, în casă e o atmosferă caldă și prietenoasă, participă ambii părinți la educație: joacă, masă, citit, plimbări în parc etc.

Fiind profesor în învățământul preșcolar și părinte al generațiilor fără telefon mobil, tabletă, televizor, trag un mare semnal de alarmă către toți părinții din noua generație: să ofere mai mult timp și mai multă afecțiune copiilor până nu e prea târziu. Copiii preferă telefonul și să fie lăsați singuri, sunt foarte cuminiți, nu fac nimic rau, DAR, un mare DAR, în timp, aceștia devin vulnerabili, plictisiți, lipsiți de creativitate și poftă de joacă. Este grav să nu observăm copilăria copiilor noștri, să nu le oferim o copilărie, totul pleacând de la noi, părinții. Tot ce așternem în fața lor sunt scările pe care vor urca alte și alte generații. Să nu uităm că prima treaptă este familia, adică „ Cei 7 ani de acasă”.

Adaptarea scolara

Prof.inv.primar Costache Carmen
Scoala Gimnaziala Nenciulesti ,jud Teleorman

În sistemul general al științelor, *adaptarea* este concepută *ca una dintre proprietățile fundamentale ale organismelor vii de a-și modifica structurile și funcțiile, corespunzător schimbărilor cantitative și calitative ale mediului înconjurător*. (N. Oprescu, 1998)

Vizând personalitatea umană, adaptarea reprezintă expresia ansamblului de activități prin care o persoană își modifică conduita pentru a se acomoda optim mediului în care își desfășoară activitatea. Adaptarea apare, astfel, ca un proces de organizare și reorganizare dintre subiect și condițiile ambientale.

În concepția lui Jean Piaget, adaptarea desemnează *procesul de echilibrare între asimilare și acomodare*.

Adaptarea școlară exprimă *calitatea și eficiența concordanței între personalitatea elevului și cerințele școlare*.

Adaptarea școlară exprimă calitatea și eficiența realizării concordanței dintre cerințele obiectivelor educaționale și răspunsul comportamentului elevului față de ele, „*procesul de realizare a echilibrului dintre personalitatea, în evoluție și exigențele ascendente ale noilor condiții de muncă și de viață ale elevului*”. (A. Coașan, 1991)

Personalitatea copilului se găsește într-o continuă evoluție, răspunzând exigențelor școlare care, și ele, evoluează. De aceea adaptarea școlară nu se referă numai la intrarea copilului în școală, ci este un proces care trebuie apreciat prin raportarea personalității mediului școlar la o anumită etapă de dezvoltare a copilului. Ea începe încă din familie și se continuă în instituțiile pe care le frecventează copilul (grădiniță, școală), ridicând probleme la trecerea pragurilor de la familie la grădiniță, de la grădiniță la școală, de la ciclul primar la cel gimnazial ș.a.

Acum cativa ani , am primit in clasa un copil care nu frecventase gradinita .Diferenta intre el si ceilalti copii era foarte mare .Provenind dintr-o familie modesta ,parintii nu comunicau cu el ,era al doilea copil ,din patru copii , un frate mai mare ,altii doi mai mici .Dupa doi ani de munca ,la clase simultane,acest copil a reusit sa pronunte corect ,sa invete culorile ,sa recunoasca literele ,cifrele etc . Principala vina este a parintilor care refuza integrarea copiilor in gradinita .

Bibliografie:

- *Bazele teoretice ale psihopedagogiei preșcolare* – editura V & I Integral, București 2007
- *Laborator metodic* – Supliment metodic al revistei „Invățământul primar” – nr. 1 – 2 /2006
- *Revista „Învățământul preșcolar”* – nr. 1- 2/ 2008
m.d.

Cei șapte ani de acasă!

Prof. Costache Cristina Narcisa
Liceul Sanitar "Antim Ivireanu", Rm. Vâlcea

Dacă ești "politicos", "bine crescut" și "manierat" înseamnă că respecti niște norme, te conformezi unor reguli și precepte pe care le consideri "juste" sau "adecvate". Materia "ghidurilor de maniere elegante" contemporane este alcătuită încă din astfel de norme, reguli și precepte.

Când le citim, universul pe care ni-l descriu ne este în același timp familiar și străin. Familiar, pentru că ne recunoaștem în el viața de zi cu zi: mersul la serviciu, plecările în concediu, metroul, vizitele prietenilor, petrecerea de Revelion sau nunta unei prietene... Străin, deoarece toate acestea sunt ordonate, structurate și codificate. Este o lume previzibilă, care nu rezervă surprize. Orice întrebare am pune, găsim imediat și un răspuns.

Găsim imediat o mulțime de sfaturi, la prima vedere arbitrare și imposibil de reținut. Dar ne dăm repede seama că toate se organizează în ansambluri coerente și bine alaborate. Așadar, pentru că a trăi în societate înseamnă a trăi sub privirile celorlalți, o primă serie de precepte se referă la *felul în care ne prezentăm*.

Deoarece lumea seamănă cu o scenă, un alt ansamblu ar putea descrie *relațiile sociale* ca pe un fel de *com-media dell'arte*. Fiecare își joacă rolul și se adaptează partenerului pentru ca spectacolul să poată continua nestingherit, orice s-ar întâmpla. În această optică, a trăi printre ceilalți înseamnă a-ți păstra locul într-o reprezentație a cărei intrigă se țese cu ajutorul relațiilor sociale.

Deoarece trebuie să te adaptezi neîncetat situației, felul în care îți joci rolul pe marea scenă a lumii depinde la fel de mult de *locul și momentul acțiunii*, ca și de persoana în fața căreia te afli.

Prin urmare, deoarece societatea are întâietate asupra individului și sociabilitatea asupra individualității, orice eveniment, cât de cât important, se celebrează în mod colectiv; astfel, viața socială este jalonată de *micile și marile ceremonii* la care ia parte întreaga comunitate.

Se prea poate ce un om bine crescut să fie mai ales decât acela care știe să lase această impresie. Nu mai este nevoie să subliniem importanța a tot ceea ce ține de propria noastră prestație: felul în care ne exprimăm sau ne îmbrăcăm, ținuta corporală..Această preocupare pentru înfățișare se întvede în expresia "înalță ținută" care combină aspectele estetice și cele morale.

Dar înfățișarea nu înseamnă numai atât. Ea este emblema poziției sociale, a „identității”. Și, a avea o prestație bună înseamnă a ne confirma locul pe care ni-l atribuie societatea.

Simțul estetic poate primi diverse nume – eleganță, distincție, farmec, stil, gust – care se regăsesc și se confundă în discursul manierelor elegante. Însă orice nume i-am da, el respectă mereu câteva principii fundamentale.

Primul este *îngrijirea*: ca să fii prezentabil trebuie să fii curat. Nimic nu scuză murdăria, neglijența sau delăsarea: unghii îndoielnice, dinți neîngrijiți, păr nepieptănat, haine pătate, nasturi care atârnă, pantofi plini de noroi...

Curățenia "fizică" își găsește un echivalent în cea "morală". Ne vom feri de a ne "murdări" prin cuvinte grosolane, cu aluzii scabroase – mai cu seamă sexuale, sau care țin pur și simplu se bârfă. Orice atitudine prea vădit seducătoare este exclusă: fără poziții provocatoare sau priviri languroase.

Al doilea principiu – *armonia* – constă în arta de a găsi și a combina lucruri care merg bine împreună. O persoană elegantă știe nu numai să potrivească diferitele elemente vestimentare (culori și accesorii) între ele, dar și să-și armonizeze ținuta cu aspectul fizic, cu vârsta sau momentul zilei, cu locul unde se află și cu activitatea pe care o desfășoară. Aceleași condiții se impun limbajului, care trebuie și el să se potrivească cu vârsta și statutul. Dacă putem tolera câteva cuvinte de argou rostite de un artist boem sau de un adolescent acasă la el, aceleași cuvinte sunt mai puțin admisibile în cadrul unor relații mondene sau profesionale.

Armonia primează asupra oricărei alte considerații estetice. Nici măcar "moda" nu i-o poate lua înainte: ea nu este decât un criteriu orientativ ce trebuie modulată în funcție de vârstă, aspect fizic și situație.

Discreția stă și ea la baza distincției. Astfel, o persoană distinsă nu va abuza de culorile prea vii, va alege mai degrabă hainele cu croială simplă, machiajul și bijuteriile discrete, nu va fi artificială, nici

afectată în gesturi sau vorbe... Pe scurt, în nici un caz nu va încerca să ”iasă în evidență”. De altfel, marele aliat al discreției este ”firescul”, auxiliarul simplității și, după cum se spune, secretul distincției.

În sfârșit, ultimul principiu se referă la *ținuta corpului*. A avea o ținută corectă înseamnă a da impresia unui permanent control asupra corpului, sentimentelor și exprimării. De exemplu, nu trebuie să te ”trănțești” pe scaun, ci să te așezi ușor, cu spatele drept. Să te ferești de mișcări dezordonate, de răsete zgomotoase și de manifestări nestăpânite. Să mergi liniștit, cu pași ordonați, fără să-ți târăști picioarele sau să-ți legeni șoldurile. Să zâmbești și să nu-ți pierzi cumpătul în nicio împrejurare. Să-ți păstrezi lacrimile de bucurie sau de tristețe pentru un cadru intim. Să te exprimi corect: fără greșeli de sintaxă, barbarisme sau expresii populare sau regionale.

Ținuta corectă presupune se asemenea disimularea unor părți ale corpului: o femeie trebuie să evite decolteurile prea adânci și să stea pe scaun cu genunchii apropiați... Un bărbat nu trebuie să-și pună în valoare mușchii purtând pulovere strâmte, nici să umble neras sau descheiat la cămașă pentru a-și scoate în evidență masculinitatea...

Toate acestea alcătuiesc acea ”ținută corectă” prin care ne putem face plăcuți, nu din narcisism, ci pentru că, a le oferi celor din jur o imagine agreabilă, este o formă de ”politețe” pe care le-o datorăm.

Constatăm așadar că politețea nu poate fi redusă la un sistem formal și superficial de reguli convenționale, mai mult sau mai puțin arbitrare. Ea acționează la nivelul celei mai adânci afectivități, al respectului de sine, al relației cu ceilalți. Se bazează pe valori și principii care răspund celor mai fundamentale nevoi ale vieții sociale. Și, pentru că îți asumă sarcina de a facilita și de a regla interacțiunile sociale, are mare nevoie de adeziunea indivizilor și de dorința lor de a și-o integra în structura psihică.

Bibliografie:

1. Bourdieu, P., 1979, *La distinction. Critique sociale du jugement*, Paris, Minuit.
2. Picard, D., 2007, *Politesse, savoir-vivre et relations sociales*, Seuil.

ROLUL EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE

**Prof.înv. preșc. Costache Cristina – Liceul Tehnologic Cioranii de Jos-
Gradiņa cu P. N. Cioranii de Jos (structură)**

Scoala are un rol important in educatia copiilor, insa cel mai mult conteaza lectiile primite in familie. Dezvoltarea personalitatii copilului este rezultatul unui ansamblu de factori: familiali, scolari, comunitari. Factorii familiali sunt ca proximitate si importanta cei mai importanti in dezvoltarea unei personalitati armonioase.

Rezultatele mai multor studii arata ca elevii care sunt inconjurati de dragostea si ajutorul membrilor familiei au rezultate mult mai bune la scoala fata de copiii ai caror parinti lucreaza de dimineata pana seara si care nu petrec prea mult timp impreuna cu ei.

De ce este importanta familia in educatia copiilor? Pentru ca are o influenta deosebita asupra copiilor, care dobandesc mult mai repede si mai usor cunostinte despre obiceiuri comportamentale, stil de viata, societate si natura de la persoanele apropiate, cu autoritate in viata lor, decat de la profesori sau necunoscuti. De asemenea, familia are un rol foarte important in dezvoltarea copiilor atat din punct de vedere intelectual, cat si fizic, moral si estetic. Parintii sunt cei care de cele mai multe ori asigura hrana si celelalte elemente necesare copiilor: hainute, carti, rechizite, jucarii, ceea ce ii determina pe cei mici sa inteleaga ca au datoria sa implineasca asteptarile pe care le au adultii de la ei.

Mai mult decat atat, parintii au datoria de a le forma copiilor constiinta, caracterul, vointa, personalitatea si simtul responsabil, dinainte ca cei mici sa ajunga pe bancile scolilor.

Familia are un rol esențial în educația copilului. Familia este nucleul în care copilul se formează ca om. Ea are un rol decisiv în ceea ce privește viitorul social și spiritual al copilului. _____ Felul în care părinții se raportează la copii, afectează în mod dramatic modul în care copilul se va raporta la societate. Părinții severi vor forma un tânăr fără personalitate, voință, inițiativă (doar în cazul unui sistem nervos foarte puternic asistăm la formarea unui spirit anarhic în familie și societate); părinții care-l vor răsfăța vor avea un tânăr care nu învață, nu muncește, dar pretinde mereu (unii ajung delicvenți); părinții care denotă inconsecvență educativă, care oscilează între răsfăț și severitate, vor forma un tânăr dezorientat, încâpățânat, capricios și dificil în raporturile sociale.

Educația copiilor presupune întâi de toate desăvârșirea propriei noastre educații, a sentimentelor noastre. Părinții trebuie să se străduiască să dea dovadă de o moralitate ireproșabilă, de integritate și educație aleasă, fiind formatorii unei generații, ca astfel copiii să-i poată urma avându-i ca model. În educația copiilor, mai întâi de toate trebuie să ne educăm noi înșine. Evident, căldura din familie educă mult mai bine decât orice cuvinte, și, dimpotrivă, cuvintele anoste ale părinților obțin exact efectul contrar.

Comportamentele copiilor se învață prin observarea unor modele în familie sau societate: într-o grădiniță o parte din preșcolari au asistat la un spectacol dat de un actor care tot timpul se comportă violent, agresând o păpușă mare din plastic. Observându-se copiii în zilele următoare s-a constatat că aceștia se comportau mult mai agresiv cu jucăriile și păpușile lor, în comparație cu ceilalți care nu asistaseră la spectacolul respectiv. După opt luni, 40% din lotul experimental imitau acte agresive din categoria celor văzute în spectacol. Rezultă rolul important jucat de exemplul celor din jur. Toate acesta îl pot marca profund, însă copilul va suferi mult mai puțin dacă „simte în el siguranță și dacă are încredere în părinți. Dar dacă vede atitudini nepotrivite la un om în care are multă încredere, la părinți, frați, rudeni, etc., atunci influența va fi mult mai mare asupra lui.

Direcția spre care va merge copilul se trasează încă din familie, locul unde se va forma idealul său. Acesta se formează din copilărie până la adolescență. Astfel, când relațiile dintre părinți au fost armonioase, idealul adolescentului include un model care le seamănă.

Un copil care nu a primit o educație corectă din toate punctele de vedere va avea de suferit la maturitate, sau poate toată viața în cazul în care nu are un caracter puternic nativ, prin care să se autoeduce. Lacunele relaționale, complexe, fluctuațiile sentimentale și toate problemele interioare ale omului sunt în mare parte o consecință a unei educații familiale defectuoase. Greu va înțelege extrovertirea unei persoane în familia sa sau între prieteni, ori altruismul cu care se manifestă în societate și altele asemenea, cineva crescut de niște părinți care nu au avut timp să vorbească cu el, să-i asculte problemele, să-l încurajeze la nevoie, să-i ofere afecțiune.

Responsabilitatea unui părinte în ceea ce privește educația copilului său este una uriașă. În mare parte cazurile de neadaptare socială, depresie, dependență, delincvență, perversiune, sinucideri, din rândul tinerilor (și nu numai), au ca substrat lipsa educației familiale corecte, sănătoase.

După cum am demonstrat până acum într-o manieră succintă, rolul familiei în educația copiilor este esențial. „Familia reprezintă matricea primordială a culturii omenești. [...] Aici se trezesc și încep să se dezvolte puterile latente ale sufletului personal; aici începe copilul să iubească (pe cine și cum?), să creadă (în ce?) și să sacrifice (cui și ce?); aici se alcătuiesc primele temelii ale caracterului său; aici se descoperă în sufletul copilului sursele principale ale fericirii sau nefericirii lui viitoare; aici devine copilul un om mic, din care mai apoi se dezvoltă o mare personalitate sau un pungaș mărunț.”

Cei șapte ani de acasă!

Prof. învă. preșcolar, Costache Elena
Grădinița cu Program Normal, Colceag

Familia este prima școală unde copiii primesc lecții de viață, indiferent de intențiile protagoniștilor. Expresia „Cei șapte ani de acasă!” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial”, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului. La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social. Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

La baza celor șapte ani de acasă stau câțiva factori esențiali: valorile pe care se bazează familia și care îi sunt transmise micuțului, dragostea părinților și specificul copilului de dezvoltare. Un copil iubit și apreciat de către familie se va simți protejat și va avea un sentiment de siguranță care îi va permite să aibă încredere în forțele proprii și să învețe să își asume regulile de comportament. Astfel că educarea copilului se va face într-un ambient deschis și relaxant, bazat pe iubire și încredere, atunci acesta nu va percepe regulile ca pe o disciplină de fier și îi va fi mult mai ușor să le asimileze.

Relațiile care se stabilesc între părinte și copil sunt hotărâtoare pentru calitatea relațiilor pe care le va stabili acesta din urmă, de-a lungul vieții, în diferite contexte. În familie copilul asimilează tot ce-i poate fi util, fără a fi obligat să o facă într-un context autoritar, formal. El are nevoie în primul rând de stimulare intelectuală, care i se oferă prin jucării, cărți, casete dar și prin intermediul părintelui, care participă la investigațiile copilului.

Pentru a fi un bun părinte, ce își înțelege copilul, adultul ar trebui să-și amintească de propria lui copilărie, să retrăiască sentimentele copilului de atunci, care se păstrează intacte și, în loc să îndepărteze acel copil, să-l scoată la iveală, să-l actualizeze și astfel, simțind ca un copil, să se întâlnească cu fiul sau fiica lui. Nu este o pledoarie pentru un adult care se „copilărește”, ci pentru un adult care privește vârsta copilăriei cu cea mai mare seriozitate, cu răspundere și afecțiune.

BIBLIOGRAFIE:

Dumitrana Magdalena, „Copilul, familia și grădinița”, Editura Compania, București, 2000
www.didactic.ro

Să nu uităm acasă cei 7 ani!

Costache Elena, Școala Gimnazială Morărești, jud. Argeș

Schimbul dintre om și mediul înconjurător se schimbă și se dezvoltă neîncetat păstrându-se un echilibru

Dobândirea cunoștințelor necesare înțelegerii principalelor aspecte legate de traiul de zi cu zi duc la formarea modelelor și a modului de gândire și abordare a problemelor, în formarea caracterului și a personalității. În plus, dezvoltă o manieră sistematică de abordare, provoacă o analiză progresivă a detaliilor, o rezolvare cu context general a problemelor particulare ca o gândire practică, diferită de gândirea teoretică și abstractă, dar pentru aceasta e nevoie să ne concentrăm ca adulți asupra educării copilului.

Căpătarea unor deprinderi care ajută individul, va avea ca rezultat un om care devine utilizator ai termenilor adecvați situațiilor și contextelor, adică va dobândi cunoștințele necesare exploatarea informațiilor puse la dispoziție pe diverse căi: media, publicații etc. dar, pentru aceasta, cultura trebuie să fie formată pe diverse căi (formale, informale și nonformale), generală și bogată, ceea ce presupune identificări și înțelegeri ale noțiunilor, folosiri și prelucrări de informațiilor și, în final, utilizarea produselor sale, ceea ce duce la formarea conduitei și moralității cu respectarea eticilor impuse de norme scrise sau nescrise.

Prin conștientizarea impactului social al dezvoltării individuale se poate modifica societatea sub aspect intelectual, estetic și moral prin participarea cu mijloace proprii la modelarea personalității.

"Cei șapte ani de acasă", în principiu educația timpurie, de bază, este un fenomen complex format dintr-un ansamblu de măsuri, aplicate în mod sistematic în vederea formării și dezvoltării însușirilor intelectuale, morale sau fizice ale oamenilor. Pentru a fi realizabil acest aspect, trebuie întotdeauna precizate finalitățile. Accentul pe informarea continuă și modelarea aptitudinii de comunicare pentru creșterea mobilității în spațiul social și stimularea participării active, favorizează capacitățile și pregătirea profesională, dezvoltă personalitatea umană, rafinând spiritul și cultivând năzuința spre perfecțiune.

Evaluarea calității educației o fac consumatorii, iar adevărata ei valoare se stabilește la sfârșitul școlarizării, în funcție de performanțele de care este capabil omul.

Serviciile educaționale pornesc de la un anumit nivel după parcurgerea unei educații timpurii primite acasă, în medul familial, și sunt activități prestate în beneficiul consumatorilor de educație, cu sau fără participarea lor directă, cu scopul de a le împlini anumite nevoi și a le produce satisfacții intelectuale, materiale etc. În toate aceste cazuri există o relație de complementaritate între aceste servicii și stimularea reciprocă. Toate oferă informații, cunoștințe, valori, simboluri, modele și idealuri menite să satisfacă o diversitate de nevoi umane ca: nevoia de cunoaștere și informare, de acțiune și participare, de relevare a propriei identități, de afirmare și prestigiu în societate, nevoia de justiție, nevoia de imaginar, de evaluare din mediul cotidian etc.

Cu alte cuvinte, educația timpurie implică o activitate umană sau un sistem de activități, orientate spre o viitoare satisfacere a cerințelor consumatorilor actuali și potențiali de servicii educaționale, iar promovarea sinelui în activitățile umane impun dăruire, perseverență, consecvență, cinste, dragoste pentru copii din partea părinților și pentru elevi din partea cadrelor didactice.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

Profesor pentru învățământ primar Costache Marcela Maria
Școala Gimnazială "Prof. ILIE POPESCU"
Comuna Șotânga, județul Dâmbovița

Când rostim "cei șapte ani de acasă" ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinții săi, la formarea personalității și a comportamentului copilului până ajunge la școală. Când spunem că un copil are "cei șapte ani de acasă" ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

- *salutul* care este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care cel mic nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

- *comportamentul în public* - un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

- *comportamentul cu prietenii* - manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă faptul că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

- *înțelegerea normelor sociale* - prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

- *manierele la masă* - o bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

- *recunoașterea greșelilor* - „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

- *tact și toleranță* - un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

După ce ajunge la vârsta școlară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei șapte ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există ”*cei șapte ani de-acasă*” deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri.

Expresia ”*cei șapte ani de-acasă*” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată ”culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Bibliografie:

1. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Almatea, 1998
2. Vrășmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
3. www.didactic.ro

EDUCAȚIA ÎNCEPE ACASĂ...ȘI SE COMPLETEAZĂ LA ȘCOALĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR COSTEA NICOLETA LICEUL TEHNOLOGIC JIDVEI-ȘCOALA GIMNAZIALĂ BĂLCACIU

*„ Copiii nu sunt singurii care cresc. Si părintii cresc. Tot așa cum noi ne privim copiii, să vedem ce fac cu viețile lor, tot așa ne privesc și ei pe noi, să vadă ce facem noi cu ale noastre. Nu le pot spune copiilor mei să ajungă până la stele. Tot ce pot face este ca eu să mă-ntind spre ele.”
(Joyce Maynard)*

„Cei șapte ani de acasă” reprezintă perioada din viața unui copil pe care și-o petrece în cea mai mare parte în familie, adică alături de cei care i-au dat viață, alături de cei care îl înconjoară cu dragoste, cu răbdare, care-i oferă siguranță și protecție în fiecare moment. Acum este perioada propice pentru copil să asimileze primele reguli de comportament civilizate, primele norme și valori morale care-l vor ajuta să se integreze în colectivitate, în societate, va învăța să comunice, își va însuși bunele maniere, reguli de igienă, obiceiuri sănătoase.

Copilul nostru este asemeni unui pomișor. El va crește drept, înalt, va rodi, doar dacă vom avea grijă de el, dacă vom pune la rădăcină ceea ce are nevoie, dacă vom avea grijă ca tulpina să nu se încovoie. Este clar că atunci când aducem pe lume un copil avem o mare responsabilitate ca părinți. Noi suntem primul model care i se oferă copilului și pe care îl va urma. Din primele clipe din viața copilului nostru trebuie să ne întrebăm ce putem face pentru copilul nostru, ce datorie avem ca părinți față de el.

Educația de acasă reprezintă o abordare individuală a părintelui față de copilul său. Modul în care vom ști să abordăm fiecare problemă care se ivește în viața noastră de familie va influența într-un fel sau altul psihicul copilului nostru. Copiii repetă tot ce fac părinții, deci este important să fim un exemplu de urmat pentru copiii noștri.

Fiecare copil poate fi un învingător, totul este să fim alături de el atunci când pornește pe lungul drum al vieții. Un copil trebuie încurajat când aleargă, mângâiat atunci când cade și aplaudat atunci când se ridică.

Intrarea în colectivitate a copilului aduce o altă serie de probleme pentru părinți. Cum îl pregătesc pe copil pentru școală? Pe lângă sănătatea, creșterea și dezvoltarea normală a copilului trebuie încurajată dezvoltarea emoțională a copilului, stimularea de a descoperi lucruri noi, încurajarea să termine ceea ce începe, să se joace și să comunice cu alți copii. Copilul trebuie încurajat și susținut să vorbească, să își exprime părerea în legătură cu evenimentele din viața lui. Dacă copilul nostru va învăța să depășească obstacolele ivite, el va deveni un copil determinat, hotărât și încrezător în forțele lui, mai deschis. Ca părinți, trebuie să câștigăm încrederea copilului nostru, pentru a putea să ni se adreseze în orice moment și în orice situație pentru un sfat sau un ajutor fără a primi în schimb reproșuri. Pentru aceasta este necesar să ne cunoaștem copilul, să petrecem timp de calitate alături de el, să îl înțelegem.

Importanța celor ”7 ani de acasă”

**Prof. COSTIN GEORGIANA ALEXANDRA
GRĂDINIȚA CU P.P. NR.64, GALAȚI**

Se spune că un copil trebuie să se adapteze grădiniței, dar în zilele noastre este mai corect spus că grădinița trebuie să se adapteze generațiilor de copii, a căror nevoi sunt din ce în ce mai greu de satisfăcut. Educația nu este exclusiv responsabilitatea școlii, așa cum nu este nici exclusiv responsabilitatea familiei. Educația depinde de colaborarea părților mai sus menționate. Menirea educatoarelor este educarea copiilor, contribuind alături de părinți la formarea celor „șapte ani de acasă”. Educația făcută de părinți și de grădiniță, la începutul vieții copilului, va avea în viitor un efect impresionant asupra tuturor laturilor personalității acestuia.

„Școala începe în familie. Este vorba de o școală în care copilul asimilează tot ceea ce îi poate fi util, fără a fi obligat să o facă într-un context autoritar, formal”(Magdalena Dumitrana, 2000, pg.124). Încă de la naștere, copilul primește din partea familiei cea mai mare atenție și deja se exercită o influență considerabilă asupra dezvoltării sale fizice, intelectuale, morale. Aducându-și o parte din contribuție zilnic, este firesc ca impresiile provocate de familie să se permanentizeze și ajungem astfel la expresia consacrată „cei șapte ani de-acasă”, ce înseamnă a fi bine crescut, a avea o comportare civilizată. „Zicala subliniază faptul că cei «șapte ani de-acasă» sunt hotărâtori pentru dezvoltarea de mai târziu. Reușita depinde în foarte mare măsură de istoria primilor șapte ani, de modul în care a fost îngrijit și educat copilul, de deprinderile și cunoștințele acumulate în acest timp”(Magda Florescu, 1968, pg.5).

Conform aceleași autoare, condițiile necesare unei bune creșteri sunt:

-stabilitatea familiei - ambii părinți trebuie să aibă grijă de copil, deoarece despărțirea părinților este o mare lovitură pentru acesta;

-climatul afectiv din familie – să existe înțelegere, dragoste, respect;

-capacitatea educativă a părinților – existența unor calități ale părinților precum priceperea, simțul răspunderii, sănătatea fizică și psihică;

-asigurarea factorilor materiali – anumite sacrificii pentru crearea unor condiții materiale necesare.

În urma identificării și stabilirii rolului și responsabilității fiecărui factor implicat în domeniul educațional vom putea atinge țelul final, devenirea umană a copilului, formarea unui membru activ al societății, participant la viața socială.

Influențat de educație, de societate, preșcolarul se dezvoltă, pe baza dispozițiilor naturale. Analizând dezvoltarea copilului, procesul se desfășoară prin modificarea relațiilor sale cu cei din jur și cu mediul înconjurător, relații care apar încă de la începutul vieții sale. Copilul are relații și experiențe cu alți oameni, înainte de a învăța să vorbească, să meargă. Bineînțeles, aceste relații sunt pentru început mijlocite de acțiunile adultului. Până la vârsta intrării la grădiniță, contactul și relația copilului cu adultul este ușor organizată, devenind organizată și sistematică prin procesul de educație adus de vârsta preșcolară, prin formele sale de activitate, jocul și activitățile de învățare.

Când intră la grădiniță, copilul are deja un trecut educativ, un profil al personalității conturat”Cu timpul, influența exercitată de grădiniță crește în intensitate, până ce ocupă o poziție dominantă”(Andreescu Florica, Margareta Bernițchi-Țurcaș,1960, pg.401). Sunt de acord cu această afirmație, doar dacă influența grădiniței este susținută continuu de familie. Poate fi tulburătoare dezvoltarea preșcolarului care învață ceva la grădiniță și opusul acasă. O strânsă legătură, colaborare între grădiniță și familie rezultă într-o linie unitară în educarea preșcolarilor. Sprijinul trebuie să fie reciproc, educatorul să îndrume părinții, „să-i familiarizeze cu cele mai bune metode și procedee de educare și să-i înarmeze cu anumite cunoștințe pedagogice”(Andreescu Florica, Margareta Bernițchi-Țurcaș, 1972, pg.402), iar părinții să facă cunoscute condițiile în care copilul trăiește.

În concluzie, formarea psihologică a preșcolarului este un proces complex ce trebuie bine cunoscut de părinți și cadre didactice, pentru ca aceștia să poată valorifica împreună potențialul fiecărui copil. Tot aceste particularități arată modul individual și unic de dezvoltare a fiecărui preșcolar, iar cunoașterea lor de către părinți și educatoare, care să colaboreze, să aibă atitudini și obiective comune, ajută la creșterea optimă a copiilor, înțelegerea și comunicarea cu aceștia.

Educația începe cu cei șapte ani de acasă

Prof: Cotca Alina
Colegiul Tehnic "TRAIAN VUIA,, Oradea

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cumiți“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Adaptarea la viața de școlar

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas.

Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

În băncile din clasele I se înșiruie fete și băieți, toți cam de aceeași vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Sunt copii și mai mari, și mai mici, și mai voinici, și mai delicați, și mai gălăgioși, și mai tăcuți, unii chiar retrași, timizi, stingheri!

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Deprinderi elementare

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Inadaptabili

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii.

Iată de ce socotim util să vă prezentăm pe scurt ce condiții trebuie să îndeplinească mediul familial pentru a asigura dezvoltarea armonioasă fizică și neuropsihică a copilului antepreșcolar și preșcolar.

Atmosfera de acasă

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Pauzele

Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-și limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ.

Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcțiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambiante familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

FAMILIA ȘI CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

Prof. Chimie- Fizică : Cotescu Cristina - Rodica
Școala Gimnazială Nr. 1 Slănic Moldova, jud. Bacău, Romania

Copilul de la natură este supus unui proces de socializare în cadrul căruia acesta dobândește un comportament necesar adecvării lui la cultura din societatea din care face parte, dobândește reguli de conduită, sisteme de credințe și atitudini. Acest proces de socializare este influențat în copilărie, în cea mai mare parte de părinți care constituie primele modele cu care copilul va dori să se identifice, care îi asigură suportul material, dar și cel afectiv de care are atâta nevoie. Familia ocupă un loc central dovedindu-se că “diferitele însușiri morale ale copilului cum ar fi de exemplu inițiativa și fermitatea în acțiuni, curiozitatea și sociabilitatea, spiritual critic și autocritic, independența depind de o serie de trăsături pe care le are familia în care trăiește copilul” (Rudică 1977). Mediul familial este unul afectiv și protector în măsura în care răspunde trebuințelor copilului atât de natură fiziologică cât și de natură spirituală. Familia trebuie să găsească modalități adecvate de relaționare cu copiii.

- Părinții trebuie să le asigure copiilor satisfacerea nevoilor fizice și emoționale, îi protejează de pericol, permițându-le în același timp să-și dezvolte independența;
- Sunt îndrumători, asumându-și rolul de execuție a unor lucruri pe care încă copiii nu le pot face sau propune acestora activități pe care le pot îndeplini;
- Acționează ca modele, demonstrând deprinderi și atitudini;
- Încurajează conversația;
- Acționează ca bază de date pentru copil, fapt ce îi ușurează copilului munca de organizare a informațiilor.

Mama are un rol primordial în formarea personalității copilului întrucât primul mediu după naștere se limitează la mamă care este totul pentru el. Copilul depinde foarte mult de mamă în primii ani de viață astfel încât se diferențiază de ea cu greutate, iar mama ia treptat în ochii lui aspectul unui obiect precis și definit. Mama pentru copil îndeplinește o funcție primordială și fundamentală, întrucât declanșează mecanismul de cunoaștere și învățare. Pentru cei mai mulți copii tatăl este un personaj plin de prestigiu, de autoritate și de forță, inspirând teamă și atracție.

Bunicii prin experiența și înțelepciunea lor pot influența creșterea copiilor Eforturile reunite ale mamei, tatălui și bunicilor determină apariția stilurilor parentale. Fiecare copil este unic în modul în care crește, se dezvoltă și dobândește deprinderi și competențe. Copiii trec prin stadii similare de dezvoltare, dar în ritmuri diferite. Copiii învață prin joc, prin implicare activă, angajare, explorare și exploatarea simțurilor. Familia reprezintă un factor semnificativ prin contribuția ei asupra dezvoltării și învățării copilului de-a lungul întregii vieți a acestuia. Toți copiii se dezvoltă și învață în contextul interacțiunilor și relațiilor pe care copiii le stabilesc cu primele persoane care au grijă de ei, părinți, apoi cu comunitatea apropiată și mediul în care trăiesc. Familia reprezintă primul și cel mai important educator, decident și suport în viața copiilor. Implicarea familiei trebuie văzută ca un proces esențial în formarea educativă și instructivă a copilului, în dobândirea celor ”șapte ani de acasă”. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Bibliografie:

Dr.Ionescu Mihaela, Costache Luminița, Repere fundamentale în învățarea și dezvoltarea timpuriea copilului de la naștere la 7 ani, Ed.Vanemonde, București, 2014
Bonchiș Elena, Psihologia copilului, Ed.Universității, Oradea,2007

Bucuriile copilului încep alături de o familie

Prof. Coțovanu Adriana
Școala Gimnazială nr. 1 Suceava, jud. Suceava

În familie copilul poate să-și investească toate resursele emoționale, să învețe să și le controleze pentru că asigurarea unui mediu afectiv va constitui garanția pentru o dezvoltare armonioasă.

Familia este mediul esențial care poate influența dezvoltarea și destinul copilului prin securizare materială, dragoste și educație.

Familia îndeplinește două funcții generale, ce variază sub aspectul practic de-a lungul istoriei, dar ele rămân majore în orice timp și în orice loc: asigurarea confortului prin satisfacerea nevoilor tuturor membrilor familiei, și creșterea noilor generații. Când funcționarea sistemului este benefică și membrii ei sunt fericiți, prin intervenția mecanismului de homeostazie (mecanism ce asigură supraviețuirea), se asigură funcționarea în același mod, cu continuitate. Dacă, însă, familia a creat roluri nefericite, această homeostazie, cu scopul de a menține sistemul familiei se destramă sau dispare.

De asemenea, familia îndeplinește o serie de funcții pe care alte grupuri nu pot să le satisfacă, departajându-se de acestea, asigurându-și specificitate, durabilitatea și universalitatea ca formă de comunitate.

Unele studii accentuează o anumită funcție ca fiind fundamentală și exclusivă a familiei - cea de socializare primară a descendenților, cu scopul integrării corespunzătoare a acestora în societate, și, la fel de fundamentală și exclusivă, cea de asigurare a securității emoționale a adulților.

H. H. Stahl, remarcabil sociolog, membru al școlii sociologice de la București, clasifică funcțiile familiei în două mari categorii: funcții interne și funcții externe, primele contribuind la crearea unui regim de viață intimă menit să asigure tuturor membrilor un climat de securitate, protecție și afecțiune; al doilea grup de funcții asigurând dezvoltarea firească a personalității fiecărui membru al grupului, socializarea și integrarea sa corespunzătoare în viața socială. (Voinea, Maria, *Psihosociologia familiei*, Editura Universității, București, 1996, p. 42)

Funcția educativă a familiei. Familia este prima instanță de socializare, atât ca etapă a acestui proces, cât și ca amprentă fundamentală asupra personalității individului. În familie copilul deprinde prin intermediul socializării primele noțiuni cu privire la datorie, responsabilitate, interdicție, marcând dezvoltarea unei structuri generalizate a cunoștinței morale și juridice.

În cadrul familiei are loc modelarea personalității copilului, trecerea de la un comportament normativ (reglat din exterior), la un comportament normal (bazat pe autoreglare și autonomie morală). Fiind un mediu afectiv și protector, familia asigură copiilor securitate, îngrijire, subzistență, sprijin material și moral, toate acestea regăsindu-se în personalitatea și conduita lor.

Valorile după care funcționează o familie normală, matură, sănătoasă sunt capacitatea de a iubi și de a munci cu scopul producerii bunurilor necesare conviețuirii. O funcție definitivă a familiei este aceea de a genera iubire față de toți membrii săi.

„Familia este prin definiție cadrul de satisfacere al nevoilor membrilor ei. Nevoile de bază, fiziologice sunt la fel de importante ca și nevoia de securitate, de dragoste și apartenență, de recunoaștere. Toate aceste nevoi categorisite de Maslow ca fiind nevoi de tip D, care apar prin lipsă și împing individul la a căuta satisfacție, depind de ceilalți, de cei din jurul individului, de ceilalți membri ai familiei. Este evident faptul că o familie în care legăturile dintre membrii ei nu sunt de dragoste și respect, nu poate constitui un cadru propice de satisfacere a nevoilor umane și deci de dezvoltare normală.” (Muntean, Ana.; Popescu, M.; Popa, S., *Victimele violenței domestice: copiii și femeile*, Editura Eurostampa, Timișoara, 2001, p.143)

În funcție de felul cum cei din jur, mai ales părinții, știu să vină în întâmpinarea nevoilor lui și să înțeleagă, în satisfacerea acestor nevoi, caracteristicile care țin de vârsta copilului, depinde dezvoltarea optimă a copilului pentru a deveni o ființă normală, capabilă de a fi fericită, sau dimpotrivă evoluează la polul opus.

Există câteva abilități de care părintele are nevoie pentru a fi un părinte bun. Cele mai importante astfel de abilități și de care depinde modul în care părintele își percepe copilul (nevoile și dezvoltarea lui emoțională) sunt:

- *abilitatea părinților de a da prioritate satisfacerii nevoilor de bază ale copilului*, însemnând următoarele aspecte: importanța de a vorbi cu copilul în timpul îngrijirii, de a lăsa timp pentru a răspunde în felul lui, de a-l stimula tactil, de a răspunde chemărilor copilului, de a reconforta copilul când plânge luându-l în brațe și vorbindu-i cu blândețe;

- *abilitatea de a oferi copilului experiențe noi, de a-l stimula cognitiv și afectiv*: copilul trebuie ajutat să descopere lumea în care există, părintele trebuie să îngăduie acest lucru;

- *abilitatea de a avea o relație empatică cu copilul său*: de a diferenția și identifica, numi, gândurile și sentimentele celeilalte persoane, de a prelua rolul altuia din punct de vedere mintal, de a se pune în locul celeilalte persoane, de a răspunde în funcție de sentimentele celuilalt;

- *abilitatea de a-și înfrâna propriile dureri și porniri agresive fără a le răsfrânge în relația cu copilul*: o anumită toleranță a părintelui. În special la părinții imaturi s-au găsit cauzele tratamentului agresiv față de copiii lor – problemele lor emoționale, psihozele, retardul mintal, dependența de alcool și droguri;

- *capacitatea de a avea așteptări realiste față de copil*: așteptările pot stimula copilul, provocându-l la dezvoltarea acelor trăsături pe care părintele le așteaptă. Dacă părintele face greșeala de a repeta mereu că nu e bun de nimic, acest lucru va conduce la pierderea încrederii de sine și în capacitățile lui, și așteptările prea mari și cele prea mici conducând la frustrare sau lipsa de stimulare;

- *capacitatea de a percepe copilul în mod realist*: de modul în care îl percepe pe copil depinde atitudinea și comportamentul față de el;

- *abilitatea de a răsplăti, valoriza copilul*: părintele trebuie să înțeleagă nevoia copilului de a fi încurajat și apreciat, de a remarca și comportamentele pozitive, cât și pe cele negative.

Uneori părinții dețin aceste abilități, dar în situații mai dificile, de criză, ajung să-și neglijeze copilul, iar alții aceștia își neglijează din start copilul și îl expun constant la diferite tipuri de neglijări, mai ales neglijării fizice și emoționale. În general, neglijarea copilului apare pe un fundal al indiferenței și ignoranței parentale vizavi de nevoile copilului.

Este foarte adevărat că, de multe ori, conflictele intrafamiliale constituie factorul favorizant apariției neglijării copilului de către părinți. Funcțiile și rolurile parentale sunt distorsionate, preocuparea pentru copil trece pe plan secundar, iar efectele caracteristice violenței intrafamiliale sunt resimțite puternic de către copii, atât pe plan afectiv cât și în planul dezvoltării fizice și sociale.

„Familia rămâne grupul social vital în asigurarea îngrijirii, protecției și educației copilului. În contextul schimbărilor sociale, se constată o diversificare a modelelor familiale: frecvența crescută a coabitărilor (concubinaje), creșterea numărului divorțurilor, a familiilor monoparentale, opțiunea unor femei de a avea un copil în afara căsătoriei, noile forme coexistând cu modelul clasic al familiilor conjugale.” (*Ghid de bune practici pentru prevenirea abuzului asupra copilului*, Organizația salvați copiii/ Alternative Sociale, București, 2002, p.23)

Bibliografie:

1. Voinea, Maria, *Psihosociologia familiei*, Editura Universității, București, 1996, p. 42
2. Muntean, Ana.; Popescu, M.; Popa, S., *Victimele violenței domestice: copiii și femeile*, Editura Eurostampa, Timișoara, 2001, p.143
3. *Ghid de bune practici pentru prevenirea abuzului asupra copilului*, Organizația salvați copiii/ Alternative Sociale, București, 2002, p.22)

SĂ CLĂDIM ÎMPREUNĂ CEI 7 ANI...DE-ACASĂ

Prof. COTUȚIU MARIANA
Colegiul Tehnic „TRAIAN VUIA” Oradea

„Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume”. („Child's Appeal”, Mamie Gene Cole)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. Cu toate acestea, părintele trebuie să-și facă timp pentru copilul său, căci educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea familiei. Copilul trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere, cheia către succesul lui social.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model pentru el. Copilul trebuie să învețe lucrurile simple încă de la vârste fragede: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Așadar, cum îl înveți bunele maniere?

A-l învăța pe cel mic bunele maniere este un proces zilnic, care va dura în timp. Iată câteva „sfaturi” în acest sens:

- Chiar dacă a greșit de câteva ori, nu te grăbi să tragi concluzia că este prost crescut sau că tu ai uitat ceva foarte important. Este posibil să aiba nevoie doar de una două lecții de bune maniere pentru ca problema să se rezolve.

- Explică-i clar și învață-l ce anume trebuie să facă sau nu.

- Dacă cel mic își exprimă sentimentele folosind expresii sau atitudini mai puțin politicoase, nu i-o reteza scurt, ci încearcă să reformulezi.

- Fii înțelegător și acceptă-i greșelile. Amintește-ți că nu este încă suficient de matur pentru a ști bine cum trebuie să se comporte în anumite situații. Și noi, adulții, greșim adeseori...

- Educația se face doar acasă, cu discreție, în familie. Nu îi ține prelegeri și nu îl critica în public, nu îl umili și nu îl jigni față de străini, chiar dacă greșeala a fost destul de mare. A-i face lui o scenă de față cu alții dovedește că nici tu nu ai prea fost atent la lecțiile de bune maniere.

- Fii consecvent. L-ai învățat de la doi ani să spună "te rog" și "mulțumesc"? La 6 ani este evident că ar trebui să le folosească.

- Oricum, procesul de educație nu se oprește la o anumită vârstă. Nu e niciodată prea târziu ca să învețe ceva!

Pana la 3 ani, chiar dacă cel mic este năzuros, obraznic sau supărăcios, nu trebuie să confunzi comportamentul lui cu lipsa de maniere - este o etapă firească a dezvoltării sale. Pana la această vârstă nu te aștepta să cunoască și să respecte mai mult de una - două reguli de politețe. Desigur, nu este prea devreme să îl înveți să utilizeze formule ca "te rog", "mulțumesc", "bună ziua", "la revedere". Încurajează-l să le folosească nu doar cu străinii, ci și în familie.

Între 3 și 5 ani, cu puțină creativitate, îl poți ajuta pe micuțul tău de să înțeleagă de ce unele lucruri trebuie făcute într-un anumit fel. Joaca este cel mai simplu mod. Inventează jocuri în care el să fie actorul principal. Propune-i să fie gazdă și tu musafir. Va învăța cum să își trateze invitații: să le servească prajiturele sau, pur și simplu, să poarte o conversație politicoasă. Găsește și alte situații în care el să aibă diverse roluri: poate fi vânzător sau cumpărător într-un magazin, poate fi patron sau angajat, șofer sau prietenul unei persoane importante pe care el o admiră.

El se va distra, iar tu îți vei atinge scopul: cu fiecare rol jucat, micuțul va deveni tot mai conștient de modul în care acțiunile și cuvintele sale afectează sentimentele celor din jur.

Între 5 și 7 ani, odată ce încep să meargă la grădiniță, cei mici devin tot mai independenți. Pentru că nu vei fi tot timpul alături de el, va trebui să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de a comunica cu cei din colectivitate, copii și adulți. Acum ar trebui să cunoască și să respecte manierele de bază la masă, să poarte o conversație cu adulții, să știe cum să facă și cum să primească un compliment.

De acum înainte va participa mai activ la reuniunile de familie, la vizite, la aniversari. Poți începe să îi supraveghezi intervențiile în discuții și să îi explici că este politicos să îl lase pe celălalt să termine ce are de spus. Folosește-te de exemple din viața de zi cu zi, de la grădiniță, de pe stradă. Când greșește, atrage-i atenția și amintește-i ce are de făcut.

Între 8 și 10 ani, este vârsta la care cei "7 ani de acasă" trebuie să se fixeze definitiv în comportamentul copilului. Metoda pe care o poți folosi este cea clasică, adică a unei continue repetiții. Dacă până acum i-ai mai trecut, uneori, cu vederea lipsa de bună cuviință, acum a venit momentul când trebuie să fii mai categoric. În unele cazuri poți recurge chiar la mici pedepse (îi interzici, de exemplu, televizorul, nu îl mai lași să iasă afară la joacă cu prietenii, etc.).

De asemenea, dacă într-o anumită împrejurare s-a comportat ireproșabil, merită o recompensă cât de mică. Dacă a greșit, nu îl critica de față cu alte persoane străine. La această vârstă se simte foarte stănjănit dacă i se face morala în public și va avea tendința să procedeze exact pe dos. Continuă să îi cultivi respectul pentru cei din jur.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimitem copiilor, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Bibliografie:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
2. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002

ACASĂ

Prof. înv. primar: Covăsneanu Mirela Adina

”Copacul crescut strâmb, anevoie se mai îndreaptă” spune un vechi proverb. De aceea este imperios necesar, părinții și chiar bunicii laolaltă să fie preocupați de educația micuțului lor, încă din primul an de viață. ACASĂ copilul trebuie să învețe cuvintele magice: Bună ziua!, Vă rog!, Mă scuzați! Mulțumesc! ACASĂ copilul învață să fie cinstit, să nu mintă, să nu spună vorbe mari, să respecte ca să fie respectat, să fie solidar. Tot ACASĂ trebuie să învețe să fie curat, să nu vorbească cu gura plină, să nu arunce gunoaie, să fie ordonat, să aibă grijă de lucrurile sale și să nu pună mâna pe lucrurile altora.

Evoluția copilului ca viitor școlar, depinde foarte mult de nivelul socio-cultural al familiei. Educația secolului XXI nu mai permite improvizații. Copilul trebuie să plece din familie cu deprinderi și aptitudini solide, care să-i permită pe viitor să-și zidească o personalitate puternică care să facă față zilelor în care trăim, vieții vitrege de care avem parte.

Cei șapte ani de acasă ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal. Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Normele de conduită se învață în familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot, ulterior, decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse în familie. Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. A fi bine crescut nu este un standard general, nu înseamnă peste tot același lucru. Atât contextul social, cultural-istoric al societății cât și stadardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor ”șapte ani de acasă”.

Se întâmplă uneori devieri de la tipul de comportament pe care vrem să-l însuflăm copilului, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care ne-am străduit să le predăm copilului au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența și exemplul personal. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult așteptate.

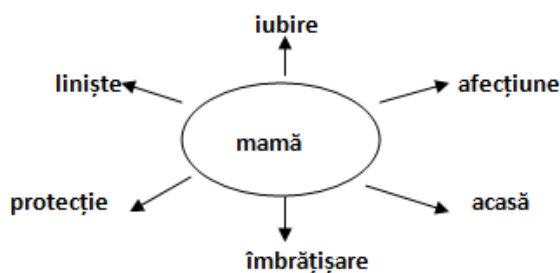

Când spun “primii pași în educație”, spun „mamă”

Ioana Maria Coza
Școala Gimnazială Avram Iancu Baia Mare

Cum am putea mulțumi mamelor pentru tot ce ne oferă? Cuvintele sunt modalitatea de comunicare caracteristic umană. Așa că ne-an jucat cu cuvintele.

BRAINSTORMING

ASOCIEREA MAMĂ + CUVÂNT SUGESTIV. GENERAREA UNOR ENUNȚURI, SCURTE GÂNDURI.

Mama-unică.

Mama mea e unică. Pentru fiecare copil, mama sa e unică. E cea mai frumoasă ființă de pe pământ. Frumusețea ei e blândețea, dragostea și marea inimă. O inimă atât de mare, încât cuprinde atât faptele bune, cât și faptele mai puțin bune făcute de copil. Iubirea ei se măsoară în îmbrățișări, timp acordat, învățăminte și e nemărginită.

Mama –căldură.

Mama mea e caldă. Are inima plină de iubire. Si iubirea e fierbinte. Așa că în brațele ei îmi e cald și bine.

Mama-înger.

Mama- înger. E suficient să mă gândesc la ea când sunt departe și știu că sunt protejat.

Mama-casa.

Dacă mama e cu mine, nu duc dorul casei. Acasă e acolo unde se află mama mea.

Dacă ai o mamă, poți să n-ai o casă. Dacă ai o casă, fără mama e goală.

Mama mea e o adevărată gospodină. Casa noastră e frumoasă și primitoare. Mama ales și a decorat casa, așa că e frumoasă ca sufletul ei. Geamurile sunt luminoase precum ochii ei. Pereții au culori calde ca sufletul ei. Decorurile sunt alese cu pricepere, fiindcă mama mea e elegantă. Casa mea e caldă și primitoare precum mama.

CEI ȘAPTE ANI DE- ACASĂ!

Prof. înv. primar Cozma Ioana-Maria
Școala Gimnazială "Sf. Andrei"-București

„ Numărul unei totalități de pretutindeni este numărul 7, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

La fel cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul mărețului Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea într-o împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și *verde* și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii *roșii* din lanurile *galbene* și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării *albastre* și nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după *violetul* și *indigo*-ul nopții vine *oranjul* strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat suie voiniceste treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat . Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la groapa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă,sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*).

CEI 7 ANI DE ACASĂ

COZOS ELENA NICOLETA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

A decorative border of small red hearts surrounds the entire page content.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Șapte ani de acasă

Prof. Cozuplean Elena Luminița
Liceul Tehnologic Forestier Sighetu Marmației

„Educația este ceea ce supraviețuiește după ce tot ce a fost învățat a fost uitat” **Burrjus Frederic Skinner**

Cei șapte ani de acasă reprezintă oglinda educației primite în prima parte a copilăriei, de la părinți. Învățarea copiilor nu constă în a-i învăța să citească și să scrie ci a le arăta deprinderi de autoservire, bune maniere și comportament, igienă, ordine, exprimarea propriilor nevoi, exteriorizarea trăirilor, limbaj corect transmis, responsabilitate și perseverență în realizarea unei sarcini, concentrarea atenției și alegerea motivelor și motivațiilor de a face ceva, dar și modul de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător.

„Cei care educă copiii sunt demni de mai multă onoare decât cei care le dau viață; de aceea pe lângă viață, dăruieți copiilor și arta de a trăi bine, educându-i.” **Aristotel**

Părinții trebuie să ofere copilului atenție, în caz că nu o fac, el va înceta să mai comunice cu ei gândindu-se că ce are de spus nu este important. Realitatea de zi cu zi este că părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp cu copiii lor, datorită dezechilibrului dintre atribuțiile din familie și locul de muncă. De aceea un rol important în educația copilului îl joacă acum educatorii și cadrele didactice. Dar părinții trebuie să se informeze la începutul fiecărei săptămâni de activitățile ce se vor desfășura la grădiniță și ce deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Comunicarea dintre părinți și copii fiind foarte importantă pentru formarea imaginii de sine. De aceea părinți trebuie să-și întrebe tot timpul copiii ce au făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă, pentru a-i putea înțelege și pentru a-i ajuta să-și exprime emoțiile, dorințele și neplăcerile fără teamă.

De asemenea un lucru important pe care părinții uită să-l mai facă cu copiii lor este să se joace. Joaca cu copilul, indiferent de vârstă este foarte important, câteva dintre acestea ar putea fi „De-a v-ați ascunselea, „De-a Baba-Oarba”, joaca cu mingea, citirea poveștilor împreună și altele.

Educația este o cultură a caracterului, o obișnuință contra naturii, dar și singura care-i distinge pe oameni. Este o artă, care face să treacă conștientul în subconștient, este un fapt al școlii, și al unei virtuți, pe care o porți cu tine.

„Rădăcinile educației sunt amare, dar fructul este dulce.” **Aristotel**

Cei șapte ani de acasă

PROF. COZUPLEAN LUCICA LICEUL TEHNOLOGIC OCNA ȘUGATAG

Elevă: Petreuş Alina ((cls a X-a)

„Cu haina celor șapte ani de acasă

Să-ți faci prezența mai frumoasă

Oriunde ai fi, te are-n seamă

Un crez și-o inimă de mamă”

Constantin Iordache

Cei șapte ani de acasă sunt primele lecții pe care un copil le învață pentru a fi plăcut în societate.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur de cât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Impactul părinților în primii ani ai copilului asupra acestuia este imens; copilul se va simți în siguranță făcând ceea ce trebuie, fiind politicos.

Politețea este un atu nu foarte des întâlnit și nu se rezumă doar la copii. Un om politicos, un om care știe să ofere respect înainte de a primi respect este un om apreciat, un om care îmi dă acea senzație de bine, de căldură, de eleganță. Cei șapte ani de acasă se dezvoltă pe parcursul vieții când învățăm că „trebuie să spui mulțumesc”. Este important, dar mai important pare acum să oferi ajutor unei persoane sărmane, să dai locul tău unui bătrân. Stârnește în noi nostalgia sentimentului de „fac ce trebuie”, „fac bine din copilărie”. Eu personal încerc, pe cât posibil, să arăt că am cei șapte ani de acasă și să nu uit de vorbele mamei mele oriunde mergi să lași loc de „Bună ziua!” Cred că toți oamenii merită respect pentru că fiecare are povestea lui, fiecare a avut greutățile lui de la viață și fiecare a trecut prin ele cu speranța că va fi bine. Și au mers mai departe. Aleg să privesc partea frumoasă într-o persoană și să acord mai puțină atenție stereotipurilor societății. Nu contează cum arăți, câte kilograme ai sau ce cont deții în bancă, nu contează că ești faimos și lumea te iubește, dacă nu ai cei șapte ani de acasă nu ești un model în societate, nu ești bine crescut și asta reflectă personalitatea ta.

Politețea reflectă sufletul unei persoane, mediul în care a trăit și caracterul acesteia. Un om politicos a fost crescut într-un mediu iubitor în care se pune preț pe valorile morale și pe respectul față de ceilalți persoane. Un om needucat a crescut într-un mediu în care respectul nu era important, iar copilul, ca om în societate nu era prioritatea părinților.

Cei șapte ani de acasă sunt esențiali în dezvoltarea unui copil și cheia succesului pentru un om care vrea să se facă auzit.

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasa, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educationale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

**PROFESOR INVATAMANTUL PRESCOLAR:
CRACIUN AURELIA CODRUTA
G.P.N NR.4 DUMBRAVA-HOLOD**

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist”(Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura persoalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică,

muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

DEZVOLTAREA COPILULUI ÎN CEA DE-A DOUA COPILĂRIE (DE LA TREI LA ȘASE ANI) (Studiu de specialitate)

**Profesor CRĂCIUN DORIANA MIHAELA, Grădinița cu Program Prolungit
Nr. 3 Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinți**

Această etapă a dezvoltării copilului se caracterizează printr-o dezvoltare complexă și interesantă, cu influențe majore asupra evoluției ulterioare a copilului.

Expresia celor 7 ani de acasă pe care persoana „îi are / nu îi are” reflectă tocmai importanța constituirii bazelor activității psihice și conturarea trăsăturilor de personalitate care își vor pune pecetea asupra comportamentelor viitoare. Treptat, interacțiunile copilului cu mediul social și cultural încep să se diversifice. Trei ani este vârsta la care copilul începe grădinița. Aceasta înseamnă că el poate suporta despărțirea de mamă pentru a se integra vieții în colectivitate, renunțând astfel la poziția privilegiată din relația afectivă mamă-copil pentru a se integra vieții în colectivitate.

El începe să asculte de o autoritate (educatoarea) să întârzie satisfacerea dorințelor sale, să își controleze impulsivitatea. Nevoia de a se adapta la o situație relațională nouă, deosebit de complexă, impune un efort considerabil pentru a depăși dificultăți care nu trebuie minimalizate. Odată cu dezvoltarea capacităților senzoriale și perceptivă, se structurează noi forme ale activității psihice, printre care reprezentările memoriei și ale imaginației dau dimensiuni complexe trăirilor anticipative și fantastice.

Perceperea realității este încărcată emoțional și alimentează imaginația, iar comportamentele și strategiile mintale utilizează o simbolistică tot mai amplă, ancorată situațional în realitatea înconjurătoare.

De asemenea, la sfârșitul celui de-al treilea an de viață, copilul este capabil să utilizeze aproximativ 1000 de cuvinte; la sfârșitul celui de-al patrulea an, utilizează 2000 de cuvinte. La sfârșitul celui de-al cincilea an copilul utilizează 2500 de cuvinte; la cinci ani, copilul utilizează propoziții complete cu structuri gramaticale, de cele mai multe ori corecte. Extensia vocabularului pe care copilul îl înțelege continuă și în această perioadă.

Corectitudinea articulării cuvintelor se îmbunătățește: de la 30 %, cuvinte articulate corect la 2 ani, către 89% - cuvinte articulate corect la 6 ani, progresele cele mai rapide din acest punct de vedere înregistrându-se în al treilea și al patrulea an de viață.

În această perioadă jocul ocupă cea mai importantă parte a timpului copilului, permițând stimularea capacităților intelectuale și motrice; prin joc, copilul învață să se fixeze asupra unei activități și să se concentreze asupra ei din ce în ce mai mult. Jocul facilitează exersarea unor diferite tipuri de relații, care se nuanțează și se diversifică în contextul participării în colective de copii, permițând o mai fină diferențiere a conduitelor față de alte persoane.

Un aspect important acestei perioade și care pregătește copilul pentru viața școlară este *culturalizarea intensă a comportamentelor alimentare, a celor legate de îmbrăcare sau igienă*. Ca atare, comportamentul alimentar nu se mai reduce doar la satisfacerea unei trebuite vitale, ci este impregnat de o serie de ritualuri și interese relativ precise: astfel, pe copil îl interesează așezarea și ținuta la masă, utilizarea tacâmurilor, corelarea cu cei din jur și respectarea regulilor de igienă.

Pentru ca un copil să se poată dezvolta fizic, emoțional, intelectual și social, trebuie satisfăcute nevoile acestuia. *De exemplu este nevoie de îngrijire consecventă, hrană adecvată, stimulare, securitate și stabilitate. De la vârsta de 3-6 ani, trebuie satisfăcute nevoile copiilor de joacă și compania altor copii în același cadru sigur. Dacă părinții pot satisface aceste nevoi ale copilului, pot spune că propriile nevoi nu sunt atât de imperative încât să nu le poată da la o parte.*

Un anumit grad de abilitate de a tolera conflictele și frustrarea, este decisiv pentru rolul de părinte. Conflictele și frustrarea între părinți ca și cele din afara familiei, de exemplu la locul de muncă, pot să se răsfrângă asupra copilului. Experiența lipsurilor sau conflictele de muncă și șomajul, pot să se răsfrângă asupra copilului, acesta fiind fără apărare, uneori chiar provocatori, făcuți parcă pentru a fi în asemenea situații.

Legătura grădiniței cu familia, la nivelul cunoașterii umane, este o necesitate. Corelația dintre reușită și participarea părinților la diferite acțiuni organizate la nivelul grupei de copii sau la nivelul

unității, este semnificativă. Aceste acțiuni, pot fi concretizate prin: întâlniri colective, reuniuni de informare a părinților cu privire la activitatea copiilor, la unele metode folosite în educația copiilor, participarea părinților la unele activități desfășurate cu copiii, implicarea părinților în derularea unor proiecte educaționale, vizite, excursii, serbări, aniversări, mese festive organizate cu părinții. Acestea îmbracă uneori forma unor întâlniri interindividuale, de neglijat fiind comunicarea cotidiană inevitabilă. Aș putea spune că grădinița, face parte integrantă din viața socială a familiei, și, reciproc, familia face parte integrantă din viața cotidiană a grădiniței.

BIBLIOGRAFIE

1. *Noul Curriculum pentru învățământ preșcolar 3-6/7 ani*;
2. E.Păun, R. Iucu, *Educația preșcolară în România*, Editura Polirom 2002;
3. V. Dutu, G. Șerban, M. Calin, V.Popa, D.Soare, G.Pletea, M. Drăghici, N. Constantin *Apicarea noului curriculum pentru educație timpurie – o provocare?*, Editura Diana 2008

Importanța ceor 7 ani de-acasă

Prof. Crăciun Ileana
Colegiul Tehnic ” Ion Mincu” Tg Jiu

Când vorbim despre cel 7 ani de acasă ne gandim la educația pe care copilul o primește de la părinți. la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cel 7 ani de acasă ne gandim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația. bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copil..... în “data”? Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cel 7 ani de acasă. "Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copii și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului”.

Dragostea părinților

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe.

Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament". Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani.

La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care _mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos“ și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copii.

La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist (generos), pentru că el nu este încă pregătit pentru asta . Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună, dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, este nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor.

La această vârstă îl putem învăța formulele de politete îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Vârstele

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial.

Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur -copii și adulți.

Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon.

incuraiți-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genu! "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Modelele

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Recompensa și pedeapsa

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Cei șapte ani de acasă (studiu de specialitate)

Prof. Crețan Claudia Maria
Școala Gimnazială Săulești

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relațională care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru .

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Bibliografie:

1. Golu, M., *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București, 2000
2. Negovan, V., *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București, 2003
3. Sălăvăstru, D., *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași, 2000

AM CEI SAPTE ANI DE ACASA

PROFESOR CRETAN SIMONA GABRIELA PALATUL COPIILOR CRAIOVA

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului .

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului.

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățatură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc.

Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

În familie copilul deprinde principalele reguli de buna purtare precum și un comportament social corect. La școală sau în alte medii educationale se consolidează toate regulile și normele deprinse în familie.

Responsabilitatea părinților pentru buna creștere și buna purtare a copiilor lor este imensă. Pentru a deveni un copil cu „cei șapte ani de acasă” trebuie să știe să salute respectuos, să răspundă la întrebări și să nu-l întrerupă pe cel care vorbește, să-și respecte partenerii de joacă și să se conformeze regulilor jocurilor, să-și aștepte rândul la magazin, la medic, la locul de joacă, să spună mereu „te rog”, „multumesc”, „imi pare rău”, să respecte persoanele în vârstă, să nu râdă de slăbiciunea, defectul fizic al cuiva, să cunoască regulile de igienă, și multe, multe altele.

Toate acestea sunt rezultatul a ani de experiență, cu încercări, eșecuri și reușite. Doar perseverând vom obține ce ne dorim –un copil educat .

Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult așteptate!

Familia- temelie în formarea celor "șapte ani de acasă"

Prof. învăț. Crișcov Doina

În educarea copiilor, important este ca familia să aleagă acele strategii care să ajute la dezvoltarea și evoluția copilului în bune condiții. Copilul trebuie să perceapă dragostea părintească ca o nevoie cu o însemnătate valoroasă. Puterea exemplului oferit de familie îi transmite valorile și normele etice ale societății.

Ceea ce devine copilul este de fapt consecința exemplului oferit.

Creșterea și educarea sănătoasă a copiilor depinde atât de influențele materne cât și paterne. Nici o persoană din exteriorul familiei (educatori, profesori, rude etc.) nu îi poate ajuta pe copii să crească sănătos mai bine decât părinții lor, însă numai în măsura în care aceștia își asumă rolul de părinte.

O relație de bună înțelegere între părinți este vitală pentru buna creștere a copiilor. Atât mama cât și tatăl trebuie să joace rolul pentru ca cei mici să conștientizeze, să îi simtă lângă ei nu doar ca musafiri. Trebuie ca relația dintre părinți să constituie liantul de încredere și dragoste reciprocă care să se răsfrângă frumos în creșterea și educarea copiilor. Autoritatea îmbinată cu blândețe, fermitate din partea tatălui poate constitui limite pe care acesta le impune mai bine decât ar putea să o facă mama care este mai emoțională. Este absolut necesar să fie învățat de mic care sunt limitele dintre bine și rău, dintre ordinea socială și dezordinea.

Voința copilului trebuie cultivată prin cuvinte, îndemnuri de la părinți. Buna creștere sau "cei șapte ani de acasă", poate creiona în mod evident norme de conduită învățate în familie.

Pentru mine, "cei șapte ani de acasă" sunt reguli pe care copilul le învață în familie până merge la grădiniță și pe care părinții le repetă mereu până copiii se fac mai mari. Un părinte bun trebuie să fie preocupat de a-i satisface copilului nevoile afective, de securitate, direcționare și control.

Consider că familia ca temelie, fundație în educarea copilului trebuie să arate acestuia:

- afecțiune și căldură;
- să îi respecte individualitatea;
- să îi stabilească limite;
- să îl accepte așa cum este;
- să îi recunoască calitățile;

Nevoile comune ale familiei și ale cadrelor didactice în ceea ce privește copilul, au ca scop percepții sociale corecte față de problematica creșterii, dezvoltarea și educarea copilului. Primele modele de viață le constituie părinții, de aceea trebuie să îi ajute pe cei mici să facă alegeri, să îi sprijine în situații dificile.

Fie că e vorba de viața în familie, grădiniță, școală, copiii trebuie să înțeleagă să respecte reguli de comportament pe care le stabilesc părinții, educatorii, pentru ca aceștia să fie pregătiți pentru societatea în care vor trăi.

COPILUL – DAR DUMNEZEIESC ȘI RESPONSABILITATE PENTRU PĂRINȚI

PROF. ADRIANA CRÎȘMARIU
ȘCOALA GIMNAZIALA NR.3 SUCEAVA

MOTO:

„Există un singur mod de a-ți crește copilul astfel încât să meargă pe calea pe care trebuie s-o urmeze: acela de a merge împreună cu el pe ea.” (Abraham Lincoln)

Din tot ceea ce făurește un om de-a lungul existenței sale pe pământ nimic nu poate fi mai sublim decât creșterea, educarea și dezvoltarea copiilor, împlinirea și bucuria vieții. O lege nescrisă a eticii, vehiculată frecvent în toate mediile sociale și având rezonanță universală spune: „copiii înainte de toate!”.

Familia, școala, instituțiile sociale, comunitatea umană au datoria de a asigura dezvoltarea normală și armonioasă, împlinirea fiecărui copil din orice colț al lumii. Copiii reprezintă și formează viitorul omenirii și tocmai de aceea acest viitor este condiționat de pregătirea individuală a fiecăruia. Idealul suprem al omului și al educației îl reprezintă realizarea personalității. O societate fără personalități ar fi o societate mediocră. Formarea personalității nu poate fi posibilă în absența unui aspect care domină întreaga noastră viață sufletească : aspectul moral. În școala românească ponderea educației morale a fost multă vreme subestimată, mult diminuată în raport cu o altă latură a educației, plasată în prim plan, educația intelectuală.

Moralitatea reprezintă o trăsătură definitorie a omului și umanității, iar moralizarea ființei umane a constituit dintotdeauna o sarcină a educației. Omul este în același timp subiect, dar și obiect al moralei. Este subiect al moralei prin faptul că emite judecăți și săvârșește fapte apreciate prin grila normelor și valorilor morale; este obiect deoarece toate ideile, judecățile și faptele sale sunt reflectate generalizat în norme, principii, reguli, obiceiuri și tradiții morale .

Comportamentul moral se manifestă în viața cotidiană, personală și civică, privată și publică, în familie, școală, grup profesional, comunitate religioasă, grupare politică, organizație cultural sportivă.

Copilul este darul lui Dumnezeu încredințat temporar omului spre creștere și modelare. Procesul formării lui va constitui cea mai înaltă facultate în care intri acum, și mai apoi, produsul finit va fi < lucrarea ta de licență>, <capodopera> vieții tale în care îți vei fi impregnat chipul și caracterul tău.”

Copilul poate deveni bucuria părinților, împlinirea lor, dacă este călăuzit cu răbdare prin labirintul plin de capcane al contextului moral actual.

Părintele înțelept pregătește o temelie solidă pentru edificiul educației morale a copilului său.

Iată câteva din componentele de bază ale acestei temelii, componente care-l vor însoți pe copil pe tot parcursul vieții și care vor conduce , din când în când, la afirmații de genul : „Se vede că are cei șapte ani de acasă!”, ori „Bună creștere i-au dat părinții!” :

- 1). Sădirea în inima copilului a credinței în Dumnezeu, începând din primii ani de viață;
- 2). Dragoste necondiționată față de copil, însoțită de o comunicare permanentă, de la inimă la inimă;
- 3). Părinții să trăiască în armonie și cinste pentru că faptele și atitudinile lor vorbesc mai mult decât cuvintele. Părinții pot fi pentru copiii lor „ușă” spre păcat sau spre binecuvântare. Viața demnă și cinstită a părinților este un zid spiritual protector pentru copil.
- 4). Calitatea vieții mamei este dascălul de căpătâi al copilului, mama fiind „cartea vie” din care acesta învață adevăratele valori, înainte de a merge la școală.

Copilul este asemenea unui aparat de filmat care aude, vede și înregistrează totul, imitând atitudini, tipare de relaționare și de adresare verbală.

Factorii care contribuie la educarea unui copil sunt numeroși, însă rolul de căpătâi, în ciuda tuturor influențelor care acționează asupra copiilor, îi revine familiei. Creșterea unui copil este responsabilitatea de frunte a părinților, mai presus de realizări materiale sau de altă natură. Educația parentală NU este o muncă ușoară. Ea poate fi extenuantă pentru că „a educa” înseamnă a te dăruia și chiar a arde ca o lumânare ce se consumă; educația cere răbdare, iar răbdarea presupune frustrare sau suferință.

Copilul are nevoie de dragostea părinților, căci aceasta este „sămânța din care răsar mai toate atributele personalității umane” (Ross Chambell). Deși cei mai mulți părinți își iubesc în mod instinctiv copiii și fac eforturi mari pentru a le crea condiții bune de viață și de a le procura cele necesare, cu toate acestea mulți copii se simt neiușiți. Specialiștii spun că nu toți părinții știu cum să-și manifeste dragostea, pe lungimea de undă a inimii copilului. Tot Ross Chambell spune, într-un mod metaforic, că fiecare copil are în sine un imens „rezervor emoțional” care așteaptă să fie umplut de cei din jurul său, dar în primul rând de părinți. Dacă acest rezervor este umplut, copilul este relaxat și fericit, iar dacă nu, el poate avea probleme de comportament și, ulterior, chiar psihice.

Există câteva limbaje ale dragostei prin intermediul cărora părintele poate găsi cărarea spre inima copilului: **verbalizarea, privirea care transmite dragoste, atenția acordată individual, comunicarea și disciplinarea.**

Copilul, fiind vulnerabil, așteaptă să audă din gura părintelui că îl iubește, mai ales atunci când este trist, are probleme de sănătate, este respins sau are un eșec. El caută un adăpost sufletesc în părinții lui. Este plăcut să i se spună cât mai des, într-un mod cald și natural. Acest lucru face bine tuturor oamenilor și nu costă nimic.

Privirile pot fi un izvor de hrană emoțională; ele pot zâmbi și pot încuraja, pot transmite pace și dragoste, dar pot și îngheța ori reduce la tăcere.

Chiar dacă într-o familie sunt mai mulți copii, fiecare dintre ei are nevoie de un timp special, când să fie numai el în atenția părintelui pentru a se simți iubit, unic, special. Timpul petrecut de părinte cu el îi va transmite indirect mesajul că el este important pentru inima părintelui. Prin comunicare sufletul se deschide spre suflet, copilul simte că părintele este o persoană care cu siguranță îl iubește, îl înțelege și îl acceptă așa cum este. El nu se teme că va fi ridiculizat, ironizat sau interpretat greșit. Chiar dacă e muștrat, știe că are libertatea de a da explicații. Mânia, sarcasmul și tensiunea blochează comunicarea.

Tot mai mulți părinți se plâng de lipsa timpului aflat la dispoziție spre a fi petrecut cu copiii lor, de multitudinea treburilor care-i determină adesea să-și bruscheze copiii cu răspunsuri de genul: „Lasă-mă acum, nu vezi că sunt ocupat/ocupată?” În astfel de situații copilul se va retrage în sine cu tristețe, iar mai târziu, în adolescență, dacă va fi întrebat ceva despre viața, nevoile ori preocupările sale, va răspunde monosilabic și nu-și va putea deschide inima deoarece firul comunicării va fi rupt.

Mulți copii spun: „Eu niciodată nu discut cu părinții mei despre ceea ce simt!” Ce tristă este realitatea acestei „închisori lăuntrice” din care inima copilului tânjește să poată scăpa!

Comunicarea, privirea, atenția acordată individual sunt unelte de mare preț la îndemâna părinților, cu ajutorul cărora pot modela lăuntric copilul pentru ca acesta să devină un adult plăcut, echilibrat și apreciat. Adevărata educație nu costă bani, dar cere suflet.

Un copil poate oricând să-l învețe pe un adult 3 lucruri: cum să fie mulțumit fără motiv, cum să nu stea locului niciodată și cum să ceară cu insistență ceea ce-și dorește”. Paulo Coelho

Activitatea noastră îndelungată la catedră ne-a dat ocazia să cunoaștem climatul familial al multor elevi care ne-au fost încredințați spre educare. Am avut și posibilitatea să urmărim traseul devenirii lor ca adolescenți, tineri ori părinți de copii. Adunând experiențe plăcute sau mai puțin plăcute, analizând reușitele ori nereușitele, am ajuns la concluzia că **dascălul trebuie să fie „învățător” atât pentru elevi cât și pentru o bună parte dintre părinți.** Sunt mulți ani de când avem obiceiul să sfătuim părinții cum să-și cunoască mai bine copiii, cum să se apropie de ei și să-i ajute să crească frumos. Facem acest lucru cu fiecare ocazie, iar la ședințele cu părinții le oferim materiale scrise, filmulețe cu conținut educativ, chestionare pe care le analizăm împreună, așa încât la sfârșitul unui an școlar sau a unui ciclu de învățământ, părinții au „portofolii” cu sfaturi de urmat. Rezultatele nu întârzie să apară concretizându-se printr-o relație mai bună între școală și familie, din care au avut de câștigat toți: copil, părinte, dascăl.

BIBLIOGRAFIE

1. Marcela Peneș - „Ghid de comportare civilizată”, Editura ANA 2000
2. Nicolae Frâncu - „Comportare civilizată în familie și societate-Reguli de protocol”, Editura Garamond, București, 2002
3. Aurelia Marinescu - „Codul bunelor maniere astăzi”, Editura Humanitas, 2012
4. Michiela Gîgă - „Cei șapte ani de acasă”, Codul bunelor maniere, Editura Coresi, București, 2003

FAMILIA ȘI IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASA

PIP. CRISTEA IONICA ADRIANA
ȘCOALA PRIMARĂ NR.1 CIȘMELE, JUD. GALAȚI

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos, “nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Aceasta perioada de timp este considerată “*culmea achizițiilor*”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se numesc “cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. “Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. “Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament”, subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale

copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
2. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
3. Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
4. Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Cei 7 ani de acasă

Prof. înv. primar, CRISTEA CRINA
Școala Gimnazială Gălbinași, jud. Buzău

Cei 7 ani de acasă sunt foarte importanți pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere. Atunci când mama este prea tolerantă la anumite situații, iar tatăl este prea dur, copilul nu știe cum este corect să procedeze, dacă și maturii au păreri împărțite.

Este important ca părinții să respecte regulile de bune maniere în familie, să folosească formulele de politețe și, cu siguranță, copilul îi va imita. Dacă părinții ar cunoaște aceste reguli, vom avea în mod categoric o societate mult mai cultă. Pentru ca un copil să deprindă aceste reguli mult mai ușor, trebuie să fie explicate pe etape. Dacă micuțul vă cere o jucărie, obișnuiți-l să spună, printre primele cuvinte, formulele de politețe: „te rog”, „poftim”, „mulțumesc”. De asemenea, trebuie aduse cât mai multe exemple concrete, de preferat în momentele în care încalcă vreo normă de bună purtare și așa insistăm până acestea vor deveni o obișnuință.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă, ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă, ne gândim la un copil bine crescut care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului, pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă, dacă el aude frecvent certuri între părinți sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus „mulțumesc” la magazine, dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uităm că și noi adulții greșim uneori.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

Regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Copilul trebuie învățat să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului.

Este necesar să se stabilească și să se impună reguli și limite în comportamentul copilului.

Comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!

Copilul trebuie învățat să își exprime emoțiile și sentimentele; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

Să ne învățăm copiii să spună mereu adevărul, chiar dacă de multe ori poate nu ne convine ceea ce a făcut! **Este necesar să ne petrecem cât mai mult timp cu copilul nostru**. Ca părinți trebuie să ne implicăm și devotăm, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el.

Copilul trebuie iubit necondiționat și acest lucru trebuie să-l arătăm zilnic! Să ne iubim copilul indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură!

„Cei șapte ani de acasă” vor constitui “fundația” pentru construcția unei vieți închinată binelui, frumosului și adevărului.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Cei 7 ani de acasă - educația primită de copii în familie

Prof. învă. preșc. Cristea Liliana, Grădinița “Rază de Soare” Târgoviște

Un copil „bine crescut”, în general, înseamnă un copil care știe următoarele lucruri:

- să salute. Este prima regulă pe care o învață copilul în familie, chiar dacă la început acesta doar ridică mâna și mult mai târziu spune și “Bună ziua!”.

- cum să se comporte în public. Un copil educat știe să asculte pe cel care vorbește, să răspundă la întrebări, să poarte o conversație, să își aștepte rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

- cum să se comporte cu prietenii. Comportamentul pozitiv nu trebuie să se întâmple doar în preajma adulților, ci în orice situație, chiar și atunci când se joacă. Jocurile copiilor sunt experiențe care aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Jocurile oferă ocazia de a învăța, de a exersa și testa comportamente corecte. Un copil educat își respectă partenerii de joacă, înțelege, acceptă și se supune regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

- să înțeleagă normele sociale. Copilul deprinde, prin imitație și practică, mai întâi cu ajutorul părinților, ceea ce „e bine să faci” și ceea ce „nu e bine să faci”. O bună educație a celor mici înseamnă cunoașterea și aplicarea acestor reguli: trebuie să așteptăm rândul la magazin, la medicul de familie; copiilor din parc care au multe jucării le spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere” când intrăm în jocul lor, nu ne impunem doar dorințele noastre, ci le respectăm și pe ale celorlalți, nu deranjăm pe ceilalți, nu facem celorlalți ceea ce nici nouă nu ne place.

- să fie manierați la masă. O bună creștere presupune folosirea tacâmurilor, respectul față de cei care stau la masă, față de persoana care servește masa. La masă nu vorbim cu gura plină, nu ne ridicăm, mai facem ceva și apoi ne întoarcem să terminăm din farfurie.

- este foarte important să recunoască greșelile. “Scuză-mă”, „îmi pare rău” „te rog să mă ierți”, sunt cuvinte magice și pot face minuni. Pentru ca un copil să le folosească în mod curent, el are nevoie să le audă și din partea adulților din jurul lui. Va învăța, astfel, că recunoașterea greșelilor și sinceritatea, recunoașterea greșelilor nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

- să aibă tact și să fie tolerant. Un copil educat învață de la părinți că nu trebuie să râdă de slăbiciunea, defectul fizic sau de orice tip de dizabilitate a cuiva, ci din contra, să înțeleagă și să ajute dacă poate acea persoană, să nu o pună în dificultate, să nu o jignească.

Toate aceste comportamente reprezintă rezultatul a ani de încercări, cu eșecuri și reușite. Uneori există abateri de la tipul de comportament pe care dorim să-l transmitem copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care ne-am străduit să le predăm copilului nostru au trecut pe lângă el, fără să aibă vreun efect. Soluția este perseverența și exemplul personal.

Cei șapte ani de acasă înseamnă mai mult reguli de bun simț, igienă, respect, pe care un copil trebuie să le învețe de la părinți, până să meargă la școală.

În zilele de astăzi, de la 2-3 ani copilul merge la creșă, apoi la grădiniță și de la 6 ani abia la școală.

Mulți părinți s-au adaptat la specificul societății de astăzi, au renunțat la standardele de educație în familie din trecut. Copilul e lăsat să facă ce vrea și cum vrea, să fie liber, nu îngrădit de norme exagerate și abstracte. Așa cred părinții că va fi mai descurcăreț copilul și va reuși să se impună în fața celorlalți, făcând ce vrea el și cum vrea el.

Educația însă trebuie să existe, doar că fiecare copil are ritmul său de evoluție, iar obligativitatea nu trebuie privită ca pe ceva rău, care coarctă în detrimentul dezvoltării tale libere și creatoare. Dacă aceste norme sunt explicate, de ce trebuie respectate niște principii și ce se poate întâmpla dacă nu le respecti, părinții să le respecte și ei, atunci copilul le va accepta mai ușor, le va respecta și el. Trebuie să le spunem ce au greșit și de ce, să numim comportamentele greșite și să le argumentăm.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. CRISTEA LUCIA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Educația începe cu cei șapte ani de acasă

Prof. Inv. Presc. Cristea Mihaela
G.P. P. Nr.3, Tg. Secuiesc

Disciplina și educația copilului reprezintă cartea de vizită a oricărui părinte.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

10 reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la 7 ani:

1. Învață-l să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!
2. Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului!
3. Comunică cât mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe artă conversației!
4. Învață-l să iubească lectura și cărțile - începe încă de când e bebeluș citindu-i povesti, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învața să citească și să se bucure singur de ele!
5. Lasă-l să se bucure de copilărie - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin
6. Nu abuza în niciun fel de copil - fizic, emoțional, verbal, etc.; evită educația cu "palmă la fund" și concentrează-te pe disciplina pozitivă!
7. Învață-l să își exprime emoții și sentimente; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.
8. Învață-l să spună mereu adevărul! Și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la tine! Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui!
9. Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău! Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!
10. Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta! Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obrăjori, îmbrățișări, etc.

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

**“ CODUL BUNELOR MANIERE „
- Cei șapte ani de acasă-**

CRISTEA PETRONELA – ELENA

MOTTO:

„Tu, în fiecare clipă trebuie să spui, să arăți cine ești, ce valori porți în conștiința ta, ce bogății și frumuseți ținuiesc în mintea ta, simțirea ta. Toate acestea le răspândești în preajma ta printr-o modalitate care te înfățișează lumii și care se numește comportarea ta de fiecare zi.”

Am ales acest opțional, „Codul bunelor maniere”, deoarece prin intermediul acestuia elevii se deprind cu anumite norme, reguli de viață și de conduită, cât și cu diferite reguli de acordare a primului ajutor în diferite situații. În toate timpurile, oamenii au avut tendința de a se impune legilor impuse de politețe, deoarece, ele la prima vedere, par restrictive și de prisos.

Dar, după o scurtă experiență de viață, fiecare om este nevoit să accepte că bunele maniere, contribuie la formarea noastră ca „oameni”, la bucuria de a trăi printre semenii civilizați.

Omul va învăța să aibă un comportament natural și agreabil, adică o purtare civilizată, numai respectând niște reguli care s-au impus și s-au codificat de-a lungul timpului. Freud spunea, „*copilul este tatăl viitorului adult*”. Vorbind despre bune maniere, este necesar ca acestea să fie însușite în primul rând de către copii, pentru că altfel nu vor mai învăța, sau vor învăța foarte greu mai târziu cum să se comporte. Bunele maniere se deprind din copilărie, sau nu se mai deprind deloc.

Politetea este *ceva* care se învata. Si se învata usor. Primele reguli de politete sunt invatate de la parinti si bunici. Apoi copiii le afla de la doamna educatoare, de la doamna învățătoare și de la toți profesorii. Toti acesti oameni din jurul copiilor dau sfaturi zilnic. Copiii tin cont de aceste sfaturi de cele mai multe ori si mai ales la o varsta mica. Dar uneori se intampla sa mai si greseasca. Atunci ei primesc observatii si reprosurile. Si nu este deloc placut. Atunci problemele se solutioneaza prin POLITETE. Aici intervine optionalul *Codul bunelor maniere pentru copii* prin care doresc sa completez absentia parintilor în *cei șapte ani de acasa* la unii dintre copii, referitor la acest aspect.

De aceea, consider că unul dintre scopurile esențiale ale familiei și al școlii este acela de a forma la copii deprinderi morale și maniere frumoase.

Un proverb indian spune că „*florii i se cere parfum, iar omului politețe*”.

Tinerii părinți știu că această formulă, des folosită în vremea copilăriei lor, nu s-a referit niciodată la faptul că un copil și-a petrecut primii șapte ani din viață lângă părinții lui, ci la învățătura pe care a primit-o de la ei, ea fiind rezultatul conștiinței că părinții sunt primii și cei mai importanți educatori din viața unui copil. Deprinderile de comportament, atitudinile față de ei înșiși, față de ceilalți și față de muncă, formate în acești ani, vor sta la baza caracterului viitoarei personalități. Vor contribui sau nu, depinde de trăsăturile care au fost cultivate în copilărie, la reușita în viață a omului în formare, care este copilul.

Atunci când un părinte dorește să facă din copilul lui un om care să răzbească în viață, să poată lupta cu toate greutățile vieții și să-și păstreze sufletul curat și mintea întreagă până la sfârșit, trebuie să pornească de la câteva principii.

Trebuie să-și crească copilul ca pe un om liber, dar să-l facă să înțeleagă că libertatea lui încetează acolo unde este încălcată libertatea altora.

Prin felul de a se comporta și vorbi despre oameni, să-i facă pe copiii lor să-i vadă pe ceilalți asemeni lor, uniți prin același destin și legați între ei prin fire nevăzute.

Chiar dacă, în unele momente, devin adversari într-o competiție, copiii trebuie să înțeleagă că un adversar nu este un dușman pe care trebuie să-l urăști, ci un competitor care-ți oferă șansa de a-ți măsura forțele cu el și de a te cunoaște mai bine.

Prin influența pe care o are asupra copilului lui, părintele trebuie să-l facă să privească viața ca pe un lung șir de încercări, pe care nu trebuie să le evite, ci, din contră, trebuie să le treacă. Aceste obstacole ale vieții au menirea de a-l căli, făcându-l mai puternic și mai înțelept.

Atunci când își crește copilul, părintele trebuie să aibă în vedere că acesta va ajunge într-o zi adultul care va trebui să lupte pentru existența lui. Ca să poată răzbi în viață, copilul are nevoie de încredere în propriile sale forțe, de responsabilitate. Trebuie să-și cunoască posibilitățile și să nu ceară mai mult decât poate oferi, pentru a fi ferit de eșecuri.

Tot pentru binele lui trebuie să-i învățăm să-i respecte pe cei din jurul lui deoarece conviețuirea cu tot felul de oameni poate crea conflicte.

În vremurile noastre observăm că buna creștere(în sensul de a vorbi numai când ești întrebat, a lăsa locul în autobuz unui om mai în vârstă, a lăsa să intre în fața ta o persoană mai în vârstă, a-ți lăuda adversarul într-o întrecere, etc) sunt considerate lucruri depășite și ceea ce contează cu adevărat este numai „tupeul”, adică opusul celor spuse mai înainte. Dacă însă am înțelege prin acest „tupeu” o anumită îndrăzneală în a-ți exprima opinia sau a-ți afirma personalitatea fără a-i leza pe cei din jur, atunci aș fi de acord că acesta este, în zilele noastre, o condiție a succesului.

Cu siguranță acele trăsături, care arată respect față de ceilalți, nu sunt depășite și nu sunt fără rost, pentru că ele atrag simpatia celor din jur. Chiar dacă nu se fac remarcăți, există mulți oameni morali în jurul nostru. De aceea, a crește copiii în baza unor principii morale este o datorie a părinților, în primul rând pentru că sufletul lor este pur și depinde de noi dacă-i vom face buni sau răi.

Cred că dezorientarea părinților este datorată faptului că nu știu care ar fi tipul de om care s-ar descurca mai bine în această lume. De aceea mulți iau ca modele ceea ce iese în evidență, ce se vede pe ecrane sau în viața de zi cu zi. Aceste modele, însă, apar și dispar și, după ce dispar, nu mai știe nimeni ce se întâmplă cu ele. Suntem convinși că fiecare părinte își dorește pentru copilul lui să fie un om realizat, nu neapărat din punct de vedere financiar, ci sufletește.

De aceea, pe lângă a-l ajuta să-și cunoască capacitățile trebuie să-l ajutăm să-și dezvolte acele trăsături de caracter, care să-l facă să nu se rușineze de el atunci când se privește în oglindă, sau să-și poată cerceta senin conștiința și să fie împăcat cu el însuși.

Primul univers al copilului, contactul său cu lumea este familia. Familia trebuie să fie pământul ferm în care puiul de om își va fixa adânc rădăcinile pentru a crește ca un copac puternic, capabil să înfrunte furtunile vieții. Ce înțeleg prin pământul ferm? Doi părinți hotărâți să accepte, fără să se plângă, toate greutățile și sacrificiile pe care le presupune creșterea unui copil. Există în multe familii, până acum câțiva ani, ideea că nu trebuie să le arăți copiilor tăi că-i iubești (tradusă prin expresia „copii trebuie săruțați numai când dorm”) ca să nu se răsfete și să nu-i mai asculte pe părinți. Eu cred că dragostea față de copii poate fi un ajutor în formarea lor, nu o piedică.

Dacă atunci când încercăm să-l învățăm să facă un lucru, să-i formăm o deprindere de comportament, el nu răspunde cerinței noastre, numai schimbarea tonului vocii, o atitudine mai rece și mai distantă față de el, vor fi suficiente să-și dea seama că a greșit și teama de a pierde dragostea părinților săi îl va face să nu mai repete acea greșală. Este mult mai ușor să influențezi un copil care știe că este iubit, decât un copil la care s-a strigat de când era mic, față de care părinții nu au avut vorbe bune, deoarece primul are ce pierde pe când al doilea nu. Pericolul formării unui copil gen D-I Goe, răsfățat și needucat, nu vine de la manifestarea iubirii părinților față de el, ci de la faptul că părinții l-au tratat ca pe o jucărie, s-au amuzat de el de când era mic, i-au făcut toate poftele, fără să-i ceară nimic, au uitat că ei sunt cei care trebuie să-l învețe să se adapteze la lumea în care trăiește, și nu ei să se lase conduși de capriciile copilului.

Dacă un părinte va ști să-și laude copilul pentru orice lucru bun face (ex. Când vine și spune „m-am spălat pe mâini, sau mi-am adunat jucăriile, sau am fost cuminte azi la grădiniță și am răspuns când doamna educatoare m-a întrebat” etc) el va ști că acestea sunt lucruri bune, deci părintele îi întărește acest lucru prin laudă. Dacă încearcă să facă un lucru și nu reușește de prima dată, îi arătăm cum trebuie făcut, de câte ori este nevoie, iar când reușește îl laudăm spunându-i „vezi că poți”. Acel copil, care la început nu a crezut că va reuși, va prinde curaj și va avea încredere în el.

Este mult mai eficient să înveți un copil să facă diferite lucruri dacă scoți în evidență reușitele decât dacă îl critici pentru nereușite.

Dacă îi spui unui copil că trebuie să treacă strada numai pe unde este marcată trecerea de pietoni și să se uite în stânga și în dreapta înainte de a o trece și el vine și îți spune că a făcut întocmai cum l-ai învățat, este bine să-l lauzi și să-i întărești convingerea că, în acest fel se ferește de accidente, iar când îți spune că alți copii au trecut în fugă, fără să se asigure, să-i spui că putea veni o mașină, pe care copilul, dacă a fugit, nu avea cum să o vadă, și să-l lovească. Un părinte nu trebuie să obosească să explice copilului lui, să dezbătă cu el toate problemele. Acest mod de a educa copilul, laudându-l, este cel mai eficient pentru că se bazează pe o motivare pozitivă. Oricine este sincer cu el însuși, chiar om mare fiind, trebuie să recunoască faptul că lucrează cu plăcere dacă munca lui este apreciată de cei din jur și că nu se simte deloc bine dacă tot ceea ce face este criticat.

Există mulți părinți care, atunci când copilul povestește că a avut o realizare, găsesc imediat un motiv să-i taie elanul. De exemplu, un copil care spune că numai el a știut să răspundă la o întrebare pusă de educatoare, ar trebui să primească un „bravo” din partea mamei. Dacă mama, deși se bucură în sinea ei pentru reușita copilului, consideră că nu trebuie să-i arate copilului mulțumirea și găsește un motiv pentru care să-l critice(de exemplu „uite cum ți-ai murdărit pantalonii”) a ratat o ocazie de a întări un comportament pozitiv. Lauda este o metodă de impulsționare a copilului, care dezvoltă o motivație pozitivă, dă energie copilului, în timp ce critica, în prima fază poate impulsiona dar prin repetare demobilizează.

Nu uitați nicio clipă, într-o zi copilul va fi om mare

O greșeală tot mai frecventă pe care o fac părinții zilelor noastre, este aceea că uită faptul că copiii lor vor crește. Pentru acești părinți copiii lor sunt niște jucării, de care se amuză, și le fac toate plăcerile fără să le ceară nimic în schimb. Aceasta este calea care duce la formarea copiilor răsfățați, care consideră că li se cuvine totul fără să aibă nicio obligație și în fața cărora părinții nu mai au nicio autoritate încă de la vârste mici. Prin această atitudine părinții, în loc să-și formeze copii și să-i pregătească pentru viață, îi deformează creându-le o falsă imagine asupra lumii. Ei vor crede, pe bună dreptate, că nu au decât drepturi, că totul li se cuvine, că toți ceilalți oameni au menirea să-i servească pe ei deoarece în familia lor așa s-a întâmplat. În momentul în care pătrund într-o colectivitate(grădiniță, școală, colectiv de muncă) constată că lucrurile nu stau deloc așa. Ceilalți oameni nu sunt dispuși să aibă aceeași atitudine ca și familia lor, pretind respect, toleranță, lucruri pe care ei nu le cunosc și de aici apar problemele de adaptare. În general, acest tip de copii răsfățați sunt egoiști și nu sunt prea simpatizați de colectivele în care ajung. Pe lângă atitudinea greșită pe care o au față de ceilalți oameni, ei au o atitudine greșită și față de muncă. Ei se trezesc oameni mari, dar nepregătiți să-și asume un rol în societate deoarece nu au fost învățați să facă nimic. Sunt părinți care se laudă că nu îi pun pe copiii lor să facă nimic, că nu le cer decât să învețe.

Primul lucru pe care un părinte trebuie să-l aibă în minte este acela că într-o zi copilul lui va fi om mare și trebuie să fie capabil să-și câștige singur existența. A nu-l pune să facă nimic, în ideea că îl vei face om învățat, este o greșeală deoarece părintele nu are de unde ști care va fi drumul copilului în viață și dacă va avea chemare pentru carte. De aceea, de la vârste foarte mici trebuie să-și implice copilul în activitate, adică să-l învețe să facă lucruri potrivite cu vârsta lui (de la a-și aduna jucăriile, a se îmbrăca, a-și așeza hăinuțele la loc, a face cumpărături, până la a-și ajuta părinții în gospodărie). În acest fel, copilul va respecta munca iar, dacă va fi atras de învățătură respectul față de munca fizică îl va ajuta și în munca intelectuală. Dacă părinții nu-i pun să facă nimic și le dau de înțeles copiilor că fac acest lucru pentru că îi iubesc și deci munca este un rău de care îi apără, acești copii vor ajunge să disprețuiască munca fizică, cel puțin, dacă nu și pe cea intelectuală. Omul prin însăși natura sa are nevoie de activitate. Dacă vă iubiți copiii, cultivați-le de mici dragostea și respectul pentru muncă. Nu vor fi doar mai bine pregătiți să desfășoare o activitate, dar vor fi și mai responsabili, mai încrezători în forțele proprii deoarece au constatat singuri că au putut duce la bun sfârșit o activitate.

Omul este o ființă socială care trebuie să învețe să-și respecte semenii.

În zilele noastre vedem, pe toate posturile de televiziune, așa-zisele VIP-uri pline de aroganță și tupeu, cu puțină cultură și talent în domeniul lor, dar cu multe pretenții, știri și talk-show-uri unde curg râuri de venin la adresa unora sau altora. Filmele pe care le vedem la posturile de televiziune au cu precădere eroi psihopați sau criminali, oamenii obișnuiți, cu viața lor „banală” nemaifiind interesați pentru producătorii de filme. În concluzie, pentru mijloacele de comunicare în masă, care sunt cei mai puternici formatorii de opinie, oamenii care fac fapte bune nu sunt interesați, nu aduc audiență, deci rar apar pe ecrane.În aceste condiții, îi înțeleg pe părinții care se îndoiesc că ar mai fi necesar sau util să formeze copiilor lor trăsături pozitive față de ceilalți oameni, cum ar fi: respect, toleranță, altruism, cinste, sinceritate...

Se zice că lumea este o oglindă. Dacă îi zâmbești, îți zâmbește și ea. Dacă vrei să fii respectat trebuie să respecti.

Respectul față de altul trebuie să înceapă cu aparent banalul salut. A saluta o persoană pe care o cunoști este un prim semn de respect dar și o punte de comunicare între oameni. Deprinderea de a saluta se formează prin exerciții repetate, pe care părinții le fac cu copiii lor de câte ori întâlnesc o cunoștință. Dacă această deprindere nu este formată de mic, omul mare singur și-o va forma mai greu, iar persoanele cunoscute nu-l vor privi cu prea multă simpatie dacă trece pe lângă ele fără să zică nimic și îl vor

considera mândru sau arogant. Deci dacă deprinderea de a saluta este o punte în comunicarea dintre oameni, lipsa acesteia este un blocaj.

Respectul față de ceilalți reiese și din modul în care ne adresăm și ne comportăm cu ceilalți. Câteva exemple de comportament respectuos ar fi: într-un autobuz o persoană mai tânără oferă locul unei persoane mai în vârstă, ajută pe altul să urce sau să coboare, lasă să treacă înaintea sa, răspunde politicos la o întrebare care îi este adresată, etc. Acest mod de comportare este plăcut oamenilor din jur și cel care se comportă astfel va fi acceptat și simpatizat de ceilalți. Simpatia celor din jur crează o stare de bine oricărui om, deci este în folosul lui să se comporte ca atare.

Pentru ca un părinte să-și poată influența copilul în sensul dorit de el, trebuie să-și păstreze respectul acestuia. În acest caz, el este o autoritate pentru copilul lui și tot ce vine de la el este sfânt, este adevărat, fără nicio urmă de îndoială.

Copilul nu știe ce este binele și ce este răul, el învață pe parcursul vieții. Caracterul se construiește așa cum construiești o casă, iar el va fi mai puternic dacă are o temelie solidă. Temelia caracterului unui om se construiește în copilărie prin cultivarea acelor trăsături care îi vor permite, mai târziu, să se orienteze spre cele trei valori fundamentale: adevărul, binele și frumosul.

Oricât de apropiați ați fi de copiii voștri nu uitați că nu puteți fi peste tot cu ei și într-o zi nu veți mai fi. Nu-i lăsați singuri pe lume! Dați-le credința în Dumnezeu și atunci nu vor fi niciodată singuri, înfricoșați, dezorientați sau speriați de cele ce li se întâmplă.

A încerca să te modelezi, să-ți stăpânești egoismul, să-ți înfrângi orgoliul pentru a reuși să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși sau, și mai mult, să-l iubești pe cel care te urăște, deci să simți și să trăiești ca un creștin, este un exercițiu pe care trebuie să îl faci în sufletul tău.

Pe lângă echilibrul pe care ni-l dă credința, ea formează și oameni morali. Dacă toată lumea ar respecta cele zece porunci, nu ar fi nevoie de tribunale și închisori și oamenii ar putea trăi în bună înțelegere. Cred că este bine ca părinții să-i facă pe copii să se apropie de Dumnezeu, nu atât cu frică, cât cu dragoste. În acest sens, primul model sunt părinții cu felul lor de a se purta, de a vorbi etc. O bună ocazie sunt cele două mari sărbători creștine: Crăciunul și Paștele. Copiii să nu identifice aceste sărbători numai cu venirea lui Moș Crăciun și respectiv a Iepurașului, ci să cunoască și semnificația lor religioasă. Cred că părinților le este adresat îndemnul lui Iisus: „Lăsați copiii să vină la mine!”.

Politețea a fost și este indispensabilă fiecărui om, în orice societate.

1. Marcela Peneș - „ Ghid de comportare civilizată”, Editura ANA 2000
2. Nicolae Frâncu - „ Comportare civilizată în familie și societate-Reguli de protocol”, Editura Garamond, București, 2002
3. Aurelia Marinescu - „ Codul bunelor maniere astăzi”, Editura Humanitas, 2002
4. Michiela Poienaru - „Cei șapte ani de acasă”, Codul bunelor maniere, Editura Coresi, București, 2003

„Cei șapte ani de acasă”

Prof. Cristina Vlădescu
Școala Gimnazială „Nae A. Ghica”, Rucăr

Oare la ce ne gândim atunci când, dintr-un colț se aude expresia: „*Dar tu chiar nu ai cei șapte ani de acasă?*”. Gândurile vin de-a valma. Oare ne gândim la comportament, limbaj, gesturi, respect față de cel de lângă tine? Într-un cuvânt, cred că este vorba despre atitudinea noastră ca oameni, copii, adulți, nu neapărat la educația privită în sens restrâns.

„Cei șapte ani de acasă” ar trebui să fie presărați doar de momente plăcute petrecute în familie, care clădesc treptat interiorul viitorului adult. Copilul imită de cele mai multe ori comportamentele adulților, ei pășind grăbiți într-o lume necunoscută încă. Dacă se formează de mici să respecte anumite reguli, cu siguranță, când vor crește acestea vor deveni un fel de *Decalog*. Nu putem impune copiilor noștri lucruri pe care noi nu le facem. Ca să își poată forma o personalitate puternică, capabilă să facă față societății de astăzi, trebuie să aibă alături de ei modele bune pe care să le urmeze, nu doar să li se spună ceea ce trebuie să facă, în contradictoriu cu ceea ce observă.

Cu toții ne dorim copii educați, care să vorbească politicos, să folosească *magicile cuvinte*, care ne încântă auzul, să respecte codul bunelor maniere, dar trebuie să fim conștienți că vor fi exact așa cum suntem și noi, părinții și adulții din jurul lor. Nu uitați nicio clipă, atunci când îi cereți ceva copilului, adresați-i magicul *Te rog!* și, bineînțeles, *Mulțumesc!*, fără să îi spuneți de o mie de ori ”*Cum spui...ai uitat?*”. Efectul va fi mult mai rapid și de lungă durată. Ne dorim să avem copii darnici și generoși și, în locul îndemnului *Trebuie să fii darnic!*, îi putem oferi un model prin diverse acțiuni caritabile. Exemple pot fi nenumărate, important este să privim în adâncul sufletului și să construim personalitatea copilului nostru pe cărămizi rezistente, bazate pe comportamente non-violente, vorbe frumoase, bune maniere, altruism, toate acestea consolidate prin fapte, care să reziste oricăror elemente negative din exterior. Ca părinți, spunem de multe ori *nu am timp*. Trebuie să ne gândim că timpul petrecut alături de copiii noștri în primii ani de viață, în acești șapte ani, reprezintă centura casei, care va susține mai târziu personalitatea copilului, deci poate partea cea mai importantă din toată evoluția sa.

Chiar dacă „*Cei șapte ani de acasă*” nu ar fi construiți din aceste lucruri rezistente, ele pot fi reparate și consolidate și în timpul anilor de școală. Însă, aici trebuie să avem mai multă răbdare, mai ales că este greu de fiecare dată să repari un lucru, decât dacă l-ai face bine de la bun început. Aici, învățătorii și profesorii trebuie să se poată baza pe sprijinul părinților, să încerce împreună să observe părțile vulnerabile, să fie ei înșiși modele pentru elevii lor și prin comportamentul lor să reușească să schimbe lucrurile în bine.

Dacă vrem, cu răbdare, bunătate, muncă și perseverență, totul se poate realiza!

Familia și grădinița – baza celor „șapte ani de acasă”

Prof. Croitoru Georgiana Ernestina
Școala Gimnazială Ionești, Jud. Vâlcea

În primii ani de viață copilul beneficiază de experiențe individual realizate și social existente sau organizate, cu rolul de a proteja, crește și dezvolta ființa umană prin înzestrarea cu capacități și achiziții fizice, psihice, culturale specifice care să-i ofere identitate și demnitate proprie, toate însumând baza educației. Aceasta asigură fundamentele dezvoltării fizice și psihice sănătoase, ale dezvoltării sociale, spirituale și culturale complexe. Ceea ce învață copiii în primii ani reprezintă mai mult de jumătate decât vor învăța tot restul vieții.

Perioada cuprinsă între 0 și 6-7 ani este cea în care copiii se dezvoltă rapid, iar dacă procesul de dezvoltare este neglijat în acest stadiu, mai târziu este mult mai dificilă și mai costisitoare compensarea acestor pierderi. Această perioadă corespunde antepreșcolărității, când noțiunile acumulate sunt preluate din experiența zilnică din sânul familiei și din noțiunile învățate la grădiniță. Este cunoscut faptul că alegerile făcute în copilărie și acțiunile întreprinse de părinți și de societate au o influență puternică și de durată asupra copilului.

Pentru că cei șapte ani de acasă încep de când se naște copilul, familia este primul mediu care îl formează și influențează. Familia constituie sinteza unei triple dependențe a acestuia față de părinții săi: dependența socială, întrucât familia reprezintă primul mediu social de dezvoltare și ca atare favorizează stabilirea contactelor copilului cu societatea și cunoașterea propriei sale ființe; dependența educațională, exprimată prin aceea că din primele luni de viață și până la vârsta școlară copilul învață în familie mersul, vorbirea, contactul intuitiv cu mediul natural ambiant, primind în esență primele elemente de educație.

Îmbogățirea socială și educativă a copilului continuă pe măsură ce el pătrunde în alte medii sociale, îndeosebi în grădiniță și mai apoi în școală, iar cu cât legătura dintre părinți și grădiniță este mai strânsă, cu atât rezultatele așteptate vor fi mai satisfăcătoare. Dezvoltarea copilului în familie se impune a fi apreciată prin atmosfera unică în felul ei, a climatului afectiv și educativ pe care acest mediu i-l creează fiind astfel „fabricile” care produc personalități umane.

Încorporând copilul într-un anumit cadru socio-cultural propriu, familia își propune și își impune copilului căile de realizare a naturii sale umane. Și aceasta o face prin introducerea sa în viața de zi cu zi, prin contactul cu obiectele și oamenii, prin inițierea în nenumărate activități și formarea unor deprinderi, ajutându-l să descopere noțiuni și să respecte norme, ca și prin oferirea unor modele umane pe care le va urma sau de care va încerca să se distanțeze, devenind personalitate autonomă. Familia nu este deci numai un adăpost, ci este, mai ales, o bază de plecare. Pentru a-și îndeplini acest rol familia trebuie să fie deschisă lumii, oferind copilului posibilitatea de a pătrunde în această lume. Trecând peste oboseală și preocupările zilnice, adevărații părinți trebuie să își găsească timp să comunice cu copiii. Să le asculte păsurile și să le răspundă la întrebări, să-i antreneze în lucrări utile, uneori mai dificile.

Familia este mediul de inserție a copilului în societate și cultură, ea constituie poarta prin care acesta este introdus în viața umană și în cadrul căreia își va forma personalitatea, iar grădinița finisează și corectează, acolo unde este nevoie, comportamente și abilitățile copilului.

Colaborarea grădiniță-familie se concretizează prin parteneriate, ședințe, vizite la domiciliul copilului, serbări și diferite activități realizate cu părinții și copiii.

EDUCAȚIA ÎNCEPE ÎN CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. CROITORU ANAMARIA ANDRADA
COLEGIUL AUTO "TRAIAN VUIA" TG-JIU-GORJ

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definiții pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească pentru a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Specialiștii susțin că următoarele 10 reguli sunt esențiale în educația și creșterea copilului până la 7 ani

1. **Învăță-l să se poarte frumos;** bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!
2. **Stabilește și impune reguli și limite** în comportamentul copilului!
3. **Comunică cât mai mult cu el** - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!
4. **Învăță-l să iubească lectura și cărțile** - începe încă de când e bebeluș citindu-i povești, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele!
5. **Lasă-l să se bucure de copilărie** - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.
6. **Nu abuza în niciun fel de copil** - fizic, emoțional, verbal etc.; evită educația cu "palma la fund" și concentrează-te pe disciplina pozitivă!
7. **Învăță-l să își exprime emoții și sentimente;** numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.
8. **Învăță-l să spună mereu adevărul!** Și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la tine! Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui!
9. **Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău!** Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!
10. **Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta!** Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obrăjori, îmbrățișări etc.

Importanța celor șapte ani de acasă

Prof.CSABAI TÜNDE ,
LICEUL TEOLOGIC ROMANO-CATOLIC “SZENT LÁSZLÓ”, ORADEA

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel, considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor forme de comportament, maniere, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații de către cei responsabili de formarea copilului. Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model în acest sens. De aceea, părinții trebuie să îi învețe lucrurile simple, încă de la vârstă fragedă: să salute respectuos, să folosească “cuvintele magice”- “ te rog” și “mulțumesc”. Dar buna creștere, primită în primii șapte ani de viață, în familie, nu se va limita doar la atât. Copilul va trebui să învețe încă din familie cum să se comporte adecvat în diverse situații de viață: ce se cuvine și ce nu la masă, cu prilejul unei vizite, la o petrecere și chiar într-o discuție purtată cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul, îl pregătesc pentru școală, viață și societate, în egală măsură, și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect, la rândul lor.

În aceeași ordine de idei, se poate vorbi și de spre rolul decisiv, pe care mediul familial și educația timpurie, primită de copil în sânul familiei, îl au în ceea ce privește integrarea copilului în mediul școlar.

Începutul școlii reprezintă, în mod sigur, un eveniment care umple de emoții inimile multor copii. Acum copilul învață cum să relaționeze adecvat cu alții, cum să se organizeze eficient, ce înseamnă să respecte un program prestabilit, învață să ia decizii, să-și stăpânească anumite dorințe, să renunțe la o serie de lucruri, să socializeze, să se integreze în colectivitate, să se adapteze... într-un cuvânt. El trebuie să învețe, încă de la o vârstă fragedă, din primii ani, petrecuți în familie, cum să respecte regulile, să își organizeze timpul, să fie punctual, să prețuiască timpul propriu și pe al altora, să fie serios, riguros și disciplinat, să aplaneze conflictele, să nu răspundă prin violență la violență, să se comporte civilizată și să respecte codul bunelor maniere, oriunde s-ar afla.

Lecțiile fundamentale în primii ani de viață vizează formarea următoarelor calități:

Răbdarea: învățându-l pe copil să aștepte liniștit, să amâne satisfacerea unei plăceri, să își urmeze scopul cu perseverență, să nu bată din picior pentru că „toate” i se cuvin doar lui, am pus o piatră extraordinară la temelie caracterului său.

Bunățatea: una din primele lecții de viață este să nu ridiculizeze niciodată pe nimeni. Să se poarte frumos cu ceilalți copii, să dea dovadă de altruism mai ales față de cei cu nevoi speciale, să nu râdă, ci să le poarte grijă.

Să nu fie invidios: Ca părinți, trebuie să fim cu luare aminte, să nu comparăm, să nu încurajăm excesiv spiritul de competiție. Adesea, părinții fac această greșală, din orgoliu și dorința lor de a se lăuda cu performanțele copilului. O astfel de atitudine nu este de dorit și nu are efecte pozitive asupra copilului.

Politețea: este una dintre lecțiile de la sine-înțelese pentru cei șapte ani de-acasă. Însă doar o mamă, sau un dascăl, vă pot spune cât de dificil e ea de predat, cât de multă consecvență îți trebuie să îi predai copilului bune maniere, respect pentru oameni și bunurile lor și o purtare frumoasă în public. Pilda comportamentului părinților va vorbi mai mult decât o mie de cuvinte – copilul va prelua cu exactitate și va urma, în egală măsură, tiparul comportamental al părinților.

Să nu își urmărească doar propriul interes: de obicei, ne învățăm copiii să facă orice, ca să le fie bine, iar un astfel de sfat pare ciudat. Atunci când îl învățăm pe cel mic să vadă și folosul celuilalt, să lucreze în echipă, să se bucure de binele celui de lângă el, într-un cuvânt, să fie altruist și empatic, i-am dat un dar neprețuit pentru toată viața. L-am învățat să semene sămânța prieteniei și să aibă o viață fericită.

Autocontrolul: este una dintre cele mai prețioase lecții. Dacă va visa la un corp mai suplu, îl vom ajuta să învețe să își controleze pofta de mâncare, dacă își va dori să fie o mamă blândă pentru viitorii săi copii, îl vom îndruma cum să își controleze tonul și vocea, iar dacă va dori să devină o gospodină mai organizată, îi vom oferi exemple de bună practică, în ceea ce privește organizarea eficientă a timpului de care dispunem. Deci, și această „lecție” trebuie predată cu grijă copilului.

O gândire optimistă: iată încă o lecție care se prinde din „zbor”. Când în casă plutește optimismul, copilul va învăța să gândească pozitiv, prin imitație. Dacă ne lăsăm măcinați de gânduri rele, dacă suntem permanent îngrijorați și sumbri, la fel va deveni și copilul nostru, în timp.

Prin urmare, cei șapte ani de acasă sunt mai importanți decât cei douăzeci de școală, deoarece un copil pășește pe drumul vieții cu educația și cunoștințele primite în cei șapte ani, care stau la temelul formării sale ca om.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

CSENDER EVA

Totul pleacă de la cei șapte ani de acasă-este părerea mai multora dintre noi.Primele 7 ani din viața unui copil contează enorm,peu ce în acești ani se pun bazele formării unui individ educat,cu comportament corespunzător.

Când afirmăm că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut,care știe să salute,să spună mulțumesc,se comportă respectuos cu cei de vârsta lui și cu adulții.Dacă copilul cunoaște regulile morale se va descurca mai bine în relații cu cei din jurul său.

Factorii de care depinde educația în primele șapte ani de viață sunt următoarele:

*relația afectivă dintre copil și părinți

*specificul de dezvoltare a copilului

*valorile familiei transmise.

Copilul care se simte iubit de părinți se dezvoltă corespunzător,are încredere în sine,se simte în siguranță.Siguranța deschide drumul spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.Este foarte importantă educarea copilului într-o atmosferă deschisă,bazată pe încredere.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului.Copilul gândește și se comportă în mod diferit la 3 ani,la 5 ani sau la 7 ani.

Până la 3 ani vede numai nevoile lui.De exemplu:nu putem cere să împartă dulciurile primite sau să înțeleagă că suntem obosiți după muncă și n-avem chef de joacă.În schimb asta nu înseamnă că îl lăsăm să facă ce vrea.Trebuie să-l învățăm ce înseamnă așteptarea,amânarea dorințelor.

De la 3 ani la 5 copilul își dezvoltă simțul binelui și răului,observă reacția părinților față de faptele sale.

Între 5 și 7 ani devine tot mai independent.Învăță să comunice cu cei din jur.Trebuie încurajat să vorbească,să se exprime.Părinții trebuie să aibă răbdare cu el.

”Diploma celor șapte ani de acasă ai copilului exprimă calificativul părinților”-spune poeta Valeria Mahok.

Citatul ales este foarte adevărat pentru că părinții sunt modele pentru copil.Faptele părinților contează enorm în educație nu vorbele spuse numai ca să fie spuse.Copiii imită comportamentul celor mari.Degeaba le explică părinții cum trebuie să se comporte copilul dacă ei fac altfel în viața de zi cu zi.

Educația începe din prima zi de viață a copilului de aceea părinții au o mare responsabilitate,nu au voie să aștepte de la grădiniță sau de la școală să facă acesta în locul lor.

CEI ȘAPTE ANI DE- ACASĂ!

Prof. învă. primar CSOBI EVA
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul", Moftinu Mic

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-Dicționar de simboluri). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul mărețului Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea într-o împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăzelii și ale căutării. Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și verde și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii roșii din lanurile galbene și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării albastre și nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după violetul și indigo-ul nopții vine oranjul strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat suie voinicește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este dor de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță respectul dacă este respectat. Nu se împrietenește cu minciuna dacă nu este mințit. Iubește familia pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și solidaritatea dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că lacrimile nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii singur. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă,sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-Dicționar de simboluri).

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

De noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot

același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

În ziua de astăzi, părinții le oferă copiilor tot ceea ce vor, confort, bani, dar le oferă mai puțină educație și asta este foarte grav. Copiii de acum câteva zeci de ani erau mai educați, mai discreți, părinții se ocupau mai mult de ei. Mai sunt și astăzi copii educați și cu mult bun simț, dar, din păcate, în zilele noastre, educația copiilor a ajuns o floare rară. Părinții nu mai merg la plimbare cu copiii în locuri liniștite, nu merg la biserică, și asta afectează și comportamentul lor, acum și chiar mai târziu.

CEI 7 ANI DE ACASA

**Profesor consilier CUC ELENA-MIHAELA
CJRAE – Gradinita “Pinocchio”, Campia Turzii**

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului".

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament". Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău.

La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

MODELE. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ȘI PEDEPSA. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut.

Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Importanța mediului familial în dezvoltarea copiilor

Profesor Înv. Primar Cucu Gabriela Andreea
Școala Gimnazială "Profesor Nicolae Simache"-Ploiești, Județul Prahova

“Familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor”. – **A. S. Makarenko**

Dezvoltarea personalității copilului are loc în prezența și sub influența a trei mari grupe de factori determinanți, care se află într-o relație de interdependență. Aceste trei mari grupe sunt: ereditatea, mediul și educația.

“Cei șapte ani de acasă” reprezintă o perioadă foarte importantă din viața copilului. Este perioada în care acesta primește educația de la părinți, în care copilul își formează personalitatea și comportamentul. Cei șapte ani de acasă desemnează copilul educat, bine crescut, manierat și nu în ultimul rând empatic. Copilul, petrecându-și timpul o perioadă destul de lungă în familie, alături de părinți, va ști să se poarte, să comunice, să salute, să mulțumească, să roage. Educația, bunele maniere, regulile morale, sunt principalele motoare care ajută la adaptarea lui în societate. Un copil bine crescut într-un mediu cald, liniștit, cu principii puternice, va deveni mai târziu un copil educat, descurcăreț, mai bine adaptabil în societate.

Folosim foarte des, în viața de zi cu zi, expresia „cei șapte ani de acasă”, atunci când vrem să evidențiem un comportament pozitiv sau negativ al unor persoane, în special copii, în diferite situații. Spunem acest lucru deoarece bazele educației copilului, adică al viitorului adult, se pun în familie, încă din primii ani de viață, când copilul este deprins cu principalele norme și reguli de conduită moral-civică.

Părinții, prin atitudinea pe care o au față de copil, influențează modul în care copilul se dezvoltă, are încredere în el, își asumă reguli de comportament. Copilului trebuie să i se impună anumite limite. Încă de mic el trebuie învățat să aștepte, să se adreseze politicos, să nu fie egoist, să se comporte civilizată în diferite situații (la masă, în vizită, în parc, la grădiniță sau la școală, la un spectacol, etc.). Părinții sunt pentru cei mici modele, deci, comportarea celor mici depinde de modelul care li se oferă acasă pentru comportamentul lor.

În familie, copilul își face pregătirea pentru viață. Contribuția familiei este cu atât mai mare cu cât copilul este mai mic. Familia contribuie la satisfacerea trebuințelor copilului încă din primii ani de viață, oferindu-i modele de comportament, de comunicare, contribuind pregnant la socializarea copilului, la dezvoltarea conștiinței și a conduitelor morale. Relațiile copilului cu familia sunt de durată, consistente, fundamentate pe legături afective care au la bază căldura căminului și înțelegerea. Ca mediu social, familia reprezintă locul în care copilul este îngrijit, educat, educația în familie precedând-o pe cea instituțională. Copilul, în primii ani de viață este dependent de părinți, iar aceștia nu trebuie să fie preocupați doar de latura fizică a îngrijirii lui, ci să aibă în vedere educația psiho-socială, corelând posibilitățile fizice cu cele psihice.

De familie depinde dirijarea judicioasă a maturizării psihice a copilului. Primele impresii despre lume și despre viață, despre fenomene din natură și din societate, copilul le primește de acasă, de la membrii familiei.

Părinții trebuie să acorde o mare atenție întrebărilor copiilor, ca semn al dezvoltării lor intelectuale, al manifestării active a setei de cunoaștere, al curiozității lor cu privire la originea lucrurilor din jur. În familie copiii își însușesc primele cunoștințe, își formează primele reprezentări și dobândesc experiențe morale. Părinții îi învață de timpuriu pe copii să diferențieze ce este "bine" și ce este "rău", ce este "permis" și ce este "interzis".

Relațiile afective stabilite în interiorul familiei, între membrii familiei au un rol hotărâtor în formarea personalității copilului, viitor adult. Climatul educațional familial cuprinde ansamblul de stări psihice, modurile de relaționare interpersonală, atitudini ce caracterizează grupul familial o perioadă mare de timp. Acest climat poate fi pozitiv sau negativ. Copilul are nevoie acasă de un mediu de viață în care să se simtă în siguranță. Într-un climat educativ bun părinții sunt calmi în raporturile cu copiii, fără a le satisface orice capriciu. Copilul simte că părinții se ocupă de el, că sunt interesați de necazurile și problemele lui. Un copil iubit, căruia i se arată dragostea, afecțiunea, care se dezvoltă într-o familie unită, în care părinții se iubesc reciproc și se respectă, crește armonios. Acest lucru permite copilului să se dezvolte, să aibă încredere în forțele proprii. Copilul iubit de părinți se simte protejat puternic, sigur pe

sine, dobândind astfel încredere, deschidere spre învățare și asumarea regulilor de comportament. Copilul care simte iubirea părinților este puternic, încrezător, se simte apreciat și acceptă în mod pozitiv regulile. Acesta, la vârste fragede, împrumută comportamentul părinților. Un copil care crește, într-un mediu ostil, în care părinții nu comunică, sau comunică prost, inefficient, nu se respectă, nu se iubesc, împrumută mai târziu aceleași comportament, părându-i normal acest lucru, acest fel de comportament. De aceea trebuie, suntem obligați, să acordăm o atenție deosebită comportamentului nostru, mediului social și familial în care copilul nostru se dezvoltă și se formează.

Până la vârsta de 6-7 ani copilul trebuie: să aibă deja formate priceperi, deprinderi de a se hrăni, de a se îmbrăca, de a comunica, socializa, să cunoască și să aplice norme și reguli de conduită moral-civică (de politețe, respect), adică bunele maniere, un limbaj dezvoltat și un anumit grad de dezvoltare emoțională. Familia este un cadru ferm de disciplină, în care și copiii și părinții împărtășesc același nivel de exigență. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, copilul le datorează educației primite în familie. Când spunem că un copil are „cei șapte ani de-acasă”, ne referim la faptul că este bine crescut, adică știe să salute, să mulțumească, să se adreseze respectuos cu cei mai în vârstă și cuviincios cu cei de vârsta lui, adică are șansa de a se adapta mai ușor în societate. Calitatea educației primite în familie depinde de nivelul educației părinților și a celorlalți membri ai familiei cu care vine în contact, din punct de vedere moral comportamental. Aici el învață la început prin imitație ce e bine și ce e rău, își însușește noțiuni despre adevăr, dreptate, dragoste, credință, încredere în sine, învață să fie uman. Ca o concluzie a celor prezentate mai sus, „cei șapte ani de-acasă” înseamnă a ne comporta respectuos întotdeauna, a avea maniere frumoase în orice situație și cu toată lumea (colegi, frați, părinți, bunici, vecini, profesori, etc.), iar toate acestea se învață mai întâi în familie și mai apoi în grădiniță, școală. Bazele educației se pun acasă. Acasă, copiii învață comunicarea, bunele maniere, regulile de igienă, cinstea și loialitatea, generozitatea, toleranța, modestia, respectul, cooperarea. Rolul instituțiilor de învățământ, indiferent de nivelul lor, este de a întări, de a consolida aceste deprinderi și comportamente cu care copiii vin de-acasă.

Bibliografie:

1. E. A. Vărășmaș - *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002
2. www.didactic.ro

Familie – Grădiniță – Școală - Societate

PROF. ÎNV. PRIMAR CUCULEANU-MUNTEANU ADRIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ, COM. MĂGURELE
JUD. PRAHOVA

Procesul de integrare în societate începe în familie din timpul copilăriei mici, când intervin primele contacte sociale și experiențe de viață (socializarea primară sau socializarea de bază), și continuă de-a lungul vieții omului, odată cu dobândirea unor statusuri și roluri succesive (socializare continuă sau secundară).

În **familie**, copilul își însușește limbajul. Volumul, calitatea vocabularului, corectitudinea exprimării depinde de modelele oferite de părinți, de felul în care aceștia interacționează și îi solicită pe copii. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, ordinea, răbdarea etc. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult, părinții oferind copilului exemple de comportamente în diferite contexte. De la părinți, cei mici vor învăța să aprecieze ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, tolerant, să colaboreze, să fie un bun coleg și prieten.

Educația din familie a copilului se va continua cu cea din **grădiniță**. Uneori, între cele două medii educative, există diferențe majore de reguli, valori, cultură etc. În această situație, copilul este supus adaptărilor și readaptărilor repetate, care îl marchează profund: se instalează o stare de confuzie internă, copilul neștiind ce reguli să-și asume, care valori sunt acceptate social. La intrarea în grădiniță, părinții sunt cei care dețin toate informațiile legate de copil: stare de sănătate, obiceiuri alimentare, particularități de învățare, mod de comportare, probleme în dezvoltare etc. În același timp, grădinița, ca prima instituție care se conduce după principii și metode științifice, deține mijloace specifice pentru valorificarea potențialului fizic și psihic al fiecărui copil. Îmbinarea în parteneriat a informațiilor deținute de părinți cu cele ale grădiniței trebuie să fie în beneficiul copilului.

Termenul de *parteneriat* presupune realizarea unei alianțe pentru atingerea unor obiective comune. Pentru ca parteneriatul să funcționeze este nevoie de respect, încredere reciprocă, consens cu privire la scopurile acțiunii și strategiilor de atingere a acestora și de asumarea în comun a drepturilor și responsabilităților. Obiectivul comun este, în cazul parteneriatului familie–grădiniță, dezvoltarea globală a copilului în raport cu particularitățile sale individuale. El se poate realiza doar printr-o mișcare de apropiere în dublu sens, în vederea unei suficiente cunoașteri de ambele părți.

Colaborarea cu **școala** este foarte importantă întrucât în această instituție va continua educația copilului. Parteneriatul dintre cele două – școală și grădiniță – are ca scop primordial identificarea celor mai eficiente căi de adaptare a copiilor la noul mediu educativ. Parteneriatul se poate concretiza prin schimburi de experiență între învățători și educatori (lecții deschise, mese rotunde, ateliere de lucru etc.), activități comune la care să participe copiii și părinții (vizite la școală, proiecte educaționale).

Colaborarea cu **Biserica** înlesnește promovarea valorilor moral-religioase care sunt importante în educația morală și comunitară a copilului. Aceasta colaborare este foarte importantă în special în comunitățile multietnice, în care oamenii aparțin diferitelor culte religioase. Copiii trebuie să învețe că, indiferent de religie, toți suntem egali și avem aceleași drepturi. Colaborarea cu **Poliția** ajută în educația preventivă și cultivarea comportamentelor prosociale. Această colaborare se poate concretiza în activități de informarea a copiilor asupra unor reguli care trebuie respectate astfel încât viața și siguranța lor să nu fie pusă în pericol. Colaborarea cu **Primăria** este esențială întrucât această instituție se implică în dezvoltarea și întreținerea bazei materiale a grădiniței, dar și în derularea și sprijinirea unor acțiuni sau proiecte educative. Primăria, în colaborare cu Inspectoratele Școlare Județene și cu alte instituții, poate să inițieze programe care vin în sprijinul îmbunătățirii activității educative din grădiniță și școală.

O bună colaborare și comunicare între familie și grădiniță este necesară, dar nu este suficientă pentru buna dezvoltare a copilului în acest mediu. Este nevoie ca această colaborare să se poarte în jurul nevoii pe care o are copilul de a fi în societate.

A decorative border of small red hearts surrounds the entire page content.

BIBLIOGRAFIE

- Ecaterina Adina Vrasmas, Consilierea și educația părinților, București, Editura „Aramis”, 2002;
- Vasile Fetescu, Familia și atitudinea copilului față de învățatură în revista Învățământul primar, nr.2, 1992;
- Ion Drăgan, Unde, cum și de ce greșesc unii părinți, în Almanahul părinților, București, 1983;

Importanța celor 7 ani de acasă

Profesor pentru învățământul preșcolar Loredana Cuibari G.P.P. „Sf. Sava”, Iași

„Șapte ani de acasă” reprezintă o veche zicală românească utilizată chiar și astăzi în vorbirea curentă.

A avea „șapte ani de acasă” înseamnă a fi bine crescut, a avea un comportament corespunzător, conform standardelor societății.

A spune despre cineva că îi lipsesc „cei șapte ani de acasă” are însă înțeles peiorativ.

Sintagma aceasta are de fapt un înțeles mai profund. Deși înțelesul acesteia îl privește în general pe copil, ea reprezintă în aceeași manieră aprecierea asupra modalității în care părinții s-au ocupat de creșterea și dezvoltarea lui. Așadar putem spune că este calificativul dat părinților, straduinței lor și a rezultatelor obținute (Coroi, Florescu, Ursache, 1968).

De asemenea, „cei șapte ani de acasă” sunt hotărâtori pentru dezvoltarea de mai târziu a individului. Într-adevăr, copilul trece prima probă a forțelor și calităților sale, la vârsta de 7 ani, când ar trebui să intre la școală. Realitatea zilelor noastre este puțin schimbată, deoarece s-a modificat vârsta de intrare în mediul școlarității, aceasta fiind de 6 ani, la clasa pregătitoare.

Desigur, toți părinții doresc ca, atât în școală, cât și în viața de zi cu zi, copiii lor să se afirme cât mai bine; ei trebuie să fie conștienți că această reușită depinde într-o mare măsură de istoria primilor 7 ani, de modul în care a fost îngrijit și educat copilul, de deprinderile și cunoștințele acumulate în acest timp (Coroi, Florescu, Ursache, 1968).

Așadar putem afirma că reușita în viață de mai târziu a copilului depinde de munca depusă de părinți în acești 7 ani pentru îngrijirea și educarea sa, precum și de măsura în care el își însușește cele transmise de părinți.

Copiii sunt oglinda părinților și în același timp continuatorii vieții omenesci în general.

Ei au menirea de a spori neîncetat marile cuceriri ale tehnicii și ale culturii omenesci. La rândul ei, omenirea oferă fiecărei noi generații o zestre culturală un viitor din ce în ce mai divers.

Dragostea părinților pentru copii face ca această muncă uneori istovitoare, să fie îndeplinită cu dăruire. Bunăvoința, dragostea, perseverența și devotamentul părinților încă nu prezintă garanții suficiente pentru obținerea celor mai bune rezultate (Poenaru, 2013). Pe lângă aceste calități, este nevoie și de cunoștințe temeinice cu privire la îngrijirea și educarea copilului. În creșterea copilului, părinții trebuie să se sprijine pe principii științifice, să urmărească scopuri precise și să asigure condițiile de mediu necesare bunei sale dezvoltări (Botiș, Mihalca, 2007).

Scopurile urmărite în creșterea copilului sunt:

- dezvoltarea fizică bună;
- dezvoltarea neuropsihică sub toate aspectele: senzorială, motorie, intelectuală, afectivă, socială și morală (Coroi, Florescu, Ursache, 1968).

Numai dezvoltarea armonioasă pe toate planurile poate asigura copilului o personalitate cu adevărat valoroasă, utilă mai târziu societății, cât și pentru sine.

Aceste scopuri nu pot fi atinse în întregime în cei 7 ani pe care copilul îi petrece în general în familie, însă ceea ce primește copilul în această perioadă ca îngrijire și educație formează temelia întregii sale vieți de mai târziu.

Sunt multe condiții necesare creșterii și dezvoltării unui copil, dar dintre cele mai importante amintim:

- stabilitatea familiei;
- climatul afectiv din familie;
- capacitatea educativă a părinților;
- asigurarea factorilor materiali (Coroi, Florescu, Ursache, 1968).

Stabilitatea familiei

Copilul are nevoi de ambii părinți pentru a se dezvolta în mod echilibrat. Lipsa unuia dintre aceștia poate împiedica acest parcurs și îl poate dezechilibra. Integritatea familiei trebuie păstrată cu orice preț.

Climatul afectiv din familie

Acolo unde există dragoste, respect și înțelegere între părinți, dar și între părinți și copii, climatul afectiv este unul sănătos.

Capacitatea educativă a părinților

Capacitatea de a educa un copil presupune foarte multe calități, din care cele mai importante sunt: priceprera, simțul răspunderii, sănătatea fizică și psihică a părinților.

Asigurarea factorilor materiali

Legislația în vigoare asigură venituri familiilor cu copii, cât și o serie de înlesniri pentru ca procesul de creștere să se facă în bune condiții.

Bibliografie:

Botiș, A., Mihalca, L., (2007), *Dedpre dezvoltarea abilităților emoționale și sociale ale copiilor, fete și băieți, cu vârsta până la 7 ani – Ghid pentru cadrele didactice din învățământul preșcolar.* București UNICEF, Centrul Parteneriat pentru Egalitate;

Coroi, V., Florescu, A., Ursache, M., (1968), *7 ani de acasă.* București, Editura Medicală;

Poenaru, M., (2013), *Cei 7 ani de acasă – Codul bunelor maniere pentru copii.* București, Editura Coresi.

EARLY EDUCATION - THE ROLE OF PARENTS

Prof. CUIBUŞ MIHAELA LAURA
ŞCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 CIUMEGHIU

Research into childhood development has established without any doubt that the basic architecture and function of the brain are established during an individual's early years. Although children continue to develop throughout childhood and into adulthood, their brains are particularly sensitive in this period. From birth to ages 6–8, how a child learns and progresses is critical and will affect subsequent stages of development in terms of physical and mental health, behaviour and later learning.

Although a parent's role in their children's learning evolves as kids grow, one thing remains constant: we are our children's learning models. Our attitudes about education can inspire theirs and show them how to take charge of their own educational journey. In the early years, parents are their children's first teachers — exploring nature, reading together, cooking together, and counting together. When a young child begins formal school, the parent's job is to show him how school can extend the learning you began together at home and how exciting and meaningful this learning can be.

Many children use a combination of modalities to study and learn. Some learn visually through making and seeing pictures, others through tactile experiences, like building block towers and working with clay. Still others are auditory learners who pay most attention to what they hear. So parents should pay attention to how their children learn and explain tough topics by drawing pictures together, creating charts, building models, singing songs, etc.

Another important aspect is to connect what a child learns to everyday life. Parents are advised to make learning part of a child's everyday experience, especially when it comes out of the child's natural questions. When you cook together, do measuring math. When you drive in the car, count license plates and talk about the states. When you turn on the blender, explore how it works together. When your child studies the weather, talk about why it was so hot at the beach. Have give-and-take conversations, listening to your child's ideas instead of pouring information into their heads.

Connecting what a child learns to the world is essential, too. Find age-appropriate ways to help your older child connect his school learning to world events. Start by asking questions. For example, ask a second-grader if she knows about a recent event, and what's she heard. Then ask what she could do to help (such as sending supplies to hurricane victims). You might ask a younger child if he's heard about anything the news, and find out what he knows. This will help your child become a caring learner.

I think it is important not to over-schedule children. While parents may want to supplement school with outside activities, they should be judicious about how much they let or urge a child to do. Kids need downtime as much as they may need to pursue extra-curricular activities.

Keeping TV to a minimum is essential, too. Watching lots of TV does not give children the chance to develop their own interests and explore on their own, because it controls the agenda.

Finally, learning something new yourself is a great way to model the learning process for your child. Take up a new language or craft, or read about an unfamiliar topic. Show your child what you are learning and how you may be struggling. You'll gain a better understanding of what your child is going through and your child may learn study skills by watching you study. You might even establish a joint study time.

In conclusion, through guidance and reminders, I think that parents can help their children organize their time and support their desires to learn new things in and out of school.

BIBLIOGRAPHY

- ❖ Eagleman, David - "*The Brain – The Story of You*", published by Canongate Books Ltd, Edinburg, 2015
- ❖ <https://hernehillschool.co.uk/welcome/our-school/importance-of-early-years>

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI COPIILOR PREȘCOLARI

Prof. Înv. Preșcolar: Cumpănașu Maria-Alina
Șc. Gim. Nr.10 / G.P.P. OSTROVENI 1, Rm. Vâlcea

Încă de la vârste fragede, copiii sunt îndrumați de către părinți spre educație, pentru ca aceștia să poată să își formeze personalitatea. Educația are un rol deosebit pentru reușita fiecărui copil în viață reprezentând un fenomen social, la care populația participă în masă. Acest proces al educației imprimă copiilor încă de mici ideea de bune maniere și respect reciproc față de ceilalți din jur.

Rolul familiei în educarea copiilor: părinții nu trebuie să exagereze cu activitățile educaționale, pentru că acestea îl pot plictisi pe copil; recompensele să fie stabilite în funcție de anumite sarcini pe care copilul le duce la bun sfârșit; să ofere sprijin, afecțiune și să comunice foarte mult cu copilul, fiind implicat și interesat de tot ceea ce face.

Este important ca părinții să aloce timp să se joace cu copilul, în fiecare zi, (să fie entuziași, să își dea interesul, să nu fie distrați de alte activități) înseamnă mult pentru dezvoltarea copilului preșcolar, arătându-i că te interesează ce face și cum se joacă. Cel mai prețios lucru care poate fi oferit de către părinți copiilor este educația, care le deschide o multitudine de oportunități, pentru a-și desăvârși progresul profesional și personal.

Prin educație ca fenomen social înțelegem transmiterea experienței de viață de la o generație la alta, cunoașterea bunelor maniere și comportarea în societate conform cu aceste deprinderi dobândite anterior. Educația reprezintă drumul pe care copiii îl urmează în atingerea scopurilor; fiind după cum se știe cea mai importantă componentă a unei societăți. În grădiniță educația se desfășoară sub îndrumarea educatoarelor. Unii părinți consideră grădinița drept o instituție educativă, pur și simplu formală, fără a-i atribui un rol concret, iar pentru alți părinți aceasta este destul de prețuită, implicându-se în activitățile solicitate de către educatoare în interesul educației copilului.

În grădiniță copilul interacționează cu colegii de grupă, reușește să se integreze într-un mediu social nou, dobândind și anumite abilități practice. Acesta va fi învățat și evaluat cu regularitate în așa fel încât educatoarele să se asigure că preșcolarul a acumulat cantitatea de cunoștințe necesare.

Cei șapte ani de acasă!

Prof. Cupșan Lăcrămioara

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: sociala, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil, ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Bebelușul este atașat de mamă și de tată, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joaca lui și în comunicarea cu ceilalți. Ticurile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata. Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți obosiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața noastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire
  - ordine
  - igienă
  - curățenie și exprimarea propriilor nevoi
  - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
  - bune maniere și comportament
  - limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire)
  - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător
  - consecvența în realizarea unei sarcini
  - concentrare a atenției
  - perseverența în realizarea unei sarcini
  - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.
- Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:
- spiritul de competitive

- altruismul
- cooperarea
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, gândiți-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

Copilul și dezvoltare acestuia în familie

Prof.înv.preșcolar: Curatu Annamaria

Pentru copil, nici o perioadă nu va conta mai mult în viață ca primii ani petrecuți alături de familie. Părinții trebuie să ofere copiilor toată dragostea, atenția și priceperea pentru a se dezvolta echilibrat și fericit.

Oferindu-i copilului tandrețe, răbdare, și echilibru în toate îi vom asigura o dezvoltare armonioasă atât din punct de vedere fizic cât și emoțional.

Este bine de știut că între 1 și 6 ani, copilul traversează o perioadă mai grea, deseori conflictuală. Crizele traversate care îl fac pe copil uneori agitat alteleori adorabil sunt inerente în construirea personalității sale. Într-un mediu familial adecvat copilul câștigă autonomia pe care o revednică adesea în mediul educațional, învață să își cunoască și să își îngrijească propriul corp (să-și spele singur dinții, mâinile, apoi întregul corp). Se poate dezbrăca, apoi poate începe să se îmbrace dacă i se pun hainele la îndemână. Ca să facă pe plac celor mari și pentru că îi face plăcere, participă la activitățile casnice, gospodărești, aranjarea jucăriilor, mici îndeletniciri în curățenie, dar numai împreună cu adultul care dă tonul.

Într-un mediu familial adecvat copilul are parte de o bună dezvoltare mentală, este stimulat să desfășoare diferite activități.

O altă funcție intelectuală de bază, care se dezvoltă în perioada celor 6 ani este limbajul. La începutul perioadei propozițiile se compun din două sau trei cuvinte și adesea sunt de neînțeles pentru cei ce nu sunt obișnuiți cu copilul. Progresele sunt evidente spre sfârșitul perioadei de trei, patru ani atât din punct de vedere al pronunției cât și al preciziei termenilor folosiți. Spre sfârșitul vârstei de trei ani începe lungă serie a „ de ce „ urilor. Copilul începe să observe lumea, vrea să înșeleagă tot ce se întâmplă în jur. Este crucial să i se răspundă, căci curiozitatea sa este un mare atu. Răspunzându-i și dându-i-se explicații corecte, în fraze bine construite atât logic cât și gramatical, copilul nu numai că va afla ce îl interesează și va avea un model pertinent de comunicare, dar aceasta va contribui și la stabilitatea sa emoțională; părintele este lângă el, îl interesează curiozitățile copilului, părintele cunoaște lumea și o traduce pe înțelesul copilului. Trebuie îmbogățit dialogul cu copilul folosind elemente noi de vocabular, cuvinte mai precise, noțiuni de timp și loc etc.

La vârsta preșcolară copilul trebuie învățat să își folosească cele cinci simțuri (să asculte cântecul unei păsări, să observe trecerea unui avion, să asculte zgomotul picăturilor de ploaie pe geam etc.), să fie interesat de tot ceea ce este obișnuit sau neobișnuit în mediul înconjurător. Numai crescând în relație cu natura va învăța să o cunoască, să o respecte, să o prețuiască, alături de părinte,

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celeia care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite.

CEI SAPTE ANI DE ACASA-CALEA SPRE VIITOR

Profesor: Curculescu Marioara

Profesor: Mihai Monica

Liceul Tehnologic „Tiu Dumitrescu”, oras: Mihailesti, Judet Giurgiu

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă, etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uităm că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”. Educația copilului are la baza o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie ca este vorba despre viața de acasă, fie ca vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicții pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își

desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul, etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfatică, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire
- ordine
- igienă
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
- bune maniere și comportament
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire)
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)
- consecvență în realizarea unei sarcini
- concentrare a atenției
- perseverență în realizarea unei sarcini
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece:

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

A decorative border of small red hearts surrounds the entire page content.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

Cei șapte ani de acasă și biserica

Pof. învăț. peșcolar Curelariu Cristina Grădinița cu Program Prelungit „Șotron” Botoșani

Adesea, când găsim un gest ca fiind nepotrivit în comportamentul unei persoane, recurgem la expresia „îi lipsesc cei șapte ani de acasă“

Ce înțelegem, de fapt, prin această expresie? Care este rolul acestei perioade de formare, până la 7 ani, în viața noastră de mai târziu? Unui om care nu are cei șapte ani de acasă îi lipsește, în primul rând, credința în familie.

Un rol important îl are și credința în Dumnezeu. Părinții trebuie să-i învețe pe copii în primul rând să meargă la biserică, de mici. Educația copiilor în familie este foarte importantă, dar, din păcate, astăzi nu se mai realizează așa cum trebuie. Grijele de zi cu zi îi copleșesc pe părinți, aceștia muncind în cea mai mare parte a timpului, pentru a asigura un trai decent familiei. Toate acestea se dovedesc a fi, până la urmă, în detrimentul copiilor. Copiii sunt, de la o vârstă fragedă, destul de rebeli și cei mai mulți nu fac dovada unei educații strașnice, în familie. Aceasta este cauzată și de faptul că unii copii sunt făcuți de părinți mult prea tineri sau de niște părinți maturi, mult prea ocupați. Nu putem vorbi de educația copiilor dacă părinții nu sunt educați.

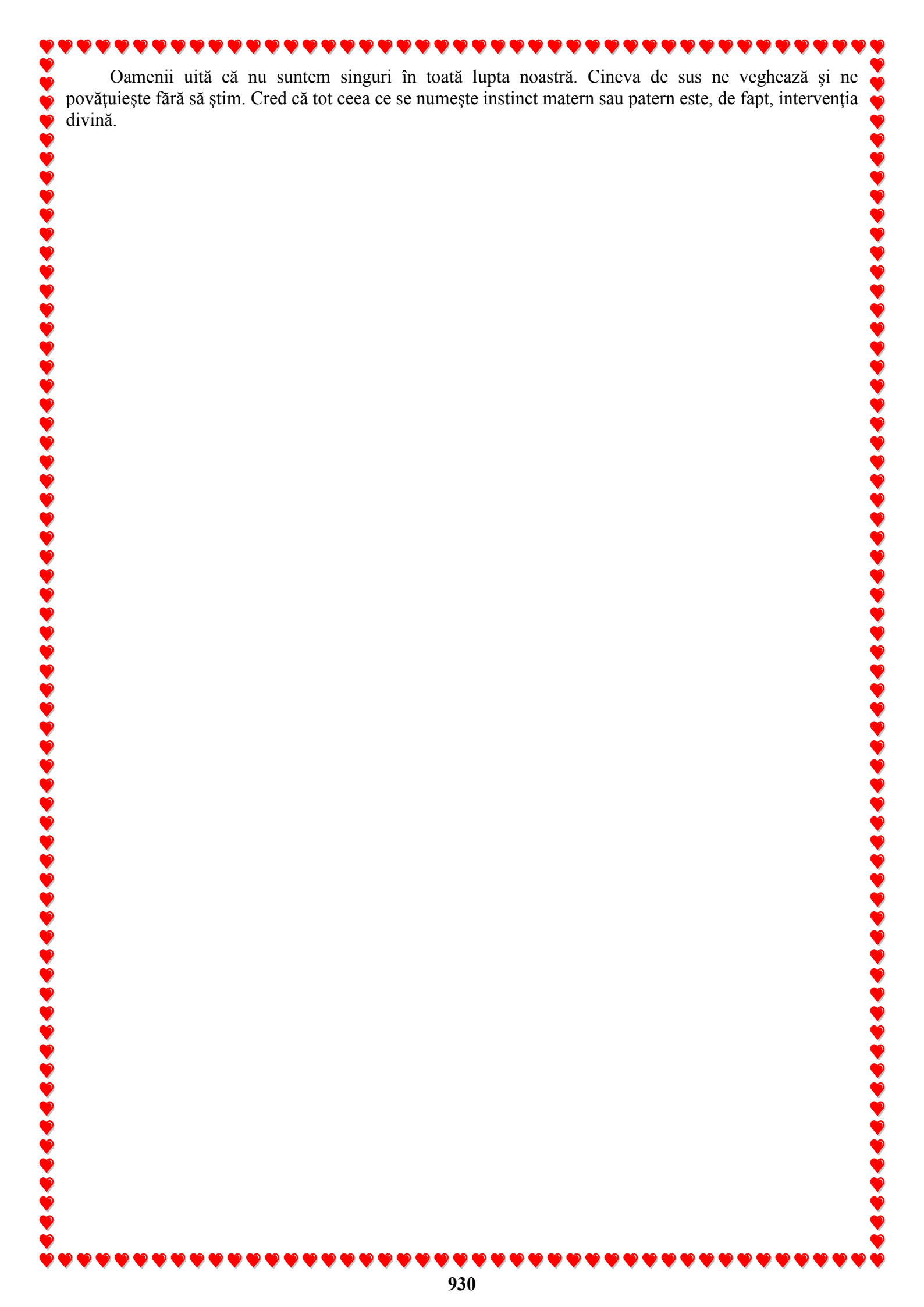
Educația copiilor în primii ani de viață, pe care și-i petrec mai ales în familie, este una de bază. Caracterul fiecărui om se conturează, se formează în această perioadă. De aceea, mulți dintre psihologi, pedagogi și specialiști au afirmat că, dincolo de pragul de la 0 la 7 ani, este foarte importantă, în dezvoltarea caracterului copiilor, perioada de până la 4 ani. Copiii de astăzi sunt foarte agitați, nonconformiști. Cauza acestei stări de lucru este educația nepotrivită și timpul insuficient pe care părinții îl acordă copiilor. Părinții angajează foarte repede bone pentru îngrijirea copiilor și, astfel, educația își pierde adevăratul ei sens, adevăratul ei înțeles. Cred că soluția poate veni și din partea Școlii și a Bisericii, care pot atrage atenția părinților privind importanța prezenței lor pentru copii. Părinții trebuie să aibă mai clar trasate prioritățile și atitudinile în cadrul familiei, ținând cont de riscurile pe care le presupune societatea de astăzi.

Cei șapte ani de acasă se leagă în primul rând de educația pe care o primește fiecare acasă. Acum nu prea se mai poartă, pentru că foarte mulți părinți care pleacă își lasă copii de doi sau trei ani la bunici, la mătuși. Or, cei șapte ani de acasă înseamnă ca o familie să fie întreagă, părinții să-și educe copiii, pentru a avea un simț, respect, corectitudine: să nu furi, să nu jignești. Societatea noastră duce lipsă de acești șapte ani de acasă, iar urmările sunt negative. Cei șapte ani de acasă reprezintă o bază a educației. Dacă lipsește baza, asemenea unei clădiri, este grav. Pentru copii și pentru viitorii cetățeni ai societății, anii petrecuți în sânul familiei sunt foarte importanți. Este foarte important, de asemenea, ca cei care educă, părinții, să fie riguroși cu ei înseși, pentru că fiecare copil ascultă sfaturile părinților, dar observă în primul rând gesturile acestora. O perioadă ascultă de cuvânt, dar pentru copii este esențial exemplul faptei.

Biserica ar trebui să pună un accent deosebit pe educația copiilor. În fiecare predică, slujbă și sfat al preoților către credincioși ar trebui să se sublinieze importanța educației, a atmosferei familiale și, de asemenea, importanța comunicării cu copiii. Educația sau, în sens contrar, lipsa de educație are implicații majore, enorme în viitorul fiecărei persoane. E foarte ușor să identifici, dacă privești pe stradă, oameni la 20, 30, 40 de ani, care a fost sau nu educați la timp, în familie. Cei șapte ani de acasă sunt vitali pentru copil în primul rând, pentru părinți și societate în al doilea rând. Cred că esențial este să fim simpli cu copiii noștri, să îi învățăm lucrurile fundamentale. Să facă deosebirea între bine și rău, frumos și urât. Trebuie să învățăm să dăm și să primim mai târziu. Este nevoie să înțelegem că educația se face pentru copii și nu pentru liniștea și comoditatea noastră de mai târziu. Ne educăm copiii în primul rând pentru binele lor, pentru a le da o șansă în plus, pentru a le face drumul în viață mai târziu. Am și eu copii și nu le-am oferit când erau mici totul pe tavă, dar mulțumesc lui Dumnezeu că au învățat în casă ce înseamnă bun simț și respect față de cei de lângă ei. Copiii de acum câteva zeci de ani erau mai educați, mai discreți, părinții se ocupau mai mult de ei. Mai sunt și astăzi copii educați și cu mult bun simț, dar, din păcate, în zilele noastre, educația copiilor a ajuns o floare rară.

Părinții nu mai merg la plimbare cu copiii în locuri liniștite, nu merg la biserică, și asta afectează și comportamentul lor, acum și chiar mai târziu.

Oamenii uită că nu suntem singuri în toată lupta noastră. Cineva de sus ne veghează și ne povățuiește fără să știm. Cred că tot ceea ce se numește instinct matern sau patern este, de fapt, intervenția divină.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

**PROF.ÎNV.PREȘC. CURESCU CORINA CORNELIA
ȘC.GIM."TRAIAN LALESCU"CORNEA**

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Sunt copii bine crescuți, care știu să se poarte și să vorbească frumos, în preajma cărora este o plăcere să te afli.

Cei care nu și-au însușit de mici un comportament adecvat vârstei, vor fi respinși de colegi, vor deveni răi și se vor afla în permanent conflict cu cei din jurul lor.

Pentru a nu face parte dintre aceștia, învățăm să ne purtăm civilizată, fapt ce reprezintă o carte de vizită cu care vom deschide mai ușor ușile bunăvoinței celorlalți.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Comunicarea dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfatică, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează.

În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute. Spre exemplu, mulți dintre noi mâncăm tot ce vedeam de pe jos, dar pentru asta este părintele în spatele nostru să ne spună că nu este bine.

În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

Cei șapte ani de acasă!

Prof. Dabija Carmen-Eugenia
Școala Gimnazială "Alexandru Piru",
Mărgineni, jud. Bacău

Prin această formulare părinții noștri încercau să ne insufle atenția pe care trebuie să o acordăm regulilor de comportament civilizată în societate. Formularea „un copil cu cei 7 ani de acasă” reprezintă forma prin care se descria un copil bine crescut, cuviincios, care știe să salute, să fie respectuos, să spună „mulțumesc” după fiecare „te rog”.

Educația precară din familie, regulile morale în șubrede, prost interpretate sau promovate, continua asaltarea mass-media cu informații despre comportamente necivilizate, fac ca această formulare să-și piardă din însemnătate și să fie privită ca fiind ceva „vechi”, lipsit de „modernism”, de factorul „cool”.

Analizând această formulare ajungem la următoarele concluzii: cei 7 ani de acasă se referă la educația primită în sânul familiei, de relația afectivă dintre copil și părinți, de specificul fiecărui copil, de valorile pe care le regăsește între membrii familiei, de valorile din anturajul său.

Potrivit psihologilor, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsam să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație. Deci noi trebuie să fim principalul model din viața lor.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este ineficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ STUDIU DE SPECIALITATE

**Autor: Prof. limba și literatura română-limba și literatura franceză,
DÂLCU-CIUPEANU RAMONA ANDREEA**
Școala Gimnazială Mihai Eminescu, Lespezi, com.Gîrleni, județul Bacău

Este de la sine înțeles faptul că momentul procesului de învățământ începe încă din prima zi de școală. Cu toate acestea trebuie să nu uităm un lucru: educația în adevăratul sens al cuvântului începe încă din prima zi de viață a unui copil. De multe ori întâlnim din păcate părinți care din prea multă iubire, afecțiune, dorința arzătoare de a-și proteja proprii copii, tind să meargă pe idei eronate precum: *E mult prea mic, ca să înțeleagă că nu are voie! Când va începe școala, cu siguranța se va cumiți, își va schimba comportamentul, se va liniști....*, toate aceste replici venind cu intenția de a găsi o justificare a comportamentului nu tocmai potrivit sau dezvoltarea neuropsihică neadecvată a propriului copil. Aceste justificări nu fac decât să amplifice greșelile de tip educativ pe care majoritatea părinților le face în ziua de azi în ceea ce privește comportamentul copiilor din primii lor ani de viață.

Pe lângă necesitățile materiale precum asigurarea hranei, a somnului, îmbrăcămintea, a condițiilor de locuit, etc., unui copil îi este într-un mod imperios necesar un mediu familial adecvat, în care iubirea și afecțiunea sunt cele mai importante aspecte. A avea grijă de copil fără a fi implicat sufletește, sau fără a-i arăta afecțiunea de care acesta are mare nevoie, nu va putea niciodată să dea randament în educația unui copil.

Este cât se poate de real și de evident faptul că educația reprezintă un proces în stare continuă, care nu se poate realiza decât treptat, parcurgând anumite etape survenite în dezvoltarea vieții unui copil și al comportamentului acestuia. Toate greșelile sau lucrurile care *se omit* în educație, se răsfrâng în mod direct asupra copilului și pot fi în detrimentul acestuia de cele mai multe ori. Un exemplu concret vine chiar din sistemul educativ școlar în care programul unui copil de clasa I este încărcat cu anumite noțiuni sau deprinderi inutile care puteau fi foarte bine însușite în cadrul celor așa ziși *cei șapte ani de acasă*. Aceste lucruri se pot fără îndoială întreprinde pe parcursul primilor ani din viața unui copil, în mediul familial și într-un mod evident ele se pot completa și retușa mai anevoios în anii de școală.

Un lucru dovedit științific și pe care specialiștii în domeniu îl susțin este indubitabil faptul că bazele educației se clădesc în cadrul *climatului familial*, ceea ce contribuie și definește în perspectivă viitorul adult. Primii șapte ani din viața unui copil și din viața tuturor sunt cei mai importanți, iar eșecurile părintești ulterioare nu pot influența sau schimba cu absolut nimic starea de evoluție a adolescentului și respectiv, a adultului în devenire.

În calitate de profesor de limba și literatura română și respectiv, de limba și literatura franceză, din experiența dobândită la catedră pot să afirm fără dubii faptul că educația unui copil din cadrul celor *șapte ani de acasă* este cea menită să realizeze o educație de succes în mediul instituțional. Am întâlnit pe parcursul celor 10 ani de învățământ numeroase cazuri, de la copii proveniți din medii familiale cu o situație materială foarte bună, în care părinții nu erau suficient de interesați de educația propriilor copii; familii dezbinat, dezorganizate în care copii nu reușeau să facă față cerințelor sistemului de învățământ, dar care totuși frecventau cursurile; cazuri de copii care proveneau din familii monoparentale, cu situații materiale precare, aceștia fiind deosebit de inteligenți la toate materiile predate în școală....până la copii care lăsați de capul lor, deosebit de inteligenți, dar care nu mai aveau niciun interes să vină la școală, lucru care a contribuit într-un mod inevitabil la ceea ce sistemul numește *abandon* școlar. Așadar, am realizat și mi s-a confirmat din nou ceea ce deja știam, faptul că toți copiii sunt diferiți, ei nu pot fi identici în felul de a gândi, de a simți, sau exprima, cum nu pot fi nici identici în comportament. În fiecare dintre ei putem distinge imaginea reală a educației desprinse din climatul familial, educație în care în mod evident se răsfrânge în comportamentul copilului aflat într-un nou mediu, la început necunoscut și anevoios, cel școlar.

E adevărată zicala aceea care spune că *omul cât trăiește învață* și că niciodată oricât de multă experiență am acumula noi ca adulți, nu reușim să cuprindem totul, mereu existând mistere și anumite goluri pe care inevitabil nu le putem acoperi sau umple, dar este inadmisibil să nu ne putem educa copiii,

în primii lor ani de viață, inițiindu-i măcar în aspecte elementare, inoculându-le ideea de RESPECT, IUBIRE FAȚĂ DE SEMENI, BUNĂTATE, OPTIMISM, ÎNCREDERE și PACIFISM.

BIBLIOGRAFIE:

1. Șerbănescu, Dumitru- *Cunoașterea de sine și comportarea etică a elevilor*, E.D.P., București, 1975
2. Vrăsmaș, Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002;
3. Dima Silvia – „*Cei șapte ani de-acasă*”, E.D.P., ediția a II-a, București, 1999

„CEI 7 ANI DE ACASĂ”, IMPORTANTI ÎN FORMAREA PERSONALITĂȚII

Prof. Damaschin Eustina Gianina
Școala Gimnazială „Spiru Haret” Bacău

Părinții sunt primii educatori pe care îi are un copil. Starea de fericire sau de nefericire a unui copil este de asemenea într-o mare măsură responsabilitatea părinților, deoarece copilul „învață” în familie să fie fericit, să se bucure de orice realizare a sa sau a celor din jur.

Copiii au nevoie de valori pe care să se poată bizui toată viața, începând încă din copilărie. De aceea este important ca de la vârsta copilăriei mici să se inducă copiilor anumite atitudini, anumite rutine sociale care să contribuie la formarea unor personalități cu un grad mare de autonomie.

Georgeta Pânișoară, în materialul „Dezvoltarea copiilor conform nevoilor specifice. Educația pozitivă pentru o personalitate armonioasă” afirmă că „Scopul educării copilului este ca acesta să devină o persoană independentă, autonomă, care să se descurce singură (fără a fi dependentă de cineva sau ceva)”

Câștigarea autonomiei copilului începe la vârsta copilăriei mici. Pentru aceasta însă este necesar ca părinții să se implice în mod deosebit în formarea rutinelor sociale și în câștigarea independenței copilului.

Părinții trebuie să împartă zâmbete și laude meritate copiilor, trebuie să îi corecteze atunci când este cazul, să îi ajute atunci când este necesar. Pentru un școlar, ajutorul trebuie să se manifeste numai după ce copilul nu reușește singur rezolvarea anumitor „teme” și, de preferat, atunci când copilul are conștiința unei „neputințe” și solicită ajutorul. Se cunosc situații în care părinții au tendința de a prelua sarcinile școlare ale copiilor dintr-o dorință oarecum firească de a-și proteja copilul. Cu toate acestea, cadrele didactice și psihologii recomandă o reținere a părinților în această manifestare a ajutorului mai degrabă „impus” copilului. O astfel de atitudine nu va ajuta deloc copilul care își va dezvolta, la modul parțial inconștient atitudinea: „dacă eu nu pot, pot părinții”. Și aceasta ar fi încă o atitudine relativ corectă pentru că ar presupune în primă fază că măcar încearcă să rezolve problema. Din păcate, uneori această atitudine se transformă în „de ce aș face eu asta, când îi am pe părinți / bunici / frați care să rezolve problemele în locul meu?”

Pentru ca un copil să se dezvolte armonios, psihologii consideră că un copil are nevoie să se simtă în siguranță, să fie apreciat de părinți, să simtă mulțumirea părinților, să fie admirat de aceștia dar și de a fi acceptat de părinți. Pentru aceasta, fiecare etapă de dezvoltare, este marcată de atitudini și manifestări specifice din partea copiilor și a părinților în aceeași măsură. Corectarea unor atitudini sociale greșite, realizată în mediul familial, pe un ton calm, creionând o situație cu impact pozitiv dă de fiecare dată un randament superior oricărei „apostrofări” publice, a oricărei corecții aplicate într-un mediu nefamiliar. Copilul trebuie să conștientizeze ce comportamente sunt dorite de la el, iar pentru ca el să dezvolte atitudini corecte față de cei din jur (comportamente sociale dezirabile), sau față de procesul de învățare, motivația intrinsecă a copilului este cu mult mai importantă decât motivațiile extrinseci (faci un anumel lucru pentru a primi o recompensă sau pentru a evita o pedeapsă). Există și aprecieri conform cărora o motivație extrinsecă (o recompensă) care dublează motivația intrinsecă poate să aibă o influență chiar mai mare. Dacă recompensa vizează o competență sau obținerea unei performanțe remarcabilă, atunci ea poate produce un sentiment de mândrie care poate să sprijine persoana recompensată în dorința sa de a face tot posibilul ca și pe viitor să obțină performanțe la fel de bune.

Astfel, este important să se păstreze un echilibru între cele 2 tipuri de motivații deoarece uneori, recompensele externe diminuează plăcerea de a desfășura anumite activități.

Atunci când părinții dezvoltă copiilor motivații intrinsece încă de la vârste mici atunci este neapărat necesar să li se dezvolte și independența de acțiune. Ținând cont că oricât și-ar dori și adulții și copiii această independență de acțiune, copilul nu își poate avea grija de unul singur oricând, că de fapt există anumite etape de dezvoltare fizică și emoțională a copilului în care dependența de adult este maximă, ceea ce trebuie urmărit este ca fiecare să își păstreze rolurile corecte: copilul să rămână copil, cu o doză de dependență față de familie, adultul să rămână părintele responsabil care se preocupă atât de binele copilului cât și de binele lui ca persoană adultă. Oricât de implicați ar fi în viața propriilor copii, părinții trebuie să își rezerve timp și pentru ei înșiși.

Într-o familie fericită, în care adulții și copiii au relații corecte, mulțumirea se instalează cu mai mare ușurință, dezvoltarea diferitelor tipuri de inteligență a copiilor este mai ușoară iar dezvoltarea armonioasă a copiilor este vizibilă atât din interiorul familiei cât și din exterior (prieteni de familie, persoane străine cu care interacționăm în diverse contexte sociale, cadre didactice – în momentul în care începe perioada școlarității). Astfel, dacă sistemul de învățământ este cel care capătă responsabilitate majoră în dezvoltarea inteligenței lingvistice și a celei logico-matematice, familia poate interveni într-un ritm alert în dezvoltarea inteligenței emoționale a copilului.

Când copilul începe perioada de școlaritate este important ca el să vină cu niște rutine sociale bine fixate: salutul, respectul pentru cel de alături, capacitatea de a asculta și de a exprima o părere proprie într-un mod în care să nu deranjeze / să nu ofenseze pe cel cu care interacționează. Aceasta pentru că o astfel de rutină bine fixată îl poate ajuta pe copil să se adapteze mai ușor la cerințele pe care sistemul de învățământ le are pentru copil.

Implicarea părinților în acțiunile școlii, în programul de învățare a copilului este de asemenea extrem de importantă. Receptivitatea părinților la constatările de natură socio-emoțională a cadrelor didactice este de asemenea extrem de importantă, întrucât se știe că adesea părinții au tendința de a considera că ei „știu cel mai bine” ce le trebuie copiilor lor deși nu totdeauna această atitudine este cea mai corectă. Trebuie să se țină cont de exemplu, și de faptul că la un copil aflat în perioada de școlaritate se pot manifesta uneori și două tipuri de fobii școlare: anxietatea de separare (care apare mai ales la copiii de vârstă școlară mică – până la 8 ani) și fobia socială (undeva pe la 11-12 ani, vârsta trecerii la sistemul gimnazial de învățământ, când această fobie socială este asociată și cu o nouă anxietate de separare, dar și la 14-16 ani când poate să se asocieze și cu depresia sau cu unele afecțiuni psihiatrice generate de diverși factori externi sau interni). Rolul familiei și al școlii, în această situație este de a căuta soluții pentru remedierea situației astfel încât ceea ce a început bine să continue bine și să se finalizeze în mod optim.

Dacă școala îi oferă copilului cunoștințe în diferite domenii ale științei, familia trebuie să îi ofere suportul economic și emoțional pentru o dezvoltare armonioasă. De aceea, familia și școala trebuie să se afle într-o permanentă colaborare. Numai în acest mod, personalitatea tânărului care se formează va fi o personalitate care să poată contribui la dezvoltarea societății în care evoluează ca adult.

Bibliografie:

1. Pânișoară, Georgeta – Psihologia copilului modern, Editura Polirom, 2011
2. Vrașmaș, Ecaterina Adina – Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, 2002

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Damian Felicia Anișoara
Liceul Teoretic „Emil Racoviță” Galați

De multe ori auzim expresia *”nu are cei șapte ani de acasă”*, dar totuși ne-am întrebat vreodată ce ascunde defapt această zicală? Ce se întâmplă cu, copilul în primii șapte ani de viață?

Dezvoltarea psihologică din primii ani de copilărie este cea care arată ce fel de adult va fi. Siguranța sau nesiguranța lui vor veni din câtă dragoste au simțit în preajma lor atunci. Există persoane cu o inteligență mult peste medie, dar care nu reușesc în viață din cauza lipsei stimei de sine sau a faptului că nu sunt organizate. Și aceasta din urmă, tot în cei *”7 ani de acasă”* se însușește cel mai bine.

Bunele maniere par pentru unii ceva desuet, dar pot deschide multe uși în viață. De cele mai multe ori, ele sunt vitale la serviciu. Totodată, fac viața de familie mult mai frumoasă. Acestea nu se pot învăța la școală sau la grădiniță. Educatorii și profesorii mai pot vorbi de ele, dar este nevoie de exemplul părinților pentru ca micuții să le învețe și să le practice în viața de zi cu zi.

Încă din perioada antepreșcolară(1-3 ani) copilul începe să-și dezvolte abilitățile, caracteristicile comportamentului, cât și trăsăturile de personalitate. În acești ani, copilul va vedea în părinți un model pe care la început îl va imita fără să-și dea seama, iar treptat va interioriza fiecare trăsătură și comportament al părinților.

A doua copilărie, sau perioada preșcolară (până în șapte ani) este perioada în care copilul își dezvoltă cel mai bine identitate, trebuie lăsat să aibă un rol important în casă, să i se ofere atribuții, dar în continuare are nevoie să vadă în jur armonie și înțelegere între părinți.

Am urmărit timp de șase luni, evoluția a doi copii proveniți din medii sociale diferite, dar ambii cu vârsta de 7 ani.

Primul subiect, să-i spunem Cristian, provenea dintr-o familie normal dezvoltată, în care ambii părinți își petreceau timp alături de fiul lor, seara se jucau împreună.

Al doilea subiect, să-i spunem Andrei, provenea dintr-o familie unde tatăl era alcoolic, mama lucra de dimineața până seara fiind singura care asigura venitul familiei.

După șase luni în care am analizat și observat ambele familii, comportamentele lor, cei doi copii au fost aduși în aceeași cameră și rugați să se joace împreună de-a familia .

Prima dată Cristian era tatăl, iar Andrei fiul și s-a observat cum tatăl Cristian îi vorbea frumos lui Andrei, se juca cu el, îi explica diferite noțiuni.

În momentul în care au făcut schimb de roluri, Andrei-tatăl era foarte dur, avea un comportament impulsiv, cerând mereu să se facă doar ca el.

Când a venit vorba de mama, Cristian a descris-o ca pe o ființă extrem de dragă, blândă, foarte importanta, pe când, Cristian a afirmat ca mama este doar cea care trebuie să-i facă de mâncare lui și tatălui, să spele, să aducă bani în casă.

Prin analiza comparativă a celor două cazuri ne dăm seama cât de importantă este prezența părinților și a armoniei familiale.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al **„celor 7 ani de acasă”**. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

În concluzie, cei șapte ani de acasă nu sunt doar o expresie derizorie, ci reprezintă fundația viitorului adult de mâine, sunt anii fără de care vom clădi un adult lipsit de încredere, curaj, dar mai ales plin de insecuritate emoțională. Alergăm să clădim ziduri, dar uităm să clădim suflete. Deci, cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Varsta copilăriei în literatura română și literatura universală de la Ion Creanga la Victor Hugo

Prof. Damian Lenuta

COPIILĂRIA... vârsta celei mai pure sincerități, a celei mai depline libertăți, vârsta fără granițe, vârsta la care toți suntem frumoși și puri ca o icoană, copilăria, ca stare sufletească, este o permanență a vieții noastre. Acest adevăr psihologic fundamental este subliniat și de George Călinescu „*Copilăria nu dispăre niciodată din noi, ea constituie izvorul permanent din care decurg toate meandrele vieții noastre.*”_ Evocarea copilăriei este o temă predilectă în scrierile pentru copii, aceasta dând naștere celor mai cunoscute capodopere din literatura română, dar și din cea universală.

Copilăria este „vârsta de aur” din periplul omului pe pământ și privită ca etapă este o fază provizorie, de pregătire pentru lansarea în maturitate.

În lucrarea sa „Geneza metaforei și sensul culturii”, Lucian Blaga observă vârstele omului urmărind „fazele sau etapele” ca „structuri autonome” sau „focare ale neatârării”. Tot el vede în satul său natal, Lancrăm, „paradisul copilăriei”, pe care-l poartă cu sine toată viața și la care se raportează mereu ca adult. În conștiința copilului, satul unde a copilărit reprezintă centrul lumii (axis mundi) cu topografia sa, cu mitologia sa plină de mister. Indiferent de locul și forma de prezentare, copilăria își are structurile ei unice, fiind un tărâm independent, cu centru în sine însuși, având deplină suveranitate în hotărârile ei.

Privită din perspectivă imaginativă copilăria e spontană, naivă, de o mare sensibilitate, jocul fiind preocuparea primordială, un adevărat univers creat, fără simțul perenității. Copilul se comportă naiv și îi place să fie în ipostaza de subiect și obiect al jocului. Literatura este scena pe care acest tărâm minunat al copilăriei prinde mereu viață, în toată splendoarea farmecului său, cu toate minunile posibile și imposibile, este modalitatea prin care sentimentele, gândurile și trăirile maestrului scriitor ajung sub diverse forme la sufletul cititorului, pentru a-l sensibiliza, pentru a-l emoționa. Este o sursă inepuizabilă de experimentare a realității, prin care te aventurezi în vremuri de mult apuse, te confunzi cu personajele îndrăgite, te visezi rege, aviator, explorator, muschetar sau vrăjitor, poți să călătorești pe alte tărâmurii, pe alte planete sau să schimbi lumea în care trăiești cu ajutorul unei baghete fermecate. Este o lume imaginară în care visul devine realitate, în care imposibilul devine posibil.

Vorbind despre literatura pentru copii, aceasta nu poate fi separată de literatura națională și universală. Apelând la transfigurarea artistică a realității, creațiile pentru copii au în vedere faptul că, în primul rând, copilul e curios și nerăbdător de a se orienta în lume, iar literatura este singura modalitate de a-i satisface această curiozitate. Pentru a fi o adevărată artă, literatura pentru copii trebuie să-i încante în aceeași măsură și pe adulți. „*Copilul se naște curios de lume și nerăbdător de a se orienta în ea. Literatura care îi satisface această pornire, îl încântă.*”

„*Literatura pentru copii cuprinde totalitatea operelor accesibile micilor cititori, fie că ele au fost sau nu scrise pentru ei. Ea constituie un domeniu al creației literare și se supune normelor estetice ale acesteia. Trăsăturile ei specifice, simplitate, claritate, și plasticitate determină o anumită construcție a operei, mărindu-i astfel accesibilitatea și puterea de influență asupra micilor cititori*”. Copilăria ca temă și copilul ca personaj în literatura universală este oglindită de Victor Hugo – scriitor romantic francez, autorul romanului „Mizerabilii”, care a creionat primele figuri de copii. E vorba de Cosette, fetița orfană salvată de Jean Valjean de la familia Thenardier și crescută de acesta până la căsătoria cu Marius. Copiii sunt mișcați sufletește de soarta tristă a fetiței slujnice și umilite, având sentimente de compasiune, dar și bucuria schimbării soartei sale.

Celălalt copil, Gavroche, cutreieră Parisul, murind pe baricade în timpul revoluției franceze. Alți copii sunt schilodiți pentru a cerși. În acest caz amintim pe Hector Henri Malot care a scris cartea „Singur pe lume”, pe Charles Dickens, romancierul englez, cu „*David Copperfield*”, pe A.P. Cehov cu povestirea „*Vanika*”; Maxim Gorki cu trilogia sa autobiografică: „*Copilăria mea*”; „*La stăpân*”; „*Universitățile mele*”, adăugând și pe italianul Edmondo De Amicis, cu istorioarele moral-educative, reunite sub titlul: „*Cuore*”.

Copilăria rămâne totuși în ficțiunea literară o oază a fericirii care nu se mai repetă, unde Măria-sa: **Copilul** se joacă și visează într-un univers al său, inconfundabil. Așa îi vom aminti pe Alain Fournier cu romanul: „*Cărarea pierdută*” având caracter autobiografic și Mark Twain cu poemul copilăriei:

„Aventurile lui Tom Sawyer” . Tom este un copil nonconformist, deoarece nu se împacă nici cu disciplina școlară și nici cu atmosfera placidă și lipsită de perspectivă din orașelul St. Petersburg. Și totuși Tom este ca toți copiii: vioi, zburdalnic, înclinat spre joacă, cu o imaginație bogată, specifică vârstei. De pildă, el îi covinge pe prietenii săi: Huckleberry Finn și Joe Harper să se joace de-a pirații. Fugiseră pe o insulă , familiile îi credeau înecați și tot târgul asistă la slujba de „înmormântare”. Tot ei îl descoperă pe Joe Indianul și locul comoarei.

Mark Twain a dăruit literaturii o adevărată monografie a copilăriei, așa cum sunt oglindite și pătaniile lui Nică din „Amintiri din copilărie”, zugrăvite cu un talentul povestitorului înăscut, Ion Creangă.

Așadar, copilăria a constituit o temă mereu reluată și de marii noștri scriitori, de la cei din generația pașoptistă la marii clasici și de la creatorii interbelici la cei contemporani.

„Cel mai mare povestitor al românilor”, cum îl numea Eminescu, Creangă, a înzestrat literatura română cu primul „roman” al copilăriei, în care autorul este în același timp și povestitorul și eroul –copil. „Amintiri din copilărie” este o carte de căpătâi pentru copiii de orice vârstă, ca și pentru maturi. Ion Creangă înfățișează copilăria veselă și nevinovată, sub semnul neastâmpărului băiețesc și al poznelor: „Așa eram eu la vârsta copilăriei, la vârsta cea fericită și așa cred că au fost toți copiii de când lumea și pământul.”⁴ Autorul povestește istoria unei copilării în mediul țărănesc(Humulești), la vârsta maturității. Își lărgeste sfera de sensibilitate și înțelegere, se complică sufletește și se formează ca om.

Adevăratul univers al copilăriei, însă, este cel privit din interior, din perspectiva eroului narator aflat la vârsta copilăriei. El este creionat din întâmplările la care este martor sau pe care le inițiază, transmise cititorului prin monologul eroului-copil. Din acest unghi privind, Creangă este creatorul psihologiei copilului crescut la sat.

George Călinescu spune despre marele povestitor: „Forța lui Ion Creangă stă în capacitatea de a sugera farmecul neegalat al vârstei. El nu are de spus despre copilărie mai mult decât alții, o spune însă mai altfel. Chiotul lui este mai plin, sună ca o voce minunată, distinsă, într-o gloată”.

De copilărie, ca de o vârstă a fericirii, își amintește și Mihai Eminescu:

„Fiind băiet, păduri cutreieram
Și mă culcam ades lângă izvor,
Iar brațul drept sub cap eu mi-l puneam
S-ascult cum apa sună-ncetișor,
Un freamăt lin trecea din ram în ram
Și un miros venia adormitor;
Astfel ades eu nopți întregi am mas,
Blând îngânat de-al valurilor glas.”⁵

În aceeași tonalitate Eminescu își pune întrebarea: „Unde ești copilărie cu pădurea ta cu tot?”

Poetul își aduce aminte și de satul natal Ipotești, unde l-au încântat:

„Povești și doine,ghicitori, eresuri
Ce fruntea-mi de copil o-nseninară
Abia-nțelese, pline de-nțelesuri.”

Dacă Mihai Eminescu evocă duios propria copilărie în spațiul său poetic de neegalat, dacă Ion Creangă ne zugrăvește copilul săteanului obișnuit, în universul său asemeni unui „clopot vast, în care omul nu se poate sufoca, dar nici rătați”, după cum observa criticul Pompiliu Constantinescu, fiind în același timp povestitorul și eroul-copil, I.L.Caragiale prezintă în cele două schițe: „Vizită” și „Domnul Goe” portretul copilului aparținând familiilor înstărite și urmările unei educații greșite. Cei doi eroi sunt ridiculizați de marele dramaturg.

Prietenul lui Caragiale, Barbu Ștefănescu Delavrancea, evocă și el în schițele sale: „Bunicul” și „Bunica” atmosfera de basm a copilăriei. Acest vis se destramă, însă, odată cu studiul la școala Domnului Vucea, unde bătăile și umilințele provoacă traumatisme sufletului de copil.

Dacă la Creangă și Ionel Teodoreanu (în memorabilul roman „La Medeleni”), copilăria fericită încântă pe micii cititori, înclinația spre joc și asimilarea realului în basm și a personajelor din basm în viața reală, fiind atribute ce caracterizează eroii, la Al.Brătescu-Voinești ei cunosc și copii văduviți de o adevărată copilărie: Nicușor; Niculăiță Minciună; Gheorghiuță al Anghelinei, ș.a. Și Mihail Sadoveanu evocă sensibil copilăria chinuită a unor ființe prematurizate ca Niculăieș(„Un om năcăjit”) și „Tovarășul Moise”, din povestirea cu același titlu. Drama copilului sărman, într-o societate nedreaptă, se ilustrează la

fel de elocvent prin: „Fetița cu chibriturile”, de Hans Cristian Andersen și tabloul prezentat, în care eroina fără nume este reprezentativă pentru toți copiii sărmani care trăiesc într-o societate dominată de exploatare și inechitate socială.

În schimb, în „Dumbrava minunată” se prezintă personajul-copil într-o împletire a realului cu fantasticul. Lizuca adoarme în dumbrava din pădure și se visează în lumea basmelor. Ea își transferă necazurile ei din viața reală. Toate acestea îl farmecă pe micul cititor, îi dezvoltă imaginația și gustul estetic.

Astfel, imaginea copilăriei în literatura română a fost prezentată nu numai sub aspect poetic, ci și sub acela al dificultăților de creștere și adaptare la mediul școlar. În acest sens, Mircea Sântimbreanu este preocupat de felul cum copilul, ajuns școlar, depune eforturi pentru a se adapta noului mediu social, care-i limitează libertatea absolută, cunoscută la vârsta școlarității.

Volumele sale de schițe: „Cu și fără ghiozdan”; „Sub lupă”; „Recreația mare”; „Schițe vesele”; „Caramelle cu piper” ș.a. conțin o bogată tipologie a elevului zilelor noastre și dintotdeauna, într-un ton satiric de neconfundat. Schițele lui Sântimbreanu contribuie la formarea unor trăsături pozitive de caracter. De cele mai multe ori își cenzurează duioșia, păstrând o atitudine de indiferență. De o cu totul altă factură este creația literară scrisă de Marin Sorescu. El a înzestrat literatura contemporană pentru cei mici cu o carte originală nu atât prin conținut, cât prin forma artistică, pe cât de modern scrisă, pe atât de accesibilă copiilor. Cartea: „Unde fugim de acasă?” este intitulată: „Aproape teatru, aproape poeme, aproape povești”⁶, fiind o antologie de mici proze ritmate ce înfățișează, într-un dialog permanent al scriitorului cu micii ștregari, tablouri feerice ale universului infantil, vizând direct educația estetică a cititorului copil.

Operele literare pentru copii nu au fost scrise în totalitate pentru aceștia, ele provenind pe două căi: unele scrise special pentru ei, cum ar fi „Dumbrava minunată” de Mihail Sadoveanu, „Iedul cu trei capre” de Octav Pancu- Iași, „Cartea cu jucării” de Tudor Arghezi, „Cărțile lui Apollodor”, de Gellu Naum, „Unde fugim de acasă”, de Marin Sorescu, iar altele, cele mai multe, au intrat în această sferă prin frumusețea lor artistică, prin valoarea lor educativă, dar și prin conținutul atractiv: „Călătoriile lui Gulliver”, de Jonathan Swift.

Așadar, evocarea copilăriei este o temă predilectă în scrierile pentru copii, aceasta dând naștere celor mai cunoscute capodopere din literatura română, dar și din cea universală. Cine nu-l cunoaște pe Nică din „Amintirile din copilărie” ale lui Ion Creangă? Cine nu a suferit împreună cu băiatul genovez, de treisprezece ani, Marco, din Cuore. „Inimă de copil”, plecat în căutarea mamei lui? Cine nu s-a bucurat, ori s-a întristat de năzdrăvăniile Olguței din „La Medeleni”, scris de Ionel Teodoreanu? Cine nu a călătorit împreună cu micul prinț, lăsându-și imaginația să zboare? Sunt întrebări care, desigur, își găsesc răspunsul, pe buzele tuturor copiilor îndrăgostiți de literatură. Micile viețuitoare reprezintă o temă recurentă în multe dintre scrierile pentru copii și nu numai. Căprioara lui Emil Gârleanu emoționează, prin puterea sacrificiului, deopotrivă atât pe cei mici, cât și pe adulți. Este o narațiune care are o valoare educativă, profund moralizatoare. Puiul lui I. Al. Brătescu Voinești impresionează prin dragostea de mamă, sfâșiată de durere, fiind pusă în situația de a renunța la puiul ei, pentru a salva viața celorlalți.

Unele dintre cele mai îndrăgite specii din literatura pentru copii sunt basmele și poveștile. Cu ele se poate afirma că începe literatura pentru copii. Acestea, alături de cântecele de leagăn, însoțesc copiii încă din primele zile de viață și creează primul contact cu lumile imaginare. Continuă apoi cu legendele, snoavele, povestirile și romanele.

Basmele și poveștile au apărut din dorința de mai bine a oamenilor, din dorința de a învinge răul și greutățile vieții, din dorința de liberate, de dreptate, de bine și de frumos. Valoarea educativă a acestora este deosebită, ele aducând o contribuție în formarea personalității copiilor, la dezvoltarea proceselor de cunoaștere, ajutându-i în mare măsură să învețe a face distincția între bine și rău. Personajele din basme sunt modele demne de urmat, de la care copiii învață să fie curajoși, cinstiți, modești, harnici, corecți, perseverenți și, nu în ultimul rând, prieteni adevărați. Chiar dacă în ultima vreme, copiii dovedesc un interes deosebit pentru literatura științifico-fantastică, această pornire a lor nu știrbește cu nimic din calitatea speciilor literare amintite.

Poezia pentru copii este, de asemenea, pe placul lor, aceasta atrăgându-i prin muzicalitatea versurilor și prin felul în care sunt redată anumite fapte, idei, tablouri sau sentimente. Trebuie să-l amintim pe Zdreanță „cel cu ochii de faianță”, alături de Cățelușul șchiop al Elenei Farago. Desigur nici motanul Arpagic nu trebuie uitat. Tablourile în care Octavian Goga, George Topârceanu sau Vasile

Alecsandri descriu, într-o manieră personală anotimpurile, impresionează în aceeași măsură sufletele micilor cititori.

Tema copilului este abordată și de Marin Preda care prezintă copilăria lui Nicolae Moromete.

Zaharia Stancu în „*Desculț*” prezintă viața satului prin ochii lui Darie. Dumitru Corbea, în „*Singura cale*”, zugrăvește și el aspecte ale unei copilării umbrite de mizerie, așa cum Titina Nica Țene oglindește propria sa copilărie într-o carte de excepție „*Viața ca o punte*”. Aceasta din urmă, Titina Nica Țene, o poetă talentată a zilelor noastre, pune în versuri cizelate, secvențe din viața copilului, împletită cu mediul înconjurător.

Din toate exemplele date și din multe altele care s-ar putea da, e bine să învățăm să rămânem de-a pururi copii, socotind că acest minereu sufletesc e o fărâmă tainică de dragoste, un gând gata să zboare ca o buburuză ținută în palmă, o năzuință, o sclipire de vis, ochi de copil ce se deschid și privesc uimiți viața – aceasta e cu adevărat **copilăria**.

Pentru ca literatura destinată copiilor să aibă succes, aceasta trebuie să fie corect aleasă, iar învățătorii și profesorii să fie ei însuși pasionați de lectură, pentru a putea să deschidă calea spre universul cunoașterii. Omul zilelor noastre este tot mai puțin aplecat asupra lecturii, ceea ce nu face decât să-l sărăcească sufletește. Desigur, această sărăcie sufletească poate fi contracarată cu lecturi potrivite vârstei, recomandate de școală.

BIBLIOGRAFIE:

Goia, Vistian, *Literatura pentru copii și tineret*, Editura Dacia, 2003

G. Călinescu, *Cronicile optimismului*, E.P.L.Buc. 1964, p. 274

Ilie Stanciu, *Literatura pentru copii*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1968, p. 19

I.Creangă, *Amintiri din Copilărie*, Ed. Minerva, București, 1971, P.38

M.Sorescu, *Unde fugim de-acasa?*, Ed.Tineretului, București, 1966, P.36

Rațiu, Iuliu, *O istorie a literaturii pentru copii*, Biblioteca Bucureștilor, 2003

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

Prof. DAMIAN MONICA

Familia în orice societate joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului, deoarece ea reprezintă cadrul fundamental, în interiorul căruia, sunt satisfăcute nevoile fiziologice și sociale, care împlinesc etapele întregului său ciclu de creștere.

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă al copilului, de conduită individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății.

Când vorbim despre „Cei șapte ani de acasă!”, ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți și duc la formarea personalității și comportamentul copilului până la maturitate.

Părinții sunt primii educatori din viața copilului, educația primită de la aceștia până la vârsta de șapte ani, fiind determinată pentru dezvoltarea sa ulterioară .

Principalul obiectiv al familiei trebuie să fie păstrarea sănătății, creșterea normală și dezvoltarea fizică armonioasă, prin asigurarea unui program zilnic, în care trebuie să se respecte orele de odihnă, masă, activitatea de joc și mișcare.

Când spunem că un copil are „cei șapte ani de acasă”, ne gândim la copilul bine crescut, care știe „să salute”, să spună „mulțumesc”, „te rog”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui, dar și cu adulții

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile cu cei din jur, decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, copilul fiind mai ușor de modelat (educat), pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social.

Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân întipărite pentru întreaga viață.

Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copii le preiau prin imitație și învățare și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea conceptului lor despre viață.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita cu lucruri, ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere și pricepere.

„Cei șapte ani de acasă” este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor. Primii ani pe care îi petreci cu părinții tăi, sunt cei mai importanți, când înveți ce este viața și cum trebuie să depășim problemele și necazurile vieții.

În primul rând orice părinte trebuie să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri.

În al doilea rând acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele sau pur și simplu când suntem puși într-o situație mai delicată.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina e cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

Școala și alte instituții educaționale nu pot decât să confirme și să consolideze normele de conduită deja deprinse în familie. Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla lor să dea dovadă de proastă creștere acasă sau în societate.

Construim împreună cei 7 ani de acasă

Prof. înv. preșc. DAN Alina Grădinița cu Program Prelungit „Perluțele Mării” Constanța

Generația noastră a vrut să dea copiilor tot ceea ce e mai bun. Am avut vise mari pentru ei, am căutat să le dăm cele mai bune jucării, haine, plimbări și școli. Nu vroiam ca ei să umble prin ploaie, să li se întâmple ceva pe strada, să se rănească cu jucăriile făcute în casă și să treacă prin dificultățile prin care am trecut noi.

Am pus un televizor în sufragerie, unii părinți, cu mai multe posibilități, au luat câte un televizor și un calculator în camera fiecărui copil. Alții au umplut timpul copiilor lor cu multe activități, înscriindu-i la cursuri de limbi străine, informatică, muzică dansuri, balet etc.

Ați avut o intenție excelentă, doar că nu știați că acești copii aveau nevoie și de copilărie, aveau nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață. Nu v-ați imaginat ce mult depinde creativitatea, fericirea, îndrăzneala și siguranța adultului de matricele memoriei și de energia emoțională a copilului. N-ați înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blocau copilăria copiilor voștri.

Șapte deprinderi ale părinților buni și ale părinților inteligenți:

- ❖ Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
- ❖ Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
- ❖ Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
- ❖ Părinții buni spun copiilor: „Greșești”, părinții inteligenți spun: „Ce părere ai despre comportamentul tău?”;
- ❖ Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;
- ❖ Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
- ❖ Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare.

Copiii nu au nevoie de părinți extraordinari, ci de ființe umane care să vorbească limba lor și care să fie capabili să pătrundă în inima lor.

Individualitatea trebuie să existe, căci ea este baza identității personalității. Nu există omogenitate în procesul de învățare și în dezvoltarea copiilor (Vigotsky, 1987). Nu există doi oameni identici în Univers. Dar individualismul face rău. O persoană individualistă vrea ca lumea să se învârtă în jurul orbitei sale. Satisfacția sa se află pe primul plan, chiar dacă asta înseamnă suferința celorlalți.

Una dintre cauzele individualismului printre tineri este aceea că părinții nu își încrucișează parcursul vieții cu cel al copiilor lor. Chiar dacă munciți mult, faceți din puținul timp disponibil mari momente de conviețuire cu copiii voștri. Rostogoliți-vă cu ei pe podea. Faceți poezii! Jucați-vă, zâmbiți, faceți ce vă vine în minte! Faceți totul cu plăcere!

Odată, un băiețel de nouă ani l-a întrebat pe tatăl său, care era medic, cât primea pentru o consultație. Tatăl îi spuse valoarea iar după o lună, copilul se apropie de tatăl său, scoate câteva bancnote din buzunar, își golește pușculița și-i spune cu ochii plini de lacrimi: „Tată, demult vreau să vorbesc cu tine, dar tu nu ai niciodată timp. Am reușit să strâng contravaloarea unei consultații. Acum poți să stai de vorbă și cu mine?”

Dragi părinți și profesori, timpul trece și e posibil să ne îndepărtăm unii de alții, dar să nu uitați niciodată că nimeni nu moare, atunci când trăiește în inima cuiva. Vom purta toată viața o frântură din ființa voastră, în propria noastră ființă.

Augusto Jorge Cury

Bibliografie:

PRET „Ghid de bune practici”, Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, Unitatea de Management al Proiectelor Finanțare Externă, București, 2012.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof.înv.primar:Dan Ana Camelia
Școala Gimnazială Săpânța

Familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor. – **A. S. MAKARENKO**

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Primii ani din viață influențează comportamentul viitor al copilului și, nu în puține cazuri, chiar a viitorului adult. Primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate. Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să identificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil, explică specialistul, precizând că această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi.

După vârsta de un an apar și crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. Copilul este egocentric și știe că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorința. Foarte important pentru părinți este să încerce să controleze această criză (încercăm, spre exemplu, să-l ținem, pentru a preveni lovirea) și să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza. Specialiștii atrag atenția că, după ce trec de un an și jumătate, doi, aceste crize se transformă în „simptomele” unui copil răsfățat, pe termen lung. Între 1 și 3 ani, apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială. Tot acum, se dezvoltă și dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereți desenați cu creioanele colorate. Și aici, este mai bine să-i dai un colț, în care poate să scrie pe pereți liniștit, ba chiar să-l și lauzi pentru asta. După 5 ani înțeleg regulile. Între 5 și 6 ani, copiii încep să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate.

Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu». Ce trebuie să știe un copil „de acasă“ Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială. Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

**Prof. Înv. Preșc. Dan Emilia
G.P.P. „Prichindelul” –Rădăuți**

Cei șapte ani de acasă" este o expresie care exprimă educația unei persoane. Spunem despre cineva că are „cei șapte ani de acasă” atunci când îi apreciem manierele și modalitatea respectuoasă de a-i trata pe cei din jurul său. Cei șapte ani de acasă au ajuns să reprezinte un cod moral pe care ar trebui să îl respecte toți cei care trăiesc în societate.

În primul rând, „cei șapte ani de acasă” reprezintă educația pe care o acordă părinții copilului lor. Acasă este locul unde copilul trebuie să învețe cum să se poarte în societate, să își respecte semenii, care sunt actele acceptate și care sunt cele cărora nu trebuie să le dea curs. Peste învățăturile primite de la părinți vor veni apoi cele de la educatori, învățători, profesori. Baza însă este făcută în sânul familiei.

În societatea actuală expresia „cei 7 ani de acasă” trebuie privită ca o consecință a normelor de conduită învățate în familie pe parcursul acestui interval de timp, chiar dacă copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede. Ideea de la baza acestei expresii este faptul că normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Orice părinte își dorește ca fiul sau fiica lui să dea dovadă de bună creștere oriunde s-ar afla, să fie un exemplu în toate contextele sociale: în mediul familial, în mediul școlar, pe terenul de sport, în vizită, în parc sau în călătorie. Nici un părinte nu își dorește un micuț domnul Goe, care să atragă atenția tuturor prin lipsa celor mai elementare norme de educație.

Sunt puține șanse ca un copil să se comporte ca și cum ar fi ieșit de pe porțile celui mai renumit colegiu de bune maniere, și nici nu e de dorit ca un copil să își controleze mereu fiecare gest, fiecare mișcare, fiecare vorbă. Copiii sunt mlădițe care cresc și se transformă la umbra marilor stejari și nu mici roboței care execută mecanic niște norme stabilite de adulți.

Mediul cel mai propice, unde orice copil poate deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare, este mediul familial. Vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Meseria de părinte presupune asumarea unei responsabilități uriașe, pentru că de tata și de mama depinde ca adultul de mâine să posede toate componentele unei bune creșteri. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Copiii învață prin imitare. Îi observă pe adulții din jurul lor și le imită gesturile, atitudinile, comportamentele. Când ei vor vedea adulți nefericiți, vor deduce faptul că acesta este modul corect de a trăi, iar fericirea nu este un obiectiv în viață. Din nefericire, noi, adulții, îi învățăm să spună, prin imitare, dar fără să simtă sau să dorească, să spună “Mulțumesc” sau “Bună ziua”. Conceptul de “Cei 7 ani de acasă” nu mai are același înțeles ca pe vremuri, deoarece în cei 7 ani de acasă, părinții îi educă în spiritul competiției cu orice preț, cu idei de genul “dacă pierzi, ești un ratat” sau “Băiatul vecinei a luat note mai mari ca tine”. Respectul față de oamenii din jur nu mai reprezintă o valoare atât de importantă pentru copiii noștri, deoarece noi, adulții, am încetat să le mai spunem asta. Astfel, toate sugestiile pe care cei mari le dau celor mici, nu fac decât să stopeze și să înlăture posibilitatea copilului să se implice emoțional într-un anumit aspect. Astfel, crescând, adultul va avea rețineri să-și facă așa repede prieteni, să râdă, să se bucure ca un copil, să treacă peste probleme, să se bucure de orice moment, așa cum o făcea când era mic.

Cei șapte ani de acasă sunt mai importanți decât cei douăzeci de școală, deoarece un copil pășește pe un drum în viață cu cunoștințele și educația ce au primit-o în cei șapte ani, nu ce învață la școală. Vorbim despre drumul cunoașterii, studiilor cu ajutorul cărora poate deveni un om capabil și realizat în viață, dar după cum știți cea mai importantă este baza, iar în cazul acesta după cum vedeți baza o reprezintă educația primită în familie.

Specialistul în psihologia copilului, Alexandru Pleșea, cunoscut opiniei publice drept Antrenorul Minții, afirmă că atât școala, cât și familia și societatea fac 3 greșeli majore, care dezechilibrează buna dezvoltare a copilului: neglijarea dezvoltării inteligenței emoționale încă din primii ani de școală, punerea

accentului aproape în exclusivitate pe științele reale și neglijarea materiilor care au menirea de a le stimula creativitatea și emoțiile și, nu în ultimul rând, denaturarea conceptului de “Cei 7 ani de acasă”.

Înca din timpul grădiniței și al școlii primare, copiii sunt ghidați de sistemul de învățământ exclusiv către partea informațională și tehnică a lucrurilor. Aceasta metodă dezvoltă, într-adevăr, funcțiile psihice sau intelectuale și cele motorii sau instinctive, însă dacă aceste funcții nu sunt bine coordonate de emoții, există riscul major ca acești indicatori de performanță să acționeze în cel mai bun caz, deficitar, iar în cel mai rău caz, haotic, respectiv distructiv. „Astfel, crescând, adultul va avea rețineri să-și facă așa repede prieteni, să râdă, să se bucure ca un copil, să treacă peste probleme, să se bucure de orice moment, așa cum o făcea când era mic”, conchide psihologul Alexandru Pleșea.

Concret, metodele prin care putem educa un copil în primii ani de viață ar putea fi:

- fii tu însuși un model –părinte sau educator;
- obișnuiește-l cu regulile, dar în mod subtil, explicându-i consecințele nerespectării lor;
- învață-l despre egalitate –toți oamenii au aceeași valoare și merită respectați, indiferent de funcții, ranguri sau poziții sociale;
- explică-i despre bunele maniere în public și despre faptul că trebuie să ne raportăm la ceilalți în același fel în care am dori să se raporteze și ei la noi.

Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

Importanța celor șapte ani de acasă

Prof. Dan Ingrid Arabella
Liceul Teoretic "Mircea Eliade" Lupeni

MOTTO:

"Tu, în fiecare clipă trebuie să spui, să arăți cine ești, ce valori porți în conștiința ta, ce bogății și frumuseți ăinuiesc în mintea ta, simțirea ta. Toate acestea le răspândești în preajma ta printr-o modalitate care te înfățișează lumii și care se numește comportarea ta de fiecare zi."

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult.

Necesitatea educării tinerei generații pentru a face față exigențelor societății, ne obligă să urmărim în formarea copiilor noștri nu numai achiziția de cunoștințe, priceperi, deprinderi, ci și însușirea unui comportament adecvat, în așa fel încât să facă față cerințelor societății.

Politețea a fost și este indispensabilă fiecărui om, în orice societate. Din cele mai îndepărtate timpuri, omul a fost interesat să aibă legi care să interzică faptele rele și să le pedepsească, îndemnând la fapte și comportări bune.

Respectul și grija față de alții trebuie să domine întotdeauna relațiile dintre oameni. Chiar dacă astăzi aceste reguli nu mai au caracter de lege și încălcarea lor nu se mai pedepsește aspru ca în trecut, ele au fost adunate în niște „Coduri ale bunelor maniere”, care doar ne sfătuiesc cum să ne comportăm în diverse situații.

Legile esențiale ale respectului față de alții, față de sine, față de rude sau față de prieteni, față de oamenii mai în vârstă au rămas peste timpuri aceleași. Din acestea cele mai importante sunt normele de conduită ale copiilor, pentru că, așa cum spunea Freud, „*copilul este tatăl viitorului adult*”. Vorbind despre bune maniere, este necesar ca acestea să fie însușite în primul rând de către copii, pentru că altfel nu vor mai învăța, sau vor învăța foarte greu mai târziu cum să se comporte. Bunele maniere se deprind din copilărie, sau nu se mai deprind deloc.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă, ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă, ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Bibliografie:

Cei șapte ani de acasă, Silvia Dima

Cei șapte ani de acasă. Codul bunelor maniere pentru copii, Michiela Poenaru

www.referat.ro

Cei 7 ani de acasă – baza educației

Prof. inv. Primar. Dan Paula Mihaela
Colegiul Silvic Gurghiu

Educația, este comoara cea mai preț pe care o pot lăsa, părinții, copilului. Este piatra de temelie a vieții lor. Aceasta își pune vizibil amprenta asupra formării omului de mâine.

Mulți dintre noi se întrebă :” De ce 7 ani de acasă, dacă de la vârsta de 2-3 ani intră în sistemul de învățământ?”. Pare a fi o întrebare retorică, însă în esența sa nu este așa. Este adevarat că cei mici sunt cuprinși în cadrul educațional de la cele mai mici vârste, dar copilul crește și se dezvoltă cel mai mult în sânul familiei. Familia este cea care insuflă copilului valorile morale – etice, de conduită și comportament. Școala este cea care continuă procesul de dezvoltare și educare a copilului.

Părinții sunt modelul principal de conduită al copilului. Tot ceea ce vine din familie are efecte directe asupra copilului, acestea fiind pozitive sau negative.

De exemplu: “Dacă într-o familie, părinții obișnuiesc să se adreseze unui altuia cu un limbaj violent, vulgar, jignitor , repulsive , acest tip de limbaj se transmite cu preponderență copilului. – astfel întâlnim în școli elevul violent verbal, abuziv, recalcitrant etc.”

Însa la polul opus sunt familiile care au o comunicare armonioasă – aici apar elevii care sunt respectoși, au un limbaj placut, nu deranjează etc.

Așadar, cei 7 ani de acasă se răsfrâng asupra comportamentului copilului. Copiii, în cadrul familiei, învață bunele maniere, bunul simț, reguli de comportament moral și civic, socializarea cu cei din jur, reguli de ordine, etc. și tot ceea ce ține de o dezvoltare armonioasă.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cumiți“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Îmi vin în minte două dintre frumoasele schițe a marelui autor I.L. Caragiale –“Vizită” și “Domnul Goe”, unde sunt conturate foarte bine lipsurile educației oferite de către familie copilului/ copiilor.

Ca părinte, este mult mai ușor să pui în spinarea școlii, toate lacunele din educația copilului tău. Mulți dintre aceștia având părerea că: “deaceia îl trimit la școală”.

Pe o parte, familia este cea care pune la dispoziția copilului exemple de bune comportamente, iar pe de altă parte, școala și cadrele didactice vin să consolideze și să definească toate aceste comportamente. Toate acestea fiind posibile prin colaborarea familiei cu școala.

Din punctul meu de vedere, a avea cei șapte ani de acasă, este vital pentru viitorul copiilor. Viitorul acestora depinde de cum pășesc prima dată în viață, de bagajul cu care sunt înzestrați; de valorile care le sunt transmise.

O educației bună, începe în familie și se șlefuieste în anii de școală. Odată dobândite bunele valori și povara vieții copiilor este mai ușoară. Cum s-ar zice “pășesc cu dreptul”.

Cum spun și versurile unei melodii “ Din același lemn poți face ș vioară și măciucă”. Copilul este precum lemnul, cum îl modelăm așa îl avem, dacă îl mânuim cu măiestriei atunci , acesta va prinde forme mărețe - definite, iar dacă îl mânuim cu stângăcie, atunci acesta va lua forme neclare, vagi, nedefinite.

Baza educației se află în familie, primii pași spre viață se fac tot în familie. Fără aceasta nucleul existențial ar fi degradat și totodată copilul a trăi un abis, care cu greu s-ar putea depăși.

Să le oferim copiilor antidotul de care au nevoie spre a se dezvolta ca oameni; să le oferim șansa unei bune creșteri și unei bune educații; să le oferim medii de viață sănătoase, pentru a se dezvolta frumos și armonios; să le oferim o bună educație în cei mai frumoși ani – copilăria.

Cei 7 ani de acasă

Profesor învățământ primar, DĂNĂILĂ GEANINA- LUMINIȚA

„Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților.” Valeria Mahok

„Cei 7 ani de-acasă” e o sintagmă pe care o auzim foarte des ? Ce exprimă ea, de fapt? Acel sistem de valori pe care părinții îl transmit copiilor până la intrarea în școală.

În societatea actuală, copiii iau contact mult mai devreme cu viața socială, fiind integrați în diverse forme educaționale, de la varste fragede (creșe, cămine, grădinițe). Familia este mediul în care se formează normele de conduită, este locul în care se învață principalele reguli de bună purtare, prin imitarea acțiunilor adulților (părinților, în acest caz), își însușesc un comportament social corect. Școala, mediile educaționale, în general, nu pot decat să confirme și să consolideze niște norme deprinse din familie.

Familia, prin confortul fizic, afectiv exercită o influență puternică asupra copilului. Educația primită de aceștia, regulile de bune maniere, valorile morale reprezintă „cheia” adaptării copilului la viața socială. Rolul familiei este acela de a conferi copilului informații primordiale despre lumea ce-l înconjoară, norme și reguli de conduită morală , dar și un climat socio-afectiv corespunzător dezvoltării sale , ca viitor membru al societății.

Influența pe care o exercită familia asupra copilului, se poate manifesta direct, prin indicații, sfaturi, observații, dar și indirect, apelând la metoda exemplului personal sau alte exemple din povești, filme/ desene animate. Este cunoscut faptul că modelele de conduită oferite de părinți, atmosfera din familie, atitudinea părinților față de copii sau față de cei din jur, au o influență majoră asupra percepției copilului în privința societății, a modului de comportare și relaționare în diferite situații concrete. Toate aceste valori se formează în timp, fără a-l solicita pe copil prea mult, fără a-i impune reguli, norme pe care sa nu i le fi explicat/ exemplificat în prealabil, dar în așa fel încat să nu depășească capacitatea lui de înțelegere.

„Bagajul” celor 7 ani de acasă se constituie în familie, aici își însușește primele reguli de igienă personală, ce-i vor folosi în grădiniță, deprinderi de viață sănătoasă, reguli și norme de comportare civilizată. Aici copilul începe să se cunoască pe sine, cine este, care este locul și rolul lui în societate, ce trebuie să facă pentru a se integra mai ușor în diferite grupuri, grupul colegilor, grupul de joacă, grupul celor pasionați de sport, etc.

Copiii intră în contact de la vârste fragede cu mediile educaționale în care există reguli, norme ce trebuie respectate. De aceea , educatorii trebuie să descopere cu ce vin copiii din familie și să șlefuiască, să completeze golurile pe care le au aceștia. Un copil devine OM pe baza celor 7 ani de acasă, de aceea se spune că el este „oglinza părinților”.

Putem enumera cateva calități pe care ar trebui să le aibă un copil educat:

- să salute;
- să se comporte politicos în public;
- să aibă un comportament adecvat în relațiile cu ceilalți copii;
- să înțeleagă și să aplice normele sociale;
- să aibă maniere pe care să le aplice în orice situație;
- să-si recunoască greșelile;
- să dea dovadă de toleranță și înțelegere.

Acestea sunt doar niște repere, părinții sunt cei care își stabilesc valorile pe care le transmit copiilor, ceea ce consideră ei că este esențial pentru un bun start în viață. Pentru a avea o temelie pe care să clădim și pe care să o șlefuiim, noi, dascălii, trebuie să avem o relație strânsă cu familia și să ne comportăm așa cum ne dorim să se comporte viitorii membri ai societății- copiii de azi.

Ideea esențială a celor 7 ani de acasă , este să-i învățăm pe copii ce este dragostea față de aproapele nostru, toleranța, răbdarea, buna cuviință și autocontrolul, numai așa putem să privim cu încredere la noua generație, dar pentru asta avem nevoie de o viață întregă.

A decorative border of small red hearts surrounds the entire page content.

Bibliografie:

Golu, M.,(2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației Romania de Maine, București;

Negovan, V.,(2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București;

Sălăvastru, D.,(2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Cei șapte ani de-acasă

Danciu Bianca-Roxana

"Am primit educație într-un sat românesc. Și sunt mândru de asta. Eu numesc educație cei șapte ani de acasă-vârsta la care în minte și în inima unui copil pătrund valorile și principiile de viață pe care, conștient sau inconștient, le va urma tot restul existenței [...]" –Constantin Pavel

Temelia bunei creșteri a copiilor o pun părinții prin sfaturile și pilda vieții lor, laudând, muștrând și la nevoie chiar și pedepsind. Părinții trebuie să se îngrijească de buna creștere a copiilor și în cele religioase și morale. Învățătura și pilda bună a părinților se întipăresc adânc în inima copiilor și îi deprind la viața cinstită.

Familia, în orice societate, joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului, deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile sale psihologice și sociale. Familia este cea care îi imprimă primele și cele mai importante trăsături caracteriale și morale. Când spunem că un copil are cei 7 ani de-acasă, ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, cu plăcere, te rog, care știe cum să se comporte potrivit, atât cu adulții, cât și cu ceilalți copii.

Părinții trebuie să ofere copiilor modele de conduită adecvată, deoarece calitățile și atitudinile lor au o influență formativă decisivă.

În primii ani de viață, copiii sunt foarte dependenți de părinții lor, fapt care reprezintă o etapă importantă în ciclul său de viață, deoarece acum sunt dobândite principalele motivații și deprinderi ale viitorului adult. Plecând de la această idee, este de reținut că orice experiență de viață, orice reacție afectivă sau comportamentală, vor fi resimțite în funcție de bazele oferite de familie. În familie copilul primește primele lecții de viață, părinții fiind primii care-i oferă acestuia un model de învățare.

Orice experiență de viață, orice reacție afectivă sau comportamentală vor fi resimțite în funcție de bazele oferite de familie. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia adaptării copilului la societate. Un copil cu 7 ani de-acasă va face față mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât un copil căruia îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. La baza formării unui comportament corespunzător al copilului stă relația afectivă cu părinții. Părinții reprezintă modele pentru copii. Dezvoltarea copiilor reprezintă oglinda activității părinților în procesul de educare al acestora. Părinții trebuie să stabilească reguli realiste, echilibrate și să informeze copilul ce se va întâmpla dacă nu vor fi respectate. Ambii părinți trebuie să fie consecvenți în educarea copiilor. Trebuie de asemenea să fie și înțelegători și să accepte greșelile involuntare.

Alături de părinții lor, copiii trebuie să știe să cinstească și pe învățători, care le luminează și le îmbogățesc mintea cu învățături folositoare pentru viață.

***"Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților."* – Valeria Mahok**

Importanța celor șapte ani de acasă

Prof. Danciu Diana Maria, Școala Gimnazială Nr. 1 Gurbediu, jud. Bihor

Prima formă de educație pe care omul o cunoaște este cea de acasă. Copilul este asemenea unui lut pe care părintele-olar îl modelează după chipul și asemănarea sa în mod voluntar sau involuntar. Copilul preia modelul parental drept model suprem în sens pozitiv sau negativ. Cel mic va copia limbajul și obiceiurile de acasă, se va comporta asemenea părinților. Acesta găsește în părinții lor o sursă de iubire, înțelegere, sprijin.

Educația de acasă este o formă de educație informală bazată pe achiziții aleatorii, neselectate în funcție de valoarea lor euristică, însușite în funcție de preferințe. Mai târziu, intervine spiritul autodidact, dar numai după ce educabilul ajunge un educat, capabil să discearnă ceea ce este benefic sau dăunător persoanei și personalității sale.

Părinții sunt datori să îi insuflă copilului valori de viață pe care acesta le va dezvolta în propria sa conștiință, să îl învețe să se comporte în societate, dar și să facă față greutăților vieții.

Profesorul de la școală va încerca să îndrume educabilul spre poteca bătătorită de părinți încă din primii ani de viață ai copilului. Părintele și profesorul trebuie să conlucreze pentru binele viitorului adult, să formeze o echipă care modelează împreună un lut proaspăt și capabil de performanță. Cu cât părintele este mai implicat în modelarea copilului-lut, cu atât există mai multe șanse de reușită pentru educabil. Datoria de părinte nu se termină odată cu începerea școlii și profesorul nu este principalul și singurul răspunzător pentru educația viitorului adult.

Educația de la școală se bazează pe valorile primite de acasă. Un copil responsabilizat încă din primii ani de viață, va fi un elev responsabil, apt să își asume meritele, dar și eșecurile. Un copil responsabil, nu îl va culpabiliza pe profesor pentru nereușită, căci va fi conștient că el și-a făcut datoria de elev în mod superficial. Profesorul muncește la clasă, oferă explicații, dar munca cea mai grea revine copilului, care trebuie să depună efort, iar părintele îi verifică temele și perseverența, continuitatea în învățare. Consider reușita procesului instructiv-educativ nu când elevul nu pune întrebări, ci atunci când întreabă. Întrebând, acesta se informează și asimilează, dovedește că e curios și vrea să evolueze. Un elev curios, va deveni un adult curios, care se va informa și va evolua pe tot parcursul vieții.

Cei sapte ani de acasă

Prof. Danciu Florentina Rodica
Scoala Gimnaziala Sarulesti, Buzau

Este adevarat ca nu prea mai exista cei 7 ani de-acasa, deoarece copiii sunt inclusi în diverse forme educationale inca de la varste mult mai fragede, ramane ideea de la baza acestei expresii: normele de conduita se invata din familie. Scoala si alte medii educationale nu pot ulterior decat sa confirme si sa consolideze normele deja deprinse din familie.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Apoi, in cei 7 ani se "predau" lectii grele de educatie care pregateau copilul pentru acel prag de desprindere. Multe enrgii, timp, nervi si frustrari copilaresti se derulau...parintii tineau mult la acea educatie, copiii o inghiteau pe nemestecate. Astazi, 7 ani de acasa simbolizeaza un anumit standard, minim dar cumva obligatoriu, in care trebuie sa se incadreze odraslele noastre. Care se incapataneaza sa accepte incadrarea si au dureri dorsale privitor la dorintele noastre. E drept, si parintii s-au adaptat, multi au renuntat la standardele astea, de voie sau de nevoie, dar a ramas asa, o umbra de parfum de trecut, un fel de deziderat si, de ce sa nu recunoastem, un fel de termen de comparatie.

Educatia morala la elevii din ciclul primar

Prof. Danciu Ionel Ginel
Scoala Gimnaziala Sarulesti, Buzau

Importanta conceptelor de morala si educatie morala

Nu este posibila formarea personalitatii fara a tine seama de aspectul care ar trebui sa domine intreaga noastra viata sufleteasca: *aspectul moral*.

Specificul educatiei morale este determinat, pe de o parte, de particularitatile moralei, ca fenomen social, care-i confera continutul, iar pe de alta parte, de conditiile sociopsihice ce sunt implicate in realizarea lor.

Educatia morala este o componenta a educatiei prin care se realizeaza formarea si dezvoltarea constiintei si a conduitei morale, formarea profilului moral al personalitatii, elaborarea comportamentului social-moral.

Esenta educatiei morale consta in „crearea unui cadru adecvat interiorizarii componentelor moralei sociale in structura personalitatii morale a copilului, elaborarea si stabilizarea, pe aceasta baza, a profilului moral al acestuia in concordanta cu imperativele societatii noastre”.

Obiectivele educatiei morale

Formarea morala a personalitatii trebuie privita din punctul de vedere al unitatii dintre constiinta si conduita elevului.

In esenta, educatia morala urmareste realizarea urmatoarelor obiective fundamentale:

1. formarea constiintei
2. formarea conduitei morale.
1. Formarea constiintei morale

Din punct de vedere psihologic, formarea constiintei morale include doua componente: cognitiva si afectiva.

Dimensiunea cognitiva a constiintei se refera la informarea elevului cu continutul si cerintele valorilor, normelor si regulilor morale.

Cunoasterea de catre elevi a sensului normelor si regulilor morale, a aspectelor concrete pe care le incumba acestea se concretizeaza in:

- formarea reprezentarilor morale;
- insusirea notiunilor morale;
- formarea convingerilor morale;
- structurarea judecatilor morale

2. Formarea conduitei morale

Personalitatea umana se exprima mai ales prin comportare. Conduita morala este obiectivarea constiintei morale in fapte si actiuni cu valoare de rasursuri pentru situatiile concrete in care este pusa persoana umana si care imbraca , forma de *deprinderi si obisnuinte morale*.

Deprinderile sunt componente automatizate ale conduitei ce se formeaza ca raspuns la anumite cerinte care se repeta in conditii relativ identice. Scoala are obligatia de a forma la elevi un numar de deprinderi morale: venirea la timp la scoala, pregatirea constiincioasa a lectiilor. Tot atat de necesara este si formarea unor, obisnuinte morale. Obisnuintele se formeaza ca si deprinderile, in urma repetarii unei dar ele implica trebuinta de a efectua acea actiune in anumite conditii.

Deprinderile si obisnuintele se formeaza in cadrul activitatii. Primele deprinderi insusite de copil se datoresc imitarii persoanelor din jur; mai tarziu imitatiei se adauga treptat si stimuli verbali: ordine, interdictii, sfaturi, rugaminti in legatura cu efectuarea unei activitati si cu rezolvarea ei. Indrumarile date de parinti, cadrele didactice, asociate cu controlul si aprecierea, contribuie la consolidarea deprinderilor.

Formarea obisnuintelor morale conduce mai departe la formarea unor trasaturi de vointa si caracter. Trasaturile de vointa ca perseverenta, stapanirea de sine, rabdarea, spiritul de independenta nu se formeaza de la sine, in mod spontan, ci presupun o indelungata munca educativa.

Prin caracter, ca obiectiv al educatiei morale, se intelege consecventa vointei, perseverenta vointei, unitatea ei;

Metode de educatie morala

Succesul activitatii de educatie morala este conditionat si de alegerea si folosirea cu pricepere a metodelor si procedeelor de educatie morala. Prin metodele de educatie morala se intelege „... calea urmata in mod constient si sistematic intr-o activitate indreptata spre realizarea profilului moral al personalitatii, in conformitate cu normele si idealul etic al societatii noastre”. Metoda este deci calea formarii personalitatii morale.

Folosirea oricarei metode de invatamant poate avea si efecte morale. Povestirea, explicatia, prelegerea, observatia, conversatia sau dezbaterea, studiul de caz, problematizarea, indeplinesc si scopuri ale educatiei morale.

Educatia morala insa dispune de un set de metode si procedee cu eficienta deosebita in formarea trasaturilor morale ale personalitatii. Prezentam, pe scurt cateva dintre cele mai importante metode de educatie morala:

Exemplul are o mare eficienta in determinarea executarii faptei morale. Forta educationala a exemplului se explica prin faptul ca:

- da posibilitatea unei intuitii directe, vii a faptelor, iar intuitia vie a faptelor traite influenteaza mult mai puternic decat ideile abstracte pe care le dau normele morale sau decat reprezentarile pe care elevul le poate avea din povestirile morale.

- intuitia directa este insotita de o traire afectiv-emotionala mult mai accentuata decat imaginile reproduse de pe urma povestirilor.

- tendinta spre imitatie este foarte puternica la copil. Forma superioara de imitatie este imitatia modelului uman.

Exercitiul moral reprezinta o metoda cu mari resurse in formarea deprinderilor de comportare morala, in desavarsirea activitatilor practice de conformare cu modelul ales. El consta in executarea sistematica si organizata a unor fapte si actiuni, in conditii relativ identice, cu scopul formarii deprinderilor si obisnuintelor de comportare morala, al constituirii si fixarii trasaturilor volitionale si de caracter implicate in atitudinea si conduita morala a individului.

Aceasta metoda presupune doua momente principale: formularea cerintelor si exersarea propriu-zisa.

- Formularea cerintelor; profesorul utilizeaza in activitatea sa urmatoarele forme : ordinul, dispozitia, indemnul si sugestia, lamurirea, rugaminta.

- Exersarea propriu-zisa. Antrenarea elevilor in diverse activitati si actiuni face posibila interiorizarea exigentelor externe cuprinse in normele, principiile si regulile moralei si transformarea lor in mobiluri interne, concomitent cu formarea deprinderilor si obisnuintelor de comportare, a trasaturilor de vointa si caracter.

Supravegherea este metoda de observare atenta de catre educator a comportarii in devenire a copilului, a tanarului sau adultului. Ea consta in grija continua, din partea educatorului, pentru a opri, pe de o parte, pe elevi de la executarea repetata a unor acte daunatoare care duc la deprinderi rele, iar pe de alta parte, pentru a provoca pe elevi la executarea repetata a unor acte care, din contra, conduc, la formarea unor deprinderi bune.

Invatatorii, profesorii trebuie sa actioneze in asa fel incat sa provoace pt elevi sa repete acele actiuni care prin deprinderi sa prezinte mai tarziu un teren favorabil moralitatii.

Sanctiunea, ca metoda, imbraca doua forme: in cazul in care elevul nu respecta normele de conduita morala, disciplina scolara, indrumarile si ordinea fireasca pentru o viata corecta, intervine pedeapsa — sanctiunea punitiva, de regula, intr-o succesiune a gravitatii abaterilor prevazute de regulamentul scolara.

Cand elevul realizeaza succese in comportamentul sau il stimulam prin recompense sau sanctiuni premiale.

Pedeapsa este o sanctionare a nerespectarii regulilor de comportare, a indrumarilor si ordinelor date, a indatoririlor si obligatiilor scolare.

Recompensa este fata pozitiva a sanctiunii, in sensul ca prin ea incurajam anumite fapte care, prin repetare, duc la deprinderi si obisnuinte bune.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Profesor: Danciu Maria Larisa
GRĂDINIȚA CU P. P. NR. 8 TG-JIU

CELE PATRU PIETRE DE TEMELIE ALE UNEI EDUCAȚII EFICIENTE

**„Omul poate deveni om numai prin educație. El nu e nimic decât ceea ce face educația din el.”
(Immanuel Kant)**

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Vorbim de cei șapte ani de acasă deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de trei ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui. Formarea oricărei deprinderi necesită din partea părinților și a educatoarelor răbdare și, mai ales, un echilibru între severitate, toleranță și timp. Familia are rolul cel mai important în formarea deprinderilor. Oglinda educației pe care o oferă părinții copiilor o reprezintă comportamentul copiilor în public. Trebuie să i se repete copilului de mai multe ori ce are de făcut. Deprinderile, odată formate, îl scutesc pe copil de alte solicitări, care mai târziu ar necesita un consum mai mare de energie și timp.

Problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Cu privire la nevoile copiilor, ele pot fi grupate în patru categorii, fiecare reprezentând o soluție pentru o educație eficientă. Pe acestea eu le numesc și pietre de temelie ale educației eficiente.

Exprimarea consecventă a iubirii trebuie să capete o formă precisă, care să se adapteze vârstei și nivelului de dezvoltare a personalității copilului dumneavoastră. Această exprimare care stă la baza unei educații eficiente constă în patru pietre de temelie:

- Satisfacerea nevoilor emoționale și de iubire ale copilului;
- Asigurarea unei pregătiri pline de iubire, dar și formarea unei discipline a copilului;
- Asigurarea unei protecții fizice și emoționale pentru copil;
- Explicarea și exemplificarea controlului mâniei pentru copil.

Pe măsură ce veți încerca să satisfaceți aceste nevoi ale copiilor încă de când sunt foarte mici-indiferent că au 3 sau 7, 12 ani – trebuie să fiți permanent cu ochii pe scopul final. Obiectivul absolut este educarea copiilor în așa fel încât să fie pregătiți pentru a duce o existență responsabilă, fericită și plină de reușite. Asta înseamnă ca veți anticipa niște situații precise pentru copiii dumneavoastră, având în vedere că ei nu pot face singuri. Dacă doar veți reacționa în raport cu anumite comportamente și veți încerca să-i îndrumați exclusiv când s-au întâmplat deja niște nenorociri, vă veți simți mereu frustrați în privința

educației lor, pentru că nu veți mai reuși niciodată să îi ajungeți din urmă. În schimb asta îi va face pe copii să se simtă la rândul lor frustrați atât în ceea ce-i privește cât în ceea ce vă privește. Ei au nevoie să fie conduși, să li se explice dinainte niște lucruri și să fie formați în această direcție, nu doar să reacționați în raport cu comportamentul lor.

Dacă le veți furniza copiilor ceea ce au nevoie cu adevărat în cele patru direcții amintite, veți putea ca treptat să le dați mână liberă, bazându-vă pe o încredere justificată că pot lua singuri hotărârile cele mai înțelepte.

Părinții trebuie să satisfacă nevoile emoționale ale copiilor lor dacă-și doresc ca acești copii să urmeze exemplul părinților. Și totuși, copiii nu-și pot urma părinții în această călătorie a credinței și a integrității morale decât dacă se vor identifica personal cu părinții lor. Iar ei nu se pot identifica cu părinții dacă aceștia nu le satisfac aceste nevoi emoționale.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

DANCU RALUCA SIMONA
G.P.P."PINOCCHIO" CÂMPIA TURZII

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă, ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit unor psihologi, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său, apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere. Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și

în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

În opinia psihologilor, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

IMPORTANȚA CELOR-„ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Înv. Dandu Melania Paraschiva
ȘCOALA GIMNAZIALĂ RĂSTOLIȚA,
JUD. MUREȘ, Loc. Răstolița

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“*Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist*”(Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să

sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți”
Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Bibliografie: Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

Cei șapte ani de acasă

Prof. Daniilescu Gabriel
Colegiul Național "Nicolae Bălcescu", Brăila

Cei șapte ani de-acasă înseamnă lungul drum pe care-l străbate orice copil din primele clipe de viață și până în jurul vârstei de șapte ani. Un drum parcurs cu pași mici, dar care-l ajută să devină om mare. Încă din primii ani începe educația în familie. Acasă, copilul deprinde primele reguli de bună purtare. De aceea familia are rolul dificil de a iniția și consolida regulile ce vor determina comportamentul social al viitorului adult. Școala are rolul de a-l face pe copil să conștientizeze importanța regulilor deprinse în familie, de a încuraja și valorifica folosirea lor în situații complexe de viață. De modelul pe care-l oferă familia depinde cât de ușor va reuși copilul și mai apoi adultul să se integreze în societate și să răspundă cu ușurință provocărilor vieții.

Copilul învață să vadă lumea prin ochii părinților. El observă, imită, învață. Iar primele achiziții sunt și cele mai durabile.

La început este important să ne învățăm copiii să mănânce singuri, să se îmbrace singuri, să se spele pe mâini și pe dinți, să-și facă ordine printre jucării. Să-i învățăm să salute politicos. Salutul este prima interacțiune între oameni. Un simplu "Bună ziua!" deschide poarta comunicării, este începutul firesc al oricărei conversații. Să-i învățăm să se poarte în public. Să vorbească, dar să și asculte. A-i asculta pe ceilalți este dovada respectului și prețuirii opiniei celuilalt. Să-i învățăm să-și facă și să-și păstreze prietenii. Pentru copii este esențial să se joace. Adeseori întrebarea "Vrei să ne jucăm împreună?" este înlocuită de "Vrei să fim prieteni?" Joaca aduce pe lângă bucurie și obișnuința de a se conforma unor reguli de comun stabilite. Să-i învățăm să folosească "te rog", "mulțumesc", "cu plăcere". Să-i învățăm că a greși este omeneste, dar exprimarea părerii de rău reprezintă recunoașterea și asumarea. "Îmi pare rău!" , "Regret!" sunt expresii ce trebuie dobândite de copii în primii ani. Să-i învățăm să fie toleranți. Fiecare om trebuie acceptat, apreciat pentru ceea ce este el.

Orice familie își dorește un copil care să reușească în viață. Bucuria, tristețea copilului sunt și emoțiile trăite de părinți. Ne dorim un copil bun la învățătură, care să practice sport, care să iubească muzica. Îi învățăm tot ce știm noi mai bine, dar învățăm și noi de la ei. Petrecem timp împreună, încercăm să fim în fiecare zi mai buni. Învățăm să dăruim și să iubim necondiționat.

Cum suntem noi ca părinți, cum ne comportăm, ce credințe și aspirații avem, le transmitem prin puterea exemplului. În orice situație comportamentul civilizat atrage admirația și prețuirea celorlalți.

Anatole France spunea că "Nouă zecimi din educație înseamnă încurajare."

Părinții ar trebui să învețe și ei lecția celor șapte ani de-acasă: să-și susțină și să-și încurajeze mereu copiii.

Părinții- primii educatori ai copilului

Prof. Dănilă Cornelia
Școala Gimnazială „George Călinescu” Onești

Motto: „Nu ne putem proteja copii de viață, de aceea este important să-i pregătim pentru ea!...” Rudolf Dreikurs

Educația începe de acasă, din familie, din primele zile de viață ale copilului și copilul nu este altceva decât oglinda, copia fidelă a părinților, primii lui educatori. De asta se și pomenește uneori, de cei "șapte ani de acasă". De multe ori, din prea multă iubire ori din neștiință, din lipsă de informare sunt și părinți care greșesc ori care nu știu ce să facă ori cum să procedeze în anumite situații. Trebuie însă ținut cont de faptul că autoritarismul părinților poate anihila acțiunile spontane ale copilului așa cum răsfățul exagerat sufocă personalitatea viitoare a copilului. Acasă, între părinți și imitându-i pe părinți, făcând ceea ce văd că fac și ei, copilul își formează anumite obiceiuri și deprinderi pe care le va respecta toată viața. Primele deprinderi igienice se învață de la părinți. Copilul trebuie să-i vadă pe părinți spălându-se pe dinți și părinții au datoria să le explice de ce o fac.

Dacă un copil, la masă, își vede părinții punând zarzavatul din ciorbă pe marginea farfuriei, ca pe un gunoi, așa va face și el deoarece el nu știe că, de fapt, renunță la vitaminele și mineralele sau fibrele a ceea ce inconștient îndepărtează din farfurie pentru că așa a văzut că fac cei din jurul lui. Copilul nu va bea ceai sau alte lichide dacă părinții nu beau și ei în față copilului, dacă nu laudă și nu explică la ce este bun și de ce trebuie băut. Nu vă amăgiți spunându-vă că este prea mic și nu înțelege și nu pricepe. Înțelege și pricepe totul și speculează toate momentele de slăbiciune ale părinților. Nu vă lăsați păcăliți de crizele lui de încăpățănare și nu gândiți că asta este o dovadă de caracter puternic și că în viață va obține tot ce-și dorește pentru că știe să se impună. Raționamentul este total greșit și nu-i va ajuta cu nimic mai târziu, în viață. Întotdeauna va pierde când va încerca să obțină ceva pentru că așa crede el că i se cuvine și nu că merită. Nu-i promiteți copilului luna de pe cer ca să mănânce tot din farfurie, ca să învețe o poezie ori ca să fie cuminte pentru că s-ar putea ca într-o zi să vă trimită să i-o aduceți și atunci ce faceți? Explicați-i copilului, cu calm și multă răbdare, de ce trebuie să facă un anumit lucru, la ce-i folosește ori la ce-l ajută și el va înțelege. Răsplățiți-l numai când este cazul dar fără risipă și explicați-i de ce o faceți.

A fi părinte este de fapt un curs de învățare continuu, din care copilul începe să învețe încă din momentul în care se naște. Încrederea sau neîncrederea, sentimentele profunde de care se bucură, toate sunt determinate de mediul care îi este oferit. Acest mediu va constitui un element al sistemului de orientare al conștiinței de sine, prin care va vedea lumea. John Hattie, cercetător australian în domeniul educației, susține că învățătorii și profesorii au un impact de cam 30% în ceea ce privește dezvoltarea unui copil, apoi până la 50%, școala și sistemul educațional, iar restul de 50% îl reprezintă familia și mediul social din care provine copilul.

Toți cunoaștem importanța perioadei de formare în familie: cei 7 ani de acasă ! Atunci se pun bazele convingerilor de bază, care, uneori, ajung să ne încurce, la varstă adultă, în stabilirea stilului vieții. Construcția celor „7 ani de acasă“ este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri. Atunci când construim împreună trebuie să fim conștienți de importanța fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine suntem „noi“ și cine suntem fiecare dintre noi. Ce știm să facem și ce putem face fiecare, pentru a reuși să facem împreună.

Rolul părinților este acela de a fi educatorii copilului lor. Unde și când se termină rolul de educator al părinților? Când învățăm, când relaționăm, când iubim? Avem de învățat de la copilul nostru? Când putem spune: „iartă-mă“, „am greșit“? Știm oare totul despre copilul nostru? Dar despre noi, ca părinți?

A.S.Makarenko se adresează părinților astfel: „Să nu credeți că educați copilul numai atunci când vorbiți cu el, când îl povățuiți sau îi porunciți.” Primii educatori și formatori în viața copilului sunt proprii lui părinți, sub influența cărora se dezvoltă personalitatea copilului. La aceasta concură mobilitatea extrem de activă a copilului, limbajul care devine principală formă de comunicare, atenția vie, percepția extrem de acută, reacțiile spontane, neașteptate, undeva la limită între instinct și conștient și desigur manifestările emoționale de plăcere – neplăcere, acceptare – respingere, veselie exuberantă – supărare până la lacrimi, totul pe principiul ”totul sau nimic”. Dominantă la această etapă este dorința nestăvilită

de a se juca, jocul reprezentând pentru copil acea lume mirifică în care se regăsește și la care trebuie să participe.

În primii ani, copilul vede lumea prin manifestările parentale, iar acesta învață totul prin imitare, învață privindu-i sau observându-i pe ceilalți. “Este necesar ca părintele să știe că un copil primește informația din mesajul verbal și din cel nonverbal al părinților. Copilul preia un mesaj corect când există armonie între ce spunem, ce facem și ce gândim. Pană la vârsta de trei ani, creierul copilului este precum un calculator care asimilează informație. Nu are capacitatea de procesare. Testează exteriorul cu toate simțurile. Când părintele țipă și lovește copilul că pune mâna la priză, dar nu-i explică ce este acolo, în realitatea lui se naște vinovăția. Când strică sau sparge obiecte prin casă iar părintele râde, copilul crede că este apreciat. Înțelege că a făcut o faptă bună. „Va continua să atragă atenția în acest fel”, afirmă psihologul Verdi.

Părinții trebuie să încerce să înțeleagă care sunt sursele de la care pornesc reacțiile copilului. Chiar și comportamentele considerate a avea conotații negative sunt uneori necesare în procesul cunoașterii. Copilul încearcă, perseverează și își consolidează voința explorând reacțiile celorlalți. Își afirmă astfel personalitatea, temerile, fricile sau interesul. Copiii sunt creativi prin însăși structura lor, dar uneori creativitatea lor în descoperirea comportamentelor afective corespunzătoare poate fi inhibată prin răspunsuri prea autoritare sau din contră, hiper-protective ale adulților cu care intră în contact.

Bibliografie:

Revista de comunicări științifice Didactica, nr.3-ianuarie 2009, Ed. Didactica Publishing House.

VÂRSTA CEA FERICITĂ A COPILĂRIEI

Dănilă Luminița, Școala Gim. Traian Săvulescu, Izvoarele

Cei care educa copiii sunt demni de mai multă onoare decât cei care le dau viață; de aceea pe lângă viața, dăruieți copiilor și arta de a trăi bine, educându-i. N Aristotel

Se întâmplă adesea, să nu ne alegem singuri lecțiile pe care să le învățăm și nici momentele când viața ni le scrie pe tabla existenței noastre, de cele mai multe ori rămânem în urmă și trebuie să le învățăm mai târziu. Astfel se întâmplă și cu cei șapte ani de acasă, dacă nu-i învățăm la timp, pentru a-i recupera nu avem niciun fel de manual, deci va trebui să ne descurcăm singuri.

Familia este responsabilă de formarea copilului și a principalelor reguli de comportament, atât în societate, cât și în afara ei. Copilăria este asociată cu cei șapte ani de acasă, deoarece aici se pun bazele educației ei, rezultatul fiind politețea. Primele reguli le învățăm de la părinți, apoi de la doamna educatoare, învățătoare și mai târziu de la profesorii noștri. Toți acești oameni din jurul nostru ne dau sfaturi zilnic:

Spune: *Bună ziua*, când te întâlnești cu cineva cunoscut, zice mama. *Nu vorbi cu gura plină*, spune bunica. *Pune-ți batista la gură când strănuși*, spune tata. Zii: *Te rog*, când ceri ceva, spune doamna învățătoare.

A avea cei șapte ani de acasă, înseamnă a ne comporta respectuos și cu bunăcuviință, în tot cursul zilei în orice situație cu toată lumea, cu părinții, cu profesorii, cu colegii, cu prietenii sau cu orice necunoscut pe care îl întâlnim.

În cei șapte ani se învață reguli care țin de salut, punctualitate, vestimentație, comportament la școală, pe stradă, în mijloacele de transport, în vizită, când avem musafiri sau mergem la cinematograful, la teatru, la spectacol, în excursie, în tren, în avion și nu în ultimul rând acasă.

De multe ori când întâlnim o persoană, căreia bunele maniere îi lipsesc cu desăvârșire, spunem despre ea ca nu are cei șapte ani de acasă. Noi, ca părinți, nu ne dorim un copil despre care s-ar putea face o afirmație similară și de aceea trebuie să ne implicăm în formarea caracterului său în acești șapte ani. Dar care sunt, concret, metodele prin care un părinte își poate educa copilul în această perioadă a vieții?

Simțim nevoia să apelăm la o vorbă din popor relevantă ”*nu fă ce face popa, fă ce zice popa*”. Din păcate, cei mici vor fi mai tentați spre a copia comportamentul tău, decât spre a te asculta cu sfîntenie, atunci când le spui ce să facă și ce să nu facă. Puterea exemplului este foarte importantă la această vârstă. Dacă vrei ca cel mic să nu arunce gunoarie pe stradă, fii tu primul care aruncă mereu ambalajele la coș. Cedează locul tău în autobuz persoanelor mai în vârstă, dacă îți dorești ca cel mic să procedeze lafel.

Atunci când îi spui unui copil că nu are voie să facă anumit lucru, nu faci altceva decât să-i strârnești curiozitatea cu privire la ce se întâmplă. Nu trebuie să-i interzici celui mic să exploreze mediul înconjurător, ci mai degrabă să-i explici consecințele acțiunilor lui.

Când vorbim despre egalitate, trebuie să îi explici celui mic că un director nu este cu nimic mai bun decât femeia de serviciu. Amândoi sunt adulți care muncesc pentru familiile lor și trebuie respectați în aceeași măsură.

Atunci când mergi cu cel mic în locuri publice, țipetele și urletele lui nu vor face altceva, decât să atragă atenția asupra ta într-un mod negativ. Trebuie să-i explici celui mic, că nici lui nu i-ar plăcea să fie deranjat atunci când vrea să doarmă. Spune-i că, dacă îl nemulțumește ceva țipetele și crizele de nervi nu îl vor ajuta să obțină nimic. Descoperă ce îl supără și căutați soluții împreună. Pentru a preveni astfel de comportamente pe viitor nu trebuie să cedezi, când cel mic face crize de nervi în public.

Numeroși scriitori au ilustrat în operele lor importanța celor șapte ani de acasă. Ion Luca Caragiale a prezentat în operele sale cât de necesar este să ne educăm copiii încă de mici.

Ionel, din opera literară *Vizită*, este rodul unei educații defectuoase, deoarece familia Popescu nu este pe deplin interesată de ceea ce face acesta. Mama, deși spune că educația copilului îi ocupă foarte mult timp, nu-i atrage atenția în niciun fel băiatului, când face gălăgie în prezența musafirului, când o lovește pe slujnica sau când fumează, nici măcar atunci, când varsă cafeaua pe pantalonii de *culoarea oului de rață* ai musafirului.

Un alt copil, rod al unei educații deficitare este Goe din opera literară cu titlul omonim. Dragostea celor trei cucoane mam' mare, mamița și tanti Mița pentru nepot, respectiv fiu este prost înțeleasă de

fiecare dintre cele trei. Goe le jighește făcându-le proaste, se strămbă la urât, țipă la acesta, iar în loc de pedepsă primește recompense *Cine mă pupă, uite ciucalată!*

Autorul utilizează o prescurtare a unui apelativ care transmite, în mod normal, respectul față de o anumită persoană, dar prin abrevierea substantivului comun *domnul*, este implicată ironia scriitorului, conducând în mod firesc la caricaturizarea celor vizați. Faptele, comportamentul, felul de a vorbi demonstrează lipsurile din educația unui astfel de copil, indiferent și imun la binevoința adulților necunoscuți, la respectul celorlalți călători și la dragosea oferită din plin de familie.

În opera literară *Amintiri din copilărie*, Nică se autocaracterizează, *Așa eram eu la vârsta cea fericită și așa cred că au fost toți copiii, de când îi lumea și pământul*. Responsabilă de educarea copilului a fost mama scriitorului, Smardanda Creangă. Ea își dorea ca Nică să aibă parte de o educație aleasă și să devină preot, un exemplu pentru cei din jur. Portetul ei este conturat cu duioșie și dragoste, cu venerație și recunoștință. Cel care le ținea isonul copiilor era tatăl, Ștefan Apetrei, el se amuza și trecea totul pe seama candorii specifice vârstei copilăriei.

Educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

BIBLIOGRAFIE

Michiela Poenaru, *Cei șapte ani de acasă*, Ed. Coresi, 2005

Raluca Scartat Iancău, *Literatura română*, analiza textelor, Ed. Aula, 2005

Importanța celor șapte ani de acasă!

**Prof. învă. preșc. Dănilă Simona
Grădinița P.P.”Sf. Sava”, Iași**

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Copilăria este acea vârstă fericită, a speranței și a visului, este cu siguranță cea mai prețioasă perioadă a vieții. Aceasta se definește, sau ar trebui să fie, o mișcare spre înainte, ca o plecare spre orizonturi diverse, spre o multitudine de proiecte.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Copilul este o ființă care crește și se dezvoltă. Factorii fundamentali ai dezvoltării sunt ereditatea, mediul și educația. Dacă asupra eredității nu putem interveni, în ceea ce privește mediul și educația, părinții au o influență majoră, mediul familial fiind primul care stimulează și asigură dezvoltarea copilului între 0 și 3 ani.

Expresia „cei șapte ani de-acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Între 5 și 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile.

Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani copilul învață, la început prim imitație, reguli de politețe și formulele de adresare. Spre exemplu, dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți iar dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm și copilul va vorbi calm.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență

hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- 1.Ciofu Carmen, (1998), *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea;
- 2.Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București;
- 3.Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București;
- 4.P., Emil, R., Iucu, (2002), *Educația preșcolară în România*, Editura Polirom, Iași;
- 5.Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași;
- 6.Vrăsmaș Ecaterina Adina, (2002), *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București;
7. www.copii.ro.

Familia și importanța celor 7 ani de acasă

prof.pt.înv.primar Dănilă Sorina- Maria
Școala Gimnazială „Andrei Șaguna” Deva

Se spune că anii care-ți dau cultură, rost în viață și măsură sunt cei care fac o bună casă cu cei șapte ani de acasă.

Chiar dacă în realitate nu prea mai există „cei 7 ani de acasă”, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale de la vârste mult mai fragede, rămâne totuși ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață în familie. Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul trăiește faptele părinților (care-i vor servi un model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deprinse deja din familie.

Astfel că niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul sport, la teatru, în vacanță sau în vizită la rude.

În vremea buniciei se punea mare preț pe politete, iar astăzi părinții trebuie să-și învețe copiii să-și asume responsabilități. Socializarea, asumarea responsabilităților și exprimarea emoțiilor sunt o parte din abilitățile pe care un copil trebuie să și le însușească în cei 7 ani de acasă. Părinții sunt principalele modele pe care copiii le urmează atunci când aceștia își cresc micuții, ci nu atunci când sunt lăsați în grija bunicilor sau a bonelor. În cazul în care copilașii sunt crescuți și de bunici sau bone, comportamentul acestora trebuie să coincidă cu cel al părinților, în caz contrar, copiii riscând să fie bulversați și să testeze diverse atitudini în funcție de conjunctură. De, noi, părinții, depinde ca adolescentul să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie „ bună creștere” nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru, atât contextul cultural- istoric obiectiv al societății cât și standardele fiecărui părinte determină definiția „celor 7 ani de acasă”.

Educația tradițională primită în familie cuprinde, în general, trăsături specifice unui copil „bine crescut”. Astfel că în familie se învață ce înseamnă:

✓ **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

✓ **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

✓ **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil educat își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lor.

✓ **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem cuvintele magice „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm credințele și valorile noastre și a celor de lângă noi.

✓ **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

✓ **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

✓ **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența-

în timp-între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

De asemenea este important, ca independența copiilor să fie stimulată, pentru că dacă în mica copilărie e mereu altcineva care să-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele două extreme, ori va încerca totul, dintr-un exces de prudență. Pe când, dacă e obișnuit de mic să înfrunte niște situații și să facă niște alegeri (evident, pe măsura lui, și controlate de adult) îi va fi mult mai ușor să ia hotărâri în ceea ce îl privește. Felul în care i se vorbește și felul în care este ascultat, îl va învăța cum să facă și el, la rândul lui, asta, de o manieră pe cât posibil politicoasă.

Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau interdicțiile pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

Consider că „temelia” bunei creșteri se pune în familie și casa părintească este locul unde se simte cel mai bine. Modelarea copilului se realizează continuu, așa că datoria noastră a părinților, este cea de a-i iubi și de a-i sfătui în permanență pentru a-și găsi calea în viață.

Importanța celor 7 ani de acasă

prof. Dănuț Codruța Cornelia
Colegiul Tehnic C.D.Nenițescu, Baia Mare

"Cei 7 ani de-acasă", în tradiția evreiască (de unde vine și vorba aceasta) înseamnă că în acești ani, copilul știe: care sunt talentele lui (abilitățile înnăscute), care sunt valorile și principiile după care să-și conducă viața și care îi vor ține calea dreaptă, cu cine să se însoțească, în așa fel încât valorile lui să-i fie sprijinite.

„Cei șapte ani de acasă“ se constituie într-o expresie de valoare, cu vechime și în societatea românească. *A avea cei șapte ani de acasă* era apanajul unei educații ce provenea din familie și devenea condiția esențială pentru a pătrunde cu succes în școală și a reuși mai târziu în viață. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog frumos, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Specialiștii consideră că această perioadă este cea mai importantă în dezvoltarea spirituală, mentală și fizică a copilului și implicit a viitorului adult. Este important ca ambientul copilului să fie frumos, sublim. Contează mult comportamentul și educația părinților, pentru că în perioada 1-7 ani, copiii sunt oglinda părinților. Astfel, părinții trebuie să iubească necondiționat, să dăruiască necondiționat, să le dea o moștenire frumoasă copiilor. La această vârstă, subconștientul copilului e ca un burete. Absoarbe totul, orice informație, chiar și tonul pe care îl folosesc părinții. Părinții sunt modelul copiilor lor.

Părinții nu vor niciodată răul copiilor. Însă, programele după care au fost ei educați nu mai funcționează, nu mai sunt actuale. De aceea ele trebuie schimbate. Părinții ar fi bine să țină pasul cu dezvoltarea societății. Să sesizeze acele aspecte sociale care sunt depășite și nu mai sunt actuale. Să nu piardă din vedere orizontul pe care îl deschide definiția educației: *crearea unei personalități active și creatoare care să corespundă cerințelor actuale și de perspectivă ale societății.*

În altă ordine de idei, unii părinți se cramponează în preconceptii de genul: e prea mic, ce înțelege el acum, îi voi explica când va fi mai mare. Copilul în această perioadă însă, e foarte receptiv și sincer. Acum se vede puritatea, inocența, și noi putem învăța de la el multe lucruri. Copilul vine cu un bagaj genetic bogat. Pe baza acestuia se va clădi apoi întreaga lui personalitate. Părinții trebuie să nu pună pe umerii copiilor unele ambiții ale lor pe care nu și le-au realizat. De exemplu, voiau să fie voleibaliști și nu au putut, atunci, încearcă să-și împlinească visul prin propriul copil, fără a lua în seamă faptul că micuțul vrea să facă înot.

E important să nu se uite faptul că micuțul are un suflet sensibil. Sufletul său e ca o tablă pe care se pot scrie o mulțime de lucruri. Educația spirituală e esențială la această vârstă. E important ca micuții să se roage alături de propriii părinți. Părinții sunt etalonul. Copilul devine oglinda familiei. Copiii trebuie să se simtă iubiți și respectați. Trebuie să învățăm să ne iubim și să ne bucurăm împreună. Ne scapă uneori esența vieții. E important ca părintele să-și ia copilul de mână și să alerge prin zăpadă, să se plimbe printre frunzele toamnei, astfel încât să învețe să simtă fericirea produsă de lucrurile mărunte.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de părinți depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilării toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția *celor șapte ani de-acasă.*

Până la 6-7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de

politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat, care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Cei șapte ani de acasă sunt pământul roditor în care instituțiile educaționale vor semăna apoi semințele cunoașterii. Aceste instituții nu fac decât să întărească apoi educația copilului primită acasă.

Bibliografie:

Emil Verza , Florin Emil Verza, Psihlogia copilului, Editura Trei, 2017

<http://www.desprecopii.com/info-id-16068-nm-Cei-7-ani-de-acasa-norme-si-valori-esentiale-pentru-succesul-viitorului-copilului.htm>

<http://jurnalul.ro/viata-sanatoasa/sanatatea-copilului/cei-7-ani-de-acasa-317519.htm>

Să construim împreună cei 7 ani...de-acasă!

Prof. Darastean Ionela Grădinița cu PP NR.7

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu) Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a viții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei.

Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Exemplu: În situația în care tema săptămânii este „Fructe de toamnă”, se înțelege că în acea perioadă copiii vor învăța cântece, poezii, vor desena, picata, modela, vor compara mărimi și forme, toate având ca pretext fructele de toamnă. Acasă, părinții pot organiza activități similare, prin care copilul va exersa ceea ce a învățat la grădiniță, dar în contexte diferite ale vieții cotidiene. Tabelul următor prezintă două exemple în acest sens.

Ce pot face părinții? Ce învață/exersează copilul? -merg împreună cu cel mic să cumpere fructe -îi propun să ceară vânzătorului un anumit număr de fructe (3 mere, 4 pere, 2 gutui etc.) -recunoaște fructele, exersează numărul, exersează comunicarea cu adultul, folosirea pronumelui personal de politețe, a formulilor de solicitare etc. -pregătesc împreună compot sau salată de fructe -îi pot atribui sarcini copilului: să spele fructele, să scoată sămburii prunelor, să taie fructele în bucățele folosind n cuțit de plastic -în timpul acestei activități, părinții îl pot ruga pe copil să îi învețe cântecul pe care-l știu de la grădiniță -exersează deprinderile igienico-sanitare, de receptare a mesajului oral -își îmbogățesc vocabularul

Părinții ar trebui să comenteze împreună cu cel mic lucrările pe care el le-a realizat la grădiniță și pe care educatoarea le afișează pe un panou la intrarea în grupă. Cu acest prilej vor cunoaște ce activități a desfășurat copilul și vor ști cum să-l susțină în ceea ce are de învățat. Pe de altă parte, aceste discuții îl vor ajuta pe copil să-și autoevalueze munca și să știe care sunt direcțiile în care pe viitor ar trebui să depună mai mult efort sau exercițiu.

Exemplu: La o activitate copilul a avut de colorat fructele de toamnă. Spre surprinderea părinților, mărul de pe fișa copilului lor este colorat în albastru. Ceea ce ar trebui să facă un părinte, în acest caz, este să provoace copilul să vorbească despre desenul său și să identifice cauza erorilor („Îmi place desenul tău, dar sunt surprinsă că mărul tău este albastru. Vrei sămi vorbești despre el?”). Totodată, părintele trebuie să aprecieze ceea ce este pozitiv la lucrarea copilului său („Mă bucur că ai reușit să termini de colorat fructele!”), dar să corecteze eroarea („Vom merge să cumpărăm câteva mere să vedem ce culoare au!”) și să fie încrezători că pe viitor va lucra corect („Sunt sigură că data viitoare vei colora merele în culoarea pe care o au cele pe care le mănânci la gustare!”). Este important ca discuțiile să fie destinate, să ia forma unor dialoguri deschise, deoarece critica asupra copilului nu face decât să îl determine să fie și mai nesigur pe sine.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfatiche, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează.

Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Foarte importante sunt și activitățile complementare celor de la grădiniță, desfășurate cu copilul în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Câteva exemple de activități pe care părinții le pot propune copiilor și care nu necesită o pregătire minuțioasă ar putea fi:

a) În natură:

- să alerge, să se joace cu mingea „De-a v-ași ascunselea”, „De-a Baba-Oarba” etc
- să-i lase să se plimbe desculți (în condiții de siguranță pentru sănătatea lui), să simtă iarba, pământul, nisipul, apa etc.
- să-i încurajeze să asculte foșnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor, șuieratul vântului, susurul apelor etc.

- să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor ș.a.

- să-i incite la desfășurarea de acțiuni care dezvoltă abilitățile matematice (numărare, împărțire echitabilă, realizarea de grupe cu același număr de elemente)

- să le stimuleze imaginația, antrenându-i să confecționeze obiecte simple, cu materiale din natură (buchete din flori, mărgelile din scoici, medalioane din pietricele, pictură pe pietre, colaje din semințe, frunze etc.)

b) În gospodărie:

- să sorteze îmbrăcăminte și încălțăminte după criterii diferite: anotimpurile în care le folosim, mărime, culoare, formă etc.

- să caracterizeze obiecte familiare, referindu-se la utilitate, gust, miros, aspect

- să se joace în funcție de activitatea pe care o desfășoară: „De-a bucătarul”, „De-a vânzătorul”, „De-a petrecerea”, „De-a musafirii” etc

c) În drum spre grădiniță:

- să numere mașinile de o anumită culoare

- să privească atent mașinile și să semnaleze printr-un cuvânt că a observat o anumită literă în numărul de înmatriculare al acesteia („Hai să spunem crocodil când vedem un C la numerele de pe tablățele mașinilor”)

- să se joace, atribuindu-și diferite roluri („Să zicem că eu eram Ana, colega ta și ne întâlneam pe drum...”)

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor”

pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

STUDIU DE SPECIALITATE PRIVIND CEI 7 ANI DE ACASĂ

**PROF. DAVID ALIDA-CLAUDIA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „HOREA, CLOȘCA ȘI CRIȘAN” BRAD**

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună “Mulțumesc!”, “Te rog!”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Între factorii educației familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie, motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume-omul de caracter.”

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. În procesul educativ, părinții trebuie să țină seama de particularitățile de vârstă și individuale ale copilului, de faptul că fiecare etapă de vârstă se caracterizează prin trăsături definitorii care o diferențiază de cea precedentă de cea următoare. După naștere, în viața copilului intervin transformări atât din punct de vedere fizic cât și psihic. Sub influența condițiilor de viață ca și a educației, el poate fi dirijat în direcția dorită, întrucât organismul are o mare putere de creștere și dezvoltare fiind și foarte maleabil. Ca urmare, acțiunile educative exercitate de părinți trebuie să fie raționale și continue, să se bazeze pe faptul că dezvoltarea psihică a copilului se realizează în strânsa legătură cu dezvoltarea sa fizică.

Procesul de dezvoltare nu trebuie înțeles ca o adăugire la ceea ce a fost la naștere, ci ca o transformare calitativă ce se realizează pe măsură ce organismul copilului crește. În funcție de caracteristicile anatomo-fiziologice, părinții pot folosi metode și procedee educative adecvate fiecărui copil, ei pot contribui la dezvoltarea personalității acestuia. Până la vârsta de 3 ani părinții constituie primul exemplu, unicul model de viață, de comportare, cu cea mai mare influență asupra copilului.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său (“mă ignoră sau îmi acordă atenție”), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere

Între 5 și 7 ani copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltați mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul “taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești” sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Copiii nu au nevoie numai de mâncare și îmbrăcăminte, ci și de afecțiune din partea noastră ca părinți. Trebuie să le fim exemplu prin toate activitățile desfășurate să fim înțelegători și preocupați de ei, de ceea ce fac. A.S Makarenko a acordat o importanță deosebită puterii exemplului pe care familia îl are în educație. „Bazele educației se pun până la 5 ani - spunea el - ceea ce

„ați făcut până la 5 ani reprezintă 90 % din întregul proces educativ; după aceea educația omului continuă, prelucrarea omului continuă, dar în general, voi începeți să gustați roadele căci florile pe care le-ați îngrijit au fost până la 5 ani”.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea sau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Nimic din ceea ce făurește omul în efemera sa existență pe acest pământ nu se ridică atât de sublim, la creație la dăruire de sine, jertfa și îndeplinire, pe cât este creșterea, educarea și dezvoltarea copiilor cea mai deplină și sensibilă bucurie a vieții.

Exemplele de dragoste, de comportare delicată și de respect îi fac pe copii să nutrească la rândul lor dragoste și respect, față de frați și mai târziu față de colegi. În teoria pedagogică, precum și în practica educațională, noțiunea de dragoste nu poate fi gândită decât împreună cu noțiunea de exigență. Actul pedagogic fie în școală, fie în familie, evoluează pe cadranul dragoste – exigență, iubire – respect, autoritate – încredere. Nu teama de pedeapsă trebuie să îl determine pe copil la acțiune, ci plăcerea de a îndeplini o sarcină, de a se bucura de aprecierea celor din jur și de a se afirma ca personalitate.

Bibliografie:

1. *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ Ocrotirea și educația copilului în familie

Întocmit de prof. DAVID IULIANA
Școala Gimnazială „Nicolae Bălcescu”
Localitatea Tecuci, Județul Galați

Familia este considerată elementul natural și fundamental al societății, ea reprezentând una dintre verigile sociale cele mai vechi și specifice în asigurarea continuității și afirmării deplină a ființei umane. „Unitatea constituită din părinți și copii este clar delimitată simbolic din moment ce copilul are pentru părinții săi o semnificație expresivă, reprezentând o modalitate de prelungire a propriilor vieți și o expresie a dragostei dintre soți.”¹

Prima școală în care se exercită educația este familia; aceasta pregătește pe copil pentru viața socială, deprinzându-l să-și îndeplinească datoria, să-și disciplineze voința, dându-i simțul ierarhiei și ordinii, oferindu-i siguranță, liniște, afecțiune, încredere. Educația în familie acționează de la naștere, pe tot parcursul vieții: în copilărie, în tinerețe și la vârsta adultă, conjugată la un moment dat cu acțiunea altor factori educaționali, în primul rând cu școala și comunitatea. Școala joacă un rol important la întărirea acestor interdependențe.

Printre funcțiile care le îndeplinește familia, se enumeră și funcția socializatoare. Socializarea este un proces de transmitere – asimilare a atitudinilor, valorilor, concepțiilor sau modelelor de comportare specifice unui grup, în vederea formării, adaptării și integrării sociale a unei persoane. Potrivit acestei definiții preluate din *Dicționarul de Sociologie* coordonat de Cătălin Zamfir și Lazăr Vlăsceanu, părinții au rolul de a oferi copilului șansa formării sale sociale, dobândirii echilibrului emoțional, integrării sale în viața socială. Trebuie specificat faptul că părinții exercită influențe educaționale asupra copiilor lor prin două modalități:

- *direct*, prin acțiuni mai mult sau mai puțin organizate și dirijate, utilizând o serie de metode și tehnici educative;

- *indirect*, prin metodele de conduită oferite, precum și prin climatul psihosocial existent în grupul familial.

O importanță deosebită o au modelele de conduită oferite de părinți, modele pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, precum și climatul educativ în care se exercită influențele educaționale. Părinții care manifestă atitudini egoiste ori cei între care există frecvente relații conflictuale, oricât vor încerca să contureze la copiii lor modele comportamentale pozitive, nu vor putea obține rezultatele așteptate.

De educația din familie depinde și atitudinea fiecărui om față de sistemul comun de valori sociale, atitudine ce diferă, unii fiind mai atașați, alții sunt mai puțin sau deloc atașați. Educația familială este cauza acestei diversități a opiniilor sau, mai exact, a pozițiilor indivizilor față de simțul comun de norme și de credințe morale, „ea direcționează eventuala evoluție a individului în spațiu normativ al societății.”²

BIBLIOGRAFIE:

Miftode, Vasile, „*Protecția umană prin control social*”, în *Sociologia populațiilor vulnerabile*, Editura Universității „AL. I. Cuza”, Iași, 2004.

Stănciulescu, Elisabeta, *Sociologia educației familiale*, vol. II, Ed. Polirom, Iași, 2002.

¹ Elisabeta Stănciulescu, *Sociologia educației familiale*, vol. II, Ed. Polirom, Iași, 2002, p.51.

² Vasile Miftode, „*Protecția umană prin control social*”, în *Sociologia populațiilor vulnerabile*, Editura Universității „AL. I. Cuza”, Iași, 2004, p. 11.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**Prof. înv. Primar DEAC IOANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ BOGDAN VODĂ**

„Bunul simț e geniul umanității” - Goethe

Cu veacuri în urmă, în limba italiană, „politezza” avea accepțiunea de curățenie, care prin extindere, a cuprins aspectul sufletesc, moral. Conduita civilizată, politicoasă se învață mai întâi din familie, din frageda copilărie, începând cu „cei 7 ani de acasă”. Ei sunt piatra de temelie educația comportamentului civilizat, un instrument important de orientare pe drumul vieții. Formarea unei anumite concepții despre politețe și comportare civilizată, cu tot ceea ce implică acestea, trebuie sprijinită pe exemple concrete, convingătoare și accesibile, pe explicații, interpretări și rezolvări ale unor situații reale.

Conduita și politețea nu se pot învăța ca o poezie sau numai după un anumit cod. Nici un cod din lume nu poate cuprinde complexitatea raporturilor dintre oameni, de fapt doar viața reală, de zi cu zi, fiind cea care scrie și îmbogățește mereu codul bunelor maniere.

Tocmai de aceea, trebuie să acceptăm că în primii ani de viață, petrecuți în familie nu se poate însuși. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Cei 7 ani de acasă sunt foarte importanți pentru a pune baza unei educații corecte a copilului.

Comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii. De aceea e bine să limităm timpul petrecut la televizor sau calculator și să ne concentrăm în educația lor pe arta conversației! Trebuie să stăm de vorbă cu ei de câte ori avem ocazia, să le explicăm că de multe ori realitatea e dură, dar trebuie să fim întotdeauna corecți, sinceri și înțelegători. Copiii au tendința de a denatura realitatea, de a-i da o altă dimensiune și interpretare, în funcție de trăirile lor. Nu spuneți "copilul meu nu minte!" Sunt sigur că așa s-a întâmplat! "E adevărat, nu minte, dar își poate imagina lucruri. Uneori, copiii nu mint, ci creează "povești", își exersează fantezia, nu spun minciuni "adevărate". Părinții nu trebuie să-l creadă și să judece înainte de a cerceta situația respectivă.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut.

Cei șapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor. Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața de fapt și cum trebuie să treci prin ea.

Faptul ca părinții vin zilnic la porțile școlii nu înseamnă neapărat o implicare activă și rodnică.

Una este să te interesezi despre copil și să încerci să găsești soluții pentru el (consultându-te cu cei avizați: consilier școlar, învățătoare, directorul unității, etc) și alta e să vorbești cu oricine, oricând și oriunde despre educație. Temperamentul și caracterul formează personalitatea. Temperamentul este bagajul genetic moștenit de la părinți, relativ stabil, putând fi modificat mai mult sau mai puțin prin prisma caracterului. Caracterul reprezintă structura de norme, legi morale, credințe și convingeri pe care le achiziționăm prin educația primită de la părinții noștri și prin modelare socială.

În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute.

În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul.

Educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani. **Copilul trebuie iubit necondiționat și acest lucru trebuie să-l arătăm**

zilnic! Să ne iubim copilul indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură!

„Ce șapte ani de acasă” vor constitui “fundamentul” pentru construcția unei vieți închinată binelui, frumosului și adevărului.

„Dacă nu putem fi buni, să încercăm să fim măcar politicoși”- N. Steinhardt- „Jurnalul fericirii”

Bibliografie:

Sălăvăstru, D. - *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași, 2004

Silvia Marinescu, Rodica Dinescu- *Invitație la educație*, Editura Carminis Pitești, 2007

Vrăsmaș Ecaterina Adina - *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002

STUDIU DE SPECIALITATE CEI SAPTE ANI DE ACASĂ

**PROF.ÎNV.PRIMAR, DEACONU DANIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1, ȚICLENI**

„Este de o mie de ori mai bine să ai bun simț fără educație decât să ai educație fără bun simț.”
Robert G. Ingersall

Cei șapte ani de acasă înseamnă imitație și învățare după modelul dat de părinți. Tot mai des discutăm despre a avea sau a nu avea cei șapte ani de-acasă. A avea cei șapte ani de-acasă presupune ca acel copil să fie „bine crescut”, să fie politicos, cuviincios, adică ceea ce copilul a învățat de la părinți până a merge la școală.

Educația pe care o primește copilul acasă contribuie la formarea personalității și comportamentului său până la intrarea în școală. Regulile morale, bunele maniere sunt cheia către o bună adaptare a copilului în societate. Un copil cu „cei șapte ani de-acasă” se poate descurca mult mai bine atât la școală cât și în relațiile cu cei din jur, dar educația primită acasă depinde de câțiva factori: specificul de dezvoltare al copilului, relația afectivă dintre copii și părinți, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

În realizarea studiului am pornit de la ipoteza că familia este prima piatră de temelie în educația copilului, aici se pun bazele unei bune creșteri, baza celor șapte ani de acasă.

Părinții sunt modele pentru copii, de aceea ceea ce îi vom transmite copilului ca reguli de bună purtare trebuie să fie respectate în primul rând de către părinți. Copilul trebuie să simtă aprecierea părinților pentru comportamentul pozitiv pe care îl acasă, pe stradă, cu prietenii, etc. Este important ca recompensa să nu fie materială ci să exprime mulțumirea și bucuria părinților atunci când copilul a făcut o faptă bună. Este nevoie ca cel mic să fie lăudat ori de câte ori se dovedește bine crescut. În același mod se poate acționa și pentru aplicarea pedepsei, adică exprimând dezamăgirea, nemulțumirea părintelui pentru un comportament nepotrivit.

Din activitatea cu elevii, am constatat că făcând o comparație între doi elevi, de aceeași vârstă, având aceeași dezvoltare fizică și intelectuală, însă unul crescut de mic alături de părinți, celălalt crescut de bunici, părinții fiind plecați în străinătate, există diferențe de adaptare în colectiv și în îndeplinirea sarcinilor școlare.

Astfel, copilul care a beneficiat doar de educația bunicii manifestă un comportament negativ față de colegi, este instabil emoțional, nu își are stabilite anumite reguli în ceea ce privește activitatea de învățare, nu are încredere în forțele proprii, reușește să comunice greu cu colegii și cu învățătoarea.

Celălalt elev se comportă după regulile stabilite în familie, dispune de un limbaj dezvoltat care îi permite să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care îi dă posibilitatea să-și controleze fricile și emoțiile, capacitatea de relaționare socială.

Pentru reușita în viață a copiilor noștri este important ceea ce facem în primii ani de viață până la intrarea în școală. Aici, în școală, se exersează și se pun în aplicare comportamentele de bună creștere învățate în familie. Școala oferă și îi învață pe copii despre diverse lucruri din domeniul variat, pune la dispoziție exemple de activități și texte suport care să vină în sprijinul educației oferite de părinți acasă. Nu puține sunt textele unde sunt prezentate familiilor în care metodele nepotrivite folosite de părinți pentru educație, au condus la un comportament urât al copiilor, la o proastă creștere (D-I Goe, Ionel, etc.).

În concluzie, educația copilului revine atât școlii, dar și familiei în aceeași măsură. Școala nu poate obține rezultate bune de la un copil căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă, după cum nici părinții nu pot asigura nevoia de educație oferită de școală elevului. Cele două, familia și școala, se completează pentru a-l educa pe copil atingând toate laturile personalității sale. Familia este responsabilă pentru *cei șapte ani de acasă* ai acestuia!

Caracteristicile dezvoltării limbajului la vârsta școlară mică Studiu de specialitate

Prof. înv. preprimar Deaconu Elena
GPN Berislăvești – Jud. Vâlcea

Limbajul scris comportă două componente de bază: recepția și producerea semnelor grafice. Elevul trebuie să-și însușească, pe de o parte, deprinderile de citire (lectura), iar pe de altă parte, cele de scriere, alături de un sistem de cunoștințe de gramatică, ortografie, ortoepie, stilistică. În mod firesc, dată fiind complexitatea mai redusă a procesului, dezvoltarea limbajului scris debutează cu însușirea lecturii.

Lectura presupune o „*decodificare*”, adică trecerea de la codul grafic (alcătuit din litere sau grafeme) la codul sonor (alcătuit din sunete sau foneme). Lectura poate fi realizată fără voce (lectura tăcută, „în gând”), sau cu voce (lectura orală).

Lectura în gând favorizează înțelegerea ca element performanțional în sistemul gândirii (favorizează elementele de conținut în limbaj, din punctul de vedere al corectitudinii).

Lectura orală favorizează corectitudinea exprimării (elementele de formă). În ambele sensuri însă, suportul imaginii grafice este imaginea acustică. Pentru a ajunge să citească, elevul trebuie să stabilească mai întâi legătura dintre foneme și grafeme.

Principalele dificultăți în însușirea cititului sunt legate de sinteza diferitelor elemente, adică de asocierea literelor în unități mai ample. Datorită faptului că ultima unitate articulatorie sonoră este silaba, consoanele nu pot fi pronunțate izolat. De acest lucru trebuie să se țină seama neapărat în formarea deprinderilor și priceperilor de citire. Astfel, în citirea silabelor sau a cuvintelor, pot să apară la elevul mic unele devieri tipice legate de introducerea unor sunete suplimentare (parazite).

În formarea deprinderilor de citire există trei stadii: *analitic*—copiii învață să denumească literele și să citească silabele. Unificarea literelor în silabe și a silabelor în cuvinte se desfășoară lent și cu anumite dificultăți. Cauzele psihologice sunt: nediferențierea conturului grafic al sunetului și imprecizia raportului literă-sunet; *sintetic*—copiii sintetizează elementele în cuvinte fără dificultăți deosebite și destul de repede. Totuși, mai apar uneori erori de sinteză datorită faptului că elevul nu realizează o suficientă analiză silabică și se străduiește să citească cuvintele întregi înainte de a identifica toate elementele lor componente (citirea „pe ghicite”). *Analitico-sintetic*—se caracterizează prin lectura cursivă și corectă (de regulă, survine la 8-9 ani). Viteza lecturii crește simțitor de la o clasă la alta. De exemplu, elevii clasei I, care au terminat abecedarul, citesc oral aproximativ de trei ori mai lent decât elevii clasei a IV-a. Există anumite diferențe între lectura orală și cea tăcută. În general, lectura tăcută este mai rapidă. Unele cercetări făcute de americani relevă că în perioada inițială a învățământului (primele clase), citirea orală este mai rapidă decât cea tăcută, lucru verificat de practica pedagogică.

În ceea ce privește citirea „în gând”, dificultățile de înțelegere sunt determinate de mai mulți factori: sărăcia vocabularului, nepriceperea de a găsi ideea fundamentală a textului. De aici reiese necesitatea de a se acționa sistematic și perseverent în direcția înlăturării acestor neajunsuri.

Aproape simultan cu formarea deprinderilor de lectură se constituie și deprinderile de scriere. Se constată că la acei copii la care nu s-a dezvoltat suficient auzul verbal, trecerea de la sunete la litere se face cu dificultate.

În formarea deprinderilor de scriere se disting patru stadii: *de orientare*—în care elevii primei clase sesizează diferențele dintre elementele grafice, aspectul formei, poziție și învață să-și subordoneze mișcărilor unor sarcini grafice; *analitic*—atenția copilului este îndreptată prin excelență spre executarea unor sarcini grafice. Concomitent, elevul învață să aibă o ținută corectă în bancă, să utilizeze caietul și instrumentul de scris; *literal* — atenția copilului este îndreptată spre redarea corectă a configurației literelor; acțiunile legate de scrierea literelor și de respectarea regulilor tehnice de scriere care se automatizează treptat; *sintetic*—atenția copilului este concentrată asupra asocierii corecte a literelor în cuvinte și asupra respectării cerințelor de scriere a literelor în cadrul cuvintelor sub aspectul mărimii, înclinației, poziției față de liniatură.

Constituirea cititului și scrisului lărgeste considerabil posibilitățile dezvoltării ulterioare a întregii activități verbale, a tuturor laturilor limbajului scris și oral (lexicla, semantica, gramaticală, stilistica) a structurii și funcțiilor limbajului intern. Dezvoltarea limbajului se realizează în strânsă unitate cu perfecționarea capacităților cognitive ale copilului și, mai ales, a gândirii logice. Prin intermediul

limbajului, copilul nu asimilează numai un sistem de cunoștințe din ce în ce mai bogate și mai exacte, ci își însușește forme logice și operații de gândire din ce în ce mai complexe.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cucuș, Constantin, *Pedagogie*, Ed. Polirom, Iași, 1996
2. Șchiopu, Ursula, *Psihologia generală*, E.D.P., București, 1992

Familia și a cei șapte ani de acasă

Profesor istorie-geografie: Deaconu Monica- Nicoleta
Școala Gimnazială Răzvad, Județul Dâmbovița

Din perspectivă istorică, încă din perioada antică, atât în Grecia cât și în Roma antică, educația școlară începea la vârsta de 7 ani. Până la această vârstă copiii primeau educația în familie unde deprindeau principalele norme de comportament.

În prezent „cei 7 ani de acasă” reprezintă o expresie folosită pentru educația pe care părinții o dau copiilor în primii ani de viață, pentru normele de conduită care se deprind în familie. Realitatea este că nu prea mai există cei 7 ani pe care copilul îi petrece acasă, acest lucru datorită faptului că, în prezent, copii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai mici.

Specialiștii susțin că normele de educație și comportament primite de copii în primii 7 ani de viață sunt definitorii pentru evoluția ulterioară a personalității. La această vârstă copilul interacționează cu părinții și frații în mediul de acasă, fiind influențat, în primul rând, de acest microsistem iar apoi ajunge să interacționeze cu altele (creșă, grădiniță, școală etc.)

În mediul familial copilul învață regulile principale de comportament, el adoptă standardele morale ale părinților. Copilul imită comportamentul părinților sau al fraților. Din aceasta cauză, părinții trebuie să fie conștienți de responsabilitatea pe care o au, deoarece de ei depinde ca adolescentul, tânărul și mai târziu adultul de mâine să-și asume „buna creștere”, deoarece ei reprezintă primii mentori reali în viața copilului, ei furnizându-i primele repere de orientare în lume, primele informații și învățături despre lucrurile și fenomenele din natură și din societate, primele sfaturi. Probabil ca nu există o altă relație interpersonală cu o încărcătură psihologică mai puternică și mai complexă decât relația dintre copii și părinți. Amprenta pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual și moral al personalității copiilor se menține tot parcursul vieții.

Odată cu intrarea la grădiniță a copilului tipul de relații se nuanțează și se diversifică. Până la vârsta de 6-7 ani un copil trebuie să aibă dezvoltat și un anumit grad de autonomie (în sensul că trebuie să fie capabil să se spele singur, să se îmbrace etc.) , să aibă un nivel rezonabil de politețe, un limbaj care să-i permită să comunice eficient. De fapt, cei 7 ani de acasă reprezintă un standard minim în care ar trebui să se încadreze copiii.

Gestionarea situațiilor de criză în clasa de elevi

Prof. Deak Ștefan Tiberiu
Prof. Deak Alina
Școala Gimnazială Dumbrava, Timiș

Nu puține sunt situațiile în care cadrul didactic se confruntă cu unele situații aparent insolubile care afectează prin obstaculare bunul mers al activităților din clasă. O privire ofensivă, o replică depreciativă sunt capabile să determine un conflict.

Situația de *criză educațională* poate fi definită ca un eveniment sau complex de evenimente inopinante, neașteptate, neplanificate, generatoare de pericolozitate pentru climatul, sănătatea sau siguranța clasei și membrilor acesteia. Mecanismele de a prevedea, delimita, defini, controla și soluționa o situație de criză presupune efort, strategii de intervenție ferme, consum de energie, cu șanse de a determina consecințe greu de evaluat în planul echilibrului psihic al persoanelor implicate.

Deoarece oamenii trăiesc și muncesc împreună este important că trebuie să se înțeleagă unii cu alții. Chiar dacă s-au stabilit de la început reguli ale clasei, rutini, o relație foarte deschisă cu elevii, este normal să apară și comportamente problematice. Chiar și într-un mediu pozitiv de învățare adulții stabilesc limite care nu sunt pe placul elevilor.

Fiecare cadru didactic poate identifica cu ușurință probleme de disciplină, precum *agresivitate, refuz, sfidare, ignorare*, care împiedică desfășurarea optimă a activității și eficiența învățării. De multe ori soluționarea acestora este dificilă deoarece sub denumirea acestor probleme se „ascund” mai multe aspecte care trebuie gestionate.

Operația de gestionare a crizelor, este o *inițiativă managerială prin excelență care se organizează, se conduce și se desfășoară după legități, principii și funcțiuni cu o solidă specificitate managerială.*

Prima etapă a activității de gestiune a situațiilor de criză o reprezintă:

1. Identificarea și cunoașterea situațiilor de criză: Ce fenomene școlare în interiorul clasei de elevi pot constitui adevărate crize: conflicte și situații relaționale greu controlabile între:

- elevi: certuri injurioase, bătăi soldate cu traume fizice și psihice (rănirea elevilor) care au implicat mai mulți elevi ai clasei și au condus la divizarea grupului;

- *profesori-părinți*: conflicte care pot impieta incomensurabil coeziunea organizației clasei și a echilibrului atitudinal al cadrului didactic; denigrări; mituiri;

- inter-clase: prin exacerbarea stărilor de emulație în diverse împrejurări, prin conflicte deschise între membri marcanți ai celor două colective.

2. Etiologia situației de criză: necesitatea cunoașterii profunde a situației, dar și a cauzelor acesteia constituie o a doua etapă în procesele de gestionare a crizelor școlare.

3. Decizia reprezintă *selectarea unui anumit curs al acțiunii dintr-un număr de alternative, hotărând astfel declanșarea anumitor acțiuni care conduc la realizarea obiectivelor stabilite.*

4. Program de intervenție: înainte de a trece la măsurile imediate de soluționare e necesar să se alcătuiască un set de *operații planificate* în funcție de parametrii de definiție ai crizei.

- Aplicarea măsurilor

- Controlul

- Evaluarea

Strategii de intervenție

Un cadru didactic trebuie să aibă în vedere următoarele aspecte:

- Să înțeleagă cum se explică apariția și menținerea comportamentelor dezirabile sau cele problematice ale elevilor;

- Să dezvolte o atitudine profesională asupra problemelor de disciplină care să susțină aplicarea metodelor și principiilor gestionării clasei de elevi;

- Să anticipeze răspunsurile comportamentale ale elevilor și să și să-și adapteze propriul comportament acestora;

- Să adopte o poziție strategică în situațiile de disciplinare întâlnite la clasă astfel încât să promoveze succesul, dezvoltarea socială și emoțională a elevilor;

- Să dobândească metode practice de acțiune pe care să le folosească imediat în situații concrete de management al comportamentului;

- Să identifice soluții de rezolvare a unor probleme disciplinare întâlnite zi de zi.
- Pe parcursul acestui demers vă vor susține câteva principii de bază ale psihologiei copiilor:
- Copiii sunt diferiți, de aceea e important să tratăm fiecare elev în mod diferit;
- Comportamentele copiilor se învață, adică îi putem învăța pe elevi noi comportamente sau putem diminua frecvența comportamentelor negative;
- Comportamentele se pot explica (au o cauză) și pe baza acesteia putem găsi metodele cele mai eficiente de a interveni;
- Un comportament problematic al copilului este un semnal pe care trebuie să-l analizăm și să intervenim asupra lui.

Trebuie adoptate strategii diferite pentru rezolvarea unor asemenea situații. Fiecare strategie ocupă locul său și nu trebuie să existe o singură metodă de rezolvare. Se poate alege o strategie sau alta în funcție de situație

Fie că este vorba de agresivitate în familie, la școală, față de alți copii, față de obiecte sau împotriva copilului însuși, simptomul devine rapid un motiv de îngrijorare și chiar de excludere a copilului uneori.

De-a lungul activității mele didactice, m-am confruntat cu numeroase manifestări de agresivitate în rândul copiilor. Am încercat intervenția imediată în situațiile de criză create, îndeosebi în timpul pauzelor, atunci când, predilecția pentru acte reprobabile crește.

Voi prezenta în continuare cazul unei fete cu probleme de agresivitate și modalitățile pe care le-am abordat în încercarea de a modifica comportamentele indezirabile.

Studiu de caz

Descrierea problemei

G.A., fetiță în vârstă de 9 ani, care manifestă un comportament agresiv. Comportamentul a apărut din primul an de viață și se manifestă în mod special la școală, dar și în societate inclusive împotriva copiilor.

Părinții sunt șocați fără să poată găsi o explicație, cu atât mai mult cu cât zilnic primesc reclamații de la ceilalți părinți, vecini și chiar personae necunoscute. Furia și agresivitatea fetei se îndreaptă în egală măsură către colegii de la clasă, către părinți, copiii mai mici sau mai mari. Fetița nu este o fire sociabilă, distruge jucăriile și lucrurile celorlalți colegi, este tot timpul negativistă, manifestă un limbaj vulgar, presărat cu injurii la adresa colegilor. Nu-i plac poveștile, desenele animate și nici lecțiile, nu are răbdare, ocupându-se mai mult cu crearea în jurul ei a unei mari dezordini de lucruri amestecate și aruncate de-a valma.

Cadrele didactice și părinții se găsesc momentan neputincioși în fața acestui copil. În ultimul timp, disputele cu părinții copiilor agresivi, m-au determinat să conștientizez faptul că această situație aduce mari prejudicii colectivului de copii.

BIBLIOGRAFIE

- PETREA, I, *Si tu poti fi supernanny – cum să iti crești bine copilul*. Ed TREI, Bucuresti, 2007
- <http://www.gradinite.com/site/Articole/detalii/1021-Cum se naste gresivitatea la copii- psihologie.html>
- <http://www.copilul.com/copilul-1-3-ani/18-20-luni/Agresivitatea și mușcăturile BM-COM.php>
- <http://www.elady.ro/articole/Psihologie/Agresivitatea la copii.html>
- http://www.parinti.com/Agresivitatea_copiilor-articol-176.html

Cei șapte ani de acasă !

DEÁK KATALIN
GPP Manócska /Târgu Secuiesc

Copilul se naște cu capacitatea de a învăța , dar șansa supraviețuirii , a umanizării și socializării lui depinde de contactul cu adultul , de grija generației adulte pe termenlung ,de mediul educogen.Tot ceea ce poate să realizeze o ființă umană depinde de învățare,exercițiu ,muncă.

Prin învățare și exerciții omul ajunge la cunoaștere și la competență. Prin cunoaștere și acțiune transformatoare , omul domină natura, domină societatea și se domină pe sine. Prin cadrul genetic nu se transmite nimic din experiența acumulată de omenire, nici un conținut ideatic nu este ereditar.Nici un geniu nu s-a născut învățat. Fiecare se naște cu potențialități latente ale viitoarei posibile dezvoltări. Important este de subliniat și faptul că fiecare copil se naște cu predispoziții polivalente. Zestrea este uriașă.Fiecare adult ajunge la o dezvoltare intelectuală reprezentând cam a zecea parte din ceea ce ar putea fi.Dezvoltarea psihică depinde și de zestrea genetică ,de inteligența nativă ,dar dezvoltarea este mai ales rolul mediului social educogen și al efortului personal de învățare al exercițiului, al solicitării intelectuale și fizice.

Educația este un fenomen complex care este dominat de atributele : intenționalității , al scopului și al participării conștiente ,active.

Învățarea presupune starea activă ,participarea conștientă ,urmărirea unui scop , solicitarea proceselor psihice cognitive , acțiune, acte de voință , dinamica proceselor nervoase , dezvoltarea afectivității epistemice etc. Iată, deci ,că posibilitățile letente native se transformă în realități evaluate prin dezvoltare și competență efectorie și prin impulsul dat de aspirație, motivație la învățare și exercițiu.

Care este vârsta optimă a solicitărilor fizice și psihice organizate de adult pentru dezvoltarea optimă a copilului?

Momentul optim al achizițiilor biopsihice este de la naștere. Chiar și perioada intrauterină imprimă în făt impulsuri favorabile sau nefavorabile viitoarei dezvoltări nu numai sub aspect somatic, al stării de sănătate ,ci și psihic al dezvoltării neuropsihice. Un copil nu este niciodată prea tânăr ca să învețe cu condiția ca modul de solicitare intelectuală să fie pe măsura dezvoltării sale biopsihice și să se potrivească cu lumea sa.

Rezultatul final al învățării depinde și de capacitatea solicitărilor ,al stocului de unități de informații învățate,dar depinde mai ales de demersurile efectuate de adult pentru învățare ,de felul organizării situațiilor de învățare.

Jocul care monopolizează aproximativ 90% din timpul de veghe al copilului teaurizează virtuți formative multiple , inclusiv cu rol de disciplinare. În organizarea activităților ludice,adultul nu trebuie să piardă din vedere că datorită insuficiențeiimaturizării a unor capacități indispensabile jocului , până la 3 ani copilul este incapabil să se joace cu alți copii ,motiv pentru care partenerul său preferat rămâne tot părintele.

Un alt imperativ educativ major al primei copilării, este rezolvarea cu succes a negativismului ,care apare după vârsta de 2 ani și jumătate și se traduce printr-un comportament fluctuant ,impulsiv și recalcitrant.Pentru părinte constituie un bun prilej de a mobiliza toată diplomația și tactul de care sunt capabili pentru depășirea inspirată a fenomenului.

Dar cea mai importantă lucru în educația copiilor este CONSECVENȚA ÎN EDUCAȚIE .SĂ fim parteneri de joacă ,mamă sau tată ,profesori în același timp – să prezentăm personalul model demn de urmat.

REALIZAREA FUNCȚIILOR FAMILIALE PENTRU EDUCAREA COPILULUI

Profesor: Debre Beáta
Școala Gimnazială Nr 1 Pericei

Funcționalitatea normală a familiei este condiționată de realizarea armonioasă a tuturor funcțiilor biologice și sociale, economice de solidaritate familială, educative, morale și altele.

Funcția economică, are o influență deosebită asupra problemelor generale ale familiei. La baza modificărilor de funcționalitate și structură a familiei stă de multe ori lipsa părinților pe fondul fenomenului migrației externe favorizat de șomaj și sărăcie.

Funcția educativă continuă să aibă răspunderea în formarea aptitudinilor de bază ale copiilor, de a modela personalitatea lor.

Formele concrete prin care familia își exercită funcția educativă asupra copilului sunt:³

- În prima copilărie prin calitatea modelului lingvistic și a mediului familial ce influențează dezvoltarea gândirii.

- În perioada școlarizării puterea modelului pe care părintele îl oferă în direcția dezvoltării armonioase, normale a copilului.

În cadrul educației la nivelul familial, cel mai important rol îl au părinții amândoi și anume:⁴

- Mama este pentru copil primul intermediar al său cu lumea.

- Mama este pentru copil un permanent exemplu de cum să trăiască și cum să se poarte, copilul vede și înțelege lumea, așa cum o vede și cum o exprimă și mama.

- Absența sau insuficiența dragostei materne face copilul nefericit.

- În perioada pubertății când copilul trece prin schimbări fiziologice și psihologice profunde, prezența mamei este absolut necesară.

- În adolescență când se produc numeroase modificări de valori morale, comportamentale, influența mamei este hotărâtoare.

- Primele convingeri ce stau la baza caracterului, comportamentului uman se formează sub influența mamei.

- Rolul tatălui, deși redus la prima copilărie merge crescând în aceeași măsură în care cel al mamei scade, începând de la 7 ani cele două roluri au o importanță egală, ele descrescând paralel până când copilul atinge acea autonomie care îi permite să înlocuiască relațiile copilărești cu părinții prin relații de la adult la adult.

Pentru o educație bună și eficientă copilul trebuie să simtă iubirea părintească, acest lucru contează cel mai mult, părinții să satisfacă nevoile copilului să îl facă să se simtă iubit cu adevărat.

Campbell R. spune că la baza unei educații eficiente stau patru pietre ca temelie și anume:

- satisfacerea nevoilor emoționale și de iubire ale copilului;

- asigurarea unei pregătiri pline de iubire, dar și formarea unei discipline a copilului;

- asigurarea unei protecții fizice emoționale pentru copil;

- explicarea și exemplificarea controlului mâniei pentru copil.

Un rol important în modelarea armonioasă a personalității copilului îl are climatul familial în care acesta se dezvoltă și trăiește.

O atmosferă de familie veșnic frământată, veșnic în tensiune, uitată de ceea ce înseamnă lipsă de afecțiune reciprocă, plină doar de certuri și acte violente, aceasta reprezintă pentru un copil un mediu traumatizat și defavorizat pentru un copil în formare.

O familie în care predomină conflictele, continuate cu o agresivitate continuă și foarte ridicată, devine un focar de producere și răspândire socială a agresivității. Brutalitatea fizică este generatoare de agresivitate la copil deoarece prin durerea organică se pune în mișcare o reacție de apărare.

Cercetările realizate arată că în prima perioadă a vieții pentru a-și satisface nevoile elementare copilul depinde în întregime de părinți cu care are și primele relații sociale.

³ Lou Harvey-Zahra, Educația copiilor în familie, Editura Univers Enciclopedic Gold, 2016, p.129

⁴ Sorin Cristea, Educația. Concept și analiză. Volumul 2 din Concepte fundamentale în pedagogie, Editura: Didactica Publishing House, 2016, p.153

Dacă este privat de aceste relații el nu-și formează nici o deprindere, nu învață să vorbească, nivelul său mental rămâne extrem de redus.

O foarte mare importanță o are relația copilului cu mama, dacă este lipsit de îngrijirea și iubirea ei, chiar dacă continuu e alimentat normal, copilul pierde din greutate, stagnează în creștere, așa că relațiile copil-mamă sunt decisive și de neînlocuit în dezvoltarea normală a omului.

Afecțiunea de mamă este prima formă de afectivitate pe care o percepe copilul și de care depinde întreaga influență nedefinită, subtilă pe care mama o are asupra copilului și prin care îl modelează, îl educă. Deci familia devine astfel un spațiu de educare și formare un loc al acceptării și intimității.⁵ Având exemplul părinților, copiii experimentează totodată ceea ce înseamnă concret iubire și parteneriat.

După felul în care se regăsesc părinții reciproc, se formează și atitudinea copiilor față de dragoste, fidelitate și încredere față de viață.

Acolo unde copiii sunt părăsiți sau lipsiți o perioadă lungă de timp de părinți, când sunt dați în fel și chip pe mâna mai multor persoane de legătură deja din fragedă copilărie, vor reuși cu greu să spună da propriilor lor părinți.⁶

Iubirea care lipsește nu poate fi înlocuită cu nimic, darurile de natură materială nu pot cumpăra dragostea, respectul și cinstea.

⁵ Elena Bonchis, Familia și rolul ei în educarea copilului, Editura Polirom, 2011, p.168

⁶ Ioan Mihailescu, Rolul familiei în dezvoltarea copilului, Editura Cartea Universitară, 2004, p.35

Cei șapte ani de acasă

Profesor Decă Gina
Școala Gimnazială Sadova
Localitatea Sadova ,județul Dolj

A avea cei șapte ani de acasă înseamnă a ne comporta respectuos, cu considerație și sinceritate tot timpul, în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, cu colegii, cu prietenii ,cu vecinii, cu profesorii. Cei șapte ani de acasă reprezintă “ arta de a trăi frumos”, dezvoltată și îmbogățită prin educație, învățatură și permanentă instruire . Politețea, buna-cuviință și bunele maniere sunt deprinderi care se învață. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult. După ce ajunge la școală educația copilului se împarte între familie și dascăli, cei din urmă vor trebui să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

De aceea, părinții și profesorii nu trebuie să uite că este necesar să-i învețe pe copii următoarele:

* Cum, când și pe cine salutăm? Salutul este prima normă de conduită învățată în familie.

* Știm să purtăm o conversație? Un copil „ bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină conversația fără a-l întrece pe cel care vorbește.

* Cum ne comportăm în societate? Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde cu ajutorul părinților ceea ce se face și ceea ce nu se face în societate.

* Cum ne comportăm la masă? O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor .

* Știm să ne recunoaștem greșelile? „ Îmi pare rău!” ,”Te rog!” , „Îmi cer scuze!” sunt expresii pe care un copil trebuie să le audă în jurul său pentru a le folosi ca semn de respect și demnitate.

* Ce înseamnă să fii tolerant? Copiii învață de la părinți și de la profesori că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate duce la situații neplăcute .

Educația copiilor este cea mai mare responsabilitate a noastră, responsabilitate ce trebuie să ne-o asumăm până la capăt, printr-un schimb bogat de informații între familie și școală. Părinții au nevoie să regăsească un sprijin în școală, să se simtă responsabili și responsabilizați pentru a colabora cu profesorii și a participa la orice activități realizate împreună cu și pentru copii. Activitățile școlare și extrașcolare creează copilului condiția unei inserări în evenimentele sociale curente. Participarea activă a școlarului la aceste activități are influențe formative privind dezvoltarea laturii sociale a personalității. Dobândirea statutului de școlar alături de acela de membru al familiei creează copilului o deschidere largă spre viața socială. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărăuia îi lipsesc cei șapte ani de-acasă.

Bibliografie

- 1.Ciofu Carmen ,Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea 1998
- 2.Uleanu Irina Victoria, Codul bunelor maniere, Editura Cellina Craiova 2009
3. Vărășmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Ed. Aramis, București 2002
- 4.www.didactic.ro
- 5.www.desprecopii.com

Biblia – un ajutor în educarea copiilor?

Prof. înv. primar Decean Livia
Liceul Tehnologic Jidvei

Creșterea copiilor e o sarcină dificilă și complicată, necesitând multă atenție. De aceea, deseori părinții se simt incapabili să-și crească copiii. Mulți ar vrea să ceară ajutor unui specialist. Și e firesc ca fiecare părinte să-și dorească îndrumarea cea mai bună. Unde poate fi ea găsită?

Deși Biblia nu e un manual de educare a copiilor, Creatorul nostru i-a inspirat pe scriitorii acestei cărți să introducă în paginile ei multe sfaturi practice pe această temă. Biblia subliniază importanța cultivării unor calități atrăgătoare, peste care mulți cred că se trece prea ușor cu vederea. Sfaturile Bibliei oferă cheia pentru o educație echilibrată. Ele i-au ajutat pe mii de oameni din epoci și culturi diferite. Puteți fi sigur că sfaturile Bibliei vă pot fi și dumneavoastră de mare ajutor în educarea copiilor.

Exemplul părinților — cea mai eficientă educație

„Tu însă, cel care îl înveți pe altul, pe tine însuși nu te înveți? Tu, cel care predici: «Să nu furi», furi? Tu, cel care zici: «Să nu comiți adulter», comiți adulter?» - Romani 2:21, 22.

Exemplul în cuvânt și faptă este cea mai bună metodă de educare a copiilor. Dacă părinții nu dau un bun exemplu, însă îi cer copilului să se comporte într-un anumit fel, acesta va trage imediat concluzia că părinții lui sunt ipocriți. Cuvintele părinților își vor pierde greutatea. De exemplu, dacă aceștia vor să-l învețe pe copil să fie cinstit, ei înșiși trebuie să fie cinștiți. Când nu vor să răspundă la telefon, unii părinți obișnuiesc să-i pună pe copii să spună: „Îmi pare rău, dar tati (sau mami) nu-i acasă“. La început, copilul se va simți jenat. Cu timpul însă, dacă va ajunge într-o situație neplăcută, va începe și el să mintă fără nici o remușcare. Așadar, părinții care vor cu sinceritate să-și învețe copiii să fie cinștiți, trebuie să spună adevărul și să acționeze ca atare.

Vreți să aveți un copil respectuos? Atunci dați-i un bun exemplu. Copiii imită ceea ce văd. Biblia spune: „Ce seamănă omul, aceea va și secera“. Părinții care vor să le insuffle copiilor lor înalte valori morale trebuie ca mai întâi ei să demonstreze că trăiesc la înălțimea acestora.

O bună comunicare

„Să le întipărești [poruncile lui Dumnezeu] fiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula.“ - Deuteronomul 6:7.

În ziua de azi, tot mai mulți oameni rămân să lucreze peste program. Când și soțul, și soția au un loc de muncă, copiii suferă mult. Părinții petrec tot mai puțin timp alături de copiii lor. Când sunt acasă, părinții sunt ocupați cu activitățile casnice și cu alte treburi gospodărești, așa că, deseori, sunt extenuați. Cum puteți păstra deschise liniile de comunicare cu copiii? Puteți discuta multe lucruri cu ei dacă faceți împreună unele treburi casnice.

Pentru copii este important să-și formeze încă de mici deprinderea de a comunica deschis cu părinții. Altminteri, când ajung la vârsta adolescenței și, probabil, întâmpină probleme, nu pot discuta cu părinții lor cum ar face-o cu niște prieteni. Cum îi puteți ajuta să-și deschidă inima? În Proverbele 20:5 citim: „Sfatul în inima unui om este ca o apă adâncă și omul priceput știe să scoată din ea“. Cu ajutorul unor întrebări de felul „Ce părere ai?“, părinții își pot încuraja copiii să-și exprime gândurile și sentimentele.

Cum veți reacționa când copilul face o greșală destul de serioasă? E momentul să fiți înțelegător cu el. Stăpâniți-vă sentimentele în timp ce-l ascultați. Dacă nu vă enervați și aveți răbdare să-l ascultați, disciplina va fi acceptată mai ușor.

Este important ca disciplina să se bazeze pe iubire

„Iar voi, taților, nu-i iritați pe copiii voștri, ci continuați să-i creșteți în disciplina și normele de gândire ale lui Dumnezeu.“ - Efesenii 6:4.

Dacă vreți să obțineți rezultate bune, este important să fiți motivat de iubire când vă disciplinați copiii. Cum ar putea părinții să-și irite copiii? Dacă disciplina nu e pe măsura greșelii sau e aplicată cu prea multă severitate, copiii vor refuza să se supună. Disciplina trebuie aplicată de fiecare dată cu iubire. Dacă le explicați ce au greșit, ei vor înțelege că-i disciplinați pentru că-i iubiți.

Pe de altă parte, e bine când copilul simte consecințele nedorite ale unui comportament greșit. De exemplu, dacă a supărat pe cineva, trebuie pus să-și ceară scuze. Dacă a încălcat regulile familiei, ați

putea să-l opriți de la unele activități care îi plac pentru a-l ajuta să înțeleagă că e important să respecte aceste reguli.

E bine ca disciplinarea să fie aplicată imediat. Mulți copii încearcă să vadă dacă pot scăpa nepedepsiți după ce au făcut ceva greșit. De aceea, odată ce i-ați spus copilului ce-l așteaptă dacă nu ascultă, nu întârziați să-l pedepsiți.

Importanța unei destinderi sănătoase

„Râsul [își are] timpul lui . . . și jucatul timpul lui.“ - *Eclesiastul 3:1, 4.*

Timpul liber și destinderea echilibrată și sănătoasă sunt necesare pentru dezvoltarea intelectuală și fizică a copilului. Când părinții participă alături de copiii lor la activități recreative, legăturile de familie se întăresc, iar copiii dobândesc un sentiment de siguranță. Ce fel de activități recreative puteți alege? Veți găsi multe de făcut dacă vă gândiți dinainte. Iată câteva exemple: sporturile în aer liber, mersul cu bicicleta, jocurile cu mingea, precum tenisul, badmintonul și voleiul. Și imaginați-vă cât de frumos ar fi să cântați cu toată familia la instrumente muzicale! Iar dacă veți face excursii în împrejurimi pentru a vă bucura de natură, veți rămâne cu multe amintiri plăcute.

Cu aceste ocazii, părinții îi pot ajuta pe copii să-și formeze un punct de vedere echilibrat cu privire la destindere. Copiii mulțumiți de activitățile recreative din familia lor vor fi mai puțin atrași de programele TV, de filme și de jocurile de pe Internet care prezintă scene de violență, imoralitate și persoane care consumă droguri.

Ajutați-vă copiii să-și facă prieteni buni

„Cine umblă cu înțelepții se face înțelept, dar cine se însoțește cu nebunii va avea necaz.“ - *Proverbele 13:20.*

Contează foarte mult ce fel de prieteni își fac copiii noștri. Un singur prieten nepotrivit e de ajuns ca să strice tot ce ai clădit. Pentru a ajuta copiii să-și facă prieteni buni, am putea să-i întrebăm: „Cine este prietenul tău cel mai apropiat? Ce-ți place la el? Ce-ai vrea să imiți de la el?“ Sau le putem spune copiilor să-și invite acasă prietenii apropiați. Așa avem ocazia să-i cunoaștem și să le dăm copiilor o îndrumare potrivită.

O educație reușită

Potrivit unui sondaj realizat în Statele Unite, mulți părinți care încearcă să sădească în copiii lor calități precum stăpânirea de sine, autodisciplinarea și cinstea au puține șanse de reușită. În ce constă dificultatea? O mamă interviuată a spus: „Lucrul cel mai trist e că singurul mod de a ne ocroti copiii este să-i ținem încuiați în casă și să nu-i lăsăm deloc să iasă în lume“. Ea consideră că mediul în care cresc copiii n-a fost niciodată atât de degradat ca în prezent. Atunci, mai este posibil să creștem cu succes copii în ziua de azi?

Dumnezeu, cel mai bun Cunoșcător al naturii umane, este în măsură să ne ofere cele mai bune sfaturi pentru educarea copiilor. El spune: „Învață pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze și, când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea“ (*Proverbele 22:6*). Când părinții aplică sfaturile Bibliei la educarea copiilor lor, este foarte probabil că aceștia vor deveni adulți responsabili, cu considerație față de alții și cu un înalt simț moral. Când vor fi mari, vor fi iubiți de semenii, dar, în primul rând, de Dumnezeu, Tatăl nostru ceresc.

Cei 7 ani de acasă: norme și valori esențiale pentru succesul viitorului copilului

Prof. învă. preșc. Dedu Iona
Grădinița cu P.P. „Sf. Mucenic Mina,, Ploiești

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de bază a acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Nici un părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilării toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celeia care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Comunicarea cu copiii cere anumite abilități. Părinții trebuie să țină minte că micuții încă învață și cresc. De aceea este imperativ să fiți capabili să comunicați cu ei la același nivel. În special, părinții trebuie să țină minte să folosească un vocabular ce poate fi înțeles de copil, un ton calm și limbaj corporal ce nu va trimite mesaje ambigue. Părinții ar trebui să își aloce de asemenea mult timp zilnic pentru a discuta cu copiii lor și să se implice în viața lor.

#. Folosiți un vocabular adecvat

Folosirea unui vocabular adecvat în comunicarea cu copiii are două semnificații și necesită atât folosirea unui vocabular pe care copiii îl pot înțelege dar și a unuia acceptabil din punct de vedere social. Cuvintele ce vor fi înțelese depind bineînțeles de copil, dar o foarte bună regulă generală este aceea că părinții ar trebui să utilizeze cuvinte pe care le folosesc copiii înșiși. Spre exemplu, este posibil ca un copil să nu înțeleagă cuvântul “incomfortabil”, dar poate identifica acest concept prin expresia “mă simt ciudat”.

#. Folosiți un ton calm

Pentru a putea comunica eficient cu copiii, părinții trebuie să folosească un ton calm. Copiii sunt foarte sensibili în ce privește mânia, astfel încât, atunci când părinții ridică vocea, copiii neglijează adesea cele spuse, concentrându-se asupra modului în care sunt rostite. Când părinții țipă, copiii se concentrează doar asupra acestui fapt și se tem că pot fi la ananghie. Păstrați copilul atent prin folosirea permanentă a unui ton calm și controlat.

#. Folosiți un limbaj corporal potrivit

Copiii încă învață cutume și obiceiuri sociale astfel încât părinții nu ar trebui să le trimită mesaje ambigue pentru a nu-i induce în eroare. Limbajul corporal poate susține sau nega o afirmație, iar părinții trebuie să țină minte mereu asta. Spre exemplu, a spune unui copil că a fost iertat pentru o greșală în timp ce vă încruntați și țineți mâinile încrucișate, nu va trimite un mesaj corect. În mod similar, a spune copiilor că au fost neobrazăți, îmbrățișându-i și râzând, trimite de asemenea un mesaj ambiguu. Părinții ar trebui să evite eventualele confuzii și să își comunice mesajele corect, atât prin cuvinte, cât și prin acțiuni.

#. Folosiți timpul cu înțelepciune

În fiecare zi părinții au multe oportunități pentru a vorbi cu copiii lor. Chiar dacă este vorba de câteva minute, părinții ar trebui să exploateze aceste minute prin adresarea de întrebări, permițând copiilor să vorbească fără a fi întrerupți și cerându-le opiniile. A vă crea timp pentru a vorbi cu fiecare copil în parte este ideal, dar o discuție de familie în timpul unei mici plimbări sau al mesei vă ajută de asemenea la păstrarea legăturilor.

Comunicarea cu copiii nu este în mod necesar dificilă, dar cere anumite abilități. Părinții trebuie să folosească un vocabular potrivit atunci când vorbesc cu copiii, un ton calm și un limbaj corporal potrivit și trebuie să își amintească să își folosească timpul cu înțelepciune astfel încât să poată vorbi cu micuții zilnic. Prin exercițiu, comunicarea în familie va fi mai eficientă și mai ușoară.

Cei 7 ani de acasă

Prof. învă. preșcolar Degău Gabriela
Sc. Gim. Nr. 1 Buntești- GPN Săud

Normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Disciplina și educația copilului reprezintă cartea de vizită a oricărui părinte.

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă lucrurile par să decurgă „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Primii ani din viață influențează comportamentul viitor al copilului și, nu în puține cazuri, chiar a viitorului adult. Copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit. Tot în această perioadă se învață și formulele de adresare. Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu». Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de independență (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un anumit nivel de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială

Primele reguli de bună purtare se pot învăța chiar prin joacă. Pornind de la faptul că cei mici întind jucăriile către părinții lor, este bine să le mulțumiți de fiecare dată când le luați. Așa vor deprinde acest obicei de a mulțumi când primesc ceva. Un alt pas pe care nu trebuie să-l uitați când vă învățați micuții codul bunelor maniere este acela de a împărți jucăriile lui cu ceilalți parteneri de joacă. Acest lucru ar trebui să se realizeze de la o vârstă cât mai mică, pentru că în acest fel copilul se va obișnui cu ideea că este în regulă să-și împartă jucăriile.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur .

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

„ Copiii văd în părinți trecutul, părinții văd în copii viitorul. Copilul e un om viu.

El nu este câtuși de puțin un ornament în viața noastră, ci e o viață individuală, complexă și bogată.” (Anton S. Makarenko, scriitor rus și învățător)

EFECTELE TEHNOLOGIEI ASUPRA DEZVOLTĂRII COPILOR

Prof. Dejica Ramona Monica
Colegiul Național "Coriolan Brediceanu" Lugoj

"Mi-e teamă de ziua în care tehnologia va fi mai importantă ca relațiile interumane. ..."
Albert Einstein

Au existat dintotdeauna diferențe de la o generație la alta. Dar despre generația actuală de copii preșcolari putem spune că trăiește și se formează sub spectrul evoluției tehnologiei, fapt ce influențează, pe lângă altele, parcursul școlar.

Copiii învață să folosească dispozitivele electronice incredibil de repede, uneori mai repede decât învață să vorbească corect. Sunt foarte receptivi, au tendința să imite de la vârste fragede părinții, adulți presați de stresul carierei de cele mai multe ori, parinti care comunică cu copilul din ce în ce mai puțin în primii ani de viață. Realitatea de zi cu zi împiedică părinții să petreacă destul timp cu copiii lor, astfel încât o mare parte din timpul copiilor a ajuns să fie dedicat tehnologiei sub toate formele ei, televizor, calculator, smartphone, tabletă. Este foarte tentant să lași copilul în fața unui astfel de gadget pentru că vei avea liniște un timp îndelungat și te poți ocupa de alte lucruri presante. Uneori, educația este lăsată în grija bunicilor care sunt mult mai indulgenți cu nepoții lor, părinții având rol de musafir în viața copilului. Au existat cazuri în care părinții au început să se ocupe de copil doar în momentul în care acesta a mers la școală.

Este vehiculată ideea ca jocurile pe calculator ar dezvolta îndemânarea și viteza de reacție a copiilor, dar acest lucru depinde foarte mult de jocul sau aplicația pe care o folosesc. Unele jocuri dezvoltă doar îndemânarea copilului privind jocul respectiv, neaducând nici un plus în dezvoltarea lui. De aceea este foarte important să ne facem timp să evaluăm în mod cât mai detaliat jocurile sau aplicațiile pe care îi lășăm să le folosească. Există jocuri și aplicații educative care accelerează procesul de învățare pe lângă satisfacția oferită de jocul în sine.

Copiii zilelor noastre, de la 3 ani în sus, uneori și mai devreme, au access nelimitat la calculator sau tabletă conectate la Internet, știu să acceseze canale cu desene animate și foarte puțini părinți știu să limiteze acest acces, folosind opțiunea Control Parental, așa că nu de puține ori copiii au vizualizat informații nepotrivite vârstei lor. Curiozitatea copiilor este specifică vârstelor mici, lumea înconjurătoare este fascinantă pentru ei și cred că este mai util să o privească prin proprii ochi, nu prin intermediul unor imagini virtuale care o distorsionează.

Riscul de a folosi intensiv tehnologia constă în neglijarea altor activități dintre care cea mai importantă pentru copii este joaca. Aceasta este importantă pentru dezvoltarea creierului și a proceselor cognitive la vârste fragede. Copiii trebuie să fie încurajați să echilibreze jocul pe dispozitive electronice cu joaca în aer liber.

Utilizarea calculatorului sau tabletei, privitul la televizor, pentru o perioadă bine delimitată de timp, poate fi o recompensă pentru felul în care copilul își îndeplinește sarcinile zilnice, este ordonat, mănâncă frumos, este politicos, iar la copiii mai apropiați de vârsta școlară, realizarea unor teme, activități, etc. Reversul medaliei poate fi o pedeapsă aplicată prin interzicerea folosirii dispozitivului preferat.

Copiii care sunt lăsați prea mult timp în compania dispozitivelor electronice riscă să devină retrași, necomunicativi, sau în cazul unor jocuri sau desene animate care promovează violența, agitați, hiperkinetici, lucru care se reflectă negativ în relațiile interpersonale din timpul grădiniței și mai apoi al școlii. Acești copii riscă să fie marginalizați de către colegii lor și să dezvolte comportamente deviate, dezvoltarea lor ca indivizi normali putând fi afectată.

Academia Americană a Pediatriilor susține că bebelușii între 0-2 ani nu ar trebui să fie expuși la tehnologie deloc, celor cu vârsta între 3-5 ani ar trebui să le fie restrânsă expunerea la o oră pe zi, iar pentru cei cu vârsta între 6-18 ani, la doar 2 ore pe zi.

Într-o declarație publică pe care a făcut-o în 2013 la conferința "Children, Adolescents and the Media", Asociația Pediatriilor Americani a citat statisticile șocante furnizate de un studiu realizat de Kaiser Family Foundation în 2010: "Copiii cu vârste medii cuprinse între 8 și 10 ani petrec aproape 8 ore pe zi folosind o varietate de surse media, iar copiii mai mari și adolescenții petrec peste 11 ore pe zi folosind

aceste surse media". Televiziunea, cel mai popular "babysitter" timp de multe decenii, a rămas elementul mass-media dominant, însă computerele, tabletele și telefoanele mobile devin gradual tot mai importante.

Riscurile la care se supun copiii care exagerează cu folosirea dispozitivelor electronice pot fi: deficit de atenție, impulsivitate mărită, o rată mai mare de obezitate, oboseala creierului și note mici la școală, demență digitală, depresii, anxietate, dereglări bipolare sau de atașament, autism, psihoze, agresivitate. Aceste probleme, create de cele menționate mai sus, au efecte pe termen lung pe parcursul școlarizării. Ca profesor de Informatica și TIC, am identificat copii de 10 ani cu conturi pe rețele de socializare sau canale multimedia, cu sau fără știrea părinților, un alt pericol în acest caz fiind expunerea identității unor persoane necunoscute.

Concluzia este că trebuie să abordăm o cale de mijloc în ceea ce privește folosirea tehnologiei de către copiii noștri, dar să supraveghem totuși durata și conținutul acesteia. Tehnologia va fi o parte importantă din viața viitoare a copilului nostru, fie că vrem acest lucru sau nu, și va trebui să îl pregătim și pentru ea, încercând în același timp să nu-l privim de bogăția și frumusețea experiențelor noi.

Bibliografie:

- *Cum afectează tehnologia dezvoltarea copilului tau?* - Psiholog Eva Piroasca - <http://www.qbebe.ro>
- *Cele mai GRAVE consecințe ale expunerii copiilor la tehnologie* - Ioana Pavel - www.activenews.ro
- <http://adevarul.ro/educatie/scoala/studiu-dependenta-tehnologie-dauneaza-grav-copiilor>

Familia și importanța celor 7 ani de acasă

**Prof. Înv. Preșcolar Despa Mirela
Grădinița PN Nr.1, Popești, Vrancea**

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Expresia „cei șapte ani de-acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este momentul să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație. De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere. Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Copilul trebuie să fie încurajat să se exprime, să fie lăsat să termine ce are de spus și să nu i se facă observații în public.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este ineficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

CEI SAPTE ANI

prof. înv. primar Diaconu Anamaria
Școala Gimnazială Nr. 1 Toflea, Galați

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc.

Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. "Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

”Cei 7 ani de-acasă” înseamnă IMITAȚIE și ÎNVĂȚARE după modelul dat de părinți!

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

OARE CE ÎNVĂȚĂ ÎN CEI ȘAPTE ANI DE VIAȚĂ?

PIP. Diaconu Elena Mirabela
Școala Gimnazială Hurezani, Gorj

”Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul trăiește faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute conștient **decat** de copii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconștientul care le emite apoi conștientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconștient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul (și numai un miracol îl poate schimba – cum spunea Eric Berne).

Cred că cei șapte ani de acasă sunt ca o temelie la o casă, cu cât e mai solidă, cu atât e mai rezistentă. La fel e și la oricare dintre noi. Unui om care nu are cei șapte ani de acasă îi lipsește, în primul rând, credința în familie. Și având în vedere că lipsește credința, nici temelia nu este atât de rezistentă.

Răbdarea: când îl învățăm pe copil să aștepte liniștit, să nu bată din picior pentru că „toate” i se cuvin doar lui, am pus o piatră extraordinară la temelia caracterului sau.

Bunătatea: una din primele lecții pe care le-am primit ca și copil a prins rădăcini în inima mea pentru că am văzut exemplul în familie, datorită firii sensibile și blânde a mamei, care m-a învățat să nu râd niciodată de nimeni. Am învățat să mă poart frumos cu copiii, să empatizez mai ales față de cei cu nevoi special, oferindu-le ajutorul.

Bună cuviință: doar o mamă vă poate spune cât de dificil e ea de predat, cât de multă consecvență îți trebuie să îi predai copilului bune maniere, respect pentru oameni și bunurile lor și o purtare frumoasă în public. Din nou, pilda comportamentului părinților va vorbi mai mult decât o mie de cuvinte.

Să nu invidieze: cunoașteți adulți care reușesc să aibă o relație omenească cu cineva doar atunci când respectivul este... un pic mai prejos decât ei? Altfel, sunt roși de invidie. Noi, ca părinți, trebuie să fim cu luare aminte, să nu comparăm, să nu încurajăm excesiv spiritul de competiție. Cel mic e bine să învețe că își este suficient sieși exact așa cum este, iar darurile și avantajele altora nu-i vor știrbi din calitățile lui.

Să nu își urmărească doar propriul interes: de obicei ne învățăm copiii să facă orice ca să le fie bine, iar un astfel de sfat pare ciudat. Atunci când îl învățăm pe cel mic să vadă și folosul celuilalt, să lucreze în echipă, să se bucure de binele celui de lângă el, într-un cuvânt, să fie altruist și empatic, i-am dat un dar neprețuit pentru toată viața! L-am învățat să semene sămânță de prieten!

Autocontrolul: este una dintre cele mai prețioase lecții. Ce bine-ar fi dacă toți am reuși să ne-o însușim. Eu recunosc că îmi lipsește: este unul din lucrurile pe care vreau să le consolidez în mine în următoarea perioadă. Visez la un corp mai suplu (dacă îmi voi controla pofta de mâncare), visez să fiu o mamă mai blândă pentru fetita mea (dacă îmi voi controla tonul și vocea), o gospodină mai organizată (dacă îmi voi controla obiceiul de a pierde vremea pe Facebook).

O gândire optimistă : iată încă o lecție care se prinde din „zbor”. Când în casă plutește optimismul, copilul va învăța să gândească pozitiv prin imitație. Reversul e valabil. Dacă ne lăsăm măcinați de gânduri rele, dacă suntem permanent îngrijorați și sumbri, la fel va deveni și puiul nostru în timp.

Ar fi fost de ajuns să spun că lecția esențială a celor șapte ani de-acasă este să îi învățăm pe copii ce e dragostea, dar pentru asta, nu-i așa, e nevoie de o viață întreagă.

Jocul didactic matematic - premisă a învățării la vârsta școlară mică

Prof. inv. primar Diaconu Luminița
Școala Sutești – Jud. Vâlcea

Procesul de instrucție și educație este o activitate conștientă, organizată și întreprinsă sistematic, orientată în direcția atingerii unor finalități și presupune o temeinică organizare a activităților și proceselor prin care se realizează.

În anticiparea și programarea demersului didactic se ține seama în primul rând de finalitățile generale ale conținuturilor matematice.

Prin ceea ce întreprinde, prin exemplul personal, prin muncă, răbdare și talent, cadrul didactic este un modelator al structurii personalității copilului, în stadiul cel mai hotărâtor al devenirii sale.

O activitate matematică în care ne propunem să folosim jocul didactic devine și ca o situație problemă, iar rezolvarea ei se află în pregătirea minuțioasă a acestei activități, în alegerea jocului matematic potrivit, în alegerea materialului corespunzător, în potrivirea momentului când trebuie folosit și felul cum se vor fructifica rezultatele.

Prin intermediul jocurilor matematice se oferă copilului posibilitatea de a-și pune în valoare și de a evidenția propriile capacități, favorizând astfel interacțiunea tuturor factorilor psihici ce contribuie la activitatea de cunoaștere și o influențează. Varietatea și conținutul jocurilor didactice oferă o arie largă de influențe pozitive ce vor contribui la dezvoltarea intelectuală a copilului.

Activitățile matematice în general, jocurile didactice și problemele distractive constituie un stimulent serios pentru dezvoltarea psihică a copiilor, având un rol deosebit de important în dezvoltarea lor ulterioară și în integrarea lor socială.

În ierarhia metodelor activ-participative din învățământul primar, jocul didactic își găsește locul cu maximă eficiență. La vârsta școlară mică, jocul este de fapt un mijloc de învățare. Datorită conținutului și modului de organizare, jocurile didactice sunt mijloace eficiente de activizare a întregii clase, contribuind la formarea și dezvoltarea deprinderilor practice elementare. Scopul jocului este acela de a-l înarma pe elev cu un aparat de gândire logică, suplă, polivalentă, care să-i permită să se orienteze în problemele realității înconjurătoare, să exprime judecăți și raționamente variate într-un limbaj simplu.

Matematica, pătrunzând în aproape toate domeniile de cercetare și aducându-și contribuția la dezvoltarea tuturor științelor, este chemată să-și îndeplinească rolul de factor esențial la adaptarea rapidă a fiecărui cetățean la cerințele mereu crescânde ale societății în care trăim. Bazele unei bune pregătiri și formări matematice se pun încă din clasele primare, cu accentul pe dezvoltarea capacității intelectuale ale elevilor și a priceperii de a le utiliza în mod creator. O contribuție esențială la realizarea acestei sarcini o dă studiul matematicii în maniera modernă.

Matematica modernă urmărește antrenarea sistemică și gradată a gândirii elevilor în rezolvarea exercițiilor și problemelor, disciplinarea gândirii elevilor și formarea capacității de a gândi condesat, în tensiune maximă, care solicită gândirea la un efort susținut și gradat.

Pentru a mări eficiența formativă a învățământului în clasele I-IV, se cere asigurarea în primul rând a calității cunoștințelor pe care și le însușesc copiii. Metodele și mijloacele de învățare trebuie să pună accentul pe copil. Ele trebuie să insiste pe motivație și de aceea se axează pe activitățile ludice și pe acelea care corespund intereselor elevilor. În scopul realizării acestui deziderat, trebuie găsite procedee care să solicite activitatea elevilor. Copilul trebuie îndrumat în permanență ca tot ceea ce scrie să treacă prin filtrul gândirii. Mijloacele de învățământ rămân cel mai adesea manualele care se cer mereu îmbunătățite, însă nu este obligatorie folosirea lor, importantă este respectarea programei, considerând că este necesar a fi folosite mai mult fișele de lucru și alte materiale didactice adecvate.

Jocurile didactice sunt realizate pentru a deservi procesul instructiv-educativ, au un conținut bine diferențiat pe obiectele de studiu, au ca punct de plecare noțiunile dobândite de elevi la momentul respectiv, iar prin sarcina dată, aceștia sunt puși în situația să elaboreze diverse soluții de rezolvare, diferite de cele cunoscute, potrivit capacităților lor individuale, accentul căzând astfel nu pe rezultatul final cât pe modul de obținere al lui, pe posibilitățile de stimulare a capacităților intelectuale și afectiv motivaționale implicate în desfășurarea acestora.

Jocurile didactice cuprind sarcini didactice care contribuie la valorificarea creatoare a deprinderilor și cunoștințelor achiziționate, la realizarea transferurilor între acestea, la dobândirea prin mijloace proprii de noi cunoștințe. Ele angajează întreaga personalitate a copilului constituind adevărate mijloace de evidențiere a capacităților creatoare, dar și metode de stimulare a potențialului creativ al copilului, ne referim la creativitatea de tip școlar, manifestată de elev în procesul de învățământ.

Jocurile didactice desfășurate într-un climat educațional cu deschideri largi noului, organizate pe grupe de elevi pot prefigura metode de stimulare a creativității de tipul brainstormingului. Creativitatea, ca formațiune complexă de personalitate, se formează și exersează cu metode cât mai adecvate structurii sale, metode care să acționeze pe tot parcursul școlarității elevului, iar din acest punct de vedere, jocurile didactice satisfac cerințele la nivelul claselor primare.

BIBLIOGRAFIE:

- Dinescu, Rodica – *Matematică distractivă*. Ed. Carminis, Pitești (2006)
- Dumitru, I. Al. – *Dezvoltarea gândirii critice și învățarea eficientă*, Ed. de Vest, Timișoara (2000)
- Simionică, Elena - *Matematica prin joc*, Ed. Polirom Iași (1998)

Importanța celor șapte ani de acasă

INV. DIACONU NICULINA

Școala Gimnazială "Justin Pîrvu" – Poiana Teiului-JUD. NEAMȚ

Satisfacție

Stă cu diploma pe masă,
Are-acum și masterat,
Dar cei șapte ani de-acasă
Încă nu i-a terminat.

epigramă de **Aurel Buzgău**

De multe ori când întâlnim o persoană căreia bunele maniere îi lipsesc cu desăvârșire, spunem despre ea ca nu are cei 7 ani de acasă. Tu, ca părinte, cu siguranță nu îți dorești un copil despre care s-ar putea face o afirmație similară și de aceea trebuie să te implici în formarea caracterului său în acești 7 ani. Dar care sunt, concret, metodele prin care un părinte își poate educa copilul în această perioadă a vieții sale?

Fii tu un exemplu

Simțim nevoia să apelăm la o vorbă din popor relevantă la acest capitol "nu fă ce face popa, fă ce zice popa". Din păcate, cei mici vor fi mai tentați spre a copia comportamentul tău decât spre a te asculta cu sfințenie atunci când le spui ce să facă și ce să nu facă. Puterea exemplului este foarte importantă la această vârstă. Dacă vrei ca cel mic să nu arunce gunoaie pe stradă, fii tu primul care aruncă mereu ambalajele la coș. Cedează locul tău în autobuz persoanelor mai în vârstă dacă îți dorești ca cel mic să procedeze la fel.

Obişnuiește-l cu regulile. subtil!

Atunci când îi spui unui copil că nu are voie să facă un lucru, nu faci altceva decât să îi strârnești curiozitatea cu privire la ce se întâmplă dacă pune mâna acolo unde mami i-a spus să nu o facă. Nu trebuie să îi interzici celui mic să exploreze mediul înconjurător, ci mai degrabă să îi explici consecințele acțiunilor lui. "Dacă pui mâna pe ușa de la cuptorul aragazului, te frigi și faci buba și vei avea nevoie de medicamente pentru a te face bine" sau "dacă te sui acum în copac poți să cazi și să te julești și o să îți curgă sânge" sună mult mai bine decât "Tu chiar nu înțelegi că nu ai voie să pui mâna acolo?!" Ai fi surprins cât de inteligent este copilul tău la o vârstă fragedă.

Învățâ-l despre egalitate

Atunci când vorbim despre egalitate, trebuie să îi explici celui mic că un director nu este cu nimic mai bun decât doamna de la curățenie. Amândoi sunt adulți care muncesc pentru familiile lor și trebuie respectați în aceeași măsură. Afirmațiile de genul "dacă nu ești cuminte, te las în stradă să te fure țigarii" nu fac altceva decât să îi imprime în minte celui mic ideea că rromii sunt o etnie rea și că trebuie să se poate cu ei în mod corespunzător.

Explică-i despre bunele maniere în public

Atunci când mergi cu cel mic în locuri publice, țipetele și urletele lui nu vor face altceva decât să atragă atenția asupra ta într-un mod negativ. Trebuie să îi explici celui mic că nici lui nu i-ar plăcea să fie deranjat atunci când vrea să doarmă de exemplu. Spune-i că dacă îl nemulțumește ceva țipetele și crizele de nervi nu îl vor ajuta să obțină nimic, din contră. Descoperă ce îl supără și căutați soluții împreună. Pentru a preveni astfel de comportamente pe viitor nu trebuie să cedezi când cel mic face crize de nervi în public.

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Haina celor șapte ani
de **Constantin Iordache**

În toată trecerea prin ani
Alături fii de cei sărmani,
Să nu te lăcomești la bani
De cinste sunt destui orfani.
Și-n fiecare zi de săptămână
Să fii mereu cu voie bună,
Să împlinești ce ai de împlinit,
Să mulțumești, să fii și mulțumit.
Cu haina celor șapte ani de-acasă
Să-ți faci prezența mai frumoasă
Oriunde ai fi, te are-n seamă
Un crez și-o inimă de mamă!
Tu prin gândire și prin faptă,
Ai grijă s-o păstrezi curată!
"Mamei copiilor mei
Mamei nepoțelului meu
Și nu numai lor."

Cei șapte ani de acasă în Anglia

Profesor: Diana Andriesei

Majoritatea părinților își doresc să crească niște copii bine educați, manierați, ca în filmele pe care le putem vedea despre Anglia victoriană. Este important să devenim niște exemple pentru copiii noștri, prin comportamentul nostru.

Copiii sunt învățați să spună "please" și "thank you", dar trebuie și să răspundă complimentelor prin folosirea expresiei 'you're welcome' de câte ori este posibil.

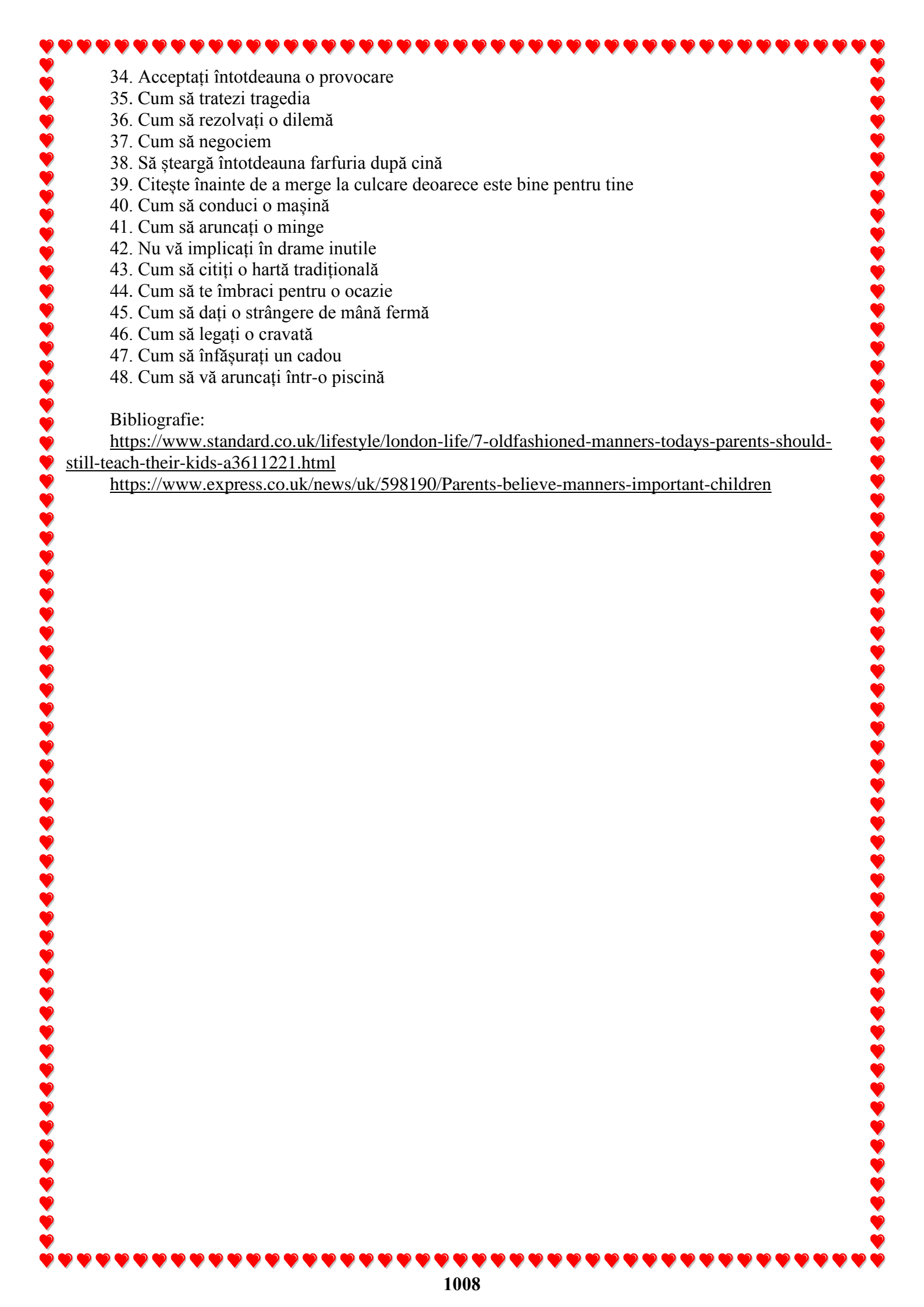
Atunci când cineva greșește sau se întâmplă un mic accident, sau când nu se respectă eticheta la masă (prin ridicarea de la masă în timpul servirii prânzului / cinei), este important să nu se răspundă printr-un acces de râs, sau posibile reacții nepoliticoase, ci prin utilizarea expresiei "excuse me" arătând astfel un act de curtoazie.

Când ești așezat și faci cunoștință cu cineva necunoscut sau cineva sosește la masă într-un restaurant, în timp ce noi suntem așezați, este o regulă a etichetei ca să te ridici, indiferent ce faci.

În cazul în care un copil este invitat la o petrecere, este întotdeauna politicos să i se explice că trebuie să răspundă cu un "yes" sau "no", iar nu printr-un "maybe". Astfel, printr-un răspuns clar, gazda poate întocmi o listă cu toți invitații și să își organizeze petrecerea în cel mai bun mod.

Bineînțeles că sunt foarte multe reguli care dovedesc dacă un copil sau adult are cei 7 ani de acasă. Iată o listă cu cele mai importante deprinderi de viață conform părinților britanici:

1. Întotdeauna spuneți vă rog și vă mulțumesc
2. Respectați bătrânii
3. Arată maniere bune la masă
4. Întotdeauna spuneți adevărul
5. Nu vorbiți cu străinii
6. Periați dinții corect de două ori pe zi
7. Bucurați-vă pe alții cu bunătate
8. Fiți încrezători
9. Fii util
10. Recunoaște când te înșeli
11. Muncește din greu la școală
12. Știți când să spuneți "Nu"
13. Economisiți bani și cheltuiți cu înțelepciune
14. Fii independent
15. Învață cum să înoate
16. Apreciați fauna sălbatică / animalele
17. Arătați compasiune
18. Acceptați înfrângerea cu fruntea sus
19. Faceți față respingerii și dezamăgirii
20. Confortul altora
21. Să aibă relații frumoase cu cei din jur
22. Nu umbla singur noaptea
23. Fii prieten cu oamenii pe care nu-i placi prea mult
24. Priviți întotdeauna partea luminată
25. Distinge nevoile de dorinte
26. Sprijină-te financiar
27. Cum se adaugă, se scade, se înmulțește și se împarte
28. Uitați-vă pe cineva în ochi când vorbiți cu ei
29. Cum să legați șireturi
30. Mănâncă-ți legumele
31. Cum să mergeți cu bicicleta
32. Cum să scrieți o scrisoare de mulțumire
33. Cum să faci patul

-
34. Acceptați întotdeauna o provocare
  35. Cum să tratați tragedia
  36. Cum să rezolvați o dilemă
  37. Cum să negocier
  38. Să ștergă întotdeauna farfuria după cină
  39. Citește înainte de a merge la culcare deoarece este bine pentru tine
  40. Cum să conduci o mașină
  41. Cum să aruncați o minge
  42. Nu vă implicați în drame inutile
  43. Cum să citiți o hartă tradițională
  44. Cum să te îmbraci pentru o ocazie
  45. Cum să dați o strângere de mână fermă
  46. Cum să legați o cravată
  47. Cum să înfășurați un cadou
  48. Cum să vă aruncați într-o piscină

Bibliografie:

<https://www.standard.co.uk/lifestyle/london-life/7-oldfashioned-manners-todays-parents-should-still-teach-their-kids-a3611221.html>

<https://www.express.co.uk/news/uk/598190/Parents-believe-manners-important-children>

Construcția celor 7 ani de-acasă sau nevoia copilului de educație în sânul familiei sale

Prof.dr. Diana Silaghi, Liceul de Arte Vizuale "Romulus Ladea", Cluj-Napoca

Construcția celor „7 ani de acasă” este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri. Atunci când construim împreună trebuie să fim conștienți de importanța fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine suntem „noi” și cine suntem fiecare dintre noi. Ce știm să facem și ce putem face fiecare, pentru a reuși să facem împreună. Rolul părinților este acela de a fi educatorii copilului lor. Unde și când se termină rolul de educator al părinților? Când învățăm, când relaționăm, când iubim? Avem de învățat de la copilul nostru? Când putem spune: „iartă-mă”, „am greșit”? Știm oare totul despre copilul nostru? Dar despre noi, ca părinți? Răspunsurile la aceste întrebări pot fi găsite în cele ce urmează.

1) Nevoia de identitate a copilului

Identitatea deosebește o persoană de celelalte și în același timp, înlesnește dezvoltarea sentimentului de apartenență la o familie, la un grup social, la o comunitate. Pentru o dezvoltare armonioasă, copilul are nevoie să-și dezvolte un sentiment pozitiv al identității. Primul element de identificare este corpul. În jurul vârstei de 12 luni copilul a învățat să se recunoască în oglindă. A început să se perceapă ca individ și a început să își cunoască schema corporală: aceasta este mâna lui, acesta este piciorul lui... De îndată ce și-a integrat imaginea de sine, copilul a început să devină mai atent la cei din jurul său. Al doilea element de identificare este familia. Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri (copilul va descoperi care este locul și rolul său în familie, va ști că este frate sau soră, va înțelege care este rolul mamei și al tatălui, va fi nepot sau nepoată); comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri (va descoperi și integra cum se manifestă fratele sau sora, mama sau tatăl, bunicul sau bunica); valori și norme ale familiei. În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său (la grădiniță, în jocul cu egalii de vârstă, la școală apoi la locul de muncă). Al treilea element este identificarea etnică și culturală. Când ne-am referit la familia copilului ca element de identificare, am făcut referire și la valori și norme. În mod general, identitatea etnică și culturală diferențiază mai profund valorile și normele. De data aceasta însă, diferențele sunt marcate de relațiile sociale în care se înscrie familia și copilul, de modul în care normele și valorile culturale și etnice sunt acceptate sau nu de societate. Modalitatea în care percepe copilul reacțiile mediului social, normele și valorile sale culturale sau etnice poate determina asumarea, respingerea sau negarea lor. Dificultatea copilului este de a alege între valorile culturale sau etnice pe care le are familia sa (deci și el) și valorile „acceptate” social, copilul trecând prin traume care pot determina perturbarea dezvoltării sale. Prejudecățile și discriminarea sunt dăunătoare pentru toți copiii. Prejudecățile adulților duc la deformarea imaginii copilului despre sine, la stima de sine scăzută și la încrederea slabă în propriile valori, capacități și aptitudini.

2) Nevoia de educație a copilului

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte de adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare intervenție pentru copil (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau pe lângă copil (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate intervenții educative, ele devenind intervenții împreună cu copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea. Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezolării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață. Pe măsură ce copilul crește, nevoile sale de educație capătă alte valențe. Copilul este tentat să își asume din ce în ce mai mult autonomia, are nevoie de separarea fizică de părinții săi. El are nevoie de explorarea unor noi medii, în care actorii să fie atât adulți, dar mai ales, copii de-o vârstă. Alăturarea egalilor de vârstă îl susține pe copil în demersul său explorator, în dezvoltarea sa integrată, în exersarea rolurilor și regulilor sociale (diferite de cele din familie). Copilul are nevoie să fie pus în situația experimentărilor „pe cont propriu”, alături de alți copii, în grupuri mici sau mai mari. El are nevoie să învețe să se sprijine pe propriile abilități și aptitudini în situația rezolvării de probleme (să

găsească soluții atunci când își dorește să ajungă la o jucărie), în situația de negociere cu un egal de vârstă (în jocuri în care își construiesc reguli și pe care trebuie să le respecte), în situația în care trebuie să îndeplinească sarcini împreună cu alții copii, deci să colaboreze. Mediul care poate satisface aceste nevoi educative structurate este grădinița/școala, prin valența formală a educației. Educația formală are un caracter planificat, sistematic, metodic, intensiv, este organizată, condusă și supravegheată de către cadrul didactic. Educația formală completează educația informală, oferită la vârste mici în cadrul familiei și educația non-formală care se realizează prin unele activități desfășurate în afara grădiniței/școlii și familiei.

Fiecare copil trebuie să beneficieze de un program educativ structurat de recuperare, adecvat și adaptat, care să-i dezvolte potențialul fizic și psihic, urmărindu-se valorificarea disponibilităților sale și antrenarea în mod compensatoriu a palierelelor psiho-fizice care nu sunt afectate.

Bibliografie:

D. McDermott, "Parenting education from k-12: Theoretical and empirical background and support.", 2002

Montesori Maria, „L'esprit absorbant de l'enfant“, l'Imprimerie Saint-Paul, 1992

Montesori Maria, „Pedagogie scientifique—La maison des enfants“, ateliers de Normandie Roto S.A, 1992

Păun Emil, „Educația timpurie în grădinițele de copii în România într-un deceniu de tranziție“, Vanemmonde, 2000

Păun Emil, Romiță Iucu – Colectiv de autori, „Educația Preșcolară în România“, Polirom, 2002

Patrick Daunt, „Integrarea în comunitate a copiilor cu cerințe educative speciale“, Ministerul Învățământului, 1996, p.17).

DICA ELENA

Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților

Valeria Mahok

Satisfacție

Stă cu diploma pe masă,
Are-acum și masterat,
Dar cei șapte ani de-acasă
Încă nu i-a terminat.
epigramă de Aurel Buzgău

Nedumerire

Doisprezece ani în clasă
Văd că n-ai recuperat,
Tot ce nu ai învățat,
În cei șapte ani de-acasă.
epigramă de Valeria Moroșan

Cei șapte ani de acasă

DICKEMANN IONIȚĂ GEORGETA Centrul Școlar de Educație Incluzivă nr.1 ,Municipiul Ploiești

Ce reprezintă de fapt cei șapte ani de acasă? Această expresie se referă la regulile de comportament și la deprinderile pe care un copil și le formează în sânul familiei, în cei șapte ani petrecuți acasă, înainte de a trece pragul școlii. Educația, reprezentată de bunele maniere și de conduita morală, reprezintă un factor important al adaptării copilului în societate.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului". Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care o primește copilul în cadrul familiei și la deprinderile pe care acesta și le formează înainte de a merge la școală. Atunci când unui copil i se spune că are cei șapte ani de acasă, înseamnă că este bine crescut și că știe să se comporte respectuos indiferent de situație și indiferent de persoana căreia i se adresează. Pe de altă parte, atunci când un copil este caracterizat ca nevând cei șapte ani de acasă, înseamnă că are un comportament social deficitar, dominat de lipsa respectului față de celelalte persoane, bunele maniere lipsindu-i cu desăvârșire. În preajma copiilor bine crescuți, care știu să se comporte, va fi întodeauna o plăcere să te afli, în timp ce copiii nemanierați vor fi respinși și se vor afla într-un continuu conflict cu cei din jurul lor.

A avea bune maniere înseamnă:

- a avea o ținută și un limbaj impecabile;
- a ști să te comporți cuviincios cu cei din jur;
- a fi politicos și agreabil;
- a te respecta pe tine însuși și pe cei din jurul tău;
- a fi conciliant, a ști să aplanezi conflictele și să le eviți;
- a deține simțul responsabilității.

Fiecare copil trebuie învățat codul bunelor maniere încă de când este mic, pentru a-i fi mai ușor să se integreze în mediul școlar și în societate.

Cei șapte ani de acasă reprezintă, fără dar și poate, oglinda educației oferită de părinți copiilor, în primii ani de viață. Educația copiilor este, adesea, asemănată cu un grădinar care îngrijește un lăstar de floare. Dacă va fi îngrijit corespunzător, atunci lăstarul se va transforma într-o floare frumoasă. În caz contrar, va deveni o uscăciune. Teodor Cozma și Stela Iancu afirmă că "sub influența familiei interesul copilului se orientează fie spre activități cultural-artistice, fie sportiv-turistice, manuale sau de creație, care contribuie la relaxarea, dar și la promovarea dezvoltării lui intelectuale, morale și fizice. Desfășurându-le, i se formează interesul de cunoaștere, spiritul de independență și inițiativa, inventivitatea și creativitatea, capacitatea de a învinge dificultățile, optimismul, își însușește priceperi și deprinderi de muncă fizică, intelectuală, tehnică, artistică."

La vârsta de 3 – 4 ani copiii își formează conduite precum modul în care:

- își sevesc masa și atitudinea care o adoptă cu această ocazie;
- formulează unele solocitări;
- își exprimă recunoștința;
- socializează cu colegii .

Până la vârsta de 6-7 ani, copilul manifestă progres în ceea ce privește igiena și modul de a se îmbrăca.

Chiar dacă acum, perioada celor șapte ani s-a scurtat, timpul pe care copilul și-l petrece acasă fiind mult mai scurt, este important de menționat că în această perioadă trebuie să se cunoască persoanele cu care cel mic intră în contact, deoarece el se află în perioada în care observă și imită. Specialiștii susțin că deprinderile pe care un copil și le formează în primii șapte ani sunt esențiale în procesul lui de formare ca adult. Copilul trebuie învățat de când este mic să spună cuvinte magice, precum *mulțumesc*, *te rog frumos* sau *imi pare rău*. Însă, pentru a și le însuși, copilul trebuie să vadă că acestea sunt folosite în mediul familiar în care acesta se dezvoltă. Numai în acest fel, prin puterea exemplului, va învăța cum să se comporte în societate. Copilul se află la vârsta imitației, de aceea el este mai atent la ceea ce se face decât la ceea ce se spune. Școala și celelalte medii educaționale nu pot decât să consolideze educația primită în familie.

Pe de o parte, părinții sunt cei care le formează personalitatea copiilor, transmițându-le, în mod voluntar sau involuntar, propriile valori morale și credințe pe care aceștia și le vor însuși și le vor aplica în societate, ca aduți. Pe de altă parte, acum grădinița are un rol important în construirea educației primite în cei șapte ani de acasă. De aceea este important ca părinții să cunoască atât activitățile pe care copilul le desfășoară la grădiniță, dar și deprinderile ce se doresc a fi formate prin intermediul acestora. Astfel, educația primită în cei *șapte ani de acasă* nu reprezintă doar responsabilitatea unei singure părți, ci trebuie să fie privită ca o colaborare între grădiniță și părinți, în scopul formării unor deprinderi sănătoase.

Cei șapte ani de acasă sunt imperativ și nu reprezintă doar o perioadă privită din perspectivă cronologică, ci se referă la educația pe care familia reușește să o imprime copilului, la bagajul de cunoștințe acumulat în această perioadă, la modul în care normele de conduită îi influențează viitorul.

BIBLIOGRAFIE:

1. Carnegie, Dale, *Arta de a reuși în viață*, Editura Expres, Deva, 1991
2. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998;
3. Cozma T., Iancu S. (1995). *Ora de dirigenție între rutină și profesionalism*. Editura
4. Dolean I., Dolean D. (2001). *Meseria de părinte*. Editura Motiv, Cluj-Napoca; Gama, Iași.
5. Poenaru, Michaela, *Cei șapte ani de acasă*, Editura Coresi, 2010.

Mediul securizant și încrederea în sine și în ceilalți a copilului

Didă-Vlădulescu Carmen/Mirică Natalica

GPP Junior

Slobozia, Ialomita

Fiecare părinte responsabil știe că el este primul ”paznic”, primul custode al încrederii copiilor săi. Ei au nevoie să știe că noi, părinții, vom fi lângă ei indiferent ce s-ar întâmpla – și asta înseamnă să te simți în siguranță. Atunci când copiii știu că pot conta pe noi, pentru a răspunde nevoilor lor, pentru a le înțelege sentimentele și pentru a-i respecta, copiii învață să aibă încredere în noi. De la acest sentiment de securitate pornind și de la sprijinul nostru ferm, ei pot să își dezvolte încrederea în sine.

Un exemplu de sprijin și încredere este și atitudinea unei mame din urmatorul fragment de viață. Un recital de vioară, susținut de o fetiță, cu un fragment dintr-o operă de Brahms, ”Cântec de leagăn”. Fata nu exersase suficient și spre finalul bucății era clar că și ea își dăduse seama de asta. Publicul i-a oferit totuși aplauze încurajatoare. După ce a coborât de pe scenă, fata a mers direct la mama ei care a ținut-o strâns în brațe atât timp cât s-au cântat toate celelalte bucăți. Copila era destul de măricică pentru a mai sta în poala mamei, însă, în clipa respectivă lucrul acesta nu mai conta. Mesajul mamei către fată era următorul: sunt aici, alături de tine, chiar și atunci când dai greș și nu mi-e nici teamă, nici rușine să ți-o arăt.

În mod evident, copiii noștri au nevoie să știe că noi adulții suntem mereu alături de ei și că sprijinul nostru nu depinde de cât de bine, sau rapid duc la bun sfârșit o sarcină, sau de faptul ca uneori eșuează în finalizarea ei.

De-a lungul anilor, copiii își dezvoltă încetul cu încetul încrederea în ei înșiși. Din momentul în care un copil spune: ”Eu! Eu **o să fac** asta!” sau ”Eu! Eu **vreau să fac** asta!” știm că acela este un semnal prin care el își arată și își consolidează încrederea în sine. Nouă, adulților ne revine sarcina de a le da copiilor ocazia să își pună la încercare însușirile și talentul, susținându-i în timp ce învață, în timp ce caută noi și noi experiențe și explorează neobișnuitul. Trebuie sesizat aici un echilibru extrem de delicat. Pentru ca ei să crească simțindu-se în siguranță, au nevoie de suficient timp și spațiu ca să experimenteze, să învețe singuri, chiar să dea greș, rămânând în același timp dispuși să-i încurajăm și să îi susținem pe parcurs.

Un alt fragment de viață povestit de o mămică de la grupă ilustrează teoria de mai sus.

Intr-o seară, după ce s-a cuibărit în pat, Victor, un puști de cinci ani și jumătate îi spune mamei: ”Aș vrea să scoatem mâine roțile ajutătoare de la bicicletă.” Mama aprobă și a doua zi aduc amândoi șurubelnița și scot roțile. Când urcă pe bicicletă, Victor realizează camersul fără roțile ajutătoare nu e chiar atât de simplu pe cât crezuse la început. Simte că merge cam nesigur și în zig-zag, mai ales atunci când mama ia mâna de pe șaua bicicletei și îl lasă să se descurce singur. Seara, acasă, Victor îi cere mamei să îl ajute a doua zi să își pună la loc roțile ajutătoare, iar mama aprobă. A doua zi de dimineață, Victor privește bicicleta lui de ”băiat mare”. Mama îi intuiește teama și, pe un ton neutru, îl întrebă dacă nu vrea să mai încerce o dată, înainte de a pune roțile ajutătoare la loc, gândindu-se că a doua oară ar putea avea loc minunea. Puștiul acceptă și, de data aceasta, gata! Iși ia zborul ținându-se strâns de ghidon, cu un zambet larg pe chip și cu încredere sporită în forțele proprii. Mama a găsit dozajul potrivit: a acceptat cererea băiatului de a pune roțile ajutătoare înapoi, provocându-l în același timp să încerce ceva nou. Nu l-a împins de la spate să fie ”băiat mare” când nu era pregătit și l-a ajutat să mai încerce ”doar o dată”. Ne punem firesc întrebarea: ”Va cădea Victor?” Bineînțeles că va cădea. Cu toții o facem, mai ales când avem curaul să ne depășim limitele. Însă, tocmai în acele momente avem cea mai mare nevoie de încredere în noi, ca să urcăm din nou în șa.

Copiii se bazează pe faptul că noi facem ceea ce spunem că facem atunci când promitem, iar dacă nu se poate, le dăm de știre. Ei cred ce le spunem și au încredere că ne vom ține de cuvânt. Iar dacă facem asta în cea mai mare parte a timpului, copiii învață să se bazeze pe noi.

În decursul timpului adulții le fac copiilor tot felul de promisiuni. Poate că oamenii mari nu le consider promisiuni, dar *copiii* da. Dacă le spunem că îi luăm acasă la o anumită oră, ei se așteaptă să o și facem. Dacă obișnuim să întârziem sau să uităm, copiii vor învăța că nu pot avea încredere în noi și se vor simți, pe bună dreptate, neglijați. Dacă nu putem fi punctuali din cauza unei urgențe ivite în ultimul moment, trebuie să dăm un telefon și să îi anunțăm. Este necesar, pentru confortul lor afectiv și pentru sănătatea relației cu copilul nostru, să îi arătăm acestuia aceeași considerație ca unui client, sau ca

șefului de la locul nostru de muncă. Pe chipul copiilor lăsați să aștepte, ai căror părinți vin ultimii să îi ia, se citește întotdeauna o expresie foarte tristă. Îi vezi cum încearcă să își ascundă dezamagirea și grija, fără să reușească prea bine.

Este de asemenea important, să le oferim copiilor nostril un mediu de viață sigur, fiindcă există în viața lor atâtea necunoscute, atâtea lucruri pe care le au de traversat, de învățat, încât un cămin previzibil și confortabil este întotdeauna o doză liniștitoare de control. Dar asta nu înseamnă că nu mai este loc, din când în când, pentru momente amuzante și spontane. Rutinele sunt bune, importante, pentru că îi ajută pe copii să capete sentimentul de Securitate pe care ți-l transmite un program dinainte stabilit. Inșă la fel de importante sunt și momentele în care le permitem să se abată de la program. Pe acestea, de cele mai multe ori, copiii și le vor aminti tot restul vieții, pentru ca sunt momente ieșite din obișnuit, noi, incintante.

Pentru a se implica încrezător într-o acțiune, copiii noștri au nevoie să creadă în ei înșiși și în viziunea pe care o au asupra lucrurilor. Dacă nu au încredere în propriile decizii, sau dacă nu cred în ei înșiși, le va fi foarte dificil să se afirme. O modalitate de a-i ajuta să capete această încredere, este să avem *noi* încredere în ei.

Noi, părinții, nu vom fi toată viața alături de copiii noștri. Le putem insufla încă din copilărie un puternic sentiment de siguranță, care cu certitudine, își va spune cuvaântul la maturitate. Ajutându-i să creadă în ei, îi facem să se simtă în siguranță alături de alții și să devină buni părinți pentru copiii lor. Este un dar pentru viitorul lor. Increderea în ei înșiși le va călăuzi alegerile, opțiunile profesionale, le va permite să își asume riscuri, să facă față responsabilităților și să creadă în deciziile lor. Increderea în ceilalți îi va face capabili să se îndrăgostească, să se dăruiască unor persoane de calitate, să pună bazele unei familii. Într-o situație diametral opusă, fără siguranță de sine, copiii nu vor ști să se bucure de viață când lucrurile vor merge bine, nici să înfrunte greutățile. Dacă au înșă încredere în ei, în competența lor fundamentală, în bunăvoința și în calitățile lor de ansamblu, vor putea realiza, practic în viață, tot ce și-au propus.

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAREA COPIILOR

Profesor Alina Sorinela Didu

Liceul Tehnologic „Alexandru Macedonski” Melinești, Dolj

Se spune că „familia este stâlpul societății”. Indiscutabil, așa este. Pentru a avea o societate sănătoasă, este obligatoriu ca și familiile care o alcătuiesc să fie de calitate. Cum putem face asta?! Foarte simplu, așa spune. Respectând, în primul rând, regulile moralității.

Nu de puține ori am auzit părinții spunând: „să fii cuminte!”, „să-i saluți pe cei cu care te întâlnești!”, „să respecti toți oamenii indiferent de vârstă!”. Toate aceste îndemnuri adresate copiilor de către membrii familiei- părinți, bunici, frați, surori- și respectate de fiecare dintre noi reprezintă un pas important către statutul de „om cu cei șapte ani de acasă”. Este foarte ușor să fii un om „de calitate” dacă familia îți sădește, de când ești mic, ideea că, dacă vrei să fii respectat, trebuie să fii capabil să-i respecti pe cei de lângă tine.

Din păcate, în zilele noastre unii nu prea mai pun preț pe respect. Au uitat că trebuie să dea bună ziua atunci când trec pe lângă un vecin sau pe lângă un profesor. Au uitat că trebuie să dea prioritate unei persoane mature. Nici nu le trece prin minte că ar putea face un mare bine dacă ar încuraja o persoană care are o problemă. Am văzut persoane care chiar se bucură de necazul altuia. Sau de multe ori îl și provoacă pentru simpla plăcere că „cineva suferă”. Ce mult greșesc astfel de persoane! Nu se gândesc la faptul că viața este un boomerang și-ți dă exact ceea ce dai. Poate chiar înzecit. De aceea, trebuie să avem grijă ceea ce facem, ceea ce vorbim, căci totul se întoarce împotriva noastră. Mereu am spus și o să spun că avem cu toții datoria morală de a le da sfaturi bune celor din jur, de a-i ajuta la nevoie.

Eu așa am învățat de la mama, de la tata, de la frați și de la bunici. Să fiu om bun, de caracter, să am „cei șapte ani de acasă” care, cu siguranță, reprezintă oglinda arborelui genealogic a cărui mlădiță sunt și eu.

Altruismul este o altă caracteristică ce trebuie să stea la baza caracterului. A fi generos înseamnă a fi „om al lui Dumnezeu”, căci El așa spune: „Dăruind, vei dobândi”.

Totdeauna am încercat să găsesc numeroase căi de a da și altora din ce am eu, doar din dorința de a-i vedea fericiți. Și totodată i-am îndemnat și pe alții să fie generoși. Poate nu toți conștientizează importanța pe care o are, să zicem, bănuțul pe care îl dăm unui nevoiaș. Atunci când cineva ezită să facă un gest caritabil, ar trebui să se gândească o clipă la posibilitatea de a schimba rolul cu acel om mai puțin avut.

De nenumărate ori am inițiat astfel de acțiuni caritabile. Am fost la cămine de bătrâni, am fost la cămine de copii abandonați sau bolnavi pentru a-i ajuta moral sau material. Dacă am reușit să le smulgem un zâmbet sau să le aducem un strop de bucurie în suflet, înseamnă că ne-am atins scopul, iar eforturile noastre n-au fost în zadar.

Asta înseamnă „să ai cei șapte ani de acasă”!

Le mulțumesc părinților mei care m-au învățat „să fiu om”!

Cei șapte ani de acasă

Autor: Dima Giorgiana
Scoala Gimnaziala Nr24 Ion Jalea
Judetul Constanta

‘Copilăria este inima tuturor vârstelor’. Acest citat celebru constituie esența vieții. O copilărie fericită este una în care părinții sunt foarte implicați în creșterea și educarea copiilor. Din păcate, nenumaratele atribuții care intervin zi de zi, duc în unele cazuri la neimplicarea totală a părinților în procesul instructiv-educativ.

Deseori auzim zicala a avea cei șapte ani de acasă. Ce înseamnă de fapt, această expresie??? La ce anume face referire? Studiile de specialitate subliniază faptul că educația oferită în cadrul primilor ani de viață va pune bazele unui viitor adult educat și manierat. Din această cauză, implicarea părinților în primii ani de viață a copilului este absolut necesară.

Părintele este cel responsabil pentru creșterea armonioasă și educarea copilului. Astfel, încă din primii ani de viață, copilul trebuie învățat bunele maniere, cu ajutorul exemplului, jocurilor de rol, dar și ajutorul exemplului de bună practică. Copilul, viitor elev, trebuie învățat regulile de bază ale fiecărei familii, bunele maniere și, mai ales, modalitatea de comportare cu ceilalți membri ai societății.

Încă din primii ani de viață, copilul trebuie responsabilizat, oferindu-i-se sarcini specifice vârstei spre a fi îndeplinite. De exemplu: să spele fructele, să strângă vasele murdare, să își împăturească hainele, să își fixeze deprinderile igienico-sanitare, să își îngrijească animalul ș.a.m.d. Aceste sarcini aparent ne semnificative, îi va forma copilului deprinderi pentru a se descurca la grădiniță și mai apoi în cadrul ciclului primar.

Bunele maniere se fixează încă din copilărie, cu ajutorul părinților. Deprinderile formate de către părinți și aplicate în viața de zi-zi vor însoți pe copil în rolul de preșcolar, școlar și mai apoi în rolul de adult.

Construcția celor șapte ani de acasă este un proces îndelungat, proces în care este nevoie de numeroși parteneri. Atunci când educăm un copil, trebuie să fim conștienți de importanța fiecăruia dintre noi, trebuie să știm ce știm să facem și ce putem face pentru a educa un copil așa cum trebuie.

Primele relații ale copilului sunt cele pe care le are cu mama și cu tatăl, comportamentul acestuia fiind condiționat de comportamentul și relațiile cu părinții. Relațiile cu părinții și gradul de implicare al acestora în educația copilului, formează ceea ce numim cei șapte ani de acasă. Astfel, prin sarcinile lor, părinții devin cei dintâi educatori deoarece:

- Ei sunt primii cu care copilul interacționează încă din prima zi de viață.
- Familia este modelul pe care copilul îl imită, modul de viață al familiei fiind internalizat în anii copilăriei.
- Comunicarea eficientă cu copilul conferă empatie, dragoste și un grad mare de receptivitate a regulilor prezentate de către părinți.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. Familia pune bazele celor șapte ani de acasă! În concluzie, educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și de competență între adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare integrată.

Bibliografie

- Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinti-copii*, editura Medicală AMALTEA, 1998.

CEI SAPTE ANI DE ACASA

Educatoare, ELENA DIMIAN, G.P.N.nr. 1, COVASNA

“Diploma celor sapte ani de-acasa ai copilului exprima calificativul parintilor. “ (Valeria Mahok)

“Temelia” bunei cresteri se pune in familie.Educatia in familie este fundamentul educarii copilului. Parintii raman primii si cei mai importanti educatori ai copiilor, mai intai pentru ca ii influenteaza moral de la varsta cea mai frageda, si apoi pentru ca au asupra lor autoritatea incomparabila a iubirii parintesti, careia copiii ii raspund cu iubirea filiala.

Copiii nu sunt identici nici in ceea ce stiu, nici in ceea ce simt, nici in felul cum se poarta, cum vorbesc...

Fiecare copil este imaginea vie a educatiei primite in familie, educatie a carei amprenta se observa cu usurinta in gradinita, apoi la scoala...

Educatia este un proces continuu care se desfasoara treptat si care trebuie sa tina pasul cu fiecare etapa de dezvoltare din viata copilului. Tot ceea ce se omite sau se greseste in educatie este in dauna copilului. De aceea vor exista in scoala copii care nu se pot adapta, aceasta situatie fiind in mare masura rezultatul unor greseli educative din primii ani de viata ai copilului.

Astfel, parintii trebuie sa inteleaga ca nu doar satisfacerea trebuintelor de ordin material este importanta, ci si “climatul familial” in care dragostea, ingrijirea copilului cu o participare launtrica, sunt extrem de importante.

Nu trebuie sa-i educam copilului trasaturi care sa-l puna in conflict cu mediul social(egoism, vehementa, lipsa de respect...)

Se impune asadar existenta unui camin armonios, a unei ambiante familiale echilibrate bazate pe respect, intelegere intre parinti si copii. In functie de relatiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului fata de oameni, fata de ce-i in jurul lui , fata de indatoriri, formandu-i-se conduita si caracterul.

De aceea, dragi parinti :

- Tratati-I egal pe copii!
- Educati-I in cerintele 22ruden crestine!
- Nu va certati in fata copiilor!
- Unitate intre parinti in cerintele educative!
- Descurajati raul care l-a biruit pe copil, dar nu copilul!
- Rabdare!
- Aratati iubire copiilor, dar o iubire corecta!
- Pedeapsa 22rudent22tive si 22rudent!
- Fiti model moral pentru copii!
- Castigati increderea copilului!

Aceste 10 reguli alcatuiesc Codul comportarii parintilor fata de copii. Cei sapte ani de-acasa inseamna imitatie si invatare dupa modelul dat de parinti. Pecetea pe care parintele o lasa asupra personalitatii propriilor copii se mentine toata viata.

BIBLIOGRAFIE:

Anton Moisin, Arta educarii copiilor si adolescentilor in familie si in scoala, Editura Didactica si Pedagogica, R.A.

Ina Bekker, Hans Janssen, “Educati asa!”, Bucuresti, 2001.

EDUCAȚIA-o artă?

Prof. DIMULESCU RODICA
Școala Gimnazială „Dr. Aurel Vlad” Orăștie

Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau interdicțiile pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

Educația începe cu cei 7 ani de acasă. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună „mulțumesc”, „te rog”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Platon definea educația ca fiind „arta de a forma bunele deprinderi sau de a dezvolta aptitudinile native pentru virtute ale acelor care dispun de ele.” Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de armată. Cel mai important aspect de care un părinte trebuie să țină seama este comunicarea. Permanent trebuie comunicat cu copilul, deoarece actul comunicării îi dezvoltă acestuia abilitatea de a socializa, de a transmite ceea ce simte, ceea ce are nevoie.

Conform *Dicționarului explicativ al limbii române* educația este „ansamblu de metode și de măsuri aplicate sistematic (și în cadru organizat), cu scopul formării și dezvoltării intelectuale, morale, fizice ale copiilor, ale tineretului”. Orice părinte își dorește ca fiul sau fiica să dea dovadă de bună creștere acasă sau în societate sau, să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, sau la grădiniță.

În societatea modernă, educația ocupă poate rolul cel mai important în formarea individului. Principalele atribute care contribuie la formarea unui copil „bine crescut” sunt: salutul, comportamentul în public sau cu prietenii, manierele la masă, dar și recunoașterea greșelilor.

Salutul este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii. Urmează apoi, pe măsură ce copilul crește să poată vorbi și să ajungă să spună chiar și un simplu „bună ziua”. Legat de salut este și comportamentul în public, unde copilul educat știe să răspundă la întrebări și să susțină o conversație. Trebuie să știe, de asemenea, că este necesar să își aștepte rândul pentru a interveni, fără să întrerupă pe cel care vorbește, chiar dacă acela îi este prieten foarte apropiat sau nu. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților, ele pot fi învățate cel mai bine prin joc. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte.

O bună creștere presupune și un comportament adecvat atunci când ești la masă. Folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui care servește masa contribuie la creionarea imaginii unui copil cu o educație aleasă, primită în primii ani de viață.

Toate atributele de mai sus sunt rezultatul a multor ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el, fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este perseverența, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, căci numai prin stăruință vei reuși să creezi artă – arta de a educa.

Eforturile măsurabile împletite cu timpul aferent educației sunt reușita formării unui copil bine crescut, care poate dovedi în orice circumstanță că EDUCAȚIA este, într-devăr o artă, iar un copil educat este arta celui mai fericit părinte.

Bibliografie:

1. DIMA, Eugenia, COBEȚ, Doina, MANEA, Laura, DĂNILĂ, Elena, DIMA, Gabriela E., DĂNILĂ, Andrei, BOTOȘINEANU, Luminița, *Dicționar explicativ al limbii române*, Chișinău, Editura ARC, Editura GUNIVAS, 2007
2. DUMITRU, Ion Al., *Dezvoltarea gândirii critice și învățarea eficientă*, Timișoara, EDITURA DE VEST, 2000.

CEI SAPTE ANI DE ACASA

GRADINITA CU PROGRAM NORMAL „LICURICI” OVIDIU EDUCATOARE: DINA DANIELA

“Mama este cel mai apropiat prieten pe care il avem atunci cand incercarile, grele si surprinzatoare, cad asupra noastra; cand nenorocirile iau locul prosperitatii; cand prietenii care s-au bucurat alaturi de noi, in momentele stralucirii noastre, ne parasesc in clipa in care problemele ne coplelesc, numai ea ramane langa noi si se straduieste prin bunatatea sfaturilor si invatamintelor ei sa risipeasca norii intunecati, facand ca pacea sa se reintoarca in inimile noastre.” Washington Irving De-a lungul timpului, nu putini au fost aceia care au incercat sa sintetizeze prin cateva cuvinte de suflet ce inseamna mama in viata fiecaruia. Cand eram copil si auzeam sfatul mamei: ”Arata ca ai cei sapte ani de acasa”, era pentru mine ceva abstract dar, dupa expresia pe care o vedeam pe chipul mamei mele, imi dadeam seama ca era ceva foarte serios si important. Cu trecerea anilor am inteles importanta si incarcatura celor “sapte ani de acasa”, care erau cu adevarat sapte. De ce spun asta? Pentru ca societatea umana a evoluat, copilul a pasit in sistemul educativ organizat din ce in ce mai devreme si, din cei sapte ani au ramas intai sase ca apoi sa ajunga in vremurile noastre, doi. “In momentul in care un copil s-a nascut, s-a nascut si mama. Ea nu a existat inainte. Femeia existase, dar nu si mama. O mama este ceva absolut nou.” Rajneesh Nimic nu e mai sfant in viata unei femei decat momentul cand devine mama. Dar cu totul diferit este rolul mamei astazi fata de ceea ce inseamna mama mai demult. Responsabilitatea mamei era alta. Mama era casnica si isi dedica intregul sau timp cresterii si educarii copiilor ei. Orice nereusita din viata viitorului adult se imputa in primul rand mamei care trebuia sa aiba grija cum gestioneaza “cei sapte ani de acasa” din viata copilului. Evolutia societatii si emanciparea femeii au diminuat timpul efectiv dedicat cresterii si educarii copiilor. Rolul acesta a inceput sa fie impartit tot mai mult cu gradinita si apoi cu scoala deoarece, mama a inceput din ce in ce mai mult sa aiba o viata sociala manata de necesitatea de a avea un venit care sa completeze venitul pe care tatal il putea asigura familiei. In societatea actuala cu un ritm rapid de transformare, in care explozia informationala este deosebit de puternica si in care nenumarate tentatii apar in viata unui copil, ar fi fost bine sa fie tot “cei sapte ani de acasa”. Din pacate au ramas doar doi sau in anumite cazuri nici unul. Am ajuns in situatia ca responsabilitatea cresterii si educarii copiilor sa se lase de multe ori pe umerii gradinitei si respectiv ai scolii. Este bine? Este rau? Nu pot fi categorica pentru ca sunt multi factori care concura la reusita sau esecul din viata fiecarui copil si apoi adolescent. Nu de putine ori aud: ”doamna, nu stiu ce sa ma mai fac cu copilul meu!” sau “poate reusiti dumneavoastra ca eu nu mai am metode care sa il potoleasca!” Lipsa timpului, grija zilei de maine, alteori proasta intelegere a ceea ce inseamna educatie, mediul cultural din care provine parintele, promovarea pe toate caile ale unor asa zise “modele” duc la esecul unor parinti in ceea ce priveste educatia copiilor si, implicit la debusolarea acestor copii. Pierderea principiilor de viata sanatoase care erau specifice poporului roman si imprumutarea fara o adaptare corecta la cerintele sociale a unor principii de viata care, se crede ca sunt modern, a generat situatii noi greu de gestionat. Democratia defectuos inteleasa a transformat pe unii copii in rebeli care se razvratesc la orice fara a avea un argument obiectiv. Polarizarea populatiei in functie de puterea financiara aduce dupa sine la unii frustrare iar la altii infatuare, ostentatie. E greu sa fii parinte in zilele noastre. Tot mai des auzim strigatul de ajutor al unor mame care se simt depasite de situatie. Mame care nu au timpul fizic necesar pentru a face fata cu brio la toate sarcinile ce deriva din tripla ipostaza de sotie, mama, femeie. In ajutorul lor vine gradinita si scoala care isi impart responsabilitatea celor “sapte ani de acasa”. Copilul trebuie sa fie in centrul preocuparilor familiei si al scolii pentru a capata abilitatea de a selecta influentele pozitive sau negative care vin din partea societatii. Familia si scoala trebuie sa lucreze in parteneriat ca sa-l pregateasca pentru viata pe copil. Acesta nu trebuie sa sufere datorita timpului limitat la parintilor sau datorita lipsei de responsabilitate a factorilor educativi. De multe ori scoala este pusa in situatia de a consilia chiar pe parintii copiilor si, indeosebi pe mamele acestora care, din diverse motive ajung la concluzia ca nu au facut ceea ce trebuie si cat trebuie pentru copilul lor. Un lucru este cert: chiar daca educatia unui copil poate fi facuta si de alte persoane, dragostea de mama nu poate fi suplinita sau inlocuita de nimeni. Pentru orice copil, mama lui e cea mai buna. ”Mamele au o varsta unica; nu exista mame tinere, mame batrane, mame frumoase sau urate: exista doar mame.” - Alba de Cespedes y Bertini Chiar daca “cei sapte ani de acasa” au ramas din ce in ce mai putini este de

necontestat rolul mamei in viata copilului.Mama, constienta de rolul ei, atunci cand simte ca e prea mult pentru ea, cere ajutorul celor care pot sa o ajute.Mama ramane primul model de om din viata copilului.Cu mama se sfatuieste dascalul ca sa faca ce e mai bine pentru copil.Familia si scoala trebuie sa incerce sa ofere adevarate modele de viata, sa promoveze valori autentice care sa umple cei "sapte ani de acasa". Seneca spunea: "Exemplul bun se intoarce printr-un ocol la cel care-l da, dupa cum exemplele rele cad asupra autorilor, si nici o compatimire nu exista pentru aceia care sufera nedreptati, pe care facandu-le, au aratat ca se pot intampla".

BIBLIOGRAFIE

Dolean I.,Dolean D. (2001). Meseria de părinte. Editura Motiv, Cluj-Napoca.
Vintilă, P.,(2004). Mic îndreptar de comportare civilizată, EDP București

IMPORTANTA CELOR 7 ANI DE ACASA

**Institutor, Dincă Anișoara –Cristina ,Școala Gimnazială Gura Ocniței,
Județul Dâmbovița**

Oare ce înseamnă *cei șapte ani de acasă*? Pentru mine,„cei șapte ani de acasă „reprezintă o expresie utilizată pentru a demonstra educația primită în mediul familial de către un copil , încă din prima lună de viață până la intrarea în prima treaptă a școlarității.Astfel copilul care are „*cei șapte ani de acasă*„,devine copilul „*bine crescut*„,sau cu „*bun simț*„, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede. Rămâne ideea de la baza a acestei acestei expresii și anume că normele de conduită se învață din familie.

Mediul familial este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.Un copil care beneficiază de un climat familial favorabil(are ambii părinți alături,i se oferă dragostea și atenția necesare dezvoltii optime,i se pun la dispoziție materiale educative diversificate,i se acordă timp de calitate) are toate atuurile să devină personalitatea autonomă și creatoare,pe care o dorește societatea actuală.

Copilul care este „*bine crescut*„, trebuie să respecte reguli de bun simț, de igienă,dar și de respect a celor cu care interacționează .Dintre aceste reguli cele mai importante sunt:

- să utilizeze formule de salut(*bună ziua,sărut-mâna,la revedere etc.*),
- să utilizeze formule de adresare/solicitare(*vă rog...te rog...îmi dai voie...îmi permiți...mă lași...pot să...*),
- să asculte pe cel care vorbește fără a îl întrerupe,
- să se spele pe mâini înainte de masă sau după folosirea toaletei,
- să nu arunce gunoi sau să scuipe pe stradă,
- să nu fie agresiv fizic sau verbal cu cei din jur,
- să știe sa-și recunoască greșeala (*utilizând „îmi pare rău„sau „mă ierți?„*)

Toate aceste reguli le deprinde copilul din familie dacă i se oferă situații concrete în care să le utilizeze ,dar mai cu seamă exemplu pe care îl va urma este cel al părinților,dacă aceștia respectă regulile cu siguranță le va respecta și el.

Grădinița ,școala și alte medii educaționale pe care le va frecventa copilul ,nu pot ulterior, decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Cei șapte ani de acasă

Profesor învățământ primar, DINCĂ COCA
Școala Gimnazială Nr. 1 Mangalia

„Cei șapte ani de acasă! ”Așa se aude mereu în jurul unui copil. Are sau nu are cei 7 ani de acasă. Dar ce sunt acești 7 ani? Se referă oare numai la ceea ce face acasă părintele sau implică și intervenția mediului școlar? deoarece începând cu 6 ani copilul merge la clasa pregătitoare, greșit numită de unii, după părerea mea, clasa 0 . această clasă pregătitoare era foarte bine situată la grădiniță. Acolo copilul învăța în ritmul său literel sau nu. La clasa pregătitoare nu toți sunt așa pregătiți să învețe. Sunt mulți părinți care doresc să dea copilul la clasa pregătitoare. Au impresia că ei știu mult mai bine decât cadrul didactic dacă copilul face față sau nu acelei clase. Așa că....cei 7 ani de acasă nu sunt neapărat foarte bine numiți așa, după părerea mea. Acum, cu noile tehnologii cei 7 ani de acasă nu mai constau în modul în care copilul știe să se poarte în societate, copiii nu știu să se joace împreună. Am întâlnit cazuri în care am întrebat părinți ce activități au acasă micuții. Mi-au răspuns foarte senini că se joacă pe tabletă, la calculator și sunt foarte cuminiți. Ei creează probleme în momentul în care sunt scoși afară la joacă, sunt puși în situația de a se juca cu alți copii. Nu știu să se joace cu alți copii, nu relationează. Uneori nu răspund cerințelor. Au o lume a lor, lume a jocului, pe care noi uneori nu o putem înțelege. De unde cei 7 ani de acasă când părintele îi pune copilului de 4 -6 ani tableta sau laptop-ul la îndemână și îl lasă ore întregi ? nu se joacă cu el, nu vorbește, nu povestește, nu se plimba. E totul foarte confortabil: copilul este cuminte, liniștit, nu deranjează, nu cere nimic și părintele este fericit pentru că are un copil cuminte acasă. Dar oare e bine pentru copil? E bine pentru părinte? Părintelui îi este bine că al lui copil e cuminte. Cuminte cât este în preajma tabletei, telefonului sau calculatorului. Dar ce adult o să fie acel copil? Un adult care nu se poate descurca în lumea reală. Nu poate comunica, nu se poate exprima. Lumea lui e calculatorul, laptopul, tableta. Un adult care nu se poate integra. Un neînțeles. Și de aici eșecul pe toate planurile. Începând de la școală. La școală nu reușește să se integreze, nu face față cerințelor. Și nu numai copilul folosește în mod excesiv tableta sau telefonul. Și părintele face același lucru. Nu se poate desprinde de Facebook, trebuie să „dea like-uri” prietenilor. Până și o rețetă simplă din bucătărie o caută pe net....să vadă cum o prepară altcineva. Și după ce a terminat de gătit postează fotografiile să vadă și prietenii ce delicatose a gătit....Apoi.....mai are ceva de postat, de citit, de jucat.....sau mai știu ce.....și copilul ce face? Exact ceea ce vede! Așa că „Cei 7 ani de acasă” sunt acum liberi. Mama se joacă sau e pe Facebook toată ziua, tata e la serviciu și când ajunge acasă e prea obosit să se mai joace cu micuțul, adorme imediat sau „mai aruncă o privire pe net să vadă care ce a mai postat”. Știu că nu mulți sunt de acord cu mine, nu știu dacă tine de cei 7 ani, dar uneori tehnologia excesivă strică. Părerea mea. Numai că în viitor tehnologia își va face loc tot mai mult în viața noastră și vom ajunge să nu ne mai descurcăm fără ea.

Să construim împreună cei 7 ani...de-acasă

Prof.Înv.Preșcolar Dincă Pricuța
G.P.N OBÂRȘIA Jud. Olt

Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a viții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă).

Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei.

Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Exemplu: În situația în care tema săptămânii este „Fructe de toamnă”, se înțelege că în acea perioadă copiii vor învăța cântece, poezii, vor desena, picata, modela, vor compara mărimi și forme, toate având ca pretext fructele de toamnă. Acasă, părinții pot organiza activități similare, prin care copilul va exersa ceea ce a învățat la grădiniță, dar în contexte diferite ale vieții cotidiene.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează.

Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Foarte importante sunt și activitățile complementare celor de la grădiniță, desfășurate cu copilul în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu

mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

Cei sapte ani de acasa

Prof. Mihaela Dinculescu
Gradinita cu P.P."Sfanta Maria" Cumpana

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului". Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament". Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

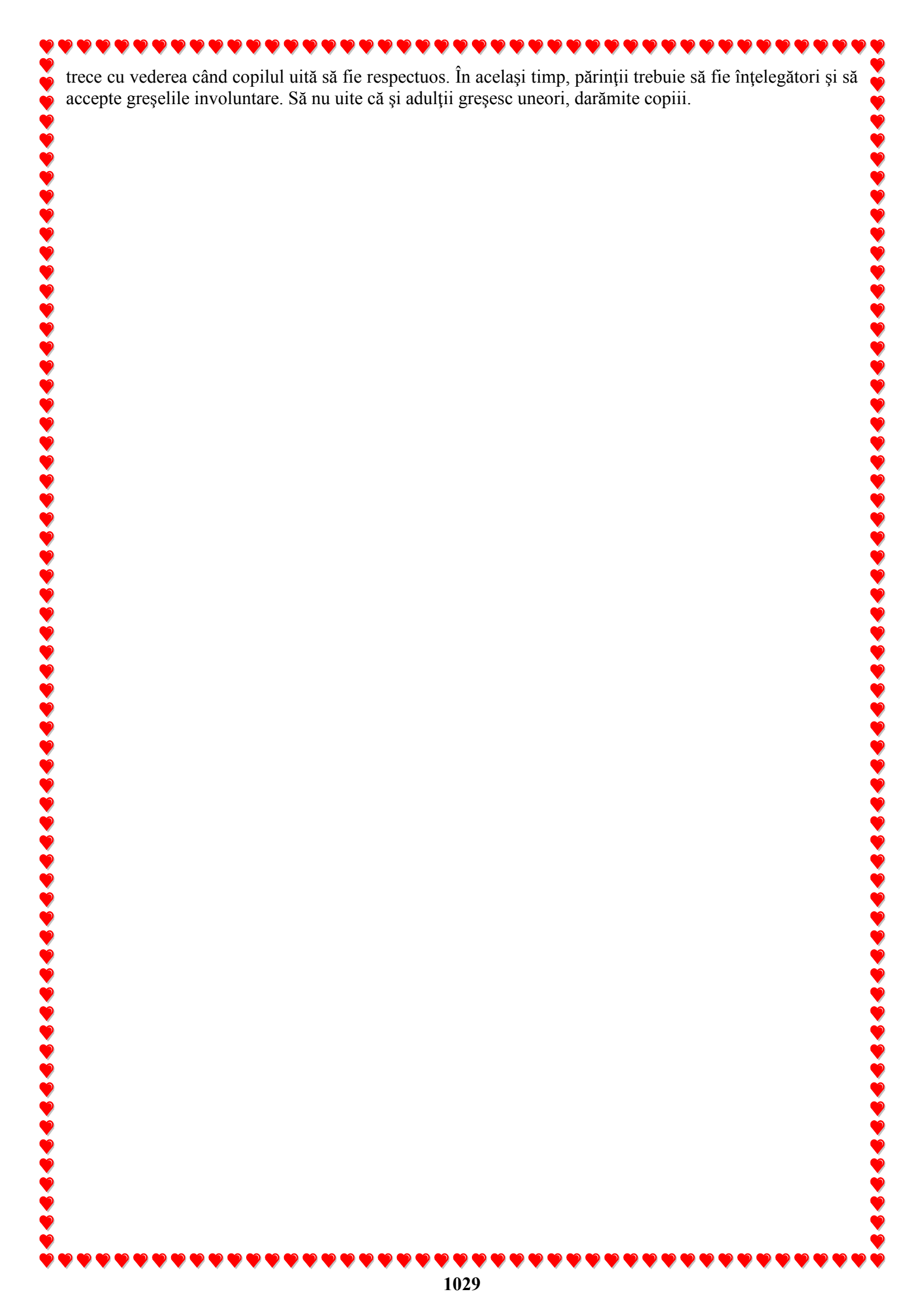
De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltați mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Trebuie lasat să se exprime, să termine ce are de spus și să nu îi facem observații în public.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va

trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Copilul si primii sapte ani de acasa

Prof. Nicolae Dinculescu
Liceul Tehnologic "Nicolae Dumitrescu" Cumpana

Construcția celor "7 ani de acasă" este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri. Atunci când construim împreună trebuie să fim conștienți de importanța fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine suntem „noi” și cine suntem fiecare dintre noi.

În primele etape ale vieții, responsabilitatea educării copilului îi revine familiei iar pentru copil, familia reprezintă primul său univers afectiv și social. Trăsăturile și coordonatele personalității se cristalizează în raport cu modelul și natura situațională trăită în mod direct, nemijlocit, de copil, în mediul familial, iar atitudinile părinților au consecințe durabile asupra personalității în formare a acestuia. Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectelor casnice), familia este cea care ar trebuie să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățătură. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să se efectueze tema copilului. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de-acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de-acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5 – 6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții. Educația copilului are la baza o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie ca este vorba despre viața de acasă, fie ca vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicții pe care i le stabilesc părinții sau educatorii/profesorii.

Cei 7 ani de acasa

Autor: Dinescu Viorica

În ultimii ani, nu mai există cei 7 ani de acasă. Copiii, încă de mici, sunt incluși în diverse forme de învățământ. În realitate expresia „cei 7 ani de acasă” se referă la normele de conduită și comportament din familie, și nu la numărul de ani petrecuți acasă.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Educația copiilor în primii ani de viață, pe care și-i petrec mai ales în familie, este una de bază. Caracterul fiecărui om se conturează, se formează în această perioadă. De aceea, mulți dintre psihologi, pedagogi și specialiști au afirmat că, dincolo de pragul de la 0 la 7 ani, este foarte importantă, în dezvoltarea caracterului copiilor, perioada de până la 4 ani.

Educația copiilor în familie este foarte importantă, dar, din păcate, astăzi nu se mai realizează așa cum trebuie. Grijele cotidiene îi copleșesc pe părinți, aceștia muncind în cea mai mare parte a timpului, pentru a asigura un trai decent familiei. Toate acestea se dovedesc a fi, până la urmă, în detrimentul copiilor.

Copiii sunt, de la o vârstă fragedă, destul de rebeli și cei mai mulți nu fac dovada unei educații strașnice, în familie. Aceasta este cauzată și de faptul că unii copii sunt făcuți de părinți mult prea tineri sau de niște părinți maturi, mult prea ocupați. Nu putem vorbi de educația copiilor dacă părinții nu sunt educați.

Pentru mine cei „7 ani de acasă” înseamnă mai mult reguli de bun simț, igienă, respect, pe care un copil trebuie să le învețe de la părinți, până să meargă la școală, ca de exemplu:

- să dea bună ziua/la revedere
- să nu vorbească cu gura plină
- să nu vorbească urât
- să asculte pe cineva când îți vorbește
- să spună mulțumesc
- să se spele pe dinți seara/dimineța
- să se spele pe mâini după ce a fost la toaleta
- să spună adevărul
- să nu fie agresiv.

Așadar, consider că un copil manierat ar trebui să întrunească următoarele aspecte:

• **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie care începe cu salutul “fluturat din mâini” și continuă până la “ bună ziua”.

• **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celeia care servește masa.

• **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

• **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

În realitate educația de acasă și educația primită de la școală trebuie să se completeze. Copilul, părintele și școala trebuie să fie alături și să îi ofere copilului toate cele necesare unei bune dezvoltări comportamentale.

Copilul are nevoie de dragoste, protecție, apreciere, recunoaștere, dorința de a fi util.

Părintele trebuie să încurajeze continuu copilul, să aibă grijă să meargă la școală în fiecare zi și la timp, să anunțe școala în legătură cu problemele care ar putea afecta activitatea sau comportamentul

copilului, să participe la discuțiile despre progresul copilului, organizate de către școală, să se intereseze de faptele și purtarea copilului la școală, să protejeze și să apere copilul.

În schimb școala trebuie să se îngrijească de siguranța și confortul emoțional al copiilor, să motiveze copiii pentru învățare, să acorde atenție fiecărui copil, să organizeze cursuri de sprijin pentru copiii cu dificultăți de învățare, să ofere un program variat, adecvat, care să respecte interesele și opțiunile elevilor, să informeze părinții despre programul școlii, despre progresul copilului, să fie deschisă și primitoare, astfel încât părinții să se poată implica.

Importanța celor 7 ani de acasă în dezvoltarea armonioasă a copilului

Prof. Dinu Elena

Liceul Tehnologic „Ion Ghica” Oltenița, județul Călărași

”Diploma celor 7 ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților.”

(Valeria Mahoc)

Educația copilului începe în familie, se continuă în școală și pe tot parcursul vieții. Cei 7 ani de acasă reprezintă modul în care copilul este format de către părinți, din privința personalității și a comportamentului față de sine și ceilalți.

Părinții reprezintă modele pentru copiii lor. Astfel că aceștia din urmă sunt reflexia în oglindă a imaginii adulților care i-au educat. Un copil bine crescut, care adoptă un comportament potrivit în colectivul clasei, relevă de fapt modul în care a fost educat în familie și mai exact valorile morale și spirituale cu care a fost format.

Învăluirea cu dragoste și inducerea unui comportament cuviincios față de sine, de ceilalți și de persoanele adulte și în vârstă îi conferă copilului un sentiment de siguranță, de deschidere spre învățare, prețuire față de oamenii apropiați.

Pe parcursul celor 7 ani, copilul învață în cadrul familiei ce înseamnă toleranța, răbdarea, respectul. De asemenea, își dezvoltă spiritul critic, capacitatea de argumentare și susținere a propriilor idei, își însușesc formulele de politețe, își dezvoltă capacitatea de a face diferența dintre bine și rău. Toate aceste lucruri se realizează într-un cadru familial armonios, într-o atmosferă deschisă, bazată pe încredere și iubire.

În dezvoltarea psihică și comportamentală a unui copil intervine mai întâi familia, care îl înzestreaază pe acesta cu atitudini și capacități menite să înlesnească integrarea sa în societate, respectiv în colectivul unei clase de elevi. În momentul integrării, lipsit de supravegherea familiei, elevul va dovedi tot ceea ce a învățat pe parcursul celor 7 ani. Părinții își primesc calificativul de formatori ai copilului în funcție de comportamentul și atitudinea demonstrată de cei mici.

Educarea unui copil se face ținând cont și de particularitățile de vârstă. Comunicarea copil – părinte este temelia realizării unei educații de durată și eficientă, prin transmiterea valorilor pe care se bazează familia. Astfel că un rol important îl are relația afectivă profundă copil – părinte.

Prin respectarea bunelor maniere și a regulilor morale copiii dau dovadă de o bună educație primită în cadrul familiei, care le permite să mențină relații bune cu cei din jur, să perceapă în mod pozitiv normele de orice fel, să își dezvolte spiritul de explorare, motivația pentru studiu etc.

În consecință, imaginea părinților în societate este conturată de atitudinea și comportamentul de care dau dovadă copiii, toate deprinderile fiind asimilate pe parcursul celor 7 ani de acasă.

Bibliografie:

[1] <http://jurnalul.ro/viata-sanatoasa/sanatatea-copilului/cei-7-ani-de-acasa-317519.html>

[2] <https://www.copilul.ro/comunicare-copii/comportament-copii/Cei-7-ani-de-acasa-pentru-copii-a8862.html>

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Profesor învățământ primar: Dinu Adriana
Școala Gimnazială Nr. 3 Palanca, Structura Stoenești

Cei 7 ani de acasă reprezintă educația pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Regulile de comportament și educația oferită în primii 7 ani de viață copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau interdicțiile pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere. Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Trebuie încurajat să se exprime, lăsat să termine ce are de spus și să nu se facă observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut.

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas. Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină. În băncile din clasele pregătitoare se înșiruie fetițe și băieți, toți cam de aceeași vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Sunt copii și mai mari, și mai mici, și mai voinici, și mai delicați, și gălăgioși, și mai tăcuți, unii chiar retrași, timizi, stingheri!

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa pregătitoare cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă? Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii, sau a lipsei celor 7 ani de acasă.

Bibliografie:

1. *Educația timpurie în România*, Step by step-IOMC-UNICEF, Vanemmonde. 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002
3. www.didactic.ro
4. www.copii.ro

IMPORTANȚA FAMILIEI ÎN DEZVOLTAREA COPILULUI

Prof. Dinu Claudia-Floriana
Școala Gimnazială Nr.3, Doicești

Familia există din cele mai vechi timpuri, iar copilul a devenit treptat centrul familiei sale. Rolul educativ al părinților este legat de apariția sentimentului familiei și a sentimentului copilăriei. Cele două sentimente s-au construit treptat, unul pe baza celuilalt, implicând asumarea unei funcții afective atât în raporturile dintre soți, cât și în raportul dintre părinți și copii.

Un dascăl poate să-și arate măiestria și atunci când este nevoit să predea părinților lecția privind rolul pe care pot să-l aibă în dezvoltarea intelectuală a copiilor lor. Nu este o lecție tocmai ușoară, dar merită încercat. Părinții trebuie să înțeleagă că felul în care se îmbracă, modul în care vorbesc, se bucură sau se întristează au pentru copil o mare importanță. El vede sau simte cea mai mică schimbare în ton; orice subtilitate a gândurilor ajunge la el pe căi pe care ei, părinții, nu le observă.

Părinții sunt primii educatori din viața copilului. Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale, deoarece ea influențează și modelează persoana umană. Unii merg chiar mai departe și susțin că acțiunea ei asupra persoanei este atât de mare, încât ea egalează acțiunea celorlalte grupuri sociale. Familia este adevăratul laborator de formare a persoanei. Noi, adulții suntem adesea copleșiți de grijile zilnice și ne este mai greu să ne aducem aminte cum vedem lucrurile prin sufletul copilului care am fost.

Începând din primii ani de viață, copilul preia de la cei din jur gesturi, atitudini. Acesta îi oferă copilului primele informații despre lumea care-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv. Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității, nu numai prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de către membri familiei precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți – precum și climatul socio-afectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor socio-moral.

„Atât timp cât tatăl și mama nu-și vor pleca fruntea în fața măreției copilului, atât timp cât nu vor înțelege că vorba COPIL nu este decât o altă expresie pentru ideea de MĂIESTRIE, atât timp cât nu vor simți că în brațele lor doarme viitorul însuși sub înfățișarea copilului, nu-și vor da seama că au tot atât de puțin dreptul și puterea de a dicta legi acestei noi ființe, pe cât n-au puterea și nici dreptul de a impune legi în mersul aștrilor...” (Ellen Key)

Fiecare copil are un limbaj principal de iubire, o modalitate în care el înțelege cel mai bine afecțiunea părintelui. Iubirea este fundamentul unei copilării lipsite de griji. Fiecare copil are propria modalitate de a oferi și primi iubire. Când copilul se simte iubit, este mai ușor de disciplinat și de format. Iubirea necondiționată este iubirea totală, este o lumină călăuzitoare care strălucește în întuneric și ajută părinții să-și dea seama ce trebuie să facă pentru a-și crește copilul. Iubirea necondiționată înseamnă a iubi copilul indiferent de cum arată, de ce talent manifestă, de cum ar vrea să fie, de ceea ce face. Familia trebuie să asigure adăpost, hrană, haine, să-și asume și răspunderea formării lor mentale și sentimentale. Fără iubire, copilul va muri din punct de vedere emoțional. Există cinci modalități în care copiii înțeleg iubirea: mângâierile fizice, cuvintele de încurajare, timpul acordat, darurile, serviciile.

Mângâierile fizice sunt cea mai puternică voce a iubirii. Copiii care sunt ținuți în brațe, sunt îmbrățișați, sunt sărutați, se dezvoltă mai devreme din punct de vedere emoțional, decât cei care sunt lăsați multă vreme fără un contact fizic. Ținutul în brațe, în timp ce i se citește o poveste, devine amintire pentru tot restul vieții.

Cuvintele de încurajare hrănesc interiorul copilului dându-i sentimentul valorii de sine și al siguranței, căci „în voia limbii este viața și moartea” (proverb ebraic). Tonul vocii, blândețea, atmosfera afectuoasă, toate comunică o căldură emoțională și multă iubire. Cuvintele de laudă, de încurajare, cuvintele călăuzitoare, tonul agreabil și o mânie stăpânită vor aduce oricând un câștig însutit. Un mesaj pozitiv transmis în mod negativ va aduce rezultate negative. Timpul acordat este darul pe care părintele îl oferă prin prezența sa copilului. În multe case, copiilor le este mai greu fără televizor decât fără tați. Cu cât legătura emoțională dintre copil și tată este mai puternică, cu atât scade posibilitatea de a se ajunge la un comportament ce presupune delicvență. Timpul acordat trebuie să presupună și un contact vizual plăcut și plin de afecțiune. A privi copilul în ochi este o modalitate foarte eficientă de a transmite iubire din toată inima către sufletul copilului. Nu trebuie lăsat copilul să creadă că i se oferă iubire pentru că a făcut ceva pe plac în momentul acela, trebuie să i se ofere iubire în mod consecvent, orice ar fi , indiferent de comportamentul lui sau de orice alte împrejurări.

Timpul acordat înseamnă a desfășura o activitate împreună, cunoscând astfel mai bine copilul, împărțind gândurile și sentimentele. Tot ceea ce se face împreună cu copilul va conta întodeauna. Darurile sunt o formă de recunoștință sau de stimulare. Adevăratul dar exprimă iubirea pentru orice persoană, gestul fiind făcut de bunăvoie. „Cel mai frumos dar pe care îl puteți oferi copiilor dumneavoastră este propria sănătate emoțională, fizică, spirituală și intelectuală.” (Sherill și Prudence Tippins).

În concluzie, părinții au un rol major în disciplinarea copilului, misiune dificilă care presupune înțelepciune, imaginație, răbdare și multă dragoste. Disciplina presupune o misiune îndelungată și foarte vigilentă, aceea de a călăuzi copilul de când este sugar și până la vârsta adultă. Părinții sunt cheia capacității copiilor de a învăța și de a reuși în toate direcțiile .

CEI 7 ANI DE ACASĂ

DINU CONSTANȚA, GRĂDINIȚA NR. 242, SECTOR 5, BUCUREȘTI

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc ”cei 7 ani de acasă”.

De multe ori când întâlnim o persoană căreia bunele maniere îi lipsesc cu desăvârșire, spunem despre ea că nu are ”cei 7 ani de acasă”. Tu, ca părinte, cu siguranță nu îți dorești un copil despre care s-ar putea face o afirmație similară și de aceea trebuie să te implici în formarea caracterului său în acești 7 ani. Dar care sunt, concret, metodele prin care un părinte își poate educa copilul în această perioadă a vieții sale? Când vorbim despre ”cei 7 ani de acasă” ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are ”cei 7 ani de acasă” ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. ”Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament” **subliniază psihologul Oana-Maria Udrea.**

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltați mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei.

În primii șase-șapte ani de viață, copilul dovedește mare sensibilitate, receptivitate și mobilitate. Potențialul afectiv-volițional este în creștere, înclinațiile și aptitudinile se conturează în această etapă. Copilul dovedește și o mare putere de acumulare și asimilare de cunoștințe. Pornind de la particularitățile ontogenetice ale copilului, familia și grădinița trebuie să-i asigure condiții favorabile de creștere și

dezvoltare, în funcție de disponibilitățile individuale. Cei care nu beneficiază în familie de condiții favorabile dezvoltării lor, au șanse de recuperare, dacă frecventează grădinița. Aici procesul instructiv-educativ se desfășoară în funcție de particularitățile de vârstă și se urmărește dezvoltarea armonioasă psihofizică, se stimulează gândirea și inteligența, se formează deprinderile de bază

BIBLIOGRAFIE:

- Dumitrana, M., (2000), Didactică preșcolară, Editura V&I Integral,
Tomșa, G., (coord.), (2005) , Psihopedagogie preșcolară și școlară, Editura Coresi S.A.,
București.
Vrășmaș, E.A., (2002), Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București.

CEI SAPTE ANI DE ACASA! IMPREUNA VOM REUSI!

**Prof. Inv. Primar Dinu Cristina Ionela
Sc. Gim „C-tin Brancoveanu”, Slatina, Olt**

Colaborarea dintre familie și școală este un factor esențial în procesul de educare a școlarilor. Numai împreună putem reuși să dăm societății un cetățean pregătit, gata să înfrunte problemele inerente ce apar, capabil să relaționeze, să se integreze în colectivitate, să facă față cerințelor acesteia.

Famiile în societatea modernă se confruntă cu solicitări ridicate, cu o competiție crescută pentru obținerea atenției copiilor și, uneori, din dorința de a le oferi siguranța economică, petrec mai puțin timp cu cei mici. Dacă mai există și lipsă de comunicare între școală și familie, situația devine mai complicată. De aceea, școlile încearcă să vină în întâmpinarea părinților prin organizarea unor activități comune, un rol important avându-l lectoratele deoarece prin intermediul acestora cadrele didactice îi pot îndruma pe părinți, îi pot face să înțeleagă rolul pe care îl are parteneriatul școală-familie în procesul de instruire a copiilor.

Parteneriatele eficiente sunt planificate și implementate cu grijă, personalul școlii trebuie să se instruiască și să ceară la nevoie ajutorul unor specialiști în consiliere școlară pentru a pune în practică cooptarea părinților. Un prim pas este evaluarea, la începutul anului școlar, a nevoilor, perspectivelor și modelelor părinților, în ceea ce privește implicarea școlară. Această evaluare îl ajută pe cadrul didactic în planificare și în transmiterea mesajului către părinți că le este apreciată opinia și că va fi luată în considerare de către școală.

Dacă până în prezent acest parteneriat școală-familie a fost dezvoltat unilateral, fiind de multe ori considerat „responsabilitatea școlii”, acest lucru trebuie să se schimbe pe viitor. Analizând documentele recente emise în cadrul Consiliului Europei (organizație internațională cu rol important în stabilirea standardelor educaționale internaționale, și care influențează major politicile sociale, respectiv educaționale, în cadrul Uniunii Europene) se remarcă o nouă abordare privind dezvoltarea acestui parteneriat.

Îi încurajează pe părinți să stabilească țelurile de atins pentru copiii lor și pe cadrele didactice să stabilească obiectivele de realizat mai departe pentru obținerea succesului școlar. Obiectivele sunt precizate la începutul anului școlar și pot fi scrise într-un contract între părinți, cadrele didactice și elevi. Acest contract poate lista responsabilitățile fiecăruia și este semnat de fiecare dintre participanți. Scopul contractului este acela de a-l ajuta pe elev să învețe, mai ales dacă fiecare elev are pentru el anumite obiective specifice, stabilite în colaborare părinți-cadru didactic.

Acest tip de contract se constituie ca un sistem de obligații reciproce în cooperarea părinților cu profesorii și implică colaborarea părinților în activitățile școlare, nu numai sub aspect economic, respectiv de a participa, susține și evalua eforturile și acțiunile financiare ale școlii, ci și sub aspect educațional-cultural. Această tendință prezentă deja în unele țări vest-europene, în cazul societății românești este doar un proiect.

Părinții își sprijină copiii în multe feluri: le oferă acoperiș, hrană, îmbrăcăminte, protecție, dragoste, dar ei trebuie să –i ajute și cu activitatea la clasă.

A le arăta copiilor că școala este importantă se poate face în mai multe moduri, dar colaborarea cu școala este cea care duce la obținerea unor rezultate bune în procesul de învățământ. Putem aminti aici lectoratele cu părinții, cu activități practice, pe ateliere de lucru și cu informații cât mai complete după o consultare în prealabil a părinților cu privire la temele de abordat, care i-ar interesa pentru a-și putea ajuta copiii și pentru a fi pe aceeași lungime de undă cu școala. Ideal ar fi să existe la biblioteca școlii materiale pe care părinții le pot consulta, venind astfel în întâmpinarea acestora pentru rezolvarea problemelor ce apar pe parcurs.

Chiar dacă școala organizează activități frumoase și utile pentru părinți și pentru copiii lor, este posibil ca participanții să nu fie într-un număr foarte mare, atunci ar fi posibil ca, prin inițiativa părinților de a organiza la rândul lor unele activități, să se vadă cu adevărat că acestora le pasă, și ar obliga școala la mai multă deschidere și cooperare.

Părinții își pot asuma și rolul de profesori în anumite situații. În primul rând știm că de la ei copiii au, la intrarea în clasa I, multe cunoștințe generale. Rolul părintelui nu se încheie odată cu începerea

clasei I, în responsabilitatea acestuia intră : stabilirea programului de lucru al elevului și locul pentru teme, cititul împreună cu copilul, convingerea că tema este bine înțeleasă și terminată, discuțiile despre ceea ce s-a întâmplat la școală în timpul zilei.

Părinții se pot oferi voluntari la activități la care au experiență, pe care le-o pot împărtăși elevilor (de exemplu :cu referire la domeniul în care lucrează). Copiii își văd părinții în acțiune și simt că au și ei o contribuție importantă în comunitatea școlară.

Părinții pot colabora cu învățătorii interesându-se în ce mod și ce anume s-a predat . Utile sunt consultațiile cu părinții, în special la clasa I, situații în care cadrele didactice explică noutățile din curriculum, ce obiective se urmăresc, ce modalități de predare se folosesc, ce se așteaptă de la copii. Participarea părinților la astfel de activități îi ajută pe aceștia să fie alături de copii, să-i îndrume pentru a se obține rezultatele așteptate.

Dacă politica școlii permite părinților, aceștia pot participa la ore oricând.

Comunicarea constantă , continuă cu părinții , pe parcursul anului școlar, pe teme ca : regulile clasei, așteptările, scopurile îi implică pe aceștia în procesul educațional.

Părinții sunt informați la ședințele lunare sau în scris în legătură cu acele concepte care sunt de predat, ce trebuie aprofundat, consolidat acasă, tipurile de acțiuni la care pot colabora părinții în perioada următoare.

Comunicarea dintre părinți și cadre didactice vizează, dar nu se limitează la situația școlară, politica școlii în ceea ce privește elevii, proceduri, activități comunitare, opțiuni educaționale, modalități în care familia poate ajuta școala...

O modalitate modernă de comunicare, ce poate veni în ajutorul părinților foarte ocupați, poate fi comunicarea prin intermediul e-mail-ului .

Conform unui studiu pe tema comunicării dintre familie și școală, s-a constatat că este bine ca părinții să fie înștiințați și când copilul are o performanță notabilă. Astfel , familia are oportunitatea de a privi mai încrezătoare informațiile despre școlar și , în urma unei astfel de abordări, este mai receptivă la sugestiile cadrelor didactice.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. DINU FILA
Grădinița Zâna Florilor
Sector 6, București

Prezentul și viitorul societății precum și bucuria familiei este copilul. Societatea și familia sunt responsabile de creșterea și dezvoltarea copilului, cu respectarea tuturor drepturilor care li se cuvin: la viață și dezvoltare, la identitate, la nediscriminare, participare în interesul lor. Copilul mic are un potențial uriaș de receptare a informațiilor și cunoștințelor și de formare a deprinderilor care-i vor folosi în viitor. Alături de asigurarea sănătății și îngrijirea cu dragoste părintească, educația are un rol primordial pentru dezvoltarea armonioasă a copilului. Copilul ajuns la vârsta de 3 ani, are vârsta ideală pentru a începe o educație care să-i asigure inserția socială a copilului în școală și apoi în societate. La această vârstă copilul începe să socializeze, să-și dezvolte abilități intelectuale și practice care îl vor ajuta să facă față cerințelor de mai târziu ale societății. Descoperirile recente ale științelor sociale și ale disciplinelor bio-psiho-sociale încearcă să identifice factorii care contribuie la un start cât mai adecvat în viața copilului, pornind de la premisa că, pentru orice copil, nici o perioadă nu va conta mai mult în viață ca primii ani. Educația este srâns legată de parentalitate deoarece părintele și în general familia nu pot lipsi din acest cerc educațional. Familia este partenerul cheie în educația copilului, iar relația familie-instituții de învățământ specializate (creșă, grădiniță) și comunitate este hotărâtoare pentru traseul educațional al copilului. Parteneriatul și lucrul în echipă al acestora reprezintă cheia succesului.

Studiul de caz al unui copil conturează portretul copilului, descrie și evidențiază evoluția copilului în domeniul dezvoltării și evaluează caracteristicile copilului, adaptabilitatea și comportamentul lui la început dar și stimulii care au contribuit la progresele lui, la posibilitățile lui de învățare. Progresul personal al copilului poate fi diferit: unul vorbește mai devreme și are o capacitate mai mare de a relaționa cu adulții, cu colegii mai mari, altul vorbește mai târziu, dar are mai dezvoltată capacitatea de ascultare și înțelegere. Sunt copii care relaționează mai greu, inclusiv cu copiii de vârstă apropiată. Alții au abilități și deprinderi formate în familie. M-am confruntat și cu situația în care unii copii au mai dezvoltat conceptul de stimă de sine, alții dau curs expresivității emoționale mai ușor.

„Cei 7 ani de acasă” este o perioadă optimă pentru educație și formarea caracterului fiecărui copil, fiind reprezentată de copilărie. Pentru fiecare copil, familia reprezintă rădăcina educației, părinții fiind primii „profesori” din viața copilului și vor construi „fundamentul” pentru o viață închinată binelui, frumosului și adevărului.

Amalia, o fetiță de 5 ani, provine dintr-o familie cu venituri mari. În prima zi de grădiniță a venit însoțită de mama și de bună. S-a arătat încântată de faptul că putea să se joace cu alți copii, că avea multe jucării și prin urmare a fost tare fericită în primele zile, a respectat toate regulile clasei și s-a adaptat la cerințele grădiniței. Dar pentru că nivelul de cunoștințe era mediu și vocabularul sărac, fetița era stingheră, nu comunica. Acasă a stat mai mult cu buna care-și vedea de treaba ei și fetița cuminte se juca singură. Nu avea deprinderi formate de nici un fel. Ambiția ei însă a făcut-o să se adapteze repede învățând multe lucruri. După două luni de frecvență se exprima corect, desena, respecta culorile și conturul desenului, realizând fișe corecte. A învățat poezii și cântece și s-a integrat în colectiv pentru pregătirea serbării de Crăciun. Mama Amaliei nu a putut petrece o zi cu copilul în grădiniță așa cum s-a întâmplat cu mămicile celorlalte copii. O parte din părinți au participat la activitățile grupei. Modelarea comportamentului social-moral al copilului a dat roade. Și mama și-a dat seama că nu e de ajuns ca preșcolarul să știe ce este bine și ce este rău, ce este permis și ce este interzis. Este necesar să știe să fie cinstit, onest, corect etc. În formarea copilului, exteriorizarea lui în fapte de conduită morală reprezintă o importanță decisivă. Nici un copil nu se naște sincer, sociabil, harnic etc. ci toate acestea se dobândesc în cursul procesului educațional. Formarea trăsăturilor este în strânsă legătură cu experiența personală și socială pe care copilul a acumulat-o de la naștere și în cursul întregii sale vieți în familie, în grădiniță, în școală etc. Rolul familiei și al grădiniței este de a lăsa copilul să se orienteze singur în multitudinea de fapte și atitudini ce se manifestă în jurul lui și de a organiza o ambianță potrivită, din care copilul să se alimenteze cu impresii pozitive. Odată cu formarea acestor trăsături pozitive, am combătut pe cele negative. În funcție de familia din care provine, copilul, la intrarea în grădiniță, are sau nu are reprezentări

simple referitoare la ce este bine să facă sau ce nu este permis să facă într-o împrejurare oarecare. În grădiniță se formează cu cea mai mare ușurință automatismele ce stau la baza deprinderilor de comportare.

BIBLIOGRAFIE:

1. Educația timpurie în România, Step by step, IOMC- UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Ecaterina Vrășmaș, Consilierea și educația părinților, Edit. Aramis, Bucuresti, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în Romania, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți copii, Edit. Medicală Amaltea, 1998
5. www.didactic.ro

Familia, mediul prioritar pentru creșterea și educarea copiilor

**Prof.înv.primar Dinu Georgeta
Școala Gimnazială Nr.7 Galați**

Prin caracterul său stabil și coerent, familia este mediul educogen primar, cu valențe formative esențiale pentru dezvoltarea normală a copilului. Apartenența copilului la familie este condiționată de siguranța afectiv materială și afectiv esențială pentru dezvoltarea psihică, îndeosebi în etapele timpurii ale evoluției acestuia. Din această cauză, separarea copilului de familie poate determina perturbări grave ale echilibrului lui biopsihic.

Familia este cel mai adecvat mediu de structurare intelectuală, afectivă și volitivă a personalității copiilor, climatul și atmosfera familială devenind cadrul de ambianța materială, spirituală și afectivă în care se vor forma copiii. De aceea, eventualele curențe materiale ale mediului și climatului familial, influențează în mod negativ dezvoltarea psihocomportamentală a copiilor.

În prezent, familia ca unitate socială s-a modificat foarte mult atât la nivel structural, cât și la nivel atitudinal în sensul creșterii ratei divorțurilor și a tensiunilor și conflictelor intrafamiliale. Situația existența pe plan familial se poate răsfrânge negativ asupra maturizării fizio-psihice, fiziologice și sociale a copiilor lăsând sechele în structura psihică și de personalitate a acestora. În familiile de astăzi, legăturile sunt mai puțin durabile, pe considerentul că oamenii nu mai acceptă să conviețuiască împreună dacă nu se înțeleg bine, nici măcar de dragul unui copil, față de care au anumite responsabilități.

Se vorbește tot mai mult despre existența unei adevărate „crize” a familiei moderne. Această stare critică poate fi determinată de inversarea rolurilor soț-soție, de dispariția unor roluri tradiționale, de problemele materiale, sau de absența părinților din cadrul căminului pentru îndeplinirea sarcinilor socio-profesionale, ceea ce determină o mai slabă preocupare a lor, pentru educația copiilor.

Familia este primul mediu în care copilul experimentează relații și el va dezvolta relații în afară acestui mediu, pornind de la modelele pe care le-a preluat de aici. De aceea, un copil are nevoie de legături emoționale stabile, de sentimentul apartenenței necondiționate la un grup de persoane (în esență familia sa), de un mediu securizat care să-i permită experiențe normale de viață. Cei mai mulți părinți doresc să fie implicați în educația copiilor, dar mulți nu știu cum să facă acest lucru. În conversațiile din viața curentă, ascultarea nu mai este o practică prea răspândită. Nu mai avem timp de calitate pentru a asculta atent. Indiferent dacă părinții vor sau nu să transmită copilului valorile și credințele lor, el va absorbi o parte din ele prin simplul fapt că trăiește împreună cu ei. Așadar, copiii sunt reprezentarea exterioară a noastră, a părinților. Ei vor participa la ritualurile și tradițiile familiei și se vor comporta ca atare și în exteriorul căminului.

Drumul către dezvoltarea unui sistem de valori nu este nici drept, nici fără greșeli. El cere un proces permanent de informare și flexibilitate construită pe fundamente solide. Cunoașterea de sine, dorința de a asculta copilul și a te schimba atunci când este nevoie și, mai presus de toate, o demonstrație a respectului față de tradiții vor ajuta mult relația dintre părinte și copii. Dacă alegerea valorilor și principiilor este, în cazul fericit, democratică, în alegerea copilului, părintele trebuie să-i ofere baza pentru aceasta, prin ideile, întrebările, răspunsurile și, mai ales, acțiunile sale. Inteligența emoțională își spune cuvântul și are o importanță majoră la copil, de la o vârstă cât mai fragedă. O astfel de relație este baza dezvoltării la copii a empatiei, stimei de sine, relațiilor bune cu adulții și copiii, a abilității de gestionare a emoțiilor, a bunătații și blândeții. Copilul este o ființă cu însușiri calitative diferite de cele ale adultului și are, în mod legitim, dreptul de a ocupa o poziție privilegiată și de a se bucura de un „tratament” specific. Sănătatea, dezvoltarea și educația copilului trebuie să fie în centrul preocupărilor familiei.

Când vorbim de familie, ne referim în primul rând la părinți, dar un loc foarte important îl are în viața copilului familia externă, formată în mod tradițional din bunici și rude până la gradul al IV-lea. Familia extinsă îl ajută pe copil să-și cunoască rădăcinile, să-și întregească experiențele de viață de familie, să dezvolte relații multiple și complexe. De aceea este foarte important pentru fiecare copil să își cunoască rudele și să se bucure de relații personale cu acestea. În plus, familia extinsă este principala relație de suport pentru părinți. În special bunicii pot fi un sprijin real pentru părinți și, de multe ori, reprezintă principala resursă pentru prevenirea separării. Toți copiii au nevoia și dreptul de a fi îngrijiți și crescuți de părinții lor într-o manieră competentă.

Familia rămâne grupul social vital în asigurarea îngrijirii, protecției și educației copilului. În contextul schimbărilor sociale se constată o diversificare a modelelor familiale: frecvența crescândă a coabitărilor (concubinaje), creșterea numărului divorțurilor, a familiilor cu un singur părinte, opțiunea unor femei de a avea un copil în afara căsniciei, noile forme coexistând cu modelul „clasic” al familiei conjugate.

Într-o lume în care toate instituțiile și toate tipurile de raporturi sociale se schimbă în ritm accelerat, familia nu poate rămâne neschimbată și nu trebuie absolutizat un model sau altul de organizare familială. Toate aceste schimbări nu trebuie interpretate ca o criză a familiei, ci mai repede ca adaptări ale conduitei individuale la schimbările demografice, economice și materiale care afectează societățile în ansamblul lor.

Dezvoltarea personalității copilului este rezultatul unui ansamblu de factori : familiali, școlari, comunitari. Factorii familiali sunt, ca proximitate și importanță, cei mai benefici în dezvoltarea unei personalități armonioase, în securitatea fizică, afectivă și materială a copilului. Indiferent de modul de organizare, mediul familial întemeiat pe un sistem de interacțiuni afective intense este apt de a reacționa la trebuințele copilului, de a participa și favoriza elaborarea personalității, a imaginii sale de sine și despre lume.

Familia este cea mai în măsură să răspundă nevoilor copilului, afectiv ceva mai adecvată trebuințelor lui pentru că numai aceste relații afective și sentimente de dragoste îl fac pe părinte să înțeleagă și să intuiască mai ușor copilul și starea lui de copilărie. În familie își poate satisface nevoile sale primare, își poate manifesta frustrările inevitabile, temperate de dragostea părinților. În familie, copilul poate să-și investească toate resursele emoționale și să învețe să și le controleze pentru că aici ar trebui să fie în mod sigur un mediu - mai ales afectiv – garanție pentru o dezvoltare armonioasă.

Dacă un copil este singur la părinți el tinde să fie mofturos, egoist, capricios datorită părinților care doresc să-i facă toate poftele. În familiile cu mai mulți copii, afecțiunea părinților se îndreaptă către toți copiii. Părinții trebuie să aibă o autoritate asupra copilului. Această autoritate nu trebuie obținută cu ajutorul pedepselor sau a violenței și nici printr-un exces de bunătate și satisfacerea oricărei dorințe. „Adevărată autoritate derivă din exigența părinților față de comportarea copiilor, îmbinată cu respectul față de aceștia. Copilul trebuie să simtă iubirea pe care părinții i-o poartă, dar este necesar să știe că nu-i vor îngădui orice capriciu.

Dragostea este, astfel, nu numai cheagul familiei, ci și calea cea mai eficientă a educației, dar numai dacă ea e potrivită și cu măsură”. Nu în ultimul rând, pentru a fi un bun mediu educativ, familia trebuie să aibă o situație economică aptă să satisfacă trebuințele de prim ordin ale membrilor săi”. Educarea unui copil nu este un lucru atât de ușor. Unii părinți, având concepții învechite, cred că ei știu cel mai bine să-și educe copilul, neacceptând sfaturi din exterior. În prezent există o mulțime de cărți, filme și emisiuni special realizate pentru îndrumarea pedagogică a părinților. Majoritatea părinților socotesc că vârsta de 6-7 ani, când copiii lor calcă pentru prima oară pragul școlii, este o etapă în care rolul lor în educația copiilor scade foarte mult, dacă nu chiar dispare.

Dimpotrivă, acum rolul lor se dublează: acasă trebuie să creeze un mediu de încredere, echilibrat, în care copilul să se manifeste neîngrădit, iar în relația cu școala pot colabora cu alți membri ai comunității școlare pentru a crea un climat care sprijină învățarea, atât în școală, cât și în afara ei. Educația nu este un proces de care este responsabilă în mod exclusiv școala, dar nici părinții; este un proces al cărui succes depinde de colaborarea dintre cele două părți implicate.

Importanța celor ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**Prof. Învățămint Preșcolar DINU MĂDĂLINA CAMELIA
GRĂDINIȚA CU P.P. „TUDOR VLADIMIRESCU”**

Familia reprezintă locul în care copilul este îngrijit, educat, educația în familie precedând-o pe cea instituțională. Copilul, în primii ani de viață este dependent de părinți, iar aceștia nu trebuie să fie preocupați doar de latura fizică a îngrijirii lui, ci să aibă în vedere educația psiho-socială, corelând posibilitățile fizice cu cele psihice. Educația în familie pune bazele dezvoltării psihice a copilului, iar educația sa la nivel psihic trebuie să urmărească pas cu pas evoluția fizică, urmărindu-se concomitent educația intelectuală, morală în scopul formării caracterului.

De familie depinde dirijarea judicioasă a maturizării psihice a copilului. Primele impresii despre lume și viață, despre fenomene din natură și societate, copilul le primește din familie. Astfel, prin comunicarea continuă cu membrii familiei, el își însușește limbajul, care cu timpul devine un puternic instrument al dezvoltării sale psihice. Părinții vor fi atenți la felul cum pronunță copiii cuvintele, le vor corecta vorbirea, le vor îmbogăți vocabularul, îi vor învăța să se exprime corect și coerent. Ei trebuie să acorde o mare atenție întrebărilor copiilor, semn sigur al dezvoltării lor intelectuale, al manifestării active a setei de cunoaștere, al curiozității lor cu privire la originea lucrurilor din jur. În familie copiii își însușesc primele cunoștințe, își formează primele reprezentări și dobândesc experiențe morale. Părinții îi învață de timpuriu să înțeleagă ce este „bine” și ce este „rău”, ce este „permis” și ce este „interzis”.

Procesul educării morale a copilului este de lungă durată, deși începe încă din familie. Deprinderile de comportare civilizată, atitudinile copilului față de alții exprimă de fapt atmosfera morală în care el a fost crescut în familie, sfaturile și îndemnul pe care le-a primit de la părinți, exemplul personal pe care i l-au dat prin atitudinile și faptele lor de conduită. Unii părinți nu înțeleg că adesea copilul este incorect nu pentru că ar vrea să se abată de la reguli, ci pentru că nu știe cum trebuie să se comporte, nu dispune de experiența morală necesară, nu cunoaște cerințele față de comportarea lui.

În educarea copiilor, un rol foarte mare îl are stabilirea unor relații juste între membrii familiei. Ceea ce trebuie să caracterizeze relațiile dintre părinți și copii este stima reciprocă dintre aceștia, dragostea părintească rațională față de copii, consecvența și unitatea cerințelor pe care le formulează părinții și ceilalți membri ai familiei față de copii, exemplul personal pe care îl dau cei mari prin atitudinile și faptele lor, încât devin pentru copii un exemplu de urmat. Experiența educației în familie arată că acolo unde copiii sunt scutiți de orice fel de griji și eforturi, ei devin egoiști, nu-și iubesc cu adevărat părinții, se înstrăinează de ei și nu le dau o mână de ajutor atunci când se întâmplă să treacă prin unele încercări. Părinții sunt datori să-i găsească copilului tovarăși de aceeași vârstă cu el. Ei nu trebuie să-l „acopere”, să-l silească să-și petreacă timpul numai în preajma lor. A-l priva pe copil de posibilitatea de a se juca cu alți copii, înseamnă a-l lipsi de bucuriile vieții. Nici un copil nu poate să crească sănătos, sub aspectul intelectual și moral, dacă nu se dezvoltă în colectiv și prin colectivul de copii.

Având în vedere că anii copilăriei sunt și anii grădiniței, specificul muncii educative din grădiniță presupune și organizarea unor activități cu familiile copiilor, nu fiindcă acestea ar căuta să se sustragă de la îndeplinirea atribuțiilor lor educative, ci pentru că, de foarte multe ori, nu știu sau nu pot face acest lucru în condiții corespunzătoare. Rolul familiei nu se poate rezuma la asigurarea condițiilor de viață pentru copil, la asigurarea supravegherii acestuia, ci trebuie văzut ca primul factor în educația și instrucția copilului și un continuator al cerințelor impuse de practica educațională instituționalizată.

Bibliografie

1. Anghelescu Carmen, „Zi de zi cu copilul meu (elemente practice de psihologie a copilului”, editura Medicală, București, 1989
2. Ciofu Carmen, „Interacțiunea părinți-copii”, editura Medicală AMALTEA, 1998
3. Vrăsmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților”, editura Aramis, București, 2002

Cei șapte ani de acasă

Prof.Dinu-Stănciulescu Violeta Elena

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație. De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

MODELE. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ȘI PEDEAPSA. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Educația celor 7 ani de acasă

Prof. Camelia Dinuță
Școala Gimn. „Al. Ștefulescu”, Tg-Jiu

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Cei 7 ani de acasă definesc educația pe care copilul o primește de la părinți, formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

CEI 7 ANI DE-ACASĂ

Prof.înv.primar DÎRLECI Gina-Eugenia
Colegiul Național de Informatică Matei Basarab
Râmnicu Vâlcea

„Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie.”

Copilul *trăiește* faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute conștient decât de copiii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai mereu de inconștientul care le emite. Felul în care un copil percepe și stochează în inconștient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul, „și numai un miracol îl poate schimba” (Eric Berne).

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu, *familia*, este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea, prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de părinți depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilării toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – *bună creștere* – nu este un standard general. Ea are forma pe care părinții i-o dau. *A fi bine-crescut* nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății, cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor *șapte ani de-acasă*.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, prin expresia: *un copil bine crescut*, regăsim:

➤ **Salutul** - este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând, pe urmă, firesc cu „*Bună ziua!*”.

➤ **Comportamentul în public** - *Un copil bine crescut* știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

➤ **Comportamentul cu prietenii** - Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă faptul că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. *Un copil bine crescut* își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

➤ **Înțelegerea normelor sociale** - Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce *se face* și ceea ce *nu se face* în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem: *Te rog!*, *Mulțumesc!* și *Cu plăcere!*, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

➤ **Manierele la masă** - O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

➤ **Recunoașterea greșelilor** - *Îmi pare rău!* este, la fel ca și *Te rog!*, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

➤ **Tact și toleranță** - *Un copil bine crescut* învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Pentru mine, personal, *cei 7 ani de-acasă* înseamnă:

➤ *Copilul să-și poată evalua obiectiv poziția în raport cu o situație* - trebuie să știe ce-i place, ce-i trebuie, ce poate fi un pericol, ce nu vrea să facă, etc.;

➤ *Copilul să știe să își susțină părerile și să-și apere interesele fără a deranja pe cei din jur* - să folosească un limbaj politicos, să nu se miorlăie, să nu fie obraznic, dar să exprime ceea ce simte, nu să evite să-și spună părerea;

➤ *Copilul să fie atent și implicat în ceea ce se întâmplă în jur, ca să poată evita situațiile cu potențial periculos și, ca revers al medaliei, să poată oferi un ajutor la timp cuiva* - începând de la salutul persoanelor cunoscute, continuând cu atenția acordată traficului, pietonilor, adică să nu meargă pe stradă cu căștile în urechi, trimițând SMS-uri, izbindu-se de alți pietoni și ignorând culoarea roșie a semaforului, de exemplu... iar ca ajutor, să adune fructele cuiva care și-a rupt sacoșa, să urce în pom după o pisică speriată, etc.;

➤ *Copilul să știe să piardă* și automat, să-și focalizeze frustrarea spre ceva constructiv, *dar și să câștige cu eleganță*, fără a-l umili pe cel care a pierdut.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

Prof. Doarvoas Florentina
Scoala Gimnaziala Nr.1 Bicazu-Ardelean
Jud. Neamt

„Daca esti parinte, deschide-i copilului usile catre directii necunoscute pe care sa le poata explora. Nu fa sa-i fie frica de necunoscut, acorda-i sustinere.” Osho

Lumea în care se dezvoltă copiii noștri este complexă și contradictorie. Idealul educațional de azi îl reprezintă omul care stăpânește schimbarea, ceea ce presupune nu numai adaptarea la realitate, ci și permanenta interogație asupra soluțiilor găsite .

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal. Omul viitorului este cel care formulează și adresează întrebări, iar dimensiunea morală constituie o premisă în acest demers.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate. Sunt prea multe lucruri de spus despre educația copiilor și nu ne vom opri decât la câteva aspecte legate de educația creștină. Fiecare părinte poate descoperi noi și noi moduri de a-i apropia pe copii de cunoașterea lui Dumnezeu. Cel mai important lucru este ca aceștia să fie crescuți într-un mediu de credință, în care să simtă cât de importantă este pentru părinții lor legătura cu Dumnezeu.

Dacă îi vor vedea rugându-se, vor spune și ei cu bucurie rugăciunile pe care le-au învățat atât acasă, cât și la grădiniță/școală! Văzând că părinții merg la biserică nu numai de Paști și de Crăciun, ci în fiecare Duminică și sărbătoare, și chiar și când nu este slujbă, copiii vor iubi casa Domnului și se vor simți *acasă* în ea.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică.

Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea,

defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi și atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită

tinerii de astăzi sunt exemple de rătăcire și de deviere de la viața cuviincioasă. Nu ar fi nimic rău să aibă ca model un actor sau un cântăreț care duce o viață curată, care are un mesaj bun, folositor pentru oameni. Dar aproape toate modelele tinerilor sunt oameni plini de patimi, plini de vicii. Tinerilor trebuie să li se prezinte și altfel de modele. Pentru orice creștin modelul este Hristos și fiecare trebuie să fie conștient de acest adevăr. Dar e destul de greu ca un tânăr să-L aleagă ca model pe Însuși Fiul lui Dumnezeu.

În „**cei șapte ani de acasă**” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură („Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”), însoțită de rugăciune, este de mare folos. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**șapte ani de-acasă**”. „Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier, Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*)

BIBLIOGRAFIE

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

Rolul familiei în dobândirea celor șapte ani de acasă

**DOBÎNDĂ LENUȚA-Prof. Învățăământ preșcolar
Grădinița cu Program Prolungit Făget
MARCU ILEANA-Prof. Învățăământ preșcolar
Grădinița cu Program Normal Temerești**

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Educația începe în primii ani de viață, în familie și continuă pe tot parcursul vieții. Importanța familiei și a implicării acesteia în modul de dezvoltare afectivă și intelectuală a copilului este definitorie.

Orice copil trebuie iubit necondiționat și acest lucru se arată zilnic! Să iubim copilul indiferent de note, de cum arată, de rezultatele intelectuale obținute, el este unic prin ceea ce este el, el se va simți apreciat și atunci va percepe într-un mod pozitiv regulile transmise. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună.

Rolul familiei este acela de a asigura copilului un mediu optim de viață, afecțiune, ocrotire și dragoste. Ea reprezintă modelul de viață pentru copil pe care îl cunoaște și și-l însușește de la naștere.

Părinții sunt primele modele și cele mai importante în dezvoltarea socială, emoțională, etică a copilului. Părinții sunt cei care doresc pentru copiii lor binele și fericirea, ei îi iubesc sincer și dezinteresat. Misiunea de părinte nu este ușoară dar e cea mai frumoasă, părinții se tem să nu facă greșeli. Participarea copilului la activitățile din familie și asumarea unor responsabilități îl pregătesc pentru căpătarea independenței, pentru integrarea socială. Timpul petrecut în mod activ cu părinții, cu frații sau cu bunicii ajută copilul să coopereze cu membrii familiei. Se știe că educația din familie este una din manifestările educației informale care se realizează implicit, permanent, cu sau fără intenție conștientizată, prin utilizarea resurselor obișnuite, cu îndeplinirea funcțiilor normale ale vieții de familie.

Familia asigură hrana și îmbrăcămintea copilului, îl ferește de pericole, dar copilul trebuie lăsat să își exprime emoțiile și sentimentele, numai așa va reuși să rezolve conflictele pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

Să ne învățăm copiii să spună mereu adevărul, chiar dacă de multe ori poate nu convine ceea ce a făcut! *Cei șapte ani de acasă* vor constitui fundația pentru construcția unei vieți închinată binelui frumosului, adevărului.

Modul în care ne creștem copiii, contribuie la formarea concepției acestora despre ei înșiși. Acest aspect este de o importanță enormă. Copiii reprezintă viitorul, iar viitorul lumii depinde de concepția pe care o au aceștia despre ei înșiși, și toate opțiunile lor depind de viziunea lor asupra propriilor lor persoane.

Este foarte important ca părinții să respecte regulile de bune maniere în familie, să folosească formulele de politețe și cu siguranță, copilul îl va imita. Dacă părinții ar cunoaște aceste reguli, vom avea în mod categoric o societate mai bună.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog și care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate; un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de relația afectivă dintre copil și părinți, de specificul de dezvoltare a copilului și, nu în ultimul rând, de valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și să devină un bun exemplu la școală. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

În timpul petrecut acasă, copilul învață bunele maniere, imitând comportamentul adulților din familia sa. Învăță să salute, să îi respecte pe cei din jurul său, să se adreseze cu „dumneavoastră”, să spună „te / vă rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, să își asume greșelile și să își ceară scuze atunci când a greșit.

Unui copil care a fost lăsat să se adreseze tuturor (chiar și străinilor) cu „tu”, îi va veni greu să se adapteze la școală, unde trebuie să respecte anumite reguli de conduită și de politețe. De aceea, părinții ar trebui să stabilească și să impună reguli și limite.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie *direct*, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie *indirect*, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți pe care copiii le preiau prin imitație și învățare-precum și climatul socio afectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral.

BIBLIOGRAFIE:

1. Ciofu Carmen , Interacțiunea părinți- copii , Editura Medicală Amaltea , 1998
2. Bonchiș, Elena. (coord.) (2011). Familia și rolul ei în educarea familiei. Iași: Editura Polirom.
3. Ionescu, M., Negreanu, E., (2006), Educația în familie, București, Editura Cartea Universitară
4. Vrăsmaș, Ecaterina Adina. (2003). Consilierea și educația părinților. București: Editura Aramis.

Familia și importanța celor șapte ani de acasă

Prof. înv. primar, Doboș Felicia
Școala Gimnazială Răchiteni, Iași

Importanța ” celor șapte ani de acasă” este un subiect care ne urmărește e fiecare individ în parte din momentul în care interacționăm cu persoane din mediul înconjurător și suntem puși în postura de a revela un anumit comportament care sa denote o „bună creștere”. Dar ce înseamnă de fapt acest lucru? Fiecare familie, în funcție de educația primită, vede lucrurile în manieră proprie și transmite copilului valorile și normele însușite, care, automat diferă de la familie la familie, exceptând principalele caracteristici ale comportamentului uman, de cand copilul începe să vorbească, care sunt generale...salutul, respectul, reacțiile emoționale, mâncatul civilizat etc.

Psihologul Eric Berne, întemeietor al „analizei tranzacționale” ilustrează câteva idei clare despre viața de familie și importanța perioadei petrecută în familie în primii ani ai copilăriei, care contribuie la formarea noastră ca oameni.” Copilul se naște liber, dar învata în scurt timp ca lucrurile nu stau chiar așa. În primii doi ani de viața el este programat în principal de mama.”... „Programarea parentală stabilește cand și cum sunt exprimate imboldurile cand și cum sunt impuse restricțiile. Ea folosește circuitele preexistente și le programează într-o anumita manieră, pentru a obține anumite rezultate sau rasplați. Ca urmare a acestei programări apar noi trasături, care reprezintă compromisuri între imbolduri și controlul acestora. Din lacomie și renunțare rezultă rabdarea, din caracterul masculin sau feminin și reticență rezultă masculinitate și feminitate, din lupta și moderație rezultă iscusinta, iar din dezordine și ordine rezulta firea îngrijita. Toate aceste trasături - rabdare, masculinitate și feminitate, iscusinta și fire îngrijita - sunt învățate de la parinți și programate în perioada de modelare, între doi și șase ani. Fiziologic, programarea înseamnă facilitare, crearea caii de rezistentă scăzută. Operational, înseamna ca un stimul dat va determina, cu un grad mare de probabilitate, o reacție deja întipărită. Fenomenologic, programarea parentală înseamna ca o reacție este determinată de directivele parentale, voci înregistrate anterior, care pot fi auzite dacă individul ascultă cu atenție ce se petrece în mintea lui.”

Deci, educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul **trăiește** faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute constient decat de copiii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconștientul care le emite apoi conștientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconștient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul (și numai un miracol îl poate schimba- Eric Berne). Dar, copilul învață nu doar imitând ci și din cuvintele, propozițiile pe care parintele le transmite copilului, din consecvența pe care parintele o are față de respectarea anumitor reguli, principii.

Este știut faptul că orice copil își iubește parinții și aproape orice parinte își iubește copilul, drept care are tendința de a îi oferi tot ce își dorește, de a-i „face e plac”, pentru a-l vedea fericit, multumit. Dar, oare aceste lucruri duc la o bună formare a copilului? Sigur, nu! Toate trebuie făcute cu măsură și cu folos. Normele de conduită se învață în familie, aici copilul deprinde principalele reguli de purtare, iar primii ani petrecuți în sânul familiei contribuie la conturarea unui comportament social adecvat. Școala și alte medii educaționale nu pot, ulterior, decât să confirme și să consolideze/ dezvolte normele deja deprinse din familie.

Pe lângă educație, familia trebuie, în „cei șapte ani de acasă” să susțină micile pasiuni ale copiilor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură (“Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”), este de mare folos.

A avea cei șapte ani de acasă înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună cuviință, tot timpul, în orice situație, cu toată lumea.

Bibliografie: “Cei șapte ani de acasă” Codul bunelor maniere pentru copii, Michiela Poenaru, Ed. Coresi, 2012
<https://scorilos.files.wordpress.com/2011/04/eric-berne-ce-spui-dupa-buna-ziua.pdf>

Ce ar trebui să învețe un copil în cei șapte ani de acasă?

Prof.înv.primar Doboș Maria
Școala Gimnazială Răchiteni, Jud.Iași

Putem să inițiem copilul în științe, să facem experimente chimice în bucătărie, să-l ducem în toate orașelele cunoașterii din lume și să-i cumpărăm mii de cărți. Dar dacă lecțiile esențiale nu sunt învățate, așa că nici asta nu va conta așa de mult.

Putem să-l învățăm să împartă jucăriile cu alții, să doneze, să fie tolerant. Însă nici asta nu e sufficient.

Care sunt de fapt, lecțiile esențiale din primii șapte ani de viață?

Răbdarea: când îl învățăm pe copil să aștepte liniștit, să amâne satisfacerea unei plăceri, să își urmeze scopul cu perseverență, să nu bată din picior pentru că ”toate” i se cuvin doar lui, am pus o piatră extraordinară la temelia caracterului său.

Bunătațea: una din primele lecții pe care i le-am dat fiului meu, și a prins, în parte pentru că a văzut exemplul în familie, datorită firii lui sensibile, sfatul a fost să nu râdă niciodată de nimeni. L-am învățat să se poarte frumos cu copiii, mai ales față de cei cu nevoi special, să nu râdă, ci să poarte de grijă

Să nu invidieze: cunoașteți adulți care reușesc să aibă o relație omenească cu cineva doar atunci când respectivul este un pic mai prejos decât el? Altfel, sunt roși de invidie. Noi, ca părinți, trebuie să fim cu luare aminte, să nu comparăm, să nu încurajăm excesiv spiritul de competiție. Cel mic e bine să învețe că își este sufficient sieși exact așa cum este, iar darurile și avantajele altora nu-i vor știrbi din calitățile lui.

Buna cuviință: este una dintre lecțiile de la sine-înțelese pentru cei șapte ani de-acasă. Însă doar o mamă vă poate spune cât de dificil e ea de predat, cât de multă consecvență îi trebuie să îi predai copilului bune maniere, respect pentru oameni și bunurile lor și o purtare frumoasă în public. Din nou, pilda comportamentului părinților va vorbi mai mult decât o mie de cuvinte.

Să nu își urmărească doar propriul interes: de obicei ne învățăm copiii să facă orice ca să le fie bine, iar un astfel de sfat pare ciudat, Atunci când îl învățăm pe cel mic să vadă și folosul celui alt, să lucreze în echipă, să se bucure de binele celui de lângă el, într-un cuvânt, să fie altruist și empatic i-am dat un dar neprețuit pentru toată viața! L-am învățat să semene sămânță de prieteni!

Autocontrolul: este una dintre cele mai prețioase lecții. Ce bine ar fi dacă toți am reuși să ne-o însușim. Eu recunosc că îmi lipsește: este unul din lucrurile pe care vreau să le consolidez în mine în următoarea perioadă. Visez la un corp mai suplu (dacă îmi voi controla pofta de mâncare), visez să fiu o mamă mai blândă pentru copiii mei (dacă îmi voi controla tonul și vocea), o gospodină mai organizată (dacă îmi voi controla obiceiul de a pierde vremea pe Facebook). O gândire optimist: iată încă o lecție care se prinde în “zbor” Când în casă plutește optimismul, copilul va învăța să gândească pozitiv prin imitație. Reversul e valabil. Dacă ne lăsăm măcinați de gânduri rele, dacă suntem permanent îngrijorați și sumbri, la fel va deveni și puiul nostru în timp.

EDUCAȚIA TIMPURIE – BAZA DEZVOLTĂRII PERSONALITĂȚII VIITORULUI ADULT

Prof. Dobravetz Mihaela, Grădinița P.P. nr.5 Lugoj

Educația timpurie începe de la naștere și continuă până în jurul vârstei de 6/7 ani. „Orice ființă umană constituie o îngemănare unică și irepetabilă de trăsături psihice, motiv pentru care studiul evoluției sale pe durata vieții trebuie individualizat în funcție de trăsăturile specifice și definitorii ale fiecărei persoane”¹ (pag.66)

Dezvoltarea alertă a copilului în această perioadă, impune atât crearea unui mediu adecvat care să-i permită acestuia să-și câștige treptat autonomia, să-și însușească limbajul, să-și îmbunătățească aptitudinile manuale, să-și dezvolte motricitatea, aptitudinile sociale și imaginația, cât și contribuția tuturor factorilor de influență: familia, comunitatea, instituțiile educaționale.

Educația timpurie poate fi realizată prin mai multe forme:

- ✓ Ca educație formală în cadrul creșelor și a grădinițelor;
- ✓ Ca educație informală în cadrul familiei, în relațiile comunitare și de vecinătate, prin mass-media (televizor, calculator, etc);
- ✓ Ca educație nonformală în cluburi, ONG-uri, muzee, biblioteci, palate ale copiilor, etc.

În prezent, în țara noastră, nu există o politică coerentă în ceea ce privește educația timpurie. Pentru copiii cu vârste cuprinse între 0-3ani serviciile de educație timpurie sunt oferite de creșe, care constituie de cele mai multe ori o alternativă pentru părinții care au un loc de muncă. Copiii cu vârsta cuprinsă între 3-6/7ani sunt cuprinși în învățământul preșcolar. Tendințele actuale referitoare la conceptul de educație timpurie, evoluția învățământului preșcolar din ultimii ani precum și cerințele actuale ale societății au creat premisele revizuirii programei activităților instructiv-educative în grădinița de copii. Astfel a luat naștere Curriculumul pentru învățământul preșcolar, care prezintă o nouă modalitate de proiectare și desfășurare a activităților: abordarea integrată curriculară. Structurat pe două niveluri de vârstă (nivelul I 3-5 ani și nivelul II 5-7 ani), actualul curriculum conține:

➔ **Finalitățile educației timpurii :**

-„Dezvoltarea liberă, integrală și armonioasă a personalității copilului, în funcție de ritmul propriu și de trebuințele sale, sprijinind formarea autonomă și creativă a acestuia;

-Dezvoltarea capacității de a interacționa cu alți copii, cu adulții și cu mediul pentru a dobândi cunoștințe, deprinderi, atitudini și conduite noi. Încurajarea explorărilor, exercițiilor, încercărilor și experimentărilor, ca experiențe autonome de învățare;

-Descoperirea, de către fiecare copil, a propriei identități, a autonomiei și dezvoltarea unei imagini de sine pozitive;

-sprijinirea copilului în achiziționarea de cunoștințe, capacități, deprinderi și atitudini necesare acestuia la intrarea în școală și pe tot parcursul vieții.”² (pag10).

➔ **Conținuturile și noile accente;**

Planul de învățământ din punct de vedere al construcției permite integrarea conținuturilor, oferind în același timp educatoarei libertate în activitatea de proiectare; cuprinde următoarele tipuri de activități: jocurile și activitățile didactice alese, activitățile de dezvoltare personală, tranzițiile, activitățile desfășurate în perioada după-amiezii (la grădinițele cu program prelungit și săptămânal), activitățile opționale și activitățile pe domenii experiențiale,

➔ **Precizări referitoare la organizarea programului anual de studiu pe cele șase mari teme : Cine sunt/suntem?; Când/cum și de ce se întâmplă; Cum este/afost și va fi aici pe pământ?; Cine și cum planifică/organizează o activitate?; Cu ce și cum exprimăm ceea ce simțim?; Ce și cum vrem să fim? și descrierea fiecărei teme anuale de studiu în parte.**

➔ **Obiectivele cadru**

➔ **Obiectivele de referință și exemplele de comportamente formulate pentru fiecare nivel, temă și domeniu experiențial**

➔ **Sugestii referitoare la strategiile de evaluare și instruire, timpul alocat instruirii și amănajarea spațiului.**

În actualul curriculum pentru învățământul preșcolar sunt prefigurate patru tendințe de schimbare (**accente noi**) :

1. *Diversificarea strategiilor de predare-învățare-evaluare*

- a) Metodele activ-participative presupun implicarea copiilor în situațiile de învățare. Acest lucru trebuie făcut ținând cont de stilul propriu de învățare al fiecărui copil și de nivelul său de dezvoltare.
- b) Jocul este o modalitate naturală prin care copilul învață și se dezvoltă.
- c) Evaluarea va urmări „*progresul copilului în raport cu el însuși și mai puțin raportarea la norme de grup*”³.(pag15)

2. Mediul educațional trebuie amenajat în așa fel încât să le permită preșcolarilor interacțiunea cu materialele, cu colegii de grupă și cu educatoarea.

3. Familia, în curriculum actual are rolul de partener. Acest rol trebuie îndeplinit atât prin implicarea și participarea părinților în procesul decizional referitor la educația propriilor copii, cât și prin participarea la activitățile și manifestările desfășurate în grădiniță.

4. Promovarea conceptului de dezvoltare globală a copilului se va realiza prin intermediul celor cinci domenii experiențiale, care devin instrumente de măsură pentru domeniile de dezvoltare a copilului. Sarcina educatoarelor este aceea de a identifica o punte de legătură între cele două tipuri de domenii . *Cele cinci domenii de dezvoltare* sunt :

- 1) Domeniul Dezvoltarea fizică, sănătate și igiena personal;
- 2) Domeniul Dezvoltarea socio-emoțională
- 3) Domeniul Dezvoltarea limbajului și a comunicării
- 4) Domeniul Dezvoltarea cognitivă
- 5) Domeniul Capacități și atitudini în învățare

În concluzie, „*corect instituită, educația timpurie poate remedia/preveni deficiențele de învățare și psihocomportamentale ale copiilor înainte de învățământul primar, ceea ce poate avea drept consecință reducerea abandonului școlar și a părăsirii timpurii a școlii*”⁴ (pag.23)

Bibliografie:

- ☛ Munteanu, A. (2005). *Stadiile dezvoltării. Vârstele de creștere și dezvoltare*, Iași : .Editura Polirom. ¹;
- ☛ MEC, Institutul de Științe ale Educației, *Revista Învățământul Preșcolar*, nr. 3-4/2006, Editura C.N.I. Coresi S.A., București ⁴ ;
- ☛ MEC, Institutul de Științe ale Educației, *Revista Învățământul Preșcolar*, nr. 3/2007, Editura C.N.I. Coresi S.A., București ;
- ☛ MEC, (2009), *Curriculum pentru învățământul preșcolar*, Editura Didactica Publishing House, București ^{2 și 3} .

ROLUL CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**PROF. ÎNV. PRIMAR: DOBRE AURELIA-GEORGETA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ, COM. MĂGURELE
JUD. PRAHOVA**

„Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu bucuria jertfei asumate, și de felul în care părinții duc această cruce, depinde calitatea de creștin adevărat a viitorului adult!”

Danion Vasile

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Profesorul psiholog Adina Mesaroș a explicat cum influențează primii ani din viață comportamentul viitor al copilului și, nu în puține cazuri, chiar a viitorului adult. Potrivit psihologului, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să identificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil”, explică specialistul, precizând că această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă, ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Unele dintre acestea sunt:

-salutul – este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

-comportamentul în public- un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

-comportamentul cu prietenii- manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte.

-manierele la masă- o bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor

- recunoașterea greșelilor- „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune.

-tact și toleranță- un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni.

Toate acestea sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care ne-am străduit să le predăm copilului nostru au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul

multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate, UN OM BUN!

BIBLIOGRAFIE

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

Cei șapte ani de acasă, Michiela Poenaru, Editura ePublishers, 2013

“CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”- EXPRESIE SAU OGLINDA EDUCAȚIEI

**Întocmit, Prof. Dobre Florentina
Liceul cu Program Sportiv, Brăila**

Cei șapte ani de acasă echivalează cu o educație sau o lipsă de educație . Oare să trăim astfel de vremuri în care cei șapte ani de acasă să nu mai existe, să nu mai percepem acel bun simț pe care ar trebui să-l aibă orice educabil? Și totuși , aceasta este realitatea!

Altădată, cei șapte ani de acasă se reflectau în gesturi mărunte: un „Bună ziua” spus pe holurile școlii, un elev care deschide amabil ușa, oferind întâietate colegei, un pas înapoi atunci când trecea un profesor. Doamnei de serviciu i se mulțumea pentru un simplu ajutor!

Părinții erau respectați, nu erau mințiți. Elevii erau conștientizați pentru faptul că orice lucru are o valoare morală sau materială, ei , părinții , muncesc din greu pentru a le oferi copiilor necesarul unui trai decent. Totul avea un echilibru, totul avea valoare! Copii relaționau, aveau înțelegere și răbdare față de colegi. Se ajutau, se susțineau , știau să împartă pachetul. Existau prietenii adevărate ce țineau ani de-a rândul, poate chiar întraga viață. Ei, vremuri! Era odată!

Mi-aș dori să nu rămână amintiri toate acestea, dar ceea ce se întâmplă în învățământul românesc mă face să cred că ar trebui să facem educație unora dintre părinți. Cred ca unii dintre aceștia nu conștientizează cât rău le pot face copiilor lor atunci când nu le explică ce este bine sau ce e rău atunci când există un conflict între „puiul „ lor și alt coleg. Cât de „poluat” este sufletul uni copil, care stă ore întregi pe calculator, tabletă, telefon. Câtă nevoie are acel sufletel de o poveste citită de unul dintre părinți, de o plimbare în natură, de o vizită la un muzeu.

Toate acestea sunt lăsate , din păcate, pe „umerii ” școlii. Da, din păcate, doamna dirigintă este pentru unii copii și mamă, și profesor, și confidentă. Spun , din păcate, pentru că mulți părinți sunt plecați în străinătate să ofere copiilor un trai mai bun.

Și noi profesorii de astăzi ne întrebăm : unde sunt cei șapte ani de acasă? Ani pe care acești elevi i-au trăit alături de o bunică, de o mătușă, sau poate numai cu frații săi mai mari și un tată ce muncește de dimineață până seara.

Nimic nu poate suplini îmbrățișarea mamei, mângâierea ei, glasul ei blând! Crescut într-o familie fără a ști ce înseamnă iertare, bunătate, îngăduință, răbdare, ascultare, copilul nu poate învăța toate acestea și atunci cum să le poată dăruie în anii adolescenței, perioadă atât de dificilă.

Cei șapte ani de acasă rămân o oglindă a educației pe care părinții o „slefuiesc” în prima parte a copilăriei, deoarece în acești ani copilul își formează personalitatea și comportamentul. Educația primită în această perioadă depinde de relația copil-părinte, „zestrea” genetică, dar și valorile pe care familia le transmite copiilor. Cel care este iubit se simte protejat, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ...

Prof. DOBRE MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ RĂZVAD, DÂMBOVIȚA

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală".
Albert Einstein

În general, cei șapte ani de acasă, se referă la educația pe care o primește orice copil de la părinți, la formarea comportamentului și personalității copilului până ajunge la școală.

Baza formării celor șapte ani de acasă este relația afectivă care îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în forțele proprii. Un părinte este model pentru copil creându-i acestuia posibilitatea de deschidere spre învățare și asumarea regulilor de comportament.

Cei șapte ani de acasă la un copil se observă atunci când el este bine crescut, se comporta frumos, salută, spune mulțumesc, oferă respect celor de vârsta lui și adulților.

În ziua de astăzi părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp cu copiii, iar comunicarea are un rol important în formarea imaginii de sine.

Copilul, la vârsta fragedă, are nevoie de modele, iar acesta își va identifica mama, tata sau o persoană foarte apropiată familiei. Limbajul și comportamentul în fața copilului, precum și exprimarea sentimentelor, trebuie să fie controlate pentru că cel mic supraveghează, analizează și interiorizează.

Înșușirile dobândite de copii pe parcursul celor șapte ani de acasă devin stabile pentru tot restul vieții, influențând dezvoltarea lor de mai târziu. Copiii vor imita comportamentele părinților lor, vor prelua expresiile auzite, vor iubi și gândii la fel cum văd în propria familie.

Fiecare familie este răspunzătoare de felul în care copilul se comportă în societate, deoarece, copiii neștiind să discearnă binele de rău, nefiind capabili să gândească rațional, își însușesc anumite comportamente, atitudini, chiar trăsături de personalitate de la adulții din preajma lor.

Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să le dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii.

Părinții ar trebui să-și consolideze fundamentarea relațiilor pe baza dragostei lor față de proprii copii și pe dorința lor ca aceștia să aibă performanțe și succes în viață. Aceste lucruri nu sunt realizabile dacă părinții nu cunosc personalitatea propriului copil.

Educația este principalul factor care dezvoltă personalitatea copilului. În procesul de educație al copiilor trebuie să existe între părinți înțelegere și acord în diferite probleme, de aici decurgând normal toate celelalte. Câteodată grija excesivă a părinților, dorința de a oferi cât mai curând copilului ce își dorește, de a-l proteja de o ocară, uneori binemeritată, constituie o barieră în calea evoluției personalității acestuia.

Putem face rău copiilor, deși scopul nostru este opus. Copilul trebuie să fie sprijinit spre a înțelege ce este bine și ce este rău, ce efecte au propriile comportamente, cum îl afectează pe el sau pe cei din jur reacțiile sale, fiind lăsat să experimenteze situațiile din care poate învăța aspecte pozitive sau care îl pot ajuta să manifeste empatie față de ceilalți.

FAMILIA-FACTOR DETERMINANT ÎN FORMAREA COPILULUI ÎN PRIMII ȘAPTE ANI DE VIAȚĂ

**Prof. Învăț. Preșc., DOBRE RODICA
Grădinița cu P.P. nr.9 Câmpina**

”Natura ne aseamănă, educația ne deosebește!”(CONFUCIUS)

Pornind de la acest citat, pot să subliniez faptul că ,indiferent de locul în care ne aflăm, calitatea educației primite de copil în primii ani de viață este foarte importantă.Ea pune bazele viitoarei personalități și ,cum spune o vorbă din popor despre copil, ”cum îl crești, așa îl ai”.Așadar primul model cu care copilul vine în contact este modelul familiei în care crește și se dezvoltă. Familia este cea care până la intrarea în grădiniță (până la vârsta de trei ani), oferă copilului primele priceperi și deprinderi de comportament civilizat,ea reprezintă unicul model pentru micuț.

Aflat la vârsta ”marilor achiziții”, a ”marilor superlative”, a celei mai pure sincerități,copilul trebuie cunoască formule de politețe,să respecte reguli de comportament civilizat indiferent de locul în care se află,reguli elementare de igienă.Tot acum copilul își formează deprinderi de autoservire , deprinderi de ordine și curățenie.

Trăirile afective și emoționale ale părinților, determinate de comportamentul copilului ,se transmit acestuia sporindu-i satisfacția și bucuria, așa cum stările negative determinate de greșelile copilului îi provoacă acestuia din urmă rușinea,părerea de rău.Din dorința de a nu-și supăra părinții ,copilul se obișnuiește treptat să nu mai greșească nici față de alții, apărând astfel premisele unor trăsături cu valoare morală :respectul față de oameni,dragostea față de cei apropiați.

Exemplul familiei, atmosfera afectivă,moral-civică din familie, influențează puternic devenirea copilului.În acest sens, cugetarea ***”Bucuria de a avea copii trebuie să o legăm de datoria de a-i forma ca oameni de valoare!”(Gordon)***, sintetizează faptul că totul se învață de la părinți, de la educatori, de la cei din jur. De aceea ,modul de a vorbi, de a se comporta al părinților cu proprii copii sau cu ceilalți constituie un model de conduită și atitudini.Ignorarea procesului de formare a deprinderilor morale are efecte negative,influențând formarea moral-civică a copilului, prin sărăcirea bazei motivaționale a conduitei sale morale.Nu este suficient ca părintele să-și controleze doar limbajul și comportamentul față de copil ci și exprimarea sentimentelor de furie,dezamăgire, tristețe.Trebuie să fie conștienți că micuții sunt foarte atenți și înregistrează totul urmând ca mai târziu să exteriorizeze tot ce au stocat în anumite momente.

Depășirea vârstei timpurii lărgeste influențele morale ale familiei asupra copilului și acesta își găsește alt câmp de exersare morală:grădinița,grupul de joacă, școala,etc. Acestea îi dezvoltă profilul moral care s-a conturat în familie.

Noile experiențe, atitudini și conduite întâlnite aici îi vor îmbogăți comportamentul moral –civic fără a însemna că familia nu trebuie să-l supravegheze și să îi susțină evoluția pozitivă pe mai departe.Educația este un proces continuu ce se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului.

Educația,bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât un copil căruia-i lipsesc deprinderile de comportament civilizat,cu alte cuvinte ”cei șapte ani de-acasă”.

”Educația este cea mai bună provizie pe care o poți face pentru bătrânețe.” Aristotel

*M-a crescut mama în poală
de Nina Cassian*

M-a crescut mama în poală,
De la leagăn pân' la școală.
Zile-ntregi și nopți de-a rândul
Mi-a vegheat somnul și gândul.

M-a-nvățat să gânguresc,
Să zic mamă, să zâmbesc,
M-anvățat apoi prin casă,
Primii pași până la masă.

M-a-nvățat să nu m-alint ,

M-a învățat să nu mint,

Să nu știu ce este frica,

Toate m-a-nvățat mămica.

Mamă bună, mamă dragă,

Te-oi iubi o viață-ntreagă

Pentru tot ce ai făcut,

Pentru că tu m-ai crescut!

Cei șapte ani de acasă!

Prof. înv. preșc. Dobrescu Emilia
Grădinița P.N. 50, Brăila

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului"

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltați mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Dacă micuții sunt crescuți și de bone sau bunici, comportamentul acestora trebuie să coincidă cu al părinților, în caz contrar, copiii riscând să fie bulversați și să testeze diverse atitudini în funcție de conjunctură. Dacă acum 30-40 de ani se punea mare preț pe regulile de politețe, cum trebuie să bei sau să mănânci, acum sunt valorizate vigilența și inițiativele.

Valorile s-au schimbat

Educația primită în prezent în cei 7 ani de acasă diferă de cea de acum 30 de ani, dar psihologii susțin că este o evoluție firească și o adaptare la contextul sociocultural. „Valorile s-au schimbat. Înainte se punea preț pe comportamentul de politețe, cum trebuie să bei sau să mănânci, iar acum sunt valorizate vigilența, asumarea responsabilităților și inițiativele. Aceste diferențe se văd și în autobuz, unde generațiile trecute de prima tinerețe se simt ofensate de comportamentul adolescenților. Acum e important să fii primul pentru că resursele sunt limitate“, explică psihologul Bogdana Bursuc.

Libera exprimare este un comportament încurajat în prezent. „Copilul de acum 20 de ani era mult mai compliant. Acum are acces la o cantitate mai mare de informație, iar gradul de socializare este mai mare. Respectul de odinioară era, mai degrabă, o consecință a fricii, nu unul autentic. Respectul se

câștigă, nu se impune. Altfel, când copilul ajunge la poziție de egalitate, balanța se echilibrează sau chiar se răstoarnă. Este un „lanț al agresivității“, adaugă psihopedagogul Sorina Constandache.

Furia, exprimată prin cuvinte, nu prin acțiuni.

În primii 7 ani de viață, copilul ar trebui să-și însușească o serie de abilități sociale și emoționale. „Abilitățile sociale presupun ca micuții să învețe să-i ajute pe ceilalți fără să aștepte o recompensă, să-i asculte, să le dea atenție și să rezolve conflictele într-un mod pozitiv, fără să se răzbune.

A avea cei 7 ani de acasă înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință tot timpul, în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, profesorii, cu colegii, cu prietenii, cu vecinii etc.

Cei șapte ani de acasă sau ce înseamnă să fii educat

Prof. Dobrescu Maria

Școala Gimnazială, Comuna Șotriile, jud. Prahova

Se știe că expresia „nu are cei șapte ani de acasă” se referă la comportamentul unor persoane care dovedesc lipsă de educație. Este dovedit de specialiști că educația primită în primii ani acasă, în familie este definitivă pentru comportamentul unui individ de-a lungul evoluției sale în societate. Din păcate, în zilele noastre părinții sunt mai mult preocupați de partea materială încercând să le ofere copiilor tot ce își doresc, neglijând, astfel, o latură esențială a educației. Rolul mamei în educație este foarte important. O mamă trebuie să-și asume o mare răspundere în momentul în care se decide să aducă pe lume un copil. Este benefic ca în primii ani de viață mama să fie alături de copil oferindu-i informații despre cum trebuie să se comporte. De asemenea, ceilalți membri ai familiei constituie un exemplu pe care copilul, devenit mai târziu adult, îl va putea alege drept model în viață.

Orice copil are nevoie de un model și de aceea este foarte important în ce mediu crește și se dezvoltă. De obicei, copiii se identifică cu mama sau cu tata pe care încearcă să-i imite. Dacă aceștia folosesc un limbaj neadecvat sau au un comportament nu tocmai bun de urmat, copilul va fi expus pericolului de a nu putea să-și însușească minimum de reguli care să-i asigure accesul la o educație de calitate. Din nefericire, viața nu este întotdeauna roz, iar unii copii se lovesc de mici de necazuri, de modele nepotrivite care vor aduce grave carențe în educația lor. Dacă părinții nu reușesc să își impună restricții în privința unor comportamente negative, copilul va fi expus și mai târziu, iar când va deveni părinte nu va ști cum să-și educe proprii copii. Astfel, se formează un lanț al slăbiciunilor, care se va perpetua și va da societății copii lipsiți de cei șapte ani de acasă.

Copiii sunt fini observatori și își însușesc cu ușurință diferite comportamente speculând orice slăbiciune a părinților sau a celor care se ocupă de educația lor. Uneori, adulții nu sunt conștienți de faptul că un copil interiorizează ceea ce fac adulții din familia lui, exteriorizând mai târziu toate acestea și riscând să fie respins din cauza lipsei de educație și a unui comportament care lasă de dorit.

Ce ar trebui să învețe un copil până la vârsta de șapte ani? Iată o întrebare care îi macină pe mulți dintre părinți. Mulți pun accentul pe igienă, ordine și curățenie, alții pe exteriorizarea sentimentelor și emoțiilor atât negative cât și pozitive. Mulți părinți se concentrează pe limbajul transmis corect, pe bunele maniere sau pe comportament. Cei mai mulți nu iau, însă, în considerație modul în care un copil ar trebui să relaționeze cu ceilalți și la modul de a răspunde la unele provocări ale mediului înconjurător. Aș mai adăuga necesitatea imperioasă de a-i învăța pe copii să-și aleagă motivele și motivațiile atunci când își propun să facă ceva. Perseverența și consecvența ar trebui să fie, de asemenea, în atenția părinților până la vârsta de șapte ani. Unele dintre aceste maniere însușite în primii ani de educație vor deveni stabile și vor fi definitive pentru adolescentul sau adultul de mai târziu.

Nu trebuie să neglijăm greșelile pe care, de obicei, părinții le fac în încercarea de a face copiilor o educație „ca la carte”. Fiecare copil reprezintă o personalitate aparte și acest lucru nu trebuie scăpat din vedere nici măcar o clipă. Dacă nu vom lua în considerare nevoile fiecărui copil în parte riscăm să eșuăm în încercarea de a face o bună educație.

Un copil criticat permanent pentru că nu-și însușește reguli, devalorizat și pedepsit frecvent pentru greșeli se va adapta greu în societate, va avea tendințe de a încălca normele, nu va fi încrezător în forțele proprii producând celor din jur disconfort.

Suntem tentați să punem ușor etichete, și nu de puține ori afirmăm despre un copil că e „lipsit de cei șapte ani de acasă” fără să ne gândim că în spatele acestor comportamente stau greșeli ale adulților. Consider că ar trebui să ne gândim mai des și mai mult la ce se ascunde în spatele unui copil needucat.

BINECUVANTAREA CELOR SAPTE ANI DE ACASA

Profesor religie ortodoxa- Dobrican Camelia Marinela

“Lasa-ti copiii sa vina la mine si nu-i opriti, caci ai unora ca acestia este Imparatia cerurilor.”(Mt.9,17), spune “dascalul desavarsit”, Invatatorul si Binefacatorul tuturor celor care cred in invatatura si puterea exemplului Sau, cat si al modului de desavarsire crestina, prin Mantuitorul Iisus Hristos.

Dumnezeu, Cel care a adus toate din nefiinta la fiinta, a creat Universul intreg in toata splendoarea sa intr-o forma desavarsita: “,si toate erau bune foarte.”, spune Cuvantul Sau, spre a fi leaganul “coroanei creatiei Sale”, asa cum le-a poruncit la cel dintai capitol al Genezei, din Sfanta Scriptura: “Creste-ti si va inmultiti si stapaniti Pamantul...”(Geneza1:27-29), toate acestea fiind parte din iubirea Sa infinita, binecuvantandu-le, dandu-le fiecareia valoarea proprie si asezandu-le in ordinea universala.

Omul, cel creat: ”...dupa chipul si asemanarea Noastra.” (Geneza:1,26), asa cum este descrisa revelatia divina a creatiei lumii, iata cum Dumnezeu l-a creat, El, Cel Unul in fiinta si intreit in persoane, Treimea cea de viata facatoare, nu prin porunca, asemeni creatiei de pana atunci, ci “...luand tarana a facut pe om, sufland asupra sa suflare de viata.”(Geneza:1,26).

Prin actul creatiei, Dumnezeu a pus parte din fiinta Sa divina – chipul, adica sufletul in creatie, dandu-i si posibilitatea de a se asemana cu El, prin desavarsire. In marea Sa iubire de oameni le-a pregatit Raiul, ei insa, cazand in neascultare si-au pierdut comuniunea cu Creatorul, pierzandu-si si binecuvantarile. Din acel moment au distrus perfectiunea Universului, a fericirii si vesniciei lor, iar ca plata a pacatului a venit moartea. Chiar si dupa o astfel de durere a neascultarii fiilor pentru care a creat totul, care au cazut in ispitirea potrivnicului, Tatal iubitor le-a daruit cea mai mare binecuvantare: “...va voi trimite un Mantuitor, care se va naste din femeie si va calca capul sarpelui.”(Geneza 2:19).

Pentru intreaga lume, cu precadere pentru crestini, lucrarea lui Dumnezeu este binecuvantare pentru om, e cea care” intareste temeliile caselor fiilor lor”, este temelia de baza a vietii crestine, pe care se construiesc tot ce duce la implinire, fericire si desavarsire.

Aceasta binecuvantare divina este exemplul desavarsit al binecuvantarii parintesti, care rodeste prin toate trairile pe care Cuvantul lui Dumnezeu intrupat- Logosul, in persoana lui Iisus Hristos, ne-a invatat sa le implinim: credinta, nadejde si dragoste, marile virtuti crestine, incununata de iertarea hristica ce spunea: “Doamne, iarta-i, ca nu stiu ce fac!”

Chiar si intr-o lume secularizata ca si cea a zilelor noastre, parintii sunt primii raspunzatori pentru desavarsirea fiilor, iar aceasta nu poate exista inafara credintei, Bisericii si implinirii voii lui Dumnezeu, e temelia celor sapte ani de acasa, data de Mantuitorul in Legea de aur a Noului Testament cand spune: “Sa iubesti pe Domnul Dumnezeuul tau din toata inima ta si din tot cugetul tau,..., iar pe aproapele tau ca pe tine insuti.”(Mt.:29,14). Amin!

CEI 7 ANI DE ACASA- TEMELIA UNEI DEVENIRI ARMONIOASE A COPILULUI

Prof.Dobrin Nicoleta Elena
Școala Gimnazială Nr.1, Hârtiești

Toți facem parte dintr-o familie ,cu valori diferite și căi unice de realizare a visurilor, cu puncte tari și puncte slabe care variaza în funcție de membrii acesteia.În cadrul unei familii copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață.

Perioada petrecută în familie este determinantă pentru evoluția personalității copilului și pentru integrarea școlară și socială.Modelul adultului și al interrelațiilor din familieimpregnează modelele dezvoltării sociale ulterioare și succesul social al individului.

În primii șapte ani de viață copilul are nevoie să fie sprijinit în dezvoltarea capacităților sale fizice, mentale, sociale care îl abilitază să supraviețuiască și să reușească în viață mai târziu.

Încă de la naștere, chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.Astfel, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă.

Nevoile bebelușului și felul în care mama le tratează sunt importante în dezvoltarea copilului. Acea dorință permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în brațe reprezintă o altă nevoie a copilului și nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. „El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în brațe, mama se mișcă, el, copilul, poate explora tot ceea ce îl înconjoară. În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfăcută, cu condiția de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. Tot acum, se dezvoltă limbajul, foarte important fiind ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație. Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților.

Între 1 și 3 ani, apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială. Tot acum, se dezvoltă și dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereți desenați cu creioanele colorate.

Perioada cea mai rapidă de dezvoltare a creierului are loc în primii doi ani de viață, determinând în mod semnificativ structurile intelectuale, emoționale, fizice-imunologice și funcțiile sociale.Experiențele trăite de copil între 2 și 5 ani duc la fundamentarea învățării viitoare și a educației formale, determinând deprinderile de ordin social:

- Între 5 și 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate.

-Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm.

-Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. „Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu».

Așadar până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială .

Recunoscând importanța covârșitoare mediului familial asupra dezvoltării copilului, în special în primii 7 ani de viață, amintesc următoarele variabile care acționează asupra dezvoltării copilului mic: rolul mamei(QI al mamei,limbajul și sintaxa folosită de mama,atitudinile educative,trăsăturile de personalitate ale părinților,strategiile parentale,comportamentele educative,stilul de interacțiune, mediul sociocultural și economic, imaginea de sine, etc.

Așa cum o casă nu poate fi trainică, oricât de frumos ar fi construită și oricât de bune materiale ar fi folosite, rezistând intemperiilor vremii fără o temelie bine consolidată, așa și dezvoltarea copilului nu poate să fie armonioasă determinând devenirea acestuia într-un adult care să se adapteze și să se integreze din toate punctele de vedere în societatea în care trăiește, fără o educație adecvată în cei 7 ani de acasă.

Bibliografie:

- 1.Birch, Ann, *Psihologia dezvoltării*,Editura Tehnică,București, 2000.
- 2.Vrășmaș, Ecaterina, *Intervenția socioeducațională ca sprijin pentru părinți*,Editura Aramis,București,2008.

Familia- baza disciplinară

Prof. DOBRIN ANTONELA CORNELIA CORINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ SAVA POPOVICI BARCIANU”, RĂȘINARI, JUD.
SIBIU

În înțelesul cel mai larg, educația este un proces care începe în momentul în care individul se naște și se sfârșește odată cu viața.

Familia constituie poarta prin care copilul își face apariția în viața umană și în cadrul căreia își formează personalitatea. Prima instanță educativă o constituie mediul familial . În acest mediu, copilul face primii pași pe drumul integrării sociale. Manifestându-se ca o acțiune unitară, educația își îndeplinește dezideratele prin strânsa legătură dintre familie și mediul educațional, respectiv, grădiniță. În acest context, educatoarea găsește permanent ocazii de a comunica cu părinții.

Iubirea, motivarea părinților și gândirea pozitivă sunt factorii cruciali în creșterea copiilor buni. Am întrebat părinții ce ar dori să schimbe în viața dumnealor dacă ar fi să o ia de la capăt. Majoritatea a răspuns că ar fi optat pentru un serviciu mai bun, deoarece stabilitatea financiară ar fi adus beneficii pe toate planurile. Ca temă de reflexie le-am precizat apoi că la o întâlnire cu bunicii, nici unul dintre aceștia nu a spus că regretă cariera ci, că ar dori să petreacă mai mult timp cu familia, să meargă în mai multe călătorii împreună și să fie mai înțelegători cu copiii.

Pentru copil, părinții reprezintă modelul pe care ei îl vor urma în viață. Atâta timp cât capacitatea de a gândi abstract încă nu este dezvoltată la preșcolar, copilul are nevoie să învețe din exemple concrete. Pentru copii, o fundație solidă presupune o bază morală solidă. Căminul este locul unde se toarnă temelia înaltelor valori morale. Una din cele mai bune ocazii pentru deprinderea valorilor morale și a răspunderii constă în aplicarea lor zilnică acasă. Mii de lucruri trebuie făcute zilnic. Acest lucru impune ca părinții să fie parteneri egali în educația copilului. De aceea este necesar să cunoască programele educaționale. În acest context, educatoarea are rolul de a decide împreună cu părinții care sunt nevoile copilului și să promoveze servicii adecvate.

În perioada copilăriei, modelele morale sunt extrem de importante pentru copil, regulile sunt importante, dar puterea exemplului este cea mai stimulantă.

Copilul are nevoie să învețe din exemple concrete, atâta vreme cât capacitatea de a gândi abstract încă nu i s-a dezvoltat. Propriile noastre trăsături de caracter, cele puternice, dar și slăbiciunile, toate se oglindesc în viața copiilor. Adesea, lucrurile care ne enervează la copiii noștri sunt de fapt cele mai mari defecte ale noastre. Copilul face ceea ce vede. Fiți atenți! Copiii dumneavoastră sunt mai atenți la ceea ce faceți decât la ceea ce spuneți!”

Am întrebat școlarii cum își petrec timpul liber acasă și cele mai frecvente răspunsuri au fost:” *Ne uităm la desene animate și ne jucăm la calculator sau televizor*”. Când au fost întrebați dacă ascultă povești acasă, am aflat că „*Doar bunicii ne mai spun povești*”. Un copil chiar a specificat : “*Mama niciodată nu ne spune povești*”. Am întrebat apoi copiii de unde își dau ei seama că părinții îi iubesc. Aceștia au spus că știu deoarece:” *Ne cumpără dulciuri și jucării multe* ” Un singur copil a zis că-și dă seama de dragostea părintească datorită îmbrățișărilor.

Toți părinții își iubesc copiii, dar nu le spun acest lucru, din păcate nu le arată niciodată dragostea ce le-o poartă. Copiii au nevoie de afecțiunea noastră, de săruturile, de îmbrățișările noastre, de a le spune cât de mult îi iubim. Iubirea poate face ceea ce nimic nu poate face, doar prin dragoste putem deveni învingători.

În ultima vreme, timpul parcă se contractă, și în marea grabă în care trăim , ne găsim timp pentru toate, mai puțin pentru a vorbi cu copiii noștri. Din dorința de a oferi copiilor o viață mai bună, încercăm să le oferim de toate. Ne umplem casele de jucării, de cărți, televizoare, calculatoare, și totuși simțim că ceva din educația copiilor noștri ne lipsește și nu știm ce. Ei bine, ne lipsește comunicarea, ne lipsește răbdarea de a sta de vorbă cu copilul nostru când vine de la grădiniță, ne lipsește răbdarea de a-l lăsa să ducă la bun sfârșit un lucru, chiar dacă aceasta înseamnă mai multe încercări. Trebuie să vă dați seama că ei aud multe din cele spuse de părinți. Din păcate, comunicarea dintre adulți transmite copiilor mesaje, pe care, dacă vă gândiți bine, nu doriți să le primească. Prin urmare este foarte important să fiți extrem de selectivi în alegerea cuvintelor atunci când sunteți anxioși, în special dacă spuneți copiilor lucruri care se referă la ei.

Părinții sunt modelul pe care copiii îl vor urma în viață. Părinții trebuie să fie un exemplu, să conducă, să călăuzească, să direcționeze, să corecteze, să încurajeze. Dacă studiem personajele importante pozitive care au lăsat urme în istorie, veți descoperi că adesea se vorbește despre influența pe care a avut-o unul dintre părinți asupra lor. Abraham Lincoln este citat deseori pentru că a spus : „Tot ceea ce sunt îi datorez îngerului meu de mamă.” Generalul Duglas McArthur spunea : “Sfânta mea mamă m-a învățat să-l iubesc pe Dumnezeu și țara, iar asta întotdeauna m-a ajutat în momentele grele .Ei îi datorez mulțumiri și o reverență de fiu.”Dăruiți copiilor cât mai mult din timpul dumneavoastră. Astfel, vor învăța să vă dăruiască, la rândul lor, mai târziu, bucuria de a fi împreună.

Copiii au nevoie de răbdarea de a stăruia asupra unui fapt pentru a-l face bine, au nevoie de răspunsuri la întrebări, au nevoie de cineva care să-i asculte. Copiii au nevoie să fie lăsați să ducă la bun sfârșit un lucru pentru a-i da satisfacția că l-a făcut bine.

Copilul trebuie să știe cât este de deosebit, unic și iubit. Să-i spunem tot timpul cât de frumos construiește, îndeplinește o activitate, colorează, să le sădăm încrederea în suflete .

Multe împliniri vom avea dacă petrecem mai multă vreme citindu-i o poveste decât dacă îl lăsăm să se uite la desene animate tot timpul. . Jocurile de rol sunt foarte importante la vârsta lor. Jucându-ne cu ei „La piață”,de exemplu, îi obișnuim să folosească formulele de politețe, formule de salut, îi dezvoltăm imaginația. Spunându-le povești îi antrenăm pe copiii să relateze fapte, întâmplări, să imite personaje, stimulându-le astfel creativitatea. Lăsându-i doar să privească la televizor îi transformăm în persoane receptiv, comunicarea cu ei devenind monosilabică (da, nu, îhî, poate, aha, lasă,...), nu mai sunt spontani și creativi. De aceea jocurile de rol sunt foarte importante la vârsta lor.

Importanța deosebită a jocului pentru vârsta copilăriei este un adevăr incontestabil. Prin intermediul jocului copilul dobândește deprinderea modului de autoservire în satisfacerea propriilor trebuințe. Între 3 și 6 ani copilul posedă un repertoriu bogat de simboluri lingvistice, fapt care îi dă posibilitatea să-și construiască după preferință lumea pe care și-o dorește și să acționeze în ea fără restricții. Jucându-ne cu copiii avem posibilitatea de a cunoaște dorințele și trebuințele acestora și de asemenea putem contribui la îmbogățirea vocabularului copiilor prin micile noastre intervenții.

Toate acestea înseamnă comunicare, răbdare, timp acordat copiilor noștri. Timpul și energia investite în copiii își vor arăta roadele într-o iubire și într-o satisfacție mai presus de orice imaginație. Nu trebuie să gândim că plătim un preț, ci că ne bucurăm de rezultate. Toate acestea presupun o muncă în echipă. Ambii părinți sunt parteneri în educația copilului. O echipă părintească puternică și unită are cele mai mari șanse să-și influențeze copiii în bine.

BIBLIOGRAFIA:

1. Zig Ziglar – „Putem crește copiii buni într-o lume negativă”, Editura Cartea veche, București, 2000.
2. Roberta M., Gilbert, MD – „Cum să fii prieten cu copilul tău”, Editura Teora, București, 2005;
3. Piaget Jean, Barbel Inhelder – „Psihologia copilului”, Editura Didactica și pedagogică, București, 1975;

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. înv. primar, DOBRIN ELENA CRISTINA
Școala Gimnazială C.A. Rosetti, Buzău

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Importanța celor șapte ani de acasă

Prof. pt. învăț. preșcolar Dobrin Mărioara Cătălina

Copilăria reprezintă cea mai importantă perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

Bunele maniere sunt importante, un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă.

Printre principalele forme de manifestare care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil cu „cei 7 ani de acasă” regăsim:

Salutul - prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public – copilul știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul său conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii și cunoștii - manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile sunt experiențe care, pe lângă destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adulț, sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale - prin imitație și practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. Aplicarea regulilor nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă - o bună creștere presupune folosirea corectă atacăturilor, respectul față de cei de la masă și a celui/celeia care servește masa.

Recunoașterea greșelilor - „Îmi pare rău” la fel ca și „te rog”, este o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui.

Tact și toleranță - un copil care are „cei 7 ani de acasă” învață de la părinți diferența – în timp – între râsul sănătos, spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Formele de manifestare de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Bibliografie:

- Vrășmaș, E., 2002, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București;
- Emil, P., Iucu, R., 2002, *Educația preșcolară în România*, Polirom.

COLABORARE SAU COMPETIȚIE

Prof.Dobrinescu Marioara

Diferențe ce apar în interacțiunea dintre elevi și în calitatea procesului de învățare, datorita relațiilor de colaborare sau competitive dintre ei.

Cred că în educație, competiția și colaborarea se află într-o legătură foarte strânsă și că, atunci când sunt combinate și aplicate într-un anumit mod, pot duce la rezultate grozave în întregul proces educativ formal și non-formal.

Analizând comparativ cooperarea și competiția, se pot evidenția următoarele trăsături caracteristice: ambele sunt practici care se întâlnesc în școala contemporană și sunt necesare. Competiția devine distructivă pentru armonia climatului educațional atunci când este exacerbată și devine un scop în sine. Cadrele didactice trebuie să echilibreze cele două forme de organizare a activității instructiv-educative, creând oportunități de învățare axate pe activitățile de grup ce favorizează cooperarea și întrețin competiția constructivă.

Competiția are ca avantaje efectele pozitive în plan motivațional, dar și se poate reproșa faptul că cel mai adesea se constituie într-un factor ce determină conflict și comportamente agresive de grup. Ea determină interacțiuni slabă între colegi, încercări de a-i împiedica pe ceilalți să obțină performanțe, lipsă de comunicare, neîncredere, frustrare, nesiguranță, anxietate, neputință la copiii mai puțin dotați intelectual (de aceea se recomandă ca aceasta să fie folosită la copiii cu niveluri cognitive apropiate). Dacă în clasele structurate competitiv elevii obțin note bune numai dacă unii din colegii lor obțin note slabe, în clasele organizate în manieră cooperantă elevii sunt apreciați pozitiv și ajung să aibă rezultate bune în condițiile în care ceilalți membri ai grupului au aceleași rezultate. Competiția poate fi benefică atunci când elevii cooperează în grupuri mici împotriva altor grupuri. Activitatea de grup bazată pe cooperare trebuie bine gândită de profesor pentru a-și atinge scopurile.

Învățarea prin colaborare are o multitudine de beneficii. Din punctul de vedere al performanțelor școlare învățarea prin cooperare presupune mai mult efort pentru a reuși, implică rezultate mai bune la nivelul tuturor elevilor (etichetați în mod tradițional ca "foarte buni", "mediocri", "slabi"), motivație intrinsecă, implicare în sarcină, o mai bună dozare a timpului disponibil pentru realizarea sarcinii, gândire critică. Din punctul de vedere al relațiilor interpersonale, se construiesc relații mai profunde și mai calde între elevi prin amplificarea spiritului de echipă, aprecierea și valorizarea diversității multietnice prin dezvoltarea empatiei și coeziunii la nivelul grupului de elevi. Cooperarea între elevi duce la întărirea eului și a identității de sine, dezvoltarea competențelor sociale, ameliorarea imaginii de sine, dezvoltarea capacității de a face față adversității și stresului. Ca dezavantaj al relațiilor de cooperare poate fi acela că în unele cazuri conduce la pierderea motivației – în principal din cauza conduitei de tip "lene socială", individul își imaginează că nu se poate stabili preciză contribuție la grup.

Se poate astfel concluziona că atmosfera generală în clasă va fi cu atât mai bună, cu cât elevii sunt mai implicați în activități ce necesită cooperarea. Un cadru didactic poate avea un avantaj real pe seama competiției din clasa de elevi. Elevii se îndreaptă întotdeauna spre domeniile în care se simt puternici și, în contrast, este aproape imposibil să-i motivezi pe domenii ale vieții sociale în clasă în care ei nu se simt competenți. Deși în aparență am favorizat învățarea prin cooperare, trebuie remarcat că nu poate fi omisă sau neglijată competiția. Trebuie astfel găsite formule prin care se combină cele două mecanisme de relaționare.

Despre creativitate

Prof.Dobrinescu Marioara Inovație și ingeniozitate

Cei mai mulți profesori ar fi de acord că, în general, creativitatea este un lucru bun. Totuși, puțini au o idee clară cu privire la cum arată activitățile creative ale elevilor sau ce pot face pentru a îmbunătăți creativitatea elevilor. Din fericire, există cercetări în acest domeniu. Creativitatea este ceva ce toți avem într-o anumită măsură. Există tehnici pe care profesorii le pot folosi pentru a-i ajuta pe elevi să devină mai creativi.

Potrivit lui Robert Sternberg, un cercetător în domeniu care se bucură de respect la nivel național, „Creativitatea este capacitatea de a produce o lucrare care este atât nouă, cât și corespunzătoare” (citată de Armstrong, 1998, p. 3). Indivizi foarte creativi, ca Pablo Picasso și Albert Einstein, au schimbat semnificativ domeniile în care lucrau prin noile lor perspective și ideile lor originale. Pentru noi ceilalți, totuși, „o idee ar fi considerată creativă dacă este nouă pentru cel care o produce, indiferent de numărul celor care au avut aceeași idee anterior” (Nickerson, 2000, p. 394).

Copiii pot fi creativi în multe feluri, văzând de exemplu noi relații care îi surprind pe colegii lor și duc la aprofundarea discuțiilor. „Dând un exemplu, dând un contra-exemplu, punând întrebări, propunând o soluție, creând noi relații, oferind un context, inventând o problemă”, elevii își pot folosi creativitatea pentru a-și îmbunătăți învățarea proprie și pe cea a altora (Daniel, Lafortune și Pallascio, 2003, p. 18).

Creativitatea ia multe forme la copii – surpriza de final a unei povestiri a unui elev de clasa I despre animalele sale împăiate, planul unui elev de clasa a V-a de a împărți corect terenul de joacă, robotul unui elev de liceu și metoda unui elev care studiază biologia de a reconstrui habitatul unei păsări din zonă. Eforturile creative ca acestea aduc beneficii atât celor cărora le aparțin, cât și societății în care trăiesc, cresc și sunt educați.

Să-i ajuți pe elevi să-și dezvolte creativitatea este un obiectiv care merită efortul, chiar și numai pentru dezvoltarea personală. O poezie care este citită doar de poet, o idee de a face activitățile casnice mai eficiente, o privire profundă asupra lumii din jurul nostru pot să nu fie cunoscute, dar au totuși puterea de a face ca viața să aibă mai mult sens și să fie mai plăcută. Teresa Amabile (1983) susține că orice persoană cu un nivel normal de inteligență poate aspira să devină creativă într-un anumit domeniu și toată lumea poate beneficia de „emoția și culoarea” (Nickerson 1999 400) pe care aceste realizări creative le aduc în viața noastră.

Deși „emoția și culoarea” în viață reprezintă cu siguranță un obiectiv care merită să fie urmărit, cei mai mulți dintre noi trăim într-o lume reală, în care suntem responsabili pentru diferitele rezultate ale elevilor noștri. Să ne facem griji pentru îmbunătățirea creativității elevilor, atunci când succesul este apreciat pe baza rezultatelor școlare și a punctajelor la teste? Sternberg și Lubart (1999) ne dau vești bune. Ei susțin că cercetările arată că atunci când elevilor creativi li se predă și sunt evaluați într-un fel care pune preț pe creativitatea lor, și rezultatele lor școlare se îmbunătățesc, așa că predarea care urmărește să dezvolte creativitatea elevilor poate avea și alte avantaje în afară de a face o persoană mai fericită și mai productivă pentru societate; ea poate duce și la îmbunătățirea punctajelor obținute de elevi la teste.

Componentele creativității

Oamenii se gândesc adesea la creativitate ca la ceva magic și misterios. Există cu siguranță ceva ciudat și minunat într-o creație cum ar fi o operă de artă sau o idee revoluționară. Cei care studiază creativitatea cred totuși că produsele extraordinare rezultă din procese de gândire obișnuite, ceea ce înseamnă că toți ne putem dezvolta creativitatea într-o anumită măsură.

Indivizii creativi dispun de o combinație de abilități intelectuale, trăsături de personalitate și cunoștințe într-un domeniu. Aceștia au capacitatea cognitivă de a se ocupa de situații complexe, dețin un set de instrumente pe care le pot utiliza pentru a genera multe idei și sunt capabili să se concentreze în totalitate asupra unei sarcini (Amabile 1983). După Sternberg și Lubart (1999), indivizii creativi au ceea ce ei numesc o „abilitate sintetică” de a vedea problemele într-un fel nou, o „abilitate analitică” de a decide care idei merită a fi urmărite și care nu, precum și abilitatea de a-i convinge pe alții că ideile lor sunt valoroase.

Creativitatea înseamnă mai mult decât „creier”, totuși. Persoanele care sunt foarte creative au și trăsături de personalitate și de caracter care contribuie la producerea unor soluții neobișnuite și adecvate la probleme. Două dintre cele mai importante trăsături sunt predispoziția de a-și asuma riscuri rezonabile și abilitatea de a tolera niveluri ridicate de confuzie și ambiguitate (Sternberg și Lubart, 1999).

Au existat multe discuții referitoare la relația dintre curiozitate și flexibilitate. Pentru a fi creativ trebuie să fii capabil să vezi lucrurile din diferite perspective și să-ți schimbi punctul de vedere atunci când așa cere situația. Indivizii creativi au și auto-eficacitate și cred în capacitatea lor de a îndeplini sarcini dificile și sunt perseverenți în depășirea obstacolelor.

Se crede adesea că persoanele foarte creative sunt și foarte inteligente. Deși lucrul acesta este uneori adevărat, dovezile nu arată o conexiune directă între inteligență și creativitate. Sternberg și O'Hara (1999) au descoperit că persoanele cu un IQ scăzut nu sunt de obicei deosebit de creative, dar la un IQ mai mare de 120, nu există nicio corelație între inteligența tradițională și creativitate. Aceștia sugerează chiar că indivizii cu un IQ foarte mare pot să se bucure de o răsplată atât de mare din partea gândirii lor analitice încât nu-și ating potențialul creativ.

Tehnologia și creativitatea

Într-o trecere în revistă a literaturii despre creativitate și tehnologie, din 2002, Avril Loveless explică relația complicată dintre cele două. Instrumente precum înregistrările audio digitale, aparatura video și calculatoarele pot contribui în multe feluri la dezvoltarea proceselor creative. Ea explică faptul că trăsăturile tehnologiei, cum ar fi caracterul provizoriu, caracterul interactiv, cantitatea, gama, viteza și funcțiile automate, le permit elevilor să facă lucruri pe care altfel nu ar reuși sau, cel puțin, nu ar reuși să le facă la fel de eficient.

Deoarece calculatoarele le permit elevilor să facă modificări și să încerce alternative și să monitorizeze progresul lucrărilor proprii, acestea sunt foarte utile pentru revizuire și editare. Caracterul interactiv al computerelor le permite utilizatorilor să primească și să ofere feedback cu privire la procese sau persoane. Tehnologia le asigură elevilor accesul la cantități foarte mari de informații, de neimaginat cu câțiva ani în urmă. Deoarece calculatoarele pot efectua operații complexe ușor și rapid, elevii își pot concentra eforturile pe procese de un nivel superior, cum ar fi analiza, interpretarea și sinteza informațiilor.

La clasă, profesorii pot utiliza tehnologia pentru a-i ajuta pe elevi să propună și să evalueze idei, să realizeze conexiuni, să colaboreze și să comunice. Profesorii trebuie să țină minte totuși că nu accesul la tehnologie încurajează creativitatea, ci crearea unui mediu în care tehnologia poate fi utilizată pentru a îndeplini obiective în mod creativ.

Predarea creativității

Unii ar putea susține că este imposibil să predai creativitatea, că aceasta este o calitate înăscută, ca și talentul muzical. Totuși, ca și în cazul talentului, oamenii pot lucra pentru a deveni mai creativi, iar profesorii își pot ajuta elevii să-și dezvolte creativitatea.

Mediul clasei are un impact mare asupra dezvoltării creativității elevilor. Iată câteva sugestii pentru crearea unui mediu care încurajează creativitatea în clasele care folosesc metoda învățării prin proiecte.

- * Asigurați-vă că sunt disponibile o varietate de materiale și echipamente
- * Reduceți consecințele negative ale asumării riscurilor
- * Expuneți elevii la o gamă largă de produse creative
- * Asigurați-vă că aveți resurse disponibile pentru o varietate de subiecte astfel încât elevii să găsească ceva ce îi interesează și le stimulează imaginația
- * Fiți flexibili în ceea ce privește timpul și organizarea clasei
- * Încurajați-i pe elevi să colaboreze la activitățile de proiect
- * Asigurați-vă că elevii au și momente de liniște în timpul activităților proiectului, fiindcă zgomotul poate inhiba creativitatea
- * Puneți-i pe elevi în legătură cu persoane creative din cadrul comunității
- * Dați exemplu gândind chiar dvs. în mod creativ și împărtășind propriile produse, procese și satisfacția reușitei.

Succesul în orice aspect al educației este legat de motivația elevilor. Cercetările indică faptul că motivația intrinsecă sporește creativitatea, în timp ce motivația extrinsecă în general o subminează. (Amabile 1983). Competiția pentru premii pentru „cel mai bun” produs are un efect negativ asupra creativității, posibil din cauză că energia și dedicația necesare pentru a produce idei noi consumă foarte

mult efort, de care e puțin probabil ca indivizii extrinsec motivați să dea dovadă (Collins and Amabile 1999).

Totuși, nu e totul alb sau negru. Diferite tipuri de motivație pot fi eficiente în diferite etape ale procesului creativ. Atunci când elevii explorează o problemă și încearcă să se gândească la o serie de idei, ei pot fi intrinsec motivați. Pe de altă parte, recompensele extrinseci îi pot ajuta pe elevi să-și formeze capacitățile de care au nevoie pentru a realiza sarcina sau să insiste atunci când entuziasmul inițial se diminuează (Collins și Amabile 1999).

Cercetările au arătat că instruirea referitoare în mod explicit la strategii care duc la crearea de produse îi poate ajuta pe elevi să devină mai creativi (Runco și Sakamoto 1999). Strategii precum brainstormingul, explorarea unor opțiuni multiple și evaluarea validității pot fi predate și evaluate într-o varietate de moduri și contexte. Să-i oblige pe elevi să compare concepte diferite poate duce, de asemenea, la răspunsuri creative.

Profesorii trebuie să aibă grijă atunci când utilizează exemple de produse finite. Deși se consideră în general benefică oferirea unor exemple elevilor, participanții la un studiu au creat produse care conțineau trăsături ale exemplurilor arătate, chiar dacă li se spusese în mod special să creeze ceva pe cât posibil de diferit față de exemplu (Ward, Smith și Finke 1999). Ar putea fi mai util să li se ofere elevilor exemple de procese pe care le folosesc experții decât exemple de posibile produse.

Toți elevii au un potențial creativ. Acest potențial depinde doar parțial de motivația și abilitățile lor. Folosind un limbaj care încurajează creativitatea și creând un mediu care îi provoacă și îi sprijină pe elevi în eforturile lor creative, profesorii îi pot ajuta pe elevi să gândească și să acționeze mai creativ.

Bibliografie

1. Amabile, T.M. (1983). *The social psychology of creativity*. New York: Springer-Verlag Incorporated.
2. Armstrong, T. (1989). *Awakening genius in the classroom*. Alexandria, VA: ASCD.
3. Daniel, M. F.; L. Lafortune & R. Pallascio. (2003). *The development of dialogical critical thinking*. ED 476183.
4. Loveless, A. L. (2002). *Literature review in creativity, new technologies, and learning*. Brighton: NESTA. www.nestafuturelab.org/research/reviews/cr01.htm.
5. Nickerson, R. S. (1999). *Enhancing creativity*. In R. J. Sternberg, *Creativity handbook*, (pp. 392-430). New York: Cambridge University Press.
6. Sternberg, R. J. and O'Hara, L. (1999). *Creativity and intelligence (251-272)*. In R. J. Sternberg, *Creativity handbook*, (pp. 251-272). New York: Cambridge University Press.

Predarea interactivă centrată pe elev

Prof.Dobrinescu Marioara
Liceul cu Program Sportiv Iolanda Balaș Soter Buzău

Predarea tradițională în sensul în care profesorul ține o prelegere, face o demonstrație, iar rolul elevilor este acela de a urmări, nu produce învățare decât în foarte mică măsură.

Este insuficient pentru învățare dacă în timpul orei elevii doar ascultă explicațiile profesorului și văd o demonstrație făcută de profesor. Cauza acestui fenomen, ține de însuși funcționarea creierului. Creierul nu funcționează ca un DVD sau casetofon. Creierul nu este un simplu receptor de informație.

Creierul funcționează asemenea unui computer, acesta din urmă a fost proiectat și creat după modelul de funcționare al creierului. Pentru ca un computer să înceapă să funcționeze trebuie să apăsăm butonul de pornire. În cazul în care învățătoarea este „pasivă”, butonul „pornire” al creierului nostru este activat. Unui computer îi este necesar pentru a fi în stare de funcționare de un soft adecvat pentru a interpreta datele introduse și creierul nostru are nevoie să facă unele conexiuni cu ideile ancoră deja cunoscute. Când învățarea este „pasivă”, creierul nu face aceste legături. Un computer nu reține informația procesată decât dacă acționăm butonul „salvare”. Creierul nostru trebuie să testeze informația sau să o explice altcuiva pentru a o stoca.

Profesorii își inundă elevii cu propriile lor gânduri profunde și bine organizate. Profesorii recurg prea des la explicații și demonstrații de genul „hai-sa-ți-arăt-cum”. Desigur că, prezentarea poate face o impresie imediată asupra creierului, dar în absența unei memorii excepționale, elevii nu pot reține prea mult pentru perioada următoare. Un profesor, oricât de strălucit orator ar fi, nu se poate substitui creierelor elevilor și deci nu poate face activitatea care se desfășoară individual în mintea fiecăruia.

Elevii înșiși trebuie să organizeze ceea ce au auzit și văzut într-un tot ordonat și plin de semnificații. Dacă elevilor nu li se oferă ocazia discuției, a investigației, a acțiunii și eventual a predării, învățarea nu are loc.

- Învățarea presupune înțelegerea, iar aceasta înseamnă mai mult decât cunoașterea faptelor.
- Elevii construiesc cunoașterea pe baza a ceea ce deja cunosc sau cred.
- Elevii formulează noile cunoștințe prin modificarea și raționarea conceptelor lor curente și prin adăugarea de noi concepte la ceea ce cunosc deja.
- Învățarea este mediată de mediul social în care elevii interacționează unii cu alții.
- Învățarea eficientă necesită preluarea de către elevi a controlului asupra propriei învățări.
- Transferul, respectiv capacitatea de a aplica cunoștințe în situații noi este afectat de gradul în care elevii învață pentru înțelegere și învață cu înțelegere.

Fără îndoială, este adevărat că acela care învață trebuie să-și construiască cunoașterea prin intermediul propriei înțelegeri și că nimeni nu poate face acest lucru în locul său. Dar nu este mai puțin adevărat că această construcție personală este favorizată de interacțiunea cu alții care la rândul lor învață. Dacă elevii își construiesc cunoașterea proprie ei nu o fac singuri. Să nu uităm că omul este fundamental social. Adevărata învățare este aceea care permite transferul achizițiilor în contexte noi. Este nu doar simplă activă, individual activă ci interactivă. Reciprocitatea este un stimulent al învățării, când acțiunea comună este necesară, când reciprocitatea este activată în cadrul unui grup în vederea obținerii unui rezultat, atunci par să existe procese care stimulează învățarea individuală și care conduc pe fiecare la o competență cerută de constituirea grupului. Gruparea și sarcinile în care membrii grupului depind unul de celălalt pentru realizarea rezultatului urmărit arată că:

- elevii se implică mai mult în învățare decât în abordările frontale sau individuale.
- elevii odată implicați își manifestă dorința de a împărtăși celorlalți ceea ce experimentează, iar aceasta conduce la noi conexiuni în sprijinul înțelegerii.
- elevii acced la înțelegerea profundă atunci când au oportunități de a explica și chiar predă celorlalți colegi ceea ce au învățat.

Iată câteva modalități pentru a forma rapid grupuri:

- cărți de joc

Dacă doriți să formați grupuri de 4 membrii, folosirea cărților de joc este foarte utilă. Veți folosi atâtea grupuri de cărți câte grupuri vreți să formați. Dacă urmează să lucrați cu 7 grupe de exemplu, amestecați așii, popii, valeții, damele, decarii, nouarii, optarii. Elevii urmează să tragă fiecare câte o carte și să se grupeze apoi la masa de lucru marcată în prealabil cu una din cele 7 cărți. Se vor forma astfel: grupul decarilor, popilor, valeților etc.

▪ cartoane cu numere

Hotărâți numărul de grupuri și numărul de membri al fiecăruia. Scrieți numerele corespunzătoare numărului de grupe pe tot atâtea cartoane câți membrii doriți să fie în fiecare grup. Amestecați cartoanele numerotate și cereți elevilor să tragă câte unul. Vor afla astfel numărul grupului din care fac parte. De exemplu doriți să formați 6 grupuri de câte 5 membrii. Faceți 30 de cartoane, câte 5 din fiecare din numerele de la 1 la 6. Plasați câte un număr de la 1 la 6 pe cele 6 mese de lucru unde elevii se vor regrupa în funcție de cartonul tras.

▪ cartonașe cu diferite simboluri

Procurați jocuri puzzle pentru copii mici (4-6 piese). Folosiți câte un puzzle pentru fiecare grup. Amestecați fragmentele de imagine și cereți copiilor să recompună pozele. Se constituie astfel grupele.

▪ aniversarea

Puteți grupa elevii în funcție de lunile în care s-au născut. Această distribuție este inegală și trebuie luată decizia a modului de grupare a lunilor în funcție de numărul copiilor (de exemplu – un grup al celor născuți în ianuarie și februarie, un grup al celor născuți în martie).

▪ materiale de lucru

Puteți grupa elevii în funcție de materialele pe care le distribuiți. Acestea pot avea marcaje de papetărie de tipul:

- ❖ fișe de lucru prinse cu clame de diferite culori;
- ❖ fișe de lucru pe hârtii/cartoane de diferite culori;
- ❖ etichete cu diferite simboluri etc.

În acest mod, elevii se grupează odată cu distribuirea materialelor de lucru în funcție de marcajele pe care acestea le conțin.

Este de remarcat faptul că toate ideile de mai sus se aplică la gruparea aleatorie a elevilor. În funcție de nevoile elevilor și de obiectivele avute în vedere, gruparea se poate face și după criteriile de diferențiere (stil de învățare, tip de inteligență).

Pentru gruparea optimă a elevilor este deosebit de util un mobilier modular. Aranjarea meselor se va face în funcție de nevoile de interacțiune anticipate de profesor și, evident de spațiul avut la dispoziție.

În școala centrată pe elev, profesorul capătă la prima vedere o „oarecare paloare”, este evanescent, căci, elevul este miezul problemei. Cadrul didactic exercită roluri cu mult mai nuanțate decât înainte. Succesul la clasă depinde de competențele profesorului de a crea oportunitățile optime de învățare pentru fiecare elev. Profesorul acționează mereu, dar adecvat și adaptat nevoilor grupului.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. DOBRIȚAN HECKL MARIA ALINA
Colegiul Național "Diaconovici-Tietz" Reșița
Structură Școala Gimnazială Nr. 1 Reșița

Când vorbim de cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până a merge la școală. Chiar dacă pentru mulți expresia pare nepotrivită, totuși rămâne valabilă, datorită faptului că bazele unei bune creșteri se pun în familie. Oare, este mit sau realitate? Cu toate că expresia cei șapte ani de acasă este folosită în general pentru a descrie conduita unei persoane într-un oarecare context psihologic se spune că, educația din primii ani de viață, de care beneficiază copiii în familie își pune amprenta, definind într-o oarecare măsură viitorul adult.

Începând cu primii ani de viață, fiecare etapă urmatore are un impact asupra dezvoltării afective, motrice și intelectuale a copilului. Chiar dacă tindem să credem că lucrurile sunt simple și că de fapt acesta este rostul vieții, există o multitudine de factori care conlucrează la dezvoltarea copilului, însă cei mai importanți și decisivi sunt ereditatea, mediul și educația.

După cum putem observa, primul factor este ereditatea, iar al doilea factor este mediul, cei doi factori fiind și cei mai decisivi, iar mai apoi educația, care bineînțeles nu se poate realiza oricum, oriunde și de oricine, școala și mediul social având o mare influență și tot așa de mare putere de decizie asupra dezvoltării psihoeducaționale a copilului.

Mai jos voi prezenta o incursiune în dezvoltarea copilului pe parcursul celor așa zisi „șapte ani de acasă”, relația cu părinții vs. îngrijitorul, oricare ar fi acesta. Psihologul D.W. Winnicott sugerează că precursorul oglinzii este chipul mamei. Chiar dacă Winnicott se referă clar numai la copiii înzestrați cu darul vederii iar în cazul copiilor orbi glasul și atingerea compensează fața în cazul copiilor orbi, ceea ce este esențial este vorba despre mama sau despre o alta persoană care îl are în grijă pe copil, iar ceea ce se percepe este că fiind reacția principalului nostru îngrijitor față de noi, iar acest lucru va afecta profund sentimentul de noi înșine chiar și pe măsură ce creștem. Este însăși modul în care ne vom prezenta sinele - fie în oglindă, fie altei persoane.

În *The Interpersonal World of the Infant* - „Lumea interpersonală a copilului”, Daniel Stern explică în ce fel se activează această „oglinzire” părintească prin intermediul expresiilor faciale ale părintelui, al interacțiunilor fizice și a insinuărilor vocale-fenomen pe care Stern îl numește „acordare” - „instrumentul” prin care părintele sau oricare persoană care îl are în grijă pe copil îl înștiințează pe acesta că îl înțelege și îi aprobă sau îi dezaprobă sentimentele. În acest caz exemplele pot varia de la simple chicoteli până la lauda și întărirea unor comportamente, bineînțeles agreeate de părinte, în funcție de gradul de dezvoltare emoțională al acestuia.

În urma transmiterii unor semnale de aprobare sau dezaprobare, în cadrul acestei interacțiuni, părintele îl anunță pe copil că îl înțelege atunci când acesta este fericit dar și când părintele îl privește nemulțumit sau nu reacționează în nici un fel, în acest caz copilul înțelege că ceea ce exprimă el este rău.

Toate aceste lucruri sunt întemeiate pe un număr de studii pe care Stern le aplică tocmai pentru a explica modul în care suntem cu toții programați de dorințele, temerile, interdicțiile și fanteziile părinților. Iar ca un prim argument la cele citate până în prezent, putem prezenta un exemplu foarte interesant și care a fascinat, cazul fiind cel cu Sam și mama lui. Conform lui Stern, mama lui Sam era tot timpul cea care diminuea intensitatea jocurilor fiului, exemplul fiind următorul în timp ce băiatul râdea și dădea din brațe entuziasmat, aceasta zâmbea amabil și răspundea înfumată „Da, iubitele”, reacție care nu era în concordanță cu felul ei de comportament, în mod obișnuit foarte însuflețit. După mai multe căutări, din partea lui Stern, mama a recunoscut că acest comportament era intenționat, pentru a-i scădea din autoritatea afectivă a fiului său, iar motivul pentru care făcea în mod deliberat lucrul acesta era pentru că nu dorea ca fiul său să semene cu tatăl lui, care era un tip destul de apatic. Altfel spus, aceasta își „programa” copilul. În mod greșit, mama presupunea că, înăbușind personalitatea copilului, acesta avea să fie în accepțiunea sa și obligat să înflorească, ceea ce era clar un mod greșit, ba mai mult, efectul ar fi fost cu totul opus. Potrivit lui Stern, „unul dintre cele mai fascinante paradoxuri este acela că...are exact efectul contrar celui urmărit. Subacordurile ei tindeau să creeze un copil mai moleșit(...)mai asemănător cu tatăl.” Cu siguranță în această perioadă de formare și neavând un model parental demn de urmat, se

poate dereglă cu foarte mare ușurință cursul dezvoltării normale și armonioase. Deci, putem sesiza cu ușurință o situație cât se poate de comună, întâlnită în familiile așa zis normale, unde copilul este obligat, ba chiar silit să poarte “cocoșa” și să ducă mai departe păcatul strămoșesc, acela de a nu semăna cu părintele către care este îndreptată ostilitatea în familie, mama sau tata, depinde, după caz. În cazurile cele mai extreme, copilul poate să nu beneficieze sub nici o formă de relațiile părintești, ca în familiile de toxicomani sau în cazul recent al copiilor din orfelinate. Numai privind fotografiile acestor orfani, putem înțelege de pe chipul lor ce efecte pot avea asupra unui copil, neglijența, acordarea nepotrivită sau lipsa totală a acesteia. Și aici putem da ca exemplu copiii cu o vârstă cronologică de cinci, șase, șapte ani, dar cu o dezvoltare emoțională de trei sau patru ani, care nu știu să zâmbescă, copii care se leagă încontinuu, iar toate acestea par să ne spună că, fiecare copil are o poveste de viață mai puțin plăcută, sau poate chiar foarte cruntă. Pentru mulți dintre acești copii, privitul în oglindă, în interiorul eului lor e chinător, căci imaginea pe care o văd este, literalmente, o personalitate neatrăgătoare, o tristă figură.

Cu toate că bunicii, frații și surorile, învățătorii și profesorii, bonele și ceilalți asemenea lor, altfel spus celelalte oglinzi ale copilăriei noastre pot modifica reacțiile părintești, de cele mai multe ori ajung să le fortifice. Motivul acestui fenomen este faptul că, un copil fericit îi face pe ceilalți să zâmbescă, astfel întărindu-și sentimentele pozitive, câtă vreme copilul nefericit este de cele mai multe ori abordat cu mila.

Chiar dacă nu am trecut prin aceste situații dificile, ba chiar extreme, nici unul dintre noi nu provine dintr-un mediu perfect. Chiar și când părinții au cele mai bune intenții, intervin elementele de viață.

Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare socială, intelectual-cognitivă etc, de aceea cei șapte ani de acasă mai sunt caracterizați și prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți, lăsându-l să se bucure de copilărie, permițându-i să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin, învățându-l să-și exprime sentimentele și emoțiile, pentru a putea să rezolve conflicte apărute, pe cale pașnică, în acest mod învățând să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate. Timpul petrecut cu copilul, dar mai ales calitatea acestui timp, se va reflecta cu siguranță în viitorul adult, iar acest lucru înseamnă foarte mult. Astfel se explică de ce personalitățile coerente și încrezătoare nu se formează cu ușurință. Din acest motiv, mulți oameni se pomenesc proiectând asupra oglinzilor de sticlă și a oglinzilor umane adulte, imagini care pot să nu fie deloc reale.

Bibliografie:

Psihologia copilului și psihologia pedagogică Tiberiu Bogdan, Ilie I. Stănculescu, editura didactică și pedagogică, București, 1970

Munca de lămurire... O artă, Kargo T. Krasne, editura Antet

Goleman, Daniel, Vital Lies Simple Truths (“Minciuni vitale, adevăruri simple”), New York: Simon and Schuster, 1985

Levin, Jerome D., Theories of Self (“Teorii despre sine”), New York: Hemisphere, 1992.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Dobrovăț Lavinia Narcisa
Școala Gimnazială „General Nicolae Șova” Poduri

“Metrologia” bunului-simț, după cum sunt socotiți.
(Cornel Constantin Ciomâzga)

Bunul simț este măsură și echilibru, se regăsește într-un cod nescris al buneii cuviințe pe care-l descoperim în înțelepciunea tuturor popoarelor din timpuri îndepărtate.

Descartes spunea că este „lucrul cel mai drept împărțit în lume”, dar așa cum ne uităm noi la el azi, moral privind, constituie o valoroasă calitate umană, care nu prea este împărțită în mod egal.

Bunul simț, un ansamblu de idei despre lume, viață și om, având ca izvor tradiția populară și cuprinzând elemente ale gândirii științifice. Noi însă, cei mulți și neavizați, ne-am obișnuit să-l privim drept o măsură a buneii creșteri, a buneii cuviințe, a respectului pentru cei din jur. El este, de asemenea, un nume general pentru relațiile cinstite, sincere, lipsite de gânduri de trătare. A fi lipsit de bun simț, înseamnă a fi o persoană de care ceilalți trebuie să se ferească. Lipsa bunului simț îl face pe om capabil de orice, căci pentru el nu mai exista nimic demn de respect. Cruzimea, desconsiderarea, călcarea în picioare a celorlalți, sunt doar câteva atribute ale celui fără de bun simț.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot, ulterior, decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de părinți depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilării toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care ei, părinții, i-o dau. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Educația primită în familie

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul.

Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă, firească, cu „Bună ziua!”.

Comportamentul în public.

Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii.

Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specific vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale.

Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă.

O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui / celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor.

„*Îmi pare rău*” este, la fel ca și „*te rog*”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță.

Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiua ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul multor ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care se dorește a i se insufla copilului. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența și, desigur, exemplul personal. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Temă pentru ora de consiliere (viața de zi cu zi):

- Spune cuiua 2018⁰ motive pentru care îl iubești.
- Construiește UN ȘIR INFINIT de oameni fericiți, iar astăzi zâmbește fiecărui om pe care îl întâlnești.
- Oferă 2² îmbrățișări celor care îți sunt mereu aproape.
- Un MULȚUMESC! nu este niciodată îndeajuns. Astăzi oferă MULȚUMESC!³ celor din jur.
- Începutul rezolvării fiecărei probleme constă în cele 5¹ litere magice TE ROG!. Folosește-le mai des!

Și, desigur, lista continuă...

Dar nu uita, BUNUL SIMȚ să te însoțească mereu!

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. învăț. primar: DOCAN ANCA
Școala Gimnazială Tg. Trotuș

“Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților.”
(Valeria Mahok)

Copilăria reprezintă prima și cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este răspunzătoare de trebuințele elementare ale copilului, de protecția și siguranța acestuia, influența familiei rămânând adesea adânc întipărită în profilul psihologic al copilului

“Cei șapte ani de acasă” este o expresie pentru educația primită de copii de la părinții lor în primii ani de viață. Este perioada în care se formează deprinderile de bază, începe să se contureze comportamentul copilului, se pun bazele personalității sale, începe să se cunoască și să-și dezvolte stima de sine. Este perioada marilor descoperiri despre ceea ce îl înconjoară, culminând puțin câte puțin cu descoperirea de sine. Tot în această perioadă rolul părinților și nivelul lor de implicare în educația micuțului își spune cuvântul. Copilul descoperă că lumea înconjurătoare se bazează pe norme și reguli de conduită care trebuie respectate, pe bune maniere și comportamente frumoase, care ulterior devin deprinderi. Modul cum familia transmite copilului toate aceste lucruri, precum și climatul socio-afectiv de care dă dovada în îndeplinirea trebuințelor și dorințelor copilului, contribuie la formarea lui ca om și la integrarea sa în societate

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Este primordial ca persoanele de care este încojurat să constituie modele pozitive, de la care copilul, prin imitație și învățare, să preia lucruri frumoase.

Climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie însoțit de afecțiune, delicatețe, înțelegere, în concordanță cu particularitățile psihoindividuale și de vârstă ale acestuia.

Modul cum este educat un copil în primii ani de viață este hotărâtor pentru ceea ce va deveni ca adult.

Toata viața suntem tributari copilăriei, în funcție de universul în care am copilărit.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

Importanța celor șapte ani de acasă

Prof. învățământ primar Dochiu Raluca
Școala Gimnazială Sihlea, Jud. Vrancea

Cei șapte ani de acasă reprezintă baza educației unui copil. Un copil care are cei șapte ani de acasă, va ști să se comporte cuviincios cu cei de vârsta lui și cu cei mari.

Rudolf Steiner spunea că: "... micul copil este în întregime un organ de simț! Toata activitatea lui este îndreptată spre cunoașterea lumii din preajmă. Această dăruire face din copil o ființă care imită ambianța, în totalitate, cu bune și rele. Impresiile cele mai profunde sunt cele inconștient dobândite; ele rămân în profunzimile sufletului, devenind baza experiențelor conștiente ulterioare. Părinții își influențează copiii în primii ani de viață prin ceea ce sunt. Mediul din jurul copilului, când acesta învață să vorbească, are mari repercusiuni asupra caracterului acestuia. La sfârșitul primilor trei ani, copilul poate să-și spună sieși „Eu!” (prima identitate) ”.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune, limite clare și bine precizate, răspuns imediat la nevoile copilului, disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului, sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului, respect, deschidere și comunicare, recunoașterea calităților și a reușitelor, confidențialitate și încredere reciprocă). În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții. Putem afirma că aceștia sunt primii profesori, poate unii începători, ai copiilor lor. După cum spunea Geoffrey Holder, "...educația începe acasă. Nu poți da vina pe școală că nu ți-a învățat copilul ceea ce nu l-ai învățat tu."

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

Prof. înv. primar: DOGARU IOANA
Școala Gimnazială „Grigore Moisil”, Ploiești,
Județul Prahova

"Omul devine om numai prin educație. Dar educația, la rândul ei, trebuie să se silească să urmeze mersul simplu al naturii. Toată puterea educației se întemeiază pe potrivirea acțiunii și efectelor ei cu efectele esențiale ale naturii însăși. Procedeele educației și ale naturii nu sunt decât unul și același lucru."(Pestalozzi).

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Expresia „Cei șapte ani de acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare social.

Ca mediu social, familia reprezintă locul în care copilul este îngrijit, educat, educația în familie precedând-o pe cea instituțională. Copilul, în primii ani de viață este dependent de părinți, iar aceștia nu trebuie să fie preocupați doar de latura fizică a îngrijirii lui, ci să aibă în vedere educația psiho-socială, corelând posibilitățile fizice cu cele psihice. Educația în familie pune bazele dezvoltării psihice a copilului, iar educația sa la nivel psihic trebuie să urmărească pas cu pas evoluția fizică, urmărindu-se concomitent educația intelectuală, morală în scopul formării caracterului. Cel mai important rol în evoluția psihică a copilului îl au exemplele pozitive de acasă, deoarece la această vârstă, rolul exemplului este foarte important. De familie depinde dirijarea judicioasă a maturizării psihice a copilului.

Familia promovează diferite valori care sunt transmise celor mici și care, la rândul lor, le vor transmite familiei pe care și-o vor întemeia. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model pentru el. Să înceapă să îl învețe lucrurile simple încă de la vârstă fragedă: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul, iar copiii respectuoși vor fi tratați, la rândul lor, cu respect.

Rolul familiei nu se poate rezuma la asigurarea condițiilor de viață pentru copil, la asigurarea supravegherii acestuia, ci trebuie văzut ca primul factor în educația și instrucția copilului și un continuator al cerințelor impuse de practica educațională instituționalizată. Părinții trebuie să cunoască, să devină conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața copilului, să fie convinși că educația dată copilului, pentru societatea actuală este diferită de cele precedente, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic, ș.a. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectelor casnice), familia este cea care ar trebuie să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține

rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățătură. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să se efectueze tema copilului. Cu timpul, părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, cinstea, politețea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă ilustrarea expresiei „a avea cei șapte ani de-acasă”. Un elev fără „ce șapte ani de-acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor.

În concluzie, familia are misiunea de a realiza o dezvoltare armonioasă a tuturor capacităților fizice, mintale și afective ale copilului, trebuie să canalizeze interesul și înclinațiile și să-l ajute să-și formeze, încetul cu încetul, adevărata lui personalitate. Orice familie își dorește să aibă copii cu suflet mare și cu succes în viață. Performanțele școlare ridicate, obținerea unui loc bun de muncă în viitor, dezvoltarea simțului responsabilității precum și transformarea într-o persoană onestă și de încredere pentru societate sunt doar câteva din dorințele comune ale tuturor părinților, fiind primii formatori ai caracterului copilului, care începe încă din primii ani de viață.

BIBLIOGRAFIE:

1. Allport, G. W., *Structura și dezvoltarea personalității*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1998.
2. Alb, G., Achim, V., *Elevul – participant la propria formare*, în *Învățământul primar*, nr. 2- Editura Miniped, București, 2004.
3. Athanasiu, A., *Elemente de psihologie medicală*, Editura Medicală, București, 1999.
4. Beznea, N., *Familia și școala în relație de parteneriat educațional*, în *Învățământul primar*, nr. 1-2, Editura Miniped, București, 2005.
5. Cucos, Constantin – *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 2002 ;
6. Nicola, Ioan – *Tratat de pedagogie școlară*, Ed. Aramis, București, 2003 ;
7. Șoitu, Laurențiu – *Pedagogia comunicării*, Institutul European, Iași, 2001.

Pentru mama...

**Prof. Înv. Primar Dogaru Nicuța Aura
CNI "Matei Basarab" Rm. Vâlcea**

E cel mai frumos cuvânt și cel mai cald gând. E mama, care ne dă viața, care ne conduce prin viață. Cea care pentru noi își pune viața în pericol fără să ezite.

Azi vreau să dedic câteva rânduri mamei mele, cu toate că sunt conștientă de faptul că nu voi putea vreodată să cuprind în cuvinte tot ce aș vrea să îi spun. Dar încep simplu, spunând: Mulțumesc, mami, că ai ales să mă aduci la viață. Și că ai renunțat la tot ce erai tu și la ce ai fi putut ajunge pentru a mă avea pe mine.

Îți mulțumesc că m-ai crescut frumos, că ai știut să îmi imprimi în suflet frumoase sentimente și lecții din viața ta. Ai reușit să faci asta, fiindcă îmi amintesc cuvintele tale în cele mai neașteptate locuri și momente.

Îți mulțumesc, iarăși, că mi-ai dăruit sufletul tău minunat și că mi-ai împrumutat chipul tău frumos. Noaptea albe petrecute lângă mine, lacrimile pe care le-ai vărsat au lăsat urme pe fața ta, dar tu ești mereu mama mea frumoasă. Și eu știu că fiecare cută de pe obrazul tău are de spus o poveste a unui moment din viața mea.

Îți mulțumesc pentru răbdarea ta nemăsurată. Ai știut, deși eu nu am reușit să înțeleg nici acum în ce fel, că vor fi momente când mă voi întoarce la tine. Așa că ai așteptat. Ți-ai așteptat copilul să dea cu capul de pragul de sus, fiindcă se încăpățâna să nu îl vadă pe cel de jos. Dar ai știut, mami, că o să am nevoie de un umăr puternic să mă sprijine. Că o să am nevoie de tine.

Îți mulțumesc pentru tot ce ai sacrificat de dragul meu: odihnă, sănătate, liniște, șanse la fericire. Nu pot să îți răspund în niciun fel vrednic, pot doar să te iubesc.

Îți mulțumesc din nou, că ai devenit iarăși copil, pentru mine. Ca eu să pot găsi în tine tot ce aveam nevoie.

Îți mulțumesc pentru că nu a fost vreo dorință copilărească sau vreun moft pe care eu să îl exprim și tu să nu îl îndeplinești. Mi-ai ghicit chiar și dorințele pe care nu le verbalizam. Dar tu ai știut. Și mereu știi.

Îți mulțumesc că m-ai lăsat să cresc liber, că mi-ai respectat și îmi respecti mereu independența.

Îți mulțumesc pentru ce am devenit, pentru eforturile tale de a transforma copilul încăpățânat într-un adult responsabil. Vreau să cred că ai reușit.

Vreau să îți mai mulțumesc, mămică, pentru timpul tău pe care mi-l dedici. Și pentru lumea ce ai construit-o în jurul meu. M-ai așezat în centrul ei, și astfel, așa cum îmi spui, eu am devenit lumea ta.

Îți mulțumesc pentru zâmbetul cu care mă întâmpini la intrare. Și pentru îmbrățișările tale, ce mă fac să uit de neajunsuri, neîmpliniri și suferințe. Îți mulțumesc pentru faptul că mă alinți chiar și acum, că mă răsfeți ca pe un copil exact atunci când am cea mai mare nevoie de tandrețe. Pentru cămile fierbinți de ceai și mâncarea adusă în pat atunci când mi-e prea greu să mă urnesc și să-mi așez masa.

Îți mulțumesc pentru cărțile pe care mi le-ai cumpărat în copilărie, deschizându-mi ochii spre o altă lume, fiindcă eu am descoperit astfel că nimic nu îmi place mai mult decât a mă ghemui undeva cu o carte lângă mine.

Îți mulțumesc, mami. Pentru tot și toate.

Îți mulțumesc pentru mine.

De mii de ori.

Și da, nu o spun prea des, dar te iubesc și eu. Într-un fel stângaci, poate.

În felul meu.

Pe care tu îl știi deja.

DESPRE IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE-ACASĂ

Profesor Cornelia Doinea
Grădinița cu P.P.Nr.20
Drobeta Turnu Severin

”Este mai ușor să construiești un copil puternic, decât să repara un matur stricat.”(Frederick Douglass)

Petrecem primele douăsprezece luni din viață cu copiii nostri pentru a-i învăța să meargă și să vorbească, iar următorii ani din viață spunându-le să stea jos și să tacă.

Cred că în ”cei șapte ani de-acasă” ai copiilor nostri ar trebui să mai învățăm și noi oarece lecții de viață de la ei, și asta deoarece copiii descoperă totul în nimic, oamenii nu gasesc nimic în toate.

Să crești o ființă umană nu este o muncă ușoară. Încă de la naștere, fiecare copil are un stil al său unic. Părinții cu mai mulți copii se minunează de cât de diferiți sunt copiii lor între ei. Pe parcursul creșterii sale, fiecare copil își scrie povestea propriei dezvoltări, având originalitatea și individualitatea lui, precum și nevoi specifice, care vor fi vor genera și motiva evoluția și comportamentul.

Prima relație de tip social pe care orice copil o stabilește imediat după venirea sa pe lume este aceea cu părinții săi. Această relație de bază pentru dezvoltarea copilului și apoi a adultului, este o piatră de temelie și un model pentru viața lui socială, începând cu cea preșcolară, școlară și de mai târziu, până la maturitate.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

De ce este atât de importantă relația părinți-copii? Pentru că această relație determină dezvoltarea copilului și împlinirea adecvată a nevoilor sale.

În primul rând copiii au nevoie de **dragoste**: să fie iubiți, să se simtă iubiți, să li se spună că sunt iubiți, să li se arate că sunt iubiți, și asta indiferent de comportamentul lor, și la bine și la rău. Cu precădere la vârstele mici, copiii înțeleg că sunt iubiți atunci când sunt dezmiertați și îmbrățișați. Dragostea implică și să-l ascultăm pe copil, fiind importantă pentru a afla nevoile copilului, dorințele sale, gândurile și sentimentele lui. Toate acestea vor duce la realizarea unei bune comunicări între părinți și copil. Copilul va câștiga astfel încredere în părinți și va ști că ori de câte ori va avea o problemă sau o neliniște va fi ascultat și va avea cu cine discuta. Copilul care a avut parte de afecțiune va deveni un adult echilibrat. Tot aici putem încadra și **acordarea atenției**, care în funcție de vârsta copilului poate consta într-o discuție despre o anumită temă care îl preocupă sau a unui joc pentru copii cu vârste mai mici, sprijinul și ajutorul la lecții, sau învățarea unor deprinderi și cunoștințe extrașcolare.

Copiii au nevoie de **reguli, limite și granițe**. Existența unui program, a unor reguli știute și respectate atât de părinți cât și de copil, dau copilului un sentiment de siguranță și îl învață pe mai târziu să fie ordonat și să se supună autorității (profesori, șefi, etc). Atenție la rigiditate! Flexibilitatea și toleranța sunt esențiale, copilul învățând să devină adaptabil, să tolereze neprevăzutul și să facă față schimbării.

În contextul acestor reguli, apare și **disciplinarea pozitivă**, făcută cu dragoste. Atenție la limbajul folosit! De multe ori, părintele furios țipă la copil, îl etichetează (ești prost, incapabil, rău, etc) sau îl ridiculizează (râde de el), devenind în final agresiv. Copiii mici vor dezvolta teamă iar copiii mai mari vor deveni mândri la rândul lor (sămânța rebeliunii lor de mai târziu). Disciplinarea adecvată presupune afecțiune, consecvență (când promiți o pedeapsă te ții de cuvânt), răbdare și fermitate. În acest context al disciplinării, copilul poate învăța și ce înseamnă a fi iertat și a ierta, prin excepții de la regulă bine gândite de părinte.

Un alt aspect important legat de relația părinte-copil este **respectul** pe care părinții îl acordă copilului. Respectându-l, el se va simți valorizat, tratat de la egal la egal cu ceilalți membri ai familiei. Exemplul personal este mai important decât o mie de cuvinte.

Acceptarea este o altă nevoie a copilului. Ca și adultul, el are nevoie să se simtă acceptat ca persoană chiar și atunci când comportamentele lui sunt mai greu de tolerat. El nu trebuie respins pentru

comportamentele lui (“nu vreau să te mai văd pentru că ai fost obraznic”). Discuția se realizează explicându-i faptul că nu tolerăm comportamentul lui și nu pe el ca persoană.

Copiii au nevoie și de **timp**, timp de calitate, petrecut părinții, timp de care, din pacate, în zilele noastre, toți dispunem din ce în ce mai puțin. De aceea este necesară fructificarea momentelor libere pentru a le petrece cu copilul pentru un joc, un film, o plimbare în parc, citind, povestind, învățând împreună cu el și făcând din acestea clipe de bucurie, atât pentru copil cât și pentru părinte. Timpul petrecut cu copilul ar trebui să fie o prioritate în viața oricărui părinte.

În toate acestea, **răbdarea** este esențială. Învățarea, adică ceea ce face copilul cât este copil, are loc prin încercare-testare, reușite, greșeli, repetări, în toate acestea fiind îndrumat de părinți, în corelație cu abilitățile și individualitatea copilului. Pentru toate acestea este nevoie de răbdare. Ca părinți, dacă avem așteptări prea mari, dacă ne comparăm copiii cu ai altora, dacă ne lăsăm guvernați de perfecționism, nu numai că vom fi dezamagiți dar vom imprima și copilului o dorință exagerată de performanță, teamă și neîncredere.

Teoria ca teoria, sună bine. Dar în practică nu toate funcționează ca la carte. Nu există părinte perfect, există însă comportamente inadecvate ale părinților care afectează dezvoltarea integrată a copilului. Iată câteva exemple:

- lipsa regulilor în familie (reguli și limite înțelese, asumate și aplicate de toți membrii familiei);
- îngrijirea și supravegherea inadecvate (copilul lăsat singur în fața televizorului timp îndelungat, recompensele materiale și alimentare);
- disciplină rigidă și pedepse inadecvate vârstei și puterii de înțelegere a copilului (stabilirea regulilor „pentru copil“ fără a consulta anterior opinia copilului);
- neimplicarea în experiențele copilului (absența momentelor în care părinții petrec timp de joacă împreună, dezinteresul pentru dezvoltarea copilului, neglijarea copilului);
- agresiuni în familie (utilizarea pedepselor care presupun traumatizarea emoțională sau fizică a copilului, violență domestică);
- așteptări nerealiste de la copil (dorința părinților de participare a copilului la multe activități opționale în raport cu vârsta și opinia lui).

Bibliografie

1. Anghelescu Carmen, „Zi de zi cu copilul meu (elemente practice de psihologie a copilului“, editura Medicală, București, 1989
2. Ciofu Carmen, „Interacțiunea părinți-copii“, editura Medicală AMALTEA, 1998
3. Vrăsmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților“, editura Aramis, București, 2002
- William Crain, „Dreptul la copilărie“, editura LUCMAR, 2003

CEI SAPTE ANI DE-ACASA

PROF.Domilescu Ionela Mihaela
Lic.Tehn."N.S.de Hateg"Mehadia

Copilul este pregatit sa primeasca informatii. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informatii, de catre cine si in ce mod.

Se numesc „cei sapte ani de-acasa” deoarece copilul isi petrece cel mai mult timp cu familia, in special pana la varsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influenta asupra lui.

Bebelusul este atasat de mama si de tata, iar comportamentele, limbajul sunt imitate si exprimate de catre copil in joaca lui si in comunicarea cu ceilalti. Ticurile verbale, reactia adultilor la diversi stimuli, modul de a raspunde la mediu le puteti observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La varsta prescolara, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoana foarte apropiata. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu seman cu mama, am ochii ca ea si sunt frumoasa, asa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amandoi ca mancam tot ce ne da mami.” Astfel va exista o incercare de concordanta intre imaginea impusa de ceilalti si cea a cunoasterii de sine.

Nu este de-ajuns doar sa ne controlam limbajul si comportamentul in fata copilului, ci si exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamagire, tristete, etc), precum si a dorintelor si nevoilor. Bineinteles ca asta nu inseamna ca permanent von fi stresati de cum vorbim, ne purtam ori reactionam la cei din jur, pentru ca ne va fi foarte greu si chiar ne vom simti obositi la un moment dat. Insa va trebui sa ne impunem anumite restrictii, conduite si chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel incat copilul sa poata trage invataminte atat din situatiile si intamplarile frumoase din viata voastra, cat si din cele negative. Este nevoie de insusirea responsabilitatii de a fi parinti, de a fi permanent constienti ca cel mic ne supravegheaza, ne analizeaza, interiorizeaza ceea ce facem noi, iar mai tarziu va exterioriza toate acestea in diverse situatii si va fi judecat, acceptat ori nu in societate.

Ce pot invata copiii in cei sapte ani?

- deprinderi de autoservire
- ordine
- igiena
- curatenie si exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trairilor, sentimentelor si emotiilor atat pozitive, cat si negative
- bune maniere si comportament
- limbaj corect transmis (fara greseli de pronuntie, topica ori dezacord dintre partile de vorbire)
- modul de a relationa cu ceilalti si de a raspunde la diverse provocari ale mediului inconjurator (este certat de cineva, i se ia jucaria de catre alt copil, nu primeste cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)

- consecventa in realizarea unei sarcini
- concentrare a atentiei
- perseverenta in realizarea uneri sarcini
- alegerea motivelor si motivatiilor atunci cand vrea sa faca ceva.

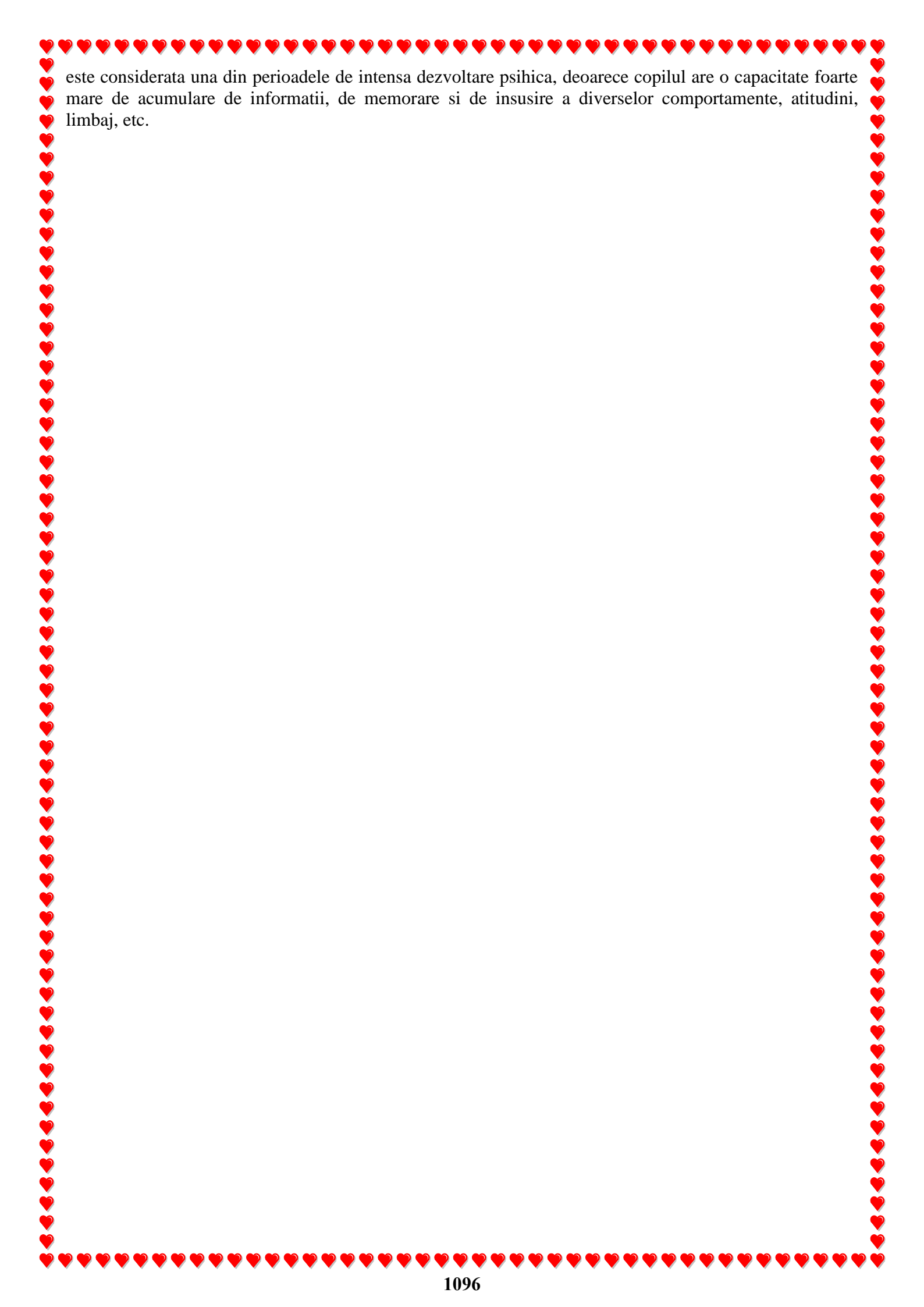
Unele din insusirile dobandite in aceasta perioada devin stabile pentru tot restul vietii:

- spiritul de competitive
- altruismul
- cooperarea
- atitudinea pozitiva fata de diverse sarcini, etc.

Iar altele influenteaza dezvoltarea de mai tarziu – un copil criticat permanent, devalorizat si pedepsit destul de des se va adapta foarte greu intr-un grup, va avea tendinte de a incalca normele ori nu va fi increzator in fortele proprii.

De foarte multe ori, in special in situatiile in care ne supara atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gandim ca nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei sapte ani de-acasa”. Replicam astfel considerand ca nu a primit o educatie potrivita ori nu si-a insusit diverse norme ori reguli de politete, in special.

Aceasta expresie defineste insa tot bagajul de cunostinte, deprinderi, comportamente si atitudini acumulate in primii sapte ani de viata. Aceasta perioada de timp este considerata „culmea achizitiilor”,

este considerata una din perioadele de intensa dezvoltare psihica, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informatii, de memorare si de insusire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Rolul familiei în educarea copiilor

Donca Vasilica Simona
Colegiul Național, Vasile Lucaciu, Baia Mare

Ambianța din familie, interesul pe care îl alocă părinții socializării copilului va influența comportamentul acestuia și puterea lui de integrare în societate. Părinții exercită diferite tipuri de influențe asupra copiilor lor, atât intenționate cât și neintenționate, cu consecințe comportamentale, afective, atitudinale, etc. Se spune că educația primită în familie reprezintă cam **50% din dezvoltarea mental-emoțională și din caracterul viitorului adult**. Familia este un micronucleu în care se formează viitorul cetățean, prieten sau părinte. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult; părintele este un exemplu pentru copil. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Comportamentul părinților față de copil reprezintă o fază principală în dezvoltarea normală a stadiilor de viață a copilului. Un mod de comunicare liber exprimat fără a greși îi permite copilului să se simtă în primul rând liber în gândire și exprimare, iar în al doilea rând mai deschis spre o comunicare cu ei și spre o gândire matură mai timpurie.

Un alt rol destul de important în educarea copiilor este atenția din partea părinților, ei trebuie să fie cât mai atenți la tot ceea ce face copilul lor, spre ex. să fie prezenți la activitățile la care participă copiii lor, să fie interesați de pasiunile copiilor lor, să discute cu ei despre activitățile zilnice, să petreacă cât mai mult timp împreună cu familia lor. Participarea afectivă a părinților la necazurile copiilor, la evenimentele din viața acestora, le dau liniștea și siguranța. Nu frica, nu teama trebuie să-l determine pe copil la acțiune; e bine să li se explice natura greșelilor săvârșite, gravitatea acestora și nu să se apeleze la măsuri autoritare și drastice deoarece ele produc blocaje psihice și dezadaptare socială.

Dragostea este astfel nu numai cheagul familiei, ci și calea cea mai eficientă a educației, dar numai dacă ea e potrivită și cu măsură". Nu în ultimul rând, "pentru a fi un bun mediu educativ, familia trebuie să aibă o situație economică aptă să satisfacă trebuințele de prim ordin ale membrilor săi". Educarea unui copil nu este un lucru atât de ușor. Unii părinți, având concepții învechite, cred că ei știu cel mai bine să-și educe copilul, neacceptând sfaturi din exterior. În prezent, există o mulțime de cărți, filme și emisiuni special realizate pentru îndrumarea pedagogică a părinților. În cadrul familiei moderne se produc unele mutații, care constau în înlocuirea familiei formată din trei generații cu familia formată din două generații. De aici putem concluda că bunicii participă din ce în ce mai puțin la educația nepoților. Alte influențe sociale pot fi considerate migrația de la sat la oraș și urbanizarea satelor. Astfel cresc posibilitățile de folosire a mijloacelor audio-vizuale, contactul cu tehnica, preocupările culturale și sportive, și rezultă o schimbare în mentalitatea familiei. Nivelul de trai scăzut obligă ambii părinți să își găsească cel puțin un loc de muncă pentru a putea asigura un trai decent copiilor. În asemenea condiții supravegherea copiilor este limitată, sau este încredințată altor persoane sau instituții sociale (ex: creșa, gradinița, etc).

Implicarea părinților în dezvoltarea copiilor pe termen lung trebuie făcută cu multă responsabilitate și în deplină conștiință de cauză a situației.

Modul în care se realizează această relație poate fi un test atât pentru părinte cât și pentru copil. Este nevoie permanent de acțiune, de interacțiune, de adaptare, de schimbare și de disponibilitate către dialog între cele două părți. Succesul relației presupune un parteneriat real, o comunicare eficientă, și un mod adecvat de lucru în echipă.

Școala în parteneriat cu familia

Donca Vasilica Simona
Colegiul Național,,Vasile Lucaciu,,
Baia Mare

După cei șapte ani de-acasă, școala are un rol primordial în educația copiilor, alături de familie, dar și de întreaga societate, deoarece educația permanentă presupune o învățare pe tot parcursul vieții. Colaborarea între toți factorii educaționali, în primul rând între școală și familie, este stringentă. Școala nu-și poate realiza pe deplin sarcinile, mai ales cu elevii care rămân în urmă la învățătură, dacă nu cunoaște condițiile familiale de muncă și de viață ale copiilor. Copilul din ziua de azi simte nevoia de adulți disponibili pentru a-i respecta ritmul de viață, de adulți care să participe la jocurile sale și care să-i transmită zilei de mâine un om care nu poate proveni dintr-un sistem de învățământ clasic și dintr-o familie care nu-și asumă toate rolurile.

Informarea și formarea părinților în ceea ce privește școlaritatea copilului presupune, ca fiecare părinte să cunoască: obligațiile legale privind educația copilului, importanța atitudinii lui pentru reușita școlară a copilului, metodele de colaborare cu școala. Pentru ca un copil să aibă succes în școală și mai apoi pe parcursul vieții, specialiștii, printre care Daniel Goleman, Inteligența emoțională, spun că există șapte elemente cheie:

1. **Încrederea** – sentimentul de siguranță, certitudinea că se poate bizui pe ajutorul celor din jur în demersul său spre cunoaștere și devenire;
2. **Curiozitatea** – dorința de a cunoaște ceva nou;
3. **Intenția** – pornirea interioară, conștientă, însoțită de dorința de a înfăptui ceea ce îți propui;
4. **Controlul de sine** – capacitatea de control asupra faptelor proprii;
5. **Raportarea** – dorința și capacitatea de a se alătura unui grup, de a participa la activitatea acelui grup încercând să se facă înțeles și să-i înțeleagă pe ceilalți;
6. **Comunicarea** – capacitatea și dorința de a transmite și a face cunoscute celorlalți, propriile idei și sentimente;
7. **Cooperarea** – capacitatea de a lucra împreună cu cineva în scopul realizării unui obiectiv comun.

Dacă un copil dobândește pe timpul școlarității aceste calități, depinde de părinții și educatorii lui care au o mare responsabilitate în formarea unitară a personalității lui. Cooperarea profesor-părinte în beneficiul elevului vine în completarea participării părinților la gestiunea școlii. Ca responsabili legali ai educației copiilor lor ei au responsabilitatea de a influența natura acestei educații; modelele participative pot ajuta la coordonarea eforturilor educative și la orientarea adaptării școlii la schimbările din societate; influențarea pe plan local asupra rezolvării problemelor și luării deciziilor. Cu alte cuvinte participarea poate stimula inițiativele și inovațiile. Poziția unor părinți care consideră ca odată cu intrarea copiilor în școală rolul lor s-a încheiat, sau poziția unor cadre didactice conform căreia școală poate totul fără a apela la sprijinul părinților sunt greșite. Numai o colaborare perfectă între cei doi factori este de natură să determine o eficiență maximă a muncii educative. Desigur, în acest proces de colaborare, rolul conducător îl are școală. Ea poate să orienteze, să ajute familia în sarcinile ce-i revin, să asigure o unitate de vedere și de acțiune.

Familia, oricâte merite și preocupări valoroase ar avea în legătura cu educația tinerilor, nu va obține rezultate pozitive decât în condițiile în care acționează împreună cu școala. Procesul de colaborare se impune – amândoi factorii acționează asupra acelorași persoane, urmăresc realizarea aceluiași obiectiv (evident cu mijloace specifice) și deci, orice neconcordanță, orice divergență, pot determina deficiențe în procesul dezvoltării tinerei generații.

Trezirea interesului pentru activitatea școlară este punctul de plecare pe tărâmul cunoașterii și în același timp chezașia succesului în activitatea didactică pentru fiecare profesor cât și pentru elevii săi. Copilul, în general, este lipsit de încredere în forțele lui. Efortul pe care îl face în primele clase este uriaș. Adulții uită de obicei acest lucru, de aceea nu le acordă la timp atenția cuvenită, li se pare că este ori prea

ușor, ori prea greu, și de cele mai multe ori lasă totul în seama școlii. Una din ideile directoare ale învățământului modern o reprezintă ideea elevului activ, organizator, cercetător, independent, participant conștient la propria dezvoltare. Ca activitate intenționată și orientată, educația extrașcolară-nonformală permite adâncirea cunoștințelor și dezvoltarea competențelor din zonele de interes ale elevilor, cultivarea interesului și dezvoltarea înclinațiilor și talentelor acestora pentru anumite domenii. Ea permite folosirea eficientă și plăcută a timpului liber al elevilor, dezvoltarea vieții asociative, dezvoltarea capacităților de a lucra în grup și de a coopera în rezolvarea unor sarcini complexe, dezvoltarea voinței și formarea trăsăturilor pozitive de caracter. Învățătorul și părinții trebuie să sesizeze acest moment dificil din viața psihică a micuțului, pe jumătate înspăimântat de tainele scrisului, pe jumătate crispat de efortul făcut pentru descifrarea unor semne atât de curioase și pline de mister. De aceea proiectarea unor activități în parteneriat cu părinții este deosebit de benefică.

Implicând părinții în activități școlare și extrașcolare, acestea vor fi mai atractive pentru elevi, iar părinții vor fi mai implicați și mai conștienți de actul didactic, de importanța școlii în viața copilului, realizând, astfel progres în activitatea didactică. Parteneriatele dintre școală și familii pot: a. ajuta profesorii în munca lor; b. perfecționa abilitățile școlare ale elevilor; c. îmbunătăți programele de studiu și climatul școlar; d. îmbunătăți abilitățile educaționale ale părinților; e. dezvolta abilitățile de lideri ale părinților; f. conecta familiile cu membrii școlii.

Parteneriatul urmărește: dobândirea de către părinți a unor abilități care să sprijine formarea de comportamente adecvate la copii, pentru relaționarea mai bună a acestora în cadrul grupurilor; informarea părinților cu privire la strategiile de cunoaștere a copilului; crearea de oportunități pentru valorificarea experiențelor pozitive dobândite de aceștia în educația copilului; acceptarea de către copii a regulilor după care funcționează microgrupurile sociale (familie, școală, grup de prieteni, anturaj de joacă, vecini, etc.).

COMUNICARE SI STIL PARENTAL

Prof. Sandu Dorina
Scoala Gimnaziala „G. Valsan” Amara

Climatul, comunicarea familială, modelul socio-cultural și stilul parental influențează procesul de formare a personalității copilului și integrarea socială a acestuia. Un mediu familial caracterizat prin afecțiune, siguranță și echilibru asigură adaptarea eficientă, comportamentul dezirabil, relaționarea adecvată, internalizarea valorilor și normelor sociale.

O atitudine educativă, bazată pe necesitatea câștigării cât mai de timpuriu a autonomiei și experienței de viață, influențează pozitiv copilul pregătindu-l să reacționeze adecvat la situații cotidiene. Pregătirea individului pentru a reacționa se desfășoară pe baza unor obiective clar formulate, sunt fixate conținuturi ce urmează a fi transmise pe baza unor principii și mijloace de acțiune, educație.

Diversitatea familială rezultat al apartenenței socio-economice, nivelului de instruire, mediului de rezidență, ideologia și tipul de interacțiune influențează atitudinea educativă a părinților. Evoluția socio-economică actuală a dus la degradarea materială sau morală a familiei. Există familii mult preocupate de lipsurile materiale și familii preocupate de a avea cât mai mult; timpul și atenția acordate copiilor sunt diminuate, comunicarea lipsește. Și într-un caz și în celălalt asistăm la demisie din rol parental, demisie ce poate împinge copiii către un comportament deviant.

Cauzele acestei demisii sunt nu doar evoluția socio-economică ce influențează în mod direct solidaritatea familiei și gradul în care aceasta se achită de îndeplinirea funcțiilor de socializare, economică și de reproducere, dar și legislația și sistemul politicilor sociale actuale. Nu este de neglijat nici nivelul de instrucție și educație al familiei, numărul de membri, tipul de familie, structura acesteia.

Atitudinea educativă a familiei, modul în care sunt transmise valorile și cunoștințele reflectă un anumit stil educativ, dar și un anumit climat familial care poate impulsiona sau frâna dezvoltarea copilului. Nu doar societatea influențează modul în care familia își educă și crește copiii ci și evoluția societății este influențată de atitudinea familiei. Stilurile parentale au cunoscu clasificări (autoritar, permisiv, indiferent sau exigent, neimplicat); nu există și stări ”pure”, fiecare dintre ele putând fi definit prin raportarea la atitudine, afecțiune și control; a considera un stil parental mai eficient sau mai corect decât celălalt ar însemna să facem afirmații nefondate. Totul trebuie ajustat la tipul familiei, structura acesteia, experiența de viață a părinților, personalitatea acestora, nivelul educativ și profesia, mediul socio-cultural și nu în ultimul rând temperamentul copilului și personalitatea acestuia. Caracterizarea stilului parental se poate face prin raportarea la gradul de autoritate / constrângere, libertate / permisivitate și dragoste / atașament, ostilitate / respingere ce reflectă limitele, constrângerile și responsabilitățile stabilite de părinți, angajarea acestora în activitatea copilului, atenție și timp acordat, receptivitate vis-a-vis de stările emoționale și nevoile acestuia.

Stilul parental este considerat ”un pattern general de creștere a copiilor adoptat de un părinte, definit prin combinația de căldură și control pe care acesta o oferă copilului”¹. Căldura părintească, sinonimă cu acceptarea sau receptivitatea este un cumul de acțiuni și afectivități ce presupun centrarea pe copil și problemele acestuia, susținere, încurajare, apropiere, acceptare necondiționată.

Controlul sau exigența se pliază pe conceptul de disciplină; activitatea copilului este atent supravegheată, se stabilesc reguli și limite conform vârstei copilului, se exprimă așteptări realiste.

Diana Bamrind – 1989 (apud. E. Banchiș, coord. 2011, pag. 75-76) identifică patru stiluri parentale, fiecare putând influența în sens pozitiv sau negativ dezvoltarea personalității copilului.

Stilul parental exigent se distinge printr-un nivel înalt al căldurii și controlului. Centrați pe copil, părinții manifestă sensibilitate, afecțiune dar și așteptări foarte înalte. Cerințele exprimate sunt realiste și adaptate vârstei copilului și abilităților acestuia; copilul are posibilitatea argumentării, este independent, cu o stimă de sine înalt pozitivă, dorește să se afirme, are un comportament adecvat, este un interlocutor agreat și dorit de covârșnici.

Stilul parental autoritar este caracterizat de standarde severe, nivel ridicat al controlului, se apelează frecvent la pedepse și amenințări, disciplinarea este punitivă și nu pozitivă, copilului nu i se permite să-și

¹ Roman, D. (2011) în volumul *Familia și rolul ei în educarea copilului*. Cap. *Stiluri de parenting*. Coord. Banchis E. Iași, Polirom

exprime punctul de vedere, nu este implicat, nu i se cere părerea, i se neagă competența; el trebuie sa fie un bun "executant" al hotărârilor luate de adulți pentru el și în numele lui. Aceste aspecte îi vor afecta stima de sine, îi vor bloca increderea în forțele proprii, în capacitatea de integrare și relaționare. În timp, copilul / adolescentul se interiorizează, se inhibă, devine un timid sau, din contră, copiază modelul parental și se transformă într-un rebel sau într-un negativist agresiv. Atât cei timizi, cât și cei rebeli se pot îndrepta în timp către comportamente indezirabile precum consumul de droguri sau refugiul în lumea virtuală.

Stilul parental permisiv / indulgent presupune un nivel scăzut al controlului și un nivel ridicat al acceptării, afecțiunii și toleranței, nivel ce nu scutește familia de apariția problemelor comportamentale ale copilului și nici nu elimină dificultățile de relaționare. În cazul părinților permisivi comunicarea și cerințele exprimate nu sunt suficient de ferme, nu există consecvență în a stabili și respecta reguli, se intervine doar în situații extreme fără o reușită evidentă și cu tendința teîntoarcerii la atitudinea bineștiută. Părinții cedează ușor insistențelor formulate de copilul care în timp poate dezvolta un comportament manipulator, dar în afara mediului familial acesta abandonează în fața sarcinilor și a responsabilităților manifestă imaturitate și dependență afectivă.

Stilul parental neimplicat (neglijent sau neangajat) este adoptat de părinții ce dovedesc un nivel scăzut al controlului și cășdुरii, al încurajării, susținerii și implicării emoționale. Nu impun reguli, dar nici nu acordă atenție, acordă prioritatea propriei persoane și activități. Cu cât gradul de implicare este mai ridicat cu atât există riscul neglijării ca formă de abuz asupra copilului / adolescentului care dezvoltă comportamente indezirabile și tulburări psihoemoționale; în plus, există posibilitatea consumului de alcool, tutun, drog sau a dependenței de tehnica audio-vizuală.

Pornind de la structura internă a familiei, sociologul francez Jacques Lauterg (1980) (apud U. Șchiopu, 1997) avansează modelul familiei slab structurate sau incoerente (nu se impun copilului decât puține reguli, normele sunt aproape absente ori contradictorii), al familiei cu structură rigidă (copilul este pus în fața unor reguli și a unor norme care nu admit nici schimbarea, nici amânarea; controlul parental este riguros), disciplina severă, lipsită de explicații și logica cerințelor explicite și al familiei cu structură suplă (reguli și norme flexibile, aplicate în funcție de situația în cauză ce oferă mari șanse dezvoltării).

Apreciind complexitatea funcției educogene a familiei, Maria Voinea și Iulian Apostu (2008, pag. 41) identifică trei tipuri de familie în funcție de conștiința necesității acțiunilor educative, a obiectivelor și finalităților acesteia.

Familia înalt educogenă – sprijină copilul și-i controlează activitățile școlare și extrașcolare pe care acesta le desfășoara.

Familia satisfăcător educogenă – asigură sprijin moral și material, condiții de reușită dar nu organizează și nu controlează sistematic activitatea acestora.

Familia nesatisfăcător educogenă – climatul psihic necorespunzător relației caracterizate prin răceală sau indiferență, contactul parental lipsește.

Distorsionările care apar în relația părinte - copil se pot manifesta datorită lipsei de afecțiune, de interes sau hipermanifestarea acestora. M. Petcu (1999) studiind repere psihosociale ale delicienței, apreciază ca disfuncționalizările stilurilor parentale pot genera devieri de comportament la copii.

Atitudinea divergentă a metodelor educative utilizate de părinți în special în ceea ce privește recompensa și sancțiunea) crează derută, iar copilul va fi tentat să caute modele de comportament extrafamiliale.

Atitudinea hiperprotectoare excesiv de afectuoasă nu ajută ci din contră blochează sau frânează procesele de maturizare psihică. Fără reguli și responsabilități, având doi părinți gata oricând să le îndeplinească orice dorință, devin capricioși, încăpățânați dând dovadă de rezistență scăzută la frustrare, sunt ușor influențabili odata scăpați de sub controlul și supravegherea părinților.

Atitudinea indiferentă duce la dezvoltarea unei agresivități latente, copilul se simte neglijat, devine emotiv, instabil, iritabil, se simte respins de părinți, dezvoltă tulburări de comportament, nu vorbește despre el sau problemele lui. Este respins de colegii de clasă, considerându-se neacceptat în clasă la școală, societate în alt grup care să-i satisfacă această nevoie, grup posibil delicvent.

Atitudinea demisionară – adoptată de părinții mereu ocupați, plecați de acasă sau care nu vor să fie deranjați; este o situație favorabilă disoluției familiei și devierilor de comportament la copii.

Atitudinea hiperautoritara părinții (în special tatăl) impun o disciplină strictă și severă, multă rigiditate, multe interdicții; sancțiunile aplicate frecvent și derulate sunt dublate de amenințări ce inhibă

copilul și crează acumulări de tensiuni și frustrări. Acesta va fi ușor atras de grupuri antisociale care îi oferă antimodele de adaptare și socializare. În plus, copiii cu părinți hiperautoritari sunt măcinați de sentimente de vinovăție, sunt nesiguri, nerealiști comit erori datorită presiunii psihologice pe care o resimt chiar dacă aceasta nu se exercită în mod direct sau în acel moment, dau dovadă de imaturitate afectiv-emoțională.

Activitatea profesională mi-a permis observarea unor aspecte și creionarea modelelor educative utilizate de părinți. Dacă părinții utilizează metode educative opuse – unul pedepsește, celălalt ia apărarea sau recompensează, se va crea derută iar copilul va fi tentat să caute modele de comportament în afara familiei.

Hiperprotecția excesivă nu ajută ci din contră blochează sau frânează procesele de maturizare psihică. Fără reguli și responsabilități, având doi părinți gata oricând să le îndeplinească orice dorință, copiii devin capricioși, dau dovadă de rezistență scăzută la frustrare, sunt ușor influențabili odată scăpați de sub controlul și supravegherea părinților.

Agresivitatea latentă, observată la unii copii este efectul unei atitudini indiferente a părinților, a răcelii emoțional-afective de care aceștia dau dovadă. Copilul se simte respins de părinți, devine emotiv, instabil, iritabil, dezvoltă tulburări de comportament, nu vorbește despre el sau problemele lui, este respins de colegii de clasă, considerându-se neacceptat acasă, la școală, societate în alt grup care să-i satisfacă această nevoie, grup posibil delinvent.

Noile conjuncturi economice obligă părinții la absențe prelungite din preajma copilului. Este o atitudine demisionară forțată, dar în același timp o situație favorabilă disoluției familiei și devierilor de comportament.

Bibliografie:

1. Apostu, I. , Voinea, M. (2008). *Familia și școala în impas?*. București, Universitatea din București
2. Baconnier, A.(2001). *Copilul tău de la 10 până la 25 de ani. Manualul părinților*. București, Teora
3. Banciu, D. Rădulescu, S.M., Voicu, M. (1987). *Adolescenții și familia (socializare morală și integrare socială)*. București, Editura Științifică și Enciclopedică
4. Bercheșan, V. , Pletea, C. (1998). *Drogurile și traficanții de droguri*. Pitești, Paralela 45
5. Druță, M.E. (2004). *Cunoașterea elevului*. București, Aramis-Print

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof.înv.primar, Dorneanu Livia

Școala Gimnazială „Ion Teodorescu,, Cotârğași, Broșteni, jud. Suceava

„În făurirea omului este important mai întâi nu a-l instrui, ceea ce este zadarnic dacă ajunge doar o carte care merge; este nevoie să fie crescut, educat, pentru a-l duce la înălțimea unde nu mai sunt lucruri, ci chipurile născute din modul divin care leagă lucrurile,,. (Antoine de Saint Exupery)

Vorbind de cei șapte ani de acasă , ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, un copil bine crescut este un copil care se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur.

„Cei șapte ani de acasă,, nu mai sunt îndeajuns în condițiile schimbărilor și transformărilor majore din societatea contemporană în care se pune tot mai des întrebarea ce se întâmplă cu noile generații.

Procesul dezvoltării personalității copilului începe în mediul familial care influențează dezvoltarea psihică în mod decisiv în primii ani de viață ai copilului. Influențele familiei sunt foarte variate. Implicarea părinților în dezvoltarea copiilor pe termen lung trebuie făcută cu multă responsabilitate și în deplină cunoștință de cauză a situației. Modul în care se realizează această relație poate fi un test atât pentru părinte cât și pentru copil. Este nevoie permanent de acțiune, de interacțiune, de adaptare, de schimbare și de disponibilitate către dialog între cele două părți. Efortul pe care îl depun părinții în acest sens este mai important decât prezența altor factori, cum ar fi cei materiali.

Un rol foarte important îl are limbajul din mediul familial sau calitatea comunicării, obiectele și locurile accesibile copilului la diferite vârste, răspunsurile și reacțiile anturajului față de copil, activitățile impuse, propuse sau acceptate la aceasta(M.L. Iacob, 1994, p.39).

Se știe că cei mici imită imediat ceea ce fac părinții, chiar dacă gesturile nu li se potrivesc totdeauna: comportamentele însă se vor selecta și vor fi păstrate, repetate și consolidate numai cele necesare. Comportamentele care se însușesc prin învățare intenționată se vor înmulți și se vor complica treptat, o dată cu creșterea copilului. Dar în toate cazurile vor fi importante reacțiile părinților la reușitele copiilor.

Un copil iubit de părinții săi este securizat afectiv și dezvoltarea lui psihică este favorizată . În aceste condiții, copilul se dezvoltă ca o persoană autonomă, puternică, încrezătoare în sine și în alții, simțindu-i totodată, alături pe părinți în orice situație s-ar afla. Cele mai frecvente rezultate ale indiferenței afective parentale sunt: lipsa de orientare în viață, nesiguranța comportamentelor, lipsa de încredere în oameni, tendința de a realiza atașamente afective față de persoane din afara familiei, fără a exista discernământ în alegeri, lipsa modelelor de conduită adecvată în situații dificile.

Prin urmare , familia este pentru copil un mediu foarte necesar dezvoltării sale fizice și psihice. Ea îndeplinește roluri formative specifice și de neînlocuit.

BIBLIOGRAFIE:

1. ANN BIRCH, Psihologia dezvoltării(2000), ed. Tehnică, București;
2. P.OSTERRIETH, Copilul și familia, (1973), ed. Didactică și Pedagogică, București

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Înv. Dorobanțu Marinela Oana
ȘCOALA GIMNAZIALĂ GHERȚA MICĂ
JUD. SATU MARE

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relațională care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist”(Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționale în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. Doroftei Elena
Sc. Gimn. Al. Piru Margineni

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Importanța celor șapte ani de acasă

Prof. înv. primar Carmen Drăgan
Școala Gimnazială "I.G.Duca", București

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Cei șapte ani de acasă își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

CEI SAPTE ANI DE ACASA

Educatoare: Dragan Elena
GPN Iazu, Comuna Magurele, Prahova

Familia are un rol esențial în educația copilului. Familia este microsocietatea în care copilul se formează ca om. Ea are un rol decisiv în ceea ce privește viitorul social și spiritual al copilului pentru că există evenimente care-și pun pecetea asupra mentalității lui. Felul în care părinții se raportează la copii, afectează în mod dramatic modul în care copilul se va raporta la societate. Părinții severi vor forma un tânăr fără personalitate, voință, inițiativă; părinții care-l vor răsfăța, vor avea un tânăr care nu învață, nu muncește, dar are numai cerințe; părinții care oscilează între răsfăț și severitate, vor forma un tânăr dezorientat, încăpățânat, capricios și dificil în raporturile sociale

Educația copiilor presupune întâi de toate desăvârșirea propriei noastre educații, a sentimentelor noastre. Părinții trebuie să se străduiască să dea dovadă de o moralitate ireproșabilă, de integritate și educație aleasă, fiind formatorii unei generații, ca astfel copiii să-i poată urma avându-i ca model. În educația copiilor, mai întâi de toate trebuie să ne educăm noi înșine. Evident, căldura din familie educă mult mai bine decât orice cuvinte, iar cuvintele anoste ale părinților obțin efectul contrar.

Cei „șapte ani de acasă” marchează destinul fiecărui om. Dacă în familie, nu doar s-a vorbit despre cele sfinte, despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, ci copilul a și simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu îngăduință, să aprecieze binele și frumosul, să se îngrijească de cele sfinte, acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil.

Ca prima veriga a sistemului educativ familia are responsabilitati clare si diverse. Dumnezeu a inzestrat parintii cu toate insusirile necesare indeplinirii rolului de educatori ai copiilor lor. Ei sunt exemplul cel mai viu pentru copiii lor, si asa cum se poarta ei, asa se vor purta si urmasii lor.

Intrebarea care se pune este, daca familia de astazi are timp pentru indeplinirea responsabilitatilor educative, daca este pregatita sa activeze constant ca un factor educativ.

Realitatea ne-a dovedit ca nu toate familiile sunt dispuse sa-si indeplineasca consecvent responsabilitatile educative fata de copii, acuzand lipsa de timp, grijile vietii zilnice, minimalizand rolul de factor educativ. Alte familii, desi doresc sa asigure educatia corespunzatoare copiilor le lipsesc pregatirea psihopedagogica, experienta.

Factorii care influenteaza azi mediul educativ sunt: noua conceptie care se cristalizeaza asupra educatiei ca serviciul social si extinderea mass-media (T.V, internetul). Parintii trebuie sa-si intareasca fundamentarea relatiilor pe baza dragostei lor fata de proprii copii si pe dorinta lor ca acestia sa aiba performante si succes in viata. Aceasta nu se poate realiza daca parintii nu cunosc personalitatea propriului copil. Educatia copilului este factorul principal care dezvolta personalitatea lui. In educatia copiilor trebuie sa existe intre parinti intelegere si acord in diferite probleme si de aici decurg normal si celelalte. Copilul este precum copacul: daca-l va indrepta cineva cand este o mladita, va ramane drept, iar daca-l va lasa stramb, atunci cand se va intari nu se va mai indrepta, ci se va frange.

Începând din primii ani de viață, copilul preia de la cei din jur gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament. Prima relație a copilului cu lumea exterioară este cea cu familia. Aceasta îi oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socioafectiv. Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității nu numai prin faptul că ea este primordială și se menține pe toată durata vieții, dar și prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți – precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai

mult sau mai puțin conștientizate , determină în mare măsură dezvoltarea personalității , precum și rezultatele școlare ale copiilor , comportamentul lor sociomoral.

Prin cuvintele de încurajare parintii hrănesc interiorul copilului, dându-i sentimentul valorii de sine și al siguranței, căci “în voia limbii este viața și moartea” (proverb ebraic) . Tonul vocii, blândețea, atmosfera afectuoasă, toate comunică o căldură emoțională și multă iubire . Cuvintele de laudă, de încurajare, cuvintele călăuzitoare, tonul agreabil și o mânie stăpânită vor aduce oricând un câștig însutit . Un mesaj pozitiv transmis în mod negativ va aduce rezultate negative .

A fi parinte bun,nu inseamna sa-I oferi copilului doar lucruri materiale. Darul pe care părintele îl oferă copilului sau este prezența sa in viata copilului sau .Cu cât legătura emoțională dintre copil și părinte este mai puternică, cu atât scade posibilitatea de a se ajunge la un comportament ce presupune delicvență . Timpul acordat trebuie să presupună și un contact vizual plăcut și plin de afecțiune precum și a desfășura o activitate împreună, cunoscând astfel mai bine copilul, împărtășind gândurile și sentimentele . Tot ceea ce se face împreună cu copilul va conta întotdeauna .

CEI 7 ANI DE-ACASĂ

Prof. înv. preșcolar: DRĂGAN NICOLETA-ELENA
Grădinița cu P.N. Vama Buzăului, Jud. Brașov

”Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini, în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume!”

(The Child’s Appeal, de Mamie Gene Cole)

Ce reprezintă de fapt această sintagmă ”Cei 7 ani de acasă”?

Copilul își petrece primii ani din viață în familie, iar membrii acesteia au o foarte mare influență asupra celui mic. Normele de conduită se învață în acest mediu în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Un ritm de viață alert, dezordonat, fără reguli (de conduită, alimentație, odihnă, joacă, etc.), duce la un eșec din partea părinților în educarea propriului copil.

Deprinderile odată formate îl scutesc pe copil de alte solicitări care mai târziu ar necesita un consum mai mare de energie.

Copiii reprezintă viitorul, iar viitorul lumii depinde de concepția pe care o au aceștia despre ei înșiși.

Este greu de apreciat câți dintre copii mai beneficiază de atenția și implicarea părinților care, din prea puțin timp liber, în goana lor după multe și diverse job-uri, uită de rolul cel mai important pe care ar trebui să-l joace pe scena vieții și anume cel de PĂRINTE. A fi părinte este de fapt cea mai grea meserie. Eșecul vine la pachet cu dezamăgire, deznădejde, neputință...

Este de asemenea știut că tehnologia a luat deja locul poveștilor spuse seara înainte de culcare, a cărților frumos colorate, a jocurilor copilăriei noastre când petreceam mai mult timp pe afară decât în casă, a timpului pe care părinții ni-l ofereau pentru a povesti întâmplări mai mult sau mai puțin hazlii de la școală.... Acum este mult mai simplu. Cu un simplu click părintele scapă de responsabilități; copilul este cuminte, nu mai aleargă, nu mai are nevoie de atenție sau de mâncare. Seara târziu își amintesc că poate au ceva teme, dar... este târziu, copilul este oboist, poate mâine...

Un copil bine crescut nu uită niciodată să salute, știe cum să se comporte cu colegii pe care îi respectă, folosește cuvinte “magice” precum “te rog”, “mulțumesc”, își cere scuze atunci când greșește, cunoaște normele elementare de igienă și acceptă pe oricine ca fiind coleg sau prieten.

Ultimii ani au adus cu ei o percepție nouă în privința influenței pe care o are educația primită în familie asupra formării personalității copiilor. Deși s-a știut întotdeauna că familia ne influențează, acum descoperim că această influență este mai mare decât ne-am imaginat.

Este foarte important modul în care gestionăm anumite situații. Dacă părinții se simt depășiți de situații și nu mai fac față solicitărilor copiilor, cei mici au tendința de a reacționa violent, de a-și crea o impresie negativă despre sine, de a dezvolta comportamente deviante. Susținerea continuă, încurajarea că se poate și mai bine, lauda, dragostea și suportul moral al părinților stimulează comportamente pozitive.

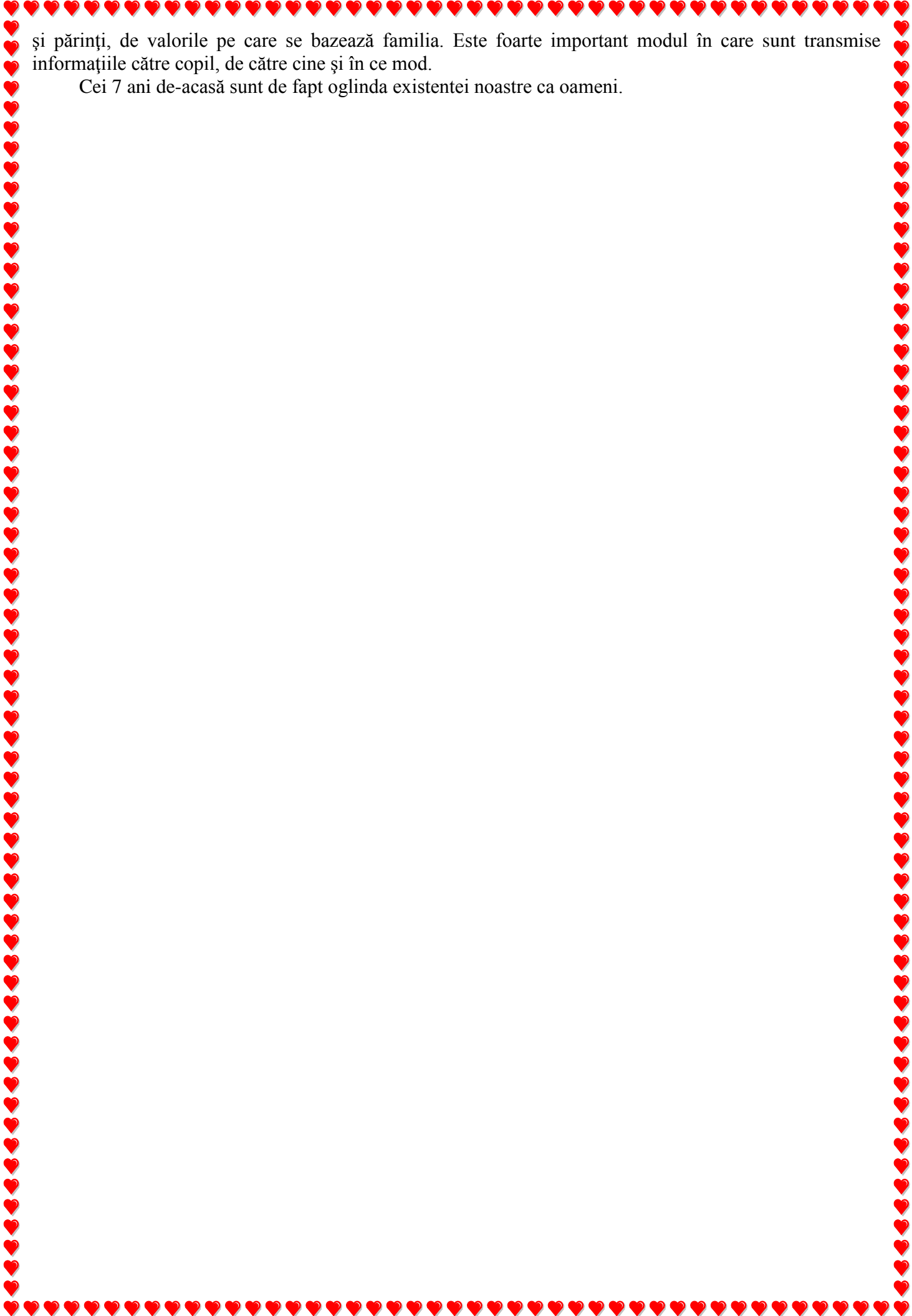
„Cheia este să surprinzi pe cineva făcând ceva bun și apoi să-l lauzi pentru aceasta. Lăudarea progresului îi împinge pe oameni spre performanțele dorite.”

(Ken Blanchard)

Îndrumarea pozitivă e mai plăcută și te ajută să îți atingi mai repede scopul. Lăudând și acordând atenție copilului avem mai mult succes decât certându-l, pedepsindu-l, acesta căpătând o mai mare încredere în sine. Modelul oferit de părinți în primii ani de viață reprezintă cheia formării unor comportamente sănătoase, pe baza cărora se va clădi un caracter puternic și corect în adultul de mâine.

Construcția celor șapte ani de-acasă este un proces îndelung care nu se finalizează în momentul în care copilul pleacă spre grădiniță, ci mai ales, trebuie să existe o strânsă colaborare între părinți și educatoare, pentru ca ceea ce se construiește să aibă continuitate.

În concluzie, un copil bine educat, manierat va fi sociabil și se va integra cu ușurință într-un grup de copii, dar și de adulți. Educația primită în această perioadă depinde de relația afectivă dintre copil

și părinți, de valorile pe care se bazează familia. Este foarte important modul în care sunt transmise informațiile către copil, de către cine și în ce mod.

Cei 7 ani de-acasă sunt de fapt oglinda existenței noastre ca oameni.

Evaluarea inițială: semnificație și interpretări actuale

**Drăgan Nicoleta- Colegiul Tehnic de Aeronautică Henri Coandă, București,
Limba franceză, clasa a IX-a**

Evaluarea reprezintă, alături de predare și învățare, o componentă operațională fundamentală a procesului de învățământ. Ea constituie elementul reglator și autoreglator, de conexiune inversă, prin sistemul de învățământ privit ca sistem cibernetic. În perspectiva corelațiilor sistemice dintre predare-învățare-evaluare, evaluarea ne informează despre eficiența strategiilor și metodelor, de predare-învățare dar în același timp asupra corectitudinii stabilirii obiectivelor operaționale și a măsurii în care acestea se regăsesc în rezultatele școlare.

Evaluarea reprezintă totalitatea activitatilor prin care se colectează, organizează și interpretează datele obținute în urma aplicării unor tehnici, metode și instrumente de măsurare, elaborate în conformitate cu obiectivele și tipul evaluării, în funcție de conținutul și grupul de lucru vizat, în scopul emiterii unei judecăți de valoare pe care se bazează o anumită decizie în plan educațional.

În mod curent prin evaluare în învățământ se înțelege actul didactic complex integrat întregului proces de învățământ care asigură evidențierea cantității cunoștințelor dobândite și valoarea, nivelul performanțelor și eficiența acestora la un moment dat oferind soluții de perfecționare a actului de predare-învățare.

Evaluarea are rolul de a măsura și aprecia, în funcție de obiective, eficiența procesului de predare – învățare, raportată la îndeplinirea funcțiilor ei, la cerințele economice și culturale ale societății contemporane.

Evaluarea inițială se efectuează la începutul unui program de instruire. Ea permite să se prevadă șansele de succes ale programului. Profesorul poate să verifice punctele forte și punctele slabe ale elevilor în scopul optimizării nivelului de pregătire de la care pornesc și a gradului în care stăpânesc cunoștințele și abilitățile necesare asimilării conținutului etapei care urmează, constituie o condiție hotărâtoare pentru reușita activității didactice. Aceasta strategie își propune să identifice sensibilitatea și potențialul cognitiv al elevilor „ceea ce influențează cel mai mult învățarea sunt cunoștințele pe care elevul le posedă”.

Datele obținute prin evaluările inițiale oferă profesorului posibilitatea de a-și alege modul cel mai adecvat de predare a noului conținut, dar și de a gândi modalități de instruire diferențiate.

Evaluarea predictivă poate fi considerată o strategie psihopedagogică distinctă deoarece poate fi desfășurată nu numai la începutul anului, ci și la mijlocul sau sfârșitul lui, atât înainte unei teme, cât și în orice moment al ei. Pe de altă parte, această strategie nu se limitează la testarea cunoștințelor elevilor deoarece își propune, de cele mai multe ori, și evidențierea unor priceperi și aptitudini.

Evaluarea inițială este utilă pentru refacerea sau remedierea unei stări de fapt, pentru aplicarea unui scurt program de recuperare sau de refacere a noțiunilor fundamentale ce vor fi implicate în susținerea învățării următoare, pentru a omogeniza, într-un fel, fondul de cunoștințe și abilități indispensabile unui nou proces.

Evaluarea inițială este indispensabilă pentru a stabili dacă elevii au pregătirea necesară creării premiselor favorabile studiului noilor discipline de specialitate. Acest tip de evaluare oferă elevului și profesorului o reprezentare a potențialului de învățare, dar și a eventualelor lacune ce trebuie completate ori a unor aspecte ce necesită corectare sau îmbunătățire (programe de recuperare). Evaluarea inițială nu își propune aprecierea performanțelor globale ale elevilor și nici ierarhizarea lor, fapt pentru care se recomandă raportarea la bareme de evaluare / apreciere. Șansa atingerii scopului evaluării inițiale este cu atât mai mare cu cât noi, educatorii (profesori, părinți), reușim să-i determinăm pe elevi să fie receptivi și să înțeleagă importanța evaluării școlare, tratând cu seriozitate rezolvarea sarcinilor propuse, prilej de verificare a cunoștințelor și confruntare cu situații noi de învățare, care trezesc motivația cunoașterii și ambiția soluționării corecte a problemelor enunțate. Fiind anunțați de la început că notele la evaluarea inițială nu vor fi trecute în catalog, elevii au avut ocazia de a se concentra în mod expres asupra rezolvării cu succes a subiectelor fără a considera, efectiv, că este o evaluare propriu-zisă, ci un exercițiu util activității de învățare (rezolvarea corectă a subiectelor, încadrarea în timpul de lucru, ansamblul cerințelor privind redactarea unei lucrări scrise, concluziile evaluării fiind premisa pentru progresele ulterioare.

Predarea, învățarea, evaluarea - se prezintă ca elemente operationale ale procesului de învățământ; ele acționează interdependent asigurând derularea lui ca unitate organica.Predarea are functia de comunicare-prezentare a materiei. Invatarea pune accent pe initiativa individului si depaseste notiunile de scoala si educatie; ea este activitate, proces, produs.Evaluarea se instituie ca punct final si initial:

-final: in raport cu o succesiune de pasi;

-initial: in postura de feed-back pentru un nou proces didactic.

Esența evaluării este cunoașterea efectelor prin raportare la obiective; evaluarea este o succesiune de operații de raportare la obiective prin acțiuni cu măsurare, apreciere, control și se referă la rezultate, procese și condiții.

Bibliografie:

Cerghit, I., *Metode de învățământ*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1980

Cucoș,C-tin., *Teoria și metodologia evaluării* , Editura Polirom, Iași, 2008.

Intervenția familiei în educație

Prof. DRAGNA MARIA CRISTINA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.2 TITU-TÂRG (TITU, JUD. DÂMBOVIȚA)

Educația în familie reprezintă ansamblul de influențe exercitate, în cadrul familiei, asupra copiilor în vederea formării lor pentru viață. Dimensiunile/obiectivele educației în familie sunt (Mitrofan, I., Mitrofan, 1991, p. 127-128): dezvoltarea fizică, educarea intelectuală, spirituală, morală, religioasă, etică, estetică, civică, domestică, sexuală.

“Intervenția socio-educatională este definită ca un complex de măsuri care sprijină familia și intervine în mecanismele care favorizează relațiile intrafamiliale în sensul educației familiei și a educării copilului. Intervențiile socio-educative sunt în principal: de educație - a familiei, părinților; de consiliere - a familiei, a părinților.”(Vrasmas, , 2002, p. 30.) Absența sau indiferența părinților în ceea ce privește problemele educaționale vine în opoziție cu ideea de integrare sau incluziune(Alois Gherguț, Iași, 2006)

Reușita școlară a copilului este influențată atât de stilul parental, stilul educativ al familiei, cât și de raportul dintre stilul familiei și stilul școlii (Stănciulescu, E., 1997)

Aceasta depinde de un stil parental caracterizat printr-o combinație flexibilă de afecțiune și susținere parentală (încurajări, sfaturi, recompense) a activității școlare, pe de o parte, control și exigență în evaluarea acestei activități, pe de altă parte. Este recunoscută legătura dintre dezvoltarea cognitivă, norma de internalitate și reușita școlii. Dezvoltarea cognitivă este influențată de nivelul coeziunii familiale, în special acordul/dezacordul între părinți în legătură cu problemele legate de copil.

“Pe termen lung, acordul între părinți cu privire la educația și școlarizarea copilului, precum și apropierea între stilul (educativ) familial și stilul (educativ) școlar au o importanță deosebită pentru reușita școlară a copilului. Acțiunea educativă a familiei este eficientă atunci când obiectivele ei sunt în concordanță cu obiectivele educative ale școlii. Obiectivele fundamentale comune ale educației familiale și ale educației școlare sunt considerate: cunoașterea copilului și dezvoltarea lui psihosocială (aptitudinală, motivațională, atitudinală)”.(Mihaela Ionescu, Elisabeta Negreanu, 2006, p.110)

Constantin Cucos susține că intervenția în familie permite (Constantin Cucos, 2006):

a) reinstaurarea unei relații pozitive părinți-copil deficient și între părinți, eliminându-se reacțiile tipice care pot apărea: depresia, furia, culpabilitatea, anxietatea, sentimentul de injustiție, autocompătămire, respingerea copilului sau supraprotejarea sa – ceea ce împiedică formarea abilităților de autonomie ale copilului cu nevoi speciale;

b) asigurarea părinților că nu sunt singuri în demersurile lor educative cu copilul deficient;

c) obișnuirea familiei să trăiască optim cu copilul deficient;

d) însușirea de către părinți a unor abilități și tehnici speciale de educație a copilului deficient, conlucrând adecvat cu profesioniștii

e) ajutorarea părinților în a identifica instituțiile cu potențial educativ și corectiv-compensator cele mai potrivite nevoilor specifice copiilor aflați în dificultate.

Un parteneriat între școală și familie nu se poate construi foarte repede, ci sunt necesare etape foarte bine planificate, care au drept scop stabilirea unei relații de încredere și cooperare activă cu cadrele didactice și alți profesioniști. Părinții sunt factorii a căror contribuție este esențială în procesul de integrare școlară a copiilor, oferind anumite detalii cadrelor didactice despre comportamentul elevului în afara școlii, identificând puncte forte și dificultăți care nu sunt evidente la școală. (Alois Gherguț, 2006).

Bibliografie

1. Cucos, Constantin.(2006).*Pedagogie*, ediția a II-a revăzută și adăugită. Iași: Polirom.
2. Gherghuț, Alois.(2006).*Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale. Strategii de educație integrate*. Iași : Polirom.
3. Ionescu, Mihaela, Negreanu, Elisabeta.(2006).*Educația în familie*. București: Cartea Universitară.
4. Mitrofan, I., Mitrofan, N..*Familia de A --- la Z, Mic dictionar al vietii de familie*.București: Editura Științifică.

Importanța celor 7 ani de acasă

Înv. Dragnea Mariana
Școala Gimnazială Vulcana Pandele, Jud. Dâmbovița

Expresia „cei șapte ani de acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația sin primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună „mulțumesc, te rog”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă, însă educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg de la sine, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, însă rămâne ideea de la baza acestei expresii-norme de conduită se învață în familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja desprinse din familie.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil bine crescut regăsim: salutul, comportamentul în public, comportamentul cu prietenii, înțelegerea normelor sociale, manierele la masă, recunoașterea greșelilor, tact și toleranță.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite, iar soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce

înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Cert este că educația trebuie să existe, doar că fiecare copil are ritmul său de evoluție, așa că unii copii sunt de pus în ramă, iar alții...mai puțin.

Bibliografie:

1. Marin Stoica, „Pedagogie și psihologie”, Editura Gheorghe Alexandru.
2. „Psihopedagogia personalității” –Editura Didactică și Pedagogică, București.
3. „Pedagogie Școlară” - Editura Gheorghe Alexandru, Craiova.

CEI 7 ANI DE ACASA SAU DECALOGUL IUBIRII

DRAGOMIR ANA MARIA
SCOALA GIMNAZIALA NR. 2 VOLUNTARI, ILFOV

Să fii părinte e minunat. Este o iubire atât de mare încât ajunge în cele mai ascunse unghere ale sufletului. Încă de la naștere, fiecare dintre treptele de creștere prin care trece copilul își pune amprenta asupra dezvoltării sale atât din punct de vedere fizic, cât și psihic. Nu este ușor să îți asumi rolul de părinte și să oferi educație copilului, dar este obligatoriu și, mai mult decât atât, vital.

Construcția celor „7 ani de acasă” este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri. Atunci când construim împreună trebuie să fim conștienți de importanța fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine suntem „noi” și cine suntem fiecare dintre noi. Ce știm să facem și ce putem face fiecare, pentru a reuși să facem împreună. Rolul părinților este acela de a fi educatorii copilului lor. Unde și când se termină rolul de educator al părinților? Când învățăm, când relaționăm, când iubim? Avem de învățat de la copilul nostru? Când putem spune: „iartă-mă!”, „am greșit”? Știm oare totul despre copilul nostru? Dar despre noi, ca părinți? Acestea sunt câteva întrebări care frământă sufletul oricărui părinte.

Când se vorbește despre cei 7 ani de acasă, se face referire la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și a comportamentului copilului până merge la școală. „Dar educația primită în cei 7 ani de acasă depinde de o serie de factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului”, spune psihologul Oana Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru copii Grigore Alexandrescu.

Atât părinții, cât și profesorii luptă pentru același vis: - acela de a-i face fericiți, sănătoși și înțelepți pe fiii și respectiv elevii lor, dar niciodată nu s-au simțit atât de răătăciți în misiunea atât de grea de a educa, pe cât se simt acu, în societatea contemporană.. Și unii, și alții acționează și cultivă teritoriile cele mai dificile - acelea ale inteligenței și emoției.

Oamenii trebuie să știe că a educa înseamnă a se ocupa de cea mai frumoasă și mai complexă artă - aceea a inteligenței. A educa înseamnă a crede în viață, chiar dacă vărsăm lacrimi. A educa înseamnă a avea speranță în viitor, chiar dacă tinerii ne decepționează în prezent. A educa înseamnă a semăna cu înțelepciune și a culege cu răbdare. A educa înseamnă a fi un căutător care caută comorile inimilor.

Există o lume care așteaptă să fie descoperită în fiecare copil și în fiecare tânăr. Numai cel care nu se află închis în propria sa lume, reușește s-o descopere.

Generația actuală de părinți a vrut să dea copiilor și tinerilor tot ce e mai bun. Are vise mari pentru ei. Au căutat să le dea cele mai bune jucării, haine, plimbări și școli. Nu vor ca ei să umble prin ploaie, să li se întâmple ceva pe stradă, să se rănească cu jucăriile

făcute în casă și să treacă prin dificultățile prin care au trecut ei. Un televizor tronează în sufragerie. Unii părinți, cu mai multe posibilități, au luat câte un televizor și un calculator în camera fiecărui copil. Alții au umplut timpul copiilor lor cu multe activități, înscriindu-i la cursuri de limbi străine, informatică, muzică, considerând că astfel misiunea lor de părinți s-a încheiat și că ei le-au oferit tot ceea ce se putea pentru a fi educați. Totuși a fost scăpat din vedere esențialul, și anume acela că acești copii au nevoie și de copilărie, au nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață, dar mai ales, au nevoie ca părinții să le fie aproape. Nimeni nu și-a imaginat ce mult depind creativitatea, fericirea, îndrăzneala și siguranța adultului de matricele memoriei și de energia emoțională a copilului. Acești părinți nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria copiilor. A fost creată pentru copii o lume artificială și s- a plătit scump pentru asta. S-a creat o serie de consecințe în domeniul emoțiilor lor, în amfiteatrul gândirii lor și în planul memoriei lor. Ceva ce nu se poate cumpăra cu toți banii din lume: ființa lor, povestea vieții lor, experiențele lor, lacrimile lor, timpul lor. Atunci când pot, părinții inteligenți le fac daruri materiale copiilor lor, dar nu-i stimulează să fie materialist), căci știu că asta poate zdrobi stabilitatea emoțională, generează tensiune și oferă plăceri superficiale. Părinții care le fac în permanență daruri copiilor lor sunt păstrați în amintire doar pentru un moment. Părinții care se preocupă să le dăruiască copiilor lor exemple și povestiri din viața lor, rămân de neuitat.

Părinții trebuie să aibă curajul să vorbească cu copiii lor despre zilele cele mai triste din viață; să aibă îndrăzneala să povestească greutățile prin care au trecut; să vorbească de aventurile lor, de visele și

momentele cele mai fericite din existența lor. Aceștia trebuie să se umanizeze și să transforme relația cu copiii lor într-o aventură. A educa înseamnă pătrunderea fiecăruia în lumea celuilalt. Mulți părinți muncesc ca să le dea copiilor tot ce e mai bun pe lume, dar uită să deschidă pentru ei, cartea vieții lor.

„Copiii nu au nevoie de părinți extraordinari, ci de ființe umane care să vorbească limba lor și care să fie capabili să pătrundă în inima lor”, afirmă Augusto Cury în lucrarea sa: „Părinți străluciți, profesori fascinanți”.

Educația se face pentru copii și nu pentru liniștea noastră de mai târziu. Copiii sunt educați pentru binele lor, pentru a avea un fundament și rădăcini sănătoase, bine înfipte, astfel încât viclesugurile vieții să nu îi dezrădăcineze. Cei 7 ani de acasă sunt ca o temelie la o casă, cu cât mai solidă, cu atât mai rezistentă.

În această perioadă puiul de om învață să devină OM]n adevăratul sens al cuvântului. Învață să îi respecte pe cei mai mari, să spună adevărul, să aibă un vocabular frumos, să cunoască normele de igienă, dar și pe cele de conduită în societate, să fie tolerant, să nu fie agresiv, să știe cele două formule magice: „Te rog” și „Îți mulțumesc!”, să nu fure și să își asume responsabilitatea.

Familia rămâne, deci, cuibul unde fiii cresc și prind aripile maturizării caracterului, zburând apoi în cele patru colțuri ale lumii, dar nicicând uitând acest cuib, și, când au prilejul să se întoarcă acasă, se odihnesc cu drag în el.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Drogomir Mariana
Școala Gimnazială nr. 1 Toflea

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului, Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt. În opinia psihologului Oana-Maria Udrea, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii. Este adevărat că nu prea mai exista cei 7 ani de-acasa, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educationale încă de la vârste mult mai fragede, ramane ideea de la baza acestei expresii: normele de conduita se invata din familie. Școala și alte medii educationale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încerce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar. Socializarea, asumarea responsabilităților și exprimarea emoțiilor sunt o parte dintre abilitățile pe care un copil trebuie să și le însușească în cei 7 ani de acasă. Educația primită în prezent în cei 7 ani de acasă diferă de cea de acum 30 de ani, dar psihologii susțin că este o evoluție firească și o adaptare la contextul sociocultural. Valorile s-au schimbat. Înainte se pune preț pe comportamentul de politețe, cum trebuie să bei sau să mănânci, iar acum sunt valorizate vigilența, asumarea responsabilităților și inițiativele. Aceste diferențe se văd și în autobuz, unde generațiile trecute de prima tinerețe se simt ofensate de comportamentul adolescenților. Acum e important să fii primul pentru că resursele sunt limitate“, explică psihologul Bogdana Bursuc. Libera exprimare este un comportament încurajat în prezent. Copilul de acum 20 de ani era mult mai compliant. Acum are acces la o cantitate mai mare de informație, iar gradul de socializare este mai mare. Respectul de odinioară era, mai degrabă, o consecință a fricii, nu unul autentic. Respectul se câștigă, nu se impune. Altfel, când copilul ajunge la poziție de egalitate, balanța se echilibrează sau chiar se răstoarnă. Ce pot învăța copiii în cei șapte ani? - deprinderi de autoservire - ordine - igienă - curățenie și exprimarea propriilor nevoi - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative - bune maniere și comportament - limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire) - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc) - consecvență în realizarea unei sarcini - concentrare a atenției - perseverență în realizarea unei sarcini - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva. Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți. Cei șapte ani de acasă"

este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor. Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața defapt și cum trebuie să treci prin ea. educația are ca scop pregătirea omului pentru viață. Aceasta (educația) reprezintă baza unei societăți dezvoltate. Dacă fundația unei case nu este bună, se va dărâma. Dacă o comunitate nu este bine educată, se va distruge.

Educația se referă atât la însușirea unor cunoștințe teoretice, cât și la un anumit comportament etic acceptat de societate. Aceasta nu ține doar de școală, liceu sau facultate. Consider că cea mai importantă educație o primim în primii ani de viață, așa spusii „cei 7 ani de acasă”, când părinții (unii) încearcă să ne învețe bunele maniere (să salutăm, să respectăm, să ne cerem scuze, să stăm frumos la masă, ș.a).

„ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Profesor Dragomir Claudia
Colegiul Economic „Petre S. Aurelian” Slatina- Olt

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist”(Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental. Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura persoalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționale în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și

excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

FAMILIA – FACTOR AL EDUCAȚIEI

Prof. înv. primar Dragomirescu Simona Nicoleta
Școala Gimnazială “Grigore Moisil” Ploiești

Familia reprezintă un prim factor al educației. În familie se formează persoana într-o perspectivă multidirecțională. Aceasta constituie mediul cel mai natural cu putință care exercită asupra individului o influență imensă, de multe ori în mod implicit, ascuns, indirect. Ea are menirea de a-l introduce pe copil în valorile grupului, formându-i totodată primele conduite.

Carențele manifestate la nivel familial reverberează, într-un mod profund și de durată, asupra comportamentului celor tineri. Pe de altă parte, un climat familial normal, liniștit, tonifiant va constitui un factor favorizant pentru îmbogățirile ulterioare.

Familia trebuie mai mult să formeze, decât să informeze. Copilul absoarbe din mediul apropiat, familial, primele impresii, formându-și conduite prin mimetism și contagiune directă.

Copiii vor face sau vor crede precum părinții, imitând comportamentele lor.

Acestea sunt doar câteva din considerentele care trebuie să ne conducă la faptul că, pentru a cunoaște mai bine persoana de lângă noi, trebuie să-i cunoaștem familia.

După cei șapte / șase ani de acasă, școala are un rol primordial în asigurarea educației copilului. Educația este o acțiune la care își dau concursul școala, familia, întreaga societate. Colaborarea între toți factorii educaționali este stringentă.

Școala nu-și poate realiza pe deplin sarcinile dacă nu cunoaște condițiile familiale de muncă și viață ale copiilor. Apoi, o serie de aspecte ale comportamentului elevilor (absențe, disciplină, mod de reușită la învățătură) nu se pot cunoaște și rezolva în modul cel mai eficient fără contactul cu familia. Părinții nu pot cunoaște pe deplin psihologia copilului lor dacă nu află și modul lui de comportare în condițiile școlare. Activitatea de acasă este o continuare a activității pedagogice de la școală și invers. Întregul proces de educație, și mai ales de instrucție, se realizează atât la școală, cât și acasă.

Școala colaborează cu familia în domeniul învățării elevului, în domeniul comportamentului, dezvoltării lui fizice, intelectuale, morale și estetice, în domeniul deprinderilor și priceperilor de muncă, igienico – sanitare, în domeniul activităților libere, angajării copilului în diferite domenii de activitate în afară de clasă și școală.

Pe lângă ședințele cu părinții, chestionare adresate elevilor și părinților, o modalitate de cunoaștere atât a elevului, cât și a relației acestuia cu familia o reprezintă desenul familiei. Acesta este cu atât mai important, cu cât trebuie să știm care dintre părinți exercită o autoritate mai mare asupra copilului, care dintre ei se ocupă mai mult de educația elevului respectiv, care părinte reprezintă un model de viață pentru copilul său. Cunoașterea relației dintre copil și familie furnizează învățătorului date importante care să îl ajute să comunice cu membrii familiei, în ajutorul copilului, nu în detrimentul acestuia. Atunci când tatăl sau mama sunt violenți, este mai bine să comunici aspectele negative ale comportamentului copilului celui alt părinte, pentru că, de cele mai multe ori, pedepsele fizice au urmări negative asupra psihicului copilului. De asemenea, atunci când părintele nu are nici o autoritate în fața copilului, acesta nu va reuși să-l facă să-și îndrepte greșelile.

Am aplicat metoda desenului familiei unui grup de copii de clasa a doua, pe care nu-i cunoașteam, pentru a observa eficiența acestei metode. După ce am interpretat desenele, am cerut învățătoarei date despre copiii respectivi, pentru a vedea dacă relația pe care o au în realitate cu părinții lor a fost corect transpusă în desen. După o perioadă de timp, aceleși elevi li s-a cerut să deseneze familia ideală, aceea pe care și-ar dori-o.

Concluzia a fost că acest test este unul eficient, netraumatizant pentru elevi, singurul punct slab fiind acela că nu poate fi folosit decât la grupele de copii de vârstă școlară mică.

Bibliografie:

Cerghit, Ioan. *Învățământul primar și diversificarea ofertei de soluții alternative*, Revista Învățământul primar, Nr. 1 / 2000, Editura Discipol, București, 2000

Cucoș, Constantin. *Pedagogie*, Ed. Polirom, București, 2006

Familia si cei sapte ani de acasa

**Prof. inv. prescolar: Dragos Georgiana
Gradinita P.P."Piticot" Arad**

Cine-l vede pe copil cum crește? Nimeni! Numai cei care vin din altă parte spun: "Vai, ce a crescut!". Dar nici mama, nici tata nu l-au văzut cum crește. El a devenit în timp. Și în fiecare clipă a fost ceea ce urma să fie. Antoine de Saint-Exupery

Educația în familie este acel ansamblu de măsuri aplicate sistematic în vederea formării și dezvoltării însușirilor intelectuale, morale și fizice ale copilului care încep să se manifeste o dată cu conceperea lui; după naștere copilul este doar o carte în care urmează să se scrie cu speranță și migală un destin. „Scriitori” devin membrii familiei, mediul educational familial, avand influențe puternice asupra formării personalității și comportamentului copilului.

Dacă în familie s-a iubit mult, s-a tolerat, s-a înțeles, s-a protejat, nu doar s-a povestit de caritate, ci și s-a acționat în acest sens, s-a respectat femeia, s-a cultivat atitudinea civică, copilul provenit dintr-o astfel de familie nu va fi altfel decât iubitor, politicos, înțelegător.

Expresia „*cei șapte ani de-acasă*” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Atunci cand spunem despre un copil ca are *cei șapte ani de acasă* ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Toate aceste aspecte sunt induse de familia copilului și de oamenii din jurul lui, mai ales până la vârsta de 3 ani . Copii vor prelua din familia lor comportamentul parintilor, limbajul parintilor și modul lor de a se exprima verbal cat și fizic. Este vital ca acestia să crească într-un mediu prielnic și să aibe parte doar de exemple pozitive în jurul lor.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc *cei șapte ani de acasă*. Educația primită în *cei șapte ani de acasă* depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Manierele reprezintă cartea de vizită a fiecărui individ în societate. Îi percepem pe cei din jurul nostru prin prisma gesturilor lor în diferite situații: la masă, pe stradă, în sălile de spectacol, acasă, etc... Fiecărei circumstanțe îi corespunde un set de “reguli”.

Rolul familiei în devenirea omului este crucial:

- În familie el trebuie să învețe să iubească, să compătăimească, să uite de orgolii și să se dăruiască celor apropiați.
- Familia are menirea să conserve o anumită tradiție spirituală.
- În familie copilul are ocazia să învețe să înțeleagă corect și să respecte autoritatea. Părinții apar ca un model firesc al unei ierarhii în care se respectă reguli, în care se cultivă disciplina și autodisciplina.
- Familia trebuie să fie o școală de formare a unui sănătos simț al proprietății private, al valorii în general.

Părinții rămân primii și cei mai importanți educatori ai copiilor, în primul rând pentru că îi influențează moral de la cea mai fragedă vârstă și apoi pentru că au asupra lor autoritatea incomparabilă a iubirii părintești la care copiii răspund cu iubire.

Bibliografie

1. Anghelescu Carmen, „Zi de zi cu copilul meu (elemente practice de psihologie a copilului“, editura Medicală, București, 1989
2. Ciofu Carmen, „Interacțiunea părinți-copii“, editura Medicală AMALTEA, 1998
3. Mitrofan, I.; Ciupercă, C.,” Incursiuni în psihosociologia familiei”, Editura Press Mihaela, București, 1998.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. înv. primar Dreghici Mihaela
Școala Gimn. "Mihai Eminescu" Arad

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă, ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil binecrescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului".

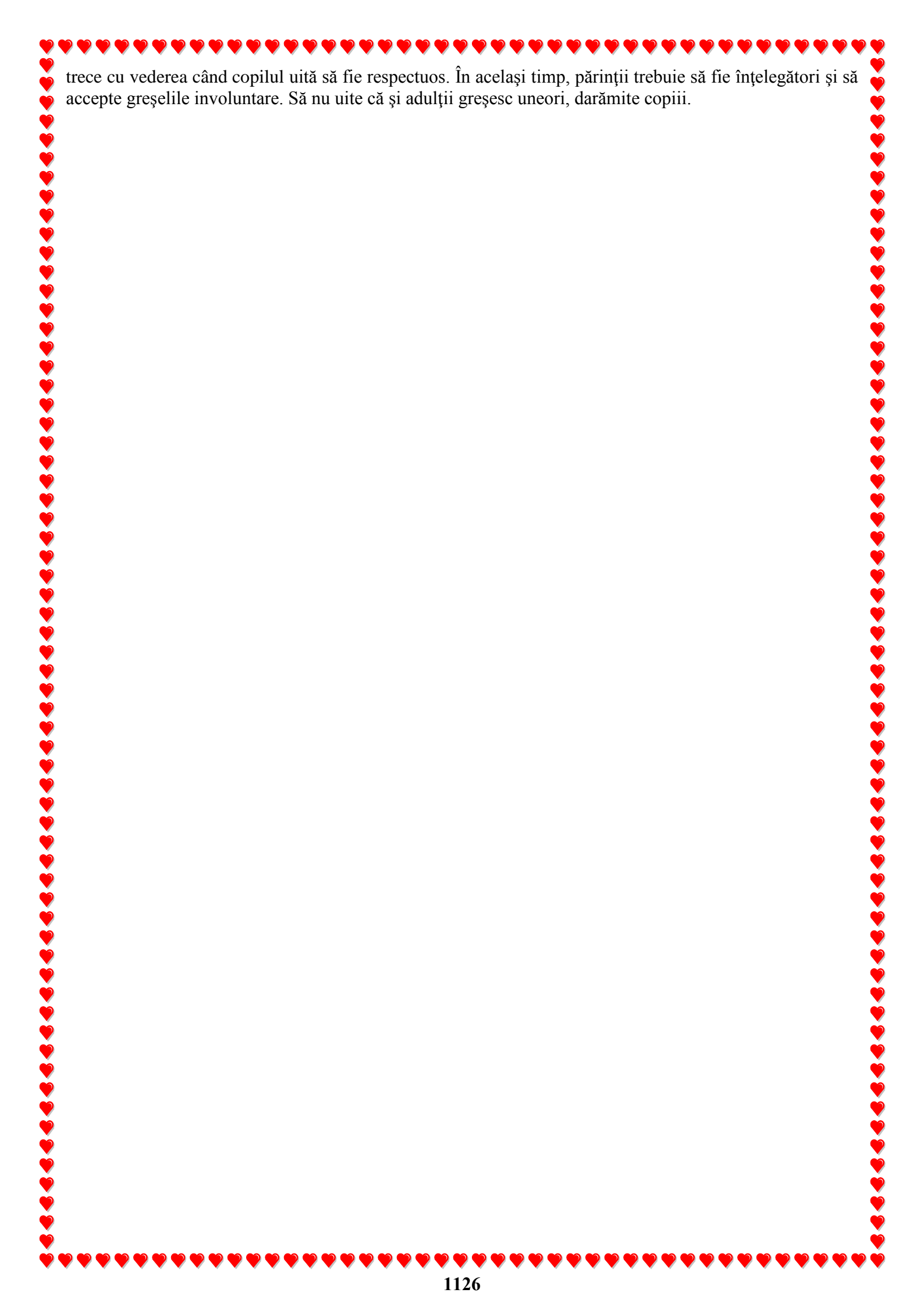
Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți, percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație. Acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ȘI PEDEAPSA. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va

trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

SA CONSTRUIM IMPREUNA CEI 7 ANI DE-ACASA

Educ. DROZD NĂSTACA
Liceul Tehnologic Ruscova
Grădinița cu PN Ruscova, Maramureș

Motto: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă).

Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic, ș.a..

Ca educatori, este important să-i susținem pe părinți în demersurile lor educative, să știm să-i orientăm în eforturile lor de a avea un copil fericit. Ca părinți, este important să știm ce hotărâri luăm pentru copilul nostru, cum și cu ce ocupăm timpul copilului, când să-l ajutăm și când să-l lăsăm să se descurce singur.

Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectelor casnice), familia este cea care ar trebuie să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățătură. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să se efectueze tema copilului. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de-acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de-acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult.

Cei doi părinți, deși implicate în aceeași măsură în procesul de educație, au roluri diferite mama asigură căldura afectivă, iar tatăl reprezintă autoritatea. Mama contribuie la atmosfera intra-familială și la asigurarea securității afective, iar tatăl la comunicarea socio-familială și respectarea normelor, dar amândoi părinții asigură sentimentul de confort și securitate. Ambii sunt răspunzători de situația copilului în cadrul familiei, de optimizarea vieții de familie, îmbinând sau încercând să imbine cele două aspecte: atitudinea afectuoasă a mamei cu autoritatea sau exigența rațională a tatălui.

Exista și familii în care sunt diferențe de opinii în ceea ce privește creșterea și educarea copilului, în care nu există unitate de cerințe și consecvența în atitudini, o viața de familie frământată de tensiuni, lipsită de afecțiune, cu conflicte ce pot genera acte de opoziție sau chiar de violență ducând inevitabil la reacții de inadaptare, frustrări, la stări de dezechilibru afectiv ale copilului. Într-un astfel de mediu apar și se dezvoltă situații conflictuale care vor afecta atmosfera afectivă a grupului familial și comunicarea dintre membrii ei.

Construcția celor „7 ani de-acasă” este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri. Atunci când construim împreună trebuie să fim conștienți de importanța fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine suntem „noi” și cine suntem fiecare dintre noi.

Cei 7 ani de acasa mai insemna:

1. *Sa-si poata evalua obiectiv pozitia in raport cu o situatie.* (Trebuie sa stie ce-i place, ce-i trebuie, ce poate fi un pericol, ce nu vrea sa faca, etc.)

2. *Sa stie sa isi sustina parerile si sa-si apere interesele fara a deranja pe cei din jur.* (Sa foloseasca un limbaj politicos, sa nu se miorlaie, sa nu fie obraznica, dar sa exprime ceea ce simte, nu sa evite sa-si spuna parerea)

3. *Sa fie atent si implicat in ceea ce se intampla in jur, ca sa poata evita situatiile cu potential periculos si, ca revers al medaliei, sa poata oferi un ajutor la timp cuiva.* (Incepand de la salutul persoanelor cunoscute, continuand cu atentia acordata traficului, pietonilor, adica sa nu mearga pe strada cu castile in urechi, trimitand SMS-uri, izbindu-se de alti pietoni si ignorand culoarea rosie a semaforului, de exemplu... iar ca ajutor, nu stiu, sa adune fructele cuiva care si-a rupt sacosa, sa urce in pom dupa o pisica sperziata, chestii de-astea...)

4. Sa stie sa piarda (si automat, sa-si focalizeze frustrarea spre ceva constructiv) dar si sa castige cu eleganta (fara a-l umili pe cel care a pierdut)

Lucrurile astea se invata mai mult prin copierea parintilor si a altor educatori, mai degraba decat din predici si povesti. Asa ca e de maxima importanta ca parintii sa fie un exemplu pentru cei mici.

Si e important, de asemenea ca independenta copiilor sa fie stimulata, pentru ca daca in mica copilarie e mereu altcineva care sa-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele doua extreme, ori va incerca totul, ca sa-si afirme independenta, ori va evita totul, dintr-un exces de prudenta. Pe cand, daca e obisnuit de mic sa infrunte niste situatii si sa faca niste alegeri (evident, pe masura lui, si controlate de adult) ii va fi mult mai usor sa ia hotararari in ceea ce-l priveste.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Drulesu Luminița-Claudia
Școala Gimnazială „Nicolae Costescu”
Localitatea Bolboși
Județul Gorj

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

A decorative border of small red hearts surrounds the entire page content.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Cei 7 ani de acasă- primele valori și norme esențiale în educarea copilului

**Prof. Înv. Primar și preșcolar: Druță Anamaria- Gabriela
Grădinița cu Program Prelungit „, Arlechino”, Dej**

Educația copilului preșcolar începe de la vârste fragede, copilăria fiind primul moment în care se pun bazele socializării copilului. Părinții sunt cei care îi insuflă copilului anumite norme și comportamente pe care el le va utiliza ulterior în grupul în care socializează.

Familia este un mediu în care copilul învață principalele reguli de bună purtare, de comportare în societate imitând conștient comportamentul părinților. Fiecare părinte alege ceea ce e mai bun pentru propriul copil, astfel că școala și alte medii sociale nu fac altceva decât să îmbunătățească și să consolideze deprinderile deja învățate.

Copilul este principalul factor al educației. Familia este locul în care copilul învață principalele reguli: să salute, să nu vorbească dacă nu este întrebat, să răspundă la întrebări, să se spele pe mâini, să să-și recunoască greșelile, să- i ajute pe cei ce au nevoie, să ocrotească necuvântătoarele, să- și manifeste iubirea față de tot ceea ce îi este drag, să nu – i fie teamă de eșec.

Părintele este cel ce oferă sprijin permanent copilului. În prezența lui copilul își poate exterioriza toate plăcerile, frustrările pe care le –a acumulat pe tot parcursul zilei. Adultul simbolizează siguranță. Familia este locul în care copilul este iubit necondiționat indiferent de modul în care acesta reacționează.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în socializarea cu ceilalți. Până la 6- 7 ani un copil trebuie să aibă dezvoltate, în principal prin educația primită acasă, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să îi permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să îi dea posibilitatea de a- și controla fricile, emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Educația este un proces continuu care se desfășoară treptat și care trebuie să țin cont de fiecare etapă de dezvoltare a copilului. Tot ce se omite sau se greșește este în dauna copilului. Completarea lipsurilor educative se face mai anevoios la vârsta școlară, de aceea este bine ca și conturarea comportamentului și a personalității copilului să se facă încă din copilărie.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte), copilul are nevoie de un anumit climat familial în care dragostea ocupă primul loc. La polul opus se află dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Relațiile de afecțiune dintre familie și copil trebuie să se bazeze exclusiv pe iubire, autoritate și respect.

Familia presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se dezvoltă anumite conduite ale copilului, atitudini generale față de oameni, obiecte, îndatoriri, se formează și se dezvoltă caracterul și conduita lui.

În concluzie, baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea îi permite copilului să se dezvolte psihic, fizic, social, moral și afectiv.

Părinții sunt și vor fi întotdeauna modele pentru copii. Cea mai prețioasă recompensă nu este cea materială, ci exprimarea bucuriei, mulțumirii pe care părintele i le arată atunci când face o faptă bună.

Ce sunt cei 7 ani de acasă ?

Profesor: DUCA ADRIANA
Școala Gimnazială Bacioiu
loc. Bacioiu jud. Bacău

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.

Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia. Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut. Foarte importante pentru copilul preșcolar sunt și activitățile pe care le vor face în afara celor de la grădiniță, mai exact în familie, cu membrii familiei și în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile individuale și de vârstă ale copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu

adulți și copiii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat. Câteva exemple de activități pe care părinții le pot propune copiilor și care nu necesită o pregătire minuțioasă ar putea fi în natură: să alerge, să se joace cu mingea „De-a v-ași ascunselea”, „De-a BabaOarba” etc. - să-i lase să se plimbe desculți (în condiții de siguranță pentru sănătatea lui), pământul, nisipul, apa etc. - să-i încurajeze să asculte foșnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor, șuieratul vântului, susurul apelor etc. - să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor ș.a. ; acasă, să ajute la tot felul de activități gospodărești, să-și atribuie diferite roluri și să intre în jocul copilului, să numere tot felul de obiecte ce-i înconjoară etc. Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea. La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: “Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori “Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine. Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți obosiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate. Ce pot învăța copiii în cei șapte ani? - deprinderi de autoservire - ordine - igienă - curățenie și exprimarea propriilor nevoi - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative - bune maniere și comportament - limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire) - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc) - consecvență în realizarea unei sarcini - concentrare a atenției - perseverență în realizarea unei sarcini - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva. Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți. Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

POF. ÎNV. PRIMAR, DUCA GIGEL
ȘCOALA GIMNAZIALĂ CORBASCA, JUD. BACĂU

A avea cei șapte ani de acasă înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință tot timpul, în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, cu profesorii, cu colegii, cu prietenii, cu vecinii etc. Trebuie găsite răspunsuri la întrebările: Cum salutăm? Pe cine salutăm? Cum ne îmbrăcăm? Cum ne comportăm acasă? Dar la școală? Cum ne comportăm într-o vizită? Cum facem cadouri? Cum mâncăm? Cum ne comportăm la cinematograful, la teatru, pe stradă, în microbuz? Cum vorbim, despre ce vorbim, cât vorbim?

Când aducem în discuție despre cei șapte ani de acasă ne raportăm la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea comportamentului și personalității copilului până devine școlar. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Până la vârsta de trei ani, este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. Îl putem învăța formulele de politețe, îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său, apreciază recompensele, conștientizează semnificația pedepsei.

De la 5 la 7 ani, copilul devine tot mai independent. Merge la grădiniță, stă cu bunica, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este momentul în care se dezvoltă mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur. Acum ar trebui să cunoască și să respecte manierele de bază la masă, să poarte o conversație cu adulții, să știe cum să facă și cum să primească un compliment.

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului. Este locul în care are loc experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude destul de des certuri între părinți. Este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă acasă nu aude niciodată acest cuvânt. Prin educație parentală, părinții se descoperă ca parteneri ai copiilor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental. Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor șapte ani de-acasă. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Când ajunge la vârsta preșcolară, educația copilului se împarte între familie și dascăli. Cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Cei șapte ani de acasă își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof. înv.primar : Duca Mioara-Diana
Școala Primară Nr. Dijir, comuna Abram, Județul Bihor

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelie unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționale în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

Părinții inteligenți își stimulează copiii să-și învingă temerile și să aibă atitudini blânde;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Cei șapte ani de acasă

Prof. înv. Preșcolar :DUDU VIOLETA
Grădinița Moroeni
Județul Dâmbovița

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie modul în care se comportă o persoană într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile pe care le desfășoară împreună cu familia consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine.

După ce ajunge la vârsta preșcolară, educația copilului se împarte între familie și dascăli. Dascălii vor trebui să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

Educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, el trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere, aceasta este cheia către succesul lui social.

O dată ce încep să meargă la grădiniță și apoi la școală, copiii devin tot mai independenți. Aici își vor dezvolta mai mult capacitatea de a comunica cu cei din colectivitate, copii și adulți.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare precum și climatul socio-afectiv din mediul educațional instituționalizat (grădinița și apoi școala) reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de-acasă.

„Cei șapte ani de acasă” definesc ceea ce devine un copil mai târziu, și anume, OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții alături de grădiniță și școală, dar cel mai important rol îl au părinții.

Cei șapte ani de acasă/carte de identitate a fiecărei persoane

Prof. Alina MARIA DULĂU
Sc. Toma Cocișiu, Blaj, Alba

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Din perspectiva sociologică, familia este instituția fundamentală în toate societățile. Familia este un grup social relativ permanent de indivizi legați între ei prin origine, familie sau adopție.

În societatea românească suntem familiarizați cu anumite versiuni ale familiei: familia nucleu și familia extinsă. Filozoful John Locke susține că ființa umană se naște „tabula rasa”, fără nici o capacitate de înțelegere și cunoaștere. El afirmă că oamenii au puține limite biologice impuse, iar comportamentul și abilitățile, calitățile sunt rezultatul învățării din cadrul procesului de socializare. Fără a diminua importanța eredității, trebuie precizat că în viața noastră și, mai ales în primii ani de viață, contactul cu ceilalți membri ai societății este vital.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său („mă ignoră sau îmi acordă atenție”), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere. Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltați mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul „taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești” sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Interacțiunea socială din această perioadă de viață este esențială pentru dezvoltarea normală din punct de vedere biologic, psihic și social. Fără socializare, disponibilitatea omului de a folosi și crea semne și simboluri rămâne nerealizată. Capacitatea omului de a învăța este direct legată de capacitatea lui pentru limbaj. În calitatea sa de vehicul pentru cunoștințe și atitudini, limbajul este factorul cheie în crearea societății umane. El face posibilă depășirea granițelor limitate ale biologicului pur, comunicarea ideilor, interacțiunea simbolică de care depinde societatea umană. Acest punct de vedere este puternic susținut de studii efectuate asupra copiilor lipsiți de contactul uman. Contactele umane și afecțiunea au rol deosebit în învățarea comportamentului uman. Lipsa acestora face ca un copil să nu poată învăța elementele rudimentare ale comportamentului uman, dezvoltarea sa fiind încetinită pentru totdeauna.

Familia este principalul agent al socializării. Ea este intermediarul între societatea globală și copil, locul în care se modelează principalele componente ale personalității. Deși familiile realizează funcții socializatoare comune, în realitate numeroase diferențe în modul în care fiecare familie își socializează copiii. Aceste deosebiri sunt date de tipul de societate (tradițională sau modernă), de categoriile socio-profesionale ale părinților etc. Familia este cea care ne oferă o poziție în societate, determină atribuirea de statusuri precum rasa și etnia și influențează alte statusuri precum religia și clasa socială. Calitatea educației primite în familie – acei „*șapte ani de acasă*”- depinde îndeosebi de nivelul educației al părinților și al celorlalți membri ai familiei ce vin în contact cu copilul, în special sub aspect moral, comportamental. Atunci când copilul aude că se înjură, va înjura și el, dacă vede că se fură, va fura și el, dacă vede că se minte, va minți și el; dacă cei din jur se poartă respectuos, tot așa va face și el. Până la trei ani copilul învață „ce este bine” și „ce este rău”, dar aceasta o face în mare parte prin imitație (reproduce comportamente ale adultului). De foarte multe ori la această vârstă pot apărea manifestări de încăpățănare și protest, adultul prin tactul lui poate influența conduita copilului. Mai târziu, în perioada preșcolară (3-6 ani), evoluția ființei umane, prin multiplicarea relațiilor ei cu adulții, necesită modelarea personalității. La această vârstă copilul este mai impulsiv, capabil de emoții și sentimente, deseori își manifestă dorința în contradicție cu posibilitățile sale și cu cerințele adulților. Nu trebuie uitat că acum copiii își pot însuși noțiunile de adevăr, dreptate, dragoste de neam, dragoste de aproape, credință, încrederea în sine, etc. În familie învățăm să fim umani. În socializarea realizată la nivelul familiei, imitația are un rol important, mai ales în primii ani de viață când este dominantă.

CEI 7 ANI DE ACASA

Duma Anamaria Liceul Tehnologic Ocna Sugatag, Structura Sat Sugatag

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă).

Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei.

Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Exemplu:

În situația în care tema săptămânii este „Fructe de toamnă”, se înțelege că în acea perioadă copiii vor învăța cântece, poezii, vor desena, picata, modela, vor compara mărimi și forme, toate având ca pretext fructele de toamnă. Acasă, părinții pot organiza activități similare, prin care copilul va exersa ceea ce a învățat la grădiniță, dar în contexte diferite ale vieții cotidiene. Tabelul următor prezintă două exemple în acest sens.

Părinții ar trebui să comenteze împreună cu cel mic lucrările pe care el le-a realizat la grădiniță și pe care educatoarea le afișează pe un panou la intrarea în grupă. Cu acest prilej vor cunoaște ce activități a desfășurat copilul și vor ști cum să-l susțină în ceea ce are de învățat. Pe de altă parte, aceste discuții îl vor ajuta pe copil să-și autoevalueze munca și să știe care sunt direcțiile în care pe viitor ar trebui să depună mai mult efort sau exercițiu.

Exemplu:

La o activitate copilul a avut de colorat fructele de toamnă. Spre surprinderea părinților, mădul de pe fișa copilului lor este colorat în albastru. Ceea ce ar trebui să facă un părinte, în acest caz, este să provoace copilul să vorbească despre desenul său și să identifice cauza erorilor („Îmi place desenul tău, dar sunt surprinsă că mădul tău este albastru. Vrei să- mi vorbești despre el?”). Totodată, părintele trebuie să aprecieze ceea ce este pozitiv la lucrarea copilului său („Mă bucur că ai reușit să termini de colorat fructele!”), dar să corecteze eroarea („Vom merge să cumpărăm câteva mere să vedem ce culoare au!”) și să fie încrezători că pe viitor va lucra corect („Sunt sigură că data viitoare vei colora merele în culoarea pe care o au cele pe care le mănânci la gustare!”). Este important ca discuțiile să fie destinate, să ia forma unor dialoguri deschise, deoarece critica asupra copilului nu face decât să îl determine să fie și mai nesigur pe sine.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebăat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime

emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează.

Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Foarte importante sunt și activitățile complementare celor de la grădiniță, desfășurate cu copilul în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Câteva exemple de activități pe care părinții le pot propune copiilor și care nu necesită o pregătire minuțioasă ar putea fi:

a) În natură:

- să alerge, să se joace cu mingea „De-a v-ași ascunselea”, „De-a Baba-Oarba” etc.
- să-i lase să se plimbe desculți (în condiții de siguranță pentru sănătatea lui), să simtă iarba, pământul, nisipul, apa etc.
- să-i încurajeze să asculte foșnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor, șuieratul vântului, susurul apelor etc.
- să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor ș.a.
- să-i incite la desfășurarea de acțiuni care dezvoltă abilitățile matematice (numărare, împărțire echitabilă, realizarea de grupe cu același număr de elemente)
- să le stimuleze imaginația, antrenându-i să confecționeze obiecte simple, cu materiale din natură (buchete din flori, mărgelile din scoici, medalioane din pietricele, pictură pe pietre, colaje din semințe, frunze etc.)

b) În gospodărie:

- să sorteze îmbrăcăminte și încălțăminte după criterii diferite: anotimpurile în care le folosim, mărime, culoare, formă etc.
- să caracterizeze obiecte familiare, referindu-se la utilitate, gust, miros, aspect
- să se joace în funcție de activitatea pe care o desfășoară: „De-a bucătarul”, „De-a vânzătorul”, „De-a petrecerea”, „De-a musafirii” etc.

c) În drum spre grădiniță:

- să numere mașinile de o anumită culoare
- să privească atent mașinile și să semnaleze printr-un cuvânt că a observat o anumită literă în numărul de înmatriculare al acesteia („Hai să spunem *crocodil* când vedem un *C* la numerele de pe plăcițele mașinilor”)
- să se joace, atribuindu-și diferite roluri („Să zicem că eu eram Ana, colega ta și ne întâlnim pe drum...”)

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

CONSILIERE PĂRINȚI TEMATICA
ACTIVITĂȚILOR AN ȘCOLAR 2016 – 2017

Prof.Duma Irina
GRADINITA CU PROGRAM PRELUNGIT NR.2, AIUD

NR. CRT.	TEMA EDUCATIVE	ACTIVITĂȚII	MODALITĂȚI DE REALIZARE	DE	SĂPTĂMÂNA	OBS.
SEMESTRUL I						
1.	Fiecare copil e unic!		Prezentare material PPoint-individualizarea cerințelor în raport de caracteristicile vârstei și personalității copilului.		OCT. SĂPTĂMÂNA 1	
2.	Alimentația sănătoasă		Comunicări ale educatoarei și ale asistentei medicale , discuții cu părinții, întocmirea unor liste cu meniuri zilnice sănătoase pentru copii.		OCT. SĂPTĂMÂNA a 2-a	
3.	Metode parentale pozitive		ACTIVITATE CRED: Întâlnire cu psihologul , prezentarea unui material tematic, studiu de caz, dezbateri.		OCT. SĂPTĂMÂNA a 3-a	Activitate CRED Întâlnire cu psihologul
4.	Ritmul propriu de dezvoltare al copilului și consecințele forțării acestuia, în evoluția cognitivă și psiho-emoțională		Prezentarea unor repere biologice și psihoemoționale caracteristice vârstei. Prezentare unui studiu de caz. Discuții pe marginea acestuia.		OCT. SĂPTĂMÂNA a 4-a	
5.	Promovarea dezvoltării copiilor		ACTIVITATE CRED: Reflecții asupra temei anterioare. Prezentarea unui material tematic, studiu de caz, dezbateri, tema pentru acasă.		NOI. SĂPTĂMÂNA 1	
6.	Sindromul copilului alintat		Prezentare material, dezbateri, comentarii asupra riscului formării unor personalități instabile, capricioase, egoiste.		NOI. SĂPTĂMÂNA a 2-a	
7.	Gestionarea comportamentelor nedorite		ACTIVITATE CRED: Întâlnire cu psihologul școlar, reflecții asupra temei anterioare, prezentarea unui material tematic, studiu de caz, dezbateri, tema pentru acasă.		NOI. SĂPTĂMÂNA a 3-a	Activitate CRED Întâlnire cu psihologul
8.	Părinții- modele primare pentru copil		Prezentare material tematic, evidențierea reflectării normelor, valorilor morale și comportamentale parentale în manifestările copilului.		NOI. SĂPTĂMÂNA a 4-a	
9.	Identificarea și imitarea-mecanisme importante de învățare pentru copil		Prezentare material tematic, evidențierea reflectării normelor, valorilor morale și comportamentale parentale în		NOI. SĂPTĂMÂNA a 5-a	

		manifestările copilului.		
10.	Violența domestică – consecințe imediate, efecte în timp asupra evoluției psiho-comportamentale a copilului	ACTIVITATE CRED: Întâlnire cu psihologul școlar , prezentarea unui material tematic, studiu de caz, dezbatere.	DEC. SĂPTĂMÂNA 1	Activitate CRED Întâlnire cu psihologul
11.	Pedeapsa și încurajarea-modalități de pregătire a copiilor pentru acceptarea normelor grupului	Întărirea pozitivă (lauda, încurajarea), pedeapsa, ignorarea comportamentelor indezirabile.	DEC. SĂPTĂMÂNA a 2-a	
12.	Cât timp îi ofer copilului meu, în fiecare zi?	Discuții tematice libere, exemplificări.	DEC. SĂPTĂMÂNA a 3-a	
SEMESTRUL AL II-LEA				
1.	Utilizarea strategiilor parentale-I	ACTIVITATE CRED: Întâlnire cu psihologul școlar, prezentarea unui material tematic, studiu de caz, dezbatere.	IAN. SĂPTĂMÂNA a 3-a	Activitate CRED Întâlnire cu psihologul
2.	Copilul și programele TV	Discuții libere tematice-beneficii versus daune, în raport de vârstă, timpul petrecut în fața televizorului și calitatea programelor vizionate.	IAN. SĂPTĂMÂNA a 4-a	
3.	Utilizarea strategiilor parentale-II	ACTIVITATE CRED: Prezentarea unui material tematic, studiu de caz, dezbatere.	FEB. SĂPTĂMÂNA 1	
4.	Minciuna	Discuții tematice libere-Minciuna, mijloc de apărare și/sau atragere a atenției, diferențieri, strategii de abordare.	FEB. SĂPTĂMÂNA a 2-a	
5.	Utilizarea strategiilor parentale-II	ACTIVITATE CRED: Întâlnire cu psihologul, prezentarea unui material tematic, studiu de caz, dezbatere.	FEB. SĂPTĂMÂNA a 3-a	Activitate CRED Întâlnire cu psihologul
6.	Cum se dezvoltă copilului stima de sine?	Discuții tematice libere-corespondența între imaginea de sine și stima de sine, reguli de respectat.	FEB. SĂPTĂMÂNA a 4-a	
7.	Să cunoască stilurile parentale și influența acestora asupra dezvoltării autonomiei la copii	Stilurile parentale- însușiri și interferențe: Stilul de respingere (neglijare) Stilul autoritarist Stilul autoritar Stilul permisiv Stilul democratic/echilibrat	FEB. SĂPTĂMÂNA a 5-a	
8.	Întâlnirea cu un alt membru al familiei- tata, bunici, bona	ACTIVITATE CRED: Prezentarea unui material tematic, studiu de caz, dezbatere.	MARTIE SĂPTĂMÂNA 1	

9.	Stilurile parentale	Discuții libere, tematice- Dezvoltarea competențelor parentale în domeniul comunicării și relaționării cu copilul.	MARTIE SĂPTĂMÂNA a 2-a	
10.	Încheierea programului	ACTIVITATE CRED: Întâlnire cu psihologul, aplicarea unui chestionar de evaluare, concluzii.	MARTIE SĂPTĂMÂNA a 3-a	Activitate CRED Întâlnire cu psihologul
11.	Medierea conflictelor între copii	Prezentare material- Reguli corecte și rezonabile în controlul disputelor. Dezbateri, comentarii.	MARTIE SĂPTĂMÂNA a 4-a	
12.	Dezvoltarea globală a copilului și dezvoltarea autonomiei sale	Discuții tematice, libere- setul de atitudini în relația cu copilul, comun educatoarei și părinților	APRILIE SĂPTĂMÂNA 1	
13.	Norme și valori ale familiei- specific și diferențieri	Joc interactiv părinți- copii, Semaforul – evidențierea diferențelor generate de setul de valori și norme caracteristice fiecărei familii.	APRILIE SĂPTĂMÂNA a 4-a	
14.	Strategii educaționale pentru ADHD	ACȚIUNE CRED- Întâlnire cu psihologul -Prezentare material- distincția între ADHD și alte afecțiuni, managementul comportamentului și ADHD.	MAI SĂPTĂMÂNA 1	Activitate CRED
15.	Dezvoltarea globală a copilului și dezvoltarea autonomiei sale	Discuții tematice, libere- setul de atitudini în relația cu copilul, comun educatoarei și părinților	MAI SĂPTĂMÂNA a 2-a	
16.	Tipurile de personalitate ale copiilor, ca variabile importante în dezvoltarea autonomiei acestora	Discuții tematice, libere- tipuri de personalitate și caracteristici comportamentale	MAI SĂPTĂMÂNA a 3-a	
17.	Definirea dificultăților comportamentale ale copilului în familie. Identificarea cauzelor comportamentului indezirabil.	Caracteristici ale comportamentului copilului în raport de caracteristici ale părinților- legături de cauzalitate. Probleme de comportament în raport de problemele de familie- legături de cauzalitate.	MAI SĂPTĂMÂNA a 4-a	
18.	Interacționarea cu copilul și dezvoltarea unei relații pozitive cu acesta	Discuții libere, tematice- Centrarea atenției pe calitățile și experiențele pozitive ale interacțiunii cu copilul.	MAI SĂPTĂMÂNA a 5-a	

19.	Diminuarea incompatibilităților sau discontinuităților, între valorile și normele promovate în familie și cele promovate de grădiniță și școală, în dezvoltarea copilului	Activitate comună părinți-copii. Dezvoltarea expresivității emoționale- recunoașterea și exprimarea emoțiilor	IUNIE SĂPTĂMÂNA 1	
20.	Diminuarea incompatibilităților sau discontinuităților, între valorile și normele promovate în familie și cele promovate de grădiniță și școală, în dezvoltarea copilului	Reglarea emoțională: inhibarea comportamentelor neacceptate, acceptarea amânării recompenselor	IUNIE SĂPTĂMÂNA a 2-a	Activitate CRED
21.	Știu, vreau să știu, am învățat!	Aplicarea unui chestionar de evaluare a eficienței tematicii abordate.	IUNIE SĂPTĂMÂNA a 3-a	

Importanța celor 7 ani de acasă

Profesor Dumitrana Lavinia-Victoria
Școala Gimnazială Bircii, Oraș Scornicești
Județul Olt

Nu nașterea ca atare te face tată, nu purtarea în pântec te face mamă, ci buna creștere pe care o dai copiilor. (Sfântul Ioan Gură de Aur)

Familia are un rol esențial în educația copilului. Familia este nucleul în care copilul se formează ca om. Ea are un rol decisiv în ceea ce privește viitorul social și moral al copilului. Comportamentele copiilor se învață prin observarea unor modele în familie sau societate.

Familia este prima școală a copilului, iar contribuția pe care o are poate favoriza sau îngreuna activitatea școlii. Astfel, familia îi dă copilului primele informații despre lumea înconjurătoare, primele norme și reguli de conduită, dar și mediul propice necesar satisfacerii trebuințelor și dorințelor sale.

Responsabilitatea unui părinte în ceea ce privește educația copilului său este una uriașă. Direcția spre care va merge copilul se trasează încă din familie, locul unde se va forma idealul său. Un copil care nu a primit o educație corectă din toate punctele de vedere va avea de suferit la maturitate, sau poate toată viața în cazul în care nu are un caracter puternic nativ, prin care să se autoeduce. Lacunele relaționale, complexe, fluctuațiile sentimentale și toate problemele interioare ale omului sunt în mare parte o consecință a unei educații familiale defectuoase.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

-**Salutul**- este prima normă de conduită învățată în familie.

-**Comportamentul în public**- un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

-**Comportamentul cu prietenii**. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

- **Înțelegerea normelor sociale**. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate.

-**Manierele la masă**. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

- **Recunoașterea greșelilor**. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

- **Tact și toleranță**. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește.

Există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului, însă soluția perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de

conduita se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

În concluzie, putem admite că familia are un rol important în conturarea personalității, având în vedere faptul că educația oferită de familie reprezintă factorul principal în dezvoltarea copilului.

Bibliografie:

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
- Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.
- <http://jurnalul.ro>
- <http://www.desprecopii.com>

Cei șapte ani de acasă

Prof.înv.primar Dumitrașc Ana Maria Simona
Liceul Tehnologic „Petru Rareș”
Bârlad, județul Vaslui

Această sintagmă “cei șapte ani de acasă” a suferit, de-a lungul timpului, modificări extraordinare. Eu am peste 30 de ani și pe vremea copilăriei mele, pentru majoritatea copiilor, primii șapte ani de viață erau petrecuți în sânul familiei, învățând acele valori morale și spirituale care aveau să le formeze ulterior caracterele. Erau și atunci părinți plecați să muncească în străinătate și copii crescuți de bunici sau doar de unul dintre părinți, dar acestea erau cazuri mult mai rare decât exodul pe care l-am văzut acum câțiva ani.

Din ceea ce am observat, de ceva timp încoace, oamenii au devenit mult mai conștienți de greșeala de a se rupe de copil/ copii, deși intenția lor este, în majoritatea cazurilor, una legată de bunăstarea acestora și a familiei. Astfel, tinerii care sunt plecați în afara țării și devin părinți pe meleaguri străine aleg să-și crească copiii acolo și nu-i mai aduc în țară în grija bunicilor. Cei care sunt deja părinți și pleacă să muncească în străinătate fac tot posibilul să-și reîntregească familia în cât mai scurt timp.

Timpul a arătat tuturor efectele devastatoare asupra a generației de copii care au crescut fără prezența părinților în primii șapte ani. Lipsa identității reale a părinților, lipsa atașamentului stabil față de cei ce le-au dat viață au determinat niște indivizi nesiguri, anxioși, ușor frustrabili, irascibili. Desigur, nu asupra tuturor s-au resimțit aceste efecte la fel de puternic.

Astăzi însă, a apărut o nouă îndepărtare a copiilor de părinți pornită, evident, din alte intenții bune – să-l pregătească pe copil în cât mai multe și diferite domenii pentru a se adapta la orice-i rezervă viața - activitățile extracurriculare: ateliere de tot felul, sporturi care mai de care, limbi străine, cluburi de teatru, de sah, de povești etc. Sunt perfect de acord cu participarea copiilor la astfel de activități, dar cu măsură și în funcție de vârstă. Nu e normal, din punctul meu de vedere, ca din 7 zile din săptămână copilul să aibă ocupate 5, 6 sau chiar toate cele 7 zile, în condițiile în care oricum merge la grădiniță sau la școală. Din păcate sunt părinți care, dacă plătesc pentru un astfel de serviciu se consideră absolviți de a mai face și ei cu copilul acasă chestiuni similare. E foarte la modă ca cei mici să fie înscriși, cât mai de timpuriu, la activități. Aici nu este decât datoria părintelui de a echilibra programul copilului astfel încât să aibă beneficii în urma activităților pe care le desfășoară.

Mai există și o altă categorie de copii, cei din familii dezorganizate, sau familii extrem de slab pregătite educațional care înțeleg că a crește un copil se referă la a-l hrăni (de multe ori necorespunzător) și a-l îmbrăca (nu întotdeauna curat), iar în rest acești copii sunt lăsați de izbeliște într-un mediu în care deseori comportamentele nepotrivite sunt foarte des întâlnite. Astfel, primii șapte ani de acasă își pun amprenta nefavorabil asupra dezvoltării lor și asupra parcursului lor educațional.

Ideal, cei șapte ani de acasă ar trebui să se refere la copii crescuți în sânul propriei familii, înconjurați de dragostea și grija membrilor familiei apropiate, chiar și a celei extinse, timp în care să se creeze legături de atașament greu de zdruncinat, să se întipărească ideea de încredere în părinți și în deciziile acestora, să se formeze o echipă care, de comun acord, să ia decizii și să-și planifice viața. Din păcate acest ideal este rar întâlnit din motive multe și diverse.

De aceea e bine ca în acești primii șapte ani de viață copilul să frecventeze grădinița unde, ca într-o a doua casă, ei învață reguli de purtare civilizată, învață să coopereze, să relaționeze potrivit contextului, să împartă și alte multe valori atât de necesare pentru formarea unui viitor adult responsabil. Acest demers trebuie continuat și în perioada școlară iar noi, dascălii, ar trebui să ne axăm mai mult pe formarea caracterului decât pe furnizarea unei avalanșe de informații.

Îmi amintesc cu drag de cei șapte ani de acasă în care nu aveam zeci de feluri de jucării – toate care să contribuie la dezvoltarea inteligenței copilului – dar ne aveam pe noi, copiii de stradă, mingi, corzi, elastice și multă, multă imaginație. Făceam haine la păpuși, spectacole pe scările de piatră ale vecinilor (am crescut la casă), ne dădeam cu tricicleta – era una pentru vreo 7-8 copii și multe alte astfel de jocuri. Și nu, nu ne plictisiam, cum se plictisesc acum copiii dacă nu stau cu ochii lipiți de televizor sau nu știu ce gadget. Toți copiii de pe strada unde am crescut au ajuns adulți responsabili, cu serviciu, familii și un rost în viață.

Le doresc tuturor copiilor copilărie ca a mea: lipsită de griji, fără fugăreală între activități, cu mulți prieteni de joacă, cu multă joacă!

Cei șapte ani de acasă

Prof. Dumitrașcu Gabriela

În viața fiecăruia există o ființă importantă, care ne dă viață, ne urmărește primii pași, ne învață tot ce ar trebui să știm, ne poartă de grijă, chiar și atunci când nu mai suntem niște copii - ea este **mama**.

Mama este prima ființă ce ne învață tot: să mâncăm civilizată, să vorbim, să ne comportăm, primele noțiuni despre tot ce ne înconjoară.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

✓ **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

✓ **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

✓ **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

✓ **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la

magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

✓ **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

✓ **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

✓ **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Educatoare : DUMITRAȘCU MIHAELA
Grădinița cu program prelungit Nord 1- Rm.Vâlcea
Județul Vâlcea

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Expresia „cei șapte ani de-acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Este adevărat însă, că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de părinți, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care părinții, i-o dau.

A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Încă din primii ani de viață, cel mic poate învăța cu ajutorul părintelui ce înseamnă noțiunea de respect, mai ales dacă este învățat să folosească des cuvinte precum „te rog”, „mulțumesc”, „bună ziua”, „mă scuzați”. Părintele este cel care îi dă primul exemplu. Învățându-l bunele maniere, când va crește, toate aceste lucruri de bun-simț i se vor părea normale și îi vor completa personalitatea. Este știut deja că politețea se învață treptat, tocmai de aceea e important să i se explice copilului de ce trebuie să fie respectuos: respectându-i pe alții va fi, la rândul său, respectat.

Tot în primii șapte ani de viață, părintele îi poate oferi celui mic câteva pilde despre ce înseamnă recunoștința, începând cu un simplu „mulțumesc” adresat bunicii sau rudelor pentru cadourile pe care le-a primit de ziua lui de naștere și până la mici gesturi de apreciere pentru colegii de la grădiniță sau copiii cu care se joacă în parc. Învăță-l să fie deschis, să aibă o atitudine plăcută și să își exprime recunoștința față persoanele care l-au ajutat într-o anumită situație. Chiar dacă nu înțelege imediat de ce trebuie să spună tot timpul „te rog” sau „mulțumesc”, ori să salute și să răspundă la salut, pe măsură ce va crește, copilul își va da singur seama că bunele maniere îl ajută pe termen lung să relaționeze și să socializeze mai bine cu cei din jur, spune-i că bunele maniere nu sunt doar pentru zile mari, ci sunt importante în viața de zi cu zi, în orice situație.

Se pot creiona, evident, generalizări, asupra educației primite în familie. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

- *Salutul.* Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

- *Comportamentul în public.* Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul său, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

- *Comportamentul cu prietenii.* Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

- *Înțelegerea normelor sociale.* Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

- *Manierele la masă.* O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

- *Recunoașterea greșelilor.* „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

- *Tact și toleranță.* Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de handicap a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat.

Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoaștem unicitatea, personalitatea, nevoile. Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviul pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină.

Așadar, cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații, copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

În concluzie, pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de-acasă” este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială.

Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc” și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Mâine, București.*
Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof. Dumitrașcu Roxana Gianina
Școala Gimnazială Dudești/
Structura Școala Gimnazială Tâtaru, jud. Brăila

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Din practica pedagogică și nu numai, cam 10 ar fi regulile esențiale în educația și creșterea copilului până la 7 ani:

1. Deprinderea bunelor maniere prin puterea exemplului!
2. Reguli și limite în comportamentul copilului!
3. Comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitarea timpului petrecut la televizor sau calculator și concentrarea pe arta conversației!
4. Dragostea pentru lectură și cărți, insuflată încă de bebeluș !
5. Jocul și joaca! Copilul trebuie să se bucure de copilărie, să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.
6. Concentrarea pe disciplina pozitivă, fără a-l abuza în niciun fel copil - fizic, emotional, verbal etc.!
7. Exprimarea propriilor emoții și sentimente! Numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.
8. Mereu adevărul! Este o lecție pe care o învață cel mai bine din familie! Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui!
9. Cât mai mult timp petrecut cu copilul!
10. Iubire necondiționată! Indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură.

În multe din țările europene, inclusiv în România, s-a dovedit că majoritatea părinților nu știu să explice copilului unele realități pe care acesta ar dori să le afle și cu care se confruntă în viața cotidiană.

O parte din părinți nu dețin informația cerută de copil, iar cei mai mulți oferă răspunsuri formale sau incorecte la întrebările lor. Spre exemplu, banala întrebare a copilului de vârstă mică: "*De ce vine noaptea*"? În țara noastră, aceasta întrebare rămâne fără răspuns, sau în cele mai fericite cazuri copilul primește un răspuns ca: "*După zi urmează noaptea*" sau "*Așa trebuie să fie*". Numai în puține cazuri copilului i se explică în mod clar și cu ajutorul cuvintelor pe care el le cunoaște, asociate unui exemplu, că Pământul se învârtește și astfel o vreme este luminat de soare și o vreme nu mai primește lumina.

Nu trebuie uitat că micuțul de vârstă preșcolară are nevoie de a cunoaște oricare realitate pe care o întâlnește și are capacitatea de a o înțelege, dacă ne cântărim cuvintele și îi oferim multe exemple concrete. Nicio întrebare a sa nu trebuie să rămână fără răspuns logic, exact, care să-l satisfacă și să-i ofere posibilitatea de a-și crea un bagaj cultural.

Mai mult decât atât, trebuie ca părinții să observe ce aspecte pe care le întâlnește îi trezesc curiozitatea și să-i explice simplu, dar foarte precis ce vede și ce aude. Copilul trebuie învățat să pună permanent întrebări, chiar dacă acestea uneori îi înnebunesc pe părinți.

Mama și tata trebuie să transforme dorința de cunoaștere a copilului într-un joc în care micuțul să se simtă recompensat când pune întrebări și încearcă să-și răspundă gândind singur.

Cel mai puțin recomandat este să-i oferi o informație complicată, care-l descurajează să mai pună întrebări. Niciodată nu trebuie să-i dai o informație superficială sau un răspuns deschis, pentru ca va fi dezamăgit și interesul său pentru cunoaștere va scădea.

Jocurile ce implică construcția din forme, cărțile cu imagini diverse care cer explicații sunt extrem de importante pentru formarea unui bagaj de cunoștințe. Foarte importante sunt și basmele și filmele pentru copii, care trebuie discutate și analizate într-un joc inventat de tine, de preferat diferit de fiecare dată. El trebuie să înțeleagă, încă de la o vârstă fragedă, că tot ceea ce vrea să știe se află în cărți și că

oamenii care citesc mult și care scriu cărți sunt cei care ne-au făcut să nu mai trăim ca animalele în pădure.

Nu în ultimul rând, timpul acordat informării, discuțiilor și întrebărilor nu trebuie să știrbească din timpul de joacă, care este la fel de importantă pentru dezvoltarea inteligenței.

Odată cu educarea rațiunii, a felului de a gândi, micuțul trebuie să aibă o definiție foarte exactă a binelui și a răului. Orice aspect legat de moralitate trebuie să aibă un reper al binelui, exemplificat prin modele.

Pentru oricare întărire a ideilor morale, micuțului trebuie să i se asocieze unele calități umane și cu modele preferate de acesta din lumea basmului și chiar din desene animate.

Ceea ce mulți părinți nu știu sau refuză să creadă este faptul ca putem promova un model de erou negativ din basm, pe care micuțul îl admiră în secret.

Micuțul trebuie să înțeleagă singur că poate fi un erou puternic, ca și cei îndrăgiți, numai dacă are respect pentru cei din jur, e capabil să fie fidel celor care-l îndrăgesc și nu poate fi ademenit să fie altfel, prin mici atenții materiale.

Cert este că educația trebuie să existe în viața fiecărui copil, doar că fiecare are ritmul său de evoluție, iar părinții și deopotrivă educatorii trebuie să le ofere sprijin, încurajări și un mediu favorabil dezvoltării fizice și intelectuale, renunțând la ierarhizări care stigmatizează.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘC. DUMITRESCU IRINA
GPP MICUL PRINT PITEȘTI

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârstă de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Bebelușul este atașat de mama și de tată, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joacă lui și în comunicarea cu ceilalți. Ticurile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La vârstă preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tată: „Eu semăn cu mama, am ochii că ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tată e la fel că mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne da mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în față copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboșiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire
  - ordine
  - igienă
  - curățenie și exprimarea propriilor nevoi
  - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
  - bune maniere și comportament
  - limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topica ori dezacord dintre părțile de vorbire)
  - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)
  - consecvență în realizarea unei sarcini
  - concentrare a atenției
  - perseverență în realizarea unei sarcini
  - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.
- Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:
- spiritul de competitivitate
  - altruismul
  - cooperarea
  - atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încalca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o eticheta, gândiți-va ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ a de către ceilalți.

Bibliografie:

- 1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004*
- 2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002*
- 3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002*

MENTALITATEA PĂRINTELUI ÎN SOCIETATEA ROMÂNEASCĂ PRIVIND COMUNICAREA CU PROPRIUL COPIL

Studiu de specialitate

Prof. DUMITRESCU MARIA
Grădinița cu Program Prelungit Făget, Timiș

Mentalitatea este sinteza esențială a întâlnirii dintre orice om și lumea pe care o cunoaște de-a lungul existenței. Este indicele imposibil de trucat al reacției fiecăruia dintre noi la ceea ce ni se întâmplă în lumea noastră.

Mentalitatea reprezintă suma dinamică a înțelesurilor și interpretărilor date tuturor experiențelor formatoare de către om. Între individ și lume se produce un schimb continuu de informații, mai ales pe baza experienței. În timpul acestui proces, mintea individului încearcă să „negocieze” sensurile primite din exterior, cu deosebire atunci când nu le înțelege sau nu le acceptă. Schimbul și negocierea înseamnă, în acest context psihosocial, transformarea sensurilor și interpretărilor indicate individului de experiența directă într-un bun mental personal. Iar transformarea operată în mintea individului asupra înțelesului și a reprezentării unei experiențe poate schimba sau devia sensul indicat de alteritatea implicată (mama, tata, bunicii, frații, educatorul, prietenul, dușmanul, colegul, societatea, personajul din desenele animate, vocea din televizor etc.) până la a produce un sens total diferit, opus sau disjunct față de cel indicat de vocea/vocile exterioare minții.

Indiferent de definiții, important este faptul că comunicarea a fost și este tratată ca un element fundamental al existenței umane. Fără comunicare oamenii își pierd interesul față de activitățile în comun. O societate se constituie și se menține datorită și prin intermediul numeroaselor procese și rețele de comunicare. Între comunicare și educație există un strâns raport de interdependență. Pentru că sunt „dascăl”, în meseria mea comunicarea este esențială.

Comunicarea educațională sau pedagogică este cea care mijlocește fenomenul educațional în ansamblul său, indiferent de conținuturile, nivelurile, formele sau partenerii implicați. În școală se formează viitorul cetățean, iar ceea ce dobândește, vede și învață copilul în anii de școală îi va rămâne întipărit toată viața. Este important ca în comunicarea cu elevul, profesorul să respecte câteva condiții: să utilizeze un limbaj accesibil elevilor, să transmită mesaje clare, care să nu poată fi interpretate, să manifeste încredere vizavi de elev, în măsura posibilităților să comunice cu toți elevii acordându-le atenție, să stimuleze elevul în a-și exprima opiniile, indiferent că sunt sau nu corecte și cel mai important, să obțină feed-back. În comunicarea dintre profesor și elev o importanță deosebită îl are limbajul trupului, comunicarea nonverbală, care trebuie să fie în concordanță cu mesajele verbale. Dacă ceea ce spunem nu este în concordanță cu ceea ce facem, elevul va crede ceea ce vede, adică semnalele nonverbale ale corpului nostru. Contactul vizual este deosebit de important. Este important să privim elevul în timp ce comunică cu noi. Astfel, va vedea că-l ascultăm.

Însă de multe ori, mai ales în cazul persoanelor timide, o privire prea insistentă, poate inhiba. Cele trei tipuri de comunicare (verbală, nonverbală și paraverbală) pot aduce succesul unei relații didactice. Arta de a comunica nu este un proces natural sau o abilitate cu care ne naștem. Noi învățăm să comunicăm și ne putem îmbunătăți comunicarea exersând abilități precum: aptitudinea de a comunica; cooperarea și dezvoltarea unui climat bazat pe încredere; respectul de sine și al altora; acceptarea responsabilităților altora și a propriei persoane; stăpânirea emoțiilor primare, soluționarea problemelor interpersonale.

„Minciuna învățată” din copilărie stă la baza comportamentelor deviate ale copiilor și adolescenților. Dacă în prima parte a copilăriei afirmațiile mincinoase ale copiilor nu constituie o tulburare de comportament, în măsura în care nu afectează relațiile sociale și nu aduce prejudicii grupului din care face parte, începând cu vârsta școlară minciuna capătă alte conotații.

Până la această vârstă copilul descoperă că până și părinții lui mint din politețe, din cochetărie, din amor propriu, din solidaritate, din interes, din rea voință. Este fapt cunoscut, când un părinte dorind să scape de o persoană neavenită, instruieste copilul să spună că nu este acasă, sau îl sfătuiește să mintă

pentru un vecin pentru ca acesta să „nu o pățească”. Copilul sesizează că, deși contravine moralei, minciuna este răspândită în societate.

Cauze ale minciunii pot fi: nevoia de afecțiune; dorința de a fi lăudat și admirat; intenția de a obține favoruri; nevoia de bani; dorința de a-i pune la încercare pe părinți; anturajul. Dacă aceste cauze vor fi descoperite la timp și se va interveni benefic, atunci copilul ajunge treptat la o conduită morală adecvată, obiectivă și conștientă.

Copilul mic nu poate face diferența între realitate, adevăr și ficțiune, așa că el se folosește de imaginație pentru a inventa povești despre lucruri pe care și le-ar dori foarte mult să le facă și a atrage atenția celorlalți asupra persoanei sale.

Ce poți face ca părinte pentru a combate minciuna? – **Fii un părinte model!**

Gândește-te în primul rând la tine. Dacă vrei să-ți dezveți copilul de a mai spune minciuni, fii un părinte model pentru el și dă-i exemplu de corectitudine. Evită să spui micile minciunele de față cu copilul; el te poate auzi și poate considera că acesta este un comportament normal.

Poartă o discuție care să-l pregătească pentru viitoarele situații! Explică-i micuțului ce este minciuna și că aceasta este un lucru rău.

Nu-l face de rușine! Evită să-i faci morală puiului tău de față cu „lumea străină”

Nu face promisiuni pe care nu le poți respecta!

Dacă copilul își recunoaște greșeala, evită să îi mai ții predici, mulțumește-i că a fost corect și laudă-l pentru a arăta că acest comportament este cel corespunzător unui copil binecrescut

Înainte de 6 ani copilul nu face distincția între minciună, activitate ludică și fabulație. Deabia după vârsta de 8 ani, minciuna dobândește dimensiunea intențională. Despre apariția și evoluția minciunii la copil nu s-au făcut deocamdată studii sistematice. Insuficiente sunt și cercetările asupra procesului prin care „copiii învață când să spună adevărul și când să-l ascundă”. Copiii învață să mintă mai mult sau mai puțin mecanic odată cu creșterea în vârstă și se perfecționează odată cu însușirea și folosirea limbajului, cu o mai multă precizie, pe măsură ce ei ajung la o anumită performanță cognitivă, capătă o oarecare experiență de viață, știu să-și construiască priorități printre interese/dorințe. „Copiii pot învăța să nege, să motiveze, să se eschiveze, să-și ascundă reacțiile, să inventeze, să introducă aspecte nerelevante, să omită informații importante” subliniază BARNES. Sursa de inspirație în a minți, pentru copii, o constituie părintele. M.LEWIS și colaboratorii arată: „Deși părinții își îndeamnă copiii să nu mintă, ei îi informează în același timp, și în mod direct și în mod indirect, că nesinceritatea este uneori necesară în societate”. Pe copii trebuie să-i învățăm să fie sinceri sau să-i învățăm să-și dea seama când trebuie să fie sinceri, dar pentru aceasta părintele/educatorul să fie un exemplu demn de urmat de ei. Cele mai multe minciuni spuse de adulți copiilor sunt spuse cu scopul de a le reda copiilor încrederea în forțele proprii, iar altele sunt necesare.

Minciuni necesare sunt de genul lui Moș Nicolae, Moș Crăciun, a iepurașului, care aduc daruri copiilor. Chiar dacă cer copiilor să fie sinceri, adulții nu-și pot respecta întotdeauna ei înșiși îndemnul. Copiii asistă deseori la încălcarea lui în discuțiile pe care le au părinții, cunoscuții.

Așadar, abilitatea de a minți se dezvoltă, de regulă, mai mult sau mai puțin mecanic, odată cu vârsta, iar capacitatea de a minți cu succes se perfecționează pe măsură ce copiii învață să se folosească de limbaj cu tot mai multă precizie.

Variațiile în frecvența și subtilitatea minciunii nu sunt determinate numai de dezvoltarea limbajului copilului, de profilarea intereselor sale sau de extinderea universului lui cognitiv, dar și de contextul social. Iar unul dintre numeroasele contexte în care se rafinează abilitatea de a minți este jocul.

Minciuna nu are numai consecințe negative, ci și consecințe avantajoase. Altfel, n-am mai fi tentați să mințim sau n-am mai fi ținta minciunilor celorlalți. Chiar dacă viața printre oameni ne cere să mințim, minciuna nu ține de constituția noastră spirituală, de esența noastră. Nu toți suntem capabili de minciună.

Copiii sunt capabili să fabuleze și astfel să facă diferența între ceea ce este real și ceea ce este imaginar.

La copil, distincția între adevăr și fals, apoi între adevăr și minciună, este progresivă.

Rolul familiei în educația copilului

**Prof învăț primar și preșcolar Dumitrescu Nicoleta
Grădinița nr. 272, București**

Familia este unul dintre factorii fundamentali care condiționează în mod direct dezvoltarea și evoluția copilului. Particularitățile fiecărei familii se răsfrâng asupra copiilor și asupra educației acestora. Este foarte important ca toți copiii să trăiască într-o familie normală și să se bucure de atenția și dragostea ambilor părinți. Lipsa unuia dintre părinți sau a ambilor părinți, influențează în primul rând dimensiunea emoțională și afectivă a copilului, dar nu numai.

Putem spune că familia are un dublu rol: pe de o parte trebuie să-i asigure copilului, toate condițiile materiale pentru o dezvoltare armonioasă, iar pe de altă parte să-i asigure baza dezvoltării intelectuale.

Toate informațiile și deprinderile pe care copilul le învață în familie și care sunt cunoscute de noi toți ca reprezentând "cei șapte ani de acasă", constituie premisele pentru educația care se va face în unitățile de învățământ pe care copilul le va frecventa pe parcursul vieții. Fiecare copil trebuie să se bucure, în mod egal de atenția ambilor părinți, fiind necesar ca părinții să le aloce timp suficient copiilor în fiecare zi, pe care să-l petreacă în mod constructiv, în funcție de vârsta copilului.

În familie copilul își formează deprinderi de bază, asimilează cunoștințe generale despre lucrurile care îl înconjoară, își însușește primele norme de conduită civilizată în diferite contexte și primele seturi de reguli cu privire la acțiuni sau activități pe care trebuie să le respecte în viața de zi cu zi. Cu ajutorul părinților și al bunicilor fiecare copil învață să aibă comportamente adecvate în situații variate și să-și asume urmările propriilor comportamente, care pot fi pozitive sau negative. Așa cum adulții învață din experiența de viață și copiii fac același lucru dacă sunt orientați, ghidați și sfătuiți în mod corespunzător. Acest lucru nu se poate realiza decât prin implicarea ambilor părinți. Atunci când nu există un consens între principiile de viață ale părinților și nu există un acord în ceea ce privește educarea copilului, se produce un dezechilibru, iar copilul nu înțelege ce sfat să urmeze în anumite situații: pe al mamei sau pe al tatălui. De cele mai multe ori copilul profită și nu respectă reguli și principii, ceea ce duce la comportamente și atitudini nedorite. De aceea, este foarte important să existe o unitate și o continuitate în impunerea de către ambii părinți a regulilor și principiilor pe care copilul să le respecte.

Unii părinți consideră că este benefic ca fiecare copil să fie lăsat să învețe să facă anumite lucruri când simte și când este pregătit, fără a-l influența în niciun fel.

Deși este foarte importantă individualizarea învățării și respectarea ritmului propriu de dezvoltare al fiecărui copil, consider că a fi un bun părinte, nu presupune să-i permiți copilului să facă tot ce-și dorește și când își dorește. Copilului trebuie să i se explice și să înțeleagă că fiecare acțiune și comportament al său are o urmare, o consecință pe care trebuie să și-o asume. Copilul trebuie să învețe să aleagă din mai multe situații pe cea care este cea mai bună pentru el; iar acest lucru nu-l poate realiza numai dacă părinții se implică și îi explică copilului și-l învață pe acesta ce este potrivit pentru el să aleagă în anumite situații pentru a-i fi bine.

Astfel că familia reprezintă factorul primordial în educația copilului, prin intermediul căreia se pun bazele educației școlare.

PROIECT EDUCAȚIONAL NAȚIONAL

Cei șapte ani de acasă!

Rolul familiei în educarea copilului

**Prof. înv. primar: Dumitrescu Veronica ,
Școala Gimnazială Bădulești Dâmbovița**

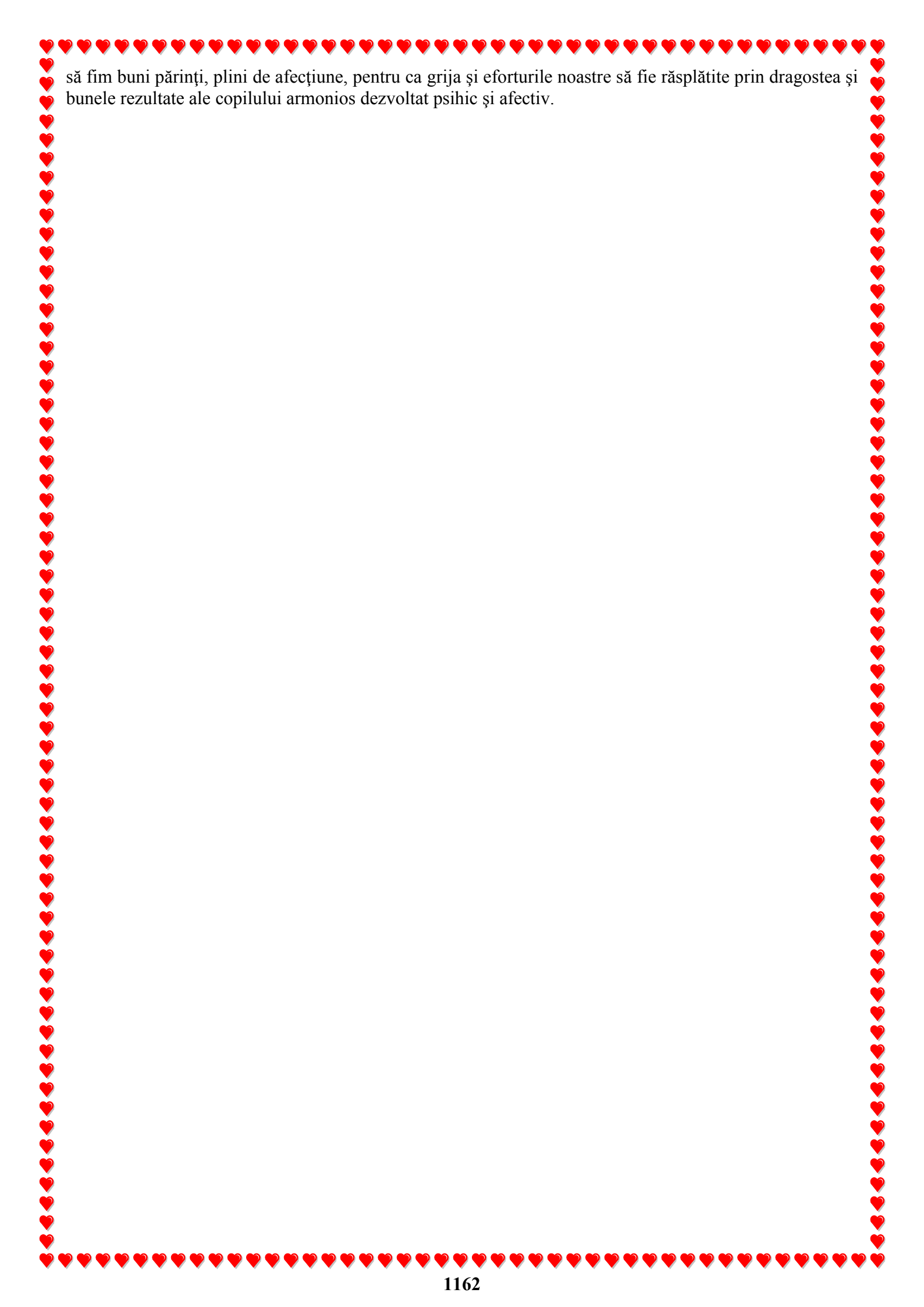
Pregătirea pentru viață a omului de mâine începe din primele luni de existență și primii care sunt chemați să pună bazele educației sale sunt părinții. Familia reprezintă mediul care influențează în mod direct dezvoltarea copilului, ea având un rol decisiv în ceea ce privește viitorul din punct de vedere social dar și spiritual. Familia trebuie să știe că prin implicarea în educație în formarea copilului pentru viață, ei sunt cei care pun bazele de care acesta are nevoie pentru a-și dezvolta bagajul lui educativ. În familie ne naștem, creștem și ne socializăm.

În familie găsim ocrotirea, înțelegerea și afecțiunea de care avem nevoie.

Familia este cea care ne acordă sprijinul moral în rezolvarea unor probleme, dar tot cu ei copiii împărtășesc bucuriile, succesele și realizările. Este ușor de observat că încă din primii ani copilul "învață" din ceea ce se discută și se învață în familie, participând activ la viața de familie; primind și rezolvând sarcini complexe copilul dobândește o serie de cunoștințe care conduc la formarea unor deprinderi de muncă independentă. Deci unul din scopurile educației este acela de a-l face apt pe copil de a dobândi libertatea interioară și de a se manifesta ca atare în raport cu ceilalți.

De la părinți, bunici, frați sau de la alte persoane cu care copilul intra în contact direct acesta deprinde comportamente, la ei găsește primele modele de viață.

Părinții sunt cei de la care copiii învață să folosească lucrurile din jur, să vorbească, să se cunoască pe ei și să se respecte pe ei înșiși. Văzând grija pe care le-o poartă părinții, copiii capătă suficientă încredere în ei, în ceea ce sunt și în ceea ce pot ei să realizeze de-a lungul existenței lor. Pentru copii, familia este un factor decisiv de socializare. Condițiile esențiale pentru realizarea unei bune educații a copilului sunt: respectul reciproc, puterea exemplului având în vedere faptul că micuțul își imită părintele în primii 3-4 ani de viață, motiv pentru care noi adulții trebuie să fim foarte atenți la ceea ce facem și ce spunem în prezența lor și **încurajările**. Pentru a putea realiza o educație eficientă a copiilor, părinții trebuie să găsească un echilibru între lipsa de înțelegere, severitatea, exigența prea mare și "dădăceală". Există un domeniu al educației în care aportul familiei este deosebit de valoros și acesta este cel al educației civice. Niciunde, ca în familie, formarea fizionomiei morale nu găsește un climat mai potrivit de formare. Cinstea, omenia, respectul față de om, hărnicia, dragostea față de patrie sunt valori pe care părinții le pot cultiva cu cel mai mare succes. Acest lucru îl pot realiza nu prin lecții speciale, ci prin atitudinea lor față de aceste valori morale, prin implicarea acestora în viața lor de toate zilele. Părintele care se comportă democratic are în vedere întotdeauna ca drepturile copilului să fie respectate, fără a omite stabilirea unor reguli care să fie aplicate consecvent și urmate de toți membrii familiei. Prin urmare, părintele care îmbrățișează stilul democratic este suficient de indulgent, flexibil și deschis spre nou pentru a accepta tot ce ar putea ameliora viața copilului și a familiei, însă este în același timp suficient de autoritar pentru a impune o disciplină riguroasă, a-l învăța pe copil să învețe reguli și să îndeplinească sarcinile care i se dau. Părintele este și destul de protector pentru a-i oferi copilului securitatea și sprijinul de care are nevoie. El este de asemenea și suficient de înțelegător și încrezător în capacitatea copilului de a lua unele decizii personale, îl încurajează să fie independent, îi respectă opiniile, interesele și personalitatea. Manifestă căldură față de copil, îl apreciază. Ca urmare a acestor atitudini parentale, copilul își va dezvolta un echilibru emoțional care va sta la baza dezvoltării armonioase a personalității sale, va putea comunica eficient cu cei din jur, va manifesta creativitate, inițiativă, autonomie personală. Respectul pentru om, cultivat de stilul democratic, îl va învăța pe copil să îi respecte pe alții, să ia în considerare opinia celorlalți, să accepte observații, având totodată curajul să-și exprime punctul de vedere. Cu toate că în aparență stilul democratic are multe avantaje, este bine de menționat faptul că un copil crescut în acest mod se va adapta cu greu unui stil autoritar pe care îl poate întâlni la școală, în grupul de prieteni, în armată, la locul de muncă. El ar putea fi considerat bleg pentru că nu execută prompt sarcinile care i se dau sau dimpotrivă, impertinent pentru că „discută” ordinile. De aceea trebuie

să fim buni părinți, plini de afecțiune, pentru ca grija și eforturile noastre să fie răsplătite prin dragostea și bunele rezultate ale copilului armonios dezvoltat psihic și afectiv.

SĂ CONSTRUIM ÎMPREUNĂ CEI 7 ANI...DE-ACASĂ!

Prof. înv. primar DUMITRU ANCUȚA-EUGENIA
Liceul Teoretic „Tudor Vladimirescu”, Drăgănești-Olt, județul Olt

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu).

Necesitatea educării tinerei generații pentru a face față exigențelor societății, ne obligă să urmărim în formarea copiilor noștri nu numai achiziția de cunoștințe, priceperi, deprinderi, ci și însușirea unui comportament adecvat, în așa fel încât să facă față cerințelor societății.

Dar ce înseamnă comportament adecvat?

Numai capacități de comunicare, de relaționare, de operare cu informații?

Cu siguranță, nu trebuie să uităm în formarea generațiilor viitoare și de buna-cuviință și de politețea sufletului omenesc.

Modelarea și stimularea comportamentului copilului se referă, de fapt, la pătrunderea în structurile etice ale bunelor purtări și nu la gesturile “de fațadă” care nu vor decât să facă impresie, nefiind motivate de o convingere interioară.

Ce înseamnă să fii om de omenie? Dar să fii punctual? Cum ne păstrăm prietenii? Dar cum îi recunoaștem? Ce înseamnă să spui adevărul? Știi să fii recunoscător? Dar să porți o conversație plăcută? Știi să zâmbești? Ai înțeles vreodată cu adevărat tainele expresiei “vorba dulce mult aduce” ?

Iată câteva întrebări care ne pot ajuta să-i facem pe copii să se cunoască mai bine și să reflecte asupra fondului moral al relațiilor umane.

“*Cei șapte ani de-acasă*” care, în prezent, au devenit “cei șase ani de-acasă” sunt din ce în ce mai goi, mai lipsiți de sens, o expresie învechită și demodată.

Părinții, încărcăți de grijile zilnice, au uitat cât de mult te bucurai când auzai spunându-se : “Ce copil politicoș! Se vede că are *cei șapte ani de-acasă!*”

De câțiva ani se observă o nepăsare și o lipsă de griji față de purtarea copiilor care, în mare măsură, este oglinda primilor ani petrecuți în familie.

În ziua de astăzi, expresia a dispărut din uz, iar tupeul a luat locul curajului, obrăznicia se confundă cu istețimea, iar răsfățul cu dragostea.

Nu este de mirare că întâlnim din ce în ce mai puțini copii politicoși și bine crescuți.

Disciplina bunei conviețuirii lipsește sau mai bine zis a dispărut și din ce în ce mai mulți tineri au rămas corigenți la această materie și nu știu să trăiască decent, frumos și demn printre oameni.

Acestea se învață pe parcursul întregii vieți, însă ceea ce nu se uită niciodată sunt “*cei șapte ani de-acasă*”.

Politețea, buna-cuviință și bunele maniere sunt “lucruri” care se învață. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici, apoi la grădiniță și abia apoi la școală.

Fiecare copil este bine să știe că, dacă este politicoș și are conduită frumoasă cu cei din jur, ceilalți vor fi, la rândul lor, politicoși cu ei.

Este bine de știut că a avea “*cei șapte ani de-acasă*” înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință pe tot parcursul zilei, a avea maniere frumoase în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, frații, prietenii, colegii, vecinii, cu profesorii etc.

De aceea, părinții, bunicii, învățătorii și chiar profesorii, nu trebuie să uite că este necesar să-i învețe pe copii (oriunde și oricând) următoarele: Cum, când și pe cine salutăm?, Cum ne comportăm acasă, la școală, la cinematograful, în vizită?, Care este atitudinea care trebuie adoptată la masă?, Cum, când și de ce oferim cadouri?, Ce și cât vorbim?, Cum și când să fim recunoscători?, Când să zâmbim?, Cum ne ajutăm prietenii? etc.

Dacă fiecare dintre noi nu ne-am mai pune întrebarea “ cine-i de vină pentru comportarea tinerilor de astăzi?”, ci am încerca să răspundem luând atitudine și lăsând indolența de o parte, am deveni adevărați formatori de oameni, de caractere și personalități.

Nu este corect să dăm vina pe alții.

Să nu acuzăm părinții care nu se ocupă de educația copiilor lor, pentru că, la rândul nostru, și noi suntem părinți.

Să ne amintim în orice moment că nemulțumirile noastre pot fi schimbate prin contribuția noastră, a tuturor: părinți, bunici, învățători, profesori.

Noi toți, cu dragoste și stăruință, putem să-i redăm sensul expresiei *“cei șapte ani de-acasă”*.

Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. înv.preșc. Dumitru Cristina
Grădinița Bădulești
Jud. Dâmbovița

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu).

De multe ori ne punem întrebarea „cine este devină pentru comportamentul tinerilor de astăzi?”

În ultimii ani observăm o nepăsare din partea părinților față de purtarea copiilor și astfel tupeul a luat locul curajului, obrăznicia se confundă cu istețimea, iar răsfațul cu dragostea.

Când vine vorba despre „cei 7 ani de acasă” ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, până când acesta merge la școală.

Educația unui copil nu presupune doar achiziția de cunoștințe, priceperi și deprinderi, ci și însușirea unui comportament adecvat astfel încât să facă față cerințelor societății.

Când spunem că un copil are „cei 7 ani de acasă” ne gândim la un copil poli-ticos care știe să salute, să spună te rog, mulțumesc, care are o conduită frumoasă față de cei din jur, atât față de cei de vârsta lui cât și față de adulți.

Educația primită în „cei 7 ani de acasă” depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre părinți și copil, specificul de dezvoltare a copilului și valorile pe care se bazează familia.

Când copilul este foarte mic (0-3 ani) părinții sunt responsabili pentru tot ce se petrece în viața lui. Copilul nu știe să se hrănească, să se îmbrace, să-și facă baie și o mulțime de astfel de treburi, dar odată cu creșterea lui, părinții trebuie să-l învețe cum să se descurce singur (cum să se îmbrace, să se încălze, să-și facă ordine la locul de joacă etc.).

Este bine ca de la vârsta mică (5-6 ani) copilul să participe alături de părinți la unele activități casnice cum ar fi :aranjatul mesei, spălatul vaselor, să aranjeze hainele, să ștergă praful, etc.

Important este ca părinții să îi ofere copilului posibilitatea de a alege dintr-o listă de responsabilități pe acelea pe care acesta și le poate asuma. Este bine de știut că nu rezultatul obținut de către copil este important, ci să fim mulțumiți cu efortul pe care copilul l-a depus pentru a ne ajuta. Rezultatele muncii copilului nu trebuie criticate pentru a nu-i știrbi încrederea în sine, și a nu-i dezvolta un sentiment de nesiguranță în legătură cu capacitatea lui de a purta o responsabilitate.

În momentul în care copilul nostru depășește sfera familiei și intră în colectivitate, începe o nouă etapă în viața lui. La intrarea în grădiniță, programul zilnic al acestuia se restructurează atât din punct de vedere al mediului în care își desfășoară activitatea (o parte din zi copilul este în grădiniță iar cealaltă parte acasă, în familie) cât și al conținutului activităților și a reperelor orare.

Este important ca părinții să cunoască care este activitatea copilului de la grădiniță pentru a putea adapta programul celui mic, astfel încât să se asigure că va exista o coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, sau dimpotrivă poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Pentru a exista un echilibru, părinții trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei ar trebui să comenteze împreună cu cel mic lucrările pe care el le-a realizat la grădiniță și pe care educatoarea le afișează pe un panou la intrarea în grupă. Cu acest prilej vor cunoaște ce activități a desfășurat copilul și vor ști cum să-l susțină în ceea ce are de învățat.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă.

Foarte importante sunt și activitățile complementare celor de la grădiniță, desfășurate cu copilul în contexte diferite de viață. Părinții trebuie să pună copiilor la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament

modele de urmat.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul poate să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Construcția celor „7 ani de acasă” este un proces îndelungat, proces în care este nevoie de parteneri. Atunci când construim împreună trebuie să fim conștienți de importanța fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine suntem „noi” și cine suntem fiecare dintre noi.

Bibliografie:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educați părinților”, Editura Aramis, București, 2002
2. P., Emil, R., Iucu, „Educația preșcolară în România”, Polirom, 2002

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof. înv. preșc. Dumitru Elena
Educatoare la Grădinița nr.2, Murfatlar

Adesea, când vedem un gest ca fiind nepotrivit în comportamentul unei persoane, recurgem imediat la expresia „îi lipsesc cei șapte ani de acasă”

Ce înțelegem de fapt prin această expresie? Educația copiilor în primii ani de viață, pe care și-i petrec mai ales în familie, este una de bază. Copiii sub vârsta de șapte ani absorb ca un burete cunoștințele primite la nivel subconștient, fără nici un efort deliberat, fără a-și folosi logica sau rațiunea, prin intermediul unor contacte și interacțiuni concrete, nemijlocite, cu lumea pe care o cunosc din propria experiență, fără a avea nevoie de lecții formale (în sensul în care înțeleg adulții termenul de „lecție”). Atingerea, mirosul, gustul, auzul și văzul le înlesnesc copiilor o cunoaștere firească a lumii înconjurătoare. Ei învață și vor învăța în permanență o mulțime de lucruri, indiferent de ce vor spune sau vor face adulții. Caracterul fiecărui om se conturează, se formează în această perioadă. Copiii de astăzi sunt foarte agitați, nonconformiști. Cauza acestei stări de lucru este educația nepotrivită și timpul insuficient pe care părinții îl acordă copiilor. Părinții angajează foarte repede bone pentru îngrijirea copiilor și, astfel, educația își pierde adevăratul ei sens, adevăratul ei înțeles. Părinții trebuie să aibă mai clar trasate prioritățile și atitudinile în cadrul familiei, ținând cont de riscurile pe care le presupune societatea de astăzi. Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual – moral, al personalității propriilor copii se menține toată viața. Fiecare părinte să reflecteze îndelung la modalitățile cele mai indicate de a-i educa pe copii. „Cei șapte ani de-acasă” înseamnă imitație și învățare după modelul dat de părinți.

Ce trebuie să știe un copil „de acasă” Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare social.

Politețea - oglinda familiei. Tot acum, sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani, copilul învață, la început prin imitație reguli de politețe. Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz îi cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm și cu cât lecția bunei-cuviințe și a menajării sensibilităților celor din jurul nostru este începută mai devreme, cu atât mai bine pentru constituirea zestrei educaționale a copilului. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. „Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu»”.

„Educația se face pentru copii, nu pentru liniștea și comoditatea noastră de mai târziu”

Bibliografie

1. Ciofu Carmen, „Interacțiunea părinți-copii”, editura Medicală Amaltea, 1998
2. Vrășmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților” editura Aramis, București, 2002
3. Articole din ziare.

Importanta celor "7 ani de acasa"

Autor Dumitru Florina-Sc Gim.nr4 "Elena Donici Cantacuzino "Pucioasa

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială - sintetizează psihologul.

Nu trebuie uitat ca micutul de varsta prescolara are nevoia de a cunoaste oricare realitate pe care o intalneste si are capacitatea de a o intelege, daca ne cantarim cuvintele si ii oferim multe exemple concrete. Nicio intrebare a sa nu trebuie sa ramana fara raspuns logic, exact, care sa-l satisfaca si sa-i ofere posibilitatea de a-si crea un bagaj cultural.

Mai mult decat atat, trebuie ca noi, parintii, sa observam ce aspecte pe care le intalneste ii trezesc curiozitatea si sa-i explicam simplu, dar foarte precis ce vede si ce aude. Copilul trebuie invatat sa puna permanent intrebari, chiar daca acestea uneori ii innebunesc pe parinti. Mama si tata trebuie sa transforme dorinta de cunoastere a copilului intr-un joc in care micutul sa se simta recompensat cand pune intrebari si incearca sa-si raspunda gandind singur.

Cel mai puțin recomandat este sa-i oferiti o informatie complicata, care-l descurajeaza sa mai puna intrebari. Aceasta metoda trebuie folosita numai atunci cand are intrebari legate de sex sau de moarte, pana la varsta de 5-6 ani. Niciodata nu trebuie sa-i dati o informatie superficiala sau un raspuns deschis, precum "asa a vrut Dumnezeu", pentru ca micutul va fi dezamagit si interesul sau pentru cunoastere va scadea. Jocurile ce implica constructia din forme, cartile cu imagini diverse care cer explicatii sunt extrem de importante pentru formarea unui bagaj de cunostinte. Foarte importante sunt si basmele si filmele pentru copii, care trebuie discutate si analizate intr-un joc inventat de tine, de preferat diferit de fiecare data.

El trebuie sa inteleaga, inca de la o varsta frageda, ca tot ceea ce vrea sa stie se afla in carti si ca oamenii care citesc mult si care scriu carti sunt cei care ne-au facut sa nu mai traим ca animalele in padure.

Nu in ultimul rand, timpul acordat informarii, discutiilor si intrebarilor nu trebuie sa stirbeasca din timpul de joaca, care este la fel de importanta pentru dezvoltarea inteligentei.

Odata cu educarea ratiunii, a felului de a gandi, micutul trebuie sa aiba o definitie foarte exacta a binelui si a raului. Orice aspect legat de moralitate trebuie sa aiba un reper al binelui, exemplificat prin modele.

Cel mai comod model al unui erou real este cel al lui Iisus, despre care micutul trebuie sa stie ca a fost in primul rand un copil cu totul altfel. Practic, un copil care nu cunoaste definitia moralei oferite de Iisus acum 2000 de ani va percepe ca un nonsens aproape oricare condamnare a unor acte sociale si nu va intelege bine nevoia de respect si intrajutorare.

Pentru oricare intarire a ideilor morale, micutului trebuie sa i se asocieze unele calitati umane si cu modele preferate de acesta din lumea basmului si chiar din desene animate.

Ceea ce multi parinti nu stiu sau refuza sa creada este faptul ca putem promova un model de erou negativ din basm, pe care micutul il admira in secret.

Micutul trebuie sa inteleaga singur ca poate fi un erou puternic, ca si cei indragiti, numai daca are respect pentru cei din jur, e capabil sa fie fidel celor care-l indragesc si nu poate fi ademenit sa fie altfel, prin mici atentii materiale.

Sunt importanți cei 7 ani de acasă?

Profesor: DUMITRU GABRIELA
Colegiul Tehnic „Mihai Viteazu,, Vulcan, județul Hunedoara

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Socializarea, asumarea responsabilităților și exprimarea emoțiilor sunt o parte dintre abilitățile pe care un copil trebuie să și le însușească în cei 7 ani de acasă. Părinții sunt principalele modele pe care copiii le urmează.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial.

"Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul **trăiește** faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute constient decât de copii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconstientul care le emite apoi constientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconstient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul (și numai un miracol îl poate schimba – cum spunea Eric Berne).

10 reguli esențiale în educația și creșterea copilului

1. Învăta-l să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!
2. Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului!
3. Comunica cât mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!
4. Învăta-l să iubească lectura și cărțile - începe încă de când e bebeluș citindu-i povești, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele!
5. Lasă-l să se bucure de copilărie - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.
6. Nu abuza în niciun fel de copil - fizic, emoțional, verbal etc.; evita educația cu "palma la fund" și concentrează-te pe disciplina pozitivă!
7. Învăta-l să își exprime emoțiile și sentimentele; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.
8. Învăta-l să spună mereu adevărul! Și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la tine! Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui!
9. Petrece cât mai mult timp cu micuțul tau! Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!
10. Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta! Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obrajori, îmbrățișări etc.

Cei sapte ani de acasa si influentele mass-media

Dumitru Liliana G.P.N.Ungureni nr.2, Corbii Mari

Copilul, materialul de modelat al parintilor, asa cum la numit J.J Rousseau, escaldează treptele dezvoltării sale influențat în primul rând de familie, cei de acasă. Părinții sunt cei mai importanți pentru copil la fel și locul numit acasă. Aici, împreună, merg pe drumul cunoașterii și al dezvoltării mânați de fenomenul curiozității manifestat atât de puternic la copii, curiozitate prin care se desfac celelalte componente ale vieții psihice., Copilul este atent la ce face mama, la cum face ea, copilul face ceea ce îi place, el copiază, imita ceea ce vede în jurul său. Atitudinea sa față de cei ce-l înconjoară, față de muncă și nu în ultimul rând față de sine depinde foarte mult de exemplul direct oferit de părinți. Un climat propice care să-i permită copilului să probeze o paletă cât mai largă de sentimente și trăiri, un regim de viață sănătos care să permită formarea rutinelor comportamentale sunt cerințe care se vor respectate de către părinți în drumul lor spre a deveni părinți perfecți. Așadar „Cei sapte ani de acasa,, sunt considerați temelia pe care se va construi adultul de mâine, În spatele etichetei „cei sapte ani de acasa,, se afla valori la vedere: cinste, respect, corectitudine, hărnicie, altruism, hotărâre, toleranță, prietenie, modestie, compasiune, cunoștințe. Climatul familial, regimul igienic de viață, factorii social-culturali familiali sunt factori care au o influență hotărâtoare în formarea celor „sapte ani de acasa,,.

Fiindu-le alături părinții au menirea să-i ajute pe micuți să gândească, să acționeze, să simtă, să lucreze cu emoțiile lor în mod constructiv. Astăzi însă o mare parte dintre părinți lipsesc din viața propriilor copii pentru a le oferi un trai mai bun, sau sunt prezenți dar nedetectabili pentru copii, care sunt abandonați în fața televizorului, calculatorului, tabletei ce devin dădacele copiilor și-i liniștesc, îi învață, îi sfătuie, îi îndrumă, chiar dacă conținutul informațiilor oferite conduc de cele mai multe ori la confuzii și tulburări emoționale. Acasă pentru acești copii este acolo într-o lume ireală, iar micul jucător pe scena cunoașterii devine captivul acestei lumi. Este un atu pentru copil să folosească instrumentele media la această vârstă, însă trebuie luate în calcul și amenințările și consecințele care decurg din exploatarea necontrolată a acestora. Multe din desenele animate sunt nevinovate doar în aparență. Personajele mint, înșală și își adresează replici care încep să îngrijoreze din cauza limbajului.

Televizorul nu-l învață mai nimic despre emoțiile, căldura și sentimentele de dragoste ce există natural între copil și părinte. Copilul este foarte interesat și tentat să asculte tot ce se întâmplă în jurul său, să vadă, să exploreze, să încerce, să experimenteze pe baza interesului și a plăcerii sale. Petrecând foarte mult timp în fața acestor instrumente copilul ar putea, treptat, să se izoleze față de familie și prieteni, uitând nu doar să comunice, ci și să se adapteze la situații ce fac parte din viața cotidiană, făcându-i pe copii leneși și comozi, poate crea dependență provocând probleme de comunicare. Tot mai mulți copii vin la grădinița cu un bagaj redus de cuvinte și deseori deficitari în ceea ce privește limbajul operațional. Înainte de toate, părinții trebuie să le ofere copiilor un exemplu bun, utilizând ei înșiși în mod chibzuit și selectiv mijloacele de comunicare. Cei sapte ani de acasa,, este eticheta pe care o primește copilul în raport cu educația pe care o primește, este o eticheta la crearea căreia părinții implicați nu conțin în a găsi soluții problemelor cu care se confruntă. Fiecare copil e unic viața acestuia acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult, în niciun caz copiii nu trebuie să fie privați de afecțiune și îndrumare, Dată fiind importanța celor sapte ani de acasa, stă în în puterea noastră să anticipăm viitorul, dar și de a ne feri de capcanele pe care ni le întinde progresul, pentru a deveni cu adevărat oameni, în sensul socratic, ființe raționale capabile să-și gestioneze propria existență și libertate.

Cei șapte ani de acasă

Profesor: Dumitru Marilena
Școala: Liceul Tehnologic "Anghel Saligny", Brăila

Educația este împlânzirea unei flacări, nu umplerea unui vas. Socrate

Există multe citate faimoase care au descris educația și cei șapte ani de acasă, dar cel mai plin de semnificație, după părerea mea, este cel care aparține lui Socrate: *Educația este împlânzirea unei flacări, nu umplerea unui vas.*

Dicționarul Explicativ al Limbii Române enumerează astfel:

• **educație** = Ansamblu de metode și de măsuri aplicate sistematic (și în cadru organizat) cu scopul formării și dezvoltării însușirilor intelectuale, morale, fizice etc. ale copiilor, ale tineretului sau ale oamenilor ori ale colectivităților umane.

• **EDUCĂȚIE** s. f. **1.** Fenomen social fundamental de transmitere a experienței de viață a generațiilor adulte și a culturii către generațiile de copii și tineri, abilitării pentru integrarea lor în societate. **2.** Cunoașterea bunelor maniere și comportarea în societate conform acestora.

De adăugat este o definiție de specialitate. Psihologia educației este *o știință aplicativă deoarece studiază fenomenele particulare reale, concrete ale agențiilor educaționale elev-profesor, analizează și interpretează atitudinile și conduitele elevilor oferind modalități eficiente pentru influențarea pozitivă a instrucției, educației și dezvoltarea personalității.*

Luând în calcul aceste definiții am alcătuit un chestionar pentru elevii claselor a III- a, a V- a, a VIII- a, a IX a și a XI a după cum urmează.

Răspundeți cât mai concis la următoarele întrebări și dați exemple care să argumenteze răspunsurile.

1. Ce înseamnă pentru tine **cei șapte ani de acasă**?
2. Ce rol are mama, respectiv tatăl în acest lung proces de formare numit **cei șapte ani de acasă**?
3. Cum contribuie grădinița și școala în clădirea celor șapte ani de acasă?
4. Dați exemple de recompense primite în familie cât și de pedepse primite- povestind pe scurt situațiile care au atras recompensele și/sau pedepsele.
5. Ce înseamnă pentru tine bunele maniere? Dați exemple și situații unde ai dat dovadă că cunoști bunele maniere.

Prin acordarea testelor atât la ciclul primar, gimnaziu, cât și la liceu am vrut să observ cum diferă și în ce măsură diferă sau se aseamănă răspunsurile elevilor. În continuare voi reda o statistică a răspunsurilor pe nivel de ciclu educațional.

La clasa a treia unele dintre cele mai frumoase răspunsuri au fost, pentru întrebarea numărul unu: *„pentru mine cei șapte ani de acasă înseamnă ani în care învățăm să fim politicoși/ cei mai ușori ani”*. Făcând referire la a doua întrebare, unii copii au afirmat că rolul mamei și al tatălui este *„de a avea grijă de tine și să te învețe să vorbești/de a ne învăța cum să respectăm oamenii/de a ne educa și de a ne forma vocabularul/ să fim politicoasă, prietenoasă și bună la suflet; Mama și tata au avut rolul de învățători. M-au învățat să fim politicoși, să am bunele maniere.”* La cea de a doua întrebare copiii au ajuns la ideea general valabilă că *grădinița și școala sunt foarte importante în clădirea celor șapte ani de acasă*. Drept recompense și pedepse cel mai des menționate au fost dulciurile, jocurile pe calculator, drept pedepse, lipsa celor anterior menționate, un singur exemplu am avut de pedeapsă corporală. O elevă s-a remarcat dintre multe răspunsuri *„când eu făceam ceva bun mama mă recompensa cu iubire infinită, ca pedeapsă tristețea ei”*. Un alt elev îmi mărturisește că în urma unui incident neplăcut a învățat că atunci când ești nervos este bine să te abții. La ultima întrebare elevii ciclului primar au scris că bunele maniere înseamnă să fii politicos, au dat exemple: să deschizi ușa doamnelor, să cedezi scaunul unui bătrân în autobuz, să nu plescăi la masă, să spui *te rog, mulțumesc*.

Trecând mai departe la ciclul gimnazial am așteptat o schimbare în răspunsurile elevilor dar în schimb s-a înregistrat o similaritate mare în răspunsuri. De exemplu, la prima întrebare elevii au relatat: *(...) sunt foarte importanți deoarece în acel timp părinții trebuie să ne educe și să ne învețe bunele maniere; pentru mine „cei șapte ani de acasă” înseamnă respectul față de o persoană și munca de a deveni un băiat bun; bunul simț*. Mai departe rolul mamei a fost identificat de către copii ca fiind mai

important decât al tatălui: *mama ne învață să fim respectuoși cu toți oamenii indiferent cum sunt aceștia; de a ne educa, de a ne crește și de a ne da un exemplu bun; au fost ca niște învățători care mi-au arătat ce sunt bunele maniere.* Enumerând următoarea întrebare, elevii au scris că grădinița și școala sunt foarte importante în construirea celor șapte ani de acasă: *deoarece sunt jumătate din „cei șapte ani de acasă”; educatoarele și profesoarele trebuie să ne învețe lucruri noi, să ne arate lumea cărților, a lecturilor și să ne explice anumite lucruri ca să înțelegem cum să ne descurcăm în viață.* Ultimile două întrebări au primit răspunsuri similare elevilor de primar.

La clasa a VIII a am putut observa o maturitate în răspunsuri: *înseamnă educația pe care părinții o dau copilului, la formarea personalității și comportamentul copilului până ajunge la școală; procesul de formare prin care un copil este concretizat de părinți prin intermediul particularităților formale pentru viitor; să ai cunoștințe pe plan social, cât și pe plan comportamental.* Grădinița și școala au fost percepute ca instrumente schimbătoare de ideologii și mentalitate, care împreună cu oferă bunele maniere și creativitatea.

La liceu trebuie menționată ca pedeapsă în plus față de celelalte cicluri de învățământ interzicerea socializării, fie că e vorba de cea virtuală sau în persoană. La celelalte întrebări se înregistrează o similitudine în răspunsuri cu ale elevilor aparținând celorlalte cicluri educaționale.

În concluzie, relatez că acest articol s-a dorit a fi un barometru al *celor șapte ani de acasă*, al bunului simț și al bunelor maniere și sperând că aceste confesiuni ale elevilor au fost în conformitate cu realitatea, pot să afirm că școala românească continuă munca de educare a copiilor începută de părinți.

Bibliografie:

<http://grilespiru.ro/grilespiruharet/carti/fundamentele-Psihologiei-Mihai-Golu.pdf>

<https://dexonline.ro/definitie/educa%C8%9Bie>

Profesor: Anca Rozorea Curs Psihologia Educatiei.

ROLUL FAMILIEI ÎN DEZVOLTAREA COPILULUI CU CES

Profesor-educator, Dumitru-Blaga Claudia-Luciana
Școala Gimnazială Specială nr. 8, București

Familia a avut și are un rol important în viața copilului în general și a copilului cu CES în special. În viața fiecărui copil familia reprezintă primul mediu de socializare caracterizat prin securitate afectivă, susținere, sprijin, cooperare, viață comună, aspirații și interese comune. Copilul cu CES are nevoie acasă de un cadru general de viață în care să se simtă în siguranță. Pentru aceasta el are nevoie de părinți calmi, înțelegători, afectuoși, destul de maleabili în raporturile cu copilul fără a da dovadă de slăbiciune. El are nevoie să simtă că părinții se ocupă de el, că iau parte la micile lui necazuri și la problemele pe care le întâmpină.

Foarte importantă în dezvoltarea generală a personalității copilului este interacțiunea și comunicarea cu proprii părinți. Astfel, „în funcție de felul în care mama și tatăl își înțeleg și își joacă rolul în primii ani de viață ai copilului, dezvoltarea psihică a acestuia poate fi stimulată, accelerată sau dimpotrivă, întârziată, frânată, fiind desfășurată în maniera echilibrată, armonioasă ori cu producerea unor dezechilibre și dizarmonii ce-i vor periclita mai târziu modul de relaționare cu cei din jur și integrarea normală în viața socială și profesională” (2, Golu, M., 1993, p. 140).

Atmosfera familială variază puternic de la o familie la alta. Maniera în care acesta influențează personalitatea copilului este incontestabilă. Se consideră că de o arie de cuprindere mai largă decât atmosfera familială dispune climatul familial. Climatul familial este definit ca „formațiune psihică foarte complexă, cuprinzând ansamblul de stări psihice, moduri de relaționare inter - personală, atitudini, nivel de satisfacție ce caracterizează grupul familial o perioadă mai mare de timp” (3, Mitrofan, I., Mitrofan, N., 1991, p. 72).

Climatul familial determină comportarea copilului, dă startul dezvoltării psihice a acestuia. Nu se poate vorbi despre un climat familial pozitiv decât în condițiile înțelegerii copilului ca persoană ce are nevoie de considerație și recunoaștere, de dragoste, îndrumare, sprijin și respect. Securitatea afectivă, armonia, jocul rolurilor în familie, nivelul de integrare a familiei în viața socială constituie factori ce contribuie la asigurarea unui climat familial înalt calitativ. Climatul afectiv este o condiție a îndeplinirii succesului acțiunilor educative exercitate de părinți.

Studiind atitudinea adoptată de părinți față de copilul cu CES unele cercetări demonstrează că ea depinde de gradul deficienței sau al anomaliei pe care copilul o prezintă, de factorii afectivi, sociali și culturali ai anturajului care condiționează modul în care părinții trăiesc această realitate, de nivelul de aspirație familială, dar și de măsura în care copilul satisface așteptărilor părinților în sensul unei realizări sociale sau intelectuale.

Chiar dacă părinții prezintă o gamă largă de sentimente și reacții emoționale când descoperă orice fel de dificultate educațională sau dizabilitate la copilul lor, cei mai mulți dintre părinți vor ajunge să accepte dificultățile sau dizabilitățile copilului lor. Părinții au sentimente de tristețe, disperare, furie, vinovăție și respingere. De asemenea, părinții au o dragoste și un simț de protecție foarte mare pentru copilul lor.

Atunci când părintele învață să discrimineze comportamentele copilului său, să reacționeze în mod adecvat nevoilor psihice, fizice și intelectuale ale acestuia, ameliorarea raporturilor părinte – copil și implicit educația primită de acesta în cadrul familiei se realizează relativ ușor. Părinții trebuie să exercite o influență pozitivă asupra copilului și să conștientizeze rolul propriu în educația copilului, un rol foarte important în dezvoltarea acestuia din punct de vedere fizic, intelectual și moral.

Succesul educativ al copilului cu CES se poate obține atât timp cât în mediul familial există relații pozitive, armonioase, de înțelegere a capacităților psiho - fizice și intelectuale ale acestuia. Părinții trebuie să echilibreze dimensiunile constrângere - libertate, să fie preocupați de cunoașterea fiziologiei și psihologiei copilului la diferite vârste, să fie receptivi nevoilor acestuia și să îmbine responsabilitățile cu drepturile ce i se cuvin.

În „cei șapte ani de acasă” ai copilului cu CES trebuie să se contureze un anumit grad de autonomie personală al acestuia, un nivel rezonabil de politețe învățată din regulile impuse de familie, un limbaj care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla emoțiile și capacitatea de relaționare socială. În cadrul familiei, copilul asimilează primele

noțiuni cu privire la datorie, responsabilitate, interdicție. Prin procesul de socializare realizat în familie se stimulează, astfel, integrarea socială a copilului, însușirea normelor, atitudinilor permissive, interdicțiilor cerute de viitoarele norme sociale.

Realizarea funcției de socializare a familiei are loc în patru contexte specifice: comunicarea psihologică, care contribuie la dezvoltarea afectivității, cu rol important în echilibrarea morală și psihologică a copilului; educația morală și formarea „conduitei responsabile”, care vizează relații de autoritate ce trebuie respectate de tânăr; învățarea cognitivă, prin care copilul devine un ansamblu de cunoștințe, aptitudini și obișnuințe indispensabile conviețuirii în societate; creativitatea, invenția și imaginația, care stimulează participarea și implicarea în social (4, Palaghia, C., Miftode, V., 2012, p. 56).

Absența părinților din cadrul familiei datorată programului de lucru au condus în cadrul multor familii la diminuarea funcției de socializare a acesteia. De asemenea, prezența lipsei de comunicare, a indiferenței, a tensiunilor, a conflictelor majore, a alcoolismului în familie conduc copiii spre însușirea unor manifestări deviate preluate de la proprii părinți.

În schimb, familiile în care climatul familial se caracterizează prin înțelegere, afecțiune, toleranță și respect, dar și pedeapsă în cazul comportamentului neacceptabil, socializarea și integrarea copiilor se realizează cu succes. Părinții trebuie să fie foarte atenți atât la personalitatea copilului lor, cât și la stilul de educație pe care îl adoptă. Acestea trebuie să fie în concordanță, iar educația realizată în familie să urmărească impunerea unor reguli și norme ce îi vor fi utile copilului în societate. Socializarea pozitivă realizată în cadrul familiei ajută la integrarea copilului, și mai apoi a tânărului în societate opunându-se influențelor negative din exterior.

În concluzie este recomandat ca părinții să-l trateze pe copilul cu CES, în cadrul relației de comunicare și interacțiune cotidiană, ca pe orice copil normal fiind întotdeauna ei înșiși un exemplu bun de urmat pentru copil și, totodată, să întreprindă toate demersurile instituționale, sanitare și educaționale pentru a-l recupera și integra social.

Bibliografie:

1. Gherguț, A., (2006) - *Psihopedagogia persoanelor cu cerințe educative speciale*, Ed. Polirom, Iași;
2. Golu, M., (1993) - *Dinamica personalității*, Ed. Geneze, București;
3. Mitrofan, I., Mitrofan, N., (1991) - *Familia de A... la Z. Mic dicționar al vieții de familie*, Ed. Științifică, București;
4. Palaghia, C., Miftode, V., (2012) - *Implicații ale parteneriatului dintre școală și comunitate în formarea responsabilității la elevi*, Revista de economie socială, Vol. II, Nr. 3/2012:
5. Vrăsmaș, E. A., (2002) - *Consilierea și educația părinților*, Ed. Aramis Print, București.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

Profesor Durac Lucia
Colegiul Tehnic „Anghel Saligny” Bacău

Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor in prima parte a copilariei. Specialistii sustin ca regulile de comportament si educatie oferite in primii 7 ani de viata ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult.

Educatia unui copil nu consta numai in a-l invata sa scrie, citeasca si a deveni un bun exemplu la scoala. Educatia se reflecta in toate domeniile de dezvoltare: sociala, psihologica, intelectual-cognitiva etc. Cei 7 ani de acasa sunt adesea caracterizati prin cat de manierat este copilul in interactiunile cu ceilalti.

Cele 10 reguli esentiale in educatia si cresterea copilului pana la 7 ani sunt:

Invata-l sa se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!

Stabileste si impune reguli si limite in comportamentul copilului!

Comunica cat mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relatii solide intre parinti si copii; limiteaza timpul petrecut la televizor sau calculator si concentreaza-te in educatia lui pe arta conversatiei

Invata-l sa iubeasca lectura si cartile - incepe inca de cand e bebelus citindu-i povesti, apoi, treptat, lasa-l pe el sa le exploreze pana cand invata sa citeasca si sa se bucure singur de ele!

Lasa-l sa se bucure de copilarie - nu incerca sa faci din el un geniu inainte de vreme; permite-i copilului sa socializeze, sa se distreze si relaxeze, dar mai ales sa se joace din plin.

Nu abuza in niciun fel de copil - fizic, emotional, verbal etc.; evita educatia cu "palma la fund" si concentreaza-te pe disciplina pozitiva!

Invata-l sa isi exprime emotii si sentimente; numai asa va reusi sa rezolve conflicte pe cale pasnica si sa-si controleze impulsurile sau sa renunte la agresivitate.

Invata-l sa spuna mereu adevarul! Si aceasta este o lectie pe care o invata cel mai bine de la tine!

Copilul imita ceea ce vede si aude in jurul lui!

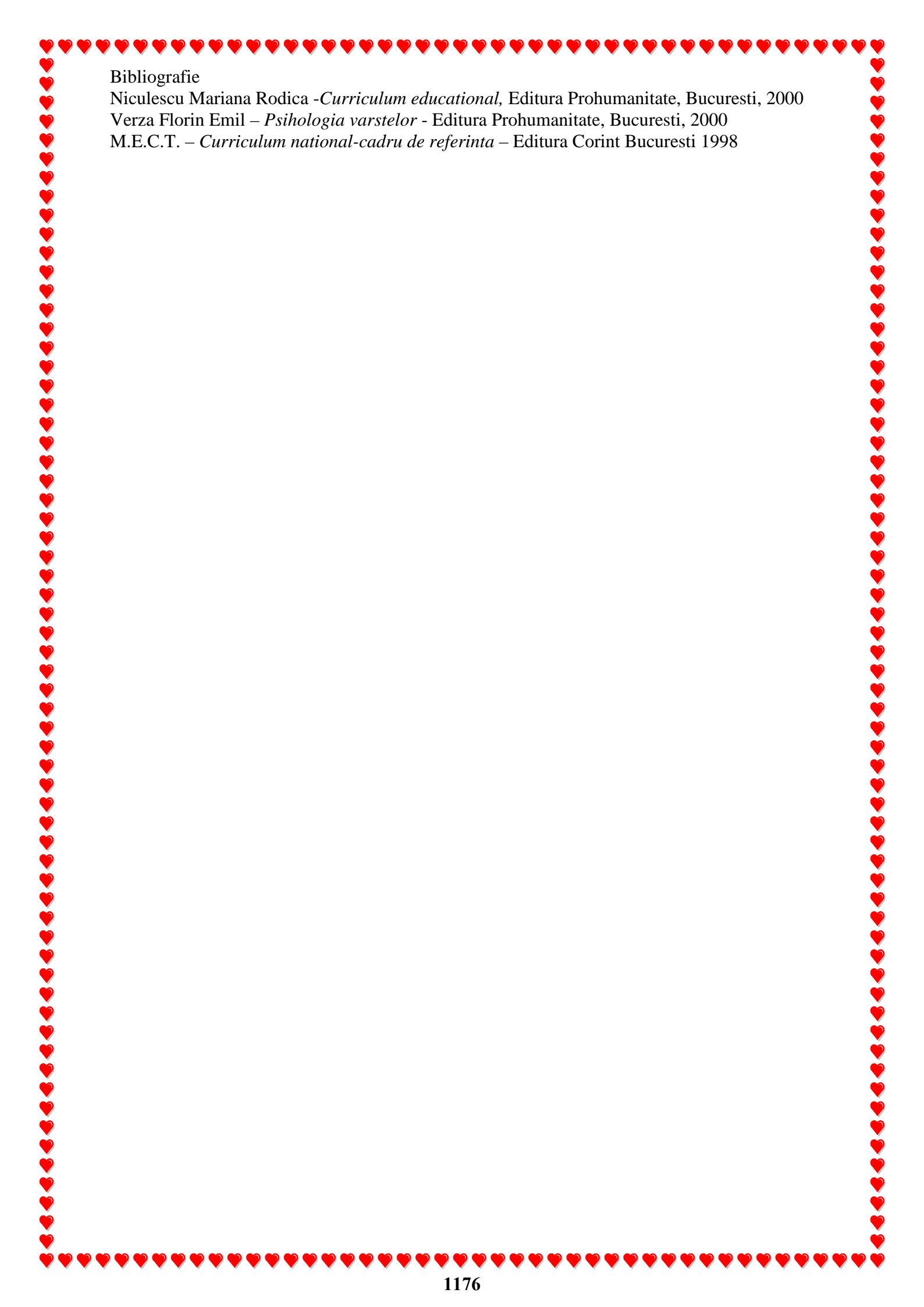
Petrece cat mai mult timp cu micutul tau! Fii un parinte implicat si devotat, iar cei 7 ani de acasa vor oglindi efortul si calitatea timpului petrecut cu el!

Iubeste-l neconditionat si arata-i zilnic asta! Iubeste-l indiferent de note, de cum arata, de performantele intelectuale, fizice sau de alta natura! Nu glumi pe seama lui, nu ii pune porecle si spune-i zilnic ca il iubesti. Demonstreaza-i acest lucru prin gesturi tandre - sarutari pe frunte, obrazori, imbratisari etc.

Auzim frecvent expresia “*Cei șapte ani de acasă*” și cât de importanți sunt acești șapte ani pentru viitorul unui copil. Ajungem părinți și o auzim și mai frecvent. De data asta și în preajma micuților noștri, dar și legat de noi. Dacă avem acești ani, e foarte bine, dacă nu, suntem puși la zid de parcă nimic din ceea ce am făcut sau vom face cu picii nu mai contează. Este oare posibil ca educația să fie “împărțită clar” în doar șapte ani? Îmi și imaginez cum în primul an, în fiecare lună, ar trebui să învățăm câte ceva. Apoi, în al doilea an de viață, deja suntem considerați ca fiind copii sau părinți cu experiență, deci lucrurile se complică puțin. Și tot așa, până terminăm cei șapte ani. La final, e clar, avem de dat examen! Și asta nu în fața oricui, ci în fața învățătoarei, că doar cel mic, abia așezat pe băncile școlii, trebuie să dea dovadă că, timp de șapte ani, a învățat multe. Cum despre ce? Despre cum ar trebui să se comporte cu oamenii mai în vârstă, despre cum trebuie să își salute profesorii și mai ales despre ce înseamnă “A fi copil cuminte”.

Cât trăim învățăm, învățăm cum să ne creștem copilul, învățăm despre ce înseamnă să ai un micuț sau cum te simți în papucii de părinte, cum să îi faci fericiti pe cei de lângă tine, cum să îi explici copilului anumite lucruri și, poate cel mai important, cum să faci ca cel mic să aibă încredere în tine timp de șapte, 20 sau 30 de ani, cât stă acasă și cât are nevoie de cineva aproape.

Cei șapte ani de acasă se termină odată ce mergem cu micuțul de mână la școală pentru prima lui zi din clasa I ? Sau cei șapte ani de acasă se finalizează odată ce un kinder devine părinte și începe să își facă și el griji cu privire la cei șapte ani de acasă ai copilului său ? Ori nu se termină niciodată ?

A decorative border of small red hearts surrounds the entire page content.

Bibliografie

Niculescu Mariana Rodica -*Curriculum educational*, Editura Prohumanitate, Bucuresti, 2000

Verza Florin Emil – *Psihologia varstelor* - Editura Prohumanitate, Bucuresti, 2000

M.E.C.T. – *Curriculum national-cadru de referinta* – Editura Corint Bucuresti 1998

Ce trebuie să facă un părinte pentru “cei șapte ani de acasă”

**Profesor în învățământul primar,
DURAN NICULINA
Școala Gimnazială Cochirleanca ,județul Buzău**

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația din cei 7 ani de acasă se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

În cei 7 ani de acasă copilul trebuie obișnuit să se poarte frumos, să fie discret și politicos, să salute, să fie atent și grijuliu cu copiii mai mici, să folosească expresiile “te rog” și “îmi dai voie”, “îmi cer scuze”, “îmi pare rău”, “pot să te ajut?”, să respecte mediul și să aibă grijă unde aruncă resturile alimentare sau deșeurile. Lucrul acesta este învățat ușor prin puterea exemplului dat de părinți.

Trebuie obișnuit să respecte reguli și să aibă anumite limite în comportament. Trebuie învățat să fie punctual, să prețuiască timpul propriu și pe al altora, să fie serios, riguros și disciplinat. Modul în care părinții vorbesc cu copilul influențează enorm felul în care gândește și acționează acesta, stima și încrederea de sine a copilului, ce fel de adult va deveni acel copil. Ascultă-ți copilul și încearcă să-l înveți comportamentele pozitive! Trebuie evitat țipatul, etichetarea, umilirea, excesul de autoritate, morala în public. Dacă părinții sunt calmi, respectuoși, înțelepți, optimiști, copiii vor fi cooperanți, echilibrați, veseli, încrezatori. Discuțiile aprinse și zgomotoase îi vor crea impresia că totul se rezolvă prin confruntare.

Comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii. Timpul petrecut la televizor sau calculator trebuie limitat accentual punându-se pe arta conversației. Trebuie învățat să iubească lectura și cărțile citindu-i povești încă de bebeluș, apoi, treptat, lăsat să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele. Caută să-l dirijezi spre acele lecturi în care personajele au trăsături pozitive și discută cu el aceste lecturi pentru a-l învăța să facă diferența dintre bine și rău. Deschide un atlas și citește-i despre animale. Dacă știi să-i stârnești curiozitatea, îți va pune o mulțime de întrebări și așa vei începe o discuție interesantă. Nu abuza în niciun fel de copil - fizic, emoțional, verbal etc.; evita educația cu "palma la fund" și concentrează-te pe disciplina pozitivă!

Pășește împreună cu el pragul teatrelor, muzeelor și dați importanță sportului și plimbărilor în aer liber. Educă-i gustul pentru libertate și învață-l să îndrăznească. Învață-l ca are voie orice atâta timp cât respectă legea, morala și normele bunului simț. Învață-l să își exprime emoții și sentimente; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate. Un proverb spune “Cum îl crești, așa îl ai!” Dacă vrei să nu mintă... nu reacționezi deplasat la orice boacănă. Învață-l să spună mereu adevărul! Și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la părinte. Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui.

Dacă vrei să nu fie laș și fricos... nu-i mai sulfa în iaurt. Trebuie să învețe să depășească obstacolele. Dacă vrei să nu fie gelos... nu îl compara cu frații sau colegii și iubește-l așa cum e. Dacă vrei să nu fie timid... nu îl ridiculizează, nu îl disciplinează în public. Oferă-i încurajări! Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta! Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obrăjori, îmbrățișări etc. Lasă-l să se bucure de copilărie - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și să relaxeze, dar mai ales să se joace din plin. Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău! Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!

Vei realiza că a crescut doar atunci când îți va spune că cei mai frumoși ani au fost “cei șapte ani de acasă”

Educația lui Ionel și Goe-pretext de reflectivă

Școala Gimnazială Mișu Dragomir Brăila
Profesor Durbacă Gabriela Valentina

Pornind de la tema educației greșite, a unor personaje antimodel prin intermediul cărora se va discuta modelul corect de comportament al copilului, fiind textele-suport “D-I Goe” și “Vizită” de I.L.Caragiale mi-am propus în anii școlari 2016-2017, 2017-2018 un opțional PERSONAJUL LITERAR – abordare interdisciplinară: desen, literatură, educație tehnologică, consiliere într-o atmosferă de joc și joacă. Vor fi punct de plecare nu doar pentru inventarierea noțiunilor de teorie literară: narator, personaj, modalități de caracterizare, portretul literar, ci și pretext pentru exerciții de autocunoaștere - exerciții de respect de sine și dezvoltare personală, comunicare asertivă prin evitarea stilurilor de comunicare pasivă și, după moda celor două personaje principale din schițele caragialiene, stilului de comunicare agresiv. Gândirea creativă se va reflecta în compunerile și eseurile din caietul elevului. Se vor aborda adiacent: pedeapsa și recompensa, politețea, toleranța, bunele maniere, drepturile copilului, violența, stima de sine la adolescenți, încredere în sine.

Din eseurile copiilor s-a remarcat faptul că 78% dintre elevii a două clase a VI-a la care am un opțional au considerat că Ionel Poescu și Goe nu sunt o cauză pierdută considerând că sunt, de fapt, victimele unui stil parental permisiv. Mama nu intervine să îi explice lui Ionel că trebuie să mulțumească pentru cadoul primit și să meargă în camera lui deoarece *nu este frumos* ca copiii să asiste la discuțiile adulților. Au explicat că Ionel este în căutare de senzații tari, a pericolelor și pentru că se plictisea asemenea lui Goe pe peron și în tren pentru că nu avea prieteni de vârsta lui. Se știe despre copiii neliniștiți că au rezervor emoțional gol, dar Ionel și Goe primesc multă afecțiune de la doamne. Oare ce nevoi afective au neîmplinite? Goe are un pedagog sever? Lipsa tatălui? Imaginea unui tată autoritar neimplicat în viața copilului? Sau este un manipulator care a învățat deja să fie un escroc sentimental? Un elev a prezentat metafora potrivit căreia la această vârstă copilul este ca o plastilină ce poate fi încă modelată argumentând că din asumarea greșelilor familia va reuși să îi dea o educație potrivită schimbându-și atitudinea față de copil. Mama va fi cea care îi va explica că o bună relaționare, încă de mic, îi aduce un confort psihic pentru viața sa de viitor adolescent, va fi mai sociabil.

Elevii au argumentat că doamna Popescu va realiza că un copil de 8 ani este în pericol dacă mai imită adulții, tatăl, personaj-absent în text se va lăsa de fumat la sfatul personajului-narator care le-a explicat că Ionel este la vârsta la care imită adulții, imită ceea ce vede în jur. La rândul lui, Ionel s-a speriat pentru că a ajuns la spital și a făcut perfuzii. S-a gândit că preferă ciocolata. La sfatul musafirului, coborând în secolul trecut, doamna Maria Popescu a angajat o guvernantă la fel ca și cele trei cucoane pentru Goe. Aducând povestea în zilele noastre, în ambele familii se recurge la serviciile unui psiholog, să frecventeze un seminar de dezvoltare personală după metoda Espere¹ a lui Jacques Salomé de exemplu

¹ Metoda ESPERE este o pedagogie a comunicării cu efect terapeutic. Bazele acestei metode au fost puse de psihosociologul francez Jacques Salomé ce a transmis oamenilor un nou mod de a comunica bazat pe respect și înțelegere. Acest sistem de comunicare se numește ESPERE **Energie Specifică Pentru o Ecologie Relațională Esențială**, iar prima publicație a autorului ce face referire la noua Metodă este «Pentru a nu mai locui pe Planeta Tăcerii». Metoda împrumută practici și abordări din diverse curente psihologice: rogersiană, analiză tranzacțională, psihodramă, gestalt) și propune instrumente și concepte originale pentru a depăși dificultățile psihologice ce țin adesea de dificultăți de comunicare.

A CERE Să-ți asumi riscul de a fi refuzat sau de a fi combătut, să poți să stabilești o reciprocitate, să creezi o alternanță între propoziții - Sunt liber în cererea mea, așa cum celălalt este liber în răspunsul lui. Expresia unei cereri are mai multe planuri: Cer să fiu în țeles, cer să fiu ascultat, cer să fiu satisfăcut. Pentru a stabili o relație vie, învățăm să facem diferență între A DORI și A CERE

A DA A te pune la dispoziția celuilalt, a oferi gratuit, fără a șteptări ulterioare, fără contrapartidă, a-l aproba sau confirma pe celălalt în raport cu el însuși UN DAR CONDITIONAT ESTE UN TROC RELAȚIONAL

A PRIMII Să te deschizi impredictibilului, necunoscutului, să lași să vină către mine gratificările, zonele care mă interesează, fără să le minimalizez sau să le descalific, să văd în diferențe, să accept să pun în comun, să accept refuzurile sau punerile în cauză ale celuilalt, fără să le minimalizez. Într-o relație, a PRIMII este: Deschidere, acceptare – Amplificarea celuilalt și amplificarea propriei persoane A PRIMII aduce în prim plan fricile mele: de intruziune, de critică resimțită ca o amenințare, de a fi descalificat, de a fi dependent sau îndatorat, nevoile mele: de recunoaștere, de aprobare, de a menține o distanță optimă cu exteriorul

Energie Specifică Pentru o Ecologie Relațională Esențială creată pentru a oferi oamenilor un mod de a relaționa facil și eficient. Pentru “neasimilarea civilizației, spoiala de civilizație”, cum o numește G. Ibrăileanu, familiei i s-ar recomanda un consilier de etichetă având în vedere incultura, ignoranța, lipsa de maniere și efectele dăunătoare pe care educația greșită din familie le are asupra comportamentului copilului. Îi vom privi pe Goe și alter-egoul Ionel Popescu său prin prisma mediului în care trăiesc în familie, imagini care în zilele noastre sunt pretutindeni în jurul nostru.

Astfel, cel mai mult cele două familii au înțeles importanța bunelor maniere în timpul vizitei și al călătoriei deoarece respectarea acestora te poate feri de multe situații jenante sau chiar periculoase pentru copii. Din atitudinea musafirului și a călătorului au înțeles că trebuie să fim toleranți cu cei care nu le respectă din vina lor sau a familiilor care îi cresc. De asemenea, importanța respectului atât la școală, cât și în familie aduce un echilibru emoțional copiilor. Am la clasă elevi care din cauza certurilor dintre părinți pleacă dis-de-dimineată la alți colegi sau pur și simplu umblă pe străzi pentru a nu mai asculta certurile. Aceștia bravează intimidând alți colegi sau profesori până când înțeleg că în mediul de la școală găsesc compasiunea de care au nevoie în rândul colegilor sau profesorilor și încearcă să experimenteze că bunul simț, respectarea conveniențelor le asigură succes de reușită și, cel mai important, integrare socială în colectivul clasei. Lecțiile din cadrul opționalului care presupun lucru pe echipe învățare prin coordonare au avut ca scop urmărirea sistematică a elevilor cu comportament dificil pentru a fi integrați în cadrul grupului și a participa la rezolvarea sarcinilor pe care le au. Au înțeles că tonalitatea cu care relaționează cu colegii le aduce o plus valoare sentimentală fiind mult mai acceptați în colectivul întregii clase și ajutați să relaționeze și să-și formeze abilități sociale pe care nu și le-au însușit din familie, că efortul colegilor și al profesorilor care îi întâmpină cu modele pozitive merită respectat și apreciat. Nevoia unui astfel de opțional integrat a apărut când am constatat în rândul elevilor la care eram dirigintă neînțelegerea unora a respectului față de ceilalți, elevi care veneau cu anumite carențe de educație din familie fiind învățați să se impună prin agresivitate verbală sau fizică. Încercările de a aborda texte literare pentru a învăța transformarea comunicării agresive în comunicare asertivă s-au lovit de câteva modele parentale. Singura soluție nu pot fi decât asperitățile legislative care să amendeze familiile ce-și educă copiii după legea vadului. Școala descoperă în fiecare an că se lovește de situații în care trebuie să facă educația părinților întâi. La o vârstă destul de mică copiii aleg modelul familiei. Școala se luptă cam în zadar să aplice ROI și ROFUIP, consiliere psihologică. Transformările aduse de învățarea bunelor maniere, de respectarea conveniențelor sociale nu pot apare decât

A REFUZA A spune NU, A te afirma, A te poziționa diferit, acceptând această diferență față de celuilalt, în libertatea lui de a fi, A declina, a reporta, a nu condamna, de a nu accepta acordarea cererilor celuilalt, dacă simt că generează în mine un resentiment, a nu consimți - A REFUZA presupune 2 registre opuse: afirmativ - nu mă pot construi în NU, mă respect afirmând ceea ce nu este bun pentru mine și ceea ce nu doresc, sunt capabil să mă definesc, renunț la aprobarea celuilalt, dacă asta presupune un compromis frustrant, privativ - pot să fiu privativ cu mine, frustrant, pot să pedepsesc, să privez, să-l pun pe celălalt în dificultate, regret, ignor **ÎNDRĂZNIND SĂ SPUN NU CELUILALT ÎNVĂȚ SĂ -MI SPUN MIE ÎNSUMI DA.** Dacă vom ști să cerem, să dăruim, să primim și să refuzăm atunci vom putea propune relații creative; în caz contrar, vom propune relații infantilizante.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

DUTA ANA-MARIA

”Eu sunt copilul. Tu tii in mainile tale destinul meu. Tu determini, in cea mai mare masura, daca voi reusi sau voi esua in viata! Da-mi, te rog, acele lucruri care sa ma indrepte spre fericire. Educa-ma, te rog, ca sa pot fi o binecuvantare pentru lume!”

(The Child’s Appeal, de Mamie Gene Cole)

Fiinta umana are o caracteristica aparte fata de celelalte fiinite si anume educabilitatea, aceasta fiind „capacitatea omului de a fi receptiv la influențe educative și de a realiza, pe această cale, acumulări progresive concretizate în diferite structuri de personalitate.”

Educabilitatea este influentata de 3 factori:ereditatea,mediul si educatia.

1.Ereditatea este un fenomen de natură biologică ce constă în transmiterea de la părinți la urmași a unor însușiri morfofuncționale, cu ajutorul codului genetic. Pe cale ereditară se transmit caracteristici ale speciei (Ex. constituirea anatomofiziologică specifică, tipul de metabolism etc.);caracteristici ale familiei căruia îi aparține subiectul (pigmentație, compoziție chimică a sângelui s.a.);caracteristici ale părinților (caracteristici funcționale ale analizatorilor, particularități ale motricității, memoria brută, temperament, inteligență s.a.).Deci, prin ereditate „se transmite îndeosebi capacitatea individului de a reacționa plastic la influențele mediului“.

2.Mediul in sens general mediul include toți factorii naturali, artificiali și socio-umani (socioculturali) care pot influența individul; „mediul și individul constituie două entități corelative cu funcții complementare, prima oferind posibilități nelimitate pentru acțiunea celeilalte, iar aceasta îmbogățind și diversificând componentele celei dintâi“ .

Mediul , ca factor al educabilității, poate fi analizat din două perspective:

- determinările provenite din partea mediului natural(relief,clima,fauna,flora)
- determinările din partea mediului social

Mediul social „in raport cu ereditatea, acțiunea mediului nu este transformatoare, ci mai degrabă modelatoare – permisivă sau restrictivă – dar cu un rol considerabil de stimulare și amplificare a dispozițiilor genetice. Acestea sunt „deschise“ influenței modelatoare a mediului socio-cultural“. Mediul social poate influența direct dezvoltarea psihică a oamenilor. Se poate opera o distincție între mediul social restrâns al unei persoane (familia, grupul de prieteni, colegi, vecini etc) și mediul socio-cultural în sens larg, caracteristic pentru societatea în care trăiește un subiect uman. Mediul social restrâns influențează evoluția psihologică a unei persoane prin tot ceea ce subiectul preia de la părinți și din familie cu privire la modalitățile de comportare, aspirații, atitudini, valori. Multe dintre gusturile, opiniile, atitudinile unei persoane sunt influențate de grupurile de prieteni, de colegi pe care le frecventează.

Mediul socio-cultural în sens larg influențează posibilitățile de acțiune transformatoare ale subiectului uman prin instrumentația socială pe care i-o pot oferi cultura și civilizația unei epoci: limbă, știință, tehnologie, unelte, mijloace tehnice etc.

3.Educatia înseamnă influențare selectivă, care vizează dezvoltarea anumitor caracteristici umane, ce vor permite individului să participe la efortul colectiv de satisfacere a acelor trebuințe și realizarea acelor idealuri, considerate dezirabile. Copilul devine om social numai prin educație. Prin intermediul educației omul își însușește limbajul social, cultura generală și comportamentul moral-cetățenesc, își formează concepția despre lume, își dezvoltă potențialul creator și se pregătește pentru integrarea socio profesională. Individul care trăiește într-o comunitate umană beneficiază atât de o educație spontană, care acționează habitual asupra lui, cât și de educația organizată, realizată prin instituții specializate, dintre care cea mai importantă este școala.

Pornind de la aceasta caracteristica aparte a fiintei umane,dar si de la importanta aparte a mediului familial in obtinerea etchetei „are cei 7 ani de acasa” putem afirma ca un copil cu „cei 7 ani de acasa” ar trebui sa bifeze urmatoarele domenii:

Salutul-este prima norma de conduita invatata in familie,incepand de la etapa in care cel mic nu poate saluta decat prin fluturarea mainii sau inclinarea capului si continuand pe urma cu firescul „buna ziua”.

Comportamentul in public-se presupune ca un copil „bine crescut” stie sa raspunda la intrebari si sa sustina,la randu-i,conversatia,isi asteapta randul fara sa intrerupa pe cel care vorbeste.

Comportamentul cu prietenii-manierele nu se demonstreaza doar in preajma adultilor. Jocurile copiilor sunt experiente care ,pe langa faptul ca aduc destindere si voie buna,ii pregatesc pe cei mici pentru rolul de adult.Un copil”bine crescut”,isi respecta partenerii de joaca,intelege si se conformeaza reguliilor jocurilor specifice varstei lui.

Intelegerea normelor sociale- prin imitatii si suficienta practica,copilul deprinde,cu ajutorul parintilor,ceea ce „se face” si ceia ce „nu se face” in societate.O buna crestere implica si cunoasterea si aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii in care traim:trebuie sa ne asteptam randul la magazin,la medic sau la leaganul din parc,spunem „te rog”, „multumesc” si „cu placere”,nu incalcam drepturile celorlalti prin afirmarea drepturilor noastre,respectam simbolurile,credintele si valorile noastre si a acelor de langa noi.

Manierile la masa-o buna crestere presupune folosirea eficienta a tacamurilor,respectul mesenilor si a celui/celei care serveste masa.

Recunoasterea greselilor-„imi pare rau”este o expresie magica iar pentru a fi folosita un copil are nevoie sa o auda si din partea adultilor din jurul lui.Asfel,va invata ca recunoasterea greselilor si sinceritatea exprimarii regretului nus unt un semn de slabiciune,ci de respect si demnitate.

Tact si toleranta- un copil „bine crescut”invata de la parinti ca a rade de slabiciunea,defectul fizic sau orice tip de dezabilitatea a altcuiva ne dscalifica in primul rand pe noi.V a face diferenta in timp,intre rasul sanatos si spiritul de gluma si rasul care jigneste,care deschide rani,il va evita pe cel din urma.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM, pentru a evita crearea unui DOMN GOE sau a unui IONEL, din Vizita de I.L.Carageale ,familia trebuie sa isi ia in serios rolul si astfel inexistentia lui Goe la varsta „intelepciunea si iubirea mea e jocul” va determina inexistentia lui MITICA la varsta „iubirea si jocul meu e intelepciunea”.

Cei 7 ani de acasă și importanța lor

Prof. înv. primar, Duta Andreea
Școala Gimnazială nr.1 Budeasa

Cei 7 ani de acasă sunt foarte importanți pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere. Atunci când mama este prea tolerantă la anumite situații, iar tatăl este prea dur copilul nu știe cum este corect să procedeze dacă și maturii au păreri împărțite.

Este important ca părinții să respecte regulile de bune maniere în familie, să folosească formulele de politețe și cu siguranță, copilul îi va imita. Dacă părinții ar cunoaște aceste reguli, vom avea în mod categoric o societate mult mai cultă. Pentru ca un copil să deprindă aceste reguli mult mai ușor, trebuie să fie explicate pe etape. Dacă micuțul vă cere o jucărie, obișnuiți-l să spună, printre primele cuvinte, formulele de politețe: „te rog”, „poftim”, „mulțumesc”. De asemenea, trebuie aduse cât mai multe exemple concrete, de preferat în momentele în care încalcă vreo normă de bună purtare și așa insistăm până acestea vor deveni o obișnuință.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uităm că și noi adulții greșim uneori.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

Regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Copilul trebuie învățat să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului.

Este necesar să se stabilească și să se impună reguli și limite în comportamentul copilului.

Comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!

Copilul trebuie învățat să iubească lectura și cărțile! Încă de cand e bebeluș trebuie să-i citim povești, apoi, treptat, să-l lăsăm pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele! El trebuie să se bucure de copilarie – să nu încercăm să facem din el un geniu înainte de vreme; să-l permitem copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.

Copilul trebuie învățat să își exprime emoțiile și sentimentele; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

Să ne învățăm copiii să spună mereu adevărul, chiar dacă de multe ori poate nu ne convine ceea ce a făcut! **Este necesar să ne petrecem cât mai mult timp cu copilul nostru.** Ca părinți trebuie să ne implicăm și devotăm, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el.

Copilul trebuie iubit necondiționat și acest lucru trebuie să-l arătăm zilnic! Să ne iubim copilul indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură!

„Cei șapte ani de acasă” vor constitui “fundația” pentru construcția unei vieți închinată binelui, frumosului și adevărului.

Copilaria si cei 7 ani de acasa- etapă importanta a vietii

Prof. Inv. Presc. Duță Elena
G.P.N. Crâng- Liceul Tehnologic Pătârlagele. Jud. Buzău

Copilaria este perioada in care se contureaza personalitatea individului, in care se nasc principiile si normele morale, de aceea, ea poate fi considerata, cea mai importanta etapa a vietii.

Sentimentul copilariei este sentimentul pe care adultul il va pastra in sufletul sau pentru totdeauna. Cu cat atmosfera, creata de parinti, dar si in mediul educational, de catre educatoare, este mai calda si mai sigura, cu atat mai placut devine sentimentul copilariei. Aceasta atmosfera emotionala pozitiva, il va determina pe copilul vesel, cu o viziune pozitiva asupra vietii, sa devina un adult care va sti la randul sau sa-si iubeasca copiii si sa-si asume responsabilitati.

Nu este nici o noutate si nici o exagerare in afirmatia ca „educatia incepe din primul an de viata”. Exista destule argumente stiintifice si practice, care demonstreaza ca este necesar si posibil sa incepem anumite preocupari pentru educatia copilului inca din primul an de viata. Insa, unii parinti situeaza inceputul educatiei mai tarziu, atunci cand copilul incepe sa inteleaga ce i se cere, aproximativ dupa varsta de 3 ani sau chiar la intrarea in scoala. De aceea, intalnim frecvent, amanarea ingaduitoare a unor masuri educative, motivand ca, copilul e prea mic si ca va invata mai tarziu.

In timpul primei copilarii, cel mai important lucru, din punct de vedere intelectual, este dezvoltarea limbajului si a gandirii, mai exact, largirea vocabularului, insusirea structurilor gramaticale de baza, formarea unor notiuni noi, dezvoltarea capacitatii, stimularea creativitatii. Curiozitatea copilului este o caracteristica a varstei care-l ajuta sa cunoasca lumea din jur si sa acumuleze treptat cunostinte.

Din punct de vedere moral, esentialul il constituie educarea unor sentimente morale (respectul, altruismul, compasiunea, prietenia, etc.), formarea unor notiuni morale (ce e bine si ce e rau, ce e frumos si ce e urat, ce trebuie si ce nu trebuie facut, etc.) si insusirea primelor reguli de comportare civilizata, introducerea lor in conduita zilnica. Puterea exemplului si exercitiul sunt principalele mecanisme prin care sunt introduse in comportare. Asa „se invata” nu numai salutul, multumirea sau scuza, ci si grija pentru altii, pentru frumusetea ordinii si a curateniei, pentru delicatetea atitudinii, etc.

Din punct de vedere fizic, preocuparea pentru sanatatea copilului si pentru dezvoltarea lui armonioasa include si grija pentru un regim de viata normal, care reglementeaza rational orarul meselor, timpul de somn, de joc, de activitate organizata.

O dominanta a primei coplarii o constituie formarea unor deprinderi practice elementare. Pe langa deprinderile de autoservire (spalat, mancat, imbracat, etc.), deprinderile de a efectua treburi casnice simple (aranjarea jucariilor si a hainelor proprii, udatul florilor, stersul prafului, etc.) constituie punctul de plecare pentru viitoarele deprinderi de munca. Acest interes pentru munca, va conduce treptat, in anii de scoala, la formarea obisnuintei de a munci si la sentimentul de responsabilitate fata de ceilalti membri ai familiei.

Copilul are o viata afectiva bogata, de aceea, copilul are nevoie si de un mediu de blandete, de frumusetate sufleteasca. Un proverb indian spune: „o vorba buna, rostita la timp potrivit invioreaza sufletul, precum o ploaie buna czauta la timp potrivit, invioreaza campul”.

Educatia unui copil consta in ceea ce copilul traieste in familie.

Sa avem grija de copiii si de familiile noastre! Ei sunt viitorul nostru!

Bibliografie:

- Revista Nationala Educatoarea. Ro, Nr. 8-9, Brasov, 2008;
- Revista Nationala Educatoarea. Ro, Nr. 14-15, Brasov, 2009;
- Revista de pedagogie. Supliment pentru invatamantul prescolar, Nr. 4, Bucuresti, 1971.

Cei 7 ani de acasă

Prof. înv. Primar, Duțuc Mirela – Magdalena
Școala Gimnazială Nr. 6 Suceava

Copilaria reprezintă cea mai buna perioada a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Un copil crescut într-un cămin unde domnește armonia și buna înțelegere, pot susține că este un copil care a avut de la cine învăța și lua model pozitiv. Când părinții, bunicii și cei dragi contribuie la educarea micului copil, pot afirma cu certitudine că cei 7 ani de acasă s-au modelat frumos și corect.

Copilul învață odată cu regulile de comportare în familie și societate să prețuiască munca, sursă a bunăstării, ordinii și disciplinei. Mama este prima care începe educația pruncului încă din perioada în care acesta se afla la sânul ei și o continuă odată cu înaintarea în vârstă a copilului.

Chiar dacă nu în aceeași măsură cu mama, și tatăl contribuie substanțial la formarea și dirijarea caracterului copilului. În alte cazuri, sarcina creșterii copiilor le revine bunicii, acele ajutoare de preț pe care au fericirea să le aibă unele familii.

Într-o astfel de familie, bunicii aduc un aer de liniște, înțelegere și mai ales multă înțelepciune. Tendința bunicii de a-și răsfăța nepoții, atitudine atât de supărătoare pentru părinți, este însă compensată pe deplin de dragostea și plăcerea cu care se ocupă de "educația" nepoților.

Educația sugarului și preșcolarului se realizează în general după principiul imitației; copilul înregistrează, asimilează și imită tot ceea ce percepe din mediul ce-l înconjoară.

Primul model pe care îl copiază este mama sa. Din acest motiv, este de dorit ca, în întreaga ei atitudine, mama să demonstreze cele mai alese calități demne de copiat de către copil.

Lumea basmelor constituie un univers ideal al copiilor în această perioadă, în care "plutesc" cu atâta plăcere și din care "se prăbușesc" cu durere și regrete atunci când, din motive independente de ei, sunt aduși de la vis la realitate.

Îndelungate cercetări și investigații în domeniul psihologiei copilului au ajuns la concluzia ca primii 7 ani de viață constituie perioada cea mai fertilă pentru educație. S-a constatat că la vârsta de 4 ani un copil posedă jumătate, iar la 6 ani două treimi din inteligența adultului.

Dar maximum de receptivitate și de maleabilitate se înregistrează înaintea împlinirii vârstei de 4 ani, perioadă în care copiii aparțin, părinților, bunicii sau colectivităților de copii preșcolari – creșe/cămine, grădinițe.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină prea rigidă/riguroasă.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Până la 2-3 ani, copilul nu

poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea și amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici, aniversările rudelor sau prietenilor de la grădiniță/cămin sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 6 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt. La această vârstă copilul asimilează ușor aceste reguli de bună comportare în familie sau societate.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

În opinia psihologului Oana-Maria Udrea, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialistii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Un rol important îl are acum Clasa Pregătitoare, pe care copilul o parcurge între vârsta de 6-7 ani. Regimul de grădiniță se schimbă, copilul intrând într-o altă lume, cu noi reguli și sarcini. Învățătorul continuă munca educatorului, aprofundând ceea ce a fost învățat. Legătura dintre familie și școală are un rol foarte important în educația copilului.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Atât psihologii, educatorii sau profesorii, ciclului preșcolar și școlar, cât și părinții au apelat la o serie de reguli pe care să le pună în aplicare, în creșterea și educația copiilor. Astfel s-au elaborat 10 reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la 7 ani:

1. Învață-l să se poarte frumos!
2. Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului!
3. Comunică cât mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii!
4. Învață-l să iubească lectura și cărțile!
5. Lasă-l să se bucure de copilarie - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme.
6. Nu abuza în niciun fel de copil - fizic, emoțional, verbal etc.!
7. Învață-l să își exprime emoții și sentimente.
8. Învață-l să spună mereu adevărul!
9. Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău! Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!
10. Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta! Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obrăjori, îmbrățișări etc.

Bibliografie:

Ruxandra Rascanu, Georgiana Corcaci, *Dezvoltare, diferențe, disfuncții în peisajul psihologic actual*, Editura Universității din București, 2011

Dr. Oana-Maria Udrea, psiholog - „*Repere ale psihologiei sănătății în cunoașterea și dezvoltarea copilului*“, Editura Universității din București, 2011

Cei șapte ani de acasă

Prof.înv.primar: Știrb Eva
Școala Gimnazială Crăciunești

„O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul”.

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”.

Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. “*Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist*”(Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră. Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să

sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury). Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

- Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
- Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
- Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
- Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

- Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
- Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;
- Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață. viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Bibliografie

1. Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. www.didactic.ro

Familia și relația acesteia cu instituțiile de învățământ

Educ. Dinu Erica, G.P.P. Junior Slobozia

Actualul curriculum plasează familia, părintele, în rol de partener activ în educația copilului. S-a crezut multă vreme că instituțiile de învățământ poartă întreaga responsabilitate a educării copilului, familia fiind doar beneficiarul acestei acțiuni. Familia însă nu poate fi parte separată în acest context, rolul părinților nu încetează odată cu intrarea copilului în instituția de învățământ, se schimbă doar modalitatea de abordare a copilului, în raport cu noul său statut și în deplină concordanță cu ceea ce se întâmplă în mediul educațional.

Acest tip de relație este unul dintre cele mai sensibile puncte în contextul microsocietății din școală. Din punct de vedere teoretic, această relație ar putea funcționa ireproșabil, având în vedere faptul că ambele părți implicate urmăresc aceleași finalități în ceea ce privește educația copilului. Divergențele apar în momentul în care fiecare dintre părți susține propriul stil educativ, combatându-l și blamându-l pe celalalt. Plecarea copilului de sub tutela familiei are o importanță covârșitoare. În acest moment părintele devine și colaborator permanent, consecvent al cadrului didactic, fiecare dintre cele două părți implicate urmărind eficientizarea propriilor acțiuni, pornind de la ceea ce s-a realizat până la un moment dat.

Educarea copilului nu se poate realiza fragmentat, distinct, în cadrul celor două medii, familia și grădinița, ci se realizează ca un tot unitar, prin colaborarea dintre cei doi factori implicați, părinți și cadrul didactic. Acest proces este realizabil în condițiile continuității acțiunii educative între școală și familie. Reforma din învățământ a avut în vedere și reconsiderarea poziției față de părinți, care sunt priviți ca parteneri în educație, agenți ai reformei, implicați constructiv, activ, în actul educațional care devine astfel parteneriat educațional. Colaborarea și cooperarea dintre cei doi factori sunt eficiente și benefice pentru copil, dacă îndeplinesc condițiile unei comunicări corespunzătoare și dacă se ține seama de dimensiunea umană a relației și a implicațiilor sale.

Ambii factori incluși în parteneriat urmăresc aceleași scopuri dar, au repere diferite cu privire la educația copilului. Există diferențe de pregătire în ceea ce privește educația. De asemenea, sunt diferite uneori, nivelul de cultură, vârstă, informațiile și sursele acestora, motivațiile, stilul de comunicare, trăsături de caracter și capacitatea de a evita comportamentele negative. Părinții au tendința de a fi subiectivi, de aceea ei trebuie implicați permanent în acțiunile școlare pentru a reuși să depășească barierele atitudinilor personale. Înainte de aceasta, educatorul are obligația și interesul de a cunoaște din ce medii provin copiii, care sunt categoriile socio-profesionale din care provin părinții, structura familiei și problemele deosebite ale fiecăreia, probleme care ar putea afecta într-un fel sau altul evoluția copilului în cadrul grupului și nu numai. Implicarea părinților nu înseamnă numai sprijin material sau discuții despre problemele copilului fiecăruia, ci, înseamnă implicare în problemele întregii clase de copii. În acest scop, constituirea unor relații pozitive între familie și școală conduce la unificarea sistemului de valori și cerințe legate de copil.

Dimensiunea umană, egal acceptată, oferă celor doi factori implicați ocazia de a se asculta reciproc și de a găsi căile de comunicare oportune unei relații profund umane.

Specific naturii umane, omul se implică motivat, iar părinții se implică atunci când sunt convinși că investiția lor materială, fizică, spirituală, merită efortul depus. Colaborarea dintre grădiniță și părinți presupune o comunicare eficientă și efectivă, o unitate de cerințe și acțiuni, subordonate interesului copilului, sub forma discuțiilor, a schimburilor de opinii, reuniuni de informare, ateliere de lucru cu ocazia unor evenimente din viața grupei, serbări, excursii, vizite, aniversări. Părintele trebuie convins, nu prin vorbe ci, prin acțiuni menite să-i câștige încrederea că în grădiniță se întâmplă ceva deosebit cu copilul său.

Sistemele opuse de reguli în familie și în școală, induc comportamente deviate, controversate. De obicei, copilul are de respectat un set de reguli acasă, unul în instituția de învățământ și unul în cadrul grupului de prieteni. Adaptarea la fiecare dintre aceste seturi de reguli este relativ facilă, problematica fiind adaptarea concomitentă și respectarea regulilor în funcție de circumstanțe. Respectând caracteristicile vârstei, un aport major în asimilarea și respectarea regulilor, îi revine educatorului care, trebuie să utilizeze mijloace specifice în acest scop: jocuri, lecturi, desene, vizionari de filme sau spectacole, dramatizări, concursuri. O parte dintre aceste modalități pot fi preluate și de către familie,

care le poate extinde și în cadrul grupului de joacă al copilului . Deși are un rol foarte important în educarea socială a copilului , familia este în multe cazuri , răspunzătoare pentru aceste devieri . Familia se poate manifesta prin neglijare , dezinteres , indiferență , ostilitate față de propriul copil , prin lipsa comunicării între membrii familiei sau între membrii familiei și copil , prin inconsecvență în cerințele față de copil , prin pedepse extreme , într-o perioadă a vieții , în care capacitatea de înțelegere și autocontrolul nu sunt instalate definitiv .

Familia poate influența negativ prin modele inadecvate de consumare a timpului petrecut de către copil în afara instituției școlare . Tulburările psihice minore pentru început , neglijate , pot lua amploare , pot evolua iremediabil , generând crize , frecvente și greu de controlat fie chiar și de părinți . Copiii anxioși , deprimați , introvertiți , copiii suferind de boli cronice , se izolează de grup , ca o formă de apărare , ca o formă de retragere în sine . Ei se consideră neacceptați . Dacă au probleme de comunicare nu sunt înțeleși de către ceilalți și preferă să se joace singuri . Copiii tind chiar să se grupeze în funcție de trăsăturile pe care le au în comun . Copiii cu probleme de comunicare își formează grupuri în care se înțeleg foarte bine între ei , au propriile jocuri , se bucură când se revăd dar , în fața întregii clase , devin tăcuți și retrași , din teama de a nu fi ridiculizați , ironizați .

La polul opus , copiii agresivi , acționează aproape similar , prin retragere în sine sau într-un grup restrâns , acționând violent la provocări sau atunci când simt nevoia de a fi luați în seamă .

În calitate de educatoare a clasei am orientat părinții să acționeze cu calm și prudență la oricare din problemele copilului , deoarece părintele trebuie să îndeplinească rolul de terapeut atunci când este cazul .

Dacă apar conflicte , părinții sunt cei care trebuie să depună eforturi pentru a stăpâni situația și să o direcționeze spre o rezolvare cu calm , cerând să fie respectați dar , în același timp, acordând copilului respectul pe care și el îl solicită și la care are tot dreptul .

„Celula familială nu este nici atotputernică în privința devenirii membrilor săi, dar nicio simplă „curea de transmisie” lipsită de inițiativă. Pentru copiii săi, ea este într-un anume fel, un spațiu de trecere în care ei trebuie să învețe înainte de toate, să genereze propria autonomie și să devină cetățene și cetățeni capabili să contribuie la binele colectiv.” (Stănculescu, Elisabeta)

BIBLIOGRAFIE :

- Psihologie generală*, Andrei Cosmovici, Ed. Polirom, Iași, 1996;
- Părinți și copii. O abordare teologică, duhovnicească și psihologică*, Arhim. Simeon Kraiopoulos, Ed. Bizantină, 2005;

Importanța celor șapte ani de acasă

Prof. învă. primar. Eftenie Lidia
Școala Gimnazială Dragotești județul Gorj

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Un prim aspect deosebit de important îl constituie comunicarea dintre părinți și copii. Ca părinte este esențial să îl determini pe copilul tau să își exprime emoțiile fără urmă de teamă, să îl stimulezi să vorbească despre ceea ce îl interesează fără a recurge la un interogatoriu. De multe ori se întâmplă ca la o întrebare de genul: „Ce ai făcut astăzi la grădiniță?” Răspunsul să fie „Bine” moment după care copilul refuză să mai comunice. Atunci când copilul simte că nu i se acordă atenția cuvenită, are tendința de a se închide în sine. O soluție care ar putea evita să se ajungă în această situație ar fi ca însăși părintele să poarte discuții deschise cu copilul, povestind ce a făcut chiar el la serviciu în acea zi, astfel copilul se va deschide în fața părintelui, va simți că i se acordă atenția cuvenită și va povesti experiențele prin care a trecut, ce anume i-a plăcut, ce anume l-a deranjat etc. Nu este o decizie tocmai bună să pui doar întrebări ca părinte sau să oferi doar răspunsuri la întrebările copilului tău, povestindu-i acestuia experiențele tale, va simți că ai încredere în el, lucru care îl va determina să nu se interiorizeze ci să devină o persoană sociabilă, sigură pe sine, încrezătoare.

Foarte importante pentru copilul preșcolar sunt și acele activități desfășurate în afara celor de la grădiniță, în familie. Părinții trebuie să petreacă timp cu copilul, să desfășoare diferite activități sau să se joace diferite jocuri, plimbări în aer liber, să îi implice în anumite activități gospodărești, să poarte discuții despre preferințele acestora, să îi atribuie diferite roluri, să-i încredințeze diverse sarcini etc.

Vârsta preșcolară, este de fapt vârsta la care copilul are nevoie de modele, are nevoie să se identifice cu o persoană apropiată. Modelul copilul tău ești chiar tu, așadar atitudinea pe care o adopți în prezența acestuia este definitorie pentru ceea ce el va deveni mai târziu. Este vârsta la care comportamentele se copiază, copilul se regăsește în persoana ta, un comportament pozitiv va genera un comportament pozitiv. Trebuie să fim deosebit de atenți ca părinți, ce anume transmitem copiilor noștri.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu) .

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro

**PROIECT EDUCATIONAL
CEI 7 ANI DE ACASA**

**SCOALA GIMNAZIALA BERCENI
GRADINITA CU PROGRAM NORMAL CORLATESTI –STRUCTURA
PROPUNATOR
EDUCATOARE: ELENA FUMEA**

Educatia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia catre adaptarea copilului in societate.

Întreaga dezvoltare psihică și morală a copilului se află sub influența mediului familial în care acesta evoluează, mediu care este primul intermediar în relațiile cu societatea și punctul de pornire în conturarea personalității.

Copilul descris de Rousseau în lucrarea „Emil sau despre educație”, are o imagine opusă, fiind activ și curios. Mai mult, acest copil nu este o tabula rasa, nu este nici bun, nici rău, până când nu vin în viața sa recompensele și pedepsele care-l pot influența. Este în schimb bun prin naștere – „un sălbatic nobil”. Rousseau subliniază că dacă copilul ar fi lăsat să se dezvolte după propria sa natură, în afara influenței corupției și răului din mediu, atunci va fi un adult perfect. Educația vine să completeze natura, „dezvoltarea lăuntrică a facultăților și organelor noastre este educațiunea prin natură” (apud. G. Sion, 2003, p.18). Ambii mari filosofi și pedagogi pun bazele studiilor privind copilul și copilăria, ideile lor conducând la concepții total diferite despre copilărie.

Copilul posedă însușiri specifice datorate atât vârstei cât și unicității sale ca individ al speciei umane, însușiri care se vor transforma în comportamente adaptate sau inadaptate, în funcție de calitatea influențelor exercitate asupra lui.

Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul caruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care o primește un copil de la părinți, la formarea personalității și comportamentului până ce merge la școală.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu ceilalți copii de vârsta lui și adulți.

Educația primită în cei 7 ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Deprinderile cu care copilul se naște și se dezvoltă sunt influențate de anumite experiențe, pe măsură ce acesta se maturizează, înzestrările sale genetice interacționează cu caracterul facilitator al mediului înconjurător. Un mediu puternic facilitator este acela în care copilul are parte de experiențe bogate și stimulatoare precum și de părinți iubitori și sensibili, în timp ce, copilul crescut într-un mediu sărac, nesatisfăcător, va trăi un enorm dezavantaj. Mediul familial este direct legat de dezvoltarea armonioasă a copilului, având rol decisiv în devenirea copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forte. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit iar această idee a siguranței creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile acestora. Educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme într-o disciplină de fier. Rolurile pe care le îndeplinesc părinții, în principal afective și comunicaționale, oferă baza interacțiunii ulterioare cu educatorii, care vor influența, la rândul lor, dezvoltarea de mai târziu a copilului. Importanța acestor roluri provine din faptul că, ființa tânără își însușește prin imitație, tot ceea ce observă în jurul său, manifestările sale de comportament fiind replici la modelele de comportare, tipurile de acțiune și de comunicare realizate în familie astfel încât conduitele copilului vor fi dependente de valorile, trebuințele și normele pe care le manifestă părinții, ca principali fondatori ai ființei sociale a copilului. Părinții modelează pentru copil, realitatea obiectivă, selectând aspectele care vor fi transmise. Funcționând ca un filtru între copil și realitate îi asigură acestuia, prin răspunsurile lor, cadrele optime pentru a se dezvolta și învăța. Familia este prima și o continuă lume socială pentru copil. Ea îi oferă o poziție în societate, relații afective, durabile, ea îl învață limba, vorbirea.

Existența părintelui ajută copilul să-și dezvolte deprinderi adecvate de interacțiune socială, prin satisfacerea nevoilor fizice și emoționale, prin pregătirea terenului pentru comunicare, permițându-i să încerce lucruri de care încă nu este capabil, adaptând o activitate specifică astfel încât să-i poată face față și în special, acționând ca bază de date pentru copil, fapt care îl ajută pe acesta să-și organizeze informația și să elaboreze planuri.

Parintii sunt modele pentru copil. Degeaba ii spunem copilului sa nu mai tipe prin casa dca el aude frecvent certuri intre parinti, sau este ineficient sa-i atragem atentia cand nu a spus multumesc intr-un magazin daca in familie nu aude niciodata acest cuvânt.

Cea mai pretioasa recompensa pentru copil nu este cea materiala (dulciuri, bani , jucarii), ci exprimarea bucuriei pe care parintele i le arata cand face o fapta buna. De aceea este important sa il laudam ori de cate ori este bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficienta si in administrarea pedepsei.

Copilul preșcolar manifestă o intensă sociabilitate, o puternică dorință de contact social, învățând la această vârstă foarte ușor, prin experiențele pe care le trăiește într-un cadru social organizat, să-și dezvolte latura emoțional-socială, să ajungă la un comportament adaptativ și expresiv. Evoluția copilului este marcată de interacțiunile între el ca individ în dezvoltare și ceilalți, învață cum să gestioneze conflictele care apar, cum să ceară sau să ofere atenție, cum să intre în competiție sau să lucreze în echipă. Toate aceste tipuri de atitudini și comportamente învățate la o vârstă fragedă oferă premisele unei dezvoltări armonioase ca viitor adult integrat social.

De aceea, tot ce se transmite în procesul de socializare: valori sociale, obiceiuri, tradiții, idealuri, atitudini, sentimente, comportamentele existente într-o comunitate umană, este interiorizat de către copil, permițându-se astfel internalizarea unui model cultural ce se va răsfrânge în comportamente deschise, vizibile (ținută, limbaj, conduită morală) dar și în conduite mai puțin vizibile (atitudini, stări emotionale, opinii).

Integrarea socială cere, ca toate activitățile educative să aibă în vedere copilul ca “ființă socială” astfel încât toți factorii de socializare (grădinița, școala) să aibă sarcina comună, de a continua procesul socializării început în familie iar valoarea lor formativă trebuie să încerce să fie echivalentă cu cea a familiei. Prin atmosfera caldă, plină de afecțiune, familia își aduce prima contribuție decisivă la dezvoltarea fizică și psihică a copilului, dar personalitatea umană începe să se contureze științific și metodic, în cadrul grădiniței. Pregătirea pentru intrarea în viața adultă, anterior realizată de familie, va fi continuată, în perioada preșcolarității, de către grădiniță.

Grădinița asigură lărgirea experienței personale dar mai ales condițiile unei activități sociale bogate, variate, în care și prin care, copilul va reuși să preia inițiativa contactului social frecvent, va elabora relații de încredere în ceilalți și va conștientiza locul și rolul său în cadrul colectivității.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

prof. înv. primar Elmi Ersin
Școala Gimnazială "Constantin Brâncuși" Medgidia

Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de acasă” este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială.

Un copil care are „cei șapte ani de-acasă” va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc” și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare. Să nu uităm însă că purtarea copilului nostru, definită uneori ca obraznică sau nepoliticoasă, nu este întotdeauna un lucru intenționat. Uneori, cei mici pur și simplu nu își dau seama că nu este bine să întrerupă două persoane care discută, că nu este frumos să se scobească în nas atunci când se află la școală sau că nu e un semn de bună creștere când comentează cu voce tare defectele fizice ale unei persoane.

Încă din primii ani de viață, cel mic poate învăța cu ajutorul nostru ce înseamnă noțiunea de respect, mai ales dacă îl învățăm să folosească des cuvinte precum „te rog”, „mulțumesc”, „bună ziua”, „mă scuzați”. Noi îi oferim primul exemplu. Învățându-l bunele maniere, când va crește, toate aceste lucruri de bun-simț i se vor părea normale și îi vor completa personalitatea. Politețea se învață treptat, tocmai de aceea e important să îi explicăm copilului de ce trebuie să fie respectuos: respectându-i pe alții, va fi, la rândul său, respectat.

Tot în primii șapte ani de viață, îi putem oferi celui mic câteva pilde despre ce înseamnă recunoștința, începând cu un simplu „mulțumesc” adresat bunicilor sau rudelor pentru cadourile pe care le-a primit de ziua lui de naștere și până la mici gesturi de apreciere pentru colegii de la grădiniță sau copiii cu care se joacă în parc. Îl învățăm să fie deschis, să aibă o atitudine plăcută și să își exprime recunoștința față persoanele care l-au ajutat într-o anumită situație.

Chiar dacă nu înțelege imediat de ce trebuie să spună tot timpul „te rog” sau „mulțumesc”, ori să salute și să răspundă la salut, pe măsură ce va crește, își va da singur seama că bunele maniere îl ajută pe termen lung să relaționeze și să socializeze mai bine cu cei din jur. Ba chiar va atrage admirația celorlalți dacă știe cum să se comporte corect atunci când merge în vizită sau ne însoțește la un eveniment important. Îi spunem că bunele maniere nu sunt doar pentru zile mari, ci sunt importante în viața de zi cu zi, în orice situație.

Regulile de politețe pe care cel mic trebuie să le stăpânească sunt legate inclusiv de mesele în familie. În aceste momente, trebuie să îi explicăm că nu este frumos să stea cu coatele pe masă, pentru a nu-i deranja pe cei de lângă el, că nu este o priveliște prea plăcută atunci când mănâncă cu gura deschisă, că nu este politicos să se joace cu alimentele și să le arunce în toate direcțiile și că nu e nevoie să bată cu tacâmurile de nerăbdare, oricât de foame i-ar fi în acea clipă.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviul pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate.

Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

CEI 7 ANI DE ACASĂ-Rolul familiei in educatia copilului

PROF.INV.PRESC.-EMURLA NURSEN
G.P.N COBADIN „AUREL MARINESCU”

Sintagma „cei 7 ani de acasă” se refera la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală, mai precis la dobândirea unor deprinderi: -deprinderi igienico-sanitare, deprinderi de comportare civilizată și deprinderi de ordine și curatenie. Formarea oricărei deprinderi necesită din partea părinților și a educatoarelor răbdare și mai ales un echilibru între severitate, toleranță și timp.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Cu siguranță regula celor șapte ani de acasă se învață fără constrângere, prin comunicare, îndrumare și foarte multă răbdare.

FAMILIA CREȘTINĂ ȘI CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ENACHE LILIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 23 „CONSTANTIN BRÂNCOVEANU”

Este știut faptul că mintea lucrează prin cuvânt, cuvântul alină durerea și mângâie inima, cuvântul îndeamnă și fortifică voința noastră. Pentru noi creștinii, cuvântul are harul și taina lui, cuvântul are o harismă și aceasta lucrează mântuirea omului prin dragoste: „dacă aș vorbi în limbi omeneste și îngerești....dacă n-am dragoste sunt doar un țimval răsunător și o aramă sunătoare (I Cor.13,1,4)

Câte mame nu și-au vărsat lacrimile la căpătâiul copiilor nevoiași, cerând mila Pruncului Iisus; câte fecioare nu și-au jurat credință Maicii Domnului pentru cei aleși ai inimilor, câți părinți nu și-au pus nădejdea în copiii lor, muncind din greu; câți bunici și câte mătuși n-au imprimat cinste și încredere nepoților, prin colinde, cântece de leagăn și istorioare despre Domnul nostru Iisus Hristos și mama Sa. Iată rădăcinile acestui arbore genealogic al tezaurului spiritual adus de primul chemat la apostolat Sfântul Apostol Andrei, care trebuie păstrat și transmis ca un jurământ de credință cu foc și sânge din tată în fiu și din mamă în fiică.

De-a lungul timpului creștinul își modelează sufletul, devine pildă pentru altul în toate acțiunile sale, cu alte cuvinte își pregătește haina de nuntă, își asigură faptele vrednice de urmat și își așteaptă răsplata. Românul s-a născut creștin, s-a născut prin baia botezului în biserica drept-măritoare apostolică și a învățat din pildele Mântuitorului să își crescă copiii după legea cea nouă dăruindu-le iubire, dar ținându-i aproape de ei. Pilda cu femeia canaaneancă, rămasă anonimă, peste veacuri este un exemplu pentru fiecare femeie-mamă din lume, pentru mamele creștine care și-au împlinit menirea în lume pentru fii și fiicele lor ca model de credință, de dragoste, de iubire și de atașament față de biserică luând binecuvântarea lui Dumnezeu pentru insistență în rugăciune și concretizarea credinței ei.

Mama creștină româncă a fost totdeauna ideală în „Casa stăpânului” adică în Biserică ferindu-și nu numai fiicele de spurcăciune și de urâciuni ci și flăcăii pentru a crește sănătoși trupește și sufletește pentru ca întinăriunea să nu pătrundă în familia binecuvântată. Tatăl și-a făcut datoria, așa cum a învățat de la moșii și strămoșii noștri, mama a păstrat tot ceea ce este sfânt și drept, cuviincios și adevărat și a plantat în sufletul fiicei sale dragostea față de Dumnezeu, evlavia, iubirea aproapelui, credința în păstrarea graiului românesc și plinirea menirii ei prin naștere de prunci, ca o viță roditoare... „dacă butucul este sfânt, și mlădițele vor fi la fel...” Să ferim copiii de întinare prin viața și exemplul nostru, părinții prin responsabilitate, bunicii prin răbdare și experiență; nașii și dascălii prin învățături sănătoase.

Familia este temelia vieții sociale, ea se întemeiază prin actul căsătoriei prin care cele două persoane de sex opus se obligă să conviețuiască împreună întreaga lor viață. Ne întrebăm care este scopul căsătoriei? Bineînțeles este întâi de toate nașterea și creșterea de copii; apoi într-ajutorarea soților, aceștia se completează reciproc și participă la educarea copiilor devenind un exemplu pentru copii lor.

Plecând de la primul scop al căsătoriei avem de-a face cu un șir de datorii pe care părinții le au față de copii lor. Ei trebuie să se îngrijească de bunăstarea și sănătatea lor, asigurându-le hrana, îmbrăcămintea și condițiile igienice necesare pentru a crește și a se dezvolta din punct de vedere trupesc. Tot părinții sunt datori să ofere copiilor lor instrucția și educația necesară, numită generic „cei șapte ani de acasă”, iar deprinderile câștigate de copil stau la temelia întregii educații morale și intelectuale de mai târziu. Atunci când deprinderile morale elementare și buna creștere de acasă nu este făcută corespunzător se spune că le lipsesc „cei șapte ani de acasă”.

Părinții au datoria de a-și da copii la școală pentru a-și câștiga instrucția și educația necesară pregătirii în vederea alegerii unei profesii pe care să o practice și să fie de folos societății. Buna creștere a copiilor se datorează nu atât sfaturilor, învățăturilor și povețelor pe care ei le primesc de la părinți, cât mai ales exemplului pe care părinții îl oferă acestora.

Când părinții nu sunt un model pentru copii lor, când în casă nu este liniște și pace, când nu există armonie acasă, copilul are de suferit. El încearcă să-și facă dreptate la școală pentru nedreptatea pe care tatăl o aplică mamei. Și atunci copilul devine agresiv și violent cu acei copii pe care îi consideră un pericol. De aceea Sf. Apostol Pavel spune: „Părinți, creșteți pe fiii voștri întru învățatura și certarea Domnului”(Efes,6,4) Creșterea și educarea copiilor trebuie făcută cu iubire și blândețe, dar și fermitate și responsabilitate din partea părinților. Astfel, copii vor ști să acorde părinților cinste, iubirea și respectul cuvenit.

La evrei, necinstirea părinților se pedepsea prin uciderea cu pietre. Totodată copiii trebuie să manifeste devotament și recunoștință față de cei ce le-au dat viață. Au datoria de a-i ajuta pe părinții lor la treburile gospodărești în funcție de priceperea lor și după puterea lor. Ei trebuie să fie responsabili, dar nu exploatați.

Copiii trebuie să manifeste cinste și respect față de părinții lor și să aibă îngăduință față de neputințele lor. Neascultarea față de părinți, necinstirea lor ca și purtarea necuviincioasă față de ei sunt socotite păcate strigătoare la cer. O altă îndatorire a copiilor față de părinți este aceea de a se ruga pentru sănătatea și bunăstarea lor. Frații care reușesc să trăiască în armonie, bună-înțelegere, să se ajute reciproc și să se apere unul pe celălalt, în Sfânta Scriptură e socotită una din binefacerile cele mai mari de care se pot învrednici oamenii pe pământ.

Bibliografie: Arhid. Prof. Dr. Ioan Zăgorean, Morala creștină, Ed. I.B.M al B.O.R 1985

”CEI 7 ANI DE ACASĂ”

Prof. Enache Mădălina
Grădinița cu PP Nr. 15 Târgoviște

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ ÎN LUMEA DE AZI

**Prof. Maria Enache - GPP „Albă ca Zăpada”
structură a Școlii Gimnaziale „D. Romanescu”
Loc. Dorohoi, jud. Botoșani**

„Să nu-i educăm pe copiii noștri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze.” (Maria Montessori)

Pornind de la cuvintele lui Ralph W. Emerson, putem spune că bunele maniere nu se dobândesc peste noapte prin citirea unei cărți, ci este nevoie de ani ca o persoană să fie considerată manierată și politicoasă.

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită pentru a descrie conduita unei persoane într-un anumit context, deoarece educația din primii ani de viață, primită în familie, definește în bună măsură comportamentul viitor în societate. Acasă, copilul învață regulile de comportament și educație, de politețe, precum și formulele de adresare, toate acestea fiind definatorii pentru formarea lui ca adult.

Comportamentul politicos începe cu cei șapte ani de acasă, de care sunt responsabili părinții și bunicii care ar trebui să însușească copiilor primele reguli de politețe și bunul-simț. Încă din primele zile de viață, părinții, cei care sunt cei mai apropiați de micuț prin acțiunile lor trebuie să acorde sprijin și protecție, dar și siguranță, ca pe măsură ce copilul crește să știe că are susținerea și baza potrivită pentru a se dezvolta armonios. La vârsta preșcolară, copiii încep să își creeze model pe care să le urmeze și au nevoie să se identifice în aceste modele. Fie modele de comportament și atitudine („Sunt puternic, la fel ca tata pentru că mancam tot ce ne dă mama!”), fie găsim modele fizice („Am ochii verzi și sunt la fel de frumoasă ca mama!”) În preajma copiilor trebuie să avem grijă cum vorbim și ceea ce vorbim, cum ne comportăm și cum ne exteriorizăm sentimentele, pentru că cei mici pot folosi limbajul, dar pot imita și comportamentul adulților atât în situațiile și întâmplările pozitive, cât și în cele negative.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia și educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să fie acceptate și însușite mai ușor. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare, să nu uite că și adulții greșesc uneori și să permită copiilor trăirea unor experiențe care să-i formeze în drumul pe care îl au de parcurs în viață.

„Cei șapte ani de-acasă” care, în prezent, au devenit, după părerea unora, „cei șase ani de-acasă”, sunt din ce în ce mai goi, mai lipsiți de sens și par a fi o expresie învechită și demodată. Unii părinți, absorbiți de grijile zilnice, nu mai au timpul și răbdarea de a fi ei înșiși niște modele de politețe pentru propriii copii sau pentru a le face educație în acest sens, nu sunt consecvenți cu observațiile și explicațiile atunci când aceștia greșesc, nu mai au timp să intervină. De multe ori familia trece cu vederea anumite abateri comportamentale tocmai pentru că tinerii membri ai acesteia s-au lăsat mult așteptați și sunt crescuți cu mari sacrificii.

Mass-media nu dă întotdeauna exemple demne de urmat, iar acolo unde familia nu intervine, este vizibil că rezultatele sunt dezastruoase. Prin discuții despre respect, bunătate, bună-cuviință și noi putem ajuta să-i facem pe copii să se cunoască mai bine și să reflecte asupra fondului moral al relațiilor umane. Dacă fiecare dintre noi ar renunța la întrebarea „Cine este de vină pentru comportarea tinerilor de astăzi?” și ar încerca să răspundă luând atitudine și lăsând indolența la o parte, am deveni cu adevărat formatori de oameni, de caractere și personalități. A da vina pe alții sau a acuza părinții care nu se ocupă de educația copiilor lor nu este tocmai corect, pentru că, la rândul nostru, și noi suntem părinți. Trebuie, deci, să ne amintim în orice moment că nemulțumirile noastre pot fi schimbate prin contribuția noastră, a tuturor: părinți, bunici, profesori, prin consecvență și prin propriul exemplu.

Copiii trebuie să li se acorde timp, răbdare, atenție și grijă specială pentru ca cei 7 ani de acasă să își pună amprenta în viața lor și atâta timp cât în comportamentul lor se vor întâlni bunele maniere, cu siguranță vor avea de câștigat în viață căci: „Oriunde te vei duce, nu uita să-ți pui în valiză cei șapte ani de acasă. Cu astfel de bagaj, vei fi recunoscut de oricine, ca fiind înainte de toate: OM!”

Bibliografie:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002.
2. www.didactic.ro

Mediul familial - factor de dezvoltare socio-emoțională a copiilor

**Prof. înv. preșcolar Enache Maria,
Școala Gimnazială „Uruguay”, București**

„Problema educație constă în a oferi sufletului copilului un mediu ambient lipsit de obstacole. Atunci manifestările caracteristice de apărare dispar iar adâncurile sufletului încep să iasă la iveală” (Montessori).

Cercetările științifice au dovedit faptul că, fiecare copil moștenește un anumit potențial de inteligență pe care îl poate atinge crescând. Pentru toți, fie că vorbim despre genii, de copii cu inteligență medie sau sub medie, stimulările senzoriale/intelectuale și mediul în care trăiește în primii ani de viață, sunt hotărâtoare. Acest mediu va deveni cu timpul, o componentă a conștiinței de sine prin care copilul va percepe lumea. În ultimii 30 de ani, cercetările au evidențiat corelații importante între mediu și dezvoltarea intelectuală și socio-emoțională, între învățarea timpurie și învățarea care are loc în alte perioade ale individului. Astfel, persoanele crescute într-un mediu stimulat au o dezvoltare psihosocială accelerată în comparație cu cei crescuți într-un mediu restrictiv. Dezvoltarea afectivă și receptivitatea specială față de numeroasele categorii de stimuli pe care le primește copilul din mediu pot fi influențate de calitatea procesării informațiilor despre acestea.

Deopotrivă social, cultural și afectiv mediul familial influențează decisiv dezvoltarea copilului în primii ani de viață. Deasemenea, șansă a dezvoltării cât și blocaj al acesteia, acest mediu oferă variate și infinite posibilități pentru individ. Alături de cea genetică, influența mediului asupra copilului determină o mare varietate de personalități și tipologii. Unii au probleme emoționale sau de sănătate, alții se mobilizează mai ușor, unii au particularități intelectuale și artistice evidente, alții comunică mai greu.

Principalele elemente ale mediului familial sunt: statutul economic, statutul socio-cultural, nivelul aspirațional/motivațional al părinților. Nivelul cultural al părinților care au un anumit set de valori principii, atitudini și credințe influențează dezvoltarea personalității copiilor. Un nivel înalt de educație corelează pozitiv cu atitudinea față de educarea copilului. Noțiunea valorii educației în mediul familial este înțeleasă diferit de către părinți. Unii pun la dispoziția copiilor totul, mai ales dacă sunt bine situați financiar, dar lasă responsabilitatea educației școlii/grădiniței. Alții se implică activ în procesul de educație alături de cadrele didactice. La fel de importante, nivelul socio-economic și relațiile intrafamiliale existente își vor pune amprenta asupra dezvoltării copilului. Este important să fie cunoscute diferitele disfuncționalități din mediul familial pentru a proiecta măsuri compensatorii. Există mame care și suprasolicitează copilul cu afecțiune excesivă, la fel cum altele nu le oferă suficientă tandrețe. Este necesar un optim afectiv pentru a ajunge un adult echilibrat.

Familia are inițial rol proactiv în protecția copiilor, în dezvoltarea capacității lor de a se adapta cerințelor cotidiene. În primii ani de viață ai copilului, influențele educative sunt exercitate de părinți, apoi de grădiniță și școală. În condițiile unei societăți moderne, informatizate, au loc schimbări rapide în sistemul de valori, care conduc la apariția unor neconcordanțe în atitudinea parentală. Mediul familial și nivelul de educație al părinților, valorile morale transmise, influențează în mod hotărâtor viitoarea personalitate umană. Iar relația părinte - copil reprezintă matricea în care se vor combina viitoarele tipare sociale, exemplele de atașament și jurnalul emoțional al acestora. Părinții pot influența copilul nu doar atunci când vorbesc cu el, îl sfătuiesc sau îi poruncesc ceva, ci în fiecare moment al vieții lor. Felul în care se îmbracă, în care vorbesc, maniera în care se poartă cu cei din jur, modul în care se bucură sau se întristează, toate au o mare importanță pentru copil. Referindu-se la puterea exemplului parental, J. Lock afirma: „Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ceea ce nu vreți să imite. Dacă vă scapă vreo vorbă sau săvârșiți vreo faptă pe care i-ați prezentat-o drept o greșeală, când ați comis-o, el cu siguranță că se va apăra, invocând exemplul dat de dumneavoastră și se pune în așa măsură la adăpostul acestui exemplu, încât greu vă veți atinge de el pentru a-i îndrepta cum trebuie greșeala respectivă”. Strategiile educative folosite de părinți, determină în mare măsură comportamentul copiilor.

Evenimentele care ne însoțesc existența, baza materială și mediul socio-cultural în care evoluăm, ne modelează personalitatea în formare. În copilărie familia și școala/grădinița oferă numeroase contexte în care se pune temelia progresului social. „Copiii sunt membrii ai unor familii și comunități, fapt care le marchează definitiv evoluția și educația (...), se dezvoltă în mod optim în acele medii în care le sunt puse

în valoare capacitățile lor specifice și în care le sunt satisfăcute nevoile personale” (Rev. Psihopedagogia copilului, 2006, p. 8). Fără a reproduce tiparele comportamentale și atitudinale ale părinților, vor prelua de la familie modul de a se raporta la viață și la valorile ei, de a-și croi propriile motivații și aspirații. Apoi, în grădiniță și școală demersurile lor de cunoaștere, implicare, evaluare și afirmare vor continua negreșit printr-un proces coerent de autoreglare și performare.

Bibliografie

1. Osterrieth, P., (1973), *Copilul și familia*, Editura Didactică și Pedagogică, București;
2. Revista *Psihopedagogia copilului*, (2006), Editura Reprograph, Craiova.

EDUCAȚIA ȘI CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. înv. primar Enache Mihaela
Școala Gimnazială Filiași

" Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală " Albert Einstein

Ce sunt cei 7 ani de acasă ? Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.

Cei 7 ani de acasă sunt esențiali pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere. De multe ori mama este prea tolerantă la anumite situații, iar tata este prea dur. Copilul, însă, nu știe cum este corect să procedeze dacă și maturii au păreri împărțite.

Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă, etc.

Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților.

La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități . Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei.

Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul, etc.

Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu”.

Câteva exemple de activități pe care părinții le pot propune copiilor și care nu necesită o pregătire minuțioasă ar putea fi în natură: - să alerge; - să se joace cu mingea „De-a v-ați ascunselea”, „De-a BabaOarba”, etc. ; - să-i lase să se plimbe desculți ; - să simtă iarba, pământul, nisipul, apa, etc. ; - să-i încurajeze să asculte foșnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor, șuieratul vântului, susurul apelor, etc. ; - să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor,

ș.a. ; - acasă, să ajute la tot felul de activități gospodărești; - să-și atribuie diferite roluri și să intre în jocul copilului ; - să numere tot felul de obiecte ce-i înconjoară, etc.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare.

Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani ? - deprinderi de autoservire; - ordine; - igienă; - curățenie și exprimarea propriilor nevoi; - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative; - bune maniere și comportament ; - limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire); - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc.) ; - consecvență în realizarea unei sarcini ; - concentrare a atenției; - perseverență în realizarea unei sarcini; - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Bibliografie:

- 1.***, *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004 .
2. Vărășmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002.
3. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002.
4. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998.
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

RECEPTIVITATEA COPIILOR FATA DE COMPORTAMENTUL PARINTILOR

Prof. Ene Ionela
Prof.. Damian Violeta
Gradinita cu p.p. nr.6 Alexandria

Încă de la nașterea copilului, părinții trebuie să ia numeroase decizii în ceea ce îl privește, decizii care la vârsta școlară gravitează în jurul unor dileme legate de școală, activități pentru timpul liber, relații de prietenie etc. Soluțiile la astfel de întrebări sunt importante, dar ceea ce influențează profund modul de educare și socializare al copilului este atitudinea generală și stilul părinților de a relaționa. Modul în care adulții fac față micilor provocări ca și părinți, afectează procesul de dezvoltare al copilului. Așadar, este vorba de un anumit tip de comportamente manifestate de către părinți, comportamente care definesc un anumit stil de parenting. În identificarea tipurilor de comportamente pe care părinții le manifestă în raport cu copiii lor, cercetătorii au pornit de la o serie de trăsături ale copiilor: independența, maturitate, încredere în sine, curiozitate, sociabilitate, orientarea spre rezultate. Au fost intervievați părinții unor astfel de copii pentru a verifica ce aspecte ale procesului de educare întăresc aceste calități. Astfel, au fost identificate două mari direcții: receptivitate, căldură și sprijin, exigentă și control. Educația copilului este o provocare pentru orice părinte. Dacă învățăm să facem o reprezentare clară și complexă a celui pe care vrem să îl atingem atunci situațiile pot fi mai simple de abordat. Greșelile nu trebuie să ne descurajeze. Mai devreme sau mai târziu vom ajunge să ne înțelegem copiii și să le acordăm sprijinul necesar. Experiența ne ajută să devenim părinți mai buni și să preluăm exemple din propria educație.

Lumea nu este perfectă și nici noi nu suntem părinți perfecți. Trebuie să avem grijă să nu transmitem frustrările și nemulțumirile noastre. Defectele noastre trebuie să fie exemple negative pentru copil iar calitățile noastre să constituie un model demn de urmat. Ideea principală este să determinăm sursa nemulțumirilor care ne afectează și să ne controlăm atitudinea. Echilibrul este trăsătura perfectă care definește educația copilului. În funcție de aceste dimensiuni au fost identificate mai multe tipuri de comportamente ale părinților în relația cu copiii lor:

- Comportamente de tip autoritar

Acest tip de comportamente se exprimă cel mai adesea prin faptul că părintele ia decizii în locul copilului. Consideră că el face cele mai bune alegeri și știe întotdeauna ce este mai bine pentru copil. Independența copilului nu este permisă, fiind considerată o atitudine rebelă, iar greșelile sunt sancționate rapid și deseori disproporționat. Nu există un echilibru între sancționarea și încurajarea copilului. În relația cu copilul, părintele exprimă mult mai frecvent furia decât grija față de el.

Din cauza acestui comportament, copilul va deveni lipsit de inițiativă și nu va fi apt să ia decizii, deoarece s-a obișnuit că părintele să hotărască mereu în locul său. Atitudinea dominantă îl face pe copil să îi asculte mereu pe părinți. Este posibil însă ca în absența adulților comportamentul său să se schimbe radical. El va fi riguros și perfecționist, dominat de teama că ar putea greși.

Comportamente de tip hiperprotector

Părinții care manifestă astfel de comportamente iau frecvent decizii în locul copiilor, ferindu-i de orice consecință negativă pe care ar putea să o aibă comportamentele acestora din urmă. Orice situație prin care trece copilul este apreciată în mod exagerat ca prezentând un potențial pericol. Astfel de părinți vor evita să implice copiii în activități noi, neplanificate. Ca urmare a acestui tip de comportamente parentale, copilul nu va învăța cum să depășească situațiile dificile, deoarece nu s-a confruntat cu astfel de situații. El va fi dependent de cei din jurul său și incapabil să ia decizii de unul singur. Separarea de părinți îi provoacă neliniște, iar în grupul de covarșnici este retras și fără inițiativă.

Comportamente de tip permisiv

Părinții care manifestă astfel de comportamente nu formulează reguli și limite pentru copil, sau, dacă sunt formulate, nu sunt puse în aplicare. Copilul nu experimentează urmările (consecințele) logice și naturale ale propriilor comportamente. Recompensele sunt impredictibile și sunt oferite fără a fi legate de un comportament dezirabil al copilului. Adultul evita să adreseze copilului orice fel de cerință. Din aceste motive, copilul nu acceptă reguli și are o rezistență scăzută la frustrare. El nu își cunoaște limitele și poate prezenta crize de furie sau chiar comportamente agresive dacă nu i se face pe plac.

Comportamente de tip perfectionist

Parintele care manifesta astfel de comportamente isi critica frecvent copilul, dar are numeroase plangeri si la adresa adultilor din jur (colegi de serviciu, vecini, persoane publice etc.). indeplineste el sarcinile copilului deoarece doreste ca totul sa fie realizat repede si bine. isi compara adesea copilul cu altii, exprimand asteptari nerealiste fata de el. Impun copilului reguli stricte de comportament.

In acest context, copiii incearca se faca lucrurile cit mai bine pentru a evita critica, dar si pentru a atrage atentia parintilor si pentru a se simti acceptati. Acesti copii nu au incredere in sine si sunt in permanenta nelinistiti ca nu se ridica la inaltimea asteptarilor parintilor. Specialistii in psihologia copilului au afirmat ca parintii nu acorda importanta necesara educatiei copilului. Un tanar are nevoie sa isi cunoasca propria personalitate si sa fie constient de pozitia pe care o ocupa in societate. Prin intelegerea exacta a elementelor care contribuie la dezvoltarea unui copil parintele poate sa controleze modul in care acesta isi formeaza personalitatea.

Parintii trebuie sa raspunda nevoilor copiilor, in special cele emotionale, care se concretizeaza in dorinta de a fi ascultati, ingrijiti si apreciati. In functie de varsta si nivelul de dezvoltare al acestuia, atitudinea parintilor trebuie sa fie corespunzatoare.

Stiluri parentale în educarea familiei

Enescu Luminița Ana

Școala Gimnazială Nr. 3 Cugir

Ar. Școala Gimnazială „Ioan Mihu” Loc. Vinerea Jud. Alba

*Nu nașterea ca atare te face tată,
nu purtarea în pânțecă te face mamă,
ci buna creștere pe care o dai copiilor*

Familia are un rol esențial în creșterea și educarea copilului, are un rol decisiv în evoluția socială și spirituală a acestuia. Ea oferă primele modele ce pot deveni definitorii în formarea viitorilor adulți. Influențele familiale trebuie să fie strâns legate de valorile morale ale societății și de cerințele sociale și educative. Comportamentele copiilor se învață prin observarea unor modele în familie sau societate, iar direcția în care va merge copilul se trasează din familie, locul unde se va forma idealul său. Acesta se formează din copilărie până la adolescență. Astfel când relațiile dintre părinți au fost armonioase, idealul adolescentului include un model care le seamănă.

Rolul familiei în educația copiilor este esențial. „Familia reprezintă matricea primordială a culturii omenești. [...] Aici se trezesc și încep să se dezvolte puterile latente ale sufletului personal; aici începe copilul să iubească (pe cine și cum?), să creadă (în ce?) și să sacrifice (cui și ce?); aici se alcătuiesc primele temelii ale caracterului său; aici se descoperă în sufletul copilului sursele principale ale fericirii sau nefericirii lui viitoare; aici devine copilul un om mic, din care mai apoi se dezvoltă o mare personalitate sau un pungaș mărunț.”

Totul se începe și se învață mai întâi în familie. Dacă copilul nu învață să iubească în familie, de la părinții săi, unde va învăța să iubească? Dacă nu s-a deprins încă din copilărie să caute fericirea tocmai în fericirea reciprocă, în ce porniri rele și vicioase o va căuta când va ajunge la vârsta maturității? Copiii preiau totul și imită totul....

Un copil care nu a primit o educație corectă din toate punctele de vedere va avea de suferit la maturitate, sau poate toată viața în cazul în care nu are un caracter puternic nativ, prin care să se autoeduce. Lacunele relaționale, complexe, fluctuațiile sentimentale și toate problemele interioare ale omului sunt în mare parte o consecință a unei educații familiale defectuoase. Greu va înțelege extrovertirea unei persoane în familia sa sau între prieteni, ori altruismul cu care se manifestă în societate și altele asemenea, cineva crescut de niște părinți care nu au avut timp să vorbească cu el, să-i asculte problemele, să-l încurajeze la nevoie, să-i ofere afecțiune. Se va adapta greu. Responsabilitatea unui părinte în ceea ce privește educația copilului său este una uriașă. În mare parte cazurile de neadaptare socială, depresie, dependență, delincvență, perversiune, sinucideri, din rândul tinerilor (și nu numai), au ca substrat lipsa educației familiale corecte, sănătoase.

Stilurile parentale sunt foarte importante pentru dezvoltarea personalității copilului. Prin stil parental putem înțelege modul în care ajungi să te porți, în calitatea de părinte cu propriul tău copil. Din punct de vedere psihologic, până în prezent au fost descoperite patru stiluri parentale.

1. Stilul autoritar se axează pe măsuri aspre de disciplină. Cu alte cuvinte, copilul ce provine dintr-o familie cu părinți ce adoptă un astfel de stil se va confrunta cu sentimente de anxietate, frustrare și teama și va reuși destul de greu să gestioneze situații limită. Părinții care se încadrează în acest stil nu dau dovadă de afecțiune și consideră că dovezile de iubire nu înseamnă nimic altceva decât demonstrarea slăbiciunii părinților în fața copilului.

2. Stilul neglijent este contrariul stilului autoritar. Acești părinți sunt într-atât de nepăsători încât nimic din ceea ce ar face copilul respectiv nu i-ar sensibiliza, rămânând stingheri atât în fața lucrurilor pozitive, cât și în fața celor negative. Și de aceasta dată personalitatea copilului ar putea fi influențată, putând cădea foarte ușor pradă capcanelor vieții.

3. Stilul permisiv al părinților se deosebește de cel autoritar prin faptul că propriului copil îi este permis de această dată să facă tot ceea ce dorește, fără a fi restricționat în vreun anume fel. Întrucât relația cu propriii părinți este foarte bună, copiii pot rămâne atașați de părinții lor vreme mai lungă de timp, având probleme de independență.

4. Stilul competent îmbină o serie întreagă de lucruri pozitive. Mai înainte de toate, părinții din stilul competent sunt mai atașați de proprii copii, arătându-le de nenumărate ori dovezi de iubire. În același timp, părinții ce aparțin acestui stil de creștere pot da dovada de seriozitate, având anumite așteptări ce pot fi receptate bine de copil. Nu adopta măsuri dure drept modalitate de disciplină, însă se pot face înțeleși de copii în toate solicitările lor.

Stilurile familiale pun accentul mai mult pe funcția de socializare a familiei și se referă la păstrarea și transmiterea valorilor tradiționale, a modurilor de acceptare a regulilor sociale impuse, a atmosferei generale specifice familiei. Stilul poate fi imprimat de calitățile instinctiv-pulsionale (în care calitățile biologice, aspectul vestimentar, maniera de exteriorizare a intimității sunt reprezentative); altelei poate domina motivația economică (asigurarea unui confort material deosebit: casă, mașini, obiecte de lux), în alte cazuri spiritualitatea impune tuturor membrilor un orizont înalt, dominat de valorile moral-cultural-religioase .

Familia reprezintă mediul care influențează în mod direct dezvoltarea copilului. Părinții trebuie să știe că prin implicarea în educația și formarea copilului, pun bazele de care acesta are nevoie pentru a se dezvolta și a-și construi un viitor de succes.

Bibliografie:

Goleman, D. – Inteligența emoțională, Ed. Curtea Veche, București, 2001

Cosmovici, A.-Psihologie generală, Ed. Polirom, Iași

Alina Moise, psiholog clinicăan-„Consecințe ale stilurilor parental-familiale în adaptarea adultului la socialul contemporan” surs <https://eusuntalinarea.wordpress.com>

DESPRE IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ENGI MARTA ILDIKO
GRĂDINIȚA PP PECICA, JUDEȚUL ARAD

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. "Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură („Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”). Aici cuvântul cheie este ”împreună”. Părintele trebuie să-și facă timp să se ocupe și de copil să găsească anumite lucruri, activități care să le desfășoare împreună și în acel timp să-i dea copilului toată atenția.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să i se dezvolte mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. E bine să fie încurajat să se exprime, să fie lăsat să termine ce are de spus și să nu i se facă observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Bineînțele că bunele maniere sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțele că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

BIBLIOGRAFIE:

Jávorné dr.Kolozsváry Judit, Pázsikné Szilágyi Gabriella, Stöckert Károlyné, Szalontay Judit, Viilányi Györgyné, W.Mikó Magdolna : Tág a világ- Háttérkalauz szülőknek, óvodapedagógusoknak, Nemzeti Tankönyvkiadó, Budapest 2004.

Gheorghe Schwartz, dr. Gabriela Kelemen, Olga D. Moldovan : Psihologia copilului, Editura Universității "Aurel Vlaicu" Arad, 2007.

Importanța celor „șapte ani de acasă”

Prof. înv. primar Enuță-Ștefan Ionica
Școala Gimnazială Nr. 17, Galați

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia și realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să pară ușor de respectat. Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului deoarece el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani.

La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. De aceea îi vom prezenta diferite întâmplări/povești de unde vom desprinde comportamente pozitive. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, dar asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. Acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să i se dezvolte mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. El trebuie încurajat să se exprime, să fie lăsat să termine ce are de spus, să nu i se facă observații în public deoarece nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt. Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră. Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale copiilor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani). Munca

făcută cu măsură (“Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”) este de mare folos, dă sănătate fizică și psihică.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață. Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Cei șapte ani de acasă!

Epure Alina Liceul Teoretic „Ion Gh. Roșca” Osica de Sus, Olt

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc.

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas.

Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial”, în care dragostea ocupă primul loc.

Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Ei sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este să fiți voi, părinții, un bun model pentru el. Începe să îl înveți lucrurile simple încă de la vârsta fragedă: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect.

A-l învăța bunele maniere este un proces zilnic, care va dura în timp și vei avea multe ocazii să îl îndrumi în direcția corectă. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului.

Se pot creiona, evident, generalizări, care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” :

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate componentele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. "Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite.

Bibliografie:

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București;
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București;
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași;
Vrăsmaș, E., (2002), *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București;
[www. didactic. ro](http://www.didactic.ro) .

Cei șapte ani de acasă

Importanța timpului petrecut alături de copil – darul cel mai prețios al părinților

Nicoleta Epure, prof. învățământ primar

Școala Gimnazială Dimitrie Sturdza, Tecuci, jud. Galați

Timpul petrecut cu copilul este într-adevăr **lucrul cel mai prețios** pe care i-l oferiți: deoarece a sta cu el înseamnă a-i acorda interes, afecțiune, stabilitate și a fi o familie cu adevărat; nu jucăriile și alte daruri, ci petrecerea timpului împreună este cu adevărat valoroasă pentru copil. A fi un părinte bun înseamnă a fi un părinte implicat, prezent în viața de zi cu zi a copilului...

Familia este grupul intim, afectiv, ce oferă membrilor săi relații profunde de apropiere și sprijin. Sau așa ar trebui să fie... Din păcate, în lumea agitată de astăzi, în multe familii, membrii săi, deși atât de apropiați fizic, sunt atât de departe emoțional unul de altul; fiecare își are colțul său și se preocupă de ale sale. Vă adunați cu toții seara în casă, însă nu vă simțiți conectați unul la altul. Unitatea familială atât de prețioasă este greu de creat, deoarece fiecare vă lăsați acaparați de propria viață și uitați să fiți cu adevărat împreună, să vă petreceți timpul împreună, nu doar unul lângă altul!

Petrecerea timpului împreună oferă **siguranța și stabilitatea emoțională**. Copilul trăiește sentimentul de siguranță prin intermediul familiei, a rutinei și activităților familiale. Timpul petrecut cu copilul regulat, indiferent de activitatea propriu-zisă, îi oferă acea stabilitate de care are nevoie. Fie că stați de vorbă pur și simplu, fie că jucați un joc, fie că mergeți în oraș, fie că faceți împreună sarcini casnice, fie că luați masa și chiar vă uitați la un film – orice activitate împreună este prețioasă pentru copil. Se pune accent pe petrecerea timpului calitativ – a te implica și a vorbi cu copilul, nu doar a sta împreună în fața TV-ului; însă chiar și aceasta din urmă este valoroasă pentru sentimentul de stabilitate familială.

Pentru a fi o influență pozitivă în viața copilului, pentru a-i **transmite valori și atitudini**, trebuie să fiți o prezență activă în viața sa de zi cu zi. Așadar, trebuie să petreceți timp cu copilul: un părinte ocupat, pe care copilul îl vede doar câteva minute înainte de ora culcării, nu este o prezență activă și nu poate influența prin propriul exemplu formarea copilului! Activitățile împreună ca parte a rutinei familiale asigură că rămâneți în viața copilului, că el nu se îndepărtează emoțional de voi, de familia sa, în special odată ce își creează un grup de prieteni și are din ce în ce mai multe activități proprii.

Timpul petrecut cu copilul **arată apreciere**. Petrecând timpul împreună cu el, îi arătați copilului că este cu adevărat important pentru voi și că este o prioritate în viața voastră. Îi arătați că îl apreciați și că sunteți interesați de el și de viața sa. Nu trebuie să găsiți mereu activități interesante sau distractive: cel mai important este să stați cu el și să îl întrebați despre viața, gândurile, emoțiile sale. Să îl sprijiniți și să fiți acolo, lângă el, când are nevoie de cineva care să îl asculte. Când vă vede mult prea ocupați și observă că îl ascultați doar cu o ureche, fiind distrași de treburi, copilul se simte prea puțin apreciat – el vede că aveți clar o altă prioritate. Așadar, fiți pur și simplu acolo, o prezență activă și care ascultă ce are copilul de spus, care poate și vrea să lase deoparte un timp treburile, pentru că treaba cea mai importantă a părintelui este ocrotirea și sprijinirea copilului.

Timpul petrecut cu copilul, așadar, nu înseamnă să căutați neaparat activități speciale și distractive: înseamnă doar a sta cu el și a-l asculta și a-i vorbi; **a fi accesibil**, lăsând deoparte din când în când restul preocupărilor. Înseamnă a-l implica când faceți treaba în casă, a vă uita împreună la un film, dar și a vă juca acasă împreună – aceasta și pentru voi. Jucându-vă cu copilul nu numai că vă reconectați și apropiați, vă permiteți să vă mai relaxați și să vă simțiți bine măcar o perioadă! A fi constant adultul serios și ocupat nu face bine nimănui – iar copilul este cel care vă poate scoate din stresul și plictiseala maturității oferindu-vă clipe de veselie... În orice caz, cu mult mai important și prețios este să petreceți clipe împreună zi de zi, în loc să petreceți împreună doar o zi la sfârșitul săptămânii, mai prețioase sunt momentele de relaxare în care vorbiți vrute și nevrute decât rarele momente în care îl duceți într-un loc distractiv... Părintele trebuie să fie o prezență constantă în viața copilului, care îi oferă siguranță și stabilitate. Sigur, în weekend vă puteți petrece mai mult și mai bine timpul cu copilul, însă încercați să fiți prezenți în viața sa și în rest...

Timpul petrecut cu copilul înseamnă **sprijin** – orice persoană, indiferent de vârstă, are nevoie de o persoană apropiată pe care să se poată baza, care să o asculte și sprijine. Cu atât mai mult are nevoie copilul de sprijin – atât emoțional, prin sentimentul că este apreciat și ascultat, cât și practic, prin ajutorul

acordat, prin încurajare și susținere. A-i arata copilului că sunteți mereu acolo, că poate să apeleze la voi pentru sfat, dar și pentru ajutor practic, este foarte important. Iar dacă nu stați cu el, nu vorbiți cu el, nu vă interesați de activitățile lui, nu vă implicați, atunci nu îi arătați că sunteți acolo pentru el!

Nu puteți compensa timpul petrecut cu copilul prin daruri: părinții ocupați până peste cap se simt des atât de vinovați, încât îi cumpără copilului multe cadouri, îl duc în weekend în locuri frumoase și îi permit să facă cam tot ce dorește. Acestea, însă, nu reprezintă ceea ce este cu adevărat valoros: ci timpul de zi cu zi, acele momente, chiar scurte, petrecute zilnic împreună, acea rutină a vieții de familie, care îi arată că sunteți conectați, împreună. A încerca să compensezi lipsa și neimplicarea prin multe daruri și o atitudine permisivă nu numai că poate avea efecte dăunătoare educației (copilul și-o poate lua în cap): acestea nu îi oferă decât bucuria de moment – dar copilului îi lipsește apropierea reală, stabilitatea, prezența implicată a părintelui său. Așa că încercați să îi oferiți o bucată din timpul vostru zilnic, în loc să încercați să compensați într-o zi liberă ducându-l la plimbare! La urma urmei, oricât de ocupați ați fi, familia este prioritatea!

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**Prof. invatamantul primar:ERDELYI MARCELA-CLAUDIA
LICEUL TEHNOLOGIC NR 1 DOBRESTI,JUD.BIHOR**

„Copilul este o frântură a vieții neîntinate, este o floare deschisă luminii, este un îndemn la simplitate și frumusețe.În el vorbește frântura de cer dată omului odată cu începutul.” (Ernest Bernea)

Familia este „piatra de temelie” de la care pleacă orice individ , o rampă de lansare în viața cotidiană, în orice tip de societate. În toate timpurile , familia a ocupat locul cel mai de preț în sufletul fiecărei persoane ,insuflându-i valorile morale .

În cadrul familiei un individ își primește educația și anume „ Cei șapte ani de acasă” cu care , mai târziu, va ieși în societate.Acel individ va fi o persoană asemănătoare celor care l-au educat, de cele mai multe ori aceste persoane fiind părinții individului sau familia acestuia .El va căpăta din trăsăturile celor care l-au educat și l-au învățat să se comporte în societate. O familie îți modelează psihicul și te ajută să depășești piedicile din calea fericirii tale.

„Cei șapte ani de acasă” ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii șapte ani de viață, atunci când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Părinții trebuie să se străduiască să dea dovadă de o moralitate ireproșabilă, de integritate și educație aleasă, fiind formatorii unei generații, ca astfel copiii să-i poată urma avându-i ca model. „ În educația copiilor, mai întâi de toate trebuie să ne educăm noi înșine. Evident, căldura din familie educă mult mai bine decât orice cuvinte și dimpotrivă , cuvintele anoste ale părinților obțin efectul contrar.”

Educația morală trebuie să urmărească obiectivul de a forma la copil un fel de a fi care să-i dea o tărie sufletească, care să-i formeze o comportare onorabilă în familie, la școala și în colectivul de prieteni în mijlocul cărora trăiește. Această comportare morală se poate eticheta cu denumirea de conștiință socială superioară. Educația morală a copiilor în familie se formează prin cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult; părintele este un exemplu pentru copil. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten. Formarea conștiinței morale naște sentimentul datoriei, sentimentul de cinste și coeziune între membrii familiei.

Educația morală nu se limitează doar la străduința de a avea un copil cu idei juste și umanitare. Copilul nu trebuie instruit doar să cunoască sentimentele morale, ci trebuie să le și aplice în viață, sub influența împrejurărilor exterioare, sub influența educației familiale și culturii căpătate în școală, să-și formeze personalitatea sa morală. În evoluția psihică a copilului trebuie să se simtă călăuza educativă a părinților. Treptat, el trebuie să ajungă la o oarecare independență de gândire și simțire încât la vârsta școlară, intrând în contact cu colectivul de colegi și profesori, el capătă noi obligații sociale.

Climatul familial este sinonim cu atmosfera sau moralul familiei. Acest climat poate fi pozitiv sau negativ. Influențele educative exercitate de părinți depind în mare parte de sensul pozitiv sau negativ al acestuia. Astfel că, achizițiile psiho-comportamentale realizate de copii sunt influențate de climatul familial. S-a demonstrat că aceleași influențe educative pot avea efecte diferite asupra copiilor, în funcție de climatul familial în care acestea se exercită.

Familia trebuie să fie un colectiv sănătos, adică în componența sa să existe toți membrii care alcătuiesc în mod normal un asemenea colectiv (doi părinți), între aceștia să fie relații de înțelegere, respect, întrajutorare, să trăiască în deplină armonie, să ducă o viață cinstită, onestă. Opiniile celor doi părinți referitoare la copil trebuie să fie convergente, iar părinții trebuie să fie un bun exemplu având în vedere cât de puternic este spiritul de imitație la copii.

În comparație cu familia cu un singur copil, familia cu mai mulți copii reprezintă un mediu educativ mai bun. Dacă copilul este singur la părinți el tinde să fie mofturos, egoist, capricios datorită

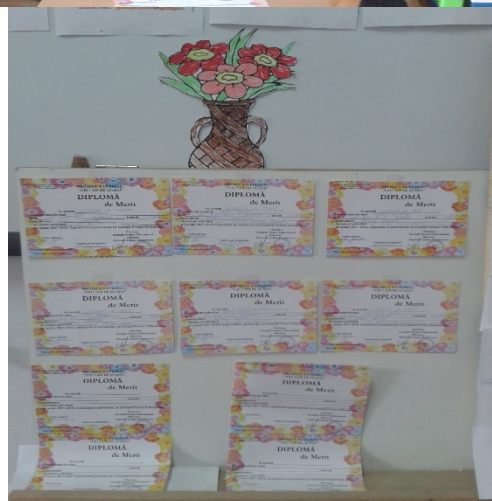

părinților care doresc să-i facă toate poftele. În familiile cu mai mulți copii, afecțiunea părinților se îndreaptă către toți copiii. Părinții trebuie să aibă o autoritate asupra copilului. Această autoritate nu trebuie obținută cu ajutorul pedepselor sau a violenței și nici printr-un exces de bunătate și satisfacerea oricărei dorințe.

A educa un copil nu este un lucru atât de ușor. Unii părinți, având concepții învechite, cred că ei știu cel mai bine să-și educe copilul, neacceptând sfaturi din exterior. În prezent, există o mulțime de cărți, filme și emisiuni special realizate pentru îndrumarea pedagogică a părinților.

De cele mai multe ori atunci când întâlnim o persoană căreia bunele maniere îi lipsesc cu desăvârșire, spunem despre ea că nu are cei șapte ani de acasă. Tu, ca părinte, cu siguranță nu îți dorești un copil despre care s-ar putea face o afirmație similară și de aceea trebuie să te implici în formarea caracterului său în acești șapte ani.

ACTIVITATE APLICATIVĂ : „DIN SUFLET PENTRU MAMA!”-8 MARTIE 2018

PROF.INV.PRIMAR:ERDELYI MARCELA-CLAUDIA
LICEUL TEHNOLOGIC NR.1 DOBRESTI ,JUD. BIHOR

UN MOMENT DE NEUITAT! (Activitate extrașcolară)

Prof.înv. primar: EREMIA MADICA

Șc. Gimn.DUMITRA, Jud. Bistrița-Năsăud

8 Martie

La mulți ani!

8 MARTIE- Ziua Femeii

Ziua Internațională a Femeii (denumită generic **Ziua Femeii**) este sărbătorită anual la data de [8 Martie](#) .

Zilele de 1 Martie și 8 Martie sunt dedicate zilei mamei, respectiv zilei femeii. Cu ceva timp înainte copiii pregătesc cadouri – multe dintre ele lucrate manual – soții se gândesc la soții, prietenii la prietenelor, iar iubiții la iubitelor lor. Unii le cumpără și le dăruiesc cadouri, cadouri care au darul de a le reaminti cât de importante sunt ele, femeile, în viața lor. Și chiar femeile își dăruiesc unele altora mici cadouri și atenții – lucruri de mână în general – care au fost realizate cu drag, și de asemenea tot cu drag sunt oferite.

Elevii Școlii Gimnaziale Dumitru au hotărât să serbeze Ziua Femeii în stradă, oferind doamnelor domnișoarelor flori. Fetele și băieții de la Școala noastră, îndrumați de doamna profesoară Măierean Carmen și doamna învățătoare Eremia Madica, au ieșit în ziua de 8 Martie 2017, pe străzi, pentru a le ura doamnelor și domnișoarelor “La mulți ani!” de Ziua Femeii. Elevii au împărțit lalele și zâmbete, iar femeile se rusinau, mulțumindu-le. Toate femeile care străbat strada dinspre școală au lalele în mâini zâmbesc, oarecum surprinse. O simplă urare spusă de elevi, când întind floarea, iar femeile se bucură. .... de ziua lor, au primit o surpriză neașteptată.

De 8 martie, e simplu să fii femeie în România! Polițiștii te trag pe dreapta pe străzile din centru, dar nu pentru a-ți cere permisul de conducere, ci pentru a-ți ura “La mulți ani!” și pentru a-ți dăruia o floare. Chiar și șoferițele care nu poartă centura sunt iertate astăzi..

Ziua de 8 Martie este cunoscută în întreaga lume ca sărbătoarea Internațională a Femeii. Luna martie este prima lună a primăverii, când toată natura renaște și razele soarelui încep să ne încălzească sufletele. Dacă evenimentul coincide, ca perioadă din an, cu un nou început, semnificațiile acestuia sunt legate și de lupta femeilor pentru dobândirea unor drepturi, confundându-se ulterior cu o sărbătoare a mamelor în țările din fostul bloc sovietic.

Văzând bucuria din ochii elevilor și a doamnelor care au primit flori, am hotărât împreună cu elevii ca acest gest început astăzi să devină o tradiție pentru elevii școlii noastre. O floare, un zâmbet! Ce frumos sună! În anul școlar viitor vom mobiliza mai mulți elevi să participe la eveniment. Ne mândrim cu activitatea noastră și mulțumim elevilor și părinților acestora, pentru că ne-au susținut și ne-au ajutat să organizăm.

Părinți educați, copii fericiți

prof. învă. primar Eva Felicia
Liceul Teoretic „Vasile Alecsandri”, Săbăoani, Neamț

Zi de zi viața ne pune în diferite ipostaze cărora trebuie să le facem față. Copilul, încă de mic este educat și pregătit pentru a face față provocărilor de tot felul. El este rodul unui ansamblu de influențe educative care în primii ani sunt meritul părinților. Aceștia formează copilului primele deprinderi, competențe și-i imprimă un stil de comportament prin acțiunile educative consecutive, permanente și de durată. Copilul a fost și va fi oglinda părinților. În funcție de cât de bine va ști părintele să-l educe, cu atât acesta va fi capabil să acționeze conform cu respectarea normelor societății, vieții în general, adaptate timpului, valorilor promovate, credințelor, idealurilor personale, sociale.

Rolul de părinte presupune responsabilitate. Acesta trebuie să se formeze la școala vieții pentru a lua deciziile cele mai potrivite pentru copilul său în funcție de o serie de factori obiectivi, dar și subiectivi. Un părinte educat va forma un copil educat. Un copil educat va fi fericit căci va ști întotdeauna cum să acționeze în funcție de principii, norme, reguli etice, morale.

Există o serie de linii directoare către care părintele trebuie să se orienteze. Copilul ia contact cu cei din jur și trebuie să știe să se comporte în diverse situații. Experiența părinților și maniera în care reușesc să ghideze copilul, va contura un gen de comportament adaptat situațiilor reale. Expunerea copilului în situații concrete în care acesta trebuie să adopte un anumit comportament, explicarea faptelor, consecințelor pozitive și negative, antrenamentul vor duce la cimentarea unui stil comportamental.

Situațiile ce impun anumite reguli de comportament civilizate sunt de exemplu:

- salutul- exprimă cartea de vizită și prima impresie ce o lasă persoana;
- comportamentul în diferite situații publice trebuie adaptat și copilul obișnuit să acționeze în consecință, va fi apreciat, bine primit de ceilalți: pe stradă, într-un mijloc de transport în comun, într-o instituție publică, într-o locuință privată;
- stil comunicativ-limbajul verbal, nonverbal și paraverbal vor însoți copilul oriunde și va trebui „să aibă în mână” vocabularul potrivit și registrul emoțional adaptabil;

Părintele bine intenționat va adopta cu tact fiecare situație de viață și va pregăti copilul cu pași mici și clari pentru alinierea comportamentului corespunzător situației date. Empatizând, părintele va ști cum să construiască în mintea copilului un sistem de reguli bine conturat și totodată va ști să sădească dorința de a le respecta, motivația pentru alegerea cea mai bună. Comportamentul civilizat își pune pecetea și ce este format în „cei șapte ani de-acasă” va da roade: bune sau rele. Într-un material roditor școala va putea zidi mai departe cu ușurință și nu va întâmpina rezistența unui comportament dezirabil, eventual greu de modelat.

Părintele ce vrea să formeze competențe sociale potrivite copilului său va pune bazele unui zâmbet către lume și al lumii către sine. Cei șapte ani de-acasă stau în registrul social al fiecăruia dintre noi.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

P.I.P. Făcăleț Daniela
Școala Gimnazială nr. 2 Comarnic

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă, ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună „mulțumesc”, „te rog”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil, familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul, familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie, se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socio-culturală a țării sale. În familie, se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie, copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară, educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse

aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE – CARACTERISTICI, DIFICULTĂȚI ȘI SOLUȚII (Studiu de specialitate)

Prof. FĂLFĂE IOANA, Grădinița Nr. 2 Cerneți – Mehedinți

Afirmația lui Pestalozzi conform căreia „ceasul nașterii copilului este ceasul începutului educației sale” pare astăzi pe deplin firească, după cum sintagma „familia este prima școală a omului” nu mai are nevoie de argumente. La aceste idei, care pun în evidență primordialitatea și prioritatea în timp a familiei între factorii educativi, am mai putea adăuga și pe cea cu privire la caracterul continuu al educației în familie, știut fiind că părinții acționează educativ asupra copilului toată perioada cât acesta este membru al familiei chiar după ce o părăsește (prin căsătorie), prin sfaturi, îndemnuri, îndrumări etc.

De altfel rolul de educatori, care li se atribuie părinților, își află temeiul în însăși etimologia cuvântului „educație”, care în limba de origine (latină) înseamnă „hrănire”, „creștere”, „scoatere din”, „formare”. Așadar, întrucât părinții realizează toate aceste valențe (sensuri) ale educației, sunt educatori. Desigur că sensurile primare ale cuvântului educație au fost cu timpul „înnobilate”, educația însemnând astăzi „hrănire”, „creștere”, „formare” spirituală. Dar și acestea sunt tot atribuții ale familiei.

În urma acestei afirmații se naște întrebarea: este pregătită și aptă familia spre a-și îndeplini cu competență aceste atribuții? Pentru a ne putea pronunța, să încercăm să clarificăm sensul conceptului competență, recurgând la dicționarele în uz. Astfel competența este sinonimă cu „pregătire, pricepere, autoritate”, sau este definită ca „o capacitate... rezultată din cunoștințele, deprinderile, priceperile, aptitudinile și trăsăturile temperamentale-caracteriale de care individul dispune în vederea îndeplinirii funcției sociale cu care este investit”. În urma acestor precizări, răspunsul nostru cu privire la competența familiei în materie de educație nu poate fi decât parțial afirmativ. Căci, dacă mulți dintre părinți au aptitudini și trăsături temperamentale-caracteriale necesare muncii educative, nu același lucru se poate afirma cu privire la cunoștințele, priceperile și deprinderile presupuse de o asemenea activitate. Ar putea rezulta de aici că părinții nu pot și nu trebuie să-și îndeplinească atribuțiile de educatori? Nicidecum! Căci carențele în domeniul cunoștințelor, priceperilor și deprinderilor necesare acestei activități pot fi și sunt compensate prin munca pe care educatorii de profesie (educatoare, învățători, profesori) o desfășoară în vederea inițierii lor în probleme de educație, prin conferințe, expuneri, consultații etc. de asemenea, mass-media poate face serioase servicii familiei prin instituirea unor rubrici permanente în ziare, reviste, emisiuni TV. Pe aceeași linie de preocupări, tipărirea unor lucrări („livre de poche”) dedicate acestei teme ar fi binevenită, iar editarea unui *Dicționar al educației în familie*, în genul celui tradus cu ani în urmă din limba franceză, ar fi, de asemenea, de reală utilitate. Așadar, există surse și resurse care pot și trebuie valorificate în vederea sprijinirii familiei în pregătirea sa pentru această importantă activitate de mare responsabilitate socială. Nu putem încheia considerațiile cu privire la amendamentele și optimizările ce se impun în acest domeniu, înainte de a mai face o propunere cu caracter de sugestie: introducerea în planurile de învățământ al liceelor de toate tipurile a unei discipline (fie și facultative) pe care am denumi-o metaforic (neavând un titlu adecvat la îndemână) „Știința și arta de a fi părinte”.

Dacă vom desfășura activitatea educativă din familie în raporturi de complementaritate cu cea desfășurată de școală, carențele sesizate mai sus se vor estompa. Fără îndoială că și familia contribuie la educarea integrală a copiilor, realizând toate componentele educației (intelectuală, fizică, estetică, morală, tehnică), însă școala dispune de un cadru special și de un personal specializat în acest scop; familia nu dispune de asemenea mijloace. Rolul ei se reduce în a crea copilului condițiile necesare și un climat adecvat studiului individual la disciplinele prin care se realizează educația integrală. Dintre componentele (dimensiunile) acesteia există una în realizarea căreia familia are rolul de „vioara întâi”: aceasta este *educația morală*. Desigur că aceasta nu se va realiza în familie prin lecții sau conferințe, ci prin atmosfera creată și prin exemplul personal al părinților (și al celorlalți membri ai familiei). Valori morale ca cinstea, onestitatea, demnitatea, hărnicia, spiritul adevărului și al dreptății au ca „manuale” însăși persoana părinților, iar ca „lecții” comportamentul lor de fiecare zi. Prin acesta se așează „fundamentul” educației morale, fără de care grădinița, școala sau liceul nu vor putea construi (clădi) edificiul educației morale, oricât de ingenios ar fi concepute și de măiestrit realizate lecțiile de etică.

Carențele competenței părinților în domeniul educației, de care am amintit în rândurile de mai sus, pot fi compensate și prin climatul afectiv care există în familie și care nu poate fi întâlnit în nici una din

instituțiile de învățământ. Iar acesta are o deosebită valență formativă, mai ales când este vorba de educația morală.

Și, întrucât aceste considerații apar într-o revistă care circulă mai ales în rândul cadrelor chemate să realizeze educația instructiv-educativă ca și în lumea părinților cu copii preșcolari, considerăm util și necesar să mai subliniem o idee căreia am cuteza să acordăm valoare axiomatică: puterea (importanța) educației în familie se află într-un raport invers proporțional cu vârsta copiilor. Ceea ce înseamnă că părinții care au copii de vârsta preșcolară vor trebui să acorde importanță sporită educației acestora, alocându-i mai mult timp și mai multă atenție.

Uneori apar în familie și probleme de educație care depășesc posibilitățile acestora de a le rezolva. În aceste cazuri părinții se vor adresa fie educatorilor de profesie (educatoare, învățător, profesor-diriginte), fie – în cazuri speciale – medicului, psihologului, logopedului, pe care grădinița ori școala îi vor recomanda.

În finalul acestor considerații prin care am dorit să sensibilizăm părinții asupra câtorva probleme de educație în familie, încercând și câteva soluții, am mai dori să recomandăm părinților (care dispun de timpul necesar) două lucrări pe teme de educație în familie. Este vorba despre cartea pedagogului ceh I. A. Comenius, Școala maternă, și de cea a pedagogului elvețian I. H. Pestalozzi, *Cum își învață Gertruda copiii* (traduse în limba română). Lectura lor le-ar putea fi de folos, nu numai prin soluțiile date la problemele de educație pe care le au cu copiii, ci și prin sugestiile pe care le conțin.

BIBLIOGRAFIE:

1. COSTEL PETCU – *Elemente de cultură filozofică, logică și psihopedagogică*, Ed. Eminescu, 1999
2. PAUL POPESCU NEVEANU – *Psihologie*, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1990
3. MIELU ZLATE, TINCA CREȚU, IOAN NICOLA - *Pedagogie școlară*, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1980

CARACTERUL SE FORMEAZA PRIN EDUCATIE

**Prof. înv. primar, Farcaș Gabriela – Mirela
Școala Gimnazială „Traian Ialiescu,, Cornea**

În procesul educativ, realizat atât în școală cât și în familie, copiilor trebuie să li se formeze acele trăsături pozitive care le sunt necesare pentru a obține succese în muncă și pentru a avea o comportare morală și disciplinată. Trăsăturile de caracter care exprimă atitudinea omului față de muncă sunt: sârguința, atenția, punctualitatea; față de sine: modestia, simțul de răspundere, atitudinea autocritică; față de alți oameni: delicatetea, compasiunea, sentimentul tovarășiei, spiritul de colectiv. O importanță deosebită în viața omului o au acele trăsături volative de caracter ca: fermitatea, curajul, perseverența, răbdarea, spiritul de inițiativă, independența, orientarea spre un scop precis.

Educarea la copii a trăsăturilor pozitive de caracter constituie una dintre sarcinile principale ale pedagogiei de aceea, atât părinții cât și dascălii trebuie să ia din timp măsuri care să le dezvolte copiilor acele însușiri pozitive de caracter care de fapt constituie esența personalității și care își găsesc expresia în voința omului și în idealurile lui morale.

Comportarea și acțiunile omului sunt condiționate de caracterul lui, de aceea cunoscând caracterul elevului putem într-o oarecare măsură să presupunem cum se va comporta al într-o împrejurare sau alta.

Întrucât caracterul nu exprimă toate trăsăturile individuale, ci numai pe cele esențiale, legate de orientarea morală și de voința omului, nu putem considera că elevii din clasele mici sau preșcolarii au într-adevăr trăsături de caracter deja formate. La ei constatăm doar trăsături de caracter în dezvoltare, la unii mai pronunțate, la alții abia conturate.

La preadolescenți trăsăturile de caracter sunt mult mai statornice, dar la această vârstă de dezvoltare impetuoasă are loc adeseori ceea ce numim schimbare de caracter. Această schimbare se poate produce atât în sens pozitiv cât și în sens negativ. Este de știut faptul că în această perioadă trăsăturile de caracter capătă o mai mare stabilitate și nu întâmplător, elevii sunt sfătuiți să-și formeze o concepție despre viață statornică și un caracter puternic, care să-i ajute să obțină succese la învățătură, să fie disciplinați, să știe să treacă peste greutățile care le stau în cale.

Dar caracterul se poate schimba la orice vârstă sub influența mediului înconjurător, a educației și a autoeducației. De aceea nu putem lua în considerare unele afirmații ale unor elevi din clasele mai mari, care este de multe ori susținută și de părinții lor: „Caracterul meu s-a format și nu se mai poate schimba!”, afirmație total greșită deoarece și cei mai „dificili”, copii pot fi reeducați după îndrumarea unor dascăli pricepuți și apropiați de copii. Dar educarea și reeducarea caracterului este un proces îndelungat, al cărui succes este determinat în cea mai mare măsură de priceperea dascălilor de a prevedea și de a învinge toate greutățile care se ivesc în diferitele etape ale dezvoltării copilului.

Există părinți care cred în mod greșit că unele trăsături de caracter sunt date omului încă de la naștere, se transmit de la membrii familiei. Nu o dată îi auzim pe unii părinți zicând despre copiii lor: „N-am ce să fac cu el, se vede că așa s-a născut”, sau „Fata mea e un copil bun, dar băiatul nu-i reușit – seamănă cu tată- său,,.

Nenumărate exemple de îndreptare a celor mai „dificili”, caractere demonstrează că rolul principal în formarea caracterului aparține educației, că omul dobândește anumite trăsături de caracter în procesul vieții.

Cu toate acestea nu putem nega complet rolul unor elemente biologice în formarea caracterului. I.P.Pavlov, studiind fiziologia activității nervoase superioare, a arătat că fiecare om este înzestrat de la natură cu un anumit tip de activitate nervoasă superioară, care constituie baza fiziologică a caracterului. În funcție de cele două procese interdependente excitația și inhibiția au apărut temperamentele: sanguin, flegmatic, coleric, melancolic.

Nu există dispoziții naturale care să determine un copil să fie sânguincios sau leneș, egoist sau inimos, să iubească adevărul sau să spună minciuni. De asemenea, nu există o anumită dispoziție naturală datorită căruia un copil să fie curajos sau fricos, perseverent sau delăsător. Dacă, de pildă, un copil cu temperament sanguin devine sânguincios sau leneș, acest lucru se datorează în cea mai mare măsură faptului că dacă lăsat să se dezvolte sau nu să-i educe dragostea pentru muncă, voiciumea, proprie sanguinilor.

Pentru educarea caracterului există mijloace diferite, pe care părinții trebuie să le cunoască, pentru a preîntâmpina apariția unor trăsături negative de caracter la copii lor.

Caracterul se formează în colectiv . Colectivul dezvoltă la copii sentimentul tovarășiei, a colectivității, îi determină să fie solidari în rezolvarea problemelor, bine organizați , siguri, mai plin de voie bună. Izolarea omului de colectiv este izvorul tuturor trăsăturilor negative de caracter.

Educând caracterul copiilor , trebuie să acționăm asupra conștiinței lor pe calea convingerii și a lămuririi. Trebuie să-i obișnuim pe copii să-și analizeze comportamentul de pe poziții principale , în raport cu cerințele puse în fața lor de școală și de familie. Pentru a-și da seama de importanța trăsăturilor pozitive de caracter, pentru a-i face să-și dorească asemenea trăsături este bine să discutăm cu ei , dar cât se poate de simplu, căutând să evităm tonul moralizator.

În concluzie, de educația copiilor trebuie să se ocupe atât școala cât și familia, însă rezultatele scontate nu se vor obține decât printr-o strânsă colaborare între acești doi factori.

Bibliografie :

Psihologia copilului - Ursula Schiopu **Editura Didactica, 1967,**
PAVLOV, IVAN PETROVICI - Revista Psychologies Romania

Rolul familiei în educația copilului Studiu de specialitate

**Prof. înv. preșc.: Farkaș Dana
Unitatea de învățământ: Grădinița PP Nr. 11
Localitatea Timișoara, Jud. Timiș**

În educarea copilului, părinții, educatorii, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Printre problemele importante ale învățământului în această etapă de schimbare și modernizare rapidă se găsește și cea vizând parteneriatul cu alți factori educaționali, între care familia ocupă un loc privilegiat. Familia, prima școală a vieții este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi, dar și primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial.

Ca primă verigă a sistemului educativ, familia are responsabilități clare și diverse. Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Factorii care influențează azi mediul educativ sunt: noua concepție care se cristalizează asupra educației, serviciul social și extinderea mass-media. Părinții trebuie să-și întărească fundamentarea relațiilor pe baza dragostei lor față de proprii copii și pe dorința ca aceștia să aibă performanțe și succes în viață. Aceasta nu se poate realiza dacă părinții nu cunosc personalitatea propriului copil. Educația copilului este factorul principal care dezvoltă personalitatea lui. În educația copiilor trebuie să existe între părinți înțelegere și acord în diferite probleme și de aici decurg normal și celelalte.

Voi prezenta câteva din posibilele atitudini și comportamente ale părinților și implicațiile lor în formarea profilului moral al copilului.

„Familia severă”, în anumite limite, imprimă ordine, disciplină, seriozitate, asigură unitatea și echilibrul familiei. Severitatea este necesară în raporturile educaționale din familie, dar cu măsură. Ce s-ar întâmpla în cazul în care părinții aplică copiilor pentru orice abatere pedepse corporale? Atunci copilul crește timorat cu gândul pedepsei, ascunde greșelile făcute, simte nevoia să mintă, se îndepărtează afectiv și efectiv de părinți și își caută înțelegerea și afectivitatea în altă parte. Așa se nasc „găștile” și „bandele” de minori. Mai gravă este situația când părinții sunt împărțiți în „tabere”: unul sever și unul indulgent. Astfel se formează viitorul demagog, viitorul ipocrit, trăsături de personalitate pe care nu și le dorește niciun părinte pentru copilul său.

„Familia permisivă” stă la polul opus al familiei severe, are un climat de „puf”. Asemenea copil va fi neajutorat, un egoist, un meschin, căci în familie îi este permis orice, el are numai drepturi, în timp ce părinții, doar datorii. Un asemenea copil se adaptează și se încadrează cu mari dificultăți în colectivele de școală sau, mai târziu, la locul de muncă.

„Familia rigidă” prejudiciază maturizarea copiilor, generând lipsa de încredere în sine, teama de nereușită și sancțiune. Cadrul didactic trebuie să intervină, după ce cunoaște situația reală, prin vizite la domiciliu, discuții cu părinții (în particular, nu în ședințe), sugerându-le cu discreție, tact și calm în ce mod și sub ce formă se poate atenua și echilibra severitatea.

„Familia libertină” creează o atmosferă lejeră, prezentând riscul de a întârzia sau împiedica maturizarea socială a copiilor, datorită preocupării excesive a unui părinte sau a ambilor pentru ei înșiși. Punerea fermă în gardă a părinților în legătură cu pericolul evoluției nefavorabile a copiilor este posibilă și necesară.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea, larghețea și strictetea), toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Un proverb spune: „O vorbă bună rostită la timp înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, cazonă la timp potrivit, înviorează câmpul”

BIBLIOGRAFIE:

Momanu M., „Introducere în teoria educației”, Ed. Polirom, București, 2002;

Dattrens R., Mialaret G., Rast E., Ray M., “ A educa și a instrui”, Ed. Polirom, București, 2008.

SFATURI PENTRU PĂRINȚI

Prof. Înv. Preșc. Mihaela Fătu
Grădinița Nr. 185, sector 5, București

“A fi părinte este o misiune neîntreruptă, care urmărește atât asigurarea condițiilor optime de trai pentru copil, cât și instruirea și educarea acestuia. Educația copilului începută în sânul familiei este continuată și dezvoltată în instituțiile de învățământ.”

Copiii petrec majoritatea timpului în grădiniță cu “mama 2” (doamna educatoare) care cunoaște bine mai mulți copii, nu doar pe unul singur ca într-o familie. Astfel “mama 2” este în măsură să dea sfaturi părinților referitor la proprii lor copii.

Părinților, pentru a înțelege de ce noi îi cunoaștem așa de bine copilul, le recomandăm o propunere: să petreacă cât mai mult timp cu copiii lor. Știm că aceasta este și intenția fiecărui părinte. Cine ar fugi de clipele petrecute cu proprii copii? Dar LIPSA TIMPULUI - o realitate a lumii contemporane - îngreunează împlinirea acestei cerințe și implicit, afectează relația dintre copii și părinți.

Cel mai adesea, părinții așteaptă cu nerăbdare sfârșitul de săptămână ori, cel mai așteptat este concediul să fie împreună cu familia. În aceste perioade se duc mai des cu copiii în parc, la film, la muzeu, în excursii. Iar dacă nu se duc, ar trebui neapărat să o facă.

Alteori își planifică un concediu pe o plajă sau la munte, în țară sau în afara țării, ori organizează un circuit turistic. Întotdeauna copiii îi însoțesc și, la final, ajung toți obosiți și fericiți că s-au distrat împreună. Oare așa să fie?

Au stat cu adevărat părinții cu copiii lor? Au făcut ei împreună altceva decât au făcut întotdeauna: le-au dat de mâncare, i-au băgat în pat, i-au trimis la joacă?

S-a întâmplat ceva nou, ceva special, în afară de călătoria în sine? Probabil că nu. În general, părinții consideră că dacă i-au oferit copilului activități noi, evenimente speciale, atunci timpul este bine folosit și plin de lucruri bune pentru el. Ceea ce este adevărat.

Dar aceste activități nu sunt foarte dese prin forța împrejurărilor și, tot prin forța împrejurărilor ce decurg din programul fixat (locurile de vizitat, eforturile de a găsi locuri de popas etc.), relația dintre părinți și copii nu are prea mult de câștigat.

Câteva exemple pentru a clarifica mai mult lucrurile. De obicei, în parc, cu copilul se duce mama ori bunica, ori, tot mai des, bona. Rareori și tata. Poate amândoi părinții. Ce se întâmplă însă? Copilul se joacă separat de adult, iar acesta, la depărtare de copil, supraveghează. Deci fiecare își are propria activitate, la care celălalt nu ia parte. Se ”întâlnesc” abia la sfârșit, când trebuie să plece acasă.

Dacă familia merge la film, se întâmplă cam același lucru. Fiecare privește filmul, pe cont propriu, și această activitate este întreruptă, probabil, de observațiile adultului în ceea ce privește comportamentul copilului. Alte legături nu prea există.

Ce se întâmplă de fapt? În toate aceste activități, folositoare și distractive de altfel, copiii se simt în fapt deconectați de adult. Activitățile, deși implică prezența unui adult sau a mai multora, nu înseamnă și participare. Într-un fel, fiecare își urmează traiectoria sa, de adult sau de copil. Stau alături, dar nu comunică.

Desigur, părinții își iubesc copilul, iar copilul știe și simte asta. Deosebirea este una esențială, copilul are nevoie să simtă cât mai des această legătură cu părinții, să fie nu alături, ci împreună cu el.

Necesitatea copiilor de a fi conectați cu părinții nu are neapărat nevoie de evenimente deosebite, ci de conectări permanente în activitățile cele mai obișnuite dintr-o familie.

Când copiii se simt ”conectați” îi vedem că se simt în siguranță și sunt mereu veseli, jucăuși, vorbăreți. Dacă se simt deconectați, distanțați de adulți, ei sunt tăcuți sau răspund monosilabic, uitându-se mai degrabă în altă parte decât la părinți și nelăsându-se mângâiați.

Adulții pot păstra afecțiunea pentru un prieten, peste ani, chiar dacă nu s-au mai văzut de mult timp.

Copiii nu pot menține aceste relații. Dacă tatăl lipsește mult de acasă, ei nu înțeleg că el muncește, se sacrifică pentru familie. Copiii înțeleg lucrurile doar atunci când adultul le face împreună cu el.

Un exemplu simplu: mama la bucătărie, ocupată. Îi dă copilului jucării, cărți, culori etc, astfel ca el să se joace în camera lui. Ce înseamnă? Înseamnă deconectare. Dar dacă mama pregătește un colț securizat în bucătărie, unde copilul se poate juca, și, în timp ce face mâncare, vorbește cu el, îi cere

părerea, îi dă să guste, mai repetă o poezie sau un cântecel pentru grădiniță, atunci aceasta înseamnă conectare, legătură, prezență și relație.

Ca o concluzie, copilul inclus în activitățile zilnice, va găsi hrana de iubire, de relație afectivă continuă, de care el are nevoie pentru a se dezvolta armonios.

NU UITAȚI: TIMPUL ZBOARĂ. Copiii învață unii de la alții, de la cei mai mari, dar timpul petrecut cu adultul este neprețuit. Părintele trebuie să ofere un model de comportament.

O educație eficientă este aceea prin care copilul este iubit, înțeles și respectat ca o ființă aparte, cu trăsăturile sale specifice.

Bibliografie

- Supliment PIPO pentru Educatoare și Părinți, 2011

RELAȚIA PĂRINTE - COPIL, FACTOR ESENȚIAL ÎN DEZVOLTAREA MULTILATERALĂ A COPILULUI

Prof. Faur Elena

Influența părinților asupra formării copilului ca viitor om cu respect față de cei ce-l educă se simte încă din perioada grădiniței. Nu de puține ori se întâlnesc copii care nu respectă cerințele educatoarei sau care fac aprecieri necuviincioase la adresa ei. De cele mai multe ori, acești copii vin din familii care au obiceiul de a ponegri autoritățile locale, șefii de la locul de muncă sau chiar educatoarea sau învățătoarea copiilor mai mari. Copilul este obișnuit deci, cu lipsa de respect. Acești copii, de multe ori, refuză să vină la grădiniță.

Copilul nu se educă numai prin îndemnul părinților, ci și prin exemplele personale pe care părinții le oferă acestuia. Există multe cazuri când părinții intră în grădiniță fără să salute personalul care lucrează în incinta acesteia. Prin firea lucrurilor, copilul trebuie să găsească în imediata sa apropiere, realitatea corectă a persoanei de care sunt atașați, realitate care să-i inspire conduita. Desigur că, aceste exemple de conduită se corectează pe parcurs, se îmbogățesc, ajungând chiar să se modifice. În acest proces, intervin grădinița, școala, societatea care contribuie la modelarea personalității copiilor. Prima etapă în acest proces de organizare și formare a membrului societății este reprezentată, însă, de identificarea cu personalitatea tatălui sau a mamei.

Lipsit de un model, de un exemplu cu care să se identifice în propriul său cămin, copilul va găsi astfel de modele în afara acestuia, într-o persoană valoroasă pentru el, cum ar fi, de exemplu: educatoarea, învățătoarea.

Din nefericire însă, adeseori, copilul care este lipsit de autoritatea părintească pozitivă și eficientă își va afla prieteni printre indivizii străzii. În acest caz, efectele negative pot fi prezise cu corectitudine.

Copiii provin din familii care se deosebesc între ele prin condițiile de trai, prin gradul de cultură al părinților, fapt care își imprimă pecetea asupra caracterului și conduitei copilului.

Tensiunile și conflictele dintre părinți și copii, pot avea o intensitate diferită și o durată variabilă, distingându-se forme simple, cum ar fi: cearta, neînțelegerea, contradicerea, refuzul asumării unei obligații conjugale sau forme complexe, precum: agresivitatea fizică, violența, alungarea unui partener de la domiciliu. În condițiile în care părinții vor avantaja un copil în favoarea altuia, nerespectând raportul dintre merit și recompense, pot apărea situații de rivalitate, gelozie fraternă. Copilul dezavantajat va utiliza mecanisme de apărare, cum ar fi: încordarea, izolarea sau prefăcătoria, minciuna.

Părinții trebuie să acorde copilului atenție totală pentru ca acesta să vadă că suntem interesați să îl ascultăm. Retragerea cu el într-un loc liniștit și evitarea prezenței altor persoane la discuție îi pot arăta copilului că părinții sunt cu adevărat interesați de problema lui. Copilul trebuie să fie sigur că "problema" se va rezolva "între ei". Indiferența este la fel de dăunătoare. Copilul se simte respins și neglijat dacă, atunci când își împărtășește gândurile părinților, aceștia continuă să privească la televizor sau să își vadă în continuare de treabă. Încetarea oricărei activități este necesară pentru a-și demonstra disponibilitatea.

Familia, ca prim grup cu care ia contact copilul, rămâne reperul permanent și fundamental în condiția indivizilor, în manifestarea unor atitudini civice, moral-comportamentale.

Bibliografie:

Laborator Prescolar –ghid metodologic- ed. V&I Integral Bucuresti 2001

Revista Invatamantul Prescolar nr 3-4/ 1996

Revista Invatamantul Prescolar nr 3- 4/1998

Copiii de azi, adulții de mâine...

Profesor pentru învățământ primar: Fazacaș Florina Daniela Școala Gimnazială „Radu Tudoran”- Comuna Blejoi, Județul Prahova

Copiii sunt oglinda sufletului nostru, sunt amprenta pe care, noi parintii, o lăsam în această lume. Educația pe care le-o oferim, bunele maniere, regulile morale, sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Cei 7 ani de acasă se referă la educația pe care copilul o primește de la părinți și care ajută la formarea personalității acestuia până merge la școală.

Dragostea părinților este baza formării unui comportament corespunzător al copilului. Un copil iubit se simte protejat, îngrijit, iar aceasta siguranță îl ajută să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe, îi crează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Parintii sunt modele pentru copil! De aceea, este foarte important ca aceștia să aibă un comportament adecvat, demn de urmat pentru copiii lor. Nu îi putem atrage atenția pentru că nu a spus "mulțumesc", dacă el în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

La fel de important este să îl lăudăm ori de câte ori demonstrează că este bine crescut.

Exprimarea bucuriei pe care părinții i-o arată când face o faptă bună este cea mai prețioasă recompensă pentru copil. De asemenea, dezamăgirea, ignorarea, dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Parinții trebuie să stabilească niște reguli realiste, echilibrate și să îi explice copilului ce are voie să facă și ce nu. Trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii!

Mediul familial este cel din care se desprind disciplina, inițiativa și demnitatea, iubirea, dreptatea, respectul, sacrificiul, acestea fiind elemente de bază ale vieții de zi cu zi. Acesta este un prim factor în care o persoană se poate forma dintr-o perspectivă multidirecțională. Familia are putere mai mult de formare decât de informare.

Din acest mediu propice, copilul absoarbe primele impresii, formându-și o conduită solidă. Indiferent de starea materială, fiecare cuvânt pe care părintele îl folosește modelează cu blândețe personalitatea „puiului de om”.

Caracterul unui copil se formează din vreme, de când acesta se află sub îndrumarea unor persoane iubitoare. Ce înseamnă CHARACTER?

- C** – cunoaștere, credință, conștiință;
- A** – adevăr, aptitudini, atenție;
- R** – respect, responsabilitate, recunoștință;
- A** – atitudine, autodepășire, ambiție;
- C** – curiozitate, consecvență, convingere;
- T** – tenacitate, tandrețe, timp;
- E** – empatie, emoție, energie;
- R** – realitate, redescoperire, rațiune.

De cele mai multe ori ne dorim perfecțiunea, însă cel mai important este să lăsam prin caracterul copiilor nostri „bogăția” celor șapte ani de acasă. Această „bogăție” ne arată propria oglindire, constituind o temelie peste care se pot succeda multe achiziții, valori, ce vor ajuta copilul în evoluția sa ulterioară.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din „banii” strânși în cei șapte ani de acasă.

Familia și copilul

Înv. Fedeleș Ioana Liceul "Mihail Sadoveanu", Borca-Neamț

„Educația copiilor presupune întâi de toate desăvârșirea propriei noastre educații, a sentimentelor noastre. Educația părinților merge împreună cu educația copiilor” Părintele S. Kraiopoulus

Copilul este o ființă cu însușiri calitativ diferite de cele ale adultului și are în mod legitim dreptul de a ocupa o poziție privilegiată și de a se bucura de un “tratament” specific. Sănătatea, dezvoltarea și educația copilului trebuie să fie în centrul preocupărilor familiei.

Dezvoltarea personalității copilului este rezultatul unui ansamblu de factori: familiali, școlari, comunitari. Cel mai important factor indiferent de modul de organizare este mediul familial întemeiat pe un sistem de interacțiuni afective intense este apt de a reacționa la trebuințele copilului, de a participa și favoriza elaborarea personalității, a imaginii sale de sine și despre lume.

Între factorii educației familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece în ordinea firească a lucrurilor educația începe din familie motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „ în familie și pe genunchi mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume-omul de caracter”.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunostințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, esthetic, etc. Părinții trebuie să-i asigure copilului mijloacele materiale și de spațiu necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul din punct de vedere cognitiv. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicată substituirea copilului de la sarcinile școlare. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de ceea ce îi aparține.

Ca părinți iubitori putem face și greșeli în educarea copiilor, încât dorindu-le binele, să le facem rău. Unii părinți sunt prea grijulii, căutând să-i protejeze și să-i răsfețe mereu. Trăind într-o astfel de atmosferă devin fricoși, lipsiți de inițiativă, sunt tot timpul “agățați de fusta mamei”; în același timp însă, devin mici tirani, devin pretențioși, neascultători, greu adaptabili la regulile vieții sociale, în afara casei, între colegi. Dacă părinții sunt foarte severi, cu o atitudine permanentă de duritate, copiii suferă. Ei sunt continuu lipsiți de duioșie, de afecțiune, trăiesc permanent cu teamă în suflet, stare care duce la apariția unor tulburări de dizarmonii ale dezvoltării sale psihice, ale personalității. Acești copii vor deveni la rândul lor plini de asprime față de cei din jur, iar relațiile lor sociale vor fi întotdeauna lipsite de afecțiune.

Pentru buna dezvoltare a copilului, pentru formarea unei personalități armonioase, căldura căminului părintesc, afecțiunea părinților, înțelegerea familială sunt esențiale. În creșterea, educarea și formarea acestuia este nevoie de mult tact, de o îmbinare corectă a înțelegerii și afecțiunii cu autoritatea părintească, astfel încât să lucreze disciplinat, dar cu plăcere, respectându-și și iubindu-și părinții. Dacă sunt neascultători sau greșesc uneori, să-i “pedepsim cu vorba”, să le explicăm calm și cu fermitate ce au greșit, vorbindu-le ca unor “prieteni” care ne înțeleg și pe care-i iubim. Să nu insultăm, să nu lovim copilul care a greșit, el se va speria, nu ne va mai respecta, iar cu timpul se va obișnui cu bătaia, se va îndepărta sufletește de noi.

“Meseria” de părinte este grea. De aceea trebuie să fim buni părinți, plini de afecțiune, pentru ca grija și eforturile noastre să fie răsplătite prin dragostea și bunele rezultate ale copilului armonios dezvoltat psihic și afectiv.

Bibliografie

Ionescu, M., Negreanu, E., *Educația în familie. Repere și practici actuale*, Ed. Cartea Universitară, București, 2006, disponibil la <http://www.ise.ro>

Mitrofan, I., Mitrofan, N., *Familia de A la Z, Mic dictionar al vieții de familie*, Editura Științifică, București, 1991

Importanța celor șapte ani de acasă

Fehér Ecaterina Laura

Atunci când ne gândim la educația unui copil ne vine în minte învățarea acestuia să scrie, să citească sau să devină un model pentru colegii lui de la școală. Educația însă nu înseamnă doar atât. Ea trebuie să se manifeste în toate domeniile de dezvoltare: intelectuală, cognitivă, psihologică sau socială. Privind educația din acest punct de vedere putem ajunge la concluzia următoare: educația unui copil se începe încă de la o vârstă fragedă în mediul familiei, acasă, unde acesta se simte în siguranță și este înconjurat de un mediu cunoscut.

Cei șapte ani de acasă sunt caracterizați deci prin cât de cuminte și politicos este copilul în interacțiune cu ceilalți. În primul și în primul rând o importanță fundamentală primește exemplul părinților. Se ivește întrebarea: ce poate învăța copilul în acești șapte ani în primul rând de la părinți? Bineînțeles bune maniere și comportament, ordine și igienă, exprimarea propriilor nevoi, precum și a trăirilor, sentimentelor, emoțiilor pozitive și negative, apoi comunicarea corectă, folosirea cuvintelor potrivite, transmiterea corectă a limbajului, consecvența în realizarea unei sarcini, modul de a reacționa cu ceilalți, perseverența în realizarea unei sarcini, concentrarea atenției sau alegerea motivelor când dorește să facă ceva.

Toate acestea vor fi însușite de copil doar dacă el este lăsat să tragă învățăminte din situațiile pozitive și negative din viața de zi cu zi. Câteodată este greu de crezut, dar este cert că acel copil privește, analizează, supraveghează și interiorizează tot ceea ce fac adulții din jurul lui și nu trebuie să ne mirăm dacă într-o zi copilul nostru exteriorizează tot ceea ce a perceput din ceea ce a văzut. Nu din greșală se spune: copilul este oglinda noastră.

O parte dintre aceste însușiri vor influența dezvoltarea de mai târziu, iar altele, cum ar fi competiția, altruismul, cooperarea sau atitudinea pozitivă față de diferite sarcini devin stabile pe tot restul vieții. O atitudine negativă, neacceptată de ceilalți poate avea rădăcinile într-o educație necorespunzătoare în copilărie.

Responsabilitatea enormă a părinților în educația copiilor poate fi apăsătoare și temătoare. Tocmai de aceea revine un rol extrem de important comunicării dintre copil și părinți. Un mod de comunicare corectă și sinceră poate ajuta la formarea imaginii de sine a copilului. Există însă numeroase bariere ce trebuie învinse pe drumul spre o mai bună înțelegere. Copilul trebuie ajutat să-și poată exprima emoțiile fără teamă, iar acest lucru necesită multă atenție. Dacă unui copil nu i se oferă atenție, acesta se va închide în sine, nu va mai comunica deloc, sau în contrar va exprima păreri puternice și afirmații emfaticе.

Educația copilului necesită o energie, atenție și muncă enormă, dar trebuie făcut nu pentru comoditatea și liniștea părinților, ci în primul și în primul rând pentru copil.

Cei șapte ani de acasă!

Educatoare Fekete Nicoleta, Liceul Teologic Greco-Catolic “Sf. Vasile cel Mare”, Blaj

Platon definea educația ca fiind „arta de a forma bunele deprinderi sau de a dezvolta aptitudinile native pentru virtute ale acelor care dispun de ele.” Aristotel, în lucrarea sa „Politica”, considera că „educația trebuie să fie un obiect al supravegherii publice, iar nu particulare”.

Pornind de la aceste premize, trebuie luat în considerare că cei șase sau șapte ani petrecuți în colectivitate/grădiniță sunt foarte importanți. În acest mediu copiii învață să socializeze, să se joace împreună, ceea ce le dezvoltă afinități, simpatii și empatii de la o vârstă fragedă. Cel mai important lucru pe care îl învață este acceptarea. Ei trebuie să-l accepte pe cel de lângă el așa cum este el. Apoi intervin noțiunile de limbaj, de acumulare de informații, de percepție. Astfel, încep să se definească ca persoană.

Cel mai greu lucru de acceptat este desprinderea de mamă în grupa mică. Copilul trebuie să respecte un program zilnic, dar odată dobândit acest obicei totul decurge normal. Această adaptare a copilului este unică, deoarece unii se desprind mai ușor de familie, alții mai greu. Fiecare are personalitatea lui. În această situație intervine educatorul care are și rol de psiholog. El trebuie să și-l apropie pe copil, să-l facă să se simtă bine în mediul școlar, pentru a-i curma suferința sau, cel puțin, pentru a i-o face mai ușoară. Pentru acest lucru e nevoie ca un educator să fie blând, ferm, hotărât și iubitor cu toți copiii, fără excepții. Trebuie să fie dedicat muncii sale, deoarece avem cel mai prețios material de lucru: omul. Omulețul acesta mic care ne este încredințat trebuie să aibă pe viitor convingeri, să fie capabil să ia hotărâri, să aibă judecăți, să aibă putere de concentrare și de decizie. Trebuie să fie responsabil și să continue cu calitățile descoperite în mediul școlar. Vorbind de calități, vom constata că în grădiniță această etapă nu e definită. Aptitudinile și înclinațiile elevului pot să se schimbe pe parcursul școlarității. Odată ce are acces la informații se poate descoperi pe sine mai mult decât a făcut-o deja și poate să-și fructifice hobbyul sau pasiunile sale. Pentru toate acestea e nevoie de o bază a educației pe care o primește din primii ani de frecvență a ciclului preșcolar. În această perioadă elevul are parte de munca în echipă, iar după noile standarde și programe școlare informațiile sunt tot mai multe, competitivitatea tot mai crescută, ceea ce e foarte important ca omulețul de care vorbeam să poate opera cu tot ceea ce noi am amintit.

“Cei care educă copiii sunt demni de mai multă onoare decât cei care le dau viață; de aceea pe lângă viață, dăruieți copiilor și arta de a trăi bine, educându-i”, afirma mereu Aristotel.

Trebuie să recunoaștem că marii noștri filozofi și pedagogi au făcut aceste afirmații ca urmare a unor studii îndelungate, ceea ce denotă munca asiduă și preocuparea pe care au avut-o față de studiul personalității și al educației. Atunci, cum să nu ne preocupe pe noi ceea ce trebuie să facem? Mai mult, dispunem de mijloace moderne, de metode noi de a lucra cu copiii, de o tehnologie la care în urmă cu zece-cincisprezece ani nici nu aveam acces. E ușor a-l atrage pe copil cu toate aceste materiale moderne de care dispunem la ora actuală. Tocmai de aceea trebuie insistat asupra acestei educații care are loc în primii ani de viață. Tot din acest motiv, noi ca educatori, trebuie să învățăm că această perioadă trebuie fructificată la maxim și că niciodată cu această etapă nu se vor mai întâlni. Trebuie exploatată toată capacitatea copilului pentru a avea o bună bază pentru viitor.

De aceea avem convingerea că educația începe din primii ani de viață, se consolidează în grădiniță și se continuă pe tot parcursul vieții. Dar cu noi, educatorii, începe adevărata educație și pe fiecare dintre noi ne-a determinat să clădim un viitor.

“Educația ne-a făcut ceea ce suntem”, afirma Claude Adrien Helvetius.

„Bravo, se vede ca ai cei 7 ani de acasa...!”

**Prof. Inv. Presc. FELDRIHAN ANGELICA
Gradinita Nr. 230, Sector 6. Bucuresti**

„Bravo, se vede ca ai cei 7 ani de acasa!”, sau „Felicitari parintilor care te-au crescut!”, sau „Nu au trecut pe langa tine degeaba, cei 7 ani de acasa...!”

Sunt fraze pe care le auzim sau mai bine zis le auzeam destul de des, atunci cand un copil facea dovada ca are insusite bunele maniere si se comporta cuviincios, in anumite situatii.

Un copil care are „cei 7 ani de acasa...” este mandria parintilor. Un copil educat, manierat, se va adapta cu usurinta in diverse situatii de viata, va face fata cu succes provocarilor celor din jurul lui.

Pentru a-si insusi „cei 7 ani de acasa...”, copilul trebuie sa creasca intr-o atmosfera pozitiva, calma, unde relatia parinte-copil este una bazata pe intelegere, respect, dragoste si incredere reciproca. Daca este iubit, iar copilul stie si simte acest lucru, el se simte si protejat, in siguranta, iar aceasta idee de siguranta ii formeaza deschidere spre invatare si asumarea unor reguli de comportament. Copilul apreciat, incurajat, sprijinit de catre adulti in asumarea deciziilor, isi va dezvolta o stima de sine crescuta, lucru care il va ajuta, pe viitor, sa se integreze cu usurinta in grupuri de prieteni, in societate, in general.

Dupa cum se spune, „copilul este oglinda parintilor, deci, parintii sunt modelele copiilor. Tocmai din acest motiv si parintii(sau mai bine zis – in primul rand parintii) trebuie sa respecte regulile, pe care ei insisi le impun celor mici. Prin urmare, adultii trebuie sa fie consecventi in a lua decizii potrivite, trebuie sa se puna de comun acord in toate privintele, pentru a nu exista opinii contradictorii.

In concluzie, pana la varsta de 7 ani, copilul trebuie sa invete bunele maniere, „ce e bine si ce nu este bine” sa faca in anumite situatii, respectul fata de semeni si fata de propria persoana, cum sa poarte o discutie civilizata, etc.

Familia pune bazele si formeaza viitorul adult.

Dezvoltarea gustului pentru povești

**Autori -prof. inv. primar Gheța Elena, Sc. Gimn. Principesa Margareta
prof. inv. primar Feleaga Nicoleta, Sc. Gimn. Principesa Margareta**

Prin imagini artistice, literatura sensibilizează și convinge, emoționează și place, îi face pe oameni să aprobe sau să dezaprobe o anumită stare de lucruri, dar mai are menirea să dezvăluie sentimentele și gândurile anumitor oameni, farmecul, bucuriile, necazurile vieții.

Reușind să-i sensibilizeze pe copii, adică să le producă o stare sufletească deosebită care le zice să se simtă altfel decât știu ei în mod obișnuit și le trezește dorința de a se modela, ascultarea unei povești citite de părinți sau bunici își atinge menirea dată de condiția artei și, implicit, le strecoară în minte atitudini și comportamente, sensuri, învățăminte, imperative umane nobile.

Poveștile pot juca un rol deosebit în procesul educării elevilor în spiritul binelui, adevărului și dreptății, în formarea unor atitudini pozitive cum sunt cinstea, curajul, spiritul de sacrificiu, demnitatea, atitudinea corectă față de muncă. Trăirea emoțional-reflexivă a universului operei de către elevi este o cale sigură de educație morală a lor. Antrenarea în dezbateri pentru confirmarea sau infirmarea unor teze, stimularea discuțiilor controversate între elevi, înlăturarea unor inhibiții sunt factori care pun în centrul receptării operei literare personalitatea elevului, condiționându-i dezvoltarea, împlinirea.

La această vârstă, copiii înțeleg cu ușurință, încep să fie interesați de teme din ce în ce mai diverse. Este o șansă pe care părinții o au pentru a le dezvolta copiilor gustul pentru lectură.

Pentru a simți literatura, este absolută nevoie de a pricepe, iar pentru a pricepe, cititorul se oprește din lectură, deoarece *logosul* are nevoie de timp ca să străbată în inteligență și să deștepte acolo înțelesul de care este legat. Opera literară trebuie receptată de către micuți, sub îndrumarea adultului, în ceea ce are specific ca artă, fiecare operă pretându-se la o abordare proprie, particulară în funcție de trăsăturile sale interne. Literatura nu doar se „citește”, ea se „receptează”. Lectura literară este unul dintre factorii care favorizează în cel mai înalt grad cunoașterea și folosirea limbii române, îmbogățirea și activizarea vocabularului sau dezvoltarea capacității de comunicare.

Unul dintre obiectivele principale ale studiului literaturii este sensibilizarea copiilor față de frumosul literar, formarea lor ca cititori de literatură, dezvoltarea motivațiilor, înclinațiilor pentru lectură, cultivarea gustului estetic, a discernământului critic, a judecății de valoare.

Câteva sfaturi pentru adulți-copilul să intre în dialog cu textul, pune întrebări, încearcă să formuleze răspunsuri personale;

→ **oportunități de a citi în scopuri diverse texte variate;**

→ **lectura să aibă un scop pe care elevii să-l poată identifica -plăcere, cunoaștere, descoperirea unor mesaje adecvate vârstei;**

→ **lectura să fie încurajată -prin atitudinea personală a părintelui.**

Se știe că omul este o ființă imitativă. Dacă un copil vede în casă că părintele citește, atunci va citi și el. Cu toții ne dorim ca din ce în ce mai mulți părinți să îndemne tinerii spre dragostea de lectură, pentru a avea un orizont cultural vast și niște oameni pe care să ne putem baza. Generația de astăzi este cea care ne va face cinste, generație care fără lectură nu va cunoaște ambiția, dreptatea, dar și importanța adevărului. Alegerea potrivită a cărților duce la formarea interesului pentru lectură. Ele trebuie să fie în concordanță cu vârsta, preocupările și preferințele copilului.

Școala de acasă

prof.înv.primar Felicia-Ramona Focht
Școala Gimnazială Nr.30 Timișoara

Totalitatea experiențelor individuale realizate și social existente sau organizate, de care beneficiază copilul în primii ani de viață, cu rol de a proteja, crește și dezvolta ființa umană cu capacități și achiziții fizice, psihice, culturale specifice, cu identitate și demnitate proprie. Aceasta reprezintă începutul educației și autoeducației continue. Ea asigură fundamentele dezvoltării fizice și psihice sănătoase, ale dezvoltării sociale, spirituale și culturale complexe. Ceea ce învață copiii în primii ani reprezintă mai mult de jumătate decât vor învăța tot restul vieții .

Perioada copilăriei timpurii este cea mai importantă perioadă de dezvoltare a vieții, când se pun bazele cognitive, emoționale și sociale pe care se construiește viitorul. Cercetările au evidențiat faptul că a spori azi investiția în programe de dezvoltare timpurie a copilului duce la formarea de cetățeni mai educați, mai prosperi și mai pașnici pentru societatea de mâine. Dezvoltarea creierului copilului depinde de stimularea din mediul înconjurător, în special de calitatea îngrijirii și a interacțiunii pe care un copil le primește. Copiii care sunt îngrijiți bine și stimulați corespunzător, au șanse mult mai mari să-și dezvolte la potențial maxim abilitățile cognitive, de limbaj, emoționale și sociale, să crească mai sănătoși și să aibă o stimă de sine crescută.

Toate aceste arii sunt cruciale pentru bunăstarea noastră ca adulți, experiențele din copilăria timpurie determinând în mod esențial ceea ce vom deveni la maturitate. În primii ani din viață se creează deci un fundament care poate să fie fragil sau viguros și pe care copilul construiește abilitățile care vor fi necesare pe tot parcursul vieții, inclusiv în școală. Soliditatea fundamentului este esențială pentru achizițiile ulterioare pe care le face copilul.

Dacă ar fi să exprimăm acest lucru într-o imagine plastică, achizițiile din perioada copilăriei timpurii sunt precum fundația unei case; de soliditatea fundației depinde stabilitatea casei și numărul de etaje ce se pot ulterior construi; de soliditatea achizițiilor din copilăria timpurie depinde atingerea potențialului maxim al fiecărui copil. Dacă procesul de dezvoltare este neglijat în perioada copilăriei timpurii, este mult mai dificil și mai costisitor să compensezi aceste pierderi mai târziu. Acțiunile întreprinse de părinți și de societate în copilăria timpurie au o puternică și mai de durată influență asupra progresului individual al copilului și asupra progresului națiunilor în sens larg.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Focalizarea pe programe de dezvoltare timpurie a copilului, pe educația timpurie și anii preșcolară este foarte importantă atunci când vorbim de reducerea abandonului școlar. Copiii care beneficiază de programe de dezvoltare timpurie au mai multe șanse să aibă o participare și o performanță școlară crescute, să-și planifice întemeierea unei familii, să devină adulți productivi, integrându-se cu succes pe piața muncii și să-și educe la rândul lor copiii. Studiile arată că o bună intervenție la nivelul educației timpurii descrește fundamental rata de abandon școlar în învățământul primar.

Experții consideră că derularea de programe integrate de dezvoltare timpurie a copilului reprezintă unul dintre cele mai puternice instrumente de lupta împotriva inegalităților, a sărăciei și a excluziunii sociale. Dacă oportunitățile din copilăria timpurie sunt ratate, devine mult mai dificil, în termeni de resurse și timp, pentru un copil să-și atingă potențialul maxim în viață.

Programele integrate pentru copiii mici pot modifica efectele inechităților socio-economice și ale celor de gen. Aceste programe sunt o unealtă importantă în ruperea ciclului intergenerațional al sărăciei și excluziunii și aduc beneficii economice semnificative. Intervențiile din copilăria timpurie în comunitățile sărace duc la o mai bună performanță și participare școlară a copiilor și la o mai bună performanță în obținerea și păstrarea unui loc de muncă mai târziu în viață. Când copiii încep școala târziu și le lipsesc

“uneltele” necesare învățării, progresul lor educațional suferă și e mult mai probabil să abandoneze, continuând ciclul intergenerațional al sărăciei și excluziunii.

Este crucial ca acești copii să fie pregătiți pentru școala primară, să înceapă școala la timp și să primească o educație de calitate. Având copii pregătiți pentru școală, îi echipăm cu uneltele necesare pentru a-și construi o viață împlinită și pentru a deveni cetățeni productivi ai comunității.

Investiția în educația timpurie, ca prim pas în traiectoria educațională, înseamnă participare și performanță școlară mai mare în 5 ani, abandon școlar mai scăzut în 10 ani, și o presiune mai scăzută pe serviciile sociale (mai puține persoane asistate social) în 20 de ani. Astfel, investiția în copii cât mai de timpuriu ne conduce, pe termen lung, la dezvoltare socială și la realizarea susținută a drepturilor copilului.

Educația timpurie pentru valori reprezintă un tip de educație care își asumă misiunea și responsabilitatea de a promova valori în mod explicit și eficient prin finalități clare. Instituțiile de educație nu se pot substitui familiei, ci o sprijină și contribuie la dezvoltarea relațiilor intra și extra familiale. Nici o instituție, oricât de bună ar fi ea, nu poate înlocui familia. Educația timpurie se preocupă de extinderea strategiilor de stimulare și dezvoltare a copilului și în familie. Aceasta prevede parteneriate active cu părinții copiilor, în așa fel încât aceștia să continue acasă ceea ce se realizează la creșă sau la grădiniță și chiar să-și îmbunătățească practicile parentale. Familia și comunitatea trebuie să participe activ și eficient încă din primul an de viață a copilului la creșterea, îngrijirea, sănătatea și educația copilului și până la intrarea lui la școală.

Beneficiarii primari ai educației timpurii sunt copiii, iar beneficiarii secundari sunt părinții, educatorii și toți agenții educaționali din comunitate.

Ceremonialul șoimilor patriei

Prof. Fereștean Ioan

Instalarea regimului comunist a însemnat înregimentarea populației în diverse organizații controlate de partid. Organizația pionierilor a fost legată, încă de la apariția ei, de politica de propagandă a partidului. În anul 1945 apare organizația „Pionierii României” în care erau înregimentați copii cu vârste cuprinse între 7 și 15 ani,² dar abia în 1949 apar primele detașamente de pionieri compuse dintr-un efectiv total de 500 de celevi.³ A urmat organizarea Șoimilor Patriei, grup aflat în subordinea pionierilor și partidului. Această organizație era compusă din copii sub 7 ani și avea adunări lunare, precum și activități festive stabilite de șoimul/pionierul comandant sau stabilite de partid.⁴

Ceremoniile și activitățile la care participau șoimii se derulau după reguli stricte. La ceremonii sau alte activități în fața șoimilor, simplii membrii, se afla șoimul sau pionierul comandant, dar și șoimii responsabili cu garda port-drapelului. Comenzile pe care șoimii trebuiau să le învețe erau într-o mare măsură similare cu cele ale pionierilor:

- La comanda *Grupa, atenție!* șoimii au obligația să se alinieze.
- La comanda *Grupa, drepti!* șoimii responsabili cu drapelul treceau prin fața grupei, luau poziție de drepti și se cânta imnul statului. După imn, comandantul detașamentului de șoimi se întoarce către educatoarele sau învățătoarele și raportează: Tovarășe....., grupa..... Este gata pentru începerea activității. Raportează șoimul patriei, comandant de grupă.....”⁵
- La finalul activității comandantul sau îndrumătorul rostește comanda *Grupă atenție!*, iar membrii aveau obligația să se așeze în forma de la începutul ceremoniei, se intonează un cântec patriotic, în timp ce drapelul se retrage. La finalul cântecului comandantul rostește: *Adunarea noastră a luat sfârșit.*⁶

Întrarea în organizația șoimilor patriei se putea realiza de la 4 ani,⁷ iar ceremonialul de primire în organizație era unul solemn, se cântă imnul statului și alte cântece patriotice. Candidații pentru intrarea în organizația Șoimilor Patriei aveau rezultate bune la învățătura. În timp ce se pregăteau pentru ceremonia de primire, viitorii șoimi învățau modul de derulare a ceremonialului, comenzile specifice organizației, imnul și alte cântece patriotice precum și funcțiile pe care le deținea Nicolae Ceaușescu. Îndrumătorul grupei sublinia importanța ceremonialului de primire în cadrul organizației, importanța evenimentului în viața noilor șoimi și trecea în revistă regulile de conduită ale șoimilor. Apoi fiecare preșcolar șoim primește cravata și insigna Șoimilor Patriei și se înmânează drapelul organizației șoimilor unei garzi port-drapel din 3 copii.

Stand dedicat Șefului Statului.⁸

Șoimi plantând arbori⁹

Elena Cîușescu primește flori de la șoimii patriei.¹⁰

² Ghidul pionierului, Intreprinderea poligrafică Bucureștii Noi, 1985, p. 19

³ Ibidem.

⁴ Ibidem., p. 46

⁵ Ibidem.

⁶ Ibidem., p. 47

⁷ Ibidem., p. 48

⁸ Ibidem., p. 8

⁹ Ibidem., p. 71

¹⁰ Ibidem., p. 49

A decorative border of small red hearts surrounds the entire page.

Bibliografie

Ghidul pionierului, Intreprinderea poligrafică Bucureștii Noi, 1985

„CEI 7 ANI DE ACASĂ”

**Prof.înv.primar Fieraru Flori
Școala Gimnazială,com.Drăcșenei
Jud.Teleorman**

Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu).

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Acasă este locul unde copilul trebuie să învețe cum să se comporte în societate, să își respecte semenii, care sunt actele acceptate și care sunt cele cărora nu trebuie să le dea curs. Peste învățăturile de la părinți vor veni apoi cele de la educatori, învățători, profesori .

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească ci a-l învăța să devină un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

De aceea copilul trebuie învățat să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!

Părintele trebuie să stabilească și să impună reguli și limite în comportamentul copilului!

Deasemenea comunicarea este secretul unei relații solide între părinți, limitându-i timpul petrecut la televizor sau calculator părintele are mai mult timp pentru a conversa cu micuțul său .

Părintele trebuie să-i permită copilului să socializeze, să se distreze, dar mai ales să se joace, lăsându-l să se bucure de copilărie.

Copilul trebuie învățat să își exprime emoțiile și sentimentele; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

Să spună adevărul este o lecție pe care copilul o învață cel mai bine de la părinte, pentru că acesta imită ceea ce vede și aude în jurul lui.

Petrecând cât mai mult timp cu micuțul tău, cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual.

Așadar educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă alături de acesta.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

A decorative border of small red hearts surrounds the entire page content.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Cât de actuală mai este sintagma „Cei 7 ani de acasă” ?

Prof.înv. primar Ciucă Fevronia
Prof. Înv. Primar Filat Galina

Traversăm o perioadă în care asistăm la o răsturnare a valorilor, ceea ce bulversează în mare măsură standardele pe care le implică sintagma „Cei 7 ani de acasă”.

Intrarea copiilor în perioada școlarității prin trecerea clasei pregătitoare de la grădiniță la școală prezintă o serie de avantaje, dar și unele dezavantaje, deoarece în aceeași clasă există copii cu diferențe de până la doi ani între aceștia, fapt care duce la probleme de adaptabilitate la nivelul colectivului.

Dacă procesul de învățământ începe cu perioada de preșcolaritate, educația începe din prima zi de viață a copilului. Un mare avantaj al zilelor noastre îl reprezintă concediul de creștere a copilului timp de doi ani, perioadă pe care mamicile o pot valorifica în cel mai plăcut și util mod împreună cu pruncii lor.

Din păcate, în multe dintre cazuri pe motiv că „se plafonează”, mamicile revin la serviciu, abandonându-și efectiv copiii bunicilor sau, mai grav, bonelor. Ambele variante pot fi minunate, dar, din păcate nimeni și nimic nu poate suplini dragostea părintească, mai ales cea maternă. „Nu îi lipsește nimic! Pentru el facem aceste sacrificii!” - se justifică mama. Total greșit! Îi lipsește totul! Degeaba are cele mai sofisticate jucării dacă se joacă singur cu ele (de cele mai multe ori zac azvârlite prin diverse cotloane sau cutii), degeaba este îmbrăcat în hăinuțe de firmă, degeaba are o cameră ultramodernă dacă mama lipsește din viața lui aproape în totalitate.

Bunicii îi iubesc, într-adevăr, și, tocmai de aceea, de cele mai multe ori îi răsfață excesiv (încercând să compenseze cumva absența părinților), îi „cocoloșesc” copleșindu-i cu grija lor exagerată. „Cei 7 ani de acasă” pe care îi puneau în practică pe vremea când erau tineri părinți sunt total deturnați acum: bunica îl îmbracă, îi leagă șireturile, îi face toate poftele, iar nepoțelul nu are nici cele mai elementare deprinderi atunci când vine la școală. Bunicii „pierd” de fiecare dată la orice joc („Să nu sufere copilul!”), apoi el nu știe să piardă, nu știe să aprecieze corect nici atunci când câștigă. De cele mai multe ori preferă să iasă din joc. Respectul, bunele maniere, bunul simț, au devenit niște concepte perimate. Copiilor li se oferă prea mult fără să aibă nevoie, fără să ceară, fără să își dorească ceva (doar dacă prietenul său are și trebuie să aibă și el!), de aceea el nu apreciază nimic, nu se bucură decât foarte puțin, apoi „vânează” altceva.

Cea de-a doua variantă – bonele – mi se pare și mai dramatică. „Este o doamnă foarte responsabilă, de toată încrederea!” Oare e suficient?? Mulți consideră că da... De acord cu faptul că pot fi persoane foarte capabile, pregătite profesional, dar niciodată nu vor putea suplini dragostea unei mămici implicate și devotate.

De aceea copilul devine neadaptat, părinții nu se mai înțeleg cu acesta și apelează din ce în ce mai des la serviciile psihologului, care trebuie să îl „repare”. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii. Completarea/corectarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar nu în totalitate. Educatorul nu poate acoperi toate carențele decât dacă acest proces este continuat responsabil și acasă. Exemplul din familie, pozitiv sau negativ, se oglindește într-o foarte mare măsură în comportamentul copilului. Cadrul didactic devine cicălitor, demodat, învechit chiar (comunist?- am auzit!), dacă încearcă să explice necesitatea impunerii și respectării unor norme de conduită.

Asistăm la o explozie de studii, cursuri, pregătiri în domeniul „parenting-ului”. Nicio carte nu te va învăța cum să îți iubești copiii cu adevărat. Sentimentele se învață, se creează, se dezvoltă trăind și petrecând cât mai mult timp adevărat împreună. Copiii nu sunt o povară, așa cum am auzit de nenumărate ori, din păcate, ei sunt o BINECUVÂNTARE !

Importanța celor șapte ani de acasă

Filimon Daniela Nadia
Școala Gimnazială Vadu Izei

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a viții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă).

Expresia „cei șapte ani de-acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul mărețului Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea într-o împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și *verde* și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii *roșii* din lanurile *galbene* și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării *albastre* și nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după *violetul* și *indigo*-ul nopții vine *oranjul* strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii.

Reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la 7 ani

1. Învăta-l să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!
2. Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului!
3. Comunica cât mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!
4. Învăta-l să iubească lectura și cărțile - începe încă de când e bebeluș citindu-i povești, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele!
5. Lasă-l să se bucure de copilărie - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.
6. Nu abuza în niciun fel de copil - fizic, emotional, verbal etc.; evita educația cu "palma la fund" și concentrează-te pe disciplina pozitivă!
7. Învăta-l să își exprime emoțiile și sentimentele; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.
8. Învăta-l să spună mereu adevărul! Și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la tine! Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui!
9. Petrece cât mai mult timp cu micuțul tau! Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!

10. Iubeste-l neconditionat si arata-i zilnic asta! Iubeste-l indiferent de note, de cum arata, de performantele intelectuale, fizice sau de alta natura! Nu glumi pe seama lui, nu ii pune porecle si spune-i zilnic ca il iubesti. Demonstreaza-i acest lucru prin gesturi tandre.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?”

Bibliografie:

1. *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998

Importanța educației morale în grădiniță

Prof. Filimon Georgiana Gabriela
Grădiniță cu Program Prelungit, Hîrlău

Vârsta preșcolară constituie etapa în care copilul începe să înțeleagă realitatea înconjurătoare, începe să-și însușească păreriile celor din jurul său, dar și criteriile de apreciere a faptelor. Preșcolarul are, prin urmare, toate posibilitățile de a-și însuși în mod intuitiv și practic câteva din cele mai importante norme morale. Necesitatea de a începe educația morală cât mai de timpuriu este justificată și de faptul că la vârsta preșcolară se formează cu cea mai mare ușurință automatismele ce stau la baza deprinderilor de comportare. Printr-o muncă continuă, aceste componente ale activității copilului se transformă treptat, în trăsături, relativ stabile, ale personalității sale. Odată cu formarea trăsăturilor morale pozitive, educatoarea trebuie să le combată pe cele negative. În această muncă accentul cade pe prevenirea lor, știut fiind faptul că munca de înlăturare a unor trăsături deja formate este mult mai complexă decât prevenirea lor. În funcție de mediul familial din care provine, copilul, la intrarea în grădiniță, are sau nu reprezentări simple referitoare la ce este bine să facă sau ce nu este permis să facă într-o împrejurare oarecare. „Regulile morale pe care copilul învață să le respecte, le primește, în cea mai mare parte, de la adulți, ceea ce înseamnă că le capătă complet elaborate și adesea elaborate nu pe măsura trebuințelor sale și pentru uzul lui, ci o dată pentru totdeauna și prin succesiunea neîntreruptă a generațiilor adulte anterioare.”(E. Verza, U. Șchiopu, 1997, pag.115). Astfel, rolul educatoarei este acela de a încerca, printr-o apreciere corectă și o tratare diferențiată, să-i aducă pe toți copiii grupei la același nivel în ceea ce privește posibilitatea fiecărui copil de a aprecia propriile sale acțiuni și pe ale celor din jur în raport cu anumite reguli, norme. Pornind de la exemple din viața reală, generate de relația dintre copii sau dintre copii și educatoare, continuând cu exemple oferite cu generozitate de literatura pentru copii și cu cele pe care viața însăși le prilejuiește, educatoarea are posibilități neîngrădite de a îmbogăți și consolida reprezentările morale ale copilului, pentru a se orienta, apoi, spre formarea deprinderilor morale. „O condiție deosebit de importantă în formarea morală a preșcolarului, este necesitatea realizării unei strânse legături între reprezentările și sentimentele morale, pe de o parte, și deprinderile și acțiunile morale, pe de altă parte. Este necesar, prin urmare, ca tot ceea ce-și însușește copilul să fie trecut prin activitatea lui, să fie obiectul prelucrării lui active.”(L. Hanches, A. Mariș, 2004, p.63). Cunoaștem foarte bine faptul că în fiecare nouă generație de preșcolari există, într-o grupă, cel puțin 2-3 copii rebeli la cerințele educatoarei, la normele vieții în colectiv. Acest lucru este urmarea nu neapărat a neputinței sau lipsei de preocupare a părinților, ci a faptului că manifestările de conduită în neconcordanță cu normele stabilite ale comportării civilizate, sunt încurajate de unii părinți ca fiind manifestări ale firești ale copilului. Educatoarea are obligația de a descoperi latura pozitivă a personalității copilului, pentru ca prin aceasta să dezvolte ulterior alte calități și să canalizeze aspectele pozitive ale personalității copilului, încercând să le înlătore pe cele negative. Așadar, respectarea particularităților individuale este o altă condiție esențială a realizării educației morale a preșcolarului. Este absolut necesar a descoperi cauzele profunde ale unor manifestări ale copiilor, condițiile care le-au generat, pentru a găsi, apoi, acele metode de influențare care să rezolve eficient problema ivită. În fața unor situații noi copiii reacționează diferit: unii calm, alții violent, unii își exteriorizează emoțiile, alții și le domină, unii sunt vioi, veseli, alții melancolici, unii dau răspunsuri prompt, alții își exprimă mai greu gândurile.

Când încercăm să imprimăm copilului o anumită conduită, când încercăm să educăm calități morale, cum ar fi cinstea, principialitatea, perseverența, stăpânirea de sine, voința, fermitatea, acest lucru este posibil, realizabil cu condiția ca „...aceste trăsături morale să se stabilizeze cu timpul și să devină un mod constant de răspuns la situațiile create de mediu. Viteza de gândire sau de percepere a copilului ține de caracteristicile lui temperamentale...”, dar însușiri ca adevăr, sinceritate, conștiinciozitate sunt trăsături caracteriale care „apar și se dezvoltă sub influența educației și a cerințelor sociale”(C. Crețu, 1997, p. 35).

Cel mai adesea, în grădiniță, bogăția și varietatea aspectelor de viață prezentate în povești, povestiri se adresează imaginației copilului, îi trezesc în suflet sentimente, trăiri, îl orientează spre a lua atitudine împotriva minciunii, a lașității, a lenei, a egoismului, a grosolăniei, a încăpățănării etc. Operând în judecățile lui cu fapte concrete, preșcolarul nu e capabil de generalizări mai importante, trăsăturile morale având un conținut intuitiv, legat de un eveniment sau de un fapt real. Aprecierea de sine presupune o experiență mai amplă, de aceea preșcolarul apreciază mai ușor și cu mai multă obiectivitate atitudinea

unui erou dintr-o poveste sau a unui alt copil din grupă. Acesta este motivul pentru care trebuie stabilită permanent o legătură între faptul de viață și întâmplarea similară din poveste, între personajul-simbol al unei calități morale și corespondenții săi în realitatea imediat înconjurătoare a copilului. Dincolo de binecunoscutele povești care captează atenția preșcolarilor cu toate că le sunt citite de către părinți încă din primele luni de viață, în mediul instituționalizat al grădiniței, educatoarea, scoate din „cufărul fermecat” povești cu învățătură morală. Marea majoritate a acestor povești își au originile în poveștile populare, în fabule, dar și în pildele și povestirile creștin-ortodoxe. De-a lungul carierei didactice am organizat și desfășurat la grupă numeroase activități care să antreneze în același timp operațiile gândirii copilului și capacitatea de verbalizare. De altfel, acest tip de activități par a fi printre cele mai antrenante pentru micuții exploratori. De exemplu, după ce la sfârșitul săptămânii am prezentat copiilor povestea „Iedul cu trei capre”, la începutul săptămânii următoare le-am citit povestea „Măgărușului încăpăținat”. Ambele povești au avut un real succes în rândul micuților și profitând oarecum de acest lucru, am încercat să le sugerez o analogie între personajele principale ale celor două povești: iedul și măgărușul. Această analogie presupunea identificarea asemănărilor și deosebiriilor între cele două personaje. Prin intermediul întrebărilor ajutătoare, prin analiza detaliată a personajelor am reușit în cele din urmă să analizăm consecințele, urmările atitudinii personajelor. În esență, copiii au reușit să își însușească înțelesul celor două noțiuni morale, încăpățănare, respectiv lene. Pentru continuarea șirului de însușiri de caracter care pot fi sesizate la personajele din povești, am realizat o grupare a poveștilor în funcție de trăsăturile morale simbolizate de personaje. Așadar, trăsături pozitive precum hărția, modestia și înțelepciunea le întâlnim în poveștile „Fata babei și fata moșneagului”, de Ion Creangă, „Sarea în bucate”, de P. Ispirescu, „Ciuboțecelele ogarului”, de C. Gruia, „Povestea ariciului înțelept”, de V. Colin, „Găinușa cea moțată”. Și pentru că preșcolarii trebuie să cunoască și trăsăturile negative de care trebuie să se ferească în viața reală, există povești care atrag atenția asupra lenii, îngâmfării, naivității, minciunii, prefăcătoriei și lăcomiei: „Fata babei și fata moșneagului”, „Iedul cu trei capre”, de O.P. Iași, „Găinușa cea moțată”, de C. Gruia, „Povestea ursului cafeniu”, de V. Colin, „Scufița Roșie”, Ursul păcălit de vulpe”, Ionică mincinosul”, de Al. Mitru, „Hainele cele noi ale împăratului”, de V. Colin, „Ciripel cel lacom”, de L. Vlădescu.

În activitățile destinate atingerii obiectivelor aparținătoare educației morale, utilizez poveștile amintite, dar și povești scurte, care interpretate cu intonație și întregul arsenal teatral al profesiei de educatoare, reușesc să capteze atenția preșcolarilor și să stârnească o serie de opinii și interpretări sincere și ferite de orice fel de inhibiție. Voi reda în continuare trei dintre povestirile de acest gen. Prima povestioară se numește „Sfatul șoarecilor”: „Niște șoricei erau înspăimântați din cauza unui motan rău care îi pandea tot timpul. Se sfătuiră cum să scape de el. Unuia îi veni ideea să lege un clopoțel la gâtul motanului; astfel, îl vor auzi când se apropie. Tuturor li se păru o idee bună. Nimeni însă nu se încumeta să lege clopoțelul la gâtul motanului! Unul cate unul, șoarecii plecara rusinati de la sfat.” Din această povestioară copiii au reușit să sesizeze nuanța moralizatoare, răspunzând la o serie de întrebări. Astfel, preșcolarii au înțeles că oricât de puternici de hotărâți se simt șoricei când sunt mai mulți și vorbesc despre pisică, nu trebuie să uite faptul că acesta este mult mai mare și mai puternică decât ei.

A doua povestire se numește „Nătăfleții”: „Într-o seară un om a numărat puii de cloșcă și și-a dat seama că unul lipsește. El s-a supărat și a început să îl ocorască în fel și chip pe hoțul necunoscut. Vecinul să l-a auzit și i-a spus: -Auzi, mă întorceam acasă și când să trec podul, am văzut un vultur cu un pui în ghiare. Se vede că puiul acela era al tău. Cei doi vecini s-au adunat la sfat și au hotărât să strice podul ca vulturul să nu mai poată trece râul și să fure puișori.” La această povestioară, copiilor le-a fost relativ simplu să emită o judecată de valoare, sesizând ideea nefondată a celor doi vecini.

Cea de-a treia, este binecunoscuta povestire „Cuietele”, din care preșcolarii au reușit cu ajutorul întrebărilor și ghidați din aproape în aproape să extragă învățătura morală și nume aceea că acele găuri reprezintă amintirea, orice faptă rea săvârșită nu poate fi ștersă cu buretele din existența noastră. Le-am sugerat copiilor să își amintească de povestea „Cuietele” ori de câte ori sunt tentați să facă o faptă rea.

În concluzie, pe lângă întreaga paletă de activități instructiv- educative din grădiniță, activitățile de educarea limbajului, prin intermediul povestirilor, repovestirilor, dramatizărilor, cu alte cuvinte a tot ceea ce este legat de universul vast al literaturii pentru copii, contribuie în mare măsură la educarea morală a preșcolarului, la influențarea personalității în formare a acestuia.

A decorative border of small red hearts surrounds the entire page. The hearts are arranged in a rectangular frame, with a slightly thicker line at the corners.

Bibliografie:

1. Bratu, B., 1977, *Preșcolarul și literatura*, EDP, București;
2. Crețu, C., 1997, *Psihopedagogia succesului*, Editura Polirom, Iași;
3. Hancheș, L., Mariș, E., 2004, *Evaluarea în demersul de proiectare și realizare*, Editura Eurostampa, Timișoara;
4. Șchiopu, V., Verza, E., 1997, *Psihologia vârstelor. Ciclurile vieții*, ediția a III-a, EDP, București.

Copiii sunt un dar dumnezeiesc

Prof. Religie Ortodoxă Filimon Gheorghe Daniel
Colegiul Național Ștefan cel Mare, Hîrlău, Iași

Nu există o bucurie mai mare într-o familie ca atunci când în viața ei apare un copil.

Copilul este o binecuvântare cerească și este rodul iubirii dintre soț și soție. Această iubire părintească trebuie să vegheze la buna creștere și la buna dezvoltare a copilului.

Modul în care sunt educați copiii în primii ani va reflecta în modul în care se vor manifesta ei în societate dar și în sânul familiei.

După cum bine știm familia are un rol fundamental în educarea copiilor. Părinții sunt datori să le sădească și să le cultive adevăratele valori după care se vor ghida în viață. Familia pune bazele unui mare număr de deprinderi, de obiceiuri, de interese, de înclinații. Așadar primii dascăli, primii profesori ai copiilor sunt părinții, iar prima școală este familia.

Părinții sunt datori să-l ajute pe copil să se dezvolte liber și să trăiască liber, dar nu și necontrolat ci după anumite principii. Având o „pornire bună” din mijlocul familiei și având iubirea și încrederea părintească, vor putea avea relații apropiate și sincere cu ceilalți copii, vor avea încredere în propriile valori, vor putea discerne binele și răul, vor avea tot timpul curaj și se vor simți utili.

Bineînțeles, nu este suficient doar ce spun părinții ci și exemplul personal al lor primează de fiecare dată.

Un alt factor important în educarea unui copil îl are Biserica. Ea are datoria de „Mamă”. Este cea care trebuie să aibă grijă de buna creștere și educație a fiecărui membru, ajutându-l să crească „în Duh și Adevăr” spre desăvârșirea în Hristos.

Biserica prin învățăturile și legile sale morale învață pe copil cum trebuie să se comporte alături de cei apropiați, cum trebuie să se comporte în societate, dar și cum trebuie să aibă grijă de persoana sa atât trupește cât și sufletește.

Un factor decizional în educația unui copil îl are școala. Școala este de cele mai multe ori a doua casă. Până la vârsta de 7 ani copiii trec prin ciclul antepreșcolar și preșcolar, unde de cele mai multe ori petrec cea mai mare parte a zilei. De aici ei deprind anumite obiceiuri pe care le întâlnesc la ceilalți copii. De aici chiar imită anumite gesturi sau vorbe ale cadrelor didactice. De aici deprind mai bine bunele maniere și aici își fac primii prieteni.

Prin activitățile educative din școală, se dezvoltă la copil caracterul programat, planificat dar și individual. Așadar școala este un prim factor al educației continue și sistematice.

Ceea ce am constatat atât ca părinte dar și ca profesor este faptul că mulți dintre copii sunt „autizați” de la vârste fragede de telefon, de tabletă, de televizor, de calculator. Astfel atenția lor este „furată” de tehnologie și efectiv munca ta de părinte-profesor ca și educator este de cele mai multe ori în zadar. Nu pot fi nici ruși și nici desprinși de tehnologie dar nici lăsați pentru a ne rezolva anumite probleme în fața acestor obiecte care le distrug atenția, imaginația și timpul care poate fi valorificat spre o educație sănătoasă și întradevăr benefică.

Cei 7 ani de acasa

Prof. Filip Adela – Cristina

Liceul Tehnologic „Virgil Madgearu”, Constanta

Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor in prima parte a copilariei, pana in momentul in care are loc primul contact cu scoala. Regulile de comportament si educatie oferite in primii 7 ani de viata ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult. Educatia unui copil nu consta doar in a-l invata sa scrie, sa citeasca sau sa socoteasca. Acesta trebuie sa fie capabil sa interactioneze intr-un mod armonios cu ceilalti membrii ai societatii , intr –un cuvânt sa stie sa se comporte adecvat in societate.

Parintii reprezinta primul model in viata al copilului. In primii 7 ani, copiii invata sa se comporte prin puterea exemplului. Daca parintele saluta si copilul va saluta, daca parintele traverseaza strada asigurandu-se mai intai, asa va proceda si copilul mai tarziu. In schimb, daca parintele foloseste un limbaj vulgar, nu da dovada de respect fata de cei din jur, exact asa va proceda si copilul cand va lua contact cu societatea. Noi, ca si cadre didactice, putem sa le atragem atentia elevilor sa salute atunci cand intalnesc o persoana sau un grup, sa spuna „La revedere” cand pleaca, sa nu foloseasca un limbaj licentios, dar nu

putem lupta cu exemplele pe care acestia le primesc in familie. De cele mai multe ori este suficient sa cunoastem parintii pentru a ne da seama care este comportamentul copilului.

Copilul trebuie invatat inca de mic sa respecte reguli. Nu trebuie sa-i fie interzise actiuni intr-un mod brutal sau sa-i fie ingradit dreptul de a explora mediul din care face parte, dar trebuie sa inteleaga faptul ca orice actiune are consecinte placute sau mai putin placute. De exemplu, daca respecti, vei fi respectat, in schimb , daca lovesti, s-ar putea sa fi lovit la randul tau. Copilul trebuie sa inteleaga faptul ca va suporta consecintele propriilor actiuni. Discutand cu copilul, explicandu-i cum este corect sa intreprinda anumite actiuni care fac parte din viata de zi cu zi, acesta va fi capabil sa se fereasca singur de pericole si mai ales sa se comporte conform normelor de conduita impuse de societatea din care face parte.

Este foarte important ca parintii sa-si laude copiii ori de cate ori actiunile acestora sunt in conformitate cu normele impuse, indemnandu-i sa se comporte in continuare la fel. Totodata, parintii nu ar trebui sa cedeze la presiunile facute de copil prin plansete, tipete, urlete, etc., ci sa-i explice acestuia ca un astfel de comportament nu il va ajuta sa obtina ceea ce-si doreste. Copilul trebuie sa fie constient ca in viata de zi cu zi pe care o va avea ca adolescent sau adult, nu va primi de fiecare data ceea ce isi doreste si nu toata lumea va fi la picioarele lui. Cunoscand aceste lucruri, va fi evitat socul de a realiza ca nu societatea se adapteaza individului, ci individul societatii.

In concluzie, „Educatia este ceea ce ramane dupa ce ai uitat tot ceea ce ai invatat la scoala.” (Albert Einstein)

Formarea personalității și comportamentului copilului în cei 7 ani de acasă

Prof. de sprijin, Filip Cornelia
CȘEI-Șimleu Silvaniei

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. "Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului". Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia, ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier, Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și *verde* și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii *roșii* din lanurile *galbene* și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării *albastre* și nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după *violetul* și indigo-ul nopții vine *oranjul* strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat suie voiniceste treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este dor de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învață respectul dacă este respectat. Nu se împrietenește cu minciuna dacă nu este mințit. Iubește familia pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și solidaritatea dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învață că lacrimile nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii singur. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate,

e de preferat o oră în parcul de joacă, la groapa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greși.

Părinții sunt modele pentru copil.

Cei șapte ani de acasă consolidați în școală

Georgiana Filip, Centrul Școlar pentru Educație Incluzivă Albatros, Constanța

Bunele maniere nu se dobândesc peste noapte prin lecturarea unei cărți despre *Etichetă și bunele maniere*; acestea se dezvoltă în timp, încă din copilărie, fiind nevoie de ani de pregătire, practică și exercițiu.

Comportamentul politicos începe cu cei șapte ani de acasă, părinții și bunicii fiind responsabili de însuflarea bunului-simț și a primelor reguli de politețe copilului și se continuă prin consolidarea acestuia la școală. Imitarea adulților de către copil este primul semn că aceștia au început deja să asimileze informații. Din acest motiv, părinții trebuie să fie mai atenți la comportamentul lor. Copiii învață mult mai repede ceea ce văd în jur decât spunându-le ce trebuie să facă. Felul cum vorbește soțul cu soția, felul în care se discută la telefon, felul în care se evită o ceartă sau ce atitudine au părinții/ bunicii față de oameni în general, sunt lecții zilnice pentru cei mici.

Ca dascăl, întâlnesc tot mai rar elevi care mai au idee despre felul în care trebuie să se poarte cu cei din jur. De aceea, consider că este esențial să le vorbim acestora, la ora de dirigenție, despre bunele maniere, aducându-le exemple din realitatea imediată. Putem realiza împreună cu elevii postere pe care aceștia le vor expune în sala de clasă. Astfel, trebuie amintite reguli simple, precum:

1. Atunci când primesc sau cer ceva, eu spun întotdeauna *mulțumesc* sau *vă rog*.
2. Când mi se întâmplă să lovesc pe cineva din greșală/ să dau peste cineva, îmi cer întotdeauna scuze.
3. Când mă întâlnesc cu vreun prieten sau cu vreo persoană cunoscută, le spun întotdeauna *bună ziua* prietenos și *la revedere* când ne despărțim.
4. Dacă observ că oamenii își așteaptă rândul răbdători, întotdeauna stau și eu la coadă. Consider că este o regulă esențială de politețe.
5. Nu îi întrerup pe ceilalți când vorbesc. Îi las pe ceilalți să termine ce au de spus și de-abia după aceea iau și eu cuvântul.
6. La masă, nu vorbesc niciodată cu gura plină. Înainte de a începe să vorbesc, aștept să termin de înghițit mâncarea.
7. Dacă văd o persoană în vârstă sau o doamnă însărcinată în autobuz, le ofer întotdeauna locul meu. Este un mic ajutor pe care îl putem oferi.
8. Când cascade sau strănut, îmi acopăr întotdeauna gura cu mâna.
9. Cer întotdeauna voie înainte de a împrumuta lucrurile celorlalți.
10. La masă, eu stau întotdeauna cu spatele drept și nu pun niciodată coatele pe masă atunci când mănânc.
11. Pentru a arunca gunoaiele, eu caut întotdeauna un coș de gunoi.
12. Dacă vreau să vorbesc despre cineva, ori îi spun numele, ori îl descriu cât mai precis cu putință; niciodată nu îl arăt cu degetul.
13. Dacă nu mai am nevoie de anumite lucruri, le așez frumos la locul lor și nu le las împrăștiate prin toată casa.
14. Eu evit cu orice preț să mă bat. Caut întotdeauna o soluție pașnică. Nu-i așa că este mai bine să rezolvi certurile cu ajutorul discuțiilor decât cu bătaia?
15. Eu mă gândesc la ceilalți și sunt atentă la ce au ei nevoie. De fiecare dată când am ocazia, încerc să îi ajut pe ceilalți.
16. Dacă un prieten mă roagă să-i împrumut lucrurile mele, eu i le dau. Îmi place să-mi împart lucrurile cu ceilalți. După părerea mea, generozitatea este cea mai bună cale pentru a-ți face prieteni.

„ Importanța celor 7 ani de acasă!”

Profesor: Filipoiu Mihaela –Evelina
Școala Gimnazială „Sf. Andrei” Slobozia, Ialomița

Realitatea zilnică a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea alocând mai mult timp atribuțiilor de serviciu decât celor casnice. Este adevărat că nu prea mai există cei șapte ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste foarte fragede. Totuși, rămâne ideea de bază a acestei expresii: normele de conduită se învață în familie sau nu.

Copilul își formează un comportament corespunzător pe baza relației afective cu părinții. Un copil care este iubit, îngrijit și protejat, care simte dragostea părinților, se va dezvolta și va avea încredere în propriile lui forțe. El va simți că părinții au încredere în el, că sunt preocupați de ceea ce face, va simți că familia îi acordă atenția cuvenită și toate acestea îl vor face să accepte cu ușurință regulile familiei și ale societății. Principalul model pentru copil este familia, copilul învățând foarte multe prin imitație. De exemplu, degeaba i se atrage atenția unui copil că nu a spus mulțumesc, dacă în familie nu a auzit aceste cuvinte.

În funcție de felul cum cei din jur, mai ales părinții, știu să vină în întâmpinarea nevoilor lui și să înțeleagă, în satisfacerea acestor nevoi, caracteristicile care țin de vârsta copilului, depinde dezvoltarea optimă a copilului pentru a deveni o ființă normală, capabilă de a fi fericită, sau dimpotrivă acesta evoluează la polul opus.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Independența copiilor trebuie stimulată, fără ca acesta să tindă în a încerca totul, ca să-și afirme independența sau să evite totul, dintr-un exces de prudență. Dacă e obișnuit de mic să înfrunte anumite situații și să facă niște alegeri, pe măsura lui, dar controlate de adult, îi va fi mult mai ușor să ia hotărâri în ceea ce-l privește. Felul în care i se vorbește și felul în care este ascultat, îl va învăța cum să facă și el, la rândul lui asta, într-un mod cât mai politic.

BIBLIOGRAFIE:

1. Danion Vasile, Cum să ne creștem copiii?, Editura Sophia, București, 2012
2. Dr. Augusto Cury - Părinți străluciți, profesori fascinanți, Editura ForYou, 2010

Cei 7 ani de acasa

Prof. Filip Adela – Cristina
Liceul Tehnologic „Virgil Madgearu”, Constanta

Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor in prima parte a copilarii, pana in momentul in care are loc primul contact cu scoala. Regulile de comportament si educatie oferite in primii 7 ani de viata ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult. Educatia unui copil nu consta doar in a-l invata sa scrie, sa citeasca sau sa socoteasca. Acesta trebuie sa fie capabil sa interactioneze intr-un mod armonios cu ceilalti membrii ai societatii , intr –un cuvant sa stie sa se comporte adecvat in societate.

Parintii reprezinta primul model in viata al copilului. In primii 7 ani, copiii invata sa se comporte prin puterea exemplului. Daca parintele saluta si copilul va saluta, daca parintele traverseaza strada asigurandu-se mai intai, asa va proceda si copilul mai tarziu. In schimb, daca parintele foloseste un limbaj vulgar, nu da dovada de respect fata de cei din jur, exact asa va proceda si copilul cand va lua contact cu societatea. Noi, ca si cadre didactice, putem sa le atragem atentia elevilor sa salute atunci cand intalnesc o persoana sau un grup, sa spuna „La revedere” cand pleaca, sa nu foloseasca un limbaj licentios, dar nu putem lupta cu exemplele pe care acestia le primesc in familie. De cele mai multe ori este suficient sa cunoastem parintii pentru a ne da seama care este comportamentul copilului.

Copilul trebuie invatat inca de mic sa respecte reguli. Nu trebuie sa-i fie interzise actiuni intr-un mod brutal sau sa-i fie ingradit dreptul de a explora mediul din care face parte, dar trebuie sa inteleaga faptul ca orice actiune are consecinte placute sau mai putin placute. De exemplu, daca respecti, vei fi respectat, in schimb , daca lovesti, s-ar putea sa fi lovit la randul tau. Copilul trebuie sa inteleaga faptul ca va suporta consecintele propriilor actiuni. Discutand cu copilul, explicandu-i cum este corect sa intreprinda anumite actiuni care fac parte din viata de zi cu zi, acesta va fi capabil sa se fereasca singur de pericole si mai ales sa se comporte conform normelor de conduita impuse de societatea din care face parte.

Este foarte important ca parintii sa-si laude copiii ori de cate ori actiunile acestora sunt in conformitate cu normele impuse, indemnandu-i sa se comporte in continuare la fel. Totodata, parintii nu ar trebui sa cedeze la presiunile facute de copil prin plansete, tipete, urlete, etc., ci sa-i explice acestuia ca un astfel de comportament nu il va ajuta sa obtina ceea ce-si doreste. Copilul trebuie sa fie constient ca in viata de zi cu zi pe care o va avea ca adolescent sau adult, nu va primi de fiecare data ceea ce isi doreste si nu toata lumea va fi la picioarele lui. Cunoscand aceste lucruri, va fi evitat socul de a realiza ca nu societatea se adapteaza individului, ci individul societatii.

In concluzie, „Educatia este ceea ce ramane dupa ce ai uitat tot ceea ce ai invatat la scoala.” (Albert Einstein)

Cei șapte ani de acasă

**Ed. Filote Teodora
Gr. Nr. 1 Fârțânești**

Primul mediu de viață cu care copilul vine în contact pentru prima dată, îl reprezintă familia. Aceasta își va pune amprenta asupra dezvoltării ulterioare a copilului. Oferindu-i copilului un mediu stabil, plin de dragoste și înțelegere, acesta va putea deveni un adult responsabil.

În primii ani de viață copilul preia de la adult prin imitație comportamentele acestuia, în aceste condiții este foarte important modul de comportare al adultului în fața copilului. Venind în contact cu foarte mulți părinți am observat că aceștia nu-și cunosc foarte bine copilul dar nici nu utilizează cele mai bune metode de a-și educa copilul. Nu deseori cel care face regulile este copilul și nu adultul. Ca educatori avem sarcina de a-i învăța pe părinți să-și educe copii.

Chiar dacă spunem cei șapte ani de acasă, nu trebuie să uităm că în ultima perioadă vârsta la care copiii intră la grădiniță sau în alt mediu instituționalizat este din ce în ce mai mică. În aceste condiții influența părinților asupra copiilor scade, aceștia modelându-se după cerințele mediului în care intră.

Astfel că de la vârsta de 1 an copiii intră în alt mediu decât cel familial. Chiar dacă perioada în care putem sta cu un nou-născut e de doi ani, mulți părinți aleg să se întoarcă mai devreme la serviciu, pierzând astfel din timpul petrecut cu cel mic.

În grădiniță copiii vin în contact cu alt mediu care-i va provoca să-și depășească limitele și să-și formeze personalitatea.

O RADIOGRAFIE A CELOR 7 ani DE ACASĂ

Școala Gimnazială Nr.3, Băiești, Dolj
Prof. Învățământul primar, Firan Liliana

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cumiți“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Adaptarea la viața de școlar

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas.

Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

În băncile din clasele I se înșiruie fete și băieți, toți cam de aceeași vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Sunt copii și mai mari, și mai mici, și mai voinici, și mai delicați, și mai gălăgioși, și mai tăcuți, unii chiar retrași, timizi, stingheri!

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Deprinderi elementare

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii.

Iată de ce socotim util să vă prezentăm pe scurt ce condiții trebuie să îndeplinească mediul familial pentru a asigura dezvoltarea armonioasă fizică și neuropsihică a copilului antepreșcolar și preșcolar.

Atmosfera de acasă

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect. Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-și limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ.

Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un

dezechilibru în funcțiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

Cei șapte ani de acasă

FIRICEL MARIANA

În general, expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. "Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Profesorul psiholog Adina Mesaros, spune că acea dorință permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în brațe reprezintă o altă nevoie a copilului și nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. „El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în brațe, mama se mișcă, el, copilul, poate explora tot ceea ce îl înconjoară”, punctează psihologul.

În jurul vârstei de 8-9 ani se dezvoltă limbajul, psihologul subliniind faptul că este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație. Referitor la obiceiul adulților de a vorbi „pe limba bebelușilor” în preajma celor mici, Adina Mesaros spune că nu trebuie neapărat eliminat acest obicei, însă pentru a-l ajuta pe copil să progreseze din punctul de vedere al limbajului, trebuie dublat cu expresii corecte. „Spre exemplu, putem spune «hai să păpăm», dar să adăugăm imediat și «hai să mâncăm»”, explică ea.

După vârsta de un an apar și crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. „Copilul este egocentric și știe că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorința. Foarte important pentru părinți este să încerce să controleze această criză (încercăm, spre exemplu, să-l ținem, pentru a preveni lovirea) și să-i explice, calm, că nu va primi ceea ce vrea sau că jucăria sau bomboana pentru care face criza”, spune psihologul.

Între 5 și 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială - sintetizează psihologul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este ineficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

În opinia psihologului Oana-Maria Udrea, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același

timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Educația începe cu cei șapte ani de acasă

**Profesor Fiscutean Călina Ioana
Liceul cu Program Sportiv, Bistrița**

Într-o societate mai mult învrăjbită de lipsa modelelor pozitive, de goana după bani, atât de necesari totuși traiului, de absența fizică a părinților plecați să asigure un viitor material mai bun propriilor copii, sintagma „cei șapte ani de acasă” își pierde tot mai mult consistența, valoarea și semnificația reală. În ciuda acestui fapt, primii șapte ani din viața unei ființe umane, constituie un fundament al educației viitoare și a formării adultului. Ca mamă, sunt de părere că cel mai delicat și dificil lucru este să fii părinte. Și nu este un clișeu, ci o constatare a celor 11 ani de când îndeplinesc acest rol. De ce spun asta? Tocmai pentru că „pentru a crește oameni siguri pe ei, politicoși și independenți” (p. 167, în *Sfaturi practice pentru părinți* de Vicki Lansky), nu există nicio rețetă sau o formulă care, aplicată, să ducă la rezultatul menționat. Tot ce înseamnă unicitatea personalității și factorii de mediu sau alte situații particulare, complică acest proces al creșterii copilului.

Sintagma aceasta implică un bagaj de calități pe care ar trebui să le dezvolte și demonstreze individul, ulterior. Oricât i s-ar imputa școlii toate „relele” pe care le dovedesc tinerii, deveniți mai apoi adulți (incapabili de integrare în câmpul muncii și în societatea actuală), părinții sunt primii care răspund de educația acestora: Poate cea mai mare provocare pentru părinte este cea de a face din copilul lui un om capabil să trăiască printre oameni” (p 167, idem). Și nu este lucru deloc ușor, întrucât cei mai mulți părinți absenți la propriu sau la figurat din viața copiilor, consideră că grădinița și școala trebuie să îl învețe pe copil ce sunt respectul, moralitatea, bunul simț și chiar să îi asigure confortul psihic. Aceștia omit faptul că toate aceste trăsături își au rădăcinile în primii ani de viață, în familie, în această „celulă” căreia îi aparține copilul. Ca părinte, ești dator să conferi pruncului tău acel sentiment al securității (materiale, emoționale, fizice) , sentiment care nicăieri nu se transmite mai profund decât în „casă”: „ A-i da copilului sentimentul că aparține unui grup special – familie - este unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care le poți face. (p. 199, idem). Și de aici începe educația. Copilul ajunge în grădiniță cu niște trăsături și deprinderi care deja și-au început traseul, iar aici acesta este îndrumat spre direcția bună. Astfel, această ființă fragilă știe lucruri elementare: să se îmbrace și dezbrace, să mănânce civilizată, să spună „mulțumesc” și/ sau „te rog frumos”, să se adreseze cuviincios, să nu fie violent, să împartă cu alții etc. Ele vor continua să se perfecționeze prin activitățile ghidate prin intervenția specialiștilor din cadrul instituțional, dar acasă vor fi consolidate zi de zi. Ajuns, mai apoi în școală, deja el deține o zestre importantă , iar aici e locul în care educația „se completează și se desăvârșește” (p 210 în *Și tu poți fi supernnany, cum să-ți crești bine copilul*, Irina Petrea). De aceea se impune ca o necesitate stringentă prezența părinților în viața copiilor, ca modele demne de urmat care dețin „arta” creșterii acestora, pentru că a fi părinte este o artă.

În aceeași ordine de idei, tot în familie, de la vârste mici și în funcție de aceasta, copilul trebuie responsabilizat, pentru a se evita comportamentele nedorite, cauzate de „plictiseală” de cele mai multe ori. Toate comportamentele negative se nasc din această stare, din lipsa de atenție din partea celor dragi, din refuzul lor de a-i ajuta și de a-i îndruma, atunci când au cea mai mare nevoie. De aceea, în lipsa acestei intervenții din partea părinților, copilul ajuns la școală, se va comporta inadecvat, va simți nevoia de a fi cumva în centru atenției prin atitudini și reacții negative, sau, dimpotrivă, se va retrage în sine.

Astfel, „cei șapte ani de acasă”, alimentați corespunzător, cu dragoste, cu atenție, cu implicare, vor putea furniza școlii și, ulterior societății, un copil și un viitor adult bine educat, cu capacități adaptative, cu comportament dezirabil și cu un caracter puternic.

Bibliografie:

Lansky, Vicki: *Sfaturi practice pentru părinți*, Ed. Vremea, București, 2005.

Petrea, Irina: *Și tu poți fi supernnany, cum să-ți crești bine copilul*, Ed. TREI, 2007.

"Cei șapte ani de acasă"

Profesor învățământ primar Florea Doina

"Cei 7 ani de acasă" reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin faptul că de manieră este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

"Cei șapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor.

Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața de fapt și cum trebuie să treci prin ea.

În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute. Spre exemplu, mulți dintre noi mâncăm tot ce vedeam de pe jos, dar pentru asta este părintele în spatele nostru să ne dea peste mână și să ne spună "e murdar".

În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este să fii voi, părinții, un bun model pentru el. Începe să îl înveți lucrurile simple încă de la vârsta fragedă: să salute, să spună "te rog" și "multumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Asadar, cum îl înveți bunele maniere?

A-l învăța bunele maniere este un proces zilnic, care va dura în timp și vei avea multe ocazii să îl îndrumi în direcția corectă. E bine de ținut minte aceste sfaturi:

- Chiar dacă a greșit de câteva ori, nu te grăbi să tragi concluzia că este prost crescut sau că tu ai uitat ceva foarte important. Este posibil să aibă nevoie doar de una, două lecții de bune maniere pentru ca problema să se rezolve.

- Explică-i clar și învață-l ce anume trebuie să facă sau nu. În loc să îi spui un scurt (și pentru el greu de înțeles): "Nu mai fi atât de grosolan", spune-i: "Nu este politicos să râzi la masă, dar, dacă o faci, se cuvine să îți ceri scuze". Sau, dacă zăbiara prin casă, nu-i spune: "Încetează cu tipetele în casă", ci fii mai blândă, ca să înțeleagă în fond ce aștepti de la el: "Te rog, nu mai ridică vocea în casă".

- Dacă cel mic își exprimă sentimentele folosind expresii sau atitudini mai puțin politicoase, nu i-o rețea scurt, ci încearcă să reformulezi. De exemplu, când el zice: "Ahh, îmi vine să vars când vad chestia asta verde", tu corectează-l spunând: "Frumos ar fi fost să spui că nu îți place deloc mazarea".

- Fii înțeleghătoare și acceptă-i greselile. Aminteste-ți că nu este încă suficient de matur pentru a ști bine cum trebuie să se comporte în anumite situații. Și noi, adulții, greșim adeseori, datorită ei...

- Educația se face doar acasă, cu discreție, în familie. Nu îi ține prelegeri și nu îl critici în public, nu îl umili și nu îl jigni fața de străini, chiar dacă greșeala a fost destul de mare. A-i face lui o scenă de față cu alții dovedește că nici tu nu ai prea fost atentă la lecțiile de bune maniere.

- Fii consecventă. L-ai învățat de la doi ani să spună "te rog" și "multumesc"? La 6 ani este evident că ar trebui să le folosească.

- Oricum, procesul de educație nu se oprește la o anumită vârstă. Nu e niciodată prea târziu ca să învețe ceva!

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

ROLUL PĂRINȚILOR ÎN EDUCAȚIA TIMPURIE A COPIILOR

**PROFESOR FLOREA CARMEN-LĂCRĂMIOARA
LICEUL TEHNOLOGIC,,ELIE RADU”, BUCUREȘTI**

Personalitatea viitorului adult se conturează în primii șapte ani de viață. Atmosfera în care se desfășoară viața familială este decisivă pentru concepția pe care copilul și-o formează despre existența și pentru formarea caracterului său.

În domeniul educațional exemplul familial este decisiv. Într-o familie unde părinții citesc, unde sunt cărți și reviste prin toată casa, unde scrisul are valoare, copilului îi va fi mai ușor să urmeze drumul lecturii.

Un studiu facut în Statele Unite și intitulat „Influența anturajului familial asupra reușitei școlare” oferă următoarele indicații: cei mai buni elevi sunt cei care au venit deja în contact cu lectura. Părinții lor le-au citit cu regularitate povești și erau și ei înșiși pasionați de lectură.

De foarte devreme, copilul învață importanța scrisului și se pregătește să citească. Părinții îl ajută să deslușească tainele scrisului și astfel, copilul lor este deja la trei ani, bine integrat în lumea scrisului.

Părinții sunt primul model pe care îl urmează copilul. Copilul va fi în stare să arate afecțiune și altora, dacă, și el simte afecțiunea părinților lui. Fiecare copil e unic. Activitățile zilnice pe care le desfășoară împreună cu părinții și frații lui sunt tot atâtea experiențe plăcute sau neplăcute care contribuie la formarea personalității copilului.

Vom putea găsi foarte rar o armonie reciprocă atât de evidentă ca în cazul rolurilor rezervate tatălui și mamei în educarea copilului. Copilul are nevoie atât de autoritatea tatălui, care îl orientează pe copil în problemele majore ale vieții lui, cât și de blândețea, afecțiunea mamei care creează un climat de căldură sufletească atât de necesară copilului.

Copilul nu poate fi lipsit de iubire, care îi e vitală, la fel ca hrana și apa. Cine nu pricepe acest lucru va greși în educație. Ceva moare în sufletul unui copil lipsit de iubire, iar mama este răspunzătoare dacă i-a oferit-o copilului sau nu.

Copiii explorează lumea uimiți și întâmpină zilnic tot felul de lucruri neașteptate. Rolul părinților este să le ușureze explorarea. Conștientizând că timpul lor de joacă este foarte important, le apreciem perspectiva unică și creativă.

Copiii trebuie să le fie oferite materiale, încă de mici, cu ajutorul cărora să-și exploreze numeroasele idei și interese. Sarcina părinților este să-i încurajeze pe copii și să se inspire din jocurile acestora.

Copilăria trebuie să rămână copilarie, adică o vârstă a bucuriilor și a jocului, a descoperirii lumii înconjurătoare. Dar ea e deopotrivă și o vârstă a formării fizice, intelectuale și morale. Pentru aceasta se cere un efort susținut și ordonat. Jocul corect, învățarea și înțelegerea valorilor morale sintetizează succesul la prețioasa vârstă a celor șapte ani de-acasă, coordonată și îndrumată, în prima etapă a vieții, de familie.

BIBLIOGRAFIE:

1. Prof. Dr. Anton Moisin, „Călăuza părinților în educarea copiilor”, Ed. Aramis, București, 2010;
2. Anne Bacus, „Creșterea copilului de la o zi la șase ani –Manualul părinților”, Ed. Teora, București, 2009.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ - O VERITABILĂ RARA AVIS

Prof. Florea Corina - Paula
Liceul Tehnologic „Nicolae Dumitrescu” - Cumpăna,
Județul Constanța

Copilul de ieri, copilul de astăzi...o schimbare majoră în „stilul” de educație oferit de familie în primii șapte ani de viață. Este cum nu se poate de adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă din fragedă pruncie. Cu toate acestea, se menține ideea de la bază a acestei expresii: **normele de conduită sunt deprinse din familie**. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja învățate din familie.

A fortiori, niciun părinte nu-și dorește ca fiul sau fiica să dea dovadă de proastă creștere acasă sau în societate. Și este mai mult decât evident că dorința fiecărui părinte este ca propriul copil să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau la cinema.

Realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie - „*bună creștere*” - nu este o vorbă spusă în vânt. Ea dobândește forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; copilul care demonstrează o bună creștere este cel care a primit o educație aleasă și dă dovada unei purtări cuviincioase.

Putem lesne creiona câteva caracteristici ale unui astfel de copil:

♣ **Salutul** este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu firescul „bună ziua”.

♣ **Comportamentul în public**: un copil „bine-crescut” știe să răspundă la întrebări și să își aștepte rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

♣ **Comportamentul cu prietenii**: manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine-crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

♣ **Înțelegerea normelor sociale**: prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

♣ **Manierele la masă**: o bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

♣ **Recunoașterea greșelilor**: „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

♣ **Tact și toleranță**: un copil „bine-crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Concluzia este că educația trebuie să existe, doar că fiecare copil are ritmul său de evoluție, astfel încât, la 7 ani, unii copii sunt de pus în ramă, iar alții...mai puțin. Cred însă, cu toată tăria, că nu trebuie să mai facem comparații la vârsta de 7 ani ci, mai degrabă, să încercăm să descoperim *what went wrong*... și să încercăm să remediem, pe cât posibil, comportamentul copilului nostru.

Bibliografie:

1. Diac, Florin, *O istorie a învățământului românesc modern: Perioada 1944-1989*, Editura Oscar Print, București, 2004.
2. Rapley, Gill, *Copii crescuți cu blândețe*, Multi Media Est Publishing, 2015.
3. Munteanu, Stan, *Învățământul românesc între tradiții și perspective*, Editura Eminescu, București, 2002.
4. www.wikipedia.org/wiki/Educația_în_România
5. www.jurnalul.ro/viata-sanatoasa/sanatatea-copilului/cei-7-ani-de-acasa
6. www.copilul.ro/comunicare-copii/Cei-7-ani-de-acasa-pentru-copii

Cei șapte ani de acasă, meserie sau artă?

**Profesor învățământ primar:
Florea Elena Luiza**

„Sădește un gând și vei culege o acțiune; Sădește o acțiune și vei culege un obicei; Sădește un obicei și vei culege un caracter; Sădește un caracter și vei culege un destin.” (Samuel Smiles)

Acasă înseamnă locul unde crești, te dezvolți și unde se pun bazele viitorului om. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Calitatea educației primite în familie, acei „șapte ani de-acasă”, reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor și depinde îndeosebi de nivelul educației părinților și a membrilor familiei, care vin în contact cu copilul, în special sub aspect moral, comportamental.

Printre principalele reguli care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

○ **Salutul- care** este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care micuțul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

○ **Manierele la masă- recunoscute prin** folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui care servește masa.

○ **Comportamentul în public-** un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

○ **Comportamentul cu prietenii-** jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

○ **Înțelegerea normelor sociale-** o bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

○ **Tact și toleranță-** un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Mai târziu va face diferența între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni, evtându-l pe cel din urmă.

○ **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Bineînțeles că aceste reguli de mai sus sunt rezultatul a mai multor ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și trebuie să recunoaștem că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care ne-am străduit să le predăm copilului nostru au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, **PERSEVERENTA** și **EXEMPLUL PERSONAL**, deoarece părinții sunt modele pentru copil.

Acești “șapte ani” i-am primit și noi la vremea noastră, și trebuie să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare ci merge în continuare, odată cu timpul.

În concluzie, **educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.**

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Profesor înv. primar Florea Ileana
Școala Gimnazială Obârșia

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**Prof. Înv. Primar , Florea Letiția
Școala Călinești-Vale , Jud. Argeș**

„ Cei care educă copiii sunt demni de mai multă onoare decât cei care le dau viață; de aceea pe lângă viață, dăruieți copiilor și arta de a trăi bine, educându-i.” **Aristotel**

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Indiferent de locul în care ne aflăm: la școală, acasă sau în societate, normele de comportare civilizată fac diferența între indivizi. Nu o dată, în meseria noastră ni s-a întâmplat să menționăm importanța acestui lucru. Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, însă rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață în familie.

Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și formeze în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Această expresie , „bună creștere” , nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății, cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

În concluzie, până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. PT. INV. PREȘCOLAR- TROMPAC FLORENTINA GRĂDINIȚA MERA NR. 1

„Pe copii să-l ții în frâne
De vrei, OM, la toți să placă
Nu-i lăsa, orice, să-ngâne
Nu-l iasă, orice, să facă
Nu-l lăsa, după plăcerea-i
Unde vrea el să se ducă
Din aceiași lemn se scoate
Și icoană și măciucă!”
VASILE MILITARU

Frumoase și edificatoare sunt aceste versuri ale poetului Vasile Militaru pentru a înțelege rolul de părinte. Nu există o școală a părinților în care să învățăm pașii, dar fiecare dintre noi avem modele în părinții noștri, bunici, frați, preoți, etc. Primele cuvinte, primele mângâieri, primele supărări, primele împăcări, primele emoții se petrec în familie.

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale.

De pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început, prin imitație, reguli de politețe. „Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea tatăl sau mama că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit”, spun experții. Tot la 3 ani, se învață și formulele de adresare. „Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu»“.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

La grădiniță, vin fete și băieți, toți cam de aceeași vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Sunt copii și mai mari, și mai mici, și mai voinici, și mai delicați, și mai gălăgioși, și mai tăcuți, unii chiar retrași, timizi, stingheri. Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

La vârsta prescolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa

mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amandoi ca mancam tot ce ne da mami.” Astfel va exista o incercare de concordanta intre imaginea impusa de ceilalti si cea a cunoasterii de sine.

Nu este de-ajuns doar sa ne controlam limbajul si comportamentul in fata copilului, ci si exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamagire, tristete, etc), precum si a dorintelor si nevoilor. Bineinteles ca asta nu inseamna ca permanent vom fi stresati de cum vorbim, ne purtam ori reactionam la cei din jur, pentru ca ne va fi foarte greu si chiar ne vom simti obositi la un moment dat. Insa va trebui sa ne impunem anumite restrictii, conduite si chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel incat copilul sa poata trage invataminte atat din situatiile si intamplarile frumoase din viata voastra, cat si din cele negative. Este nevoie de insusirea responsabilitatii de a fi parinti, de a fi permanent constienti ca cel mic ne supravegheaza, ne analizeaza, interiorizeaza ceea ce facem noi, iar mai tarziu va exterioriza toate acestea in diverse situatii si va fi judecat, acceptat ori nu in societate.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. De aceea, disciplina și educația copilului reprezintă cartea de vizită a oricărui părinte.

A CUNOAȘTE ȘI A EDUCA ELEVUL DINCOLO DE CUVINTE

Prof. Delia Florescu
Colegiul Național Bănățean, Timișoara

Este vital să reliefăm în cadrul lectoratelor cu părinții unele aspecte peste care trecem de cea mai multe ori cu prea mare ușurință și care pot avea uneori urmări greu de îndreptat. De aceea trebuie de multe ori să încercăm să descifrăm, dincolo de cuvinte, mesajele transmise de copii. Într-o lume aflată în continuă mișcare și freamăt uităm să ne oprim o clipă și să înțelegem să „înțelegem” gesturile celor mici, gesturi care trădează emoții și trăiri diametral opuse de ceea ce exprimă cuvintele. Comunicarea este un proces complex cu care ființa umană are legătură pe parcursul întregii vieți deoarece este astfel structurată încât să caute cea mai elocventă și profundă formă de manifestare care să contribuie într-o mare măsură la formarea personalității. În același timp cu comunicarea verbală, participanții la procesul de comunicare folosesc și alte coduri neverbale, ce au rolul de a acompania și nuanța semnificațiile, de a ușura înțelegerea intențiilor emițătorului. Experții în probleme de comunicare au stabilit ca în relațiile interumane se pot deosebi următoarele tipuri: comunicarea verbală (care însă poate fi fără sens dacă nu e însoțită de trăiri, fapte. Se pare că doar 7% din comunicarea noastră este verbală), comunicarea nonverbală (care se referă la: tonul vocii, gesturi, mișcările trupului și care are întotdeauna un mesaj care spune foarte multe despre natura celui care-l transmite), comunicarea contextuală (mesajul poate suferi în sens pozitiv sau dimpotrivă datorită contextului în care se fac afirmațiile) și comunicarea “pe două niveluri” (se referă la cei care transmit mesaje de genul: “una simt și alta spun”).

Am pornit de la una din regulile pentru realizarea unei comunicări eficiente: “Ține cont de discrepanțele dintre comunicarea verbală și cea nonverbală!” Putem avea adesea în fața noastră copii care folosesc dublu-mesaj și numai conștientizând diferențele dintre comunicarea verbală și gesturile, mișcările, mimica lui vom înțelege mai bine problemele ce îl frământă. Grija față de cel de lângă tine dar și teama de autodemascare stau de multe ori la baza dorinței de falsificare a trăirilor. Dar să nu uităm faptul că putem să dăm în vileag sentimente prin alți indicatori corporali rămași nesupravegheați: tremurul mâinilor, mișcarea ochilor, a picioarelor pot trăda trăirile la un moment dat. Putem să întâlnim și exagerări ale reacțiilor mimico-gestuale tot în dorința copilului de a falsifica informația afectivă. Pot râde la glumele unui adult chiar dacă gândesc despre ele ca sunt nesărate numai din dorința de a-i face pe plac.

Contactul vizual dintre persoane furnizează de asemenea o serie de informații importante pentru interpretarea mesajelor parvenite pe alte canale: direcția privirii poate indica intențiile sau interesul, mișcările oculare sugerează trăirile, intențiile, privirea directă semnalează atenția. Pentru cadrele didactice și părinți deopotrivă privirea elevilor este un adevărat barometru. Dacă înțeleg ceea ce le este transmis privesc cu multă atenție, dacă nu-i interesează se uită în altă direcție, iar dacă nu știu răspunsul la o întrebare privesc cu încăpățănare podeaua. Cu privirea educatorul poate să-și invite elevul la tablă și poate chiar să-i interzică să vorbească (acest lucru numai atunci când cele două părți se cunosc destul de bine). De asemenea privirea poate transmite mesaje pozitive sau negative.

Poziția corpului este de asemenea importantă în procesul comunicării. Un elev care se sprijină de perete sau stă aplecată înainte pe scaun poate transmite un mesaj ce surprinde neplăcut, demonstrează o atitudine de oboseală, plictiseală, neglijență sau toate la un loc.

În procesul comunicării non-verbale fiecare dintre noi percepe spațiul în mod diferit. De exemplu, dacă un copil se plânge că cineva s-a așezat pe scaunul lui acesta poate părea un lucru lipsit de importanță, dar reacția reflectă un puternic simț al posesiunii la acest subiect. Toți suntem înconjurați de un “spațiu personal” care reprezintă distanța de la care suntem pregătiți să interacționăm cu alții. Putem modifica această distanță în funcție de tipul de comunicare în care suntem implicați. Distanțele în comunicare sunt de 4 tipuri: distanța intimă (0 - 0,5 m) este rezervată copiilor mai mici în raport cu mama, tata, fratele etc., distanța personală (0,5 - 1,3 m) este destinată rudelor și prietenilor, distanța socială (1,3 - 3,5 m) este utilizată pentru conversații ocazionale, nonformale, distanța publică (peste 3,5 m) e indicată pentru întâlnirile de informare, cum ar fi de exemplu un profesor la clasă.

Omul are un dezvoltat simț al spațiului personal, de aceea chiar și în spații publice, în măsura în care pot alege, copiii au tendința să păstreze o oarecare distanță față de necunoscuți. În încercarea de a răspunde la întrebarea dacă este sau nu necesară cunoașterea comunicării non-verbale gestual -

kinestezice se poate concluziona că un bun profesor/părinte trebuie să aibă capacitatea de a fi un fin observator și un ascultător activ al copilului pentru că nu există metode mai bune de a evalua nivelul trebuinței acestuia. De asemenea prin această observare a gesturilor trebuie să-i acceptăm pe cei mici așa cum sunt ei, să trăim empatia și să facem distincție între cauze și simptome. Profesorul/părintele are datoria să folosească cu înțelepciune întrebările, dar să și urmărească cu multă atenție gesturile, iar în dorința de a-l ajuta pe elev este necesar să nu se grăbească, să tragă concluzii pripite, deoarece empatia trebuie să fie activă și să fie transmisă celuilalt.

BIBLIOGRAFIE:

1. Dinu, Mihai, *Comunicarea*, Editura Științifică, București, 1997.
2. Mcquail, Denis, *Comunicarea*, Editura Institutul European, Iași, 1999.
3. Nemțeanu, Costin, *Comunicare sau Înstrăinare*, Editura Gnosis, București

CUM NE CREȘTEM COPIII?

**PROF. ÎNV. PREȘC. FLORESCU ELENA
GRĂDINIȚA NR. 272, BUCUREȘTI**

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Educația copiilor în familie este foarte importantă, dar, din păcate, astăzi nu se mai realizează așa cum trebuie. Grijele de zi cu zi îi copleșesc pe părinți, aceștia muncind în cea mai mare parte a timpului, pentru a asigura un trai decent familiei. Toate acestea se dovedesc a fi, până la urmă, în detrimentul copiilor. Copiii sunt, de la o vârstă fragedă, destul de rebeli și cei mai mulți nu fac dovada unei educații strașnice, în familie. Aceasta este cauzată și de faptul că unii copii sunt făcuți de părinți mult prea tineri sau de niște părinți maturi, mult prea ocupați. Nu putem vorbi de educația copiilor dacă părinții nu sunt educați.

Educația copiilor în primii ani de viață, pe care și-i petrec mai ales în familie, este una de bază. Caracterul fiecărui om se conturează, se formează în această perioadă. De aceea, mulți dintre psihologi, pedagogi și specialiști au afirmat că, dincolo de pragul de la 0 la 7 ani, este foarte importantă, în dezvoltarea caracterului copiilor, perioada de până la 4 ani. Copiii de astăzi sunt foarte agitați, nonconformiști. Cauza acestei stări de lucru este educația nepotrivită și timpul insuficient pe care părinții îl acordă copiilor. Părinții angajează foarte repede bone pentru îngrijirea copiilor și, astfel, educația își pierde adevăratul ei sens, adevăratul ei înțeles. Părinții trebuie să aibă mai clar trasate prioritățile și atitudinile în cadrul familiei, ținând cont de riscurile pe care le presupune societatea de astăzi.

În prima parte a celor șapte ani, copiii tind să imite tot ceea ce văd în jur, astfel orice activitate a părinților sau a persoanelor din jurul acestora are o mare influență și o consecință totodată. Părinții trebuie să știe că sunt precum o oglindă în fața copiilor lor, astfel stilurile parentale se reflectă în comportamentul copiilor lor. Părinții trebuie să fie responsabili, să conștientizeze că în fond ei sunt niște educatori.

În cea de-a doua parte a celor șapte ani, copilul începe să dea dovadă de independență, să-și dezvolte autonomia prin diverse reacții, unele mai bune, altele mai puțin bune. De exemplu: atragerea atenției prin opoziție, negativism, contrazicere, imitare adulți prin preluarea unor cuvinte sau gesturi, creșterea gradului de maturizare în gândire sau comportament etc. Este de datoria părinților să managerieze aceste situații, astfel încât copilul să preia doar elementele corecte, necesare procesului devenirii ca persoană unică, independentă, funcțională.

Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

A decorative border of small red hearts surrounds the entire page content.

BIBLIOGRAFIE

Danion, V., (2012), *Cum ne creștem copiii?*, Editura Sophia, București

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR ”7 ANI DE ACASA”

**PROF. ÎNV. PREȘC. FOALTIN MARIA SIMINA
GRĂDINIȚA P.P. NR. 1
SIGHIȘOARA
JUD. MUREȘ**

”Șapte ani de acasă” este o veche zicală românească folosită și astăzi în vorbirea curentă. A avea ”șapte ani de acasă” înseamnă a fi bine crescut, a avea o comportare civilizată, conform cu normele societății. A-i lipsi cuiva ”cei șapte ani de acasă” are înțeles peiorativ.

Zicala aceasta are de fapt un înțeles mai adânc, mai cuprinzător. Deși aprecierea privește copilul sau în genere individul despre care este vorba, ea reprezintă în același timp și aprecieri asupra modului în care părinții s-au ocupat de creșterea lui. Este deci un calificativ dat părinților, strădaniilor lor și rezultatelor obținute.

În aceeași măsură, zicala subliniază faptul că ”cei șapte ani de acasă” sunt hotărâtori pentru dezvoltarea de mai târziu. Într-adevăr, copilul trece prima probă a forțelor și calităților sale, la vârsta de 7 ani, când intră în școală.

Desigur, toți părinții doresc ca, atât în școală, cât și în viață, copiii lor să se afirme cât mai bine; ei trebuie să știe însă că această reușită depinde în foarte mare măsură de istoria primilor 7 ani, de modul în care a fost îngrijit și educat copilul, de deprinderile și cunoștințele acumulate în acest timp. Deci, reușita în viața de mai târziu a copilului depinde munca depusă de părinți în acești primi ani pentru îngrijirea și educarea sa, precum și de măsura în care el își însușește cele transmise de părinți.

Copiii sunt continuatorii vieții părinților, ai vieții omenești în general. Cu nașterea copiilor, familia se întregeste capătă mai multă animație și căldură, având în acest fel un țel în munca lor, un sprijin la bătrânețe. Creșterea copiilor, ca să dea rezultatele dorite, impune însă o muncă neobosită, de lungă durată și de mare răspundere. Dragostea părinților pentru copii face ca această muncă, deși grea și uneori oboșitoare, să fie îndeplinită cu mare mare plăcere și dăruire, și aceasta cu atât mai mult, cu cât rezultatele sunt mai bune.

În creșterea și educarea copilului, părinții trebuie să se sprijine pe principii științifice, să urmărească scopuri precise și să asigure condițiile de mediu necesare unei bune dezvoltări. Doar o dezvoltare armonioasă pe toate planurile poate asigura copilului o personalitate cu adevărat valoroasă, utilă mai târziu societății, cât și pentru sine. Copilul conceput de ambii părinți le aparține amândurora, amândoi trebuind să ia parte la îngrijirea și creșterea lui. Ei trebuie să-și împartă sarcinile în mod egal, să fie în permanență preocupați de educația lui, deoarece amândoi sunt responsabili și răspunzători de formarea lui. Copilul are nevoie de ambii părinți ca să se dezvolte echilibrat, lipsa unuia dezzechilibrându-l, tot așa cum o pasăre se dezzechilibrează atunci când îi lipsește o aripă.

Cu împlinirea vârstei de 7 ani, copilul părăsește pragul școlii, ducând cu el ”cei șapte ani de acasă”.

Aceasta înseamnă:

- să aibă deprinderile de autoservire și comportare civilizată, bine consolidate;
- să fie capabil să asculte, să înțeleagă, să-și însușească și să execute sarcinile unui școlar;
- să execute cu ușurință mișcări specifice scrisului, desenului, picturii etc.
- să fie echilibrat afectiv: liniștit, mulțumit, prietenos, ascultător și dornic să fie pe placul părinților și învățătoarei.

Dacă va reuși toate acestea, înseamnă că îngrijirea și strădaniile educative ale părinților nu au fost în zadar și si-au atins scopul.

Educația educativă a primilor ani de viață

Profesor Foca Alina
Liceul „Regina Maria”, Dorohoi

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Educația primită în primii ani de viață, în mediul familial este esențială; ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie. „Cei șapte ani de acasă” ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

În educarea „puiului de om”, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Ca primă verigă a sistemului educativ, familia are responsabilități clare și diverse. Familia este o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate. Sunt prea multe lucruri de spus despre educația copiilor și nu ne vom opri decât la câteva aspecte legate de educația creștină.

Fiecare părinte poate descoperi noi moduri de a-i apropia pe copii de cunoașterea lui Dumnezeu. Cel mai important lucru este ca aceștia să fie crescuți într-un mediu de credință, în care să simtă cât de important este pentru părinților legătura cu Dumnezeu. Dacă îi vor vedea rugându-se, vor spune și ei cu bucurie rugăciunile pe care le-au învățat. Dacă vor vedea că în casă se citesc în fiecare seară măcar câteva pagini din Evanghelie sau din altă carte religioasă, se vor obișnui să se hrănească și ei cu ele. Dacă vor vedea că părinții merg la biserică nu numai de Paști și de Crăciun, ci în fiecare Duminică și sărbătoare, și chiar și când nu este slujbă, copiii vor iubi casa Domnului și se vor simți acasă în ea. Nu trebuie să uităm: „Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu bucuria jertfei asumate, și de felul în care părinții duc această cruce, depinde calitatea de om în adevăratul sens al cuvântului al viitorului adult!”

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie, copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Familia reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului. Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”.

Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Expresia „ai, respectiv, n-ai cei șapte ani de acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc), consecvența în realizarea unei sarcini; concentrarea atenției, perseverența în realizarea uneri sarcini, alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să

facă ceva Se numesc “cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane. Un proverb spune: „*O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul*”.

Bibliografie:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
2. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
3. www.didactic.ro

„Cei șapte ani de acasă”

**Prof. Înv. Preșc. FODOR EMILIA
GRĂDINIȚA VOINICEL TOPLIȚA**

Nici o perioadă a dezvoltării psihice umane nu are caracteristici atât de numeroase, explozive, neprevăzute ca perioada preșcolară. În mod curent această perioadă intră ca notificație în „cei 7 ani de acasă”, sintagmă prin care se evocă rolul formativ deosebit de mare al familiei în dezvoltarea psihică ce are loc. Termenul de „grădinița” ca instituție educativă pentru copiii preșcolari ne evocă scrierile lui E.Pfister, care a considerat că pulsiunile inconștientului ce pot sta la baza trăirilor umane sunt, de fapt, pulsiuni ale cerițelor de afecțiune și ale ofertei de dragoste, iar educația este un proces de „grădinărit psiho-social”. Dezvoltarea cenzurilor conștiinței și inteligenței sunt încă restrânse în perioada preșcolară, psihicul este centrat pe achiziții de experiență din orice trăire, fapt ce explică în mare măsură importanța deosebită ce se acordă acestei perioadei, pe care mulți psihologi o consideră că ar marca viața psihică ulterioară.

În oricare din perioadele vieții omului există două coordonate fundamentale ce stau la baza constituirii de repere psihologice de bază. Primul se refera la tipul de activitate ce caracterizează și domină în acea perioadă a dezvoltării psihice. În cazul copilului preșcolar jocul este activitatea prioritară și ca ori și ce activitate dominantă constituie izvorul unor experiențe complementare celei de adaptare, experiență ce are un rol formativ deosebit de mare și multilaterală. Activitățile ludice dezvoltă nu numai câmpul psihologic, ci și angajarea inteligenței în situații numeroase și diverse, mult mai altfel și totuși asemenea celor din viața obișnuită, fapt ce dezvoltă toate dimensiunile activităților psihice. A doua coordonată fundamentală delimitatoare a oricărui stadiu de dezvoltare psihică este aceea a tipului de relații ce sunt de prim plan într-o anumită etapă a vieții psihice umane. În perioada preșcolară au loc nuanțări ale relațiilor interfamilare și extrafamilare care încep să aibă noi ponderi, cu o creștere mai intensă a celor din a doua categorie. Această latură a dezvoltării psihice duce la dezvoltarea conduitelor, la dezvoltarea celor intime, a celor personale, a celor reverențioase, ce au fost supuse cercetărilor psiho-sociale. Prin efecte de reflux, diversificarea interrelațiilor copilului preșcolar duce la constituirea primară a identității proprii (statut și rol).

În perioada preșcolară mică se trece de la jocul simplu de manipulare, la implicarea obiectelor și a jucăriilor în scenarii de viață tot mai complexe, apoi se trece la jocuri în care copilul devine medic sau soră medicală, vine să facă un consult și o injecție, sau copilul devine educator, dirijează conduitele păpușilor implicând tente educative în rolul pe care și-l crează. Astfel jocul devine o replică constitutivă a evenimentelor vieții, cu reproduceri secvențiale ale atitudinii, dialoguri, cu inserții imaginate de evenimente ce crează scenarii din ce în ce mai ample în care se îmbină transpoziții de roluri imaginate, ceea ce dă contur narațiunii ludice. Scenariile elaborate, în joc, de preșcolarul mic sunt restrânse și au tendința de a se repeta (un fel de reacții circulare).

În perioada preșcolară mijlocie (numită și vârsta de aur a copilăriei), jocul devine aproape obsedant. În joc, copilul recrează tot mai numeroase situații de viață. Subiectele de joc și încărcătura lor cu evenimente discutabile ca admise, sau nu, arată că în perioada preșcolară mijlocie intră în discuție suportul moral al evenimentelor. Este vorba de o morală alb-negru, încă primitivă și încărcată de animism. În jocurile cu subiect au loc creșteri ale aspectului scenic și ale dialogurilor ce pot da turniruri noi și neașteptate jocului. În interrelațiile cu adulții sunt tot mai evidente asalturile de curiozitate. Crește și interesul față de povești, mai ales față de acelea care cuprind aspecte fantastice, cu extraterestrii sau cu roboți, buni sau răi etc. Prin achizițiile ce se acumulează pe aceste căi, lumea devine pentru copil tot mai mare și mai plină de enigme, neprevăzut, fantastic. În jocurile foarte diverse în care se antrenează copilul începe să devină activă competiția, ca expresie a creșterii implicației în colective. Preșcolarul mijlociu trăiește eșecul și succesul, manifestă timidități și agresivități, invidii și sentimente de vinovăție, remușcări și admirații.

Preșcolarul mare rămâne cu mari apetituri pentru jocurile mixte de mișcare cu subiect. Este evidentă reproducerea în joc a evenimentelor văzute ca mișcări de stradă, jocuri de raliuri cu mașinuțe etc. Creșterea forței, agilității, rapidității, supleței mișcărilor, îi permit copilului să facă tentative de a se urca în pomi și prin locuri primejdioase. El se antrenează cu plăcere în jocuri cu mingea, în jocuri cu jucării care se pornesc, de decupaj de hârtii. Jocul „de-a familia” devine la 5 ani concurent cu cel „de-a școala”.

În aceste jocuri și activități se dezvoltă foarte mult coordonarea vizuală și oculo-motrică și coordonarea auditiv- vizuală. Se dezvoltă astfel ceea ce se numește teritorialitatea sinelui cu zonele sale mai apropiate și mai îndepărtate.

Reverberațiile perioadei preșcolare rămân o sursă de susținere psihică în viață, pentru că prin toate dimensiunile sale și mai ales prin atitudinile ludice față de viață și prin trăirile acestora, conține sămburi de fericire ce uneori pot ameliora și chiar eroda angoasele, nesiguranțele și neliniștile vieții adulte.

Pregătirea părinților în educarea copiilor

profesor Forgacs Istvan

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația se referă atât la însușirea unor cunoștințe teoretice, cât și la un anumit comportament etic acceptat de societate. Aceasta nu ține doar de școală, liceu sau facultate. Consider că cea mai importantă educație o primim în primii ani de viață, așa spusii „cei 7 ani de acasă”, când părinții (unii) încearcă să ne învețe bunele maniere (să salutăm, să respectăm, să ne cerem scuze, să stăm frumos la masă, ș.a).

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

După părerea mea, educația are la bază:

1. Respectul
2. Bunul simț
3. Bunele maniere

Nu e deloc ușor să fi părinte. Deseori întâmpină părinții dificultăți în ceea ce privește educația copiilor. Anul trecut, cercetătorii elvețieni au dovedit că aproximativ 80% din părinți nu oferă posibilitatea propriilor copii de a-și forma un minim bagaj de cunoștințe, cauzele fiind extrem de diverse. Astfel, în cele 18 țări europene studiate de psihologii genovezi, inclusiv România, s-a dovedit **ca majoritatea părinților nu știu să explice copilului unele realități pe care acesta ar dori să le afle și cu care se confruntă în viața cotidiană.**

O parte din părinți nu dețin informația cerută de copil, iar cei mai mulți oferă răspunsuri formale sau incorecte la întrebările micuților. Spre exemplu, să luăm banala întrebare a copilului de vârstă mică: *"De ce vine noaptea"?*

În țara noastră, această întrebare rămâne fără răspuns în 7% din cazuri, în 15% din cazuri răspunsul fiind: *"După zi urmează noaptea"* sau *"Așa trebuie să fie"*. În alte 15% din cazuri se spune că așa a lăsat Dumnezeu, în 30% din cazuri se răspunde că apune soarele, fără altfel de explicații, în alte 15% din cazuri apare o explicație astronomică mai simplă, dar nu pe înțelesul și în limbajul copiilor.

Numai în 18% din cazuri, copilului i se explică în mod clar și cu ajutorul cuvintelor pe care el le cunoaște, asociate unui exemplu, ca Pământul se învârtește și astfel o vreme este luminat de soare și o vreme nu mai primește lumină.

Nu trebuie uitat ca **micuțul de vârstă preșcolară are nevoie de a cunoaște oricare realitate pe care o întâlnește și are capacitatea de a o înțelege**, dacă ne cântărim cuvintele și îi oferim multe exemple concrete. Nicio întrebare nu trebuie să rămână fără răspuns logic, exact, care să-l satisfacă și să-i ofere posibilitatea de a-și crea un bagaj cultural.

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său. În opinia mea educația are ca scop pregătirea omului pentru viață. Aceasta (educația) reprezintă baza unei societăți dezvoltate. Dacă fundația unei case nu este bună, se va dărâma. Dacă o comunitate nu este bine educată, se va distruge.

Bibliografie:

www.education.com

www.parinti.com

www.a1.ro/lifestyle/family

Cei șapte ani de acasă

Prof.înv.primar: Forogău Maria
Școala Gimnazială „Enea Grapini”,Șanț,B – N

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om.

Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie.

„Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

În educarea „**puiului de om**”, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”.

Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Expresia „ai, respectiv, n-ai cei șapte ani de acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Se numesc “cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
  - ordine;
  - igienă;
  - curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
  - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
  - bune maniere și comportament în diverse situații;
  - limbaj corect transmis;
  - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
  - consecvența în realizarea unei sarcini;
  - concentrarea atenției;
  - perseverența în realizarea unei sarcini;
  - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.
- Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:
- spiritul de competiție;
  - altruismul;
  - cooperarea;
  - atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Un proverb spune : „*O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul*”.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. www.didactic.ro

FRANGULEA MIHAELA PROFIRA

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil”, explică specialiștii, precizând că această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi. Nevoile bebelușului și felul în care mama le tratează, importante în dezvoltarea copilului Psihologii spune că acea dorință permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în brațe reprezintă o altă nevoie a copilului și nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. „El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în brațe, mama se mișcă, el, copilul, poate exploara tot ceea ce îl înconjoară”. În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfăcută, cu condiția de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. „Dacă un copil umblă la dulap, soluția nu este să legi ușile dulapului, cum fac multe mămici, pentru că atunci el va fi în permanență tentat să vadă ce e acolo. Cel mai bine este să îl lași să vadă ce este acolo, pentru că în acest fel, data viitoare nu i se va părea interesant”. La dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie și banalul joc „cucu-bau”, care ajută la perceperea permanenței obiectului (conștientizarea faptului că un obiect există chiar dacă el nu îl vede, abilitate care se dezvoltă în jurul vârstei de un an). Tot acum, se dezvoltă limbajul, psihologul subliniind că este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație. Referitor la obiceiul adulților de a vorbi „pe limba bebelușilor” în preajma celor mici, Adina Mesaroș spune că nu trebuie neapărat eliminat acest obicei, însă pentru a-l ajuta pe copil să progreseze din punctul de vedere al limbajului, trebuie dublat cu expresii corecte. „Spre exemplu, putem spune «hai să păpăm», dar să adăugăm imediat și «hai să mâncăm»”, explică ea. Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților. „Să zicem că trage de fața de masă. El nu face asta pentru a trage acea față de masă, ci pentru a ajunge la ceva ce este pe masă și la care nu ajunge. O face, deci, pentru a-și rezolva o problemă”, exemplifică psihologul.

Crizele de personalitate - o etapă normală. Cum le gestionăm. După vârsta de un an apar și crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. „Copilul este egocentric și știe că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorința. Foarte important pentru părinți este să încerce să controleze această criză (încercăm, spre exemplu, să-l ținem, pentru a preveni lovirea) și să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza”, spune psihologul. Specialistul atrage atenția că, după ce trec de un an și jumătate, doi, aceste crize se transformă în „simptomele” unui copil răsfățat, pe termen lung

. Între 1 și 3 ani, apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială. Tot acum, se dezvoltă și dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereți desenați cu creioanele colorate. „Și aici, este mai bine să-i dai un colț, în care poate să scrie pe pereți liniștit, ba chiar să-l și lauzi pentru asta”, recomandă psihologul. După 5 ani înțeleg regulile Între 5 și 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate.

Politețea - oglinda familiei Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. „Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este

normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit”, explică psihologul. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. „Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu»“. Ce trebuie să știe un copil „de acasă“

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare social.

CEI ȘAPTE ANI DE- ACASĂ!

PROFESOR FRĂȚILESCU MIHAELA-RAMONA ȘCOALA GIMNAZIALĂ” GHEORGHE TĂTĂRASCU”, TG-JIU

Toate gândurile mărețe, toate invențiile cu adevărat importante au izvorât din sufletul unui copil care a visat să-și depășească condiția și să impresioneze lumea demonstrând astfel că evoluția societății depinde de ambiția visului unui copil.

Copiii mileniului trei, trăind într-o lume a vitezei, a electronicelor ce au pus stăpânire pe tot ce ne înconjoară, a făcut ca lumea veselă și plină de candoare a copilăriei, să stea ascunsă după imaginile monitorului computerului sau chiar să dispară.

Realitatea crudă în care trăim dezumanizează acea „zână” a poveștilor și basmelor reducând lumea copilăriei la o lume virtuală unde copiii preiau rolurile acelor personaje tridimensionale, iar imaginația ce ne făcea părtași la acele trăiri intense din cățile de povești să se transforme într-o „zână a roboților”, lăsând o incertitudine asupra faptului că, „răul” învinge întotdeauna „binele”. Cu toate acestea copiii rămân copii, își trăiesc copilăria la momentul respectiv cu bune și rele, înconjurați de dragostea părinților, bunicilor, educatorilor și a celor din jur. Însă nu putem spune că toți copiii sunt privilegiați de aceste momente din viață care nu se pot uita.

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul mărețului Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea într-o împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și **verde** și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii **roșii** din lanurile **galbene** și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării **albastre** și nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după **violetul** și **indigo**-ul nopții vine **oranjul** strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat suie voinicește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat . Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învăță că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învăță un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învăță că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învăță să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofturilă, de

Zăpăcilă,sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletețul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-Dicționar de simboluri).

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

Prof. înv. Preșcolar Frîncu Florina

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul marelui Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea întru împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și **verde** și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii **roșii** din lanurile **galbene** și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării **albastru** și nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după **violetul** și **indigo**-ul nopții vine **oranjul** strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat suie voinicește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat . Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă,sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-Dicționar de simboluri).

„Matematica, pas cu pas”

Prof. Frîncu Tănțica Dorela
Liceul Teoretic „Tudor Vianu” Giurgiu

Cu ocazia testării elevilor veniți în clasa a IX-a s-a constatat că unii dintre ei au lacune în cunoștințele de matematică de gimnaziu, cunoștințe necesare pentru înțelegerea materiei care va urma.

Totodată, ei provin din școli diferite, deci anumite noțiuni au fost tratate la nivel diferit. Totuși ei trebuie să facă față în continuare cerințelor impuse de programa școlară. Materia, planificarea precum și programa au fost adaptate pentru clasele speciale dar trebuie respectată și linia principală a programului elaborat de MEN. Adaptarea programei școlare în fiecare an ne crează probleme că nivelul intelectual al copiilor diferă de la o clasă la alta, de la un profil la altul.

Ca atare, se impune cu necesitate existența unui număr suplimentar de ore de matematică, necesar pentru a veni în ajutorul elevilor. Totodată, trebuie avut în vedere că matematica este obiect de bacalaureat la clasele care susțin această probă, iar pregătirea pentru un astfel de examen nu se poate face în ultima clipă.

Pe de altă parte, programul zilnic al elevilor este destul de încărcat, deci ar fi recomandabil ca o mare parte din cunoștințe să fie fixate încă din clasă.

Nu trebuie uitate nici particularitățile de vârstă ale elevilor, pentru a evita suprasolicitarea fizică sau psihică a acestora. La fel și problemele familiare ale copiilor de la specială crează probleme, fiind o frână în procesul de instruire al copilului.

Ei trebuie ajutați să învețe, să înțeleagă un obiect atât de abstract, să-l poată folosi ca instrument de lucru în cadrul altor discipline.

SUGESTII METODOLOGICE:

- folosirea unor criterii de comparare și clasificare pentru descoperirea unor proprietăți;
- folosirea unor exemple ca punct de plecare pentru întocmirea, clasificarea sau justificarea unor noțiuni;
- stimularea muncii independente;
- stimularea activității pe grupe;
- inițierea și realizarea creativă a unor investigații ;
- stimularea studiului individual.

MODALITĂȚI DE EVALUARE:

- frontală, individuală, prin muncă independentă diferențiată sau prin exerciții la tablă, teste, lucrări scrise, referate;

Obiective de referință	Conținuturi
1. Să utilizeze limbajul logicii matematice și să aplice în contexte variate tipuri de raționamente logice, implicând reducerea la absurd, inducția, deducția	1. Elemente de logică matematică - Operații logice, corelate cu operații și relații cu mulțimi - Inducția matematică
1. Să cunoască și să clasifice numerele reale după criterii date 2. Să determine condiții de operare cu numere reale și să folosească regulile de operare în R 3. Să estimeze rezultatul unui șir de operații și să aproximeze un număr real	2. Operații cu numere reale - Puteri. Radicali . - Aproximări
1. Să utilizeze ecuații și inecuații în modelarea unor situații concrete și să aplice reguli de operare care conservă soluțiile acestora	3. Rezolvări de ecuații - Ecuații de gradul I, II, iraționale. - Inecuații de gradul I.
1. Să opereze cu funcții reprezentate în diferite moduri și să caracterizeze calitativ aceste reprezentări	4. Funcții: definiție, proprietăți, exemple, grafice - Funcția de gradul I, II - Inecuații - Sisteme

1. Să utilizeze calculul vectorial și trigonometric în rezolvarea unor probleme de geometrie calitativă și metrică plană

5. Paralelism și calcul vectorial în plan

1. Să realizeze conexiuni și transferuri între domeniile studiate din matematică

6. Relații metrice în plan, utilizând elemente de trigonometrie

BIBLIOGRAFIE

1. Matematică (manual pentru clasa a IX-a) C. Niță, C. Năstăsescu s.a.
2. Matematică (manual pentru clasa a IX-a) M. Ganga
3. Culegere de probleme - C. Niță, C. Năstăsescu s.a.
4. Culegere de probleme de algebră, trigonometrie, geometrie C. Scheider s.a.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

FRUNZA MARIANA

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Vârtele mici constituie baza personalității, iar pentru reușita educațională a copilului e necesar să fie antrenați toți actorii cu care acesta interacționează, începând cu membrii familiei, educatori, învățători, profesori, comunitate. În primii ani de viață fiecare domeniu de dezvoltare (emoțional, cognitiv, social, fizic și lingvistic,) le susține pe celelalte și nici unul nu operează independent. Prima perioadă a copilăriei este o perioadă de luptă decisivă în copil: el învață să meargă, să vorbească, să întrebe despre el și despre tot ce se întâmplă în jurul lui, dar este și perioada în care achizițiile copilului sunt enorme și decisive. Fiecare copil este unic, cu nevoile lui specifice și particulare, iar dezvoltarea lui este dependentă de ocaziile pe care i le oferă rutina zilnică, interacțiunile cu ceilalți, organizarea mediului și activitățile de învățare.

Dându-i copilului suficient timp pentru joc și acordându-i atenție îl ajutăm să devină o persoană încrezătoare să își clarifice concepte, să învețe în mod independent. Perioada preșcolară este vârsta unor mari achiziții psihocomportamentale a căror calitate va influența în mare măsură nivelul de adaptare și de integrare a copilului în fazele următoare ale evoluției și dezvoltării lui. Părintele nu poate lipsi din acest cerc educațional, el este partenerul cheie în educația copilului, iar relația familie –grădiniță-comunitate este hotărâtoare.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunea cu ceilalți.

Iată câteva reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la șapte ani:

1. **Învăță-l să se poarte frumos:** bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!
2. **Stabilește și impune reguli** și limite în comportamentul copilului!
3. **Comunică cât mai mult cu el** - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii, limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!
4. **Învăță-l să iubească lectura și cărțile** - începe încă de când e bebeluș citindu-i povesti, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele!
5. **Lasă-l să se bucure de copilărie** - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme, permite-i copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.
6. **Nu abuza în nici un fel de copil** – fizic, emoțional, verbal etc.; evită educația cu palma la fund.
7. **Învăță-l să își exprime emoții și sentimente:** numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.
8. **Învăță-l să spună mereu adevărul!** Și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la tine! Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui!
9. **Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău!** Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el
10. **Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta!** Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire
- ordine, igienă
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
- bune maniere și comportament
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, ori dezacord dintre părțile de vorbire)

- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)

- concentrare a atenției

- perseverență în realizarea unei sarcini

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

FRUNZA MARIANA

În decursul experienței profesionale am constatat că fără o educație incipientă, dar temeinică, un copil nu se va putea descurca, integra și dezvolta conform cu pregătirea de care are nevoie.

Ființa umană este un rezultat uimitor al celor mai complexe procese ale evoluției universului și, poate, tocmai de aceea, trebuie să i se acorde o constantă și desăvârșită atenție. Faptul că un individ se naște cu amprente unice, genetice, ar putea reprezenta unul dintre argumentele cele mai solide în favoarea creării condițiilor optime de creștere, de educație, acordându-i-se fiecăruia șansa și, implicit, dreptul la o educație potrivită, adecvată nevoilor vârstei.

Dacă este să vorbim doar de primii șapte ani, aspectele care decurg din acest subiect sunt deosebit de grave, mai ales în contextul evoluției societății românești actuale, când Familia nu mai beneficiază de importanța sacră pe care ar merita-o.

De această situație dramatică, noi, profesorii, ne putem da cel mai bine seama, întrucât descoperim cel mai adesea, la nivelul grupului/ clasei de elevi, copii care fac parte din familii dezorganizate, cu părinți divorțați sau plecați în străinătate, în căutarea unei propășiri materiale. Familia este responsabilă pentru consecințele nefericite ale unei educații defectuoase. Există un fel de contradicție între modul în care au fost educați copiii în perioada comunistă și cel de care beneficiază acum. Conștientizând cu toții că suntem victimele unui abuz al societății bazate exclusiv pe consum, față de amploarea căruia nimeni nu inițiază nicio măsură, evident că remarcăm efectele în rândul tinerei generații, în special, deoarece aceasta nu este pregătită să își asume anumite decizii, pretenții, neavând educația potrivită. Unde sunt bunicii de altădată care își educă nepoții în vacanțele de vară, când părinții erau la serviciu - și era unul stabil - antrenându-i la diferite activități gospodărești pe măsura vârstei lor, cultivându-le valorile tradiționale, apropiindu-i de sacra natură, spunându-le povești cu zâne sau despre trecutul copilăriei lor? ...

... Îi vom găsi în fața televizoarelor, sau a tabletelor – căci oricum nu mai tricotează – consumând cu aviditate telenovelele sau scandaloasele știri difuzate abuziv (din nou) pe diferite canale de televiziune. În vremea aceasta, micuții sunt îmbuibăți cu dulciuri, cu mâncare tip fast-food și lăsați să se joace pe computere sau să relaționeze pe facebook. Mai poate copilul să aprecieze ce este bine și ce nu? Mai află de sfânta măsură, de cumpătare, de modestie când descoperă că tot ce nici măcar nu-și imaginase este acum la un click distanță?

Școala este singura instituție în care educația omului de mâine este prioritară, însă și aici te găsești cuprins de neputință, fiindcă nu poți impune nimic, ci este necesară o educație fără vreo constrângere, care să producă pas cu pas stimuli și reacții din partea copiilor. Trebuie să recunoaștem că există mult prea multe bariere, că nu avem posibilitățile de a umple golul deja evident în educația acestora.

Cei șapte ani de acasă trebuie redefiniți, reapropiați, dar familia trebuie reinventată, ajutată să își aprecieze rolul primordial în procesul complex al formării unui pui de om.

GRĂDINIȚA – FACTOR DE DEZVOLTARE ȘI MATURIZARE PSIHO-SOCIALĂ A COPILULUI PREȘCOLAR

P.I.P.P FRUNZARU VASILICA GRADINITA NR.4 TURNU MAGURELE

Copilăria simbol al bucuriei, al primăverii și al zborului uman, al expansiunii sufletești creatoare, dă marele start pentru acea sublimă competiție a omului cu el însuși, viața. Copilăria este una din marile valori ale vieții.

Este unanim recunoscut faptul că perioada de la 3 la 6 ani din viața copilului lasă cele mai profunde urme asupra personalității în devenire, deoarece ea este perioada receptivității, mobilității și flexibilității psihice cele mai pronunțate.

Copilul este receptiv și sensibil la universul de valori ale naturii și culturii, la evenimentele imediate, cât și la cele privind fenomenele social-umane de mai mare anvergură. El asimilează și acumulează valorile rezultate din experiențe proprii prin care își construiește sau își modelează permanent propriul univers.

Mica ființă umană este extrem de sensibilă la viața naturii cu toate miracolele ei. Cunoașterea realistă permite elaborarea unei „filosofii naive” dar viguroase asupra vieții. Copilul se vrea un cunoscător al naturii, al plantelor și animalelor, al tuturor minunilor universului. De aceea este important ca, în mod metodic, cu multă răbdare și cu permanent simț al realului, al științei, să-i alimentăm aceste nevoi de cunoaștere, această curiozitate vie. Copilul este foarte receptiv și în raport cu marele univers al umanului, asimilând modele comportamentale diverse. Bazele personalității copilului se structurează în cadrul a ceea ce putem numi „marile amfiteatre ale copilăriei”.

Copilul este privit, în evoluția sa, pornind de la „vârsta afectivității pure” când se descoperă pe sine și pe alții, trecând prin „vârsta marilor ucenicii” odată cu învățarea mersului, a imitației, a însușirii vorbirii, un interes deosebit prezintă saltul calitativ ce se produce în evoluția proceselor cognitive prin dezvoltarea vorbirii preșcolarului, proces ce atinge nivelul optim de dezvoltare la vârsta de 5-6 ani odată cu apariția limbajului interior. Semnificativ, sub aspect psihologic, este faptul că, pentru copilul preșcolar, limbajul devine un instrument de exprimare și comunicare a impresiilor trăite, a gândurilor și emoțiilor, a dorințelor și intereselor sale.

Se poate spune că succesul sau eșecul de mai târziu în viața copilului (inclusiv la vârsta școlară) depinde, într-o mare măsură, de natura și efectul influențelor ce s-au exercitat asupra acestuia în perioada preșcolarității. Apare de la sine înțeleasă necesitatea cuprinderii copiilor de vârstă preșcolară (3-6 ani) în grădiniță. Astfel dacă în familie, mediul educațional a fost nefavorabil, compensarea se va putea realiza în grădiniță. Aici se poate răspunde unor nevoi și interese proprii vârstei preșcolare, unor forme de activitate specifice copilului.

Frecventarea grădiniței îi ajută pe „abătuți” să se reintegreze în structura familiei. Ei recepționează acum influențele venite nu numai din partea celor ce le satisfac trebuințele, ci și din partea altor membri ai familiei, în raport de care ei își apreciază și fixează treptat locul și rolul. În grădiniță, i se pun în față copilului numeroase cerințe noi, de altă natură decât cele ce acționau în mediu familial.

Preșcolarul devine obiectul unor variate influențe complexe și mai bine organizate comparativ cu cele din perioada precedentă. Bunăoară comunicarea verbală dobândește calități noi, pronunția se corectează, lexicul devine mai bogat, propozițiile formate respectă tot mai mult regulile gramaticale.

Întrebările numeroase pe care copilul le adresează adultului arată prezența intereselor cognitive primare, a unor elemente specifice gândirii cauzale, cum ar fi dorința de a cunoaște și înțelege legitatea fenomenelor lumii înconjurătoare. De aici marea importanță ce trebuie acordată cultivării limbajului dezvoltării vorbirii orale și scrise, în general. De volumul și calitatea deprinderilor de exprimare corectă și cursivă ale copilului preșcolar sunt operațional responsabile grădinița și familia.

BIBLIOGRAFIE:

1. Curriculum pentru învățământ preșcolar, București, 2009
2. Dumitrana Magdalena (Traducere și adaptare), Didactica preșcolară, V&I Integral, București, 2008
3. Păiși-Lăzărescu Mihaela, Surdu Magdalena, Tudor Loredana, Compendiu de psihologie și pedagogie, Editura Pământul, 2006

Importanța celor șapte ani de acasă

Profesor Fugaru Dragoș
Scoala Gimnazială Nr.2, Motru

„Sădește un gând și vei culege o acțiune; Sădește o acțiune și vei culege un obicei; Sădește un obicei și vei culege un caracter; Sădește un caracter și vei culege un destin.” Samuel Smiles

Prin caracterul său uman, educația este o acțiune care se desfășoară în mod conștient în conformitate cu finalitățile stabilite în prealabil, are un sens intențional care vizează un rezultat bine conturat. În procesul acțiunii, subiectul (agentul) urmărește un scop anticipat sub forma unui proiect. În terminologia designului educațional, subiectul proiectează finalitatea acțiunii sub forma obiectivelor educaționale pentru ca, în funcție de cele proiectate, să elaboreze strategia corespunzătoare realizării lor. În funcție de finalități, sunt selecționate valorile care urmează a fi transmise și sunt alese metodele și mijloacele cele mai potrivite pentru a realiza transmisia. Totul este subordonat scopului propus și mai ales rezultatului care urmează să fie obținut. În cadrul educației, oamenii planifică în plan mental ceea ce ulterior vor desfășura în mod concret, sunt animați de anumite intenții, procedează în conformitate cu o anumită comandă socială, se conduc după anumite principii și norme, deci totul este organizat și programat, nimic nu se întâmplă haotic, totul este direcționat. Formularea explicită a scopului este deosebit de relevantă pentru demersul evaluativ. Asistăm astăzi la o deplasare a accentului de la „a învăța pentru a ști” la „a învăța pentru a acționa”, la o schimbare de viziune și de stil didactic, la aplicarea unui nou sistem de evaluare.

Atât educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Am putea spune din tot sufletul că indiferența familiei față de însușirea de către propriul copil al unor valori morale, pozitive, este deasemenea o crimă. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului, așa precum spunea psihologul Oana Maria Udrea.

Părinții sunt modele pentru copil. Va fi inefficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. Deasemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună.

Ultimii ani au adus cu ei o percepție nouă în privința influenței pe care o are familia asupra formării personalității copiilor. Deși s-a știut întotdeauna că familia ne influențează, acum descoperim că această influență este mai mare decât ne-am imaginat.

Ca adult, sesizezi uneori că, în situații-limită reacționezi cum nu te așteptai, sau de cele mai multe ori reacționezi după modelul care ți-a fost oferit în familie atâta timp cât ai trăit cu părinții. Modelul părinților se imprimă atât de tare în copii, încât, copilul adult ajuns, va reacționa așa cum a văzut la mama sau tatăl său (cuvinte, gesturi, expresii, comportamente). Drept urmare, pentru a ne educa corect copiii, trebuie mai întâi să ne educăm pe noi înșine, părinții.. Astfel vom fi un model moral bun de urmat de către proprii noștri copii.

Famiile sunt sisteme sociale dinamice, care au legi, componente și reguli structurale. Cele mai importante reguli ale familiei sunt cele care determină ceea ce înseamnă a fi o ființă umană. Ceea ce cred părinții despre viață și împlinirea ei va determina felul în care își vor crește copiii.

Modul în care ne creștem copiii, contribuie la formarea concepției acestora despre ei înșiși. Acest aspect este de o importanță enormă. Copiii reprezintă viitorul, iar viitorul lumii depinde de concepția pe care o au aceștia despre ei înșiși. Toate opțiunile lor depind de viziunea lor asupra propriilor lor persoane.

Copiii sunt foarte drăgălași, plini de energie dar uneori obositori. Să te ocupi de educarea lor poate fi o plăcere, dar de multe ori poate fi dificil. Există momente când te simți depășit de situație și nu găsești soluții privind comportamentul inacceptabil al copilului.

În general părinții consideră educarea copilului lor ca fiind dificilă pentru simplu motiv că aceștia nu ascultă de observațiile făcute de ei sau datorită faptului că copilul prezintă un comportament total inadecvat. Astfel există cazuri când părinții ajung să își urască proprii copii datorită comportamentului lor inacceptabil. Doar că efectul este că, părintele urăște propriul copil, iar copilul ajunge să se urască pe sine. Dacă părintele nu se așteaptă la „nimic bun” de la copilul său, copilul își va crea aceeași impresie negativă despre el și într-adevăr nu va ieși nimic bun. În plus, părintele va fi nervos, frustrat, neputincios, dezamăgit, iar copilul va prezenta pe lângă toate acestea și probleme emoționale. Acest scenariu negativ poate fi dizolvat acordând copiilor noștri atenția necesară, acordând atenție mai ales comportamentelor pozitive și laudându-i ori de câte ori observăm un comportament pozitiv, chiar și atunci când comportamentul ni se pare a fi neimportant (ex. și-a pus haina în cuier, și-a așezat frumos păpușii etc). „Cheia este să surprinzi pe cineva făcând ceva bun și apoi să-l lauzi pentru aceasta- laudarea progresului îi împinge pe oameni spre performanțele dorite.” Ken Blanchard

E mai ușor pentru părinți să recurgă la pedepse ori abuzuri fizice decât să coopereze, să stabilească limite. Acest lucru se întâmplă datorită dezinformării și a lipsei răbdării. Stabilind limitele în relația cu copilul, acesta va înțelege că părintele respinge comportamentul negativ și nu îl respinge pe el. Regulile și limitele sunt importante fiindcă oferă părinților și copiilor sprijin și siguranță. Copiii acceptă adesea regulile dacă sunt clare și pe înțelesul lor și dacă sunt aplicate în mod consecvent. Prea multe reguli însă împiedică dezvoltarea copiilor. Deasemenea, atunci când părintele interzice ceva copilului, e bine să îi explice de ce nu are voie să facă un anumit lucru. E important ca copilul să înțeleagă.

De o importanță deosebită este și faptul ca părintele să se gândească serios și la alte modalități cu mult mai eficiente de a-și pedepsi copilul, în afara pedepsei fizice și anume izolarea copilului sau confiscarea unui lucru care îi place acestuia. Părintele poate să fixeze la copil comportamentul dorit oferindu-i recompense (o mângâiere pe cap, un pupic sau chiar un semn stabilit de comun acord cu copilul- a ridica degetul mare de la mână, „ceva bun” etc).

Îndrumarea pozitivă e mai plăcută și te ajută să îți atingi mai repede scopul decât cea negativă. Laudând și acordând atenție copilului avem mai mult succes decât certându-l și pedepsindu-l. Dacă îndrumăm copilul în mod pozitiv, atunci acesta capătă o mai mare încredere în sine.

Bibliografie:

„Procedee de îmbunătățire a comunicării între părinți și copii”, Bakker I, Janssen H, București, 1998.

„Teoria și metodologia evaluării”, Cucuș C, Iași, 2008.

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

**Profesor Fugaru Elena Simona
Colegiul Tehnic Motru
JUD. GORJ**

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de acasă”. Fiecare intervenție pentru copil (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau pe lângă copil (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate intervenții educative, ele devenind intervenții împreună cu copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și

excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Cei șapte ani de-acasă - Dascălii doar continuă efortul de educare a copilului

prof. pentru învățământ primar Daniela Fugigi
Liceul de Artă - Sibiu

„Cei șapte ani de acasă” este o veche zicală românească, folosită pentru a desemna un copil binecrescut, care are un comportament civilizată, conform normelor societății.

Când face primii pași spre școală, cu entuziasm și emoție, copilul trebuie să aibă un bagaj elementar de norme de conduită, prin care nu este apreciat numai copilul în sine, ci reprezintă și modul în care părinții s-au ocupat de creșterea lui. În aceeași măsură, zicala subliniază și că cei șapte ani până la intrarea în această etapă inițiativă în viața copilului, care este școala, sunt hotărâtori și pentru dezvoltarea de mai târziu.

Rolul părinților

Desigur, toți părinții își doresc ca, atât în școală, cât și în viață, copilul lor să se afirme cât mai bine, însă tot ei sunt cei care trebuie să știe că această reușită depinde, în foarte mare măsură, de istoria primilor ani din viața copilului, de modul în care a fost îngrijit și educat copilul, de deprinderile și cunoștințele acumulate în acest timp. Educația acoperă toate domeniile de dezvoltare însă prima și cea mai importantă condiție este dragostea. Într-un climat familial afectiv, copilul se dezvoltă armonios, este echilibrat, ordonat, mulțumit, pentru că știe că are asigurate îndrumarea și ocrotirea părintească. Odată îndeplinită condiția iubirii, priceperea părinților de a-și educa micuțul se formează prin învățare și se desăvârșește prin însăși munca de creștere a copilului. Pentru că ideea potrivit căreia un copil se poate crește și singur sau lăsat în grija fraților mai mari poate duce la greșeli grave. Trebuie avut în vedere că un copil nu poate fi modelat așa cum un sculptor își modelează lutul. Copilul răspunde și în funcție de personalitatea proprie. Iar adevărata educație este un echilibru foarte fin între transmiterea principiilor corecte de viață și arta descifrării posibilităților copilului, de asemenea, arta cu care părinții reușesc să-l determine pe copil să accepte (cu plăcere sau, măcar, cu înțelegere) anumite lucruri necesare bunei sale dezvoltări.

Rolul dascălului

Odată cu nașterea copilului, familia se întregeste, capătă sens, de aceea, educarea copilului, pentru a da rezultatele dorite, necesită un efort neobosit, continuu și de mare răspundere. Cu toate acestea, bunăvoința, dragostea, perseverența și devotamentul părinților nu prezintă garanții suficiente pentru obținerea celor mai bune rezultate. Pe lângă aceste calități, este nevoie de cunoștințe temeinice în ceea ce privește educarea copilului. Aici, intervine rolul dascălului, pentru a continua efortul început de părinți, acasă. Astfel, e necesar ca dascălul să sprijine părinții cu principii științifice, să urmărească scopuri precise, adaptate fiecărui copil în parte, bazate pe talentele native ale fiecăruia, să vină în ajutorul părinților, cu sfaturi amănunțite, în munca lor în însoțirea copilului pe lungul drum spre a deveni OM.

Una dintre calitățile esențiale pe care un dascăl trebuie să o aibă este răbdarea. Este foarte important ca dascălul să nu-și piardă niciodată cumpătul. Pentru că, e adevărat, uneori, copiii pot fi gălăgioși, neascultători, capricioși, învață mai greu sau cer să li se răspundă la mii de întrebări. Dar, educarea copilului trebuie făcută cu delicatețe, chiar și atunci când trebuie pedepsit. Pentru că cea mai eficientă pedeapsă este cea aplicată cu blândețe, nu cu asprime.

Acțiunile de îngrijire și educare se împletesc în primii ani de viață, de aceea ele nu pot fi și nici nu trebuie despărțite. Însă, pe măsură ce copilul înaintază în vârstă, educația oferită de părinți se diminuează treptat, acum intervenind rolul profesorului, cu care părinții trebuie să colaboreze neîncetat. Deprinderile de comportament - cinstea, respectul, politețea, decența - se formează în familie, însă trebuie continuate de dascăl. Părinții sunt exemple, modele de urmat pentru copii, însă la fel este și profesorul. Scopul colaborării dintre părinți și dascăl este de a oferi copilului o dezvoltare armonioasă pe toate planurile - intelectual, afectiv, social și moral - astfel încât să i se asigure copilului atingerea deplină a posibilității de afirmare.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

ED. FULGA MARIANA
GR.CU PR.NR 35 BRAȘOV

“Cei șapte ani de acasă “ .....o expresie care, în zilele noastre ,nu își mai are rostul....

Oare !?!...Dar unde se pun „temeliile „, educației celui mic ,dacă nu în sânul familiei ?

Se spune ,se aude tot mai mult : „copilul meu are personalitate ?ce sa îi fac ?!.Dar ,oare aceasta personalitate nu trebuie ,un pic “ cizelată ,ajustată “ pe ici pe colo ? .Îl lăsăm pe cel mic să facă tot tot ce vrea ,de unde știe ce este bine și ce este rău ? .Unde își însușește bunele deprinderi dacă nu în sânul familiei ,în “cei șapte ani de acasă “? .

Da,întradevăr ,nu prea mai sunt cei șapte ani de –acasă ,deoarece copiii sunt instituționalizați ,în diverse forme de educație de la vârste tot mai mici .Dar totuși ,toate deprinderile și normele de comportament se învață în familie.

Aici ,copiii își însușesc primele deprinderi de comportament ,de bun simț ,regulile de bună purtare .Chiar dacă nu sunt însușite conștient ,copilul ,copilul și le însușește atât prin imitație ,cât și prin învățarea lor sub îndrumarea sistematică a părinților .Grădinița ,școala ,vin,ulterior ,să confirme și să consolideze normele deprinse acasă .

În cei șapte ani de acasă ,copilul învață deprinderile igienice,de autogospodărire ,apoi ,învață să salute (indiferent cum o face) ,să se comporte în societate ,să răspundă cuviincios la întrebările ce îi sunt adresate ,să aștepte să vorbească ,fără al întrerupe pe cel ce vorbește .

La masă ,copilul învață deprinderi de comportament : să manânce frumos ,fără să plescăie,să folosească corect tacâmurile ,să nu vorbească în timpul mesei .Apoi în timpul jocurilor cu ceilalți copii ,învață să respecte regulile jocului ,și pe ceilalți parteneri de joacă .Învață , în familie , normele sociale ,cum să se comporte în afara casei – la magazin,în piață ,la medic, în parc , în autobuz ,la restaurant ,cum să folosească formele de politețe „te rog ,mulțumesc ,cu plăcere “ și cum sa îi respecte pe cei din jur ,indiferent de situație și în contextul unde se află .

O mare provocare ,reprezintă folosirea expresiilor „îmi pare rău,iarta-mă,te rog” ...Pentru a însuși aceste expresii copilul trebuie să le audă rostite și de cei din familie și din anturaj ,și astfel ,va învăța să își recunoască greșelile și slăbiciunile mult mai ușor .De asemenea și nu în ultimul rând ,va învăța să conviețuiască și cu persoanele cu handicap ,cu defecte fizice și psihice și să nu râdă de ele.

Aceste deprinderi sunt însușite de copil după lungi încercări ,după ani de muncă asiduă din partea părinților,care își doresc ca și copilul lor să aibă “cei șapte ani de acasă “.Dar această asiduă muncă ,necesită multă răbdare,perseverență ,ani buni de educare și exemplu personal.Toate lucrurile acestea se însușesc în special prin imitarea adulților în diferite situații.E drept ,și important ,ca cel mic să fie învățat să fie independent ,pentru a putea lua decizii mai târziu.

Sub îndrumarea atentă a părinților și controlul acestora ,copilul va putea sa își însușească deprinderi și aptitudini care îl vor ajuta să se descurce cu ușurință în viața școlară și socială .

Și ,totuși,....”cei șapte ani de acasă “ își au rolul în educația copilului ,pentru a putea face față situațiilor ulterioare din viața de școlar ,și mai apoi în cea de adult .

Familia și rolul ei în educația copilului

Prof. inv. primar Fulgă Mihaela Florica
Școala Gimnazială Izbiceni-Olt

Ritmul trepidant de viața impus de schimbările socio-economice din ultima perioadă, prezintă și aspecte negative, printre ele aflându-se și "absența" părinților în educația copiilor.

Majoritatea părinților nu mai au timp să-și ajute copii la rezolvarea sarcinilor școlare se arată în sondajele realizate în ultima perioadă. Cadrele didactice au semnalat în mod repetat această situație, precum și necesitatea elaborării de strategii și proiecte care să implice mai mult familia ca partener educativ. Familia trebuie să înțeleagă importanța rolului său în educația și viitorul copiilor, necesitatea unei implicări active în relația cu programele și activitățile școlare. Multe familii consideră școala singura responsabilă de educația și viitorul copiilor. Dacă ceva nu merge în dezvoltarea și educația copilului profesorii sunt singurii responsabili pentru acest impas neplăcut. Este recomandată menținerea vie și întărirea relației părinți-școală. Așa cum există școala pentru cei mici este la fel de normal să existe o școală și pentru părinți care să clarifice multe din aspectele legate de dezvoltarea copilului.

Cei "șapte ani de acasă" nu mai sunt îndeajuns în condițiile schimbărilor și transformărilor majore din societatea contemporană în care se pune tot mai des întrebarea ce se întâmplă cu noile generații. Este necesară cunoașterea nevoilor tinerilor, a nevoilor pieței, pentru a oferi măsuri educative eficiente, ce ar asigura în felul acesta o șansă reală de integrare socio-profesională.

Performanța și eficiența procesului educativ depinde de gradul și calitatea implicării tuturor factorilor în acest proces. Noile orientări educative, adaptate nevoilor pieței, sunt un "mister" pentru mulți părinți, iar consilierea și orientarea profesională poate oferi răspunsurile necesare copiilor și părinților deopotrivă. În sensul acesta comunicarea joacă un rol esențial ce poate hotărî parcursul viitor.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Implicarea părinților în dezvoltarea copiilor pe termen lung trebuie făcută cu multă responsabilitate și în deplină conștiință de cauză a situației.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Modul în care se realizează această relație poate fi un test atât pentru părinte cât și pe pentru copil. Este nevoie permanent de acțiune, de interacțiune, de adaptare, de schimbare și de disponibilitate către dialog între cele două părți.

Succesul relației presupune un parteneriat real, o comunicare eficientă, și un mod adecvat de lucru în echipă. Efortul pe care îl depun părinții în acest sens este mai important decât prezența altor factori cum ar fi cei materiali. Lipsa dialogului părinte-copil este resimțită de către majoritatea cadrelor didactice; cu greu se pot stabili relații bazate pe încredere și respect în activitatea școlară dacă acest gen de relație nu este cultivat în mediul familial așa cum se întâmplă în majoritatea cazurilor.

Există câteva modele ale relațiilor părinte-copil în care se reflectă gradul de angajare, sprijinul, timpul sau receptivitatea părinților în activitățile copiilor:

- permisiv, caracterizat de un control scăzut al activității copiilor și prin urmare de lipsa unor norme sau reguli de conduită;
- autoritar, ce impune reguli și norme rigide, dar care nu oferă nici un fel de susținere;
- democratic autoritar, în care se combină controlul cu acordarea de sprijin și care încurajază libertatea și autonomia de acțiune și gândire prin dialog deschis.

Învățarea de roluri care să asigure o bună dezvoltare a copilului este un motiv în plus de stabilire a unei relații de reciprocitate între părinți și cadre didactice. Nimeni nu deține adevărul absolut la problemele celor tineri, dar calea spre rezolvarea lor se afla în strânsa colaborare a celor două părți.

EDUCAȚIA ȘI CEI 7 ANI DE ACASĂ
Profesor învățământ primar: Fülöp Katalin
Școala Gimnazială "S. Illyes Lajos" Sovata

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală". Albert Einstein

Ce sunt cei 7 ani de acasă ?

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Foarte importante pentru copilul preșcolar sunt și activitățile pe care le vor face în afara celor de la grădiniță, mai exact în familie, cu membrii familiei și în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile

individuale și de vârstă ale copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Câteva exemple de activități pe care părinții le pot propune copiilor și care nu necesită o pregătire minuțioasă ar putea fi în natură: să alerge, să se joace cu mingea „De-a v-ași ascunselea”, „De-a Baba-Oarba” etc. - să-i lase să se plimbe desculți (în condiții de siguranță pentru sănătatea lui), să simtă iarba, pământul, nisipul, apa etc. - să-i încurajeze să asculte foșnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor, șuieratul vântului, susurul apelor etc. - să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor ș.a. ; acasă, să ajute la tot felul de activități gospodărești, să-și atribuie diferite roluri și să intre în jocul copilului, să numere tot felul de obiecte ce-i înconjoară etc. Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: “Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori “Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine. Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboșiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața noastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate. **Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?**

- deprinderi de autoservire, ordine, igienă, curățenie și exprimarea propriilor nevoi,
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
- bune maniere și comportament
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire)
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc.

- consecvență în realizarea unei sarcini
- concentrare a atenției
- perseverență în realizarea unei sarcini
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, alturismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece: *„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.”* (Eugen Heroveanu)

Bibliografie:

1. *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
3. . www.scribd.com
4. www.copii.ro
5. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
6. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002

DRAGĂ MAMĂ

FURDUI CARMEN MARINELA

Cuvintele se încălcesc printre gânduri, de aceea, oricum m-aș duce și orice-aș face, iubirea ta ma insoteste pretutindeni. Stiu acest lucru prea bine.

Tu mă-nțelegi intotdeauna! Știi prea multe despre mine, pentru că timpul meu a început cu tine. Oare de unde mai ai atâta suflet, că-mi dai mereu bucăți din el și nici măcar nu-l socotești în clipe, ci în fiecare ticăit al inimii?

Ești omul cel mai puternic pe care l-am cunoscut, nu că ai avea mușchi pe brațe, dar te-am văzut luptându-te cu viața și întotdeauna ai învins. Pare-mi-se că ai fi în stare să înfrunți armate de opreliști pentru mine.

Fii binecuvântată, mamă,mamă- bunică și mă iartă că nu ți-am înțeles nici lacrimile de bucurie, nici pe cele ce-ți inundau obrajii de câte ori vreo suferință te-ncerca!

Numai o mamă le-nțelege...

Să-ți urez ani mulți, e parcă gol de sens, deoarece eu ți-aș dori nemurirea. În schimb, îți urez să ai parte de primăveri multe de azi înainte, pentru că doar tu poți transforma intotdeauna greul din jurul meu într-un senin de liniște sufletească!

Dragă mamă,dragă mamă-bunică, îți mulțumesc că ești! Să ai o aniversare frumoasă! La multi ani!

Tulburări ale copilului în familia afectată de alcoolism

Profesor Fusaru Anca-Victorița

Pentru a cunoaște o dezvoltare normală și a dobândi caracteristicile adultului normal și echilibrat, copilul are nevoie să fie înconjurat cu afecțiune și atenție într-o atmosferă de caldă siguranță și încredere. Aceste elemente lipsesc din viața copiilor ale căror familii sunt disfuncționale din cauza unor comportamente deviate dezvoltate de cel puțin unul dintre părinți.

În țara noastră, în care consumul băuturilor alcoolice reprezintă un comportament larg acceptat social, adesea încurajat, dependența alcoolică reprezintă una dintre cele mai răspândite surse ale deviațiilor comportamentale în cazul adulților căsătoriți. Particularitățile psihologice pe care le prezintă copilul părintelui alcoolic se dezvoltă în primii ani de viață, devin matrice comportamentală pentru elevul de mai târziu și este necesar să fie cunoscute factorilor implicați în sistemul de educație. Aceasta va duce nu doar la identificarea acestor cazuri, ci și la înțelegerea corectă a comportamentului unor copii care, altfel, pot fi cu ușurință stigmatizați și marginalizați.

În jurul unui alcoolic suferă, în medie, opt persoane, dintre care cele mai afectate sunt cele din imediata lui apropiere, membrii familiei. Copilul este atras într-un joc tragic, în care tatăl este incapabil de empatie, preocupat doar de consumul de alcool, iar mama este măcinată de mânie și frustrare și are nevoie de tot ajutorul. Singura realitate a acestui copil este cea dominată de rușine și nesiguranță, în care lipsa de atenție și afecțiune este adesea însoțită de violență domestică. Funcție de temperament, micuțul va dezvolta, ca auto-protecție, unul dintre următoarele modele comportamentale (sau o combinație a lor): Erou, Țap ispășitor, Mascotă, Copil pierdut. În cele ce urmează, le vom trece în revistă, pe scurt.

Eroul este copilul care, într-o familie din care tatăl lipsește ca lider responsabil, are tendința să își asume rolul celui care are grijă de ceilalți. De obicei este copilul cel mare și se ocupă mai ales de frații mai mici, dar și de părinții lui. Nu își va permite frivolități prin care să aducă greutate în plus familiei. Are tot timpul note mari, nu trebuie nimeni să îi spună ce are de făcut. Știe totdeauna dacă este pâine în casă, se îngrijorează dacă tatăl nu a venit acasă la timp și își susține mama în momentele de cumpănă. Copil ideal, va avea mari probleme la maturitate, date mai ales de mania controlului și a reușitei maxime. Dorind să controleze și obișnuit din copilărie să salveze situațiile disperate, adeseori se căsătorește cu o persoană alcoolică.

Țapul ispășitor este copilul care iese mereu în evidență prin prostiile pe care le face. Suferă de lipsa afecțiunii părinților săi și le atrage atenția prin năzbâtii și pagube. El este oaia neagră a familiei. Spirit rebel, poate începe să consume alcool, tutun și/sau droguri de timpuriu. Are gașcă și prezintă dezinteres față de școală, unde performanțele sunt cel mult mediocre. Genul antisocial, chiar și în jocuri este violent, riscă mult în toate direcțiile. Este dominat de durere, frică și însingurare. Se simte respins și are resentimente. De aceea, ajunge deseori alcoolic.

Totuși, prezența acestui rebel în familia alcoolicului nu produce mai multă durere. El este paratrăsnetul care atrage mânia familiei, deturnând atenția de la adevărata rană. Oferă o justificare și un personaj identificabil asupra căruia să se descarce mânia acumulată nu pentru el.

Mascota familiei de alcoolic este copilul plin de șotii, gata oricând să smulgă un zâmbet, clovnul tuturor. Are o deosebită sensibilitate și intuiție. Prezintă adesea hiper-activitate, dar și o mare nevoie de a fi aprobat de ceilalți. Când intră în necazuri, fuge de responsabilitate. Nesigur pe el, își caută protectori pe care îi va servi. Pare vesel, dar realitatea lui poate fi alta. La școală are probleme de concentrare, deci rezultate slabe. Deși simte frică, neîncredere în sine, vinovăție, resentimente, confuzie, mascota aduce în familie momentul de relaxare, clipa de seninătate.

Copilul pierdut pare copilul normal al familiei. El se conformează normelor și nu crează probleme. Este, în schimb, un singuratic. Posesor al unei imaginații bogate, se retrage într-un garaj și citește ore în șir. Timid, slab dezvoltat fizic, are probleme în ce privește identitatea sexuală. Elev mediocru, trece neobservat atât de colegi, cât și de profesori. Copilul pierdut simte durere, însingurare, mânie, dar nu are abilitatea de a-și comunica sentimentele. Este măcinat de neîncrederea în sine, de frică și de neputință. Acestea îl pot duce mai târziu la alcoolism.

Putem afirma, în încheiere, că un elev responsabil, care prezintă un spirit accentuat de inițiativă, poate avea acasă probleme cu alcoolismul unuia dintre părinți. La fel, „oaia neagră” a clasei, copilul foarte glumeț, sau cel neuzit. Știind câteva elemente în legătură cu problematica alcoolismului în familie,

pedagogul ar putea intui, chiar de la nivel preșcolar, drame profunde și ar putea interveni pentru atenuarea suferinței copilului și acceptarea lui de către colectiv.

Bibliografie

1. xxx, *Alcoolicii anonimi*, Alcoholics anonymous world services, Inc., New York, 2000
2. Weber, Preot Meletios, *Pașii transformării*, Editura Kolos, Iași, 2008

Cei șapte ani de-acasă

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR GABĂRĂ GINA

"Cei șapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor.

Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața defapt și cum trebuie să treci prin ea.

În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute. Acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul. De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supăra atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special. Aceasta expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Aceasta perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi ca mâncăm tot ce ne da mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine. Nu este de ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți obosiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire
- ordine
- igiena
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
- bune maniere și comportament
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire)
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului inconjurator (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)
- consecvența în realizarea unei sarcini
- concentrare a atenției
- perseverența în realizarea unei sarcini
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competitive
- altruismul
- cooperarea
- atitudinea pozitiva fata de diverse sarcini, etc.

Iar altele influenteaza dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat si pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendinte de a încalca normele ori nu va fi încrezator în forțele proprii.

Înainte de a judeca o persoana si de a-i pune o eticheta, gândiți-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ a de catre ceilalți.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o are.

STRATEGII DE CONSILIERE PSIHOPEDAGOGICĂ A PĂRINȚILOR PENTRU “CEI 7 ANI DE ACASĂ”... MINUNAȚI!

Prof. Gălățanu Dănuța Marcela
Colegiul Tehnic „Anghel Saligny” Bacău

„Cei șapte ani de acasă“ sunt anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții! E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri genetice, în educația copiilor, părinții sunt cei care dețin rolul principal.

Familia este o comunitate în care părinții trebuie să își crescă copiii cu atenție și responsabilitate. În acest mediu copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.

Cei șapte ani de acasă- expresia definește bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Perioada este considerată “culmea achizițiilor”, una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj. Dar ATENȚIE, este foarte important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc “cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Bebeluşul este atașat de mamă, de tată, de bunici iar în comportamentele, limbajul său îi imită pe adulți. Copilul este asemeni unei oglinzi.

Copilul preșcolar are nevoie de modele de identificare cu o persoană foarte apropiată. El se va identifica cu mama sau cu tata: “Eu semăn cu mama, sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori “Semăn cu tata, suntem puternici amândoi”.

Categoric părinții sunt modele pentru copil! Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. El realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Părinții trebuie să fie atenți la nevoile de afecțiune ale copilului.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului pentru că el înțelege lumea în mod diferit. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău.

Părinții trebuie să-i învețe pe copii cum să-și exprime emoții precum furia sau frica. Furia prin cuvinte de genul «sunt furios» și să spună apoi motivele. Furia nu trebuie exprimată prin acțiuni!

Nu este de-ajuns să ne controlăm limbajul, comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea sentimentelor (furie, dezamăgire, tristețe), a dorințelor și nevoilor. Trebuie să ne impunem restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Cea mai prețioasă recompensă nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată copilului când face o faptă bună. Este important să îl laudăm ori de câte ori e nevoie. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi părinții să fie consecvenți în educarea copilului.

În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii!

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani? - deprinderi de autoservire, ordine, igienă, curățenie și exprimarea propriilor nevoi, exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor și negative, bune maniere și comportament, limbaj corect, modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la provocări ale mediului înconjurător, consecvența în realizarea unei sarcini, concentrarea atenției, alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini.

Altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Socializarea, asumarea responsabilităților și exprimarea emoțiilor sunt o parte dintre abilitățile pe care un copil trebuie să și le însușească în cei 7 ani de acasă.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie.

Educația primită în prezent în cei 7 ani de acasă diferă de cea de acum 30 de ani, dar psihologii susțin că este o evoluție firească și o adaptare la contextul sociocultural. Valorile s-au schimbat. Înainte se pune preț pe comportamentul de politețe, cum trebuie să bei sau să mănânci, iar acum sunt valorizate vigilența, asumarea responsabilităților și inițiativele, libera exprimare. Aceste diferențe se văd și generațiile trecute de prima tinerețe se simt ofensate de comportamentul adolescenților. Respectul de odinioară era, mai degrabă, o consecință a fricii, nu unul autentic. Respectul se câștigă, nu se impune!

Copilul de acum 20 de ani era mult mai constâns. Acum are acces la o cantitate mai mare de informații iar gradul de socializare este mai mare. Când copilul ajunge la poziție de egalitate cu o persoană adultă, balanța se echilibrează sau se răstoarnă în favoarea lui.

Câteva reguli de bază pentru Cei 7 ani de acasă... MINUNAȚI:

- 1. Bunele maniere se predau prin puterea exemplului!**
  - 2. Comunicarea este secretul unei relații solide părinți-copii!**
  - 3. Învăță-l să spună mereu adevarul!**
  - 4. Lasă-l să se bucure de copilărie !**
  - 5. Nu abuza în nici un fel de copil !**
  - 6. Petrece cât mai mult timp cu copilul tău! Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta!**
- Vei fi surprins cât de inteligent este copilul tău la o vârstă fragedă!

Bibliografie

- 1.** Harwood Robin L., Miller Scott A, Psihologia copilului, Ed. Polirom, 2014
- 2.** William Dikel, Sănătatea mentală a elevului, Editura TReI, 2013
- 3.** Helene Renaud, 8 metode eficiente pentru educarea copiilor, Editura Polirom, 2011

„Cei 7 ani de acasă”

Factori esențiali în educație ! Profesor: Gălbează Carmina Adriana Colegiul Tehnic “Dumitru Mangeron” Bacău

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoaștem unicitatea, personalitatea, nevoile. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

Cei 7 ani de acasă înseamnă:

1. ***Sa-si poată evalua obiectiv poziția în raport cu o situație.*** (Trebuie sa știe ce-i place, ce-i trebuie, ce poate fi un pericol, ce nu vrea sa facă, etc.)

2. ***Sa știe să își susțină părerile și sa-si apere interesele fără a deranja pe cei din jur.*** (Sa folosească un limbaj politicos, sa nu se miorlăie, sa nu fie obraznica, dar sa exprime ceea ce simte, nu sa evite sa-si spună părerea)

3. ***Sa fie atent și implicat în ceea ce se întâmplă în jur, ca sa poată evita situațiile cu potențial periculos și, ca revers al medaliei, sa poată oferi un ajutor la timp cuiva.*** (Începând de la salutul persoanelor cunoscute, continuând cu atenția acordată traficului, pietonilor, adică sa nu meargă pe strada cu căștile în urechi, trimițând SMS-uri, izbindu-se de alți pietoni și ignorând culoarea roșie a semaforului, de exemplu... iar ca ajutor, nu știu, sa adune fructele cuiva care si-a rupt sacoșă, sa urce în pom după o pisica speriată, chestii de-astea...)

4. ***Sa știe sa piardă*** (și automat, sa-si focalizeze frustrarea spre ceva constructiv) ***dar și sa câștige cu eleganta*** (fără a-l umili pe cel care a pierdut)

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

*Prof.înv.primar GĂMAN BĂRBOI CAMELIA,
Școala Gimnazială Nr. 14 Drobeta Turnu-Severin , Jud. Mehedinți*

Atunci când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face.

Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune **Bună ziua !, Te rog! , Mulțumesc! , La revedere!**, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este ineficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului.

BIBLIOGRAFIE:

Cucoș , C. , (2006) , Pedagogie – Ediția a II –a revăzută și adăugită , Editura Polirom ,Iași
Dumitriu , GH. , Dumitriu , C(2003) , Psihopedagogie , Editura Didactică și Pedagogică , București
<https://www.didactic.ro/materiale-didactice>
<https://www.jurnalul.ro/nnh55u>

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Înv. GĂMAN MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.5, SĂCELE
JUDEȚUL BRAȘOV

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.
Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat.

Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “*Cei șapte ani de-acasă*” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

De o importanță deosebită este și faptul ca părintele să se gândească serios și la alte modalități cu mult mai eficiente de a-și pedepsi copilul, în afara pedepsei fizice și anume izolarea copilului sau

confiscarea unui lucru care îi place acestuia. Părintele poate să fixeze la copil comportamentul dorit oferindu-i recompense (o mângâiere pe cap, un pupic sau chiar un semn stabilit de comun acord cu copilul- a ridica degetul mare de la mână, „ceva bun” etc).

Îndrumarea pozitivă e mai plăcută și te ajută să îți atingi mai repede scopul decât cea negativă. Lăudând și acordând atenție copilului avem mai mult succes decât certându-l și pedepsindu-l. Dacă îndrumăm copilul în mod pozitiv, atunci acesta capătă o mai mare încredere în sine.

Este datoria părintelui să aducă pe băncile primelor clase copii sănătoși, viguroși pe care școala, prin aportul ei pe linia instrucției, dar desăvârșind și opera de educație inițiată în familie să îi transforme în personalități armonios dezvoltate, în cetățeni înzestrați cu spirit de răspundere, cu simțul datoriei și potențial creator.

Ca o concluzie, cei șapte ani de acasă sunt piatra de temelie a vieții viitoare. De acești ani depinde cum va fi integrat viitorul adult în societate, cum va fi agreat de cei din jur și cum își poate ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi.

Un adult care are „cei șapte ani de acasă” poate merge în viață deschis și cu un viitor sigur.

BIBLIOGRAFIE

1. Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
2. Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
3. Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Cei 7 ani de acasă pentru copii

Prof. înv.primar GĂNCEAN ENIKO

Șc.Gimm.Grigore Silși Beclean

„Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu bucuria jertfei asumate, și de felul în care părinții duc această cruce, depinde calitatea de creștin adevărat a viitorului adult!” Danion Vasile

Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicțiile pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitive pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric -obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziționarea normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele norme morale care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, în expresia „un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specific vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celeia care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate trăsăturile de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Exemplul personal, asta în primul rând. iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

E important, de asemenea ca independența copiilor să fie stimulată, pentru că dacă în mica copilărie e mereu altcineva care să-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele două extreme, ori va încerca totul, ori va evita totul, dintr-un exces de prudență. Pe când, dacă e obișnuit de mic să înfrunte niște situații și să facă niște alegeri (evident, pe măsura lui, și controlate de adult) îi va fi mult mai ușor să ia hotărâri în ceea ce-l privește.

În concluzie „Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal. Familia este o mica biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate.

BIBLIOGRAFIE

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

Educația începe acasă !

Prof. Irina Gânga

Este adevărat ca azi nu prea mai exista cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste fragede și mai rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și assume toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**sapte ani de-acasă**”.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celeia care servește masa.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul anilor de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicții pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

Ca educator mă confrunt adesea cu aceste curențe ale educației timpurii care se manifestă într-o manieră supărătoare la adolescenții de azi. Crizele adolescente sunt foarte greu de gestionat în cadrul educațional dacă cei 7 ani de acasă nu au fost însușiți și nu au devenit automatisme de viață. Problemele

de comportament ale adolescenților se pot corecta sau rezolva de educator doar cu sprijinul direct al părinților, cei care au formulat primele reguli de conduită în societate în viața lor.

Bibliografie

Educația Copilului, NANA, redactor Desprecopii.com; <http://www.desprecopii.com>

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Gârlă Alina-Juliana, Liceul Tehnologic „Virgil Madgearu” Constanța

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură comportamentul viitorul adult.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei „șapte ani de-acasă” deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior, decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

În primul rând, putem spune că bunele maniere sunt cartea noastră de vizită. Felul în care ne comportăm are o puternică influență asupra relațiilor cu familia, prietenii, colegii și, în cele din urmă, de acest lucru depinde dacă avem sau nu succes în viață. Dacă vrem ca un copil să fie amabil, elegant și manierat, trebuie să-l obișnuim cu reguli încă din primii ani de viață. Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră, de părinți depinzând ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în primii ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru. Atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății, cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”. În realitate, gradul de asimilare și ipostazele în care se manifestă sunt extrem de variate. Unii o poartă doar ca pe o mască, folosindu-se de ea doar pentru a face impresie, alții o adaptează cameleonice la o realitate din care vor să stoarcă maximum de profit în favoarea lor. Așa se face că pe stradă sau la serviciu îi vedem rezervați, amabili, vorbind politicos, iar acasă indiferenți, nervoși sau chiar grosolani.

În al doilea rând, pentru că primii șapte ani sunt esențiali în formarea caracterului, copilul trebuie ajutat să deprindă obiceiuri sănătoase și maniere elegante. În această perioadă, micuțul învață care sunt principiile și valorile după care va trebui să se ghideze în viață, în situații dintre cele mai diverse. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc „cei șapte ani de acasă”.

Un factor important în formarea unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

În ciclul liceal în care activez, diferențele dintre copiii cu „cei șapte ani de acasă” și cei fără sunt evidente prin comportamentul agresiv și violent față de sexul opus sau prin atitudinea sfidătoare față de cadrele didactice. Vârsta le dă copiilor imboldul să creadă că pot face totul, iar părinții consideră că e vina școlii care nu îi educă.

Dincolo de orice considerente, cred că interacțiunea școală-familie trebuie să stea sub semnul parteneriatului, familia trebuind să se întoarcă la rosturile ei firești, îmbogățindu-și mereu valorile spirituale, respectând principiile morale colaborând sistematic cu școala și urmărind permanent evoluția copiilor pentru a putea avea adulți cu personalități armonioase. De aceea sper ca familiile să conștientizeze acest lucru și să facă ceea ce este necesar în acest sens pentru copiii lor.

În concluzie, consider că educația din primii ani de-acasă definește în bună măsură comportamentul, succesul în viață, constituind cheia în adaptarea ulterioară a adultului în societate. Fiecare copil, mai întâi sub influența părinților în cei „șapte ani de-acasă” apoi sub cea a școlii, a colegilor, a societății și, nu în ultimul rând, prin autoinstrucție, privind, ascultând și citind, poate face pasul necesar, prin educație, către armonie și ordine. Astfel, dacă la început, în primii ani ai copilăriei, regulile sunt respectate sub

supravegherea părinților, treptat, odată cu înțelegerea semnificației lor, faptele și acțiunile frumoase se interiorizează, transformându-se în politețe autentică, izvorâte din convingere și acesta este traseul ideal.

Cei șapte ani de acasă - temelia pentru educația copilului

Prof. înv. primar Gârmacia Simona-Maria
Școala Gimnazială Sascut, județul Bacău

Cuibul cald al familiei i-a învățat pe oameni să se bucure de viață, să iubească și să se dăruiască unul altuia. Este ca și cum oamenii, trăind în societate, și-au creat un mijloc anume, natural și puternic, de pregătire a copilului pentru oameni și pentru societate. Pestalozzi sesizase acest lucru când afirma că, cea dintâi școală firească a omului este familia, viața de familie constituind fondul pe care se va clădi edificiul personalității.

Este o realitate că familia pune bazele educației copilului. Familia privită ca nucleu social influențează întreaga evoluție de viață a omului și-și pune amprenta cu evidență pe întreaga sa personalitate.

Familia se impune ca factor cu cea mai puternică influență asupra copilului prin continuitate, afectivitate și autoritate.

Căldura afectivă pe care copilul o găsește în familie este condiția fundamentală a plămădirii unui fond sănătos al sufletului uman, iar autoritatea, pe care în mod normal părinții și-o capătă prin demnitate și exigență, este condiția cultivării respectului față de om și societate, sentiment pe care-l găsim la temelia celui mai autentic umanism.

Gradul ridicat al eficienței influențelor educative familiale se datorește faptului că familia acționează de la început și în permanență cu forța exemplului viu și direct. Părinții constituie pentru copii primele modele de viață și comportament. Modelul are o funcție orientativă în educație; de aceea trebuie utilizat în ansamblul mijloacelor educative la vârstele fragede, deoarece odată cu înaintarea în vârstă, copilul își caută singur modelele de viață și profesionale, părinții au grijă să fie cele dorite.

Rolul conducător în educație îl au grădinița și școala. Familia trebuie să le secondeze de aproape și sincer. Sprijinindu-se reciproc și adoptând atitudini unitare, vor reuși să formeze din copiii de astăzi, oamenii de nădejde de mâine. Părinții au datoria să-i verifice pe copii nu numai asupra modului în care își îndeplinesc obligațiile școlare ci și asupra relațiilor extrașcolare.

Dar sunt și greșeli care izvorăsc din dragostea părinților față de copiii lor:

- neîncrederea în copil;
- copiii sunt tratați ca o prioritate personală;
- părinți care se complac în situația de neamestec în treburile copiilor;
- părinți care nu au reușit să urmeze o facultate și, din orgoliu, își obligă copiii să o facă;
- dragostea nemărginită pentru copil îi face pe unii părinți să vadă fericirea în raport cu banii și cu o profesie comodă.

Deoarece, încă, mai este valabilă expresia „cei șapte ani de-acasă”, putem privi această problemă și dintr-o altă perspectivă, aceea a simbolurilor. Astfel, „numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.” (Jean Chevalier, Alain Gheerbrant- *Dicționar de simboluri*).

Sunt șapte zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în șase zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună, se poartă discuții, se încheagă relații între membrii familiei, se învață lucruri.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei șapte ani de acasă pictați în cele șapte culori ale curcubeului! Fiecare culoare ne încarcă cu energie de la natură, ne luminează sufletele, ne trezește curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și sufletul tot universul. Orice părinte poate deschide poarta sufletului copilului său ajutat de simbolistica culorilor.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat suie voiniceste treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. Dar timpul petrecut alături de familie este foarte prețios cu foarte multe valențe formative în ceea ce privește educația celui mic.

Și dacă tot ne jucăm cu numărul șapte de ce să nu-i amintim și pe cei șapte pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor șapte ani petrecuți acasă către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii.

În loc de concluzie putem relata 10 reguli pe care trebuie să le aibă în atenție părinții în vederea educării copiilor:

1. **Să-ți iubești copilul;**
2. **Să-ți protejezi copilul;**
3. **Să fii bun exemplu pentru copilul tău;**
4. **Să te joci cu copilul tău;**
5. **Să lucrezi cu copilul tău;**
6. **Să lași copilul să dobândească singur experiențe de viață, chiar dacă suferă;**
7. **Să-i arăți copilului posibilitățile și limitele libertății umane;**
8. **Să-l înveți să fie ascultător;**
9. **Să aștepti de la copil numai aprecierile pe care le poate da, conform gradului de maturitate și propriei experiențe;**
10. **Să-i oferi copilului trăiri cu valoare de amintire (călătorii, excursii, vacanțe, spectacole, serbări de familie, manifestări sportive).**

BIBLIOGRAFIE

1. Jacques Salome, "Mami, tati, mă auziți?", Editura Curtea veche, București, 2007
2. Ministerul Educației și Cercetării, Revista Învățământul Preșcolar nr. 1-2/2001, nr. 3-4/2002
3. www.didactic.ro, accesat în data de 06.03.2018

Cei șapte ani de acasă

Prof. Înv. Preșcolar - GĂȚĂ MIHAELA
Unitatea Liceul Tehnologic "Ioan Lupuș" Săliște
Grădinița Săliște, jud Sibiu

"Inteligența omului nu vine din nimic: ea se făurește pe temeliiile așezate în perioadele de formare a simțurilor la copil." **Maria Montessori**

Vestea venirii pe lume a unui copil este un prilej de bucurie pentru viitorii părinți și pentru persoanele apropiate lor. Perioada celor nouă luni de sarcină aduce în viața mamei noi provocări și transformări, timp în care copilul se dezvoltă pregătindu-se să vină pe lume, creându-se astfel o legătură armonioasă dintre mamă și copil care este mult mai puternică din momentul aducerii pe lume a copilului.

Educația copilului este responsabilitatea ambilor părinți. Pentru a stabili reguli benefice educației copilului, indiferent de vârsta acestuia, părinții trebuie să se pună de acord în legătură cu regulile de comportament. Este foarte dificil pentru un copil să înțeleagă de ce se schimbă o regulă în funcție de o anumită situație sau persoana care o aplică, această schimbare creând confuzie în mintea copilului și poate avea ca urmare ignorarea de către copil a acelei reguli sau aplicarea ei în funcție de dorința copilului. Prin coerență putem modela mintea copilului oricât de mic ar fi el. Familia este primul spațiu formativ al copilului, fiind mediul în care va crește și se va dezvolta respectând moștenirea culturală a acesteia.

Cea mai importantă preocupare a copilului încă din primele luni de viață este jocul. La început se joacă cu ceea ce poate observa, apoi cu jucării pe care le poate ține în mână, apoi treptat dorința de a se juca devine mult mai evidentă. Cu ajutorul jocului putem foarte ușor să intrăm în "lumea" și în mintea copilului și ne putem da seama dacă copilul întâmpină vreă problemă pe care nu dorește să o spună în alte condiții.

În special copiii mici doresc să fie rugați și încurajați pentru a îndeplini o sarcină, dar trebuie să li se atragă atenția și atunci când fac ceva greșit și să li se explice de ce nu e voie să repete acea activitate sau acel gest și care sunt consecințele acelor fapte. Copilul nu trebuie etichetat atunci când greșește pentru a nu dauna imaginea de sine a acestuia. Explicația și încurajarea îl ajută pe copil să capete încredere în el și să deosebească ceea ce e bine de ceea ce îi va aduce consecințe negative.

Faptele bune trebuie să fie evidențiate, încurajate și aduse în discuție chiar și atunci când copilul greșește, pentru a nu-i crea impresia că este tot timpul neascultător, fapt care îi poate oferi scuza perfectă de a continua să facă tot ce-și dorește fără a se gândi la consecințe.

Iubirea părinților este esențială pentru dezvoltarea psihică a copilului. Indiferent de ceea ce face, copilul are nevoie de echilibrul emoțional venit din partea celor care i-au dat viață.

Exemplul personal al părinților este de asemenea foarte important pentru dezvoltarea viitorului adult. Copiii obișnuiesc să facă mai degrabă ceea ce văd decât ceea ce li se spune să facă. Dacă li se cere să facă lucruri în concordanță cu ceea ce văd în jurul lor, atunci dezvoltarea lor psihică și emoțională va fi cea dorită, dar dacă cerințele nu sunt aceleași cu ceea ce văd, copiii vor fi afectați, creându-se în mintea lor o confuzie generală care le va afecta pe viitor stima de sine.

Pentru a-și modela comportamentul copiii au nevoie de ajutorul adulților și de exemplul pozitiv al acestora încă de la vârste fragede. Pe parcurs, când vor începe să cunoască tipuri de comportament și vor putea să înțeleagă cum e mai bine să se comporte în situații diferite.

Copilul are nevoie de asemenea să fie ascultat și lăsat să își exprime liber gândurile și sentimentele. Părintele este cel care trebuie să-i permită copilului să își elibereze emoțiile, să își spună punctul de vedere, pentru că dacă nu va putea să se destăinuiească acasă, o va face în alte medii unde simte că este ascultat și unde părerea lui contează.

Timpul petrecut cu copilul este foarte important, deoarece copilul are nevoie de modele de comportament, încurajare să își învingă temerile, de sprijin, de atenție, de încurajare, de încredere, de recompensă nu atât materială, cât o recompensă morală, constructivă pentru viitorul adult.

Fiecare copil este unic prin felul lui de a fi, prin temperamentul lui, prin inteligența lui, etc. El nu trebuie comparat cu alți copii sau etichetat negativ indiferent de tipul de comportament pe care îl are. Comportamentul poate fi modelat, doar că trebuie să căutăm metoda cea mai potrivită. Evoluția copilului

tribuie să fie urmărită și evaluată în comparație cu reușitele lui, cu posibilitățile lui de dezvoltare , dar și cu dificultățile pe care acesta le întâmpină și să găsim cea mai bună modalitate de îndrumare atunci când are nevoie.

Mediul familial este foarte important pentru dezvoltarea copilului, este locul în care copilul socializează pentru prima dată și dobândește achiziții în toate domeniile de dezvoltare, acumulează informații, își însușește comportamente, etc.

Este foarte important ca ”cei șapte ani de acasă” să fie petrecuți alături de părinți înțelegători, dar nu exagerat de permisivi, într-un mediu plăcut, propice unei dezvoltări armonioase a copilului, cu reguli clare și cu recompense pe măsura faptelor.

„Cei șapte ani de-acasă”

Prof. Gătej Monica
Scoala Gimnazială Dragomirești

Educația este activitatea socială complexă, organizată, de dezvoltare a personalității, în vederea integrării active și creative în viața socială. Aceasta acționează ca factor de transformare a potențialului ereditar, dar și ca mobilizator al factorilor de mediu, asigurând convergența influențelor exercitate la nivel de educație formală (școlară), nonformală (oficială, dar în afara școlii) și informală (educația neorganizată).

Cel care învață este un actor și nu produsul pasiv al determinanților săi biologici sau sociali. Comportamentul său este, de asemenea, rezultatul percepției pe care o are asupra mediului în care trăiește, a modului în care îl organizează.

Rolul determinant în formarea personalității copilului, îl are familia, constituind un model pentru viitorul adult. De aceea, o atmosferă pură, caldă și luminoasă, în care tatăl, mama și copiii se mișcă cu încredere și în voie, unde niciuna dintre părți nu rămâne străină de interesele celorlalți, în timp ce fiecare posedă o deplină libertate, în privința intereselor proprii; unde nimeni nu știrbește dreptul nimănui, ci sunt dispuși cu toții să se ajute reciproc când este necesar – într-o asemenea atmosferă altruismul, toleranța, respectul, responsabilitatea, atitudinea pozitivă se pot dezvolta în mod propice.

Aceste valori care se formează și se dezvoltă în sânul familiei mai poartă denumirea „cei 7 ani de-acasă”. Pentru cei mai mulți dintre noi, această expresie „este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în cadrul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială. Un copil care are „cei șapte ani de-acasă” va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc” și care are o conduită potrivită în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare.

Încă din primii ani de viață, copilul poate învăța cu ajutorul părinților ce înseamnă noțiunea de respect, mai ales dacă este învățat să folosească des cuvinte precum „te rog”, „mulțumesc”, „bună ziua”, „mă scuzați”. Astfel, părinții sunt cei care le oferă întâiul exemplu, îndrumându-i către un comportament manierat, astfel încât, când vor crește, toate aceste lucruri de bun-simț li se vor părea normale și le vor completa personalitatea. Se știe că politețea se învață treptat, tocmai de aceea e important să i se explice copilului de ce trebuie să fie respectuos: respectându-i pe alții, va fi, la rândul său, respectat.

De asemenea, tot în primii șapte ani de viață este recomandat să li se ofere pilde despre ce înseamnă recunoștința, începând cu un simplu „mulțumesc” adresat bunicilor sau rudelor pentru cadourile pe care le-a primit de ziua lui de naștere și până la mici gesturi de apreciere pentru colegi sau prieteni. Învățându-l să fie deschis, să aibă o atitudine plăcută și să își exprime recunoștința față persoanele care le-au ajutat într-o anumită situație, contribuim la formarea unei personalități armonioase, pozitive și responsabile.

Chiar dacă nu înțelege imediat de ce trebuie să spună tot timpul „te rog” sau „mulțumesc”, ori să salute și să răspundă la salut, pe măsură ce va crește, copilul își va da singur seama că bunele maniere îl ajută pe termen lung să relaționeze și să socializeze mai bine cu cei din jur. Ba chiar va atrage admirația celorlalți, dacă știe cum să se comporte corect în diverse situații.

O consecință a asimilării bunelor maniere generează un comportament adecvat, nu numai în „zile mari”, ci în viața de zi cu zi, în orice situație. Regulile de politețe pe care cel mic trebuie să le stăpânească sunt formate pe parcursul celor „șapte ani de-acasă”.

Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important modul în care viitorul adult știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate.

Bineînțeles, în „cei șapte ani de-acasă” intră și o componentă de altruism, adică acesta trebuie să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

Un copil care este educat frumos și cu grijă, va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviul pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină, cum să fie apreciat și respectat de către cei din jur.

Așadar, „cei șapte ani de-acasă” reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat.

Bibliografie:

1. Key, E.- „Secolul copilului”, E.D.P., București, 1978.
2. Elena Joița, V. Ilie, M. Vlad, E. Frășineanu - „Pedagogie și elemente de psihologie școlară”, Editura Arves, Craiova, 2003.

Cei șapte ani de acasă nu se termină niciodată?

Prof.Cristina Gîrd
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SADOVA, COM.SADOVA,
JUD. DOLJ

Cei șapte ani de acasă se termină când copilul merge la școală pentru prima dată? Sau cei șapte ani de acasă continuă în paralel cu educația oferită de școală? Sau cei șapte ani de acasă se finalizează odată ce un kinder devine părinte și începe să își facă și el griji cu privire la cei șapte ani de acasă ai copilului său? Ori nu se termină niciodată?

Eu sunt convinsă că educația nu se face în șapte ani, nici în zece și uneori nici în patruzeci. Cât trăim învățăm, învățăm cum să ne comportăm în societate, cum să fim respectuoși, învățăm care este diferența dintre bine și rău, unde începe libertatea noastră și a celorlalți și unde se termină, învățăm să fim copii, adolescenți, tineri, părinți, apoi cum să ne creștem copilul, învățăm despre ce înseamnă să ai un micuț sau cum te simți în papucii de părinte, cum să îi faci fericiți pe cei de lângă tine, cum să îi explici copilului anumite lucruri și, poate cel mai important, cum să faci ca cel mic să aibă încredere în tine timp de șapte, douăzeci sau cincizeci de ani, cât are nevoie de cineva aproape.

Ce pot învăța copiii, la modul propriu, în cei șapte ani?

Deprinderi de autoservire, ordine, igienă, curățenie și exprimarea propriilor nevoi, exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative, bunele maniere, limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord între părțile de vorbire), modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc), consecvența în realizarea unei sarcini, concentrare a atenției, alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Înșușirile dobândite în aceasta perioadă devin stabile pentru tot restul vieții, astfel:

- spiritul de competitive
- altruismul
- cooperarea
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, gândiți-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ a de către ceilalți.

Această perioadă de formare, de educare, și autoeducare continuă apoi la școală, într-un mediu care se vrea controlat și obiectiv, dar care are curenți în capacitatea de a modela individual persoana, bazându-se mai mult pe formarea elevilor ca grup, deși tendințele din ultimii ani încep să-și facă simțită prezența, anunțând schimbări atât în mentalitate, cât și în abordare.

În contextul evoluției informaționale din ultimii ani, învățarea școlară a suferit transformări în sfera obiectivelor. Ea nu trebuie să conducă doar la asimilarea de informații ci și la formarea de capacități de orientare, la gândire divergentă și creativitate, la flexibilizarea structurilor cognitive și atitudinale care să

permiță copilului adaptarea optimă la schimbările contemporane. Principalul obiectiv al învățării școlare în acest context este succesul școlar.

Motivația de a învăța este segmentul primordial al performanței școlare și nu numai. Sursele motivației sunt multiple și complexe. Literatura de specialitate promovează ideea conform căreii factorii intrinseci și cei extrinseci condiționează și influențează motivația pentru învățare. Motivația poate fi definită ca fiind acele mobiluri interioare care direcționează comportamentul uman. Forțele externe, de orice natură, de asemenea pot influența comportamentul, dar, totuși, esențialmente, acesta este ghidat și susținut de forțele interne ale individului. De regulă, oamenii lucrează mai productiv și mai intensiv atunci când sunt motivați.

Odată ce un individ a fost motivat să își dcrească un lucru, să își stabilească un obiectiv, el va performa în drumul lui spre atingerea a ceea ce și-a propus.

Cei șapte ani de acasă reprezintă, de fapt , întreaga noastră existență, ei continuând și evoluând odată cu noi, de aceea societatea ar trebui să aibă ca principal principiu în educarea copiilor dezvoltarea filosofiei competenței : *dați cuiva un pește și va avea ce mânca o zi, învățați-l să pescuiască și va mânca o viață.*

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. Ievuța Mirela Nicoleta
Școala Gimnazială „ Ion Buteanu ” Buceș

„Diploma celor șapte ani de acasă ai copilului exprimă calificativul părinților”
-Valeria Mahok

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „ **celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Pai pentru mine, **cei 7 ani de acasă** înseamnă:

1. Sa-si poata evalua obiectiv pozitia in raport cu o situatie. (Trebuie sa stie ce-i place, ce-i trebuie, ce poate fi un pericol, ce nu vrea sa faca, etc.)

2. **Sa stie sa isi sustina parerile si sa-si apere interesele fara a deranja pe cei din jur.** (Sa foloseasca un limbaj politicos, sa nu se miorlaie, sa nu fie obraznica, dar sa exprime ceea ce simte, nu sa evite sa-si spuna parerea)

3. **Sa fie atent si implicat in ceea ce se intampla in jur, ca sa poata evita situatiile cu potential periculos si, ca revers al medaliei, sa poata oferi un ajutor la timp cuiva.** (Incepand de la salutul persoanelor cunoscute, continuand cu atentie acordata traficului, pietonilor, adica sa nu mearga pe strada cu castile in urechi, trimitand SMS-uri, izbindu-se de alti pietoni si ignorand culoarea rosie a semaforului, de exemplu... iar ca ajutor, nu stiu, sa adune fructele cuiva care si-a rupt sacosa, sa urce in pom dupa o pisica sperziata, chestii de-astea...)

4. **Sa stie sa piarda** (si automat, sa-si focalizeze frustrarea spre ceva constructiv) **dar si sa castige cu eleganta** (fara a-l umili pe cel care a pierdut)

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ....

Măciucă Iuliana Felicia
Liceul Teoretic „C.Angelescu, Ianca, Brăila

Într-o lume dinamică, aflată în permanentă schimbare, într-o lume în care valorile se schimbă permanent iar societatea își pierde punctele de sprijin , cei șapte ani de acasă sunt foarte importanti.

În mod tradițional încă din antichitate copilul, indiferent dacă era fată sau băiat, indiferent de mediul social din care provenea își petrecea cei 7 ani acasa, lângă familie. Familia era cea care îi insufla copilului primele notiuni, care îi trasa jaloane referitoare la diferența dintre bine și rău, care îi insufla respectul față de familie, de muncă. Tot familia era cea care îi forma obiceiurile de viață care deveneau mai tarziu durabile: de hrană, de odihnă, de joacă, de igienă.

Familia este cea care pune amprenta pe personalitatea viitorului adult. Înțelepciunea populară folosește eficient expresia, „ ai/nu ai cei șapte ani de acasă,.. ..Vezi de multe ori un copil timid sau din contra un copil care nu respecta regulile de baza ale societății, reguli care fac conviețuirea suportabilă.

Familia este cea care îi formează copilului primele deprinderi civice: să salute, să poată împărți mărul cu fratele, sau colegul de bancă, să nu își însușească jucăria colegului de grădiniță....

Familia este cea care îi formează copilului caracterul: să nu „iubească „ sau să nu folosească minciuna ca pe o armă sau ca pe cale de scăpare. Dacă familia a reactionat în diverse situații onest, dacă membrii urasc minciuna atunci și viitorul adult va deprinde să urască minciuna.

Familia este cea care, dacă îl încurajează pe copil să participe la discuții, să își formuleze o părere despre anumite lucruri/situații după puterea lui de înțelegere. Ignorându-l, spunându-i mereu „esti prea mic „ sau „ tu nu înțelegi„, nu i se va dezvolta atitudinea critica de mai târziu, nu își va forma ușor propria părere despre orice...pentru că este prea mic.

Familia va modela viitoarea personalitate , fără însă a o înăbuși. Va intervenii direct, dar și indirect prin faptul că îi oferă copilului modele, exemple.

Familia este cea care trebuie să găsească echilibrul perfect, astfel încât nici să nu înăbușe dezvoltarea personalității viitorului adult, devenind prea protectori dar nici sa îl lase să evolueze fără a i se oferi jaloane solide.

BIBLIOGRAFIE:

G. BERGER, Omul modern si educatia sa - EDP Bucuresti 1973

Importanța celor șapte ani de acasă

C.S.E.I. BUZĂU,
Institutor : Mangalea Leocardia,
Terapie educațională complexă și integrată

Personalitatea unui copil începe să se manifeste de la vârsta denumită preșcolară. Exemplele bune din viața sa vor influența în mare parte comportarea lui. Psihicul unui copil este influențat de condițiile lui de viață și de educația primită. De asemenea, psihicul este dependent de dezvoltarea sistemului nervos central. Educația trebuie să ducă la obținerea treptată a dezvoltării inhibiției corticale, adică la reținerea unor manifestări negative.

Între creșterea corporală și dezvoltarea psihică trebuie să existe o armonie perfectă. Perturbările în evoluție conduc la situații deficitare dintre cele mai variate, unele dintre ele lăsând amprente pe toată viața. Se spune despre unii oameni că sunt lipsiți de „cei șapte ani de-acasă”. În cazurile acestea este vorba de o lipsă a modificărilor calitative psihice care trebuiau să urmeze armonios modificările cantitative ale creșterii. Dar forma și fondul calitativ nu se stabilesc definitiv și irevocabil doar în primii șapte ani de viață. În tot timpul copilăriei și adolescenței educația poate modifica trăsăturile negative ale copilului. Lipsa celor șapte ani de acasă se referă la cei care în copilărie nu au progresat din punct de vedere psihic sau al comportării normale în viață, fără a constitui totuși cazuri patologice.

În școlile speciale această sarcină este cu atât mai dificilă cu cât cerințelor educaționale ale unui copil normal li se suprapun nevoile speciale ale copiilor cu tulburări de creștere și dezvoltare.

O situație specială este cea a copiilor din centrele de copii. Dacă într-o familie copilul are un exemplu de urmat, unul sau ambii părinți, situația copiilor instituționalizați este diferită, educația acestora este în sarcina personalului desemnat să se ocupe de educația lor. Aici nu intervine doar o singură persoană, ci mai multe (cadre didactice, instructori de educație, psihologi, terapeuți), ceea ce determină ca alegerea unui model comportamental (ca în cazul celui parental) și implementarea comportamentelor dezirabile să necesite o perioadă mai mare de timp decât în cazul copiilor proveniți din medii familiale normale.

Un rol important în educarea copilului până la zece ani au jocurile și jucăriile. Copiii trebuie învățați să nu strice jucăriile. Ruperea și murdărirea lor sunt atitudini care îl pot obișnui cu dezordinea și lipsa de igienă. În jocurile colective educatorul nu trebuie să admită certurile, purtarea nedisciplinată și expresiile urâte. Trebuie să favorizeze jocurile în care copilul poate avea un rol disciplinat.

În scop educativ ei pot primi sarcini precise și bine organizate. Acestea, dacă sunt accesibile, sunt pe placul copiilor și au valoare educativă. Se va dezvolta la ei sentimentul datoriei, grija pentru rezolvarea unor activități cotidiene, obligația de a vorbi frumos altor persoane.

Copilul de vârsta școlară mică (sau chiar și cei mai mari, dar cu raportul vârsta cronologică/vârsta psihologică diferit de cel normal) este receptiv la orice fel de normă (cognitivă sau comportamentală) în măsura în care aderarea la norma comportamentală se realizează prin inserția ei în plan afectiv, emoțional. În acest scop educația moral-comportamentală în cazul copiilor cu nevoi speciale se realizează prin joc. Jocul, prin natura sa, este o activitate specifică vârstei copilăriei, prin intermediul căreia se realizează integrarea în grup, aderarea la norme și reguli. De aceea jocul cu reguli este propice conștientizării că trebuie să respecte anumite reguli de conduită. Jocul de rol este, de asemenea, un instrument educațional important prin care copilul se detensionează de trăiri negative și își formează atitudini comportamentale pozitive.

Dincolo de normele elementare de comportare în grup, cum ar fi salutul, a ști să spună „mulțumesc”, a ști să se joace cu prietenii, a recunoaște o greșală, prin cei șapte ani de acasă se mai poate înțelege și adoptarea unui comportament din care să rezulte că își poate evalua obiectiv poziția în raport cu o situație, că își poate susține părerile fără a deranja pe cei din jur, că este atent și implicat în ceea ce se întâmplă în jurul lui, că știe să piardă sau să câștige cu eleganță.

Într-o societate în care educația copiilor începe încă de la vârsta preșcolară, grădinița și școala rămân principalul mijloc de educație formală a copiilor. Pentru mulți copii școala este o modalitate de a-și depăși condiția și speranța la o viață decentă, prin a-și găsi un loc cât mai bun într-o lume din ce în ce mai competitivă.

Un rol important în atingerea acestor scopuri îl are educarea inteligenței emoționale (EQ), concept aparținând lui David Goleman și introdus în curriculum-ul de dezvoltare personală încă din 1995 și în țările UE.

Copilul învață să-și recunoască propriile emoții încă de la vârsta preșcolară, apoi învață să răspundă la presiunea lui „trebuie să” când merge la școală, învață să depășească momentele „nu știu, nu pot” care urmează de obicei unor eșecuri în activitatea școlară și care îi demotivează, dacă nu sunt contracarate și depășite la timp. Dezvoltarea inteligenței emoționale îi ajută atât în evoluția cognitivă ulterioară, cât și în manifestarea unor conduite corespunzătoare diferitelor situații de viață.

Toate acestea se pot intitula, generic, „cei șapte ani de-acasă”, dar aceste abilități se învață și dezvoltă pe tot parcursul vieții și sunt în legătură cu inteligența cognitivă (IQ), o altă condiție sine qua non a succesului.

IMPORTANTA,, CELOR SAPTE ANI DE ACASA''

INV.OANCEA PETRUTA SCOALA GIMNAZIALA VIRTESCOIU

„Un copil educat doar la scoala este un copil needucat.” George Santayana

In ziua de astazi putem spune ca nu prea mai intalnim copii, adolescenti cu cei sapte ani de acasa .

Nu putem da vina intotdeauna pe familie pentru comportamentele urate ale copiilor.Familia il educa cum crede mai bine,dar depinde si de copil si de anturajul in care intra.

In familie se pun bazele educatiei copiilor privind viitorul lor .Daca fundatia (familia) nu este solida ,nici viitorul lor nu este unul stralucit.Parintii se preocupa de educarea copilului de la varste foarte fragede .Daca familia nu se implica in educarea copilului ,nu se pot obtine rezultatele dorite .Pentru ca un copil sa se dezvolte normal din toate punctele de vedere,trebuie sa creasca intr-o familie unita ,in armonie si intelegere. Daca toate acestea lipsesc ,nu ne putem astepta la un copil respectuos,responsabil si curajos .

Inca din primii ani de viata ai copilului ,parintele trebuie sa –l invete cum sa manance ,cum sa se imbrace ,cum sa salute etc. .Daca toate acestea nu se fac acasa ,la scoala nu este timp suficient .La scoala copilul invata lb.romana ,matematica ,istorie ,geografie etc. .

Parintii trebuie sa îi invete acasa : bunele maniere ,regulile de igiena ,cinstea , loialitatea, generozitatea ,toleranta ,modestia ,perseverenta ,respectul si cooperarea.

La scoala se intervine asupra unor comportamente in orele de dezvoltare personala si dirigentie.

In ziua de astazi intalnim foarte multi copii cu parinti plecati in strainatate .De grija si educarea copiilor se ocupa bunicii sau alte rude . Acesti copii sunt bine din punc de vedere material ,dar el ramane cu traume pe viata privind dragostea parinteasca .Hainele ,dulciurile si jucariile trimise de parintii nu pot inlocui dragostea unui parinte .

Putem spune ca parintii sunt model pentru copii .Daca in familie copilul vede agresivitate din partea tatalui si copilul va deveni agresiv la scoala si poate cand va fi si el adult.

Concluzia este ca familia are rolul cel mai important in performantele copiilor.

Titlul articolului: Educația începe cu cei șapte ani de acasă

Autor: Porancea Georgiana

“Diploma celor șapte ani de acasă ai copilului exprimă calificativul părinților” – Valeria Mahok

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Când spunem cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și să devină un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, cognitivă. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, strânsul jucăriilor, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, pregătirea cinei, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra “semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de “vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe și să descopere lumea.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani petrecuți acasă.

IMPORTANTA CELOR 7 ANI DE ACASA

**Prof.Inv.Presc. PREDĂ ANAMARIA ROXANA
GRADINITA SIBIEL**

Construirea celor “7 ani de acasă” este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri. Atunci când construim împreună trebuie să fim conștienți de importanța fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine sunte “noi” și cine suntem fiecare dintre noi. Ce știm să facem și ce putem face fiecare, pentru a reuși să facem împreună.

Rolul părinților este acela de a fi educatorii copilului lor. Unde și când se termină rolul de educator al părinților? Când învățăm, când relaționăm, când iubim? Avem de învățat de la copilul nostru? Când putem spune:”iarta-mă”!, “am greșit”? Știm oare totul despre copilul nostru? Dar despre noi, ca părinți?

Ni se poate întâmpla și nouă, părinților, să fim în dificultate: ce hotărâri luăm, cât trebuie să îi ocupăm timpul copilului nostru, cum determinăm nevoia de ajutor a copilului și când îl lăsăm să își gestioneze singur eșecurile și bucuriile?

De aceea sunt foarte importanți cei 7 ani de acasă, însă în zilele noastre, părinții își petrec tot mai puțin timp alături de copiii lor, comunică din ce în ce mai puțin cu ei, fiind un factor negativ în viața acestora, ajungând chiar la izolare. Părinții trebuie să înțeleagă și să cunoască elemente despre dezvoltarea copilului lor pentru: a sprijini creșterea și dezvoltarea copilului și pentru a-l ajuta să-și atungă maximum de potențial, a avea așteptări realiste de la copil, în funcție de vârsta și gradul său de dezvoltare, a ști ce să caute când observă că este vorba despre întârzieri în dezvoltarea copilului, pentru a putea solicita ajutorul specialiștilor. Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău.

Deasemenea, spațiul în care copilul își petrece cea mai mare parte a timpului este la fel de important. Camera copilului trebuie să fie cea mai luminosă, calduroasă și liniștită cameră din casă. Iluminatul trebuie să aibă lumină naturală cât mai mult posibil pe perioada zilei. Mobilierul camerei trebuie să fie adecvat dezvoltării copilului, să permită accesul acestuia la jucării, haine, să fie dotat cu diferite cărți sau enciclopedii, pentru a-și forma o viziune asupra vieții, și un aspect foarte important, fără televizor.

După vârsta de 4 ani, copiilor trebuie să li se ceară părerea în situații diverse, să se ia în considerare părerile și propunerile acestora după ce vor fi analizate, să fie puse în practică preferințele copiilor și sfaturile lor. Acestea vor dezvolta la copil atât stima de sine, cât și responsabilitatea în luarea deciziilor. În cazul unui refuz categoric îi explicăm care este funcționalitatea sau scopul acelei schimbări. Nu este doar un copil care nu știe nimic. El știe tot, doar că nu are încă experiența de a expune în cuvinte ceea ce știe. În primii ani de viață, el se bazează pe stimuli, pe inteligența emoțională, traduce absolute tot ce vede, dar încă nu are toată informația necesară pentru a înțelege și explica tot ceea ce vede și simte. Dar într-o bună zi, copilul va fi pregătit să expună ce acum nu poate spune, iar rolul părinților este să îl ajute să înțeleagă ceea ce vede și simte. Deseori, ne raportăm că explicăm doar ceea ce vede și uităm partea care este mai importantă, ceea ce simte. Dacă reușim să îi explicăm și să ne jucăm cu el, dezvoltăm inteligența emoțională, vom avea un copil cu dezvoltare armonioasă.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

1. “Copilul tau este un geniu” – Florian Colceag și Florin Alexandru;
2. “Sa construim impreuna cei 7 ani...de acasa” - Proiect pentru Reforma Educatiei Timpurii.

ABORDĂRI CREATIVE ÎN EDUCAȚIA MODERNĂ

**Prof. Udma Arleziana,
Colegiul Tehnic “Anghel Saligny”,
Roșiorii de Vede, Teleorman**

Elevii de azi trăiesc într-o lume a tehnologiei mereu în schimbare în care parametrii cunoașterii se redefinesc aproape zilnic. Internetul oferă, chiar și celor mai tineri elevi, acces la informații pe care înainte le puteau primi doar în clasă sau la bibliotecă. Rezultatul este că acum profesorii trebuie să lupte pentru timpul și atenția elevilor. Pe de altă parte, atracția computerelor și a jocurilor video este adesea copleșitoare pentru mințile tinere și mulți dascăli descoperă că pierd interesul elevilor în această luptă permanentă.

Pasivitatea elevilor în clasă, ca o consecință a modului de predare prin prelegere, nu produce învățare decât în foarte mică măsură, deoarece prelegerea presupune că toți elevii pot asimila aceleași informații, în același ritm, ceea ce este departe de realitate. Pentru elevi, este insuficient dacă, în timpul unei ore, ascultă explicațiile profesorului și văd o demonstrație sau un experiment. Este mult mai eficient dacă elevii participă în mod activ la procesul de învățare: discuția, argumentarea, investigația, devin metode indispensabile pentru învățarea eficientă și de durată.

Toate situațiile în care elevii sunt puși să acționeze și care îi scot pe aceștia din ipostaza de obiect al formării și-i transformă în subiecți activi, coparticipanți la propria formare, reprezintă forme de învățare activa.

Foarte strâns legat de metodele active de predare sunt materialele pe care profesorii le folosesc pentru a transmite mesajul necesar. Elevii de azi au crescut într-o lume în care tehnologia este parte a vieții lor de zi cu zi. Profesorii pot folosi acest lucru în avantajul lor, au oportunitatea de a capta modalități noi și incitante de a preda. Pe vremuri aveai nevoie de mult timp pentru a obține anumite informații, acum acestea se pot obține în câteva minute cu ajutorul internetului.

Elevii de azi sunt complet diferiți de cei de acum doar câțiva ani. În anumite privințe, ei sunt mai sofisticăți decât generațiile anterioare. Profesorii pot deveni mai eficienți în comunicarea cu elevii lor prin dezvoltarea la maxim a abilităților lor de predare, prin organizarea de activități și extracurriculare, prin cunoașterea elevilor pe care îi învață (aceasta se poate realiza și prin participarea la cursuri de formare de tipul ”Să ne cunoaștem elevii”).

Pe lângă o specializare ridicată și o înțelegere a elevilor, profesorii trebuie să caute permanent noi modalități de transmitere a cunoștințelor. Pentru mulți profesori manualul este singura sursă de informații, alții își adună informațiile din lecturi suplimentare. Cei cu o gândire mai tehnică adaugă la setul lor de instrumente calculatorul și internetul. Alții încă mai caută surse mai puțin tradiționale dar foarte utile: discuții cu alți profesioniști ce pot fi invitați sau vizitați pentru a prezenta și ei elevilor anumite informații utile, în scopul întăririi, eventual completării informațiilor furnizate de profesor, vizite, excursii în locuri în care elevii pot vedea cum se aplică în lumea reală teoriile pe care le-au învățat în clasă. Cei mai creativi profesori au înțeles că ei nu trebuie să fie singurii care oferă informații. Acestea sunt lecții pe care toți profesorii ar trebui și ar putea să le învețe și să le aplice. Arătând o deschidere spre schimbare și un angajament pentru dezvoltarea profesională, educatorii pot face pași mari pentru a deveni profesori creativi. Pentru cei care au făcut așa, rămâne o singură întrebare: “Și acum?” Profesorii buni, creativi nu sunt niciodată mulțumiți cu status quo. Ei înțeleg că realizările din trecut nu asigură un succes în viitor. Ei sunt permanent curioși, caută mereu noi modalități pentru a-și îmbunătăți abilitățile și explorează avid căi alternative pentru dezvoltare.

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ NE RECOMANDĂ

Prof. Înv. Primar VLĂDUȚESCU ALINA
Școala Gimnazială Nr. 1 „George Uscătescu”
Tg. Cărbunești, Gorj

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. Necesitatea educării tinerei generații pentru a face față exigențelor societății, ne obligă să urmărim în formarea copiilor noștri nu numai achiziția de cunoștințe, priceperi, deprinderi, ci și însușirea unui comportament adecvat, în așa fel încât să facă față cerințelor societății.

Dar ce înseamnă comportament adecvat? Numai capacități de comunicare, de relaționare, de operare cu informații? Cu siguranță, nu trebuie să uităm în formarea generațiilor viitoare și de bună-cuviință și de politețea sufletului omenesc. Modelarea și stimularea comportamentului copilului se referă, de fapt, la pătrunderea în structurile etice ale bunelor purtări și nu la gesturile “de fațadă” care nu vor decât să facă impresie, nefiind motivate de o convingere interioară.

Ce înseamnă să fii om de omenie? Dar să fii punctual? Cum ne păstrăm prietenii? Dar cum îi recunoaștem? Ce înseamnă să spui adevărul? Știi să fii recunoscător? Dar să porți o conversație plăcută? Știi să zâmbești? Ai înțeles vreodată cu adevărat tainele expresiei “vorba dulce mult aduce”? Iată câteva întrebări care ne pot ajuta să-i facem pe copii să se cunoască mai bine și să reflecte asupra fondului moral al relațiilor umane.

Să vorbim puțin despre cei șapte ani de acasă. După anii 90 acest concept a cam dispărut din cotidian, pentru că au apărut familii bogate și atunci copiii au primit o educație prin străinătate, și din ce știu eu pe la ei nu există așa ceva, adică omul se vede la maturitate după cei șapte ani de acasă. De fapt ce sunt cei șapte ani de acasă, pe care cei bătrâni îi invocă atunci când este nevoie de acest lucru? Până în clasa primară, cam pe la șapte ani, stăm mai mult cu părinții, bunicii, cu familia și cei apropiați în general. Cei din familie încearcă să te sfătuiască și să te educe cum știu ei mai bine, ca tu pe viitor să poți intra în viață cu minim de lecții despre viață în general. Cum să respecti bunicii, cum să respecti familia și pe cei mai în vârstă, mai departe la școală respectul față de profesori, colegi și cercul de prieteni pe care îl ai.

« Respectă ca să fii respectat » este una dintre bunele vorbe din bătrâni, spuse de părinții noștri. Dacă respecti pe cei din jur, te respecti pe tine și ai oportunitatea de a fi integrat mai bine în societate dacă știi să respecti pe cei din jurul tău, chiar și pe cei de aceeași vârstă cu tine. Acum, după cum am văzut în viață, sunt multe persoane care pur și simplu nu pot fi respectate, pentru ca nu știu să se comporte în lume. Mulți datorită comportamentului ciudat față de semenii lor, se autoizolează de cei din jur și tind să dispară așa treptat din viața socială, de multe ori alcoolul fiind singurul prieten de suferință.

În rest, acești șapte ani de acasă sunt pentru unii, și pe bună dreptate, piatra de temelie a vieții pe viitor. De acești ani depinde de cum vei fi integrat în societate, cum vei fi agreat de cei din jur și bineînțeles îți poți ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi. La rândul tău odată cu trecerea timpului, când vei deveni mai înțelept, o să dai și tu aceste sfaturi copiilor, nepoților și celor dragi, ca și ei să aibă la bază cei șapte ani de acasă, să poată merge în viață deschis și cu un viitor sigur.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

“Cei șapte ani de-acasă” care, în prezent, au devenit “cei șase ani de-acasă” sunt din ce în ce mai goi, mai lipsiți de sens, o expresie învechită și demodată. Părinții, încărcăți de grijile zilnice, au uitat cât

de mult te bucurai când auzeai spunându-se : “Ce copil politicoș! Se vede că are **cei șapte ani** de-acasă!”. De câțiva ani se observă o nepăsare și o lipsă de griji față de purtarea copiilor care, în mare măsură, este oglinda primilor ani petrecuți în familie. În ziua de astăzi, expresia a dispărut din uz, iar tupeul a luat locul curajului, obrăznicia se confundă cu istețimea, iar răsfățul cu dragostea. Nu este de mirare că întâlnim din ce în ce mai puțini copii politicoși și bine crescuți. Disciplina bunei conviețuiri lipsește sau mai bine zis a dispărut și din ce în ce mai mulți tineri au rămas corigenți la această materie și nu știu să trăiască decent, frumos și demn printre oameni. Acestea se învață pe parcursul întregii vieți, însă ceea ce nu se uită niciodată sunt “cei șapte ani de-acasă”. Politețea, buna-cuviință și bunele maniere sunt “lucruri” care se învață. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici, apoi la grădiniță și abia apoi la școală. Fiecare copil este bine să știe că, dacă este politicoș și are conduită frumoasă cu cei din jur, ceilalți vor fi, la rândul lor, politicoși cu ei. Este bine de știut că a avea “cei șapte ani de-acasă” înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință pe tot parcursul zilei, a avea maniere frumoase în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, frații, prietenii, colegii, vecinii, cu profesorii etc.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea. De aceea, părinții, bunicii, învățătorii și chiar profesorii, nu trebuie să uite că este necesar să-i învețe pe copii (oriunde și oricând) următoarele: Cum, când și pe cine salutăm? Cum ne comportăm acasă, la școală, la cinematograful, în vizită? Care este atitudinea care trebuie adoptată la masă? Cum, când și de ce oferim cadouri? Ce și cât vorbim? Cum și când să fim recunoscători? Când să zâmbim? Cum ne ajutăm prietenii? etc.

Dacă fiecare dintre noi nu ne-am mai pune întrebarea “Cine-i de vină pentru comportarea tinerilor de astăzi?”, ci am încerca să răspundem luând atitudine și lăsând indolența de o parte, am deveni adevărați formatori de oameni, de caractere și personalități. Nu este corect să dăm vina pe alții. Să nu acuzăm părinții care nu se ocupă de educația copiilor lor, pentru că, la rândul nostru, și noi suntem părinți. Să nu acuzăm nici dascălii care nu știu să-și stăpânească elevii, pentru că și noi poate ne-am numărat odată printre aceștia. Să ne amintim în orice moment că nemulțumirile noastre pot fi schimbate prin contribuția noastră, a tuturor: părinți, bunici, învățători, profesori.

Noi toți, cu dragoste și stăruință, putem să-i redăm sensul expresiei “**cei șapte ani de-acasă**”.

Importanța celor șapte ani de acasă

Prof. înv. preșc. Șerbu Georgiana Alexandra

Școala Gimnazială Jariștea

Structură Grădinița cu Program Normal Scînteia

Importanța celor șapte ani de acasă derivă din necesitatea unei educații corespunzătoare care să implice copilul în propria formare și dezvoltare și să îl ajute să își formeze o personalitate conform așteptărilor societății.

Educația pe care copilul o primește încă de la cele mai fragede vârste îl modelează și îl ajută să se dezvolte armonios și respectând toate nevoile sale de dezvoltare. Un copil educat este un copil pregătit pentru viață. Educația de acasă își pune amprenta pe comportamentul său. Familia este un model pentru copil și ea este prima care îi oferă copilului modele comportamentale pe care acesta le va imita pentru a se putea dezvolta.

”Familia există ca o structură relativ independentă în sistemul social, dar în același timp ea răspunde presiunilor de tip social, economic, religios și ale mediului cultural – educațional.”(Sion, 2007, p.170). Necesitatea unei familii care să se implice în educația copilului său devine un imperativ deoarece personalitatea în formare a copilului trebuie modelată permanent, iar familia este principalul responsabil pentru educația acestuia. Educația nu se referă doar la ceea ce trebuie să facă un copil. Educația se extinde și își extinde totodată valoarea la ceea ce vede copilul și asimilează, precum și la crearea unor condiții favorabile unei dezvoltări armonioase. Copilul învață și este educat în familie, fiind îndrumat și modelat pentru a se putea descurca și pentru a se putea adapta. Importanța celor șapte ani de acasă este deosebită deoarece, la cele mai fragede vârste, copilul este ca un burete care absoarbe tot, iar primii ani din viața acestuia sunt decisivi deoarece el observă orice și poate fi modelat. Ceea ce vede copilul acasă lasă o amprentă decisivă asupra personalității sale și de aceea este foarte important ca educația primită acasă în primii ani să fie una ”de calitate”, care să ofere copilului posibilitatea de a se dezvolta armonios.

Relațiile care există în familie, între membrii acesteia, sunt importante deoarece prin intermediul lor se creează un climat familial ce oferă cadrul necesar pentru dezvoltarea copilului. ”Relațiile care se stabilesc între părinte și copil sunt hotărâtoare pentru calitatea relațiilor pe care le va stabili acesta din urmă, de-a lungul vieții, în diferite contexte”(Dumitrana, 2000, p.124).

Trebuie să ne implicăm cât mai mult în educația copiilor noștri și să ne dedicăm cât mai mult timp pentru a-i educa. Educația se realizează inclusiv prin petrecerea timpului împreună cu cei mici. Aceștia, primind afecțiune și atenție, se dezvoltă armonios și își formează, încă de la cele mai fragede vârste, valori și principii necesare în viață. De aceea, educația primită în ”cei șapte ani de acasă” lasă urme în sufletul și personalitatea copilului care, prin educația primită în primii ani de viață, își formează un ansamblu de valori, norme, cunoștințe care să îl ajute să se adapteze condițiilor societății, precum și să se adapteze procesului de învățare la care este supus ulterior în școală.

Societatea este într-o continuă schimbare și de aceea trebuie să ne formăm copiii corespunzător și să îi învățăm, încă de la cele mai fragede vârste, cum să se comporte și să se adapteze noilor provocări ale vieții.

Bibliografie:

1. Dumitrana, M. (2000). *Copilul, familia și grădinița*. Iași: Editura Compania.
2. Sion, G. (2007). *Psihologia vârstelor*. București: Editura Fundația România de Măine.

CUPRINS

ABAZA MIHAELA ADRIANA	3
ABDI SEILA	4
ABRUDAN ANDREEA MONICA	5
ACIU CRINA MARIA	7
ACRISTINEI NADIA DANIELA	8
ADAM PAULA	10
ADINA VALENTINA NEDELUCU	13
ADRIANA ANDREEA VOICU	14
ADRIANA GHEBAN	16
AFLOROAEI MARGARETA	17
AGACHE MARTA-CECILIA	19
AILENI NICOLETA	21
ALBU CLAUDIA	23
ALBU DANIELA OANA	24
ALBU EMILIA	26
ALBU IOAN CRISTINEL	28
ALBU IULIA	30
ALBU VASILE DAN	31
ALBULESCU CORNELIA	32
ALECSOIU MARIANA	34
ALECU V. TEREZA	36
ALEXA CAMELIA	37
ALEXA MIOARA DANIA	39
ALEXANDRU ELVIRA MARIA	40
ALEXANDRU STELUTA	41
ALEXANDRU-GRUIA FLORIANA	43
ALINTE GINA CAMELIA	45
ALIONESCU CLAUDIU	47
ALISTAR MIHAELA	48
AL-KHEMESY CAMELIA	50
AMARIEI ELENA	52
AMARIEI VASILE	53
AMARIUTEI MARINICA	54
AMZA OANA	56
ANANIE MIRELA	58
ANDON DORINA MARIANA, CHIRICA CRINA SI POPA GETA	60
ANDRA RALUCA CECILIA	62
ANDREESCU DENISA	63
ANDREI VERONICA	66
ANDREI ALINA	67
ANDREI MAGDALENA	68
ANDREI MAGELONA	70
ANDREI MIHAELA IULIANA	72
ANDREI MIHAELA	73
ANDREICOVICI ADRIANA	74
ANDREIEV NICULINA	76
ANDRIES DORINA	78
ANGEARU MIOARA	80
ANGELUSIU MADALINA	82
ANGHEL VICTORIA	84

ANGHELESCU IULIANA-AURELIA	86
ANGHELESCU STELUTA	87
ANGHELUS FELICIA	89
ANGHELUTA IRINA LARISA	91
ANICA NICOLETA MIHAELA	93
ANTOCHE ALISA SIMONA	95
ANTOHI VIOLETA-ICA	97
ANTON ADRIANA	99
ANTON ANILENA	102
ANTON GINA	103
ANTON MARCELA	105
ANTON MIHAELA	107
ANTONESCU GRATIELA ELENA	109
NEAGU VIOLETA	110
ANTONOVICI GABRIELA	111
ANUTA MIRELA	113
APATACHIOAE LAURA	114
APETREI ANA	115
APETREI SIDONIA	116
APOSTOL ELENA MADALINA	117
APOSTOL NICOLETA	119
ARAMA ELENA ADELA	121
ARDELEAN RAMONA MARIA	123
ARGHIRE GEORGIA OANA	124
ARIESANU LILIANA	126
ARION IOANA MONICA	127
ARNAUTU NICOLETA	128
ARSENE CARMEN	129
ASAVEI IONELA	131
ATANASOAIIE ANA MARIA	132
AVADANEI MAGDA	135
AVRAM ANCA - MIHAELA	136
AVRAM ELENA ALINA	137
AVRAM LENUTA	139
AVRAM MARIANA	141
AVRAMESCU AMALIA ELENA	142
AVRAMOV ANA	144
AXENTE MIRELA	146
AZAMFIRE MONICA	147
BABASCU ELENA	149
BABOTA IULIANA	151
BABUC ANDREEA	152
BACAL MARIA NICOLETA	153
BACANU MARIANA	154
BACIS COSMINA	157
BACISOR MARIA CRISTINA	158
BACIU OLIVIA MARIA	160
BACIU-BORZ FLORENTINA	163
BACTER GEORGETA	165
BACTER MARINEL	166
BADEA ANCA-MIHAELA	167
BADEA DANIELA	168

BADEA RAFILA	169
BADIU BIANCA RALUCA	171
BADOI MARIA	172
BADOI MIHAELA	175
BAETANU ANA-MARIA	177
BAICAN OANA ADRIANA	179
BAICEANU MIHAELA MADALINA	180
BAICU FLORINA DANIELA	181
BALABANEANU DENISA MARINA	183
BALABASCIUC ANGELICA	185
BALACI DANA-MADALINA	186
BALAN CONSTANTA	187
BALAN DANIELA	189
BALAN DOINA - EUGENIA	191
BALAN GINA	192
BALAN LELIA FLORENTINA	193
BALAN LIANA CRISTINA	195
BALAN NICOLETA MARIANA	197
BALAN OLIVIA CRISTINA	199
BALANESCU CLAUDIA	201
BALASA ANDREEA RALUCA	203
BALASA ELENA - FLORENTINA	205
BALASA FLORI	207
BALAZS AMALIA	208
BALINT LAURA	209
BALINT MARGARETA	210
BALU COSMINA	212
BANADUC PATRUT NICOLAE	214
BANDA DANIELA	216
BANEA LAURETA SPERANTA	218
BANICA VERONICA	220
BANU CRISTINA	222
BARA LORENA LILIANA	224
BARAIAN-SURD STANCA-DACIA	226
BARBACIORU CARMEN	228
BARBU CARMEN MARINELA	229
BARBU CLAUDIA NICOLETA	231
BARBU CRISTINA	232
BARBU DELIA	234
BARBU RALUCA	235
BARBULESCU COSMIN	237
BARBULESCU MIHAELA CATALINA	239
BARCAN FLORINA FLAVIA	241
BARCAN TATIANA	244
BARDA MARIA	245
BARLABOI MIHAIELA CRISTINA	246
BARLOG ELENA MARCELA	248
BARNA CLAUDIA MANUELA	249
BARTALIS IRMA	250
BARTHA LIDIA ELISABETA	251
BARTUS EVA TUNDE	253
BECA ADINA	255

BECE GEORGETA MADALINA	257
BECIU FELICIA CRISTINA	258
BEJAN CRISTINA	260
BEJENARIU ANCA	262
BEJENARU DIANA	263
BELAVICI ANA MARIA	265
BELBE MARIA	267
BELCIUG CAMELIA	269
BELCOTA-CERNESCU CORNELIA ANISA	271
BELEA FLORICA ILEANA	272
BELU DANIELA	274
BELU NICOLETA ANA	276
BENCIU LILIOARA	278
BENEA LIGIA SI GHERTANVSIMINA	280
BENGHIA MARINA	282
BEREJNIC AMELIA LIANA	284
BEREK ELZA SI MEGYESI ILDIKO	286
BERESCU RALUCA	287
BERINDE DANUTA	288
BERTESTEANU ADRIANA	289
BESIR LEMAN	291
BEZNEA CLAUDIA	292
BIBERI MARIANA	294
BIBOLAR MARIA PAULA	296
BIDA LILIANA RAMONA	297
BIDALACH ANY ALINA	299
BIHARI KISS ANDREA LORENA	301
BIICU ALINA	302
STUPCANU VALERIA	304
BINCHICIU ILEANA	306
BINDEA ADRIANA	307
BIREESCU HELGA	308
BIRLEA ILEANA LUCICA	310
BIRSAN AYDA ROXANA	311
BIRTA ROXANA-MARIA	312
BIRTEA BERNADETA RAMONA	313
BIRTEA MARIA	315
BISORCA FLOARE	317
BISTEA ANCA	318
BITCULESCU ANICUTA	320
BLANARIU LACRAMIOARA	322
BLEDEA MACUTA OANA	323
BLENDEA IRINA	324
BLOJU RODICA	326
BOANGHER ALINA LUCIA SI MANTIA MARILENA	328
BOBARIU MIRELA GABRIELA	330
BOBEICA LOREDANA NICOLETA	332
BOBOC ILARIA CRISTINA	334
BOBOC LAURA ELENA	335
BOC ANAMARIA GEORGIANA	336
BOCA ALEXANDRA	338
BOCA ALEXANDRA-FLORINA	339

BOCANEALA VASILICA	340
BOCSA GHEORGHITA ELENA	341
BODNARIUC GABRIELA CRISTINA	344
BODOR VERONKA	345
BOERU MANUELA	346
BOGDAN ILDIKO	347
BOGDAN MARIANA	348
BOGHIU MIHAELA	349
BOIANGIU EMANUELA-LUIZA	351
BOICIUC MARIA-CRISTINA	352
BOIOC LAVINIA ELENA	354
BOIT CLAUDIA	356
BOLBORICI CONSTANTA MIHAELA	357
BOLDAN RALUCA DANIELA	359
BOLDEA CAMELIA-ROXANA	360
BOLESCH ROTRAUD	261
BOLOCAN ELENA GABRIELA	362
BOLOCAN VIORICA	364
BOLOGH FLOAREA SILVIA	366
BOLOS MIHAELA	367
BOLOVAN IRINA	369
BONCA MIHAELA	372
BONCEA NICULINA MARIA	374
BONCIU DANIELA	376
BONDAR DELIA	378
BÖNDI MOHÁCSI JÚLIA JUDITH	380
BORDEA GINA	382
BORDEI NICOLETA	384
BORDIANU STEFANIA	386
BORGOVAN ANAMARIA	388
BORGOVAN CORINA	389
BORGOVAN MARIA	390
BORODI MARIA	392
BOROS IOANA BIANCA	394
BORS ALINA ANNA MARIA	396
BORZ ALEXANDRA DANIELA	398
BORZ CRISTINA	399
BORZA IOANA	401
BOSCA MARINELA NICOLETA	403
BOTA CLAUDIA	404
BOTEA LOREDANA MIHAELA SI BOTAN MARILENA CRINA	406
BOTEZ MIHAELA	409
BOTEZ TINCUTA	410
BOTEZATU NADIA	412
BOTIZA LIGIA DANIELA	413
BOTOS VERONICA	414
BOTOSARU MIHAELA	416
BOULEANU ANA-MARIA	418
BOULEANU ANCA MARIA	420
BOZGA ANDA	421
BRAIA LOREDANA	423
BRAIC LARISA CORINA	425

BRAICAU CARMEN CAMELIA	427
BRANIC ANDREEA LIVIA	428
BRATU LUCICA	430
BRATU SIMONA	431
BRATU TEODORA	433
BREBAN MARIA OANA	435
BREDA KRISZTINA	436
BRENOAIA AURORA	438
BRICA ELENA	439
BRINZA GHEORGHITA	440
BRINZAN FLORICA	442
BRINZICA MIHAELA	443
BROTAC DANIELA	445
BRUMAR CONSTANTA	447
BRUTIU LUCIA FLORICA	448
MORAR CRISTINA ADRIANA	449
BUCIUMAN MANUELA CARMEN	452
BUCUR VANDA	454
BUCUR DORINA	456
BUCUR FELICIA SANDA	457
BUCUR GABRIELA	458
BUCUR LILIANA	459
BUCUR RODICA	460
BUCUTA FLORINELA RAMONA	461
BUD IULIANA	463
BUDA CLAUDIA	464
BUDA LUCRETIA	465
BUDAI EMILIA	467
BUDESCU ANA GEANINA	468
BUDESCU RALUCA MIHAELA	470
BUDUREAN CORINA	471
BUHUSI LUCICA	473
BUIA MONICA	475
BUJOREAN MARIA RAMONA	477
BULEI ELENA ALINA	478
BULETEANU IULIANA	480
BULGARU MARINELA	482
BULHAC MIHAELA CLARISA	484
BULIGA CATALINA	486
BULMEZ MARIANA ANA	487
BULZ LACRAMIOARA IULIANA	488
BUMBACEA FABIANA	490
BUMBARU MIHAELA MARILENA	492
BUNA IOLANDA	494
BUNA IOLANDA	495
BUNESCU ROXANA ELENA	496
BUNGA ANDREEA	497
BURCA CAMELIA	498
BURCI ADRIANA	500
BURDUCEA ELENA LAVINIA	502
BURETA RAMONA	503
BURGA CLAUDIA	504

BURHALA MIHAELA	505
BURLACU ADINA	506
BURLACU ANIȚA	508
BURLACU CALINOIU RUXANDRA	510
BURLACU IONELA-RAMONA	512
BURLOI RAMONA-MANUELA	513
BURTEA VIOLETA CRISTINA	514
BURTESCU MARINELA	516
BURULEAN MARIANA-LUMINITA	517
BUT MONICA-LOREDANA	520
BUTA CORINA NICOLETA	522
BUTARU MARIUS	523
BUTARU MILENA MAGDALENA	524
BUTAS BIANCA	526
BUTESCU IONELA	528
BUTIU EMILIA	529
BUTNARIUC VALENTINA	531
BUTNARU CATALINA	533
BUTURUGA ELENA	535
BUZAIANU MIHAELA	541
BUZARNA-TIHENEA VIORICA	543
BUZATU BOGDAN GEORGE	545
BUZATU VIORICA	547
BUZEA LILI	549
BUZGAR-MARCHIS DOMNICA	551
BUZOIANU-COMSA MARIA-DIANA	553
CACIULAN CRISTINA-MARIANA	554
CACIULEANU ELENA	556
CALIMAN ILEANA	558
CALIN STELUS	559
CALIN ALEXANDRA RALUCA	560
CALIN ALINA OANA	562
CALIN MARILENA	564
CALOTA RODICA SI BURTEA-PROTESOIU GABRIELA	566
CALOTECU DANIELA	579
CALU DIANA MARIA	580
CAMIL ALINA	581
CAMPEAN MINERVA ZAMFIRA	582
CANDALE LUCRETIA	583
CANDEA ADRIANA	584
CANDET VIOLETA	586
CANTEMIR CATALINA-VIORICA	587
CAPITA LIVIA-COSMINA	589
CAPRITA PARASCHIVA	591
CAPSA DOINA	593
CARABAN I. ANETA	594
CARACONCEA CRISTINA ELENA	596
CARAGATA GHERGHINA	598
CARAGEA ANCA	600
CARATUS IOANA DIANA	601
CARDEI LOREDANA	603
CARJA MIHAELA	605

CARPOV TEODORA	607
CATRINESCU LILIANA	608
CAZACEANU ANCA VIOLETA	610
CAZACU MONICA	612
CERBU ALINA	614
CERBU GABRIELA	616
CERNICA NISTOR LAURA	618
CHEIA FLORIN	619
CHELARU ANDREEA ADINA	621
CHELARU GEORGIANA	622
CHERESCU CARMEN	623
CHESA OANA CRISTINA	625
CHIBEA CAMELIA	629
CHINDRIS MARICUTA	631
CHINDRIS-BOCEAN ALEXANDRA RAMONA	633
CHIOREAN CARMEN	634
CHIOSA MADALINA MIRUNA	635
CHIOSU CORNELIA-VIORICA	637
CHIPER DANIELA	639
CHIPER IONICA	640
CHIRA MIHAELA IOANA	641
CHIRAC STELIANA	642
CHIRHOC ALEXANDRA MARIA	644
CHIRHOC MARIANA	646
CHIRIAC MANUELA	647
CHIRIAC MARTA-ELENA	649
CHIRICA MIHAELA	651
CHIRILA RAMONA	654
CHIRILA VIOLETA	655
CHIRITOIU IULIA	657
CHIRU ARGENTINA GABI	658
CHITU GEORGIANA	659
CHIVA ALINA MARIA	661
CHIVARI RAMONA MONICA	663
CHIVER DELIA	664
CHIVI DIANA-MIRELLA	666
CHIVU LAURA CLAUDIA	668
CHIVU MARILENA	670
CHIVU RALUCA ANDREEA	672
CIACHIR GEORGETA	673
CIBU EUGENIA	675
CICEU BIANCA	676
CICEU DOINA	677
CILIBIA VALENTINA	679
CILIBIU MARIA	681
CILNICEANU DANIELA LILIANA	683
CIMPAN FLORICA	684
CINTEZA NICOLETA-DANIELA	687
CINU MIHAELA	688
CIOACA DUMITRA	689
CIOARA BRINDUSA DANIELA	691
CIOATA □ ANGELICA	692

CIOBAN IULIA-MIHAELA	693
CIOBANU GABRIELA	695
CIOBANU MIHAELA	697
CIOBANU NICOLETA	699
CIOBOTAR ADRIANA	700
CIOCHINA ANDRADA VICTORIA	702
CIOCHINARU ELA-DANIELA	703
CIOLOCA LILIANA-GABRIELA	704
CIONCA OANA	707
CIOROGARIU CAMELIA	708
CIOROGARIU ILEANA	709
CIOROSLAN ELENA	710
CIOVICA MARIA CASIANA	712
CIPCA RAMONA-MIHAELA	714
CIRIC GENA MONICA	715
CIRPACI CARMEN	716
CIRSTOC MARIA	718
CIUBOTARIU GABRIELA	719
CIUCA LILIA CARMEN	721
CIUCA NICULINA	723
CIUCIU ADRIAN-CALIN	725
CIUCIU LAURA-MIHAELA	726
CIUCU LUCIA	728
CIUCU MIRELA	730
CIUDIN LUCIAN	733
CIUDIN VICTORITA IONELA	734
CIUPIC MARIA	735
CIUPIC MIRUNA	737
CLAUDIA STAN	739
CLEMENT STELA	741
CLESCU VALERIA	742
CLESIU TATIANA	743
CLICINSCHI CAMELIA	745
CLIMPE MANUELA	747
COADA LUCICA MONICA	749
COARNA AMALIA IULIANA	751
COCA ECATERINA	752
COCA GEORGETA	754
COCALEA-DRAGHICI ANA-MARIA	755
CODECI ALINA GEORGIANA	757
CODECI ROXANA	758
CODREA ADELA-OCTAVIA	761
CODREA IOANA LUCICA	762
CODREA SIMONA-CARMEN	764
CODREAN DANIELA	765
CODREANU DANIELA	767
CODREANU MAGDALENA	769
COJOCARIU GABRIELA	774
COJOCARU CLAUDIU	776
COJOCARU ELENA	778
COJOCARU FLOAREA	780
COLT RODICA	781

COMAN ANCA CLAUDIA	783
COMAN CLAUDIA-DANIELA	784
COMAN CRISTINA	785
COMAN DIANA - VIORICA	787
COMAN ELENA MARINA	789
COMAN ILEANA MARIANA	790
COMAN MALVINA	791
COMAN OCTAVIA ANDREEA	793
COMANECI TITINA	795
COMANESCU CRISTINA MARIA	797
COMANOAIA EUGENIA	799
COMORASU AURA	801
CONDRUT VALENTINA ROBERTINA	802
CONSTANTIN CRISTINA	804
CONSTANTIN CORNELIA	805
CONSTANTIN DUMITRA SI POTERASU LOREDANA	807
CONSTANTIN IONELA	809
CONSTANTIN LENUTA	811
CONSTANTIN SANDICA	812
CONSTANTIN SORINA CARMEN	814
CONSTANTINESCU MIHAELA	816
CONSTANTINOVICI ANA SI CIOBICA ALINA	817
CONT LAURA	819
COFIL CRISTINA-FLORICA	821
CORAS ZENOVIA MIRELA	822
CORCHES VIOLETA	824
CORCODEL MARIA	825
CORDUNEANU MARIUS LUCIAN	826
CORINA MOSCAL	827
CORINA SZABO	829
CORMOS ENIKO	831
CORNACIU BIANCA	833
CORNEA ELISABETA	835
CORNEANU IRINA	836
COROABA ANDREEA IOANA	838
CORODAN ELEONORA	840
COROI MANUELA IRINA	841
COROIU ELENA ADRIANA	844
COROIU RAMONA	845
COSAC CARMEN MARIA	847
COSAU CLAUDIA	848
COSEREA NICOLETA ELENA	849
COSEREANU MIHAIELA - DOINA	850
COSMINA BUCUR	852
COSOR EMILIA	853
COSTA SOFIA	854
COSTACHE CARMEN	855
COSTACHE CRISTINA NARCISA	856
COSTACHE CRISTINA	858
COSTACHE ELENA	860
COSTACHE ELENA	861
COSTACHE MARCELA MARIA	862

COSTEA NICOLETA	864
COSTIN GEORGIANA ALEXANDRA	865
COTCA ALINA	866
COTESCU CRISTINA-RODICA	868
COTOVANU ADRIANA	870
COTUTIU MARIANA	872
COVASNEANU MIRELA-ADINA	874
COZA IOANA MARIA	875
COZMA IOANA MARIA	876
COZOS ELENA NICOLETA	877
COZUPLEAN ELENA LUMINITA	879
COZUPLEAN LUCICA	880
CRACIUN AURELIA CODRUTA	881
CRACIUN DORIANA MIHAELA	883
CRACIUN ILEANA	885
CRETAN CLAUDIA MARIA	887
CRETAN SIMONA GABRIELA	888
CRISCOV DOINA	889
CRISMARIU ADRIANA	890
CRISTEA ADRIANA	892
CRISTEA CRINA	894
CRISTEA LILIANA	896
CRISTEA LUCIA	897
CRISTEA MIHAELA	898
CRISTEA PETRONELA - ELENA	899
CRISTINA VLĂDESCU	903
CROITORU GEORGIANA ERNESTINA	904
CROITORU ANAMARIA ANDRADA	906
CSABAI TUNDE	907
CSENDER EVA	909
CSOBI EVA	910
CUC ELENA-MIHAELA	912
CUCU GABRIELA ANDREEA	914
CUCULEANU-MUNTEANU ADRIANA	916
CUIBARI LOREDANA	918
CUIBUS MIHAELA LAURA	920
CUMPANASU ALINA	921
CUPSAN LACRAMIOARA	922
CURATU ANNAMARIA	924
CURCULESCU MARIOARA SI MIHAI MONICA	926
CURELARIU CRISTINA	929
CURESCU CORINA CORNELIA	931
DABIJA CARMEN-EUGENIA	932
DALCU-CIUPEANU RAMONA ANDREEA	933
DAMASCHIN EUSTINA GIANINA	935
DAMIAN FELICIA-ANISOARA	937
DAMIAN LENUTA	939
DAMIAN MONICA	943
DAN ALINA	944
DAN ANA CAMELIA	945
DAN EMILIA	947
DAN INGRID ARABELLA	949

DAN PAULA MIHAELA	950
DANAILA GEANINA-LUMINITA	951
DANCIU BIANCA-ROXANA	953
DANCIU DIANA MARIA	954
DANCIU FLORENTINA RODICA	955
DANCIU IONEL GINEL	956
DANCIU MARIA LARISA	958
DANCU RALUCA SIMONA	960
DANDU MELANIA	962
DANIILESCU GABRIEL	964
DANILA CORNELIA	965
DANILA LUMINITA	967
DANILA SIMONA	969
DANILA SORINA MARIA	971
DANUT CODRUTA CORNELIA	973
DARASTEAN IONELA CRISTINA	975
DAVID ALIDA-CLAUDIA	978
DAVID IULIANA	980
DEAC IOANA	981
DEACONU DANIELA	983
DEACONU ELENA	984
DEACONU MONICA NICOLETA	986
DEAK ALINA SI DEAK STEFAN TIBERIU	987
DEAK KATALIN	989
DEBRE BEATA	990
DECA GINA	992
DECEAN LIVIA	993
DEDU ILONA RAMONA	995
DEGAU GABRIELA	997
DEJICA RAMONA MONICA	998
DESPA MIRELA	1000
DIACONU ANAMARIA	1001
DIACONU ELENA MIRABELA	1002
DIACONU LUMINITA	1003
DIACONU NICULINA	1005
DIANA ANDRIESEI	1007
DIANA SILAGHI	1009
DICA ELENA	1011
DICKEMANN IONITA GEORGETA	1012
DIDA VLADULESCU SI MIRICA NATALICA	1014
DIDU ALINA SORINELA	1016
DIMA GIORGIANA PETRONELA	1017
DIMIAN ELENA	1018
DIMULESCU RODICA	1019
DINA DANIELA	1021
DINCA ANISOARA CRISTINA	1023
DINCA COCA	1025
DINCA PRICUTA	1026
DINCULESCU MIHAELA	1028
DINCULESCU NICOLAE	1030
DINESCU VIORICA	1031
DINU ELENA	1033

DINU ADRIANA	1034
DINU CLAUDIA-FLORIANA	1036
DINU CONSTANTA	1038
DINU CRISTINA IONELA	1040
DINU FILA	1042
DINU GEORGETA	1044
DINU MADALINA CAMELIA	1046
DINU-STANCIULESCU VIOLETA ELENA	1047
DINUTA CAMELIA	1049
DIRLECI GINA EUGENIA	1051
DOARVOAS FLORENTINA	1053
DOBINDA LENUTA SI MARCU ILEANA	1055
DOBOS FELICIA	1057
DOBOS MARIA	1059
DOBRAVETZ MIHAELA	1060
DOBRE AURELIA-GEORGETA	1062
DOBRE FLORENTINA	1064
DOBRE MIHAELA	1065
DOBRE RODICA	1066
DOBRESCU EMILIA	1068
DOBRESCU MARIA	1070
DOBRICAN CAMELIA MARINELA	1071
DOBRIN NICOLETA ELENA	1072
DOBRIN ANTONELA CORNELIA CORINA	1074
DOBRIN ELENA CRISTINA	1076
DOBRIN MARIOARA CATALINA	1077
DOBRINESCU MARIOARA	1078
DOBRINESCU MARIOARA	1079
DOBRINESCU MARIOARA	1082
DOBRITAN HECKL MARIA ALINA	1084
DOBROVAT LAVINIA NARCISA	1086
DOCAN ANCA	1088
DOCHIU RALUCA	1089
DOGARU IOANA	1090
DOGARU NICUTA AURA	1092
DOINEA CORNELIA	1093
DOMILESCU IONELA MIHAELA	1095
DONCA VASILICA SIMONA	1097
DORINA SANDU	1100
DORNEANU LIVIA	1103
DOROBANTU MARINELA OANA	1104
DOROFTEI ELENA	1106
DRAGAN CARMEN	1107
DRAGAN ELENA	1108
DRAGAN NICOLETA ELENA	1110
DRAGAN NICOLETA	1112
DRAGNA MARIA CRISTINA	1114
DRAGNEA MARIANA	1115
DRAGOMIR ANA MARIA	1117
DRAGOMIR MARIANA	1119
DRAGOMIR MARILENA CLAUDIA	1121
DRAGOMIRESCU SIMONA NICOLETA	1123

DRAGOS GEORGIANA	1124
DREGHICI MIHAELA	1125
DROZD NASTACA	1127
DRULESCU LUMINITA CLAUDIA	1129
DRUTA ANAMARIA- GABRIELA	1131
DUCA ADRIANA	1132
DUCA GIGEL	1134
DUCA MIOARA DIANA	1136
DUDU VIOLETA	1138
DULAU ALINA MARIA	1139
DUMA ANAMARIA	1141
DUMA IRINA	1143
DUMITRANA LAVINIA-VICTORIA	1147
DUMITRASC ANA MARIA SIMONA	1149
DUMITRASCU GABRIELA	1150
DUMITRASCU MIHAELA	1152
DUMITRASCU ROXANA GIANINA	1154
DUMITRESCU IRINA	1156
DUMITRESCU MARIA	1158
DUMITRESCU NICOLETA	1160
DUMITRESCU VERONICA	1161
DUMITRU ANCUTA-EUGENIA	1163
DUMITRU CRISTINA VERONICA	1165
DUMITRU ELENA	1167
DUMITRU FLORINA	1168
DUMITRU GABRIELA	1169
DUMITRU LILIANA	1170
DUMITRU MARILENA	1171
DUMITRU-BLAGA CLAUDIA-LUCIANA	1173
DURAC LUCIA	1175
DURAN NICULINA	1177
DURBACA GABRIELA VALENTINA	1178
DUTA ANA-MARIA	1180
DUTA ANDREEA	1182
DUTA ELENA	1184
DUTUC MIRELA MAGDALENA	1185
STIRB EVA	1188
DINU ERICA	1190
EFTENIE LIDIA	1192
ELENA FUMEA	1193
ELMI ERSIN	1195
EMURLA NURSEN	1196
ENACHE LILIANA	1197
ENACHE MADALINA	1199
ENACHE MARIA	1200
ENACHE MARIA	1202
ENACHE MIHAELA	1204
ENE IONELA-DAMIAN VIOLETA	1206
ENESCU LUMINITA ANA	1208
ENGI MARTA ILDIKO	1210
ENUTA-STEFAN IONICA	1212
EPURE ALINA	1214

EPURE NICOLETA	1216
ERDELYI MARCELA CLAUDIA	1218
EREMIA MADICA	1220
EVA FELICIA	1222
FACALET DANIELA	1223
FALFAE IOANA	1225
FARCAS GABRIELA MIRELA	1227
FARKAS DANA	1229
FATU MIHAELA	1231
FAUR ELENA	1233
FAZACAS FLORINA DANIELA	1234
FEDELES IOANA	1235
FEHER ECATERINA LAURA	1236
FEKETE NICOLETA	1237
FELDRIHAN ANGELICA	1238
FELEAGA NICOLETA SI GHETA ELENA	1239
FELICIA-RAMONA FOCHT	1240
FERESTEAN IOAN	1242
FIERARU FLORI	1244
FILAT GALINA SI CIUCA FEVRONIA	1246
FILIMON DANIELA NADIA	1247
FILIMON GEORGIANA GABRIELA	1249
FILIMON GHEORGHE DANIEL	1252
FILIP CORNELIA	1254
FILIP GEORGIANA	1256
FILIPOIU MIHAELA- EVELINA	1257
FILIP ADELA CRISTINA	1258
FILOTE TEODORA	1259
FIRAN LILIANA	1260
FIRICEL MARIANA	1262
FISCUTEAN CALINA IOANA	1264
FLOREA DOINA	1265
FLOREA CARMEN-LACRAMIOARA	1266
FLOREA CORINA - PAULA	1267
FLOREA ELENA LUIZA	1269
FLOREA ILEANA	1270
FLOREA LETITIA	1271
FLORENTINA TROMPAC	1272
FLORESCU DELIA	1274
FLORESCU ELENA	1276
FOALTIN MARIA SIMINA	1278
FOCA ALINA	1279
FODOR EMILIA	1281
FORGACS ISTVAN	1283
FOROGAU MARIA	1284
FRANGULEA MIHAELA-PROFIRA	1286
FRATILESCU MIHAELA-RAMONA	1288
FRINCU FLORINA	1290
FRINCU TANTICA DORELA	1291
FRUNZA MARIANA	1293
FRUNZA MARIANA	1295
FRUNZARU VASILICA	1296

FUGARU DRAGOS	1298
FUGARU ELENA SIMONA	1300
FUGIGI DANIELA	1302
FULGA MARIANA	1303
FULGA MIHAELA FLORICA	1304
FULOP KATALIN	1305
FURDUI CARMEN MARINELA	1308
FUSARU ANCA-VICTORITA	1309
GABARA GINA	1311
GALATANU DANUTA MARCELA	1313
GALBEAZA CARMINA ADRIANA	1315
GAMAN BARBOI CAMELIA	1316
GAMAN MIHAELA-ANCA	1317
GANCEAN ENIKO	1319
GANGA IRINA	1321
GARLA ALINA-JULIANA	1323
GARMANCIA SIMONA-MARIA	1325
GATA MIHAELA	1327
GATEJ MONICA	1329
GIRD CRISTINA	1331
IEVUTA MIRELA NICOLETA	1333
MACIUCA IULIANA FELICIA	1335
MANGALEA LEOCARDIA	1336
OANCEA PETRUTA PORANCEA	1338
GEORGIANA PRED A ANAMARIA	1339
ROXANA UDMA ARLEZIANA	1340
EMILIA VLADUTESCU ALINA	1341
SERBU GEORGIANA	1342
	1344